

Thiên Quân

Thắm Nguyệt

Một Kiếp Hồng Trần

Mục lục

- Chương 1: 1: Đêm Tân Hôn
Chương 2: 2: Đánh Trá
Chương 3: 3: Xuyên Không
Chương 4: 4: Phá Hôn Lễ
Chương 5: 5: Dâng Trà
Chương 6: 6: Trả Lại Cho Người
Chương 7: 7: Công Chúa Thật Biết Nghĩ
Chương 8: 8: Thật Không Ngờ
Chương 9: 9: Khác Hẳn Bình Thường
Chương 10: 10: Không Bằng Súc Sinh
Chương 11: 11: Cọp Trước Mặt Hồ Sau Lưng
Chương 12: 12: Rốt Cuộc Ta Là Chủ Tử Hay Người Là Chủ Tử
Chương 13: 13: Ăn Cắp Còn La Làng
Chương 14-15
Chương 16: 16: Đâu Đến Phiên Nàng Ta Há Mồm Ra Đớp
Chương 17: 17: Vật Cực Tật Phẫn
Chương 18: 18: Cung Nữ Thân Cận
Chương 19: 19: Tìm Cách Mà Bù Vào
Chương 20: 20: Mất Hết Khí Thế
Chương 21: 21: Bất Ngờ Bị Tát
Chương 22: 22: Ngày Đó Nhất Định Sẽ Đến
Chương 23: 23: Một Kiếp Sống Đã Xa
Chương 24: 24: Mùa Xuân Thứ Hai
Chương 25: 25: Thành Thật Báo Cáo
Chương 26: 26: Phu Thê Đánh Nhau
Chương 27: 27: Lần Đầu Bất An
Chương 28: 28: Bất Cần Đòi
Chương 29: 29: Chột Dạ
Chương 30: 30: Sư Phụ
Chương 31: 31: Mưu Ma Chước Quỷ
Chương 32: 32: Gậy Ông Đập Lưng Ông
Chương 33: 33: Có Liên Quan Thì Rắc Rối
Chương 34: 34: Nên Có Giới Hạn
Chương 35: 35: Ta Bảo Người Quỷ Xuống
Chương 36: 36: Ta Hôm Nay Chưa Từng Ra Khỏi Trì Xuân Uyển
Chương 37: 37: Bày Xong Bước Đi Tiếp Theo
Chương 38: 38: Sát Khí Trong Đáy Mắt Nàng
Chương 39: 39: Kỹ Năng Tuyệt Đỉnh
Chương 40: 40: Người Sẽ Phải Cảm Ơn Ta Sớm Thôi
Chương 41: 41: Hoạt Động Thể Chất
Chương 42: 42: Làm Tốt Lắm
Chương 43: 43: Sao Công Chúa Còn Cứu Ắ Ta
Chương 44: 44: Một Đêm Bất Ổn

Chương 45: 45: Địa Làm Được Bao Nhiêu Món
Chương 46: 46: Rạn Nứt
Chương 47: 47: Càng Căng Càng Chịu Thiệt
Chương 48: 48: Trở Minh Làm Chủ
Chương 49: 49: Thuốc Thúc Tình
Chương 50: 50: Đắc Thủ
Chương 51: 51: Nam Nữ Khác Biệt
Chương 52: 52: Người Hải Lòng Chưa
Chương 53: 53: Người Rất Ngây Thơ
Chương 54: 54: Công Chúa Nhi ầu Ti ần
Chương 55: 55: Nữ Nhân Phóng Khoáng
Chương 56: 56: Mèo Con Của Công Chúa
Chương 57: 57: Cướp Mèo
Chương 58: 58: Đi ầu Chế Thuốc Mỡ
Chương 59: 59: Trả Mèo Về
Chương 60-61: Động Thai Khí - Không Dám Phán Bội
Chương 62: 62: Chưa Chắc Đã Vui
Chương 63: 63: Thì Ra Là Người
Chương 64-65: 64: Trái Một Con Đường - Không Nên Đối Dịch
Chương 66: 66: Dạy Dỗ
Chương 67: 67: Ta Có Giống Lão Già Không
Chương 68-69: Ánh Lửa Đỏ Giữa Đêm - Phong Lưu Khoái Hoạt Bên Hồ
Chương 70: 70: Nắn Khớp Vai
Chương 71-72: Chuyện Nào Quan Trọng Hơn - Xử Lý Hương Phiến
Chương 73: 73: Cả Đêm Qua Chàng Ấy Đầu Ở Lại Phù Dung Uyển !
Chương 74: 74: Công Chúa Ngày Ngày Ra Ngoài Đạo Chơi
Chương 75-76: 75: Kéo Qu ần Quyết Nợ - Chuyện Đáng Mừng
Chương 77: 77: Ngã Hồ
Chương 78-79: Rối Tinh Rối Mù - Không Liếc Hấn Ta Dù Chỉ Một L ần
Chương 80: 80: Tô Đại Nhân Đến
Chương 81-82: Ta Thật Sự Rất Cảm ƠN - Phu Thê Đánh Nhau
Chương 83: 83: Người Đứng Là Yêu Nàng Ta Sâu Đậm
Chương 84-85: T ần Cầu - Hạc Giấy
Chương 86-87: Huynh Muội Tái Kiến - Không Được Phép Yêu Thích Thứ Gì
Chương 88: 88: Giữa Đường Gặp Chuyện
Chương 89-90: Công Chúa Bị Bắt Cóc - Mạng Của Ta Rất Đắt
Chương 91-92: Giết Hoặc Bị Giết - Chỉ Có Một Người
Chương 93-94: Ghi Khắc - Nàng Bồng Thấy Rất Yên Tâm
Chương 95-96: Tập Làm Quen - Chúng Ta Đâu Có Thân Thiết Đến Vậy
Chương 97-98: Người Thích Ta À - Tra Xét
Chương 99: 99: Băm Thành Trăm Mảnh Vẫn Là Nhẹ
Chương 100-101: Khiến Kẻ Đó Ném Thử Mùi Vị Này - Bu Ồn Nôn Không Chịu Được
Chương 102: 102: Hoàng Đế Thử Thấm Nguyệt
Chương 103-104: Bóng Lưng Quen Thuộc - Gửi Nh ằm Chỗ R ỗ
Chương 105-106: Muốn Thì Cứ Đi Cùng - Gặp Ở Viện Thái Học
Chương 107: 107: Đùa Giỡn Một Chút Thì Có Sao
Chương 108-109: Sao Nàng Lại Chột Dạ Kia Chứ - Đổ Tội
Chương 110: 110: Đúng Là Đã Nhìn Thấy

Chương 111: 111: Đối Chiếu
Chương 112: 112: Nguyền Rửa Người Và Đưa Con Trong Bụng Người
Chương 113: 113: Vị Trí Không Thể Thay Thế
Chương 114: 114: Giả Bệnh Giấu Người
Chương 115: 115: Vật Tề Thần
Chương 116: 116: Đánh Gãy Răng Cửa Của Tướng Quân
Chương 117: 117: Bẻ Răng
Chương 118: 118: Điêu Đả Bỏ Lỡ
Chương 119: 119: Ghê Tởm Chính Minh
Chương 120-121: Chuyện Bất Thường Xảy Ra Chắc Chắn Có Vấn Đề - Bất Ngờ
Chương 122-123: Hướng Phát Triển Không Ngờ Tới -
Chương 124: 124: Tại Sao Ta Phải Cứu Nàng Ta
Chương 125: 125: Điêu Kiện
Chương 126: 126: Cần Có Tử Hà Xa
Chương 127-128: Tìm Tử Hà Xa - Không Thể Dùng Công Quyên Làm Việc Riêng
Chương 129-130: Đánh Cướp Tính Mạng - Cha Nó Là Ai?
Chương 131: 131: Không Nợ Người Cái Gì
Chương 132: 132: Quyết Tâm
Chương 133-134: Là Con Trai - Sốt Cao Không Giảm
Chương 135: 135: Ôm Miễn Phí
Chương 136-137: Người Còn Độc Thân Sao - Ta Không Làm Gì Cả
Chương 138: 138: Trả Giá
Chương 139: 139: Một Cánh Tay
Chương 140-141: Hồi Và Hận - Ai Dạy Người Dùng Tử Hà Xa
Chương 142: 142: Cái Gì Mà Mang Họ Liên
Chương 143: 143: Người Chọc Tức Ta Đây À
Chương 144: 144: Thiếu Sự Quan Tâm
Chương 145: 145: Chắc Là Do Sợ Hãi Khi Sinh
Chương 146: 146: Cướp Con
Chương 147-148: Ta Chỉ Muốn Hướng Về Phía Trước - Tình Cờ Gặp Gỡ
Chương 149: 149: Sao Người Lại Tới Đây
Chương 150: 150: Bày Cách Tán Tình
Chương 151-152: Vác Đá Nện Chân Minh - Không Biết Đếm Dư Ra Một Đồng Tiền À
Chương 153: 153: Ta Giúp Cô
Chương 154: 154: Người Đêm Nay Là Ai
Chương 155: 155: Hẳn Có Phải Là Người Tốt
Chương 156-157: Hẳn Quả Thật Nói Được Làm Được - Nô Tỳ Đi Lấy Chổi
Chương 158-159: Tô Vũ Cảm Ơn Người - Thành Thật Khai Báo
Chương 160: 160: Bỏ Bỏ Giữ Mình
Chương 161-162: Bỏ Trốn Rồi Sao - Phường Lưu Manh Thổ Phỉ
Chương 163: 163: Trên Núi Có Sói
Chương 164: 164: Càng Đánh Càng Hăng
Chương 165: 165: Ta Cũng Không Vội Bị Đánh
Chương 166-167: Ngực Ta Đau - A Nguyệt, Cô Ướt Rồi
Chương 168: 168: Càng Yêu Thích Càng Phải Chú Tâm
Chương 169: Cô Không Mệt Sao?
Chương 170: Nếu Như Ta Cứ Thích Hình Mẫu Như Tô Vũ Thì Sao?
Chương 171: Ân Oán Ngày Trước

Chương 172: Ta Tin Nàng Ấy Như Nàng Ấy Tin Ta
Chương 173: Đến Lúc Kiểm Tiền Rồi
Chương 174: Sông Bạc Thiên Kim
Chương 175: Cho Vay Vốn Nhỏ
Chương 176: Kiểm Tiền Trả Nợ
Chương 177: Tô Vũ, Hôm Nay Người Đẹp Trai Thật
Chương 178: Cảm Ơn Thế Nào
Chương 179: Ngày Tháng Êm Đẹp
Chương 180: Thời Thế Thay Đổi
Chương 181: Bị Bắt Ở Sông Bạc
Chương 182: Thuận Nước Đầy Thủy Ân
Chương 183: Chỉ Cần Vượt Qua Đêm Nay
Chương 184: Thứ Đê Hèn Đáng Khinh
Chương 185: Sĩ Nhục
Chương 186: Vì Hấn Là Tô Vũ
Chương 187: Ta Sẽ Tự Xử Lý
Chương 188: Không Còn Hy Vọng
Chương 189: Quyết Không Khai
Chương 190: Nghĩ Kế Sách
Chương 191: Lợi Dụng
Chương 192: Kịch Hay
Chương 193: Hậu Quả Phải Lãnh
Chương 194: Lần Đầu Đến Kỹ Viện
Chương 195: Còn Muốn Trách Ngược?
Chương 196: Từ Từ Mà Tận Hưởng
Chương 197: Bởi Vì Hấn, Mọi Thứ Có Vẻ Mặt Không Chế
Chương 198: Cô Ghen À?
Chương 199: Tại Sao Ta Lại Tức Giận?
Chương 200: Nấu Cơm Cho Hấn Ăn
Chương 201: Bánh Bông Lan Và Mì Trường Thọ
Chương 202: Một Cặp Tượng Gỗ
Chương 203: Bạn Bè
Chương 204: Phiền Muộn Trong Lòng
Chương 205: Bị Cắm Sừng Thành Quen
Chương 206: Bị Kẹp Giữa Hai Bên
Chương 207: Phải Nhận Quà Chứ
Chương 208: Tấm Lòng Hiếm Có
Chương 209: Coi Nhau Như Tỷ Muội
Chương 210: Mặt Ngọc Gia Truyền
Chương 211: Nhị Phu Nhân Mặt Tích
Chương 212: Xin Chàng Hãy Tin Ta!
Chương 213: Mỗi Cây Mỗi Hoa Mỗi Nhà Mỗi Cảnh
Chương 214: Bàn Tay Bí Ẩn
Chương 215: Ta Hối Hận Vì Đã Cứu Cô
Chương 216: Người Giống Chó Diên Hôn
Chương 217: Xuất Chinh
Chương 218: Đêm Giao Thừa
Chương 219: Sao Người Lại Ở Đây

Chương 220: Tâm Sự Yêu Thương
Chương 221: Khiêu Vũ
Chương 222: Không Phải Là Nàng
Chương 223: Không Thích Nữ Nhân
Chương 224: Năm Mới Vui Vẻ
Chương 225: Một Thời Gian Không Tới
Chương 226: Tại Sao Hắn Không Đến
Chương 227: Đâu Phải Không Nuôi Nồi
Chương 228: Ném Không Ra Sao?
Chương 229: Chán Ghét Hắn
Chương 230: Để Ta Dẫn Người Đến Chỗ Tốt
Chương 231: Ta Là Nam Nhân Trong Sạch!
Chương 232: Một Nơi Chỉ Có Nam Nhân Đến
Chương 233: Mua Một Thẻ Bài
Chương 234: Tên Ân Mày Trong Góc Khuất
Chương 235: Thật Không Ngờ Tới
Chương 236: Bị Đổ Tội Tày Trời
Chương 237: Trở Lại Tìm Chứng Cứ
Chương 238: Bị Phát Hiện Rồi?
Chương 239: Sự Tình Đã Rõ
Chương 240: Ta Không Muốn Nghe
Chương 241: Lời Đền
Chương 242: Xuống Bàn Bạn Với Hắn Ta
Chương 243: Là Liễu Mi Vũ Hủy Hoại Tên Như Lương
Chương 244: Dạn Dò
Chương 245: Trả Lại Cho Người
Chương 246: Phân Tích Tình Thế
Chương 247: Tai Mất Bên Người
Chương 248: Thăng Thấn
Chương 249: Tính Toán Trước Sau
Chương 250: Đôi Người Lấy Thành
Chương 251: Sự Thận Hòa Đàm
Chương 252: Giám Sát
Chương 253: Không Phải Ảo Giác
Chương 254: Say Nắng Bất Ngờ
Chương 255: Túi Da Dê Cạn Nước
Chương 256: Ai Đã Tiến Cử Người
Chương 257: Ăn Thịt
Chương 258: Nàng Đang Sờ Chỗ Nào Thế
Chương 259: Giờ Nàng Còn Xem Không?
Chương 260: Về Nghiêm Túc Của Hắn
Chương 261: Ta Đâu Nói Hai Người Tắm Chung
Chương 262: Ta Sẽ Tự Báo Cáo
Chương 263: Còn Chuyện Hắn Giấu Diêm
Chương 264: Có Ta Ở Đây
Chương 265: Nướng Thịt
Chương 266: Lại Giả Bất Thiện
Chương 267: Trốn Chạy

Chương 268: Khát Máu
Chương 269: Cẩn Thận Đây
Chương 270: Muộn Màng
Chương 271: Cùng Nhau Rơi Xuống
Chương 272: Không Được Chết Trước
Chương 273: Chăm Sóc Tận Tình
Chương 274: “Các Người... Quen Nhau Từ Lâu Rồi Đúng Không?”
Chương 275: Có Cần Ta Giúp Nàng Không?
Chương 276: Thành Huy ền
Chương 277: Không Vội
Chương 278: Tham Kiến Công Chúa
Chương 279: Cục Diện Do Chính Hấn Bày Ra
Chương 280: Nguyên Nhân Thảm Bại
Chương 281: Đùng Hoa Tay Múa Chân Ở Đây
Chương 282: Năm Nay Đã Bao Lâu Rồi Không Mưa?
Chương 283: Quán Rượu
Chương 284: Uống Ít Thôi
Chương 285: Thiết Yên
Chương 286: Kích Động
Chương 287: Chỉ Giải Ra Tay Với Nữ Nhân
Chương 288: Ta Đã Sai Rồi
Chương 289: Ôm Đủ Chưa?
Chương 290: Không Gheo Nàng
Chương 291: Có Hòa Đàm Không?
Chương 292: Sứ Thần Là Tô Vũ
Chương 293: Muốn Khai Chiến?
Chương 294: Ta Tin Chàng
Chương 295: Ta Chỉ Cần Đối Tốt Với Nàng Là Được
Chương 296: Ở Chung Một Chỗ
Chương 297: Cơ Hội Cuối Cùng
Chương 298: Khắc Sâu Vào Tim
Chương 299: Sớm Mai Thức Dậy
Chương 300: Hành Cung
Chương 301: Yên Tiệc Chào Đón
Chương 302: Tiếp Rượu Thay
Chương 303: Nghĩ Ngợi Lung Tung
Chương 304: Lâu Ngày Gặp Lại
Chương 305: Hấn Là Hả Hê Lắm
Chương 306: Một Người Cũng Không Thiếu
Chương 307: Tự Tay Giết Chết Ông Ta
Chương 308: Đàm Phán Không Thành
Chương 309: Vào Ngục
Chương 310: Đó Là Thê Tử Của Ta
Chương 311: Luôn Là Chàng
Chương 312: Tin Hoàng Đế Đại Sở Hay Tin Tô Mỗ
Chương 313
Chương 314
Chương 315

Chương 316
Chương 317
Chương 318
Chương 319
Chương 320
Chương 321
Chương 322
Chương 323
Chương 324
Chương 325
Chương 326
Chương 327
Chương 328
Chương 329
Chương 330
Chương 331
Chương 332
Chương 333
Chương 334
Chương 335
Chương 336
Chương 337
Chương 338
Chương 339
Chương 340
Chương 341
Chương 342
Chương 343
Chương 344
Chương 345
Chương 346
Chương 347
Chương 348
Chương 349
Chương 350
Chương 351
Chương 352
Chương 353
Chương 354
Chương 355
Chương 356
Chương 357
Chương 358
Chương 359
Chương 360
Chương 361
Chương 362
Chương 363

Chương 364
Chương 365
Chương 366
Chương 367
Chương 368
Chương 369
Chương 370
Chương 371
Chương 372
Chương 373
Chương 374
Chương 375
Chương 376
Chương 377
Chương 378
Chương 379
Chương 380
Chương 381
Chương 382
Chương 383
Chương 384
Chương 385
Chương 386
Chương 387
Chương 388
Chương 389
Chương 390
Chương 391
Chương 392
Chương 393
Chương 394
Chương 395
Chương 396
Chương 397
Chương 398
Chương 399
Chương 400
Chương 401
Chương 402
Chương 403
Chương 404
Chương 405
Chương 406
Chương 407
Chương 408
Chương 409
Chương 410
Chương 411

Chương 412
Chương 413
Chương 414
Chương 415
Chương 416
Chương 417
Chương 418
Chương 419
Chương 420
Chương 421
Chương 422
Chương 423
Chương 424
Chương 425
Chương 426
Chương 427
Chương 428
Chương 429
Chương 430
Chương 431
Chương 432
Chương 433
Chương 434
Chương 435
Chương 436
Chương 437
Chương 438
Chương 439
Chương 440
Chương 441
Chương 442
Chương 443
Chương 444
Chương 445
Chương 446
Chương 447
Chương 448
Chương 449
Chương 450
Chương 451
Chương 452
Chương 453
Chương 454
Chương 455
Chương 456
Chương 457
Chương 458
Chương 459

Chương 460
Chương 461
Chương 462
Chương 463
Chương 464
Chương 465
Chương 466
Chương 467
Chương 468
Chương 469
Chương 470
Chương 471
Chương 472
Chương 473
Chương 474
Chương 475
Chương 476
Chương 477
Chương 478
Chương 479
Chương 480
Chương 481
Chương 482
Chương 483
Chương 484
Chương 485
Chương 486
Chương 487
Chương 488
Chương 489
Chương 490
Chương 491
Chương 492
Chương 493
Chương 494
Chương 495
Chương 496
Chương 497
Chương 498
Chương 499
Chương 500
Chương 501
Chương 502
Chương 503
Chương 504
Chương 505
Chương 506
Chương 507

Chương 508
Chương 509
Chương 510
Chương 511
Chương 512
Chương 513
Chương 514
Chương 515
Chương 516
Chương 517
Chương 518
Chương 519
Chương 520
Chương 521
Chương 522
Chương 523
Chương 524
Chương 525
Chương 526
Chương 527
Chương 528
Chương 529
Chương 530
Chương 531
Chương 532
Chương 533
Chương 534
Chương 535
Chương 536
Chương 537
Chương 538
Chương 539
Chương 540
Chương 541
Chương 542
Chương 543
Chương 544
Chương 545
Chương 546
Chương 547
Chương 548
Chương 549
Chương 550
Chương 551
Chương 552
Chương 553
Chương 554
Chương 555

Chương 556
Chương 557
Chương 558
Chương 559
Chương 560
Chương 561
Chương 562
Chương 563
Chương 564
Chương 565
Chương 566
Chương 567
Chương 568
Chương 569
Chương 570
Chương 571
Chương 572
Chương 573
Chương 574
Chương 575
Chương 576
Chương 577
Chương 578
Chương 579
Chương 580
Chương 581
Chương 582
Chương 583
Chương 584
Chương 585
Chương 586
Chương 587
Chương 588
Chương 589
Chương 590
Chương 591
Chương 592
Chương 593
Chương 594
Chương 595
Chương 596
Chương 597
Chương 598
Chương 599
Chương 600
Chương 601
Chương 602
Chương 603

Chương 604
Chương 605
Chương 606
Chương 607
Chương 608
Chương 609
Chương 610
Chương 611
Chương 612
Chương 613
Chương 614
Chương 615
Chương 616
Chương 617
Chương 618
Chương 619
Chương 620
Chương 621
Chương 622
Chương 623
Chương 624
Chương 625
Chương 626
Chương 627
Chương 628
Chương 629
Chương 630
Chương 631
Chương 632
Chương 633
Chương 634
Chương 635
Chương 636
Chương 637
Chương 638
Chương 639
Chương 640
Chương 641
Chương 642
Chương 643
Chương 644
Chương 645
Chương 646
Chương 647
Chương 648
Chương 649
Chương 650
Chương 651

Chương 652
Chương 653
Chương 654
Chương 655
Chương 656
Chương 657
Chương 658
Chương 659
Chương 660
Chương 661
Chương 662
Chương 663
Chương 664
Chương 665
Chương 666
Chương 667
Chương 668
Chương 669
Chương 670
Chương 671
Chương 672
Chương 673
Chương 674
Chương 675
Chương 676
Chương 677
Chương 678
Chương 679
Chương 680
Chương 681
Chương 682
Chương 683
Chương 684
Chương 685
Chương 686
Chương 687
Chương 688
Chương 689
Chương 690
Chương 691
Chương 692
Chương 693
Chương 694
Chương 695
Chương 696
Chương 697
Chương 698
Chương 699

Chương 700
Chương 701
Chương 702
Chương 703
Chương 704
Chương 705
Chương 706
Chương 707
Chương 708
Chương 709
Chương 710
Chương 711
Chương 712
Chương 713
Chương 714
Chương 715
Chương 716
Chương 717
Chương 718
Chương 719
Chương 720
Chương 721
Chương 722
Chương 723
Chương 724
Chương 725
Chương 726
Chương 727
Chương 728
Chương 729
Chương 730
Chương 731
Chương 732
Chương 733
Chương 734
Chương 735
Chương 736
Chương 737
Chương 738
Chương 739
Chương 740
Chương 741
Chương 742
Chương 743
Chương 744
Chương 745
Chương 746
Chương 747

Chương 748
Chương 749
Chương 750
Chương 751
Chương 752
Chương 753
Chương 754
Chương 755
Chương 756
Chương 757
Chương 758
Chương 759
Chương 760
Chương 761
Chương 762
Chương 763
Chương 764
Chương 765
Chương 766
Chương 767
Chương 768
Chương 769
Chương 770
Chương 771
Chương 772
Chương 773
Chương 774
Chương 775
Chương 776
Chương 777
Chương 778
Chương 779
Chương 780
Chương 781
Chương 782
Chương 783
Chương 784
Chương 785
Chương 786
Chương 787
Chương 788
Chương 789
Chương 790
Chương 791
Chương 792
Chương 793
Chương 794
Chương 795

Chương 796
Chương 797
Chương 798
Chương 799
Chương 800
Chương 801
Chương 802
Chương 803
Chương 804
Chương 805
Chương 806
Chương 807
Chương 808
Chương 809
Chương 810
Chương 811
Chương 812
Chương 813
Chương 814
Chương 815
Chương 816
Chương 817
Chương 818
Chương 819
Chương 820
Chương 821
Chương 822
Chương 823
Chương 824
Chương 825
Chương 826
Chương 827
Chương 828
Chương 829
Chương 830
Chương 831
Chương 832
Chương 833
Chương 834
Chương 835
Chương 836
Chương 837
Chương 838
Chương 839
Chương 840
Chương 841
Chương 842
Chương 843

Chương 844
Chương 845
Chương 846
Chương 847
Chương 848
Chương 849
Chương 850
Chương 851
Chương 852
Chương 853
Chương 854
Chương 855
Chương 856
Chương 857
Chương 858
Chương 859
Chương 860
Chương 861
Chương 862
Chương 863
Chương 864
Chương 865
Chương 866
Chương 867
Chương 868
Chương 869
Chương 870
Chương 871
Chương 872
Chương 873
Chương 874
Chương 875
Chương 876
Chương 877
Chương 878
Chương 879
Chương 880
Chương 881
Chương 882
Chương 883
Chương 884
Chương 885
Chương 886
Chương 887
Chương 888
Chương 889
Chương 890
Chương 891

Chương 892
Chương 893
Chương 894
Chương 895
Chương 896
Chương 897
Chương 898
Chương 899
Chương 900
Chương 901
Chương 902
Chương 903
Chương 904
Chương 905
Chương 906
Chương 907
Chương 908
Chương 909
Chương 910
Chương 911
Chương 912
Chương 913
Chương 914
Chương 915
Chương 916
Chương 917
Chương 918
Chương 919
Chương 920
Chương 921
Chương 922
Chương 923
Chương 924
Chương 925
Chương 926
Chương 927
Chương 928
Chương 929
Chương 930
Chương 931
Chương 932
Chương 933
Chương 934
Chương 935
Chương 936
Chương 937
Chương 938
Chương 939

Chương 940
Chương 941
Chương 942
Chương 943
Chương 944
Chương 945
Chương 946
Chương 947
Chương 948
Chương 949
Chương 950
Chương 951
Chương 952
Chương 953
Chương 954
Chương 955
Chương 956
Chương 957
Chương 958
Chương 959
Chương 960
Chương 961
Chương 962
Chương 963
Chương 964
Chương 965
Chương 966
Chương 967
Chương 968
Chương 969
Chương 970
Chương 971
Chương 972
Chương 973
Chương 974
Chương 975
Chương 976
Chương 977
Chương 978
Chương 979
Chương 980
Chương 981
Chương 982
Chương 983
Chương 984
Chương 985
Chương 986
Chương 987

Chương 988
Chương 989
Chương 990
Chương 991
Chương 992
Chương 993
Chương 994
Chương 995
Chương 996
Chương 997
Chương 998
Chương 999
Chương 1000
Chương 1001
Chương 1002
Chương 1003
Chương 1004
Chương 1005
Chương 1006
Chương 1007
Chương 1008
Chương 1009
Chương 1010
Chương 1011
Chương 1012
Chương 1013
Chương 1014
Chương 1015
Chương 1016
Chương 1017
Chương 1018
Chương 1019
Chương 1020
Chương 1021
Chương 1022
Chương 1023
Chương 1024
Chương 1025
Chương 1026
Chương 1027
Chương 1028
Chương 1029
Chương 1030
Chương 1031
Chương 1032
Chương 1033
Chương 1034
Chương 1035

Chương 1036
Chương 1037
Chương 1038
Chương 1039
Chương 1040
Chương 1041
Chương 1042
Chương 1043
Chương 1044
Chương 1045
Chương 1046
Chương 1047
Chương 1048
Chương 1049
Chương 1050
Chương 1051
Chương 1052
Chương 1053
Chương 1054
Chương 1055
Chương 1056
Chương 1057
Chương 1058
Chương 1059
Chương 1060
Chương 1061
Chương 1062
Chương 1063
Chương 1064
Chương 1065
Chương 1066
Chương 1067
Chương 1068
Chương 1069
Chương 1070
Chương 1071
Chương 1072
Chương 1073
Chương 1074
Chương 1075
Chương 1076
Chương 1077
Chương 1078
Chương 1079
Chương 1080
Chương 1081
Chương 1082
Chương 1083

Chương 1084
Chương 1085
Chương 1086
Chương 1087
Chương 1088
Chương 1089
Chương 1090
Chương 1091
Chương 1092
Chương 1093
Chương 1094
Chương 1095
Chương 1096
Chương 1097
Chương 1098
Chương 1099
Chương 1100
Chương 1101
Chương 1102
Chương 1103
Chương 1104
Chương 1105
Chương 1106
Chương 1107
Chương 1108
Chương 1109
Chương 1110
Chương 1111
Chương 1112
Chương 1113
Chương 1114
Chương 1115
Chương 1116
Chương 1117
Chương 1118
Chương 1119
Chương 1120
Chương 1121
Chương 1122
Chương 1123
Chương 1124
Chương 1125
Chương 1126
Chương 1127
Chương 1128
Chương 1129
Chương 1130
Chương 1131

Chương 1132
Chương 1133
Chương 1134
Chương 1135
Chương 1136
Chương 1137
Chương 1138
Chương 1139
Chương 1140
Chương 1141
Chương 1142
Chương 1143
Chương 1144
Chương 1145
Chương 1146
Chương 1147
Chương 1148
Chương 1149
Chương 1150
Chương 1151
Chương 1152
Chương 1153
Chương 1154
Chương 1155
Chương 1156
Chương 1157
Chương 1158
Chương 1159
Chương 1160
Chương 1161
Chương 1162: Full

Chương 1: 1: Đêm Tân Hôn

Khi xưa Thâm Nguyệt là một con ngốc.

Nhưng một con ngốc như nàng lại có thể đoạt được người tình trong mộng của vô số nữ nhân Đại Sở, nàng đã được gả cho đại tướng quân đứng đầu Đại Sở, Tậ̀n Như Lương.

Nghe nói hôn sự này do nàng dựa vào sự ngu ngốc của bản thân mà có được, còn đại tướng quân Tậ̀n Như Lương thì đã có người trong lòng từ trước.

Vào ngày thành thân, tuyết rơi phủ dày ở kinh thành khiến cho bầu không khí hôn hoan trong quý phủ cũng nhạt nhòa đi ít nhiều.

Tậ̀n Như Lương mặc hỉ phục đứng trong gió tuyết, vai rộng eo hẹp, hỉ phục đỏ điểm lệ càng làm nổi bật lên hình thể cao ráo thẳng tắp cùng khuôn mặt anh tuấn của hắn ta.

Nhưng hắn ta lại đang nhìn Thâm Nguyệt bằng ánh mắt chán ghét, ánh mắt đó khiến cho người ta cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.

Hắn ta nói: "Cả đời này ta cũng sẽ không thích một con ngốc, nhưng cô cũng đã được gả tới đây rồi, nếu như muốn được sống bình an không lo nghĩ thì cô nên biết đi đâu mà an phận thủ thường".

Thậm chí hắn ta còn không buồn liếc nhìn nàng, vừa dứt lời đã phất tay áo rời đi.

Đêm tân hôn, những ngọn nến đỏ trong phòng tân hôn đã cháy hết khiến cho căn phòng chìm vào bóng tối.

Tất cả mọi người đều cho rằng phu nhân tướng quân đã bị ghẻ lạnh, không tránh khỏi cảnh phòng không gối chiếu, cho nên bọn họ cũng lười hâu hạ vị phu nhân không được yêu thương này.

Hành lang trống trải tiêu đi ầu quanh quẽ, chỉ có vài chiếc đèn lồng sắp cháy hết đang chiếu sáng lơ mờ trong màn đêm lạnh lẽo.

Bỗng có một bóng người cao lớn đường hoàng xông vào phòng tân hôn.

Hắn ta ôm lấy Thẩm Nguyệt sau đó gặm lấy môi của nàng, kế đến li ền đẩy nàng lên giường thêu r ỉ xé nát y phục trên người nàng.

Thẩm Nguyệt không thể nhìn thấy rõ mặt hắn ta nhưng nàng vẫn rất ngoan ngoãn thuận theo.

Kẻ gốc cũng biết nàng thích T ần Như Lương.

Người đàn ông khẽ rít qua kẽ răng, từng tiếng rên rỉ trầm thấp vang lên, lúc hắn ta thô bạo xông vào thì Thẩm Nguyệt đau đớn đến mức toàn thân đông cứng, nước mắt lưng tròng, nàng cau mày thì th ầm: "Như Lương, đau quá".

Người đàn ông dừng chuyển động trong phút chốc nhưng ngay sau đó lại hoàn toàn không quan tâm đến sự đau đớn của nàng, hắn hung hăng siết lấy hai tay của nàng khóa chặt trên đỉnh đầu r ỉ thô bạo tiến vào.

Sáng sớm khi thức dậy, chiếc giường tân hôn đã trở nên vô cùng lộn xộn, chỉ còn một mình Thẩm Nguyệt rách rưới nằm cuộn tròn trên đống lộn xộn đó.

V ềsau nàng cũng không gặp lại T ần Như Lương nữa, hắn ta hẳn là đã xem nàng như một đôi giày rách, vứt bỏ đi là xong chuyện.

Địa vị phu nhân tướng quân của nàng cũng chỉ là hữu danh vô thực, T ần Như Lương đã dần dần giao hết mọi chuyện trong phủ cho Liễu Mi Vũ quán xuyên.

Đám người hầu trong phủ tướng quân cũng âm th ầm tôn Liễu Mi Vũ làm phu nhân.

Liễu Mi Vũ chính là người trong lòng của T ần Như Lương.

Ngày đó Thảm Nguyệt đã đi đến viện của Tậ̀n Như Lương.

Nàng không mang theo ô, những bông tuyết nhỏ bé đọng lại trên tóc cùng lông mày của nàng khiến cho hình ảnh của nàng trông xinh đẹp thanh thoát đến lạ.

Từ trong phòng lại truyền ra tiếng rên rỉ khe khẽ của một đôi nam nữ.

Rõ ràng là Tậ̀n Như Lương đang vui vẻ với Liễu Mi Vũ.

Tuyết bắt đầu rơi dày, đợi đến khi Tậ̀n Như Lương mở cửa ra thì đã thấy bên ngoài có một người tuyết.

Hắn ta chẳng muốn để tâm đến chuyện này, trên khuôn mặt của hắn ta vẫn không hề mất đi nét anh khí, hắn ta vừa nhìn thấy đã nhận ra đó là Thảm Nguyệt, khuôn mặt dịu dàng ngay lập tức chuyển sang lạnh lùng, hắn ta nói: "Cô ở đây làm gì? Ai cho cô vào đây?"

Đúng lúc này từ trong phòng lại truyền ra thanh âm khiến cho người khác phải xao xuyến của Liễu Mi Vũ: "Tướng quân, ai đang ở bên ngoài vậy?"

Tậ̀n Như Lương khinh thường liếc nhìn Thảm Nguyệt rồi nói: "Một kẻ không liên quan đến chúng ta".

Lúc Tậ̀n Như Lương định quay vào trong nhà thì Thảm Nguyệt lại đột nhiên lên tiếng: "Như Lương, y phục".

Nói đoạn, nàng liềm giơ tay dâng lên một bộ y phục đã được gấp chỉnh tề.

Hóa ra nàng còn biết trời lạnh, sợ Tậ̀n Như Lương bị lạnh cho nên đã học cách may một bộ y phục.

Đây là lần đầu tiên nàng bước vào chủ viện để tặng y phục cho hắn ta.

Đúng lúc đó Liễu Mi Vũ cũng đã duyên dáng bước ra ngoài.

Tần Như Lương vươn tay ôm lấy eo nàng ta rồi kéo giai nhân vào lòng.

Tần Như Lương ghét bỏ nhìn bộ y phục do Thẩm Nguyệt làm ra, cũng chẳng đoái hoài gì đến đôi bàn tay bị kim châm sưng đỏ bên dưới, hắn ta chỉ lạnh lùng nói: "Phủ tướng quân không nghèo túng đến mức phải để cho một công chúa như cô đến đây may y phục! Thay vì làm những chuyện vô ích này thì chi bằng cô đi học cách làm một người thông minh trước đi".

Liễu Mi Vũ nép vào trong lòng ngực Tần Như Lương, nhẹ giọng khuyên nhủ: "Tướng quân đừng nóng giận, công chúa cũng chỉ có ý tốt mà thôi.

Hiếm khi nàng ta tự tay may y phục tặng cho tướng quân, ta thấy chàng vẫn nên nhận đi".

Nói xong thì Liễu Mi Vũ liền bước xuống bậc thềm đi đến trước mặt Thẩm Nguyệt, trên thân thể nàng ta vẫn còn sót lại dấu vết của cuộc vui trước đó giống như khiêu khích, nàng ta nở nụ cười nhìn Thẩm Nguyệt, sau đó đưa tay nắm lấy bộ y phục rồi nhẹ giọng nói: "Công chúa thật là có tâm".

Thẩm Nguyệt không muốn đưa bộ y phục cho người phụ nữ này, nàng không muốn bộ y phục mình làm ra bị nhiễm mùi của đối phương cho nên không hề buông bộ y phục ra.

Nhưng chẳng hiểu tại sao lúc đó Thẩm Nguyệt không hề dùng lực mà Liễu Mi Vũ lại đột nhiên hét lên một tiếng rồi ngã ra đất, chắc là do tuyết dưới chân trơn trượt.

Nhưng nhìn từ góc độ của Tần Như Lương thì hắn ta lại tưởng rằng Thẩm Nguyệt đã đẩy ngã Liễu Mi Vũ.

Thẩm Nguyệt nhìn thấy Liễu Mi Vũ bị té ngã đến mức không thể gượng dậy nổi thì liền bị dọa sợ, trong nháy mắt đã có một bóng đen cao lớn phủ lên đỉnh đầu của nàng, khí tức bộc phát ra còn lạnh hơn gió tuyết mùa đông.

Nàng vừa ngẩng đầu lên thì đã nhìn thấy ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống nàng của Tần Như Lương cho nên ngay lập tức rụt cổ lại.

Tần Như Lương vô cùng tức giận, hấn ta thô bạo hất nàng ra mà không hề để ý đến sức mạnh của mình.

Thẩm Nguyệt cảm thấy chỗ bị hấn ta đánh vào vô cùng đau nhức, nàng không chịu được nên cũng lão đảo ngã xuống đất.

Nàng đau đớn đến mức không đứng dậy nổi, cảm thấy lạnh đến thấu xương.

Thẩm Nguyệt hít sâu một hơi nhưng cũng không để ý đến bản thân mà chỉ để ý đến bộ y phục trong tay nàng đã văng tung tóe ra mặt đất.

Nàng cố gắng bò tới định nhặt bộ y phục lên nhưng ngay khi ngón tay vừa chạm đến góc áo thì đã có một chiếc giày màu đen hung hăng giẫm xuống.

Chiếc giày màu đen đó không chỉ giẫm xuống bộ y phục mà còn giẫm xuống những ngón tay trắng nõn thon gầy của nàng.

Đế giày nghiền vào các đốt ngón tay khiến cho Thẩm Nguyệt vô cùng đau đớn, toàn thân nàng co rút, miệng kêu lên những thanh âm thảm thương..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 2: 2: Đánh Trả

Tần Như Lương ôm Liễu Mi Vũ từ trên cao nhìn nàng như nhìn sâu kiến, nói: "Nếu có lần sau, đừng trách ta phế bỏ đôi tay này của cô".

Nói rồi hắn ta quay người vào trong, bóng lưng kiên quyết, tà váy Liễu Mi Vũ nhẹ nhàng tung bay bên eo, khiến bóng lưng cứng rắn kia có thêm vài phần dịu dàng, nhưng lời hắn ta nói ra lại giống như dao đâm vào người khác.

"Cút, về sau không có lệnh của ta thì không cho phép bước vào nơi này nửa bước".

"Tướng quân đừng tức giận, là Mi Vũ không cẩn thận, không trách công chúa..."

Thẩm Nguyệt chậm rãi đứng dậy, vẫn nhất quần áo bị tuyết thấm ướt đẫm lên như bảo bối, lấy dũng khí đặt ở trước cửa phòng Tần Như Lương rồi mới quay người rời đi.

Không nghĩ tới ngày hôm sau quần áo bị đưa về, mà lại là Liễu Mi Vũ tự mình đưa tới.

Thẩm Nguyệt vừa nhìn liền thấy quần áo đã bị cắt nát.

Liễu Mi Vũ lơ đãng nói: "Tướng quân là quan nhất phẩm, tai to mặt lớn, tất cả quần áo trong nhà đều là độc nhất vô nhị, sao có thể mặc mấy thứ đờnghèo kiệt hủ lậu như thế chứ."

Ta khuyên người, về sau không cần làm bất kỳ thứ gì cho tướng quân nữa, hôm qua chỉ là trừng phạt nhỏ thôi", nàng ta đảo đôi mắt đẹp, khinh bỉ nhìn Thẩm Nguyệt: "Người cho rằng tiến vào phủ tướng quân này rồi mà vẫn là công chúa cao cao tại thượng sao?"

Nàng nắm chặt đống vải rách, khuôn mặt bị căn phòng âm u bao phủ không thấy rõ biểu cảm, cũng không nói gì.

Liễu Mi Vũ khẽ cười nói: "Một công chúa thiên triêu mà còn điên điên khùng khùng, trong cung có thể nuôi người lớn như thế này đã coi như cực kỳ khai ân rồi."

Khó trách Hoàng Thượng ném củ khoai lang bỏng tay này cho tướng quân".

Nàng ta phát váy đứng dậy, đứng trước mặt Thẩm Nguyệt, bỗng nhiên đưa tay bóp lấy hàm dưới của nàng, dùng sức nâng cằm nàng lên để nàng nhìn mình, trong đôi mắt đẹp toàn là vẻ căm hận sóng ngầm mãnh liệt: "Người có biết bởi vì người khăng khăng muốn gả cho tướng quân, mà người vốn dĩ nên làm phu nhân tướng quân phải là ta không! Tướng quân đánh thắng trận trở về, có nhiều công huân, kết quả đổi lấy phần thưởng là cưới một đờ đần như người làm thuê!"

Móng tay sắc nhọn kia ấn vào da mặt Thẩm Nguyệt, Liễu Mi Vũ giải hận nói: "Nhưng như vậy cũng tốt, đi đến bước hôm nay cũng đáng đời người đau khổ cả một đời".

Nàng ta lại không ngờ được kẻ ngốc này sẽ có lúc đánh trả.

Nàng đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt đỏ rực, nhào tới chỗ Liễu Mi Vũ.

Nàng ta bị ép xuống đất, thét lên một tiếng chói tai, hai người lao vào đánh nhau.

Thẩm Nguyệt không quan tâm gì hết, lúc bị Tần Như Lương chạy đến kéo ra, nàng vẫn còn muốn đá Liễu Mi Vũ hai cú nữa, hét lên: "Tại sao người lại cắt nát quần áo ta làm cho Như Lương! Ai cho người cắt!"

Chát!

Trong phòng lập tức yên tĩnh.

Chỉ còn lại tiếng khóc thút thít của Liễu Mi Vũ dưới đất.

Thẩm Nguyệt bị Tần Như Lương tát một cái đến mức trời đất quay cuồng.

Hắn ta nói: "Đủ rồi, là ta bảo nàng ấy cắt, cô muốn thế nào?"

Nàng cảm thấy có lẽ mình đã làm sai đi đâu gì, liền co rúm lại trong góc, không nói nên lời.

Tần Như Lương ôm Liễu Mi Vũ yếu ớt, lúc ra cửa còn sai bảo: "Người đâu, trông coi người phụ nữ điên khùng này cẩn thận, không cho phép nàng ra khỏi cửa phòng nửa bước!"

Tần Như Lương đã rạch một vết thương trong lòng nàng.

Rõ ràng nàng thích hắn ta như vậy mà.

Về sau nàng bị giam giữ trong viện, một ngày ba bữa ăn không no, mỗi ngày đều phải ăn đói mặc rách.

Rốt cuộc nàng cũng chưa từng gặp lại Tần Như Lương lần nữa.

Sau khi thành thân được khoảng hai tháng, hắn ta mới chủ động tới tìm Thẩm Nguyệt lần đầu tiên, đi thẳng vào vấn đề "Tháng sau ta muốn cưới Mi Vũ vào cửa, hôm nay đến thông báo cho cô một tiếng, thời gian đã định xong rồi".

Thẩm Nguyệt mặt cắt không một giọt máu.

Tần Như Lương quay người rời đi, bước chân dừng một chút, như nhớ tới cái gì lại nói: "Còn nữa, mặc dù nàng ấy lấy danh phận tiểu thiếp vào cửa, nhưng về sau không có phân chia đích thứ, thân phận tôn ti bằng với cô".

Hắn ta vẫn chưa đi ra khỏi cửa viện, đứng trước khung cửa tựa như một bức tranh.

Lại không nghĩ Thẩm Nguyệt bỗng nhiên lên tiếng: "Như Lương, có phải chàng cảm thấy ta ngốc thì rất dễ bắt nạt hay không?"

Tần Như Lương nhíu mày, quay người nhìn nàng bằng ánh mắt không có chút tình cảm nào.

Nàng kiêu ngạo ngẩng cao đầu, lệ rơi đầy mắt: "Có phải chàng cảm thấy ta ngốc thì sẽ không cảm thấy đau đớn? Như Lương, A Nguyệt không ngốc".

Sau khi Tần Như Lương rời đi, sự đau đớn thấu xương kia xen lẫn với yêu hận dâng lên tàn nhẫn nghiến ép nàng, hội tụ thành một cảm giác buồn nôn, nàng che miệng cong người kịch liệt nôn khan, nhưng vẫn yếu ớt lâm bầm hết lần này đến lần khác: "A Nguyệt không ngốc...!A Nguyệt không ngốc...!A Nguyệt không phải kẻ ngu..."

Hôn sự của Tần Như Lương và Liễu Mi Vũ được cử hành đúng hạn.

Tuy hẳn ta mới thành thân với công chúa ba tháng.

Công chúa cũng không phải là đương kim công chúa được yêu thương.

Nàng là con gái của tiên đế, mà hoàng quý nhân Đại Sở chuyển từ tay tiên đế đến tay kim thượng bầy giờ cũng phải mất rất nhiều trắc trở.

Mặc dù Thẩm Nguyệt không phải huynh muội ruột thịt với kim thượng, nhưng vẫn có họ hàng.

Nhưng từ khi chính quý nhân thay đổi, tân hoàng vì để thể hiện sự nhân từ chính trị nên đã cho Thẩm Nguyệt lấy một thân phận công chúa để sống tiếp.

Mà từ đợt cung biến nhiều năm trước, Thẩm Nguyệt cũng trở nên điên loạn.

Tân hoàng từng thăm dò nhiều lần, phát hiện nàng bị ngốc thật mới buồn lòng cảnh giác.

Nhưng để một người có thân phận lúng túng như vậy ở trong cung khó tránh khỏi chán ghét, nếu nàng cứ nhất quyết phải gả cho Tần Như Lương,

hoàng thượng liền đồng ý hôn sự này.

Bây giờ hẳn ta muốn cưới thiếp thật, đại tướng quân tam thê tứ thiếp là chuyện rất bình thường, hoàng gia cũng sẽ không vì một kẻ ngu mà nhúng tay can thiệp.

Mấy ngày trước khi Tần Như Lương và Liễu Mi Vũ thành thân, hẳn ta có công vụ phải rời kinh một chuyến.

Vốn dĩ mùa xuân sang năm sẽ về, không ngờ trời đông giá rét năm nay lại dài dằng dặc, trời đột nhiên trở lạnh, tuyết lại rơi.

Sáng sớm, trong triều viện tãi tàn vô cùng yên tĩnh.

Thẩm Nguyệt bị tỳ nữ thô lỗ kéo từ trên cái giường rách nát xuống, bắt vào trong viện.

Nàng còn mặc áo mỏng, bờ môi bị đông cứng, lạnh đến run rẩy..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 3: 3: Xuyên Không

Khác hẳn với Thẩm Nguyệt, Liễu Mi Vũ ăn mặc xa hoa đẹp đẽ, ung dung hào phóng.

Nàng ta cũng giống như tất cả tân nương đang đợi gả, trên khuôn mặt toàn là ý mừng quyên rũ động lòng người.

Nàng ta u ám nhìn Thẩm Nguyệt dưới đất mấy lần, khinh thường nói: "Công chúa, người còn nhớ ta không?"

Thẩm Nguyệt không có phản ứng gì, ngay cả sức lực muốn liều mạng túm lấy Liễu Mi Vũ cũng không có.

Chỉ cần không chạm tới ranh giới cuối cùng của nàng, dường như nàng sẽ không để ý đến đi đâu gì khác.

Nàng ta nói: "Dù sao người cũng phải trải qua đau khổ cửa nát nhà tan giống như ta, bây giờ sống thảnh thơi vậy, lẽ ra ta không nên làm khó dễ người."

Nhưng chỉ còn mấy ngày nữa là thành thân với tướng quân, cứ nghĩ đến việc tướng quân vẫn nuôi người ở chỗ này, trong lòng ta liều cực kỳ không thoải mái".

Nàng ta nhìn Thẩm Nguyệt, trực tiếp hỏi: "Là tự người đi, hay là để ta đuổi người đi?"

Từ đầu đến cuối nàng vẫn lảng lảng cuộn người lại giống như một cái bóng trong trời tuyết xám trắng.

Lúc nghe Liễu Mi Vũ nhắc đến tướng quân, nàng mới có chút phản ứng, ngẩng đầu hí hóp mắt nhìn nàng ta.

Tần Như Lương chính là ranh giới cuối cùng của nàng.

Nàng lắc đầu: "Ta không đi".

"Vậy là muốn ta đuổi người đi rồi", Liễu Mi Vũ nói: "Sau khi người đi, đợi tướng quân trở về, ta sẽ nói là tự người rời nhà ra đi, nhớ kỹ, người ở bên ngoài sống hay chết đều không có bất kỳ liên quan gì đến chàng ấy nữa".

"Ta không đi".

Tỳ nữ muốn kéo Thâm Nguyệt ra khỏi tiêu viện.

"Chờ một chút", Liễu Mi Vũ đi đến trước mặt nàng, nhìn kỹ nàng một cái, hừ lạnh nói: "Không phải người thích Tần Như Lương như vậy ư, sao người có thể yên tâm làm chậm trễ cả một đời của chàng ấy? Nếu người thật sự thích tướng quân thì nên tìm một chỗ yên lặng chết đi".

"Không phải ở đường phía Tây có một con sông sao, người đục băng tuyết ra thành một cái hồ rồi nhảy xuống đi".

"Hoặc là ở chỗ chợ bán thức ăn có một cái cây già, người đến đó treo cổ cũng được", Liễu Mi Vũ càng nói càng điên cuồng: "Tóm lại không cho phép người quấy lấy người đàn ông của ta nữa! Phàm là thứ người thích, ta sẽ cướp hết khỏi người!"

Liễu Mi Vũ sai bảo tỳ nữ: "Lần trước kẻ ngốc này dám kéo tóc ta, lần này rạch mặt nàng, ném ra ngoài là được".

Nói xong Liễu Mi Vũ liền uốn éo rời đi.

Trong tiêu viện, tỳ nữ Hương Phiến của Liễu Mi Vũ dùng một cây trâm rạch mặt Thâm Nguyệt, còn khinh bỉ nhổ nước miếng, nói: "Một kẻ ngốc có khuôn mặt xinh đẹp như thế để làm gì, dám bất kính với phu nhân, đáng đời người biến thành kẻ quái dị!"

Lúc Thâm Nguyệt bị ném ra khỏi phủ tướng quân, cánh cửa lớn màu son vô tình chậm rãi khép lại trước mặt nàng.

Máu trên mặt đã che mất tầm mắt, nàng đưa tay cào cứa, cuối cùng cũng chỉ để lại từng vết máu.

Tuyết càng rơi càng lớn, Thâm Nguyệt không có chỗ để đi.

Nàng dựa theo ấn tượng mờ nhạt trong đầu để tìm đường đến hoàng cung.

Chỉ là còn chưa tới cửa cung đã bị đuổi đi.

Không còn ai nhận ra nàng.

Cho dù Hoàng Thượng biết nàng bị đuổi ra khỏi phủ tướng quân, chỉ sợ thà để nàng chết công bên ngoài cũng sẽ không nhận nàng về.

Nàng chết rồi có thể khiến tất cả mọi người yên tâm.

Thâm Nguyệt một mình đi trên con đường trắng phau, mỗi một bước đều vô cùng gian nan.

Gió thổi lên mặt, nàng đã quên đau, chỉ cảm thấy lạnh lẽo.

Nước mắt hòa với máu chảy xuống, lúc nàng ngã xuống vẫn còn vô ý thức nỉ non: "A Nguyệt không ngốc..."

Ánh mắt dần dần mờ hồ, bên tai là tiếng gió vun vút, cả người đều đã mất đi cảm giác.

Hình như có tiếng vó ngựa gấp rút truy đến, Thâm Nguyệt nhấc mí mắt nặng nề, mờ hồ trông thấy trong tầm mắt trắng xóa có một người đang hoảng hốt tung người xuống ngựa, vội vội vàng vàng chạy tới chỗ nàng...

Đau quá.

Lúc lạnh lúc nóng.

Khi Thâm Nguyệt mở mắt ra chỉ thấy trống rỗng mờ mịt.

Phải mất một lát thì cảnh tượng trong phòng mới đập vào mắt rõ ràng.

Trong không khí có mùi thuốc nùng đậm phiêu đảng, lò thuốc được đặt trên than lửa cháy đỏ rực, trong phòng chỉ có một cái bàn và giường gỗ đơn giản, ánh sáng từ ngoài cửa sổ chiếu vào sáng tỏ lại sạch sẽ.

Trong căn phòng mang phong cách cổ xưa có một nha đầu búi tóc tròn mặc đồ cổ đại, đại nãi Thẩm Nguyệt vẫn còn ở trạng thái tắt máy.

"Cô nương cuối cùng cũng tỉnh, đã đỡ sốt rồi", thấy nàng không phản ứng, nha đầu kia lại gọi hai tiếng: "Cô nương, cô còn có chỗ nào không thoải mái sao?"

"Ta là ai?"

"Cô nương không nhớ rõ mình là ai ư? Ta chỉ biết cô nương bị ngất xỉu trong đồng tuyết, là một vị công tử đưa người đến Dược Đường của chúng ta".

"Người xác định bây giờ không phải đang ở trường quay sao?", nàng nhớ rõ ràng mình đang quay phim bằng dây cáp thì xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đột nhiên từ chỗ cao ngã xuống, sau đó cái gì cũng không biết.

Thẩm Nguyệt thực sự không nhớ rõ bên trong kịch bản còn có một màn như thế.

"Cô nương mất trí nhớ rồi sao?", nha đầu cũng không biết vấn đề nằm ở đâu, nghiêm trọng nói: "Có lẽ cô nương bị thương quá nặng mới khiến đầu óc có vấn đề".

"Bị thương quá nặng?", Thẩm Nguyệt giật mình, lúc này mới cảm giác được trên mặt truyền đến cảm giác đau rát: "Má ơi, có phải trên mặt ta nổi mụn không, sao lại đau thế này!"

"Cô nương...! bị hủy dung rồi".

Thẩm Nguyệt ngơ ngác: "Ta muốn gặp đạo diễn! Làm kiêu gì mà lại đau đến mức cứ như bị hủy dung thật ấy!"

Nha đầu lại nói: "Cô nương cũng không cần quá đau buồn, dù sao cũng phải suy nghĩ cho đứa trẻ trong bụng".

Thẩm Nguyệt: "...Sao thế, dựa theo kịch bản ta còn nên có một đứa con ư?"

"Mọi thứ đều phải nghĩ thoáng một chút, dù sao cô nương còn trẻ như vậy...",

Hai người ông nói gà bà nói vịt nửa ngày, cuối cùng Thẩm Nguyệt không thể không thừa nhận một hiện thực tàn khốc, nàng không phải đang ở phim trường, mà là xuyên không thật.

Còn nhập vào một người phụ nữ vừa bị hủy dung vừa có thai nữa.

Vẻ mặt Thẩm Nguyệt như không còn gì luyến tiếc.

Nha đầu búi tóc tròn vẫn còn líu lo không ngừng khuyên bảo bên tai nàng, mọi thứ đều phải nghĩ thoáng chút, nghĩ thoáng một chút, dù sao nàng còn trẻ như vậy!

Thẩm Nguyệt u oán nhìn nàng ta: "Người xác định người đang an ủi ta chứ?"

"Ta đang an ủi cô mà".

"Nhưng người cảm thấy còn có cái gì thảm hơn việc ta còn trẻ như vậy đã bị hủy dung, vừa mang thai lại còn suýt chút nữa chết cồng trong đống tuyết không?"

"..."

Tưởng tượng như vậy, đúng là nàng rất thảm.

Cơ thể mệt mỏi, giống như là rỉ sét vậy.

Khuôn mặt Thảm Nguyệt bị băng vải bọc thành một cái bánh chưng lớn.

Nàng đưa tay lên muốn cởi ra..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 4: 4: Phá Hôn Lễ

Nha đầu vội vàng ngăn cản, nói: "Cô nương không thể được, vết thương còn chưa lành mà!"

"Ta chỉ nhìn thôi".

Nha đầu nói: "Cô nương có thai, mới hơn hai tháng, thai còn chưa ổn định, lỡ cô nương hoảng sợ quá độ không nói, còn dọa dọa bé thì sao?"

Thẩm Nguyệt trợn trắng mắt, sắp thở không ra hơi: "Ta phát hiện người là đại phu không biết an ủi bệnh nhân nhất lịch sử!"

Uống thuốc xong, Thẩm Nguyệt ở trong phòng một mình, đầu óc hơi hỗn loạn.

Não bộ đã hồi phục, nhưng đột nhiên tràn vào quá nhiều hình ảnh, nàng bị lag.

Cảnh tượng ở phủ tướng quân quay trở lại, khiến Thẩm Nguyệt khó tiếp ứng.

Nàng chỉ nhớ được chuyện trong ba tháng kể từ khi gả vào phủ tướng quân, những chuyện của ba tháng trước đó, nàng đã quên hết.

Nhưng chỉ ba tháng này cũng đã đủ khiến nàng khó tiêu hóa rồi.

Hóa ra nàng biến thành bộ dạng như bây giờ là do Liễu Mi Vũ hại.

Là nàng ta hủy hoại dung mạo của nàng, còn đuổi nàng ra khỏi phủ.

Hóa ra Thẩm Nguyệt đã chết rét từ lâu, mới để nàng nửa đường thay thế.

Mà Tần Như Lương lại chán ghét, lạnh nhạt nàng, mới kết hôn ba tháng đã cưới tiểu thiếp.

Nếu hấn ta thích Liễu Mi Vũ như vậy, sao còn có con với nàng?

Đáng thương cho Thẩm Nguyệt yêu hấn ta hết lòng hết dạ, cuối cùng đổi lấy một kết cục như vậy.

Thẩm Nguyệt tức giận vỗ đùi, thàn nghĩ, ta sẽ diễn tiếp vở kịch này!

Dù gì trước khi chuyển kiếp nàng cũng là minh tinh hạng A!

Nếu đã là minh tinh hạng A, nhất định phải diễn đến tập cuối mới có thể hết vai, đây là quy tắc!

Nghe nha đầu nói, vết thương trên mặt nàng quá sâu, dù tương lai khỏi được thì cũng sẽ để lại một vết sẹo.

Sáng sớm ngày hôm đó, con đường bên ngoài náo nhiệt, tiếng khoa chiêng gõ trống không ngừng.

Nha đầu chạy ra ngoài xem xong, về thôn thức nói: "Bây giờ không biết là nhà nào cưới tân nương, tổ chức vô cùng long trọng!"

Nàng ta còn nói: "Dân chúng trên đường đầu đi theo đội chiêng trống xem tân nương, tân lang r ồi!"

Ha ha ha, còn có thể là ai nữa chứ, đương nhiên là Tân Như Lương thành hôn lần thứ hai r ồi.

Nàng có thể bấm ngón tay tính được ngày đó.

Lúc này, bên ngoài tiểu viện có tiếng nói, có vẻ người đó đang nói chuyện với đại phụ ở tiền đường, tiếng nói chuyện truyền tới hậu viện.

Nha đầu chọc cục than trong lò, đứng dậy đi đến cửa sổ nhìn r ồi quay đầu lại nói: "Cô nương, công tử đưa cô đến đây đã tới r ồi kìa".

Ánh sáng ngoài cửa chiếu vào, Thẩm Nguyệt hí mắt nhìn qua.

Một cái bóng thật cao chậm rãi đi vào.

Người này mặc áo gấm dày, mái tóc dài cột cao, trông rất hoạt bát, mặt đẹp như ngọc, tuấn tú hơn người.

Thẩm Nguyệt không khỏi nghĩ, mình tình nguyện chết trên cái cây nghiêng mà từ bỏ một cây gỗ tốt, một cái cột trụ, một tương lai đầy hứa hẹn, đâu mình hỏng rồi sao?

Hắn mở miệng trước, giọng dịu dàng mà cung kính, hành lễ với Thẩm Nguyệt: "Vết thương của công chúa đã tốt hơn chưa?"

"Người biết ta là công chúa?", Thẩm Nguyệt hỏi: "Người là ai?"

"Tại hạ Liên Thanh Châu, thuở nhỏ từng quen biết công chúa".

Chỉ một câu nói nhẹ nhàng đã giải thích vì sao Liên Thanh Châu lại cứu nàng.

Lại cũng chỉ một câu nói nhẹ nhàng đã giải thích vì sao hôm nay hắn tới.

Sau khi nha đầu rời khỏi phòng, Thẩm Nguyệt bắt đầu xem như không có ai bên cạnh mà tháo băng vải.

Liên Thanh Châu ở bên cạnh cung kính chấp tay nói: "Hôm nay Tàn tướng quân đại hỉ, tại hạ dẫn công chúa đi uống rượu mừng".

Liên Thanh Châu biểu hiện rất tôn kính, Thẩm Nguyệt đã quen được ánh sáng chiếu rọi, rất hài lòng với thái độ của hắn.

Thẩm Nguyệt quấn từng vòng băng trên tay, nhanh chóng bó chặt tay lại như cái bánh ú.

Nàng cười nói: "Cậu cũng không được, chuyện thất đức như phá nhân duyên của người ta, ta thích làm nhất".

Sau khi băng vải được tháo ra hết, cuối cùng Thẩm Nguyệt cũng nhìn thấy gương mặt bị hủy dung.

Mặt nàng đã tiêu sưng, nhưng hai vết sẹo kéo dài từ khóe mắt đến khóe miệng gờn như rạch qua cả gương mặt, trông có chút sắc bén đến đáng sợ.

Quả thực bị dọa hết hồn, nhất thời cũng không biết nên đưa tay che gương hay là che mặt, nàng giậm chân mắng: "Mẹ nó, đúng là độc nhất lòng dạ đàn bà!"

Gương mặt xinh đẹp hơn người của nàng trước kia làm gì còn nữa, ngay cả photoshop cũng cứu không được gương mặt này.

Mà thứ này là do Tần Như Lương và Liễu Mi Vũ ban tặng.

Mặc dù Thẩm Nguyệt trước kia đã chết, nhưng lại để lại cho nàng vô số thù hận và uất ức, nếu nàng không đòi lại thì e là cô công chúa ngu ngốc kia cũng không yên lòng!

Ly rượu mừng hôm nay, nàng nhất định phải uống.

Phủ tướng quân, lầi son đón hỉ, lựa đồ rộp trời, đứng từ bên ngoài đã nghe tiếng náo nhiệt của khách khứa trong sảnh đường.

Thẩm Nguyệt xuất hiện bên dưới cánh cửa son quen thuộc, híp mắt ngẩng đầu nhìn r ồi mới đường hoàng đi vào trước con mắt nghi ngờ của mọi người.

Có gương mặt này, nàng đi đến đâu cũng được chú ý hàng đầi.

Nàng quay lại r ồi.

Trước kia, bất kể nàng gõ cửa thế nào, cửa cũng đóng chặt, không ai phản ứng, mà nay lại mở rộng đón khách khắp nơi.

Khách khứa cũng vây quanh bên ngoài hỉ đường.

Tần Như Lương mặc cát phục đồ thẩm, mỗi một cử chỉ đầi anh tuấn bất phàm.

So với vẻ lạnh như băng khi cưới Thẩm Nguyệt ba tháng trước, hôm nay hẳn ta mới có biểu hiện của một người hạnh phúc nhất trên đời.

Tân nương tử Liễu Mi Vũ chậm rãi xuất hiện dưới vô vàn ủng hộ.

Nàng ta bước chân nhẹ nhàng uyển chuyển, phong tình vô hạn.

Còn chưa bắt đầu bái đường, mọi người đã rớt rít khen ngợi đôi tân nhân trai tài gái sắc, ông trời tác hợp.

"Giờ lành đến! Tân lang tân nương chuẩn bị bái đường..."

Tần Như Lương và Liễu Mi Vũ cầm lụa đỏ, xoay mặt ra cửa.

"Nhất bái thiên địa..."

Hai người cùng nhau khom người.

Nhưng mà, mới lạy một cái xung quanh đã yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng kim rơi.

Sau đó là tiếng hít sâu vang lên.

Ngay cả tiếng hát sướng của bà mối cũng ngừng lại, lấp ba lấp bắp.

Lúc đứng lên, Tần Như Lương thành linh nhìn thấy một nữ tử đứng ở chính giữa, nơi xa nhất ngoài cửa hỉ đường, khoanh hai tay, tư thái ngạo nghễ.

Tần Như Lương sững sờ, hoàn toàn không nhận ra Thẩm Nguyệt.

Vết sẹo trên mặt nàng xấu xí đáng sợ, như thể chia làm mấy phần, rồi lần nữa vụng về khâu lại.

Khó trách xung quanh đều im lặng.

Thẩm Nguyệt nở nụ cười hiền hòa miễn cưỡng với Tần Như Lương, lộ ra hàm răng trắng muốt.

Nàng nói: "Tần Như Lương, người thật có bản lĩnh! Mới kết hôn với ta ba tháng, đã dám cưới tiểu thiếp về rồi" ..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 5: 5: Dâng Trà

Sắc mặt Tần Như Lương thay đổi, hấn ta trừng mắt đầy lạnh lẽo.

Đây là Thẩm Nguyệt ư? Hấn ta không dám chắc chắn, Thẩm Nguyệt lại biến thành bộ dạng này!

Tần Như Lương dờ giọng bất thiện nói: "Cô tới đây làm gì?"

"Làm gì?", Thẩm Nguyệt nghiêng đầu nhìn Tần Như Lương, gằn từng chữ: "Tần tướng quân ái thiếp diệt thê, vứt bỏ thê tử kết tóc, vong ân phụ nghĩa, không bằng heo chó.

Ta bị các người đuổi ra ngoài, còn huỷ hết dung mạo.

Hôm nay các người người có tình cuối cùng trở thành phu thê, chẳng lẽ người không biết ta tới làm gì sao?"

Khách khứa bắt đầu xì xào bàn tán.

Tần Như Lương xanh mặt: "Cô đang nói bậy bạ gì đấy?"

Không ít người cảm thấy đáng tiếc.

Công chúa trước kia ngốc thì ngốc thật, nhưng gương mặt đó vẫn dễ nhìn.

Bây giờ tốt rồi, mặt đã bị huỷ, thật tởm tợ.

Nhưng cũng có người tò mò rốt cuộc là chuyện gì.

Liễu Mi Vũ không kiềm chế được, tự vén khăn hỉ lên.

Vừa mới nhìn thấy Thẩm Nguyệt, mặt nàng ta đã trắng bệch, phấn son cũng không khiến khuôn mặt ấy hồng hào hơn.

Thẩm Nguyệt chỉ thẳng vào mặt Liễu Mi Vũ: "Ta có nói bậy hay không, cứ hỏi nàng ta đi!"

Đối mặt với sự nghi ngờ của khách khứa cả sảnh, Liễu Mi Vũ hơi run rẩy.

Nàng ta cắn môi đỏ, do dự một hồi mới nói: "Là công chúa sao? Công chúa quay về? Thật tốt quá!"

Tiếp đó, nàng ta lão đảo chạy đến, đứng trước mặt Thẩm Nguyệt, túm tay nàng, kích động đến độ rơi nước mắt.

Thẩm Nguyệt nhướng mày.

Tiền nhân này, lại bắt đầu diễn rồi.

Liễu Mi Vũ rơi lệ khẩn thiết nói: "Công chúa quay về là tốt rồi, quay về là tốt rồi...! Công chúa ra ngoài đi lạc, đều do Mi Vũ sai, Mi Vũ đã tìm rất nhiều ngày, khắp kinh thành...."

Vẻ mặt trong bi thương có vui mừng kia, không thể không nói là cực kỳ có sức cảm hóa.

Thẩm Nguyệt không thể không giơ ngón tay cái.

Không hổ là nữ phản diện tốt nhất!

Đúng lúc này, Tần Như Lương lên tiếng: "Cô nói Mi Vũ đuổi cô đi, nhưng từ khi cô biến mất, ngày nào Mi Vũ cũng lấy nước mắt rửa mặt, tự trách, hối hận.

Hôm nay cô vừa về đã nói bậy bạ, đố kỵ hung hăng, ngay cả một nữ tử yếu đuối cũng không tha sao?"

"Tướng quân đừng trách công chúa...! Là lỗi của ta, công chúa oán trách cũng phải..."

Liễu Mi Vũ lại khờ sở nhìn Thâm Nguyệt: "Mặt công chúa...!Rốt cuộc là ai nhẫn tâm như vậy, lại biến công chúa thành như này."

Công chúa đừng sợ, tướng quân nhất định sẽ làm chủ cho người".

Nhìn bộ dạng đau khổ đáng thương này của nàng ra, rất nhiều người sinh lòng thương xót! Không nhìn ra chút dối trá nào.

Thâm Nguyệt nghe xong mới nói: "Hôm nay ta quay lại, người không có ý kiến gì chứ? Nếu hôm nay Tần Như Lương không thể làm chủ cho ta, ta sẽ khiến người khờ sở đấy".

Liễu Mi Vũ lau nước mắt, móng tay trong tay áo bấm mạnh vào lòng bàn tay: "Sao có thể chứ? Mi Vũ vô cùng vui mừng".

Thâm Nguyệt nói: "Nếu người đã không chịu thừa nhận, trước tiên chúng ta cũng đừng nói đến chuyện đó.

Ta vừa trở về đã thấy hai người đứng ở cửa vái chào ta trịnh trọng như vậy, ta cũng rất vui mừng".

Rõ ràng vừa rồi khom người là Tần Như Lương và Liễu Mi Vũ báỉ thiên địa.

Vừa khéo Thâm Nguyệt đứng ở giữa.

Mặt Liễu Mi Vũ thoáng qua chút khó chịu.

Tần Như Lương còn chưa kịp có hành động gì, Thâm Nguyệt đã thân thiết dắt nàng ta đi vào hỉ đường, giống như màn tranh phong vừa rồi không hề diễn ra.

Nàng nói: "Không phải báỉ đường sao? Đi vào báỉ đường tiếp đi! Ân oán hôm nay kết thúc, sau này chúng ta chính là người một nhà".

Nàng dắt tay Liễu Mi Vũ, trái lại khiến nàng ta vô cùng bất an.

Tần Như Lương không biết Thẩm Nguyệt đang âm mưu gì, lạnh lùng nói: "Quay đủ rồi thì về hậu viện của cô đi".

Nàng lại không để bụng: "Vậy thì sao được chứ? Ba tháng ngắn ngủi, người kết hôn hai lần, sao có thể không qua chúc mừng? Chẳng lẽ người không cho ta được một ly rượu sao?"

Nói xong, Thẩm Nguyệt lấy một cái ghế trong phòng, phất áo ngồi xuống.

Nàng mang trên mặt vẻ ung dung, nghiêng người tựa vào ghế, ra vẻ sẽ gây rối đến cùng.

Dù nàng mặc trên người áo vải giản dị, nhưng mơ hồ lộ ra một loại cao quý khiến vạn người phải chú ý.

Tần Như Lương âm thầm cười nhạt.

Một kẻ ngu mà thôi, cao quý cái gì chứ! Chẳng lẽ là hấn ta hoa mắt?

Nữ nhân này nói ra câu nào là châm chọc câu đó! Nếu không phải hôm nay có nhiều người, hấn ta lại để nàng ta làm càn ở đây sao?

Đương nhiên Thẩm Nguyệt cũng nhìn ra, Tần Như Lương muốn thể diện.

Nàng miễn cưỡng dựa vào ghế, nói: "Ngớ ra làm gì? Tiếp tục bài đường đi! Dù gì ta cũng là phu nhân tướng quân, tiểu thiếp vào cửa, ta lại không thể dự lễ sao?"

Sắc mặt Tần Như Lương hết sức khó coi.

Nếu hấn ta nhớ không nhầm, trước kia đã nói rõ ràng, sau khi Liễu Mi Vũ vào cửa sẽ ngồi ngang hàng với nàng ta.

Mới bao lâu mà đã quên rồi!

Cứ giằng co như vậy cũng không được, bà mới nhìn tình hình, lần nữa sắp xếp bái thiên địa.

Lần này Thẩm Nguyệt không ngăn cản nữa.

Toàn bộ quá trình, nàng chỉ lẳng lặng dự lễ.

Dựa theo quy củ, sau khi bái đường xong, tân thiếp phải dâng trà cho chính thất phu nhân.

Thẩm Nguyệt chờ để uống chén trà này.

Tỳ nữ bên cạnh đã chuẩn bị xong, đứng một bên.

Bà mới hô: "Tân nương dâng trà cho chính thất phu nhân..."

Liêu Mi Vũ bưng một ly trà, sợ hãi chậm chạp không dám tiến lên.

Thẩm Nguyệt nhướng mày, cười nói: "Sao nào? Sợ ta ăn thịt người?"

Liêu Mi Vũ khẽ cắn môi, khí thế của Thẩm Nguyệt thật sự có chút đáng sợ.

Tần Như Lương nói: "Miễn dâng trà đi".

Nàng nói: "Miễn? Có phải sau khi nàng gả vào, hết thấy quy củ cũng miễn không? Đây là cưới thiếp, không phải cưới một lão phật gia".

Liên Thanh Châu vẫn khoanh tay, đứng trong đám người, nhẹ nhàng lên tiếng: "Dù tướng quân phu nhân có bất tài hơn nữa, thì ba tháng trước cũng được hoàng thượng ban hôn, phong cho tước vị công chúa.

Vị thứ phu nhân này quỳ xuống dâng trà cũng không quá đáng" ..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 6: 6: Trả Lại Cho Người

Lời này vừa nói ra thì tất cả mọi người đều cảm nhận được tình lý bên trong.

Nếu như ngay cả chuyện này mà Liễu Mi Vũ còn không thể làm được thì chẳng khác nào cô ta y vào sự sủng ái của tướng quân mà làm bộ làm tịch.

Liễu Mi Vũ liếc nhìn Tần Như Lương bằng ánh mắt dịu dàng, nhẹ giọng nói: "Tướng quân, không sao, đây là chuyện Mi Vũ nên làm".

Trước đó nàng ta không do dự thì tốt rồi, có khi sẽ không bị bắt phải quỳ xuống.

Bây giờ đã có lời nói của Liên Thanh Châu, cô ta không muốn quỳ cũng không được.

Nhưng Liễu Mi Vũ còn chưa kịp dâng trà thì Thẩm Nguyệt đã đi trước nàng ta một bước.

Liễu Mi Vũ sững sờ, ngay sau đó Thẩm Nguyệt đã ném một tách trà đến trước mặt nàng ta khiến cho tách trà vỡ ra, mảnh sứ và nước trà văng tung tóe khắp sàn nhà, âm thanh tách trà vỡ nghe vô cùng chói tai.

Thẩm Nguyệt thản nhiên chỉ vào tách trà vỡ trên sàn nói: "Bây giờ người quỳ xuống đó."

Mang một tách trà khác đến để nàng ta dâng lên cho ta".

Tất cả khách mời đều không ngờ được biến cố bất ngờ xảy ra này cho nên đều trợn tròn mắt.

Công chúa ngốc từ khi nào lại trở nên mạnh mẽ đến như vậy, hơn nữa còn tìm được một lý do hết sức hợp tình hợp lý, quang minh chính đại.

Tần Như Lương vô cùng tức giận nói: "Thẩm Nguyệt, cô đừng quá đáng!"

Thẩm Nguyệt liếc nhìn hắn ta bằng ánh mắt kiên định trầm tĩnh, nàng nói: "Tần tướng quân, xin hãy gọi ta là Tĩnh Nguyệt công chúa".

Sắc mặt Liễu Mi Vũ tái nhợt, hai mắt đăm lẹ, tỏ ra đáng thương nói: "Công chúa tại sao phải làm nhục ta tới mức này?"

Thẩm Nguyệt lãnh đạm nói: "Ta chính là muốn làm nhục người đó, người không chịu nổi sao? Không chịu nổi thì đi chết đi!"

Chẳng phải ở phố Tây có một dòng sông đó sao? Người nhảy xuống đó chết cũng được.

Hoặc là ở công chợ còn có một cây cổ thụ, người ra đó thắt cổ chết đi.

Đây đều là những lời mà người đã từng nói với ta, hôm nay ta trả lại hết cho người!"

Liễu Mi Vũ trừng to mắt kinh hãi nhìn Thẩm Nguyệt.

Những vị khách bên dưới nhỏ giọng nói: "Công chúa làm như vậy có phải hơi quá đáng hay không? Tiểu thiếp kia trông cũng thật đáng thương".

Liên Thanh Châu sợ thiên hạ còn chưa đủ loạn, ngay lập tức nhếch môi nói: "Thật sự là không ngờ đó lại là những lời mà tiểu thiếp kia dám nói với công chúa, đúng là đại nghịch bất đạo! Công chúa thật sự đã bị ả ta đui ra khỏi nhà sau đó biến thành bộ dạng này mới có thể về nhà.

Bây giờ công chúa chỉ muốn ả ta quỳ xuống dâng trà cho mình, ta thấy đi đâu đó chẳng quá đáng một chút nào".

Những người xung quanh bắt đầu hiểu được đạo lý.

Liên Thanh Châu lại nói: "Ta nghe người ta nói công chúa không thể về nhà, lại bị hủy dung, suýt chút nữa là đã chết giữa trời tuyết giá rét".

Mấy vị khách nghe vậy thì liền sửng sốt: "Thật sự có chuyện như vậy sao? Công chúa vốn là một người ngoan, ả ta không sợ đuổi nàng ra ngoài thì sẽ gây ra tai nạn chết người sao?"

Liên Thanh Châu thở dài nói: "Mặc dù nàng chỉ là công chúa tiều tụy nhưng vẫn là một công chúa, Tàn tướng quân lại đối xử với nàng lạnh nhạt, nếu như không phải bị đẩy đến bước đường cùng thì nàng cũng không cuồn cuộn loạn như vậy."

Tàn tướng quân lúc nào cũng thiên vị tiểu thiếp, ta thấy ả tiểu thiếp đó không hề đáng thương một chút nào".

Những người xung quanh bắt đầu đồng tình với hắn: "Đúng vậy đúng vậy, công chúa mới là người đáng thương hơn".

"Ta còn nghe nói...", Liên Thanh Châu nói rồi dừng lại một chút, khẽ mỉm cười nhả nhặn.

Mọi người xung quanh vênh tai lên.

Có người hỏi: "Còn nghe nói chuyện gì?"

Liên Thanh Châu chậm rãi nói: "Công chúa được một người tốt đưa đến gặp thầy thuốc, sau khi thầy thuốc bắt mạch thì mới phát hiện công chúa...! đang mang thai".

Tất cả mọi người đều cả kinh: "Ôi trời, sao có thể như vậy được? Biết công chúa mang thai mà còn đuổi ra ngoài, rõ ràng là cố ý!"

Trước đó bọn họ còn nghĩ rằng Thẩm Nguyệt đã quá đáng, bây giờ thì mọi người đều thông cảm cho hoàn cảnh của nàng, nàng cũng chỉ là một nữ nhân không được phu quân yêu thương, dung nhan đã bị hủy hoại mà bản thân lại đang mang thai, thật sự nàng sống không dễ dàng một chút nào!

Liễu Mi Vũ nghiêng răng nghiêng lợi, biết rằng Tàn Như Lương sẽ không thể xen vào chuyện này bởi vì hôm nay có rất nhiều người ở đây đang muốn thấy nàng ta quỳ xuống.

Nàng ta còn đang định diễn vai yếu đuối đáng thương để người khác nói Thâm Nguyệt hung hãn ghen tuông, nàng ta nghĩ rằng hôm nay mình nhất định sẽ chiếm được sự đồng tình của tất cả mọi người ở đây!

Đợi đến ngày mai thì toàn bộ kinh thành sẽ biết rằng Thâm Nguyệt là một con người độc ác xấu xa đến thế nào!

Nhưng nàng ta không hề biết ở bên dưới đã có Liên Thanh Châu âm thầm thêm dầu vào lửa bôi nhọ mình trước mặt tất cả quan khách.

Liễu Mi Vũ ảo tưởng muốn chiếm được thiện cảm của mọi người nhưng bây giờ xem ra nàng ta có quỳ gối bao lâu cũng vô ích.

Quỳ gối trên đồng sứ vỡ, sắc mặt Liễu Mi Vũ tái nhợt, nàng ta cố nén đau dâng lên tách trà thứ hai.

Nhưng chưa kịp đặt vào trong tay của Thâm Nguyệt thì nước trà đã bị đổ ra ngoài.

Thâm Nguyệt nói: "Mang tách trà thứ ba đến đây.

Khi nào tay của nàng ta hết run thì ta mới uống trà của nàng ta dâng".

Mãi cho đến tách trà thứ năm thì Liễu Mi Vũ mới ngừng run tay.

Khuôn mặt nàng ta toát mồ hôi lạnh, đôi môi mọng đỏ đã tái mét, nàng ta sụp mắt xuống cắn răng nói: "Mời công chúa uống trà".

Thâm Nguyệt liếc nhìn nàng ta sau đó nhận lấy tách trà rồi nhấp một ngụm.

Không ngờ ngay sau đó nàng đã phun toàn bộ nước trà lên mặt Liễu Mi Vũ rồi nói: "Ta không uống trà lạnh".

Liễu Mi Vũ bị sỉ nhục trước mặt tất cả mọi người đến tận cùng khiến cho mặt mũi mất hết, cuối cùng nhịn không được mà thất thanh khóc rống lên.

“Thẩm Nguyệt, đủ rồi!” , T`ân Như Lương tức giận quát.

Thẩm Nguyệt rất nhanh tay, khi T`ân Như Lương vừa đi tới định kéo Liễu Mi Vũ lên thì nàng đã ném tách trà thẳng vào mặt của Liễu Mi Vũ không chớp mắt.

Nhưng Thẩm Nguyệt cảm thấy rất tiếc nuối vì động tác của T`ân Như Lương còn nhanh hơn nàng, tách trà bay đến đúng lúc h`ắn ta đang dùng thân mình che chắn cho tiểu thiếp cho nên đã trúng vào lưng của h`ắn ta.

Nước trà chỉ dính một chút vào vạt áo của Liễu Mi Vũ cũng đã khiến cho nàng ta sợ đến mức thân thể run rẩy.

Thẩm Nguyệt nói với h`ắn ta: "T`ân Như Lương, lúc trước ta có mắt như mù nên mới gả cho ngươi! Sao, thấy ả ta bị sỉ nhục như vậy thì ngươi li`ền đau lòng rồi à? Vậy lúc ả ta sai người rạch mặt ta thì sao? Người nói xem, ta không nên ăn miếng trả miếng hay sao?"

T`ân Như Lương quay đầu lại, trong mắt tràn đầy tức giận: "Cô còn dám động vào nàng thử xem!"

"Được rồi, hôm nay lão nương sẽ cho ngươi đủ mặt mũi", Thẩm Nguyệt nói xong li`ền xoay người lấy cây nến đỏ trên bàn sau đó bước về phía Liễu Mi Vũ.

Liễu Mi Vũ vô cùng sợ hãi, lập tức hét lên khi thấy đôi mắt của Thẩm Nguyệt đang nhìn thẳng vào mình cùng với nét mặt bình thản hết sức đáng sợ.

Nếu như không có ai ngăn cản thì người phụ nữ điên cuồng này nhất định nói được làm được..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 7: Công Chúa Thật Biết Nghĩ

Tần Như Lương chắc chắn sẽ không để Thẩm Nguyệt tiếp tục gây tổn thương cho Liễu Mi Vũ.

Nếu như nàng không sợ chết thì cứ việc tiến lên!

Trong lúc hai bên đang giương cung bạt kiếm, người bên ngoài hẳn đường thấy thế thì vội vàng chạy lên khuyên nhủ: "Xin công chúa đừng quá kích động! Hôm nay là ngày vui, mỗi người nên lui lại một bước mới phải! Tướng quân cũng bớt giận, công chúa còn đang mang thai!"

Những người này đã xem kịch đủ rồi, nếu như cứ tiếp tục như vậy thì chắc chắn sẽ xảy ra án mạng.

Thẩm Nguyệt bị các nữ khách mời có mặt kéo đi.

Câu nói cuối cùng của khách mời khiến cho Tần Như Lương và Liễu Mi Vũ đứng sững sờ tại chỗ.

Có người vội vàng nói với Tần Như Lương: "Tần tướng quân, mau đưa tiểu thiếp vào trong chữa trị vết thương đi".

Liễu Mi Vũ run rẩy đến mức thậm chí không thể đứng vững.

Tần Như Lương tỉnh lại sau đó vội vàng ôm lấy nàng ta đi ra phía sau, nhanh chóng bảo người hầu đi gọi thầy thuốc đến.

Sau đó hai người cũng không xuất hiện trở lại nữa.

Một hôn lễ tốt đẹp cuối cùng lại bị biến thành nơi chướng khí mịt mù.

Chẳng qua tất cả mọi khách mời có mặt ngày hôm nay đều nói rằng đã lâu rồi bọn họ không được tham dự một hôn lễ phẫn khích đến như vậy!

Công chúa ngọc đại náo hôn lễ của tướng quân, chuyện này khiến cho danh tiếng của Thẩm Nguyệt ngày càng tăng cao.

Chuyện này được lan truyền với rất nhiều phiên bản, sau này thường xuyên được kể lại tại các quán rượu quán trà.

Có thể nói, Thẩm Nguyệt đã đánh một trận thành danh.

Chỉ có đi đầu hiện giờ nhân vật chính của hôn lễ đã biến mất, nàng còn phải thu dọn tàn cục, không thể để cho mấy vị khách này ôm bụng đói trở về.

Vì vậy Thẩm Nguyệt liền dặn dò nhà bếp chuẩn bị dọn lên rượu thịt.

Quan khách còn chưa kịp định thần vì chuyện vừa rồi thì đã thấy cao lương mỹ vị được người hầu lần lượt dọn lên.

Thẩm Nguyệt sợ hình ảnh của mình làm ảnh hưởng đến khẩu vị của mọi người cho nên đã lấy một chiếc khăn lụa che mặt chỉ để lộ ra đôi mắt, cử chỉ của nàng hết sức tao nhã hào phóng, khí thế ngất trời.

Nàng đứng trên bậc thềm cao giọng nói: "Hoang nghênh các vị quan khách đã đến tham gia hôn lễ lần này, tân lang tân nương tạm thời không có mặt ở đây, mời mọi người cứ tự nhiên thưởng thức mỹ vị, không cần khách khí."

Sau khi ăn xong cũng mời mọi người tự nhiên đi náo động phòng để tiếp thêm bầu không khí hân hoan, hoặc là mọi người cũng có thể đi dạo trong phủ tướng quân.

Trong ba ngày tới phủ tướng quân sẽ liên tục mở tiệc, mời mọi người đến cùng thưởng thức".

Tướng quân thành hôn lần thứ hai đãi tiệc ba ngày ba đêm, đúng là chuyện vui hiếm thấy.

Chi tiêu trong ba ngày này đủ để khiến cho Tần Như Lương phải tái mặt.

Chuyện đó là quá rõ ràng.

Ngay khi Thâm Nguyệt vừa mới ngồi xuống bên cạnh Liên Thanh Châu thì đã thấy quản gia chạy lại, tỏ ra đau khổ nói: "Công chúa, ban đầu tướng quân không bảo phải đãi tiệc ba ngày..."

Thâm Nguyệt lãnh đạm nói: "Dù sao đây cũng là lần thứ hai tướng quân thành hôn, sao có thể không đãi tiệc thật lớn chứ?"

Quản gia nói: "Nhưng chi phí này..."

"Không sao, Tần Như Lương làm ăn lớn, không tiếc chút tiền này".

Quản gia lại nói: "Chuyện này cũng phải thương lượng với tướng quân trước một tiếng".

Thâm Nguyệt liếc nhìn quản gia, thản nhiên nói: "Hiện tại tướng quân đang bận an ủi Liễu Mi Vũ, người muốn chạy đi quấy rầy sao? Lời ta nói thì không tính sao?"

Quản gia nói: "Lão nô không có ý đó".

Thâm Nguyệt nói: "Người muốn đi tìm Tần Như Lương nói chuyện thì cứ việc đi, nhưng lời ta cũng đã nói ra rồi, nếu như hắn còn đổi ý thì sẽ là hấn mất mặt chứ cũng chẳng phải là ta mất mặt.

Người cũng đừng trách ta không nhắc nhở người trước, tự rước xui xẻo vào người".

Tần Như Lương hẳn là vẫn còn rất tức giận.

Quản gia nói: "Lão nô hiểu".

Sau đó lão ta không vội đi gặp Tần Như Lương nữa, trước tiên phải thu xếp chi tiêu cho ba ngày đãi tiệc sau đó.

Thẩm Nguyệt cuối cùng cũng được rảnh rỗi, chậm rãi ngồi ăn tiệc.

Ở đây ai cũng là người có địa vị, cho dù có đói cách mấy thì cũng phải ăn một cách tao nhã thông dong.

Liên Thanh Châu cũng như vậy.

Liên Thanh Châu nói: "Hôm nay công chúa đúng là đã khiến cho ta được mở rộng tầm mắt".

Thẩm Nguyệt vừa ăn đậu phộng vừa hỏi: "Liên Thanh Châu người đến đây làm gì?"

"Tại hạ đến làm ăn buôn bán".

Thẩm Nguyệt liếc nhìn hắn hỏi: "Một thương nhân như người lại từng quen biết ta sao?"

Liên Thanh Châu cười nói: "Cha của ta là người làm quan, tới đời của ta thì làm ăn buôn bán, có vấn đề gì sao?"

Thẩm Nguyệt suy nghĩ một chút cũng thấy không có gì lạ, liền nói: "Tuy rằng không biết tại sao người lại giúp ta nhưng lần này ta phải cảm tạ người."

Ta kính người một ly".

Liên Thanh Châu cũng uống hết một ly rượu rồi nói: "Công chúa chỉ cần biết rằng tại hạ sẽ không làm tổn thương đến công chúa."

Chuyện này chỉ là một chuyện nhỏ, không đáng để công chúa giữ trong lòng".

"Nếu như sau này có cơ hội thì ta nhất định sẽ đền đáp người".

Liên Thanh Châu nhã nhặn cười nói: "Có rất nhiều chuyện sau này công chúa sẽ từ từ biết được".

Thẩm Nguyệt lần đầu đến đây cho nên nàng không quan tâm đến những chuyện đó cho lắm.

Nàng còn một đống chuyện trước mắt phải giải quyết.

“Kế hoạch tiếp theo của công chúa là gì?”, Liên Thanh Châu hỏi.

Thẩm Nguyệt đã quang minh chính đại trở về, muốn ra đi một lần nữa chỉ sợ rằng không dễ dàng như vậy.

Nàng vốn dĩ có thể rời khỏi nơi này để tiếp tục sống một cuộc sống tự do thoải mái.

Nhưng nếu như nàng chủ động biến mất thì Liễu Mi Vũ và Tần Như Lương sẽ chung sống với nhau rất vui vẻ, nàng còn chưa được hào phóng khoan dung đến như vậy.

Hơn nữa trong bụng của nàng lại đang có một đứa trẻ, chỉ cần nghĩ đến chuyện này là nàng lại đau đầu.

Nàng thậm chí còn chưa chạm vào một người đàn ông nào, không ngờ xuyên không đến đây lại trực tiếp bỏ qua quá trình yêu đương mà đã liên biến thành một người mẹ!

Chẳng lẽ sau này nàng đi đâu cũng phải mang theo con chằng trước?

Chuyện đó còn chưa tính là gì, thậm chí nàng còn không thể tìm được cho đứa trẻ trong bụng mình một nguồn gen tốt hơn, con mợ nó chẳng lẽ nàng lại phải sinh ra một đứa trẻ giống tên Tần Như Lương đó hay sao?

Đúng là nghiệp chướng!

Nghĩ đến đây, Thẩm Nguyệt liền tức giận nói "Ta còn có thể làm sao bây giờ, chẳng lẽ mẹ con ta cô nhi quả phụ lại phải bước chân vào giang hồ hay sao? Nếu như ta đã gả cho Tần Như Lương rồi thì cứ tạm thời ở đây đã, tuy rằng ngày nào cũng phải nhìn thấy hai kẻ đáng ghê tởm đó nhưng nếu như muốn bỏ đi thì ta cũng phải lấy được một nửa gia sản của hắn ta,

nếu không thì ta lấy đâu ra tiền để chữa trị gương mặt bị hủy dung này, lấy đâu ra tiền để đi tìm người đẹp chứ!"

Liên Thanh Châu không biết nên cười hay nên khóc: “Công chúa thật sự rất biết nghĩ cho bản thân mình”.

Rõ ràng hẳn không cho rằng đây là một kế hoạch tốt, nhưng trước mắt xem ra cũng chỉ có thể làm như vậy.

Thâm Nguyệt vò đầu nói: "Hay là ta bỏ đứa trẻ này trước sau đó liêên bỏ tên cận bã Tần Như Lương kia nhỉ?"

Liên Thanh Châu biến sắc nói: "Tuyệt đối không được, bất luận như thế nào thì công chúa cũng phải giữ lại đứa trẻ".

Thâm Nguyệt liếc mắt nhìn hẳn hỏi: "Người có vẻ quan tâm đến đứa trẻ này nhỉ?"

"Khụ, dù sao đây cũng là một sinh mệnh" ..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 8: 8: Thật Không Ngờ

Thẩm Nguyệt chỉ thuận miệng nói chứ không suy nghĩ gì, không ngờ Liên Thanh Châu lại phản ứng mạnh như vậy.

Cuối cùng, hôn lễ của Tần Như Lương và Liễu Mi Vũ đã diễn ra náo nhiệt suốt ba ngày.

Toàn thành đều ồn ào huyên náo.

Trong ba ngày hôn lễ diễn ra, người ở trong thành liên tục xếp hàng đến uống rượu mừng.

Tần Như Lương và Liễu Mi Vũ không bao giờ xuất hiện nhưng phủ tướng quân vẫn phải tiếp đãi khách bất kể có bao nhiêu người đến đi chẳng nữa.

Thẩm Nguyệt nghe nói rằng Tần Như Lương đã được ban thưởng rất nhiều sau mỗi trận chiến khải hoàn trở về.

Lần này xem ra phủ tướng quân cũng đã phải chi tiêu không ít.

Thẩm Nguyệt trở lại tiểu viện nơi nàng từng sống, từ trong ra ngoài đều thực sự vô cùng tấp nập, chẳng qua là ba ngày nay người trong phủ tướng quân đều bận rộn cho nên nàng mới tạm chấp nhận.

Chỉ có Triệu mục ở phủ tướng quân biết Thẩm Nguyệt đang mang thai cho nên mới dành chút thời gian mang cho nàng thêm vài chiếc chăn bông.

Triệu mục tận tình khuyên nhủ: "Khi gặp tướng quân thì công chúa nên nói chuyện nhẹ nhàng với tướng quân, nói không chừng tướng quân có thể vì đứa trẻ mà mở lòng với công chúa".

Thẩm Nguyệt sững sờ: "Làm sao người biết ta mang thai?"

Triệu mụ nói: "Chuyện này không chỉ có nô tỳ biết mà toàn bộ kinh thành đều đã biết! Lần này công chúa không chỉ phá hỏng chuyện tốt của tướng quân mà còn khiến cho phủ tướng quân trở thành trò cười của cả kinh thành, thật sự đã gây ra đại họa!"

Thẩm Nguyệt nhớ rõ mình chưa từng nhắc tới chuyện mang thai, chuyện này hẳn là do cái miệng của Liên Thanh Châu nói ra!

Rõ ràng là hẳn ta rất sợ nàng sẽ giải quyết đứa trẻ trong bụng mình.

Sau ba ngày náo nhiệt, phủ tướng quân lại trở nên quanh quẽ trở lại.

Trong lúc tất cả mọi người còn chưa kịp quên chuyện nực cười diễn ra trong hôn lễ, vào sáng sớm ngày thứ tư, sự yên tĩnh vốn có trong tiểu viện của Thẩm Nguyệt đã bị phá vỡ.

Lúc đó Thẩm Nguyệt vẫn đang ngủ say.

Mặc dù tiểu viện này có thiếu thốn rách nát nhưng Thẩm Nguyệt là người có khả năng thích nghi trong mọi hoàn cảnh.

Lúc trước khi nàng đi quay phim thì còn phải ngủ trong những ngôi nhà tồi tệ hơn thế này nhiều.

Nàng là người có thể chịu được khổ cực, phải ăn no ngủ kỹ thì mấy ngày sau mới có sức để làm việc.

Đột nhiên, có một người hầu thô lỗ đá cửa phòng, Thẩm Nguyệt bị tiếng động lớn làm cho tỉnh giấc, nàng ng ã bật dậy, mơ mơ hồ hồ nói: "Phải tiếp tục quay sao? Mấy giờ rồi vậy? Ta cảm thấy mình còn chưa ngủ thiếp đi được bao nhiêu...", nàng cố gắng mở đôi mắt lem nhem ra, mới nói được nửa câu thì nàng đã thấy một bóng dáng cao lớn từ bên ngoài chậm rãi bước vào phòng, đúng lúc đó thì chữ cuối cùng cũng nhảy ra khỏi miệng của nàng: "...giờ".

Vừa mới thức dậy mà đã bị chọc tức rồi.

Vừa nhìn thấy Tần Như Lương bước vào thì Thẩm Nguyệt đã nổi giận đứng bật dậy.

Bây giờ còn quay phim cái gì nữa?

Chẳng phải nàng mới vừa xuyên không mấy ngày trước sao?

Tần Như Lương mặc áo khoác sạch sẽ chỉnh chu sỏi những bước chân thẳng tắp bước vào cửa.

Không hổ danh là đại tướng quân rong ruổi trên chiến trường, nhất cử nhất động của hắn ta đều anh khí tiêu sái, dứt khoát hẳn hoi.

Chỉ có đi đầu nét mặt của hắn ta bây giờ lạnh như băng, trong ánh mắt bùng lên ngọn lửa lớn, nhìn người đối diện như muốn ăn tươi nuốt sống.

Hắn ta khoanh tay đứng lạnh lùng nói: "Vào đây".

Theo sau hắn ta là một thầy thuốc mang theo thùng thuốc chậm rãi bước vào.

Bên ngoài dường như còn có rất nhiều người, tiểu viện này hiếm khi mới có ngày náo nhiệt như vậy.

Tâm trạng của Thẩm Nguyệt lúc này vô cùng tệ, nàng nói: "Muốn làm gì? Người lại mang xui xẻo gì tới cho ta nữa đây? Không phải người mới thành hôn mấy ngày trước sao, sao nhìn mặt người như mới vừa đưa tang xong vậy?"

"Thẩm Nguyệt!"

"Người không cần phải lớn tiếng như vậy, ta không có bị điếc, ta có thể nghe thấy rõ ràng", Thẩm Nguyệt ngoáy ngoáy lỗ tai, tỏ ra lười biếng nói.

Tần Như Lương vô cùng chán ghét nàng, chỉ cần đứng trong phòng của nàng là đã quá giới hạn chịu đựng của hắn ta.

Dù có tức giận đến đâu thì hẳn ta cũng không tiến lại gần giường của nàng một bước.

Tần Như Lương cười lạnh nói: "Cô giỏi lắm, chuyện cô có thai đã được lan truyền đầy ở bên ngoài, ta lại là người biết cuối cùng qua miệng của kẻ khác!"

Thẩm Nguyệt hỏi: "Chuyện này thì có gì lạ? Ta cũng là từ miệng của người khác mới biết được đó thôi".

Tần Như Lương ra lệnh cho thầy thuốc: "Bắt mạch cho nàng ta đi".

Thầy thuốc ngẩng trước giường Thẩm Nguyệt, đặt hộp thuốc xuống, lễ độ nói: "Phu nhân, xin phu nhân đưa tay ra".

Thẩm Nguyệt vẫn hợp tác, chủ động đưa cổ tay của mình ra.

Thầy thuốc cẩn thận bắt mạch rồi mới nói: "Tướng quân, phu nhân...!quả thật đã có thai".

Đây vốn là chuyện đáng vui mừng nhưng Tần Như Lương lại tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi: "Bắt mạch lại đi!"

Tâm trạng Thẩm Nguyệt lại chùng xuống, nàng chợt nhận ra Tần Như Lương căm hận mình đến thế nào, chắc chắn hẳn ta sẽ không vì chuyện đứa trẻ mà thay đổi.

Cho dù ở thời cổ đại này rất quan trọng chuyện có con nối dõi nhưng nàng cũng không phải là người mà Tần Như Lương muốn có con với hẳn ta!

Kết quả thầy thuốc bắt mạch cho Thẩm Nguyệt ba lần và đều đưa ra cùng một kết luận.

Thẩm Nguyệt thực sự đang mang thai.

Không hiểu tại sao Tần Như Lương lại tỏ ra hết sức phẫn nộ, rõ ràng nàng mới là người phải phẫn nộ.

Nếu như hấn ta chán ghét nàng đến như vậy thì hấn ta nên quản tốt thân dưới của mình mới đúng.

Liễu Mi Vũ bước vào đúng lúc, đôi mắt đỏ hoe vì khóc nhiều, có thể thấy được chuyện này đã khiến cho nàng ta bị đả kích như thế nào.

Nàng ta tỏ vẻ vô cùng đáng thương, chưa kịp nói một lời thì đã bật khóc rấm rức: "Tướng quân...", hai ngày trước nàng ta bị thương ở chân, bây giờ dường như vẫn còn rất yếu, cứ như thể chỉ cần một cơn gió thổi qua là sẽ ngã ngay vậy.

Tần Như Lương kiềm chế cơn tức giận, quay sang nói với nàng ta: "Nàng cứ ra ngoài đợi trước đi, ta nhất định sẽ đòi lại công đạo cho nàng".

Liễu Mi Vũ cũng không hiểu nổi, tướng quân rõ ràng vô cùng ghét bỏ con ngọc này, tại sao lại động vào khiến cho nàng có thai được?

Liễu Mi Vũ luôn tự tin tin rằng mình có thể chiếm hữu hoàn toàn thể xác và tinh thần của Tần Như Lương.

Nhưng không ngờ nàng ta có cẩn thận đến mấy thì vẫn xảy ra sai sót.

Còn chưa nói đến chuyện tử nhục xảy ra trong ngày hôn lễ, bây giờ lại biết chuyện Thâm Nguyệt có thai chẳng khác nào sét đánh ngang tai Liễu Mi Vũ.

Liễu Mi Vũ tuy rất ấm ức nhưng vẫn tỏ vẻ rộng lượng khuyên nhủ: "Tướng quân bỏ đi, dù sao thì...! công chúa cũng đang mang thai con của tướng quân".

Thâm Nguyệt nhếch miệng, diễn cho ai xem vậy?

Tần Như Lương muốn giải thích với Liễu Mi Vũ nhưng lời nói đến miệng thì lại nuốt vào trong, chỉ nói: "Mi Vũ, chuyện này nàng không cần phải quan tâm".

"Nói thế nào thì đứa trẻ cũng vô tội..."

Tần Như Lương quay đầu lại nói: "Mang thuốc vào đi".

Thẩm Nguyệt ngẩng đầu nhìn Tần Như Lương, hóa ra là hắn ta đã chuẩn bị xong từ trước.

Nô tỳ rất nhanh đã bung đến một chén thuốc, Tần Như Lương lạnh lùng nói: "Cho nàng ta uống đi".

Nhìn thấy nô tỳ từng bước tới gần, Thẩm Nguyệt vừa ngửi thấy mùi thuốc đã cảm thấy rất không đúng.

Nàng không thể không đánh giá lại sự hiểu biết của mình về Tần Như Lương.

Nàng không ngờ hắn ta không chỉ là một tên cận bã mà còn vô cùng tàn nhẫn..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 9: 9: Khác Hẳn Bình Thường

Không ngờ hẳn ta lại muốn bỏ đứa con của mình.

Lúc Thẩm Nguyệt chuyển kiếp tới đây, cho dù biết mình có con nhưng nàng cũng không hề có ý định bỏ nó đi.

Đây là bụng của nàng, còn không đến phiên T`ân Như Lương xử lí!

Thẩm Nguyệt kinh ngạc trong lòng, nhưng gương mặt thì lại vô cùng bình thản.

Nàng nhìn chén nước thuốc đen ngòm kia, d`ần d`ần nhú m`ày.

Thẩm Nguyệt tùy ý hỏi: “Đây là thuốc bỏ à?”

T`ân Như Lương mấp má môi, tr`ần giọng, cắn răng nói: “Đây là thuốc bỏ, cô muốn tự uống hay để người khác bón?”

Thẩm Nguyệt chủ động c`ần lấy chén thuốc, ngửi qua chứ chưa uống vội, r`ồi nhìn Liễu Mi Vũ: “Chân của người có sao không?”

Liễu Mi Vũ đang có vẻ rất hận nhưng không thể làm gì khác, duy trì vẻ yếu đuối, cắn môi không đáp.

Tất cả mọi thứ chẳng phải là do Thẩm Nguyệt ban tặng hay sao! Bây giờ lại giả mù sa mưa thì có ích gì chứ!

Thẩm Nguyệt nghiêm túc suy nghĩ r`ồi nói tiếp: “Dù gì hôm ấy cũng là ngày thành hôn của các người, ta nghĩ lại mới thấy đúng là bản thân hơi quá đáng.

Sau khi người vào cửa, tính sao thì cũng là người một nhà, các người ân ái yêu thương, sớm muộn gì người cũng sẽ có quý tử thôi”.

Nghe rất giống như đang muốn kéo dài thời gian.

Tần Như Lương không kiên nhẫn nói: “Uống thuốc đi đã rồi tính, để lâu thuốc nguội mất”.

Nếu nàng ta uống thuốc thì ai còn thèm nghe nàng ta nói nữa chứ.

Thẩm Nguyệt nhìn lại, đang định uống thì bỗng ngừng tay, nói: “Ta muốn cho đường vào, Mi Vũ tốt của ta, người đi lấy đường cho ta được không nào?”

Tần Như Lương vừa định phát điên lên thì Liễu Mi Vũ đã khéo léo nói: “Tướng quân, chỉ là thêm đường thôi mà, không sao đâu ạ, để Mi Vũ đi lấy”.

Thẩm Nguyệt chỉ đích danh nàng ta, nàng ta bèn dụi dàng rời đi.

Lúc ra đến cửa, Liễu Mi Vũ liền lộ nguyên hình, gương mặt tràn ngập sự thù hận mãnh liệt.

Nàng ta sao có thể thật sự khuyển Tần Như Lương giữ lại nghiệt chủng kia chứ, đó chỉ là giả vờ mà thôi.

Nàng ta muốn đích thân chứng kiến Thẩm Nguyệt uống hết chén thuốc phá thai kia, bây giờ chỉ là đi lấy đường, chút việc nhỏ này có là gì đâu!

Ngu ngốc thì vẫn hoàn ngu ngốc, mấy ngày trước Thẩm Nguyệt là kích động vì không chịu được tin nàng ta lấy Tần Như Lương nên mới làm loạn hôn lễ.

Bây giờ đến thuốc bổ và thuốc phá thai còn không phân biệt được thì đúng là đáng đời mất đi nghiệt chủng trong bụng!

Liễu Mi Vũ điên cuồng suy nghĩ rằng Thẩm Nguyệt không nên quay về mới phải, nàng và nghiệt chủng kia cũng không được phép tồn tại!

Tốt nhất là uống thuốc phá thai xong thì một xác hai mạng, cả nhà cùng vui!

Liễu Mi Vũ nhanh chóng mang đường về

Thẩm Nguyệt vui vẻ mỉm cười nhận lấy đường như một kẻ ngốc, nhìn Liễu Mi Vũ đích thân bỏ đường vào trong chén.

Liễu Mi Vũ không nhịn nổi nụ cười nữa rồi.

Uống đi, uống nhanh lên, để cho đứa con kia của người chết từ trong trứng nước đi!

Nàng ta đoan trang đứng ở bên cạnh, muốn tận mắt chứng kiến cảnh tượng đó thì mới đã nghi ngờ, bình ổn cảm xúc bị nhục nhã của hôm trước.

Thẩm Nguyệt khuấy hai cái, đột nhiên hỏi: “Thuốc này là bổ gì vậy?”

Liễu Mi Vũ sửng sốt, nhìn sang Tần Như Lương.

Tần Như Lương ra hiệu, bảo nàng ta nói bừa là được.

Trước mắt, tất cả đều coi Thẩm Nguyệt như kẻ ngốc của ngày xưa.

Liễu Mi Vũ bèn thuận miệng nói: “Chắc là bổ khí huyết đó, công chúa mang thai cho nên cần bổ bổ mà”.

Thẩm Nguyệt bèn đưa thìa cho Liễu Mi Vũ, chuẩn bị há miệng uống.

Liễu Mi Vũ rất tự nhiên duỗi tay ra nhận.

Thẩm Nguyệt nhìn bàn tay mảnh khảnh trắng nõn của nàng ta, nói một cách khó hiểu: “Thế à, sao ta có cảm giác người cũng cần bổ bổ nhỉ”.

Nói xong, Thẩm Nguyệt đột nhiên kéo tay giữ chặt cổ tay của Liễu Mi Vũ, làm cho cái thìa rơi xuống đất.

Liễu Mi Vũ không kịp trở tay, đã bị Thẩm Nguyệt giật tới, sau đó cảm bị nắm chặt.

Động tác như nước chảy mây trôi, khiến người ta không kịp phòng bị.

Thẩm Nguyệt vẫn lí trí mà bình tĩnh đến đáng sợ như cũ, mắt nàng tối sầm, không hề có nửa phần ngu dại.

Liễu Mi Vũ trừng mắt.

Nàng ta không kịp phản ứng đã bị Thẩm Nguyệt lạnh lùng đổ thẳng chén thuốc đen đặc kia vào miệng!

Thẩm Nguyệt nhếch miệng, coi nàng như kẻ ngốc đúng không? Lấy thuốc phá thai ra lừa nàng là thuốc bổ đúng không?

Trước kia nàng hèn mọn, nhỏ bé, nhưng nàng đã không còn là Thẩm Nguyệt của ngày xưa nữa rồi!

Thử tiếp tục ức hiếp nàng xem, sẽ không một ai có được kết cục tốt đâu!

Liễu Mi Vũ thân thể yếu ớt, hành động ngang ngược của Thẩm Nguyệt đang có xu thế áp đảo nàng ta.

Nàng ta căn bản không thể phản kháng nổi, dùng những móng tay nhọn cắm loạn vào mu bàn tay của Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt giống như không hề biết đau, gương mặt không cảm xúc như cũ.

Thẩm Nguyệt phát hiện ra, thân thể này của nàng còn quyết đoán, cứng cỏi mà tràn đầy khí lực hơn cả tưởng tượng, thể chất cực kỳ tốt, giống như được rèn luyện từ nhỏ vậy.

Đòn phủ đầu này có tốc độ còn nhanh và mạnh hơn cả dự liệu của nàng, khiến cho Tần Như Lương đứng ở cửa cũng không kịp phản ứng.

“Thả ra... ưm...”, Liễu Mi Vũ giãy dụa.

Có một chút thuốc đã chảy vào trong miệng nàng ta, một chút thì chảy ra ngoài.

Đến lúc Tậ̀n Như Lương giận dữ tiến tới thì bát thuốc tràn đầy đã trông thấy đáy.

Thẩm Nguyệt bắt lấy cằm của Liễu Mi Vũ, không chịu buông tay, hơn nữa còn nắm chặt hơn.

Sau đó nàng vùn vê chén thuốc trống không rồi ném xuống mặt đất phía Tậ̀n Như Lương.

Ánh mắt của nàng rất lạnh, cũng rất ác, khác hẳn lúc bình thường.

Tậ̀n Như Lương nhất thời kinh ngạc, âm thầm hít một hơi.

Thẩm Nguyệt nở một nụ cười lạnh nhạt, giữ chặt Liễu Mi Vũ đang liêu mạng giãy dụa.

Thẩm Nguyệt khiêu khích nói với Tậ̀n Như Lương: “Thức thời thì lui về sau hai bước cho ta, nếu không người cứ thử bước lên trước xem!”

“Cô thả nàng ấy ra đã”, Tậ̀n Như Lương lên cơn giận dữ, nhìn chăm chăm Thẩm Nguyệt, ra lệnh.

Liễu Mi Vũ khóc như lê hoa đái vũ, sợi tóc từ thái dương tán loạn khắp nơi, trông vô cùng chật vật đáng thương..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 10: 10: Không Bằng Sức Sinh

Cầm của nàng ta như sắp trật khớp, khắp nơi đều là vết tay của Thẩm Nguyệt.

“Tướng quân... Mi Vũ đau quá...”

Thẩm Nguyệt cười nhạt, khẽ vuốt ve vết sẹo trên mặt mình, thản nhiên nói: “So với vết sẹo trên mặt ta thì chút này của ngươi có là gì đâu?”

Thẩm Nguyệt lạnh nhạt liếc vết cào trên mu bàn tay, nhú mày nói: “Chú mèo nhỏ này cào hơi bị đau đấy nhé”.

Tần Như Lương nắm chặt hai tay, trầm giọng nói: “Cô có oán khí gì thì cứ nhắm vào ta, liên quan gì đến nàng ấy đâu! Tốt nhất cô bây giờ hãy thả nàng ấy ra, nếu không đừng trách ta vô tình!”

Hắn ta đã sơ xuất.

Lúc trước hắn ta và Liễu Mi Vũ luôn cho rằng kẻ ngu này vì không chịu được kích động nên não loạn hôn lễ, bây giờ thấy Thẩm Nguyệt đối phó Mi Vũ như vậy, Tần Như Lương mới biết mình sai.

Tần Như Lương ý thức rất rõ ràng, với ánh mắt gặp biến không sợ và suy nghĩ tinh tường kia thì Thẩm Nguyệt nào phải kẻ ngốc nữa!

Nàng ta không ngốc, không còn là Thẩm Nguyệt ngày xưa nữa.

Mỗi lần trở lại khiến hắn ta phải nhìn bằng con mắt khác.

“Rốt cuộc cô muốn làm gì?”, Tần Như Lương không dám có hành động thái quá.

“Ta muốn làm gì á?”, Thẩm Nguyệt bật cười, liếc mắt nhìn Liễu Mi Vũ: “Ta có muốn làm gì đâu, chỉ là một bát thuốc bổ thôi mà, có gì nàng ta phải phản ứng mạnh như vậy? Dù gì đều là người một nhà, ta thấy Mi Vũ cũng

cần uống thuốc bổ nên chia sẻ lẫn nhau thôi, T`ân tướng quân thấy ta nói đúng không?”

T`ân Như Lương cắn răng, gân xanh nổi lên.

Hóa ra ngay từ đầu Thâm Nguyệt đã lừa hấn ta, chờ hấn ta mắc bẫy.

“Chẳng lẽ đây không phải là thuốc bổ hay sao?”, Thâm Nguyệt thấy hấn ta im lặng, bèn hỏi: “Là thuốc phá thai à? Người không muốn đưa bé này sao?”

T`ân Như Lương lạnh lẽo nhìn nàng, chán ghét nói: “Cô nói xem? Ta không biết cô đang mang nghiệt chủng của ai, nhưng T`ân Như Lương ta không cần cô phải sinh con cho ta!”

“Cho nên người mới nói dối đây là thuốc bổ để gạt ta uống hết? T`ân Như Lương, người được lắm, hồ dữ không ăn thịt con, người đúng là không bằng súc sinh”.

Liễu Mi Vũ khóc đến tái mét mặt mày, vô cùng thảm thương.

T`ân Như Lương mím môi: “Ta nhắc lại lần nữa, cô mau thả nàng ấy ra”.

“Nếu ta không thả thì sao?”

Trong lúc Thâm Nguyệt đang nói chuyện, không biết Liễu Mi Vũ lấy dũng khí ở đâu ra mà li`ều mạng phản kháng, muốn thoát khỏi Thâm Nguyệt.

Thâm Nguyệt bắt được tóc của nàng ta, giật mạnh về sau.

Liễu Mi Vũ đau đến mức cả gương mặt nhăn lại.

“Tướng quân cứu thiếp... tướng quân...”

Liễu Mi Vũ trừng mắt.

Thẩm Nguyệt thuận tay rút một cây châm cài tóc trên đầu Liễu Mi Vũ, lạnh lẽo đặt lên mặt nàng ta.

Thẩm Nguyệt âm lãnh nói: “Còn dám làm loạn nữa thì đừng trách ta ra tay không biết nặng nhẹ.

Nếu gương mặt nhỏ nhắn này bị hủy đi thì Tầ n tướng quân sẽ đau lòng lắm đấy”.

“Thẩm Nguyệt, cô dừng tay lại cho ta!”

Thẩm Nguyệt liếc mắt nhìn sang Tầ n Như Lương: “Người không biết lúc nàng ta hủy đi dung mạo của ta, nàng ta ác ôn thế nào đâu.

Ta đáng lẽ phải ‘trả ơn’ cho nàng ta gấp bội ấy chứ”.

“Ta không... ta không h ề làm gì hết...”

Thẩm Nguyệt nói: “Bây giờ các người lại muốn hại chết con ta, ta đây cũng không còn gì để mất nữa r ồi.

Tầ n Như Lương, người không c ần đứa nhỏ này, vậy ta cứ sinh nó ra đấy.

Các người đều mong ta chết, sao ta có thể không kéo các người đi cùng chứ.

Hôm nay, nếu người thả ta ra, ta cũng sẽ thả nàng ta.

Sau này, người còn dám có ý đ ồ gì với con của ta thì ta cũng sẽ làm cho nàng ta tuyệt giống, khiến cả đời của Tầ n Như Lương người phải đoạn tử tuyệt tôn!”

Tầ n Như Lương nheo mắt: “Cô đang mặc cả với ta đó à?”

Thẩm Nguyệt thản nhiên cười: “Vậy thì phải nhìn xem người phụ nữ trong tay ta đây có đáng để làm vật trao đổi không đã.

Ta không cần gì nữa, từ nay về sau các người ân ái thế nào ta cũng không quan tâm, chúng ta nước sông không phạm nước giếng, thế nào?”

Giảng co một hồi lâu, Liễu Mi Vũ đã khóc cạn cả nước mắt, nhìn vô cùng đáng thương.

Cuối cùng, Tần Như Lương cắn răng nói: “Cô buông nàng ấy ra đã!”

“Người đừng ý trước đã”, Thẩm Nguyệt không hề nhượng bộ.

Tần Như Lương giận dữ đến vô cùng: “Được! Ta đừng ý! Mau buông tay ra!”

Liễu Mi Vũ đau khóc thành tiếng, Thẩm Nguyệt cười lạnh nhạt, ném luôn cây trâm xuống đất, nói: “Ta tin người lần này, đại tướng quân nhất ngôn cửu đỉnh, tuyệt không đổi ý.

Nhưng sau này, nếu người nuốt lời thì ta cũng không dám chắc bản thân sẽ làm gì đâu.

Có lẽ thù cũ hận mới cộng lại, ta sẽ trút hết lên người nàng ta gấp trăm lần ấy chứ.

Người nhớ cho kỹ đấy”.

Nói xong, Thẩm Nguyệt đẩy Liễu Mi Vũ ra, nhanh gọn dứt khoát.

Liễu Mi Vũ mềm yếu mảnh mai, Tần Như Lương chưa kịp ôm lấy nàng ta thì nàng ta đã ngã nhào xuống đất, khóc như đứt ruột đứt gan.

Trái tim Tần Như Lương tan nát, vội vàng ôm nàng ta vào lòng, lúc nhìn Thẩm Nguyệt thì giống như nhìn mãnh thú xuất chuồng vậy.

Tần Như Lương vung chưởng đập bàn.

Vụn gỗ bay tán loạn, cái bàn trước mặt Thẩm Nguyệt lập tức phá tan thành những mảnh nhỏ.

Thẩm Nguyệt không hề chớp mắt.

Nàng đứng thẳng lưng, tóc đen xõa khắp vai, tư thái cao ngạo.

Nàng có sự cao quý bẩm sinh của một vị công chúa, dù cho vẻ ngoài bị hủy hay thân mặc áo vải.

Tần Như Lương một tay ôm Liễu Mi Vũ, một tay kéo lấy vạt áo Thẩm Nguyệt, xách nàng lên dễ dàng như xách một con gà con.

Thẩm Nguyệt nhìn thẳng hấn ta, khí thế không hề thua kém.

Hấn ta lạnh lẽo nhìn nàng một lúc, rồi gằn từng tiếng một: “Thẩm Nguyệt, cô chờ đó cho ta”.

Thẩm Nguyệt mỉm cười: “Tướng quân, trí nhớ của ta rất tốt, hoan nghênh người đến ôn chuyện bất kỳ lúc nào”.

Cuối cùng, Tần Như Lương lo lắng cho vết thương của Liễu Mi Vũ nên ném Thẩm Nguyệt xuống, ôm người bước đi.

Từ khi người đàn bà này quay về, phủ tướng quân chưa được ngày nào yên ổn!

Không ngờ rằng, vừa đi ra khỏi tiểu viện rách nát thì Tần Như Lương đã đụng phải một người.

Hấn ta nhíu mày nhìn chằm chằm người kia, nói: “Là người, người đến đây làm gì?”

Người này chính là Liên Thanh Châu mà Thẩm Nguyệt dẫn về cùng mấy hôm trước..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 11: 11: Cọp Trước Mặt Hồ Sau Lương

Hôm nay hấn đến thăm, quản gia dẫn hấn vào hậu viện.

Theo quy củ thì Liên Thanh Châu không được vào nội viện, lần này là quản gia phá lệ làm thế.

Một là, quản gia biết sáng sớm Tần Như Lương đã tới gây rối với Thẩm Nguyệt, nếu có ai ở trong thì còn có thể bảo vệ đứa con của tướng quân.

Hai là Liên Thanh Châu ra tay hào phóng, một lần vào là đưa tặng rất nhiều đồ quý.

Khi biết Liên Thanh Châu là khách quý của công chúa, quản gia lập tức dẫn vào.

Tần Như Lương rất không hài lòng, nói với quản gia: “Người lại dám dẫn người không liên quan vào nội viện, ai cho phép người làm vậy hả?”

“Lão nô...”

“Câm miệng! Ta không muốn nghe, người lập tức đưa hấn ra ngoài cho ta!”

Tần Như Lương vừa nói xong, Thẩm Nguyệt đã xuất hiện ở cửa ra vào.

Nàng nghiêng người dựa vào cánh cửa, cầm tay lắc lư: “Đó là khách của ta, ta cứ muốn gặp hấn ở đây đây”.

Liên Thanh Châu chấp tay cười nói: “Hình như tại hạ đến không đúng lúc thì phải.

Tướng quân mới sáng sớm đã có việc bận rồi sao? Ta thấy tình hình của tiểu phu nhân có vẻ không được ổn, tướng quân không định tìm đại phu à?”

Tần Như Lương hí hửng, hừ lạnh một tiếng, sải bước rời đi.

Thẩm Nguyệt đưa Liên Thanh Châu vào trong.

Nơi này tuy nhỏ, đơn giản và tiện nghi nhưng cũng tràn ngập sức sống.

Ý cười của Liên Thanh Châu nhạt đi: “Công chúa ở một nơi như thế này sao?”

Thẩm Nguyệt không nói gì cả: “Sao người lại tới đây?”

Liên Thanh Châu nói: “Công chúa có thai, tại hạ sao lại không tới thăm cho được, ta đã chuẩn bị một ít nguyên liệu nấu ăn và dược liệu cho thai phụ ở tì viện, lát nữa mời công chúa đến xem”.

Thẩm Nguyệt gật đầu: “Ta biết rồi, cảm ơn”.

Cả hai vừa đi vào đã thấy cảnh tượng bừa bộn, chưa kịp thu dọn ban nãy.

Liên Thanh Châu líu lợm nói: “Tướng quân đến gây rối với công chúa sao?”

Thẩm Nguyệt liếc hẩn một cái: “Người cũng thấy Liễu Mi Vũ rồi đó, nhìn nàng ta có phải là còn thảm hơn cả ta không?”

Liên Thanh Châu hiểu ra, mỉm cười: “Đúng là như thế, công chúa bây giờ không phải người dễ bị bắt nạt như xưa nữa rồi”.

“Nói chuyện chính này, xem dáng vẻ Tần Như Lương như vậy thì hẳn ta quen người hả?”

Hỏi ra thì mới biết, hóa ra nàng, Liên Thanh Châu và Tần Như Lương có chút ngọn nguồn.

Khi đó cha của nàng vẫn là hoàng đế Đại Sở, Thẩm Nguyệt và Liên Thanh Châu chung một học đường, còn Liên Thanh Châu và Tần Như Lương là bạn chơi chung.

Nhưng tiếc là sau khi lớn thì mỗi người một ngã.

Một người trở thành Liễu tướng quân, một người làm thương nhân, một người từ công chúa được sủng ái nhất biến thành công chúa sa sút nhất.

Sở dĩ nàng thảm như vậy là bởi vì nàng là con gái của tiên đế.

Sự tồn tại của nàng vốn là để thể hiện rằng thánh thượng hiện nay vô cùng nhân từ, nàng không cần có con.

Thẩm Nguyệt nói: “Đã thế thì việc gì người phải phát tán tin tức ra ngoài?”

Liên Thanh Châu nói: “Thêm một người biết là có thêm một cặp mắt theo dõi.

Như vậy, đến thánh thượng cũng không thể công khai đòi bỏ đứa bé này”.

Thẩm Nguyệt cười khẩy, đúng là cọp trước mặt hổ sau lưng! Sao có thai ở cổ đại lại phiên như thế chứ.

Ứng phó với mỗi Tần Như Lương đã đủ mệt rồi, giờ lại thêm cả hoàng đế ư?

Liên Thanh Châu thành khẩn nói: “Bất luận thế nào, công chúa cũng phải nghĩ mọi cách để bảo vệ đứa bé, đừng nhẹ dạ tin ai trong phủ tướng quân nữa, phải lấy đứa bé làm gốc”.

Sau khi Liên Thanh Châu đi, bên cạnh Thẩm Nguyệt không có tỳ nữ phụng dưỡng nên nàng đành tự lau dọn lại căn phòng.

Đường đường là công chúa mà lại lưu lạc tới bước phải tự mình quét nhà.

Rõ ràng trong phủ tướng quân này không có ai coi nàng ra gì.

Nghe nói Liễu Mi Vũ uống sai thuốc khiến bản thân bị thương, cho nên cả phủ đều đang vây quanh nàng ta rồi.

Nàng không khỏi thẫn thán bản thân ngày xưa quả là có vấn đề về suy nghĩ.

Thích Tân Như Lương đã là một sai lầm lớn của nàng rồi, lại còn có lòng can đảm một mình gả vào trong phủ của hắn ta.

Sau khi đi vào, bị đàm tiếu khắp nơi không nói, lại còn bị ngược đãi nữa.

Thẩm Nguyệt hoạt động cổ tay một chút, tò mò không biết thân thể này được cấu tạo từ thứ gì.

Chính nàng cũng không ngờ rằng hôm nay bản thân lại đối phó được Liễu Mi Vũ dễ dàng, thành thạo và điêu luyện như thế.

Thân thể này nhìn thì nhỏ bé, nhưng không ngờ lại rất có sức lực.

Có lẽ trước đó thân thể này cũng mất khá công phu để có được tốt chất như bây giờ.

Nếu không thì sao nàng có thể sống yên ổn trong khi chịu khổ suốt quãng thời gian ở phủ tướng quân chứ.

Thẩm Nguyệt rất tò mò, không biết phản ứng của cơ thể này là bản năng hay do luyện tập đây?

Nghe Liên Thanh Châu nói hắn đã mang đến rất nhiều thuốc bổ cùng dược liệu, nhưng khi Thẩm Nguyệt đến tiền đình thì những vật đó đều đã bị thu lại, danh sách cũng chẳng đưa cho nàng xem.

Nhưng nàng cũng vô tình nghe hạ nhân trong phủ nói rằng hôm mà Liên Thanh Châu đưa đến vô cùng quý giá, có khi ở phủ tướng quân cũng hiếm gặp.

Thẩm Nguyệt khẽ nở nụ cười.

Nếu đã là vật quý hiếm thì sao lại để nàng thấy được chứ.

Nhưng cũng đâu là vật ngoài thân, nàng không quan tâm lắm.

Qua chuyện này, Tần Như Lương và Liễu Mi Vũ đều rất yên lặng.

Thẩm Nguyệt vẫn sinh sống trong tiểu viện rách nát của mình, bên cạnh không có thân tín nào, sống vô cùng đơn giản.

Lúc trước tiểu viện này có một người hầu là Trương thị, phụ trách việc quét tước hàng ngày, tiện chăm sóc ba bữa ăn cho Thẩm Nguyệt.

Hành tung của người này rất kỳ lạ, cả ngày Thẩm Nguyệt còn chẳng gặp lần nào chứ đừng nói là được hầu.

Trương thị có tuổi, địa vị cũng khá.

Bình thường nói chuyện khoa trương ngang ngược, nhóm nha hoàn nhỏ tuổi hơn không dám đắc tội.

Nếu nàng nhớ không nhầm thì Trương thị hết ăn lại nằm, lúc chăm sóc Thẩm Nguyệt ngốc thì dùng rất ít sức, nếu không nghe lời thì sẽ mắng hoặc đánh, nhưng Thẩm Nguyệt lúc ấy không biết phải đánh trả.

Mà lúc ấy cũng chẳng ai quan tâm Thẩm Nguyệt ngốc, dĩ nhiên là mặc kệ Trương thị, muốn làm gì thì làm.

Đến giờ cơm tối, Trương thị đưa đồ ăn đến cho Thẩm Nguyệt.

Nhị phu nhân được tướng quân sủng ái, dám nô tì, nha hoàn trong phủ gió chiều nào theo chiều ấy là chuyện quá đỗi bình thường..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 12: 12: Rốt Cuộc Ta Là Chủ Tử Hay Ngươi Là Chủ Tử

Trương thị tưởng rằng công chúa bây giờ vẫn ngốc như xưa, nên nhìn nàng với ánh mắt hết sức khinh bỉ và chê cười.

Thẩm Nguyệt đang ngồi trong phòng, Trương thị đi vào, thô lỗ đặt đồ ăn lên bàn, vênh mặt hất hàm nói: “Ăn đi! Ăn nhanh lên ta còn dọn dẹp!”

Thẩm Nguyệt bình thản cầm đũa lên, chưa vội ăn mà nói: “Ban đêm lạnh, lát nữa lấy chút củi lửa đến phòng ta đi”.

Mặc dù đã là đầu xuân nhưng nhiệt độ ngày đêm chênh lệch khá lớn, nếu chỉ đắp chăn mỏng thì sẽ rất lạnh.

Ấy thế mà Trương thị nghe xong lại dám phát hỏa.

Thẩm Nguyệt trước giờ chưa từng đưa ra yêu cầu gì cho bà ta, luôn luôn nghe theo lời bà ta.

Trương thị hung hăng nói: “Củi lửa cái gì, lúc trước ngươi vẫn sống được bình thường đấy thôi?”

Thẩm Nguyệt nhìn bà ta một cái, hỏi: “Ngươi cho rằng ta muốn thêm củi lửa là chuyện rất quá đáng à?”

Bà ta mỉa mai nói: “Ái chà, gớm quá nhỉ, đừng tưởng có thai là có thể trở thành phu nhân chính thất nhé! Cả phủ này ai mà không biết tướng quân muốn ngươi uống thuốc phá thai mấy hôm trước đâu! Tướng quân đâu có muốn giữ lại đứa con trong bụng ngươi.

Ta khuyên ngươi đừng nên nằm mơ giữa ban ngày nữa! Thuốc phá thai tướng quân chuẩn bị lúc ấy là do ta nấu mãi mới được đấy!”

Thẩm Nguyệt nhướn mày, cười như không cười, nhìn Trương thị: “Nói vậy, ngươi cũng lập công lớn đấy nhỉ”.

Nàng không định gây rối với ai, nhưng người khác cứ phải chĩa súng vào nàng cơ.

Trương thị hôm ấy không ở trong viện, đám nô tỳ cũng không rõ thực hư thế nào, chỉ nghe thấy tiếng khóc của thứ phu nhân, sau đó tướng quân ôm thứ phu nhân ra ngoài.

Hạ nhân bèn truy vấn tai nhau là công chúa ngốc lại phát rồ, giống như chó điên, thấy người là cắn.

Trương thị bình thường được Liễu Mi Vũ cho vài thứ đồ tốt liền bắt đầu nghĩ cách làm khó dễ Thẩm Nguyệt.

Bây giờ nghe nói Liễu Mi Vũ phải chịu thiệt ở chỗ Thẩm Nguyệt, định xả cơn tức giúp nàng ta, sau này cũng dễ dàng đi tranh công xin thưởng ở chỗ Liễu Mi Vũ.

Thế là Trương thị lập tức đứng lên, gương mặt không hề có chút khúm núm nào của hạ nhân.

Trương thị nói: “Làm sao, chẳng lẽ ngươi còn định dựa vào đứa bé để lôi kéo sự chú ý của tướng quân à? Thôi đi, ngươi tự đá một bãi rầy soi lại mình giúp ta với! Nếu thức thời thì nghe lời một chút, không thì ta sẽ xử ngươi đấy!”

Nói xong, Trương thị liền vung nắm đấm như đe dọa, vung trước mặt Thẩm Nguyệt.

Nhưng Thẩm Nguyệt lại không thềm động mí mắt, liếc Trương thị một cái, chẳng hề bị dọa sợ.

Mà ánh mắt của nàng còn bắn ra sự lạnh lùng, khiến Trương thị khẽ giật mình, thu lại nắm đấm.

Thẩm Nguyệt thầm nghĩ, con tiện tì dám bắt nạt kẻ yếu này!

Chờ nàng ăn xong thì sẽ xử lý bà ta!

Đồ ăn vô cùng đơn giản và đạm bạc, Thẩm Nguyệt không tỏ ý kiến gì, gấp một miếng lên ăn.

Nhưng chưa kịp nhai thì một mùi chua thiu đã tràn ngập trong miệng nàng.

Thẩm Nguyệt giật mình, phun ra ngoài.

Mùi này vừa quen vừa tởm, Thẩm Nguyệt mới nhớ ra đây đã chẳng phải lần đầu nàng nếm nó.

Những lần trước Trương thị đều bắt nàng ăn thứ như vậy!

Thấy Thẩm Nguyệt phun đồ ăn ra đất, Trương thị tức quá hóa giận, đi lên đẩy nàng một cái.

Không chỉ vậy mà còn cật lực véo Thẩm Nguyệt.

Bà ta mắng: “Đúng là xúi quẩy! Phun ra đây đất thế này thì ai dọn cho người hả! Người có ăn không, không ăn thì nghỉ! Chết đói luôn đi!”

Trương thị vồ đến cướp đôi đũa trong tay Thẩm Nguyệt, tựa như việc cho nàng ăn cơm thiu canh nguội là đại ân trời cho, rồi mắng: “Lúc trước người vẫn ăn ngon lắm cơ mà, còn giúp cho phủ tướng quân tiết kiệm không ít lương thực đấy.

Bây giờ lại nôn ọe ra nữa.

Đúng là loại tử tế!”

Nhưng bà ta còn chưa cướp được đũa thì Thẩm Nguyệt đã đột nhiên dùng đũa kẹp lấy ngón tay của Trương thị.

Trương thị trợn trừng mắt, định mắng nhưng đã cảm nhận được một cơn đau kịch liệt truyền tới.

Bà ta kinh ngạc nhìn Thẩm Nguyệt: “Người dám kẹp tay ta?”

Thẩm Nguyệt vẫn bình thản như cũ, tay có vẻ như không hề gì nhưng lại tăng thêm sức lực, đau đớn chông chát khiến Trương thị suýt thì không chịu nổi.

Trương thị muốn vung ra nhưng không tài nào bỏ được.

Thẩm Nguyệt hết sức hài lòng vì thân thể này của mình có những loại sức mạnh khác lạ.

Dùng để đối phó bọn người ở hư hỏng là tuyệt nhất.

Sắc mặt Trương thị trắng bệch, trên trán đã lấm tẩm mồ hôi, ngón tay giống như bị Thẩm Nguyệt bẻ gãy.

Bà ta hung hãn vung tay còn lại lên ngăn cản nhưng lại bị Thẩm Nguyệt đẩy vào bàn thức ăn, dính đầy dầu mỡ.

Sau một hồi giãy giụa, đỡ vung vãi khắp nơi, Trương thị cũng không thể thoát khỏi trói buộc.

Cuối cùng, bà ta không nhịn được mà kêu lên đau đớn.

Thẩm Nguyệt nhướng mày, không thèm nhìn bà ta một cái, khuôn mặt có vẻ lạnh lùng kia lại khiến kẻ người hầu này thấy sợ hãi.

Thẩm Nguyệt nói: “Ta muốn có thêm củi lửa mà người lại nghĩ là phiên, ta chăm lo cho đứa nhỏ trong bụng thì người lại nói ta nằm mơ giữa ban ngày, ta không ăn cơm thiu canh thiu thì người lại cho là ta không biết đi đâu đúng không?”

Trương thị run rẩy muốn rút tay ra khỏi đôi đũa, nhưng cứ như bị dính chặt vào đó, bà ta rút thế nào cũng không ra, để cho hai cây đũa chèn ép.

Thẩm Nguyệt không buồn không vui hỏi: “Rốt cuộc ta là chủ tử hay người là chủ tử thế?”

Thẩm Nguyệt mỉm cười, hơi dùng sức, đũa gãy làm đôi, mảnh nhọn của đũa không chút lưu tình đâm vào da thịt của Trương thị.

Nàng nói: “Người còn dám không biết xấu hổ mà nói với ta rằng người nấu thuốc phá thai? Người đang thấy mình sống lâu quá rồi đúng không?”

Trương thị đau không chịu được, gào lên âm ỉ: “Cái đồ đần độn xấu xí nhà người, mau thả ta ra!”

Thẩm Nguyệt ném đĩa xuống, phủi góc áo, đứng dậy, nhìn bà ta từ trên cao, ấm áp cười nói: “Người cảm thấy cho ta chút đồ ăn mà heo còn chê là quá tốt với ta, nên bây giờ ta cũng muốn ban thưởng cho người toàn bộ số đồ ăn này, người tốt nhất là ăn sạch không chừa lại một vết dầu nào cho ta, nếu không thì người sẽ không được thoải mái đâu”..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 13: 13: Ăn Cắp Còn La Làng

Trương thị sợ mất hồn mất vía, mồ hôi lạnh đổ ra liên tục, sững sờ nhìn Thâm Nguyệt.

Thâm Nguyệt liếc bàn tay còn lại của bà ta, giọng nói ngả ngón, có chút tà khí: “Cái tay này của người vẫn bình thường đấy thôi? Muốn ta đứt cho ăn? Hay là ta cũng đánh gãy luôn cánh tay kia của người nhé”.

Trương thị lúc này dù có là kẻ ngu thì cũng đã hiểu được ý của Thâm Nguyệt.

Hôm nay, bất kể thế nào, bà ta cũng phải ăn hết số cơm này.

Nếu bà ta không chịu ăn thì Thâm Nguyệt sẽ đánh gãy luôn cái tay kia và bôn cho bà ta!

Trương thị lần đầu tiên cảm thấy khủng hoảng, không còn kiêu căng ngạo mạn như ban đầu nữa, vội vã gật đầu nói: “Ta ăn, ta ăn!”

Trương thị không cần đưa, một tay còn lại nhặt cơm thiu canh thiu nhét đầy trong miệng.

Bình thường bà ta đưa cho Thâm Nguyệt ăn thì chẳng thấy có gì quá đáng, nhưng khi bà ta ăn vào thì mới biết thức ăn mình đưa có mùi vị gì!

Vừa ăn vào liền muốn nôn khan.

Thâm Nguyệt không khó chịu gì cả, thản nhiên ngồi bên cạnh chờ bà ta ăn hết trong trạng thái nửa nuốt nửa ọe.

Tất cả hạ nhân trong phủ tướng quân đều phải nhường nhịn Trương thị mấy phần, bà ta chưa bao giờ chịu nhục như thế này cả!

Tiểu viện truyền ra tiếng khóc ai oán của Trương thị.

Lúc ấy, Tần Như Lương và Liễu Mi Vũ đang dùng bữa trong thiện phòng nên chuyện này cũng đã truyền đến tai bọn họ.

Trương thị hoảng sợ chạy ở phía trước, vừa chạy vừa gào khóc, như muốn lôi kéo sự chú ý của cả phủ.

Thẩm Nguyệt thì thờ ơ chấp tay sau lưng, đi thong thả phía sau, giống như đang tản bộ, lại như đang đuổi theo con vịt điên khùng phía trước.

Kết quả, Trương thị chạy xuyên qua phòng khách, nước mắt nước mũi giàn giụa quỳ trước mặt chủ tử.

Bà ta quỳ rạp xuống đất, khóc lóc kể lể với Tần Như Lương và Liễu Mi Vũ: “Tướng quân, phu nhân, cầu xin hai người hãy làm chủ cho nô tỳ! Công chúa điên rồ, công chúa muốn giết chết nô tỳ!”

Nói xong, bà ta nước mắt lưng tròng chìa bàn tay đầy máu tươi ra cho hai người xem.

Đây chính là chứng cứ phạm tội, ngón tay bà ta vẫn dính mảnh dũa, vô cùng đáng sợ.

Liễu Mi Vũ sợ hãi, nghiêng đầu qua một bên, không dám nhìn thẳng.

Sắc mặt Tần Như Lương trầm xuống.

Một bữa tối đang ngon lành mà con nô tỳ này lại giơ cánh tay máu me đầm đìa lên, thế thì còn tâm trạng nào mà ăn nữa!

Liễu Mi Vũ sắc sảo hỏi: “Trương ma ma, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy? Ta biết người luôn tận tâm tận lực trong phủ, sao mọi chuyện lại thế này?”

Liễu Mi Vũ hỏi cho có một câu, Trương thị liền khóc lóc kể lể: “Nô tỳ như thường lệ đưa cơm cho công chúa, công chúa không biết vì sao mà đột nhiên phát điên lên, lấy dũa chọc vào tay nô tỳ, còn định chặt luôn cổ tay nô tỳ!”

tỳ! Nàng ta ép buộc nô tỳ ăn cơm thiu canh thiu, nô tỳ không chịu ăn, nàng ta liền đòi chặt tay nô tỳ!”

Trương thị khóc ròng, nói xong thì đập đầu xuống đất: “Cầu mong tướng quân và phu nhân làm chủ cho nô tỳ! Nếu không phải nô tỳ chạy nhanh thì giờ đã xuống suối vàng mất rồi!”

Liễu Mi Vũ vừa sợ vừa lo, nói: “Không ngờ công chúa lại ra tay ác độc với hạ nhân trong phủ như thế...”

Nàng ta tỏ vẻ loay hoay, quay sang Tần Như Lương, hỏi: “Nhưng dù gì thì cũng là công chúa, tướng quân, chàng xem chuyện này nên xử lý thế nào ạ?”

Tần Như Lương còn chưa kịp lên tiếng thì Thẩm Nguyệt đã nhàn nhã đi vào trong thien phòng.

Thấy Thẩm Nguyệt, ký ức hai ngày trước lập tức ùa về trong lòng Liễu Mi Vũ vẫn đang tồn tại bóng ma, thân thể vô ý thức căng lên.

Gương mặt xấu xí của Thẩm Nguyệt đúng là càng nhìn càng tửm!

Bọn hạ nhân bên ngoài thấy Trương thị gào lên như thế, đều lén lút tới hóng chuyện.

Thẩm Nguyệt mới vừa đứng bên cạnh Trương thị, Trương thị bèn khoa trương chạy trốn, thậm chí còn chui xuống gầm bàn, vừa trốn trượt lại vừa xấu hổ.

Người ngoài nhìn vào sẽ cảm thấy Thẩm Nguyệt hung ác đến cực điểm, khiến Trương thị sợ hãi đến thế.

Thẩm Nguyệt cong khóe miệng, đứng từ trên cao nhìn xuống, mỉa mai nói: “Nghe nói ta muốn giết ngươi? Ngươi tận tâm tận lực như thế, ta giết ngươi làm chi?”

Trương thị trốn dưới gầm bàn, run rẩy nói: “Nô tỳ không biết ạ... công chúa đột nhiên phát điên lên, nô tỳ, nô tỳ không chống đỡ được, phu nhân... cầu xin phu nhân làm chủ cho nô tỳ...”

Thẩm Nguyệt nở nụ cười nhạt nhẽo: “Ta tự thấy là bản thân bây giờ đang rất minh mẫn, sao lại nhìn giống như phát điên chứ?”

Nàng vừa nói vừa kéo một cái ghế ra ngồi, lưng tựa lưng vào ghế, vắt chân lên, nói tiếp: “Người đầu phải nô tỳ, người vừa véo vừa mắng ta, người phải là chủ nhân của ta mới đúng”.

Thẩm Nguyệt khom người xuống, đột nhiên vươn tay ra mạnh mẽ kéo cơ thể cồng kềnh của Trương thị ra ngoài.

Trương thị thấy nụ cười nơi khóe miệng của nàng thì mới bắt đầu run lẩy bẩy.

Thẩm Nguyệt nhìn bàn tay dính máu của bà ta, chớp mắt như không có việc gì: “Đúng, bàn tay này của người là do ta làm.

Sao ta lại làm thế? Vì sao ta lại cho người ăn thức ăn thiu nhỉ?”

Không chờ Trương thị trả lời thì sắc mặt Thẩm Nguyệt đã trầm xuống, mang theo cảm giác áp bức: “Ta tự nhiên xuống bếp lấy đồ thiu cho người ăn à? Đó chẳng phải bát cơm bình thường người đem đến cho ta hay sao?!”

“Nô tỳ oan quá...”

Thẩm Nguyệt nói tiếp: “Oan quá? Vậy đi, ta cho người một cơ hội, rốt cuộc là người tự thấy ta ngốc mà khinh, hay là có người thấy ta ngốc nên bảo người đi khinh thường ta?”

Trương thị quỳ dưới đất, cắn răng cũng không dám nói, chỉ khóc hu hu.

Thẩm Nguyệt ngược mặt lên nhìn Tần Như Lương đang âm u lạnh lẽo: “Ta nói này đại tướng quân, dù sao ta đây cũng là công chúa, cứ để cho ta ăn cơm thiu canh thừa, không quần áo không chăn gối, muốn có thêm củi

lửa cũng phải nhìn sắc mặt của mấy con h ồi như thế, nếu truyên ra ngoài thì có dễ chịu không?”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 14-15

14: Ngày Rộng Tháng Dài

Nàng lại cười, nói tiếp: “Nếu người không quan tâm người khác nghĩ gì về người thì ta đương nhiên cũng mặc kệ!”

Liễu Mi Vũ lo lắng, tranh nói: “Công chúa đừng hiểu lầm, đây không phải là ý của tướng quân đâu ạ.

Bình thường tướng quân nhiều việc, căn bản cũng không có thời gian quản lý những chuyện này”.

“Vậy là ai quản lý?”, Thẩm Nguyệt hồ hững nhìn nàng ta: “Người à?”

Sắc mặt Liễu Mi Vũ hơi khựng lại, gượng cười nói: “Chuyện trong phủ tuy là do ta quản lý, nhưng có những lúc nhiều việc quá thì ta không thể chăm sóc hết nổi.

Ta không biết là Trương ma ma lại như vậy, nên ta xin lỗi công chúa trước.

Mong công chúa bớt giận, ta sẽ đích thân phạt bà ta”.

“Người định phạt như thế nào?”

Liễu Mi Vũ há miệng, nhất thời chưa nghĩ ra biện pháp thích hợp, bèn nói: “Vậy ta sẽ phạt nửa năm tiền lương của Trương ma ma, phái bà ta đến phòng bếp làm việc nặng”.

Rốt cuộc đây là phạt hay là bảo vệ bà ta vậy?

Thẩm Nguyệt nói: “Vậy những lần trước ta ăn cơm thiu cứ thế bỏ qua à?”

Tần Như Lương không nhịn được nữa, hỏi nàng: “Vậy cô muốn thế nào?”

Chuyện này rõ ràng là Trương thị làm sai, thế mà bà ta cũng dám ăn cướp la làng.

Thẩm Nguyệt không dễ bị lừa như xưa đâu.

Nàng nhìn Trương thị, nói: “Đây là tiện tỳ phái tới để chăm sóc cho ta, phạm sai lầm thì phải do ta xử phạt chứ nhỉ”.

Thẩm Nguyệt thản nhiên đi ra ngoài cửa, hỏi: “Quản gia đâu?”

Chốc lát sau, quản gia xuất hiện ở bên ngoài.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Tiện tỳ bất kính với chủ nhân, mở miệng sỉ nhục đã đành, lại còn ra tay đánh mắng chủ nhân, dĩ hạ phạm thượng, theo gia pháp thì nên xử trí thế nào?”

Quản gia đã nhìn công chúa với con mắt khác, bèn cẩn thận nói: “Theo như gia pháp thì phạt đánh mạnh ba mươi gậy, đuổi ra khỏi phủ tướng quân, vĩnh viễn không nhận vào lần nữa”.

“Được lắm, xử lý theo lời người nói đi”.

Liễu Mi Vũ không ngờ Thẩm Nguyệt đã quyết định xong vận mệnh của Trương thị chỉ trong vài ba câu.

Tư thái vân đạm phong khinh, quyết đoán xử lý của nàng khiến cho Trương thị sững sờ tại chỗ, Liễu Mi Vũ cũng dần dần trắng bệch mặt theo.

Thẩm Nguyệt quay đầu nhìn Tần Như Lương và Liễu Mi Vũ: “Xử trí theo gia pháp thì các người chắc sẽ không có ý kiến gì đâu nhỉ? Quản gia, còn không gọi người lôi tiện tỳ này ra đánh đi”.

Có hai gia đình nhanh chóng đi vào, Trương thị xoay người giãy giụa cầu cứu Liễu Mi Vũ: “Phu nhân cứu với! Phu nhân cứu mạng!”

Thẩm Nguyệt đi ra bàn, ng ỡ xuống, thản nhiên nói: “Đánh ở ngay ngoài thiện phòng đi, để ta nghe được tiếng khóc của bà ta, như vậy khẩu vị sẽ dễ chịu hơn một chút”.

Bên ngoài phòng nhanh chóng vang lên tiếng đánh của gậy và tiếng khóc như quỷ gào của Trương thị.

Sắc mặt của Liễu Mi Vũ ngày một trắng.

“Ta vẫn chưa ăn, có ngại không nếu ta ăn cùng các người?”

Mà cũng không chờ cả hai đồng ý, Thẩm Nguyệt đã tự bảo người lấy thêm bát đũa và tự mình ăn.

Liễu Mi Vũ không dám nhìn Thẩm Nguyệt, sợ hãi như đang ng ỡ cạnh quỷ.

Nàng ta yếu đuối nói với Tần Như Lương: “Tướng quân, chúng ta về phòng ăn được không, ăn ở đây không có chút khẩu vị nào cả”.

Thẩm Nguyệt híp mắt nói: “Là bởi vì nghe thấy tiếng hét ở bên ngoài, hay là vì phải nhìn gương mặt này của ta nên không có khẩu vị?”

Tần Như Lương trừng mắt với nàng một cái, đôi tay thon dài ném đũa đi, nói: “Coi như cô cũng biết bản thân là ai! Nếu đã rõ bản thân có dáng vẻ gì rồi thì đừng có ra ngoài dọa người khác nữa!”

Thẩm Nguyệt sờ mặt mình, nói: “Từ đầu nó đã như thế này rồi ư?”

Nàng ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn nha hoàn Hương Phiến sau lưng Liễu Mi Vũ, Hương Phiến khẽ run rẩy.

Thẩm Nguyệt sâu sắc cười nói: “Không sao đâu, ngày rộng tháng dài mà”.

Tần Như Lương cầm tay Liễu Mi Vũ, cùng nhau đi ra khỏi thiện phòng.

Sau lưng hắn ta vang lên tiếng của Thẩm Nguyệt: “Bắt đầu từ ngày mai, ta sẽ đến thiện phòng dùng bữa, nếu người cảm thấy gương mặt của ta đây thực sự quá đáng sợ thì cứ về phòng mà ăn với tiểu thiếp của người, có khi còn tặng thêm tình cảm phu thê đấy”.

Lúc Tần Như Lương quay đầu lại nhìn thì nàng đang híp mắt hưởng thụ đồ ăn ngon dưới ánh đèn.

Ánh mắt lười biếng kia như ẩn chứa sự cao quý bẩm sinh, không xen lẫn vào đâu được của nàng.

Nàng nhìn thẳng hắn ta, ánh mắt bình thản không gợn sóng, không còn vẻ quyến luyến như ngày xưa nữa, chỉ giống một đ潭 nước không rõ độ sâu mà thôi.

Rốt cuộc là khác trước.

Nàng bây giờ không chỉ tỉnh táo lại, mà còn trở nên ác độc hơn!

Tần Như Lương không có quyền hạn chế sự tự do của nàng, cũng không có lý do gì để cắt xén chi tiêu, ăn mặc của nàng.

Nàng muốn ăn ở đâu mà không được!

Lúc quay về viện, Tần Như Lương giận dữ vô cùng.

Liễu Mi Vũ ở bên cạnh khuyên nhủ: “Tướng quân đừng nóng giận, tối nay công chúa đúng là hơi quá đáng...”

Hơi quá đáng? Nhưng vì sao mà hắn ta không nhìn ra được lỗi của nàng chứ? Đó mới là thứ khiến hắn ta bực mình!

Sau khi Trương thị bị đánh ba mươi gậy thì chỉ còn lại nửa cái mạng.

Thẩm Nguyệt chậm rãi dùng cơm tối xong thì đi ra ngoài thiện phòng, đứng bên cạnh Trương thị không còn sức mà rên rỉ một hồi, bình tĩnh nhìn vết máu đầy lưng bà ta.

Đám hạ nhân thấy cảnh tượng như vậy thì đều không dám thở mạnh.

Công chúa đáng sợ và quyết đoán như thế khiến bọn họ sợ hãi vô cùng.

Mọi người chờ Thẩm Nguyệt xử lý, cho là nàng sẽ nhân từ, thấy Trương thị thảm như thế thì tha cho bà ta một mạng.

Kết quả, Thẩm Nguyệt chỉ hời hợt nói: “Ném ra ngoài đi”.

Sau đó Thẩm Nguyệt lại chọn một tỳ nữ hầu hạ mình, tỳ nữ kia họ Triệu, lúc trước phụ trách quét nhà vẩy nước ở trung viện.

Lúc Thẩm Nguyệt về đây lần đầu thì chính là tỳ nữ đó thương hại Thẩm Nguyệt, cho nàng thêm mấy cái chăn.

Triệu thị là người cũ ở đây, cũng có địa vị.

Trước mắt phụng dưỡng bên cạnh Thẩm Nguyệt, chính là tận tâm tận lực chăm sóc, không vì Thẩm Nguyệt thì cũng vì đứa con trong bụng.

Thẩm Nguyệt lần này thay tính đổi nết, nàng xử lý vô cùng gọn gàng.

Có ví dụ là Trương thị, không ai còn dám nói năng linh tinh sau lưng Thẩm Nguyệt nữa.

Triệu thị khá là yêu thích người có chủ kiến như Thẩm Nguyệt, mà nhị phu nhân Liễu Mi Vũ thì giống kiêu dễ tức giận, khó chi ều.

Chương 19: Ta ném được

Thẩm Nguyệt dọn đến Trì Xuân Uyển, mặc dù không hoa lệ nhưng vẫn tốt hơn tiểu viện tàn tạ ban đầu rất nhiều.

Triệu thị thu xếp gọn gàng, làm cho nội viện cũng có dáng vẻ hơn chút.

Đến trưa, Triệu thị đem thêm chút lửa than đến cho phòng Thẩm Nguyệt, phụng dưỡng Thẩm Nguyệt ngủ trưa.

Triệu thị lấy khăn nóng lau mặt, lau tay cho Thẩm Nguyệt, thấy thần sắc nàng mệt mỏi thì nói: “Lát nữa công chúa cứ yên tâm ngủ, bên ngoài đã có nô tỳ trông coi rồi ạ”.

Thẩm Nguyệt gật đầu: “Làm phiền Triệu ma ma”.

“Không phiền đâu ạ, đầu là việc nô tỳ nên làm mà.

Đứa bé sẽ ngày một phát triển, công chúa hoài thai mười tháng mới không dễ dàng.

Trước mắt công chúa cứ nhẫn nhịn đã, sau này chờ đứa bé được sinh ra, dù gì cũng là đứa con đầu tiên của tướng quân, công chúa phải dựa vào đứa nhỏ thì mới có thể giữ được địa vị”.

Triệu thị tận tình khuyên bảo, hy vọng rằng Thẩm Nguyệt có thể hòa hảo với Tần Như Lương.

Nhưng một người phụ nữ muốn lấy đứa bé để trói buộc trái tim của đàn ông thì không khác nào tự chui đầu vào rọ.

Hướng hờ Tần Như Lương trước giờ đầu không đặt nàng vào trong lòng.

Hỏi nàng định làm gì? Hì, mặc kệ Tần Như Lương có cận bã đến mấy, nàng cũng sẽ sinh đứa bé này ra.

Không thì sau này chia gia sản của Tần Như Lương kiêu gì chứ? Có đứa con ở cạnh thì sau này chắc chắn sẽ được nhiều hơn một phần!

Sau khi Thẩm Nguyệt nằm ngủ, cứ mơ màng nghĩ như vậy, đúng là có tì ền thì vẫn an toàn hơn.

Không biết nàng đã ngủ bao lâu, bên ngoài mơ hồ truyền đến tiếng nói chuyện huyên náo.

Thẩm Nguyệt lười biếng gọi Triệu thị hỏi, Triệu thị nói là thái y trong cung tới, chẩn bệnh thăm khám cho Thẩm Nguyệt.

Người trong cung cuối cùng vẫn tới.

Hoàng thượng trong cung biết chuyện nàng có thai, bèn phái thái y tới xác nhận, đồng thời cho thái y đích thân đi điều dưỡng.

Ai không biết còn tưởng hoàng thượng vui mừng vì Thâm Nguyệt có thai đấy.

Nhưng có phải quan tâm thật lòng hay không thì Thâm Nguyệt biết thừa.

Trừ nàng ra, không một ai hy vọng nàng có thể sinh ra đứa bé này.

Thâm Nguyệt chuẩn bị xong xuôi thì mời thái y vào.

Kết quả chẩn đoán giống lần trước, thái y căn dặn cần chú ý hơn bình thường, cũng để lại một đơn thuốc an thai, Triệu thị dựa theo công thức này để sắc thuốc cho Thâm Nguyệt.

Thái y còn nói, cơ thể Thâm Nguyệt yếu, khí huyết kém, cần uống phương thuốc kia một tháng mới có hiệu quả.

Triệu thị bưng thuốc tới, Thâm Nguyệt uống ngay trước mặt thái y như bình thường.

Thái y thấy nàng đã uống cạn, bèn đứng dậy rời đi.

Triệu thị tiễn thái y ra ngoài, khi quay về đã thấy Thâm Nguyệt ghé vào đầu giường, tay móc vào họng nôn ọe.

Thuốc ban nãy uống đều bị nôn ra hết.

Triệu thị hoảng hốt, vội tới nâng nàng lên, nói: “Công chúa sao vậy ạ?”

Thâm Nguyệt không có sức nói chuyện, chỉ khoát tay áo với bà ta.

Triệu thị là một người biết chuyện, lúc này đã hiểu ra, sắc mặt trắng bệch nói: “Thuốc kia...!có vấn đề sao ạ?”

Triệu thị đỡ Thâm Nguyệt nằm xuống, nói: “Công chúa chớ lo, nô tỳ sẽ lên cậ̀n phương thuốc này ra khỏi phủ, đến được đường so sánh, lúc ấy sẽ biết chỗ nào có sai sót”.

Thâm Nguyệt quay người, nhắm mắt khàn khàn nói: “Không cậ̀n đâu, bên trong hình như có thêm phụ tử và nhân đào đúng không?”

Triệu thị không hiểu v̄̄y thuật lắm, nhưng cũng may là biết được vài chữ, nhìn kỹ phương thuốc thì kinh ngạc hô lên: “Sao công chúa lại biết ả? Quả thật là có hai vị thuốc này”.

Thâm Nguyệt tùy ý nói: “Ta nếm được”.

Lời này vừa ra, nàng đã cảm thấy không đúng.

Sao nàng lại nếm được đây là dược liệu gì, chẳng lẽ thân thể này đã từng học y ư?

Dù sao nàng ở thời hiện đại không hề hiểu trung y, nhân đào và phụ tử có tác dụng gì nàng cũng dốt đặc cán mai.

Nhưng Thâm Nguyệt đã nói ra như vậy, bèn lục soát lại trí não theo bản năng, li ệ̀n biết công hiệu của hai thứ này.

Đừng nói là người ngoài, chính nàng cũng đã coi thường công chúa ngốc trước kia.

Thâm Nguyệt thậ̀m giật mình, công chúa không chỉ có thân thể tốt mà còn hiểu biết rất nhiều thứ.

Rốt cuộc ai đã dạy nàng vậy?

Đơn thuốc thái y kê li ệ̀n này đúng là có vẻ giống thuốc an thai.

Nhưng nếu như bỏ vào phụ tử với nhân đào thì lại làm thuốc an thai phản tác dụng.

Hai loại thuốc này có tác dụng làm đông máu, phụ tử lại có tính nhiệt, đừng nói một tháng, chỉ dùng nửa tháng thôi cũng có khả năng sảy thai ấy chứ.

Triệu thị nhìn phản ứng của Thẩm Nguyệt thì biết phụ tử và nhân đào có hại cho thân thể của nàng.

Triệu thị nhất thời không biết làm sao, chỉ nói: “Vậy lần sau đi bốc thuốc, nô tỳ không lấy hai loại này là được”.

Thẩm Nguyệt bình tĩnh nói: “Đừng, người cứ bốc thuốc theo đơn, miễn cho có người sinh nghi.

Từ mai để dược lô ở trong viện ta, chờ ta lựa ra hai vị thuốc đó thì người sắc tiếp”.

“Vâng”.

Ngày hôm sau, Triệu thị nói lí do trời lạnh, nấu thuốc xong đem về thì thuốc sẽ nguội hết, đem dược lô vào trong sân sắc thuốc.

Thẩm Nguyệt đã lựa hết phụ tử và nhân đào, ném đi thì tiếc, liền mài thành bột phấn cất kỹ, nói không chừng sau này có tác dụng khác.

Chỉ là không ngờ ngày này lại tới nhanh như vậy.

Thân thể Thẩm Nguyệt tinh tế, nhanh chóng đến thời gian nôn ngén của mang thai, cả ngày không ăn được gì.

Tình trạng của nàng hiện tại đúng là cần bổ ấm.

Thẩm Nguyệt nhớ tới nguyên liệu nấu ăn và dược liệu bổ ấm mà Liên Thanh Châu đưa tới lần trước, ăn chùa thì tội gì không ăn, nên nàng bảo Triệu thị đi lấy một ít.

Không ngờ Triệu thị lại tức giận quay về với hai tay trống.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Sao vậy?”

Triệu thị nói: “Chưởng quản kho giữ rất chặt số đ ồ mà Liên công tử đưa tới, không chịu đưa ra một chút nào, nói công chúa bỏ quá sẽ không tiêu nổi, không thích hợp ăn, giữ lại cho Liễu nhị phu nhân thì hợp hơn”.

Thẩm Nguyệt cạ lời: “Người có hỏi ông ta là ông ta có biết chữ ‘không biết xấu hổ’ viết thế nào hay không?”

“Nô tỳ không hỏi”, Triệu thị chính trực đ àng hoàng nói: “Ban nãy khi đi qua nhà bếp, nô tỳ còn thấy nha hoàn Hương Phiến đ àng h ần huyết tổ yến cho nhị phu nhân kia kìa”.

Hương Phiến là nha hoàn thiệp thân của Liễu Mi Vũ, Thẩm Nguyệt rất có ấn tượng.

Trước kia chẳng phải là nàng ta đã c ần châm rạch mặt mình hay sao?

Thẩm Nguyệt hơi giãn cơ mặt ra, nằm ở trên ghế phoi nắng..

15

Ngu ần thiếu chương này, mong độc giả thông cảm!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 16: 16: Đâu Đến Phiên Nàng Ta Há Mồm Ra Đớp

Nắng xuân chiếu vào người, ấm áp vô cùng.

Thẩm Nguyệt nhắm mắt hồi lâu, hỏi: “Ai là người nói ta quá bỗ thì sẽ không tiêu?”

Triệu thị ở bên cạnh im lặng một chút rồi đáp: “Người của nhà kho nói là tướng quân nói”.

Thẩm Nguyệt khẽ cười, hỏi: “Tướng quân có đang ở trong phủ không?”

“Có ạ”.

“Vậy người truyền chuyện vừa đi đến nhà kho cho hẳn ta nghe được.

Ta nghĩ hẳn ta chẳng mấy chốc sẽ gọi đại phu tới thăm ta thôi”.

Quả thật, nàng vừa nói xong thì bên ngoài đã vang lên tiếng chân.

Đồ Liên Thanh Châu mang đến vô cùng quý giá, trong phủ tướng quân cũng hiếm thấy, xem chừng Liên Thanh Châu đã tốn không ít công sức.

Nhưng hai ngày trước Liễu Mi Vũ đòi uống huyết tổ yến, đây lại là thánh phẩm trong cung.

Triệu thị nhận ra tổ yến Liễu Mi Vũ là cực phẩm bởi vì khi lão phu nhân còn sống thì trong cung đã ban thưởng một lần, bà ta cũng được chứng kiến.

Nghe Triệu thị nói Liễu Mi Vũ sau khi dùng thuốc bỗ thì khí sắc trở nên hồng hào, mặt mày rạng rỡ.

Khó trách mà Tần Như Lương muốn để lại đồ tốt cho nàng ta hết.

Vật Liên Thanh Châu đưa cho nàng rơi vào tay người khác, người khác còn dám lấy một lý do đường hoàng để mặc kệ nàng, đúng là vô tâm không kể xiết.

Hiện tại, người đến chính là Hương Phiến ở bên cạnh Liễu Mi Vũ.

Dường như Hương Phiến có vẻ khá sợ Thẩm Nguyệt, không dám đến quá gần, bài bản nói: “Tướng quân nghe nói công chúa muốn đến nhà kho lấy thuốc bổ, lại nghe thái y trong cung nói thân thể công chúa quá yếu, không nên ăn nhiều đồ bổ, ngược lại sẽ phản tác dụng”.

“Tướng quân không cho công chúa lấy đồ bổ cũng là vì tốt cho công chúa, hiện tại đặc biệt gọi đại phu tới chẩn bệnh cho công chúa một phen.

Nếu thể chất công chúa chuyển biến tốt đẹp thì cần bổ, nhưng nếu không thì phải chờ công chúa dưỡng thân thể cho tốt hơn thì mới bổ được”.

Nói xong, Hương Phiến liền gọi đại phu tiến lên bắt mạch cho Thẩm Nguyệt như thường.

Thẩm Nguyệt mặt không đổi sắc, phối hợp chìa tay ra.

Đại phu trầm ngâm hồi lâu, lắc đầu nói: “Thân thể phu nhân vẫn quá yếu, khí huyết không tốt, thời gian này không hợp dùng đồ bổ, tránh cho việc quá bổ không tiêu, nên chờ thai nhi ổn định rồi hãy dùng tiếp”.

Thẩm Nguyệt cười nhạt hai tiếng, thân thể của nàng thế nào nàng biết rõ.

Chờ thai nhi ổn định thì đồ Liên Thanh Châu đưa tới chắc đã vào bụng Liễu Mi Vũ hết rồi.

Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: “Đại phu nói láo tổn công quá đi, có mệt lắm không? Triệu ma ma thưởng cho đại phu hớp trà nào”.

Đại phu lúng túng nói: “Không, không cần đâu ạ”.

Hương Phiến nói với vẻ cười nhạt: “Xem ra công chúa không có phúc hưởng đờ bở r ấ, để cho phu nhân nhà ta dùng hết vậy.

Sau này công chúa cũng đừng đến nhà kho nữa.

Người bên kho nghĩ cho đứa nhỏ trong bụng công chúa nên cũng sẽ không cho đờ đầu”.

Thẩm Nguyệt híp mắt, chẳng nói gì.

Hương Phiến lại mỉa mai: “Tướng quân và phu nhân đang chờ ta quay về đáp lời đây, công chúa tiếp tục phơi nắng đi”.

Nói xong, nàng ta nghênh ngang dẫn đại phu rời đi.

Mặc dù Triệu thị lớn tuổi hơn Hương Phiến nhi ều nhưng cũng tức giận vô cùng.

Ai cũng làm việc vì chủ nhân của mình, Triệu thị trước đó tuy không phải người của Thẩm Nguyệt nhưng rất suy nghĩ cho đứa bé trong bụng nàng.

Tướng quân không muốn đứa bé, bà ta sẽ làm mọi cách để giữ đứa bé trong bụng Thẩm Nguyệt.

Hương Phiến đưa đại phu rời đi, Thẩm Nguyệt tiếp tục nhắm mắt hưởng thụ ánh sáng mặt trời.

Ánh sáng ấm áp phủ lên người nàng, tạo ra một lớp ánh kim.

Gió nhẹ khẽ thổi qua mấy sợi tóc của nàng, giống như nhuộm vàng sợi tóc.

Nếu không phải gương mặt trắng tinh của nàng dính vết sẹo dữ tợn thì trông cũng rất mê người.

Triệu thị cho rằng, nếu công chúa không bị hủy dung thì tâm tính này của nàng nên được tướng quân sủng ái mới phải.

Chỉ trách lúc trước công chúa có chút ngốc nghếch, quá chấp nhất với tướng quân.

Haiz, chuyện cũ bỏ qua vậy.

Thẩm Nguyệt thấy Triệu thị thở dài, khẽ nở nụ cười, nói: “Nếu đã là đờ của ta, ta có cho chó ăn thì cũng đâu đến phiên nàng ta há mồm ra đớp chứ?”

Muốn chơi nàng ta thì thiếu gì cách?

Liễu Mi Vũ ăn như thế nào, Thẩm Nguyệt sẽ để nàng ta khóc chảy đến cả máu để nôn ra.

Phủ tướng quân to lớn, Thẩm Nguyệt gần như cả ngày không gặp Tần Như Lương.

Lúc Tần Như Lương ở nhà thì đa số thời gian là dính với Liễu Mi Vũ.

Thẩm Nguyệt không đi quấy rầy cuộc sống nam nữ của họ, Tần Như Lương cũng mặc cho nàng tự do hành tẩu trong phủ.

Thẩm Nguyệt vẫn phải đi ra ngoài viện hít thở không khí.

Tiết trời dần ấm lên, hậu hoa viên dạt dào ý xuân, cảnh xuân tươi đẹp.

Xuân sắc trong vườn lan tỏa khắp nơi.

Hôm ấy, Thẩm Nguyệt đi dạo trong hậu hoa viên.

Nàng mặc áo dài màu be có thêu nhánh dây leo ở góc, cổ áo cao cùng hai hàng cúc lộng lẫy đi khắp đường viền cổ áo, tôn lên dáng người cao và mảnh mai của nàng.

Thân thể Thẩm Nguyệt có chút gầy gò, vẫn chưa lộ bụng.

Đây rõ là áo cũ, nhưng mặc trên người nàng lại hiện ra khí chất cổ điển và uyển chuyển, xinh đẹp tự nhiên.

Nếu nàng không bị hủy dung.

Vết thương trên mặt đã khỏi, lớp da non màu hồng phấn nhìn vô cùng chói mắt.

Trong lúc mang thai, Thẩm Nguyệt tự nhiên không thể tô son điểm phấn, mà nàng cũng không thích những thứ ấy.

Trong lúc đi lại ở phủ tướng quân, nếu lúc nào cũng có thể dùng gương mặt này để dọa Tần Như Lương và Liễu Mi Vũ thì cũng là một chuyện lí thú.

Bây giờ cả hai cố gắng không gặp mặt nàng, đến thời gian dùng bữa cũng dịch đi một chút.

Trước khi ra cửa, nàng tiện tay mở hộp nữ trang ra, bên trong không phải trang sức tuyệt đẹp mà là phấn phụ tử mới mài trước đó không lâu..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 17: 17: Vật Cực Tắt Phản

Triệu thị thấy nàng lười biếng dựa vào bàn trang điểm, tiện tay lấy ngón út móc một ít bột phấn ra.

Nghe nói Liễu Mi Vũ thường đánh đàn thường xuân trong đình bên hồ.

Lúc Thâm Nguyệt đi đến thì vẫn sớm lắm, Liễu Mi Vũ chưa tới.

Nàng phất tay áo ngõ xuống, bên hồ này là một rừng hoa hạnh nhỏ, hoa hạnh đang nở vô cùng xanh tươi, xinh đẹp vô ngần.

Hoa hạnh rơi xuống đất chõng thành đồng như là tuyết rơi.

Cảnh trí nơi này đúng là tốt, ngõ trong đình ngắm gió xuân, xem hoa hạnh bay tán loạn như mưa cũng rất thích ý.

Thâm Nguyệt ngõ chưa được bao lâu thì đã thấy một bóng dáng yêu kiều xuất hiện bên đường mòn.

Còn ai ngoài Liễu Mi Vũ.

Liễu Mi Vũ khi ấy dẫn Hương Phiến đi về phía bên này, thấy Thâm Nguyệt đang ngõ trong đình thì bước chân hơi khựng lại, nhưng vẫn dũng cảm đi tiếp.

Lý trí nói cho Liễu Mi Vũ biết nàng ta không nên va chạm chính diện với Thâm Nguyệt.

Nhưng nơi này là địa điểm yêu thích của Liễu Mi Vũ, bây giờ bị Thâm Nguyệt chiếm đoạt, nàng ta mà rút lui thì sau này sẽ phải nhường nhịn Thâm Nguyệt khắp nơi sao?

Cũng may Tần Như Lương lúc nào cũng quan tâm Liễu Mi Vũ, nếu Liễu Mi Vũ gặp chuyện gì ở đây thì Thâm Nguyệt cũng sẽ không được yên bình.

Nghĩ đến đây, Liễu Mi Vũ mới yên tâm hơn mấy phần.

Liễu Mi Vũ chậm rãi đi vào đình nghỉ mát, nói: “Công chúa cũng đến thưởng hoa hạnh sao?”

Thẩm Nguyệt híp mắt đánh giá Liễu Mi Vũ một lượt, khẽ gõ nhẹ tay lên bàn, hỏi: “Ta không được đến sao?”

Liễu Mi Vũ mới chỉ cười, chưa nói gì thì Hương Phiến ở bên cạnh đã xen vào: “Đây là nơi phu nhân hay tới, phu nhân thích hoa hạnh, mà rừng hoa hạnh này cũng là do tướng quân trồng cho phu nhân.

Nếu công chúa muốn ngắm hoa hạnh thì có thể đến nơi khác, phu nhân thích yên tĩnh nên muốn ng ẩ một mình ở đây”.

Liễu Mi Vũ ấ giọng trách mắ: “Không được vô lễ với công chúa”.

Nói xong, nàng ta ng ẩ ngay trước mặt Thẩm Nguyệt: “Công chúa mà thích thì đương nhiên có thể tới r ẩ”.

Hương Phiến đặt đàn lên cho Liễu Mi Vũ, chỉ chốc lát sau liền nghe thấy tiếng đàn vang lên.

Tiếng đàn đẹp khiến người ta say mê.

Một khúc kết thúc, Liễu Mi Vũ khẽ than một hơi, trán lấm tấ mồ hôi, nói: “Công chúa chê cười”.

“Người đàn hay mà, chẳng trách mà T ần Như Lương thích người”.

Lúc này, có nha hoàn từ nơi khác đi tới, bưng thứ gì đó trong tay.

Hương Phiến thấy vậy thì cười: “Phu nhân, chắc là bếp đã chưng xong tổ yến r ẩ, để nô tỳ đi lấy ạ”.

Một bát tổ yến cùng chút điếm tâm tinh xảo được đưa lên, mùi thơm nức mũi.

Liễu Mi Vũ khuấy thìa, thấy Thâm Nguyệt nhìn nàng ta không chớp mắt thì cười nói: “Công chúa thấy có cái gì không đúng sao?”

Thâm Nguyệt liếc mắt nhìn tô yến, cười như không cười nói: “Đây là đồ mà Liên Thanh Châu đưa tới à?”

Sắc mặt Liễu Mi Vũ hơi khựng lại.

Hương Phiến bèn nói: “Đại phu nói thân thể công chúa không nên ăn đồ bổ, đồ không cũng phí.

Lần trước công chúa rót cho phu nhân mấy ngụm canh, khiến thân thể phu nhân suy nhược.

Tướng quân thương phu nhân yếu đuối, đưa đồ bổ cho phu nhân dùng cũng là chuyện bình thường”.

Liễu Mi Vũ êm ái nói: “Những thứ này vốn là để cho công chúa, nhưng tướng quân cứ ép ta phải ăn, muốn dưỡng thân thể cho ta được như xưa”.

Thâm Nguyệt nhếch môi, nói: “Ta thấy khí sắc của người đúng là không tệ, coi như bừa bở đúng chỗ”.

Liễu Mi Vũ hưởng thụ mấy miếng, nói: “Công chúa không giận ta chứ?”

Thâm Nguyệt nói: “Ta giận người làm gì, nóng giận hại thân.

Người cứ dùng đi, cẩn thận bỏ quá lại thành vật cực tất phản đấy nhé”.

Thâm Nguyệt phát tay áo đứng lên, chậm rãi đi qua người Liễu Mi Vũ, sau đó vừa thưởng thức hoa hạnh vừa quay về Trì Xuân Uyển, tâm trạng không tệ chút nào.

Tần Như Lương là tướng quân, sáng phải ra ngoài giải quyết việc công.

Ba ngày liên tiếp như thế, Thâm Nguyệt sẽ tính giờ, chọn chỗ mà Liễu Mi Vũ có thể sẽ gặp nàng.

Liễu Mi Vũ ăn hết những đò bở quý hiếm mà vốn Thẩm Nguyệt được dùng ngay trước mặt Thẩm Nguyệt, nàng ta không tin Thẩm Nguyệt sẽ không giận.

Lần nào Liễu Mi Vũ cũng ăn rất ngon.

Thẩm Nguyệt thấy chắc cũng đã đến lúc.

Kết quả, nghe nói viện Liễu Mi Vũ có động tĩnh không nhỏ.

Mới trưa nay còn tốt, chiều vừa ăn trà chi thảo xong, chưa được bao lâu Liễu Mi Vũ đã chảy máu mũi, hơn nữa mãi không ngừng chảy.

Tần Như Lương vừa về nhà đã bị kinh động, gọi người đi mời đại phu, rồi vội vàng đi vào viện của Liễu Mi Vũ.

Thẩm Nguyệt khi ấy đang ngồi ở cửa sổ, trong tay nâng một ly trà, trên đùi là một cuốn sách.

Có thể thấy Thẩm Nguyệt rất thích ứng với cuộc sống cổ đại ở nơi đây.

Hồi xưa nàng làm minh tinh, ngày nào cũng bận rộn, bây giờ cuối cùng cũng được nghỉ ngơi an nhàn.

Nàng đang thích ý đọc sách, nghe Triệu thị kể lại, lông mày cũng không buồn nhíu.

Tất cả đều nằm trong dự liệu của nàng.

Triệu thị biết đương nhiên đây là sản phẩm của phẫn phụ tử.

Phụ tử có tính nóng, lại có công hiệu lưu thông máu.

Thẩm Nguyệt mấy ngày liền đều bỏ vào thuốc bở của Liễu Mi Vũ, máu của Liễu Mi Vũ bây giờ ngừng lại được mới tài đấy!

Phụ tử đi vào bụng Liễu Mi Vũ thì cũng đã bị tiêu hóa hết, thái y có chẩn bệnh thì cũng lắm là đoán Liễu Mi Vũ bở quá không tốt, cả người bốc

hỏa thôi.

Chứ cũng chẳng đoán được gì thêm.

Triệu thị vẫn lo lắng: “Mấy ngày nay công chúa đều tiếp xúc với nhị phu nhân, nếu nhị phu nhân nói chuyện này liên quan đến công chúa thì công chúa định ứng đối thế nào ạ?”

Thẩm Nguyệt không ngần ngại đâu, bình thản nói: “Đầu tiên đại tướng quân phải chịu đặt chân vào tiểu viện này của ta đã”.

Nàng tiện tay lật sang trang sau, lại nói: “Phiền Triệu ma ma tìm quản gia, bảo quản gia phái người đi mời Liên Thanh Châu lại đây”.

Lần trước khi Liên Thanh Châu rời đi thì đã để lại địa chỉ.

Nếu Thẩm Nguyệt cần thì có thể phái người đến tìm hẳn..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 18: 18: Cung Nữ Thân Cận

“Vâng”, Triệu thị đồng ý, vội vàng đi ra sân trước.

Khi Liên Thanh Châu đến, hần không đến một mình mà còn mang theo một tiểu nha đầu xinh đẹp.

Vừa bước vào tiểu viện thì tiểu nha đầu đã từ phía sau Liên Thanh Châu nhảy vọt ra khiến cho Thẩm Nguyệt giật mình.

Tiểu nha đầu vừa nhìn thấy khuôn mặt của Thẩm Nguyệt thì đã nước mắt lưng tròng, vội vàng hành lễ rồi lại nắm lấy tay của Thẩm Nguyệt nói: "Công chúa đã phải chịu khổ rồi, không ngờ những đi đầu công tử nói đầu đúng, bọn họ lại dám biến công chúa thành bộ dạng như thế này!"

Thẩm Nguyệt nhúc nhích đầu nói: "Tiểu nha đầu khóc nhè này ở đâu ra vậy?"

Liên Thanh Châu đi tới, niền nở nói: "Đây chính là nô tỳ hầu hạ công chúa trước đây tên Ngọc Nghiên, sau khi công chúa gả vào phủ tướng quân thì mọi người xung quanh công chúa đều bị Tần tướng quân cách chức, ta quyết định giữ lại Ngọc Nghiên vì nghĩ rằng nàng ta sẽ có ích cho công chúa, hôm nay ta mang nàng ta đến đây để lo cho cuộc sống hàng ngày của công chúa.

Lẽ ra ta đã dẫn nàng ta đến từ trước nhưng lại quên mất".

Ngọc Nghiên này dường như thật sự quan tâm đến Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt nói: "Rõ ràng nàng ta ở bên cạnh người thì cuộc sống sẽ tốt hơn rất nhiều, dẫn tới đây làm gì chứ?"

Liên Thanh Châu nói: "Bên cạnh công chúa cần phải có được một người mà công chúa có thể tin tưởng".

Thẩm Nguyệt nhướn mày nói: "Không phải còn có Triệu mục sao?"

Lúc này, Triệu thị đang đi sắc thuốc cho Thẩm Nguyệt.

Liên Thanh Châu tiến lên một bước nói: "Cho dù Triệu mục có đáng tin cỡ nào thì cũng là người trong phủ tướng quân, khi quyên lợi của công chúa và tướng quân xung đột, công chúa cho rằng Triệu mục sẽ về phe công chúa hay về phe tướng quân?"

Thẩm Nguyệt gật đầu cười nói với hắn: "Liên Thanh Châu, người đứng là tinh ranh như holly, về sau ta sẽ gọi người là Liên holly".

Liên Thanh Châu nhã nhặn cười, hai tay luồn vào ống tay áo lễ độ nói: "Công chúa đã quá khen rồi".

Không biết hôm nay công chúa gọi tại hạ đến đây để dặn dò đi đâu gì?"

Thẩm Nguyệt mỉm cười, nhướn mày nói: "Không có chuyện gì, ta chỉ muốn mời người đến uống trà tán gẫu mà thôi".

Lúc này không đợi Thẩm Nguyệt hạ lệnh thì Ngọc Nghiên đã chuẩn bị pha trà.

Vừa nhìn là đã biết nàng ta là một chuyên gia vô cùng quen thuộc với chuyện này.

Chỉ trong chốc lát thì một ấm trà ngon đã được đặt trước mặt hai người.

Thẩm Nguyệt nhấp một ngụm trà, rất có lý do để tin tưởng Ngọc Nghiên chính là nô tỳ thân cận trước đây của mình.

Nàng ta hiểu rất rõ sở thích và khẩu vị của Thẩm Nguyệt.

Uống hết nửa tách trà, Liên Thanh Châu lấy ra một cái bình sứ từ trong tay áo đưa cho nàng rồi nói: "Thuốc mỡ trong này sẽ giúp làm mờ vết sẹo trên mặt công chúa".

Thẩm Nguyệt cảm động, neho mắt nói: "Ta nghĩ người chỉ là một thương nhân, không ngờ người lại đa tài đến như vậy, chuyện gì cũng biết".

Ngọc Nghiên nhận lấy nó thay cho Thảm Nguyệt.

Liên Thanh Châu cười nói: "Đa tạ công chúa khen ngợi".

Sau đó Liên Thanh Châu phất tay áo, đứng dậy rời đi.

Ngọc Nghiên ở lại.

Thấy Thảm Nguyệt đang nằm trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, Ngọc Nghiên liền đến bên cạnh nàng rồi xoa bóp thái dương cho nàng.

Tay nghề xoa bóp của Ngọc Nghiên vô cùng tốt, khiến cho Thảm Nguyệt nảy sinh một cảm giác quen thuộc khó lý giải.

"Người đã sống trong phủ của hắn một thời gian, người nói xem Liên hồly kia là loại người như thế nào?", Thảm Nguyệt đột nhiên hỏi.

Ngọc Nghiên suy nghĩ một lúc rồi đưa ra kết luận sâu sắc: "Công tử ấy là một người rất tốt".

Thảm Nguyệt giật giật khóe miệng.

Nàng chậm rãi nói: "Người không phải là gián điệp mà hắn phái đến theo dõi ta đó chứ?"

Ngọc Nghiên im lặng một lúc lâu khiến cho Thảm Nguyệt không khỏi liếc nhìn nàng ta một cái.

Không ngờ Ngọc Nghiên lại đang rơm rớm nước mắt nhìn nàng chăm chăm.

Khuôn mặt của Thảm Nguyệt đông cứng lại, không ngờ tiểu nha đầu này lại đột nhiên khóc rấm rứt.

Ngọc Nghiên nói: "Nô tỳ là một nha hoàn đứng đắn, ngoài công chúa ra nô tỳ sẽ không nhận bất cứ ai làm chủ.

Liên công tử chỉ tạm thời thu nhận nô tỳ, nếu không thì nô tỳ đã bị đuổi về cung hoặc là lưu lạc đầu đường xó chợ, sao có thể dễ dàng quay lại bên cạnh công chúa được? Không ngờ công chúa lại hoàn toàn quên nô tỳ rồi..."

Thẩm Nguyệt nói: "Ta chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi, người đừng khóc mà".

Khi Triệu thị bùng chén thuốc bước vào thì khuôn mặt của Ngọc Nghiên vẫn còn đầm nước mắt.

Ngọc Nghiên khẽ lau nước mắt, thân thiện đi tới chào hỏi Triệu thị rồi làm quen với nhau.

Kể từ bây giờ hai người sẽ cùng chung sống trong Trì Xuân Uyển này.

Ngọc Nghiên vốn là cung nữ thân cận của Thẩm Nguyệt, bây giờ nàng ta có tới phủ tướng quân hầu hạ thì cũng không ai có thể nói gì.

Sau đó, Triệu thị đã đưa Ngọc Nghiên đi làm quen với phủ tướng quân.

Vào lúc chạng vạng, ánh đèn trong tiểu viện mờ mờ.

Bên phía Liễu Mi Vũ cũng đã yên tĩnh trở lại.

Không lâu sau khi Liên Thanh Châu rời đi, Thẩm Nguyệt cảm thấy rất buồn ngủ và mệt mỏi.

Khi thời tiết ấm áp, Thẩm Nguyệt thích ngủ trưa dưới tán cây trong sân.

Bất giác nàng đã ngủ thiếp đi.

Khi Trần Như Lương bước vào tiểu viện của nàng, hắn ta vừa liếc mắt đã nhìn thấy một nữ nhân mặc áo cổ cao đang lặng lẽ nằm trên ghế trong sân.

Ánh hoàng hôn mờ ảo phủ lên người nàng một ánh sáng dịu dàng.

Bên ngoài tay áo của nàng có một lớp vải sa mền mịn rũ xuống, phiêu đảng trong gió chiêu.

Nữ nhân tĩnh lặng đẹp như tranh vẽ.

Ngoài vết sẹo trên mặt thì những vùng da còn lại đều mịn màng và căng bóng.

Đây là nữ nhân mà Tần Như Lương chán ghét nhất.

Lần đầu tiên hắn ta mới nhìn Thẩm Nguyệt kỹ hơn.

Khi nhìn thấy một khung cảnh tĩnh lặng bình yên hắn ta cũng không khỏi dừng chân lại một chút.

Hắn ta đã ở bên cạnh Liễu Mi Vũ kể từ khi trở lại, không hề nghỉ ngơi một giây phút nào.

Nghĩ đến tội mà Liễu Mi Vũ phải chịu, Tần Như Lương liền mang theo cơn giận ngập trời đến tìm Thẩm Nguyệt hỏi tội.

Kết quả là khi Tần Như Lương đứng bên cạnh Thẩm Nguyệt, từ trên cao nhìn xuống nàng, còn chưa kịp lên tiếng thì Thẩm Nguyệt đã cảm thấy có người bên cạnh mình cho nên liền giật giật lông mày.

Nhưng lúc này nàng đang rất lười, không muốn nhúc nhích chút nào.

Tưởng Ngọc Nghiên đã trở lại, nàng cũng không thèm mở mắt, chỉ nhẹ nhàng nói bằng giọng ngái ngủ: "Đã làm quen với Triệu mục xong rồi sao?"

Không đợi Ngọc Nghiên trả lời, Thẩm Nguyệt lại nói: "Cuộc sống hàng ngày của ta rất đơn giản, cơm ngày ba bữa cùng thuốc dưỡng thai, người khác không gây hấn với chúng ta thì chúng ta cũng không cần phải..."

Thẩm Nguyệt còn chưa kịp nói xong thì đã đột nhiên cảm giác có điếu gì đó không ổn, nàng vừa mở mắt ra thì đã bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Tần Như Lương đang nhìn mình.

Tất cả những phản ứng của nàng đều hiện rõ trong ánh mắt thâm trầm của Tần Như Lương.

Ngay cả động tác nhíu mày rất nhỏ của nàng cũng bị Tần Như Lương bắt được rõ ràng..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 19: 19: Tìm Cách Mà Bù Vào

Tần Như Lương nhận ra rằng nàng đã không còn thích sự hiện diện của hắn ta như trước đây nữa.

Thậm chí bây giờ trông nàng còn có chút chán ghét.

Cơn tức giận đã dịu đi bên trong Tần Như Lương bây giờ lại đột nhiên bùng lên.

Thẩm Nguyệt ngẩng dậy, nhướn mày lười biếng nói: "Ồ, đúng là hiếm thấy.

Ta nghe nói Liễu Mi Vũ đang bị chảy máu mũi rất nhiều, tướng quân không bận rộn chăm sóc ả ta hay sao mà lại còn có thời gian đến đây tìm ta?"

Tần Như Lương nhìn thẳng vào nàng, sắc giọng nói: "Chẳng lẽ cô không biết tại sao ta lại tới đây?"

Thẩm Nguyệt vén tóc bên tai, động tác bình thản, quay đầu nhìn hắn ta nói: "Nói thật thì ta không biết".

"Ta nghe nói mấy ngày nay Liễu Mi Vũ thường xuyên gặp cô".

"Cùng sống dưới một mái nhà thì sao có thể không gặp nhau mỗi ngày được?"

"Cô đã làm gì nàng?", Tần Như Lương trừng mắt hỏi.

Thẩm Nguyệt nhẹ giọng nói: "Chẳng lẽ ta lại có thể đánh lệch mũi ả ta hay sao?", nàng nheo mắt rồi lại cười nói: "Nếu như ả ta bị đánh lệch mũi thật thì thẩm lẩm, khuôn mặt vốn xinh đẹp như thế cơ mà".

Tần Như Lương trầm giọng nói: "Chuyện lần trước ta còn chưa tính sổ với cô.

Ta đã nói nếu như cô còn dám động vào nàng thì ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Lần này nàng bị chảy máu mũi, cô dám nói chuyện đó không có liên quan gì đến mình sao?"

Thẩm Nguyệt nhếch miệng nói: "Tần Như Lương, xét về chuyện lòng dạ lang sói thì người đứng thứ hai sẽ không ai dám nhận đứng thứ nhất!"

Tâm trạng Tần Như Lương chùng xuống, cơn tức giận lại bùng cháy.

Nàng nhìn thẳng vào hắn ta rồi nói tiếp: "À ta tới đây lấy thuốc bổ của ta để bổ thân thể của mình, kết quả dùng quá nhiều thuốc bổ lại đâm ra phản tác dụng, bây giờ người còn chạy đến đây trách ta?"

Tần Như Lương cũng chỉ nghe Hương Phiến nói mấy ngày này Liễu Mi Vũ thường xuyên gặp Thẩm Nguyệt nhưng trên thực tế hắn ta cũng không có bằng chứng.

Bây giờ Thẩm Nguyệt lấy nhu thắng cương, ném ngược vấn đề lại cho hắn ta, chẳng khác nào đang vả mặt hắn ta một cái thật mạnh.

Sắc mặt Tần Như Lương trở nên rất khó coi, hắn ta lạnh lùng nói: "Thân thể của Mi Vũ yếu ớt còn không phải là do cô hại hay sao? Nàng dùng thuốc bổ của cô để bổ thân thể mình cũng không có gì đáng nói", nói xong hắn ta liền phất tay áo xoay người rời đi: "Chuyện này tốt nhất là đừng liên quan đến cô".

Ở đây càng lâu thì hắn ta lại càng cảm thấy chán ghét.

Không ngờ lúc hắn ta xoay người rời đi thì Thẩm Nguyệt lại đột nhiên lên tiếng.

Nàng lại cười nói: "Hôm nay Liên công tử đã tới đây, người có biết không?"

Khi đó T`ân Như Lương đang bận chăm sóc Liễu Mi Vũ, làm gì có thời gian mà để ý đến chuyện đó.

Sau đó hẳn ta mới nghe nói Liên Thanh Châu đã mang đến cho Thâm Nguyệt một nha hoàn.

T`ân Như Lương dừng bước.

Thâm Nguyệt lạnh nhạt nói: "Trong lúc đang nói chuyện phiếm thì bọn ta cũng có nhắc đến chuyện thuốc bổ."

Đại phu nói rằng thân thể của ta không thể nào hấp thụ được số thuốc bổ quý giá đó, cho nên hôm nay ta đã nói với hẳn muốn trả lại những thứ đó, hẳn cũng đã đồng ý rồi".

T`ân Như Lương hít sâu một hơi, tức giận đến phát run.

Lúc hẳn ta quay đầu lại thì đã thấy Thâm Nguyệt mỉm cười nói: "Ta đã hẹn hẳn ba ngày sau sẽ mang tất cả trả về phủ cho hẳn".

Nói đoạn nàng lại đứng dậy, vươn vai một chút rồi lại nói: "Người tính sao thì tính đi, lời ta cũng đã nói ra rồi, nếu như không thể mang trả lại cho người ta đủ vật phẩm thì có khi người ta lại nghĩ phủ tướng quân tham lam đến mức âm thầm cắt xén chút vật phẩm của người ta".

"Thâm Nguyệt", T`ân Như Lương nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Thâm Nguyệt liếc nhìn lại hẳn ta rồi mỉm cười nói: "Ta biết Liễu Mi Vũ đã dùng thuốc bổ của ta rất nhiều, nhưng không phải còn đến tận ba ngày nữa hay sao? Trong ba ngày này người có thể tìm ra cách để bù lại đủ phần mà ả ta đã dùng chứ?"

Nhưng cho dù có thể bù đủ vật phẩm thì chuyện này cũng sẽ khiến cho T`ân Như Lương cháy túi một lần nữa.

Tất cả thuốc bổ mà Liễu Mi Vũ đã dùng đều có giá trị rất xa xỉ.

Thẩm Nguyệt biết bản thân mình không thể dùng dùm thuốc bổ đó được cho nên liền muốn trả lại.

Tần Như Lương biết nàng cố ý làm như vậy, nhưng cho dù hẳn ta có biết thì cũng có thể làm gì được?

Nàng đã làm gì sai ư? Dường như nàng chẳng làm gì sai cả.

"Cô muốn phủ tướng quân tán gia bại sản hay sao?", Tần Như Lương nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Thẩm Nguyệt bình thản nói: "Nếu như ta nhớ không lầm thì trước giờ ta chẳng được lợi ích gì cả, không phải sao? Hôn lễ ba ngày ba đêm trước đó đã khiến cho Liễu Mi Vũ của người nở mày nở mặt, bây giờ Liễu Mi Vũ của người tham dùng thuốc bổ cho nên mới chảy máu mũi, nhưng tất cả lợi ích không phải đều dồn hết lên Liễu Mi Vũ của người hay sao?"

Nàng chớp chớp mắt tỏ vẻ vô tội, hai mắt sáng lên giống như có chứa sao trời bên trong: "Là ta đã ép người nạp thiệp sao? Là ta tự tay nhét thuốc bổ vào miệng của Liễu Mi Vũ sao? Đại tướng quân của ta ời, người làm người phải có lương tâm một chút, bằng không lẽ như vừa ra đường đã bị thiên lôi đánh hoặc bị xe tông thì phải làm sao đây?"

Tần Như Lương gằn từng tiếng nói: "Thẩm Nguyệt, cô lớn gan lắm!"

Thẩm Nguyệt trợn mắt, đặt tay lên bụng mình rồi nói: "Tướng quân nói đúng, Thẩm Nguyệt ta đúng là đang có gấp đôi lá gan so với người thường!"

Lúc Triệu thị và Ngọc Nghiên quay lại thì đã nhìn thấy Tần Như Lương tức giận phất tay áo rời đi.

Mới hai ngày trước Liễu Mi Vũ vẫn còn đặc ý về chuyện mình có thể thoải mái dùng thuốc bổ trên quý của Thẩm Nguyệt.

Lần này xảy ra chuyện, sau khi biết tin thì nàng ta đã lo lắng đến mức cả đêm không ngủ được, cơ thể vốn đang suy yếu nay lại thêm chứng hỏa

thịnh trong người, lần này mới đúng là khó chữa trị.

Ước chừng phải mất một khoảng thời gian dài đi điều dưỡng thì mới có thể hồi phục lại như cũ.

Không biết Tần Như Lương đã lấy tổ huyết yến cực phẩm cùng vô số linh chi trân bảo ở đâu ra để bù vào phần mà Liễu Mi Vũ đã dùng, nhưng chỉ cần nghĩ đến cảnh hắn ta phải nghiêng rặng nghiêng lợi chi tiêng thì Thẩm Nguyệt liền cảm thấy sướng không tả nổi.

Thật ra Thẩm Nguyệt chưa bao giờ nói sẽ trả lại tất cả vật phẩm về cho Liên Thanh Châu.

Khi Tần Như Lương mang vật phẩm đi trả lại thì mới biết Liên Thanh Châu không hề hay biết chuyện này.

Thẩm Nguyệt chết tiệt rõ ràng đã gài bẫy hắn ta một lần nữa.

Vừa tổn tiêng mua vật phẩm bù vào, vừa tức giận đến mức muốn học máu.

Tần Như Lương cũng chẳng có mặt mũi nào mà mang số vật phẩm này về phủ, cuối cùng chỉ đành đặt đồ xuống rồi nghiêm mặt rời đi.

Đi được mấy bước, bóng dáng cao lớn của hắn ta dừng một chút, sau đó hắn ta lại quay đầu nhìn về phía Liên Thanh Châu đang đứng dựa vào khung cửa rồi lạnh lùng nói: "Liên Thanh Châu, người tốt hơn hết nên nhớ kỹ thân phận của mình."

Văn võ toàn triêu còn không có ai dám đứng về phía của nàng, một dân thường như người thì tính là thứ gì? Người cho rằng thế đạo bây giờ còn giống như ngày xưa hay sao?".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 20: 20: Mất Hết Khí Thế

Liên Thanh Châu rũ mắt xuống, nhếch miệng cười, lạnh lùng nói: "Bởi vì T`ân tướng quân đã từng bảo vệ công chúa trong trận cung biến máu chảy thành sông ngày xưa cho nên công chúa li`ên ngay ngốc tưởng rằng sau này tướng quân có thể bảo vệ nàng cả đời, quả thật rất ngốc."

Cũng may công chúa hiện giờ đã nhận ra rõ sự thật".

T`ân Như Lương xoay người rời đi, nói mà không hề quay đầu nhìn lại: "Đó là bởi vì nàng ta còn ngây thơ nên không biết rằng sẽ không có ai muốn sống cùng với một người ngu ngốc như mình."

Nếu như người không muốn rước họa vào thân thì hãy quay về chỗ của người đi, tốt nhất đừng bao giờ xuất hiện ở kinh thành nữa".

Phía sau lưng hắn, Liên Thanh Châu nhàn nhạt nói: "Có lẽ ta sẽ khiến cho tướng quân phải thất vọng rồi."

Lần này ta đến kinh thành để làm ăn buôn bán, chưa kiếm được nhiều tiền thì sẽ không đành lòng rời khỏi chốn ph`ồn hoa náo nhiệt này".

Sau khi T`ân Như Lương đích thân đến Liên phủ, Liễu Mi Vũ thật sự không thể nuốt trôi cục tức này cho nên nàng ta ngay lập tức mang theo Hương Phiến đến tiểu viện của Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt không thường dậy sớm, vẫn đang ngủ trong phòng.

Liễu Mi Vũ và Hương Phiến tất nhiên đã bị Ngọc Nghiên và Triệu thị ngăn lại ở bên ngoài.

Đương nhiên Ngọc Nghiên biết Liễu Mi Vũ là ái thiếp của tướng quân, nếu không thì tướng quân cũng sẽ không vì nàng ta mà đối xử t`ồi tệ với công chúa.

Hơn nữa dung nhan của công chúa đã bị chính tay hai người này hủy hoại, cho nên đừng hi vọng Ngọc Nghiên sẽ tỏ thái độ tốt với bọn họ.

Hương Phiến hất hàm kiêu ngạo nói: "Phu nhân có chuyện muốn hỏi công chúa, biết đi đâu thì mau gọi công chúa ra đây".

Ngọc Nghiên liếc mắt nhìn nàng ta, không chịu yếu thế nói: "Người là cái thá gì mà công chúa nhà ta phải nghe lời người?"

Ngọc Nghiên tuy có vóc dáng nhỏ bé nhưng ngữ khí lại rất cao ngạo.

Hương Phiến nghe vậy thì tức giận nói: "Công chúa cái gì chứ, nếu như tướng quân không tốt bụng thu nhận nàng ta thì bây giờ nàng ta chỉ là một con chó không còn nhà mà thôi!"

Ngọc Nghiên vô cùng phẫn nộ, vừa định cãi lại thì cánh cửa phòng phía sau lại bất thành linh mở ra.

Thẩm Nguyệt khoác một chiếc áo mỏng màu xanh ch ồi non, ngái ngủ đứng bên khung cửa.

Thẩm Nguyệt khẽ liếc mắt nhìn xuống Hương Phiến rồi nói: "Người nói ai là chó không nhà?"

Hương Phiến không ngờ Thẩm Nguyệt sẽ nghe thấy, trong lòng có khó chịu cũng không dám đáp lại.

Thẩm Nguyệt chậm rãi nói: "Cho dù ta không còn nhà nhưng ít nhất ta vẫn là chính thất phu nhân của phủ tướng quân, Triệu mục, những lời mà nha hoàn này nói người đã nghe rõ rồi chứ?"

Triệu thị trả lời: "Nô tỳ nghe rõ".

"Vậy thì người mau đưa nàng ta đến chỗ quản gia đi rồi truy ền lại nguyên lời mà nàng ta nói cho quản gia nghe.

Để ta xem tội bất kính với chủ nhân thì sẽ bị xử đánh bao nhiêu trượng lớn theo gia pháp của phủ tướng quân".

"Vâng".

Hương Phiến biến sắc, Triệu thị đã tiến lên muốn bắt lấy nàng ta.

Liễu Mi Vũ vội vàng nói: "Hương Phiến chỉ lỡ lời mà thôi, khi trở về ta sẽ giáo huấn nàng ta thật kỹ, công chúa không cần phải bận tâm đến chuyện này nữa".

Thẩm Nguyệt cười nói: "Ta không bận tâm đâu".

Liễu Mi Vũ quay lại rồi quát lên với Hương Phiến: "Còn không mau xin lỗi công chúa!"

Sắc mặt Hương Phiến chuyển từ trắng sang đỏ rồi tím tái, nàng ta cắn môi chật vật nói: "Là Hương Phiến đã lỡ lời, xin công chúa thứ tội!"

Thẩm Nguyệt nhìn nàng ta, nhếch môi cười lạnh nói: "Thật xin lỗi, ta không nhận lời xin lỗi này đâu", nói xong nàng còn nghiêm mặt nói thêm: "Triệu mụ, còn không mau lôi nàng ta đi!"

Hương Phiến cố chống cự nhưng trong chốc lát đã bị Triệu thị to béo tóm chặt lấy, không nhúc nhích nổi.

Ngọc Nghiên ở bên cạnh cũng rất hăng hái, còn cẩn thận vào phòng lấy dây thừng trói tay Hương Phiến lại, sau đó giao một đầu dây thừng cho Triệu thị rồi nói: "Triệu mụ lôi nàng ta đến chỗ quản gia đi, lúc phạt đánh trượng Triệu mụ nhớ phải đứng canh chừng, tránh để bọn họ làm qua loa lấy lệ".

Triệu thị nhìn Ngọc Nghiên đáp: "Ta đã hiểu rồi", nói xong liền lôi Hương Phiến đang kêu la thảm thiết đi.

Ngọc Nghiên cũng vẫy tay với Triệu thị nói: "Triệu mụ đi đi, cứ yên tâm, công chúa ở đây giao cho ta".

Sắc mặt của Liễu Mi Vũ trắng bệch, nàng ta muốn đuổi theo nhưng lại không dám, chỉ có thể thấp thỏm lo lắng.

Sau đó Thâm Nguyệt lại thản nhiên hỏi: "Người tới tìm ta làm gì?"

Liễu Mi Vũ dường như đã mất hết khí thế, giọng nói nghe có phần yếu ớt hơn bình thường: "Ta nghe nói công chúa đã bảo tướng quân đi trả lại thuốc bổ".

"Đúng vậy, thế thì sao?"

Liễu Mi Vũ lộ ra ánh mắt oán hận, tức giận nói: "Công chúa biết tướng quân cảm thấy đau lòng cho ta nên mới lấy một ít thuốc bổ để bồi dưỡng cho thân thể của ta, thế mà công chúa lại bắt tướng quân phải bù lại số lượng ban đầu."

Công chúa có biết tướng quân đã tốn bao nhiêu công sức và tiền bạc mới bù lại được hay không?"

Thâm Nguyệt nhếch môi nói: "Ta không biết".

Liễu Mi Vũ vẫn lộ ra vẻ tức giận nói: "Công chúa dù sao cũng là phu nhân của tướng quân, tại sao còn đi giúp người ngoài? Chẳng lẽ công chúa muốn cấu kết với người ngoài đào tiền của phủ tướng quân sao?"

Thâm Nguyệt cảm thấy buồn cười liền nói: "Mi Vũ, người nói hay lắm, bây giờ người mới biết ta là phu nhân của tướng quân sao? Người nói ta nghe thử xem ta cấu kết với người ngoài như thế nào? Những thứ thuốc bổ đó không phải là người tự mình lấy dùng đó sao? Người nói ta muốn đào tiền của phủ tướng quân, ta thấy người mới là người đào tiền nhiều hơn ta đó."

Người đã hoang đàng tiêu pha mà còn đổ tội lên đầu người khác, đúng là không biết xấu hổ".

Sắc mặt Liễu Mi Vũ lại chuyển từ đỏ thành trắng bệch, nàng ta cãi lại: "Dù công chúa có hận ta đến thế nào thì cũng phải suy nghĩ cho tướng quân một chút, Công chúa làm như vậy thì mặt mũi của tướng quân biết để ở đâu?"

Thẩm Nguyệt đứng dựa vào cửa nói: "Tại sao ta phải suy nghĩ cho hần ta? Lúc các người đuổi ta ra khỏi nhà, lúc các người bắt ta uống thuốc phá thai, ta nhớ các người đâu có suy nghĩ cho ta chút nào đâu?"

Sau đó nàng lại đảo mắt, cười rồi nói tiếp: "Chẳng qua tất cả đều là người một nhà, những chuyện này đều là chuyện quá khứ, ta có thể không nhắc tới nữa.

Cho dù Tần Như Lương đã trả lại thuốc bổ thì ta cũng có thể nói với Liên Thanh Châu một tiếng, ta và hần dù sao cũng là bạn bè, chỉ cần ta ra mặt thì Liên Thanh Châu sẽ gửi thuốc bổ về đây ngay".

Sắc mặt của Liễu Mi Vũ dịu đi một chút, nàng ta nói: "Nếu như công chúa có thể không nhắc đến những chuyện trước đây mà ra mặt thay phủ tướng quân nói một lời thì đó chính là một đại ân".

Thẩm Nguyệt nói: "Mi Vũ, chỉ vì vài món thuốc bổ mà ngay cả thể diện của phủ tướng quân người cũng không cần nữa sao? Người luôn miệng nói rằng phải suy nghĩ cho Tần Như Lương, ta thật sự rất muốn hỏi người, người làm như vậy thì mặt mũi của Tần Như Lương biết để ở chỗ nào?"

Liễu Mi Vũ lúc này mới biết Thẩm Nguyệt cố ý trêu đùa mình, nàng ta lại biến sắc, liền nói: "Ta chỉ muốn công chúa ra mặt nói vài lời, chuyện này có liên quan gì đến tướng quân chứ? Công chúa không chịu khắc phục tổn thất cho phủ tướng quân thì cũng thôi đi, cần gì phải gây sự với ta như thế?"

"Người không cần đi xem thử Hương Phiến đã ra sao rồi sao? Nha đầu đó mảnh khảnh ốm yếu, hy vọng là không bị đánh chết, như vậy thì chẳng còn gì thú vị".

Nói xong, Thẩm Nguyệt liền xoay người đi vào phòng.

Thân thể Liễu Mi Vũ run lên, hai tay nắm chặt, những đầu móng tay bấm vào lòng bàn tay, vừa giận vừa hận.

Cuối cùng nàng ta vẫn lo lắng cho tình hình của Hương Phiến cho nên không chần chừ nữa mà liền quay đầu loạng choạng đi ra ngoài.

Khi Liễu Mi Vũ chạy ra sân trước, Hương Phiến đã khóc rú lên, không biết đã bị đánh bao nhiêu trượng lớn.

Nhìn thấy Liễu Mi Vũ đến, Hương Phiến chảy nước mắt giàn giụa, kêu rên thảm thiết: "Phu nhân cứu nô tỳ! Cứu...!cứu nô tỳ!"

Thân thể Liễu Mi Vũ run lên, nàng ta liền quát lên the thé: "Tất cả dừng lại cho ta!".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 21: 21: Bất Ngờ Bị Tát

Rốt cuộc thì phủ tướng quân vẫn là do Liễu Mi Vũ quán xuyên, quản gia lại công chính liêm minh nói: "Hương Phiến bất kính với chủ nhân, dựa theo gia pháp..."

Quản gia còn chưa kịp nói xong thì đã bị Liễu Mi Vũ ngắt lời: "Ta mới là chủ nhân của nàng ta!"

Liễu Mi Vũ bất chấp chạy tới đẩy trượng lớn ra rồi lại nói: "Ta thật sự muốn xem hôm nay còn ai dám đánh nữa!", vừa nói xong thì hai mắt nàng ta đã ngấn lệ, oán hận liếc nhìn mọi người ở sân trước: "Các người thấy tướng quân không có ở đây cho nên cảm thấy chủ tớ bọn ta dễ ức hiếp phải không?"

Mọi người đều im lặng.

Vẫn là quản gia đứng ra nói: "Phu nhân thứ lỗi, lão nô cũng chỉ chiếu theo quy củ mà làm việc.

Vì Hương Phiến đã bị trừng phạt cho nên chuyện này xin tạm gác lại, lát nữa lão nô sẽ mang thuốc tới".

Liễu Mi Vũ đỡ Hương Phiến khập khiễng trở lại nội viện.

Gương mặt của Hương Phiến giàn giụa nước mắt, lúc này mới ý thức được tình hình, nhẹ nhàng đẩy Liễu Mi Vũ ra, rưng rưng nước mắt nói: "Nô tỳ là nha hoàn của phu nhân, làm gì có chuyện phu nhân phải đỡ nô tỳ, phải là nô tỳ đỡ phu nhân mới đúng".

Liễu Mi Vũ bu ãn r ãu nói: "Giữa ta và người không cần phải nói đến những chuyện đó".

Hương Phiến nằm trên giường, khóc lóc thảm thiết.

Liễu Mi Vũ ở bên cạnh khẽ lau nước mắt.

Hương Phiến nghiêng rặng nghiêng lợi nói: "Đám ác nô đó thấy tướng quân không có ở trong phủ cho nên mới ức hiếp chúng ta như vậy! Nô tài không than thân trách phận, nô tỳ chỉ cảm thấy ấm ức thay cho phu nhân! Ả công chúa kia hết lần này đến lần khác bắt nạt phu nhân, không biết sau này lại còn bày ra trò gì nữa..."

Nói xong nàng ta lại vùi đầu vào chăn bông khóc rống lên.

Liễu Mi Vũ nói: "Hương Phiến, hôm nay người đã phải chịu ấm ức rồi".

Hương Phiến nắm lấy tay Liễu Mi Vũ, hai mắt đỏ hoe nói: "Nô tỳ không có gì ấm ức, nô tỳ chỉ sợ phu nhân ấm ức mà thôi.

Hôm nay chúng ta vốn định tìm ả ta nói rõ lí lẽ, không ngờ lại bị ả ta làm nhục như vậy".

Hương Phiến nhìn những ngón tay đang siết chặt khăn tay của Liễu Mi Vũ, móng tay gầy như đã ăn sâu vào da thịt, nàng ta nói: "Cũng may phu nhân luôn được tướng quân sủng ái, khi tướng quân trở về nhất định sẽ làm chủ cho phu nhân".

Đúng vậy, chỉ có sự sủng ái của Tần Như Lương dành cho nàng ta mới là vũ khí lợi hại nhất của nàng ta.

Dù là trước hay sau khi Thẩm Nguyệt trở về thì Liễu Mi Vũ vẫn luôn là người quản lý phủ tướng quân.

Liễu Mi Vũ buông lỏng những ngón tay, khẽ nâng cằm lên, sự oán hận trong mắt đã giảm bớt, nàng ta khẽ nói: "Hương Phiến, cái kéo bình thường người dùng khi thêu thùa đang để ở đâu?"

Vào buổi chiều, Tần Như Lương đến Trì Xuân Uyển.

Triệu thị tất nhiên rất vui khi thấy Tần Như Lương đến đây, nói không chừng đây chính là cơ hội để hai chủ nhân dần dần hòa giải với nhau.

Vì vậy, khi Tần Như Lương xuất hiện ở Trì Xuân Uyển thì Triệu thị liền kéo Ngọc Nghiên lui xuống.

Ngọc Nghiên rất lo lắng, lại tình cờ cảm thấy tâm trạng của Tần Như Lương đang vô cùng không tốt, nàng ta liền đẩy Triệu thị ra rồi nói: "Không được, ta phải đi xem thử."

Nếu tướng quân ức hiếp công chúa thì sao?"

Triệu thị vội vàng giữ chặt lấy Ngọc Nghiên rồi nói: "Lúc này người còn muốn chạy vào đó làm phiền sao? Công chúa đã không còn là công chúa lúc trước nữa, tướng quân sẽ không ức hiếp công chúa đâu."

Chẳng lẽ người không muốn công chúa hòa thuận với tướng quân sao?"

Ngọc Nghiên trầm mặc không nói.

Nàng ta biết ngày xưa công chúa rất thích Tần tướng quân.

Nhưng hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, thái độ tởm tệ độc ác của Tần tướng quân đối với công chúa trước kia thật sự khiến cho người ta khó có thể không nghi ngại.

Ngọc Nghiên hỏi: "Triệu mục, bà cho rằng công chúa còn có thể thích tướng quân sao?"

"Trái tim của nữ nhân đều được làm bằng nước, chỉ cần tướng quân thay đổi thái độ, thì trái tim của công chúa cũng sẽ trở nên ấm áp hơn".

Nhìn thấy vẻ mặt mờ mịt không hiểu của Ngọc Nghiên, Triệu thị lại nói thêm: "Hơn nữa trong bụng của công chúa còn có đứa con của tướng quân".

Ngọc Nghiên mím môi, trong lòng không cho là đúng.

Nếu như nàng ta nhớ không lầm thì Tần tướng quân đã từng muốn giết chết đứa trẻ trong bụng công chúa.

Nhưng nàng ta có nghĩ gì thì cũng không quan trọng, quan trọng là suy nghĩ của công chúa như thế nào.

Tần Như Lương mặc y phục màu lam, dáng người cao ngất, phong thần tuấn lãng.

Khi hắn bước vào thì khung cửa đột nhiên trở thành một bức tranh, nhưng cũng không thể tả hết tư thái oai phong của hắn.

Nhưng ánh mắt của Tần Như Lương nhìn Thẩm Nguyệt thì lại lạnh lẽo như băng.

Nếu như có một ngày nào đó Tần Như Lương đột nhiên đối xử tốt với nàng thì Thẩm Nguyệt nhất định sẽ cho rằng hắn ta đã uống nhầm thuốc.

Thẩm Nguyệt giờ đã quá quen với thái độ tởn tể của hắn ta đến mức không thể quen hơn được nữa.

Thẩm Nguyệt không thích mùi của kẻ này cho nên liền đứng lên mở cửa sổ cho thông thoáng.

Thấy Tần Như Lương thật lâu không lên tiếng, Thẩm Nguyệt liền nói trước: "Mới từ chỗ của Liên Thanh Châu trở về đã muốn tìm ta hỏi tội rồi hay sao? Có phải là hắn đã nói cho người biết ta chưa từng nói sẽ trả lại thuốc bổ cho hắn hay không?"

Khi Thẩm Nguyệt dựa vào cửa sổ quay người lại thì nàng mới nhìn thấy Tần Như Lương đang di chuyển tới bên cạnh nàng rồi nhìn xuống nàng.

Ánh mắt của hắn ta trông đặc quánh như một vũng bùn không thể tan chảy.

Thẩm Nguyệt không hề sợ hãi nhìn thẳng vào mắt hắn ta.

Đến khi nàng ý thức được ánh mắt của Tần Như Lương đang tràn ngập sự phẫn nộ, nàng vừa định lên tiếng thì hắn ta lại đột nhiên giơ tay lên rồi hung hăng tát lên mặt nàng một cái rất nhanh.

Thẩm Nguyệt bị bất ngờ không thể đứng vững, thân thể nghiêng ngã về hướng cửa sổ, búi tóc lỏng lẻo, tóc hai bên thái dương rối tung.

Nửa khuôn mặt của nàng đã mất đi cảm giác, bên tai liên tục có tiếng ù ù, tê tái vô cùng.

Thật lâu sau Thẩm Nguyệt mới hít vào một hơi, dùng ngón tay lau khoe môi mới phát hiện khoe môi đã bị rách.

Thẩm Nguyệt nhìn thấy một vết máu đỏ trên ngón tay thì rít lên một tiếng, lạnh lùng hỏi đối phương: "Tần Như Lương, ngươi điên rồi sao?"

Cơn giận của Tần Như Lương vẫn không suy giảm, hắn ta lại tát thêm một cái vào mặt nàng.

Lúc này Thẩm Nguyệt đã phản ứng rất nhanh, nàng giơ tay cản lại, nhưng động tác của Tần Như Lương lại càng nhanh hơn nàng, hắn ta đã dùng một tay khóa chặt tay của Thẩm Nguyệt lên trên tường, chỉ hận không thể bóp nát xương cổ tay của nàng.

Cái tát vẫn giáng xuống mặt Thẩm Nguyệt.

Trước khi gặp Tần Như Lương, từ nhỏ đến lớn, cho đến trong suốt sự nghiệp ngôi sao của nàng cũng chưa từng có một người đàn ông nào dám tát vào mặt của nàng như vậy.

Vết sẹo vừa mới liền da trên mặt Thẩm Nguyệt lại như bị xé rách ra, đau đớn vô cùng.

Thẩm Nguyệt hít sâu hai hơi, gằn như theo bản năng giẫm thật mạnh lên chân của Tần Như Lương sau đó lại giơ chân đạp mạnh vào bụng dưới của hắn ta.

Toàn bộ động tác của nàng rất mượt mà, nhanh chóng và chính xác..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 22: Ngày Đó Nhất Định Sẽ Đến

Ánh mắt Tần Như Lương thay đổi, hắn ta giơ tay chặn đầu gối của nàng nhưng hắn ta đã quá coi thường Thẩm Nguyệt, Thẩm Nguyệt mạnh hơn hắn tưởng tượng rất nhiều, hắn nhất thời không kịp phòng bị, phải lui về phía sau hai bước.

Cổ tay Thẩm Nguyệt có lại được tự do, nàng ngay lập tức cầm chén trà bên cạnh ném về phía Tần Như Lương.

Tốc độ của Tần Như Lương rất nhanh, tung ra một quyền khiến cho tách trà vỡ nát.

Hắn bị tách trà vỡ làm đứt tay rỉ máu, còn bị nước trà tạt khắp mặt.

Hai người giương cung bạt kiếm với nhau, cả căn phòng trở thành một đồng hỗn độn.

Trên gương mặt của Thẩm Nguyệt đã hiện rõ dấu năm ngón tay, nàng thở hổn hển, châm biếm nói: "Không phải chứ Tần tướng quân, chỉ phải chi ra một chút tiền mà người đã muốn tan cửa nát nhà, chớ cùng rút giậu vậy sao?"

Tần Như Lương từng bước áp sát, lạnh giọng nói: "Cô không nhớ hôm nay mình đã làm ra chuyện gì sao? Để ta từ từ giúp cho cô nhớ lại?"

Hắn ta tóm lấy vạt áo của nàng, hành động giống như một con dã thú: "Cô cũng biết đau hay sao? Còn không đau bằng Mi Vũ cả người rách nát, bầm tím khắp cơ thể! Ta nên sớm biết rằng ác phụ như cô có tâm địa còn độc ác hơn rắn rết!"

Thẩm Nguyệt trừng mắt nhìn thẳng vào mắt Tần Như Lương, gần từng tiếng nói: "Y phục ả ta rách rưới, thân thể bầm tím thì có liên quan gì đến ta?"

Tần Như Lương nhìn nàng với ánh mắt cực kỳ chán ghét rồi nói:
"Không phải hôm nay Mi Vũ đã tới đây sao? Cô không chỉ cho người đánh
nha hoàn của nàng mà còn đánh nàng mình đầy thương tích.

Cô nói xem ta nên nên đối xử với cô như thế nào?"

Thẩm Nguyệt cảm thấy nực cười, liền nói: "Ta đánh ả ta? Con mắt nào
của người nhìn thấy ta đánh ả ta?"

"Cô còn dám nói là mình không đánh nàng? Thế tại sao thân thể của
nàng lại đầy thương tích? Chẳng lẽ là do nàng tự té?"

Tần Như Lương tức giận đến mất hết lý trí, chỉ hận không thể dùng
một tay bẻ gãy cổ Thẩm Nguyệt.

Hắn ta còn nói thêm: "Cô thật sự xem lời ta nói như gió thoảng bên tai,
ta đã nói với cô nếu như cô mà dám làm tổn thương đến nàng thì ta nhất
định sẽ không bỏ qua.

Không phải đã nói nước sông không phạm nước giếng hay sao, vậy mà
cô còn dám giở trò ác độc? Phải nhẫn tâm đến mức nào thì cô mới có thể ra
tay nặng đến như vậy với nàng! Cô không nên tiếp tục ép ta, nếu không thì
kết cục của cô sẽ còn thảm hại hơn trước kia rất nhiều".

Thẩm Nguyệt cười lạnh nói: "Người nói hay lắm, nếu Thẩm Nguyệt ta
muốn gây rối với ả ta thì ta nhất định sẽ thông báo trước cho người!
Người đã tận mắt nhìn thấy ta ra tay với ả ta hay sao? ả ta nói gì người
cũng cho là đúng, trước đây cũng vậy, bây giờ cũng vậy, có khi nào người
nghe lời ta nói chưa?"

Thẩm Nguyệt gằng giọng nói, vươn cổ áp sát vào người hắn ta nói:
"Còn ta thì sao? Người không nhìn thấy gương mặt của ta bị biến thành bộ
dạng này hay sao? Nếu như ta nói chính ả ta đã hủy hoại gương mặt của ta
thì người có tin không?"

"Đây là chuyện mà cô tự mình rước lấy, cô nghĩ mình là ai?", Tần Như
Lương tức giận dùng sức đẩy Thẩm Nguyệt ra.

Ngay lập tức, bàn ghế trong nhà đều gãy đổ ầm ầm.

Ngọc Nghiêu và Triệu thị nghe thấy động tĩnh liền chạy đến, vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì đều chết lặng.

Thẩm Nguyệt đang bị đẩy vào cạnh bàn, Tần Như Lương đã hất mạnh Thẩm Nguyệt ra khiến cho bụng của nàng đập mạnh vào cạnh bàn.

Thẩm Nguyệt đau đớn đến mức không thể đứng thẳng, hít vào một ngụm khí lạnh.

"Công chúa!", Ngọc Nghiêu thất thanh kêu lên, ngay lập tức chạy vào, chỉ nhìn thấy sắc mặt của Thẩm Nguyệt tái nhợt, nàng ta ngay lập tức hốt hoảng, run giọng nói: "Công chúa, người có sao không? Người đừng làm nô tỳ sợ".

Tần Như Lương vẫn còn đang hung hăng bước tới, nhưng Triệu thị thấy tình hình không ổn liền lập tức đứng ở giữa nói: "Xin tướng quân bình tĩnh, công chúa đang mang thai!"

Tần Như Lương dừng lại, ánh mắt hồ hững nhìn Thẩm Nguyệt đang run rẩy vì đau đớn.

Ngọc Nghiêu và Triệu thị nhanh chóng chạy đến đỡ Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt khom người, hai chân vẫn đang run rẩy.

Ánh mắt của Ngọc Nghiêu rất sắc bén, nàng ta ngay lập tức nhìn thấy máu chảy ra từ dưới chân của Thẩm Nguyệt cho nên sắc mặt liền tái nhợt vì sợ hãi, nước mắt trào ra: "Chảy máu, chảy máu...! Công chúa chảy máu rồi..."

Triệu thị cũng biến sắc, bà ta nói: "Sợ là đã tổn thương đến đứa trẻ rồi, đừng chậm trễ nữa, Ngọc Nghiêu, người mau chạy đi mời thầy thuốc đến đây".

"Vâng, vâng", Ngọc Nghiên định thần lại, hoảng sợ chạy ra ngoài: "Ta đi mời thầy thuốc đến ngay".

Ánh mắt của Tần Như Lương vô cùng u ám, cơn tức giận trên mặt đã dịu đi nhưng nét mặt vẫn lộ ra sự thâm trầm khó lường.

Triệu thị quay đầu lại thất vọng nói: "Cho dù tướng quân không thích gặp công chúa nhưng cũng nên quan tâm đến con của chính mình chứ?"

Tần Như Lương mím môi, nhìn bộ dáng bất lực của Thẩm Nguyệt nằm ở bên cạnh bàn, lạnh lùng nói: "Nghiệt chủng này không còn cũng chẳng sao, lần này ta chỉ dạy cho cô một bài học nhỏ, lần sau ta nhất định không tha cho cô!"

Bụng của Thẩm Nguyệt rất đau, giống như trong bụng có ai đó đang chém loạn.

Sắc mặt nàng tái nhợt, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, những đầu ngón tay bấu mạnh vào mặt bàn, các đốt ngón tay vặn vẹo trắng bệch.

Ngay lúc Tần Như Lương vừa bước ra khỏi cửa, nàng đột nhiên lên tiếng: "Tần Như Lương!"

Tần Như Lương dừng một chút, quay đầu lại lộ ra nét mặt phần nộ vặn vẹo, chán ghét nói: "Cô cũng xứng gọi tên ta sao? Cô nghe rõ cho ta, mặc kệ cô là ngốc thật hay giả ngốc thì ta đều vô cùng chán ghét cô, bây giờ cũng vậy mà sau này cũng vậy! Lần này cô tốt nhất nên bỏ hẳn ý định đó đi, nếu như cô còn dám ra tay với Mi Vũ, chỉ cần cô động đến một ngón tay của nàng thì ta liền chặt một tay của cô".

Thẩm Nguyệt đột nhiên bộc phát cơn oán hận tột cùng dường như đã tích tụ suốt bao nhiêu lâu nay, trầm giọng nói: "Người đừng tự mình đa tình, người cho rằng ta bây giờ vẫn giống như trước kia hay sao? Con ngốc Thẩm Nguyệt trước kia đã chết rồi, từ nay về sau Thẩm Nguyệt ta chính là cành vàng lá ngọc mà người không thể động vào nổi."

Cho dù người có quỳ gối trước mặt ta thì ta nhất định cũng sẽ giẫm nát người dưới chân".

Tần Như Lương kinh ngạc ngược mắt lên, vừa lúc thấy nàng cũng đang ngẩng đầu lên.

Gương mặt nàng trắng bệch không còn một chút máu nhưng ánh mắt lại lạnh như băng, khóe mắt còn hiện lên ý cười châm biếm, lửa giận trong ánh mắt dường như cũng tiêu biến, thay vào đó là sự lãnh đạm đáng sợ, nàng lại nhẹ giọng nói ra một câu: "Tần Như Lương, ngày đó nhất định sẽ đến".

Thẩm Nguyệt nói xong câu này thì đã kiệt sức và ngất xỉu ngay tại chỗ, bên tai chỉ còn nghe thấy tiếng kêu hốt hoảng của Triệu thị..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 23: 23: Một Kiếp Sống Đã Xa

Ngày hôm nay Trì Xuân Uyển có chút bận rộn.

Thầy thuốc ra ra vào vào, bà đỡ giàu kinh nghiệm cũng ra ra vào vào, Ngọc Nghiên cùng Triệu thị vô cùng bận rộn, thần kinh căng thẳng, không thể thả lỏng chút nào.

Thẩm Nguyệt nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, hàm răng cắn chặt, không thể uống thuốc cũng không có phản ứng.

Khi Trần Như Lương rời đi còn để lại một câu yêu cầu thầy thuốc cố gắng hết sức để cứu sống nàng, về phần đứa trẻ trong bụng nàng thì sống hay chết mặc cho số phận.

Tuy nhiên ngay khi thầy thuốc bước vào phòng bắt mạch cho Thẩm Nguyệt thì Ngọc Nghiên đã nắm chặt lấy tay ông ta, ánh mắt như muốn ăn thịt người, gằn giọng nói từng chữ: "Người nhất định phải cố hết sức bảo vệ cho đứa trẻ, nếu không khi công chúa tỉnh lại thì người phải đền mạng!"

Ánh mắt cùng thái độ của Ngọc Nghiên đều rất đáng sợ khiến cho thầy thuốc giật mình thon thót phải cố gắng hết sức.

Trong Phù Dung Uyển, Trần Như Lương dặn dò Hương Phiến chăm sóc Liễu Mi Vũ, sau đó quay trở lại phòng mình ở chủ viện.

Khi bước ra khỏi Phù Dung Uyển, trong tâm trí hắn ta chỉ có những gì Thẩm Nguyệt đã nói, cũng như ánh mắt tự cao tự đại và dứt khoát của nàng đã khiến cho Trần Như Lương nhận ra rằng hắn ta dường như đã đánh mất hoàn toàn tình yêu của Thẩm Nguyệt, hai người giờ đây cũng giống như thủy hỏa không thể dung hòa.

Trần Như Lương không tiếc tình yêu của một con ngọc dành cho mình, nhưng con ngọc này đột nhiên từ ngu ngốc trở nên tỉnh táo, hơn nữa còn quyết đoán ngang ngược khiến cho người ta khó có thể bỏ qua.

Một kẻ ngu ngốc ngày xưa yêu hấn ta nhiều như vậy nay đột nhiên lại đẩy hấn ta ra xa!

Nếu muốn bỏ rơi thì cũng phải là hấn ta bỏ rơi nàng, làm gì đến lượt nàng bỏ rơi hấn ta chứ!

Trước giờ Tần Như Lương luôn xem tình yêu của Thẩm Nguyệt dành cho hấn là chuyện đương nhiên, một mặt ghét bỏ sỉ nhục nàng, mặt khác lại tận hưởng cảm giác sung sướng không gì sánh được, bây giờ mọi chuyện đột nhiên thay đổi khiến cho hấn ta vô cùng tức giận.

Trở lại thư phòng, Tần Như Lương vẫn còn tức giận, một tay đấm xuống tách cái bàn làm đôi.

Tần Như Lương hiếm khi phát hỏa lớn như vậy.

Khi tin tức truyền đến Phù Dung Uyển, Hương Phiến đang hầu Liễu Mi Vũ dùng tổ yến.

Lần trước không thể lấy được tổ huyết yến thượng hạng, lần này chỉ có thể dùng yến thường.

Liễu Mi Vũ đã tắm rửa thay y phục, bộ y phục rách nát mà nàng ta tự dùng kéo cắt cũng đã vứt đi.

Liễu Mi Vũ lười biếng dựa vào gối, sau khi dùng tổ yến, Hương Phiến lấy thuốc mỡ bôi lên vết bầm tím bên dưới lớp y phục của nàng ta.

Khi chạm vào chỗ đau, Liễu Mi Vũ cau mày hít vào một hơi.

Hương Phiến ngay lập tức rơm rớm nước mắt nói: "Phu nhân đã chịu khổ rồi, phải tự khiến bản thân thành ra thế này, nô tỳ nhìn thấy cũng đau lòng..."

Liễu Mi Vũ nói: "Không sao, chỉ cần nhiều nhất hai ngày nữa thì chúng sẽ biến mất thôi".

“Tất cả đều là lỗi của ả công chúa xấu xa kia!”, Hương Phiến hung ác nói: “Nếu không phải vì ả ta thì phu nhân cũng sẽ không phải như thế này! Cũng may là tướng quân đã làm chủ cho phu nhân, thay phu nhân dạy cho ả ta một bài học”.

Liễu Mi Vũ nói: "Đúng vậy, nếu không được tướng quân quan tâm thì ta cũng đã không tự biến mình thành đày thương tích thế này."

Tình hình bên phía Trì Xuân Uyển thế nào rồi?"

Nghe Liễu Mi Vũ hỏi, Hương Phiến tỏ ra đắc ý nói: "Phu nhân, tướng quân vẫn yêu phu nhân nhất, không biết tiện nhân kia tại sao lại có được một nghiệt chủng trong bụng, nói không chừng nó còn chẳng phải là con của tướng quân, phu nhân đừng để chuyện đó ở trong lòng."

Cho dù đứa trẻ này được sinh ra thì tướng quân cũng sẽ không nhìn tới, chắc chắn nó sẽ bị bỏ rơi!"

Hương Phiến biết đứa con trong bụng Thẩm Nguyệt luôn là nút thắt trong lòng Liễu Mi Vũ.

Nếu đứa trẻ đó thật sự là của Tần Như Lương thì cũng có nghĩa là Tần Như Lương đã từng thân mật với Thẩm Nguyệt, chuyện này đối với Liễu Mi Vũ mà nói chính là phản bội, hấn ta miệng thì nói chán ghét con nghiệt đó vô cùng nhưng lòng lại âm thầm thêm muốn thân thể của con nghiệt đó!

Nhưng Tần Như Lương dường như không hề tỏ ra vui mừng sau khi có được đứa con này.

Dần dần Liễu Mi Vũ phải tự thuyết phục bản thân rằng có lẽ do nam nhân của mình nhất thời không nhịn được cho nên mới phạm sai lầm.

Hương Phiến dừng một chút rồi lại dữ tợn nói: "Mang thai thì sao chứ, tướng quân vẫn chẳng thủ hạ lưu tình với ả ta."

Nô tỳ nghe nói tướng quân xông vào Trì Xuân Uyển, không chỉ tát ả tiện nhân đó mấy bạt tai đến sưng cả mặt mà còn đẩy ả ta vào góc bàn

khiến cho máu chảy giàn giụa".

Đôi lông mày của Liễu Mi Vũ giãn ra.

Tất cả đều là do Thâm Nguyệt tự mình rước lấy!

Hương Phiến lại nói: "Trì Xuân Uyển mời thầy thuốc, đến bây giờ vẫn chưa có động tĩnh, ả tiện nhân vẫn nằm ở trên giường không chịu tỉnh, đứa trẻ có lẽ cũng đã mất rồi".

Phu nhân, tướng quân đã không hề nể tình ả tiện nhân lại còn thẳng tay muốn giết đứa trẻ, có thể thấy được ngài ấy không có chút lưu luyến gì ở ta, trong lòng tướng quân chỉ thủy chung với phu nhân.

Nô tỳ còn nghe nói sau khi tướng quân trở về chủ viện thì vẫn vô cùng tức giận".

Thâm Nguyệt đã ngủ một giấc suốt mấy ngày, nàng đã có một giấc mơ rất dài.

Cảnh tượng trong mơ hầu hết đều giống với kiếp trước trong giới giải trí của nàng, cảnh tượng nàng dốc sức làm việc, dựa vào thực lực từng bước bước lên đài vinh quang, trở thành tiêu điểm của mọi người.

Thâm Nguyệt không thể không nhận ra rằng sở dĩ nàng mơ thấy những điều đó là bởi vì kiếp trước của nàng đã một đi không trở lại.

Linh hồn của nàng đau quặn r ã như chìm xuống vực sâu, cảm giác nặng trĩu, nàng từ từ mở mắt ra.

Trong kiếp này nàng là Thâm Nguyệt, là Tĩnh Nguyệt công chúa nghèo túng không được sủng ái của Đại Sở, là phu nhân tướng quân có hoàn cảnh gian nan, vất vả trong chính phủ tướng quân.

Kiếp này nàng cũng phải từng bước tiến lên đỉnh cao, củng cố vị trí của mình trên đỉnh cao rồi lật tung phủ tướng quân khốn kiếp này!

Thấy Thâm Nguyệt cuối cùng cũng chịu mở mắt ra, Ngọc Nghiên ngày nào cũng đứng bên giường của nàng canh giữ ngày đêm không tìm được nước mắt, ngay lập tức phủ phục lên giường của Thâm Nguyệt rồi khóc lớn, nàng ta nói: "Công chúa cuối cùng cũng tỉnh rồi, nếu như người không tỉnh lại thì nô tỳ sẽ lấy cái chết tạ tội...!tất cả đều là lỗi của nô tỳ..."

Thần sắc của tiểu nha đầu vô cùng mệt mỏi vì lúc nào cũng cảm thấy hết sức căng thẳng, bây giờ mọi áp lực đã được giải tỏa khiến cho nước mắt tuôn ra như sông Hoàng Hà tức nước vỡ bờ.

Lúc đó Thâm Nguyệt lại cảm thấy trong lòng có chút ấm áp..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 24: 24: Mùa Xuân Thứ Hai

Nàng đưa tay vỗ vào lưng Ngọc Nghiên, khoe mắt hơi hồng, tiếng nói nhập nhèm mà lười biếng: “Sao mà khóc to thế, công chúa ta mới ngủ có một hồi, đã đến lúc để khóc đâu.

Ngọc Nghiên, sau này ngày nào cũng phải cười, không cười đến cuối không bỏ qua, hiểu chưa...”

Ngọc Nghiên loạn xạ gật đầu: “Nô tỳ hiểu...!hiểu rồi ạ...”

Triệu thị cũng nhẹ nhàng thở ra, không dám trì hoãn, vội vàng đi tìm đại phu tới khám.

Đại phu nói: “Tình hình của công chúa không quá ổn định, cần cẩn thận nằm trên giường tĩnh dưỡng”.

Sau đó, đại phu để lại một phương thuốc, cho Triệu thị đi tìm thuốc để sắc.

Ngọc Nghiên cẩn thận hầu hạ từng tí một.

Thẩm Nguyệt nghỉ ngơi như bình thường, khi nào rảnh thì bảo Ngọc Nghiên mang sách đến đầu giường cho nàng đọc.

Đã hơn một tháng kể từ lần trước thái y trong cung đem thuốc đến cho Thẩm Nguyệt.

Hôm nay Tần Như Lương vào triều trở về, thuận tiện đưa theo thái y.

Đây cũng là ý của hoàng thượng.

Nghe nói Thẩm Nguyệt xảy ra biến cố trong phủ tướng quân, hiện nay mới từ từ khôi phục, hoàng thượng bèn phái thái y tới chẩn xem đứa bé còn không.

Thẩm Nguyệt uống thuốc do thái y kê đã hơn một tháng, nếu thai nhi bất ổn, cộng thêm biến cố này thì chắc chắn sẽ mất con.

Đến lúc đó, có thể danh chính ngôn thuận tuyên bố Tĩnh Nguyệt công chúa đẻ non, chuyện có con coi như chưa từng xảy ra.

Tần Như Lương vừa về liền đưa thái y đến Trì Xuân Uyển, hẳn ta cũng muốn xem người phụ nữ kia giờ còn dám kiêu ngạo nữa hay không.

Hai ngày trôi qua, Thẩm Nguyệt chưa một lần hỏi về đứa bé trong bụng.

Cuối cùng, Ngọc Nghiên thật sự không nhịn được mà hỏi trước: “Công chúa...!không lẽ người không quan tâm đến đứa bé sao...”

Thẩm Nguyệt nhú mày, nhìn Ngọc Nghiên, thản nhiên nói: “Quan tâm thì có ích gì? Sống chết có số, ta đã tận lực rồi, sao có thể không nhìn thấu mọi chuyện?”

Nàng tự cho là bản thân đã làm hết mình.

Nàng và Tần Như Lương không có bất kỳ ràng buộc tình cảm nào, cũng chẳng hề có cảm xúc đặc biệt gì với đứa nhỏ.

Nàng một mực giữ đứa bé là vì đây cũng là một sinh mệnh, hơn nữa cũng có thể là toàn bộ kí thác của Thẩm Nguyệt gốc kia.

Nàng chưa tàn nhẫn đến độ bỏ đứa bé để giảm bớt gánh nặng.

Nhưng Tần Như Lương lại khác, Tần Như Lương ra tay được.

Tất nhiên đây sẽ là nghiệp của Tần Như Lương.

Không có đứa bé, về sau Thẩm Nguyệt nàng vẫn có thể phong sinh thủy khởi, hơn nữa càng không có gì phải kiêng kỵ.

Có thù báo thù, có oan kêu oan, nàng cũng chẳng phải Thẩm Nguyệt xưa!

Chuyện này đối với Thẩm Nguyệt tuy là có chút tổn hại thân thể nhưng cũng không hoàn toàn là chuyện xấu.

Thẩm Nguyệt thần nhiên hơn bất kỳ ai, đã là vận mệnh do ông trời sắp đặt thì nàng cứ nhận thôi.

Ngọc Nghiên nào biết được suy nghĩ đó, nàng ta chỉ biết lúc trước công chúa thích Tần Như Lương muốn chết, bây giờ cho là công chúa bị đả kích, nên không dám hỏi thăm chuyện đứa bé.

Ngọc Nghiên vui mừng nói: “Nô tỳ biết công chúa lo lắng trong lòng, nhưng bây giờ công chúa chưa cần lo đâu ạ, đứa bé tạm thời vẫn còn.

Đại phu nói công chúa tổn thương nguyên khí nặng nề vẫn chưa ổn định, thai nhi cũng suy yếu, chỉ cần đi điều dưỡng từ từ thì nhất định sẽ khỏe mạnh phát triển”.

Thẩm Nguyệt lật sách, chớp mắt nói: “Bây giờ công chúa ta mới bắt đầu thấy lo lắng đây này”.

Hôm đó nàng còn chảy máu cơ mà.

Thẩm Nguyệt không thể hiểu được tại sao đứa bé trong bụng lại có thể an toàn? Đây đúng là nghị lực phi thường, là căn cơ vững chắc!

Chờ đứa bé ra đời, nàng nhất định phải nói một câu: bà đây bội phục!

Lúc trước nàng còn cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng bây giờ đứa nhỏ còn trong bụng, nàng bỗng cảm thấy áp lực vô cùng.

Ngọc Nghiên xua tay trước mặt Thẩm Nguyệt: “Công chúa không vui sao ạ?”

Thẩm Nguyệt: “Người nói xem vì sao ta phải vui?”

Ngọc Nghiên im lặng một chút, nói: “Nô tỳ biết công chúa đã không còn mong đại tướng quân thích mình nữa, nhưng dù gì đứa bé vẫn được giữ mà”.

Khi đó, Tần Như Lương vừa mới dẫn thái y đi vào Trì Xuân Uyển.

Triệu thị đang định vào phòng bẩm báo thì Tần Như Lương đã đưa tay ra cản.

Tần Như Lương đi lên, đến bên ngoài mái hiên của Thẩm Nguyệt thì nghe được cuộc nói chuyện của hai chủ tớ.

Hắn ta ngừng bước, không đi vào luôn.

Thẩm Nguyệt quệt miệng nói: “Giữ được đứa bé, sau này ta đẻ ra cũng phải nuôi nó lớn lên mà không được cha yêu thương, có gì tốt đâu? Ta không những phải nuôi, sau này nó lớn ta còn phải mua nhà lấy vợ cho nó nữa, nếu là cưới cô vợ nào cấp bậc cao thì cũng phải tốn không ít tiền lễ.

Huống hờai nói nuôi con trai để sau này già nó nuôi lại thế, nếu nó lấy được vợ rồi, lại đá đít bà đây thì ta biết khóc với ai?”

Ngọc Nghiên trừng mắt, bị Thẩm Nguyệt nói cho sừng sốt.

Thẩm Nguyệt nhìn dáng vẻ đáng yêu ngốc nghếch của nàng ta, bèn đưa tay nhéo mặt nàng ta: “Cho nên người phải biết hiện thực tàn khốc cỡ nào”.

Ngọc Nghiên sững sờ nói: “Nhưng đó cũng là chuyện của hai mươi năm sau mà, công chúa nghĩ...!xa thế làm gì ạ?”

Thẩm Nguyệt thở dài, tựa đầu giường, liếc xéo nàng ta: “Sao lại không? Chẳng cha nó đã lòng lang dạ sói như vậy rồi, sau này có khi nó là một đứa trẻ hư thì sao? Chưa nói đến hai mươi năm, cứ nói gần một chút, chờ ta đá đít Tần Như Lương, lại có theo một gánh nặng thì sao mà tìm được mùa xuân thứ hai của mình chứ?”

Vừa nói xong, Thẩm Nguyệt thình lình ôm bụng hít một tiếng: “Ồi!”

Ngọc Nghiên hoảng hốt: “Công chúa sao vậy ạ? Khó chịu bụng ở đâu ạ?”

Lúc này, Thẩm Nguyệt lấy lại sức, liền vỗ bụng mấy lần: “Thằng nhóc này chán sống rồi, dám đá cả mẹ ruột nó!”

Ngọc Nghiên sửng sốt, sau đó bật cười: “Nhất định là nghe thấy công chúa bố trí như thế nên không vui đây mà”.

“Còn chưa ra khỏi bụng mẹ đâu, không vui cũng phải nhịn cho ta”, Thẩm Nguyệt nhíu mày nói.

Vừa nói xong, cửa phòng thành linh bị đẩy ra.

Tần Như Lương lạnh lùng, âm trầm đứng ngoài cửa.

Hắn ta đã nghe hết toàn bộ những lời của Thẩm Nguyệt ban nãy..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 25: 25: Thành Thật Báo Cáo

Hắn ta đang tức đến mức gân xanh nổi đ`ây mà vẫn phải nhin.

Hắn ta còn chưa đập bay người đàn bà này mà nàng ta còn đòi đá hắn ta để đi tìm mùa xuân thứ hai?

Cũng không tự nhìn lại vẻ ngoài của bản thân đi! Với cái bộ mặt xấu xí này thì ai mà thêm!

Bên cạnh hắn ta là tên thái y đang cõng hòm thuốc.

Ban nãy ông ta cũng đã nghe hết những lời mà Thẩm Nguyệt nói.

Ông ta không dám tin là đứa bé trong bụng công chúa vẫn được an toàn.

Sau khi nói rõ mọi chuyện, thái y đi lên ch`ản mạch cho Thẩm Nguyệt.

Kết quả làm ông ta giật mình, nhưng cũng không dám bày tỏ quá rõ ràng.

Cơ thể Thẩm Nguyệt suy yếu, nhưng thai nhi vẫn còn.

Thẩm Nguyệt nhìn biểu lộ kinh ngạc của thái y, ung dung nói: “Bụng của ta vẫn ổn chứ?”

Thái y xốc lại tinh thần, rút tay về, nói: “Cho hỏi công chúa tháng này có uống theo phương thuốc mà hạ quan ghi không?”

“Vẫn dùng, phương thuốc đang ở chỗ Triệu mục ấy, ngày nào Triệu mục cũng lấy thuốc theo phương thuốc kia mà, có vấn đề gì không?”

Điêm này thì người trông giữ được phòng có thể làm chứng.

Nhưng chuyện này thật khó tin.

Phương thuốc ông ta kê, nếu uống mấy tháng liền, cho dù không gặp biến cố gì thì cũng sẽ đẻ non.

Rốt cuộc là nơi nào có vấn đề? Hay là đứa bé này... quả thật không đáng bị chết như vậy?

Nếu cứ khẳng khẳng hạ sát thủ trong tình huống này thì đúng là thất đức quá.

Thẩm Nguyệt thấy thái y do dự, híp mắt nói: “Con của ta không có việc gì mà trông thái y không vui lắm nhỉ”.

“Không ạ, không ạ”, thái y vội vái: “Công chúa là phúc thủy cát tường, thai nhi được đảm bảo, hạ quan đương nhiên là mừng cho công chúa!”

Thẩm Nguyệt mỉm cười, lạnh nhạt nói: “Cũng phải cảm ơn thuốc của thái y nhiều, nếu không nhờ uống thuốc của người, ta bị T`ân tướng quân bạo lực gia đình như vậy thì đã sớm sảy thai, mất con rồi ấy chứ”.

T`ân Như Lương nhìn chằm chằm Thẩm Nguyệt với ánh mắt sắc như đao, cảnh cáo nàng nên ăn nói thận trọng.

Thẩm Nguyệt coi như không thấy, tiếp tục nói trong sự kinh ngạc của thái y: “Nếu là hoàng thượng phái người tới thì phiền người quay về bẩm báo với hoàng thượng rằng mẹ con chúng ta vẫn bình yên vô sự, đa tạ hoàng thượng đã quan tâm”.

Thái y đáp: “Vâng”.

Thẩm Nguyệt vuốt mi tâm, nói tiếp: “L`ần này ta suýt thì chết trong động tuyết kia, sau khi tỉnh lại thì cũng không nhớ rõ mọi chuyện nữa.

Nhưng ta nghĩ hoàng huynh chắc phải rất yêu thương ta nên mới chịu để tướng quân đệ nhất Đại Sở phải uất ức làm phò mã của ta”.

“Có đi đâu, sau khi tỉnh lại, ta đột nhiên phát hiện T`ân tướng quân và ta bất tự không hợp, không còn là gu của ta nữa.

Có lẽ sau này ta còn phải nhờ cậy hoàng huynh tìm cho ta một mối hôn sự khác đây”.

“Đầu là người một nhà, đương nhiên không thể lấy tay bắt cá.

Chờ đứa bé được sinh ra thì nó sẽ mang họ Thẩm của ta, sinh ra là thần, sau này sẽ nghe lệnh của hoàng huynh, cống hiến cho Đại Sở”.

Thẩm Nguyệt nói năng êm dịu, Tần Như Lương tỏ ra một áp lực bức người khiến cho thái y nghe đến đổ mồ hôi lạnh.

Tần Như Lương lạnh lẽo nhìn chằm chằm Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt vẫn vô cùng tự nhiên dưới ánh mắt đó của hắn ta.

Người phụ nữ này đang bày tỏ lập trường của mình với hoàng thượng.

Nàng ta đang uyển chuyển nói rằng, nàng ta và con của nàng ta sau này cam nguyện cúi đầu xưng thần, sẽ không tạo nên bất kỳ uy hiếp gì với hoàng thượng.

Chỉ có như vậy thì hoàng thượng mới chịu bảo vệ cho con của nàng ta.

Bởi vì Thẩm Nguyệt biết, trong phủ tướng quân thì nàng ta có thể chống lại được Tần Như Lương hắn ta, nhưng nếu hoàng thượng không cho phép nàng ta sinh đứa bé này, thì nàng ta có chạy trời cũng không khỏi nắng.

Chỉ có để hoàng thượng hạ đề phòng với nàng ta lại thì hai mẹ con mới có thể an yên mà sống.

Tần Như Lương không dám khẳng định Thẩm Nguyệt nhớ được bao nhiêu trong số chuyện lúc trước, nhưng hắn ta dám chắc Thẩm Nguyệt chắc chắn biết thái y lúc trước kê đơn có vấn đề cho nàng ta, nên đã tránh thoát được.

Về bản thân nàng ta, nàng ta nhận rõ tình thế, cần chuẩn hướng gió, biết nên cúi đầu với ai.

Là T`ân Như Lương hẳn ta luôn coi thường Th`âm Nguyệt, cho nên nay hẳn ta đột nhiên phát hiện Th`âm Nguyệt thông minh hơn so với tưởng tượng của bản thân, và không còn là một người điên chỉ biết làm loạn nữa.

Th`âm Nguyệt bình thần nhìn thái y, nói: “Vừa rồi người đã nghe rõ lời ta nói chưa? Lúc bẩm báo lại thì nhớ truyền đạt tới hoàng thượng giúp ta, hẳn là không trái với đạo đức nghề nghiệp của người chứ?”

Thái y nói: “Báo cáo thành thật là chức trách của hạ quan”.

Th`âm Nguyệt nhíu mày nói: “Ta cứ nói vậy đã, nếu người không báo cáo chuẩn, sau này ta tiến cung xác nhận với hoàng huynh thì người cũng sẽ toi đời”.

“Hạ quan hiểu ạ”.

Th`âm Nguyệt cười tủm tỉm nói: “Nghe nói Mi Vũ mấy hôm trước bị ta đánh cho toàn thân ứ máu, không chỗ nào lành lặn.

T`ân tướng quân cũng mặc kệ con trai, chỉ một lòng báo thù cho ái thiếp.

Nếu thái y không vội thì thử đến xem vết thương của ái thiếp của T`ân tướng quân xem sao.

Những người có làn da mềm mại mà bị đánh thì sẽ không tiêu tan nhanh được đâu, thái y thử xem những nơi mà hai tay khó xoa bóp đến như sau lưng xem có còn vết bầm nào không, nếu còn thì ta xin nhận cái tội danh này”.

Loại chuyện nhìn thân thể phụ nữ thế này đến đại phu cũng ngại.

Thái y đương nhiên là không dám đ`ồng ý, nhưng dường như nghe được vài phần manh mối.

T`ân Như Lương cắn răng, lạnh lùng nói: “Không cần, nếu không còn việc gì khác thì mời thái y về thôi”.

Thái y giao lại thuốc cho Triệu thị, sau đó về cung phụng mệnh.

Tần Như Lương không hề thương xót gì Thẩm Nguyệt, mặc dù nàng suy yếu thế này là do hắn ta tạo nên.

Hắn ta nói: “Ta không quan tâm cô có chủ ý gì, tốt nhất đừng có phạm vào giới hạn cuối cùng của ta, nếu không ta sẽ không để cô yên thân đâu”.

Lời ác độc như thế so với nụ cười lạnh nhạt của Thẩm Nguyệt thì lại trở nên yếu đi mấy phần.

Thẩm Nguyệt ung dung vén chần lên, đứng dậy, quấn áo ngủ màu trắng, mái tóc đen nhánh tản ở vai.

Nàng đứng cạnh giường, đối mặt với Tần Như Lương, đứng trên ván giường trông lại cao hơn Tần Như Lương một cái đầu.

Ngọc Nghiên yên lặng ở bên cạnh theo dõi kỳ biến, lần này Tần Như Lương còn dám hành động lung tung thì nàng ta sẽ không để hắn ta được như ý đâu!

Thẩm Nguyệt buông thông mắt, đánh giá gương mặt anh tuấn lạnh lùng của Tần Như Lương, như có như không mỉm cười nói: “Vậy người nói cho ta biết giới hạn cuối cùng của người là gì nào”..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 26: 26: Phu Thê Đánh Nhau

Hơi thở của nàng tán loạn trên gương mặt của Tần Như Lương, mang theo một mùi thuốc nhàn nhạt, có lẽ nàng vừa uống thuốc cách đây không lâu.

Tần Như Lương nhíu chặt lông mày, hiển nhiên là rất ghét nàng đột nhiên tiến gần như vậy.

Chẳng lẽ Thẩm Nguyệt còn muốn quyến rũ hắn ta ư?

Hắn ta kiêu chể, nói ra những câu ác ôn: “Lúc trước ta còn cho rằng cô có chút thông minh, nhưng người thông minh đều biết sợ mà tránh xa, còn cô thì lại dùng mọi vốn liếng để khiến ta chú ý.

Ta thấy gương mặt của cô là ghê tởm, ta không thể nhìn cô với con mắt khác được, cũng không thích cái loại đàn bà xấu xí tự dâng mình lên như cô”.

Thẩm Nguyệt giơ tay lên, ngón tay mát lạnh thành linh bóp cằm của Tần Như Lương, sắc mặt lạnh đi, ngữ khí sâu xa: “Người coi trọng bản thân thế cơ à? Hả? Người nghĩ mình là cái thá gì?”

Tần Như Lương lập tức có ảo giác giống như đang bị phụ nữ trêu ghẹo.

Hắn ta bực bội, lập tức đẩy tay Thẩm Nguyệt ra, trầm giọng nói: “Đồ chết tiệt không biết tự lượng sức mình”.

Tần Như Lương dùng bao nhiêu sức, chỉ có mình hắn ta biết.

Nhưng hắn ta chưa kịp động vào tay của Thẩm Nguyệt thì Thẩm Nguyệt đã tự rút tay ra, một cái tay khác đã sớm dùng lực tát một bạt tai vào mặt của Tần Như Lương.

Lúc này, Ngọc Nghiên trợn mắt nhìn, hít sâu một hơi.

Trái tim của nàng ta run rẩy nghĩ, đây là muốn tiếp tục chiến đấu hay sao?

Tần Như Lương thấy thế, lui về sau tránh khỏi theo bản năng.

Nhưng bên hông hắn ta bỗng lỏng ra, hắn ta bèn nhìn theo, tức đến xanh mặt.

Hóa ra lúc Thẩm Nguyệt đứng ở mép giường thì đã lẳng lặng giẫm lên đai lưng của hắn ta.

Nếu Tần Như Lương cố tránh thì sẽ tự động nói dây áo cởi dây lưng trước mặt Thẩm Nguyệt.

Cũng ngay lúc này, cái tát của Thẩm Nguyệt đã hung hăng rơi vào mặt Tần Như Lương.

Một cái bốp!

Cả phòng tràn ngập tiếng tát thanh thúy vang dội.

Cả người Thẩm Nguyệt nghiêng sang một bên, tóc từ sau lưng hất vào ngực.

Nàng đã dùng hết sức.

Nàng không hề yếu đuối như vẻ ngoài, từ trong xương cốt đều tràn ngập sự ngang ngược bá đạo.

Lần chơi liêu này khiến Tần Như Lương sửng sốt, lỗ tai ong ong, trước mắt cũng trống không.

Trước kia chỉ có Tần Như Lương tát Thẩm Nguyệt chứ hắn ta không ngờ có một ngày hắn ta bị Thẩm Nguyệt tát!

Hắn ta phần nộ ngập trời, gần như mất hết lí trí, chỉ muốn lập tức bóp chết con đàn bà này!

Thẩm Nguyệt lại nhân lúc hấn ta sững sờ mà nâng đôi chân trắng muốt xinh đẹp đá mạnh vào ngực hấn ta, đẩy hấn ta ra ngoài.

Tần Như Lương lảo đảo lui về sau hai bước, dựa vào góc bàn mới ổn định lại được.

Xương sống và eo trầy xước lại những cơn đau nhức.

Tần Như Lương ngược mắt nhìn Thẩm Nguyệt, như có gió lốc, nói: “Cô thật to gan”.

Thẩm Nguyệt lắc bàn tay như không có việc gì, lại thối một chút, tiện tay vuốt mái tóc đen vì dùng sức quá mạnh mà tản ra ngoài, tà khí nhướng mày nói: “Ai mà chẳng có giới hạn của mình, người có thì ta không được có sao? Con mẹ nhà người đã vượt qua giới hạn của ta từ lâu rồi, mà người còn dám có mặt mũi nói đến hai từ này trước mặt ta à? Cái chuyện tát người này ta cũng không để dành gì, nhìn xem, tay ta sưng lên rồi!”

Có thể đánh khiến tay mình sưng lên, chứng tỏ nàng đã dùng sức rất mạnh!

Tần Như Lương lau khòe miệng, hấn bị tát đến rách cả môi.

Cảnh tượng này giống hệt ngày đó Tần Như Lương đến cửa động thủ với Thẩm Nguyệt!

Chẳng qua là lần này đổi vai, Tần Như Lương biến thành người bị đánh.

Hấn ta cất bước tới chỗ Thẩm Nguyệt, toàn thân tràn ngập phẫn nộ.

Ngọc Nghiên thấy vậy thì vọt ra, ngăn ở phía trước, run rẩy nói: “Người dù là đại tướng quân cao quý thì cũng không được đánh công chúa!”

Tần Như Lương vung tay đẩy Ngọc Nghiên ngã sang một bên, nói: “Cút ra!”

Thẩm Nguyệt lúc này không chút hoang mang, khom người xuống, rút ra một cây chủy thủ dài ở dưới gối, mở vỏ ra, nắm chặt trong tay, âm u nhìn Tần Như Lương.

Có chuyện của lần trước, Thẩm Nguyệt sao có thể không phòng bị được.

Nàng đặt một cây chủy thủ dưới gối để phòng thân, nói trắng ra là để đối phó Tần Như Lương.

Ánh mắt Tần Như Lương tối lại.

Thẩm Nguyệt vừa nhìn hắn ta vừa nói với Ngọc Nghiên: “Dù gì ta vẫn đang là thê tử trên danh nghĩa của hắn ta, phu thê đánh nhau cũng không làm sao cả, ai mà chả có lúc đánh nhau.

Ngọc Nghiên, đứng chờ ở một bên đi”.

Tần Như Lương ngừng lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cô cho rằng chút công phu mèo cào của cô có thể đánh được ta à?”

Thẩm Nguyệt cười nhạt: “Ta cũng chẳng trông mong gì việc đánh được người, nhưng nếu có cơ hội, ta chắc chắn sẽ không mềm lòng mà móc nó vào tim người.

Con mẹ nhà người nữa, ta không còn là Thẩm Nguyệt ngày xưa đâu!”

Nàng nâng cằm lên với Tần Như Lương, nói: “Sao nào, đại tướng quân của ta, người có dám tiến lên không?”

Tần Như Lương yên lặng nhìn nàng, gằn giọng: “Cô không sợ ta giết con của cô ư?”

“Hừ, nực cười!”, Thẩm Nguyệt nói: “Người nghĩ ta có quan tâm nó chết hay sống không? Chết cũng được, dù gì cũng là người giết chết, là người mất nhân tính, máu lạnh vô tình, liên can gì đến ta? Ta cũng chẳng

sao, như vậy ta càng có thể không sợ gì mà đi tìm con tiện nhân Liễu Mi Vũ kia xả cơn tức đấy chứ?”

Tần Như Lương mấp máy môi, nắm chặt nắm đấm, gân xanh trên mu bàn tay cuộn cuộn.

Thẩm Nguyệt rũ mắt nhìn chủ thủ trong tay, thản nhiên nói: “Tần Như Lương, người cho rằng mình người là thấy ghê tởm à? Thực ra ta cũng tởm người đến chết đi được.

Nếu không vì khi tỉnh lại đã thấy bản thân thành cái dạng này thì người nghĩ xem con điên nào thèm sinh con cho người?”

Nàng to gan nhìn chăm chăm Tần Như Lương: “Muốn giết nó đúng không? Được! Người đến đi! Người nhớ lấy, không phải ta chọc người trước, mà là các người động vào ta trước!”

Tần Như Lương và Thẩm Nguyệt giằng co thật lâu..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 27: 27: Lãm Đầu Bất An

Ngọc Nghiên liêu lĩnh đứng dậy ngăn cản trước người Thẩm Nguyệt, Triệu thị thì lo lắng không biết làm sao.

Mắt thấy sắp đánh nhau lần nữa, bà ta đành vội vàng nói với Tần Như Lương trong phòng: “Tướng quân, không xong rồi, Phù Dung Uyển truy đến tin tới nói nhị phu nhân hình như vừa té xỉu!”

Tần Như Lương đi ra khỏi cơn giằng co nghẹt thở này, cắn chặt răng, lạnh lùng phất tay áo, quay người rời đi, nói: “Sau này ta sẽ từ từ tính sổ với cô!”

Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: “Ta sẽ ghi sổ cho người, đại tướng quân thân mến ạ”.

Thẩm Nguyệt nhìn bóng lưng quyết đoán của Tần Như Lương biến mất ngoài khung cửa, sau đó hờ hững thu hồi ánh mắt, ném chủy thủ xuống đất cái bịch.

Ngọc Nghiên sợ đến phát khóc, nói: “Công chúa, ban này người hù chết nô tỳ mất thôi...”

Thẩm Nguyệt quay về chỗ, gương mặt tái nhợt hiện ra vẻ lười biếng, đuôi lông mày khẽ giương, nói: “Ngọc Nghiên, vừa rồi ta nói sao hả, không được phép khóc”.

Ngọc Nghiên vội lau nước mắt, cắn răng nói: “Vâng, nô tỳ không khóc!”

Thẩm Nguyệt miễn cưỡng giương mi nhìn nàng ta, giữa lông mày hiện ra một sự bá đạo không thể cưỡng lại: “Vậy mới ngoan chứ.”

Sợ cái gì nào, người chính là để ý quá nhiều nên mới như vậy đấy.

Chúng ta thì có gì mà cần để ý chứ, dù chúng ta có đi chân trần quanh phủ tướng quân này thì hấn ta cũng chẳng làm gì nổi ta.

Nhưng Tần Như Lương lại khác, hấn ta không nỡ bỏ Liễu Mi Vũ.

Hấn ta biết, nếu hấn ta dõn ta vào đường cùng, không còn gì cả, thì ta cũng sẽ khiến hấn mất hết mọi thứ!”

Ngọc Nghiên nghe Thảm Nguyệt nói vậy thì lập tức hiểu ra, gật đầu nói: “Vâng! Nô tỳ hiểu rồi ạ”.

Nàng ta cẩn thận nhặt chủy thủ lên rồi cắm vỏ vào, đặt lại dưới gối Thảm Nguyệt dưới ánh mắt ra hiệu của Thảm Nguyệt.

Cho nên, tiếng gọi vừa rồi của Triệu thị thật ra đã cho Tần Như Lương một lối thoát vô hình.

Tần Như Lương không hề ngờ tới Thảm Nguyệt sẽ ngang ngược đến mức này.

Con đàn bà không biết trời cao đất rộng kia lại dám giấu chủy thủ dưới gối, chuẩn bị lấy mạng hấn ta bất kỳ lúc nào!

E là cả kinh thành cũng chẳng có người phụ nữ nào có tim hùm gan báo như Thảm Nguyệt!

Triệu thị cũng đi vào phòng thu dọn, một lúc lâu sau cũng không thấy đỡ kinh sợ, nói: “Đúng là quá nguy hiểm mà”.

Khó khăn lắm mới giữ được đứa bé, ban nãy bà ta mà không hô lên thì chẳng phải tướng quân sẽ lại đánh nhau với công chúa hay sao, lúc đấy ai mà biết có bảo vệ được đứa bé hay không.

Triệu thị không quá tán đờng: “Công chúa, thứ cho nô tỳ lắm mồm một lần.

Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, chỉ cần công chúa nương nhịn tướng quân một chút, tin rằng sẽ không có cục diện khó xử

như hôm nay”.

Bà ta tận mắt nhìn thấy Thâm Nguyệt tát T`ân Như Lương một cái, cũng tận mắt thấy Thâm Nguyệt móc chủy thủ ở dưới gối ra.

Dù sao, với Triệu thị thì T`ân Như Lương mới là chủ, nên bà ta hy vọng gia hòa vạn sự thành.

Thâm Nguyệt nhắm mắt, mệt mõi nói: “Ta mà m`êm mõi lại thì chúng sẽ được đà lẩn tới.

Chẳng lẽ Triệu mụ muốn chuyện l`ần trước lại xảy ra hay sao?”

Triệu thị á khẩu không trả lời được.

Nghĩ cũng đúng, l`ần trước Thâm Nguyệt chưa làm gì mà T`ân Như Lương đã xông vào Trì Xuân Uyển động thủ đánh nạng, bất kể tốt xấu, suýt nữa khiến Thâm Nguyệt sinh non.

T`ân Như Lương hoàn toàn hướng về một bên Liễu Mi Vũ, sao có thể nghe nửa câu giải thích của Thâm Nguyệt cơ chứ.

Hơn nữa, Thâm Nguyệt cũng không muốn giải thích, tất cả dùng thực lực ra nói chuyện.

T`ân Như Lương tức giận quay về Phù Dung Uyển, Hương Phiến đang bồi thuốc cho Liễu Mi Vũ.

Trên thân thể Liễu Mi Vũ đã không còn vết b`ầm ứ loang lổ nữa.

Thấy T`ân Như Lương đến, Liễu Mi Vũ tỏ vẻ ngỡ ngàng, muốn nói nhưng vẫn xấu hổ, khẽ nắn vuốt quần áo, ánh mắt như làn nước: “Sao tướng quân lại đến đây ạ?”

T`ân Như Lương phát hiện rằng, dạo này l`ần nào h`ắn ta cũng đến Phù Dung Uyển với tâm trạng bực bội, cũng là do Thâm Nguyệt gây ra, khiến Liễu Mi Vũ phải chịu bất công.

Thấy dấu vết trên người Liễu Mi Vũ, ánh mắt T`ân Như Lương s`ầm lại, thoáng qua sự đau lòng, cơn tức cũng biến mất.

Hắn ta cất bước tới, nói: “Ta rảnh nên tới thăm nàng, thân thể nàng sao rồi?”

Quần áo Liễu Mi Vũ nửa hở nửa kín, quyến rũ nói: “Bôi thuốc đúng hạn mỗi ngày nên cũng đỡ rồi ạ”.

T`ân Như Lương cầm thuốc từ trong tay Hương Phiến, Hương Phiến thức thời lui đi, sau đó T`ân Như Lương bôi thuốc cho Liễu Mi Vũ.

Bàn tay thô ráp dính thuốc bôi lên làn da nhẵn nhụi của Liễu Mi Vũ khiến cho không khí trở nên kìêu diễm hẳn.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà T`ân Như Lương bỗng nhớ tới lời nói của Thẩm Nguyệt với thái y kia.

Hắn ta biết không nên tin những lời xảo trá của người đàn bà ác độc này, nhưng càng cố đuổi nó ra khỏi đầu thì càng không bỏ được.

Sau khi đã xoa xong cánh tay và phía trước, T`ân Như Lương nói: “Nàng nằm sấp đi, ta thoa lưng cho nàng”.

Liễu Mi Vũ ngăn người, dịu dàng nói: “Sau lưng ta không có vết thương đâu”.

T`ân Như Lương sững sốt, lập tức gật đầu như không có chuyện gì: “Là ta sơ sót, chưa nhìn kỹ vết thương của nàng”.

Liễu Mi Vũ đứng dậy, tới gần ngực của T`ân Như Lương, nói: “Tướng quân công vụ b`èbộn, sao có thể chăm sóc mọi việc chu đáo được, Mi Vũ không trách tướng quân”.

Hai người chơi đùa như keo sơn trong phòng.

Sau khi Liễu Mi Vũ đã cởi hết quần áo, T`ân Như Lương mới có thể quan sát kỹ vết thương trên người nàng ta.

Bàn tay hần phủ lên người Liễu Mi Vũ, giống như có thể nhào nặn ra nước.

Vết ứ đọng kia như đau như ngứa, đốt lên những điểm mẫn cảm của Liễu Mi Vũ.

Liễu Mi Vũ khó lòng nhịn được, uyển chuyển lắc eo.

Tần Như Lương vừa hành sự vừa cảm thấy bất an lần đầu tiên.

Rõ ràng là những vết thương trên người Liễu Mi Vũ đều tránh đi chỗ yếu hại.

Chủ yếu là ở cánh tay, trước ngực trơn bóng chập trùng không một dấu vết, bên hông và đùi lại có vết thương.

Mà ở lưng thì trơn bóng không vết tích..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 28: 28: Bất Cầm Đòi

Rốt cuộc là Thâm Nguyệt cố ý đánh Liễu Mi Vũ như vậy hay là Liễu Mi Vũ tự nhéo bản thân?

Tần Như Lương tự an ủi bản thân, ắt hẳn là vẽ trước đúng.

Thâm Nguyệt tâm ngoan thủ lạt như thế, nàng ta chắc chắn biết bản thân sẽ chạm vào nơi nào của Liễu Mi Vũ nên mới nói như vậy để hấn ta nhiều loạn tâm trí, hiểu lầm Mi Vũ.

Tần Như Lương sao có thể không rõ tính cách của Mi Vũ chứ.

Từ nhỏ đến lớn, nàng ấy vẫn luôn thiện lương yếu đuối, dịu dàng săn sóc, cần người bảo vệ, mà Thâm Nguyệt mới là con đàn bà độc ác nhất.

Tần Như Lương dâng lên lòng yêu thương, lúc Liễu Mi Vũ quấn chân lên, hấn ta bắt đầu đưa nàng ta lên mây xanh.

Tần Như Lương đương nhiên không biết, khi hai người phụ nữ đánh nhau thì làm gì có chuyện hạ thủ lưu tình, chỉ có hận không thể cào hết mặt mũi hay ngực của nhau, cố gắng để lại những vết thương thặng lợi ở chỗ nổi bật.

Xé quần áo hay kéo tóc tát nhau chỉ là chuyện như cơm bữa mà thôi.

Nhưng mấy vết thương của Liễu Mi Vũ lại luôn tránh chỗ yếu hại ra.

Tần Như Lương ở lại Phù Dung Uyển một hồi liền đứng dậy rời đi, lúc ra ngoài thì phái Hương Phiến vào hầu hạ.

Liễu Mi Vũ không bảo Hương Phiến vội đi chuẩn bị nước tắm mà bảo Hương Phiến đỡ hai chân nàng ta lên tường, dựng ngực trong chốc lát.

Gương mặt nhỏ của Liễu Mi Vũ kìm nén đến đỏ bừng, nhưng cũng chỉ cắn răng chịu đựng.

Hương Phiến đương nhiên biết đây là Liễu Mi Vũ muốn sớm hoài thai của Tần Như Lương.

Chỉ có như vậy thì Tần Như Lương mới càng yêu thương, quan tâm nàng ta, và Thẩm Nguyệt sẽ không thể nào rung chuyển địa vị của nàng ta tại phủ tướng quân.

Hương Phiến thừa dịp Tần Như Lương ở lại Phù Dung Uyển thì đến nghe ngóng tin tức chỗ Trì Xuân Uyển.

Bây giờ Liễu Mi Vũ và Tần Như Lương đã ân ái xong, nàng ta một bộ muốn nói lại thôi.

Liễu Mi Vũ đã thấy rõ, sau khi làm xong việc kia, thở hển hển hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Hương Phiến lúc này mới cẩn thận nói: “Lúc trước không biết rõ tình huống bên Trì Xuân Uyển thế nào, đến đại phu cũng kín miệng như hến.

Hôm nay, khi thái y đưa thái y đến Trì Xuân Uyển, nô tỳ mới nghe được một vài tin tức”.

Liễu Mi Vũ từ từ nói: “Thái y trong cung đến chắc là muốn chẩn bệnh cho nàng ta.

Tháng trước, khi thái y tới thì có nghe tướng quân nói trong phương thuốc có vấn đề, hoàng thượng sẽ không cho phép nàng ta để lại nghiệt chủng.

Chắc qua lần giày vò này thì sẽ chiêu cáo thiên hạ nàng ta sảy thai hả”.

Hương Phiến thận trọng nói: “Nô tỳ cũng tưởng thế, tiện nhân kia dùng thuốc của thái y lâu dài, lại bị đụng vào bụng như thế thì chắc chắn sẽ sảy, ai ngờ...”

“Ai ngờ thế nào?”

“Ai ngờ đứa bé trong bụng nàng ta vẫn nguyên vẹn!”

Liễu Mi Vũ thay đổi sắc mặt, gương mặt đang đỏ ửng bỗng nhiên vắn vẹo: “Không thể nào...”

Ngày hôm sau, Liễu Mi Vũ dẫn Hương Phiến đến Trì Xuân Uyển, mang theo chút điếm tâm.

Thẩm Nguyệt cho Ngọc Nghiên gọi chủ tớ hai người đến ngồi dưới gốc cây rồi mang hoa quả trà nước tới.

Ngày xuân sắp hết, mặt trời dần chói hơn, không khí đã bắt đầu có chút khô nóng.

Nếu Liễu Mi Vũ vẫn dám tới chỗ Thẩm Nguyệt thì nàng hà cớ gì lại không chào hỏi lại cho phải phép.

Thẩm Nguyệt thổi lá trà trong chén, híp mắt nói: “Mi Vũ, người can đảm lắm cơ, Tần tướng quân quên nhắc người là bình thường không nên đến Trì Xuân Uyển của ta à?”

Liễu Mi Vũ dịu dàng nói: “Mi Vũ nghe nói thân thể công chúa không khỏe, mấy ngày trước không tới được nên hôm nay đến thăm công chúa”.

Nàng ta bảo Hương Phiến dâng điếm tâm lên: “Ta đã xuống bếp làm những thứ này, công chúa thử nếm xem có thích hay không?”

“Người tự làm à?”, Thẩm Nguyệt nhíu mày hỏi.

“Vâng, Mi Vũ không giỏi bếp núc, mong công chúa đừng chê”.

“Ta khá là muốn thử đấy”, nói xong, Thẩm Nguyệt lấy một miếng lên định ăn.

Ngọc Nghiên không chịu, bèn ngăn cản nói: “Công chúa, đồ ăn có lai lịch không rõ thì không nên ăn ạ”.

Thẩm Nguyệt nhìn Liễu Mi Vũ, cười nói: “Sao lại lai lịch không rõ, người không nghe thấy à, đây là nhị phu nhân đích thân làm đấy”.

Ngọc Nghiêן nói: “Công chúa đang có bầu, vì đưả bé thì nên chú ý cẩn thận ạ”.

Thâm Nguyệt đắρ lại: “Chẳng lẽ người cho rằng Mi Vũ sẽ hạ đợc trong điểm tâm đễ hạ đưả bé trong bụng ta ư? Mi Vũ sao có thể là người như vậy đợc.

Nếu điểm tâm này có vấn đề thật, ta ăn vào, mất đưả bé, oan có đầu nợ có chủ, chẳng phải sẽ đễ dàng khóa chặt mục tiêu rồi đòi lại gấp trăm gấp ngàn lần hay sao?”

Sắc mặt Liễu Mi Vũ biến đỏi.

Thâm Nguyệt ngưng lại rồi nói tiếp: “Đây dường như không phải chuyện ta cần lo lắng mà là Mi Vũ cần lo mới phải.

Coi như điểm tâm này không có vấn đề gì, nhưng sau khi ta ăn xong lại xảy ra chuyện thì Mi Vũ chẳng phải là nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch hay sao?”

Ngọc Nghiêן biết Thâm Nguyệt đang có ý gì, nàng đây là bất cần đời.

Từ khi bị Tần Như Lương đánh đến suýt bị sinh non, Thâm Nguyệt đã không thiết gì nữa.

Lần này, Ngọc Nghiêן chưa kịp ngăn cản thì Liễu Mi Vũ đã nói trước: “Công chúa, Ngọc Nghiêן nói đúng, công chúa đang có thai, cần cẩn thận mọi chuyện.

Điểm tâm này bỏ đi, là Mi Vũ suy nghĩ không thấu đáo”.

Nói xong, nàng ta cho Hương Phiến cất điểm tâm đi.

Thâm Nguyệt đã nhắc nhở nàng ta không thể khinh suất đưả đờ ăn cho Thâm Nguyệt đợc.

Không có đợc cũng sẽ bị nói thành có đợc, như vậy sẽ khiến nàng ta phải chịu nỗi oan.

Mà cho dù là có độc thì nàng ta sẽ càng bị nghi ngờ.

Mặc dù nàng ta hận không thể độc chết đứa con của Thẩm Nguyệt!

Thẩm Nguyệt ung dung nói: “Nghe đồn lúc trước ta đánh người thương tích đầy mình hả? Giờ đã khỏe rồi cơ à?”

Liễu Mi Vũ nói: “Chuyện này ta vẫn luôn muốn giải thích với công chúa, đâu là do ta sai, ta không cẩn thận ngã giữa sân.

Khi ấy tướng quân vội quá, còn chưa nghe ta nói hết thì đã vội đến tìm công chúa.

Nhân đây, ta đến là để xin lỗi công chúa”..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 29: 29: Chột Dạ

"Không cần đâu, ta đã trả lại những gì mà T`ân tướng quân đã làm với ta rồi, nhưng nghĩ lại ta vẫn cảm thấy chưa đủ, về sau ta sẽ còn khiến cho hẳn ta phải chậm rãi trả giá", Thâm Nguyệt nhấp một ngụm trà cười nói.

"Chẳng qua T`ân Như Lương cứ khăng khăng là ta đánh người.

Nếu như ta thật sự đánh người thì ta nhất định sẽ đánh vào mặt của người trước.

Ta còn dặn hẳn nhớ xem thử sau lưng người có vết thương gì không, nếu như chính người tự tạo ra vết thương thì có lẽ sẽ không tạo ra được sau lưng, hoặc cũng có thể người muốn tất cả mọi người phải nhìn thấy cho nên không để ý đến phía sau lưng.

Không phải người đã nói rằng mình bị ngã sao, chắc cho dù có ngã thì chân cũng chẳng bị làm sao đâu nhỉ?"

Lời này vừa nói ra thì khuôn mặt của Liễu Mi Vũ đã trở nên tái xanh, chiếc khăn tay bị nàng ta siết chặt.

Hai ngày trước T`ân Như Lương vừa ra khỏi Trì Xuân Uyển đã đến Phù Dung Uyển của Liễu Mi Vũ, khi bôi thuốc cho nàng ta thì hẳn ta đã hỏi về vết thương trên lưng của nàng ta, chuyện đó nàng ta vẫn còn nhớ rõ.

Hóa ra tất cả là có nguyên do! Đều là do Thâm Nguyệt tác quái!

Lúc đó Liễu Mi Vũ vẫn chưa để ý nhiều nhưng hiện tại nàng ta li`ền trở nên lo lắng, không biết T`ân Như Lương đã biết được chuyện gì.

Không nghĩ thêm được bao lâu thì nàng ta đã không yên lòng, nhanh chóng dẫn Hương Phiến rời đi.

Thâm Nguyệt híp mắt nhìn theo bóng lưng hai chủ tớ bọn họ rời khỏi tiểu viện, Ngọc Nghiên ở bên cạnh thì th`ầm: "Nô tỳ vừa nhìn thấy bóng

dáng làm bộ làm tịch của ả ta thì đã cảm thấy bất an, sao công chúa còn muốn gặp bọn họ chứ?"

Thẩm Nguyệt nhếch môi nói: “Không nhịn được, ta nhân rồi quá”, nói đoạn nàng lại hưng phấn hỏi: “Người có thấy Hương Phiến kia khá đẹp không, khi đi thất lưng còn uyển chuyển hơn cả Liễu Mi Vũ”.

Ngọc Nghiên nhú mày, giậm chân nói: "Công chúa còn có thời gian để ý đến chuyện đó sao? Liễu thị có tính tình như vậy thì Hương Phiến kia chắc chắn cũng chẳng ra gì!"

Thẩm Nguyệt đưa tay sờ lên vết sẹo trên mặt, dựa đầu vào ghế tựa, nhẹ giọng nói: "Hương Phiến, người sắp tới số rồi đó!"

Ngọc Nghiên nghe thấy những lời nói rõ ràng của Thẩm Nguyệt thì không biết tại sao lại cảm thấy run rẩy.

Tới số? Sao công chúa lại cảm thấy ả nô tỳ kia sẽ gặp xui xẻo chứ? Nhưng chính tay Hương Phiến đã hủy hoại khuôn mặt của công chúa, ả ta gặp xui xẻo là đáng lắm!

Mặt trời đã lên cao, Ngọc Nghiên dìu Thẩm Nguyệt vào nhà nghỉ ngơi.

Nhóc con trong bụng rất hiếu động, ngày nào cũng đá Thẩm Nguyệt đến mấy lần.

Có khi nửa đêm lúc nàng đang ngon giấc thì liền bị nó đá tỉnh.

Đứa trẻ đã gần năm tháng, bụng Thẩm Nguyệt đã hơi phồng lên nhưng vẫn không nhìn thấy rõ bởi vì nàng có thân hình quá gầy.

Ngoài ra nàng còn thường mặc quần áo rộng rãi cho nên không nhìn kỹ thì sẽ không thể biết được.

Bây giờ nàng đang ngẩng trước bàn trang điểm, nhìn kỹ khuôn mặt của mình trong gương.

Thuốc mỡ mà Liên Thanh Châu gửi đến lần trước thật sự có tác dụng, sau khi bôi một tháng thì vết sẹo đã mờ đi đáng kể, vùng da xung quanh cũng mịn màng sáng bóng hơn trước.

Như vậy thì chuyện vết sẹo trên khuôn mặt nàng biến mất chỉ là vấn đề thời gian.

Thẩm Nguyệt vẫn tạo ra một vết sẹo giả để dán lên trên vết sẹo thật đã gầy như biến mất, vẫn giả làm một người phụ nữ xấu xí.

Ngọc Nghiên bĩu môi lắm bầm: "Công chúa, ai cũng muốn mình xinh đẹp hơn, chỉ có người là muốn bản thân của mình xấu đi mà thôi.

Sau khi khuôn mặt của công chúa lành hẳn thì không biết còn xinh đẹp hơn Liễu thị kia bao nhiêu!"

Thẩm Nguyệt không đáp.

Triệu thị đã sắc thuốc đưa tới, chuẩn bị thay than đốt trong lò.

Thấy vậy, Thẩm Nguyệt liền nhặt một vài mẩu than đen lên, vừa suy nghĩ vừa dùng than vẽ lên giấy.

Ngọc Nghiên và Triệu thị nhìn thấy vậy thì vô cùng kinh ngạc tán thưởng.

Một lúc sau thì trên tờ giấy đã xuất hiện hình người thu nhỏ, thoạt nhìn trông rất dễ thương ngộ nghĩnh.

Ngọc Nghiên ngạc nhiên nói: "Không ngờ than đen cũng có thể dùng để vẽ tranh, công chúa thật lợi hại, bức tranh này cũng thật kỳ lạ".

Thẩm Nguyệt cười nhẹ nói: "Lúc trước ta vừa có thể dựa vào khuôn mặt này để kiếm ăn vừa có thể dựa vào tài hoa của mình, hiện tại thì khuôn mặt đã không còn nhưng tài hoa vẫn chưa mai một".

Nàng suy nghĩ mình chỉ vẽ một bức tranh châm biếm bốn khung, nhân vật bên trong tuy không giống với phong cách vẽ người ở Đại Sở nhưng

vẫn sống động như thật.

Ngọc Nghiên và Triệu thị trong nháy mắt đã nhận ra nhân vật trong tranh, rõ ràng là đang vẽ Tần Như Lương và Liễu Mi Vũ! Bên cạnh còn có ghi mấy chữ: gà và chó không được phép vào!

Thẩm Nguyệt ném bức tranh cho Ngọc Nghiên rồi nói: "Dán nó ngoài cửa đi".

Ngọc Nghiên không sợ gây ra chuyện lớn, liền vui vẻ cầm nó đi dán.

Triệu thị thấy vậy liền nói: "Công chúa, chuyện này không tốt lắm đâu".

Thẩm Nguyệt liếc mắt cười nói: "Triệu mục, ta đang mang thai.

Người có biết trong lúc mang thai thì đi đâu quan trọng nhất là gì không?"

"Nô tỳ không biết".

Thẩm Nguyệt nói: "Đi đâu quan trọng nhất là ta phải được vui vẻ.

Nếu như ta không vui vẻ thì đứa trẻ cũng sẽ không vui vẻ".

"Nhưng nếu tướng quân phát hiện..."

"Cứ bảo hắn ta tới nói lý lẽ với ta!"

Nhưng Tần Như Lương sao có thể đến Trì Xuân Uyển mà không có chuyện gì chứ?

Sau khi Liễu Mi Vũ trở về, nàng ta đã lo lắng đợi Tần Như Lương cả buổi chiều.

Tần Như Lương Hoàng cuối cùng đã trở về, vừa trở về đã tới thăm nàng ta.

Liễu Mi Vũ cởi áo khoác cho hắn ta, trông y hết một hiên thể lương mẫu điển hình.

Nhưng nàng ta luôn nhớ đến những gì Thẩm Nguyệt nói lúc sáng, nàng ta phải tự mình kiểm tra Tần Như Lương thì mới cảm thấy yên tâm được.

Vì vậy sau khi đi tới đi lui một hồi thì Liễu Mi Vũ liền tìm cơ hội chuyển đề tài: "Mi Vũ nhớ lần trước tướng quân nói muốn bôi thuốc cho vết thương sau lưng Mi Vũ, bây giờ nghĩ lại Mi Vũ mới nhớ ra.

Lúc ấy nhờ có Hương Phiến che chở cho ta, lưng ta lại kễ sát tường cho nên mới không bị công chúa đánh trúng".

Tần Như Lương vốn đã quên đi chuyện này nhưng bây giờ Liễu Mi Vũ lại nhắc tới khiến cho hắn ta cảm thấy có chút bất ngờ.

Như thế nàng ta đang cố che giấu điều gì đó vậy..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 30: 30: Sư Phụ

Lúc này Tần Như Lương lại đột nhiên cảm thấy không còn hiểu được người trong lòng của mình nữa.

Tần Như Lương chậm rãi nhíu mày, nắm lấy tay Liễu Mi Vũ nói: "Không sao, cho dù nàng ta có nói gì thì ta cũng sẽ không tin một lời nào.

Sau này nàng hãy cố gắng tránh xa nàng ta để không bị tổn thương nữa".

"Mi Vũ biết".

Nhưng Liễu Mi Vũ chỉ đồng ý ngoài ý ngoài miệng chứ trong lòng làm sao có thể chịu được.

Có vẻ như Tần Như Lương không định động vào đứa con của Thẩm Nguyệt một lần nữa.

Nhưng nàng ta làm sao có thể đứng yên nhìn bụng của Thẩm Nguyệt ngày một to lên sau đó lại bình an hạ sinh nghiệt chủng kia?

Không được, nàng ta phải nhanh chóng tìm ra cách khác.

Nàng ta không thể ra mặt phá hoại, chắc chắn phải âm thầm tạo ra một vụ tai nạn.

Vì lý do này nên Liễu Mi Vũ ngày đêm vắt óc bày mưu tính kế, thần sắc có chút tiều tụy.

Hương Phiến rất nhạy bén, bèn nghiêng người nói: "Nô tỳ có một kế, nô tỳ nghe nói cái ao cạn ở góc vườn sau đã lâu không được dọn dẹp, gần đây mới phát hiện ra có đĩa tràn lan trong ao, không ai dám xuống ao, quản gia đang tìm người bên ngoài dọn dẹp, nếu như tiện nhân kia rơi xuống cái ao đó thì đừng nói là đứa trẻ, ngay cả mạng có khi cũng không giữ được".

Ánh mắt Liễu Mi Vũ sáng lên, nét mặt lộ rõ vẻ điên cuồng.

Nếu như có thể khiến cho Thảm Nguyệt rơi xuống đó thì chỉ cần một lát nàng liền bị hút thành thây khô.

Liễu Mi Vũ dày công tính kế để đối phó với Thảm Nguyệt, nhưng Thảm Nguyệt thì không hề có thời gian để ý đến nàng ta.

Tranh thủ thời gian mang thai rảnh rồi, Thảm Nguyệt đã dùng than đen vẽ vài bức biếm họa ghép lại thành những câu chuyện ngắn ngộ nghĩnh.

Nguồn cảm hứng tất nhiên xuất phát từ những chuyện không thể không nói giữa đại tướng quân cùng tiểu thiếp của hắn ta rồi.

Thảm Nguyệt bảo Ngọc Nghiên mang chồng bản vẽ gửi cho Liên Thanh Châu, dự định sẽ sắp xếp chúng thành nhiều tập biến thành truyện tranh để bán.

Đây là mặt hàng chưa từng có ở Đại Sở cho nên chắc chắn sẽ bán được.

Khi Liên Thanh Châu vừa mới tiếp nhận bản vẽ thì đã vô cùng ngạc nhiên hỏi: "Đây là tranh do công chúa vẽ sao?"

Ngọc Nghiên trịnh trọng gật đầu đáp: "Nô tỳ đã tận mắt xem công chúa vẽ tranh".

"Thật sự rất thú vị", Liên Thanh Châu nhẹ nhàng cười nói.

Ban đầu hắn còn thấy phong cách vẽ mấy nhân vật trong tranh có chút kỳ dị, nhưng càng xem thì lại càng thấy chúng rất bắt mắt, hơn nữa cách kể chuyện bằng tranh lại rất sống động.

Là một doanh nhân, Liên Thanh Châu sẽ không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội làm ăn nào.

Liên Thanh Châu nói: "Trở về bẩm báo với công chúa, ta sẽ nhận những bức tranh này, về sau sẽ chia lợi ích cho công chúa".

Sau đó Liên Thanh Châu hỏi thêm về tình hình hiện tại của Thẩm Nguyệt, Ngọc Nghiên đã kể lại cho hắn ta nghe từng chuyện một.

Nghe xong những chuyện đó thì nét mặt của Liên Thanh Châu lại trở nên vô cùng hưng phấn.

Không ngờ chỉ trong một hai tháng ngắn ngủi mà đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Sau khi Ngọc Nghiên từ biệt, Liên Thanh Châu không chút do dự nói với quản gia: "Chuẩn bị kiệu".

Một lúc sau, Liên Thanh Châu ngồi trên kiệu đi đến phía trước Kinh Uyển ở đông thành.

Ở đây có rất nhiều phủ đệ xa hoa, người có thể sống ở đây đều là nhân vật quyền quý ở kinh thành.

Liên Thanh Châu muốn đến đây tạo dựng chỗ đứng vững chắc để làm ăn buôn bán thì không thể không móc nối với những nhân vật quyền quý này, cho nên thỉnh thoảng hắn lại đến đây để thăm hỏi một số quan viên trong triều.

Hắn cũng đã mua cho mình một phủ đệ ở Kinh Uyển này.

Hiện giờ Liên Thanh Châu trước tiên trở về nhà mình ở Kinh Uyển sau đó từ cửa sau đi vào phủ đệ bên cạnh.

Phủ đệ bên cạnh rất vắng vẻ, ở sâu trong đình viện vô cùng tĩnh mịch.

Có thể thấy được gia chủ rất bí ẩn.

Ở đây không có nhiều người hầu, nhìn thấy Liên Thanh Châu đi tới thì rất cung kính dẫn Liên Thanh Châu đi qua đại sảnh dẫn đến hậu viện.

Cánh cửa thư phòng ở hậu viện đang khép hờ.

Từ bên trong truyền ra mùi trầm hương thoang thoang.

Liên Thanh Châu nhấc chân bước vào, ng ỡ xuống chiếu trúc bên ngoài rèm, cung kính nói: "Sư phụ".

Qua bức rèm trúc trước mặt có thể mơ hồ nhìn thấy một người đang ng ỡ.

Y phục của người đó rất chỉnh tề, vẫn trầm mặc như lúc đầu, nhìn thoáng qua đường nét trông đẹp như một bức tranh.

Liên Thanh Châu đưa cho người đó xem những bản vẽ của Thẩm Nguyệt.

Người đó nhẹ nhàng nhận lấy, căn phòng yên tĩnh lúc này chỉ vang lên tiếng lật giấy.

Khi xem qua những bức tranh, những ngón tay thon dài của người đó còn lưu luyến chạm vào chúng.

"Đây là tranh do A Nguyệt vẽ sao?"

"Phải".

"Đúng là rất đặc biệt", sau khi xem xong thì người đó liền trả tranh lại cho Liên Thanh Châu, sau đó nói nhấn vào câu sau: "Sau này những chuyện vặt vãnh không cần hỏi ý kiến của ta, chuyện nàng muốn chỉ cần không quá vô liêm sỉ thì người đầu thuận theo ý của nàng đi".

Liên Thanh Châu im lặng, dờ khóc dờ cười nói: "Công chúa từ khi tỉnh lại đã thay đổi tính tình rồi.

Nếu sư phụ cứ nuông chiều nàng thế này thì sớm muộn gì công chúa cũng trở thành một kẻ vô lại.

Nghe Ngọc Nghiên kể lại rằng nàng bây giờ thậm chí còn dám đánh cả tướng quân".

"Hửm?", người bên trong hiển nhiên là rất sửng sốt, nhưng đi đầu đầu tiên người đó quan tâm là: "Có đánh được không?"

Liên Thanh Châu toát mồ hôi nói: "Đánh được rồi, nàng tát Tần Như Lương một bạt tai rồi lại đá hắn thêm một cước.

Tần Như Lương muốn đánh lại nhưng công chúa đã chuẩn bị sẵn một con dao, suýt chút nữa thì đâm thẳng vào ngực Tần Như Lương.

Bây giờ công chúa không dễ ức hiếp, trở thành một người có thù tất báo, nếu như dám chọc giận nàng thì ta sợ có khi nàng còn đốt cả phủ tướng quân".

Người đàn ông bên trong bức màn trúc nhếch môi mỉm cười nói: "Đáng ra nàng còn nên mạnh tay thêm một chút.

Ngay cả chuyện khốn nạn như gả cho tên Tần Như Lương nàng ấy cũng đã làm rồi thì chuyện này cũng không tính là quá đáng".

Nụ cười này giống như đang chế nhạo nhưng lại có chút không giống, Liên Thanh Châu cuối cùng cũng không phân biệt được sự phụ của hắn đang vui hay không vui.

Giống như người đang vui vì những chuyện công chúa đã làm bây giờ, nhưng lại không vui vì chuyện công chúa đã gả cho Tần Như Lương trước kia?

"Còn đưa trẻ thì sao?", người đó lại hỏi.

Liên Thanh Châu đáp: "Mọi chuyện đều ổn.

Hiện tại công chúa đang cố gắng hết sức để tìm một lối thoát cho bản thân".

Hắn nghĩ đi nghĩ lại thì vẫn giữ kín chuyện Thẩm Nguyệt suýt chút nữa đã sảy thai.

Chuyện này đã qua, có nhắc lại cũng chỉ tạo thêm nhiều rắc rối.

Nhưng ngày hôm nay khi Ngọc Nghiên đến Liên phủ giao tranh thì Liễu Mi Vũ theo dõi từ lâu đã tìm được một cơ hội hoàn hảo..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 31: 31: Mưu Ma Chúc Quý

Phủ tướng quân rực rỡ nắng vàng, dường như vẫn sống yên bình lặng.

Trong chớp mắt đã sắp đến chính Ngọ, Thẩm Nguyệt chậm rãi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngọc Nghiên vẫn chưa trở về.

Triệu thị bưng chén thuốc đến trấn an nàng: "Công chúa đừng lo lắng, chắc là tiểu nha đầu Ngọc Nghiên đó ham chơi cho nên quên mất thời gian, có lẽ một lát nữa sẽ trở về thôi".

Thẩm Nguyệt cau mày không đáp.

Dựa trên những gì nàng hiểu biết về Ngọc Nghiên thì nàng ta không thể nào bởi vì ham chơi mà quên giờ về được.

Thẩm Nguyệt nói: "Lát nữa người ra sân trước hỏi quản gia xem gia đình họ tống Ngọc Nghiên ra ngoài đã trở về chưa".

"Vâng", Triệu thị thấy đã đến giờ làm bữa trưa cho nên liền rời khỏi Trì Xuân Uyển đi ra nhà bếp, thuận tiện ghé ra sân trước hỏi thăm.

Triệu thị gặp quản gia ở sân trước, sau khi hỏi thăm mới biết được Ngọc Nghiên cùng gia đình đã trở về từ nửa canh giờ trước.

Sau khi Ngọc Nghiên cùng gia đình trở về thì gia đình đã đi chỗ khác làm việc, còn Ngọc Nghiên thì trở về Trì Xuân Uyển.

Triệu thị không khỏi bồn chồn, nếu như đã trở về thì nàng ta đã đi đâu rồi?

Triệu thị đi khắp nơi tìm Ngọc Nghiên nhưng không thấy tung tích của Ngọc Nghiên.

Cuối cùng sợ Thẩm Nguyệt bị đói cho nên bà ta liền đi tới nhà bếp chuẩn bị đồ ăn trước, định buổi chiều sẽ tiếp tục tìm.

Mí mắt Thẩm Nguyệt không ngừng co giật.

Không lâu sao thì trong viện bỗng truyền đến động tĩnh nhỏ.

Thẩm Nguyệt nghĩ rằng Ngọc Nghiên đã trở về, vì Triệu Thị mới vừa rời đi cho nên có lẽ sẽ không quay lại sớm như vậy.

Kết quả khi nàng ra ngoài thì thấy người đứng trong sân không phải là Ngọc Nghiên cũng không phải là Triệu thị mà là Hương Phiến, nha hoàn của Liễu Mi Vũ.

Hương Phiến tuy chỉ là một nhà hoàn nhưng lại có làn da trắng mịn và đôi mắt to lúng liếng, nàng ta đứng dưới ánh mặt trời tỏa sáng trông vô cùng tươi ngon mọng nước.

Thẩm Nguyệt nhíu mày, dựa vào cửa liếc mắt nhìn Hương Phiến nói: "Người bị lạc đường cho nên đến nhầm chỗ rồi phải không?"

Hương Phiến bình tĩnh nói: "Ta không bị lạc đường, ta tới đây chính là để tìm công chúa".

Thẩm Nguyệt nhíu mày: "Ta còn chưa đi tìm người mà người cũng có dũng khí đi tìm ta sao?"

Hương Phiến tự tin cười nói: "Công chúa nói gì vậy, ta cũng chỉ là do phu nhân sai tới mời công chúa sang viện nói chuyện mà thôi".

Thẩm Nguyệt cười lạnh, chỉ thẳng tay vào mặt nàng ta nói: "Phu nhân nhà người chắc là có bệnh rồi".

Người vờnói với ả ta đừng có cứ dăm bữa nửa tháng lại tự biên tự diễn nữa, ta không có thời gian nói chuyện với ả ta", nói xong nàng liền định xoay người bước vào nhà.

Nhưng đúng lúc này, Hương Phiến đã đứng sau lưng nàng nói khẽ: "Công chúa không lo lắng cho Ngọc Nghiên hay sao?"

Thẩm Nguyệt dừng chân, nét mặt đông cứng lại.

Sau đó nàng mới chậm rãi quay người lại nhìn Hương Phiến, ánh mắt lạnh lùng nhưng khóe mắt lại hiện lên ý cười, nàng hỏi: "Người mới vừa nói cái gì?"

Hương Phiến nhìn thấy ánh mắt của đối phương thì không khỏi cảm thấy ớn lạnh trong lòng nhưng vẫn ra vẻ bình tĩnh nói: "Muốn biết Ngọc Nghiên đang ở đâu thì công chúa phải đi theo ta".

Thẩm Nguyệt thu hồi ánh mắt, cực kỳ bình tĩnh quay đầu lại bước vào nhà rồi nói: "Đi, ta đương nhiên phải đi rồi".

Để ta vào rửa tay cái đã", trước đó tay của nàng đã cõm vào than đen nên dính chút vết bẩn, muốn đi vào rửa tay cũng không có gì lạ.

Trong khi Hương Phiến đang đợi bên ngoài, nàng ta nghe thấy giọng nói của Thẩm Nguyệt truyền ra từ trong phòng: "Hương Phiến, chỉ cần Ngọc Nghiên bị mất một sợi tóc thì ta sẽ khiến cho người phải chết một cách khó coi".

Hương Phiến bất giác khẽ run lên, nhưng vẫn cố ưỡn ngực tự trấn an.

Sau hôm nay chỉ sợ tiện nhân này sẽ không còn được nhìn thấy ánh sáng của ngày mai, có gì mà đáng sợ chứ! Muốn báo thù cũng phải xem bản thân mình có khả năng đó hay không!

Trên gương mặt trẻ trung của Hương Phiến tràn đầy sự oán hận đối với Thẩm Nguyệt, lúc trước Thẩm Nguyệt đã khiến nàng ta bị phạt trọng lớn trước mặt mọi người, mất hết cả thể diện, suy nghĩ của nàng ta giống y hệt Liễu Mi Vũ, chỉ ước rằng Thẩm Nguyệt sẽ chết ngay lập tức.

Khi Thẩm Nguyệt bước ra, Hương Phiến mới cố gắng kiềm chế biểu hiện của mình.

Thẩm Nguyệt mặc một y phục có thân và tay áo rộng phe phẩy tung bay trong gió khi nàng bước đi, nàng nheo mắt đi theo sau Hương Phiến, dưới ánh mặt trời trông váy của nàng xòe ra y hệt một đóa hoa sen đang nở.

Hương Phiến không đưa nàng đến Phù Dung Uyển, cũng không đưa nàng đến bất cứ nơi nào mà Liễu Mi Vũ thường đến.

Ở trong phủ tướng quân này cũng có rất nhiều nơi mà Thẩm Nguyệt chưa từng đi qua.

Càng đi vào sâu càng có thể nhìn thấy nhiều khoảng sân bỏ hoang, cỏ dại mọc um tùm, không có ai trông coi.

Bước qua một con đường hẹp, đi qua những hàng dây leo xanh mướt, khung cảnh trước mắt nàng lúc này vô cùng trống trải.

Thẩm Nguyệt nhíu mày, nhìn thoáng qua thì nàng đã thấy Liễu Mi Vũ đứng bên cạnh một cái ao nhỏ nhưng không thấy bóng dáng của Ngọc Nghiên.

Sau khi đến gần, Thẩm Nguyệt hỏi thẳng vào vấn đề "Ngọc Nghiên đâu?"

Liễu Mi Vũ quay đầu sang cười nhẹ nói: "Công chúa đừng lo, nàng ta không sao đâu".

"Nhưng nàng ta đâu?"

Liễu Mi Vũ tỏ ra chân thành nói: "Ta nghe những người khác nói Ngọc Nghiên thường ngày có tính chó cậy gặm nhà, gà cậy gặm chuồng, không coi ai ra gì.

Ta là người quán xuyến mọi việc trong phủ tướng quân cho nên không thể không xử lý công bằng, ta đã đáp ứng yêu cầu của những người hầu khác phạt nàng ta một chút".

Khi đó ánh mắt của Thẩm Nguyệt vẫn bình tĩnh không có một tia sóng gió, khi nàng nhìn chăm chăm vào Liễu Mi Vũ thì Liễu Mi Vũ bất giác lại phải sợ hãi rút lui.

Nhưng đã dẫn được Thẩm Nguyệt đến đây rồi, nàng ta cũng không thể rút lui.

Thẩm Nguyệt hỏi: "Người trừng phạt nàng ta như thế nào?"

Liễu Mi Vũ bình tĩnh lại nói: "Chỉ cần công chúa không nhắm vào ta nữa thì ta sẽ không làm khó Ngọc Nghiê".

Trong khi cố gắng đánh lạc hướng Thẩm Nguyệt, nàng ta nhìn Hương Phiến sau lưng Thẩm Nguyệt, tiếp tục nói: "Công chúa, ta không có ý định trở thành kẻ thù của công chúa, chúng ta đều là người của tướng quân, nên chung sống hòa thuận với nhau".

Thẩm Nguyệt nheo mắt lại, nhìn thẳng vào mắt nàng ta nói: "Người mà cũng xứng làm kẻ thù của ta hay sao?"

Liễu Mi Vũ hít sâu một hơi, giả bộ nở nụ cười, làm ra vẻ rất muốn hòa giải với Thẩm Nguyệt: "Tuy rằng ngay từ đầu tướng quân đã thuộc về Mi Vũ nhưng hiện giờ công chúa cũng là phu nhân của tướng quân phủ, Mi Vũ không thể không chấp nhận số phận của mình.

Chuyện quá khứ nên để cho nó qua đi, nay Mi Vũ cam tâm tình nguyện nhận công chúa làm đại phu nhân, Mi Vũ cũng sẽ bảo tướng quân mời người tới chữa trị gương mặt cho công chúa...".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 32: 32: Gậy Ông Đập Lưng Ông

"Ta là người quán xuyến mọi việc trong phủ tướng quân cho nên không thể không xử lý công bằng, ta đã đáp ứng yêu cầu của những người hầu khác phạt nàng ta một chút".

Khi đó ánh mắt của Thẩm Nguyệt vẫn bình tĩnh không có một tia sóng gió, khi nàng nhìn chằm chằm vào Liễu Mi Vũ thì Liễu Mi Vũ bất giác lại phải sợ hãi rút lui.

Nhưng đã dẫn được Thẩm Nguyệt đến đây rồi, nàng ta cũng không thể rút lui.

Thẩm Nguyệt hỏi: "Người trừng phạt nàng ta như thế nào?"

Liễu Mi Vũ bình tĩnh lại nói: "Chỉ cần công chúa không nhắm vào ta nữa thì ta sẽ không làm khó Ngọc Nghiênn".

Trong khi cố gắng đánh lạc hướng Thẩm Nguyệt, nàng ta nhìn Hương Phiến sau lưng Thẩm Nguyệt, tiếp tục nói: "Công chúa, ta không có ý định trở thành kẻ thù của công chúa.

Chúng ta đều là người của tướng quân, nên chung sống hòa thuận với nhau".

Thẩm Nguyệt nheo mắt lại, nhìn thẳng vào mắt nàng ta nói: "Người mà cũng xứng làm kẻ thù của ta hay sao?"

Liễu Mi Vũ hít sâu một hơi, giả bộ nở nụ cười, làm ra vẻ rất muốn hòa giải với Thẩm Nguyệt: "Tuy rằng ngay từ đầu tướng quân đã thuộc về Mi Vũ nhưng hiện giờ công chúa cũng là phu nhân của tướng quân phủ, Mi Vũ không thể không chấp nhận số phận của mình.

Chuyện quá khứ nên để cho nó qua đi, nay Mi Vũ cam tâm tình nguyện nhận công chúa làm đại phu nhân, Mi Vũ cũng sẽ bảo tướng quân mời người tới chữa trị gương mặt cho công chúa..."

Ngay sau đó Hương Phiến đã giật thót mình bởi vì bị Thảm Nguyệt tóm được cổ tay.

Ngay sau đó Thảm Nguyệt liền xuống nàng ta rồi bẻ cổ tay nàng ta.

Tiếng hét của Hương Phiến vang lên bên tai, gương mặt của nàng ta tái mét, mồ hôi nhễ nhại.

Sắc mặt của Liễu Mi Vũ cũng tái đi, lập tức hít vào một ngụm khí lạnh.

Thảm Nguyệt sao có thể di chuyển nhanh như vậy? Không ngờ nàng lại nhìn ra manh mối và tóm lấy cổ tay của đối phương trước!

Thảm Nguyệt ném Hương Phiến qua một bên, chậm rãi đi về phía Liễu Mi Vũ.

"Công chúa, công chúa muốn làm gì?"

Thảm Nguyệt nhẹ nhàng chậm rãi nói: "Người giỏi lắm Mi Vũ, bây giờ ta chính thức thông báo cho người biết người lại chọc giận ta thêm một lần nữa rồi".

Hương Phiến cố nén đau đứng dậy, ánh mắt lóe lên sự dữ tợn nhìn về phía Liễu Mi Vũ lớn tiếng nói: "Phu nhân không phải sợ! Nô tỳ không tin chúng ta hai người đấu không lại một mình ả ta! Phu nhân đừng đứng yên như vậy, đã không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng!"

Thấy ý chí chiến đấu của Hương Phiến dâng cao, Liễu Mi Vũ đang sợ hãi cũng được tiếp thêm sức mạnh.

Đúng vậy, bọn họ đã làm đến bước này rồi, không thể dừng lại! Mỗi ngày nàng ta đều muốn người phụ nữ trước mặt chết quách đi, bây giờ thì nàng ta đã có cơ hội.

Liễu Mi Vũ không còn lui về phía sau nữa, nàng ta cùng Hương Phiến một trước một sau áp sát Thảm Nguyệt.

Cổ tay của Hương Phiến đau không chịu nổi, nàng ta hận Thẩm Nguyệt đến mức không thể chờ đợi thêm được nữa, một lần nữa nhảy chồm về phía Thẩm Nguyệt, muốn tóm cho bằng được Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt bị vây chặt, khó khăn đứng sát mép ao, đúng lúc thân thể loạng choạng muốn ngã xuống thì nàng đã tóm lấy được cánh tay của Hương Phiến, sau đó ngay lập tức xoay người đổi vị trí với nàng ta.

Hương Phiến kinh hãi kêu lên.

Thẩm Nguyệt mặt không biến sắc, vung tay còn lại lên hướng về đầu của Hương Phiến.

Một tiếng động trầm thấp vang lên.

Hương Phiến cố gắng mở mắt, đồng tử hơi giãn ra, nàng ta nhìn thấy Thẩm Nguyệt buông lỏng tay còn thân thể của nàng ta thì đã xụi lơ.

Thẩm Nguyệt đã thả tay nàng ta ra.

Toàn bộ quá trình diễn ra kịch liệt mà vô cùng nhanh chóng, khi Liễu Mi Vũ kịp phản ứng thì Hương Phiến đã bất tỉnh ngã xuống đất, máu chảy ra trên đầu.

Thân thể của Liễu Mi Vũ cứng đờ, thậm chí còn không dám thở.

Máu trên đầu Hương Phiến rơi xuống nước ao khiến cho ở dưới ao xuất hiện rất nhiều thứ ngộ nguậy.

Thẩm Nguyệt nhìn những thứ đang ngộ nguậy trong nước thì liền nhướng mày, ngữ khí ngả ngớn nói: "Thảo nào các người lại gọi ta tới đây, hóa ra là muốn đẩy ta xuống dưới cho đĩa hút máu".

Những con đĩa này bình thường đều được nếm máu tươi ngọt ngào như thế, ngày thường bị bỏ đói dữ dội, nay bọn chúng đều chui ra khỏi tổ, xúm xít thành từng đoàn nơi máu tươi của Hương Phiến rơi xuống.

Một số còn đĩa thậm chí còn cố gắng bò lên trên theo mùi máu.

Thẩm Nguyệt chậm rãi bước đến bên cạnh Liễu Mi Vũ rồi nói: "Hai người còn không thể đối phó ta, bây giờ thì hay rồi, chỉ còn lại một mình người mà thôi".

Thân thể Liễu Mi Vũ run rẩy, môi cũng run run, lùi về phía sau từng bước nói: "Đừng tới đây..."

Ổng tay áo rộng rãi của Thẩm Nguyệt đã che khuất bàn tay của nàng, lúc này nàng đang cầm trong tay một khối gỗ màu đen, chính là thứ mà nàng đã dùng để đập vào đầu Hương Phiến.

Liễu Mi Vũ nhìn thấy rõ ràng đó là một viên gỗ màu đen!

Lúc này Liễu Mi Vũ mới nhận ra Thẩm Nguyệt chỉ dùng một tay mà đã có thể xử lý Hương Phiến, bởi vì tay kia nàng đang bận cầm viên gỗ màu đen đánh vào đầu Hương Phiến.

Liễu Mi Vũ cảm thấy ớn lạnh toàn thân.

Thẩm Nguyệt đã sớm có chuẩn bị.

Khi nghe thấy Hương Phiến dùng Ngọc Nghiên để uy hiếp mình, nàng không vào nhà để rửa tay mà là vào nhà để cầm theo viên gỗ màu đen ra khỏi cửa.

Nàng không có ý định hòa giải, cũng không có ý định giải quyết ân oán trong hòa bình.

"Người muốn làm gì...! Tướng quân sẽ không tha cho người...", Liễu Mi Vũ kinh hãi nói.

Thẩm Nguyệt mỉm cười, nụ cười vô cùng bình tĩnh: "Con gà mờ, lúc này không phải người còn điên cuồng lắm hay sao? Lúc người bày ra chuyện này thì người cũng đâu có nghĩ tới chuyện ta sẽ không bỏ qua cho người."

Ta không giống người, hôm nay ta sẽ dạy cho người một bài học khiến cho người phải nhớ suốt đời".

"Đừng tới đây!", Liễu Mi Vũ liều mạng hét lên: "Cứu mạng! Cứu mạng!"

Mọi sự chú ý của nàng ta đều đã đổ dồn vào Thâm Nguyệt cho nên không nhớ đến sự nguy hiểm ngay phía sau lưng mình.

Sau lưng nàng ta đã không còn đường lui nữa bởi vì đó chính là ao nước đầy đĩa.

Thâm Nguyệt nheo mắt nói: "Ta hỏi lại người một lần nữa, Ngọc Nghiên đâu?"

"Ở...!trong hiệu thuốc...!á!"

Thâm Nguyệt còn chưa ra tay thì Liễu Mi Vũ đã tự hoảng loạn.

Chân của nàng ta đã đứng không vững nữa, đến khi nàng ta nhận ra mình bị hẫng chân thì đã quá muộn.

Nàng ta mất đi thăng bằng, hai tay vung loạn trên không trung, ngay sau đó liền ngã nhào vào ao nước.

Nước trong ao không sâu nhưng bên dưới chứa đầy bùn khiến cho Liễu Mi Vũ chìm sâu trong đó không thể vùng lên nổi.

Nàng ta khóc lóc vùng vẫy trong tuyệt vọng vì không thể leo lên bờ.

Thâm Nguyệt đứng một bên đứng nhìn đối phương.

Sự yên tĩnh trong ao bị phá vỡ, đàn đĩa chen chúc ở nơi đây máu lại dần dần tản ra, ngọc ngậy tới gần Liễu Mi Vũ..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 33: 33: Có Liên Quan Thì Rắc Rối

"Ta còn tưởng rằng người có năng lực hơn như vậy, không ngờ lại không chịu được một kích, quả thật lãng phí khí lực của bà đây", Thẩm Nguyệt bĩu môi nói, trong lúc Liễu Mi Vũ đang la hét chói tai thì nàng đã lạnh nhạt xoay người nghênh ngang rời đi.

"Thẩm Nguyệt! Tiện nhân khốn kiếp! Độc phụ! Người không thể bỏ mặc ta!"

Thẩm Nguyệt không hề quay đầu lại, chỉ lên tiếng: "Thực xin lỗi, ta không có tấm lòng bõ tát đến mức sẽ quay lại cứu kẻ định giết ta.

Gieo nhân nào thì gặp quả nấy thôi".

Tiếng hét của Liễu Mi Vũ sau lưng nàng nghe vô cùng đau đớn.

Đi vòng quanh xem xét, Thẩm Nguyệt ném nghiên mực dính máu xuống hồ nước sau hoa viên.

Vào mùa này hoa mai đã tàn gần hết, trên cành cũng lặng lẽ mọc ra nhiều chồi non xanh ngắt.

Khi gió thổi qua, toàn khu vườn tràn ngập hương thơm sáng khoái.

Trong phong cảnh hữu tình, Thẩm Nguyệt bước đi trên đường với nét mặt thích ý, không ai có thể tưởng tượng được nàng vừa phải trải qua một chuyện kinh thiên động địa.

Không bao lâu sau thì nàng đã gặp Triệu thị từ xa.

Triệu thị đã đi khắp nơi tìm nàng, vừa nhìn thấy nàng thì mới có thể thở phào nhẹ nhõm, bà ta nói: "Công chúa đã đi đâu vậy, nô tỳ mang bữa trưa trở về thì không thấy bóng dáng công chúa nữa?"

Thẩm Nguyệt nói: "Ta không có việc gì, chỉ đi dạo một vòng thôi".

"Vậy để ta điu công chúa về dùng bữa".

"Không vội, theo ta đến được phòng trước đã".

Ở được phòng thường có người trông coi nhưng hôm nay người trông coi xin phép nghỉ cho nên rất vắng vẻ.

Khi Thẩm Nguyệt đến được phòng thì thấy cửa được phòng đang khóa.

Bên trong truyền ra tiếng đập cửa ầm ầm.

Tiếng đập cửa càng lúc càng lớn, cánh cửa lung lay kịch liệt, cuối cùng cũng vỡ tan tành.

Trong lúc mấy tấm ván gỗ văng tung tóe, Thẩm Nguyệt nhìn thấy được phòng hỗn loạn, tủ thuốc bị đổ, các loại dược liệu vương vãi khắp nơi.

Ngọc Nghiên thất thẫn đứng trong đống hỗn loạn, mặt mày lem luốc.

Nàng ta đã bị nhốt ở bên trong rất lâu, đã cố gắng tìm mọi cách để thoát ra ngoài, dù khó khăn thế nào cũng không ngừng lại.

Nhưng khi ngẩng đầu lên nhìn thấy Thẩm Nguyệt thì nàng ta đã mím môi rơm rớm nước mắt, không quan tâm đến chuyện khác mà ngay lập tức chạy đến ôm chầm lấy Thẩm Nguyệt gào khóc: "Công chúa, bọn họ bắt nạt nô tỳ!"

Thẩm Nguyệt ôm nàng ta vào lòng, nhẹ nhàng an ủi: "Đừng khóc, công chúa giúp người đòi lại công đạo, sau này để ta xem còn ai dám giở trò nữa!"

Triệu thị hoàn toàn không biết đã có chuyện gì xảy ra, bà ta chỉ đứng cứng họng nhìn trân trối trong chốc lát, sau đó cả ba người cùng quay về Trì Xuân Uyển.

Khi rời khỏi được phòng, Thẩm Nguyệt nhìn thấy quản gia tình cờ đi qua, nàng dừng chân một chút, gọi lại quản gia nói: "Mấy ngày hôm trước

ta nghe nói ở hậu viện có một ao nước đầy đĩa, quản gia nên cho người đến đó làm sạch một chút, nếu không lỡ có người té vào rồi bị thương thì sao?"

Quản gia khom người đáp: "Lão nô hôm nay đang muốn gọi người đến đó dọn dẹp, người đã được gọi đến rồi, sẽ làm xong rất nhanh thôi".

Thẩm Nguyệt đi ngang qua quản gia rồi nói: "Rất tốt, chuyện này nên làm cho nhanh, đám đĩa trong ao rất hung hãn đó".

Sau khi trở về Trì Xuân Uyển, Ngọc Nghiên kể ngay sau khi nàng ta về phủ thì một nha hoàn đã nói với nàng ta rằng Triệu thị dẫn nàng ta đến được phòng lấy thuốc bổ cho Thẩm Nguyệt.

Việc này trước giờ vẫn là do Triệu thị làm, Ngọc Nghiên chỉ nghĩ rằng hôm nay Triệu thị bận quá không thể đi được cho nên nàng ta mới đi theo nha hoàn kia đến được phòng.

Không ngờ vừa bước vào được phòng thì nàng ta đã bị nha hoàn kia nhốt lại.

Cũng may là nàng ta đã phá cửa ra được.

Thẩm Nguyệt hỏi: "Người có nhớ nha hoàn đó trông như thế nào không?"

"Nếu như nha hoàn đó xuất hiện trước mặt nô tỳ một lần nữa thì nô tỳ chắc chắn nhớ ra".

Ngày hôm nay trong phủ tướng quân nhất định sẽ không yên bình.

Thẩm Nguyệt vẫn rất bình tĩnh ở trong tiểu viện của mình.

Nhưng ở một nơi khác trong hậu viện đã xảy ra một chuyện đáng sợ.

Khi quản gia vội vàng đưa người đến dọn dẹp ao nước trong hậu viện thì mới phát hiện Liễu Mi Vũ đang vùng vẫy trong ao, người không ra người quỷ không ra quỷ.

Sau khi nàng ta được kéo lên thì trên người đâu đâu cũng là đĩa, trông vô cùng kinh khủng.

Lúc đó nàng ta đang nửa tỉnh nửa mê, vừa được cứu lên thì mới ngất đi hoàn toàn.

Triệu thị biết được tin này thì luôn cảm thấy không ổn, bà ta liền nhìn sang Thâm Nguyệt hỏi: "Trưa nay công chúa đã đi đâu vậy?"

Thâm Nguyệt tỏ ra vô tội chớp chớp mắt nói: "Ta ra đình nghỉ mát ngắm hoa mai".

Triệu thị lau mồ hôi lạnh nói: "Hoa mai đã tàn lâu rồi".

Chuyện này đã bắt đầu trở nên phức tạp, nếu như chuyện của nhị phu nhân có liên quan đến công chúa thì không biết sau khi tướng quân trở về sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa!

Nhưng Thâm Nguyệt vẫn rất bình thản giống như chẳng có chuyện gì, cho dù trời có sập xuống thì nàng cũng không vội vàng.

Nàng lại lấy một viên than rồi bắt đầu vẽ, vừa vẽ vừa lầm bầm: "Quả thật là cảm hứng phải đến từ cuộc sống".

Nàng phát hiện sau khi quật được Liễu Mi Vũ thì cảm hứng vẽ lại càng dồi dào hơn.

Thứ mà nàng vẽ ra chính là một câu chuyện hồi hộp giật gân, có biết bao nhiêu tình tiết vô cùng kích động.

Kể từ sau khi thái y đến kê lại đơn thuốc, Thâm Nguyệt cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng.

Chuyện con của nàng sẽ bị giết hay được giữ lại dù sao cũng là do người khác quyết định, những chuyện nên làm nàng cũng đã làm hết rồi,

chỉ có thể chờ xem người trong cung có chịu buông tha cho nàng hay không mà thôi.

Thẩm Nguyệt không còn cố ý tránh né những đi đâu bất lợi nữa, thái y cũng không còn kê thuốc gây bất lợi cho nàng nữa, tất cả hoàn toàn chỉ là thuốc dưỡng thai.

Ngày hôm đó Thẩm Nguyệt đã nói gì với thái y, thái y không dám sơ suất, sau khi trở về liền bẩm báo lại với hoàng thượng.

Hoàng đế đang ngồi trên long ỷ xử lý chính vụ, bình thần nghe thái y bẩm báo.

Thái y nói xong thì hoàng đế liền phất tay cho thái y lui ra ngoài.

Sau khi người ngoài đi rồi thì hoàng đế mới đặt bút trong tay xuống, ngừng đầu suy tư một hồi.

Buổi sáng sau khi lâm triều, hoàng đế đã giữ Tầm Như Lương lại ngự thư phòng.

"Trẫm nghe thái y nói đứa con của Tĩnh Nguyệt công chúa vẫn chưa chết.

Sau khi dùng một tháng thuốc gây sảy thai, bây giờ lại gặp phải tai nạn mà đứa trẻ đó vẫn chưa chết".

Tầm Như Lương quỳ xuống nói: "Xin hoàng thượng giáng tội".

"Tội gì?", hoàng đế hỏi: "Trẫm nên giáng tội người đã đánh công chúa hay là giáng tội người làm chuyện xấu gây xôn xao trong kinh thành?".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 34: 34: Nên Có Giới Hạn

Hoàng đế đứng dậy, chấp tay đi xuống khỏi long ỷ, nói tiếp: “Đại tướng quân yêu thiệp diệt thù, tin tức truyền khắp nơi.

Chỉ vì một thiệp thất mà làm tổn hại mặt mũi Hoàng gia và danh tiếng của phủ tướng quân, người thấy có đáng không? Lúc trước trẫm có thể không quan tâm mấy chuyện này, nhưng việc gì cũng phải có mức độ thôi, nếu người cứ phải xé mọi chuyện ra to thì trẫm thấy cũng không cần giữ lại thiệp thất làm gì”.

Tần Như Lương tái mặt, vội vàng tạ tội.

Hoàng đế dừng một chút, hơi nói giọng: “Tĩnh Nguyệt bảo thái y truyền lời, những câu kia đúng là khiến trẫm kinh ngạc.

Không ngờ con bé lại vẫn tỉnh táo như vậy?”

Tần Như Lương mím môi nói: “Từ sau khi quay về thì nàng ta thay đổi hẳn, không còn ngốc nghếch như trước nữa”.

Hoàng đế híp mắt: “Cam nguyện cúi đầu xưng thần, người nói trẫm có nên tin không?”

Tần Như Lương không dám định đoạt giúp hoàng đế, chỉ im lặng không nói.

Nhưng đến người bình thường còn không dễ tin chuyện này, nói gì đến hoàng đế.

Nhưng hoàng đế lại có một suy nghĩ khác.

Dù gì Thẩm Nguyệt cũng đang mang thai con của Tần Như Lương.

Tần Như Lương hiện đang là đại tướng quân đệ nhất Đại Sở, binh quyền nắm chắc trong tay.

Sau này công cao chấn chủ sẽ khó mà đàn áp được.

Nếu có thể dùng con của hắn ta làm người của mình thì cũng không lo sợ bị Tần Như Lương áp chế.

Hơn nữa, thân phận của Thẩm Nguyệt rất đặc biệt, là công chúa thiên triêu.

Chính quyền Đại Sở thay đổi đã nhiều năm, thiên triêu chính mặt ngoài thì bình tĩnh, nhưng trong âm thầm vẫn có vòng xoáy của bộ máy thiên triêu đang lưu động.

Nếu như để Thẩm Nguyệt cam nguyện xưng thần, đám bộ hạ cũ của thiên triêu cũng không còn gì để trông cậy nữa.

Nói như vậy, giữ lại đứa bé có cả lợi lẫn hại, nhưng lợi nhiều hơn hại.

Cuối cùng, hoàng đế nói với Tần Như Lương: “Không vội, cứ như vậy đi.”

Sau này trăm sẽ tìm cơ hội thăm dò nó xem còn nhớ bao nhiêu chuyện ngày xưa.

Người về đi, sau này sung thiệp thế nào thì cũng nên có giới hạn thôi, Tĩnh Nguyệt vẫn là công chúa Đại Sở chúng ta”.

Tần Như Lương đáp: “Vâng, thần hiểu ạ”.

Tần Như Lương không ngờ được rằng, hôm nay hắn ta về phủ trễ một chút mà cả phủ tướng quân đã long trời lở đất rồi.

Liễu Mi Vũ ngã xuống hồ, bị đĩa hút máu, lần này toàn thân đúng là không có một chỗ nào nguyên vẹn.

Thậm chí đã có con đĩa chui vào trong da thịt của nàng ta, để lại mấy lỗ máu trên da.

Bà tử và đại phu bận rộn chạy quanh Phù Dung Uyển.

Tính mạng của Liễu Mi Vũ không có trở ngại, nhưng cần xử lý vết thương quanh người đã.

Hương Phiến chỉ cần băng bó sơ qua ở phần trán, lau đi vết máu trên mặt là xong, nhưng gương mặt nàng ta vẫn trắng bệch.

Nàng ta nhào vào quỳ xuống dưới chân Tần Như Lương, khóc lóc kêu lên: “Tướng quân! Cầu xin tướng quân làm chủ cho phu nhân!”

Tần Như Lương rũ mắt xuống, bên trong ánh mắt u ám là cuồng phong bão tố.

Hắn ta nhìn chằm chằm Hương Phiến: “Là ai làm?”

Thẩm Nguyệt ăn trưa muộn, ăn xong thì buồn ngủ vô cùng, bèn nằm trong phòng một lúc, Ngọc Nghiên thì ở bên cạnh nhẹ nhàng quạt.

Một lúc sau, quản gia dẫn theo mấy bà tử cương trực tới, phá vỡ sự yên lặng của Trì Xuân Uyển.

Quản gia nói: “Tướng quân mời công chúa đến tiển sảnh”.

Triệu thị thẫn thờ không ổn, nhưng vẫn mềm dịu hỏi: “Tướng quân có nói là có chuyện gì không?”

“Là chuyện của nhị phu nhân”.

Triệu thị mỉm cười, cố gắng né tránh: “Công chúa giờ đang ngủ trưa, hay là chờ công chúa tỉnh rồi ta mời công chúa qua đó sau?”

Quản gia thở dài nói: “Triệu muội, đây là mệnh lệnh của tướng quân, chúng ta cũng không dám cãi lại.

Mong công chúa hãy đến luôn bây giờ, nếu không chúng ta chỉ có thể đi vào mời công chúa ra thôi”.

Triệu thị bất an vô cùng, xem ra hôm nay không tránh thoát được rồi.

Haiz, công chúa làm việc quý dị, sao lúc trước không báo cho bà ta một tiếng chứ! Bây giờ bà ta cũng không biết xử lý làm sao.

Tiếng nói vừa dứt, cửa phòng đã cọt kẹt mở ra.

Thẩm Nguyệt mặc quần áo sạch sẽ, bụng nhỏ hơi nhô cao, bình thản đứng ở khung cửa.

Có thể là vì mang thai nên quanh người nàng đâu có một vầng sáng dịu dàng của tình mẫu tử.

Cho dù vết sẹo trên mặt có chói mắt thì cũng không còn dữ tợn như hồi trước.

Thẩm Nguyệt vô thức đặt tay lên bụng, nói: “Nếu là lệnh của tướng quân thì ta không thể làm khó quản gia được”.

Quản gia khom người vái: “Lão nô cảm tạ công chúa đã thông cảm”.

Sau đó, Thẩm Nguyệt đi theo nhóm quản gia đến tiền viện.

Ngọc Nghiên và Triệu thị đi sát theo sau.

Bọn họ biết hôm nay không tránh được, nếu tướng quân muốn trách tội thì bọn họ sẽ chuẩn bị kỹ càng, nhất định bảo vệ công chúa, không để đứa bé trong bụng bị thương.

Đứa bé giờ đã năm tháng, vô cùng hoạt bát.

Lúc này không thể để nó xảy ra chuyện gì được.

Càng về sau, đứa nhỏ thành hình, nếu có chuyện gì bất trắc thì mẹ cũng sẽ bị hủy hoại, nghiêm trọng hơn có thể là một xác hai mạng.

Cho nên Ngọc Nghiên cùng Triệu thị không dám buông lỏng.

Bọn họ lo sợ muốn chết, cũng không biết sao công chúa nhà mình lại đi ầm tĩn đến thế! Hứng hờ đến mức hỏi chuyện cũng chậm rãi vô cùng.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Nhị phu nhân thế nào rồi?”

“Vết thương đã được xử lý, bây giờ còn đang ngủ mê man ạ.

Nhị phu nhân lần này bị thương rất nặng, nếu mà phát hiện muộn...”

Thì hậu quả khó lường.

Thẩm Nguyệt gật đầu: “Nếu phát hiện trễ e là sẽ bị chúng nó chui hết vào người.

Cũng may có quản gia hôm nay dẫn người đến dọn hờn nên mới kịp thời phát hiện, cứu nhị phu nhân một mạng”.

“Đây là việc lão nô nên làm ạ”.

Quản gia dù gì cũng làm ở phủ tướng quân lâu năm, sao lại không hiểu chuyện chứ..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 35: 35: Ta Bảo Người Quý Xuống

Nếu không phải Thâm Nguyệt lên tiếng nhắc nhở thì ông ta sẽ không vội vàng dẫn người đi dọn h ồ.

Nếu chỉ chậm thêm một chút nữa thôi thì có khi nhị phu nhân đã phải mất mạng r ồi.

Quản gia cũng ý thức được chuyện này có thể liên quan đến công chúa.

Nhưng bọn họ là người ở, cần được yên bình, không nên lảm lời.

Huống h ồ, nếu công chúa muốn đưa nhị phu nhân vào chỗ chết thì hoàn toàn không cần nhắc ông ta, như vậy thì ông ta sẽ không phát hiện ra được chuyện này sớm.

Mặc dù không biết vì sao nhị phu nhân lại ngã xuống h ồ, nhưng công chúa đúng là đã mượn tay ông ta để cứu nhị phu nhân.

Qua thời gian này, Thâm Nguyệt xử lý mọi thứ quả quyết lưu loát rất khiến quản gia tin phục.

Ông ta cũng không muốn nàng và đứa bé trong bụng gặp chuyện gì không may.

Nhưng... công chúa luôn có dáng vẻ mọi chuyện không liên quan đến mình, thật sự rất khiến người ta phải lo lắng!

Quản gia ở bên cạnh thiện ý nói: “Bây giờ tướng quân đang bực bội, cũng may nhị phu nhân bị thương như thế thì chỉ cần chăm sóc từ từ sẽ trở lại như xưa.

Lát nữa, khi gặp tướng quân, công chúa đừng nên cậy mạnh, cần cúi đầu thì cúi đầu, công chúa không nghĩ cho mình thì cũng nên nghĩ cho đứa bé”.

Thẩm Nguyệt nhướn mày hỏi: “Người cảm thấy ta đã làm sai đi đâu gì sao?”

Câu hỏi này khiến quản gia sửng sốt.

Thẩm Nguyệt lại nói: “Tần tướng quân có thói quen chưa phân rõ trắng đen đã muốn truy cứu trách nhiệm với ta, nhưng ta lại không có thói quen chưa phân rõ trắng đen đã phải cúi đầu trước hấn ta”.

Quản gia bất lực nói: “Là lão nô nói sai ạ”.

Nháy mắt đã tới tiền viện, Tần Như Lương đang lạnh lùng ngồi trong sảnh.

Gia nô đứng thẳng hai bên, thậm chí gậy gia pháp cũng có ở đây.

Còn chưa đến phòng khách, mọi người đã cảm nhận được một lực áp bức khó thở đến từ trên người Tần Như Lương,

Quản gia đi lên trước nói: “Tướng quân, công chúa đến rồi ạ”.

“Cho nàng ta vào!”, Tần Như Lương ra lệnh, giọng nói trầm thấp nhưng giống như gào thét, cả người đang trong cơn giận dữ, âm thanh làm cho gia nô không dám thở mạnh.

Thẩm Nguyệt thả lỏng hai tay, một thân váy cao, ống tay áo rộng, góc áo khẽ đung đưa trong gió.

Nàng đi vào trong sảnh, sắc mặt không chút dao động.

Ngọc Nghiên và Triệu thị đi theo sau nhưng lại bị gia nô ở ngoài cửa ngăn lại.

Ngọc Nghiên lo đến tái mặt, dùng sức đẩy cây gậy gỗ mà gia nô ngăn lại, nói: “Mau cho ta vào!”

Tần Như Lương ngược mắt lên, liếc Ngọc Nghiên ở ngoài cửa, sát khí xuất hiện.

Hắn ta còn chưa ra lệnh thì Thẩm Nguyệt đã nói trước, giọng điệu uy nghiêm mà bình tĩnh, nàng quay lưng nói với Ngọc Nghiên: “Ngọc Nghiên, lui ra”.

Toàn thân Ngọc Nghiên cứng đờ: “Công chúa...”

“Không nghe thấy ta nói gì à, người và Triệu mục, lui ra ngoài”.

Nếu Ngọc Nghiên và Triệu mục còn lảng nhảng ở ngoài cửa nữa thì Tần Như Lương sẽ ra lệnh cho người đánh bọn họ mất.

Quản gia thấy vậy, liền vội cho người kéo bọn họ ra ngoài.

Lúc này hai người kia mà đi ngăn cản thì không khác nào thêm dầu vào lửa, khiến Tần Như Lương càng thêm phần nộ.

Thẩm Nguyệt thẳng lưng, ngông nghênh đứng giữa đại sảnh, khẽ nâng mắt, không sợ không lụy mà nhìn thẳng Tần Như Lương, nói chuyện bình tĩnh: “Nghe nói người tìm ta”.

Đối mặt với Thẩm Nguyệt, Tần Như Lương mím chặt môi.

Vì sao phủ tướng quân xảy ra chuyện lớn như thế mà người này vẫn giữ nguyên một dáng vẻ không liên quan gì đến bản thân, không chút rung động như vậy!

Sống chết mặc ai, nàng ta vẫn luôn có tư thái nhẹ nhàng như mây!

Chẳng lẽ nàng ta không biết hắn ta đang muốn bóp chết nàng ta luôn bây giờ hay sao?

Không khí trong sảnh ngọt ngào, áp bức, Tần Như Lương nhìn nàng thật lâu rồi mới nhả ra từng câu từng chữ lạnh thấu xương: “Ta vốn không định làm khó người, nhưng hết lần này tới lần khác người đều không biết đi đâu.

Quy xuống!”

Lông mày Thẩm Nguyệt khẽ giật: “Cái gì?”

“Ta bảo người quỳ xuống”.

Thẩm Nguyệt giống như nghe được một câu chuyện hài, vẻ mặt không hoảng không loạn, nhẹ nói: “Người bảo ta quỳ xuống?”

Tần Như Lương hoàn toàn mất hết kiên nhẫn, lập tức ra lệnh cho gia nô: “Bắt nàng ta quỳ xuống!”

Tần Như Lương mới là chủ của cái nhà này, cho dù Thẩm Nguyệt là công chúa thì gia nô không thể không nghe lệnh của Tần Như Lương.

Thế là một tên gia nô cầm gậy gõ đi tới, nói một câu “Công chúa, đắc tội” rồi vung gậy đánh vào đùi Thẩm Nguyệt.

Gậy này mà đánh vào đùi thì không một người phụ nữ nào chịu nổi, chỉ có thể quỳ xuống đất.

Nhưng khi gậy vung xuống, Thẩm Nguyệt híp mắt, thành linh quay người lại, nhìn chăm chăm vào tên gia nô cầm gậy.

Gia nô sửng sốt, tay cầm gậy không nhanh bằng Thẩm Nguyệt, Thẩm Nguyệt đã cướp lấy gậy của hắn ta.

Nàng mặt không đổi sắc cầm lấy gậy, bất kể gia nô dùng sức cỡ nào thì cũng không rút vè được.

Sức mạnh kia vừa trầm lại ổn, ngón tay thon gầy vì dùng sức mà lộ ra khớp xương trắng và đường cong trên xương mu bàn tay.

Thẩm Nguyệt bỗng nhiên xoay tay một cái, nhanh lẹ đoạt lấy cây gậy, không nhẹ không nặng mà đánh một đòn vào gia nô.

Gia nô ôm tay liên tiếp lui về sau mấy bước.

Tên gia nô bị đánh ngược lại còn thở phào nhẹ nhõm, ai mà muốn chen vào giữa mâu thuẫn của tướng quân với công chúa kia chứ.

Thẩm Nguyệt dựng thẳng cây gậy, đánh xuống mặt đất, toàn thân là sự quyết đoán khó tin.

Khó mà tưởng tượng nổi khí thế này lại toát ra từ một thai phụ.

Nàng hít cảm nhìn Tần Như Lương, nhướng mày lên, nói: “Cho ta một lý do để quỳ”.

Tần Như Lương đập vào ghế dựa, híp mắt nói: “Được, người muốn lý do, ta liền cho người tâm phục khẩu phục! Hương Phiến! Đi vào!”

Tần Như Lương vừa dứt lời, Hương Phiến liền lao đảo từ ngoài đi vào, quỳ rạp xuống đất, khóc không thành tiếng.

Vải băng bó trên trán đỏ thẫm vết máu, lộ ra vẻ đáng thương.

Hương Phiến nâng đôi mắt đẫm lệ, căm thù nhìn Thẩm Nguyệt, chỉ về phía nàng, nghiến răng nghiến lợi nói: “Tướng quân, nhị phu nhân đã bị người đàn bà ác độc này đẩy ngã xuống ao! Cũng là nàng ta đánh nô tỳ ngất!”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 36: 36: Ta Hôm Nay Chưa Từng Ra Khỏi Trì Xuân Uyển

Hương Phiến lại quỳ rạp xuống đất, uất ức đến cực điểm, khóc than: “Chỉ thương cho phu nhân bây giờ vẫn hôn mê bất tỉnh... phu nhân vốn đã yếu, lại ngã xuống hồ, bị thương đến mức đó.

Phải là người ác độc cỡ nào mới nhẫn tâm đẩy phu nhân xuống chứ! Phu nhân trước giờ luôn thiện tâm, chẳng lẽ như vậy thì nên bị ức hiếp hay sao? Nhìn phu nhân bây giờ, đến nô tỳ cũng tan nát cõi lòng...”

Tần Như Lương đỏ bừng mắt, hai tay nắm chặt thanh ghe dựa, gân xanh trên mu bàn tay nhảy lên: “Thẩm Nguyệt, chuyện cho tới nước này, người còn gì để nói không?”

Thẩm Nguyệt mĩa mai giương khóe miệng, hỏi: “Ta đương nhiên có lời để nói chứ.

Chỉ dựa vào lời một phía của nàng ta mà người đã nhận định ta đẩy Mi Vũ xuống hồ à? Người tận mắt nhìn thấy chắc?”

“Nô tỳ tận mắt chứng kiến!”, Hương Phiến vội nói.

Thẩm Nguyệt nở nụ cười khó hiểu, quay sang hỏi Hương Phiến: “Chẳng phải người nói ta đánh ngất người sao, người ngất rồi thì sao mà thấy tận mắt được?”

Hương Phiến nói: “Người đã đẩy phu nhân xuống hồ trước, sợ mọi việc bại lộ nên đánh ta ngất!”

Thẩm Nguyệt bật cười thành tiếng, đuôi mắt khẽ cong: “Vậy sao lúc ta đẩy Mi Vũ xuống hồ thì người không lên can thiệp? Chẳng lẽ người sùng sờ đứng nhìn à?”

Sau đó, nàng đột ngột lạnh lùng nâng cao giọng: “Đám tiện tỳ các người, bảo vệ chủ không thành lại còn đổ tội vu oan cho người khác.

Tần tướng quân còn chưa bắt người lại hỏi thì người đã đỡ oan rồi!
Đúng là miệng lưỡi lanh lợi!”

Hương Phiến ghen hợm, sắc mặt càng thêm trắng bệch, cãi lại: “Nô tỳ không hề đổ tội, nô tỳ ăn ngay nói thật, lúc phu nhân bị đẩy xuống hồ thì nô tỳ không kịp ngăn cản, nên nàng ta mới đắc thủ!”

“Ồ?”, Thảm Nguyệt không phủ định không xác nhận: “Ta là phụ nữ có thai, thai của ta đang là năm tháng đấy, đi lại đã không tiện rồi.”

Bình thường ta hầu như không đi ra khỏi Trì Xuân Uyển, bây giờ người lại nói ta đi ra hồ ở hậu viện.

Triệu mục đi nấu đồ ăn trưa cho ta, Ngọc Nghiên lại bị nhốt trong hiệu thuốc một cách khó hiểu, ta chỉ có một thân một mình mà người và Mi Vũ lại không ngăn nổi ta ư?”

Thảm Nguyệt nói rất có đạo lý, nhưng không đủ để làm Tần Như Lương tin phục.

Tần Như Lương biết, Thảm Nguyệt nhìn thì yếu đuối nhưng sức lực không hề kém.

Nếu thật sự đánh nhau thì Liễu Mi Vũ và Hương Phiến chưa chắc đã là đối thủ của nàng ta.

Tiếp đó, Thảm Nguyệt nói: “Vậy vấn đề ở đây là, sao ta lại phải đến cái hồ ở hậu viện làm gì? Hương Phiến và Mi Vũ hai người sao lại muốn đến hồ?”

Diễn này, Hương Phiến đã nghĩ xong lý do: “Phu nhân vốn luôn muốn tìm cơ hội hòa giải với người, nhưng người lại dẫn phu nhân đến chỗ nguy hiểm như vậy để sát hại phu nhân!”

“Hừ, nực cười”, Thảm Nguyệt thản nhiên nói: “Ta hôm nay chưa từng ra khỏi Trì Xuân Uyển, sao lại dẫn nàng ta tới đó được?”

Hương Phiến không hề ngờ tới Thẩm Nguyệt sẽ cắn răng phủ nhận.

Bất kể Hương Phiến nói gì, Thẩm Nguyệt luôn phủ nhận, nói bản thân không hề ra ngoài.

Ngọc Nghiên và Triệu thị không có đó, Hương Phiến cũng chẳng có ai chứng nhận chứng minh Thẩm Nguyệt dẫn Liễu Mi Vũ qua đó.

Mọi chuyện lập tức lâm vào thế bí.

Hương Phiến không còn cách nào khác, chỉ đành khóc lóc kể lại với Tần Như Lương: “Là nàng ta cưỡng từ đoạt lý, tướng quân, c ầu xin người hãy tin tưởng nô tỳ, nô tỳ tuyệt đối không nói láo! Là nàng ta đẩy phu nhân xuống!”

Thẩm Nguyệt kéo váy ng ồi xuống, hai ngón tay bóp lấy cằm Hương Phiến, ép Hương Phiến nâng gương mặt đ ần đ ỉa nước mắt lên nhìn dung mạo bình tĩnh đến đáng sợ của nàng.

Thẩm Nguyệt nhẹ nhàng nói: “Tiểu nha hoàn à, có thể ăn bậy nhưng đừng nói láo, miệng phun toàn phân thì sẽ phải trả giá đấy.

Chẳng lẽ người thấy Mi Vũ trượt chân ngã xuống hồ là quá thiệt thòi nên muốn kéo người chịu tội thay đứng không?”

“Người vốn dĩ không chịu để ý tới Mi Vũ, không những để nàng ta đến một nơi nguy hiểm như thế, lại còn không chăm sóc kỹ càng.

Là người lơ là sơ suất nên mới hại Mi Vũ thành ra thế này.

Vì đùn đẩy trách nhiệm mà người vu hãm ta, Tần tướng quân đâu có mù, hẳn ta sẽ tin người sao?”

Hương Phiến trừng mắt, con người co siết, trong lòng khủng hoảng vô cùng.

Con người này quá đáng sợ...

Nàng ta không chỉ không chịu thừa nhận mà còn thuận lý thành chương úp ngược lên đầu mình!

Hương Phiến run rẩy nói: “Tướng quân xin hãy tin nô tỳ, nô tỳ không nói dối! Nếu mọi chuyện như lời nàng ta nói thì sao trán nô tỳ lại có máu chứ, tướng quân! Là nàng ta quỷ kế đa đoan, đang hãm hại người khác!”

Tần Như Lương mặc dù tức giận, nhưng không thể không nghe kỹ lời hai người nói.

Thẩm Nguyệt hoàn toàn phủ nhận, mà lời khai của Hương Phiến lại có quá nhiều lỗ hổng.

Rốt cuộc là ai đang nói bậy? Nhưng bất kể là ai muốn tổn thương Mi Vũ, hẳn ta sẽ không tha cho kẻ đó!

Thẩm Nguyệt liếc xéo Hương Phiến, mặt không đổi sắc: “Ai mà biết người va đập vào đâu? Biết đâu người thấy Mi Vũ ngã xuống hồ, người không thoát khỏi tội, bèn tự đập đầu mình để đổ tội cho ta thì sao?”

Tần Như Lương cau mày, lạnh lùng nhìn Hương Phiến.

Hương Phiến luống cuống hoảng hốt, chỉ vào chóp mũi Thẩm Nguyệt, kêu lên: “Người, người nói láo! Rõ ràng là người ác độc vô cùng, người đập vào đầu ta!”

Thẩm Nguyệt híp mắt nói: “Ta đập người bằng cái gì? Bất trộm thì phải có tang vật, người nói xem ta đập người bằng cái gì? Nếu người tìm được hung khí, trên đó dính máu của người thì ta sẽ nhận tội.

Bằng không, người ngậm máu phun người cỡ đó thì ai mà tin?”

Tần Như Lương hỏi: “Nàng ta lấy cái gì để đập người?”

“Nô tỳ... nô tỳ không nhìn rõ...”, Hương Phiến cắn răng nói.

Thẩm Nguyệt cười khẩy, ngẩng đầu nhìn Tần Như Lương: “Nói cả ngày trời cũng không ra được cái gì, bây giờ cũng không tìm ra lý do để ta

quỳ trước người.

Còn chuyện gì nữa không? Không thì ta về ngủ đây”.

Thẩm Nguyệt ném gậy xuống đất, tiêu sái quay người ra khỏi sảnh.

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài sảnh vang lên một tiếng nói: “Tướng quân, hai nha hoàn này bàn tán, nói rằng có thấy công chúa rời khỏi Trì Xuân Uyển, đi ra hậu viện”..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 37: 37: Bày Xong Bước Đi Tiếp Theo

Lời này vừa ra, không khí giống như ngưng đọng.

Ngọc Nghiên quay đầu nhìn người lên tiếng, phát hiện tiêu tỳ kia chính là người nhất nàng ta vào được phòng.

Hai nha hoàn vốn đang châu đầu ghé tai bàn tán, không ngờ lại có người nghe được, thế mà còn báo cho tướng quân!

Tần Như Lương hung ác trợn mắt nhìn Thâm Nguyệt, nói: “Đưa người vào đây nói chuyện!”

Thâm Nguyệt hơi khựng lại, híp mắt nhìn nô tỳ vừa nói lời kia, rồi quay người lại, ưu nhã đứng trong sảnh.

Hai nha hoàn bị dẫn vào quỳ rạp xuống đất, không dám lừa gạt, không thể làm gì khác ngoài việc nói thật.

Một trong hai nha hoàn run rẩy nói: “Vào lúc chính Ngọ, đám nô tỳ quét dọn trong hậu hoa viên thì thấy một người giống công chúa đi ngang qua rừng cây”.

“Có phải đi ra hồ ở hậu viện không?”

Một người khác vội gật đầu: “Đúng ạ”.

Tần Như Lương gào lên: “Thâm Nguyệt, nhân chứng đây rồi, người còn cãi lại không!”

Hương Phiến vừa khóc vừa cười, nàng ta không ngờ đột nhiên lại có chuyển biến, đúng là trời đang giúp nàng ta mà!

Nàng ta nhìn Thâm Nguyệt, nói: “Đúng thế, giờ đã có người đứng ra chỉ người rồi, người còn chống chế gì nữa!”

Thẩm Nguyệt nhìn hai nha hoàn: “Tốt lắm, để ta hỏi các người, khi ấy ta đi một mình hay có người đi cùng?”

Nha hoàn cẩn thận nhớ lại rồi nói: “Khi ấy công chúa không đi một mình mà là có một nha hoàn đi cùng”.

Thẩm Nguyệt mỉm cười: “Ngọc Nghiên bị ta cử ra ngoài phủ, sau khi về thì không thấy bóng dáng đâu, Triệu mục đến chỗ quản gia hỏi thì mới biết có người đưa nàng ta ra được phòng, điểm này quản gia làm chứng.

Mà khi Triệu mục đi làm đồ ăn trưa cho ta thì có người trong bếp làm chứng được.

Trì Xuân Uyển ta tổng cộng chỉ có hai nha hoàn, vậy nha hoàn người thấy là ai?”

Cả hai nha hoàn đều lắc đầu.

Một người nói: “Lúc đó nàng ta cúi đầu, nô tỳ không thấy rõ mặt, nhưng nàng ta mặc áo sam màu vàng, đầu búi song kê, chúng nô tỳ cũng chỉ nhìn thấy bóng lưng”.

“Áo sam vàng, đầu búi song kê à?”, Thẩm Nguyệt hí mắt, chậm rãi nở nụ cười, chỉ vào Hương Phiến: “Các người xem có phải bộ dáng này không?”

Hương Phiến ngạc nhiên trừng lớn mắt.

Nha hoàn chỉ kể lại tình huống khi ấy, nhưng Thẩm Nguyệt lại rất hợp lý mà dẫn dắt bọn họ chỉ vào mục tiêu cuối cùng là Hương Phiến.

Bởi vì vừa khéo nàng ta đang ăn mặc như thế.

Mặc dù bùn đã dính vào người, nhưng không xóa đi màu sắc quần áo của nàng ta hay là búi tóc mà nàng ta chải.

Từ lúc chuyện xảy ra đến giờ, nàng ta còn chưa kịp thay đồ.

Nha hoàn ngẩng đầu nhìn Hương Phiến rồi lại cúi thấp đầu, không dám khẳng định mà cũng không dám phủ nhận: “Có thể là chúng nô tỳ nhận lầm người, Hương Phiến là nha hoàn của Liễu phu nhân, sao có thể ở bên cạnh công chúa được ạ”.

Thâm Nguyệt cười nói: “Đúng thế, nếu lúc ấy nàng ta dẫn ta đi đến hậu viện, để lại Mi Vũ ở đó một mình không người chăm sóc, khiến Mi Vũ trượt chân ngã xuống hồ thì tội cũng lớn lắm”.

Hương Phiến á khẩu, mồ hôi tuôn ra như mưa: “Không phải... Không phải như vậy đâu... Rõ ràng là người dẫn phu nhân đến hồ..”

Thâm Nguyệt ung dung nói: “Người nói là ta chủ động dẫn Mi Vũ qua đó, vậy sao lại có nha hoàn thấy ta đi cùng người vậy? Không phải nên là Ngọc Nghiên dẫn Mi Vũ qua à? Nếu ta thực sự đi tới đó, người xuất hiện thì cũng là do Mi Vũ chủ động dẫn ta đấy chứ? Người nói Mi Vũ muốn hòa giải với ta, vậy sao lại chọn một nơi như thế? Nàng ta xưa nay không phải thích ở trong đình mát à? Chẳng lẽ là ngay từ đầu nàng ta đã định trượt chân ngã xuống, diễn khổ nhục kế để Tần tướng quân thông cảm rồi chèn ép ta?”

“Không phải...”

Hương Phiến đã mất chủ ý, lúc thì nhìn Tần Như Lương, lúc thì nhìn hai nha hoàn kia, rồi hung tợn đẩy bọn họ: “Các người nói đi, mau nói là các người tận mắt thấy nàng ta đi vào hậu viện, nha hoàn bên người nàng ta là Ngọc Nghiên, không phải ta!”

Hai nha hoàn không muốn cuốn vào phân tranh, lắc đầu nói: “Có lẽ là nhận lầm người rồi... Tướng quân, chúng nô tỳ nhận sai người rồi, chúng nô tỳ không dám xác định...”

Thâm Nguyệt nhíu mày nói: “Ta đã bảo mà, cả ngày ta chỉ ở Trì Xuân Uyển, sao có thể ra khỏi viện được.

Hóa ra là các người nhìn nhầm”.

Hương Phiến phẫn nộ đến cùng cực: “Ngươi!”

Thẩm Nguyệt đi vào giữa sảnh, phất áo quay lại nhìn Hương Phiến, nói năng có hờn: “Con tiện tỳ ác nô này, ngươi không chỉ không dốc lòng chăm sóc Mi Vũ mà còn mưu hại vu hãm ta, dụng ý khó dò, đáng chết!”

Giọng nói của nàng lạnh lẽo, không cho phép cãi lại: “Tần tướng quân, cho tới nước này, chắc hẳn mọi chuyện đã có manh mối.

Nha hoàn này nói năng vớ vẩn, hẳn là nên thỉnh gia pháp chứ?”

Từ đầu đến cuối, Thẩm Nguyệt không hề hoảng loạn, mặc kệ Hương Phiến vu cáo thế nào, nàng cũng có thể suy một ra ba.

Tần Như Lương ngồi ở ghế chủ, sầm mặt thật lâu mà không lên tiếng.

Tuy Hương Phiến nói chuyện không hợp lý, nhưng hẳn ta nghe lâu như thế, thấy Thẩm Nguyệt nói chuyện rõ ràng hợp lý, không có lỗ hổng, càng làm cho hẳn ta không tin chuyện này không liên quan đến Thẩm Nguyệt!

Hẳn ta còn chưa mở miệng, Thẩm Nguyệt đã đảo khách thành chủ, nói với quản gia: “Đưa nàng ta xuống, phạt ba mươi gậy theo gia pháp!”

Tất cả mọi người đều cho là Thẩm Nguyệt chết chắc, không ngờ mọi thứ lại chuyển biến khó lường như vậy, nhất thời còn chưa kịp tỉnh hờn.

Ngọc Nghiên và Triệu thị càng sững sờ mà trông.

Bọn họ lúc trước còn đang đổ mồ hôi lạnh cho chủ tử, nhưng xem ra là lo thừa rồi.

Hóa ra Thẩm Nguyệt cũng không hề đi êm nhiên như không, mỗi một chuyện nàng đều bày xong bước đi tiếp theo cả rồi.

Quản gia kịp phản ứng lại, thấy Tần Như Lương không ngăn cản thì gọi hai gia nô tới kéo Hương Phiến ra khỏi phòng khách, chuẩn bị đánh nàng ta ở bên ngoài..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 38: Sát Khí Trong Đáy Mắt Nàng

Hương Phiến cố gắng giãy giụa, kêu lên: “Tướng quân, tướng quân phải tin nô tỳ! Nô tỳ thật sự bị oan!”

Tần Như Lương cuối cùng cũng có động tác.

Hắn ta đứng dậy từ ghế ng ồi, từng bước đi tới chỗ Thẩm Nguyệt.

Bước chân hắn ta ổn định như đập vào lòng người, khiến người ta không khỏi khẽ run rẩy.

Thẩm Nguyệt quý khí ngạo cốt, cho dù Tần Như Lương đứng trước mặt nàng và tỏa ra khí thế áp bức cùng đôi mắt lạnh lùng hận không thể lẳng trì nàng ra thì nàng cũng không mảy may sợ hãi.

Thân thể nàng thẳng tắp không lúi.

Tần Như Lương nhìn nàng chằm chằm, không buông tha chút cảm xúc nào trên mặt nàng: “Ta hỏi cô lần cuối, rốt cuộc có phải cô làm hay không?”

Thẩm Nguyệt nhướng mày nói: “Ta thật sự chưa hề đẩy nàng ta, người cho là ta rảnh rỗi để đi đối phó cái bọn chó mèo linh tinh à?”

Tần Như Lương nghe vậy, giơ tay lên, định tát vào mặt nàng.

Nàng không tránh không né, cất cao giọng: “Ta đề nghị Tần tướng quân sau này đừng có hỏi mấy câu nhảm nhí như vậy nữa.

Người đã quyết tâm không tin ta dù chỉ một chữ, thì việc gì phải ở đây tổn miệng lưỡi.

Mi Vũ ngã xuống h ồ, người chỉ đang muốn tìm một con cừu chịu tội để người xả cơn giận mà thôi!”

Cái tát của Tần Như Lương ngừng lại ngay sát bên mặt của Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt mỉm cười liếc mắt nhìn đám gia nô trong sảnh, nói: “Người muốn tát ta ngay trước mắt nhiều người như vậy, chính là công chúa mất hết thể diện, Hoàng gia cũng mất hết uy nghiêm.

Tần Như Lương, ta thù dai lắm, nếu hôm nay người đánh ta một chút, thì ta sẽ ghi thù gấp mười lần để bắt người, hoặc là Mi Vũ trả lại cho ta”.

Tần Như Lương chậm rãi thu tay, nắm thành nắm đấm.

Lời của hoàng đế trong Ngự Thư phòng lúc sáng vẫn còn văng vẳng bên tai.

Cuối cùng, Tần Như Lương thu tay lại, chấp tay sau lưng, giận quá hóa cười: “Ta dĩ nhiên sẽ không vô duyên vô cớ đánh cô, nhưng đã làm sai thì sẽ phải chịu tội.

Vương tử phạm pháp không khác gì dân, tuy cô là công chúa nhưng cũng là tướng quân phu nhân, nên răn đe cho toàn bộ phủ tướng quân được biết!”

Tần Như Lương ngừng lại một chút rồi bình thản nhìn Hương Phiến sắp bị phạt, lại chán ghét nhìn Thẩm Nguyệt: “Ta nghe cô và Hương Phiến cãi nhau lâu như thế, Hương Phiến không chứng minh được cô đẩy Mi Vũ ngã, mà cô cũng không chứng minh được mình trong sạch.

Đã như vậy, để cho công bằng, Hương Phiến bị phạt thì cô cũng phải bị phạt”.

Nói xong, Tần Như Lương nhìn quản gia, ra lệnh: “Kéo công chúa ra ngoài, phạt nặng ba mươi gậy!”

Hương Phiến lúc này đã không quan tâm bản thân đang gặp nguy hiểm, thấy Tần Như Lương nói vậy thì cười lên, hung ác nói: “Tướng quân anh

minh! Nếu nô tỳ và công chúa không thể chứng minh lời của mình, có công chúa cùng đi, nô tỳ tình nguyện chịu ba mươi gậy này!”

Hahaha, nàng ta biết ngay tướng quân sẽ không tha cho con tiện nhân này mà!

Hôm nay, dù nàng ta có mất nửa cái mạng thì tiện nhân kia sẽ không dễ chịu hơn đâu! Ba mươi gậy đánh xuống, đứa con của tiện nhân này sẽ mất luôn, nói không chừng là một xác hai mạng, không thể cứu vãn!

Triệu thị và Ngọc Nghiên chân mềm nhũn, cầu xin: “Tướng quân, không thể! Công chúa đã mang thai năm tháng rồi, làm sao mà đánh được ạ! Đến lúc ấy sẽ thành một xác hai mạng mất thôi! Nô tỳ xin chịu đánh thay cho công chúa, mong tướng quân nương tay!”

Nương tay? Lúc nàng ta ra tay ác độc thì có nghĩ nương tay cho người khác không?

Tần Như Lương lạnh lùng nói: “Nàng ta mang thai đứa nhỏ chứ không mang thai phù hộ mệnh, nếu chỉ vì có con mà được miễn tội chết thì khác nào vô pháp vô thiên! Sinh tử do trời định, hôm nay đứa bé mất thì cũng là do nàng ta nghiệp nặng, không trách được ai!”

Tướng quân trước giờ luôn khó chịu, ghét bỏ công chúa.

Hôm nay, tướng quân cuối cùng cũng thể hiện hoàn toàn ra trước mặt nhóm hạ nhân.

Vẻ mặt Tần Như Lương thiết diện vô tình, khiến lòng người rét lạnh.

Không ngờ kẻ này lại giết chết cả con mình.

Đây dù gì cũng là một cái mạng.

Quản gia nhắm mắt đứng lên nói: “Tướng quân, thân thể công chúa không chịu nổi đâu ạ, nếu đứa bé chết từ trong trứng nước, tính mệnh công chúa cũng đáng lo.

Lão nô khản cầu tướng quân, nếu như thật sự muốn đánh thì hãy chờ công chúa sinh xong hãy đánh ạ”.

Tần Như Lương nói: “Ai còn cầu tình thì cùng chịu phạt đi!”

Thẩm Nguyệt cầm gậy gỗ trong tay, nói: “Tần Như Lương, người đã đổi mới về mức độ cận bã trong kiến thức của ta rồi đấy, đúng là tâm phục khẩu phục.

Hôm nay người muốn đánh, cũng phải hỏi xem bà đây có đồng ý hay không đã”.

Mặc dù Tần Như Lương có lệnh, nhưng đám gia nô nào dám ra tay chứ? Nếu đánh chết công chúa, thì tội vạ sẽ là họ chịu chứ ai.

Thế nên mọi người đều đứng yên như gỗ mục, không dám thở mạnh.

Tần Như Lương nói: “Các người đều không dám, vậy để ta tự làm!”

Hắn ta vừa dứt lời, cây gậy gỗ trong tay Thẩm Nguyệt đã ào ào phi tới chỗ Tần Như Lương.

Tần Như Lương tay không đỡ lấy, mặc dù biết Thẩm Nguyệt thật sự có sức mạnh, nhưng không ngờ thủ pháp của Thẩm Nguyệt lại linh hoạt đến thế, đánh vào cánh tay của Tần Như Lương một phát rất mạnh.

Bụng Thẩm Nguyệt vương vịu, nàng tức tối thở hỗn hển, thể lực cũng nhanh chóng cạn kiệt, nếu không nàng còn có thể đánh thêm mấy gậy vào tay Tần Như Lương.

Sắc mặt Tần Như Lương xanh mét, tuy hắn ta không kêu đau nhưng Thẩm Nguyệt đã dùng hết sức mình.

Hắn có phải mình đồng da sắt đâu mà không biết đau.

Cuối cùng, Thẩm Nguyệt không địch nổi, bị Tần Như Lương cướp lấy cây gậy.

Ánh mắt Thẩm Nguyệt lộ vẻ âm tàn, không những không dừng tay mà còn rút ra một cây đao nhỏ từ trong tay áo.

Tần Như Lương thấy rõ sát khí trong đáy mắt nàng, trái tim run lên.

Khí phách này tuyệt đối không thua kém người đàn ông nào.

Mặc dù hắn ta chinh chiến sa trường, thường thấy sát phạt, nhưng cũng phải nhìn nàng với con mắt khác.

Tần Như Lương nhìn mũi đao nhanh nhẹn phóng tới, hắn ta bèn nghiêng người qua, thuận tay bắt được nắm tay của Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt phản ứng cực nhanh, móc lại một cái vờ phía bàn tay của Tần Như Lương.

Tần Như Lương nhanh chóng buông tay, khiến Thẩm Nguyệt chỉ chém được vào góc áo của hắn ta.

Đám người ở ngoài sảnh đều há hốc mồm.

Tần Như Lương đã không còn kiên nhẫn, tăng tốc độ, sức mạnh kinh khủng, cuối cùng dùng một tay bắt được cánh tay của Thẩm Nguyệt, đảo ngược tình thế, ép nàng ở trước ngực hắn ta.

Hắn ta nắm cánh tay cầm đao của Thẩm Nguyệt, đao nhỏ dính sát vào cổ trắng nõn của Thẩm Nguyệt..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 39: 39: Kỹ Năng Tuyệt Đỉnh

Lưng Thẩm Nguyệt dán vào ngực hắn ta, thở dốc không ngừng.

Chỉ cần nàng khẽ cử động thì lưỡi của đao nhỏ sẽ vạch vào cổ nàng bất kỳ lúc nào.

Tần Như Lương hơi nghiêng người về phía trước, đầu ghé vào tai nàng, hơi thở lạnh lạnh phun vào tai nàng: “Muốn giết ta? Cũng phải xem cô có cái bản lĩnh này không đã”.

Chỉ sau mấy lần so chiêu, Tần Như Lương đã bị khơi gợi sự thách thức, nhưng đối phương lại là người hắn ta ghét nhất.

Hắn ta nhìn vành tai của Thẩm Nguyệt, lần đầu tiên cảm thấy lỗ tai nàng thật nhỏ xinh, mấy sợi tóc trang điểm đúng chỗ, thùy tai không xô khuyen, lộ ra một lỗ tai không dễ thấy.

Hắn ta lại nhìn góc mặt bên này của Thẩm Nguyệt, vết sẹo kia dường như nhìn nhiều thành quen, cũng không khiến hắn ta ghê tởm như lúc đầu.

Nhưng hắn ta vẫn ghét Thẩm Nguyệt kinh khủng.

Tần Như Lương biết, với tính cách của Thẩm Nguyệt, nàng ta sẽ tuyệt đối không đưa tay chịu trời để hắn ta đánh ba mươi gậy.

Nhưng Mi Vũ còn đang bị thương ở kia, hắn ta sao có thể buông tha cho Thẩm Nguyệt được.

Hắn ta phải đích thân trừng phạt Thẩm Nguyệt.

Đây là Thẩm Nguyệt động thủ trước, dù hoàng đế có trách tội thì cũng sẽ không nói nặng hắn ta được.

Khóe mắt Thẩm Nguyệt đây ý cười, dáng vẻ từ tốn, không tim không phổi nói: “Thẩm Nguyệt ta bất tài, không đấu lại Tần tướng quân người.

Không hổ là đại tướng quân đệ nhất Đại Sở, đối phó một người phụ nữ như ta đúng là dễ như trở bàn tay”.

Tần Như Lương thay đổi sắc mặt, âm u nói: “Lúc này không phải cô nên xin tha thứ hay sao? Vậy mà còn dám nói mấy lời mỉa mai?”

Thẩm Nguyệt lại nghiêng mặt nhìn hắn ta: “Ta cứ thích khiêu khích người đấy, người dám một đao cứa cổ ta không?”

Vào lúc nàng quay đầu, Tần Như Lương không thể không dịch đao xê ra.

Nàng cười vô cùng nhẹ nhàng: “Tần tướng quân, người không dám giết Tĩnh Nguyệt công chúa của Đại Sở đâu đúng không, vì nếu giết ta thì người sẽ thành kẻ tạo phản mà”.

Tần Như Lương lại bắt đầu nổi giận.

Thẩm Nguyệt nói: “Nhưng ta lại dám đấy.

Ta sợ gì đâu chứ? Ta chỉ là một cái cây đơn độc, một công chúa nghèo túng bị đại tướng quân bạo lực gia đình.

Sau này ta cùng đường mạt lộ thì cũng có thể xách đao giết cả nhà người mà.

Nói không chừng ta còn thay hoàng huynh xóa bỏ một mối họa lớn ấy chứ, coi như là công đức đầy trời!”

Ánh mắt Tần Như Lương u ám, nắm chặt đao nhỏ trong tay, gằn từng tiếng: “Thẩm Nguyệt, cô đừng tự cho mình là đúng nữa”.

Bỗng nhiên, bên ngoài sảnh vang lên một tiếng nói chói tai: “Các người đang làm gì mà nhộn nhịp thế?”

Gia nô nghe thấy tiếng thì lui về sau, tự động tách ra hai bên.

Thẩm Nguyệt trừng mắt nhìn, thấy bên ngoài có một người đàn ông tô son điểm phấn đi vào, khuỷu tay nhét một cây phất trần, mặc áo tím.

Khi ấy đầu nàng chỉ kịp lóe lên một suy nghĩ – đây là thái giám thật sao?

Tần Như Lương khựng lại, hắn ta vẫn còn đang cầm đao cưỡng ép Thẩm Nguyệt, thái giám kia đã nhìn thấy toàn bộ, muốn thu tay cũng đã muộn.

Thái giám ngẩn người, rồi trời chày nói: “Ban nãy chúng ta tới đây, thấy tiển viện không có ai ngoài hai tên thủ vệ, nghe nói tất cả đã tràn vào sảnh này, nên chúng ta tự động đi vào đây nhìn xem, không ngờ lại thấy cảnh tượng ‘hoành tráng’ thế này”.

Thẩm Nguyệt trừng mắt nhìn thái giám, có một cảm giác tâm linh tương thông.

Tần Như Lương cảm thấy người phụ nữ trước mặt mình bắt đầu run rẩy, sau đó hắn ta nhìn xuống thì lập tức đông cứng.

Hắn ta lại thấy Thẩm Nguyệt chớp mắt liền khóc ra, tốc độ rơi lệ cực nhanh, cảm xúc chập trùng, uất ức đáng thương, nghẹn ngào thành tiếng.

Cả quá trình như nước chảy mây trôi, khiến người ta không kịp trở tay!

Đây là lần đầu tiên Tần Như Lương tận mắt thấy Thẩm Nguyệt khóc kể từ khi hắn ta cưới Liễu Mi Vũ.

Thẩm Nguyệt hơi run rẩy, đôi mắt như dòng suối, nước mắt rơi ào ào.

Đây còn là người phụ nữ kiêu ngạo bất tuân vừa rồi sao?

Không chỉ có Tần Như Lương mà nhóm gia nô bên ngoài cũng trợn tròn mắt.

Vừa nãy còn là một người phụ nữ mạnh mẽ mà bây giờ đã thành yếu điệu thực nữ rồi.

Thật sự đây là cùng một người ư?

Ngọc Nghiên ngăn người một chút rồi lập tức bị Thẩm Nguyệt truy vấn
nhiệm, bắt đầu đỏ mắt, khóc òa lên.

Không cần biết mọi chuyện, mặc dù công chúa có thể chỉ đang diễn,
nhưng công chúa vẫn đang khóc rất thật!

Ngọc Nghiên là một nha hoàn thông minh, nhớ đến cảnh tượng trước
đó, bèn lén nhéo đùi, khóc đến hăng hái!

Nàng ta thì thào: “Công chúa đừng khóc nữa... là nô tỳ sai, nô tỳ không
bảo vệ được công chúa...”

Thẩm Nguyệt hơi nhướn mày, trong lòng lại tán thưởng, tiểu nha đầu
có tíền đờ!

Thẩm Nguyệt thút thít nói: “Không phải lỗi của người, là chính ta không
tốt, ai bảo tướng quân lại ghét ta đến thế chứ”.

Giọng nói của nàng mềm như mèo con, xen lẫn giọng mũi, ai nghe thấy
cũng nhận nhạo trong lòng.

Thái giám kia thấy vậy thì bắt đầu tỏ vẻ đau lòng chuyên nghiệp: “Công
chúa đừng khóc nữa, người khóc làm tâm can nô tài muốn tan nát theo.

Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy, sao Tần tướng quân lại lấy đao kê
vào cổ công chúa? Tần tướng quân, công chúa là phận nữ nhi liễu yếu đào
tơ, dù không được tướng quân sủng ái nhưng tướng quân cũng không thể
đối xử với công chúa như vậy được chứ.

Thế này chúng ta biết nói sao với hoàng thượng chứ, hoàng thượng
chắc chắn sẽ giận lắm”.

Tần Như Lương khẽ buông Thẩm Nguyệt ra, lui về sau một bước,
gương mặt lạnh lẽo cương nghị.

Thẩm Nguyệt lão đảo hai bước, Ngọc Nghiên vội vàng tiến lên đỡ lấy.

Thẩm Nguyệt không kiêu không sợ mà nói: “Làm phi tần hoàng huynh vẫn nhớ đến ta, mong công công thay Tĩnh Nguyệt gửi lời cảm tạ đến hoàng huynh.

Chuyện hôm nay vô tình để công công nhìn thấy, dù gì cũng là Tĩnh Nguyệt sai nên mới khiến tướng quân tức giận đến thế.

Công công xin đừng nói lại với hoàng huynh làm gì”.

Thẩm Nguyệt không phải không biết nhượng bộ, nàng có thể cúi cái đầu cao quý của mình, nhưng phải xem xét thời thế.

Càng bảo công công đừng nói thì công công này chắc chắn sẽ thổi gió bên tai hoàng đế.

Ngọc Nghiên nghe xong, lộ ra vẻ mặt phẫn nộ: “Công chúa, tướng quân đã gác đao lên cổ người rồi mà người còn nói đỡ cho hắn ta ư? Người không nên say đắm hắn ta như vậy!”

Mặt công công lạnh đi: “Ngọc Nghiên, ngươi là người theo hầu công chúa, ngươi nói xem là có chuyện gì xảy ra?”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 40: 40: Người Sẽ Phải Cảm Ơn Ta Sớm Thôi

Ngọc Nghiên liền vui mừng nói: “Nhị phu nhân không hiểu vì sao mà ngã xuống hồ, nha hoàn bên người nhị phu nhân nói là công chúa đẩy nàng ta.

Nhưng công chúa nhà chúng ta cả ngày hôm nay không hề ra khỏi viện, sao có thể làm vậy được! Nhưng tướng quân không tin, một hai đời trừng phạt công chúa.

Đáng thương công chúa đã mang thai năm tháng mà tướng quân cũng mặc kệ, muốn đánh công chúa ba mươi gậy!”

Ngọc Nghiên khóc rờn: “Công công, công chúa còn đường sống nữa sao? Nếu không phải công công đến kịp lúc thì tướng quân đã bắt giữ công chúa để đích thân ra tay rồi!”

“Thế mà lại có chuyện này? Nói như vậy, chúng ta đúng là may mắn, đến đúng lúc quá”.

Công công thở dài, quơ phát trần, lại nói: “Chúng ta hôm nay phụng mệnh hoàng thượng đưa đến thuốc bổ trong cung để công chúa yên tâm dưỡng thai.

Hoàng thượng rất mong chờ đứa bé của công chúa bình an ra đời, nhưng Tần tướng quân lại mặc kệ công chúa có thai, một mực muốn động thủ, như vậy làm chúng ta rất khó bàn giao với hoàng thượng”.

Không đợi Tần Như Lương lên tiếng, Thẩm Nguyệt đã vừa khóc vừa cười nói: “Công công, chuyện hôm nay là hiểu lầm thôi, tướng quân cũng vì nghe lời tiện tỳ nói bậy nên giận nhầm ta, lần sau chàng sẽ không như vậy đâu...”

Thẩm Nguyệt hoàn hảo đẩy mọi chuyện lên người Hương Phiến.

Thẩm Nguyệt đã nói đến vậy rồi, công công cũng không thể nhiều lời nữa, chỉ nói: “Tướng quân phải đảm bảo cho công chúa được bình an, sau này không được phép xảy ra chuyện như vậy nữa.

Nếu không, hoàng thượng không thấy đưa bé chào đời thì sẽ giáng tội Tàn tướng quân, tướng quân nên tự giải quyết cho thỏa đáng”.

Thẩm Nguyệt nói: “Thẩm Nguyệt cảm ơn công công trước”.

Công công lập tức quay ra nhìn Hương Phiến, nói: “Ta thấy con tiện tỳ này dám vu oan cho công chúa là đáng đánh.

Hôm nay chúng ta sẽ làm chủ, thưởng cho nó ba mươi gậy, Tàn tướng quân có dị nghị gì không?”

Công công này là người thân tín của hoàng đế, hôm nay đích thân đến tặng đồ cũng là ý của hoàng đế.

Tàn Như Lương không được lựa chọn, chỉ đành nói: “Người đâu, dùng hình!”

Thế là đám gia nô đi lên lấy gậy gỗ đè Hương Phiến, hai gia nô khác cũng đánh Hương Phiến thật mạnh, không dám qua loa.

Tiếng kêu thảm thiết của Hương Phiến vang khắp sảnh, hai tay nàng ta cào vào ván gỗ đến đứt cả móng.

Công công thấy đánh gần xong thì đặt đồ lại rồi dẫn đám thái giám khác rời đi.

Thẩm Nguyệt đứng ngoài cửa ra vào của đại sảnh, nói với đám gia nô: “Chuyện hôm nay đến đây thôi, mọi người giải tán đi, ai làm việc này, nếu không khách quý đến mà cứ vườn không nhà trống thế này, người ta sẽ thấy hết chuyện riêng của nhà ta mất”.

Đám gia nô vội vàng rút lui.

Thẩm Nguyệt được Ngọc Nghiên đỡ, cảm nhận được áp lực phía sau lưng thì quay lại nhìn Tần Như Lương, thản nhiên lau nước mắt ở khóe mắt, ánh mắt toát ra ý chí lạnh lùng, chậm rãi nói: “Tần tướng quân, từ nay trở đi, người đã không có quyền xử lý đứa con trong bụng ta nữa rồi.”

Người tốt nhất hãy trông chừng Mi Vũ của người đi, nếu còn dám có ý hãm hại con ta thì hoàng huynh sẽ tức giận, nàng ta cũng không được yên thân đâu!”

“Thẩm Nguyệt, cô vênh váo cái gì”, Tần Như Lương hí mắt nói: “Ta không ngờ người diễn giỏi vậy đấy”.

Thẩm Nguyệt mỉm cười: “Ngại quá, bà đây gốc diễn kịch mà, ta không chỉ vênh mà còn vênh lên được tận trời cơ.”

Tần Như Lương, sau này còn nhiều thời gian lắm, nhưng dù thế nào thì người cũng không tránh được kết cục thê ly tử tán đâu.

Người không muốn đứa bé này nhưng lại có người khác muốn”.

Nói xong, Ngọc Nghiên liền đỡ Thẩm Nguyệt rời đi.

Thẩm Nguyệt ra khỏi sảnh, thấy Hương Phiến hữu khí vô lực nằm trên ghế đầu, sau lưng là vết máu mờ mờ, gương đôi mắt nhắm đến cực điểm nhìn chăm chăm chính mình.

Thẩm Nguyệt ngừng lại, rũ mắt nhìn nàng ta, nói: “Yên tâm, không chết được đâu, đừng có trùng mắt với ta, người sẽ phải cảm ơn ta sớm thôi”.

Nàng vừa dứt lời thì đã có một bóng người xông vào.

Hóa ra là Liễu Mi Vũ sau khi tỉnh dậy, biết tin Hương Phiến phải chịu phạt ở đây thì cố gắng rời giường, được nô bộc đưa đến.

Vừa thấy dáng vẻ này của Hương Phiến, nàng ta gần như ngất tiếp.

Tần Như Lương thấy thế, hất người làm ra, ôm Liễu Mi Vũ trong lòng.

Liễu Mi Vũ dựa vào ngực chấn ta, khóc như mưa, tái nhợt yếu ớt.

Tần Như Lương bảo người khiêng Hương Phiến xuống, còn hắn ta thì ôm Liễu Mi Vũ rời đi.

Quay về Phù Dung Uyển, Liễu Mi Vũ khóc lóc thảm thiết: “Vì sao... Hương Phiến rõ ràng không làm sai đi đâu gì... sao lại phải chịu trừng phạt chứ...”

“Nàng đừng khóc”, Tần Như Lương dịu dàng lau nước mắt cho nàng ta: “Hương Phiến chỉ là nha hoàn mà thôi, dưỡng bệnh mấy hôm là khỏi”.

Liễu Mi Vũ nói: “Tuy là nha hoàn nhưng Mi Vũ lại thân với Hương Phiến như tử muội, bây giờ Hương Phiến vì giúp ta đòi lại công bằng mà bị phạt, Mi Vũ cũng thấy giày vò theo... Ta biết nàng ta là công chúa, nhưng công chúa cũng không thể ức hiếp ta đến mức này chứ.”

Nếu lần này không được phát hiện thì e là Mi Vũ sẽ không được gặp lại tướng quân nữa rồi...”

Tần Như Lương ôm Liễu Mi Vũ lại, vừa giận vừa thương.

“Từ khi Mi Vũ được gả vào đây, công chúa chưa một lần đối tốt với Mi Vũ...”

Liễu Mi Vũ khóc rất lâu, mặc kệ Tần Như Lương khuyên bảo thế nào cũng không ngừng.

Tần Như Lương cũng đang nén giận, trong lòng khó chịu, mới nói: “Mi Vũ, đừng khóc nữa, hôm nay người trong cung tới, người muốn bảo vệ nàng ta không phải ta, mà là hoàng thượng”.

Liễu Mi Vũ hơi khựng lại.

Tần Như Lương nói tiếp: “Nếu sau này có cơ hội thì ta nhất định sẽ đòi lại công bằng cho nàng.”

Sau này nàng cũng tránh xa nàng ta ra, đừng đụng đến đứa bé đó, nếu không nàng cũng sẽ gặp họa đấy, hiểu chưa?”

Duôi mắt Liễu Mi Vũ mang theo nước mắt, rưng rưng không nói.

Tần Như Lương giãn cơ mặt, nhẹ nhàng giải thích: “Không phải là ta muốn giữ nó mà là hoàng thượng muốn nó phải được bình an sinh ra.

Hôm nay lên triều xong, hoàng thượng đã cảnh cáo ta một lần rồi”.

Sắc mặt Liễu Mi Vũ trắng bệch, không ngừng gật đầu: “Vâng, Mi Vũ nghe theo tướng quân.

Mi Vũ không muốn tướng quân bị hoàng thượng giáng tội, Mi Vũ cũng không muốn rời xa tướng quân...”

Nếu hoàng thượng phát hiện ra bí mật của nàng ta thì nàng ta chắc chắn sẽ phải chết..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 41: 41: Hoạt Động Thể Chất

Tần Như Lương vui mừng ôm nàng ta vào lòng, vuốt tóc nói: “Mi Vũ, nàng tin tưởng ta, ta không dây dưa cả đời với Thẩm Nguyệt đâu, sau này chỉ có một mình nàng là người đứng ở bên ta thôi”.

Nghe Tần Như Lương nói vậy, Liễu Mi Vũ cảm nhận được sự ngọt ngào và hạnh phúc từ tận đáy lòng.

Thẩm Nguyệt dù có cố gắng thế nào thì cũng sẽ không được Tần Như Lương yêu thích.

Tần Như Lương chỉ yêu một mình nàng ta.

Nhưng Liễu Mi Vũ lại không ngờ rằng, ngay trong tương lai không xa thôi, Tần Như Lương sẽ tự phá vỡ lời thề của mình.

Sau khi Thẩm Nguyệt về, quản gia đã kiểm kê lại đồ mà trong cung đưa đến rồi đem tới Trì Xuân Uyển cùng một danh sách dài.

Đây là vật hoàng thượng ngự tứ, Tần Như Lương dù có muốn nghiêng về Liễu Mi Vũ thì cũng không thể cắt xén bớt của Thẩm Nguyệt được.

Ngoài thuốc bổ ra, trong cung còn phát chút vải vóc và đồ trang sức.

Tất cả đều là đồ vật trong cung, tinh xảo hoa mỹ, độc nhất vô nhị.

Thẩm Nguyệt bảo Ngọc Nghiên cầm vải vóc đi cắt may quần áo mới, ba người trong viện đều có phần.

Triệu thị đi theo bên người nàng, lái nhai không ngừng: “Lần sau công chúa đi đâu thì nhớ phải nói cho nô tỳ một tiếng.

Nhờ đâu lại xảy ra chuyện như hôm nay thì chúng ta còn có cách đối phó.

Nô tỳ xin nói nhiều một câu, công chúa biết rõ tướng quân sủng ái nhị phu nhân như vậy rồi, nếu nàng ta mà có chuyện gì bất trắc, tướng quân chắc chắn sẽ giận cá chém thớt lên đầu công chúa.

Mấy tháng nữa là công chúa sẽ sinh, nô tỳ không mong gì, chỉ cầu được bình an thôi...”

Thẩm Nguyệt nằm dựa vào ghế, hai chân vắt ngang, bình yên ngủ thiếp đi trong sự lạnh nhai của Triệu thị.

Khi nàng tỉnh lại thì đã là chạng vạng tối.

Ban ngày thời tiết sáng sủa, gió thổi mát mẻ, đến xâm tối, ráng chiêng kéo dài ngàn dặm, ánh lên cả căn phòng một lớp mạ vàng.

“Công chúa, mau ăn tối thôi ạ”, Ngọc Nghiên dọn bát đĩa, nói.

Thẩm Nguyệt tối nay ăn nhiều hơn bình thường một bát, còn bảo Ngọc Nghiên lấy thêm cơm cho nàng.

Ngọc Nghiên lo lắng nói: “Công chúa mà ăn nhiều như vậy, đầy bụng thì sao ạ.

Bây giờ người cứ ăn ít một chút, lát nữa mà đói thì nô tỳ đi nấu bữa khuya cho công chúa”.

Thẩm Nguyệt cao thâm khó lường nói: “Lát nữa phải đi hoạt động thể chất, mất sức lắm, ta đương nhiên là phải ăn thêm hai bát cơm rồi”.

“Làm gì mà mất sức ạ?”, Ngọc Nghiên hỏi.

Sau khi ăn xong, sắc trời dần tối đi.

Ngọc Nghiên thấy Thẩm Nguyệt chuẩn bị bao tải, dây thừng và gậy gộc thì kinh ngạc không hiểu.

Cho đến khi Thẩm Nguyệt dẫn Ngọc Nghiên đi vào bụi cỏ gần đường vào Phù Dung Uyển để nằm vùng thì Ngọc Nghiên mới bừng tỉnh đại ngộ,

công chúa muốn gây án đây mà!

Ngọc Nghiên lo lắng nói: “Công chúa, chúng ta quay về đi, ở đây nguy hiểm quá!”

Phải biết Tần Như Lương lúc nào cũng đi trên con đường này đến Phù Dung Uyển, nếu bị hắn ta bắt được, lại thấy số đò vật này thì có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch nỗi oan.

Có đi đâu mục tiêu của Thâm Nguyệt không phải Liễu Mi Vũ mà là nha hoàn mới lên của nàng ta.

Nha hoàn này tên Vân Nga, không ai khác chính là người đã nhốt Ngọc Nghiên vào dục phòng sáng nay, rồi lại tự ý lên tiếng cứu Hương Phiến ban nãy.

Đám nha hoàn muốn nịnh nọt chủ tử để phục vụ có rất nhiều.

Vừa hay Vân Nga này to gan, bắt được thời cơ thích hợp.

Hôm nay Hương Phiến bị đánh ba mươi gậy, không đứng dậy nổi, sao còn có thể tiếp tục hầu hạ bên cạnh Liễu Mi Vũ chứ.

Nàng ta quay về phòng của hạ nhân để dưỡng thương, nhưng Liễu Mi Vũ không thể không có nha hoàn, thế là chọn Vân Nga đi hầu hạ.

Thâm Nguyệt đánh “bốp” một phát, chết một con muỗi, bình tĩnh nói: “Ác giả ác báo mà, Ngọc Nghiên, đối phó với đám người này thì không nên sợ hãi, cứ làm đi, công chúa bảo vệ người”.

Ngọc Nghiên vừa cảm thấy ấm áp lại thấy lo lắng.

Nàng ta mím miệng ngồi ở một bên phất tay áo, không cho muỗi bay quanh Thâm Nguyệt: “Công chúa, vì một nha hoàn mà phải ngồi xổm ở đây cho muỗi đốt thật không đáng chút nào! Sau này nô tỳ đi xử lý nàng ta cho”.

“Không sợ, hôm nay công chúa ta rảnh”.

Phù Dung Uyển còn đang sáng đèn.

Chỉ chốc lát sau, đã thấy một bóng người thon dài, cao ngất đi từ đường bên kia đến Phù Dung Uyển.

Chỉ nhìn cái khí chất khốn nạn này là biết người đến là T`ân Như Lương.

Chủ tớ hai người nín thở bất động trốn trong bụi cỏ, nhìn T`ân Như Lương đi ngang qua.

Đúng là oan gia ngõ hẹp mà.

Thẩm Nguyệt lúc ấy cũng chỉ muốn lao ra mà lấy cái bao chụp vào đầu hắn ta, sau đó đánh cho hắn ta sừng mặt!

Ngọc Nghiên đè cây gậy trong tay nàng xuống – công chúa, đừng kích động! Phải bình tĩnh!

Thẩm Nguyệt cố gắng nhẫn nhịn, nhìn T`ân Như Lương đi vào trong Phù Dung Uyển.

Mục tiêu của nàng bây giờ không phải hắn ta.

T`ân Như Lương đi vào không lâu thì Vân Nga đã đi ra.

Lúc T`ân cầu và Liễu gà ân ái thì nha hoàn không thể đứng làm bóng đèn được.

Tối nay Liễu Mi Vũ còn cần uống thuốc, Vân Nga đi ra Phù Dung Uyển là để bưng thuốc cho Liễu Mi Vũ.

Nhưng khi đi ngang qua con đường này, Thẩm Nguyệt lặng lẽ đứng dậy, tiện tay phải cò dính vào mép váy, bước ra ngoài, xuất hiện phía sau lưng Vân Nga.

Vân Nga khi ấy nghe thấy động tĩnh, cảm nhận được có người, kinh hoàng quay đầu lại.

Nhưng nàng ta chưa kịp nhìn rõ ai thì Thâm Nguyệt đã đánh một gậy vào đầu khiến nàng ta ngất đi.

Động tác của Thâm Nguyệt rõ ràng lưu loát, nhanh như chớp.

Ngọc Nghiên thấy thế mà kinh tâm động phách.

Thâm Nguyệt móc bao tải ra, đặt Vân Nga vào, sau đó nhẹ nhàng kéo bao tải như kéo một đồ vật quay về, ném gậy cho Ngọc Nghiên, cũng không quay đầu lại: “Ngọc Nghiên, đi thôi.

Lát nữa người mà tỉnh lại thì nhớ đánh cho bất tỉnh, hiểu chưa?”

Ngọc Nghiên ôm chặt gậy trước ngực, ngờ ngác nói: “Hiểu, hiểu rồi ạ”.

Tiểu nha đầu đi theo công chúa nhà mình, đột nhiên cảm thấy bóng lưng của công chúa vô cùng cao lớn, để lại cho nàng ta một cảm giác an toàn khó tả.

Công chúa lại còn một tay kéo Vân Nga chứ, đúng là khỏe như trâu!

Thâm Nguyệt đi một đoạn thì đổi sang tay khác kéo..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 42: 42: Làm Tốt Lắm

Ngọc Nghiên thấy vậy, vội đi lên nói: “Công chúa nghỉ chút đi ạ, để nô tỳ làm cho.

Không cần thận lại động thai khí thì chết”.

Thẩm Nguyệt ngừng lại, quay đầu cười nhìn Ngọc Nghiên.

Vết sẹo trên mặt nàng ở trong bóng tối thì khó mà thấy rõ, thân hình được ánh trăng sạch sẽ không tỳ vết bao phủ, gió đêm khẽ thổi bay mép váy của nàng, khoe miệng nở một nụ cười dịu dàng mà xinh đẹp.

Ngọc Nghiên nhất thời nhìn đến ngây người, sao lại có người không thích người đẹp như công chúa cơ chứ? Đúng là lũ mù!

Thẩm Nguyệt thấy Ngọc Nghiên ngờ ngác bất động, liền nhượng mày nói: “Người bảo để người làm mà, sao còn thất thần làm gì?”

Ngọc Nghiên lấy lại tinh thần, nhiệt tình nhận bao tải từ trong tay Thẩm Nguyệt, dùng sức kéo về phía trước.

Nàng ta như một con nghé con cố chấp cày bừa.

Đi được một hồi lâu thì mệt mỏi thở hồng hộc, quay đầu nhìn lại, thấy mới cách chỗ Thẩm Nguyệt đứng có mấy bước đường.

Thẩm Nguyệt đi tới gần lấy, nói: “Ngọc Nghiên, người yếu quá”.

Ngọc Nghiên khổ sở nói: “Nô tỳ đương nhiên là không bằng công chúa rồi, công chúa được huấn luyện đặc biệt kia mà”.

“Hửm?”, Thẩm Nguyệt hỏi: “Hóa ra là ta còn được huấn luyện đặc biệt à?”

Ngọc Nghiên câm nín, cảm giác như bản thân đã nói sai đi đâu gì.

“Ai huấn luyện ta vậy?”, Thẩm Nguyệt thấy nàng ta không nói gì thì hỏi tiếp.

“Ừm, thì là lúc trước, khi phụ hoàng của công chúa còn tại thế thì có mời người đến dạy”, Ngọc Nghiên sợ Thẩm Nguyệt hỏi tiếp: “Công chúa, chuyện trước kia không nhớ thì thôi ạ, cũng không phải ký ức tốt đẹp gì”.

Từ tận đáy lòng, Ngọc Nghiên không muốn để Thẩm Nguyệt nhớ lại chuyện đã qua.

Sống như bây giờ nàng ta thấy rất tốt mà.

Coi như có nhớ đến thì cũng là cảnh còn người mất.

Thẩm Nguyệt trước đó là vì nghĩ quá nhiều sự việc, trong lòng nàng chưa có một ngày nào thoải mái.

Nếu bây giờ còn nhớ ra phụ hoàng cùng mẫu hậu đã chết thảm trong cung thế nào thì Ngọc Nghiên thật sự sợ rằng công chúa sẽ giống như trước kia, vì trốn tránh những sự thật tàn khốc đó mà để bản thân trở nên ngốc nghếch.

Thẩm Nguyệt còn muốn hỏi xem ai là người dạy nàng thì Vân Nga đột nhiên tỉnh lại.

Vân Nga đang giãy giụa trong cái bao tải.

Thẩm Nguyệt hí mắt nhìn Ngọc Nghiên, Ngọc Nghiên ban đầu còn hơi sợ, nhưng biết được Vân Nga không thể tỉnh lại, nếu không nàng ta sẽ hô hoán, gọi người khác đến.

Sau đó Ngọc Nghiên nghĩ đến việc nàng ta nhất mình trong hiệu thuốc, bèn quyết tâm liều mạng.

Có công chúa ở đây rồi, sợ cái đêch gì!

Thế là Ngọc Nghiên cắn răng vung gậy lên đánh vào bao.

Đánh hai cái, bên trong đã tắt tiếng.

Thẩm Nguyệt giờ ngón cái với Ngọc Nghiên: “Làm tốt lắm”.

Ngọc Nghiên bây giờ vẫn còn run tay, nàng ta nào đã làm những chuyện như thế này bao giờ.

Sau đó, Thẩm Nguyệt kéo Vân Nga đi đến bên viện khác, nghe nói đó là chuồng chăn ngựa.

Trên đường đi, Vân Nga có tỉnh lại, nhưng trước lạ sau quen, Ngọc Nghiên đánh hai lần là thuận tay, mặt không đỏ tim không đập.

Đi vào chuồng ngựa, giờ này đã không có ai.

Gia nô trông ngựa cho ngựa ăn cỏ tối xong thì đã về nghỉ ngơi, sáng mai mới quay về.

Thẩm Nguyệt bịt mũi nói: “Mùi này đúng là tuyệt vời thật đấy”.

Nếu thật sự để cho Vân Nga ở lại đây một đêm thì đúng là kỷ niệm khó quên.

Nhưng Thẩm Nguyệt cũng đã đánh nàng ta đến ngất xỉu để đưa tới đây, há lại là để đùa với nàng ta sao?

Đương nhiên không phải.

Thẩm Nguyệt kéo Vân Nga đến đám vải bố chất đống để ăn cho ngựa, rồi đá vào người nàng ta.

Vân Nga bất giác tỉnh lại, chóng mặt rên rỉ vài tiếng.

Nàng ta bị kéo đi dọc đường, lại bị đánh mấy gậy, lúc này cả người chỉ thấy đau rất.

Vân Nga nhanh chóng phản ứng lại, kịch liệt giãy giụa trong bao, nhưng bao đã bị Thẩm Nguyệt buộc chặt bằng dây thừng, nàng ta muốn mở ra thì

khó càng thêm khó.

“Các người là ai? Muốn làm gì hả!”, Vân Nga vừa sợ vừa giận kêu lên: “Mau thả ta ra!”

Lúc này đã đến chuồng ngựa thì cũng không sợ có ai nghe được.

Ngọc Nghiên rất hả giận.

Ban ngày nàng ta bị Vân Nga nhốt trong hiệu thuốc, cũng đã dùng những câu như thế để gào lên nhưng không một ai đáp lại.

Bây giờ Vân Nga cũng phải nếm trải cảm giác này.

Có đi đâu hoàn cảnh ở chuồng ngựa còn ác liệt hơn trong được phòng nhì đâu.

Thẩm Nguyệt từ tốn nói: “Nghe nói người là chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, không coi ai ra gì, toàn phủ đầu rất khó chịu với người.

Vì vậy mà thế theo yêu cầu của mọi người, người nên chịu một chút trừng phạt nho nhỏ”.

Vân Nga the thé nói: “Vớ vẩn! Ta là nha hoàn bên người phu nhân! Tốt nhất là người mau thả ta ra ngoài ngay, bằng không, để phu nhân biết được thì các người chết chắc!”

Thẩm Nguyệt nhún vai nói: “Vậy thì chờ nàng ta biết rồi tính tiếp.

Nàng ta hiện tại ở còn không mang nổi mình ốc, không bảo vệ nổi Hương Phiến thì nói gì đến bảo vệ người?”

Nói rồi, Thẩm Nguyệt quay người muốn đi.

Vân Nga còn đang tức giận chửi mắng không ngừng, thiếu mỗi việc ân cần hỏi thăm mười tám đời tổ tông của Thẩm Nguyệt thôi.

Ngọc Nghiê n đi ở phía sau, li ê n quay v ề vung gậy đánh cho Vân Nga mấy cái, Vân Nga rên lên hai câu r ồi yên lặng.

Thâm Nguyệt quay lại nhìn Ngọc Nghiê n, nghe thấy Ngọc Nghiê n nói: “Con mẹ nhà ngươi, ền muốn chết”.

Thâm Nguyệt: “...”

Ngọc Nghiê n ngẩng đầu lên, chủ tứ hai mặt nhìn nhau.

Sau đó, Ngọc Nghiê n méo miệng nói: “Công chúa, bình thường nô tỳ không thô lỗ vậy đâu.

Tại nàng ta nói lảm quá”.

Ngọc Nghiê n thấy công chúa không đáp, đang định nhận sai thì Thâm Nguyệt đã vung tay tới, ôm cổ Ngọc Nghiê n, Ngọc Nghiê n lão đảo đi theo nàng.

Hai chủ tứ bá vai bá cổ ra khỏi chu ồng ngựa.

Thâm Nguyệt nhướn mày nói: “Ngọc Nghiê n rất thông minh mà.

Có phải ngươi thấy làm một người không tốt không xấu thì vẫn sáng khoái hơn làm người tốt không?”

“Vâng, nô tỳ thấy rất thích”.

“Làm một người xứng đáng với bản thân cũng sẽ sáng khoái hơn làm một người không tốt không xấu nhiều”, Thâm Nguyệt ân cần dạy bảo: “Sau này làm gì cũng phải xứng đáng với bản thân, công chúa ta không yêu cầu nhiều quy củ đâu”.

“Ai mắng ngươi, ngươi không cần mắng lại, nhưng có thể đập nát miệng của kẻ đó.

Ai cản ngươi, ngươi cũng không cần cản trả, nhưng có thể bẻ gãy răng kẻ đó”.

“Còn ai dám đánh người, chuyện này không thể nhịn, nhất định phải trả thù gấp bội.

Người đánh không thắng, công chúa sẽ giúp người đánh”..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 43: 43: Sao Công Chúa Còn Cứu Á Ta

Ngọc Nghiên cảm thấy ấm áp muốn khóc, nước mắt lưng tròng nói: "Tuy rằng nói như vậy có chút không thích hợp, nhưng từ sau khi công chúa trở nên khôn ngoan hơn thì nô tỳ liền có cảm giác mình cùng công chúa là người một nhà...!sau này nô tỳ nhất định phải bảo vệ tốt người nhà của mình!"

Thẩm Nguyệt dờ khóc dờ cười nói: "Trước kia ta ngốc đến như vậy sao?"

Ngọc Nghiên lắc đầu nói: "Kỳ thật công chúa không ngốc, công chúa đâu có thể hiểu được rõ ràng mọi chuyện.

Chỉ là bọn họ đâu khinh thường công chúa ngốc..."

Đi được nửa đường, Thẩm Nguyệt nghe thấy bụng của Ngọc Nghiên đang réo lên.

Một nụ cười ấm áp hiện lên trên gương mặt của Thẩm Nguyệt, nàng nói: "Người đói bụng rồi phải không?"

Ngọc Nghiên ôm bụng, e thẹn nói: "Công chúa nghe lầm rồi, đó là tiếng kêu của con dế mèn ven đường".

"Dế mèn ở đâu ra? Chẳng lẽ con dế đã chui vào bụng người rồi sao? Đến đây để công chúa nghe thử một chút nào!"

"Công chúa đừng quậy nữa!"

Công chúa cùng nha hoàn vui đùa ãn ãn dưới ánh trăng.

Ngọc Nghiên vừa phải cẩn thận không cho Thẩm Nguyệt chạy quá nhanh lại vừa không cho nàng động vào bụng của mình, cho nên nàng ta vừa chạy vừa dừng giống như một con bướm đang dập dờn vậy.

Mùa hạ sắp tới, buổi đêm chỉ mát mẻ chứ không quá lạnh, những giọt sương nhỏ dần đọng lại trên những phiến lá non xanh mướt.

Khi váy áo nhẹ nhàng lướt qua trên mặt cỏ thì liền bị thấm sương.

Buổi tối Liễu Mi Vũ vẫn chưa uống thuốc, Vân Nga thì đã bị chặn lại giữa đường cho nên Tần Như Lương đã đợi rất lâu cũng không thấy ai mang thuốc đến Phù Dung Uyển.

Vì vậy, Tần Như Lương đã ra khỏi Phù Dung Uyển, đích thân xuống nhà bếp lấy thuốc.

Hắn ta không ngờ đêm nay lại gặp Thảm Nguyệt cùng Ngọc Nghiên cũng đang đi tới nhà bếp.

Sau khi chủ tớ hai người đùa giỡn trong vườn thì quyết định tới nhà bếp tìm đồ ăn khuya.

Trên đường Tần Như Lương đi tới nhà bếp, hắn ta nhìn thấy bóng dáng của hai nữ nhân cũng đang đi tới nhà bếp từ một con đường khác dưới ánh trăng mờ ảo.

Hắn ta đột nhiên dừng bước, sắc mặt bất giác đen lại, trước mặt hắn ta có bóng cây che khuất cả thân hình cho nên rất khó để người ta có thể phát hiện.

Thảm Nguyệt mặc một chiếc váy dài tay rộng với cổ áo cao đứng che kín cổ, khác hẳn với Liễu Mi Vũ lúc nào cũng mặc y phục để lộ ra chiếc cổ cao cùng xương quai xanh thanh tú, loại y phục này của Thảm Nguyệt tuy kín đáo nhưng nhìn lâu cũng cảm thấy rất đẹp mắt.

Sự chú ý của người khác sẽ không rơi vào chiếc cổ cao hoặc là xương quai xanh của nàng, cũng sẽ không có cơ hội nảy sinh ý đồ nhìn xuống cảnh xuân bên dưới từ xương quai xanh của nàng.

Thảm Nguyệt ăn mặc rất rộng rãi, không có thắt lưng, cũng không cố ý để lộ ra những đường cong mê hoặc của nàng, nhưng người ngoài hoàn

toàn có thể nhận ra dáng người cao gầy yếu đuối lúc ẩn lúc hiện phía sau bộ y phục rộng rãi đó.

Chiếc váy rộng rãi không che được chiếc bụng đã hơi phồng lên của nàng, nàng nheo mắt dưới ánh trăng sáng, lộ ra nụ cười mê người.

Khi đó Tần Như Lương dường như đã không còn nhìn thấy vết sẹo trên mặt nàng nữa.

Đây là lần đầu tiên hắn ta nhìn thấy nụ cười chân thành của Thẩm Nguyệt, trong khi đùa giỡn với Ngọc Nghiên, nụ cười của nàng hoàn toàn không giống với bình thường, đó không phải là nụ cười nửa miệng thường ngày mà là nụ cười tỏa nắng ấm áp, dường như không thể tìm ra chút khuyết điểm nào.

Nữ nhân trong mắt hắn ta lúc này đã hoàn toàn trút bỏ vẻ ngoài lạnh lùng, cũng không còn chua ngoa đanh đá như ban ngày nàng cố tình thể hiện ra, nàng lúc này dịu dàng và tốt bụng giống như những người phụ nữ bình thường nhưng không hề là một người phụ nữ tầm thường.

Nữ nhân này có quá nhiều khuôn mặt, rốt cuộc thì đâu mới là mặt thật của Thẩm Nguyệt?

Thẩm Nguyệt thở hắt hển, trong mắt tràn đầy sự trêu đùa, cúi người đi tới trước mặt Ngọc Nghiên nói: "Ôi, đau bụng quá!"

Ngọc Nghiên kinh hãi, ngay lập tức chạy nhanh tới đỡ nàng nói: "Công chúa, đứa trẻ đá người sao? Nô tỳ không chạy nữa, người nên nghỉ ngơi một chút đi".

Đúng lúc này Thẩm Nguyệt liền tóm lấy Ngọc Nghiên rồi cù lét nàng ta cười đến chết đi sống lại.

Gió thổi phần tóc quanh tai Thẩm Nguyệt tung bay, nàng liền giơ tay vén tóc ra sau tai.

Tần Như Lương liếc mắt nhìn, nhưng chính hắn ta cũng không để ý sắc mặt của mình đã dần dần đi, khóe miệng còn khẽ nhếch lên.

Khi hắn phục hồi lại tinh thần thì khóe miệng lại hạ xuống, nhất thời cảm thấy khó chịu trong lòng.

Chết tiệt, hắn ta vậy mà lại bị nữ nhân này mê hoặc!

Hắn không thể quên trước đây nữ nhân này đã làm nhục Mi Vũ đến mức nào?

Nghĩ đến đây, đầu óc của Tần Như Lương liên tục tỉnh táo, khi hắn ta nhìn Thẩm Nguyệt lần nữa thì trong mắt lại hiện lên vẻ chán ghét.

Ở đầu bên kia, Thẩm Nguyệt và Ngọc Nghiên đã cùng nhau bước đi xa, Tần Như Lương đi cùng một hướng nhưng chỉ âm thầm đi theo họ, không xa cũng không gần.

Ngọc Nghiên nhớ lại những chuyện đã xảy ra vào ban ngày, thấy Thẩm Nguyệt hoàn toàn không đề cập đến nó nữa nên nàng ta đành phải hỏi: "Công chúa, hôm nay khi nô tỳ bị Vân Nga nhất thì đã xảy ra chuyện gì?"

Thẩm Nguyệt liếc nhìn nàng ta rồi nói: "Đều là chuyện quá khứ rồi, nhắc lại để làm gì chứ?"

Ngọc Nghiên trầm mặc trong chốc lát, sau đó bĩu môi nói: "Nô tỳ chỉ muốn biết có phải bọn họ lại bày ra kế hoạch xấu xa gì để đối phó công chúa hay không?"

Thẩm Nguyệt ngẩng đầu nhìn ánh trăng, một lúc sau mới nói: "Vậy thì còn phải xem bọn họ có năng lực đó hay không?", ngừng một chút, nàng lại nhàn nhạt nói: "Sáng nay người đi quá lâu mà chưa trở về cho nên Triệu mục đã ra sân trước tìm người, lúc đó Hương Phiến đã đến Trì Xuân Uyển nói rằng nếu như ta muốn biết tung tích của người thì ta phải đi với ả ta một chuyến".

Ngọc Nghiên sừng sốt, toát mồ hôi lạnh nói: "Công chúa thật sự đi cùng ả ta sao?"

"Người nghĩ ta không đi mà được sao? Nơi gặp mặt là do bọn họ chọn, sau đó ta mới biết nơi đó có một cái ao nước đầy đĩa, hai người bọn họ muốn hợp tác với nhau đây ta xuống ao", Thẩm Nguyệt bình thản nói: "Đúng là tự tìm đường chết, nếu như ta không phối hợp thì chẳng phải đã uổng công bọn họ vất óc bày mưu tính kế rồi sao?"

Ngọc Nghiên nghe vậy thì vô cùng căng thẳng hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó Hương Phiến té ngã trước, Liễu Mi Vũ vô cùng sợ hãi, còn chưa đợi ta ra tay thì đã tự lùi về phía sau rồi ngã xuống ao".

Ngọc Nghiên nói: "Đây gọi là gieo nhân nào gặp quả nấy, sao công chúa còn muốn cứu ả ta chứ?"

"Ta cứu ả ta sao?", Thẩm Nguyệt cười nói: "Con mắt nào của người thấy ta cứu ả ta vậy?"

Ngọc Nghiên mím môi nói: "Nô tỳ chính mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy, nếu như công chúa không bảo quản gia chạy nhanh đến đó thì Liễu thị đã chết rồi"..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 44: 44: Một Đêm Bất Ổn

Thẩm Nguyệt nheo mắt suy nghĩ một chút, sau đó néo néo khuôn mặt tròn trịa của Ngọc Nghiên, cười nói: "Tiểu nha đầu này, người đừng nghĩ công chúa của người tốt bụng đến như vậy."

Ta giữ ả ta lại để sau này từ từ đùa giỡn mà thôi".

"Nhưng cũng không thể phủ nhận rằng công chúa đã cứu ả ta".

Hai người vừa nói chuyện vừa đi vào khu nhà bếp.

Tần Như Lương từ trong bóng tối đi ra, nhìn chằm chằm theo bóng lưng Thẩm Nguyệt dần biến mất, nét mặt lộ ra vẻ khó hiểu.

Đèn trong nhà bếp vẫn sáng nhưng mọi người đều đã đi ngủ.

Nếu như chủ nhân cần ăn khuya truyền lệnh tới thì mới có người dậy làm bữa khuya cho chủ nhân.

Khi Thẩm Nguyệt và Ngọc Nghiên bước vào thì chỉ có ánh đèn vàng hắt ra từ nhà bếp, trong sân vắng vẻ đến lạ thường.

Bọn họ còn chưa bước vào trong bếp thì đã nghe thấy ở góc sân có tiếng mèo kêu yếu ớt.

Thẩm Nguyệt bước tới nhìn thì liền thấy có một con mèo con màu vàng sữa, đôi mắt ướt át bất lực, thân hình gầy yếu đang run lên.

Ngọc Nghiên cảm thấy thương hại nói: "Tại sao lại có một con mèo con ở đây?"

Thẩm Nguyệt đưa tay ra, con mèo con rất cảnh giác mà vươn tay ra cào.

Thẩm Nguyệt cười nói: "Đi lấy chút đồ ăn đến đây đi".

Ngọc Nghiêן quay đầu đi vào phòng bếp lấy một ít bánh hấp ra r ấ nói: "Chỉ còn lại thứ này, không biết nó có chịu ăn không".

Thâm Nguyệt lấy bánh hấp cho mèo con ăn, chắc chắn là rất đói cho nên lúc đầu nó chỉ chống cự một lúc nhưng sau đó đã bắt đầu ăn từng chút một.

Ngọc Nghiêן đứng dậy nói: "Công chúa cho nó ăn trước đi, nô tỳ đi nấu chút cháo cho công chúa".

Ngọc Nghiêן quay người đi vào bếp, để lại Thâm Nguyệt một mình trong sân.

Khi T ầן Như Lương vừa nhấc chân đi vào thì đã thấy nàng ng ấ xồm trong góc sân, kiên nhẫn cho mèo con ăn.

Tóc hai bên thái dương của nàng xoa xuống che đi khuôn mặt của nàng.

Ng ấ xồm một lúc lâu khiến nàng cảm thấy rất khó chịu, li ềן chịu không nổi ng ấ bệt xuống, một tay ôm lấy mèo con, một tay cho nó ăn thức ăn trong lòng bàn tay, mèo con rung rung chòm râu ăn không ngừng, thỉnh thoảng còn kêu lên mấy tiếng meo meo.

Thâm Nguyệt nheo mắt cười, vuốt ve bộ lông của nó, nhẹ nhàng nói: "Ăn đi, khi nào có sức thì lại cào ta thêm l ầן nữa".

Hóa ra nàng cũng rất dịu dàng, chỉ là không dịu dàng với tất cả mọi người.

Nhưng trong lúc con mèo con đang ăn thì lại đột nhiên giật mình đứng dậy, nó nhảy ra khỏi lòng Thâm Nguyệt r ấ chui vào trong bụi cỏ bên cạnh.

Thâm Nguyệt vừa muốn đứng dậy thì đột nhiên nhìn thấy trước mặt xuất hiện một đôi giày bằng gấm màu đen.

Nàng nhìn dọc theo đôi giày lên trên thì mới thấy T ầן Như Lương đang đứng trước mặt nhìn xuống nàng bằng ánh mắt trịch thượng.

Hắn nhìn nàng bằng ánh mắt khinh thường, lạnh lùng hỏi: "Nửa đêm cô còn đến đây làm gì?"

Thẩm Nguyệt vỗ tay, đứng lên nói: "Chỉ có người mới được phép đến đây, còn ta thì không sao?"

Tần Như Lương liếc mắt nhìn nàng, tỏ ra chán ghét nói: "Nếu như cô đói bụng thì cứ bảo người hầu nấu đồ ăn khuya giao đến, cô đích thân đến đây làm gì? Có phải cô biết thuốc của Mi Vũ vẫn còn ở đây cho nên muốn tới giờ trò hay không?"

Chỉ cần vừa nhìn thấy Thẩm Nguyệt là Tần Như Lương liền không thể không đem tất cả ác ý đẩy hết lên đầu của nàng.

Chỉ có như vậy mới có thể khiến cho hắn ta yên tâm thoải mái tiếp tục chán ghét nàng.

Thẩm Nguyệt nhếch miệng nói: "Không sai, ta vừa mới hạ độc ở bên trong xong".

Tần Như Lương tận mắt nhìn thấy Thẩm Nguyệt chưa từng bước vào bếp từ khi tới đây, nhưng miệng của nàng thì vẫn điệu ngoa như vậy.

Thẩm Nguyệt hoàn toàn không xem hắn ta ra gì, mèo con đã bị dọa chạy khiến cho nàng cảm thấy rất không vui, cảm thấy hắn ta giống như không khí ô nhiễm, chỉ muốn hắn ta biến đi càng nhanh càng tốt.

Không ngờ Tần Như Lương lại đột nhiên nắm lấy cổ tay Thẩm Nguyệt.

Ngay lập tức nụ cười khinh bỉ trên miệng Thẩm Nguyệt biến mất, nàng lạnh lùng nói: "Tần tướng quân đang muốn làm gì vậy?"

Tần Như Lương nhìn chằm chằm vào mắt nàng, không hiểu tại sao lại cảm thấy nữ nhân chân thành dưới ánh trăng vừa rồi hoàn toàn khác với nữ nhân xấu xí trước mặt.

Hắn ta mím môi nói: "Ta cảnh cáo cô không được quá đáng.

Mi Vũ là nữ nhân ta yêu, sau này cô không được làm khó nàng, không được làm tổn hại đến nàng".

Thẩm Nguyệt lại nở nụ cười khinh bỉ nói: "À ta là nữ nhân người yêu thì có liên quan quái gì đến bà đây? Bà đây không phải là mẹ của người, ta còn phải giúp người chăm tiêu thiếp hay sao?"

Lần nào nàng cũng có thể khiến cho hắn ta trở nên vô cùng tức giận.

Tần Như Lương lạnh lùng nói: "Chỉ cần cô không làm tổn thương nàng nữa thì ta có thể hứa với cô sau khi cô sinh đứa trẻ cô sẽ được sống một cuộc sống bình yên".

"Cái quái gì vậy? Nghe giọng điệu của người cứ như là đã ban cho ta ơn huệ gì lớn lắm vậy? Đáng tiếc bây giờ ta chẳng cần đi đâu đó.

Lúc này chi bằng người nên quản Mi Vũ nhà người đi, chỉ cần ả ta đừng vác xác đi tìm chết thì người đã có thể thấp hương tạ ơn tổ tiên rồi".

Tần Như Lương hừ lạnh một tiếng nói: "Cô cho rằng hoàng thượng là cộng rơm cứu mạng của cô hay sao? Đừng quên lúc đầu cô đã sống sót như thế nào, muốn hoàng thượng tin tưởng cô không chút nghi ngờ thì chẳng khác nào kẻ ngu nói mớ.

Ta khuyên cô vẫn nên biết thức thời một chút..."

Tuy nhiên, hắn ta còn chưa kịp nói dứt lời thì đã nghe "bộp" một tiếng.

Tần Như Lương trợn to mắt, ngã xuống tại chỗ.

Thẩm Nguyệt nhìn thấy Ngọc Nghiên đang đứng chết trân trước mặt, tay nàng ta vẫn cầm hung khí chính là cây gậy trước đó.

Nàng ta đã lặng lẽ xuất hiện sau lưng Tần Như Lương từ lúc nào rồi đánh Tần Như Lương đến ngất xỉu.

"Sao người làm vậy được thế?", Thẩm Nguyệt hỏi.

Ngọc Nghiên vội vàng ném hung khí đi rồi nói: "Nô tỳ, nô tỳ nín thở kiễng chân đi tới."

Nô tỳ thấy hắn ta tóm lấy tay công chúa thì cảm thấy hắn ta định đánh công chúa", Ngọc Nghiên ngậy người nhìn Thẩm Nguyệt hỏi: "Công chúa, có phải nô tỳ đã gây ra đại họa rồi hay không?"

Thẩm Nguyệt đá một cước vào người Tần Như Lương đang bất tỉnh, nhếch khóe miệng xấu xa lên rồi tiếp tục dùng đũa giẫm lên mặt hắn ta rồi nói: "Đừng sợ, dù sao hắn ta cũng không tận mắt nhìn thấy ai đánh mình."

Người nhặt cây gậy lên đi, sau này có ai hỏi thì cứ liều mạng mà chối bay chối biến là được".

Thẩm Nguyệt cảm thấy vô cùng vui vẻ, tiếp tục giẫm lên mặt Tần Như Lương thêm mấy lần nữa.

Ngọc Nghiên cầm theo cháo đã nấu, cùng Thẩm Nguyệt trở về Trì Xuân Uyển.

Nghe nói sau đó Tần Như Lương được một người hầu đi tiêu đêm tìm thấy đang nằm bất tỉnh trong khu nhà bếp, lúc đó trên mặt hắn ta còn có rất nhiều dấu giày, không biết đã phải trải qua những chuyện gì.

Tần Như Lương siết chặt nắm tay, nghiến răng nghiến lợi nói: "Thẩm Nguyệt, cô chán sống rồi!"

Lại nghe nói đêm đó Vân Nga đã bị nhốt trong bao tải cả đêm ở chuồng ngựa làm mồi cho đám muỗi.

Muỗi trong chuồng ngựa vừa nhiều vừa hung dữ, hôm sau khi người ta vào chuồng cho ngựa ăn thì tưởng thứ trong bao tải là cỏ nuôi ngựa cho nên liền vác ra ngoài rồi đổ vào máng cỏ..

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 45: 45: Địa Làm Được Bao Nhiêu Món

Kết quả là đám ngựa rất không hài lòng với bữa sáng này cho nên đều ðồng loạt nhổ nước miếng vào mặt Vân Nga.

Vân Nga tỉnh táo lại sau đó liền thét lên chói tai rồi nhảy ra khỏi máng cỏ, suýt chút nữa còn dọa chết một gia đình.

Nàng ta nghiêng ngả lão đảo sau khi bước ra khỏi máng cỏ, còn chưa kịp ra khỏi chuồng ngựa thì đã té xuống đất, toàn thân dính đầy phân ngựa.

Trong lúc Thẩm Nguyệt đang nhàn nhã thưởng thức trà buổi sáng thì đã nghe thấy tiếng của Ngọc Nghiên hưng phấn truy ền đến.

Ngọc Nghiên nắm chặt tay, ánh mắt hiện lên vẻ kích động nói: "Nô tỳ chưa bao giờ cảm thấy cuộc sống trong phủ tướng quân lại phấn khích như vậy! Công chúa, sau này người nhất định phải mang theo nô tỳ khi làm chuyện xấu đó!"

Thẩm Nguyệt gõ nhẹ ngón tay lên trán tiểu nha đầu rồi nói: "Tiểu nha đầu này đừng có học theo thói xấu chứ!"

Ngọc Nghiên tự tin nói: "Nô tỳ không muốn trở thành người tốt, nô tỳ chỉ muốn không làm thất vọng người nhà của mình thôi".

Hôm nay Tần Như Lương đích thân tới đây tính sổ, lúc này hắn ta đã thay y phục, dấu giày trên mặt cũng đã được rửa sạch nhưng nét mặt còn khó coi hơn so với lúc còn dấu giày trên mặt.

Tần Như Lương vừa bước vào sân thì đã nhìn thấy bức tranh dán trên cửa, trên đó có viết: "Gà và chó không được phép vào", hắn ta tức giận đến mức phẫn như muốn nổ tung.

Không phải "gà và chó" ở trong tranh chính là Tần Như Lương và Liễu Mi Vũ đó sao?

Triệu thị cảm thấy sợ hãi, xem đi, sớm hay muộn cũng sẽ bị tướng quân biết.

Tần Như Lương đứng sừng sững ở trong sân, hướng vào nhà quát lớn: "Thẩm Nguyệt, rút ra đây cho ta!"

Thẩm Nguyệt nhàn nhã bước ra khỏi phòng, Ngọc Nghiên ở bên cạnh ân cần phe phẩy chiếc quạt tròn.

Vừa nhìn thấy sắc mặt đen kịt của Tần Như Lương thì Thẩm Nguyệt đã cảm thấy rất vui vẻ, tựa vào cửa cười nói: "Tần tướng quân thật sự quá đáng, tướng quân muốn ta rút ra kiếm gì đây, tướng quân có thể dạy cho ta được không?"

"Thẩm Nguyệt, cô đừng làm bộ làm tịch", Tần Như Lương tức giận nhìn Ngọc Nghiên đang đứng bên cạnh nàng, gằn giọng nói: "Tối hôm qua người dám ra tay đánh ta sao?"

Ngọc Nghiên sững sờ, tỏ ra vô tội lắc đầu: "Tướng quân, oan uổng cho nô tỳ quá, có cho nô tỳ thêm một trăm lá gan thì nô tỳ cũng không dám đánh tướng quân!"

"Nhưng ngoài người ra thì làm gì còn kẻ khác?"

Thẩm Nguyệt nói: "Ý của tướng quân là đêm qua tướng quân bị đánh ngất sao? Ôi trời, lúc đó tướng quân trợn mắt ngất xỉu, chẳng còn thấy oai phong của một đại tướng quân đâu nữa, thật mất mặt".

Tần Như Lương bước lên, rất muốn tính sổ với nàng.

Thẩm Nguyệt lại nói: "Sao, người muốn chó cùng rứt dậu có phải không? Người nói Ngọc Nghiên đánh người vậy thì người có chứng cứ hay không? Người có tận mắt nhìn thấy hay không?"

Ngọc Nghiên vội vàng gạt đầu, tỏ ra đứng đắn nói: "Nô tỳ phải nấu cháo cho công chúa, không hề rời khỏi bếp nửa bước".

Thẩm Nguyệt cười nói: "Nàng ta là một tiểu nha đầu nhút nhát, đừng nói là không dám đánh tướng quân, cho dù nàng ta dám thì tướng quân cũng là người quanh năm luyện võ, làm sao có thể không nhận ra nàng ta đang đến gần mình chứ? Giờ thì hay rồi, tướng quân không tìm ra kẻ thủ ác lại đi đổ tội cho một nha hoàn, chuyện này nếu như truyền ra ngoài thì không chỉ người mất mặt mà cả phủ tướng quân đều mất mặt".

Tần Như Lương biết rất có thể là do Ngọc Nghiên làm ra chuyện đó bởi vì lúc đó ngoài nàng ta ra thì không có ai khác ở đó.

Nếu như là một người luyện võ đến gần thì hẳn ta sẽ có thể phát hiện ra ngay lập tức.

Nhưng bây giờ hẳn ta cũng không thể nói gì nữa.

Bởi vì nữ nhân Thẩm Nguyệt này có khả năng ngụy biện quá mạnh mẽ, dường như tất cả các lý do trên đời này nàng đều có thể viện ra hết.

Tần Như Lương nói: "Thẩm Nguyệt, cô tốt nhất đừng nên dung túng cho nha hoàn của mình, nếu không cô phải tự gánh lấy hậu quả!"

Thẩm Nguyệt hất cằm, nhìn Tần Như Lương khiêu khích nói: "Nàng ta nói không đánh thì chính là không đánh, ta không tin nàng ta chẳng lẽ lại đi tin người hay sao? Cũng giống như Mi Vũ của người nói ta đánh ả ta vậy, ta nói ta không đánh nhưng người vẫn tin Mi Vũ của người răm rắp.

Chuyện này cũng giống như vậy, người có hiểu không?"

"Được lắm, cô giỏi lắm!", Tần Như Lương tức giận cười gằn nói: "Chuyện đó tạm thời không nhắc đến nữa, còn cái gì đang dán ngoài cửa đây?"

Thẩm Nguyệt liếc nhìn ra cửa, cười nói: "Là một bức tranh đó".

"Cô mắng ai là gà, mắng ai là chó?"

Thẩm Nguyệt nghiêm mặt nói: "Người đã hiểu lầm ta rồi, ta nói gà chó không được vào thì chính là gà chó không được vào".

"Nhưng người trong tranh rõ ràng là...", T`ân Như Lương tức giận đến không nói nên lời.

Nhưng người trên bức tranh rõ ràng là hấn ta và Liễu Mi Vũ.

Thẩm Nguyệt nói: "Ta chỉ vẽ một bức tranh có hai người sau đó viết thêm một câu, ta cũng không nói câu bên dưới có liên quan đến hai người bên trên.

T`ân tướng quân muốn vào ta cũng đâu có ngăn chặn được".

Thẩm Nguyệt xoa bụng, T`ân Như Lương ôm một bụng tức tới đây nhưng lại không làm gì được nàng, buổi sáng tiến cung còn bị hoàng thượng mắng một trận.

Hấn ta chạy đến đây muốn nói lý lẽ với nàng thì lại bị nàng biến đen thành trắng.

T`ân Như Lương cau mày nói: "Thẩm Nguyệt, cô tốt nhất đừng nên để ta nắm được điểm yếu, nếu không ta sẽ khiến cho cô hối hận không kịp!"

Cuối cùng, T`ân Như Lương chỉ có thể phất tay áo rời khỏi Trì Xuân Uyển, lúc rời đi còn không quên nhìn lại bức tranh trên cửa, hấn lôi bức tranh xuống xé thành từng mảnh, bẻ khung tranh thành củi vụn.

Hôm nay trời trong nắng ấm, ngày hôm qua quản gia lo cứu chữa cho Liễu Mi Vũ cho nên hôm nay mới có thời gian dọn rửa sạch sẽ ao nước.

Dưới ao không chỉ có bùn lầy mà còn có rất nhiều tổ đĩa.

Đám đĩa trong đó kết thành từng mảng lớn trong vô cùng đáng sợ, Thẩm Nguyệt còn mang theo Ngọc Nghiên đi xem náo nhiệt một chút.

Ngọc Nghiên không để Thẩm Nguyệt đến gần, dưới ánh mặt trời mùa hạ chỉ đứng xa xa nhìn thấy cũng cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Ngọc Nghiê n tận tình khuyên bảo: "Công chúa hiện tại đang mang thai, đừng hù dọa đ ứa trẻ!"

Thâm Nguyệt xoa xoa cảm nghĩ: "Không biết đ ồng đ ĩa kia còn có thể nấu đ ược bao nhiêu món?"

Ngọc Nghiê n không nói nên lời, chỉ cần nghĩ đ ến đi đ ều đó là nàng ta đã muốn nôn mửa!

Quả nhiên Thâm Nguyệt nói đ ược làm đ ược.

Nàng đã yêu cầu người hầu lấy ra một ít đ ĩa sau đó mang ra nhà bếp, bảo nhà bếp xào sả ớt thật thơm.

Ngọc Nghiê n cố chống lại cảm giác buồn nôn, nét mặt co giật nói: "Công chúa, người đừng nói với nô tỳ rằng người muốn ăn món này...! nô tỳ sẽ không bao giờ để công chúa ăn nó đâu!"

Thâm Nguyệt trợn mắt nói: "Ta có bị ngốc đâu? Phụ nữ mang thai sao có thể ăn cái này.

Hơn nữa người có muốn ăn ta cũng không cho người ăn đâu, cái này là để cho Mi Vũ".

Nàng liền bảo Ngọc Nghiê n mang theo hộp thức ăn đ ầy ắp rồi vui vẻ dẫn nàng ta đ ến Phù Dung Uyê n thăm Liễu Mi Vũ...!

"Công chúa, chuyện ngày hôm qua còn chưa lắng xuống, hay là lần này đừng gây rắc rối nữa..."

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 46: 46: Rạn Nứt

Thẩm Nguyệt liếc nhìn nàng ta một cái rồi nói: "Người nói gì vậy? Tất cả đều là người một nhà, đương nhiên phải quan tâm lẫn nhau rồi."

Mi Vũ bị thương cho nên ta mới đi thăm nàng ta, có thứ tốt đương nhiên ta phải chia sẻ cho nàng ta".

Ngọc Nghiên lộ vẻ bối rối.

Như vậy còn không phải là muốn đi gây rắc rối hay sao?

Khi họ đến Phù Dung Uyển thì Vân Nga đã ra đón họ trước.

Nhìn thấy nàng ta có vết xước trên mặt, vết bầm trên tay, làn da trên đây vết muỗi đốt, cả chủ tớ hai người Thẩm Nguyệt đều không có biểu hiện gì khác biệt.

Liễu Mi Vũ mời Thẩm Nguyệt vào.

Thẩm Nguyệt bảo Ngọc Nghiên dọn món ăn ra mời Liễu Mi Vũ ăn.

Kết quả là chỉ chốc lát sau thì Liễu Mi Vũ đã hét toáng lên rồi đuổi cả hai ra ngoài.

Ánh mặt trời bên ngoài vô cùng tươi sáng, Thẩm Nguyệt khẽ phe phẩy quạt vạt, nở nụ cười xấu xa nói: "Đúng là phụ lòng người tốt, một món ăn ngon như vậy mà lại đi lãng phí".

Nàng quay lại nhìn Liễu Mi Vũ trong phòng nói: "Mi Vũ ngoan, hôm nay ta bắt được rất nhiều đĩa, đĩa này vỡ rồi cũng không sao, lát nữa để ta bảo nhà bếp nấu đĩa khác mang tới".

Liễu Mi Vũ kích động, the thé hét lên: "Người không được tới đây nữa! Nếu như người còn dám tới đây nữa thì ta sẽ bảo tướng quân đánh gãy chân của người!"

Thẩm Nguyệt vẫn nở nụ cười xấu xa, nghênh ngang bước đi.

Sau khi Tần Như Lương nghe được chuyện này thì hắn ta đã ra lệnh cho người hầu trong nhà không được để Thẩm Nguyệt bước vào Phù Dung Uyển nữa bước, nếu không tất cả người hầu sẽ bị trừng phạt.

Vì vậy, mỗi khi Thẩm Nguyệt bước ra khỏi Trì Xuân Uyển thì ánh mắt của tất cả người hầu đều theo sát nàng, một khi phát hiện nàng muốn đến Phù Dung Uyển thì bọn họ sẽ ngay lập tức nhảy ra ngăn cản.

Trong thời gian Liễu Mi Vũ dưỡng thương Vân Nga luôn túc trực chăm sóc nàng ta.

Vân Nga là một nha hoàn thông minh lanh lợi, không cần Liễu Mi Vũ dặn dò nhiều thì cũng có thể hiểu được ý của chủ nhân.

Vân Nga ít nói nhưng hiểu rất rõ tâm ý của Liễu Mi Vũ.

Đôi khi Liễu Mi Vũ chỉ cần nhìn một cái thì Vân Nga cũng có thể hiểu được nàng ta muốn gì.

Liễu Mi Vũ cảm thấy Vân Nga có năng lực và chu đáo hơn Hương Phiến nhiều.

Hương Phiến thường nói rất nhiều, bất cứ khi nào có cơ hội nàng ta đều lải nhải không thôi.

Những lúc Hương Phiến gây náo loạn bên tai của nàng ta, nàng ta cũng cảm thấy rất phiền.

Cho nên mấy ngày nay Liễu Mi Vũ rất tĩnh tâm, nhất thời quên mất mình còn có một nha hoàn là Hương Phiến.

Hương Phiến đã phải dưỡng thương trong phòng kể từ khi bị phạt đánh ba mươi trượng lớn.

Nàng ta cũng nghe nói rằng Vân Nga đã đến chăm sóc cho Liễu Mi Vũ.

Tất nhiên bên cạnh Liễu Mi Vũ phải có một nha hoàn mới, đi đâu này Hương Phiến có thể hiểu được.

Khi nàng ta dưỡng thương xong thì nàng ta sẽ trở lại bên cạnh Liễu Mi Vũ.

Nhưng mấy ngày nay không có ai đến hỏi thăm thương thế của Hương Phiến, ngay cả Liễu Mi Vũ cũng chưa từng thấy bóng dáng, chuyện này khiến cho Hương Phiến cảm thấy không vui.

Đột nhiên T`ân Như Lương lại đến tìm Hương Phiến vào buổi tối.

Hắn ta không muốn có kẻ khác nhìn thấy, cũng không muốn cho Liễu Mi Vũ biết.

Lúc Hương Phiến chuẩn bị đi ngủ thì có người gõ cửa.

"Ai?"

"Là ta".

Hương Phiến đương nhiên nhận ra giọng nói của T`ân Như Lương, cho nên nàng ta mở cửa ngay lập tức, nhìn T`ân Như Lương đang đứng ở cửa với vẻ mặt kinh ngạc.

T`ân Như Lương nhíu mày, sải bước vào phòng của nàng ta.

Hắn ta không quanh co lòng vòng, ngay lập tức hỏi vào trọng tâm: "Ta hỏi ngươi, ngày hôm đó tại sao Mi Vũ lại rơi xuống ao?"

Trái tim của Hương Phiến như muốn lộn cả ra ngoài, nàng ta lập tức quỳ xuống nói: "Tướng quân minh giám, phu nhân thật sự bị công chúa đẩy ngã..."

Từ hai ngày trước khi vô tình nghe được cuộc nói chuyện giữa Thẩm Nguyệt và Ngọc Nghiên thì hắn ta luôn canh cánh trong lòng.

Tần Như Lương lạnh lùng nói: "Hương Phiến, ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng để nói ra sự thật!"

Chẳng lẽ tướng quân đã biết được đi đâu gì đó rồi sao?

Hương Phiến hoảng sợ nhưng vẫn buộc mình phải bình tĩnh trở lại.

Nàng ta nghĩ nếu như tướng quân thật sự biết chuyện thì đã không chạy tới đây hỏi mình vào lúc nửa đêm như thế này!

Nàng ta không thể thừa nhận!

Hương Phiến nghiến răng nghiến lợi nói: "Nô tỳ không nói dối, những lời nô tỳ nói đều là sự thật!"

Nàng ta ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng nhìn Tần Như Lương nói: "Tướng quân, người chịu khổ chính là phu nhân, nô tỳ nói dối thì có ích lợi gì? Nếu tướng quân không tin nô tỳ thì có thể hỏi phu nhân, nếu như nô tỳ có nửa lời nói dối thì nô tỳ cam lòng để cho tướng quân cùng phu nhân xử lý".

Thấy không hỏi ra được chuyện gì, Tần Như Lương liền nhanh chóng bỏ đi.

Hắn ta chỉ đang cố trấn an bản thân.

Thẩm Nguyệt là một nữ nhân xảo quyệt, sao hắn ta có thể tin tưởng vào lời nói của nàng chứ.

Nhưng khi Tần Như Lương rời khỏi phòng Hương Phiến thì liền bị người hầu của phủ tướng quân bắt gặp.

Người hầu dụi dụi mắt, nhìn bóng lưng kia rõ ràng chính là tướng quân, làm người hầu còn tưởng mình đã nhìn nhầm.

Hương Phiến tiếp tục chờ cho đến khi vết thương của nàng ta sắp lành mà vẫn không thấy Liễu Mi Vũ đến hỏi han gì.

Ngược lại, nàng ta chỉ nghe được những chuyện như Vân Nga đã hầu hạ Liễu Mi Vũ chu đáo như thế nào, Liễu Mi Vũ coi trọng Vân Nga như thế nào,...!

Sau đó, cuối cùng Vân Nga cũng đến gặp Hương Phiến.

Vân Nga mặc trang phục nha hoàn cấp cao, sắc mặt điềm tĩnh, từng hành động đều chuẩn mực.

Hương Phiến biết mình không nên so đo với Vân Nga nhưng khi thấy Vân Nga tỏ thái độ cấp trên thì nàng ta không khỏi nghĩ rằng Vân Nga vì được thăng chức cho nên hôm nay mới tới gặp nàng ta.

Nha hoàn này dựa vào cái gì mà lên mặt với mình?

Hương Phiến không chịu được, liền bực mình nói: "Phu nhân bảo người đến đây hỏi thăm ta sao?"

Vân Nga nói: "Phu nhân bảo ta đến nói với người một tiếng, bảo người an tâm dưỡng thương, không cần vội vã quay về Phù Dung Uyển hầu hạ".

"Không thể nào!", Hương Phiến nói: "Trước đây ta luôn là người hầu hạ phu nhân, không có ta hầu hạ sao phu nhân có thể quen được? Lời này chắc chắn là do người tự nói, người muốn phu nhân quên mất ta để người có thể chiếm được lợi ích".

Vân Nga liếc nhìn nàng ta nói: "Người muốn nghĩ như vậy thì ta cũng không còn cách nào.

Ta đã chuyển lời xong rồi, bây giờ phu nhân còn đang đợi ta trở về".

Nói xong Vân Nga quay người bỏ đi.

Hương Phiến không chút nghĩ ngợi tóm chặt lấy nàng ta rồi nói: "Không được, ta không cho người đi.

Người đang nghĩ gì vậy, người nghĩ mình hầu hạ phu nhân được một thời gian thì liền có thể lên mặt với ta sao? Ta mới là nha hoàn thân cận

của phu nhân, ta còn giúp phu nhân chịu phạt trọng lớn!"

Hương Phiển khá bốc đ ồng, không giấu được thù hận trong lòng nên rất dễ cáu gắt, chưa nói được mấy lời thì nàng ta và Vân Nga đã bắt đầu lao vào đánh nhau..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 47: 47: Càng Căng Càng Chịu Thiệt

Hương Phiến đánh rất đã tay, lúc đó nàng ta chỉ muốn Vân Nga phải đau khổ cho nên không hề để ý Vân Nga hoàn toàn không ra tay đánh trả.

"Tiện nhân, không dạy cho người một bài học để cho người biết được sự lợi hại của ta thì người còn cho rằng ta dễ đối phó!"

Ngay sau đó tin tức đã truyền đến Phù Dung Uyển.

Vân Nga đã bị Hương Phiến đánh thảm.

Liễu Mi Vũ biết chuyện thì không khỏi có chút bực mình.

Hương Phiến quỳ xuống đất khóc ròng nói: "Phụ nhân, là do ả ta có ý định xấu trước".

Vân Nga bị thương cũng không khóc, chỉ nói: "Nô tỳ chỉ truyền lời của phụ nhân cho Hương Phiến biết, có lẽ Hương Phiến đã nghĩ quá nhiều".

Liễu Mi Vũ nói với Hương Phiến: "Chính Vân Nga đã chủ động nhắc nhở ta quan tâm hỏi thăm đến thương thế của người."

Ta chỉ muốn người nghỉ ngơi thêm một thời gian và trở lại sau khi đã bình phục hẳn.

Hương Phiến, người đánh Vân Nga là người đã sai rồi.

Trong thời gian không có người ở bên cạnh chỉ có Vân Nga chăm sóc cho ta thôi".

Hương Phiến biết mình đã gây ra rắc rối để cho Vân Nga nắm quyền kiểm soát cho nên liền nói: "Phụ nhân, nô tỳ biết sai rồi, nô tỳ chỉ nhất thời nóng vội, không muốn rời khỏi phụ nhân."

Xin phu nhân đừng đuổi nô tỳ đi, vết thương của nô tỳ đã khỏi hẳn, phu nhân hãy để cho nô tỳ trở về đi!"

Hương Phiến hướng hai mắt đắm lệ nhìn Liễu Mi Vũ khiến cho nàng ta cũng có chút không đành lòng.

Dù sao thì nàng ta cũng là nha hoàn bên cạnh Liễu Mi Vũ biết bao nhiêu lâu nay, trước kia vẫn tận tâm tận lực hầu hạ, lần này cũng là vì giúp chủ nhân cho nên mới bị trách phạt.

Liễu Mi Vũ nhất thời mềm lòng, đã để Hương Phiến quay trở lại Phù Dung Uyển.

Sau này Hương Phiến và Vân Nga sẽ cùng hầu hạ Liễu Mi Vũ.

Khi Hương Phiến đánh Vân Nga, rất nhiều nha hoàn đã tụ lại xem.

Ngọc Nghiên tất nhiên cũng không bỏ qua chuyện náo nhiệt, lúc trở về nàng ta đã rất kích động kể cho Thẩm Nguyệt nghe về chuyện đó, Thẩm Nguyệt đang vẽ tranh nghe kể chuyện cũng không ý kiến gì, chỉ nở một nụ cười ý vị thâm trường.

Ngọc Nghiên nói: "Công chúa, sao người không lo lắng chút nào cả vậy? Hương Phiến và Vân Nga đều là những kẻ quỷ quyệt, nếu như sau này hai ả cùng nhau bày mưu tính kế cùng Liễu thị đối phó với công chúa thì sao?"

Thẩm Nguyệt ngẩng đầu cười nói: "Đã là hai kẻ quỷ quyệt thì sao có thể hợp tác với nhau được?"

Ngọc Nghiên sửng sờ không hiểu.

Thẩm Nguyệt vừa tiếp tục vẽ tranh vừa nhàn nhạt nói: "Vân Nga không trầm tĩnh như vẻ ngoài, ả ta còn tính toán so đo hơn Hương Phiến rất nhiều."

Chẳng bao lâu sau Hương Phiến chắc chắn sẽ phải chịu khổ, đến lúc đó trò hay mới thật sự bắt đầu".

Ngọc Nghiên sau đó mới nhận ra rằng những gì công chúa của mình nói là đúng.

Hôm nay Thẩm Nguyệt và Ngọc Nghiên đi dạo trong vườn, họ nhìn thấy một đám người đang đứng túm tụm dưới gốc cây xem truyện tranh.

Thẩm Nguyệt bảo Ngọc Nghiên đến mượn một quyển để xem thử.

Ngọc Nghiên mượn về một quyển truyện tranh, Thẩm Nguyệt mở ra xem, ánh nắng chiếu xuống từng kẽ hở trên tán lá xanh phản chiếu nụ cười trên khóe miệng nàng còn tươi sáng hơn cả ánh mặt trời.

Thẩm Nguyệt nhướn mày, nhếch miệng cười nói: "Liên hồly năng suất quá, nhanh như vậy mà đã đóng thành quyển bán ra rồi".

Mấy ngày trước Liên Thanh Châu đã tìm hơn mười họa sĩ chép tranh chỉ trong một đêm, hàng ngàn quyển tranh đã được đưa vào các hiệu sách lớn, không ngờ chỉ trong vài ngày ngắn ngủi mà đã bán hết sạch.

Món hàng này bán chạy đến mức bây giờ Thẩm Nguyệt còn có thể xem tác phẩm của chính mình ngay trong phủ tướng quân.

Ngọc Nghiên vui vẻ lật qua lật lại quyển tranh rồi nói: "Công chúa vẽ tranh thật là giỏi!"

Rất nhanh sau đó Liên Thanh Châu đã phái người tới hỏi công chúa còn truyện tranh không.

Thẩm Nguyệt cũng đã gần hoàn thành nội dung phần hai.

Kể từ khi Hương Phiến quay lại Phù Dung Uyển để cùng làm việc với Vân Nga, nàng ta đã cạnh tranh với Vân Nga ở khắp mọi nơi.

Vân Nga tỏ ra không muốn tranh giành, lúc nào cũng ở thế yếu. Đọc nhanh tại Vietwriter.vn

Lần nào Phù Dung Uyển cũng bị Hương Phiến làm loạn đến mức gà chó không yên.

Hương Phiến không chỉ làm loạn mà sau khi làm loạn còn chạy đi tìm Liễu Mi Vũ để khóc lóc kể lể chỉ trích.

Lúc đầu Liễu Mi Vũ còn thuyết phục Hương Phiến và Vân Nga chung sống hòa thuận nhưng sau đó nàng ta đã trở nên thiếu kiên nhẫn.

Hương Phiến dần dần bị tách ra khỏi Liễu Mi Vũ và Vân Nga.

Càng như vậy thì trong lòng Hương Phiến lại càng thêm phần uất, sau nhiều lần Hương Phiến đánh Vân Nga thì Liễu Mi Vũ cuối cùng cũng tức giận trừng phạt Hương Phiến phải đi quét tước hoa viên.

Lúc Thẩm Nguyệt nghe Ngọc Nghiên kể Hương Phiến bị phạt quét tước hoa viên thì nàng cũng đang hạ nét vẽ cuối cùng xuống tờ giấy vẽ, nàng đặt viên than xuống rồi nằm dài trên ghế.

"Cuối cùng cũng hoàn thành".

Ngọc Nghiên cảm thấy khó hiểu nói: "Công chúa, sao công chúa còn phải vẽ quyển thứ hai chứ? Chỉ cần giao cho Liên công tử tìm người vẽ không phải là tốt rồi sao?"

Thẩm Nguyệt cầm một bức vẽ lên cười nói: "Phần này ta tự có cách dùng".

"Công chúa, nô tỳ giúp người đứng dậy đi lại, ngồi lâu không tốt đâu".

"Không phải lúc này người nói Hương Phiến bị phạt quét tước hoa viên sao, chúng ta ra hoa viên đi dạo một vòng".

Ngọc Nghiên đã đọc qua nội dung trong truyện tranh, sau khi nghe Thẩm Nguyệt nói thì nàng ta dường như đã hiểu ý đồ của Thẩm Nguyệt.

Thời tiết càng ngày càng nóng, công việc dọn dẹp hoa viên trong thời gian này không hề đơn giản, chỉ một lát là toàn thân đã đổ mồ hôi nhễ nhại.

May mắn thay cây cối trong vườn phủ kín đường đi, Hương Phiến tìm được một góc khuất có bóng cây râm mát rồi lười biếng ngồi xuống, vừa lau mồ hôi trên vầng trán vừa mắng chửi Vân Nga một cách hằn học mấy lần.

Nếu như không phải tại Vân Nga thì làm sao nàng ta lại phải rơi vào tình cảnh này chứ!

Cách một hàng cây có một con đường vắng lặng, lúc này Ngọc Nghiên đang cùng Thẩm Nguyệt đi dạo trên con đường đó.

Qua những kẽ lá bọn họ có thể thấp thoáng nhìn thấy bóng dáng của Hương Phiến ở bên kia.

Hương Phiến ngồi nghỉ một lúc rồi đứng dậy định rời đi thì chợt nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng vang lên qua hàng cây.

"Công chúa, ta nghe nói Hương Phiến bị phạt quét tước hoa viên, không biết hôm nay chúng ta có gặp được ả ta hay không".

Câu nói này đã khiến cho Hương Phiến phải dừng chân, nàng ta giận đến mức nghiến răng nghiến lợi, ánh mắt hung hăng trừng xuyên qua hàng cây.

Còn không phải là Thẩm Nguyệt và Ngọc Nghiên hay sao?

Khi đó Thẩm Nguyệt đã tìm thấy một bãi cỏ xanh sạch rồi ngồi xuống nói: "Vân Nga là một kẻ rất mưu mô, nếu như Hương Phiến cứ làm căng với ả ta thì chắc chắn sẽ phải chịu thiệt".

"Sao công chúa biết được?".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 48: 48: Trở Mình Làm Chủ

"Người còn không biết Hương Phiến có tính khí thế nào sao? Ắ ta có tính tình hiếu thắng, mà Vân Nga thì hoàn toàn tương phản, ra vẻ vừa trầm ổn vừa kiên định.

Hương Phiến càng nhắm vào Vân Nga thì Mi Vũ lại càng chán ghét ả ta, chỉ có đi ầu ả ta chưa nhận ra mà thôi".

"Cho dù Hương Phiến có làm khó dễ thế nào thì Vân Nga cũng không bao giờ đánh trả, chuyện này sẽ khiến cho Mi Vũ và Hương Phiến quay lưng lại với nhau, lúc đó Vân Nga có thể nhảy vào thay thế".

Hương Phiến đứng bên kia nghe thấy vậy thì sửng sốt một chút, rồi bỗng nhiên tỉnh táo lại.

Nếu đúng thật là như vậy thì mỗi khi Vân Nga tỏ ra chịu thiệt thòi cũng không hề ảnh hưởng đến chuyện Vân Nga tiếp tục ở lại Phù Dung Uyển làm việc mà ngược lại còn càng khiến cho Liễu Mi Vũ càng thêm thân cận nàng ta.

Hương Phiến lại nghe Thẩm Nguyệt nói: "Trong khi Hương Phiến vẫn đang dưỡng thương thì có lẽ Vân Nga đã ném trái mìn vị ngọt ngào của một nha hoàn cấp cao, tất nhiên ả ta không muốn Hương Phiến trở về để ả ta phải rời đi rồi, cho nên ả ta mới phải tiên hạ thủ vi cường".

Hương Phiến hoàn toàn bị những lời của Thẩm Nguyệt hấp dẫn, nàng ta vênh tai lên chăm chú lắng nghe.

Thẩm Nguyệt khẽ cúi đầu quay lưng về phía Hương Phiến, nhưng nàng biết lúc này Hương Phiến vô cùng lo lắng, nàng lại nhếch miệng nói: "Ta nghe nói Vân Nga đã bị Hương Phiến đánh khi đi truy ền lời của chủ nhân cho Hương Phiến.

Chắc chắn là Vân Nga đã cố ý lan truy ền chuyện này ra ngoài và cũng cố ý để bị Hương Phiến đánh.

Người yếu đuối sẽ dễ dàng nhận được sự cảm thông của người khác hơn, đây là bước đầu tiên của ả ta để tách Mi Vũ ra khỏi Hương Phiến".

Hương Phiến như giấc ngộ, siết chặt nắm tay, thì ra là như vậy!

Trước đây nàng ta luôn muốn gây rắc rối cho Vân Nga, không ngờ bản thân mình đã rơi vào bẫy của Vân Nga!

Ngọc Nghiên nhìn quyển tranh trong tay Thẩm Nguyệt, giả vờ ngạc nhiên nói: "Công chúa cũng đã đọc quyển truyện tranh này rồi sao? Đám nha hoàn trong phủ tướng quân đầu đã đọc nó rồi, nô tỳ cũng có đọc.

Trong quyển truyện tranh này có một nha hoàn khiến cho nô tỳ rất ấn tượng".

"Ấn tượng như thế nào?"

"Nô tỳ thấy nha hoàn đó rất giống với Hương Phiến, một nha hoàn có vẻ ngoài rất xinh đẹp, đầu tiên đầu bị chủ nhân bỏ rơi sau đó lại không cam tâm tiếp tục kiếp nô tỳ, cuối cùng tìm được cơ hội trở mình biến thành chủ nhân".

Hương Phiến nghe vậy thì chấn động tâm can.

Thẩm Nguyệt bật cười hai tiếng nói: "Hương Phiến bây giờ chỉ là một nô tỳ cấp thấp bị phạt, làm gì giống với nha hoàn trong quyển truyện tranh này chứ? Nhưng nếu như người nói nàng ta giống vì có vẻ ngoài xinh đẹp thì ta đồng ý".

Ngọc Nghiên khinh thường nói: "Không sai, nô tỳ cũng đã từng nghe đám gia đình trong phủ túm tụm bàn tán, tất cả đều khen Hương Phiến xinh đẹp nhất trong đám nha hoàn".

Những lời này ai mà chẳng thích nghe, tuy Hương Phiến oán hận chủ tớ Thẩm Nguyệt nhưng cũng nhin không được mà giơ tay lên sờ mặt mình, nở nụ cười đắc ý.

Nàng ta đương nhiên biết bản thân mình xinh đẹp nhất trong đám nha hoàn.

Sau đó Ngọc Nghiên lại nói: "Hương Phiến bây giờ chỉ là một nô tỳ cho nên ăn mặc còn xuề xòa tầm thường, nếu như ả ta được ăn mặc như Liễu thị thì nói không chừng còn xinh đẹp tỏa sáng hơn vạn phần".

"Nha hoàn chính là nha hoàn, làm gì có chuyện nha hoàn lại đi ăn mặc xinh đẹp như chủ nhân chứ?"

"Nhưng không phải nha hoàn trong quyển truyện tranh này cũng phải dựa vào chính mình cố gắng từng bước tiến lên mới có thể làm chủ nhân hay sao? Cho dù thế nào thì công chúa vẫn nên đề phòng đi, nói không chừng một ngày nào đó ả ta không còn cam lòng làm nô tỳ sau đó lại làm cho tướng quân vui vẻ thì rất khó đối phó".

Sau đó Thẩm Nguyệt đứng dậy rời đi cùng Ngọc Nghiên nhưng còn cố tình để quên quyển truyện tranh trên bãi cỏ khi rời đi.

Hương Phiến nóng lòng chạy đến đó rồi nhặt nó lên.

Nếu như có thể làm chủ thì ai còn muốn làm nô tỳ nữa chứ?

Nếu như nàng ta được tướng quân sủng hạnh biến thành chủ nhân thì xem nàng ta sẽ xử lý tiện nhân Vân Nga như thế nào!

Còn có Liễu Mi Vũ...!nàng ta vì Liễu Mi Vũ mà phải trả giá nhiều như vậy, kết quả Liễu Mi Vũ lại vì một nô tỳ khác mà bỏ rơi nàng ta.

Là Liễu Mi Vũ bất nhân trước nên đừng trách nàng ta bất nghĩa.

Hương Phiến ngẩng đầu xem toàn bộ quyển truyện tranh do Thẩm Nguyệt chuẩn bị kỹ càng, hồi lâu cũng không thể bình tĩnh.

Thẩm Nguyệt đứng dưới bóng cây mát mẻ nở nụ cười xấu xa khi nhìn thấy cảnh đó, sau đó quay lại nói: "Ngọc Nghiên, kỹ năng diễn xuất của người thật tốt".

“He he, là công chúa đã dạy nô tỳ tốt thôi”, Ngọc Nghiên cười khúc khích nói: “Có vẻ như lúc này ả ta đã nuốt từng câu từng chữ của chúng ta rồi, không biết tiếp theo ả ta sẽ làm gì?”

"Ta cũng đang rất mong chờ".

Hương Phiến đứng lên giấu quyển truyện tranh đi sau đó mới quay về.

Một khi người ta đã có ý niệm trong đầu thì suy nghĩ muốn trở mình thay đổi vận mệnh sẽ cảm thấy và điên cuồng phát triển.

Nàng ta suy nghĩ rất nhiều trên đường đi, muốn làm chủ nhân thì trước tiên phải có được sự ủng hộ của tướng quân.

Nhưng trái tim của tướng quân luôn hướng về Liễu Mi Vũ, cho dù không lấy được trái tim của tướng quân thì nàng ta cũng có thể hiến dâng thân thể để khiến tướng quân phải chịu trách nhiệm với mình.

Cũng giống như nha hoàn trong quyển truyện tranh này vậy, nếu như muốn có được thì phải cho đi trước!

Nhưng Hương Phiến biết cho dù nàng ta tắm rửa sạch sẽ thơm tho rồi khóa thân trước mặt thì Tần Như Lương cũng sẽ không đoái hoài, như vậy thì chỉ có thể sử dụng thủ đoạn.

Trong quyển truyện tranh có nhắc tới chuồng ngựa, vừa hay trong phủ tướng quân cũng có một chuồng ngựa.

Chạng vạng tối sau khi Hương Phiến quét tước hoa viên xong thì mới mệt mỏi trở về Phù Dung Uyển.

Nàng ta thậm chí còn không nhìn thấy mặt Liễu Mi Vũ, Liễu Mi Vũ cũng không quan tâm đến nàng ta một chút nào.

Chỉ có Vân Nga đứng dưới mái hiên, lạnh lùng liếc nhìn nàng ta một cái rồi nói: "Phu nhân vừa mới ngủ, người đừng đi vào quấy rầy", nói xong

nàng ta còn bịt mũi ra vẻ chán ghét nói: "Người hôi thối quá, mau đi tắm rửa đi, đừng đứng đây dọa người khác nữa" ..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 49: 49: Thuốc Thúc Tình

Hương Phiến trừng mắt nhìn nàng ta, rồi quay về phòng của mình.

Vân Nga, người chờ đó cho ta!

Ngày hôm sau, Hương Phiến đến chuồng ngựa.

Chuồng ngựa ở viện bên, cần đi khá lâu.

Gia nô trông ngựa đầu là gia nô mặt đấng, bình thường rất ít khi được gặp nha hoàn nào trang điểm lộng lẫy như Hương Phiến đến.

Hơn nữa Hương Phiến còn nở một nụ cười khả ái, không hề ghét bỏ nơi này, khiến gia nô sinh lòng hảo cảm.

Hương Phiến còn mang theo trà lạnh cho gia nô uống.

Gia nô ở đây chia ca mà làm, lúc Hương Phiến đến thì có một gia nô vừa dọn dẹp xong, chuẩn bị về nghỉ.

Hương Phiến gọi hắn ta lại uống trà.

Gia nô này có làn da đen đúa, ngại ngùng, khi mỉm cười lộ ra hàm răng trắng, hỏi: “Sao Hương Phiến cô nương lại tới đây?”

Người đẹp trà ngon trước mắt, gia nô nhất thời có hơi lảng lảng.

Hương Phiến nói: “Đạo này phu nhân nhà ta có hứng thú với cưỡi ngựa, định sau này học nên sai ta tới đây tìm hiểu một chút”.

Hương Phiến đi vòng quanh chuồng ngựa, chỉ vào hai con ngựa cuối cùng, hỏi: “Tại sao hai con ngựa này lại có lông thảo khác với những con khác vậy?”

Đọc nhanh tại Vietwriter.vn

Gia nô kia chỉ vào một con có vẻ tráng kiện hơn, nói: “Đây là ngựa của tướng quân, khác ngựa bình thường, từ huấn luyện đến lương thảo đều được lựa chọn tỉ mỉ”.

“Vậy còn con này thì sao?”

“Đây là ngựa giống”, gia nô ngại ngần nói: “Cô đừng đến gần nó làm gì.

Nó đang ở độ giao phối, rất kích động, cẩn thận không nó làm cô bị thương đấy.

Ngựa tốt mà phủ tướng quân b ả dưỡng đều phải dựa vào nó mà”.

Hương Phiến hỏi kỹ thêm thì mới biết được là mỗi năm khi đến mùa xuân, bọn họ sẽ dùng con ngựa giống này và ngựa cái giao phối, sản sinh ra ngựa con.

Mà trong đ ò ăn ngựa ăn có thành phần thúc tình cực mạnh nên ngựa giống mới hưng phấn với ngựa cái như vậy.

Hương Phiến tỏ ra rất tò mò, gia nô kia đành chịu, phải cho nàng ta xem qua bột thúc tình cho ngựa giống ăn.

Kết quả, Hương Phiến thừa dịp gia nô uống trà lạnh, vụng trộm lấy một chút, bọc lại trong tay áo.

Lúc gần đi, Hương Phiến mới mỉm cười nói với gia nô: “Cũng đừng kể chuyện hôm nay ta tới hỏi người cho ai khác nhé.

Phu nhân không muốn tướng quân biết mình muốn mọc cưỡi ngựa, dù gì cũng là một chuyện nguy hiểm, tướng quân nói không chừng sẽ nổi giận”.

Gia nô đ òng ý: “Ta hiểu r ấ”.

T ần Như Lương từ bên ngoài đã về, theo thường lệ là đến Phù Dung Uyển một h ấ.

Lúc này, có Vân Nga hầu hạ nên nàng ta không vướng bận chuyện gì.

Hương Phiến bèn nấu một bát nước canh, hít sâu một hơi, sau đó đổ toàn bộ thuốc bột trong tay vào, lấy thìa quấy đều.

Nghe nói Tần Như Lương đã về viện chính vào lúc hoàng hôn, Hương Phiến liền đem nước canh đến viện chính.

Tần Như Lương đang ngồi trong thư phòng, thấy nàng ta tới thì nhíu mày hỏi: “Sao không ở bên cạnh Mi Vũ mà hầu hạ, đến chỗ ta làm gì?”

Hương Phiến mang canh lên, nói: “Đây là canh phu nhân ra lệnh cho Vân Nga nấu, lo lắng tướng quân công việc bận bịu, ban ngày khổ cực, nên nô tỳ đưa đến cho tướng quân giải khát”.

“Đề đó đi”.

Hương Phiến đặt canh xuống rồi rời đi, lúc quay người, gương mặt lộ nụ cười thành công một nửa.

Nhưng khi về đến Phù Dung Uyển thì lại thấy Liễu Mi Vũ và Vân Nga ở đó.

Liễu Mi Vũ được Vân Nga đỡ, đứng trong uyển, giống như đứng đó chờ nàng ta vậy.

Liễu Mi Vũ lạnh giọng nói: “Người đi đâu đây?”

“Nô tỳ đi loanh quanh thôi ạ”.

“Đi loanh quanh?”, Liễu Mi Vũ đến gần, giọng nói sắc bén: “Đi loanh quanh đến viện chủ của tướng quân à? Vân Nga nói đã tận mắt thấy người đi vào viện chủ của tướng quân”.

Hương Phiến hoảng hốt, vội vàng quỳ xuống: “Phu nhân minh giám, nô tỳ lấy danh nghĩa phu nhân đem canh cho tướng quân.”

Nô tỳ nói phu nhân lo cho cơ thể của tướng quân nên đưa đến cho tướng quân giải lao”.

Sắc mặt Liễu Mi Vũ hòa hoãn lại, nhưng vẫn lạnh lùng nói: “Không cần người nhiều chuyện, về sau đừng đến chỗ tướng quân đó, có đưa thì cũng là ta tự mình đưa”.

“Vâng, nô tỳ biết sai rồi”.

Sau đó, Liễu Mi Vũ liền đi vào phòng.

Vân Nga ôm quần áo Liễu Mi Vũ tắm rửa thay đổi ra, ném cho Hương Phiến: “Người đem đi giặt đi, hai ngày nữa phu nhân muốn mặc”.

Hương Phiến ôm quần áo của Liễu Mi Vũ, rũ mắt xuống, ánh mắt tràn đầy phẫn hận.

Kể từ khi nàng ta quay về, lúc nào nàng ta cũng phải làm những việc nặng hạ đẳng như thế này, bây giờ đến Vân Nga cũng ra lệnh được cho nàng ta.

Cứ chờ xem, ai là người cười cuối cùng!

Vân Nga cho Hương Phiến đi giặt quần áo của Liễu Mi Vũ, cũng làm cho Hương Phiến tiện hơn.

Bây giờ trong phòng Hương Phiến còn có quần áo của Liễu Mi Vũ mà nàng ta mới thu chiêng nay, vẫn vương mùi hoa cỏ.

Nàng ta chọn bộ màu liễu mà Tần Như Lương thích nhất để mặc, thân hình của nàng ta và Liễu Mi Vũ tương tự lẫn nhau, mặc vào rất vừa vặn.

Sau đó, nàng ta lại ngồi trước gương dùng tô son điểm phấn, trang điểm sao cho bản thân trông thật đẹp.

Mãi cho đến khi nàng ta tự hài lòng về bản thân thì mới đứng dậy, thừa dịp bóng đêm mà lên đi ra ngoài.

Hương Phiến thu thập được rất nhiều tinh túy trong truyện tranh kia.

Cho ngựa giống ăn thuốc thúc tình, nàng ta đã làm như vậy.

Bây giờ, nàng ta mang theo một bộ đồ dự bị cũng là làm theo truyện.

Nàng ta choàng đônha hoàn vào bên ngoài bộ đồ màu liễu.

Chờ đi đến viện chủ thì mới cởi đờra, giấu đi, chờ ngày mai mặc lại quay về Phù Dung Uyển, thoát khỏi hiềm nghi cố tình quyến rũ Tần Như Lương.

Chén canh buổi chiều là Liễu Mi Vũ cho tới, Tần Như Lương không lý nào lại không uống.

Chờ đến khi hấn ta xong việc, sắc trời tối dần, uống canh xong vẫn chưa kịp gọi đồ ăn thì mới cảm thấy có đi đâu không thích hợp.

Nhưng lúc ấy cũng đã muộn.

Khi Hương Phiến đến viện chủ, trừ thư phòng còn sáng đèn ra thì các phòng khác đều tối đen như mực.

Hương Phiến đứng trước cửa phòng, lo lắng gõ cửa: “Tướng quân có ở bên trong không ạ?”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 50: 50: Đắc Thủ

Một lúc sau, bên trong mới truyền ra một tiếng khàn trầm thấp như đã thú gặm thét: “Vào đi”.

Hương Phiến đẩy cửa đi vào, ngược mắt lên liền thấy ánh mắt đỏ hồng như mãnh hổ của Tần Như Lương, bị sợ đến co rúm cả người.

Tần Như Lương miễn cảm ngửi thấy mùi phụ nữ, mùi này đi vào lỗ mũi, thấm vào ruột gan, khơi gợi lên khát vọng nguyên thủy nhất của hắn ta.

Hắn ta nhìn bóng hình xinh đẹp kia, bộ đồ màu liễu đó là hắn ta mua cho Mi Vũ.

Bóng người dần trở nên mơ hồ, không nhìn rõ mặt mũi nữa, cho rằng nàng ta là Liễu Mi Vũ, khát vọng nói: “Mi Vũ, tới đây”.

Cổ họng Hương Phiến phát khô, nhưng vẫn đi từng bước một tới.

Còn chưa đến gần thì nàng ta đã bị Tần Như Lương kéo vào lòng.

Tim Hương Phiến đập bịch bịch, cảm thấy Tần Như Lương đã mất đi lý trí, đẩy ngực hắn ta ra, cố tỏ vẻ từ chối nhưng vẫn mời chào: “Tướng quân, nô tỳ không phải phu nhân, nô tỳ là Hương Phiến...”

Người đàn ông này rất đẹp trai, ngũ quan như đao tước.

Trước giờ Hương Phiến không dám tơ tưởng gì, nhưng hôm nay nàng ta đã nằm trong ngực hắn ta rồi đây.

Hương Phiến vừa hy vọng Tần Như Lương hoàn toàn coi mình là Liễu Mi Vũ, vừa hy vọng Tần Như Lương muốn nàng ta vào lúc tỉnh táo.

Tần Như Lương đã trúng thuốc thúc tình, sớm không biết ai với ai, cũng không nghe thấy nàng ta nói gì.

Hắn ta chỉ biết đây là một người có thể thỏa mãn hắn ta.

Hương Phiến thuận tay ôm lấy cổ hắn ta, khoe mắt hiện lên vẻ đắc ý và phong lưu.

Quả nhiên là đám đàn ông, chỉ cần thi triển thủ đoạn thì có thể nắm bắt được.

Trước đây tướng quân ghét tiện nhân Thẩm Nguyệt kia nhưng vẫn khiến nàng ta mang thai đó thôi, bên gối hắn ta có thêm nàng ta thì có sao đâu.

Nhưng Tần Như Lương rất cu ồng bạo, Hương Phiến chưa có kinh nghiệm hoàn toàn không chịu nổi.

Hắn ta chỉ muốn ăn sạch Hương Phiến, làm Hương Phiến dần dần thấy sợ.

Đây là thuốc thúc tình cho ngựa ăn, giờ Tần Như Lương ăn thì phản ứng mãnh liệt là đúng.

Bàn đọc sách bị hắn ta đẩy ngã, bút mực và bát canh ban chiều bị vỡ tan.

...

Tần Như Lương ng ồi dậy trên giường, toàn thân không mảnh vải che thân, nhưng hắn ta lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo và tức giận vô cùng.

Chỉ thấy hắn ta đạp chân xuống đất, bóp cổ Hương Phiến: “Người gan to thật đấy, dám bò lên giường của ta!”

Hương Phiến run rẩy, rơi lệ không ngừng: “Tướng quân... nô tỳ không dám... là tướng quân...”

Ánh mắt Tần Như Lương lạnh lẽo, nhớ đến cảnh tượng không thích hợp hôm qua, sau đó thì không nhớ gì nữa.

Nhưng hẳn ta dám chắc là bát canh đó có vấn đề

Hương Phiến vừa sợ vừa thẹn, nói: “Tối hôm qua nô tỳ nghĩ tướng quân hẳn là đã uống canh xong, bèn đến lấy bát đi, nhưng nô tỳ vừa vào thì tướng quân đã nhận lầm nô tỳ thành phu nhân...”

Tần Như Lương ngừng lại động tác.

Hương Phiến thì khóc lóc nói: “Nô tỳ đã hô lên rồi, muốn tướng quân nhận ra nô tỳ... nhưng nô tỳ không trốn thoát được, không thể kháng cự nên mới...”

Thư phòng chỉ còn lại tiếng thút thít của Hương Phiến, bầu không khí lạnh lẽo như băng.

Cuối cùng, hẳn ta buông lỏng tay, thả Hương Phiến ra, ném nàng ta xuống đất, quay người sang chỗ khác: “Cút!”

Hương Phiến ngậm nước mắt, thu lại quần áo rách nát dưới đất rồi khoác lên người.

Tần Như Lương không muốn nhìn nàng ta thêm một giây nào nữa, nên không hề phát hiện ra bộ váy màu liễu kia vốn là của Liễu Mi Vũ.

Hương Phiến không dám ở lâu, quay đầu khóc ra khỏi thư phòng.

Trời lúc này đã tờ mờ sáng, chân trời hiện ra ánh sáng bạc.

Nàng ta một mạch chạy ra khỏi viện chủ, ngưng khóc lại, thay lại quần áo đã chuẩn bị từ hôm trước, cố ý làm vạt áo lộn xộn rồi khóc lóc về Phù Dung Uyển.

Hương Phiến không thể giấu chuyện này đi được, thế thì nàng ta chẳng phải sẽ bị thiệt hại sao?

Nàng ta phải cho Liễu Mi Vũ biết, như vậy Tần Như Lương mới không lấp liếm được.

Cho nên, khi quay về Phù Dung Uyển, Hương Phiến khóc đến đứt từng khúc ruột.

Vân Nga đi ra xem trước, thấy tình trạng của Hương Phiến kinh ngạc vô cùng.

Nàng ta đi vào bẩm báo Liễu Mi Vũ, Liễu Mi Vũ liền khoác áo đi ra, nhìn bộ dạng Hương Phiến thì biết ngay là có chuyện gì xảy ra.

Liễu Mi Vũ cảm thấy không ổn, hỏi: “Có chuyện gì xảy ra?”

Hương Phiến khóc không thành tiếng, nói: “Nô tỳ cũng không biết có chuyện gì xảy ra... Hôm qua nô tỳ nhớ ra bát canh trong phòng tướng quân còn chưa cất nên đến lấy, không ngờ... tướng quân lại làm nô tỳ...”

Liễu Mi Vũ lão đảo về phía sau, may mắn được Vân Nga nâng dậy.

Nàng ta nắm chặt tay của Vân Nga, trừng mắt nhìn Hương Phiến: “Người nói cái gì?”

“Là nô tỳ không tốt... đều là lỗi của nô tỳ...”

Sắc mặt Liễu Mi Vũ trắng bệch, nhìn Hương Phiến với ánh mắt tràn ngập thất vọng.

Nàng ta hất Vân Nga ra, loạng choạng đi qua, lần đầu tiên giơ chân lên đá mạnh vào người Hương Phiến.

Ánh mặt trời dần ló rạng.

Tần Như Lương như Diêm La xuất hiện trong Phù Dung Uyển, lúc đến còn mang theo quần gia và hai gia nô.

Liễu Mi Vũ nhìn hấn ta, hốc mắt đỏ bừng, im lặng ghen ngào.

Nhưng Tần Như Lương lại không rảnh qua đỡ nàng ta, hấn ta thản nhiên nhìn Hương Phiến nằm rạp dưới mặt đất rồi đảo qua chỗ Vân Nga.

Nếu hấn ta nhớ không nhầm thì hôm qua Hương Phiến nói chén canh kia là do Vân Nga nấu.

Sau đó Tần Như Lương nghĩ, Hương Phiến đi theo Liễu Mi Vũ đã lâu mà đâu xảy ra chuyện gì, bây giờ Vân Nga vừa đến thì đã không an phận.

Vân Nga không biết mình đã sai ở đâu, nhưng ánh mắt Tần Như Lương làm nàng ta phải sợ hãi.

Người làm sai chẳng phải là Hương Phiến sao?

Một khắc sau, Tần Như Lương nói: “Người đâu, kéo tiện tỳ này xuống, đánh chết cho ta”.

Gia nô muốn kéo Hương Phiến lên, nhưng Tần Như Lương lại chỉ vào Vân Nga: “Không phải, là nàng ta cơ”.

Chân Vân Nga mềm nhũn, quỳ xuống: “Tướng quân tha mạng! Không biết nô tỳ đã làm sai đi đâu gì...”

Hương Phiến nằm rạp dưới đất, nước mắt lã chã, khước miệng nở nụ cười kỳ dị rồi biến mất.

Tần Như Lương không cho Vân Nga giải thích: “Đưa đi!”

Liễu Mi Vũ ngậy ngốc tại chỗ, cho đến khi tiếng của Vân Nga xa dần thì nàng ta mới khôi phục lại..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 51: 51: Nam Nữ Khác Biệt

Chuyện đã đến nước này, Tần Như Lương không biết nên đối mặt với Liễu Mi Vũ thế nào, chỉ nhìn nàng ta một cái, muốn nói lại thôi, rồi phát tay áo rời đi.

Phủ tướng quân Tần ĩ một hồi, động tĩnh không nhỏ.

Lúc Thẩm Nguyệt ngủ dậy thì sắc trời còn sớm.

Ngọc Nghiên đi vào hậu hạ, sắc mặt hơi tái.

“Sao thế?”

Ngọc Nghiên im lặng một hồi rồi mới nói: “Sáng sớm hôm nay Vân Nga bị đánh chết rồi ạ”.

Thẩm Nguyệt còn chưa tỉnh hẳn, nghe vậy thì ngẩn người: “Bị đánh chết? Người chắc chắn là Vân Nga chứ không phải Hương Phiến sao?”

“Nô tỳ chắc chắn là Vân Nga”, Ngọc Nghiên nói: “Bây giờ cả phủ đều đang truy tìm tai nhau rằng hôm qua Hương Phiến qua đêm ở viện chủ, sáng nay mới áo rách quần manh quay về Phủ Dung Uyển.

Tướng quân lúc ấy đang trong cơn thịnh nộ, không hiểu vì sao mà lại kéo Vân Nga đi đánh chết”.

Thẩm Nguyệt ở trên giường trằn ngâm một hồi, híp mắt nói: “Còn vì sao được nữa, chắc chắn là Hương Phiến sử dụng thủ đoạn nào đó để đẩy hết lên người Vân Nga, sau đó khiến bản thân trở nên sạch sẽ chứ gì.

Người như Tần Như Lương ấy, trong cơn nóng giận thì chẳng nghĩ gì đâu, nên mới không nói không rằng mà xử tử Vân Nga luôn”.

Nàng chậm rãi đứng dậy, đi xuống giường: “Vân Nga kia tuy không tốt lành gì, nhưng tội không đáng chết, không ngờ Hương Phiến còn ác hơn

trong tưởng tượng của ta, vừa ra tay liền đẩy người vào chỗ chết".

Ngọc Nghiên sợ nàng nghĩ nhiều, bèn an ủi: “Chuyện này không liên quan gì đến công chúa đâu ạ.

Chúng ta chỉ làm rơi một cuốn truyện tranh mà thôi, truyện đó cũng đâu dạy nàng ta cách hại người.

Vân Nga là do Hương Phiến làm hại, cũng là tướng quân hạ lệnh giết, công chúa đừng tự trách ạ”.

Thẩm Nguyệt lạnh nhạt nói: “Ta việc gì phải tự trách.

Có dao trong tay, nàng ta dùng để thái rau nấu cơm hay là giết người thì cũng đều là do nàng ta cả.

Hương Phiến có tư thù với Vân Nga, nàng ta đã không chịu nổi nữa rồi.

Coi như không có cơ hội này thì Hương Phiến cũng sẽ nghĩ mọi cách để trừ bỏ Vân Nga”.

Nàng quay ra nhìn Ngọc Nghiên, Ngọc Nghiên thay đổi cho nàng, nói: “Muốn hối hận vì làm người khác trở nên xấu đi là việc mà chỉ có Mi Vũ mới thích thôi.

Hương Phiến thiện ác thế nào thì liên quan đến gì tới ta”.

Thẩm Nguyệt nói đến là thoải mái, Ngọc Nghiên hiểu ra, cũng mỉm cười: “Nô tỳ đã hiểu ạ”.

Thẩm Nguyệt nhìn thấu suy nghĩ của nàng ta, bèn nói:”Tiểu nha đầu, đừng ôm hết mọi chuyện về mình”.

Ngọc Nghiên vừa mới an ủi nàng, cũng là đang an ủi chính bản thân mình.

Sau khi biết Vân Nga bị xử tử, nội tâm Ngọc Nghiên liền cảm thấy có trách nhiệm nặng nề.

Bây giờ Thẩm Nguyệt nói như thế, nàng ta lập tức sáng tỏ.

Trong chuyện lần này, Vân Nga vốn không cần chết, là Hương Phiến một lòng muốn hại nàng ta, nên mới đẩy mọi tội lỗi lên nàng ta.

Thẩm Nguyệt đẩy cửa, nhìn cây cối xanh mát trong viện: “Vân Nga vốn có thể chung sống hòa thuận với Hương Phiến, nếu bọn họ mà liên hợp lại thì đúng là khó đối phó.

Tiếc là Vân Nga lại có dã tâm tu hú chiếm tổ chim khách, cuối cùng đành phải rơi vào kết cục cá chết lưới rách”.

Ngọc Nghiên nói: “Đây là gieo nhân nào gặt quả đó”.

Liễu Mi Vũ không ngờ tới, người một giây trước còn đang hùa hạ mình, giờ đã bị đánh chết.

Nghe nói lúc Vân Nga bị đánh thì còn bị bịt vải trong mồm, đau đớn cũng không hét được, sau khi bị đánh xong, máu của Vân Nga nhiễm đầy đất.

Đám gia nô phải tốn rất nhiều sức mới có thể rửa sạch máu của nàng ta.

Phủ tướng quân nhất thời bị bao trùm bởi sợ hãi, bốt mất không khí hoạt bát ngày xưa.

Bầu không khí này đã kéo dài mấy ngày, Liễu Mi Vũ cũng đã ốm vài hôm.

Tần Như Lương luôn đến thăm nàng ta, nhưng biết nàng ta sầu não uất ức mãi sẽ không tốt cho thân thể, bèn bảo quản gia gọi gánh hát vào, bày bàn hát hí kịch ở tiền viện.

Gánh hát kia chọc cười Liễu Mi Vũ, được Tần Như Lương trọng thưởng.

Lúc này, không khí mới trở nên dễ thở hơn một chút.

Liễu Mi Vũ dù có đau lòng, khổ sở thế nào đi nữa thì cũng không thể căng thẳng mãi với Tần Như Lương như vậy được.

Nếu không, nàng ta không chỉ khiến cho người có lòng dạ chen vào, lại khiến Tần Như Lương mất đi sự kiên nhẫn với nàng ta.

Cho nên, dù có không vui thì nàng ta vẫn phải gắng gượng nở một nụ cười khi xem hí kịch, vậy mới khiến cục diện này bị phá vỡ.

Hương Phiến vẫn còn ở lại Phù Dung Uyển, tạm chưa có phương án xử lý.

Mối quan hệ của bọn họ cũng đạt đến điểm bế tắc mà trước nay chưa từng có.

Nhưng trong phủ không ai không biết Hương Phiến đã được tướng quân sủng hạnh.

Hơn nữa nghe nói không phải Hương Phiến tự nguyện mà là tướng quân bức bách.

Tướng quân tam thê tứ thiếp là chuyện thường tình.

Nếu như Liễu Mi Vũ đuổi Hương Phiến đi thì khó tránh khỏi mang tiếng là hẹp hòi, không nhận cả nha hoàn thiếp thân.

Phải biết rằng Hương Phiến lúc trước là người được Liễu Mi Vũ cực kỳ sủng ái.

Như vậy, sau này còn ai dám tận tâm tận lực cho nàng ta nữa.

Chiều đến, cuối cùng Tần Như Lương cũng bước vào Phù Dung Uyển của Liễu Mi Vũ.

Liễu Mi Vũ thản nhiên hành lễ.

Tần Như Lương hỏi: “Mi Vũ, nàng có oán ta không?”

Liễu Mi Vũ cười khở: “Mi Vũ nào dám oán hận tướng quân, tướng quân sủng ái Mi Vũ là phúc của Mi Vũ, nhưng nếu chỉ ở mãi với Mi Vũ thì tướng quân sẽ chán”.

Tần Như Lương dẫn Liễu Mi Vũ vào phòng, nói: “Nàng biết ta chỉ yêu một mình nàng thôi mà, việc gì phải nói ta như thế”.

Liễu Mi Vũ chỉ thấy khở sở.

Lúc trước nàng ta cũng tin là Tần Như Lương chỉ yêu một mình nàng ta.

Nhưng sau đó thì sao?

Đầu tiên là Thẩm Nguyệt mang thai con của chàng, giờ thì Hương Phiến trở thành người của chàng nốt.

Tần Như Lương ngoài miệng thì nói yêu, nhưng lại không chỉ có một mình Liễu Mi Vũ nàng ta trong lòng.

Nói chung đây chính là nam nữ khác biệt.

Liễu Mi Vũ nghĩ thầm, nàng ta dù có oán hay hận thì nàng ta vẫn yêu da diết Tần Như Lương.

Nàng ta dựa dẫm và hy vọng vào Tần Như Lương cả đời này.

Liễu Mi Vũ cười rơi lệ: “Biết rõ tướng quân muốn người khác, nhưng trái tim Mi Vũ vẫn không từ bỏ tướng quân được.

Mi Vũ không thể không có tướng quân”.

Lòng Tần Như Lương tràn ngập thương yêu, khẽ lau nước mắt cho Liễu Mi Vũ: “Đừng khóc, là ta sai, ta nhìn nhầm Hương Phiến thành nàng”.

Liễu Mi Vũ nói: “Chuyện cũng đã qua rồi, tướng quân yên tâm, Mi Vũ sẽ đối xử tốt với Hương Phiến, không khiến tướng quân khó xử.

Tướng quân nhận Hương Phiến đi, nhận nó làm nha hoàn thông phòng”..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 52: 52: Người Hải Lòng Chưa

Lúc nói đến đây thì Hương Phiến đang dán vào cửa nghe lén.

Tần Như Lương không muốn, nhưng Liễu Mi Vũ đã nói: “Chuyện đến nước này rồi, còn biện pháp nào tốt hơn nữa sao? Hương Phiến mất đi trong sạch, nếu không có danh phận thì sau này khó mà đặt chân ở trong phủ tướng quân... Đám gia nô trong phủ cũng lại nghĩ xấu cho tướng quân...”

Liễu Mi Vũ không tiện nói thêm nữa.

Mặc dù trong lòng nàng ta cực kỳ không muốn, nhưng nàng ta phải rộng lượng, ít nhất là trong mắt người khác.

Cuối cùng, Tần Như Lương nói: “Nàng muốn như vậy thì làm theo lời nàng nói đi.

Nhưng dù nàng ta có thành nha hoàn thông phòng thì sau này ta cũng sẽ không động đến nàng ta nửa phần.

Mi Vũ, nàng khéo hiểu lòng người, lại khiến nàng phải chịu uất ức rồi”.

Hương Phiến không biết mình đang vui hay đang thất vọng.

Vốn là một chuyện tốt, nhưng vẫn có chênh lệch so với những gì nàng ta mong đợi.

Làm nha hoàn thông phòng của tướng quân là đứng trên tất cả nha hoàn, nhưng người đề đầu nàng ta vẫn luôn là Liễu Mi Vũ.

Liễu Mi Vũ sẽ căm hận nàng ta, chèn ép nàng ta, nàng ta không đời nào được sống yên ổn!

Sau đó, Hương Phiến liền nghe thấy tiếng rên rỉ yếu ớt của Liễu Mi Vũ.

Đó là Tần Như Lương và Liễu Mi Vũ đang hóa giải nỗi khổ tương tư mấy ngày nay.

Trải qua ngăn cách này, cả hai dường như càng thêm gắn bó hơn.

Liễu Mi Vũ uốn éo, rên rỉ: “Tướng quân làm mạnh hơn đi... Mi Vũ muốn tướng quân hoàn toàn vào trong...”

“Đừng vội, từ từ thôi, ta sợ nàng bị đau”, Tần Như Lương kiên nhẫn nói.

Hương Phiến nghe được tiếng XX kia, ngón tay gắt gao dí chặt trong lòng bàn tay.

Tướng quân quả thật chỉ dịu dàng với một mình Liễu Mi Vũ, nhớ đến nỗi đau đớn hôm đó, nàng ta chỉ là công cụ phát tiết dụng vọng của tướng quân mà thôi!

Sau đó, Tần Như Lương rời đi, Liễu Mi Vũ gọi Hương Phiến vào hầu hạ như thương lệ.

Cả người Liễu Mi Vũ là vết yêu, giống như cố tình bày ra trước mặt Hương Phiến vậy.

Hương Phiến từng có kinh nghiệm một lần, nên thấy rất chói mắt.

Liễu Mi Vũ gọi Hương Phiến lên thay đồ.

Nàng ta mặc áo lụa thật mỏng, lười biếng nói với Hương Phiến: “Ban nãy ta có bảo tướng quân nhận người làm nha hoàn thông phòng, người hài lòng chưa?”

Hương Phiến quỳ xuống nói: “Nô tỳ không dám, nô tỳ chỉ muốn ở lại bên cạnh hầu hạ phu nhân thôi ạ”.

“Người không dám? Chỉ sợ bây giờ người đang vui mừng đến cực điểm ấy chứ!”, Liễu Mi Vũ đột nhiên thay đổi sắc mặt, lạnh lùng tát một cái vào mặt Hương Phiến, khiến nàng ta ngã lộn ra đất.

Đầu óc Hương Phiến xoay mòng mòng, chỉ nghe thấy Liễu Mi Vũ nghiêng rặng nghiêng lợi nói: “Người bảo người không dám, nhưng ai cho người cái gan đi quỵến rữ tướng quân hả? Là ai cho người can đảm đi giá họa Vân Nga hả!”

Hương Phiến ngã ra, sắc mặt tái mét, lắc đầu phủ nhận.

Liễu Mi Vũ nói: “Ta vừa mới hỏi tướng quân r ồi, tướng quân sở dĩ muốn xử tử Vân Nga là vì chén canh kia, nhưng người lại nói chén canh đó là do Vân Nga nấu có đúng không!”

“Nô tỳ không có...”

“Không? Vậy giờ ta gọi tướng quân về đối chất với người!”

Liễu Mi Vũ bò đi tới chỗ Hương Phiến, Hương Phiến bèn bổ nhào vào ôm lấy mắt cá chân của nàng ta, nước mắt đ ầy mặt: “Phu nhân đừng mà... đừng mà...”

Liễu Mi Vũ cúi đầu xuống, mắt đỏ bừng, nhìn chăm chăm Hương Phiến: “Người hại Vân Nga như thế thì không sợ nửa đêm nàng ta quay về báo oán hay sao?”

Hương Phiến run rẩy cả người: “Không phải nô tỳ làm, không phải nô tỳ làm... Là Vân Nga bình thường khinh người quá đáng, nô tỳ vốn là người hầu hạ phu nhân, nhưng phu nhân lại luôn giữ nàng ta lại... Phu nhân, là nô tỳ bị ép đến đường cùng... Cầu xin phu nhân, đừng nói cho tướng quân!”

Trong phòng chỉ còn tiếng thút thít của Hương Phiến.

Một lúc lâu sau, Liễu Mi Vũ mới bật cười, nhẹ nhàng nói: “Hương Phiến, ta chưa hề hỏi tướng quân về chuyện của Vân Nga, ta chỉ thử lòng người thôi, không ngờ người đã kể ra hết như vậy”.

Hương Phiến cứng đờ, hai mắt đ ắm lệ nhìn Liễu Mi Vũ.

Liễu Mi Vũ lại nói: “Người nói là tướng quân cưỡng ép người, nhưng ta đã nghĩ kỹ, xê chi ầu hôm ấy người vô duyên vô cớ đưa canh đến cho tướng quân, lại bị Vân Nga phát hiện, sau đó lại lên ta đến viện chủ cất bát canh, người rõ ràng là đã dự mưu từ trước”.

Liễu Mi Vũ từng bước ép sát: “Là người hạ độc vào trong canh cho tướng quân rồi giả họa cho Vân Nga đúng không? Là người muốn quyến rũ tướng quân, nhân lúc ý thức của tướng quân không thanh tỉnh mà bò lên giường của chàng! Mọi thứ đều đã được người lên kế hoạch tỉ mỉ rồi!”

“Nô tỳ không... không quyến rũ tướng quân...”

Dù Hương Phiến nói gì thì Liễu Mi Vũ cũng không tin nửa chữ.

Ngay hôm nay, khi nàng ta xem xong hí kịch và đi qua hoa viên thì còn nghe thấy có hai nha đầu bàn tán rằng nửa đêm hôm trước tướng quân đến phòng của Hương Phiến!

Liễu Mi Vũ tát vào bên má còn lại của Hương Phiến, đá văng nàng ta ra: “Tiện nhân, uổng công ta đối xử với người không tệ, thế mà người báo đáp ta như vậy đây! Đờlòng lang dạ sói!”

Liễu Mi Vũ thở mạnh, Hương Phiến khóc lóc.

Chờ đến khi Liễu Mi Vũ bình tĩnh lại, sắc mặt đã quay về sự kiêu mi, nhẹ nhàng nói: “Hương Phiến, mặc dù người phản bội ta, nhưng ta không thể khiến lòng người dị nghị được.

Người yên tâm, người vẫn sẽ được làm nha hoàn thông phòng, nếu không người khác sẽ nói ta không chứa chấp người”.

Hương Phiến không thể tin, ngẩng đầu.

Liễu Mi Vũ nói: “Nhưng nếu chính người không muốn làm thì cũng không thể trách ta nha”.

Nói rồi, nàng ta cẩn thận nhìn kỹ Hương Phiến vài lần: “Nghe nói trong đám hạ nhân của phủ tướng quân thì người là xinh đẹp nhất.

Trước kia ta không để ý, nhưng hôm nay nhìn kỹ, mắt hạnh má đào, đúng là vô cùng xinh đẹp.

Nhưng nha hoàn mà xinh đẹp như thế để làm gì? Quyển rũ chủ tử à?”

Hóa ra lần trước Ngọc Nghiên nói Hương Phiến xinh đẹp hạng nhất không phải là nói láo, mà là sự thật.

Nhưng lời này rơi từ trong miệng Liễu Mi Vũ lại khiến Hương Phiến cảm thấy không tự hào gì cả, mà chỉ thấy sợ hãi.

Một lát sau, Liễu Mi Vũ kéo châm cài tóc xuống, ném ra trước mặt Hương Phiến: “Dùng dây châm này mà vạch mặt người ra đi”.

Hương Phiến mãnh liệt lắc đầu, lui về sau: “Phu nhân đừng mà... nô tỳ biết sai rồi ạ... lần này nô tỳ biết sai rồi...”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 53: 53: Người Rât Ngây Thơ

Trên mặt Liễu Mi Vũ tràn ngập sự ác độc: “Muốn chết hay muốn sống, người tự chọn đi.

Hôm nay, người mà không làm thế này thì ta sẽ nói cho tướng quân biết người hạ độc vào canh”.

Mặt Hương Phiến xám như tro tàn.

Liễu Mi Vũ bật cười, lại nói: “Người nói xem, tướng quân còn không thèm hỏi Vân Nga một câu mà đã xử tử rồi, nếu tướng quân biết chân tướng thì người còn sống nổi sao?”

“Phu nhân, phu nhân đừng ép nô tỳ...”

“Ta cứ ép người đấy, là người phản bội ta trước!”

...

Sau đó, Liễu Mi Vũ hạ lệnh cho quản gia chuẩn bị quần áo trang sức cho Hương Phiến, đồng thời ban cho một tiểu nha hoàn hầu hạ, Từ nay về sau, Hương Phiến sẽ là nha hoàn thông phòng của Tần Như Lương.

Đây có lẽ là kết cục tốt nhất rồi.

Tướng quân có thêm người hầu hạ, sau này cũng khai chi tán diệp, là một chuyện vui lớn.

Quản gia cũng khen ngợi: “Nhị phu nhân khoan dung độ lượng là phúc của Hương Phiến”.

Ngày hôm sau, một đám người chuẩn bị xong quần áo trang sức, đưa đến trước cửa phòng của Hương Phiến trong Phù Dung Uyển, chờ Hương Phiến đi ra tạ ơn.

Nhưng khi Hương Phiến đi ra lại khiến tất cả phải hoảng sợ.

Tóc tai nàng ta bù xù, quần áo tán loạn, vết máu trải rộng trên mặt, gương mặt xinh đẹp lại hiện lên một vết sẹo đỏ tươi!

Liễu Mi Vũ thấy vậy, lập tức đứng không vững, run rẩy nói: “Hương Phiến... Sao lại thế này...”

Hương Phiến ngẩng đầu lên, nhìn về Liễu Mi Vũ với ánh mắt tràn đầy hận thù.

Tại sao lại thế à? Không phải là người ban tặng hay sao! Hương Phiến chưa từng nghĩ tới bản thân sẽ đi đến bước đường này.

Nhưng nàng ta không còn cách khác.

Nàng ta quỳ gối trước mặt Liễu Mi Vũ, mặt ngấn nước, nghiến răng nghiến lợi nói: “Phu nhân minh giám, nô tỳ chỉ một lòng muốn ở bên phu nhân, không dám phá hỏng cảm tình của phu nhân và tướng quân, cho nên nô tỳ không muốn làm nha hoàn thông phòng của tướng quân! Nô tỳ không muốn lấy sắc đổi đai, tin rằng tướng quân có thể hiểu cho nô tỳ! Nếu như không có cách nào khác, nô tỳ chỉ có thể tự rạch mặt để thể hiện quyết tâm!”

Liễu Mi Vũ không nói nên lời, rơi lệ không ngừng: “Hương Phiến, người tội gì phải thế... Nếu không muốn thì tướng quân ép buộc người làm gì đâu, như vậy khác nào hại chính mình chứ...”

Nàng ta dìu Hương Phiến dậy, chủ tớ tình thâm: “Là ta hại người, sao ta lại nhẫn tâm nhìn người thành ra thế này được, Hương Phiến...”

Hốc mắt Hương Phiến đỏ bừng, cố nén nước mắt: “Xem ra bây giờ không thể ở bên cạnh hầu hạ phu nhân nữa, nếu cứ giương khuôn mặt xấu xí này lên thì sẽ hại phu nhân gặp ác mộng.

Phu nhân phái nô tỳ đến chỗ khác đi ạ, làm việc vất vả trong hậu viện cũng được, nô tỳ chỉ cần có miếng cơm ăn thôi”.

Đây vốn là chuyện đáng mừng, sao đảo mắt đã biến thành thế này rồi.

Hương Phiến luôn có tính cách mạnh mẽ, hủy gương mặt đi thì đúng là đáng tiếc.

Sau khi Tần Như Lương biết chuyện thì hơi kinh ngạc.

Hương Phiến không muốn thì thôi, không ép buộc nàng ta, mà nàng ta có làm nha hoàn thông phòng thì Tần Như Lương cũng sẽ chẳng để ý tới nàng ta làm gì.

Như bây giờ cũng được, nhắm mắt làm ngơ.

Tần Như Lương bảo quản gia gọi đại phu đến trị liệu cho Hương Phiến.

Sau khi khỏi hẳn thì gương mặt nàng ta cũng có một vết sẹo rộng, vậy sao có thể làm ở tiển viện hay trung đình nữa, chỉ có thể đến hậu viện vậy nước quét nhà giặt đồ mà thôi.

Liễu Mi Vũ đổi sang một nha hoàn thông minh lanh lợi khác.

Sau đó, nàng ta cũng chưa từng gặp lại Hương Phiến.

Không đuổi Hương Phiến ra khỏi phủ, để nàng ta cả đời làm việc nặng hạ đẳng nhất, đây là trừng phạt của Liễu Mi Vũ với nàng ta.

Nghe được tin này, Thẩm Nguyệt vẫn không tỏ vẻ gì.

Nàng ta rảnh rồi lật sách nói: “Ta còn tưởng là với vẻ tàn nhẫn của Hương Phiến thì nàng ta sẽ tạo được một đường lui tốt chứ, không ngờ lại bị bóp chết như vậy”.

Ngọc Nghiên nói: “Nhưng kết cục hôm nay đều là do nàng ta gieo nhân nào gặt quả đó”.

Thẩm Nguyệt nhướn mày: “Cũng đúng, chuyện này cũng phù hợp với dự tính ban đầu của ta.

Ăn miếng trả miếng như vậy mới đúng chứ”.

Ngọc Nghiên nói tiếp: “Nô tỳ thấy Hương Phiến bình thường luôn đắc chí kiêu căng, nàng ta đã nghĩ cách để leo lên giường tướng quân rồi, nhưng sao lại không muốn làm nha hoàn thông phòng rồi hủy đi dung mạo, chắc là có uẩn khúc gì đây”.

“Lòng đố kỵ của nữ nhân là thứ rất đáng sợ, Mi Vũ trước đây bảo Hương Phiến hủy mặt của ta, bây giờ cũng sẽ hủy đi mặt của Hương Phiến”.

Cho nên, Ngọc Nghiên nói đúng, gieo nhân nào gặt quả ấy, trước đây nếu Hương Phiến không tự tay hủy dung mạo của Thẩm Nguyệt thì Thẩm Nguyệt cũng sẽ không khiến nàng ta có kết cục như hôm nay.

Thẩm Nguyệt không vội chút nào, năm rộng tháng dài, nàng muốn Hương Phiến đi từng bước trên con đường nàng trải ra, để tự ném trái quả đắng.

Ngọc Nghiên nói: “Hương Phiến đi rồi, Liễu thị sẽ không tạo được sóng gió gì nữa”.

Thẩm Nguyệt đứng dậy, đặt sách xuống, néo gương mặt tròn của Ngọc Nghiên, cười mà như không cười nói: “Người đúng là ngây thơ”.

Nếu không phải Liễu Mi Vũ ra lệnh thì Hương Phiến sẽ hủy mặt của nàng sao?

Nhưng sau chuyện này, phủ tướng quân cũng yên ổn lại.

Hôm ấy, Thẩm Nguyệt đứng dưới tán cây trong viện, thở dài: “Cả ngày ở mãi trong phủ này, ta chán lắm rồi”.

Ngọc Nghiên, Liên hồly đòi ta bản thảo mà đúng không, hôm nay chúng ta ra ngoài tìm hắc chơi”.

Nghe thấy Thâm Nguyệt muốn ra ngoài, Ngọc Nghiên suýt thì quỳ xuống: “Công chúa... muốn xuất phủ ạ?”

Thâm Nguyệt quay lại nhìn nàng ta với vẻ đương nhiên: “Ừ, công chúa ta muốn xuất phủ, hậu viện quá yên tĩnh, ra ngoài vui vẻ mới phải chứ?”

Ngọc Nghiên nở một nụ cười còn khó coi hơn khóc: “Công chúa, bên ngoài có gì vui chứ, bản thảo cứ để nô tỳ mang ra cho, người nghỉ ngơi đi, nô tỳ sẽ bảo Triệu mụ làm đồ ăn vặt cho người”.

Ngọc Nghiên quay đầu định gọi Triệu mụ.

Nhưng Thâm Nguyệt đã móc tay kéo cổ áo nàng ta lại, thở hắt ra, nói: “Người dám gọi Triệu mụ đến, ta không ra được phủ, ta sẽ phạt người không được ăn cơm”..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 54: 54: Công Chúa Nhiều Tiền

Ngọc Nghiên thật sự muốn khóc: "Nhưng mà công chúa ơi, trong bụng người còn..."

"Phụ nữ mang thai phải ra ngoài thường xuyên, nếu như cứ ở nhà mãi thì sẽ sinh ra nóng trong người đó".

"Nếu ở Trì Xuân Uyển buồn chán thì nô tỳ sẽ cùng công chúa đi dạo trong hoa viên".

"Hoa viên thì có gì đẹp đâu? Ở trong đó có bao nhiêu cây ta cũng đã đếm đến thuộc rã! Đừng nói nhiều nữa, tranh thủ lúc Triệu mụ không để ý người mau chạy vào lấy bản vẽ rã chúng ta đi thôi".

Trời vừa tạnh mưa cho nên thời tiết rất trong lành mát mẻ.

Hai người lên ra khỏi Trì Xuân Uyển, ở sân trước Thẩm Nguyệt đã kêu quản gia chuẩn bị kiệu.

Quản gia rất bất an, liền nói: "Công chúa muốn ra ngoài, có cần lão nô thông báo cho tướng quân..."

Thẩm Nguyệt nói: "Ta muốn ra ngoài còn phải báo cáo cho hắn ta biết sao? Người cứ việc đi chuẩn bị kiệu đi!"

Quản gia rất lo lắng, dù sao thì trong bụng của công chúa còn có một đứa trẻ, cho nên ông ta vừa chuẩn bị kiệu vừa phái người đến báo tin cho Tần Như Lương biết.

Tần Như Lương nghe tin thì vẫn thờ ơ nói: "Nàng ta muốn đi đâu thì cứ để cho nàng ta đi, không cần ngăn cản".

Một nữ nhân không biết sống chết, còn muốn đi ra ngoài lang thang với cái bụng lớn của mình, cho dù xảy ra chuyện gì cũng không thể trách hắn ta được.

Chuyện này có liên quan gì đến hắn ta đâu? Thâm Nguyệt không ở trong phủ thì hắn ta càng được yên tĩnh.

Chủ nhân đã nói như vậy thì quản gia cũng không thể tiếp tục ngăn cản nữa.

Quản gia chỉ có thể dặn dò những người khiêng kiệu phải bảo vệ phu nhân thật tốt.

Đợi đến khi Triệu thị đuổi theo ra ngoài thì Thâm Nguyệt đã ngẩng lên trên kiệu, đi xa khỏi phủ tướng quân.

Ngoài phố vô cùng ồn ào náo nhiệt, Thâm Nguyệt vén rèm nhìn ra ngoài, thấy được cảnh tượng phố phường hoa thì tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Ngọc Nghiên ban đầu rất lo lắng nhưng khi nhìn thấy đường phố đang họp chợ náo nhiệt thì nàng ta cũng dần dần thả lỏng, cảm thấy ra ngoài đi dạo cũng rất tốt.

Liên Thanh Châu hiển nhiên không ngờ Thâm Nguyệt sẽ đích thân tới phủ tìm hắn.

Thâm Nguyệt bước xuống kiệu, nhếch miệng cười nói: "Ta đến giữa ban ngày ban mặt đã gây rắc rối cho người rồi sao?"

Liên Thanh Châu cười nói: "Công chúa thật biết nói đùa, được công chúa viếng thăm là vinh hạnh của tại hạ, chỉ có đi đâu công chúa bây giờ không tiện đi lại, nếu như có chuyện gì quan trọng thì chỉ cần phái người đến nói cho tại hạ biết là được rồi".

Hắn không dám sơ suất, cẩn thận trước sau khi Thâm Nguyệt vừa vào cửa.

Thâm Nguyệt nheo mắt lại nói: "Liên hồly, người có vẻ rất lo lắng cho đứa trẻ này, còn giống cha của nó hơn Tần Như Lương nữa". Đọc nhanh tại Vietwriter.vn

Liên Thanh Châu dừng một chút, sau đó sờ mũi, ho khan hai tiếng nói: "Công chúa lại nói đùa, ta làm sao có gan lớn đến như vậy? Ta chỉ đơn thuần quan tâm đến công chúa mà thôi".

"Đơn thuần sao, tốt lắm", Thẩm Nguyệt cười rồi lại nói: "Người nói thử xem, có khi nào cha của đứa trẻ này không phải là Tần Như Lương hay không?"

Liên Thanh Châu nghiêm túc nói: "Chuyện này...!nếu như công chúa không biết thì tại hạ lại càng không biết.

Lời này nếu như nói với tại hạ thì không sao nhưng nếu để người khác biết thì e rằng đứa trẻ sẽ gặp nguy hiểm".

Thẩm Nguyệt liếc hẩn một cái, tủm tủm cười nói: "Đừng căng thẳng, ta chỉ nói đùa với người thôi".

Liên Thanh Châu không biết nên cười hay nên khóc, nhưng cuối cùng vẫn âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi bước vào phòng khách và ngồi xuống, Ngọc Nghiên đưa bản vẽ cho Liên Thanh Châu.

Liên Thanh Châu cũng bảo quản gia giao một chiếc hộp gấm có khóa cho Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt mở chiếc hộp ra và thấy bên trong có một xấp ngân phiếu.

"Đây là tiền kiếm được từ việc bán truyện tranh do công chúa vẽ ra.

Số quyền truyện được bán ở hiệu sách vẫn không ngừng tăng lên.

Từ nay tiền sẽ được gửi đến cho công chúa mỗi tháng một lần".

"Số này là bao nhiêu tiền?"

"Một ngàn lượng bạc".

Thẩm Nguyệt nhìn Ngọc Nghiên, nàng tất nhiên không biết số tiền này ở đây tính là nhiều hay ít.

Hai mắt Ngọc Nghiên sáng lên, nàng ta nói: "Số tiền này có thể mua được một tòa phủ đệ lớn như phủ tướng quân vậy".

Một ngàn lượng bạc thực sự có thể mua được một tòa phủ đệ.

Xem ra ở thời cổ đại này giá nhà đất cũng không quá cao.

Thẩm Nguyệt nhìn Liên Thanh Châu hỏi: "Người đã trừ hết chi phí và lợi nhuận mà người được nhận chưa?"

Liên Thanh Châu mỉm cười gật đầu nói: "Tất nhiên là đã trừ hết rồi, tại hạ là thương nhân, không có lợi ích thì sẽ không dậy sớm".

"Người phải như vậy mới được, nếu như người giúp ta vô điều kiện thì sẽ khiến cho ta nghi ngờ rằng người có động cơ thầm kín đó", Thẩm Nguyệt thấy tiền sáng mắt nói: "Không ngờ một quyển truyện tranh lại có thể kiếm được nhiều tiền như vậy".

Liên Thanh Châu phất tay áo cười nói: "Làm ăn buôn bán không thể thiếu thủ đoạn.

Truyện tranh của công chúa bây giờ đã trở thành quyển sách được săn lùng nhiều nhất trên thị trường, từ tiểu thư nhà giàu đến nha hoàn các phủ đều tranh giành nhau để mua được nó, nghe nói đây chính là quyển sách để tài gia đấu nhất định phải có được trong tay".

"Vậy sau này nếu như người tìm thấy cơ hội làm ăn buôn bán thì nhất định phải nói cho ta biết, để ta đầu tư một phần", Thẩm Nguyệt không thể kìm được nụ cười, cứ như thế trước mặt nàng đang bày ra núi vàng núi bạc vậy.

Liên Thanh Châu nhìn nàng nói: "Công chúa hình như rất thích tiền?"

Thẩm Nguyệt đưa tay chạm vào xấp giấy bạc, tỏ ra sung sướng cảm nhận rồi nói: "Phải có nhiều tiền thì ta mới cảm thấy an tâm, phải có nhiều tiền thì ta mới cảm thấy rằng mình có thể đạt đến đỉnh cao của cuộc đời."

Cho dù tương lai có thể thảm thế nào thì ta vẫn là một công chúa nhiều tiền, chỉ cần có tiền thì có chuyện gì mà ta không làm được? Cái thứ như Tần Như Lương chỉ cần ta muốn thì nuôi bao nhiêu mà chẳng được?"

Liên Thanh Châu không nói nên lời, nếu như để sự phụ của hắn biết công chúa có tham vọng lớn như vậy thì không biết sự phụ có bị chọc tức chết không?

Liên Thanh Châu nhìn sắc mặt của Thẩm Nguyệt, sau đó quan tâm hỏi: "Tốc độ khôi phục của gương mặt công chúa vẫn chưa có tiến triển sao? Thuốc mỡ lần trước không có tác dụng sao?"

Trên gương mặt của Thẩm Nguyệt vẫn còn vết sẹo rõ ràng.

Thẩm Nguyệt nghe hỏi vậy thì nhướng mày, sau đó giơ tay kéo vết sẹo ra, lúc này Liên Thanh Châu mới nhận ra phía dưới vết sẹo là một làn da sáng bóng.

Dung mạo của nàng đã hoàn toàn khôi phục.

Liên Thanh Châu nói: "Hóa ra chỉ là một vết sẹo giả, nếu như không để ý thì sẽ không thể nhìn ra manh mối".

Thẩm Nguyệt bảo Ngọc Nghiên dán lại vết sẹo giả cho mình rồi nói: "Đầu là nhờ thuốc mỡ của người cho".

Trên đường trở về, Thẩm Nguyệt đã phát huy hết bản chất của một con nghiện mua sắm từ hiện đại xuyên tới, liên tục chỉ đạo Ngọc Nghiên mua thứ này thứ nọ.

Ngọc Nghiên cũng mua sắm rất hăng hái.

Có mua thế nào cũng không sợ, công chúa nhà ta bây giờ có rất nhiều tiền!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 55: 55: Nữ Nhân Phóng Khoáng

Nhưng đến lúc thanh toán tiền thì Thẩm Nguyệt lại đem hết tất cả nợ nần đổ lên trên đầu Tần Như Lương, bảo mấy ông chủ mang giấy nợ tới phủ tướng quân đòi tiền.

Cuối cùng, kiện đã không thể chứa được thêm trọng lượng nữa, Thẩm Nguyệt phải xuống và đi bộ về phủ với Ngọc Nghiên.

Cũng may phủ tướng quân không quá xa.

Thẩm Nguyệt cũng không thể lười biếng, tốt hơn là nên vận động nhiều hơn trước khi sinh, nếu như đế cơ thể quá yếu thì khi sinh sẽ rất khó.

Hiếm khi mới có thời gian rảnh rỗi, đương nhiên nàng phải đi mua sắm cho thỏa thích.

Lần đầu tiên xuyên không về thời cổ đại, có rất nhiều thứ vẫn còn mới mẻ đối với nàng.

Ngọc Nghiên nghĩ đến bao nhiêu đơn hàng chưa thanh toán, trong lòng rất lo lắng liền nói: "Công chúa, nếu tướng quân biết hôm nay công chúa tiêu nhiều tiền như vậy thì có bầm vằm công chúa ra không?"

Thẩm Nguyệt liếc nàng ta một cái nói: "Nếu có bầm cũng không bầm người".

Ngọc Nghiên nghiêm túc nói: "Nô tỳ chỉ lo lắng cho công chúa mà thôi".

"Nếu như hần ta dám khiến cho ta tàn phế thì ta liền biến hần ta thành thái giám".

Khi hai người bước vào phủ tướng quân, quản gia thấy Thẩm Nguyệt bình an trở về liền thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng khi nhìn thấy cả tá thứ mà nàng mua về thì lại không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

"Công chúa, đây là..."

"Đồ ta mới mua..."

"Nhưng lão nô nhớ phòng thu chi vẫn chưa chi tiền mà".

"Đừng lo, ngày mai bọn họ sẽ đến đây đòi thanh toán thôi".

Quản gia choáng váng muốn ngất đi.

Thời tiết nóng lên từng ngày, rừng mai xanh mướt ven hồ cũng đã dần ngả sang màu vàng.

Thẩm Nguyệt suốt ngày dường như không thể sống thiếu cây quạt mà Ngọc Nghiên phe phẩy.

Mặc dù vậy nàng vẫn mặc y phục cao cổ che kín thân thể yêu kiều của mình.

Triệu thị tận tình khuyên nhủ: "Công chúa, trời nóng như thế này thì đứa trẻ chắc cũng cảm thấy nóng lắm, chi bằng công chúa đổi sang một chiếc váy mát hơn đi..."

"Người xem nhị phu nhân kìa, lúc nào cũng mặc vải sa mỏng, cổ áo trễ xuống để lộ chiếc cổ cao cùng xương quai xanh xinh đẹp, đi đứng uyển chuyển như bướm lượn, tất nhiên là tướng quân rất thích".

Y phục của Đại Sở rất đa dạng, không phải loại nào cũng hở hang như của Liễu Mi Vũ.

Thẩm Nguyệt thay ra một chiếc váy cổ thấp.

Ngày hôm đó nàng rất thoải mái tự nhiên, không hề kiêng dè mà nằm phơi bụng trần dưới bóng cây trong Trì Xuân Uyển.

Ngọc Nghiên vừa đi bưng chén canh trở về, vừa nhìn thấy Thẩm Nguyệt nằm phơi bụng trần giữa thanh thiên bạch nhật thì liền choáng váng muốn ngã.

Ngọc Nghiên kêu lên: "Công chúa, mau che y phục lại, giữa thanh thiên bạch nhật sao công chúa có thể lộ như vậy được!"

Thẩm Nguyệt lười biếng nói: "Không phải Triệu mụ nói đứa trẻ này không chịu được nóng hay sao? Nếu như bị nóng đến choáng váng đầu óc thì phải làm sao? Ta chỉ cho con ta hóng mát chút thôi".

"Như vậy thật không đứng đắn!"

Thẩm Nguyệt ngẩng dậy khỏi ghế tựa, quay đầu nhìn Ngọc Nghiên, cau mày nói: "Ta đang rất vui đó.

Ngọc Nghiên, mau vào lấy bút ra đây, hôm nay công chúa ta sẽ dạy cho người biết thế nào là thời trang".

Ngọc Nghiên không đồng ý với chuyện Thẩm Nguyệt để lộ bụng nhưng cũng không thể không làm theo lời nàng, nàng ta không thể hiểu nổi Thẩm Nguyệt rốt cuộc đang nghĩ gì.

Công chúa thật sự rất tự tin, tự tin đến mức khiến cho Ngọc Nghiên lúc nào cũng phải bất giác nghe theo ý mình.

Ngọc Nghiên đi vào lấy bút mực ra, sau đó còn lấy ra một chiếc gương để theo chỉ dẫn của Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt nhìn vào chiếc gương để, sau đó nhúng bút vào mực và bắt đầu vẽ lên bụng mình.

Bụng của nàng rất láng mịn, Ngọc Nghiên không kịp ngăn cản, chỉ thấy Thẩm Nguyệt đang vẽ một đôi mắt híp lại.

Sau đó bức tranh lại hoàn chỉnh thành một khuôn mặt cười.

Ngọc Nghiên tròn mắt nói: "Thật đáng yêu quá, mặc dù không biết tại sao trong đầu lại hiện lên từ này nhưng nô tỳ chỉ nghĩ nó rất đáng yêu..."

Thẩm Nguyệt đặt bút mực xuống, sau khi hóng mát thì đứng dậy sáng khoái nói: "Để ta múa bụng một đoạn, người vỗ tay cho ta".

Ngọc Nghiên hoàn toàn quên mất chuyện hình ảnh của công chúa đang không đứng đắn, hai mắt nàng ta sáng lên, không ngừng vỗ tay.

Tần Như Lương nghe quản gia nói rằng Thẩm Nguyệt gần đây thường xuyên mua sắm hoang phí.

Lần trước ông chủ của các cửa hàng đã đến tận cửa đòi tiền, phủ tướng quân đã phải chi ra rất nhiều tiền, hẳn ta nghĩ mình cần phải nói chuyện với Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt chỉ biết mua sắm cho sướng tay nhưng Tần Như Lương thì có cả một phủ đệ phải nuôi sống, không thể để cho nàng tiếp tục hoang phí như vậy.

Tần Như Lương tức giận nghĩ, nữ nhân này đến khi nào mới biết dừng lại!

Hắn ta tưởng rằng nếu như để nàng ra vào phủ tướng quân tự do hơn thì nàng sẽ không có thời gian để làm phi tần Mi Vũ, nhưng ngay sau khi vấn đề cũ được giải quyết thì những vấn đề mới liền xuất hiện.

Sắc mặt Tần Như Lương vô cùng u ám, bóng lưng cao lớn bước đi dưới ánh mặt trời thiêu đốt.

Cơn giận trong lòng hắn cũng bùng cháy giống như cái nóng mùa hè vậy, càng lúc càng bành trướng.

Hắn ta bước đến Trì Xuân Uyển mà không cần suy nghĩ, sau khi băng qua bức tường vào sân thì một điệu lý du dương đã lọt vào trong tai của hắn ta.

Thẩm Nguyệt đang ngâm nga theo nhịp.

Giọng của nàng vô cùng trong trẻo, thanh tao như tiếng suối chảy tưới mát ngày hè, thấm cả vào ruột gan.

Tần Như Lương dừng chân lại, đi tới cổng tiêu viện thì chỉ ngược mắt nhìn vào, ánh mắt kinh ngạc.

Nữ nhân trong tiêu viện đang ôm cái bụng tròn trịa, trên bụng có vẽ một khuôn mặt tươi cười ngộ nghĩnh, khuôn mặt thay đổi biểu hiện theo từng nhịp múa bụng của Thẩm Nguyệt trông rất vui nhộn.

Mái tóc dài của Thẩm Nguyệt xõa xuống bên vai, toàn thân nàng tỏa ra hơi thở của sự tươi trẻ, rất ung dung tự tại.

Tần Như Lương đứng nghiêng người ở cửa, ngấm nhìn một hồi liền quên mất chuyện bước vào.

Nhìn thấy nụ cười tươi tắn trên gương mặt của Thẩm Nguyệt, hắn ta bất giác nhếch miệng cười, dường như không còn nhìn thấy vết sẹo xấu xí trên gương mặt của nàng nữa.

Thẩm Nguyệt dường như đã nhận ra có một bóng người đứng ở cổng tiêu viện nên liền đưa mắt lên nhìn.

Tần Như Lương theo phản xạ tránh né sang một bên, không muốn để Thẩm Nguyệt phát hiện ra.

Nhưng khi hắn ta hồi phục tâm tình thì lại không khỏi khó chịu, cuối cùng hắn ta không bước vào Trì Xuân Uyển nữa mà chỉ lặng lẽ xoay người rời đi.

Có thai còn nghịch bụng của mình như vậy, ở Đại Sở này chắc chỉ có Thẩm Nguyệt là người đầu tiên.

Những thai phụ khác đều rất cẩn thận, còn Thẩm Nguyệt thì khác, dường như nàng còn chẳng sợ trượt chân té ngã!

Nữ nhân không biết tốt xấu! Giữa thanh thiên bạch nhật mà phơi bụng trần lồ lộ ra như vậy, đúng là đĩ bại!.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 56: 56: Mèo Con Của Công Chúa

"Có phải lúc này ngoài công có người hay không?"

"Không có, nhất định là công chúa đã hoa mắt, chỉ là bóng cây mà thôi".

Hôm nay Ngọc Nghiên đã thực sự được mở mang tầm mắt, cảm giác điệu múa trong khuê phòng này đúng là cực kỳ thú vị.

Ngọc Nghiên đi tới đỡ tay Thẩm Nguyệt nói: "Để nô tỳ dìu công chúa vào trong nghỉ ngơi".

Thẩm Nguyệt dựa vào giường thở hổn hển, Ngọc Nghiên cầm khăn tay ngâm trong nước ấm lau đi khuôn mặt cười trên bụng Thẩm Nguyệt, vẫn rất vui vẻ nói: "Nô tỳ phải nhanh chóng lau đi, tránh để cho Triệu mụ phát hiện ra".

Mùa hè nóng nực, Triệu mụ một mình làm việc trong bếp thật sự rất vất vả.

Sau đó, Ngọc Nghiên và bà ta đã thay phiên nhau vào bếp để sắp xếp ba bữa ăn một ngày và canh thuốc tâm bổ cho Thẩm Nguyệt.

Vài ngày sau khi Ngọc Nghiên mang đồ ăn trưa về tiều viện thì phía sau nàng ta có một con mèo con đi theo, nó kêu meo meo suốt dọc đường.

Vừa mới bước vào cửa thì Ngọc Nghiên đã cao giọng nói: "Công chúa, con mèo đã cùng nô tỳ trở lại".

Thẩm Nguyệt nhìn con mèo con, đây chẳng phải là con mèo ở nhà bếp đêm đó hay sao?

Con mèo dường như đã nhận ra Thẩm Nguyệt, cho nên nó không hề tỏ ra sợ hãi khi bước vào sân.

Thẩm Nguyệt cười nói: "Con mèo tham ăn này, hẳn là nó đã ngửi thấy mùi canh cá rồi".

Người cho nó uống ít canh đi".

Ngọc Nghiên múc một ít canh cá ra đặt ở góc sân, con mèo con cúi xuống ăn một cách ngon lành.

Không ngờ sau khi nó ăn xong thì lại không đi, chỉ lượn qua lượn lại trước mắt Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt gọi con mèo đến, con mèo dễ dàng nhảy vào vòng tay nàng.

Nàng ôm con mèo đi ra ngoài cửa nói: "Ngọc Nghiên, đi lấy nước tắm cho tên nhóc này đi, chúng ta sẽ nuôi nó".

Triệu thị không đồng ý, nói: "Lỡ như nó cào công chúa bị thương thì sao? Công chúa vẫn nên cách xa nó một chút đi".

Thẩm Nguyệt híp mắt, mỉm cười nói: "Đừng coi thường con mèo này, nó rất thông minh đó".

Có một con mèo ở Trì Xuân Uyển khiến cho nơi này có thêm nhiều niềm vui.

Mấy ngày nay được ăn ngon cho nên bộ lông của con mèo liền trở nên bóng bẩy và nó cũng trở nên dễ thương hơn, ngay cả Triệu thị cũng dần trở nên rất yêu thương nó.

Thỉnh thoảng Thẩm Nguyệt lại mang theo nó ra ngoài sân đi dạo, Tần Như Lương từ xa nhìn thấy tất nhiên cũng nhận ra.

Thỉnh thoảng mèo con cũng một mình ra khỏi Trì Xuân Uyển chơi đùa nhưng đúng thời gian vẫn sẽ quay về.

Có một lần Tần Như Lương vô tình đụng phải nó.

Hắn ta không thích mèo con, mèo con tất nhiên cũng không thích hắn ta.

Một người một mèo gượng gạo bước qua nhau.

Sau khi đụng phải mèo con nhiều lần hơn, Tần Như Lương đã chuẩn bị sẵn, hắn ta mang theo một con cá thu nhỏ rồi trịch thượng ném ra trước mặt con mèo.

Con mèo chỉ cúi người ngửi thử, sau đó lại cao ngạo rời đi.

Tần Như Lương liếc mắt một cái, lạnh lùng nói: "Quả nhiên chủ nào mèo nấy.

Cá ta cho người mà người dám không ăn sao? Đứng lại đó cho ta!"

Trong thời tiết nóng bức này, ngoài việc ra đình nghỉ mát hóng mát thì đa số thời gian nàng ta đều ở trong Phù Dung Uyển.

Nàng ta nghe nhà hoàn Hương Lăng nói gần đây Tần Như Lương rất hay ra hoa viên.

Liễu Mi Vũ hỏi: "Tướng quân ra hoa viên làm gì?"

Hương Lăng nói: "Hình như là để trêu mèo con".

"Mèo con ở đâu ra?"

Hương Lăng im lặng một lúc mới nói: "Là mèo con công chúa nuôi".

Sắc mặt của Liễu Mi Vũ tối sầm lại.

Nàng ta tưởng rằng chuyện giữa mình và Thẩm Nguyệt đang yên ổn, không ngờ Thẩm Nguyệt gần đây không xuất hiện nhưng lại xuất hiện một con mèo con!

Đây là ý gì chứ? Thẩm Nguyệt đang có ý đồ thu hút sự chú ý của tướng quân bằng một con mèo sao?

Nàng ta không thể để tướng quân bị câu đi mất được!

Liễu Mi Vũ phe phẩy quạt, uể oải đứng dậy nói: "Đi, ra hoa viên".

Đã tới giờ rồi mà mèo con ra ngoài chơi vẫn chưa về.

Bình thường thì giờ này nó đã về rồi.

Thẩm Nguyệt phải ra hoa viên với Ngọc Nghiên để tìm con mèo.

Kết quả là tìm hết cả hoa viên cũng không thấy bóng dáng của con mèo đâu.

Bọn họ đột nhiên nghe thấy ở khu rừng mai trụi ra tiếng cười, Thẩm Nguyệt cùng Ngọc Nghiên liền đi theo tiếng cười.

Sau đó bọn họ liền nhìn thấy Liễu Mi Vũ đang ng ã trong đình nghỉ mát hóng mát.

Hôm nay nàng ta mặc một chiếc váy dài màu đỏ càng làm nổi bật làn da trắng như tuyết cùng nụ cười quyến rũ.

Hương Lăng đứng canh giữ bên ngoài đình nghỉ mát.

Bên trong đình nghỉ mát có Liễu Mi Vũ và Tần Như Lương.

Thẩm Nguyệt liếc mắt nhìn, ngay lập tức nhìn thấy một quả cầu lông màu vàng kem đang ng ã trên đùi Liễu Mi Vũ.

Đó không phải là con mèo mà nàng đang tìm sao? Nàng còn tưởng nó bị lạc, không ngờ nó lại ở đây.

Tần Như Lương không biết đang đút cái gì vào miệng con mèo, chỉ nghe thấy tiếng kêu của con mèo khiến cho Liễu Mi Vũ cười khúc khích.

Liễu Mi Vũ nói: "Tướng quân, nó thật đáng yêu".

Trên mặt Tần Như Lương cũng hiện lên ý cười ấm áp.

Nhưng tiếng mèo kêu lọt vào trong tai của Thâm Nguyệt cùng Ngọc Nghiên nghe vô cùng đau khổ.

Cơ thể nhỏ bé của nó ngã trên chân Liễu Mi Vũ run rẩy.

Ngọc Nghiên tức giận nói: "Chắc hẳn bọn họ đã ép buộc mèo con, nó tỳ nghe tiếng nó kêu rất là khổ sở, công chúa, chúng ta phải làm sao bây giờ..."

Ngay khi lời nói vừa thốt ra khỏi miệng Ngọc Nghiên thì nàng ta đã nhìn thấy Thâm Nguyệt đi thẳng về phía đình nghỉ mát, nhanh đến mức nàng ta không kịp ngăn cản.

Thâm Nguyệt rất trầm lặng, không hề thể hiện bất cứ cảm xúc gì.

Gió bên hồ thổi tung vài sợi tóc mai của nàng nhưng không thể thổi mất sự khó đoán trên gương mặt nàng.

Liễu Mi Vũ ngược mắt lên nhìn thấy Thâm Nguyệt liền dịu dàng chào hỏi: "Công chúa đến rồi."

Tướng quân và ta đang hóng mát ở đây.

Công chúa mau vào ngồi đi".

Một câu nói chứng tỏ vị thế chủ nhà của nàng ta.

Thâm Nguyệt không quan tâm, chỉ hơi nhướn mày bước vào đình nghỉ mát ngồi xuống, nhìn con mèo trong vòng tay của Liễu Mi Vũ nói: "Ta tìm nó khắp nơi, không ngờ nó lại ở đây".

Đôi mắt ướt của mèo con nhìn về phía Thâm Nguyệt.

Thâm Nguyệt đưa tay về phía nó nói: "Lại đây".

Mèo con dường như có thể nghe hiểu tiếng nàng, muốn đến bên cạnh Thâm Nguyệt, không ngờ Liễu Mi Vũ lại ghì chặt hai chân của nó không cho nó đi.

Thẩm Nguyệt liếc mắt nhìn, đi ầm tĩnh nói: "Mi Vũ, nó còn rất nhỏ, dùng lực như vậy sẽ bóp nát xương nó".

Liều Mi Vũ vội vàng thả lỏng động tác, còn tỏ vẻ ngây thơ hối lỗi nói: "Xin lỗi, ta không cố ý."

Ta thực sự thấy nó rất đáng yêu, ta thích nó vô cùng".

Thẩm Nguyệt nhếch miệng..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 57: 57: Cướp Mèo

Liễu Mi Vũ nhìn sang Tần Như Lương, sắc mặt của hắn ta đã trở nên vô cảm kể từ khi Thẩm Nguyệt bước vào, lại nhẹ nhàng nói: "Công chúa, có lẽ là ta rất có duyên với nó, vừa thấy nó ta liền muốn chăm sóc nó, yêu thương nó.

Công chúa có thể để lại nó cho ta nuôi hay không?"

Thẩm Nguyệt nhìn thẳng vào Liễu Mi Vũ nói: "Người nói xem?"

Liễu Mi Vũ cười nói: "Vừa rồi ta còn bàn với tướng quân sau này sẽ chăm sóc nó như thế nào.

Nếu như công chúa bằng lòng giao nó cho Mi Vũ nuôi thì Mi Vũ sẽ rất cảm kích".

Thẩm Nguyệt cười lạnh nói: "Liễu Mi Vũ, ta biết người tâm thiện, nhưng ngay cả người cũng cần có người chăm sóc, sao người có thể chăm sóc nó được?"

"Nhưng ta thực sự thích..."

Tần Như Lương đã lâu không lên tiếng, lúc này mới mở miệng: "Chỉ là con súc sinh mà thôi, nếu như Mi Vũ thích cô cho nàng nuôi thì đã làm sao? Thân là công chúa đáng lý ra cô còn phải rộng lượng hơn".

Ý cười trên môi Thẩm Nguyệt vẫn không hề suy giảm, nhưng ánh mắt đã càng lúc càng lạnh lùng: "Ta không hiểu, ta có là công chúa hay không thì có liên quan chớ gì tới chuyện này?"

"Thẩm Nguyệt, cô ăn nói cho đàng hoàng", Tần Như Lương lạnh lùng nói.

Thẩm Nguyệt nói: "Còn nữa, tại sao nếu Mi Vũ thích thì ta phải nhường cho ả ta? Người nói xem, nếu như ả ta thích cái bê trong phòng ta thì có

phải ta cũng nên nhường cho ả ta hay không?"

Nét mặt của Liễu Mi Vũ lộ ra vẻ khó xử, nàng ta giả vờ trả lại con mèo cho Thâm Nguyệt nhưng không chịu buông tay ra mà âm ỉ nói: "Công chúa không muốn cũng không cần phải chế nhạo Mi Vũ như thế".

Thâm Nguyệt còn chưa kịp lấy lại con mèo thì Tần Như Lương đã nhanh tay tóm lấy cổ con mèo trước.

Con mèo kêu lên một tiếng đau đớn.

Nó sợ đến mức không dám cào Tần Như Lương, có lẽ trước đó nó đã nếm qua đau khổ.

Thâm Nguyệt trừng mắt nhìn vào tay của Tần Như Lương, Tần Như Lương chỉ thờ ơ nói: "Ta đã hứa sẽ tặng con mèo này cho Mi Vũ, bây giờ ta chỉ thông báo cho cô biết một tiếng, cho dù cô không muốn thì cô cũng phải đưa cho nàng".

Thâm Nguyệt ngả ngón hỏi: "Thú cưng của ta khi nào lại đến lượt người làm chủ?"

"Hừ, đây là phủ tướng quân".

"Nếu như ta không muốn cho ả ta thì sao?"

Tần Như Lương lạnh lùng nhìn nàng nói: "Con súc sinh này nếu như đã khiến cho hậu viện không bình yên thì có chết cũng không hết tội".

Chỉ cần Tần Như Lương dùng sức một chút thì lập tức có thể bẻ gãy cái cổ mỏng manh của con mèo.

Nói trắng ra, nếu như hôm nay Liễu Mi Vũ không thể mang con mèo đi thì Tần Như Lương sẽ giết nó.

Sắc mặt Thâm Nguyệt thay đổi, nàng nói: "Tần tướng quân, người so đo với một con mèo con như vậy, lương tâm của người không thấy cắn rứt sao?"

Tần Như Lương cười lạnh: "Còn tốt hơn so với cô.

Ta nhắm vào mèo, còn cô nhắm vào người".

Thẩm Nguyệt liếc nhìn sang nói: "Có loại người còn chẳng bằng con mèo.

Ta quên mất Tần tướng quân người từ lâu đã không có lương tâm, chỉ cần có được niềm vui của nữ nhân thì không từ thủ đoạn".

Nàng lại nhướn mày nói: "Đúng là gà chó xứng đôi, con mẹ nó bà đây thấy xứng đôi lắm!"

"Cô nói cái gì? Có can đảm lặp lại lần nữa không?"

Liễu Mi Vũ khuyên nhủ: "Tướng quân bình tĩnh, cẩn thận làm tổn thương con mèo".

Thẩm Nguyệt liếc mắt nhìn con mèo, khẽ nói: "Quên đi, không phải chỉ là một con mèo thôi sao, nếu như Mi Vũ đã thích thì cứ mang nó về mà nuôi.

Ta tin rằng Mi Vũ thiện lương sẽ đối xử tốt với nó, nếu như nuôi không quen thì cứ mang trả lại cho ta".

Liễu Mi Vũ cười tươi như hoa, vuốt ve bộ lông của con mèo rồi nói: "Nó cũng rất thân với ta, công chúa đừng lo lắng, ta sẽ làm quen được với tên nhóc này nhanh thôi".

Nếu như đã chiếm được rồi thì nàng ta làm sao có thể trả lại chứ!

Chỉ cần là thứ Thẩm Nguyệt thích thì Liễu Mi Vũ sẽ giành lấy tất cả!

Thẩm Nguyệt không nghĩ rằng Liễu Mi Vũ sẽ chăm sóc con mèo tốt.

Đối với Thẩm Nguyệt mà nói thì nó không chỉ là một con mèo, nhưng nàng càng tỏ ra quan tâm đến nó thì Liễu Mi Vũ sẽ càng muốn giành lấy nó.

Nàng chỉ có thể giả vờ hồ hững với nó.

Nàng không thể trơ mắt nhìn Tần Như Lương giết chết con mèo.

Đúng là khốn nạn!

Thẩm Nguyệt phát tay áo bỏ đi, tay áo đập mạnh vào mặt Liễu Mi Vũ.

Liễu Mi Vũ kêu lên một tiếng, cho dù Tần Như Lương có tức giận đến thế nào thì Thẩm Nguyệt cũng không quay đầu lại.

Chỉ có gà chó mới có thể tức giận, còn nàng không thể tức giận hay sao?

"Thẩm Nguyệt, cô đứng lại đó cho ta!", Tần Như Lương rống lên:
"Mau xin lỗi Mi Vũ!"

Đứng dưới ánh nắng mặt trời, Thẩm Nguyệt quay đầu lại, nheo mắt nở nụ cười khinh bỉ nói: "Mẹ kiếp Liễu gà Tần chó! Xin lỗi con mẹ các người! Nhớ kỹ cho bà, nếu như con mèo này mất một sợi lông thì bà đây sẽ lột da Liễu Mi Vũ!"

Dứt lời, nàng xoay người nghênh ngang mà đi.

Liễu Mi Vũ bị khí thế của Thẩm Nguyệt làm cho nhụt chí, sắc mặt tái nhợt yếu ớt nói: "Tướng quân, Mi Vũ...!lại làm sai chuyện gì rồi sao?"

Tần Như Lương cả giận nói: "Nàng không cần sợ, có ta ở đây, để ta xem ai dám động vào nàng!"

Liễu Mi Vũ cúi đầu, nhìn con mèo với nụ cười đắc ý, vẫn nhẹ nhàng nói: "Vây Mi Vũ có thể yên tâm rồi".

Đúng, có tướng quân ở đây thì nàng ta còn phải sợ gì chứ!

Ngọc Nghiên hiềm khi thấy Thẩm Nguyệt tức giận như vậy.

Nàng ta cũng rất tức giận, liền an ủi công chúa: "Công chúa, đừng nóng giận, loại người đó không đáng để công chúa bận tâm!"

"Nô tỳ thấy Liễu thị kia chắc chắn là cố ý, ả ta biết công chúa nuôi mèo cho nên mới muốn cướp đoạt, công chúa đừng vì chuyện này mà tổn hại thân thể, ngược lại còn để cho ả ta đắc ý!"

Thẩm Nguyệt bình tĩnh lại trong thời gian ngắn, chỉ bu ãn bu ãn nói: "Thật tội nghiệp cho con mèo đó".

Nghĩ đến tình cảnh vừa rồi, Ngọc Nghiêu cũng không đành lòng.

Thường ngày con mèo ở Trì Xuân Uyêu thông minh hoạt bát, vừa rồi sao có thể run rẩy thụ động như vậy?

Lúc đó, nếu như công chúa không buông tay thì con mèo đã không sống nổi rồi.

Ngọc Nghiêu biết rằng Thẩm Nguyệt rất thích con mèo đó.

Thẩm Nguyệt chỉ cho nó ăn một lần trong sân nhà bếp, không ngờ nó đã quý mến nàng, còn theo Ngọc Nghiêu trở lại Trì Xuân Uyêu để nhận Thẩm Nguyệt làm chủ..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 58: 58: Điều Chế Thuốc Mỡ

Có thể thấy con mèo này cực kỳ thông minh, lại hiểu được suy nghĩ của người khác.

Khi Thẩm Nguyệt ở chung với nó, tâm trạng của nàng rất vui vẻ, thỉnh thoảng cứ ng ồi dưới gốc cây tre đùa nó, gỡ cằm hoặc vuốt ve.

Thẩm Nguyệt chăm sóc cho nó rất tốt, dọn dẹp cũng sạch sẽ.

Bây giờ nó bị Liễu Mi Vũ cướp đi mất, giống như thiếu một thành viên trong gia đình.

Trì Xuân Uyển bỗng chốc im ắng hơn hẳn.

Triệu thị vốn không thích mèo cũng dần dần có tình cảm với con mèo đó, nghe nói nó bị Liễu Mi Vũ bế đi mất mà thoáng thấy tiếc nuối, nhưng không làm gì được.

Triệu thị khuyên bảo: “Công chúa đừng buồn, sau này nô tì tới trừ phòng xem thử còn con mèo nào không r ồi bế về cho công chúa nuôi là được mà.

Nếu không có, nô tì xin quản gia tới nhà người khác bế một con về đây”.

Thẩm Nguyệt vào phòng, ng ồi xuống chiếc ghế trước khung cửa sổ, nheo mắt nhìn hoa đỏ liễu xanh và ánh nắng rạng rỡ bên ngoài.

Nàng không nói lời nào, cũng chẳng hề phản ứng chứ nói gì tới biểu cảm đau buồn hay giận dữ.

Triệu thị ở bên ngoài nói với Ngọc Nghiên: “Người vào trong khuyên bảo công chúa, ta đi bưng bát chè ngọt cho công chúa”.

Ngọc Nghiên gật gật đầu, Triệu thị quay người đi rồi, nàng ta mới khẽ khàng nhấc chân bước vào.

“Công chúa...”, Thâm Nguyệt đã lặng người ng ồi bên cửa sổ lâu lắm rồi, Ngọc Nghiên cất tiếng gọi đầy lo lắng.

Thâm Nguyệt hoàn hồn, khẽ nhướng mày theo thói quen, quay đầu nhìn Ngọc Nghiên.

Ánh nắng ngoài cửa sổ tô điểm cho đôi mắt sâu thẳm nàng, giống như một xoáy nước đang lưu chuyển, thâm sâu khó lường.

Ngọc Nghiên bị ánh mắt của nàng hút vào trong, nhưng chưa đợi nàng ta nói gì, Thâm Nguyệt đã lên tiếng trước: “Thuốc mỡ trị sẹo lần trước còn thừa chút nào không?”

Ngọc Nghiên vội vàng đáp: “Vẫn còn một ít, nhưng không nhiều”.

Từ sau khi gương mặt của Thâm Nguyệt khỏi hẳn, phần thuốc mỡ còn thừa lại không được dùng đến.

Ngọc Nghiên nghĩ nếu sau này trên da có chút dấu vết gì có thể dùng tiếp.

Thâm Nguyệt đứng dậy: “Mang tới đây cho ta”.

Ngọc Nghiên vừa quay sang hộp trang điểm lấy thuốc mỡ vừa hỏi: “Tại sao công chúa đột nhiên hỏi đến thứ này?”

Nhưng chỉ cần thu hút được sự chú ý của Thâm Nguyệt, bây giờ Thâm Nguyệt muốn làm gì nàng ta cũng ủng hộ.

Thâm Nguyệt trải một trang giấy lên bàn, chuẩn bị sẵn bút và mực.

Đợi khi Ngọc Nghiên lấy thuốc mỡ quay lại, nàng ta bóp một ít lên ngón tay của Thâm Nguyệt, để nàng vừa mân mê đầu ngón tay hít ngửi mùi vị của nó, vừa nhanh chóng viết một đồng tên dược liệu lên trang giấy.

May mà trong thuốc mỡ không thêm hương liệu, màu sắc và mùi vị được giữ nguyên, có mùi thơm nồng đượm.

Thẩm Nguyệt vừa nghĩ đã biết bên trong có những loại dược liệu nào.

Mức độ nhạy cảm với dược liệu của nàng đã vượt quá những gì mà nàng có thể nghĩ đến.

Về phương diện phân biệt vị thuốc này, nàng hơn hẳn trình độ của phần lớn các đại phu.

Thế nhưng viết tới phần sau, tốc độ của nàng chậm đi hẳn, vẫn còn vài loại dược liệu quan trọng mà nhất thời quá khó phân biệt.

Mấy vị thuốc này được dùng rất khéo, nếu không, ai cũng có thể đi đầu chế ra loại thuốc mỡ với công hiệu thần kỳ này rồi.

Sau cùng Thẩm Nguyệt không nghĩ ra được, đành dựa vào hệ thống kiến thức y học trong đầu mà thêm vài vị thuốc để thay thế mấy vị thuốc nàng không thể phân biệt được.

Trên trang giấy viết kín tên của các loại dược liệu.

Thẩm Nguyệt đưa đơn thuốc cho Ngọc Nghiên rồi hỏi: “Có biết hết chữ trên đó không?”

Ngọc Nghiên xem qua rồi đáp: “Nô tì nhận ra được”.

“Thế thì đi lấy thuốc đi, những thứ trên đơn thuốc này, không được thiếu bất kỳ loại nào”, Thẩm Nguyệt dặn dò: “Đừng tới dược phòng trong phủ, đơn thuốc cần phải trình báo”.

“Nô tì biết rồi”.

Sau đó Thẩm Nguyệt đưa cho nàng ta một thỏi bạc, Ngọc Nghiên cần đơn thuốc vội vàng chạy ra ngoài.

Đúng lúc Triệu thị bưng chè ngọt về, thấy Ngọc Nghiên đi ra ngoài mới hỏi: “Ngọc Nghiên đi đâu vậy?”

Thẩm Nguyệt đứng ở cửa, chấp tay sau lưng: “Ta nhớ món bánh táo đỏ và ô mai ở sạp hàng ngoài phố Đông, bảo nàng ta đi mua”.

Thế mà Ngọc Nghiên mua bánh táo đỏ và ô mai quay về còn kèm thêm một bao dược liệu rất to.

Triệu thị biết Thẩm Nguyệt hiểu chút y thuật nên cũng không hỏi nhiều, bản thân mình đề phòng hơn là được.

Chỉ cần không gây ra chuyện gì bất lợi cho tướng quân, Triệu thị có thể nhắm mắt mở cho qua hết.

Thẩm Nguyệt cũng biết rõ, không phải mọi việc đều có thể phó thác cho Triệu thị, người mà nàng thực sự tin tưởng được cũng chỉ có Ngọc Nghiên thôi.

Thẩm Nguyệt và Ngọc Nghiên bắt đầu sắp xếp những dược liệu được mua về, sau đó nghiền thành bột, thử đủ mọi tỉ lệ để làm thành thuốc mỡ.

Ngọc Nghiên cảm thấy khó hiểu: “Tại sao công chúa đột nhiên muốn đi làm thuốc mỡ?”

Thẩm Nguyệt đáp: “Phần trước đó không đủ dùng nữa”.

Ngọc Nghiên lẩm bẩm: “Phần còn thừa không nhiều, nhưng mặt của công chúa đã khỏi rồi, cũng đâu cần dùng nữa...”

Liêu Mi Vũ đưa con mèo về Phù Dung Uyển rồi cũng không còn tâm trí nào chơi cùng nó nữa, giao cho Hương Lăng chăm sóc, mỗi ngày chỉ cần cho nó ăn đúng giờ là được.

Đối với Liễu Mi Vũ, nuôi con mèo này thế nào cũng không quan trọng lắm.

Nàng ta chỉ cần biết mình đã thành công cướp được nó từ tay Thẩm Nguyệt.

Sau này Tần Như Lương muốn chơi với mèo đâu cần tới hoa viên nữa, chỉ cần tới Phù Dung Uyển của nàng ta là được.

Con mèo này thấy lạ lắm khi ở Phù Dung Uyển, nó dựng đuôi, đi đi lại lại trong viện, đồng thời không ngừng kêu ngao ngao.

Liêu Mi Vũ ban đầu còn vuốt ve nó, nhưng chỉ nghe nó kêu thôi cũng thấy phiền.

Con mèo tràn ngập địch ý với Phù Dung Viện, thỉnh thoảng còn xè móng vuốt, tiếng kêu cũng không có vẻ hiền lành như khi ở Trì Xuân Uyển.

Liêu Mi Vũ đâu thích mèo đến vậy, nàng ta chỉ muốn thể hiện vẻ dịu dàng trước mặt Tần Như Lương thôi.

Mỗi lần Tần Như Lương ghé qua Phù Dung Viện, Liêu Mi Vũ sẽ làm bộ làm tịch bế con mèo lên, dịu dàng vuốt ve nó.

Tần Như Lương phát hiện ra nàng ta bế con mèo này từ chỗ Thẩm Nguyệt về thì mất hết hứng thú trêu đùa, cảm thấy nhạt nhẽo vô vị.

Con mèo hoàn toàn không có hứng thú nhe nanh giương vuốt như lúc trước.

Ban đầu Tần Như Lương còn hỏi thăm vài câu, sau rồi cũng lười để tâm.

Thế nên Tần Như Lương vừa mới đi, Liêu Mi Vũ đã quăng con mèo xuống đất với vẻ ghét bỏ.

Mấy ngày liền không được tắm rửa, cơ thể nó bắt đầu bốc mùi..

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 59: 59: Trả Mèo Về

Động tác của Liễu Mi Vũ hơi mạnh bạo, không đợi nàng ta thả lỏng tay, con mèo cảm nhận được nguy hiểm nên đạp chân thoát khỏi bàn tay của nàng ta trước, nhảy phắt xuống dưới.

Liễu Mi Vũ hét toáng lên, làm con mèo cào nát váy của nàng ta.

Cơm giận bốc lên trong đầu, nàng ta giơ chân đạp vào bụng con mèo, cơ thể yếu ớt của nó bị đạp ngửa ra, sau khi rên rỉ một tiếng thảm thiết, nó ngã thẳng xuống đất.

Liễu Mi Vũ nheo đôi mắt vừa dài vừa hẹp nhìn con mèo hoảng loạn bò dậy, tập tễnh trốn đi mà không nén được câu chửi mắng: “Thứ không biết tốt xấu!”

Mỗi ngày Hương Lăng chỉ hầu hạ Liễu Mi Vũ thôi cũng đủ bận rỗi, không rảnh rang đi hầu hạ con mèo nữa.

Thức ăn mà Hương Lăng mang cho con mèo là thức ăn thừa mỗi bữa của Liễu Mi Vũ.

Con mèo ăn ít, mới vài ngày đã gầy hảnh đi.

Có một lần trước khi Liễu Mi Vũ dùng cơm, con mèo lượn vòng quanh chân Liễu Mi Vũ, đột nhiên nhảy lên bàn, làm đổ bát canh của Liễu Mi Vũ rồi quay đầu chạy mất.

Liễu Mi Vũ tức tối vô cùng, quơ lấy chén trà nóng vừa mới châm còn chưa kịp nguội hắt về phía nó.

Con mèo lại ré lên một tiếng thảm thiết, toàn thân ướt sũng và bốc khói.

Trên cái đầu nhỏ nhắn của nó, nơi bị nước trà nóng hắt trúng lộ ra màu đỏ tươi, lông cũng hói mất cả mảng.

Thấy dáng vẻ đau đớn của con mèo, chẳng hiểu tại sao, Liễu Mi Vũ thấy vui vẻ vô cùng.

Dường như nàng ta coi nó là Thảm Nguyệt, có thể tùy ý hành hạ giày vò.

Thảm Nguyệt dám cảnh cáo nàng ta không được làm con mèo đáng ghét này rụng mất cọng lông nào, nàng ta cứ làm đấy!

Nàng ta không chỉ muốn nó rụng lông mà còn muốn biến nó thành một con mèo hói, Thảm Nguyệt làm gì được nàng ta nào?

Liễu Mi Vũ căn dặn Hương Lăng: “Nhốt con mèo bẩn thỉu này sang phòng bên cạnh, gan to bằng trời! Dám lao lên bàn, bỏ đói nó hai ngày đi!”

Tối tối, Liễu Mi Vũ luôn bị tiếng mèo kêu đánh thức, đây cũng là một trong số những nguyên nhân nàng ta ghét con mèo này.

Nhưng lúc trước ở Trì Xuyên Uyển, con mèo ăn tối xong sẽ ngoan ngoãn đi ngủ, chưa từng kêu gào.

Tối nay con mèo bị nhốt trong phòng không ra được bên ngoài, toàn thân đầy vết thương nên tiếng kêu bén nhọn hơn lúc trước nhiều.

Móng vuốt của nó liên tục cào lên cửa, tràn ngập vẻ tuyệt vọng và khiếp sợ.

Liễu Mi Vũ lại bị đánh thức.

Nàng ta bảo Hương Lăng xách con mèo ra, nện mạnh xuống nền đất trong viện.

Sau cùng con mèo vốn hoạt bát đáng yêu không thể kêu rên được nữa, nằm thẳng cứng trên nền đất, không nhúc nhích.

Hương Lăng qua đó xem thử, hoảng hốt kêu lên: “Phu nhân, nó chết rồi!”

“Lúc còn sống cứ muốn chạy ra ngoài, đây là kết cục của nó! Không phải bảo mèo có linh tinh sao, sao con này ngu quá vậy! Chỉ cần nó biết cách lấy lòng ta một chút, cũng không đến mức như vậy”.

Liễu Mi Vũ tỏ ra khinh thường, quay người đi vào phòng rồi nói: “Không phải muốn về sao, lần này ta thành toàn cho ngươi”.

Ngày hôm sau Liễu Mi Vũ ủ rũ không có tinh thần, khi nhắc đến chuyện con mèo lúc dùng ngọc thiện cùng Tần Như Lương, nàng ta cười khổ: “Hình như Mi Vũ và con mèo đó không hợp, đêm nào nó cũng kêu gào như muốn quay về Trì Xuân Uyển, Mi Vũ cũng không miễn cưỡng nên hôm qua đã đưa về Trì Xuân Uyển rồi”.

Tần Như Lương cũng chỉ gật gật đầu: “Đưa về cũng được, tránh cho nó làm phiền nàng nghỉ ngơi”.

Phù Dung Uyển cuối cùng cũng thanh tĩnh, sau này không bao giờ có tiếng mèo kêu nữa.

Thế nhưng Thảm Nguyệt không hề nhận được con mèo mà Liễu Mi Vũ gửi về, nàng cũng không biết nó thế nào.

Ngọc Nghiên thường nhớ đến nó và nhắc: “Cái đò vô lương tâm, chắc là vui quá quên đường về rồi, bao nhiêu ngày cũng không thấy nó quay lại thăm chúng ta”.

“Liễu Mi Vũ sẽ cho nó quay về sao?”

Ngọc Nghiên ghen hợm: “Cho dù không trở về, nô tì cũng không thấy nó ra hoa viên vui đùa nữa... Nô tì cũng chỉ muốn biết nó sống thế nào, mấy ngày nay không trông thấy nên nhớ nó”.

Nói đến đây, khóe mắt Ngọc Nghiên ửng đỏ.

Ngọc Nghiên và Thảm Nguyệt tự tay tắm rửa cho nó, đút cho nó ăn, nhìn nó làm nũng trên bậc thềm, gãi bụng cho nó, tất nhiên tình cảm sẽ sâu đậm.

Chỉ không ngờ, sự việc về sau biến thành thế này.

Buổi sáng, Ngọc Nghiên cùng Thẩm Nguyệt đi dạo trong hoa viên.

Hai người vào rừng cây hạnh hái vài quả hạnh, chua chua ngọt ngọt rất vừa miệng, Thẩm Nguyệt ăn mãi không ngừng được.

Ngọc Nghiên nói: “Công chúa ăn ít thôi ạ, chua quá lát nữa bụng sẽ khó chịu, nếu không ăn nổi cơm trưa thì phải làm sao”.

Sau khi quay về Trì Xuân Uyển, Triệu thị đưa ngọc thiện tới viện, thấy vậy mới nói: “Công chúa mau vào phòng nghỉ ngơi đi ạ, thời tiết nóng nực, rửa mặt rồi ăn cơm thôi”.

Triệu thị đặt đồ ăn lên bàn.

Ngọc Nghiên thì đi lấy nước cho Thẩm Nguyệt rửa mặt và tay.

Thẩm Nguyệt chê chiếc ghế nhỏ bên bàn ăn quá xấu xí nên đi thẳng tới ghế mềm, định vén lớp chăn mỏng lên ngồi vào đó.

Ghế mềm được trải chăn được rất chỉnh tề, Thẩm Nguyệt nhớ rằng trước kia Ngọc Nghiên thường gấp chăn thành một nửa khi dọn dẹp.

Thế nhưng đây cũng chỉ là một ý nghĩ xẹt qua trong đầu nàng, nàng không nghĩ nhiều.

Thẩm Nguyệt túm lấy góc chăn, giơ tay lật nó lên.

Thế nhưng ngay sau đó, mùi máu tanh đột ngột xộc thẳng vào mũi.

Sắc mặt nàng lập tức trắng bệch.

Bên dưới lớp chăn là một đồng gì đó, máu thịt mơ hồ, vết máu đã thấm xuống cả nệm giường bên dưới.

Trong đồng máu thịt đó còn loáng thoáng thấy màu lông vàng dính bết vào.

Mùi máu tanh nồng làm Thâm Nguyệt hoa mắt chóng mặt, dạ dày cuộn lên từng cơn.

Nàng cố nhẫn nhịn, nhưng đờng tử vẫn không khỏi co rụt.

Ngón tay nắm góc chăn của Thâm Nguyệt siết chặt đến mức nó tái đi, bàn chân vô thức lùi về sau.

Không ngờ nàng bước hụt vào khoảng không trước ghế mềm, cơ thể bất giác ngã ngửa về sau, sau đó ngã phịch xuống đất.

Mọi thứ xảy ra quá nhanh, khi Ngọc Nghiên và Triệu thị phát hiện thì không kịp đỡ Thâm Nguyệt nữa!

“Công chúa!”

Thâm Nguyệt tiếp xúc với mặt đất, vùng bụng đập mạnh xuống, nàng hít một hơi thật sâu, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào thứ trên ghế.

Ngọc Nghiên bật khóc ngay lập tức, nàng ta chạy tới đỡ Thâm Nguyệt: “Công chúa, người đừng dọa nô tì...”

Khi nàng ta lần theo ánh nhìn của Thâm Nguyệt mà hướng về phía ghế mềm, tiếng hét thất thanh lập tức vang lên.

Ngọc Nghiên nhát gan, nào đã từng nhìn thấy thứ máu me này.

Mặt mũi Triệu thị cũng tái đi, giật mình kinh hãi: “Mau đỡ công chúa lên!”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 60-61: Động Thai Khí - Không Dám Phản Bội

60: Động Thai Khí

Mặt mũi Thâm Nguyệt tái nhợt đi, Triệu thị lại nói: “Căn phòng này không thể ở lại được nữa, Ngọc Nghiên, mau đỡ công chúa tới phòng của người nằm nghỉ tạm, ta sẽ đi mời đại phu!”

Ngọc Nghiên run rẩy đỡ Thâm Nguyệt, Thâm Nguyệt hít một hơi thật sâu mới hoàn hồn được, một tay ôm bụng mình, không dám nhìn lên giường nữa, quay đầu theo Ngọc Nghiên đi ra ngoài.

Đôi môi nàng mất hết huyết sắc, ánh mắt lạnh lùng tinh tảo đến đáng sợ.

Ngọc Nghiên sắp bật khóc đến nơi rồi: “Công chúa, người không thể gặp chuyện gì được! Tất cả là lỗi của nô tì, là nô tì sơ suất mới hại công chúa vấp ngã! Nếu công chúa có mệnh hệ gì, nô tì sẽ lấy cái chết để tạ tội!”

Bụng của Thâm Nguyệt đã to vậy rồi, không chịu nổi kinh hãi, huống hồ là ngã một cái đau như thế.

Trán Thâm Nguyệt rịn mồ hôi: “Không đáng ngại, chỉ thấy hơi đau bụng thôi”.

Ngọc Nghiên bụm miệng khóc không thành tiếng.

Nàng ta không dám nghĩ đến hậu quả, càng không dám nghĩ đồng bầy nhây trên giường rốt cuộc là gì, ai lại tàn nhẫn đến mức độ này, máu thịt mơ hồ nhét vào giường của công chúa!

Ban này nàng ta cũng nhìn rõ rồi, thứ dính đầy máu tươi đó còn lẫn cả ít lông vàng...

Ngọc Nghiên thực sự hi vọng nàng ta đã hoa mắt.

Đại phu nhanh chóng tới viện tử, bắt mạch cho Thẩm Nguyệt, không dám qua quýt: “Phu nhân động thai khí rồi...”

“Đại phu, ông nhất định phải cứu lấy đứa trẻ của công chúa! Đứa trẻ không thể gặp chuyện được!”, cảm xúc của Ngọc Nghiên vô cùng kích động.

Thẩm Nguyệt nắm lấy bàn tay của Ngọc Nghiên, mệt mỏi nói: “Người đừng sốt ruột, nghe xem đại phu nói thế nào đã”.

Đại phu quệt mồ hôi trên trán: “Đúng là động thai khí, may mắn là không quá nghiêm trọng, nếu thai nhi lớn thêm vài tháng nữa chắc chắn sẽ sinh non”.

Đại phu dùng châm cứu để ổn định thai khí cho Thẩm Nguyệt trước, tốn khá nhiều thời gian.

Ban đầu sắc mặt của Thẩm Nguyệt rất nhợt nhạt, mồ hôi lạnh túa ra, sau này mới dần dần thả lỏng hơn.

Đại phu kê đơn thuốc rồi dặn dò thêm: “Phu nhân phải nằm trên giường quan sát vài ngày, trước khi ổn định hơn thì chớ xuống giường đi lại”.

Ngọc Nghiên gật đầu: “Được, được, cái gì cũng nghe đại phu hết!”

Khó khăn lắm tình hình của Thẩm Nguyệt mới ổn định hơn, Triệu thị tiễn đại phu ra ngoài rồi quay trở lại, nói với Ngọc Nghiên: “Người nói chuyện cùng công chúa một lát, những thứ khác không cần nghĩ nhiều”.

Ngọc Nghiên chịu đả kích lớn, định nói mà lại thôi.

Triệu thị im lặng trong thoáng chốc rồi nói: “Căn phòng kia để ta thu dọn, khi nào sạch sẽ rồi tính tiếp”.

Ngọc Nghiên uỵ rập bên giường, nắm chặt bàn tay của Thẩm Nguyệt: “Công chúa, người có cảm thấy đỡ hơn không...”

Thẩm Nguyệt nhắm mắt lác đầu, vỗ vỗ tay Ngọc Nghiên đầy an ủi.

Nàng rất mệt mỏi, không muốn nói câu nào, chỉ nhắm mắt mệt mỏi và choáng váng, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Ngọc Nghiên thấy Thẩm Nguyệt đã ngủ, trong lòng vẫn hoảng loạn bất an, đành quay về căn phòng của Thẩm Nguyệt.

Nàng ta bụm miệng run rẩy nhìn Triệu thị xử lý vật chết tanh tươi trên giường, nàng ta không nhìn nhầm, thứ bê bết máu đó chính là con mèo trước đó không lâu còn tung tăng nhảy nhót.

Triệu thị lẩm bẩm: “Đúng là tạo nghiệt... Phải tàn nhẫn tới mức nào chứ... Ta vừa mới ra ngoài một lát, sao lại xảy ra chuyện thế này...”

Triệu thị dùng nệm giường bọc đóng máu đó lại, Ngọc Nghiên nghiêng người đi, không nữa nhìn thêm, ghen ngào nói: “Triệu mục, chúng ta chôn nó đi, công chúa nhìn thấy chắc chắn sẽ buồn lắm”.

Hai người đào một cái hố, Ngọc Nghiên vừa chôn vừa khóc: “Liễu thị muốn cướp con mèo của công chúa, không phải vì thực sự thích thú gì, nàng ta chỉ muốn tranh giành với công chúa thôi... Nhưng ta không ngờ rằng nàng ta sẽ làm đến mức độ này rồi trả cho công chúa...”

Ngọc Nghiên nghiêng răng nghiêng lợi lau nước mắt, sau đó lẩm bẩm: “Nàng ta muốn hại chết công chúa, muốn hại chết đứa bé! Người phụ nữ độc ác này!”

“Chắc chắn người phụ nữ này phát hiện ra công chúa rất thích con mèo này, tự tay dứt cho nó ăn, tự tay tắm rửa cho nó, dẫn nó đi dạo, còn thích nó nằm trên giường của công chúa ngủ...”

“Chắc chắn nàng ta đã phát hiện ra... thế nên mới tàn nhẫn như vậy! Công chúa làm gì sai chứ, con mèo đáng thương này làm gì sai chứ? Chẳng lẽ nàng ta không sợ gặp báo ứng ư?”

Triệu thị gằn: “Người đừng khóc nữa, cẩn thận công chúa nghe thấy”.

Ngọc Nghiên nức nở nghẹn ngào: “Ta chỉ thấy thương công chúa, khó khăn lắm mới có thứ mà nàng thích, ta nhìn thấy rõ nụ cười của nàng mà... Họ chỉ không muốn công chúa được sống tốt...”

“Lúc trước tâm trạng của công chúa thế nào mới chấp nhận cho Liễu thị bế nó đi chứ, nếu không phải tướng quân dùng tính mạng của nó để ép buộc, công chúa đâu thể đồng ý... Dù công chúa không nói, trên thực tế mỗi ngày đều lo lắng...”

Khóe mắt Triệu thị ươn ướt: “Ngọc Nghiên, người đừng nói nữa.

Chuyện này đừng nhắc lại thêm, tình hình của công chúa vừa mới ổn định hơn, không thể bị kích động nữa”.

Ngọc Nghiên hít một hơi thật sâu, nước mắt lã chã: “Ta biết, ta biết mà.

Ta chỉ đứng ở đây nói mấy câu thôi, sau này ta sẽ không nhắc tới trước mặt công chúa nữa... Triệu mục, chúng ta tiếp tục chôn đi”.

Thẩm Nguyệt nằm trên giường vô cùng yên tĩnh, nàng mở to đôi mắt tỉnh táo, khóe mắt ửng hồng.

Liễu Mi Vũ, người khá lắm.

Sau đó Thẩm Nguyệt nằm trên giường mấy ngày, không còn hỏi bất kỳ câu nào tới chuyện con mèo nữa.

Triệu mục thấy may mắn khi Thẩm Nguyệt không nhận ra đồng máu kia là con mèo.

Nhưng Ngọc Nghiên hiểu rằng nàng chỉ không nói ra, nàng biết rõ mười mười.

Tần Như Lương không hề quan tâm tới việc Thẩm Nguyệt động thai khí, khi ấy bên cạnh có cả Liễu Mi Vũ bầu bạn, hẳn ta chỉ nói: “Động thai khí là việc mà đại phu cần quan tâm, nói với ta làm gì.

Có vấn đề gì cứ đi mời đại phu”.

Triệu thị vốn định thật thà bẩm báo hết tiền căn hậu quả.

Ngọc Nghiên âm thầm khuyên can: “Đợi công chúa ổn hơn rồi hãy định đoạt.

Nếu công chúa vẫn còn nằm trên giường tĩnh dưỡng mà chúng ta đã đánh rần động cỏ, Liễu thị lại tới chèn ép công chúa thì đúng là biến khéo thành vụng”..

61: Không Dám Phản Bội

Con mèo đã được đem đi chôn rồi, không còn chứng cứ.

Hướng hồ họ làm sao nhẫn tâm để con mèo đó chết rồi mà không được an ổn, còn bắt nó làm chứng nữa?

Triệu thị cảm thấy có lý, sợ Liễu thị trong thời gian này lại tới gây sự, đành nhẫn nhịn chuyện này.

Sau đó đích thân quản gia tới hỏi thăm tình hình của Thẩm Nguyệt: “Tình hình của công chúa thế nào rồi?”

“Đã khá hơn rồi”.

Quản gia nói: “Có việc gì cần cứ việc nói với ta, nếu người hầu ở Trì Xuân Uyển không đủ, ta sẽ phái thêm vài người tới”.

Triệu thị thấy ông ta là người quen thân nên cũng yên tâm: “Đành làm phiên quản gia”.

Quản gia đáp: “Chỗ công chúa người chăm sóc cẩn thận, tướng quân không quan tâm nhưng chúng ta không thể buông lỏng cảnh giác. Nếu hoàng thượng giáng tội xuống, người chịu khổ cũng là tướng quân nhà ta thôi”.

Đạo lý mà bày tôi tớ như họ hiểu được, làm sao Tần Như Lương lại không hiểu cơ chứ.

Triệu thị thở dài một tiếng.

Tần Như Lương quyết tâm không cần đưa trẻ này rồi.

Triệu thị và Ngọc Nghiên không dám lơ là, sau này dù thế nào cũng phải chừa lại vài người trông chừng Trì Xuân Uyển. Sự việc tương tự tuyệt đối không thể xảy ra lần hai.

Khi người của Trì Xuân Uyển tới bẩm báo sự việc Thẩm Nguyệt bị ngã do kinh hãi, Liễu Mi Vũ đang ở trong đình hóng mát cùng Tần Như Lương như mọi khi.

Vẻ hồ hững không quan tâm của Tần Như Lương khiến Liễu Mi Vũ rất hả lòng hả dạ.

Đợi khi quay về Phù Dung Uyển, bước chân của Liễu Mi Vũ khoan khoái và yếu điệu, tay cầm quạt tròn phe phẩy, nụ cười trên gương mặt còn xán lạn hơn cả nắng xuân.

Tình trạng hiện giờ của Thẩm Nguyệt không thể bì được với lúc mới mang thai, vừa ngã một cái, tình hình đã không khả quan rồi.

Liễu Mi Vũ vui vẻ lắm, ai bảo Thẩm Nguyệt suốt ngày đối đầu với nàng ta, tất cả là do Thẩm Nguyệt tự rước lấy!

Liễu Mi Vũ mỉm cười dịu dàng: “Trước kia chẳng phải nàng ta bản lĩnh lắm ư, sao bây giờ không xuống nổi giường thế”.

Hương Lăng vẫn có vẻ thấp thòm: “Công chúa vì giật mình nên mới ngã, nếu bị phát hiện con mèo chết đó là...”

Liễu Mi Vũ lườm nàng ta một cái: “Thẩm Nguyệt không phải trước giờ luôn chú trọng tới chứng cứ sao, lúc người tới Trì Xuân Uyển, có ai nhìn thấy không?”

Hương Lăng nghĩ lại thật kỹ rồi mới xác nhận: “Nô tì chắc chắn không có bất kỳ ai phát hiện ra”.

“Thế chẳng phải được rồi sao, nếu đã không có chứng cứ, ai biết được chứ? Hôm qua ta đã nói với tướng quân rằng ta trả con mèo về rồi, bây giờ con mèo đó chết ở trên giường của Thẩm Nguyệt, trong Trì Xuân Uyển, liên quan gì tới ta?”

Hương Lăng cúi đầu: “Nô tì biết rồi ạ”.

Tuy rằng ngày thường nàng ta rất lạnh lợi, nhưng chưa từng làm chuyện hại người. Có đi đâu chủ tử của nàng ta là Liễu Mi Vũ, lời dặn của chủ tử, nàng ta đâu thể không nghe theo.

Hương Lăng vẫn luôn khiếp sợ.

Thế nhưng Liễu Mi Vũ dường như nhìn thấu tâm tư của nàng ta nên nhẹ nhàng lên tiếng: “Hương Lăng, ta biết ngươi thông minh. Việc này do ngươi làm, sau này chủ tử hai ta thực sự đứng chung một chiếc thuyền rồi, nếu rơi xuống nước thì cùng rơi. Người thông minh biết nên làm thế nào rồi chứ?”

Hương Lăng gật đầu: “Nô tì biết ạ”.

“Chỉ có ta mới bảo vệ được ngươi, nếu ngươi cũng muốn học theo Hương Phiến phản bội ta, vậy thì kết cục của ngươi chắc chắn sẽ tệ hơn Hương Phiến. Phải biết rằng mưu đồ hiểm hại đưa con của công chúa là đại tội liên lụy cả gia đình”.

Cho dù những gì nàng ta thực hiện là do Liễu Mi Vũ yêu cầu, nhưng một khi sự việc vỡ lở, nàng ta cũng không thể thoát tội.

Việc đã đến nước này, nàng ta và Liễu Mi Vũ bị buộc chặt vào nhau rồi.

Hương Lăng rầu rĩ, nàng ta không còn lựa chọn nào khác, đành đáp lời: “Nô tì tuyệt đối sẽ không phản bội phu nhân!”

Thế nhưng suốt thời gian dài sau đó, Liễu Mi Vũ không có đêm nào được yên ổn.

Không biết là mấy con mèo từ đâu tới, cứ đến đêm tối lại nhảy lên nóc nhà gần đó, đứng trên nóc nhà mà kêu gào thảm thiết.

Liễu Mi Vũ liên tục gặp ác mộng, tâm trí không lúc nào bình yên.

Tần Như Lương lập tức hạ lệnh cho người trong phủ, hễ đến tối có con mèo nào xuất hiện sẽ đánh chết hết.

Sau đó mấy nhà dân nuôi mèo ở xung quanh phải trông chừng mèo nhà mình nghiêm ngặt, tránh để vạ lây.

Những chuyện này, Ngọc Nghiên và Triệu thị không định nói với Thâm Nguyệt.

Tối đó, Thâm Nguyệt tựa người vào đầu giường, khi Ngọc Nghiên đang đút thuốc thì nàng đột nhiên hỏi khẽ: “Mấy đêm trước ta nghe thấy gần đây có tiếng mèo kêu, sao đêm nay không có?”

Ngọc Nghiên thoáng im lặng: “Công chúa yên tâm tĩnh dưỡng đi ạ, đêm nay không có tiếng mèo kêu còn được ngủ một giấc thật ngon”.

Thâm Nguyệt đáp: “Nhưng nghe tiếng kêu ấy, ta lại thấy yên tâm hơn”.

Sống mũi Ngọc Nghiên cay cay, nàng ta im bật.

Thâm Nguyệt lại nói: “Nếu ta đi cướp nó về từ Phù Dung Uyển sớm hơn, có lẽ Tiểu Hoàng sẽ không chết thảm. Nhưng ta cứ nghĩ rằng, ta càng để tâm, Liễu Mi Vũ càng muốn bá chiếm, càng muốn tệt bạc với nó, như thế còn là hại nó. Thế nhưng không ngờ, sau cùng vẫn là hại nó”.

Ngọc Nghiên cố nén nước mắt: “Công chúa đừng nghĩ nữa”.

Thâm Nguyệt vẫn nói tiếp: “Nếu biết trước như vậy, khi xưa lúc nhìn thấy nó đói khát ở đằng sau phòng bếp, ta không nên cho nó ăn. Nó tự chui vào bếp trộm đồ ăn cũng không đến mức chết đói. Hoặc không thì, sau đó nó theo người tới Trì Xuân Uyển, hai ta không nuôi nó mà đuổi nó đi, nó cũng sẽ không chết”.

Ngọc Nghiên cắn môi, hít một hơi thật sâu: “Công chúa, uống thuốc tiếp đi ạ”.

“Các người chôn nó ở đâu rồi? Dẫn ta đi xem thử”.

Thẩm Nguyệt vẫn không thể xuống giường, nhưng Ngọc Nghiên biết nếu hôm nay không cho nàng nhìn thấy thì e rằng trong lòng nàng vẫn canh cánh mãi, thế nên nàng ta mở cửa phòng, đứng bên khung cửa chỉ chỗ chôn mèo cho Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt chỉ có thể trông thấy từ xa, ánh đèn khiến mí mắt nàng khẽ sụp xuống, thần sắc rất bình thản.

Ngọc Nghiên nói: “Liễu thị quá độc ác, mấy hôm nay e rằng đám mèo ở gần đây đều cất tiếng oan hồn để trách móc nàng ta. Tướng quân sợ ảnh hưởng tới Liễu thị nghỉ ngơi, bèn phái người ban đêm canh gác, đuổi đánh mèo, hễ bắt được là không còn đường sống, thế nên đêm nay mới không có tiếng mèo kêu”.

Thẩm Nguyệt thu hồi ánh nhìn, nhắm mắt lại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 62: Chưa Chắc Đã Vui

Tần Như Lương chẳng hề quan tâm đứa bé của Thẩm Nguyệt sống chết ra sao, ngày đó, khi biết tin này thì hắn ta đang ở cùng Liễu Mi Vũ, cũng chẳng hề tỏ ra quan tâm.

Hắn chỉ quan tâm Liễu Mi Vũ nghĩ gì, những người phụ nữ khác ra sao không quan trọng.

Nhưng gần đây Tần Như Lương liên tục nhớ đến hình ảnh Thẩm Nguyệt nâng cao bụng nhảy sinh động, hoạt bát trong buổi sáng tràn đầy ánh nắng tại Trì Xuân Uyển.

Nụ cười trên bụng cho đến giờ vẫn còn rất sống động.

Tần Như Lương vốn định đến thăm Liễu Mi Vũ, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào mà hắn ta lại đi đến Trì Xuân Uyển.

Chờ hắn ta kịp phản ứng lại thì chân đã đặt ngoài cửa ra vào của Trì Xuân Uyển.

Thẩm Nguyệt nằm trên giường mấy ngày, khí sắc đã dần tốt lên.

Trời nóng nực, không thể ở mãi trong phòng, liền di chuyển ra mái hiên nằm, nghe tiếng gió thoảng qua.

Tán cây trong hàng rào mở rộng cành lá, kéo dài đến mái hiên.

Ánh nắng và bóng râm nhảy nhót giữa người nàng, giống như đám bướm bướm đang vỗ cánh quay nàng vậy.

Thần sắc Thẩm Nguyệt rất bình yên, bình tĩnh ngắm trời, không vui không buồn.

Ngọc Nghiên đứng sát bên cạnh nàng, không rời một bước, không ngừng nói: “Công chúa, đại phu nói người không thể ở ngoài quá lâu, nhớ

đâu gió thổi có hại cho thân thể...”

Thẩm Nguyệt mỉm cười nói: “Ta vẫn chưa yếu đến mức như người nói đâu, đừng lo, ta đã khỏe hơn nhiều rồi”.

Mặc dù tình huống đã tốt hơn nhiều ngày đó, nhưng Thẩm Nguyệt nhìn không có tinh thần gì lắm, bốt đi cảm giác sinh khí bùng bùng.

Thẩm Nguyệt nói mình muốn ăn mơ đường.

Ngọc Nghiên liền đi vào lấy cho nàng.

Lúc này gió thổi lên, làn gió nhẹ nhàng khoan khoái thổi lá cây trong viện rơi xào xạc.

Không biết vì sao, Thẩm Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu, nhìn ra ngoài cửa của Trì Xuân Uyển.

Tần Như Lương không kịp né tránh, đứng rõ ràng ở nơi đó.

Thẩm Nguyệt nhìn hắn ta, hắn ta cũng nhìn lại Thẩm Nguyệt.

Dường như nàng đã sớm phát hiện ra hắn ta.

Nhưng Thẩm Nguyệt không có bất kỳ phản ứng gì, trong đáy mắt cũng không cảm xúc, giống như đang nhìn một người xa lạ không có quan hệ gì với nàng vậy.

Ánh mắt hắc bạch phân minh xen lẫn với gió nhẹ và bóng cây.

Tần Như Lương không được vào trong ánh mắt của nàng.

Tần Như Lương khẽ nắm chặt hai tay trong lớp áo, bỗng dấy lên sự phiền muộn khó tả.

Người đã từng coi hắn ta như thần giờ đây lại coi hắn ta nhẹ hơn cả không khí.

Hắn ta có thể mặc kệ nàng, không quan tâm nàng, nhưng bây giờ hắn ta lại nhận ra nàng càng thêm mặc kệ hắn ta, không quan tâm hắn ta.

Tần Như Lương luôn cảm giác bản thân bị tụt lại phía sau.

Có vẻ là cảm giác chênh lệch này khiến hắn ta cực kỳ khó chịu.

Vừa hay Triệu thị ở bên ngoài trở về, thấy Tần Như Lương đứng ngoài cửa thì lập tức sững sờ, rồi cố ý nói lớn lên: “Sao tướng quân lại tới đây ạ, tướng quân có muốn vào ngủ một chút không? Nếu công chúa mà biết tướng quân đến thì chắc chắn sẽ vui lắm”.

Triệu thị cố ý nói cho Thẩm Nguyệt nghe, để Thẩm Nguyệt biết Tần Như Lương đến thăm nàng.

Thật ra bà ta không hề biết rằng, khi Thẩm Nguyệt đang ngủ dưới mái hiên thì đã sớm biết Tần Như Lương đến.

Ngọc Nghiên nghe được tiếng nói chuyện, bèn cầm mơ đi ra, phát hiện đúng là Tần Như Lương đang đứng ở đây.

Ngọc Nghiên thấy hết sự lạnh nhạt của Tần Như Lương, mà công chúa đã không quan tâm thì nàng ta cũng mặc kệ.

Ngọc Nghiên cũng không cảm xúc, coi Tần Như Lương như không khí, cúi đầu nói với Thẩm Nguyệt: “Công chúa, nô tỳ lấy mơ ra rồi ạ”.

Thẩm Nguyệt quay đầu lại nhìn, lấy một quả mơ đường vào miệng, híp mắt khen ngợi: “Người khéo tay lắm”.

Ngọc Nghiên nhân tiện nói: “Công chúa, nô tỳ dìu người về phòng nghỉ ngơi nhé”.

“Khỏi, nơi này mát mẻ mà”.

Ngọc Nghiên sợ nàng thấy Tần Như Lương thì mất hứng, nhưng rõ ràng là dù Tần Như Lương có ở đâu đi nữa, hắn ta cũng không tạo thành ảnh hưởng gì với nàng.

Thấy cả chủ lẫn tớ đều không quan tâm Tần Như Lương, Tần Như Lương bèn quay đi, lạnh lùng nói: “Chưa chắc nàng ta đã vui mừng khi thấy ta đâu!”

Triệu thị không thể không nghiêng người nhường đường, tiếc nuối nói: “Tướng quân không vào ng ỡ hay sao ạ?”

“Khỏi c ần”, Tần Như Lương không quay đầu, một mạch bước đi ra.

Triệu thị vào trong viện, nhìn Thâm Nguyệt và Ngọc Nghiên, thở dài: “Sao công chúa không mời tướng quân vào ng ỡ ạ?”

Thâm Nguyệt híp mắt ăn mớ, cũng không nói gì.

Ngọc Nghiên nói: “Công chúa vừa mới khỏi một chút, việc gì phải mời hẳn ta vào, không lẽ lại muốn làm công chúa động thai khí à?”

Triệu thị nói: “Tướng quân tốt xấu gì cũng là gia chủ, nếu công chúa có thể nhu tình như nước giếng Liễu thị một chút, tướng quân không phải người có lòng dạ sắt đá, chắc chắn sẽ thương tiếc công chúa thôi.

Nếu không thì tướng quân cũng chẳng một thân một mình đi đến Trì Xuân Uyển.

Tướng quân hẳn là định thăm công chúa, nhưng công chúa không mời ngài ấy vào nên ngài ấy lại đi”.

“Đến thăm công chúa?”, Ngọc Nghiên nói: “Là đến xem xem công chúa thăm cỗ nào à? Nếu hẳn ta thực sự quan tâm công chúa thì nên hỏi vì sao mà công chúa sợ hãi ngã xuống”.

“Ngọc Nghiên”, Triệu thị không quá tán đ ồng: “Sao người lại nói thế chứ”.

Ngọc Nghiên nói: “Triệu mụ, xin lỗi, ta luôn nhanh m ồm nhanh miệng, có gì nói đấy.

Bà nói nếu công chúa có thể mềm mại mấy phần thì tướng quân sẽ thương xót, nhưng ngày trước công chúa cũng từng mềm mỏng mà, kết quả thì sao chứ, không phải vẫn bị Liễu thị đuổi ra ngoài hay sao?”

“Còn Hương Phiến kia nữa, đôi mắt to ngập nước, khóc trước mặt tướng quân cũng vô cùng đáng thương, sau một đêm xuân với tướng quân thì tướng quân có còn nhìn nàng ta nữa không? Cũng chẳng buồn hỏi vì sao nàng ta lại bị hủy đi dung mạo”.

Triệu thị há miệng, không phản bác được gì.

Ngọc Nghiên lại nói: “Có thể thấy tướng quân chỉ yêu một mình Liễu thị thôi.

Công chúa vì bảo vệ bản thân mà không thể mềm mỏng, bằng không sẽ bị Liễu thị đè lên đầu lên cổ như trước đây!”

Bị một tiểu nha đầu nói cho một phen, sắc mặt Triệu thị hơi khó coi, nhưng cũng không nói được gì.

Thẩm Nguyệt nói: “Triệu mục, ta biết người có ý tốt cho ta và đứa bé, nhưng có những chuyện phải nhanh chóng nhìn thấu.

Nếu người muốn tác hợp ta với tướng quân thì đừng làm nữa, vì ta không thích hắn ta.

Trước đó Thẩm Nguyệt ngốc thích hắn ta là vì nàng ngốc!”

“Nhưng công chúa dù gì cũng là phu nhân tướng quân mà...”

“Bây giờ thì là vậy, nhưng sau này vẫn sẽ như thế sao?”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 63: 63: Thì Ra Là Người

Nàng chỉ đang chưa nghĩ được đường ra thích hợp thôi.

Thẩm Nguyệt không nhớ gì về chuyện trước kia, nhưng nàng biết hoàng đế là người lật đổ chính quyền của phụ hoàng nàng, là người huyết tẩy hoàng cung, cha mẹ mất mạng trong tay hoàng đế.

Nếu nàng không chuẩn bị vẹn toàn thì tạm thời không thể hòa ly với Tần Như Lương mà về cung.

Thẩm Nguyệt không hề hứng thú với hoàng cung.

So với hoàng cung thì phủ tướng quân này ra vào tự do vẫn hợp lòng nàng hơn nhiều.

Nếu có một ngày nàng được bay, nàng tuyệt đối sẽ không dừng lại ở nơi này nữa giây.

Thẩm Nguyệt nói với Triệu thị: “Triệu mục một lòng quan tâm Tần tướng quân, Tần tướng quân có người như người cũng là có phúc, chẳng qua hẳn ta không biết hưởng mà thôi.

Nếu Triệu mục không yên lòng về Tần tướng quân thì có thể tới chỗ hẳn ta hầu hạ, chỗ này của ta đã có Ngọc Nghiên, mọi chuyện đều có thể làm được”.

Triệu thị nghe vậy, vội vàng quỳ xuống: “Công chúa xin đừng đuổi nô tỳ đi, sau này nô tỳ sẽ không nói những lời như thế nữa.

Nô tỳ chỉ muốn hầu hạ công chúa bình an sinh đứa bé ra, sau này đứng vững trong phủ tướng quân, nô tỳ muốn cống hiến tận tâm tận lực”.

Thẩm Nguyệt nói: “Triệu mục nói nặng quá, nếu Triệu mục kiên quyết muốn ở lại Trì Xuân Uyển thì ta cũng thoải mái hơn”.

Triệu thị thật ra chỉ một lòng muốn vị trí của Thâm Nguyệt trong phủ tướng quân được vững vàng, trở thành nữ chủ nhân chân chính.

Nếu có ngày đó, nàng và Tần Như Lương hòa thuận, dưới gối có con trai, phủ tướng quân trên dưới một lòng tâm phục khẩu phục nàng, vậy sẽ là chuyện vui cỡ nào chứ!

Nhưng bây giờ Thâm Nguyệt đang rất bài xích, Triệu thị còn muốn ở lại làm việc trong Trì Xuân Uyển thì nên chôn giấu những ý nghĩ này trong lòng.

Sau này nếu có cơ hội thì bà ta vẫn muốn thúc đẩy.

“Ta mệt rồi, đỡ ta vào trong nghỉ nào”, Thâm Nguyệt cẩn thận đứng dậy, Ngọc Nghiên đỡ nàng vào phòng.

Thuốc bổ mấy ngày này không hề đứt đoạn, Thâm Nguyệt đã khôi phục được phân nửa, đại phu nói nàng mỗi ngày có thể đi bộ mấy bước, để rèn luyện thân thể.

Hương Phiến làm việc nặng trong hậu viện, mỗi ngày mệt mỏi, ngay cả thời gian thở cũng không có.

Nàng ta sớm tối phải quét sân, thời gian còn lại đều là giặt quần áo nhiều vô số kể.

Không chỉ có quần áo của viện chủ mà còn đồ của nha hoàn cấp cao với gia đình trong phủ.

Đám nha hoàn tạp dịch trong hậu viện đều cố ý đẩy hết việc cho nàng ta, vốn dĩ có ba nha hoàn giặt quần áo, nhưng hai người kia cứ đến giờ là biến mất tăm.

Khi đến giờ mà chưa xong việc thì bà tử sẽ trừng phạt Hương Phiến đầu tiên.

Hương Phiến đã không còn là nha hoàn được Liễu Mi Vũ sủng ái, có thể vênh mặt hất hàm sai khiến ai, nàng ta bây giờ hèn mọn như sâu kiến.

Chỉ có đích thân trải nghiệm thì mới biết những ngày tháng này gian nan cỡ nào.

Ở đây, nàng ta không thể kiêu căng, không thể muốn hận ai là hận người đó, chỉ có thể vùi đầu vào làm, bằng không bà tử có vô số biện pháp để giày vò nàng ta, khiến nàng ta chịu khổ.

Hương Phiến độc lai độc vãng, thỉnh thoảng có đám nha hoàn, gia đình đi qua thấy nàng ta thì cũng chỉ trỏ chế nhạo.

Vết sẹo trên gương mặt cùng dung mạo xấu xí của nàng ta như vậy, nàng ta chỉ có thể cúi đầu coi như không nhìn thấy bất cứ đi đâu gì.

Bà tử không đánh thì mắng, nàng ta đương nhiên biết rõ vì sao.

Bà tử chắc chắn là được Liễu Mi Vũ cho chỗ tốt nên mới cố tình giày vò.

Nàng ta vùi đầu giặt quần áo cả ngày dưới ánh mặt trời, hai tay trắng nõn bây giờ vừa sưng vừa đỏ.

Nàng ta phải gục đầu xuống thì ánh sáng mặt trời cay độc kia mới không phơi đen da mặt của nàng ta.

Đến chạng vạng, thời tiết không quá nóng nữa, ánh chiêu tà mạ vàng cả tiểu viện.

Hương Phiến vẫn chưa giặt quần áo xong, người nàng ta đã mướt mồ hôi, theo gương mặt chảy tới khóe mắt, hội tụ ở chóp mũi rồi nhỏ vào chậu quần áo.

Bỗng nhiên, bên cạnh chậu quần áo xuất hiện một bóng dáng che phủ cả đầu nàng ta.

Không phải bà tử.

Người này có một đôi giày cầm tú, thêu những hoa văn hình dây leo.

Mép váy màu hạnh chảy xuống, hiện ra đôi chân tinh xảo.

Hương Phiến ngưng lại động tác trong tay, nhin không được mà chậm rãi dời mắt từ đôi giày và mép váy lên trên.

Hương Phiến nhìn qua cái bụng nhô cao, đến gương mặt bình thản của Thẩm Nguyệt, rồi rơi vào ánh mắt không có chút rung động nào của nàng.

Hương Phiến không dám tin, cũng rất bất an.

Nàng ta không nhìn lầm, người đến không phải Liễu Mi Vũ mà là Thẩm Nguyệt.

Nàng ta cứ ngẩng đầu như thế, ng ưỡn nhìn Thẩm Nguyệt, hai chân cũng tê r ần đến mức mất đi tri giác.

Thẩm Nguyệt nói trước: “Không nhận ra ta à?”

Hương Phiến lấy lại tinh thần, nói: “Sao lại không nhận ra chứ, người đến đây để cười nhạo ta à?”

Thẩm Nguyệt gật đầu nói: “Đúng thế”.

Người khác đều bị dung mạo đáng sợ mà xấu xí hù dọa, tất cả đều trốn tránh, chỉ có Thẩm Nguyệt là bình tĩnh nhìn thẳng mặt nàng ta.

Bởi vì Thẩm Nguyệt đã từng giống nàng ta, dung mạo bị hủy, gương mặt cũng đang có vết sẹo xấu xí.

Thẩm Nguyệt khom người xuống, nắm cằm của Hương Phiến, nhẹ nhàng ng ắm nhìn gương mặt của nàng ta đôi chút: “Chính bản thân người cũng không dám nhìn thẳng vào mình thì ai mà dám nhìn thẳng vào người hả”.

Hương Phiến hơi run rẩy, cười thảm thiết, nói: “Ta nào dám nhìn thẳng, chỉ sợ soi gương thì bản thân cũng sẽ gặp ác mộng ấy chứ!”

Nàng ta giương mi lên, đỏ mắt nhìn Thâm Nguyệt: “Ta không thể yên tâm thoải mái như ngươi được!”

Thâm Nguyệt nhướn mày nói: “Vậy ngươi vẫn ra tay ác độc với bản thân như thế, là vì hận sao?”

Hương Phiến chấn động, cắn răng nói: “Đúng, ta rất hận! Nhưng ta làm gì được chứ?”

Ngọc Nghiên lấy cho Thâm Nguyệt một cái ghế, Thâm Nguyệt chậm rãi ngồi xuống trước mặt Hương Phiến, nói: “Ác giả ác báo, ngươi không oan đâu.

Giờ đã nếm trải cảm giác của ta khi bị ngươi hủy đi dung mạo chưa? Lúc ấy ta còn ngốc, ta tuyệt vọng và giãy dụa, nhưng các ngươi đều coi ta như trò cười, vậy giờ ta cũng sẽ trả câu nói đó lại cho ngươi này.

Ngươi là một nha hoàn, xinh đẹp để làm gì kia chứ? Ngươi rơi xuống bộ dạng này thì cũng đáng đời làm kẻ xấu xí!”

Hương Phiến trừng mắt nhìn Thâm Nguyệt, mãi mới phản ứng lại: “Thì ra là ngươi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 64-65: 64: Trái Một Con Đường - Không Nên Đối Dịch

64: Trái Một Con Đường

Thẩm Nguyệt xích lại gần nàng ta, khẽ nói: “Là ta gì cơ?”

“Là người đã bày kế ta đúng không?! Là người cố ý làm rơi cuốn truyện kia, cố ý để ta hụt được, sau đó để ta đặt mình vào nơi nguy hiểm nên mới có kết cục thế này!”

Thẩm Nguyệt híp mắt cười, nói: “Là tự người không nhận được sự mê hoặc mà? Người hoàn toàn có thể không làm như thế, tiếp tục ở bên cạnh Mi Vũ để làm chó săn trung thành, nhưng người lại không cam tâm, vì Vân Nga đang đề lên đầu người”.

Hương Phiến giận dữ giơ tay tát Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt dễ dàng nắm lấy bàn tay của nàng ta, liếc qua, nói: “Trước kia thì là cảnh hoa mơn mớn, bây giờ đã như phiến lá già cỗi.

Hương Phiến, ta khuyên người nên tự tìm khuyết điểm của bản thân trước đi, nếu không lần sau thất bại tiếp thì sẽ không có ai kéo người lại đâu”.

Hương Phiến cố gắng giãy giụa, Thẩm Nguyệt lập tức buông lỏng tay.

Nàng ta không khống chế nổi cân bằng, ngã ra sau, ng ỡ sập mông dưới đất.

Thẩm Nguyệt nhìn nàng ta, thản nhiên nói: “Ta nói r ồi mà, ngày rộng tháng dài, người lại không nghe ta nói sao”.

Hương Phiến nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người tới cười nhạo ta thì có ích gì, ta chỉ là một nha hoàn nghe theo sự sai sử của người khác mà thôi! Người có giỏi thì đối phó Liễu Mi Vũ ấy, ban đầu là nàng ta bắt ta hủy mặt người, sao người không đi tìm nàng ta đi!”

Hương Phiến nở nụ cười: “Chẳng lẽ người không phải đối thủ của nàng ta à? Người sợ nàng ta đúng không?”

Khóe mắt Thẩm Nguyệt bỗng trở nên nham hiểm, hung ác.

Thứ cảm xúc không nên xuất hiện trên gương mặt một người phụ nữ này không phải là sự hận thù cu ồng loạn mà chỉ giống như một giây trước trời yên biển lặng, một giây sau cu ồng phong gào thét, khiến người ta phát sợ.

Trong thoáng chốc, gương mặt Thẩm Nguyệt lại tràn đầy ý cười ấm áp: “Ta dĩ nhiên là biết Mi Vũ chỉ điếm người, ta không vội, mọi thứ từ từ sẽ đến.

Hướng h ò đang có người ở đây, ta cần gì phải đích thân ra tay”.

Trái tim Hương Phiến bỗng nhiên run rẩy, nàng ta nhìn biểu cảm của Thẩm Nguyệt, nàng ta biết Thẩm Nguyệt chưa chắc đã sợ Liễu Mi Vũ, nhưng lúc này đây, nàng ta thật sự đang rất sợ Thẩm Nguyệt.

Nên khi Thẩm Nguyệt nói như thế, Hương Phiến vẫn còn hơi mông lung: “Người có ý gì?”

“Nếu người muốn ở đây làm nha hoàn cả đời rồi bị hành hạ đến chết thì ta cũng mặc kệ”, Thẩm Nguyệt híp mắt nhìn nàng ta: “Còn nếu người muốn xoay người thì ta vẫn còn con đường cho người đi đây”.

Hương Phiến nhếch môi: “Rốt cuộc người đang rắp tâm đi ều gì?”

“Bây giờ người đã bị hủy đi dung mạo, coi như hai chúng ta hết sạch ân oán.

Có muốn bắt đầu lại từ đầu hay không, tùy người quyết”, Thẩm Nguyệt nhướng mày: “Ta có thể khiến người trở lại t ần mắt của T ần Như Lương, thậm chí có thể nâng người lên làm tam phu nhân”.

Hương Phiến nhìn Thẩm Nguyệt với vẻ cực kỳ khiếp sợ.

Trên người nàng tỏa ra sự tự tin khiến Hương Phiến mơ hồ tin rằng chỉ cần nàng nói ra được thì chắc chắn sẽ làm được!

Hương Phiến cực kỳ kinh hãi, nói: “Ta bây giờ nhìn thế này rồi mà vẫn có thể khiến tướng quân nhìn ta ư?”

“Có gì khó đâu, chỉ cần xóa đi vết sẹo trên gương mặt người thôi”.

Hương Phiến giấu cợt: “Nhưng vết sẹo trên mặt công chúa vẫn bắt mắt thế kia mà, sao có thể xóa đi vết sẹo trên người ta chứ?”

Thẩm Nguyệt bóc sẹo ra khỏi mặt, Hương Phiến trừng mắt.

Bên dưới vết sẹo kia không có một chút dấu vết gì, gương mặt Thẩm Nguyệt trắng nõn bóng loáng, như đã khỏi từ lâu!

Ngọc Nghiên lại bình thản dán lại vết sẹo trên gương mặt Thẩm Nguyệt.

“Người tin chưa?”

Hương Phiến không đáp.

Thẩm Nguyệt lại nói: “Trên đời này không chỉ có mình Mi Vũ là nắm bắt được trái tim đàn ông, nếu người muốn thì cũng có thể”.

Coi như ngay từ đầu hẳn ta không có người trong lòng nhưng người vẫn có thể khống chế nửa thân dưới của đàn ông.

Chẳng phải người đã có kinh nghiệm rồi sao.

Người đã từng nghe nói đến câu lừa gần rơm lâu ngày cũng bén chưa?”

Sắc mặt Hương Phiến biến đổi: “Công chúa đang nói chuyện tiểu lâm à”.

Thẩm Nguyệt nói: “Có phải đùa hay không thì người tự cân nhắc đi.

Nếu người thắng được Liễu Mi Vũ thì sau này ta rời khỏi phủ tướng quân, người chính là phu nhân chân chính của phủ tướng quân”.

Hương Phiến sao có thể không rung động.

Nàng ta có thể một lần nữa tiếp cận Tần Như Lương, làm tam phu nhân, mẫu chốt nhất là có thể đường đường chính chính đứng ngay trước mặt Liễu Mi Vũ!

Nếu Liễu Mi Vũ thấy nàng ta thì nhất định sẽ âu sầu đến mất ngủ!

Thẩm Nguyệt ung dung đứng dậy, nói: “Ta cho người thời gian suy nghĩ, nếu nghĩ kỹ thì hãy đến Trì Xuân Uyển tìm ta”.

Nói xong, Thẩm Nguyệt dẫn Ngọc Nghiên quay đầu rời đi.

Hương Phiến biết, cơ hội mà bay đi thì sẽ không trở lại nữa, hôm nay nếu Thẩm Nguyệt rời khỏi thì nàng ta sẽ không thể đến Trì Xuân Uyển tìm Thẩm Nguyệt được nữa!

Thẩm Nguyệt vừa đi được hai bước, Hương Phiến đã nói: “Sao người phải giúp ta?”

Thẩm Nguyệt quay đầu lại nói: “Vì sao? Đương nhiên là vì ta vui rồi, nhưng gần đây Mi Vũ lại làm ta không vui cho lắm”.

Hương Phiến lập tức hiểu ra, nói tiếp: “Được, ta sẽ đi trên con đường người trải”.

Thẩm Nguyệt lại quay về, nói: “Đừng bảo ta chưa nhắc người trước, nếu lần này người còn nhớ đến tình chủ tớ với Mi Vũ thì chắc chắn sẽ thua thiệt.

Chỉ cần người muốn làm tam phu nhân, nàng ta sẽ coi người là tử địch, hận không thể giết chết người”.

Hương Phiến sờ mặt mình, thù hận chùng chất, nói: “Là nàng ta khiến ta biến thành như thế này, nàng ta không coi ta là người thì ta việc gì phải

coi nàng ta là người chứ! Ta nhất định sẽ khiến nàng ta phải hối hận!”

Hương Phiến vừa nói xong, Thâm Nguyệt lập tức vươn tay ra nắm lấy cổ của Hương Phiến.

Hương Phiến cả kinh, bị ép ngẩng mặt lên nhìn nàng.

Thâm Nguyệt chậm rãi nói: “Vậy người cũng nghe kỹ cho ta, sau này nếu người dám lấy oán báo ân thì ta sẽ băm người ra làm trăm mảnh”.

Hương Phiến tái mặt nói: “Nô tỳ biết công chúa đã không còn yêu tướng quân nữa, công chúa và nô tỳ cũng không còn ân oán gì với nhau.

Hiện nay người căm ghét nô tỳ không phải công chúa mà là Liễu Mi Vũ, nô tỳ sẽ không đối địch với công chúa! Hương Phiến xin thề ở đây, nếu như làm trái lời thề trời tru đất diệt!”

Thâm Nguyệt thả nàng ta ra, đi ầm nhiên như không nói: “Người hiểu là được rồi”.

Sau này lên như diều gặp gió hay vạn kiếp bất phục thì đều dựa vào bản lĩnh của người.

Ta sẽ chờ đến ngày Tân Như Lương tự nguyện nhận người là Tam phu nhân.

Ngọc Nghiên, lấy cao thơm cho nàng ta”.

Ngọc Nghiên lấy ra một hộp cao trong tay áo, có thêm hương liệu đặc chế thành màu đỏ nên nhìn vừa xinh đẹp lại có mùi thơm.

Thâm Nguyệt nói: “Cao thơm này một ngày bôi ba lần, hơn một tháng có thể xóa hết sẹo.

Sau khi khôi phục dung mạo thì người vẫn có thể thoa như son phấn, làm cho làn da người hồng hào, khí sắc hoàn hảo”.

Hương Phiến như cầ n bảo bối, nhận lấy, cung kính nói: “Tạ ơn công chúa”..

65: Không Nên Đối Địch

Sau khi trải qua kiếp nạn này, lập trường của mỗi người đầ u thay đổi. Thảm Nguyệt chịu kéo Hương Phiến lên, nàng ta cũng cảm thấy kính sợ Thảm Nguyệt, không dám bất kính như xưa.

Nói cũng nực cười, từ chủ tớ tình thâm biến thành kẻ địch không đội trời chung, mà kẻ địch ngày xưa lại trở thành ân nhân của mình.

Hương Phiến biết Thảm Nguyệt chỉ coi nàng ta như một quân cờ, nhưng vậy thì có sao, nàng ta đạt đư ợc đi ều mình mong thì làm quân cờ cũng đáng!

Mỗi người có mục đích riêng của mình, chỉ cầ n có chung lợi ích thì sẽ không phải kẻ địch.

Thảm Nguyệt lại nói: “Trong thời gian dưỡng mặt, mỗi chi ều tối người đến Trì Xuân Uyển tìm ta, ta đích thân dạy người”.

Ngày xưa Hương Phiến là nha hoàn vô tài vô đức, cho dù mặt đẹp thì cũng không thu hút nổi Tầ n Như Lương.

Thảm Nguyệt nhất định phải dạy dỗ nàng ta, nàng ta mới có tư cách ngang hàng với Liễu Mi Vũ.

Hương Phiến nói: “Nô tỳ rất muốn thế, nhưng mà... bà tử trong viện quản rất chặt, chỉ sợ không có cơ hội...”

Lầ n này Thảm Nguyệt và Ngọc Nghiê n tới là cho người cố gắng cầ n chân bà tử chuyên môn coi chừng Hương Phiến thì mới nói chuyện đư ợc lâu thế này.

Thảm Nguyệt thản nhiên nói: “Chỉ cầ n có lòng một chút thì không lo họ không cho mình cơ hội”.[Đọc nhanh truyện Vietwriter.vn](http://Vietwriter.vn)

Hương Phiến cắn môi, mặt lộ vẻ lúng túng.

“Không có tiền à?”

“Nô tỳ không tích lũy được bao nhiêu, nên khó mà bày tỏ lòng thành được”.

Thẩm Nguyệt cũng không bất ngờ: “Ta đây có một trăm lượng, cho người mượn tạm, sau này có tiền rồi thì trả lại ta, cộng thêm tiền lãi một trăm năm mươi lượng nữa”.

Hương Phiến không chút do dự chìa tay: “Nô tỳ đa tạ công chúa ban ơn”.

Ngọc Nghiên đưa số bạc đã chuẩn bị sẵn cho Hương Phiến.

Thẩm Nguyệt như nhớ ra điều gì, bèn hỏi: “Ta khá là tò mò, sao ban đầu người lại hủy dung mạo thế? Mi Vũ bảo người làm thì người làm luôn à? Ta nhớ người đâu phải người như vậy”.

Hương Phiến thẹn hận, nói: “Đều là do Liễu Mi Vũ bức nô tỳ! Nếu nô tỳ không làm thì nàng ta sẽ kể chuyện nô tỳ hạ thuốc cho tướng quân. Vân Nga đã có kết quả như thế, nô tỳ chắc chắn sẽ không sống được!”

Thẩm Nguyệt lại cười nói: “Hương Phiến, chẳng phải người rất có bản lĩnh hay sao? Nàng ta chỉ nói vậy mà người đã sợ rồi à?”

Hương Phiến ngẩng đầu, không hiểu nhìn Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt lấy ngón trỏ khẽ gõ vào thái dương, nhếch miệng nói: “Đâu óc người có vấn đề hả, nàng ta nói muốn tố giác người, vậy người cũng biết đâu có ít nhược điểm của nàng ta chứ?”

Hương Phiến lập tức bừng tỉnh, nói: “Đáng hận là lúc đó nô tỳ đang lo sợ, bị nàng ta chèn ép. Bây giờ rơi vào hoàn cảnh này, đừng nói không được thấy mặt tướng quân, có nói ra sự thật thì cũng không ai tin! Nô tỳ tạ ơn công chúa đã chỉ điểm!”

Thẩm Nguyệt nói vài ba câu liền hiểu nỗi lo của Hương Phiến.

Nàng ta sợ Liễu Mi Vũ đem chuyện này ra uy hiếp, nhưng lại quên mất nàng ta mà kể hết những chuyện đó ra thì sẽ không ai được yên lành.

Hương Phiến tiễn Thẩm Nguyệt đi, quay về phòng thu dọn đồ đạc, một lần nữa quay về giặt quần áo, nghĩ lại cả quá trình Thẩm Nguyệt đến.

Đầu tiên là cho nàng ta cao thuốc, lại cho nàng ta vay tiền, lúc đi còn “vô ý” chỉ điểm nàng ta vài câu, mọi chuyện dường như đều nằm trong lòng Thẩm Nguyệt.

Tâm tư kín đáo thế này thì không nên đối địch, bằng không, nếu truy ra gốc rễ thì nàng ta sẽ còn tệ hơn cả bây giờ!

Hương Phiến giành thời gian giặt xong toàn bộ quần áo trước khi tối. Cơm tối cũng rất thô sơ, nàng cũng mặc kệ.

Bà tử thấy nàng ta đã làm xong, đang định sắp xếp việc khác.

Hương Phiến uyển chuyển từ chối: “Chúc thẩm, hôm nay ta thật sự quá mệt, có thể nghỉ một lát không? Trong viện còn có hai tỷ muội khác mà, không biết đã đi đâu rồi, hay là gọi bọn họ...”

“Ta bảo ngươi làm thì cứ làm đi! Ngứa da à?!” , bà tử như hung thần ác sát nhào vào Hương Phiến, vừa véo vừa mắng.

Hương Phiến buồn bực không thôi, lúc trước nàng ta không thể phản kháng, nhưng hôm nay nàng ta đã đẩy bà tử ra.

Bà tử then quá hóa giận, xắn tay áo lên định đánh nhau với Hương Phiến, nhưng bàn tay còn chưa kịp rơi xuống thì một thỏi bạc đã bày ngay trước mặt bà tử, chiếu sáng ánh mắt của bà ta.

Bà tử đưa tay bắt lấy, Hương Phiến kịp thời thu lại, bà ta hung ác nói: “Tiểu tiện nhân, ngươi lấy đâu ra nhiều tiền thế hả? Chẳng lẽ là trộm đồ

của chủ đem bán lấy tiền! Ta sẽ bẩm báo lên chủ tử, người sẽ bị đánh chết!”

Hương Phiến cúi đầu khom lưng nói: “Chúc mụ biết ta cả ngày cả đêm làm việc, căn bản không ra khỏi viện tử bao giờ. Số tiền này là ta tích lũy được sau mấy năm, nếu Chúc mụ chịu tha cho ta một mạng thì sau này sẽ không thiếu chỗ tốt cho bà đâu”.

Bà tử thấy thái độ thành khẩn của Hương Phiến như thế thì cũng trở nên mềm mỏng hơn, nói: “Ta cũng không phải là một người không nói lý, không phải ta muốn làm khó người, mà là ta chỉ phụng mệnh hành sự thôi”.

Hương Phiến chủ động giúi bạc vào tay bà tử, nói: “Hương Phiến biết, Hương Phiến không yêu cầu gì khác, chỉ mong bà bà có thể đối xử công bằng giữa ta với hai tỷ muội kia thôi, mọi người phân chia việc cho nhau, Hương Phiến vô cùng cảm kích”.

Bà tử nhú mày, Hương Phiến lại nói: “Chúc mụ cứ yên tâm, nhị phu nhân thân kỳ diệu quý, chắc chắn sẽ không đến đây đâu. Chúc mụ chỉ cần báo cáo như bình thường, vừa được chỗ tốt từ nhị phu nhân, mà Hương Phiến cũng sẽ hiếu kính bà”.

Đây là một chuyện tốt cả hai bên, chỉ cần bà tử đứng ở giữa, nhắm mắt mở mắt thì mọi chuyện cũng sẽ qua.

Mặc dù Liễu Mi Vũ muốn bà ta nghiêm trị Hương Phiến, nhưng Liễu Mi Vũ chưa một lần đặt chân vào đây.

Cuối cùng, bà tử nhận tiền của Hương Phiến.

Ngày hôm sau, bà tử bắt đầu phân chia nhiệm vụ công bằng, Hương Phiến chỉ cần làm xong phần việc của mình là được nghỉ ngơi.

Hai nha hoàn kia oán giận không nhỏ, mặc dù Hương Phiến hận bọn họ đầu cơ trục lợi, nhưng vẫn phải lấy chút tiền ra để lấy lòng bọn họ.

Sau này chỉ cần bình an vô sự trong viện thì Hương Phiến mới có thể đi làm việc khác được.

Nàng ta đúng là đã cho bà tử không ít, nên sau này Hương Phiến có lên ra ngoài tiêu viện vào ban đêm thì bà ta cũng coi như không nhận ra. Nếu thật sự không ổn thì chỉ cảnh cáo Hương Phiến phải về trong vòng hai canh giờ.

Hai canh giờ cũng đủ để Hương Phiến học được không ít từ chỗ Thẩm Nguyệt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 66: 66: Dạy Dỗ

Bên trong Trì Xuân Uyển, ánh trăng như sương sa, Thâm Nguyệt đầu tiên giúp Hương Phiến kéo dài tính dẻo dai cho thân thể, định dạy nàng ta múa.

Dáng múa là tư thái dễ dàng thể hiện ra sự quyến rũ của phụ nữ nhất, cũng là thủ đoạn chiếm hữu trái tim đàn ông mau lẹ nhất.

Trong thời gian ngắn, Hương Phiến không có khả năng biến từ một nha hoàn thành một người có tri thức hiểu lễ nghĩa, những học thức hàm dưỡng kia thì từ từ bù lại là được.

Bây giờ hai chân của Hương Phiến đang giạng dưới đất, đau đến mồ hôi chảy đầm đìa, nhưng vẫn cắn răng chịu đựng.

Trong tay Thâm Nguyệt cầm một cây gậy trúc, đi vòng quanh Hương Phiến, thấy nàng ta thả lỏng sẽ lập tức đánh vào người nàng ta không chút khách khí.

Hương Phiến không thể không cắn chặt răng, kéo căng thân thể, rèn luyện ra tư thái ưu nhã và thẳng thớm nhất.

Sự khổ cực trong Hương Phiến cũng không là gì trong ánh mắt của Thâm Nguyệt.

Những việc này nàng cũng đã đầu trải qua trước khi làm mình tinh rỗi, mà nàng còn khổ cực và nỗ lực hơn cả Hương Phiến.

Thâm Nguyệt không mong Hương Phiến có thể lĩnh ngộ được tinh túy, chỉ cần nhìn ra hình ra dạng là được.

Thâm Nguyệt nhàn nhạt nói: “Nếu người muốn siêu quần bạt tụy thì phải bỏ ra nhiều mồ hôi nước mắt hơn người khác, nghĩ đến cảnh sau khi thành công thì người sẽ không thấy nó khó khăn như vậy nữa đâu”.

Thẩm Nguyệt dạy Hương Phiến múa bụng, khác với lần nhảy trước của nàng, nàng dạy Hương Phiến điệu múa bụng xinh đẹp gợi cảm.

Sau khi đã khiến thân thể Hương Phiến dẻo dai hơn, thân hình Hương Phiến cũng trở nên duyên dáng và rắn chắc, vô cùng linh hoạt.

Đầu tiên, Thẩm Nguyệt sẽ dạy nàng ta động tác xoay hông uốn eo, sau đó là những động tác khác.

Một tháng đủ để Hương Phiến nhớ kỹ động tác vũ đạo, Thẩm Nguyệt cầm vải trong cung đưa đến lần trước, bảo Ngọc Nghiên cắt may quần áo cho Hương Phiến theo kiểu dáng nàng vẽ.

Quần áo dán chặt lấy thân thể Hương Phiến, phác họa ra đường cong chữ S, để lộ bờ eo thon và cái rốn nhỏ xinh, làm nổi bật đôi chân thon dài ẩn hiện dưới váy.

Một cái nhăn mày, một nụ cười của nàng ta cũng đã có vẻ mỉa mai như tở.

Ngọc Nghiên thấy xong thì kinh hãi không thôi.

Sau khi Hương Phiến quay về, Ngọc Nghiên cảm thán: “Công chúa thật lợi hại, chỉ trong thời gian ngắn như thế mà Hương Phiến đã thay đổi thành một người hoàn toàn khác hẳn.

Nô tỳ sắp không nhận ra Hương Phiến rồi, không nghĩ nàng ta vẫn là nha hoàn làm việc nặng trong hậu viện đâu”.

Thẩm Nguyệt nói: “Nàng ta đã hiểu ra cho nên đương nhiên thay đổi sẽ lớn rồi”.

Sau đó, Ngọc Nghiên hầu hạ Thẩm Nguyệt tắm rửa đi ngủ, hỏi: “Công chúa... sao công chúa lại biết nhảy mấy điệu đó ạ?”

Thẩm Nguyệt cười như không cười: “Muốn học không? Hôm nào rảnh ta dạy cho”.

Ngọc Nghiê n đở bưng mặt, nói: “Nô tỳ còn lâu mới học! Nô tỳ ngại lắm!”

Thâm Nguyệt nói: “Nhảy múa là một cách để bày tỏ cảm xúc của con người, không phải là chuyện gì đáng xấu hổ, hơn nữa còn có thể rèn luyện thân thể, khiến cho thân thể linh hoạt hơn, nâng cao khí chất, dạy mình làm sao để đối mặt với vẻ đẹp của mình”.

“Có người thì sẽ nhảy đến xinh đẹp động lòng người, có người sẽ nhảy rất quyến rũ và nóng bỏng, có người thì nhảy mê h ần.

Mục tiêu nhảy của mọi người là khác nhau.

Hương Phiến ban đầu là muốn quyến rũ đàn ông nên nàng ta đương nhiên phải học điệu này”.

Ngọc Nghiê n như có đi ều lĩnh ngộ: “Công chúa nói vậy thì nô tỳ hiểu rồi ạ”.

Đảo mắt đã đến thời gian kết toán sổ sách mỗi tháng một lần với Liên Thanh Châu, Thâm Nguyệt chưa kịp chủ động đi tìm thì h ần đã phái người khiêng kiệu đến phủ tướng quân đón nàng.

Thương nhân có tiền có khác, chịu chơi thật.

Cỗ kiệu mà Liên Thanh Châu đưa tới vừa mềm nhẹ lại thoáng khí, bên ngoài nhìn thì rất bình thường, nhưng bên trong trang hoàng còn tốt và thoải mái hơn kiệu của phủ tướng quân nữa.

Thâm Nguyệt ng ấ trong kiệu, không hề cảm thấy xóc nảy gì cả.

Bên trong kiệu toàn là tơ tằm mát lạnh, khiến nàng ngủ thiếp luôn trong kiệu.

Lúc xuống kiệu, Liên Thanh Châu còn đứng ở ngoài cửa mỉm cười chào đón nàng.

Thâm Nguyệt nói: “Liên h ồly, người giỏi hưởng thụ thật đấy.

Mấy thứ trong kiệu kia có giá trị không hề nhỏ nha”.

Liên Thanh Châu nói: “Tại hạ nào dám hưởng thụ đâu, đây là kiệu chuẩn bị cho riêng công chúa, được dệt từ tơ của Thiên Sơn Tuyết Tằm, mùa hè mát mẻ sáng khoái”.

Thẩm Nguyệt đi vào cửa cùng hắn, cười nói: “Một tháng ta chỉ đến đây một lần mà người lại chuẩn bị cỗ kiệu đắt giá như thế cho ta hả? Người bớt lý do lại đi”.

Liên Thanh Châu cũng cười nói: “Cũng chẳng còn cách nào khác, không thể để công chúa buồn phiền được”.

Hạ nhân lúc này đưa lên những đĩa vải tươi rói, đặt ở bên cạnh bàn của Thẩm Nguyệt, một luồng khí lạnh lập tức phủ vào mặt, vô cùng dễ chịu.

Liên Thanh Châu nói: “Vốn không định cho công chúa đi lại nhiều lần, nhưng hôm nay Lĩnh Nam bên kia vừa đưa vải đến, nói là rạng sáng mới hái, mời công chúa nếm trước”.

Ngọc Nghiên lúc này đã sẵn sóc lột vải cho Thẩm Nguyệt, nói: “Ngày xưa ở trong cung cũng không được ăn vải tươi thế này đâu nha, công chúa mau nếm thử đi ạ”.

Thẩm Nguyệt ăn xong, cả khoang miệng là mùi tươi mát thơm ngon, hít mát hưởng thụ: “Ngọc Nghiên, đừng khách sáo, người cũng lột ra ăn thử đi”.

“Khách sáo gì đâu ạ, Liên công tử nói rồi, đây là để cho công chúa ăn mà”, Ngọc Nghiên nuốt nước miếng nói: “Nô tỳ sao dám ăn vải của công chúa chứ”.

Liên Thanh Châu dịu dàng lấy một quả, lột ra rồi thưởng thức, nói: “Ở đây không có người ngoài, công chúa đã nói vậy rồi thì Ngọc Nghiên cũng được ăn cùng”.

Mắt Ngọc Nghiên sáng như sao, nắm chặt tôi bàn tay trắng mịn: “Thật sao? Nô tỳ có thể ăn cùng ư?”

Thẩm Nguyệt thừa dịp ban nãy lột xong một quả vải, liền nhét vào miệng Ngọc Nghiên.

Liên Thanh Châu không ăn nhiều như Ngọc Nghiên và Thẩm Nguyệt, ăn được hai quả thì thôi, nhắc nhở: “Công chúa cẩn thận, ăn nhiều lại bốc hỏa”.

“Không sao, ăn chùa tội gì không ăn chứ”.

Liên Thanh Châu ả ý nói: “Xem ra công chúa thật sự thích ăn vải nhỉ”.

Thẩm Nguyệt đi ầm nhiên như không nói: “Ta thấy người ăn mấy quả liền ngừng, hay đây là cố ý chuẩn bị cho ta thế? Người biết ta thích ăn vải sao?”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 67: 67: Ta Có Giống Lão Già Không

"Thời gian này vài thiêu Linh Nam đã chín rất ngon, tại hạ liền muốn mời công chúa đến ăn thử, trước đó cũng không biết công chúa có thích hay không?"

"Người đã không biết mà còn dám chuẩn bị nhiều như vậy sao? Nếu như ta không thích ăn thì chẳng lẽ sẽ phải bỏ hết? Từ Linh Nam vận chuyển suốt đêm đến đây cũng không dễ dàng".

Liên Thanh Châu cười nói: "Nhưng không phải công chúa bây giờ rất thích ăn hay sao?"

Thẩm Nguyệt cầm khăn tay Ngọc Nghiên đưa cho rỗi lau miệng, nhàn nhạt nói: "Liên hồly, có phải sau lưng người có cao nhân chỉ điểm hay không?"

Nụ cười trên mặt Liên Thanh Châu chợt tắt.

Thẩm Nguyệt lại nói: "Ta đã nghĩ kỹ rỗi, cho dù ta và người là người quen cũ thì người cũng không có lý do gì để hết lòng giúp đỡ ta như thế này".

"Người nói ta là công chúa nên sau này có thể mang lại lợi ích cho người, nhưng ta chỉ là công chúa thiên triêu, đừng nói có thể mang lại lợi ích cho người, ta còn hoàn toàn có thể mang đến tai họa cho người".

"Còn nữa, ta thấy người rất quan tâm đến đứa trẻ trong bụng ta, nhưng đứa trẻ này còn không phải của người, người làm gì lại nhàn rỗi như vậy? Người dẫn ta về phủ tướng quân để ta an tâm dưỡng thai, rõ ràng là người vô cùng coi trọng đứa trẻ này.

Dù sao thân phận của ta cũng đặc biệt, nếu như có người muốn dùng đứa trẻ này khôi phục lại triêu đại trước thì cũng dễ hiểu phải không?"

Liên Thanh Châu sừng sốt, kinh hãi nói: "Sao công chúa lại nghĩ đến mức đó chứ?"

Thẩm Nguyệt cười nói: "Ta nghe nói trước kia phụ thân của người làm quan trong triều, lúc đó cha ta mới là hoàng đế phải không? Vậy cũng có thể nói cha người là quan lại triều đình."

Hơn nữa trước đây người còn nói có rất nhiều chuyện sau này ta mới hiểu được".

Liên Thanh Châu không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ nói: "Vậy thì hãy nói tiếp chuyện này khi công chúa đã hoàn toàn hiểu rõ".

Thẩm Nguyệt nói: "Những chuyện trước kia ta đều đã quên, bây giờ ta còn phải vất vả bảo vệ đứa trẻ này".

"Quan lại triều đình phần lớn chắc chắn đều là lão nhân, hơn phân nửa đều đã nhập thổ vi an, sao lại còn không chịu an phận? Sau này nếu như còn tạo ra cục diện rối rắm, chẳng lẽ còn trông cậy ta đến thu dọn hay sao?"

"Nếu như sau lưng của người có lão già nào đó giật dây thì người phải nói cho lão ta biết ta và con của ta sẽ không bao giờ làm con rối cho kẻ khác giật dây.

Hãy bỏ suy nghĩ đó trong đầu càng sớm càng tốt đi".

Khóe miệng Liên Thanh Châu giật giật, một lúc sau hẳn mới nói: "Công chúa thật sự đã suy nghĩ quá nhiều rồi, không ai muốn lợi dụng công chúa và con của công chúa cả, cho dù quan lại triều đình đúng là vẫn còn một ít người nhưng bọn họ chỉ muốn bảo vệ công chúa mà thôi.

Về phần tại hạ thì công chúa cứ yên tâm, tại hạ chỉ là một thương nhân, không liên quan đến việc triều đình".

Thẩm Nguyệt nghiêm mặt nói: "Như vậy thì tốt, sau này chúng ta vẫn là bạn bè.

Nhưng Tần Như Lương nhận ra người, nếu như hắn ta tố cáo người có cấu kết với tiều triêu thì việc người kết bạn với ta rất nguy hiểm".

"Hắn ta sẽ không làm như vậy đâu".

"Tại sao?"

"Bởi vì hắn ta nợ ta một mạng".

"Nếu người khác phát hiện ra thì sao?"

"Ta đã thay đổi khuôn mặt của mình, tất cả những người biết ta trông như thế nào đều đã chết, còn có ai có thể phát hiện?"

Thẩm Nguyệt không biết nàng đã đoán đúng được bao nhiêu, nhưng nàng có thể chắc chắn Liên Thanh Châu này không phải là một kẻ đơn giản.

Trước khi đi, Liên Thanh Châu vẫn đưa nàng ra tận cửa như thường lệ, sau đó hắn còn dựa vào khung cửa gọi: "Công chúa".

Thẩm Nguyệt quay đầu lại, hắn lại dịu dàng nói.

"Công chúa coi ta là bạn chính là một vinh hạnh lớn của ta, ta sẽ không gây bất lợi gì cho công chúa, bây giờ như vậy, tương lai cũng như vậy.

Nếu như công chúa cảm thấy không thể tin tưởng ta mà không đến đây nữa thì ta cũng sẽ không miễn cưỡng".

Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: "Khi nào ta không coi người là bạn nữa thì ta sẽ nói cho người biết".

Liên Thanh Châu cười rạng rỡ, cúi đầu nói với Thẩm Nguyệt: "Tạ ơn công chúa".

Sau đó Thẩm Nguyệt mới bước lên kiệu, quay trở lại phủ tướng quân.

Trên đường đi, thấy Thẩm Nguyệt không nói gì, Ngọc Nghiên không khỏi lo lắng hỏi: "Công chúa đang suy nghĩ gì vậy?"

"Ta đang nghĩ", Thẩm Nguyệt nói, chống khuỷu tay lên cửa sổ rồi chống cằm nói: "Vải của Liên hồ ly thực sự rất ngon".

Ngọc Nghiên giật giật mí mắt, nói: "Nô tỳ còn tưởng công chúa đang nghĩ đến đi đâu gì không vui".

"Người nói xem có chuyện gì khiến cho ta không vui đây?"

Thẩm Nguyệt không nghĩ tiếp nữa, sau khi đặt câu hỏi trực tiếp thì nàng cũng không còn cảm thấy rối rắm.

Điều nàng muốn biết không phải là câu trả lời của Liên Thanh Châu mà là thái độ của hắn.

Sau này tình hình triều đình có rối ren thì cũng có liên quan gì đến nàng? Cho dù triều đình muốn dùng nàng làm con rối thì cũng phải hỏi xem nàng có đồng ý hay không?

Ngọc Nghiên ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói: "Nô tỳ cũng không biết, nô tỳ chỉ muốn công chúa ngày nào cũng được vui vẻ như vậy thì nô tỳ cũng vui rồi".

Thẩm Nguyệt véo khuôn mặt tròn trịa của nàng rồi bật cười thành tiếng.

Trong đình viện tịch, Liên Thanh Châu đang ngồi phía trước tấm màn trúc thuật lại mọi chuyện cho người đàn ông bên trong biết.

Người đàn ông lấy một chút trầm hương cho vào lư hương thụy thú, hương thơm thoang thoảng truyền ra.

Sau khi đóng nắp lư hương, động tác của người đó chậm lại, dường như còn ngẩng đầu lên nói: "Trông ta giống một lão già lắm sao?"

Liên Thanh Châu sốt sắng trả lời: "Su phụ còn trẻ tuổi, là thanh niên có đầy triển vọng của Đại Sở".

Từ trong màn trúc truyền ra tiếng cười dễ nghe, người trong màn nói: "Lão già ta đây muốn xem trọng nàng và đưa trẻ thì nàng còn thoát được sao?"

Liên Thanh Châu nhướng mày.

Sau khi cười, người đó lại dịu dàng nói: "Nàng có thích ăn vải không?"

Liên Thanh Châu nói: "Công chúa rất thích".

Thẩm Nguyệt liên tục đến chỗ của Liên Thanh Châu ăn vải cho nên bị nóng trong người, vệcòn đau răng suốt hai ngày, hỏa khí không giảm.

Mấy ngày nay Tầٰn Như Lương biết Thẩm Nguyệt ngày nào cũng chạy tới chỗ Liên Thanh Châu, hẳn ta không cản trở tự do của nàng nhưng cũng không có nghĩa là nàng có thể không kiêng nể gì.

Chẳng qua mấy ngày nay Tầٰn Như Lương có công vụ trên vai, mỗi ngày đều rất bận rộn, cho nên đừng nói là Thẩm Nguyệt, ngay cả Liễu Mi Vũ hẳn ta cũng không có thời gian để ý đến.

Hẳn ta thường xuyên đi đến nửa đêm hoặc sáng hôm sau mới về.

Mấy ngày trước đúng vào sinh nhật của Liễu Mi Vũ thì Tầٰn Như Lương phải lo liệu việc bố trí canh gác bên ngoài cung điện, bởi vì nghe nói tháng sau là mừng thọ thái hậu cho nên trong cung phải chuẩn bị trước một tháng.

Từ sáng sớm Tầٰn Như Lương đã nhớ đến sinh nhật của nàng ta cho nên liền chạy đến Phù Dung Uyển trước, vừa nhìn thấy Liễu Mi Vũ duyên dáng thức dậy thì đã vuốt ve hai má của nàng ta, tỏ ra áy náy nói: "Mi Vũ, hôm nay trong cung có rất nhiều việc, có thể ta sẽ về rất muộn"..

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 68-69: Ánh Lửa Đỏ Giữa Đêm - Phong Lưu Khoái Hoạt Bên Hồ

68: Ánh Lửa Đỏ Giữa Đêm

Liễu Mi Vũ tỏ ra hiểu chuyện nói: "Không sao, chuyện chính sự của tướng quân quan trọng hơn."

Khi nào tướng quân xong việc thì về mừng sinh nhật với Mi Vũ cũng được".

"Được, vậy ta sẽ cố gắng quay về càng sớm càng tốt", Tần Như Lương nở một nụ cười dịu dàng, ôm ấp Liễu Mi Vũ một lúc rồi nói: "Nếu như ta trở về quá muộn thì nàng cũng không cần chờ ta, nàng cứ ngủ trước đi".

Hai người lại ôm ấp nhau thêm một lúc, sau đó Tần Như Lương mới khoác công phục rời đi.

Liễu Mi Vũ ngẩng dậy, lười biếng dựa vào đầu giường, nhìn theo bóng lưng của Tần Như Lương rời đi, trong ánh mắt hiện lên sự thất vọng.

Trong lòng nàng ta thật ra nghĩ Tần Như Lương lẽ ra nên gác lại công việc và dành thời gian ở nhà với nàng ta trong ngày hôm nay.

Chỉ là nàng ta không thể nói ra, bởi vì nàng ta sợ mình sẽ trở thành một người quá đáng khiến cho Tần Như Lương khó xử.

Hôm nay nhà bếp chuẩn bị bữa ăn rất kỹ lưỡng, quản gia theo chỉ dẫn của Tần Như Lương mời người từ những cửa hàng trang sức nổi tiếng nhất kinh thành mang theo đủ mọi loại trang sức tinh xảo vào phủ bày ra trước mặt Liễu Mi Vũ để nàng ta chậm rãi lựa chọn.

Làm gì có nữ nhân nào không thích trang sức? Vừa nhìn thấy trang sức vàng bạc trước mặt thì sắc mặt của Liễu Mi Vũ liền thay đổi, sau khi lựa chọn được nhiều bộ trang sức ưng ý thì nàng ta liền nở nụ cười vui sướng.

Gần đến buổi chiều, Liễu Mi Vũ ngồi trước bàn trang điểm bảo Hương Lăng chỉnh trang giúp mình.

Hôm nay nàng ta sẽ dùng những món trang sức trân quý này để làm đẹp, khiến cho Tần Như Lương kinh ngạc khi trở về.

Chỉ cần nghĩ đến ánh mắt như lang sói của Tần Như Lương nhìn mình thì Liễu Mi Vũ liền cảm thấy vui vẻ.

Bàn tay thon dài mềm mại như không có xương của nàng ta khẽ cầm lên một chiếc trâm cài tóc tinh xảo lên rồi nói: "Hương Lăng, lát nữa người chọn cho ta một bộ y phục nhẹ nhàng mát mẻ, ta sẽ chờ tướng quân trở về cùng ăn cơm".

Nàng ta cho rằng Tần Như Lương biết hôm nay là sinh nhật của mình cho nên chắc chắn phải về sớm hơn.

Chỉ có đi đầu công vụ lần này là chuẩn bị cho thọ yến sáu mươi tuổi của thái hậu, hoàng đế đã đích thân hạ lệnh nhất định phải tổ chức long trọng, Tần Như Lương nào dám sơ suất, chỉ sợ vào thời khắc quan trọng lại có sát thủ đột nhập ám sát.

Vì vậy buổi tối Liễu Mi Vũ đợi đến khi thức ăn nguội lạnh thì Tần Như Lương cũng chưa trở về.

Nụ cười ngọt ngào trên khuôn mặt Liễu Mi Vũ dần biến mất.

Hương Lăng bên cạnh khuyên nhủ: "Phu nhân, sao phu nhân không ăn cơm trước, đừng chờ tướng quân nữa, nếu như tướng quân trở về thấy phu nhân bị đói thì nhất định sẽ cảm thấy xót xa".

Liễu Mi Vũ nói: "Hôm nay ta nhất định phải chờ chàng trở về".

Đêm nay không trăng không sao.

Thẩm Nguyệt ngồi trong phòng, Ngọc Nghiên tháo kẹp tóc hai bên ra cho nàng, dùng một dải lụa buộc nhẹ tóc ra sau đầu.

Ngọc Nghiên cũng chọn ra một chiếc váy dài có tay và eo rộng rãi thay cho Thẩm Nguyệt.

Ngọc Nghiên biết Thẩm Nguyệt chuẩn bị đi ra ngoài đêm nay liền nói: "Công chúa, chút nữa mọi chuyện cứ giao cho nô tỳ, người cứ ở bên cạnh xem kịch hay là được".

Thẩm Nguyệt không đáp, chỉ đứng lên mở cửa sổ, nói: "Ánh trăng đêm nay thật đẹp".

Khi Tần Như Lương trở về thì đã là nửa đêm.

Vừa bước vào cửa thì hắn ta đã dời bước đến Phù Dung Uyển.

Tuy nhiên, khi Tần Như Lương đi ngang qua rừng mai ở ven hồ nơi mà hắn và Liễu Mi Vũ hay ngỗ thì lại đột nhiên dừng bước.

Ở trong đình nghỉ mát ven hồ không biết từ khi nào lại có treo một tấm lụa trắng bốn phía rủ xuống mờ ảo dưới ánh trăng.

Thấp thoáng bên trong màn lụa trắng có bóng dáng của một nữ nhân yếu điệu mặc y phục bó sát màu đỏ tươi, để lộ ra vòng eo cùng cánh tay.

Dáng váy thướt tha, phần chân váy uyển chuyển rung nhẹ theo những bước chân.

Đôi mắt của Tần Như Lương như lập tức được thấp sáng bởi chiếc váy màu đỏ như ngọn lửa kia.

Nữ nhân quay lưng về phía hắn ta, mái tóc đen dài óng ả đổ xuống như thác nước, bóng dáng xinh đẹp vạn phần, vòng eo cùng vòng hông vô cùng gợi cảm.

Bóng dáng của nữ nhân này gần giống với Liễu Mi Vũ, vì vậy bất giác Tần Như Lương đã nghĩ rằng nữ nhân đang nhảy múa trong đình nghỉ mát chính là Liễu Mi Vũ.

Ánh mắt hắn ta trở nên sâu hơn, hắn chậm rãi nhấc chân tiến về phía đình nghỉ mát.

Làn gió đêm thổi tung tấm lụa trắng, một hương thơm nồng ấm mê ly ngay lập tức truyền ra ngoài.

Nữ nhân vẫn đang nhảy múa, vòng eo thon gọn đưa qua lại như rắn trườn, Tàn Như Lương đứng ở phía sau người thấy hương thơm càng lúc càng nồng đậm khiến cho hắn ta cũng càng lúc càng mê đắm.

Đột nhiên, Tàn Như Lương bước tới tóm lấy eo của nữ nhân trong đình nghỉ mát rồi lập tức ôm chặt nàng ta vào lòng.

Nữ nhân kinh ngạc hô lên một tiếng, thanh âm mềm mại như nước.

Lưng nàng ta tựa vào lồng ngực nóng bỏng của Tàn Như Lương, Tàn Như Lương người thấy mùi hương trên cổ nàng ta, lòng bàn tay đã vuốt ve đến chiếc rốn nhỏ của nàng ta rồi, hắn ta nuốt nước miếng, khàn khàn nói: "Mi Vũ, nàng muốn làm ta ngạc nhiên sao? Nàng học được điệu múa này ở đâu vậy, đã câu mất hồn của ta rồi".

Nhưng người Tàn Như Lương đang ôm lúc này không phải là Liễu Mi Vũ mà là Hương Phiến đã chuẩn bị kỹ lưỡng từ lâu.

Tàn Như Lương chưa từng nói chuyện dịu dàng với nàng ta như vậy, hơi thở ấm áp phả vào cổ và tai của nàng ta khiến cho nàng ta như sắp nhũn ra trong vòng tay của Tàn Như Lương.

Hương Phiến nói: "Tướng quân thích không?"

Tàn Như Lương ngậm lấy vành tai của nàng ta rồi nói: "Ta rất thích".

Hương Phiến khẽ đẩy ngực của Tàn Như Lương ra, sau đó quay lưng về phía hắn ta cười ranh mãnh nói: "Vậy thì ta sẽ múa cho tướng quân xem một lần nữa".

Từ đầu đến cuối, nàng ta không hề quay đầu lại.

Càng như vậy thì nàng ta lại càng có thể khiến cho Tần Như Lương thích thú hơn.

Đợi đến khi sự thích thú lên đến cực điểm thì Tần Như Lương cũng đã trở thành con cá lọt lưới.

Đây có thể là cơ hội duy nhất của Hương Phiến, chỉ có thể thành công chứ không được thất bại.

Nếu không lần sau đợi Tần Như Lương có phòng bị thì nàng ta sẽ rất khó tiếp cận được hắn ta.

Thẩm Nguyệt đã nói rằng nếu như nàng ta muốn thoát ra thì nàng ta phải cởi mở hơn, trước tiên phải phô bày ra hết những thứ đẹp đẽ nhất của mình.

Nàng ta phải phơi bày ra thân thể xinh đẹp kiêu diễm của mình trước mặt Tần Như Lương khiến cho Tần Như Lương không thể tự kiềm chế.

Vì vậy nàng ta đã nhảy múa quên mình, hoàn toàn biến bản thân trở thành ánh trăng sáng phản chiếu dưới mặt hồ trong, khiến cho đối phương mê mẩn không thôi..

69: Phong Lưu Khoái Hoạt Bên Hồ

Vết thương trên mặt nàng ta đã nhạt đi khá nhiều, chỉ còn lại vết đỏ mờ mờ. Với ánh trăng như đêm nay, xung quanh treo trướng mỏng, Tần Như Lương sẽ không trông thấy.

Vả lại, thời cơ như đêm nay cực kỳ hiếm có.

Hương Phiến rầu rĩ, vội vàng quỳ xuống dưới chân Tần Như Lương: “Tướng quân nhận nhàn nô tì thành nhị phu nhân, nô tì đáng chết. Nô tì không ngờ tướng quân sẽ đến vào lúc này...”

Tần Như Lương lạnh lùng nheo mắt nhìn Hương Phiến: “Người không ngờ rằng ta sẽ đến? Vậy người ăn mặc như vậy, lại còn nhảy múa ở đây

làm gì?”

Hương Phiến cúi đầu, giọng nói mềm mại yếu điệu như thể vắt được ra nước: “Nô tì mới học một điệu múa, nếu nhảy múa vào ban ngày sẽ bị người khác chê cười, thế nên ban đêm mới lén lút tới nơi này luyện tập. Nô tì đã treo trướng lên, cứ tưởng rằng sẽ không bị phát hiện...”

Nam tử như thế, trừ Thẩm Nguyệt ra, làm gì có ai không muốn? Hắn ta là nam tử trong mơ của các nữ tử Đại Sở đấy!

Ở nơi cây cối rậm rạp, Thẩm Nguyệt giơ tay nhẹ nhàng vạch tán lá ra, nhìn về phía đình.

Ngọc Nghiên tỏ ra khinh thường: “Không ngờ Hương Phiến thực sự câu dẫn được tướng quân, chỉ là hai người này vô liêm sỉ quá”.

Thẩm Nguyệt cười vài tiếng cực kỳ nhẹ: “Có vẻ hơi cay mắt nhỉ? Đừng nhìn nữa, không phù hợp với thiếu nhi, mau đi gọi người tới”.

Ngọc Nghiên nghiêm túc nói: “Công chúa cũng không được xem nữa!”

Thẩm Nguyệt đặc ý: “Ta đã thành niên rồi, tại sao không thể xem?”

“Trong bụng công chúa vẫn còn người chưa thành niên nhé!”

“Được được được, thế thì ta cố gắng xem bớt đi. Mau lên, đừng làm lỡ thời gian!”

Ngọc Nghiên dặn đi dặn lại: “Công chúa không được nhìn!”, sau đó vội vàng xách váy chạy thẳng tới Phù Dung Uyển.

Đêm nay Liễu Mi Vũ trang điểm rực rỡ nhưng bây giờ vẫn chưa đợi được Tần Như Lương, khó tránh khỏi tâm trạng nguội lạnh.

Nàng ta chưa ăn cơm tối, Hương Lăng cũng không thể ăn. Hương Lăng đói đến mức toàn thân bủn rủn cũng không dám nói, chỉ có thể cố gắng ở bên cạnh an ủi Liễu Mi Vũ.

Không ngờ đúng lúc này Ngọc Nghiên tới Phù Dung Uyển.

Ngọc Nghiên đứng ngay ở cửa viện, cười cười bảo: “Cả phủ đều biết hôm nay nhị phu nhân đón sinh thần, không ngờ sinh thần này lại hiu quạnh đến vậy”.

Liễu Mi Vũ đứng ở cửa phòng, không ngờ rằng một nha hoàn nhỏ bé hôm nay cũng dám tới cười nhạo mình, đang tức nghẹn trong lòng không có chỗ trút giận nên dung nhan méo xẹo, nằng ta the thé giọng: “Tiện tì, đây là chỗ nào mà cũng đến lượt người châm chọc? Chỉ cần tướng quân về nhà sẽ lập tức tới Phù Dung Uyển của ta, còn công chúa nhà người có khóc lóc cầu xin chắc tướng quân cũng không tới đâu! Người có thời gian đứng đây nói mớ nói mĩa, chi bằng quay về ôm công chúa mà khóc đi! Hương Lăng, đuổi con tiện tì này ra ngoài!”

Không đợi Hương Lăng ra tay, Ngọc Nghiên đã chủ động lùi ra ngoài, cố tỏ vẻ kinh ngạc: “Tướng quân quay về rồi ử đó chứ, mà có thấy người lập tức đến Phù Dung Uyển đâu”.

Liễu Mi Vũ biến sắc, nhìn chằm chằm vào Ngọc Nghiên: “Người nói cái gì? Tướng quân không tới chỗ ta, chẳng lẽ lại tới Trì Xuân Uyển?”

Ngọc Nghiên đáp: “Cho dù tướng quân muốn tới Trì Xuân Uyển, công chúa cũng sẽ đóng cửa viện chặt kín như bưng. Bây giờ tướng quân đang phong lưu khoái hoạt cùng người khác ở đình hóng mát bên hồ kia”.

“Không thể nào!”

“Tin hay không tùy người thôi, dù sao đi đâu gì cần nói ta cũng nói rồi, không làm phiền nhị phu nhân nghỉ ngơi nữa”, nói xong Ngọc Nghiên quay người, biến mất bên ngoài viện.

Liễu Mi Vũ bỗng chốc cảm thấy đầu óc nặng trĩu.

Lời nói của Ngọc Nghiên chẳng khác nào sấm dộng bên tai, không ngừng vang vọng trong lòng Liễu Mi Vũ.

“Không thể nào..”, làm sao nàng ta có thể nhẫn nhịn cho sự việc này xảy ra.

Hương Lăng đỡ lấy nàng ta: “Chưa biết chừng có âm mưu gì đó, phu nhân đừng để trúng kế của họ!”

Liễu Mi Vũ nhìn sắc trời, nhưng đến tận bây giờ Tần Như Lương vẫn chưa đến! Chẳng lẽ tối nay hẳn ta định nghỉ lại trong cung?

Hiển nhiên đi đâu đó là không thể. Lúc này trong cung đã nghỉ ngơi rồi, Tần Như Lương cũng phải về rồi.

Liễu Mi Vũ siết chặt mu bàn tay của Hương Lăng, dưới ánh trăng, gương mặt kia âm u tái nhợt, nàng ta nghiêng răng nói: “Thẩm Nguyệt, người uốn cái bụng to đùng mà còn dám quyến rũ tướng quân! Nữ nhân ti tiện nhất thiên hạ này quả đúng là người rồi!”

Hương Lăng nói đúng, chưa biết chừng đây là mưu kế của Thẩm Nguyệt, phái Ngọc Nghiên dụ nàng ta qua đó để nàng ta đích thân trông thấy Thẩm Nguyệt dùng thủ đoạn quyến rũ được Tần Như Lương!

Nếu không tại đêm tối nay chỉ có Ngọc Nghiên tới đây mà không thấy bóng dáng của Thẩm Nguyệt?

Từ trên xuống dưới phủ, trừ Thẩm Nguyệt ra, Liễu Mi Vũ cũng không nghĩ ra nổi nữ nhân nào khác!

Nhưng cho dù đã biết có thể đây là mưu kế của Thẩm Nguyệt, Liễu Mi Vũ cũng không thể không đi. Nàng ta không thể để Thẩm Nguyệt thành công, càng không thể để Tần Như Lương chạm vào nữ nhân khác...

Liễu Mi Vũ ổn định tâm trạng: “Hương Lăng, cùng ta tới bên hồ”.

Nàng ta nên tin tưởng Tần Như Lương, nhưng càng tới gần bờ hồ, lòng dạ nàng ta càng thấy hoảng hốt.

Trước đó không lâu, Tần Như Lương mới hứa hẹn cùng Liễu Mi Vũ, cả đời sau chỉ có một mình nàng ta, sau đó nhanh chóng xuất hiện ngay Hương Phiến. Hắn ta đảm bảo rằng sau này sẽ không chạm vào nữ nhân khác, Liễu Mi Vũ thực sự sợ rằng hắn ta lại lần nữa thất hứa.

Trong đầu Liễu Mi Vũ toàn là những hình ảnh ô uế khó coi, đầu còn thừa hơi chú ý tới xung quanh. Bước chân của nàng ta nóng vội, vẻ cơ bản không phải Hương Lăng đỡ nàng ta, mà là nàng ta túm tay Hương Lăng kéo Hương Lăng đi theo.

Hương Lăng ở đằng sau nói: “Phu nhân, người đi chậm thôi, sẽ không có chuyện gì đâu, chắc chắn là công chúa lừa người đó! Tướng quân chỉ thâm tình với một mình phu nhân... á!”

Đâu ngờ vừa nói xong câu này, Hương Lăng ở phía sau đã phát ra một tiếng rên rỉ, đợi khi Liễu Mi Vũ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy nàng ta mềm oặt, ngã xuống nền đất.

Bóng cây che phủ ánh trăng, trên nền đất lốm đốm vài điểm sáng, tôn lên gương mặt không chút biểu cảm của Thẩm Nguyệt, còn cả Ngọc Nghiên đang cầm gậy gỗ trong tay.

Liễu Mi Vũ giật mình, ban nãy đi nhanh quá nên không phát hiện ra hai người này đã xuất hiện ở sau lưng từ bao giờ!

Thẩm Nguyệt và Ngọc Nghiên đã chực sẵn ở con đường phải đi qua để tới đình hóng mát bên hồ, chỉ đợi Liễu Mi Vũ mò tới nơi.

Liễu Mi Vũ vô thức định hét lên.

Nhưng động tác của Thẩm Nguyệt nhanh hơn nàng ta, bước lên phía trước, giơ tay tóm lấy cổ tay của Liễu Mi Vũ, trở tay kiêu căng chế được nàng ta, một bàn tay khác bịt miệng nàng ta.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 70: 70: Nắn Khớp Vai

Liễu Mi Vũ vừa lắc đầu vừa điên cuồng giãy giụa, trong đôi mắt lộ ra vẻ hoảng hốt và giật mình.

Thẩm Nguyệt điềm nhiên nói nhỏ vào tai nàng ta, không vui cũng không buồn: “Suyt, Mi Vũ ngoan của ta ơi, đừng to tiếng quá, nếu không sẽ làm đôi uyên ương hoang dã kia giật mình đấy.

Ta dẫn ngươi đi xem kịch hay, được không nào?”

Giọng nói lạnh lẽo kia lọt vào tai Liễu Mi Vũ như một con rắn không có độ ấm, nó bò lên trái tim của Liễu Mi Vũ, quấn chặt lấy trái tim của nàng ta, cảm giác đè nén đến nghẹt thở xộc lên.

Liễu Mi Vũ vừa sợ vừa hận nhưng vẫn gập cánh tay lên, định dùng cùi chỏ huých mạnh vào bụng của Thẩm Nguyệt để trốn chạy.

Sức lực của Thẩm Nguyệt mạnh đến mức nằm ngoài khả năng tưởng tượng của nàng ta, khi ấy chỉ điềm tĩnh tóm lấy khuỷu tay của Liễu Mi Vũ rồi cố gắng bẻ ngoặt nó ra ngoài, xương vai của Liễu Mi Vũ lập tức trật khớp, làm nàng ta đau đến mức toàn thân co giật, nhưng bị bịt miệng nên không thể la hét được.

Thẩm Nguyệt nhíu mày, giọng điềm đùa bỡn: “Chiêu trò của ngươi, ta đỡ rồi, bây giờ nên đến lượt ta tung chiêu.

Mi Vũ, tới lúc này rồi, đừng có nói với ta rằng ngươi không đón nhận được, ta không chấp nhận đâu”.

Nàng vừa nói vừa thuần thực và nhanh nhẹn giật thất lưng của Liễu Mi Vũ, nhẹ nhàng và dễ dàng trói nghiêng hai tay của Liễu Mi Vũ ra sau lưng.

Liễu Mi Vũ đau đớn đến mức chỉ có biết thút thít, đâu còn sức để hô hào.

Sau đó Thâm Nguyệt xé góc váy của Liễu Mi Vũ, vo thành nùi giẻ nhét vào miệng nàng ta.

Cho dù nàng ta muốn kêu gào nữa cũng không phát ra được bất cứ âm thanh nào.

Quá trình này rất ngắn ngủi, Thâm Nguyệt không chút chần chừ.

Ngọc Nghiên ở bên cạnh chỉ nhìn chứ không nhúng tay vào giúp đỡ.

Chỉ vài động tác, Thâm Nguyệt đã xử trí Liễu Mi Vũ đâu vào đấy.

Thâm Nguyệt kéo lên Liễu Mi Vũ, quay người tiến vào rừng cây hạnh, dùng rừng cây làm vật chắn, tiến gần đình nghỉ mát bên hồ.

Trong đình, trướng mỏng trắng muốt tung bay dưới ánh trăng.

Ở bên trong, hai bóng người như xoắn bện vào nhau.

Thâm Nguyệt dùng chân dưới gốc cây hạnh, một tay túm lấy cổ áo Liễu Mi Vũ, Liễu Mi Vũ trong tay nàng run lẩy bẩy không khác gì cái sàng.

Không thể nói được gì, nàng ta chỉ có thể phát ra tiếng ư ư ư tắc nghẹn trong cổ họng.

Gương mặt nhăn nhó và trắng bệch tràn ngập vẻ đau khổ và nước mắt.

Trong đình, Tần Như Lương đỡ lấy cơ thể đang ngã xuống của Hương Phiến, Hương Phiến điên cuồng đưa vòng eo, trẻ trung mà lại ngập tràn sức hút.

Giọng nói của Tần Như Lương rất trầm khàn: “Tại sao trên người người lại thơm vậy?”

Hương thơm mê ly đó khiến hẳn ta chỉ muốn bóc trần nữ nhân này rồi nuốt trọn.

Khi ấy Liễu Mi Vũ nghe thấy rõ ràng và chân thực âm thanh của Tần Như Lương, cùng với vẻ động tình đối với nữ nhân khác của hắn ta.

Trái tim của nàng ta như bị lãng trì, đau đến mức chết đi sống lại.

Liễu Mi Vũ quay đầu trợn mắt nhìn Thẩm Nguyệt đầy căm hận: Thả ta ra! Rốt cuộc ngươi muốn thế nào!

Thẩm Nguyệt cup mắt cười cười, nhưng giọng nói rất lạnh lùng: “Ta chưa từng cảm thấy giành giật tình yêu của người khác là việc thú vị, nhưng Mi Vũ, nếu ngươi thích làm như thế, ta cũng có thể có thể phụng b ả tới cùng”.

Ngón tay Thẩm Nguyệt siết cầm Liễu Mi Vũ, ép nàng ta quay đầu nhìn về phía đình hóng mát, nàng ghé vào tai nàng ta mà khẽ nói: “Mi Vũ, ngươi nhìn thật kỹ và nghe thật kỹ cho ta, nam nhân mà ngươi yêu nhất hiện giờ đang hoan lạc cùng nữ nhân khác đấy”.

Nói xong, Thẩm Nguyệt lôi x ềnh xệch Liễu Mi Vũ ra khỏi rừng cây hạnh, kéo nàng ta về Phù Dung Uyển.

Đọc đường đi, Liễu Mi Vũ muốn giãy giụa, Thẩm Nguyệt không hề khách sáo mà đổi bàn tay khác, túm mái tóc dài của Liễu Mi Vũ kéo đi.

Phen này khỏi c ần nàng dùng quá nhiều sức lực, Liễu Mi Vũ đau quá cũng tự giác đi theo nàng.

Ngọc Nghiên thì nhọc nhằn hơn, nàng ta phải kéo lê Hương Lăng đang hôn mê về Phù Dung Uyển.

Hương Lăng ngã vật trong viện, không hề lên tiếng.

Thẩm Nguyệt thoáng buông tay, quăng Liễu Mi Vũ xuống nền đất.

Liễu Mi Vũ quỳ rạp dưới đất, tóc tai rũ rượi, dáng điệu nhếch nhác.

Thẩm Nguyệt liếc mắt nhìn vai của nàng ta: “Vai của ngươi trật khớp rồi, hay là ta nắn lại cho ngươi nhé? Nếu đợi tới sáng mai chắc sẽ để lại di

chúng, cánh tay không linh hoạt nữa, Tần tướng quân sẽ càng ghét bỏ hơn”.

Liễu Mi Vũ run rẩy như cây sậy cuối cùng cũng chịu ngẩng đầu nhìn nàng.

Thẩm Nguyệt bĩu môi: “Hương Lăng ngất r ã, nếu ta không lấy miếng giẻ trong miệng người ra, người cũng không gọi được, tối nay chỉ có thể ng ã trong viện cả đêm cũng không có ai tới.

Đợi sáng sớm mai, về cơ bản cánh tay và bả vai người cũng tàn phế r ã”.

Nói r ã nàng quay đi, đi êm đềm nói: “Chẳng phải ta từng nói r ã sao, nếu con mèo đó mất cọng lông nào, ta cũng sẽ khiến người mất một lớp da.

Nhưng người không chịu nghe, người còn khiêu khích giới hạn của ta.

Mi Vũ, lá gan của người lớn lắm đấy”.

Thẩm Nguyệt vừa đi được vài bước, Liễu Mi Vũ d ãn sức húc đầu vào chân nàng.

Nàng quay đầu nhìn nàng ta, nhướn mày hỏi: “Muốn ta nắn khớp lại giúp người không?”

Liễu Mi Vũ nghẹn ngào nói không nên lời, nhưng trong ánh mắt vừa có vẻ cầu xin vừa có vẻ thống hận.

Nàng ta không thể thành phế nhân được, như thế sẽ mất hết tất cả cơ hội!

Thẩm Nguyệt ung dung cười: “Được thôi, ta cũng không lấy giá cao, chỉ cần người tự tát mình năm mươi cái”.

Liễu Mi Vũ nhìn nàng chằm chằm.

Thẩm Nguyệt nói thêm: “Nếu đ ồng ý thì người gặt đ ầu, nếu không ta cũng không miễn cưỡng.

Ngọc Nghiê n, v ề ngủ thôi”.

Liêu Mi Vũ không đợi Thẩm Nguyệt quay đi đã c ắm hận gặt đ ầu.

Thẩm Nguyệt cho Ngọc Nghiê n đ ứng bên cạnh giám sát và đ ếm số, tóm lấy cánh tay bị trật khớp của Liêu Mi Vũ, Liêu Mi Vũ không có cơ hội trốn thoát.

Chỉ cần nàng ta dám nhúc nhích thì năm mươi cái tát cũng không đ ược tính nữa.

Nếu nàng ta muốn gọi người đ ến, không biết lúc nào mới có người phát hiện ra.

Đến lúc đó mới đi mời đại phu, không biết cánh tay này còn h ồi phục đ ược không.

Liêu Mi Vũ nắm đ ược tình hình, nàng ta không thể không khuất phục.

Sau đó Thẩm Nguyệt ng ồi một bên, nghe Liêu Mi Vũ tự tay tát mình và nói: “Âm thanh không đủ vang cũng không đ ược tính, Ngọc Nghiê n, đ ếm cho rõ ràng”.

Năm mươi cái tát, Liêu Mi Vũ tát bản thân đ ến khi một bên má sưng vù.

Nàng ta không dám rút miếng vải ra, chỉ sợ bản thân không chịu nổi mà bật khóc nức nở.

Mối hận này, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cơ chứ!

Thẩm Nguyệt, Hương Phiê n, nàng ta và họ không đ ội trời chung!

Sau cùng Thẩm Nguyệt không hề nuốt lời, đợi sau khi nàng ta tự tát đủ năm mươi cái, nàng bèn nắm cánh tay của Liêu Mi Vũ, “rắc” một tiếng, bả vai của nàng ta khôi phục vị trí.

Liễu Mi Vũ đau quá không chịu nổi, ngất lịm đi.

Thâm Nguyệt liếc mắt nhìn nàng ta: “Thừa biết bản thân không chịu nổi giày vò, lại còn dám đưa mình tới nơi chịu chết”.

Ngọc Nghiên nói: “Công chúa, không còn sớm nữa, chúng ta về thôi”..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 71-72: Chuyện Nào Quan Trọng Hơn - Xử Lý Hương Phiến

71: Chuyện Nào Quan Trọng Hơn

Khi đi ngang qua Hương Lăng, Thẩm Nguyệt dừng lại đá nhẹ vào Hương Lăng rồi thản nhiên nói: "Ta có thể bỏ qua cho người về việc người đột nhập Trì Xuân Uyển, ta cũng có lý do để tin rằng người chỉ đang tuân lệnh mà làm việc.

Nhưng người tốt nhất nên suy nghĩ cho kỹ, ta đã có thể khiến Mi Vũ và Hương Phiến trở mặt thì ta cũng có thể khiến Mi Vũ trở mặt với người".

Nói xong, góc váy mềm mại của nàng lướt qua khuôn mặt của Hương Lăng.

Thẩm Nguyệt đã rời khỏi Phù Dung Uyển mà không quay đầu lại.

Hương Lăng giật giật ngón tay rồi mở to mắt, hoảng sợ không yên.

Hóa ra Thẩm Nguyệt biết nàng ta đã tỉnh.

Nàng ta vội vàng đứng dậy kiểm tra vết thương của Liễu Mi Vũ.

Bây giờ phía trước có lang sói phía sau có hổ báo, một nha hoàn như nàng ta phải làm như thế nào mới đứng đây?

Trên đường trở về Trì Xuân Uyển, Ngọc Nghiên ủ rũ nói: "Bả vai Liễu thị bị trật, chờ tới sáng cánh tay đó bị phế đi cũng là sự trừng phạt đích đáng, sao công chúa lại giúp ả ta chữa nó chứ?"

Thẩm Nguyệt nhếch miệng cười nói: "Mâu thuẫn hiện tại đang đổ lên đầu của Tần Như Lương và Hương Phiến, nếu như sáng mai cánh tay của Liễu Mi Vũ bị phế thì chẳng phải mâu thuẫn lại đổ lên đầu của ta và Liễu Mi Vũ hay sao?"

"Chuyện của Hương Phiến và Tần Như Lương không phải chuyện nhỏ.

Để trốn tránh trách nhiệm cũng như giảm bớt ách áp náy thì Tần Như Lương nhất định sẽ đi đâu tra kỹ lưỡng chuyện này".

"Cho nên mới nói, một cánh tay của ả ta không đáng gì, để lại cũng không sao".

Ngọc Nghiên lúc này mới bừng tỉnh: "Thì ra là vậy.

Nhưng nếu ngày mai Liễu thị đi gặp tướng quân tố giác thì sao?"

"Thứ nhất, Mi Vũ còn đang tức giận Tần Như Lương cho nên không thể mở miệng.

Thứ hai, không phải ta đã nói chuyện với Hương Lăng rồi sao? Nếu nàng ta đã giả vờ ngắt đi thì tức là nàng ta không muốn tự rước lấy họa, cho nên nàng ta chắc chắn sẽ khuyên nhủ Mi Vũ.

Thứ ba,...", Thẩm Nguyệt nhướn mày mỉm cười nói: "Mi Vũ biết rõ muốn tố giác thì phải có chứng cứ, nếu như không có chứng cứ thì sao ta có thể thừa nhận được?"

Ngọc Nghiên ngưỡn mặt nói: "Công chúa thật sự quá lợi hại.

Nếu như có ai hỏi đến thì nô tỳ sẽ nói đêm nay công chúa và nô tỳ đều ở Trì Xuân Uyển chưa từng ra ngoài".

Trong Phù Dung Uyển, Hương Lăng vất vả đưa Liễu Mi Vũ vào phòng nằm, sau đó lấy nước lau mặt và bôi thuốc cho nàng ta.

Cơn đau rất khiến cho Liễu Mi Vũ trần trọc không thể ngủ, nàng ta lờ mờ mở mắt ra thì thấy Hương Lăng đang hằm hằm ở bên giường, hai mắt sưng đỏ.

Hương Lăng vui mừng nói: "Phu nhân, cuối cùng phu nhân cũng tỉnh rồi, phu nhân có thấy đỡ hơn chút nào không?"

Vai của Liễu Mi Vũ không còn đau nhiều nữa nhưng gương mặt của nàng ta thì đang rất đau rất.

Nàng ta bảo Hương Lãng mang gương đến cho mình xem, nhưng khi nàng ta nhìn thấy gương mặt của người trong gương sừng lên như bánh hấp thì liền tức giận đến mức ném chiếc gương xuống đất vỡ tan.

Liễu Mi Vũ đau lòng nằm trên giường, nước mắt chảy dài trên gương mặt, tất cả những gì nàng ta hồi tưởng trong đầu chính là cảnh tượng không thể chịu nổi trong đình nghỉ mát và cảnh tượng Thẩm Nguyệt đang làm nhục nàng ta.

Nàng ta căm hận nắm chặt khăn trải giường, nghiến răng nghiến lợi nói: "Thẩm Nguyệt, ta nhất định sẽ bắt người trả giá!"

Hương Lãng tức nức nở nói: "Phu nhân định làm như thế nào?"

Liễu Mi Vũ liếc mắt nhìn nàng ta nói: "Chờ ngày mai khi tướng quân đến người phải kể lại hết những chuyện mà Thẩm Nguyệt đã làm ở đây đêm nay.

Người đã biết nói như thế nào rồi chứ?"

Hương Lãng cúi đầu nói: "Nô tỳ có một lời, không biết có nên nói hay không?"

"Nói".

"Phu nhân nghĩ tướng quân quan trọng hơn hay đối phó với công chúa quan trọng hơn?", Hương Lãng hỏi.

Liễu Mi Vũ trừng mắt, đương nhiên Tần Như Lương đối với nàng ta càng quan trọng hơn! Nhưng từ nay về sau, nàng ta phải đối mặt với hắn ta như thế nào? Nàng ta không nghĩ được nhiều như vậy, bây giờ nàng ta chỉ muốn đối phó với Thẩm Nguyệt.

Nhưng Hương Lãng lại nói: "Thưa phu nhân, ngày mai nô tỳ có thể kể lại cho tướng quân biết chuyện xảy ra đêm nay, nhưng nếu như công chúa phủ nhận giống như lần trước phu nhân rơi xuống ao thì nô tỳ cùng phu nhân cũng không có chứng cứ..."

Liễu Mi Vũ trừng mắt nhìn Hương Lăng nói: "Chẳng lẽ vết thương trên khắp người ta không phải là chứng cứ?"

Hương Lăng lại nhỏ giọng nói: "Phu nhân, ngày mai phu nhân có tranh chấp với công chúa thì người được hưởng lợi chỉ có một mình Hương Phiến.

Chẳng lẽ phu nhân muốn trong lúc mình đối phó với công chúa thì Hương Phiến lại có chỗ trống để nhảy vào bên cạnh tướng quân sao?"

Lời nói này đã khiến cho Liễu Mi Vũ tỉnh ngộ đến sừng sốt.

Hương Lăng nói: "Cho nên nô tỳ mới cả gan hỏi phu nhân, chuyện đối phó với công chúa quan trọng hơn hay chuyện cướp tướng quân về quan trọng hơn?"

Liễu Mi Vũ sau đó mới nhận ra, liền nói: "Đúng vậy, người nói đúng, tiện nhân Hương Phiến đã bị hủy dung mà còn dám dây dưa với tướng quân, ta tuyệt đối không thể để ả ta đắc ý!"

Hương Phiến là cái thá gì! Một con chim sẻ mà còn muốn bay cao thành phượng hoàng hay sao!

Liễu Mi Vũ cả đêm không ngủ được, ngày hôm sau sắc mặt phờ phạc, đến gần sáng mới mệt mỏi thiếp đi.

Tần Như Lương sau một đêm lặn lội, khi bình tĩnh lại thì trong lòng mới cảm thấy có chút hối hận.

Tất cả đều là vì điệu múa đêm qua.

Nhưng Hương Phiến còn trẻ, tối hôm qua còn bị hấn dầy vò rất nhiều.

Lần trước Tần Như Lương cũng không tỉnh táo mà dầy vò nàng ta, lần này mặc dù biết rõ là Hương Phiến nhưng hấn ta vẫn...! cho nên Tần Như Lương có tức giận đến bao nhiêu thì cũng không thể nổi giận với Hương Phiến.

Đến nửa đêm thì Tần Như Lương đã đuổi Hương Phiến trở về, một mình ngủ trong đình nghỉ mát trấn tĩnh lại bản thân.

Khi trời gần sáng thì hắn ta mới quay trở về chính viện để chợp mắt, sau đó thay quần áo và chuẩn bị đi lo chuyện công vụ.

Khi đi ngang qua Phù Dung Uyển, Tần Như Lương dừng lại, cuối cùng vẫn quyết định đi vào xem xét.

Hương Lăng đang canh gác bên ngoài, chuẩn bị giúp Liễu Mi Vũ tắm rửa vào buổi sáng.

Nhìn thấy Tần Như Lương, nàng ta vội vàng hành lễ nói: "Nô tỳ bái kiến tướng quân".

"Phu nhân đâu?"

"Phu nhân vẫn đang ngủ", Hương Lăng nói: "Tối hôm qua phu nhân ngủ muộn vì muốn chờ tướng quân trở về, thậm chí còn chưa dùng bữa tối".

Tần Như Lương càng lúc càng cảm thấy có lỗi, nhẹ nhàng đi vào trong phòng ngủ một lúc.

Liễu Mi Vũ dường như vẫn chưa thức, nàng ta đang nằm nghiêng quay lưng về phía hắn ta, tấm lưng mỏng manh yếu ớt.

Trong lòng Tần Như Lương cảm thấy xót xa, cũng không ở lại lâu vì sợ đánh thức nàng ta.

Hắn ta đứng dậy rồi cúi đầu hôn lên vành tai nàng ta, nhẹ nhàng nói: "Mi Vũ, đợi qua thời gian bận rộn này thì ta nhất định sẽ ở bên cạnh nàng nhiều hơn, trả lại cho nàng một ngày sinh nhật mà nàng đáng có".

Liễu Mi Vũ khẽ cử động nhưng vẫn chưa tỉnh.

Sau đó Tần Như Lương xoay người đi ra ngoài.

Khi Hương Lãng vào h ầu hạ, nàng ta nói: "Phu nhân, tướng quân đã đi r ồi".

Liêu Mi Vũ lúc này mới ng ỡ dậy, nước mắt đã rơi lã chã..

72: Xử Lý Hương Phiến

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 73: 73: Cả Đêm Qua Chàng Ấy Đều Ở Lại Phù Dung Uyển !

Liễu Mi Vũ dịu dàng đáp: “Lúc đầu Vân Nga vì nấu nhâm một bát canh mà cứ sống sờ sờ như vậy bị tướng quân dùng phạt gậy đánh chết, hiện giờ mặt của ta vì người mà trở thành thế này, nếu để tướng quân biết chuyện không phải sẽ đánh chết người sao? Bây giờ ta chỉ trừng phạt người một trăm trượng, nếu người chịu đựng nổi ta liền cho người một con đường sống, nếu không cũng chỉ trách do mệnh của người thôi”.

Hai nha hoàn khác trong viện vội vàng chạy ra ngoài mời quản gia tới chủ trì gia pháp.

Chẳng ngờ còn chưa chạy tới cửa viện bỗng thành linh dừng lại, bất giác lùi lại mấy bước.

Chỉ thấy Ngọc Nghiên đang dìu Thâm Nguyệt chậm rãi đi vào tiểu viện này, nàng uốn thẳng chiếc bụng lớn, hai nha hoàn kia dù lỗ mãng cũng làm sao dám để dàng va đụng tới.

Hôm nay hai vị chủ tử của phủ đều tụ tập ở nơi này, đám người hầu không biết đã xảy ra chuyện gì, đầu tím năm tùm ba lại xem náo nhiệt.

Gương mặt Thâm Nguyệt treo nụ cười thản nhiên, hoàn toàn là dáng vẻ ‘ta đến xem kịch’, nàng nheo mắt liếc Hương Phiến một cái: “Đây là đang làm gì vậy?”

Hương Phiến thấy nàng tới, quả thực giống như tôm được sọt rơm cứu mạng, trong đôi mắt chan chứa khẩn cầu và đáng thương thay lời muốn nói.

Sắc mặt Liễu Mi Vũ vô cùng khó coi, cứng ngắc đáp: “Công chúa đi lại không tiện, sao còn tới đây?”

“Ta đang đi dạo xung quanh vừa hay nghe được động tĩnh nên tới nhìn một chút, Mi Vũ, người đang làm gì vậy?”

“Chỉ là xử lý một ả tiện tì mà thôi”.

“Tiện tì?”, Thâm Nguyệt nheo mắt: “Người đang nói Hương Phiến sao? Nàng ấy đã làm gì sai để bị trừng phạt như vậy?”

Hương Lăng vội lên tiếng: "Hương Phiến rấp tâm quấy rối, nàng ta muốn giở trò lên trang phục nhằm hãm hại phu nhân".

"Nhưng ta nhớ rõ là cách đây không lâu, Hương Phiến cùng Mi Vũ vẫn chủ tớ tình thâm cảm động đất trời, Hương Phiến vì Mi Vũ người mà bị phạt gậy, sau đó bị tướng quân đoạt thân, vì suy nghĩ tới Mi Vũ người còn tự hủy đi dung mạo đến nơi này làm nha hoàn không cấp bậc, loại tình cảm chủ tớ này thật sự rất hiếm gặp, Hương Phiến làm sao có thể động tay động chân khi giặt trang phục làm hại tới Mi Vũ đây?"

Là người thông minh li ền có thể nghe ra thâm ý trong lời này.

Trừ khi cái gọi là chủ tớ tình thâm chỉ là biểu hiện mặt ngoài, trên thực tế Hương Phiến cùng Liễu Mi Vũ đã sớm tích tụ oán hận với nhau.

Vậy thì sự khoan dung rộng lượng trước đó của Liễu Mi Vũ thực sự đáng để đi sâu nghiên cứu.

Thâm Nguyệt câu lên khóe môi nói: "Trước kia, Mi Vũ còn vì Hương Phiến mà khóc tới ruột gan đứt đoạn, hôm nay trong nháy mắt lại ban thưởng cho nàng ta một trăm gậy, Mi Vũ, người đây là muốn tiền nàng ta tới Tây Thiên à”.

Gương mặt dưới lớp mạng che của Liễu Mi Vũ lộ ra chút hung tợn, đáp rằng: “Đây là chuyện của ta, không cần người quản!”

“Tính mạng của nha hoàn có rẻ mặt tới đâu cũng vẫn là một mạng người.

Nếu đã muốn kêu quản gia tới thực thi gia pháp, đương nhiên phải tìm hiểu rõ sự việc.

Nếu Hương Phiến thực sự có mưu đồ hại người, đừng nói tới một trăm gậy mà dù trực tiếp đánh chết tại chỗ ta cũng sẽ không ngăn cản”.

Thẩm Nguyệt thoáng ngừng rồi nói tiếp: “Người nói Hương Phiến hại người, vậy đã hại tới chỗ nào của người rồi?”

Liễu Mi Vũ tức giận đến mức không nói nên lời.

Vẫn là Hương Lăng mặt không đổi sắc tim đập không loạn đáp: “Khuôn mặt của phu nhân đã sưng tấy khó hết sau khi mặc qua quần áo mà Hương Phiến giặt”.

Liễu Mi Vũ nghe vậy không kìm được mà cười khúc khích thành tiếng.

Trong lòng mọi người đều tự hiểu rõ lý do trong này.

Thẩm Nguyệt nhướn mày hỏi: “Tại sao trước đây vẫn ổn nhưng khăng khăng lúc này mới xảy ra chuyện?”

Hương Lăng nhanh nhẩu: “Chắc hẳn nàng ta đang đợi cơ hội, hôm qua là sinh nhật của phu nhân ắt phải trang điểm tỉ mỉ một phen nên nàng ta mới động tay động chân vào lúc đó”.

“Tướng quân đã biết chuyện này hay chưa?”

Liễu Mi Vũ và Hương Lăng liếc mắt nhìn nhau một cái, Hương Lăng đáp: “Tướng quân biết”.

“Vậy tướng quân chắc chắn phải vô cùng tức giận, tại sao không hạ lệnh xử lý nàng ta đây?”

“Mấy ngày nay tướng quân công việc bận bịu, việc này liền toàn quyền giao lại cho phu nhân tới giải quyết”.

Vẻ mặt của Thẩm Nguyệt khẽ lạnh, nhưng miệng vẫn duy trì nụ cười nói: “Hương Lăng à, người thực sự là có tài năng trọn mắt nói dối đấy, tướng quân cưng chiều Mi Vũ như vậy, nếu thực sự biết được việc này há không phải sẽ hạ lệnh xử lý Hương Phiến ngay lập tức hay sao? Tối qua

tướng quân căn bản không trở lại Phù Dung Uyển, do đó hẳn có lẽ cũng chưa biết đi?”

Sắc mặt của Liễu Mi Vũ thay đổi liên tục, âm độc trùng mắt với Thẩm Nguyệt nói: “Công chúa đừng nói xằng bậy, tuy rằng đêm qua khi tướng quân trở lại đã là rất muộn, nhưng chàng ấy có ở lại Phù Dung Uyển và sáng nay mặt trời vừa mọc liề n rời đi r ồi”.

Thẩm Nguyệt xoa cằm nói: "Nhưng đêm qua thật trùng hợp, ta vì không ngủ được nên đã cùng Ngọc Nghiên đi dạo trong vườn hoa, tình cờ đến bên h ồ có nhìn thấy tướng quân đang cùng Hương Phiến này dây dưa với nhau”.

Lời này vừa vang lên, gương mặt của Liễu Mi Vũ liề n trở nên tái mét.

Nàng ta vốn còn muốn che đậy vụ việc này, chỉ c ần xử chết Hương Phiến thì sẽ không có gì có thể phá hoại tình cảm giữa nàng ta và T ần Như Lương nữa.

Chẳng ngờ lại bị đôi ba câu nói của Thẩm Nguyệt vạch tr ần!

Hương Phiến vẫn còn đang nức nở, bu ồm thảm không thôi.

Đám người h ầu trong và ngoài viện đ ều ngẩn ra.

Hương Phiến và tướng quân? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ngón tay búp măng chỉ vào Thẩm Nguyệt của Liễu Mi Vũ mang theo chút run rẩy: “Công chúa chớ bôi nhọ tướng quân, chàng ấy sao có thể ở cùng loại phụ nữ ti tiện này cơ chứ? Đêm qua tướng quân ở lại Phù Dung Uyển của ta!”

Thẩm Nguyệt mỉm cười: “Mi Vũ đừng nôn nóng, có thể là do ta nhìn nh ần, nhưng nhìn dáng vẻ của Hương Phiến xem, rõ ràng là đã bị người khác ‘ăn’ tới sạch sẽ, những vết tích trên thân thể nàng ta không thể lừa gạt mọi người, đi ều này chứng minh người phụ nữ bên trong đình bên h ồ tới qua đích xác là nàng ta.

Chỉ cần đợi tướng quân trở lại hỏi xem liệu đêm qua hắn có phải cũng có mặt trong đình nghỉ mát đó hay không chẳng phải sự thật liền được sáng tỏ sao? Ta tin T`ân tướng quân là người dám làm dám chịu, nếu người đàn ông tăng tị với Hương Phiến là tướng quân, hắn nhất định sẽ thừa nhận, nếu không phải tướng quân cũng sẽ không gánh tội giúp người khác một cách lung tung.

Đến lúc đó lại xử lý cũng không muộn, Mi Vũ người cảm thấy thế nào?”

Từ đầu đến cuối, Hương Phiến chưa từng phản bác nửa câu cho bản thân, nàng ta hoàn toàn bày ra dáng vẻ đáng thương, thu nhận đồng tình của mọi người.

Liều Mi Vũ muốn ‘dao sắc chặt đay rối’, trong thời gian ngắn nhất diệt gọn Hương Phiến, nhưng đi đâu đáng hận là Thẩm Nguyệt lại kịp thời chen vào một chân, ngược lại khiến nàng ta biến khéo thành vụng!

Liều Mi Vũ không thể tùy tiện tìm một lý do để xử lý Hương Phiến nữa, nàng ta chỉ có thể đợi T`ân Như Lương trở lại phủ r`õ nói.

Với tính cách tự cho mình là người quang minh lỗi lạc của T`ân Như Lương cũng sẽ không phủ nhận những chuyện bản thân đã làm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 74: 74: Công Chúa Ngày Ngày Ra Ngoài Đạo Chơi

Kết quả là khi trời nhá nhem tối, Tần Như Lương vừa trở về phủ liền phải giằng co với chuyện của Hương Phiến.

Lúc này không ai còn quan tâm tới việc Hương Phiến có thực sự giở trò lên trang phục của Liễu Mi Vũ hay không, hiển nhiên họ càng hiếu kỳ rất cuộc đêm qua giữa tướng quân và nàng ta đã xảy ra chuyện gì.

Ngay cả Liễu Mi Vũ- người luôn xoay quanh Tần Như Lương rốt cuộc cuối cùng cũng phải thừa nhận.

Cái kết quá rõ ràng.

Tần Như Lương cảm thấy có lỗi với Liễu Mi Vũ nhưng vẫn quyết định giữ Hương Phiến lại.

Bởi hấn quả thực đã làm việc đó.

Việc tướng quân sủng ái một nha hoàn là chuyện không có gì để bới móc, đây là chuyện riêng của tướng quân, vì vậy Hương Phiến cũng thoát được một kiếp bị dùng gậy đánh chết.

Liễu Mi Vũ hung hăng đến gây phiền phức với Hương Phiến nhưng cuối cùng lại biến thành một trò hề, sự kiện này giúp đám người hầu trong phủ có chủ đề tán gẫu hăng say suốt một thời gian dài.

Tầng giấy mỏng này bị chọc thủng khiến Tần Như Lương và Liễu Mi Vũ nhất thời không biết phải đối mặt với nhau như thế nào.

Hai người im lặng trong vài ngày.

Nếu nói lần trước là do bát canh gây hại thì lần này chính là do Tần Như Lương không kiềm chế được chính mình.

Mặc dù chủ tử vẫn chưa quyết định phải xử lý Hương Phiến thế nào nhưng vô hình chung địa vị của nàng ta cũng được nâng cao, những kẻ ngày thường vẫn luôn coi thường nàng ta nay lại gập không chờ nổi mà nối gót nhau đến nịnh nọt.

Hương Phiến sống trong phòng của người hầu nhưng không ai dám sắp xếp công việc của tôi tớ cho nàng ta, nàng ta có thể tự do đi lại trong phủ tướng quân.

Sau khi nhận được tất cả những đặc quyền này, nàng ta liền nhanh chóng tới Trì Xuân Uyển.

"Lần này xin cảm ơn công chúa đã kịp thời ra tay cứu giúp".

Thẩm Nguyệt nằm ở dưới bóng cây hóng mát, nghe được lời này thì híp mắt đánh giá Hương Phiến: "Là chuyện đương nhiên thôi, ta đã đầu tư tiền vốn lên người người rã".

"Nô tì có một chuyện không rõ", Hương Phiến then thùng: "Lần trước tướng quân đối với nô tì như... sỏi như hổ, nhưng nô tì biết xưa nay tướng quân vẫn luôn là một người có khả năng tự chủ rất mạnh, nô tì sợ sẽ xảy ra chuyện giống như cửa đông đó..."

"Người sợ?", Thẩm Nguyệt bật cười liếc xéo nàng ta: "Ta thấy người không giống như đang sợ hãi mà ném được vị ngọt ngào thì đúng hơn, người muốn biết ta đã thêm thứ gì vào hộp cao thơm đó của người?"

Hương Phiến dứt khoát cũng không lòng vòng nữa, đáp: "Vâng, nô tì muốn biết."

Lần trước tướng quân có nói trên người nô tì rất thơm, hiển nhiên chính mùi hương đó đã khiến ngài ấy đánh mất lý trí, mà đêm đó nô tì cũng chỉ thoa cao thơm mà công chúa cho đó".

Ngón tay Thẩm Nguyệt theo tiết tấu gõ vào tay cầm ghế, suy tính đáp: "Tại sao ta phải nói cho người biết công thức bí mật đó?"

Hương Phiến giật mình.

Thâm Nguyệt vươn thẳng lưng, hai chân buông thõng trên mặt đất, như cười như không nói tiếp: “Hộp thứ nhất này là ta đầu tư, ta có thể tặng miễn phí cho người, nhưng hộp thứ hai thứ ba thì không”.

Hương Phiến ngẩng đầu nhìn Thâm Nguyệt dò hỏi: “Công chúa muốn giao dịch dài lâu với nô tỳ?”

Ngón tay Thâm Nguyệt nhón lấy chiếc cằm nhỏ xinh của nàng ta, thông dong đáp: “Vây còn phải xem người có tiền vốn đó hay không.

Thay vì lãng phí thời gian ở nơi này của ta còn không bằng trở về nghĩ cách trở thành tam phu nhân, đợi khi người trở thành tam phu nhân, còn thiếu vài hộp cao thơm sao?”

Hương Phiến đương nhiên muốn ngẩng lên chiếc ghế tam phu nhân, nàng ta có nằm mơ cũng nghĩ đến đi đâu đó.

Nhưng vài ngày nay Tần Như Lương vẫn chậm chạp không xử lý, cứ tiếp diễn như vậy chỉ sợ đêm dài lắm mộng.

“Kể từ lần trước, nô tì rất khó gặp mặt tướng quân, còn mong công chúa chỉ dẫn cho”.

“Người muốn làm thế nào đó là chuyện của người, ta có thể vươn tay giúp người vào thời khắc mấu chốt, nhưng nếu người ném hậu quả không thể tượng tượng được lên những người khác thì trong tương lai thiếu nợ quá nhiều sẽ phải hoàn trả lại đó”.

“Nô tì biết”.

Bước chân rời khỏi Trì Xuân Viện, Hương Phiến không hề đạt được đi đâu mình mong muốn.

Hộp cao thơm kia đã dùng hết, nàng ta không thể lại dựa vào nó để quyến rũ Tần Như Lương nữa, mà Thâm Nguyệt lại ngay cả chỉ lối dẫn

đường cho nàng ta một chút cũng không nguyện ý làm.

Chỉ khi trở thành tam phu nhân, nàng ta mới có cơ hội chiếm đoạt Tần Như Lương một lần nữa.

Nếu đã như vậy, nàng ta chỉ có thể sử dụng phương pháp của riêng mình.

Thẩm Nguyệt hiện tại không đứng trên thế đối địch với nàng ta nhưng tuyệt đối cũng không muốn làm bạn bè, giữa hai người họ chỉ có quan hệ lợi ích.

Nếu không phải rơi vào đường cùng, Hương Phiến cũng không bao giờ muốn thêm một kẻ địch như Thẩm Nguyệt.

Nàng ta trở về cẩn thận cân nhắc một hồi, nhớ tới chiếc bụng lớn kia của Thẩm Nguyệt, trong lòng không khỏi hạ quyết tâm, dự định đánh liều.

Nếu nàng ta cũng mang thai đứa trẻ của tướng quân thì sao?

Hương Phiến lúc này nhớ tới tên người hầu thành thực ở chuồng ngựa kia.

Vào đêm khuya nàng ta hẹn gặp tên đầy tớ đó tới khu rừng tối đen sau vườn hoa, kể từ lần chia tay trước đó, tên đầy tớ này vẫn luôn nhớ thương không dứt Hương Phiến.

Không biết làm thế nào hẳn biết được nàng ta đã trở thành người của tướng quân nên liền chặt đứt phần tình ý này.

Nhưng hôm nay Hương Phiến nói nàng ta muốn có một đứa con.

Tên đầy tớ đó vừa hoảng vừa sợ, hẳn kinh hãi nếu gây ra tai họa nhưng lại bị Hương Phiến hấp dẫn tới trên cơ thể của nàng ta.

Cuối cùng hẳn vẫn ‘nộp vũ khí đầu hàng’, hai người cứ như vậy quẩn quýt một chỗ ở trong khu rừng nhỏ.

Tên đầy tớ như ‘nếm tủy biết mùi’, hằng đêm đầu đến đây gặp Hương Phiến theo giờ đã định, không ai hay biết.

Thẩm Nguyệt bên này cứ ba năm ngày lại chạy đến nhà của Liên Thanh Châu.

Cuộc đấu đá giữa Liễu Mi Vũ cùng Hương Phiến vẫn chưa chính thức vén màn, màn dạo đầu này cũng được ấp ủ quá lâu rồi.

Không có kịch hay xem cũng chẳng có chuyện ồn ào để nghe ngóng, cả ngày ngần người ở Trì Xuân Uyển khiến Thẩm Nguyệt nhàn rỗi tới mức meo, chỉ có nơi đó của Liên Thanh Châu là thích hợp.

Liên Thanh Châu cũng không kiêng kị, vậy mà cách năm ba hôm lại cử kiệu tới đón Thẩm Nguyệt.

Đợi Tần Như Lương có thời gian rảnh rồi thế nhưng vẫn còn có thể nhớ tới Thẩm Nguyệt- người mình đã thường xuyên không chạm mặt, sau khi thăm hỏi quản gia mới đáp: “Công chúa... lại tới nhà Liên công tử rồi”.

Chuyện ở hậu viện gần như sắp bức Tần Như Lương phần muốn chết rồi.

Hương Phiến còn chưa biết xử lý thế nào, Liễu Mi Vũ sợ rằng trong lòng sớm đã nhận định hẳn là một tên đàn ông tham lam, còn Thẩm Nguyệt này lại vác chiếc bụng lớn như vậy ngày ngày chạy ra ngoài chơi đùa!

Nếu chuyện này bị lan truyền, người ngoài còn tưởng rằng Thẩm Nguyệt cùng Liên Thanh Châu có gì đó với nhau, vậy không phải trên đầu Tần Như Lương hẳn sẽ mọc một chiếc sừng lớn sao?

Chỉ nghĩ đến đi đầu đó thôi cũng khiến hắn bưng bưng lửa giận.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 75-76: 75: Kéo Quân Quyết Nợ - Chuyện Đáng Mừng

75: Kéo Quân Quyết Nợ

Từ khi nào mà hậu viện yên tĩnh của hấn ta trở nên hỗn loạn như thế này?

Đáng ra nếu như suy nghĩ cho an toàn của Thâm Nguyệt thì Ngọc Nghiên không nên đề nghị cho Thâm Nguyệt ra ngoài.

Nhưng mỗi khi Thâm Nguyệt đến nhà Liên Thanh Châu thì nàng luôn có tâm trạng rất thoải mái.

Nụ cười của nàng tươi tắn khác hẳn so với lúc ở trong phủ tướng quân.

Mà Liên Thanh Châu cũng chuẩn bị rất kỹ càng, lần nào cũng đưa tới chiếc kiệu êm ái nhất cùng kiệu phu tốt nhất, mỗi lần còn có quà bất ngờ khiến cho dần dần Ngọc Nghiên cũng âm thầm đề nghị.

Chỉ cần công chúa vui vẻ hạnh phúc thì tất cả đều ổn.

Nhưng ngày hôm nay vừa bước tới cổng thì Thâm Nguyệt đã bị Tần Như Lương chặn lại.

“Cô muốn đi đâu?”, Tần Như Lương lạnh lùng hỏi.

Thâm Nguyệt nói ngắn gọn: "Gặp gỡ bạn bè".

“Gặp gỡ bạn bè?”, Tần Như Lương cười lạnh hai tiếng nói: “Ta thấy là đi gặp gỡ nhân tình mới đúng”.

Thâm Nguyệt khẽ nhưng mày.

Biểu cảm hờ hững của nàng lúc nào cũng khiến cho hấn ta tức giận.

Thậm chí ngay cả chuyện giải thích một câu nàng cũng thấy phiền.

Thẩm Nguyệt nhếch miệng cười nói: "Ta đi gặp nhân tình thì thế nào? Người có thể có tam thê tứ thiếp còn ta thì không thể phong hoa tuyết nguyệt?"

Tần Như Lương mím môi, tức giận nói: "Cô bây giờ là phu nhân tướng quân, phải ra dáng một mệnh phụ phu nhân! Tuân thủ nữ tắc chính là yêu cầu cơ bản nhất!"

Thẩm Nguyệt nở nụ cười xấu xa nói: "Tần tướng quân, ta không chỉ muốn ra ngoài phong hoa tuyết nguyệt mà sau này còn muốn nuôi một đám trai tơ, tư sắc của bọn họ chắc chắn phải hơn người rất nhiều."

Người nói ta nghe thử xem, nữ tắc là cái quái gì?"

Tần Như Lương tức giận đến phát run: "Ta không quan tâm cô ở cùng với tên đàn ông nào, nhưng cô còn ở phủ tướng quân một ngày thì không được làm cho ta mất mặt!"

"Cũng không phải lần đầu tiên người bị mất mặt, ta nghĩ người đã sớm quen rồi chứ", Thẩm Nguyệt liếc xéo hắt ta một cái rồi định bước ra ngoài, còn nói thêm: "Chớ ngoan không cản đường, cút!"

"Cô!"

Tần Như Lương tóm lấy vạt áo của nàng, không ngờ ngay sau đó nàng đã cao giọng hét lên: "Á! Đây là hành vi bạo lực gia đình! Ta đang mang thai sáu bảy tháng, lẽ loi hieu quạnh tay không tấc sắt!"

Lời nói đó thật đáng sợ, Tần Như Lương tức giận trừng mắt nhìn Thẩm Nguyệt nhưng không thể làm gì nàng.

Nếu như kéo mọi người trên phố tới đây xem náo nhiệt thì mới khiến cho hắt ta mất hết mặt mũi.

Quản gia toát mồ hôi khuyen nhủ: "Tướng quân, xin hãy bình tĩnh, lão nô nghĩ rằng công chúa chỉ ra ngoài gặp gỡ bạn bè thôi...! tướng quân xem bụng của phu nhân đã lớn thế này rồi".

Tướng quân đã tức giận đến h ồ đ ờ ừ ấi.

T ầ n Như Lương không thể không buông tay.

Thẩm Nguyệt chỉnh lại y phục giống như không có chuyện gì xảy ra, nhếch miệng nói: "Ta sống cuộc sống tự do của ta, người ô m ỹ nhân của người, chuyện đó không phải rất tốt hay sao? Người có c ầ n phải làm khó dễ nhau thế không?"

"Thẩm Nguyệt, đừng trách ta không nhắc nhở cô, tốt hơn hết cô nên tránh xa Liên Thanh Châu một chút".

Thẩm Nguyệt liếc h ắ n ta một cái r ấi nói: "Ta nghĩ người nên lo cho chính mình trước đi".

Vừa nói nàng vừa xoay người bước ra ngoài: "Đã ăn trong bát còn vụng trộm trong n ấi, người cho rằng mình hay ho lắm hay sao?"

Nàng ng ắ i lên chiếc kiệu tốt nhất, vén rèm lên mỉm cười nhìn T ầ n Như Lương đứng ở cửa, "Mi Vũ còn đang chờ người đến dỗ đó, còn có Hương Phiến nữa, người l ắ n lộn với người ta mấy l ầ n r ấi mà còn muốn kéo qu ầ n quyết nợ, không dám chịu trách nhiệm sao?"

"Thẩm Nguyệt!"

T ầ n Như Lương nổi trận lôi đình, tức giận đến mức muốn nhảy dựng lên.

Tâm trạng của Thẩm Nguyệt hôm nay vô cùng tốt, nàng hạ rèm xuống nói: "Tốt xấu gì thì ta cũng là chính thất phu nhân, ta không ngại giúp Hương Phiến có được một danh phận".

Nàng là người lúc nào cũng sợ thiên hạ chưa đủ loạn, nàng nghĩ nếu như Hương Phiến có được một danh phận thì tốt.

Sắc mặt T ầ n Như Lương tối s ầ m nhìn kiệu phu khiêng kiệu ra khỏi phủ tướng quân.

Khi đến nhà Liên Thanh Châu, Liên Thanh Châu đã sai người chuẩn bị bữa trưa.

Bữa trưa ở đây rất đầy đủ dinh dưỡng lại vô cùng ngon miệng, có thể thấy được người chuẩn bị rất có tâm ý.

Ngọc Nghiên liên tục gấp thức ăn cho Thẩm Nguyệt.

Liên Thanh Châu nói: "Lần trước tại hạ nhớ công chúa nói muốn đầu tư làm ăn?"

Thẩm Nguyệt cười híp mắt nói: "Người có con đường kiếm tiền tốt gì sao?"

"Gần đây ta định mua hai chiếc tàu buôn để vận chuyển hàng hóa tới kinh thành.

Công chúa có muốn tham gia đầu tư không?"

Thẩm Nguyệt nói: "Người cũng đã lên tiếng rồi, lý nào ta lại không tham gia? Tuy rằng ta không cần tự mình kinh thương vận chuyển hàng hóa nhưng vẫn có thể được chia hoa hồng đúng không?"

"Đường thủy Đại Sở có một kênh đào nối thẳng đến kinh thành, đừng nói là vận chuyển hàng hóa, còn có thể vận chuyển hành khách, nếu như bán vé cho khách thì cũng có thể sinh lợi lâu dài".

Liên Thanh Châu cười nói: "Xem ra công chúa còn có thể tối đa hóa lợi ích của mọi thứ.

Nhưng nếu chỉ bán vé cho hành khách thì bao lâu mới có thể thu hồi chi phí chứ? Đây là một khoản đầu tư lâu dài, trong một thời gian dài công chúa có thể cũng không nhận được tiền lời".

Thẩm Nguyệt thờ ơ nói: "Mặc dù vậy thì ta cũng sẽ đầu tư.

Trong tay có một chiếc tàu buôn nói không chừng sau này còn có thể dùng trong trường hợp khẩn cấp.

Một chiếc tàu buôn như vậy thì có giá bao nhiêu?"

"Không cần vội, còn vài tháng nữa thì tàu mới đến kinh thành.

Trong mấy tháng này tiền bán truyện tranh của công chúa hẳn là cũng đã thu được rất nhiều".

Nghe Liên Thanh Châu nói, truyện tranh của Thẩm Nguyệt còn có thể bán ra khỏi kinh thành.

Chẳng qua trong vài tháng tới thì Thẩm Nguyệt sẽ không được chia tiền nữa.

Trên đường trở về, nàng còn đang suy nghĩ về việc làm thế nào để khiến cho hai ngàn lượng bạc trong tay nàng đẻ ra thêm tiền.

Buổi chiều khi nàng trở về phủ tướng quân thì hậu viện vẫn đang vô cùng hỗn loạn.

Nghe nói Tần Như Lương cuối cùng cũng đích thân xử lý chuyện của Hương Phiến, thế nhưng hẳn ta không định cho nàng ta một danh phận mà lại định tiền nàng ta đi.

Nếu như nàng ta đồng ý thì Tần Như Lương sẽ chu cấp cho nàng một ít tiền sau đó đẩy nàng ta đi nơi khác sinh sống, nàng ta cũng sẽ có một cuộc sống tốt bên ngoài.

Ít nhất thì tốt hơn là làm nha hoàn trong phủ lúc này.

Nhưng quan trọng là phải xem Hương Phiến có đồng ý đi hay không?

Nàng ta đã phải trả giá rất nhiều cho chuyện này, làm sao có thể cam tâm tình nguyện để cho Tần Như Lương đuổi mình đi chỉ để lấy lòng Liễu Mi Vũ chứ?

Khi Thẩm Nguyệt bước vào thì nàng nhìn thấy Hương Phiến đã rơi lệ đầy mặt.

Nàng ta không thể phản kháng, hai bà tử đã thu dọn xong hành lý của nàng ta từ sớm.

Hương Phiến quỳ xuống trước mặt Thẩm Nguyệt, nắm lấy váy Thẩm Nguyệt cầu xin: "Công chúa, xin công chúa nói với tướng quân một tiếng, đừng đuổi nô tỳ đi có được không? Nô tỳ chỉ muốn ở lại phủ tướng quân, nô tỳ không muốn đi nơi khác!".

76: Chuyện Đáng Mừng

Thẩm Nguyệt cúi xuống lãnh đạm nhìn nàng ta khóc trong chốc lát, giờ tay lau nước mắt trên mặt Hương Phiến, khẽ nhướn mày nói: "Người khóc với ta thì có ích lợi gì?"

Hương Phiến thực sự không còn cách nào khác, nàng ta nói: "Nô tỳ phải làm sao bây giờ?"

"Nếu như không rời đi thì người muốn chết trong phủ tướng quân sao?", Thẩm Nguyệt ngả ngón nói.

Hương Phiến ngăn người, đột nhiên hiểu ý của Thẩm Nguyệt.

Ngay lập tức khi bà tử xách túi hành lý bước ra, Hương Phiến liền nghiêng răng nghiêng lợi đứng dậy đập đầu vào cột nhà bên cạnh!

"Không được!", bà tử vội vàng ngăn lại, gọi Hương Phiến không cho đập đầu.

Thẩm Nguyệt không nhanh không chậm ra lệnh: "Còn không mau mời đại phu đến đi? Nếu như tướng quân bức tử tiểu nha đầu này vì Mi Vũ thì sau này khi tướng quân ân ái với Mi Vũ cũng không thể không cắn rút lương tâm".

Đại tướng quân vì nhị phu nhân mà nhẫn tâm bức tử Hương Phiến!

Ngay lập tức tin tức này đã truyền khắp phủ tướng quân khiến cho đám người hầu đều phải đau lòng.

Bọn họ chỉ là phạm nô tài, chủ nhân dùng xong rồi liền vứt bỏ không thương tiếc!

Đầu của Hương Phiến chảy máu, khuôn mặt tái nhợt.

Đại phu nhanh chóng chạy tới băng bó bắt mạch, vừa bắt mạch xong liền biến sắc.

Thẩm Nguyệt nở một nụ cười đầy ẩn ý, có vẻ như sự việc vẫn chưa kết thúc.

Ngọc Nghiên mang ghế tới, đỡ Thẩm Nguyệt chậm rãi ngồi xuống. Thẩm Nguyệt nhìn nhạt nói: "Nếu như đại phu có gì khó nói thì cứ đợi tướng quân tới rồi nói là được".

Thẩm Nguyệt quay đầu lại nói: "Đi mời tướng quân đến".

Một lúc sau Tần Như Lương đã xuất hiện trong sân. Vốn dĩ hắn đã dặn dò người hầu giải quyết chuyện này một cách riêng tư, không ngờ bây giờ cả phủ đều biết chuyện!

Tất nhiên là hắn ta chẳng hài lòng chút nào.

Nhìn thấy dáng vẻ nơm nớp lo sợ của đại phu, Thẩm Nguyệt cười nói: "Bây giờ tướng quân đến rồi, tình hình của Hương Phiến rất cuộc như thế nào, đại phu cứ nói đừng ngại".

"Chuyện này..."

Tần Như Lương bực dọc nói: "Có chuyện gì cứ nói thẳng ra!"

Đại phu đành phải thận trọng nói: "Bẩm tướng quân, Hương Phiến cô nương... đang mang thai".

Sắc mặt của tất cả mọi người đều thay đổi.

Đại phu cũng không biết nguyên nhân cụ thể, chỉ biết nếu như một nha hoàn bị bắt mạch có thai thì chắc chắn là một vấn đề rất nghiêm trọng.

Thẩm Nguyệt là người đầu tiên cười nói: "Đây là chuyện tốt, chúc mừng tướng quân".

Mặt Tần Như Lương lạnh như băng, đăm người hầu làm sao dám khiêu khích hắn.

Thẩm Nguyệt lại nói: "Chuyện này thú vị thật, Hương Phiến mang thai con của tướng quân nhưng tướng quân lại vội vã đuổi nàng ta đi. Chẳng lẽ tướng quân muốn mình đoạn tử tuyệt tôn sao?"

Tần Như Lương siết chặt nắm tay, trừng mắt nhìn Thẩm Nguyệt nói: "Cô có cần phải vui sướng khi nhìn thấy người khác gặp họa như vậy không?"

Thẩm Nguyệt làm ra vẻ vui mừng từ tận sâu trong lòng: "Như thế nào là vui sướng khi người gặp họa chứ, ta thực sự cảm thấy mừng cho tướng quân vì đã có người khai chi tán diệt. Tổ tiên của tướng quân biết được chuyện này chắc chắn cũng sẽ cảm thấy mừng cho tướng quân".

Lời này khiến cho Tần Như Lương cảm thấy rất chói tai.

Tần Như Lương nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Chỉ cần cô ngậm miệng lại là ta đã đủ vui rồi".

"Nếu như ta câm miệng, người đuổi Hương Phiến đi thì sao? Mi Vũ kia khiến cho giọt máu của Tần gia lưu lạc bên ngoài, đó là tội lớn".

Lúc này, mấy bà tử trong phủ biết chuyện đầu quỳ xuống cầu xin thay cho Hương Phiến.

Mấy lão nô trong phủ tất nhiên rất thích chuyện trong phủ có người khai chi tán diệt cho tướng quân.

Sắc mặt Tần Như Lương vô cùng phức tạp, hắn ta liếc nhìn Hương Phiến rồi nói: "Vậy đợi sau khi người sinh ra đưa trẻ rồi mới tính".

Thẩm Nguyệt cười nói: "Người không định cho người ta một danh phận hay sao?"

Tần Như Lương liếc nhìn Thẩm Nguyệt: "Ta đã bảo cô câm miệng!"

Thẩm Nguyệt vẫn nói: "Thân là phu nhân tướng quân, ta có nghĩa vụ phải duy trì sự hòa thuận trong phủ. Nếu như người không chịu trách nhiệm thì ta chỉ có thể lấy danh nghĩa của phu nhân tướng quân cho Hương Phiến một danh phận. Ta tin rằng nàng Mi Vũ hiểu chuyện của người sẽ không phản đối đâu".

Không đợi Tần Như Lương đồng ý thì Thẩm Nguyệt đã nói: "Hương Phiến đang mang thai con của tướng quân, ta quyết định từ hôm nay nàng ta chính là tam phu nhân của phủ tướng quân".

Khi Tần Như Lương sắp nổi trận lôi đình thì Thẩm Nguyệt đã cười nói: "Tướng quân sợ Mi Vũ không vui cũng không thành vấn đề, chuyện này do ta quyết định, nếu như Mi Vũ muốn phản đối thì tướng quân có thể bảo nàng ta đến tìm ta".

Nói xong, nụ cười trên khóe miệng nàng dần dần trở nên xấu xa, nàng nói: "Ta cam đoan mình sẽ có rất nhiều biện pháp khiến cho nàng ta phải ngoan ngoãn đồng ý, không dị nghị nữa".

Làm sao Tần Như Lương có thể đẩy Mi Vũ vào tay nữ nhân này, chẳng phải đó là hành động dâng cừu vào miệng hổ sao!

Cuối cùng Hương Phiến đã dựa vào đứa con trong bụng mà trở thành tam phu nhân của phủ tướng quân.

Mặc dù chuyện này do Thẩm Nguyệt tự làm chủ nhưng Tần Như Lương cũng không bác bỏ, xem như đã đồng ý.

Chuyện này Liễu Mi Vũ sớm muộn gì cũng sẽ biết, tốt hơn hết là Tần Như Lương nên đích thân nói cho nàng ta biết.

Liễu Mi Vũ chờ T`ân Như Lương cho mình một lời giải thích, vốn dĩ khi T`ân Như Lương quyết định đuổi Hương Phiến đi thì nàng ta tuy rằng cảm thấy như vậy thì dễ dàng cho tiện nhân Hương Phiến quá nhưng vẫn tốt hơn là nàng ta phải nhìn thấy tiện nhân đó mỗi ngày.

Không ngờ lúc này Hương Phiến lại mang thai!

Thế là T`ân Như Lương không những không đuổi nàng ta đi mà còn đề cho Thảm Nguyệt nâng nàng ta lên thành tam phu nhân!

Phía trước có Thảm Nguyệt, phía sau có Hương Phiến, Liễu Mi Vũ bị kẹp ở giữa lại càng thêm chật vật.

Sau nhiều ngày giằng co, cuối cùng Liễu Mi Vũ cũng phải thương tâm khóc lóc trước mặt T`ân Như Lương.

T`ân Như Lương vẫn không đành lòng, hắn ta nói: "Mi Vũ, nàng ta có con của ta".

Liễu Mi Vũ nói: "Ta biết, ta biết... là lỗi của ta, nếu như không phải đã lâu như vậy mà ta vẫn chưa mang thai thì tướng quân cũng sẽ không..."

"Nàng nói gì vậy? Tất cả đều là lỗi của ta", T`ân Như Lương đau lòng an ủi nàng ta.

"Mi Vũ, chuyện này là do ta không đúng, do ta nhất thời sai lầm khiến cho nàng chịu ảm ức. Ta biết nàng không thể tha thứ cho ta".

Liễu Mi Vũ đã khóc đến mức hai mắt sưng đỏ.

Nàng ta ảm ức, nàng ta cũng oán hận.

Tại sao bọn họ có thể mang thai dễ dàng trong khi nàng ta tử mĩ chuẩn bị lâu như vậy vẫn không có tin tức gì?

Liễu Mi Vũ nước mắt lưng tròng nhìn hắn ta, đau khổ nói: "Vậy tướng quân định làm gì? Tướng quân muốn nàng ta sinh đứa trẻ này sao?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 77: 77: Ngã Hồ

Tần Như Lương trầm ngâm gật đầu: “Ừ”.

“Nhưng ban đầu...”, Liễu Mi Vũ ngừng lại rồi nói: “Khi công chúa có thai, chẳng phải tướng quân cũng không muốn đưa bé đó sao?”

Sắc mặt Tần Như Lương biến ảo kỳ diệu, trấn an: “Sinh đứa bé ra thì có sao đâu, sau này nuôi dưới tên của nàng, nàng chính là mẹ của đứa bé”.

Liễu Mi Vũ biết mình có nói thêm gì cũng vô dụng.

Tần Như Lương lại nói: “Mi Vũ, sau này ta nhất định sẽ đền bù cho nàng thật tốt”.

Nàng ta không thêm nuôi con của người khác, vì sao lần này Tần Như Lương không giống trước đây, chuẩn bị thuốc phá thai cho Hương Phiến chứ?

“Mi Vũ sẽ tin tưởng tướng quân thêm một lần nữa”.

Nàng ta còn làm gì khác được? Mọi chuyện đã đến nước này rồi, nàng ta không thể cứ làm căng với Tần Như Lương mãi.

Nếu không Hương Phiến sẽ nhân cơ hội này chen chân vào.

Kể từ khi Hương Phiến làm tam phu nhân, nàng ta đổi sang viện khác, có thêm một nha hoàn lo cho cuộc sống hàng ngày.

Nàng ta danh chính ngôn thuận trở thành một vị chủ tử của phủ tướng quân.

Tần Như Lương mặc dù không hay tới thăm nàng ta nhưng vẫn chuẩn bị đê dưỡng thai cực kỳ chu đáo.

Đến cả Hương Phiến cũng cảm thấy T`ân Như Lương có chút quan tâm với đứa bé này.

Nhưng Hương Phiến lại thỉnh thoảng trầm tư sờ bụng mình.

Triệu thị trong Trì Xuân Uyển biết đ`ai ngộ của Hương Phiến như vậy thì không khỏi phàn nàn.

Bà ta bí mật l`m b`m với Ngọc Nghiê:n: “Cùng là con của tướng quân mà sao lại đ`oi xử khác nhau thế chứ? Trước đây tướng quân chỉ muốn giết chết đứa con của công chúa, bây giờ lại ưu ái với Hương Phiến như thế, chẳng lẽ tướng quân thật sự đã bị Hương Phiến quyến rũ rồi?”

Ngọc Nghiê:n thờ ơ nói: “Ai mà biết, tướng quân khi ấy chán ghét công chúa, nói không chừng bây giờ đ`oi tính, thích Hương Phiến thì sao”.

Th`m Nguyệt lấy ra một cuốn sách, tiếng nói bên ngoài truy`n vào tai nàng khiến nàng hơi ngưng th`n.

Khi Hương Phiến không biết nên làm gì với đứa bé này thì Liễu Mi Vũ đã không ki`m chế nổi mà phái Hương L`ng đến mời Hương Phiến vào đình ng`i nói chuyện.

Hương Phiến cười đ`p: “Cảm tạ lời mời của nhị phu nhân, ta sẽ đến”.

Sau khi Hương L`ng đi, Hương Phiến đứng dậy trang đ`iêm thay đ`o, nghĩ th`n, Liễu Mi Vũ này đến đúng lúc quá.

Nàng ta biết rõ đứa bé này không phải của T`ân Như Lương, nếu giữ lại thì sẽ thành mối họa ng`m, sau này mà bại lộ thì muốn hối hận cũng muộn.

Từ khi mang thai đến lúc sinh c`n đến mười tháng, nếu nàng ta không tranh thủ bây giờ mà thân cận T`ân Như Lương thì mười tháng sau T`ân Như Lương đã quên nàng ta là ai rồi.

Cho nên đứa bé này là một gánh nặng.

Bây giờ Hương Phiến đã là tam phu nhân, vậy không cần đứa bé này làm gì nữa.

Hương Phiến trang điểm lộng lẫy, quyến rũ động lòng người đi đến chỗ hẹn với Liễu Mi Vũ ở bên hồ.

So với sự tiều tụy của Liễu Mi Vũ thì Hương Phiến chói lọi vô cùng, khiến Liễu Mi Vũ hận đến nghiến răng.

Hương Phiến chậm rãi ngẩng xuống nói: “Nghe nói nhị phu nhân tìm ta”.

Bây giờ nàng ta không còn cần xưng nô tỳ trước mặt Liễu Mi Vũ nữa.

Liễu Mi Vũ nhăn nhó, nghiến răng nghiến lợi nói: “Hương Phiến, ta coi thường người quá rồi, không ngờ người vẫn có một ngày xoay chuyển tình thế như bây giờ”.

“Đầu nhờ phúc của nhị phu nhân cả”.

Liễu Mi Vũ không có tâm tư vòng vo với nàng ta, nói ngay vào điểm chính: “Sao mặt của người lại khỏi được?!”

Không đợi Hương Phiến trả lời, Liễu Mi Vũ đã hận thù nói: “Là Thâm Nguyệt đúng không?! Người đã sớm cấu kết với Thâm Nguyệt rồi, nếu không vì sao nàng ta lại giúp đỡ người như thế, rồi làm chủ dìm đất người lên làm tam phu nhân chứ!”

Liễu Mi Vũ nhớ lại mọi chuyện, khi Trần Như Lương và Hương Phiến ở chung với nhau vào ban đêm, Thâm Nguyệt không thể nào chỉ vô tình đi dạo mà gặp được.

Mọi thứ đều là kế hoạch của Thâm Nguyệt.

Hương Phiến thấy đáng về hận đến cùng cực của Liễu Mi Vũ, trong lòng cảm thấy thoải mái vô cùng: “Đúng thì sao nào? Mặc dù ta không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng có vẻ người đã làm công chúa không vui, đến mức công chúa dìm đất ta để chèn ép người”.

Thứ đầu tiên Liễu Mi Vũ nghĩ đến là con mèo chết kia.

Bởi vì con mèo chết kia mà Thẩm Nguyệt muốn trả thù nàng ta, không chỉ cướp đi người nàng ta yêu mà còn bắt nàng ta phải mở tròng mắt nhìn bản thân mất đi như thế nào!

Liễu Mi Vũ vung tay tát cho Hương Phiến, dồn hết cơn tức giận vào đó, nói: “Người là cái thứ ăn cây táo rào cây sung! Uổng công ta ngày xưa đối tốt với người!”

Hương Phiến đứng yên để cho nàng ta tát: “Người tốt với ta ư? Tốt với ta thì sẽ bắt ta ra hứng chịu mọi việc cho người, rồi tự hủy dung mạo à?”

“Người đừng quên ban đầu ta cống hiến cho người nhiều như thế nào! Là người có lỗi với ta trước”.

“Ta có được ngày hôm nay đâu là do người ban tặng cả.

Đến bây giờ, ta không biết nên cảm ơn hay là oán hận người nữa đây”.

Liễu Mi Vũ bấm dứt ngón tay, gay gắt nở nụ cười: “Hương Phiến, đừng quên trước đây người dùng thủ đoạn gì để leo lên giường của tướng quân, người không sợ ta nói ra à?”

Hương Phiến cũng mỉm cười đáp: “Vậy trước đây người đã làm bao nhiêu việc trái với lương tâm nào? Nếu tướng quân biết người thực ra ác độc như thế thì không biết tướng quân sẽ nghĩ gì đây”.

Đây là Thẩm Nguyệt đã chỉ điểm nàng ta.

Nàng ta không việc gì phải sợ Liễu Mi Vũ, Liễu Mi Vũ uy hiếp nàng ta thì nàng ta cũng có thể uy hiếp ngược lại!

Sắc mặt Liễu Mi Vũ thoáng chốc biến đổi, nàng ta lần đầu tiên cảm thấy Hương Phiến thay đổi như thế.

Liễu Mi Vũ tức run người, sắp mất đi lí trí đến nơi.

Nàng ta nhìn gương mặt Liễu Mi Vũ, chỉ muốn xé rách cái thứ đó ra.

Cuối cùng, Liễu Mi Vũ không nhịn được nữa, bèn nhào lên trước: “Tiện tỳ, ngươi chết đi!”

Đến khi đám nha hoàn bên ngoài đình phản ứng kịp thì Liễu Mi Vũ đã đánh nhau với Hương Phiến rồi.

Bọn họ còn chưa kịp ngăn cản thì đã có tiếng “ùm” vang lên, có người ngã xuống nước.

Liễu Mi Vũ tóc tai tán loạn đứng ở bên đình, nhìn bóng người đang giãy giụa trong hồ với vẻ hả hê: “Cho người chết đuối luôn đi, để xem người còn dám quỵến rũ tướng quân thế nào!”

Liên Thanh Châu nói mấy hôm nữa là sinh nhật của hần.

Thẩm Nguyệt nghĩ, tốt xấu gì cũng đã ăn chực ở nhà hần khá lâu rồi, cũng nên bày tỏ thành ý trong ngày sinh nhật của hần.

Nhưng người đó không có gì ngoài tiền, có tiền mua tiên cũng được, chắc hần chẳng thích thứ gì.

Liên Thanh Châu mời Thẩm Nguyệt đến nhà ăn tối, đã phát thiệp mời đến..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 78-79: Rối Tinh Rối Mù - Không Liếc Hấn Ta Dù Chỉ Một Lần

78: Rối Tinh Rối Mù

Lúc này, Thảm Nguyệt đang rảnh rỗi, liền đến phòng bếp đi loanh quanh, thấy trong bếp có sữa bò, nên quyết định làm bánh sinh nhật cho Liên Thanh Châu.

Đám nữ đầu bếp trong phòng bếp bị nàng chỉ huy đánh trứng, động tác càng nhanh càng tốt, mệt thì đổi sang người khác.

Lúc này, chuyện Hương Phiến rơi xuống nước làm phủ tướng quân rối tinh rối mù lên.

Ngọc Nghiên chạy từ bên ngoài vào, nói: “Công chúa, Liễu thị và Hương Phiến đang đánh nhau ngoài đình kia, kết quả Liễu thị đẩy Hương Phiến ngã xuống hồ đấy, Hương Phiến sảy thai rồi”.

Thảm Nguyệt nghe nói thì cũng không cảm thấy bất ngờ, chỉ nhướn mày lên: “Chắc là một vở kịch hay lắm, tiếc là công chúa ta không thể đi thưởng thức”.

Ngọc Nghiên hưng phấn nói: “Nghe đồn rằng đánh nhau ác liệt lắm ạ, Liễu thị không phải lúc nào cũng yếu ớt như gà sao, thế mà lần này suýt nữa lấy mạng Hương Phiến luôn đấy”.

Sau đó Ngọc Nghiên còn kể lại quá trình hai người đánh nhau mà nàng ta nghe được từ nha hoàn khác, nước miếng văng tung tóe.

“Thời thế thay đổi, không ngờ lại thay đổi nhanh đến thế”, Thảm Nguyệt nhếch miệng cười: “Sau này phủ tướng quân chúng ta bắt đầu sẽ có những ngày rối tinh rối mù rồi đây”.

Lúc này Thảm Nguyệt đang bận rộn trong bếp, công chúa đích thân xuống bếp nên đám nữ đầu bếp đều rất tò mò, hiếm thấy có một phen vui

vẻ hòa thuận.

Mà trong viện của Hương Phiến lúc này thì không lạc quan được như thế.

Đứa bé đã mất, vui quá hóa buồn, cả viện phủ một màu tang thương.

Liễu Mi Vũ cho là bản thân chỉ cần khóc lóc nhận sai như bình thường thì sẽ được bỏ qua.

Ai ngờ Tần Như Lương tuy rằng không giận dữ với nàng ta nhưng đã lạnh mặt với nàng ta lần đầu tiên, không nói câu gì mà phất tay áo rời đi.

Trong lòng Tần Như Lương, dù thế nào thì Liễu Mi Vũ đã hại chết con của hắn ta.

Tâm trạng của Tần Như Lương rất tệ, còn chưa ra khỏi viện được bao xa thì hạ nhân đã chạy đến báo: “Tướng quân, không ổn rồi! Phòng bếp cháy rồi ạ!”

Gân xanh đã nổi dậy trán Tần Như Lương, hắn nói: “Làm sao mà cháy bếp?”

“Là công, công chúa đích thân muốn xuống bếp... kết quả bất cẩn đốt cháy luôn ạ!”

Lần này gân xanh đã nổi dậy trán Tần Như Lương, không thể nào kìm xuống.

Hắn ta đi nhanh như gió đến bếp.

Trời nắng nóng, mọi thứ khô hanh, bếp bị đốt lên liền cháy phừng phừng, khó mà khống chế.

Chờ Tần Như Lương đi đến đó thì bếp đã cuộn cuộn khói đen, vừa vặn Tần Như Lương thấy được hai dáng người đen như mực lao đảo chạy ra.

“Công chúa cẩn thận chút ạ!”, người lên tiếng chính là Ngọc Nghiên toàn thân đen xì, nàng ta mặc kệ mọi thứ mà kiểm tra toàn bộ Thâm Nguyệt một lượt, chỉ sợ Thâm Nguyệt bị thương.

Bóng dáng đen đúa còn lại chính là Thâm Nguyệt.

Mặc dù cả người cháy đen, nhưng nàng cũng không quan tâm lắm, quệt mặt một cái, trên mặt toàn tro n ỏ, giống như bị úp một cái n ỏ đen vào đầu vậy.

Nàng che chở một thứ trong ngực, cúi đầu thấy vẫn hoàn hảo thì không khỏi nở nụ cười.

Nàng cười lên để lộ hàm răng trắng, trông càng nổi bật dưới ánh mặt trời.

Thâm Nguyệt nói: “Vẫn có kết quả còn gì? Thử mấy lần, cuối cùng cũng nướng được một chút bánh ngọt”.

Ngọc Nghiên rụt cổ, nhìn đám gia nô đang cứu hỏa đằng kia, khẽ nói: “Nhưng dường như chúng ta vừa mới đốt bếp r ỏ ạ...”

“Suýt”, Thâm Nguyệt nói: “Đừng nói bậy, như thế rất dễ rước họa vào thân biết không? Chúng ta có đốt bếp đầu, ngọn lửa đó vừa tự trần từ trong lòng bếp ra ngoài, mắc mớ gì đến chúng ta? Nhân lúc mọi người còn đang vội vàng cứu hỏa thì mau đi thôi”.

Cuộc trò chuyện của hai chủ tớ này hoàn toàn lọt vào tai của Tần Như Lương.

Nếu không nghe thấy thì hẳn ta có thể sẽ không quá tức giận.

Nhưng cái đ ồ đáng chết này, đốt bếp xong lại còn muốn bỏ chạy!

Thâm Nguyệt đang định chạy trốn, mới đi được hai bước thì đã bị một bóng người chặn lại.

Khí thế lạnh lẽo này thậm chí còn có tác dụng giải nhiệt!

Thẩm Nguyệt chậm rãi ngược gương mặt đen đúa lên nhìn.

Kết quả nhìn thấy mặt của Tần Như Lương không hề bị bôi tro mà lại còn đen hơn cả mặt của nàng...

Tần Như Lương lộ ra một biểu cảm như quỷ dữ, nhìn chằm chằm Thẩm Nguyệt: “Nghe nói cô đã đốt bếp lại còn muốn bỏ chạy à?”

Thẩm Nguyệt kinh ngạc hỏi: “Ồ kìa, nghe nói Mi Vũ với Hương Phiến đánh nhau ghê lắm, một người bị thương còn một người sảy thai, thế mà Tần tướng quân vẫn rảnh rỗi đi loanh quanh à?”

Thẩm Nguyệt rất thích chọc vào nỗi đau của hắn ta.

“Xem ra cô làm sai còn không biết hối lỗi nhỉ!”

Thẩm Nguyệt đoan trang nói: “Cái bếp này vốn dĩ là nơi dễ cháy, ta chỉ đi vào có một lúc mà đã cháy rồi, ta làm gì được đây? Cũng may ta bình an vô sự, đây chẳng phải là của đi thay người hay sao? Chẳng lẽ ta còn không quan trọng bằng cái phòng bếp à?”

Tần Như Lương giận quá hóa cười: “Cô bớt đánh giá cao bản thân đi!”

Thẩm Nguyệt nghiêng đầu cười với Tần Như Lương: “Ta cứ đánh giá bản thân cao như vậy đấy thì sao nào?”

Ngực Tần Như Lương phập phồng một chút, nhìn chằm chằm cái bánh trong lòng Thẩm Nguyệt, lạnh lùng hỏi: “Cái gì đây?”

Thẩm Nguyệt yên bình nói: “Bánh sinh nhật cho Liên hồly nhà ta, tránh ra, ta còn phải đến nhà Liên Thanh Châu để đón sinh nhật với hắn đây”.

Tần Như Lương nhất thời giận dữ: “Chỉ vì làm cái này mà cô đốt bếp nhà chúng ta à? Đã thế lại còn muốn đến đón sinh nhật nhà người ta nữa!”

Thẩm Nguyệt nhẹ nhàng đáp: “Ta vốn định tặng quà sinh nhật cho hắn nên mới làm cái này mà”.

Tần Như Lương cảm thấy phẫn nộ vì tức giận: “Chờ quản gia tính toán xong tổng thiệt hại của bếp, rồi xem xem nên trách phạt thế nào theo gia pháp, cô lính phạt đã rồi đi! Để ta xem hôm nay cô có chân đi ra khỏi nơi này không!”

Không bao lâu sau, quản gia đi tới, Tần Như Lương lạnh lùng hỏi: “Công chúa đốt bếp, theo gia pháp thì nên xử thế nào?”

Quản gia tìm hiểu tình hình nhân hậu quả chút rồi lắp bắp nói: “Bẩm tướng quân, lão nô nghe nói công chúa đích thân xuống bếp nên mới bất cẩn đốt bếp, chỉ cần công chúa khỏe... là được ạ”.

Ánh mắt Tần Như Lương sắc như đao, nhìn chăm chăm quản gia..

79: Không Liếc Hấn Ta Dù Chỉ Một Lần

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 80: 80: Tô Đại Nhân Đến

Thẩm Nguyệt ôm đầu, miễn cưỡng nói: “Hôm nay lúc ra ngoài ta đã nói với Tần cầu là ta sẽ không về nữa, bây giờ mà quay về thì chẳng phải sẽ rất mất mặt sao? Công chúa ta sẽ ở lại đây”.

Ngọc Nghiên nghĩ lại, đúng nha, nhớ đâu tướng quân không chịu để yên, đến lúc đi về tướng quân lại đến tìm công chúa gây rối thì sao?

Xem ra là ở lại vẫn thỏa đáng hơn.

Phòng ở mà Liên Thanh Châu chuẩn bị là một đình viện độc lập, trong viện có tường vi thơm ngát, gió khe thổi qua, vô cùng thoải mái.

Mọi đồ vật trong phòng đều được chuẩn bị ổn thỏa, đẩy cửa sổ ra liền thấy hoa tường vi bò đầy hàng rào.

Ngọc Nghiên hái chút cánh hoa, định dùng để tắm cho Thẩm Nguyệt.

Ngọc Nghiên thấy mọi thứ đều được chuẩn bị tỉ mỉ, không khỏi nói: “Công chúa, nô tỳ luôn cảm thấy Liên công tử lúc nào cũng chuẩn bị mọi thứ chu đáo cho công chúa, đến cả quần áo ngủ cũng đã chuẩn bị xong xuôi”.

Đó là một bộ váy bằng gấm vóc màu trắng, kiểu dáng rất đúng quy củ.

Hạ nhân đã nhanh chóng đổ nước nóng đầy thùng tắm, Ngọc Nghiên đổ cánh hoa lên trên, mùi thơm lập tức tràn ngập.

Trời ban ngày nóng nực, khó tránh khỏi đổ mồ hôi, nếu buổi tối không tắm rửa thì Thẩm Nguyệt rất khó mà ngủ yên được.

Thẩm Nguyệt ngâm vào nước, nhắm mắt dưỡng thần, nói: “Không thể phủ nhận hẳn là một người chu đáo”.

“Nô tỳ nghi ngờ... Liên công tử thích công chúa hay sao ấy?”

“Hả?”, Thâm Nguyệt mỉm cười nói: “Sao ngươi lại nghi ngờ như thế?”

Ngọc Nghiê n đỏ mặt: “Thì nô tỳ cũng chỉ tiện m ồm nói vậy thôi ạ”.

“Ngọc Nghiê n, ngươi đang yêu đấy à?”, Thâm Nguyệt vuốt gương mặt tròn của Ngọc Nghiê n, cười hỏi.

Ngọc Nghiê n sừng mặt giải thích: “Công chúa đừng trêu nô tỳ, nô tỳ còn lâu mới thế!”

“Còn bảo là không, ngươi xem mặt ngươi đỏ như quả táo ỳ”.

“Nô tỳ, nô tỳ chỉ đang nghĩ cho hạnh phúc chung thân của công chúa thôi!”

Nói chuyện vài câu, Ngọc Nghiê n cũng quên đi lời nghi ngờ kia.

Thấy Thâm Nguyệt mệt mỏi, tắm xong mặc quần áo ngủ, Ngọc Nghiê n dìu nàng lên giường nằm.

Ngọc Nghiê n treo màn đũa muỗi xong thì mới ghé vào bên giường quạt cho Thâm Nguyệt: “Công chúa yên tâm đi ngủ đi ạ, nô tỳ sẽ ở đây trông coi”.

Thâm Nguyệt nhìn đôi mắt trong veo như nước của tiểu nha đầu, khẽ nói: “Viện này mát mẻ, không cần phải quạt cho ta cả đêm đâu, ngươi cũng ngủ đi.

Buổi đêm cần gì ta sẽ gọi”.

Lúc ở Trì Xuân Uyển, Thâm Nguyệt không quen để Ngọc Nghiê n gác đêm cho nàng, tối ngủ ngon thì sáng mới có tinh thần chứ.

Trước mắt phòng bên cạnh cũng có chỗ ngủ cho Ngọc Nghiê n, nàng ta chỉ cần tắm rửa một chút là đi ngủ được ngay.

Ngọc Nghiê n không yên lòng, Thâm Nguyệt buồn cười nói: “Ngươi không sợ ban đêm ta lật người, mở mắt thấy có một cái đầu nằm sắp bên

giường, sẽ bị dọa sinh non à?”

Ngọc Nghiên trừng mắt: “Công chúa đừng nói mấy lời không may mắn đó chứ”.

Giữa hai gian phòng có một bức tường, Thẩm Nguyệt cần gì thì cứ gõ vách tường là được.

Ngọc Nghiên bây giờ mới chịu đi sang bên cạnh nằm ngủ.

Bên tường có một cánh cửa sổ, gió đêm thổi vào, quét đi cái nắng mùa hè.

Thẩm Nguyệt ban ngày chơi đùa quá sức trong phòng bếp, từ từ nhắm mắt, chỉ trong chốc lát liền ngủ say.

Sau khi đưa Thẩm Nguyệt đi nghỉ, chỉ còn lại một bàn đầy đồ ăn chưa được động đũa.

Liên Thanh Châu vẫn ngồi trong sảnh như cũ, giống như đang chờ người.

Cho đến khi quản gia chạy vào nói: “Công tử, Tô đại nhân tới”.

Liên Thanh Châu đứng dậy chào đón, vừa đi ra cửa thiện phòng liền thấy dưới ánh trăng nhàn nhạt có một người đàn ông mặc áo đen, chậm rãi từ trong bóng đêm đi ra.

Trước thiện phòng có một con đường hoa, chàng đi giữa con đường, gió đêm thổi lật phất góc áo kết hợp với tóc đen trên vai làm nổi bật gương mặt yên tĩnh trí viễn, mỹ mạo vô song của hắn.

Lông mày xếch lên, đôi mắt thon dài, ngẩng đầu lên có thể thấy ánh mắt như ẩn chứa vô số ngôi sao, không có gợn sóng mà lại sâu thẳm vô biên.

Hắn đi từng bước lên bậc thang của thiện phòng, ánh nến chiếu sáng thân hình chàng.

Dưới ánh sáng, hấn như một bức tượng điêu khắc từ ngọc vàng cao cấp, vô cùng tinh mịn và hoàn mỹ.

Liên Thanh Châu đưa tay vái chào: “Học trò bái kiến sư phụ”.

Không ai ngờ rằng, sư phụ mà hấn tôn kính nhất ại là người đàn ông trẻ tuổi đến thế.

Nhìn chàng chỉ lớn hơn Liên Thanh Châu mấy tuổi, mỗi một cử động đều ưu nhã quý khí, thành thực chững chạc.

Tô Vũ đứng ở bên cạnh khung cửa, thản nhiên nhìn thiện phòng, nói: “Hôm nay có việc xã giao nên ta đến muộn một chút, người đâu r ồi?”

Liên Thanh Châu nói: “Công chúa bây giờ có lẽ đang ngủ trong viện r ồi ạ”.

Tô Vũ nhìn vào bánh gato được điểm xuyết bởi quả anh đào trên bàn, Liên Thanh Châu bất đắc dĩ nói: “Đây là công chúa tự làm, nói là bánh sinh nhật cho học trò ạ”.

“Nàng đối xử với người rất tốt nhỉ”.

Liên Thanh Châu nghiêm túc nói: “Công chúa chỉ coi học trò là bạn”.

Tô Vũ đứng bên cạnh bàn, hạ mắt nhìn xuống, nhặt một miếng gato nhỏ ăn thử, không chê không khen.

Liên Thanh Châu hợp thời nói: “Công chúa đang nghỉ ở Tường Vi Viện, sư phụ có thể đến thăm nàng ạ”.

Nhìn Tô Vũ trong nháy mắt biến mất, Liên Thanh Châu nhẹ nhàng thở phào.

Cũng may tối nay công chúa đồng ý ở lại, nếu không sư phụ tới mà không gặp được người thì chẳng phải là phí công chuẩn bị hay sao?

Trong Tường Vi Viện, gió đêm thổi mang theo chút hương hoa, bên trong còn xen lẫn một mùi trầm hương như có như không, dừng lại ở trong phòng Thâm Nguyệt.

Căn phòng im ắng, người trên giường đang ngủ rất bình yên, không hề bị đánh thức.

Cái bụng nhỏ nhô lên khiến nàng trông càng thêm trưởng thành quyến rũ, bên trong là một sinh mạng nhỏ đang được nuôi dưỡng.

Thâm Nguyệt lúc ấy đang mơ màng nghĩ, nên đóng cửa sổ trước khi ngủ mới phải.

Chứ cơn gió này tự do quá, nó mang theo một xúc cảm lạnh lạnh khẽ phớt qua gương mặt và bờ môi nàng, ẩn chứa ý vị triền miên lượn quanh.

Cơn gió nhẹ như ngón tay kia vuốt tóc bên tai nàng, nhẹ nhàng đi tiếp đến sau tai rồi dừng lại trên trán của nàng.

Thâm Nguyệt có chút sa vào trong đó.

Ước chừng là gió kia dừng trên mặt nàng quá lâu, đến mức như có người đang nhẹ nhàng vuốt ve nàng.

Thâm Nguyệt đột nhiên giật mình, đầu óc vốn đang ngủ say bỗng tỉnh táo lại.

Nàng mở mắt ra, trái tim đập liên hồi..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 81-82: Ta Thật Sự Rất Cảm Ơn - Phu Thê Đánh Nhau

81: Ta Thật Sự Rất Cảm Ơn

Căn phòng trong đêm chỉ có ánh trăng hắt vào từ cửa sổ, ngoài ra thì chẳng có gì khác.

Thẩm Nguyệt hơi thả lỏng, hít một hơi thật dài.

Mũi của nàng rất mẫn cảm, ngoại trừ mùi hoa tường vi ra thì nàng còn ngửi được mùi trầm hương thoang thoảng.

Thẩm Nguyệt nhạy cảm nhận thấy được có thứ gì đó không đúng, trong phòng không một bóng người, nhưng nàng lại cảm thấy đúng là có người đã tới đây.

Nàng không kịp suy ngẫm gì, vội vàng xuống giường, mở cửa ra ngoài.

Một mình nàng đứng ở cửa viện nhưng viện vẫn trống rỗng.

Sáng hôm sau, Liên Thanh Châu đã chuẩn bị xong đồ ăn sáng.

Thẩm Nguyệt vừa húp cháo vừa hỏi hần: “Hôm qua người đến Tường Vi Viện hả?”

Bàn tay cần thìa của Liên Thanh Châu hơi khựng lại: “Sao tại hạ dám đường đột như thế chứ, tại hạ chưa từng đi qua đó”.

Thẩm Nguyệt khẽ giật lông mày, đột nhiên đưa tay kéo vạt áo của Liên Thanh Châu tới chỗ mình.

Hai gương mặt sát lại gần, Thẩm Nguyệt thậm chí thấy được sự kinh ngạc trong mắt Liên Thanh Châu.

Nàng không chút ngại ngần mà khẽ hít hà vạt áo của Liên Thanh Châu.

Động tác này nhìn từ ngoài vào thì vô cùng kỳ lạ.

Đến cả Ngọc Nghiên cũng kinh ngạc tới mức rơi đũa.

Công, công chúa đây là... trực diện quá đi mất! Ngay giữa ban ngày ban mặt!

Cả người Liên Thanh Châu căng lại, hỏi: “Công chúa đang muốn sàm sỡ tại hạ hả?”

Thẩm Nguyệt hơi buông lỏng tay, khẽ cau mày nói: “Không phải người, trên người người không có mùi trầm hương, phủ của người có ai thích trầm hương không?”

Mí mắt Liên Thanh Châu nhảy dựng lên rồi buông thông mắt, sửa sang lại vạt áo như không có việc gì: “Tại hạ bình thường không dùng trầm hương, chắc là công chúa gửi sai?”

Hắn oán thầm, sao mũi công chúa linh như thế chứ?

Hắn vừa nói xong thì cửa phòng đã truyền đến một tiếng quát lạnh: “Các người đang làm chuyện gì đây?!”

Khi ấy Thẩm Nguyệt đang dựa sát vào Liên Thanh Châu, không kịp đẩy ra, nàng quay đầu lại nhìn, híp mắt.

Một bóng người cao lớn đứng ở thiện phòng, nắng sớm chiếu ngược vào hắn ta, nhưng không khó để nhận ra đây là ai.

Không ngờ là Tần Như Lương!

Liên Thanh Châu thoáng chốc nở nụ cười: “Đúng là khách quý hiếm gặp...”

Liên Thanh Châu còn chưa dứt lời thì đã thay đổi sắc mặt, lòng ngực hắn bỗng nặng hơn.

Hắn run rẩy nhìn Thâm Nguyệt ôm lấy cổ mình, xoay người yên vị trong lồng ngực, cả hai nhìn nhau, hắn lập tức nói: “A”.

Thâm Nguyệt thuận tay múc cháo đưa vào miệng Liên Thanh Châu, nói: “Tiểu Châu Châu, nào, uống chút cháo nè~”

Liên Thanh Châu thuận theo há miệng, không thể không giữ lấy eo của nàng, sợ nàng sợ sẩy ngã chổng vó, thế mà cũng lộ ra được vẻ tình chàng ý thiếp nồng thắm.

Thỉnh thoảng còn ghé tai thì thầm, nào giống bạn bè chứ, rõ ràng là đi gặp tình nhân!

Liên Thanh Châu cắn răng, khẽ nói với nàng: “Công chúa đúng là... nặng thật”.

Thâm Nguyệt cười tủm tỉm, nói từ kẽ răng: “Ngại quá, dạo này ta ăn hơi nhiều, trong bụng ta còn đang có một đứa bé kia kìa”.

Ngoài cái bụng hơi lớn ra thì Thâm Nguyệt cũng không nặng, chỉ đáng thương Liên Thanh Châu là một thương nhân tay trái gà không chặt, ôm nàng thật sự rất tốn sức.

Thâm Nguyệt vỗ lưng Liên Thanh Châu, lại nói: “Liên hồ ly, người thế này là không ổn rồi”.

Sau này không ôm được thì chết, bây giờ coi như cho người luyện tay”.

Liên Thanh Châu dở khóc dở cười, không thể chịu được nữa: “Ta thật sự rất cảm ơn công chúa đấy”.

“Không cần khách khí”.

“...”

Rõ ràng là nàng đang sợ thiên hạ không loạn, kéo hắn đi cùng, lại còn nói là cho hắn luyện tay?

Tần Như Lương sáng nay mới biết tin Thẩm Nguyệt đúng là cả đêm không về

Hắn ta dạo này luôn tràn đầy lửa giận, bèn trực tiếp xông đến nhà Liên Thanh Châu, đến quán gia cũng không cảm nổi.

Hắn ta đến để bắt gian, để xem xem Thẩm Nguyệt đang làm cái trò gian díu gì ở bên ngoài!

Không ngờ Thẩm Nguyệt khi thấy hắn ta thì không hề có ý thu liễm, ngược lại còn ôm ấp yêu thương ngay trước mặt hắn ta!

“Nào, Tiểu Châu Châu, thêm một miếng nữa~”

Liên Thanh Châu nhìn Tần Như Lương, nói: “Tướng quân có ăn không? Ngồi xuống ăn chung với bọn ta nhé?”

Tần Như Lương nhấc chân đi tới, sau đó vung chưởng đánh tan bàn ăn thành mây khói.

Thẩm Nguyệt bắt đầu hơi nổi giận.

Xem ra Liễu Mi Vũ và Hương Phiến ở phủ tướng quân còn chưa đủ ra sức, vẫn khiến Tần cầu này đến đây tìm nàng?

Thẩm Nguyệt tiện tay ném luôn bát cháo trên bàn về phía Tần Như Lương, Tần Như Lương bắt lấy, ánh mắt băng giá như mùa đông.

Thẩm Nguyệt nói: “Con mẹ nó chứ, đầu người bị kẹt vào khe cửa hay gì?”

Tần Như Lương nói: “Ta chỉ hỏi cô một câu, hôm nay cô có về cùng ta hay không?”

“Ta không về thì sao?”

Tần Như Lương liền nhìn Liên Thanh Châu: “Vậy ta sẽ đánh cho mặt hắn biến dạng luôn”.

Thẩm Nguyệt nhìn sang Liên Thanh Châu, cái tên này ôm nàng một tí đã mặt r ỏ, nếu thật sự đánh nhau với T ần Như Lương thì sẽ bất hạnh lắm.

Thẩm Nguyệt thấy mình đã ăn xong khá khá, T ần Như Lương dù không đến thì nàng cũng định quay về, liền khoát tay bu ồm b ả nói: “Liên h ồly, bà đây về nh ế”.

Liên Thanh Châu kh ẽ gi ặt mí mắt: “Công chúa, tại hạ ph ải ki ệu ra đưa công chúa về”.

T ần Như Lương lạnh lùng nhìn h ắn ch ằm ch ằm: “Khỏi c ần”.

Lúc ra ngoài cửa, c ỗ ki ệu mà Liên Thanh Châu chuẩn bị cũng đang ở đó, nhưng T ần Như Lương không đ ể nàng lên ki ệu mà thô l ỗ kéo tay nàng đi.

Thẩm Nguyệt lão đảo mấy bước, Ngọc Nghi ền ở sau lưng thấy vậy thì run r ẩy nói: “Tướng quân xin tự trọng! Công chúa đang mang thai!”

T ần Như Lương cười kh ẩy: “Nàng ta mang thai nhưng có tự trọng đ ầu, bản tướng quân việc gì phải tự trọng?!”

Đi ra khỏi ngõ nhỏ thì chính là phố xá s ầm u ất.

Thẩm Nguyệt tức gi ận phun trào: “T ần c ầu, tối hôm qua người ch ắc ch ắn là không đ ược thỏa m ãn d ục v ọng đ úng không!”

T ần Như Lương hít sâu một hơi, trên đ ường phố mà Thẩm Nguyệt dám nói như thế, khiến cho người qua đ ường đ ều ngo ái lại nhìn.

Đúng thật, nhìn h ắn ta kéo một người phụ nữ có thai đi trên đ ường như thế, rất là giống dáng vẻ đang thèm khát d ục v ọng.

Một gi ây sau, Thẩm Nguyệt liền cất gi ọng hô: “Đến xem đi, có người ngược đ ải phụ nữ có thai này!”.

Khi Tần Như Lương quay đầu lại thì gân xanh đã nổi đầy mặt, nhưng hắn ta vẫn phải buông Thẩm Nguyệt ra.

Thẩm Nguyệt nhếch miệng cười xấu xa nói: "Đề xem ai mất mặt hơn!"

Có một vài người qua đường dừng lại xem náo nhiệt nhưng khi không thấy Tần Như Lương bạo hành thì liền bỏ đi. Sau đó Tần Như Lương cũng không động vào Thẩm Nguyệt nữa.

Thế là Thẩm Nguyệt liền mang theo Ngọc Nghiên đi thẳng.

Tần Như Lương sốt ruột đi theo sau, đột nhiên lạnh lùng nói: "Nhân tình của cô chính là Liên Thanh Châu?"

"Hửm?"

Hai mắt Tần Như Lương rực lửa, hắn ta nói: "Cô và hắn đã tư thông với nhau từ lâu rồi đúng không?", nói đoạn hắn ta lại cười gằn, chỉ hận không thể dùng hết tất cả những từ ngữ xấu xa nhất trên đời để miêu tả Thẩm Nguyệt: "Ta thật không ngờ khi cô còn là một kẻ ngốc thì đã phóng đấng thấp hèn đến như vậy! "

"Một mặt cô cầu xin hoàng thượng gả cho ta, mặt khác lại tư thông với nam nhân khác sau lưng ta, Thẩm Nguyệt cô đúng là một nữ nhân vừa mưu mô vừa bẩn thỉu không ai bằng!"

Thẩm Nguyệt vẫn bình tĩnh, trong mắt không có chút gợn sóng, nàng nói: "Người có biết trò hề trong miệng người lúc này nghe đáng ghê tởm đến mức nào không? Người không cần làm ra vẻ quan tâm đến chuyện đó trước mặt người khác".

Dứt lời, nàng liền quay đầu tiếp tục bước về phía trước.

Tần Như Lương ở sau lưng vẫn nói: "Sao, cô dám làm mà còn sợ người khác nói ra sao? Đã ôm cái bụng như vậy mà còn không biết kiềm chế, ngày đêm chạy tới nhà nhân tình! Nữ nhân dơ bẩn giống như cô chỉ sợ rằng người bình thường không thể thỏa mãn nổi, chỉ có quý mới biết đêm

qua các người đã làm gì với nhau, nói không chừng còn vui vẻ đến mức chẳng để ý gì đến cái bụng của mình!"

Thẩm Nguyệt dừng lại.

Ngọc Nghiên tức giận đến mức định quay đầu lại quát nhưng Thẩm Nguyệt đã nắm lấy tay nàng ta nói: "Ta đã nói với người thế nào, chớ cần người chẳng lẽ người sẽ cần lại chớ hay sao?"

Thẩm Nguyệt chậm rãi quay người lại, nhìn Tần Như Lương rồi chế nhạo nói: "Người nói xem ta có quan tâm hay không? Chuyện quanh ta có bao nhiêu đàn ông cũng chẳng liên quan gì tới người, người nghĩ ta còn có thể hời hợt tâm chuyển ý thích người như trước sao? Người dựa vào đâu mà nói Thẩm Nguyệt ta làm mất mặt phủ tướng quân? Kẻ như người có tư cách gì mà phán xét Thẩm Nguyệt ta có bại hoại hay không?"

Thẩm Nguyệt cười nói: "Nếu như người vội vàng muốn đổ tội tư thông cho thê tử của mình như vậy thì ta cũng không ngại hành xử đúng với tội lỗi mà người gán cho ta!"

Những lời khó nghe mà Tần Như Lương vừa nói ra khá nhỏ, người trên phố không thể nghe thấy được rõ ràng.

Mọi người qua lại chỉ nghĩ rằng phu thê nhà này đang giận dữ nhau mà thôi.

Nhưng hẳn ta thật sự muốn làm bẽ mặt Thẩm Nguyệt, bản thân hẳn ta không vui thì hẳn ta cũng không muốn nhìn thấy Thẩm Nguyệt được vui vẻ, chỉ cần có thể khiến cho nàng cảm thấy nhục nhã một chút thì trong lòng của hẳn cũng sẽ cảm thấy thoải mái hơn!

Tuy nhiên, hẳn không ngờ da của Thẩm Nguyệt dày như tường đồng vách sắt.

Thẩm Nguyệt tiếp tục ngẩng cao đầu bước đi trên phố, nàng vẫn đang mang mạng che mặt.

Không ngờ Tần Như Lương lại đột nhiên giơ tay kéo toạc mạng che mặt của nàng xuống khiến cho gương mặt có vết sẹo lớn bị người ngoài đường nhìn thấy.

Tần Như Lương tiếp tục châm chọc nói: “Nữ nhân xấu xí như cô dựa vào thứ gì để quyến rũ nam nhân khác?”, hắn ta khinh thường nhìn Thẩm Nguyệt, nhếch miệng cười nói tiếp: "Dựa vào thân thể này của cô sao?"

Đôi mắt Thẩm Nguyệt như sâu hơn, không có ánh sáng nào có thể xuyên qua được sự âm trầm trong ánh mắt của nàng.

Xung quanh có không ít người dừng lại xem náo nhiệt.

Thẩm Nguyệt đứng trước mặt Tần Như Lương, ngẩng đầu nhìn hắn ta.

Một lúc lâu sau nàng đột nhiên giơ tay ra, một tay nắm lấy tóc sau vai của Tần Như Lương rồi kéo mạnh xuống.

Bàn tay nhỏ thon dài của nàng dùng lực cực mạnh, đến mức gân tay nổi hết cả lên. Nàng giống như đang nhổ cỏ, chỉ hận không thể nhổ hết tóc của Tần Như Lương xuống.

Hành động này vô cùng bất ngờ khiến cho Tần Như Lương không dự đoán được, hắn ta không ngờ nàng lại dám ra tay giữa đường, bây giờ nàng đã thành công nắm lấy đầu của hắn ta, hắn ta không thể không cúi đầu trừng mắt nhìn Thẩm Nguyệt nói: "Buông tay ra!"

Thẩm Nguyệt giả điếc, khẽ hất cằm nhướn mày, thản nhiên nói với hắn ta: "Tần tướng quân, bây giờ ta sẽ nói cho người biết ta dựa vào cái gì để quyến rũ nam nhân".

Sau đó nàng lại siết chặt nắm tay, dùng hết sức bình sinh đâm vào một bên mặt của Tần Như Lương.

Một quyên của nàng đã đâm trúng mặt của Tần Như Lương khiến cho tất cả mọi người xung quanh đều phải hít vào một ngụm khí lạnh.

Nàng phải dùng bao nhiêu lực mới có thể đâm một nam nhân cao lớn như Tần Như Lương phải lảo đảo đứng không vững.

Phụ nữ có thai đúng là không thể trêu vào.

Đặc biệt là đối với một người phụ nữ mang thai như Thẩm Nguyệt, nàng sẽ không lãng phí thời gian nói những chuyện vô nghĩa, cần gì thì cứ nói chuyện bằng quyền cước là được!

Khóe miệng Tần Như Lương lập tức rách ra, chút máu đỏ sẫm theo khóe miệng chảy xuống.

Hắn ta bị một quyền của Thẩm Nguyệt đâm đến mức đầu óc ông ông, hoa mắt chóng mặt.

Thẩm Nguyệt lắc lắc nắm tay, nhìn thấy nắm tay công chúa đỏ bừng, Ngọc Nghiên đau lòng nói: "Công chúa, người có đau không?"

Thẩm Nguyệt khẽ đẩy tay Ngọc Nghiên ra, nhìn thẳng Tần Như Lương nói: "Đứng một bên cho ta, cẩn thận một lúc sau người sẽ bị thương".

Sau đó nàng lại tiến về phía trước, thừa dịp Tần Như Lương còn chưa tỉnh táo nàng đã thuận tay lấy một chiếc bình hoa bằng sứ trên quầy hàng bên cạnh đập thẳng lên đầu Tần Như Lương mà không hề chớp mắt.

Phiên chợ sáng vốn rất ồn ào náo nhiệt bây giờ lại đột nhiên yên tĩnh đến lạ thường.

Tất cả đều bởi vì đôi phu thê này đánh nhau ngoài đường.

Thẩm Nguyệt nói: "Tần Như Lương, nghe bà nói đây, cho dù bà đây mang tiếng xấu khắp thiên hạ thì chỉ cần ta không liên quan gì đến Tần Như Lương người thì ta vẫn sạch sẽ hơn người!"

Khi chiếc bình hoa giáng xuống thì Tần Như Lương đã đưa tay lên chống đỡ, những mảnh sứ vỡ tung tóe khắp đất, chính hắn ta cũng bị cắt trúng tay chảy máu.

“Thẩm Nguyệt, cô chán sống rồi sao?”, Tần Như Lương đưa tay sờ lên mặt, vô tình chạm vào mảnh sứ, sau đó lại liên tục phất tay phủi các mảnh sứ vỡ.

Hắn ta sắp nổi trận lôi đình.

"Chán sống? Để ta cho người thấy thế nào mới là chán sống", gương mặt Thẩm Nguyệt không hề biến sắc, nàng hô lên: "Ngọc Nghiên, đến giúp ta!"

Ngọc Nghiên đỡ nàng tiến lại gần Tần Như Lương thêm mấy bước, trong lúc Tần Như Lương còn đang phủi đống lộn xộn trên người, nàng ta liếc hơi ngả người ra sau rồi hung hăng giơ chân đá Tần Như Lương ngã xuống đất một lần nữa.

Tần Như Lương chưa bao giờ bị một nữ nhân nào làm nhục ngoài đường như thế này.

Tuy nhiên, ngay khi tình huống sắp vượt ra ngoài tầm kiểm soát thì Thẩm Nguyệt và Tần Như Lương đột nhiên đều giật mình sửng sờ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 83: 83: Người Đứng Là Yêu Nàng Ta Sâu Đậm

Bởi vì vừa rồi, ngay khi Thâm Nguyệt dùng sức đập vào Tần Như Lương khiến hắn ta ngã xuống đất, gần như đồng thời, một phi tiêu màu đen không biết bắn ra từ chỗ nào vẽ ra một đường cong sắc bén, thoáng chốc đã xoẹt ngang qua người Thâm Nguyệt, vũng vàng cắm vào tấm ván gỗ ở gian hàng sứ gần đó.

Mà tấm ván gỗ đó chính là nơi Tần Như Lương vừa đứng.

Nếu Thâm Nguyệt không đá vào người hắn ta thì chắc chắn tên này đã bị phi tiêu đâm trúng.

Vốn dĩ là xem vợ chồng cãi nhau đánh nhau, đột nhiên nhìn thấy vũ khí hung hiểm này lao vào, người hóng chuyện xung quanh lập tức giải tán.

Những chuyện như có kẻ thù giết người này kia vẫn nên bớt hóng lại thì tốt hơn.

Thâm Nguyệt và Tần Như Lương không còn để tâm đến việc cãi cọ nữa.

Toàn thân Tần Như Lương căng chặt, chậm rãi đứng lên, hắn ta nín thở ngưng thần, cẩn thận quan sát xung quanh.

Thâm Nguyệt nhìn bốn phía, chỉ có thể phán đoán hướng bắn ra từ vị trí phi tiêu cắm trên tấm ván gỗ, nàng quay đầu lại nhìn nhưng không phát hiện ra người nào đáng nghi cả, vì thế không khỏi lớn tiếng mắng: “Mẹ kiếp, tên ất ơ nào ném thì lần sau nhớ ném chuẩn một chút nhé? Đừng gây tai họa cho người vô tội là ta chứ”.

Rõ ràng người kia muốn phóng phi tiêu về phía Tần Như Lương.

Thâm Nguyệt tức giận không thôi, suýt nữa là nàng đã bị thương một cách oan uổng rồi.

Sau đó lại là hồi tiếc nuối, nàng chán nản nói: “Đúng là không nên tung cú đá lúc này!”, nàng liếc nhìn Tần Như Lương đang trong bộ dạng nhếch nhác.

Nếu nàng không đập vào người hắn ta thì có lẽ Tần Như Lương đã bị phi tiêu ghim trúng rồi.

Tần Như Lương lạnh lùng trợn mắt nhìn nàng, đi đến trước tấm ván gỗ rồi giơ tay lên, muốn gỡ phi tiêu đó xuống.

Thẩm Nguyệt giấu cợt: “Đừng để xảy ra chuyện không bị phi tiêu bắn trúng mà lại bỏ mình vì độc trên phi tiêu đấy.

Vậy thì đại tướng quân chắc chắn sẽ trở thành tướng quân chết hèn mặt nhất của Đại Sở”.

Tần Như Lương mặt mày tối sầm.

Tần Như Lương đi đến gần rồi mới nhận ra trên thân phi tiêu có độc, nếu là bình thường thì may ra, nhưng bây giờ trên tay hắn ta có vết thương, bất cẩn một chút là sẽ đụng vào chất độc trên đó rồi dẫn đến phát độc.

Thẩm Nguyệt bảo Ngọc Nghiên đem khăn tay đến, cẩn thận bọc lấy phi tiêu rồi rút ra, nàng không định đưa cho Tần Như Lương, tự mình cất đi: “Đi thôi, đem về nhà nghiên cứu”.

Thứ đó này rất tinh xảo mà lại khá nặng, sau khi xử lý sạch sẽ chất độc cực mạnh trên đó, nàng vẫn có thể dùng nó phòng thân.

Thẩm Nguyệt đi đến phía trước, lạnh nhạt nói: “Còn muốn đánh nhau nữa không? Người nhớ cho kỹ, lúc này ta đã cứu người một mạng, đây là chất cực độc, nếu không có ta, người đã bị phát độc chết ngay tại chỗ rồi”.

Tần Như Lương nói: “Cô nghĩ như thế là có thể xóa bỏ được hết mọi chuyện mình đã làm sao? Thẩm Nguyệt, rồi sẽ có một ngày, cô phải cầu xin tha thứ trên tay ta”.

Thẩm Nguyệt nhướn mày nói: “Nếu biết có người ném phi tiêu vào người thì ta đã không đá r ồi.

Bắt trộm phải bắt tận tay, bắt gian thì bắt tận giường, giống như lần trước ta bắt gặp T ần Như Lương người đang mây mưa với Hương Phiến trong đình vậy!”

T ần Như Lương biến sắc.

Thẩm Nguyệt cười ẩn ý nói: “Chẳng qua ta không hô lớn gọi nhỏ như người, bằng không người trong cả cái phủ này đều sẽ vây lại xem cảnh giường chiếu của hai người cho coi, dù sao cũng không liên quan đến ta, ta sẽ xem đó như một màn uyên ương nghịch nước thôi”.

T ần Như Lương không ngờ người phụ nữ khó ưa này đã nhìn thấy cảnh tượng đó.

Sắc mặt Thẩm Nguyệt vẫn khá bình tĩnh: “T ần Như Lương người nói móc ta, vậy thì người tốt ở chỗ nào? Người còn chưa tận mắt nhìn thấy ta và Liên Thanh Châu qu ần áo xộc xệch, ngủ trên cùng một chiếc giường mà, đúng không nào?”

Nàng cười giễu cợt, lại nói: “Khoe khoang tình cảm sâu đậm với Mi Vũ, tình cảm của người đúng là sâu đậm quá đó!”, trong mắt nàng hiện lên vẻ lạnh nhạt với hắn ta.

“Trước giờ, không phải người đều rất biết kiềm chế bản thân sao? Bây giờ ta không quấy r ầy thế giới hai người của người và Liễu Mi Vũ nữa thì người lại làm phiền đến ta.

Chẳng phải đã nói là ai làm việc người đấy, không liên quan đến nhau à, T ần tướng quân nói lời mà không giữ lời?”

Nàng cong môi: “Bây giờ ta không làm hại đến Liễu Mi Vũ, nhưng người làm Liễu Mi Vũ tổn thương nhất lại là người đó.

T ần tướng quân, người yêu nàng ta quá cơ!”

Ngay cả Ngọc Nghiên cũng bĩu môi khinh miệt, nhỏ giọng lầm bầm: “Yêu như thế có khác gì sớm ba chiêu bốn đầu, cũng may không trao tình yêu cho công chúa, dù cho trao thì công chúa cũng chẳng thèm!”

Tần Như Lương không nói được một câu phản bác.

Hắn ta hoàn hồn, hắn ta yêu Liễu Mi Vũ như thế, trước đây chỉ cần Thẩm Nguyệt không đi khắp nơi châm chọc Mi Vũ thì hắn ta đã cảm thấy an tâm rồi, dù sao hắn ta cũng sẽ không thèm liếc Thẩm Nguyệt cái nào.

Nhưng bây giờ mình đang làm cái gì thế này! Hắn ta lại muốn xen vào cuộc sống của Thẩm Nguyệt.

Khi bước vào cánh cổng phủ tướng quân, Thẩm Nguyệt cũng không thèm quay đầu lại: “Ta cảnh cáo ngươi, nếu dám nói một đằng làm một nẻo, xen vào chuyện của ta thì ta đây đành phải trêu chọc Liễu Mi Vũ thôi.

Dù sao trong phủ tướng quân có thêm chút thú vui thì mới không quá nhàm chán.

Nếu ngươi không chịu được thì nên chuẩn bị đơn hòa ly sớm đi”.

Tần Như Lương sững sờ.

Thẩm Nguyệt không còn tình nghĩa lưu luyến gì với hắn ta nữa, có lẽ lúc này nàng chỉ ước gì sớm hòa ly với mình, sau đó đi tìm tình lang.

Nhưng còn hắn ta thì sao? Trong lúc công chúa mang thai, hắn ta lại hòa ly với công chúa, chẳng những bôi bác thể diện hoàng gia mà còn sẽ bị người trong thiên hạ gọi là kẻ vô tình bạc nghĩa.

Nếu là trước đây, có thể hắn ta sẽ đồng ý không do dự, nhưng bây giờ thì đừng có mơ!

Thẩm Nguyệt đã khiến phủ tướng quân thành như vậy, nàng đã khiến Tần Như Lương này sống không thoải mái, vậy hắn ta cũng sẽ không thả

nàng được tự do, như thế sẽ khiến nàng sống vừa đau khổ vừa không được an nhàn.

Tần Như Lương không phải không để tâm đến Liễu Mi Vũ, dù Liễu Mi Vũ có hại chết con của mình, hắn ta cũng có thể cố hết sức kiên nhẫn và bao dung, hắn ta cần thời gian để hòa hoãn và bình tâm lại.

Liễu Mi Vũ lại ngày ngày dùng nước mắt rửa mặt trong Phù Dung Uyển, chỉ mấy hôm ngắn ngủi mà nàng ta đã trở nên hốc hác, biến thành một bộ dạng khác.

Nhưng Tần Như Lương cũng không đến gặp nàng ta.

Tần Như Lương kiên chế bản thân không đến Phù Dung Uyển, ban ngày ra ngoài làm việc rảnh, lúc buồn bực thì đến Hương Tuyết Uyển của Hương Phiến.

Khi Tần Như Lương đến Hương Tuyết Uyển thì thấy nàng ta đã hồi phục khá tốt, sau đêm hắn ta đến Hương Tuyết Uyển xem múa, tin Hương Phiến trở thành người được sủng ái nhất phủ tướng quân không ai là không biết.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 84-85: Tân Cầu - Hạc Giấy

84: Tân Cầu

Khi Hương Phiến tới Trì Xuân Uyển lần nữa thì đã không còn giống khi xưa.

Nàng ta muốn xin Thâm Nguyệt loại hương cao kia, nhưng vì tạm thời không có sẵn tiền nên cầm theo một chiếc châm vàng nặng trĩu để trao đổi.

Thâm Nguyệt rất vui vẻ khi thấy thứ này, bảo Ngọc Nghiên thu nhận châm vàng rồi đưa một hộp hương cao cho nàng ta.

Hiện giờ là thời cơ tốt nhất của Hương Phiến, nàng ta phải nhân lúc Tân Như Lương chưa quay về sung hạnh Liễu Mi Vũ mà dùng hết khả năng để bá chiếm cơ thể và tâm trí của hắn ta.

Hiệu quả trị sẹo của thứ hương cao này rất rõ rệt, nhưng đã qua một tháng rồi, tuy trên mặt Hương Phiến không còn sẹo, nhưng vẫn sót lại vết hằn mờ mờ chưa thể tan hết.

Dường như nguyên nhân nằm ở vài vị thuốc còn thiếu mà Thâm Nguyệt không gửi ra được.

Thế nhưng bình thường Hương Phiến thích trang điểm, dùng son phấn che đậy vết hằn trên mặt, cũng không thể phát hiện ra.

Có đi đâu, nàng ta không ngờ rằng lần nào Tân Như Lương cũng yêu cầu nàng ta rửa sạch phấn son trên mặt, khiến vết hằn hoàn toàn lộ ra ngoài.

Thỉnh thoảng Tân Như Lương nửa đêm tới Hương Tuyết Uyển, chống cằm nhìn Hương Phiến nhảy múa, hắn ta sẽ ngờ ngẩn, sau đó lại ảo não.

Dường như hắn ta đang thông qua Hương Phiến mà nhìn thấy hình bóng nữ nhân khác, nữ nhân này lại còn là người hắn ta chán ghét đến mức

chỉ cần nghĩ nhiều hơn

Tại sao Tần Như Lương nhìn thấy điệu múa kì diệu này nhưng thứ hiện ra trong đầu hẳn ta nhiều nhất lại là dáng vẻ hoạt bát sinh động của Thẩm Nguyệt, khi nàng vẽ một gương mặt đang cười lên bụng và nhảy múa dưới tán cây ở Trì Xuân Uyển?

Ánh nắng giữa những tán lá rơi xuống khuôn mặt cũng không thẳng nổi hào quang và nét cười trong mắt nàng.

Từng cử động của nàng rục rờ mà kiều ngạo, tràn ngập tự tin và mị lực.

Tần Như Lương nhìn mãi nhìn mãi, bất giác thấy hình bóng của Hương Phiến trước mặt và Thẩm Nguyệt dần trùng khớp với nhau.

Ánh mắt Tần Như Lương trầm xuống, dưới ánh nến lập lòe, hẳn ta đột ngột thò tay tóm lấy cổ tay Hương Phiến, kéo nàng ta vào lòng.

Trong phòng thoang thoảng hương thơm, nữ nhân trong lòng mềm mại như không xương, hẳn ta không thể kiềm chế được.

Khi Tần Như Lương “tiến” vào, bàn tay hẳn ta vuốt ve vết hồng trên mặt Hương Phiến, hơi thở phả vào gương mặt thoáng nhả lại của nàng ta, bật ra một câu không đầu không cuối: “Gương mặt của người là do ai chữa khỏi?”

Hương Phiến tóm lấy nệm giường bên dưới, móng tay cũng sắp gãy lìa ra, cố nén đau: “Là thiếp thân mua dược cao về chữa khỏi...”

“Dược cao mua ở đâu?”

“Ở quỳ thuốc...”

Tần Như Lương ngừng lại, chăm chú nhìn Hương Phiến: “Sau này không được dùng cao nữa, người cứ như thế này thôi, hiểu chưa?”

Hương Phiến rầu rĩ, suy nghĩ trôi nhanh đến mức nàng ta cũng không nắm bắt được.

Nàng ta không thể kiềm hãm được khoái cảm của cơ thể, vội vàng đóng cửa phòng và chạy ra ngoài: “Biết rồi, thiệp thân biết rồi...”

Đêm đó, trăng mờ ảo, gió thổi nhẹ nhàng, phiêu diêu vô tận.

Tới bước cuối cùng, Tần Như Lương ấn chặt vai của Hương Phiến, đột ngột đâm rút mãnh liệt, điên cuồng đè ép cơ thể nàng ta, ánh mắt nhìn nàng ta yêu hận đan xen, hàm răng cắn chặt.

Liễu Mi Vũ nghe nói Tần Như Lương thường xuyên qua đêm ở chỗ Hương Phiến, mà hẳn ta cũng không tới thăm mình nữa, không khỏi hận nàng ta thấu xương.

Nhưng truy xét tới cùng, người nàng ta hận nhất vẫn là Thẩm Nguyệt!

Nếu không nhờ một tay Thẩm Nguyệt lên kế hoạch, chỉ dựa vào gương mặt xấu xí của Hương Phiến, nàng ta không thể có cơ hội tiếp cận Tần Như Lương!

Liễu Mi Vũ ngày ngày ngóng trông Tần Như Lương, thế mà nghe nói Tần Như Lương đêm hôm trước mới tới chỗ Hương Phiến, ngày hôm sau đã qua với Thẩm Nguyệt.

Hương Lăng nói: “Hay là phu nhân tỏ ra hối lỗi với tướng quân đi ạ, tướng quân yêu phu nhân như thế, nhất định sẽ tha tâm chuyển ý.”

Chưa biết chừng tướng quân đang đợi phu nhân lên tiếng trước đó”.

Liễu Mi Vũ đáp: “Ta không làm gì sai, là con tiện nhân Hương Phiến đó quyến rũ tướng quân trước! Nếu có sai...”, đôi môi nàng ta run run: “Cũng là tướng quân sai trước...”

Khi Tần Như Lương tới Trì Xuân Uyển, Thẩm Nguyệt đang nghỉ ngơi trong viện tử.

Bên cạnh nàng đặt ít nho đã rửa sạch, giờ tay ra là có thể ngắt được.

Nàng sống những ngày tháng nhàn rỗi, gấu váy rũ xuống ghế dài, khẽ bay phất phơ, trong tay nàng nghịch mảnh phi tiêu mới kiếm được từ mấy ngày trước, miệng thỉnh thoảng còn nhếch lên thành nụ cười.

Ngón tay nàng vừa trắng nõn vừa thon dài, lại vô cùng linh hoạt, đầu ngón tay đảo quanh khiến phi tiêu bén nhọn bỗng chốc trở thành món đồ chơi trong tay nàng.

Tần Như Lương nhìn chăm chăm vào bàn tay nàng một lúc lâu.

Trước kia hẳn ta chưa từng cảm thấy bàn tay này dễ nhìn như vậy.

Bàn tay của Thẩm Nguyệt và bàn tay của Liễu Mi Vũ mà hẳn từng thấy không giống nhau.

Liễu Mi Vũ mềm yếu, còn tay của nàng trông rất có lực, thanh thoát và trôi chảy, đường cong khi gập ngón tay rất đẹp.

Ngọc Nghiên bưng ô mai mà nàng thích ăn tới, tỏ ra rất lo lắng, định lấy phi tiêu của Thẩm Nguyệt đi nhưng lại không dám: “Công chúa, người đã chơi suốt một canh giờ rồi, không thấy mỏi tay sao? Mau nghỉ đi đã, thứ nguy hiểm thế này cứ giao cho nô tì thì tốt hơn”.

Một đầu của phi tiêu này rất sắc, chỉ một chút lơ là không chú ý sẽ tự cứa đứt lòng bàn tay.

Chất độc trên đó đã bị Thẩm Nguyệt rửa sạch, nàng cảm thấy nghịch thanh phi tiêu này vô cùng đã tay.

Thẩm Nguyệt cảm thán: “Chắc, quả nhiên thứ gì càng nguy hiểm thì càng đẹp đẽ, chất liệu càng tốt!”, nàng chăm chú quan sát phi tiêu đen tuyền và tinh tế trên tay rồi bổ sung: “Chỉ không biết cần thứ này đằm Tần Như Lương thì cảm giác sẽ thế nào nhỉ”.

Nàng tỏ ra ham thích, muốn thử.

Nàng vừa dứt lời thì giọng nói âm u nặng nề của Tần Như Lương đã vang lên ở cửa viện: “Chi bằng người cứ thử xem”.

Thẩm Nguyệt nghiêng đầu, đôi lông mày nhướn rất cao thoáng nhíu lại rồi bật cười: “Ôi, Tần cậu đấy ư”.

Tần Như Lương hỏi: “Người thích tìm đường chết à?”

Ngọc Nghiên đỡ Thẩm Nguyệt ngẩng dậy, nàng đảo mắt nhìn khắp nơi rồi nói: “Đúng thế, nhưng ta cũng không biết tìm ở đâu, hay là người đi trước dẫn đường cho ta nhé”.

Ngọc Nghiên nói: “Công chúa, nô tì đỡ người về phòng nghỉ ngơi”.

Thẩm Nguyệt không định để ý tới Tần Như Lương, nói xong quay người định về phòng.

“Đứng lại!”, nàng vừa quay đầu, Tần Như Lương đã xòe tay ra: “Đưa đây”.

“Người muốn gì?”, Thẩm Nguyệt hỏi.

Tần Như Lương nheo mắt, biết nàng cố tình hỏi vậy, ánh mắt lạnh lùng: “Phi tiêu”.

Thẩm Nguyệt nhếch môi cười, cúi đầu nhìn phi tiêu trong tay: “Người muốn là ta phải cho à?”

Hắn ta cố tình tới đây để đòi phi tiêu.

Tuy rằng không biết kẻ nào bắn ra, nhưng mục đích là muốn lấy mạng hắn ta.

Không bắt được hung thủ, hắn ta phải quan sát hung khí kỹ càng, chưa biết chừng sẽ đi đầu tra được nguồn gốc của nó.

Chương 85: Hạc giấy

Tần Như Lương trợn mắt: “Cô giữ lại thứ này làm gì?”

“Chuyên trị đám gà và chó ngông nghênh”.

Lửa giận của Tần Như Lương lại tăng lên vùn vụt: “Khi ta còn nhẹ nhàng khuyên bảo, chứ có không biết đi đâu! Ép ta phải động tay phải không!”

Thẩm Nguyệt thông dong hỏi: “Người đưa ra một lý do thuyết phục để ta không giao nó cho người không được?”

“Đây là manh mối để truy tìm hung thủ”.

Thẩm Nguyệt bật cười, tiện tay cuốn lấy lọn tóc dính bên môi và nói: “Liên quan gì đến ta? Hung thủ có tới để giết ta đâu? À, lần sau hung thủ còn tới, chưa biết chừng ta còn phải mời kẻ đó ăn bữa cơm, bởi vì hắn làm quá tốt đó!”

“Thẩm Nguyệt, cô mong ta chết đến thế à?”, ánh mắt Tần Như Lương tối đi.

Thẩm Nguyệt phe phẩy tà váy, nheo mắt nói: “Sao có thể chứ, nếu ta mong người chết đi là người có thể chết ngay được, làm sao người còn đứng đây nói chuyện với ta?”, nàng tỏ ra bỡn cợt: “Lý do này không thuyết phục nổi ta, người còn gì khác không?”

“Phi tiêu này được dùng để giết ta, cô cảm thấy ta có nên xem xét nó không?”

“Hả, trên này khắc tên người à? Người đừng nói rằng đây lại là đờ trong phủ tướng quân của người nhé?”

Thẩm Nguyệt bõ ã thêm: “Khi ấy mảnh phi tiêu này được cắm trên tấm gỗ, ai lấy nó trước thì nó thuộc về người đó.”

Khi ấy người sợ chết nên không cần, ta tự cần về làm sạch, người lại muốn đòi? Tần tướng quân, sao người cứ mãi chỉ trích người khác làm

người mất mặt chứ, bản thân người có cần thể diện đâu!”

Tần Như Lương nghiêng rằng, tại sao hẳn ta lại có ý định trao đổi tử tế với nữ nhân này? Đúng là phí nước bọt!

Thấy Tần Như Lương định xông tới ra tay giật lấy, Thẩm Nguyệt bình tĩnh giao phi tiêu cho Ngọc Nghiên và dặn dò nàng ta: “Cẩn vào bên trong, ném xuống cái bô dưới chân giường ta.

Nếu tướng quân muốn đi moi bôn tiêu thì đưa cho tướng quân moi”.

Tần Như Lương tức đến xanh cả mặt: “Thẩm Nguyệt!”

Thẩm Nguyệt gầy gầy lỗ tai, cười tươi hơn hờ: “Muốn hả?”, nàng giơ một ngón tay lên: “Một ngàn lượng, ta sẽ bán nó cho người”.

Tần Như Lương tức quá bật cười: “Cô đúng là sư tử ngọam! Muốn tiền đúng không, ta đã chi cho cô rồi”.

Thẩm Nguyệt chớp chớp mắt: “Lúc nào cơ?”

“Không phải nói phu thê sở hữu chung tài sản sao, của cô là của ta.

Ngay ban nãy ta đã vô hình chi cho cô một ngàn lượng rồi, bây giờ lại quay về kho của ta”.

Đầu óc Tần Như Lương cũng khá lăm, nhưng quá vô liêm sỉ.

Để đối phó với loại người này, người không thể độ liêm sỉ với hẳn ta, chỉ có thể độ xem ai vô liêm sỉ hơn.

Thẩm Nguyệt nói: “Nực cười ghê, ta từng nói của người là của ta, nhưng ta từng nói của ta là của người bao giờ? Của ta vẫn là của ta!”

Tần Như Lương hết cách, hẳn ta không cãi nổi nàng, nhưng động tác lại chậm mất một bước.

Khi ấy hắn ta thấy Ngọc Nghiên cẩn thận xách một cái bô ra, ném phi tiêu vào trong ngay trước mặt Tậ̀n Như Lương.

Thậ̉m Nguyệt bóp mũi phậ̉y phậ̉y tay cho bớt mùi: “Ngọc Nghiên, tặng bô cho tướng quân”.

Tậ̀n Như Lương lùi v ề sau một bước, nghiêng rặ́ng nghiêng lợi rặ́n ra một chữ: “Cút!”, sau đó hắn ta quay người, giậ̣n dữ phậ́t tay áo sạ̉i bước bỏ đi.

Hặ́n ta vừa ra khỏi Trì Xuân Uyển đã nghe thấy bên trong vọng ra tiếng cười sặ́ng sặ́c không biết thu liễm của Thậ̉m Nguyệt, giòn giã và sặ́ng khoái, vô cùng dễ nghe.

Nếu không phải vì bụng của nàng đã to lắm r ồi, Tậ̀n Như Lương g ần như sẽ tưởng tượng đến cảnh nàng vừa v ỗ vào cửa vừa ôm bụng cười đến khua chân múa tay.

Nữ nhân này!

Tậ̀n Như Lương giậ̣n thì giậ̣n, nhưng hặ́n ta cũng không có cách nào.

Hặ́n ta đường đường một tướng quân, chẳng lẽ phải đi moi bô của nữ nhân?

Thế mà Tậ̀n Như Lương đi r ồi, Ngọc Nghiên lật úp cái bô, đổ phi tiêu ra ngoài.

Bên trong sạch sẽ khô ráo, chẳng có gì hết.

Đây là cái bô vẫn luôn dự trữ sẵn trong phòng Thậ̉m Nguyệt, nhưng nàng không có thói quen thức dậy đi tiểu đêm nên chưa từng dùng tới.

Thậ̉m Nguyệt đứng ở cửa, dựa người vào cửa cười đến mức ưỡn bụng lên trời.

Ngọc Nghiên ở bên cạnh dìu nàng cũng phải cười theo, đưa trẻ ở trong bụng dường như cũng vui lây, thỉnh thoảng còn đập vài cái.

Hôm đó, khi Hương Lãng tới phòng bếp lấy thuốc bổ cho Liễu Mi Vũ, vừa vịn ngang qua tiển viện, trông thấy một người ngó nghiêng ở phủ tướng quân, bị người canh cửa ngăn lại, định đuổi ra ngoài.

Người đó nói: “Tiểu nhân chỉ là người đưa tin, quan nhân dặn dò phong thư này nhất định phải đưa tới tay phu nhân”.

Kẻ này không thể giao thư cho lính gác để lính gác chuyển hộ, nhưng một người không rõ lai lịch, lính gác làm sao có thể cho hắn gặp phu nhân trong phủ.

Hương Lãng nghe thấy hai chữ “phu nhân” mà dừng chân, bước tới hỏi: “Bức thư này người muốn giao cho vị phu nhân nào?”

Người đưa thư đáp: “Là Liễu phu nhân”.

Hương Lãng lập tức nói: “Ta là nha hoàn bên cạnh phu nhân, người đưa thư cho ta, ta đem về trình cho phu nhân”.

Người đưa thư thấy giao cho nha hoàn cũng đáng tin hơn giao cho lính gác công, miễn cưỡng đồng ý.

Hương Lãng đem thư về Phù Dung Uyển, nói với Liễu Mi Vũ: “Phu nhân, có thư của người”.

Liễu Mi Vũ tâm trạng ủ dột, nhất thời không nhớ ra trong kinh còn có ai viết thư cho mình, tiện tay nhận lấy rồi mở ra, sau đó lập tức biến sắc.

Trong phong thư chỉ có một con hạc giấy được gấp rất tinh tế, Liễu Mi Vũ cầm trong tay mà run rẩy.

Nàng ta mở to mắt như không thể tin nổi, nước mắt bỗng chốc trào ra.

Hương Lãng ở bên cạnh im lặng, không dám nói nhiều.

Liễu Mi Vũ vội vàng mở con hạc giấy ra, bên trên chỉ để lại tên của một quán trà trong kinh, ngoài ra chẳng có gì nữa.

Quán trà kia là quán trà lâu đời trong kinh thành, Liễu Mi Vũ quen thuộc tới mức không thể quen hơn được nữa.

Nhớ tới chuyện cũ năm xưa, nàng ta ở trong phòng khóc nức nở.

Hương Lăng khuyên can: “Phu nhân, chớ khóc mà hại sức khỏe”.

Hương Lăng không nhìn ra được huyền cơ trong thư, nhưng thấy Liễu Mi Vũ ảnh hưởng lớn như thế, chắc hẳn ý nghĩa không tầm thường.

Liễu Mi Vũ lau nước mắt: “Hương Lăng, bức thư ngày hôm nay, tuyệt đối không được nói với người khác dù chỉ nửa lời”.

“Nô tì biết rồi ạ”.

“Bây giờ tướng quân có ở nhà không?”, Liễu Mi Vũ hỏi.

.

85: Hạc Giấy

Tần Như Lương trợn mắt: “Cô giữ lại thứ này làm gì?”

“Chuyên trị đám gà và chó nông nhênh”.

Lửa giận của Tần Như Lương lại tăng lên vùn vụt: “Khi ta còn nhẹ nhàng khuyên bảo, chớ có không biết đi đâu! Ép ta phải động tay phải không!”

Thẩm Nguyệt thông dong hỏi: “Người đưa ra một lý do thuyết phục để ta không giao nó cho người không được?”

“Đây là manh mối để truy tìm hung thủ”.

Thẩm Nguyệt bật cười, tiện tay cuốn lấy lọn tóc dính bên môi và nói: “Liên quan gì đến ta? Hung thủ có tới để giết ta đâu? À, lần sau hung thủ còn tới, chưa biết chừng ta còn phải mời kẻ đó ăn bữa cơm, bởi vì hắn làm quá tốt đó!”

“Thẩm Nguyệt, cô mong ta chết đến thế à?”, ánh mắt Trần Như Lương tối đi.

Thẩm Nguyệt phe phẩy tà váy, nheo mắt nói: “Sao có thể chứ, nếu ta mong người chết đi là người có thể chết ngay được, làm sao người còn đứng đây nói chuyện với ta?”, nàng tỏ ra bỡn cợt: “Lý do này không thuyết phục nổi ta, người còn gì khác không?”

“Phi tiêu này được dùng để giết ta, cô cảm thấy ta có nên xem xét nó không?”

“Hả, trên này khắc tên người à? Người đừng nói rằng đây lại là đờ trong phủ tướng quân của người nhé?”

Thẩm Nguyệt bõ ỉ thêm: “Khi ấy mảnh phi tiêu này được cắm trên tấm gỗ, ai lấy nó trước thì nó thuộc về người đó. Khi ấy người sợ chết nên không cần, ta tự cần về làm sạch, người lại muốn đòi? Trần tướng quân, sao người cứ mãi chỉ trích người khác làm người mất mặt chứ, bản thân người có cần thể diện đâu!”

Trần Như Lương nghiêng răng, tại sao hẳn ta lại có ý định trao đổi tử tế với nữ nhân này? Đúng là phí nước bọt!

Thấy Trần Như Lương định xông tới ra tay giật lấy, Thẩm Nguyệt bình tĩnh giao phi tiêu cho Ngọc Nghiên và dặn dò nàng ta: “Cần vào bên trong, ném xuống cái bờ dưới chân giường ta. Nếu tướng quân muốn đi moi bìn tiều thì đưa cho tướng quân moi”.

Trần Như Lương tức đến xanh cả mặt: “Thẩm Nguyệt!”

Thẩm Nguyệt gáy gáy lỗ tai, cười tươi hơn hở: “Muốn hả?”, nàng giơ một ngón tay lên: “Một ngàn lượng, ta sẽ bán nó cho người”.

Trần Như Lương tức quá bật cười: “Cô đúng là sư tử ngọam! Muốn tiền đúng không, ta đã chi cho cô rồi”.

Thẩm Nguyệt chớp chớp mắt: “Lúc nào cơ?”

“Không phải nói phu thê sở hữu chung tài sản sao, của cô là của ta. Ngay ban nãy ta đã vô hình chi cho cô một ngàn lượng rồi, bây giờ lại quay về kho của ta”.

Đầu óc Tần Như Lương cũng khá lăm, nhưng quá vô liêm sỉ.

Để đối phó với loại người này, người không thể độ liêm sỉ với hắn ta, chỉ có thể độ xem ai vô liêm sỉ hơn.

Thẩm Nguyệt nói: “Nực cười ghê, ta từng nói của người là của ta, nhưng ta từng nói của ta là của người bao giờ? Của ta vẫn là của ta!”

Tần Như Lương hết cách, hắn ta không cãi nổi nàng, nhưng động tác lại chậm mất một bước.

Khi ấy hắn ta thấy Ngọc Nghiên cẩn thận xách một cái xô ra, ném phi tiêu vào trong ngay trước mặt Tần Như Lương.

Thẩm Nguyệt bóp mũi phẩy phẩy tay cho bớt mùi: “Ngọc Nghiên, tặng xô cho tướng quân”.

Tần Như Lương lùi về sau một bước, nghiêng răng nghiêng lợi rạn ra một chữ: “Cút!”, sau đó hắn ta quay người, giận dữ phất tay áo sai bước bỏ đi.

Hắn ta vừa ra khỏi Trì Xuân Uyển đã nghe thấy bên trong vọng ra tiếng cười sảng sặc không biết thu liễm của Thẩm Nguyệt, giòn giã và sảng khoái, vô cùng dễ nghe.

Nếu không phải vì bụng của nàng đã to lắm rồi, Tần Như Lương gần như sẽ tưởng tượng đến cảnh nàng vừa vỗ vào cửa vừa ôm bụng cười đến khua chân múa tay.

Nữ nhân này!

Tần Như Lương giận thì giận, nhưng hắn ta cũng không có cách nào.

Hắn ta đường đường một tướng quân, chẳng lẽ phải đi moi xô của nữ nhân?

Thế mà Tần Như Lương đi rồi, Ngọc Nghiên lật úp cái bô, đổ phi tiêu ra ngoài. Bên trong sạch sẽ khô ráo, chẳng có gì hết.

Đây là cái bô vẫn luôn dự trữ sẵn trong phòng Thẩm Nguyệt, nhưng nàng không có thói quen thức dậy đi tiểu đêm nên chưa từng dùng tới.

Thẩm Nguyệt đứng ở cửa, dựa người vào cửa cười đến mức ưỡn bụng lên trời. Ngọc Nghiên ở bên cạnh dìu nàng cũng phải cười theo, đưa trẻ ở trong bụng dường như cũng vui lây, thỉnh thoảng còn đập vài cái.

Hôm đó, khi Hương Lăng tới phòng bếp lấy thuốc bổ cho Liễu Mi Vũ, vừa vặn ngang qua tiền viện, trông thấy một người ngó nghiêng ở phủ tướng quân, bị người canh cửa ngăn lại, định đuổi ra ngoài.

Người đó nói: “Tiểu nhân chỉ là người đưa tin, quan nhân dặn dò phong thư này nhất định phải đưa tới tay phu nhân”.

Kẻ này không thể giao thư cho lính gác để lính gác chuyển hộ, nhưng một người không rõ lai lịch, lính gác làm sao có thể cho hắn gặp phu nhân trong phủ.

Hương Lăng nghe thấy hai chữ “phu nhân” mà dừng chân, bước tới hỏi: “Bức thư này người muốn giao cho vị phu nhân nào?”

Người đưa thư đáp: “Là Liễu phu nhân”.

Hương Lăng lập tức nói: “Ta là nha hoàn bên cạnh phu nhân, người đưa thư cho ta, ta đem về trình cho phu nhân”.

Người đưa thư thấy giao cho nha hoàn cũng đáng tin hơn giao cho lính gác cổng, miễn cưỡng đồng ý.

Hương Lăng đem thư về Phù Dung Uyển, nói với Liễu Mi Vũ: “Phu nhân, có thư của người”.

Liễu Mi Vũ tâm trạng ủ dột, nhất thời không nhớ ra trong kinh còn có ai viết thư cho mình, tiện tay nhận lấy rồi mở ra, sau đó lập tức biến sắc.

Trong phong thư chỉ có một con hạc giấy được gấp rất tinh tế, Liễu Mi Vũ cầm trong tay mà run rẩy. Nàng ta mở to mắt như không thể tin nổi, nước mắt bỗng chốc trào ra.

Hương Lăng ở bên cạnh im lặng, không dám nói nhieu.

Liễu Mi Vũ vội vàng mở con hạc giấy ra, bên trên chỉ để lại tên của một quán trà trong kinh, ngoài ra chẳng có gì nữa.

Quán trà kia là quán trà lâu đời trong kinh thành, Liễu Mi Vũ quen thuộc tới mức không thể quen hơn được nữa. Nhớ tới chuyện cũ năm xưa, nàng ta ở trong phòng khóc nức nở.

Hương Lăng khuyên can: “Phu nhân, chớ khóc mà hại sức khỏe”.

Hương Lăng không nhìn ra được huyền cơ trong thư, nhưng thấy Liễu Mi Vũ ảnh hưởng lớn như thế, chắc hẳn ý nghĩa không tầm thường.

Liễu Mi Vũ lau nước mắt: “Hương Lăng, bức thư ngày hôm nay, tuyệt đối không được nói với người khác dù chỉ nửa lời”.

“Nô tì biết rồi ạ”.

“Bây giờ tướng quân có ở nhà không?”, Liễu Mi Vũ hỏi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 86-87: Huynh Muội Tái Kiến - Không Được Phép Yêu Thích Thứ Gì

86: Huynh Muội Tái Kiến

“Tướng quân ra ngoài chưa về?”.

Giờ đang là xế chiều, còn một hai canh giờ nữa mới đến hoàng hôn.

Liễu Mi Vũ liền giữ vững tinh thần, bảo Hương Lăng trang điểm thay đồ cho mình.

Đây là lần đầu tiên Liễu Mi Vũ ra ngoài từ khi vào phủ tướng quân đến giờ.

Quản gia hơi kinh ngạc: “Phu nhân muốn đi đâu?”

Hương Lăng nói: “Phu nhân nói trong phủ bí bách, muốn ra ngoài đi mấy vòng”.

Quản gia nói: “VẬY LÃO NÔ SẼ ĐI CHUẨN BỊ”.

Nhị phu nhân gần đây không được đắc ý, muốn ra cửa giải sầu cũng là lẽ thường tình.

Nhưng trước khi đi, Liễu Mi Vũ không mang theo hộ vệ, chỉ ngẩng lên kiệu rồi ra ngoài.

Nàng ta nói chỉ đi dạo quanh phố xá rồi về

Bốn kiệu phu cũng là người học võ, hiện giờ trong kinh thái bình nên sẽ không xảy ra chuyện gì.

Liễu Mi Vũ trực tiếp đến Trai Tâm Lâu, muốn lên tầng hai uống trà ăn điểm tâm, nên để cho kiệu phu ngồi dưới lầu chờ, thuận tiện uống mấy ấm trà giải khát.

Sau khi hỏi thăm thì quả thật có một vị khách đang ngồi trong nhà gian lâu hai chờ người.

Liễu Mi Vũ giấu tâm tình khẩn trương trong lòng, gõ cửa phòng, thấy người bên trong xuất hiện ngoài cửa, Liễu Mi Vũ giương mắt lên nhìn thì lệ đã rơi đầy mặt.

“Vào đi rồi nói”.

Liễu Mi Vũ quay đầu nói với Hương Lăng: “Người chờ bên ngoài đi”.

Người đàn ông đứng đối diện Liễu Mi Vũ mặc kinh phục, ngũ quan giống Liễu Mi Vũ đến bảy phần.

Cả hai có rất nhiều điều muốn nói nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Đây chính là huynh trưởng của Liễu Mi Vũ, Liễu Thiên Hạc.

“Tiểu muội những năm qua... vẫn khỏe chứ?”

Liễu Mi Vũ nhào vào ngực hắn ta, khóc không thành tiếng: “Ca ca, ta cứ tưởng rằng huynh đã...”

Liễu Thiên Hạc nói: “Nhiều năm qua đi, ta vẫn sống tốt, chỉ là đi khắp nơi cũng không tìm được muội, tổn khá nhiều tâm huyết”, hắn ta vuốt tóc của Liễu Mi Vũ, nói: “Không ngờ Tần Như Lương đã cứu được muội lúc ở biên quan rồi đem muội về kinh”.

“Nếu không có chàng ấy thì ta đã sớm trở thành kỹ nữ trong quân, vạn kiếp bất phục rồi”.

“Sao muội lại lấy hắn ta chứ, hắn ta là chó săn của kẻ thù nhà ta mà”.

Liễu Mi Vũ thống khổ nói: “Ca ca, ta một lòng yêu chàng ấy, chàng ấy là tướng quân của Đại Sở này”.

“Nhưng hoàng đế của Đại Sở là loại lòng lang dạ sói, vong ân phụ nghĩa!”, Liễu Thiên Hạc nghiêm mặt, sát khí đằng đằng.

“Ca ca, tướng quân đối xử với ta rất tốt, huynh đừng làm hại chàng ấy được không?”

Liễu Thiên Hạc hạ mắt, thương hại nói: “Hắn ta đối xử với muội rất tốt? Rất tốt mà còn lấy con công chúa ngốc kia về? Lại khiến nàng ta sinh bụng lên? Lại còn gian gian díu díu trên đường cái à!”, hắn ta mềm giọng lại nói: “Thiên Tuyết, ta thấy hết mọi chuyện trên đường cái rồi”.

Liễu Mi Vũ thống hận trong lòng: “Không trách tướng quân, đều là do Thẩm Nguyệt đó dùng những thủ đoạn bỉ ổi hèn hạ! Tiện nhân này luôn là âm hồn bất tán, từ nhỏ đến lớn ta đều phải sống dưới cái bóng của nàng ta!”

Liễu Thiên Hạc trầm giọng: “Nàng ta bắt nạt muội à?”

Liễu Mi Vũ nước mắt giàn giụa: “Nàng ta không chỉ âm hiểm xảo trá mà còn tâm ngoan thủ lạt, ta ba phen mấy bận rơi vào tay nàng ta, suýt nữa thì không gặp lại ca ca được ấy”.

Sắc mặt Liễu Thiên Hạc âm trầm: “Công chúa cái gì, cũng chỉ là con rối tíên tri ền mà cũng dám ngông cuồng”.

Thiên Tuyết đừng sợ, ca ca sẽ giúp muội đòi lại”.

Liễu Mi Vũ rưng rưng nước mắt, nắm lấy góc áo của Liễu Thiên Hạc, hung ác nói: “Ca ca, ta muốn nàng ta phải biến mất vĩnh viễn trước mặt ta! Ta muốn nàng ta phải chết thê thảm, tốt nhất là phanh ngực xé bụng, vô cùng thê thảm! Nghiệt chủng đó cũng đừng hòng được đến thế giới này!”

Liễu Mi Vũ đi ra khỏi phòng, cảm xúc đã bình ổn trở lại, hốc mắt hơi hồng hồng, nước mắt đảo quanh, bộ dạng khiến người ta thương yêu.

Lúc gần ra ngoài, nàng ta quay đầu lại nói với Liễu Thiên Hạc: “Ca ca, ta đã không còn là Liễu Thiên Tuyết nữa, giờ ta là Liễu Mi Vũ”.

Sắc trời tối dần, Liễu Mi Vũ gói mấy loại điểm tâm rời khỏi Trai Tâm Lâu.

Không ngờ rằng lúc quay về phủ tướng quân thì lại gặp Tần Như Lương cũng về nhà, hai người gặp nhau ở cửa chính.

Hắn ta nhìn dáng vẻ yêu kiều của Liễu Mi Vũ, trong lòng khẽ đau, bèn hỏi: “Đi đâu vậy?”

Hương Lăng quy củ đáp: “Phu nhân cả ngày ở trong Phù Dung Uyển, rầu rĩ không vui, hôm nay liền ra ngoài giải sầu, mua chút điếm tâm rảnh rỗi”.

Liễu Mi Vũ chờ trong chốc lát, Tần Như Lương muốn nói lại thôi.

Cuối cùng hai người không nói thêm gì.

Sau đó, Liễu Mi Vũ nhún chân chào, rảnh đi về Phù Dung Uyển trước.

Trên đường đi, Hương Lăng nói: “Nếu vừa rảnh phu nhân chủ động nói với tướng quân hai câu, không chừng có thể tiêu tan hiềm khích lúc trước”.

Liễu Mi Vũ nói: “Ta biết”, nhưng sau khi gặp Liễu Thiên Hạc hôm nay, nàng ta đã có kế hoạch khác.

Nàng ta nhất định sẽ hòa hảo với Tần Như Lương như lúc ban đầu, nhưng bây giờ chưa phải thời cơ.

Lần này, có ca ca tương trợ, nàng ta nhất định có thể khiến Thẩm Nguyệt chết không chỗ chôn.

Sau này Thẩm Nguyệt rất ít khi đến nhà Liên Thanh Châu, đầu tiên là Tần Như Lương giống như uống lộn thuốc, trông chừng nàng rất kỹ, thứ hai là bụng của Thẩm Nguyệt đã ngày càng không tiện.

Tháng bảy nóng như đổ lửa, ánh sáng đốt đỏ nửa bầu trời kinh thành, tất cả mọi nơi đều được nhuộm đầy màu sắc rắng chói mắt người này.

Tất cả đều thưởng thức quang cảnh tươi đẹp này.

Lúc hoàng hôn, có một người ăn mặc như đến từ phủ tướng quân đến phủ của Liên Thanh Châu, nói là công chúa có chuyện quan trọng cần tới phủ của hắn, mời Liên Thanh Châu phái kiệu đến phủ tướng quân đón người.

Chỉ phái một người đến truy vấn lời, cũng không có điểm gì khác thường.

Thẩm Nguyệt đã ngẫm quen kiệu mềm mà Liên Thanh Châu chuẩn bị cho nàng, những kiệu khác nàng ngẫm sẽ thấy vừa nóng vừa bí.

Lúc này Thẩm Nguyệt đang ở trong phủ tướng quân, ra khỏi Trì Xuân Uyển, dẫn theo Ngọc Nghiên đi dạo trong hoa viên.

Quả hạnh trong rừng cây hạnh đã chín mềm, nàng bảo Ngọc Nghiên hái mấy quả đến, lột ra ăn, ngọt thơm vô cùng.

Khi Tần Như Lương quay về thì gặp phải nàng trong hoa viên.

87: Không Được Phép Yêu Thích Thứ Gì

Trên người nàng được phủ một lớp rắng chiêu, tay cầm quả hạnh mềm, híp mắt hưởng thụ.

Tần Như Lương đứng dưới tán cây nhìn một hồi.

Lúc này, Triệu thị giấu trong lòng một thứ, chạy đến, vui vẻ nói với Thẩm Nguyệt: “Công chúa, người xem đây là gì?”

Một giây trước Thẩm Nguyệt còn nở nụ cười xinh đẹp như gió, nhưng khi thấy thứ trong bọc Triệu thị thì lại dần phai nhạt đi.

Trong ngực Triệu thị là một con mèo nhỏ mới sinh không lâu, nó còn rất yếu, đứng cũng không vững, run lẩy bẩy trong tay Triệu thị.

Cho dù là ai trông thấy động vật vô hại như thế cũng sẽ thấy đáng thương.

Triệu thị nói: “Nhà các vách có mèo cái sắp đẻ, nô tỳ liền một mực theo dõi. Mấy ngày trước nó mới sinh một ổ có ba, bốn con. Biết công chúa thích mèo nên nô tỳ đã xin chủ nhà một con về”.

Bà ta đưa mèo đến trước mặt Thâm Nguyệt, nói: “Công chúa nhìn xem, con mèo này nhìn có giống con lúc trước không? Nô tỳ đã tìm được một con không khác lắm về cho công chúa nuôi”.

Hóa ra từ khi con mèo kia chết thì Triệu thị luôn ghi nhớ chuyện này.

Thâm Nguyệt duỗi ngón tay, cực kỳ dịu dàng vuốt ve lông mèo, lại nhẹ nhàng gãi cằm nó. Mèo con hết sức tò mò, duỗi đệm thịt ra đung vào tay Thâm Nguyệt, nhưng không đứng vững nên lại ngã vào trong lòng bàn tay Triệu thị.

Dáng vẻ ngây thơ đáng yêu như vậy chọc cho Triệu thị và Ngọc Nghiên bật cười.

Ngọc Nghiên dạt dào tình thương nói: “Công chúa xem này, nó đáng yêu quá. Hay chúng ta nuôi nó đi”.

Chỉ có Thâm Nguyệt là không cười.

Tần Như Lương rõ ràng trông thấy đáy mắt nàng có một chút tình cảm mềm mại khác hẳn sự kiêu ngạo bất tuân thường ngày.

Nàng lại nhẹ giọng nói với Triệu thị: “Làm khó Triệu mục quá, Triệu mục có lòng”, sau đó nàng thu tay về, nhìn con mèo kia một chút rồi quay sang híp mắt nhìn mặt nước hồ không xa, thản nhiên nói: “Chỉ là đời này, ta sẽ không nuôi thêm bất kỳ con vật nào nữa”.

Triệu thị và Ngọc Nghiên đều sững sờ, im lặng không nói.

Thâm Nguyệt nói: “Lấy từ đâu về thì Triệu mục trả lại cho người ta đi”.

“Công chúa...”, Ngọc Nghiên biết Thâm Nguyệt vẫn chưa thể bước ra khỏi chuyện lần trước. Bây giờ nghĩ đến cảnh tượng kia, nàng ta cũng thấy

đau lòng.

Thẩm Nguyệt khẽ cười như không có chuyện gì, nói: “Trên đời này luôn có những người hận không thể giết chết người, lại còn luôn theo dõi từng cử động của người, vậy thì người không được phép yêu thích thứ gì cả. Bởi thứ người thích có thể sẽ trở thành một thứ tàn nhẫn phá hủy cuộc sống của người”.

Ngọc Nghiên nói: “Nô tỳ hiểu rồi, Triệu mục, bà trả lại con mèo này đi thôi”.

Tần Như Lương đứng ở phía sau thân cây, thân thể hơi khựng lại.

Hắn ta không khỏi nhớ tới chuyện mình cướp con mèo kia từ trong tay Thẩm Nguyệt.

Là bởi vì nàng ta sợ bị đoạt nên ngay từ đầu mới không có ý định thích thứ gì nữa sao? Người phụ nữ thế này, nên nói nàng ta từ bi hay ác độc đây?

Triệu thị cất lại sắc mặt vui vẻ vừa nãy, ôm con mèo nhỏ quay đi.

Vừa đi qua đường mòn bên rừng cây thì Tần Như Lương thành linh gọi: “Triệu mục”.

Triệu thị giật mình, lúc này mới thấy Tần Như Lương chấp tay đứng dưới tán cây: “Nô tỳ tham kiến tướng quân”.

Tần Như Lương nhìn kỹ con mèo kia, đúng là rất đáng yêu, bèn hỏi: “Lúc trước chẳng phải Trì Xuân Uyển nuôi một con mèo hay sao, giờ lại ôm thêm một con về làm gì?”

Triệu thị im lặng rồi đáp: “Tướng quân chắc không biết, con mèo kia chết rồi ạ”.

Tần Như Lương sửng sốt: “Sao lại chết?”

Triệu thị đáp: “Nô tỳ cũng không biết vì sao, chỉ là hôm đó sau khi công chúa đến hoa viên tản bộ quay về, xúc giường lên đã thấy mèo con máu thịt be bét nằm trên giường công chúa. Công chúa khi ấy mới chấn kinh mà ngã về sau một phát, động thai khí suy t thì làm đũa bé bị thương”.

Sắc mặt T`ân Như Lương thay đổi, nói: “Sao ta không thấy các người báo chuyện này?”

Triệu thị cả gan nói: “Mèo đã chôn r`ồi, dù có báo cho tướng quân biết chuyện thì tướng quân cũng sẽ chẳng quan tâm đâu mà”.

Nếu không, trước đây T`ân Như Lương cũng sẽ không một hai cướp con mèo của Thẩm Nguyệt đi, chỉ vì để Liễu Mi Vũ vui vẻ.

Sau này hẳn ta cũng không thấy mèo nữa, hôm nay mới biết là do nó đã chết.

Khó trách Thẩm Nguyệt mới có biểu lộ như vậy.

Triệu thị còn muốn nói tiếp đi ầu gì, Thẩm Nguyệt nhìn thấy bà ta dừng ở dưới bóng cây, li`ền hỏi: “Triệu mụ đang nói chuyện với ai vậy?”

T`ân Như Lương lúc này mới dời bước ra khỏi bóng cây, xuất hiện trong tầm mắt của Thẩm Nguyệt.

Nhiệt độ trong mắt nàng thoáng chốc li`ền lạnh đi, lệnh cho Triệu mụ: “Triệu mụ, mau trả mèo đi”.

T`ân Như Lương nói: “Đã ôm về r`ồi thì nuôi cũng không sao”.

Thẩm Nguyệt khẽ nhếch miệng, cười nhạt: “Nuôi? R`ồi chờ nó lớn lên một chút, nếu Mi Vũ thấy thích thì người sẽ đem cho nàng ta à?”

T`ân Như Lương nhú mày nói: “Người thích thì cứ nuôi thôi, Mi Vũ không hợp nuôi mèo, lần trước đã trả lại người r`ồi, sau này sẽ không đến chỗ người đòi mèo nữa!”

Thẩm Nguyệt nhướn mày: “Vậy nếu Hương Phiến thấy thích thì người có lấy nó đi cho nàng ta không?”

“Người!”, Tần Như Lương tức giận nói: “Thẩm Nguyệt, ta có ý tốt, người đừng có không biết đi đâu như thế!”

“Nực cười, ta cứ phải tiếp nhận ý tốt của người à? Vậy ta cũng phải nói với người câu này”, Thẩm Nguyệt thuận tay chỉ vào đường cái, sắc mặt lạnh lùng: “Bây giờ dứt ngay đi cho ta”.

Triệu thị ôm mèo, định nói thay Tần Như Lương mấy câu nhưng Thẩm Nguyệt đã lạnh lùng liếc qua, bà ta liền ngậm miệng lại.

Triệu thị thấy tướng quân muốn quan tâm công chúa, nhưng công chúa lại từ chối đi đâu này, khiến mối quan hệ trở nên gượng ép.

Hai người giằng co một lát, Tần Như Lương đang định phát tác thì một nha hoàn ở bên kia chạy tới, kêu lên: “Không xong rồi! Không xong rồi! Nhị phu nhân... tự vẫn rồi!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 88: 88: Giữa Đường Gặp Chuyện

Tần Như Lương chấn động, sau đó tung bay qua mặt Thâm Nguyệt như một cơn gió, thoáng chốc liền biến mất ở con đường đến Phù Dung Uyển.

Triệu thị kéo nha hoàn truy vấn lời kia lại, hỏi: “Nhị phu nhân thật sự tự vẫn sao?”

Nha hoàn gật đầu: “Nhị phu nhân thật sự đã treo xà tự vẫn, nếu Hương Lăng tử không phát hiện kịp thời thì e là đã hương tiêu ngọc vẫn rồi!”

Thâm Nguyệt cười nói: “Xem ra Hương Lăng phát hiện đúng lúc ghê”.

Nàng vừa dứt lời, quản gia đã từ tiển viện đi đến, cung kính nói với Thâm Nguyệt: “Công chúa, Liên công tử đưa kiệu đến, nói là muốn đón công chúa qua đó”.

Thâm Nguyệt giật lông mày, giờ này rồi mà Liên Thanh Châu còn đón nàng đến làm gì?

Thấy Thâm Nguyệt không đáp lại, quản gia lại nói: “Công chúa, sắc trời đã tối, hay lão nô từ chối Liên công tử, chờ ngày mai công chúa lại đi?”

Thâm Nguyệt đưa tay ra ngăn, đứng dậy nói: “Dù gì cũng không bao xa, ta đến đó nhanh thôi”.

Quản gia không yên tâm, nếu công chúa đi đêm không về lần nữa, tướng quân biết lại phát hỏa thì sao?

Quản gia nói: “Hay là lão nô đến báo với tướng quân một tiếng?”

Thâm Nguyệt cười như không cười: “Đương nhiên là được, nhưng bây giờ tướng quân đang đến Phù Dung Uyển rồi, nghe nói nhị phu nhân treo xà tự vẫn, người muốn đến đó tự rước khó chịu vào thân không?”

Quản gia ngậm miệng.

Sau đó, Triệu thị đem đi trả mèo, Thẩm Nguyệt thì dẫn Ngọc Nghiên ra ngoài.

Kiếp mềm đang dừng ở cửa chính, chờ Thẩm Nguyệt lên kiệu.

Trong lúc Thẩm Nguyệt rời phủ, Tần Như Lương thì lo lắng chạy về Phù Dung Uyển, thấy trong phòng có ba thước lụa trắng đang treo, sắc mặt tái mét.

Liễu Mi Vũ đã được cứu xuống, vết hằn trên cổ cực kỳ rõ ràng, hô hấp suy yếu, sắc mặt tiều tụy.

Hương Lăng khóc đỏ mắt ở bên cạnh: “Phu nhân, người hà tất phải làm vậy...”

Liễu Mi Vũ cười thảm nói: “Ta chỉ là người bị tướng quân vứt bỏ thôi, sống cũng vướng mắt tướng quân, không bằng chết đi để giải thoát cho nhau”.

Tần Như Lương vừa vào phòng liền ôm Liễu Mi Vũ vào lòng thật chặt.

Hai người im lặng thật lâu.

Sau đó, Liễu Mi Vũ phát ra tiếng khóc đáng thương và vô tội, Tần Như Lương mới nói: “Mi Vũ, ta xin lỗi, ta xin lỗi... là ta không nên, không nên cố tình gở lạnh nàng”.

“Tướng quân đã sớm quên Mi Vũ thì còn tới đây làm gì? Mi Vũ lẻ loi một mình, không nơi nương tựa, tướng quân chính là tất cả của Mi Vũ... nhưng Mi Vũ bây giờ đã mất đi tất cả, còn sống làm gì chứ?”

Tần Như Lương không ngờ mọi chuyện sẽ đến mức này, hắn ta ôm Liễu Mi Vũ càng chặt, nói: “Ai nói ta quên chứ, ta không quên, Mi Vũ, ta chỉ muốn bình tĩnh lại thôi mà”.

Liễu Mi Vũ khóc đến chết đi sống lại trong ngực hắn ta.

Hai người bày tỏ nỗi lòng cho nhau, giống như quay về sự keo sơn lúc trước, trong mắt chỉ có đối phương.

Liễu Mi Vũ một mực giữ Tần Như Lương ở lại Phù Dung Uyển, Tần Như Lương thấy nàng ta đau khổ như thế thì cũng không nở rời đi, mãi cho đến đêm.

Kể lại chuyện lúc nhỏ, Liễu Mi Vũ mỉm cười trong nước mắt, nói: “Hồi nhỏ gia thế của ta cũng không hiển hách, thường bị công chúa bắt nạt, lúc ấy chỉ có tướng quân là đứng ra bảo vệ ta”, Liễu Mi Vũ thâm tình nhìn Tần Như Lương: “Sau này tướng quân cũng phải tiếp tục bảo vệ Mi Vũ được không?”

Tần Như Lương đáp: “Được, ta sẽ bảo vệ nàng mãi mãi”.

Không biết vì sao, hắn ta đột nhiên nghĩ đến Thẩm Nguyệt, bèn nói: “Hôm nay ta mới biết được con mèo ở Trì Xuân Uyển đã chết rồi”.

Liễu Mi Vũ sững sốt, sắc mặt bi thương: “Sao lại thế chứ! Con mèo đó đáng yêu như thế, lúc ta đưa về nó còn rất hoạt bát, sao... tự nhiên lại chết chứ?”

Nhìn phản ứng thương tâm của Liễu Mi Vũ, Tần Như Lương cũng yên lòng, an ủi: “Nàng ta không biết nuôi mèo, chết rồi thì trách ai được, Mi Vũ, đừng buồn”.

Thẩm Nguyệt ra khỏi phủ tướng quân, ngẩng trong kiệu mềm vén rèm lên, vừa vặn có thể thấy sơn cốc nơi mặt trời chìm xuống, những vầng đỏ ửng đang nhuộm đắm cả bầu trời.

Lúc này đã không còn quá nóng nực như ban ngày.

Khi đi qua ngõ hẹp, thỉnh thoảng còn nghe được tiếng ve kêu vang ra từ viện nhà ai.

Khi đi ngang qua đầu hẻm này, bên trong ngõ có rất ít người.

Ngọc Nghiên đi bên cạnh kiệu, thấy Thâm Nguyệt hướng mắt ra, vẫn không quên quạt cho nàng, nói: “Đã trễ như vậy mà Liên công tử còn mời đến, nếu lát nữa trời tối không tiện về thì làm sao đây?”

Thâm Nguyệt bình thản đáp: “Trời tối ở đâu thì nghỉ ngơi ở đó”.

“Nhưng lần trước tướng quân đã đến tận nhà Liên công tử”.

Thâm Nguyệt cười hai tiếng, nói: “Hôm nay chỉ sợ Tần cầu sẽ vội vàng làm thịt Liễu gà, đâu rảnh mà quan tâm nhiều thế”.

Ngọc Nghiên nói: “Công chúa nghỉ chút đi, lát nữa đến nơi nô tỳ sẽ gọi người”.

Tướng quân và Liễu thị ở chung, chắc chắn sẽ không đến quấy rầy công chúa được, Ngọc Nghiên nghĩ vậy liền an tâm.

Thâm Nguyệt buông rèm xuống, tựa ở trong kiệu mềm nhám mắt nghỉ ngơi, nhưng chưa đi được bao lâu thì kiệu mềm cơ hồ chưa từng lắc lư đột nhiên lại rung chuyển.

Thâm Nguyệt chấn động, mở mắt ra, còn không kịp đứng dậy thì kiệu đã bỏ nhà sang một bên, nàng cũng bị lật theo.

Thoáng chốc, bên tai vang lên tiếng đánh nhau, sau đó là tiếng rên rỉ.

Mùi máu tanh tươi truyền vào từ bên ngoài.

“Ngọc Nghiên?”

Thâm Nguyệt liền hô mấy tiếng, nhưng không thấy Ngọc Nghiên trả lời.

Bên ngoài kiệu vang lên tiếng bước chân.

Sắc mặt Thâm Nguyệt trầm xuống, đi ra từ trong kiệu, vén rèm lên định chuẩn bị ra ngoài.

Nhưng lúc mở rèm lên thì Thẩm Nguyệt lại khựng lại.

Một mặt đao sáng loáng vừa vặn kè lên cổ nàng.

Trên đao kia còn dính máu, đang chảy xuống tỏng tỏng, trôi vào vạt áo trắng của Thẩm Nguyệt, phảng phất tách ra thành hình hoa mai.

Có mấy tên đàn ông thô lỗ mặc áo vải đang đứng trước kiệu, toàn thân tản ra một mùi mồ hôi bần thỉu và khí tức càn rỡ.

Bọn chúng nhìn Thẩm Nguyệt chằm chằm bằng ánh mắt lang sói.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 89-90: Công Chúa Bị Bắt Cóc - Mạng Của Ta Rất Đắt

89: Công Chúa Bị Bắt Cóc

Không khí xung quanh tựa như bị ngưng đọng.

Có một cảm giác đè nén nặng nề khiến Thẩm Nguyệt không thở nổi.

Tên càn đầu thấy mặt của Thẩm Nguyệt thì nhớ một cái: “Mẹ nó chứ, hóa ra là một con đàn bà xấu xí!”

Thanh đao của hắn ta chĩa vào cổ họng Thẩm Nguyệt, lớn lối nói: “Người tự mình đi ra hay là để ông đây bắt đi? Nhưng ta tự động thủ thì sẽ không thương hương tiếc ngọc đâu”.

Thẩm Nguyệt bình tĩnh, không chút hoang mang mà chậm rãi đứng dậy đi ra khỏi kiệu từng chút một.

Bên ngoài nặng nề mùi máu tươi.

Có chuyện gì xảy ra?

Đến khi nàng nhìn kỹ thì mới thấy bốn người kiệu phu đều bị giết, đang nằm trong vũng máu.

Rõ ràng vừa nãy bọn họ vẫn khênh kiệu đưa nàng đi bình thường.

Thẩm Nguyệt không phải chưa từng thấy cảnh tượng xác chết khắp nơi, máu me đầy đất, nhưng lúc ấy... đều là giả!

Khi diễn thì máu trên đất chỉ là loại được đặc chế, không hề có mùi tanh tưởi đến mức muốn nôn như thế này, người nằm trên đất cũng đều là giả chết, không hề thê thảm, chết không nhắm mắt như thế này!

Thẩm Nguyệt ý thức được, mọi chuyện nàng đang nhìn thấy đều là sự thật.

Người chết thật, hơn nữa đầu là máu thật.

Nàng nhìn quanh, muốn tìm hình bóng của Ngọc Nghiên nhưng không thấy đâu.

Nàng không hy vọng, tuyệt đối không hy vọng sẽ thấy Ngọc Nghiên trong vũng máu.

Thẩm Nguyệt cố gắng kiềm chế cảm giác ghê tởm bu ãn nôn trong dạ dày, ức chế cả người không được run lên, nàng nhíu mày nhìn người c ãn đầu, hỏi: “Các người là ai?”

Đối phương không trả lời, trực tiếp ra lệnh: “Bắt nàng ta lại cho ta!”

Hai người đàn ông c ãn dây thừng và vải bố tối, bộ dáng muốn trùm vào người Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt vung cùi chỏ đánh vào lồng ngực của một kẻ trong đó.

Nàng ra tay bất ngờ, khiến một tên lão đảo lui lại.

Sau đó nàng quay lại bắt lấy cánh tay của tên kia, dùng sức kéo về sau.

Tiếng xương răng rắc vang lên, Thẩm Nguyệt không thềm giật mí mắt.

Tên c ãn đầu thấy thế, không ngờ Thẩm Nguyệt lại có công phu, bèn vung đao về phía nàng.

Thẩm Nguyệt ngược mắt nhìn, ánh mắt u tối, dùng tay không đón lấy.

Máu me đ ãn đũa, nhiễm đỏ tay áo nàng.

Nhưng nàng là một thai phụ, làm sao có thể là đối thủ của mấy tên đàn ông được.

Đối phương rõ ràng là có chuẩn bị mà tới, chắc chắn sẽ không để nàng thoát.

Cuối cùng, Thẩm Nguyệt không địch lại được, bị người tấn công từ phía sau.

Phần gáy nàng tê rần, sau đó cả người mất đi tri giác.

Đoàn người này động tác cực nhanh, Thẩm Nguyệt bị nhét vào bao, nhanh chóng rời khỏi đây.

Bọn chúng đẩy xe ba gác rồ ra khỏi thành trước khi cửa thành đóng vào lúc mặt trời lặn.

Trong con ngõ nhỏ im ắng.

Đầy đất là máu tươi, thấy mà giật mình.

Thật lâu sau, đày kiệu mới có động đậy.

Người bên dưới phải gắng sức mới đẩy được kiệu ra ngoài.

Ngọc Nghiên khó khăn trèo ra từ khe hở của tường với kiệu mềm.

Hóa ra chuyện ban nãy xảy đến quá nhanh, nàng ta chưa kịp ý thức được có chuyện gì thì kiệu mềm đã bị một lực đẩy bay sang bên tường.

Ngọc Nghiên chưa kịp phòng bị nên đã bị đánh bay, bất tỉnh nhân sự.

Nàng ta đứng trong hẻm nhỏ, trông thấy kiệu phu bị giết hại, toàn thân run như cây sậy, sợ hãi nhìn mấy thi thể đã lạnh băng, sau đó kêu lên một tiếng thê thảm từ trong cổ họng.

Nàng ta vô cùng sợ hãi, chỉ hận không thể dùng hết sức lực toàn thân để tiết ra sự sợ hãi này.

Trời đã sắp tối đen mà Liên Thanh Châu vẫn chưa thấy ai đến, theo lý thì bây giờ Thẩm Nguyệt hẳn phải đến nơi.

Nhưng hẳn lại không thấy người đâu cả, không yên tâm, bèn đi dọc theo con đường này đi tìm.

Không ngờ rằng còn hần ta vừa mới đi vào con hẻm thì đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Ngọc Nghiên.

Lòng Liên Thanh Châu trầm xuống, chạy nhanh về nơi đó.

Ngọc Nghiên không đứng vững nổi, thì thào: “Công chúa... công chúa đâu rồi?”

Liên Thanh Châu đỡ lấy Ngọc Nghiên từ phía sau, nghiêm nghị nói: “Công chúa đâu rồi? Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?”

Ngọc Nghiên hoảng loạn lắc đầu, ánh mắt trống rỗng mờ mịt, nàng ta đã tìm khắp nơi, còn bỏ cả vào kiệu để xem, nhưng đầu không thấy.

Ngọc Nghiên tái mặt nói: “Ta không biết... Công chúa đâu rồi... Lúc ta tỉnh lại mọi chuyện đã như thế này rồi...”

Ngọc Nghiên không chịu nổi, sụp đổ, liền bò ra tóm lấy Liên Thanh Châu, dùng sức lay động: “Công chúa đâu rồi? Ta làm mất công chúa rồi... Làm sao bây giờ, ta phải làm sao đây?”

Liên Thanh Châu giao Ngọc Nghiên cho mấy tùy tùng đi cùng, nói: “Đưa nàng ta về nghỉ đi”, sau đó hần quay người đi nhanh về một hướng khác.

Bốn kiệu phu hần phái đến đầu có công phu, không ngờ đầu bị giết hết.

Thâm Nguyệt biến mất, càng không rõ an nguy thế nào.

Nhưng xem thủ pháp giết người thì chắc chắn không phải hạng lương thiện!

Thâm Nguyệt rơi vào trong tay bọn họ, Liên Thanh Châu thật sự không dám nghĩ mọi chuyện sẽ thế nào!

Hần mặc kệ tất cả, một mạch chạy đến kinh uyển thành Đông, vừa vào cửa đã xông vào nội viện, thấy màu tóc trắng của Tô Vũ thì khàn khàn nói: “Lão sư, công chúa bị bắt cóc rồi”.

Ngọc Nghiê n rời đi cùng lúc với Liê n Thanh Châu, trên đường đi, nàng ta không đứng vững nổi, hai chân cứ nhũn ra.

Sau đó, nàng ta bám chặt vào người tùy tùng kia, run giọng nói: “Ta không thể ng ồi chờ chết, mặc kệ mọi thứ được... Ta không về với người đâu, người đưa ta đến phủ tướng quân đi!”

Tùy tùng khó xử: “Ngọc Nghiê n cô nương, cô đã thế này rồi, công tử ra lệnh cho chúng ta đưa cô về nghỉ ngơi”.

“Không, ta phải về phủ tướng quân!”, Ngọc Nghiê n kiên định nói: “Công chúa mất tích, ta muốn xin tướng quân đi cứu công chúa!”

Tùy tùng không ngăn nổi nên đành đưa nàng ta về phủ tướng quân.

Thâm Nguyệt bị ngất sâu, đến khi tỉnh lại thì thấy bản thân bị trói trong bao, nằm lắc lư trên xe ba gác, hai bên có gió đêm thổi qua, xen lẫn mùi đ ồng cỏ bên ngoài thành.

Bánh xe dưới chân cuộn cu ốn hướng về phía trước, khiến đầu nàng chao đảo.

Thâm Nguyệt không thể không cố gắng đi đều chỉnh tư thế để bản thân không bị khó chịu.

Không biết qua bao lâu, khi cả người Thâm Nguyệt sắp cứng lại thì tiếng bánh xe mới dừng.

90: Mạng Của Ta Rất Đắt

Ánh sáng ảm đạm chiếu vào bao tải qua một lỗ nhỏ, Thâm Nguyệt cố nhìn cho rõ thì đã có người mở bao tải, không chút khách khí mà nắm đầu nàng lôi ra.

Sắc trời đã tối hẳn, có rất nhiều bóng người hiện ra trong rừng rậm dưới chân núi, chúng cầm những ngọn đuốc đốt sáng nơi này lên.

Kẻ càn đầu vươn tay ra, mạnh mẽ kéo cằm của Thẩm Nguyệt, ép nàng ngẩng đầu lên.

Kẻ này có ánh mắt lạnh thấu xương, giống như một tên liêu mạng trong đao kiếm đổ máu, thường đi tranh đấu vậy. Hắn ta tỉ mỉ quan sát Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt nhìn lại hắn ta bằng ánh mắt bình tĩnh, đen như mực, trong mắt nàng lò mờ phản chiếu cả ánh lửa đang nhún nhảy.

Hắn ta khinh miệt cười: “Xấu thì xấu nhưng tính cách mạnh dạn, rất hợp khẩu vị của ông đây! Để xem lát nữa lên giường người có còn cứng rắn được hay không!”

Đám người bên cạnh cười lên hô hô, trông vô cùng hèn mọn hạ lưu.

Thẩm Nguyệt cuối cùng cũng biết đây là một phường sơn tặc! Bọn chúng giết người cướp của, không gì không làm!

Thế nhưng sao đám sơn tặc này lại mạo hiểm vào kinh thành tác oai tác quái, hơn nữa mục tiêu rất rõ ràng, chính là Thẩm Nguyệt nàng!

Rõ ràng là có người đã mua mạng của nàng.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Đối phương cho người bao nhiêu tiền?”

Hắn ta đáp: “Sao người biết ông đây cần tiền?”

“Ta với người không thù không oán, người cũng không đến mức tâm huyết dâng trào mà đi bắt cóc người”, Thẩm Nguyệt nói: “Đối phương không chỉ đưa tiền mà còn đưa rất nhiều, dù gì mạng của ta rất đắt”.

Người đàn ông chế giễu: “Đúng, xử một mình người mà có giá bằng hai người”.

Thẩm Nguyệt dứt khoát nói: “Chúng ta làm giao dịch đi, đối phương trả người bao nhiêu, ta sẽ trả gấp đôi, người thả ta ra”.

Xung quanh lại vang lên một hồi cười càn rỡ.

Tên đàn ông này tát vào mặt Thẩm Nguyệt, tức thì một vị tanh tanh ngọt ngọt xuất hiện.

Nàng thở hắt hắt, sợi tóc tán loạn.

Hắn ta nói: “Ông đây tốn bao nhiêu sức mới bắt được người về đây, nói thả là thả chắc? Thì ta muốn, người ta cũng muốn! Người đâu, bắt con đàn bà này lên núi cho ta, đêm nay để nó hầu hạ chúng ta cho sung sướng!”

Đám người sục sôi, kéo Thẩm Nguyệt lên núi.

Không phải nàng không phản kháng mà là hai tay của nàng bị trói rất chặt, không thể tránh thoát nổi.

Đường đi lên núi gồ ghề nhấp nhô, Thẩm Nguyệt lão đảo đi lên.

Đây không phải phủ tướng quân, đối thủ mà nàng đối mặt cũng không phải Liễu Mi Vũ, mà là một tình cảnh cực kỳ nguy hiểm.

Nàng không thể lỗ mãng, cũng không thể làm theo ý mình, nếu không người khổ sẽ chính là nàng và đứa bé.

Đoạn đường này đi lắc lư, Thẩm Nguyệt đã rất mệt mỏi. Nhưng chỉ cần nhắm mắt thì nàng sẽ lập tức nhớ đến cảnh tượng máu me kia trong đầu.

Không thể phủ nhận rằng nàng bị dọa sợ, tâm lý không ổn định. Nếu còn có sai sót gì thì sẽ rất dễ bị động thai.

Nàng phải tỉnh táo.

Lòng bàn tay trượt đến một cơn đau nhức, bàn tay của nàng bị cứa, máu nhuộm khắp dây gai. Thẩm Nguyệt hít một hơi, trượt xuống một cái phi tiêu trong tay áo, cố gắng cắt mài dây gai thô dày này.

Góc cạnh của phi tiêu giống như mài cả vào da thịt của Thẩm Nguyệt, chỉ chốc lát sau liền khiến nàng đau đến đổ mồ hôi lạnh.

Nhưng cũng may là nàng còn vũ khí này để sử dụng. Nàng thật sự cảm tạ kẻ bắn phi tiêu ngày trước để nàng có được nó bây giờ. Những ngày này nàng vẫn đang hứng thú với nó nên tiện tay mang theo để thưởng thức.

Bằng không hiện tại nàng đúng là tay không tấc sắt.

Khi lên núi, nàng được đưa vào căn phòng hồi hám của thủ lĩnh sơn tặc.

Bên ngoài là ánh lửa sáng tỏ, đám sơn tặc đang uống rượu ăn mừng, chờ đến đêm làm thịt Thẩm Nguyệt.

Bọn chúng chiêm cứ phụ cận ngoại ô kinh thành, làm việc không thể không giấu diếm, rất ít khi giành được phụ nữ như vậy, nên chúng hưng phấn vô cùng.

Thủ lĩnh đã nói, ai cũng sẽ được hưởng, tuy Thẩm Nguyệt là một thai phụ xấu xí nhưng nàng vẫn là phụ nữ!

Thẩm Nguyệt bị trói trên giường, nàng mặc kệ sự đau đớn trong lòng bàn tay, không ngừng lấy phi tiêu cạo xát dây gai trên cổ tay.

Dây gai được buông lỏng, nhưng vẫn còn một chút nữa!

Bịch một tiếng!

Cửa phòng bị thủ lĩnh sơn tặc đá bay, hần ta người đẩy mùi rượu đi vào, nhìn thấy Thẩm Nguyệt thì hai mắt sáng lên.

Bên ngoài là tiếng reo hoan của đám sơn tặc, chúng nói những lời hạ lưu bẩn thỉu, vô cùng khó nghe.

Thẩm Nguyệt là phụ nữ có thai, bị trói hai tay, bọn sơn tặc cho rằng, dù nàng có tính cách mạnh mẽ thì cũng chẳng có chút lực chống cự nào.

Động tác sau lưng Thẩm Nguyệt không ngừng nhanh hơn, máu trong lòng bàn tay chảy xuống, thấm ướt tay áo nàng. Nàng mặt không đổi sắc nói: “Kẻ đưa tiền muốn lấy mạng ta có phải chưa nói cho người biết ta là ai không?”

Thủ lĩnh sơn tặc sờ cằm, khè ra hai cái răng vàng: “Ông đây đếch quan tâm người là ai, cần thì người thay người diệt hại, hưởng h ồ lại là bắt một con đàn bà, ai cũng có lợi”.

Thẩm Nguyệt nói: “Từ lúc ta gả vào phủ tướng quân đến nay, gương mặt xấu xí không chịu nổi này luôn khiến người ta chê cười. Người không sợ nhìn gương mặt này của ta sẽ làm người cả đời không lên được à?”

Thủ lĩnh sơn tặc hứ một tiếng: “Người còn biết bản thân xấu xí à! Nếu đã xấu thì làm sao mà được gả vào phủ tướng quân hả?”

Hắn ta bật cười: “Con đàn bà ngu dốt, đừng có dọa ta. Nếu người thật sự là người của phủ tướng quân thì mất tích lâu như vậy sao không có ai đuổi đến? Đám vô dụng đó, cho khéo còn không biết là ai đã bị bắt đi ấy chứ!”

Thủ lĩnh sơn tặc sờ sảng nhìn chăm chăm vào bộ ngực của Thẩm Nguyệt, lại nói: “Ông đây đã lâu lắm rồi không được hưởng thụ hương vị đàn bà. Tuy người xấu nhưng thân thể này vẫn dùng được đấy thôi. Lát nữa ta mà thấy tởm thì có thể che mặt người lại, vẫn sẽ rất sáng khoái! Không biết nếu chơi phụ nữ có thai thì cảm giác sẽ ra sao!”

Nói xong, hắn ta đá cửa vào, từng bước đi tới.

Thẩm Nguyệt néo lông mày, mắt lộ ra sát khí, yếu ớt nhìn chăm chăm hắn ta.

Khi hắn ta chỉ còn cách Thẩm Nguyệt mấy bước chân, nàng bỗng nói: “Cưỡng ép người khác thì có tác dụng gì, cá nước thân mật thì phải tình nguyện mới vui chứ. Nếu người muốn ngủ với ta thì sao không cởi dây thừng của ta ra, để cả hai cùng sướng?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 91-92: Giết Hoặc Bị Giết - Chỉ Có Một Người

91: Giết Hoặc Bị Giết

Tên c ầm đ ầu liếc mắt nhìn nàng sau đó cười nói: "Người còn chưa nhìn ra tình hình lúc này phải không? Dù sao người cũng sẽ không còn sống để bước ra khỏi ngọn núi này, người thuê muốn bọn ta cưỡng hiếp người trước rồi mới giết người, sau đó lại mổ bụng người lấy đứa con trong bụng ra, để cho người chết không có chỗ chôn.

Người nói xem người đó hận người biết bao nhiêu".

Thẩm Nguyệt biến sắc nói: "Người làm việc tán tận lương tâm như vậy mà không sợ báo ứng sao?"

"Báo ứng? Ha ha ha, người chết trên tay ta trước nay còn ít hay sao?"

Nói xong tên c ầm đ ầu tiếp tục nhấc chân đi tới.

Một bước.

Hai bước.

Ba bước.

Đến bước cuối cùng, hắn ta đứng nhìn xuống Thẩm Nguyệt như một con quỳ.

Hai cánh tay bị trói sau lưng của Thẩm Nguyệt đã dùng gần như toàn bộ sức lực, vừa cắt dây vừa mạnh mẽ giãy dụa.

Ánh mắt nàng lạnh lùng như vực thẳm lạnh lẽo, nàng đang nghiêng răng nghiêng lợi.

Tên c ầm đ ầu thấy Thẩm Nguyệt tỏ thái độ như vậy thì li ền vung tay tát nàng hai cái rồi mắng: "Sắp chết đến nơi mà còn không biết cầu xin tha

mạng, còn dám tỏ thái độ như muốn ăn thịt người nữa sao! Để ông đây xem thử người còn có thể cứng đầu đến khi nào".

Tai của Thẩm Nguyệt ù đi, nàng bị túm tóc nên buộc phải ngẩng mặt lên, làm lộ ra gương mặt xấu xí.

Thủ lĩnh một tay túm lấy tóc nàng, tay kia bắt đầu tháo thắt lưng nói: "Người ngoan ngoãn cho ta, hầu hạ huynh đệ ta vui vẻ thì có khi bọn ta còn cho người được chết sung sướng hơn một chút!"

Hắn ta vô cùng thiếu kiên nhẫn, tay chân luống cuống.

Bởi vì hắn ta đã say cho nên dây quàn như bị thắt nút, càng muốn tháo ra thì nó càng thắt chặt hơn.

Tên cầ đầu giận dữ mắng một tiếng, bắt đầu muốn tự xé quàn của mình.

Đúng lúc này hai tay của Thẩm Nguyệt sau lưng đã buông lỏng.

Dây thừng đã bị đứt, nàng không còn bị trói buộc, cảm giác được một sự tự do chưa từng có.

Thẩm Nguyệt chuyển động cổ tay, chậm rãi nhướn mày, trừng mắt nhìn tên cầ đầu nói: "Sao người gấp rút vậy? Có muốn ta giúp người không?"

Giọng của nàng tuy rất khẽ nhưng lại lạnh lùng đến đáng sợ.

Tên cầ đầu sửng sốt, tức giận ngẩng đầu lên, chỉ thấy Thẩm Nguyệt đột nhiên đứng bật dậy.

Hắn ta bị chấn động, theo bản năng liến giơ tay muốn chế trụ nàng, không ngờ nàng lại nhanh hơn hắn một bước, phản công siết dây thừng lên cánh tay của hắn ta mấy vòng, cuối cùng treo thẳng cánh tay của hắn ta lên cổ.

Tên c ầm đ ầu quát lớn, lúc bắt n àng v ề h ắn ta không h ề c ảnh gi ác, th ấ y Th ấ m Ngu ệ t bị tr ớ i ch ậ t thì li ề n nghĩ n àng không h ề có s ứ c ph ản kh áng cho nên không h ề ph ồng bị đ ối v ớ i n àng.

Th ấ m Ngu ệ t đ ốc h ết s ứ c, đ ộng tác nhanh nh ẹn, đ ầy g ần như là bản n ăng tự v ệ mà cơ th ể của n àng đ ã di ễn luy ệ n trong đ ầu vô số l ầ n chỉ đ ể n àng hành đ ộng h ôm nay, cả quá trình không tìm th ấ y một ch ứ t sơ h ớ nào.

Th ấ m Ngu ệ t hành đ ộng cực nhanh, bu ộc ch ậ t d ây th ừng vào đ ầu gi ườ ng.

Tên c ầm đ ầu mu ốn m ở mi ệ ng nhưng Th ấ m Ngu ệ t đ ã cười lạnh sau đ ố si ết ch ậ t s ớ i d ây th ừng vào cổ h ắn ta, chỉ h ậ n không th ể khiến cho s ớ i d ây th ừng c ứ a nát cổ h ắn ta.

Tên c ầm đ ầu bị s ớ i d ây th ừng si ết ng ạt, không có cách nào đ ể h ồ ho án.

Tay của h ắn ta lại bị tr ớ i vào cổ cho nên h ắn ta th ậm chí còn không th ể đ ánh tr ả.

L ờ ng ngực của h ắn ta ph ập ph ồ ng d ữ d ội, khu ôn mặt đ ỏ b ườ ng, gân xanh nổi từ cổ lên đ ến mặt, tr ồ ng h ết s ứ c d ữ t ọ n.

Th ấ m Ngu ệ t không h ề bi ế n s ắ c tr ườ ng m ắ t nhìn h ắn ta, hai m ắ t cũng đ ã h ắn lên nh ữ ng t ờ máu, ch ậ m r ấ i si ết ch ậ t tên c ầm đ ầu đ ang cố h ết s ứ c gi ấ y d ụ a.

Th ấ m Ngu ệ t kh ẽ nói v ớ i h ắn ta: "Ta đ ã nói v ớ i ngư ời r ằ ng m ặ ng của ta r ấ t lớn, là do ngư ời không coi tr ọng l ờ i nói của ta".

Ki ế p tr ướ c n àng chưa từng gi ết ai nhưng ở th ời đ ại này không có l ướ i tr ời l ờ ng l ộ ng, chỉ có gi ết ngư ời đ ề n m ặ ng.

Ở th ời đ ại này, nếu như n àng không gi ết ngư ời thì s ẽ bị ngư ời gi ết.

Còn có bốn m ặ ng ngư ời trong h ẻm nhỏ kia, ai s ẽ tr ả lại?

Nàng đứng nhìn tên thủ lĩnh sơn tặc giãy dụa càng lúc càng yếu, cho đến khi hai mắt của hắn ta trợn lớn, cuối cùng không còn động tĩnh gì nữa.

Hắn ta đã bị nàng siết cổ đến chết.

Chuyện này dù sao cũng phải có một kết thúc tốt đẹp.

Hoặc là Thảm Nguyệt nàng xuống núi an toàn, hoặc là đám người này chết hết!

Thảm Nguyệt cực kỳ bình tĩnh, bình tĩnh đến mức hơi thở không hề biến đổi, nghe thấy rõ ràng tiếng ồn ào của đám sơn tặc bên ngoài.

Dường như đêm nay bọn chúng đã trúng được một vụ làm ăn lớn, đứng là một chuyện đáng mừng.

Dưới chân núi không có ánh lửa, tối đen như mực.

Tiếng vó ngựa đơn bạc xuyên qua núi rừng, dừng lại dưới chân núi.

Người đàn ông xuống ngựa, một mình bước lên núi.

Ngọn núi mà đám sơn tặc chọn làm cứ điểm có rừng rậm che phủ nên tương tối khuất và bí mật, đám sơn tặc bình thường cũng không chặn cướp ở dưới chân núi mà đi làm ác ở nơi khác sau đó với về hang ổ của mình, bọn chúng thường xuyên di chuyển nên quan binh rất khó tìm được hang ổ của bọn chúng.

Người đàn ông áo đen đi trong bóng đêm lạnh giá, mái tóc dài cài cao bằng trâm gỗ, đuôi tóc dày xoắn ra phía sau lưng, dáng vẻ vô cùng anh tuấn.

Ánh lửa lò mò trên đỉnh núi lọt vào trong tầm mắt hắn giống như những vì sao trong đêm lạnh.

Thảm Nguyệt nhìn tên thủ lĩnh sơn tặc nằm trên giường, đưa tay kiểm tra mạch thì quả nhiên đã chết.

Bất giác trong mũi của nàng lại xộc lên một thứ mùi tanh hôi khiến cho nàng không nhịn được phải quay đầu sang một bên nôn thốc nôn tháo.

Nhưng lúc này nàng vẫn chưa thể thả lỏng.

Thẩm Nguyệt mạnh mẽ lau khước miệng, đứng dậy xem xét trong phòng này có chỗ trốn không.

Nhưng đúng lúc này bên ngoài cửa lại vang lên tiếng bước chân đi về phía cửa.

Thẩm Nguyệt ngừng đầu, tập trung suy nghĩ.

Nàng nhanh chóng tháo dây trói cho tên thủ lĩnh sơn tặc sau đó đẩy thi thể nặng nề của hắn ta xuống gầm giường, dùng những tấm khăn trải giường lộn xộn rải xuống đất che khuất tầm nhìn dưới gầm giường.

Sau đó lại có thêm một kẻ đẩy cửa bước vào.

92: Chỉ Có Một Người

Đứng ở cửa là tên phó thủ lĩnh của đám sơn tặc.

Hắn ta cảnh giác hơn, thấy trong phòng đã lâu như vậy mà cũng không có động tĩnh gì cho nên hắn ta liền đến xem thử. Kết quả nhìn thoáng qua thì hắn ta thấy trong phòng không có tên thủ lĩnh sơn tặc mà chỉ có một mình Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt đưa tay chạm vào vạt áo trước của mình, giả vờ như nàng vừa mới mặc y phục vào, cộng thêm việc giường chiếu hỗn độn khiến cho tên kia dễ dàng nghĩ rằng Thẩm Nguyệt và tên thủ lĩnh sơn tặc đã xảy ra chuyện gì.

Tên phó thủ lĩnh hỏi: "Đại ca của ta đâu?"

Thẩm Nguyệt ngây thơ nói: "Đêm nay hình như hắn ta đã ăn trúng cái gì cho nên đã ra nhà xí rồi".

Nếu như lão đại đã thường thức xong nữ nhân này rồi, bây giờ lão đại không có ở đây thì chắc chắn là đến phiên hắn ta. Hắn ta nhìn nửa sợi dây thừng trên đầu giường, ánh mắt thâm trầm.

Nữ nhân bụng lớn này không thể chạy nổi, tên phó thủ lĩnh cũng bước vào phòng không chút kiêng kỵ.

Lúc này đám sơn tặc ở bên ngoài uống rượu mua vui đột nhiên phát hiện có một bóng người trên đường đi lên núi, nương theo ánh lửa đã càng lúc càng gần.

Có một sơn tặc chỉ vào bóng người kia rồi nói: "Có người lên núi!"

Đám sơn tặc còn lại cười vang nói: "Người uống rượu tới hoa mắt rồi sao? Từ chân núi lên tới đỉnh núi có biết bao nhiêu trạm canh gác, một người làm sao có thể đột phá lên đây được?"

Tên sơn tặc kia nhìn kỹ hơn, sau đó biến sắc nói: "Con mẹ nó, rõ ràng là có tên khốn kiếp nào đó đang lên núi kia. Mau đi báo cáo cho lão đại biết!"

Đám sơn tặc ngay lập tức thoát khỏi không khí vui vẻ, tất cả đều yên lặng chờ bóng người kia tới gần.

Khi bóng người kia bước lên đỉnh núi, gió núi thổi tới làm vạt áo đen của hắn bay phấp phới. Khuôn mặt của hắn ta hiện lên dưới ánh lửa đẹp đến mức không thể tìm ra một khuyết điểm nào.

Trên đỉnh núi vắng lặng, yên tĩnh đến mức còn có thể nghe rõ tiếng hơi thở truyên đến cùng với tiếng ếch nhái kêu.

Dường như đây là những gì mà nơi hoang sơn dã lĩnh nên có.

Ngay khi tên phó thủ lĩnh vừa vào phòng đóng cửa thì ngoài cửa đã có một tên sơn tặc hét lên: "Lão đại, không ổn rồi, có kẻ đột phá lên núi rồi!"

Lão đại không có ở đây, tên phó thủ lĩnh trừng mắt nhìn Thẩm Nguyệt, không còn kiên nhẫn mà bước nhanh lại gần, gằn giọng nói: "Là kẻ quái"

nào ăn gan hùm mật gấu, cho dù kẻ đó là ai, các người nhiều người như vậy mà còn không bắt được một người hay sao? Bắt kẻ đó bằm vằm ra cho ta!"

"Vâng!"

Tên sơn tặc quay lại, quát lên với đám sơn tặc còn lại: "Lão đại có lệnh, không cần biết hắn ta là ai, cứ bắt lại rồi bằm vằm ra!"

Ngay lập tức ánh lửa bên ngoài sáng rực, khí thế của đám sơn tặc dâng lên ngập trời.

Thẩm Nguyệt chấn động, không biết ai đã đột nhập vào hang ổ của đám sơn tặc. Người đó có quen nàng không? Có phải người đó tới cứu nàng không?

Thẩm Nguyệt không dám ôm quá nhiều hy vọng, lúc này nàng tốt hơn hết nên dựa vào chính mình. Bởi vì chỉ có một người đột nhập vào hang ổ, dao kiếm không có mắt, người đó không bị bằm thành thịt nát thì đã tốt lắm rồi!

Thẩm Nguyệt không thể quan tâm đến bất cứ điều gì khác, nàng phải chớp lấy thời cơ.

Nàng phải tập trung sự chú ý xử lý tên phó thủ lĩnh này, sau đó thừa lúc hỗn loạn trốn xuống núi.

Khi tên phó thủ lĩnh tới gần, trái tim của Thẩm Nguyệt chùng xuống nhưng nàng vẫn cố gắng bước lên trên hai bước, nàng đặt tay lên vai tên phó thủ lĩnh, ra vẻ buồn bã nói: "So với kẻ kia thì rõ ràng trông người có năng lực hơn, không ngờ người chỉ là phó thủ lĩnh ở núi này".

Tên phó thủ lĩnh trầm mặc nhìn nàng nói: "Người muốn châm ngòi ly gián bọn ta sao?"

Thẩm Nguyệt mím môi cười nhưng trong lúc đó nàng cũng đã nhìn quanh tìm lối thoát trong khi tay kia đã sẵn sàng vung tới, nàng cần chặt

phi tiêu trong tay đâm thẳng vào ngực tên phó thủ lĩnh.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, không ngờ khi mũi phi tiêu đâm tới ngực của tên phó thủ lĩnh thì đã bị hắn ta đưa tay ra chụp lấy.

Thẩm Nguyệt biến sắc, lực tay của hắn ta tất nhiên là mạnh hơn lực tay của nàng, cho dù nàng có nghiêng răng nghiêng lợi đâm mũi phi tiêu tới thì nó cũng không nhúc nhích.

Tên phó thủ lĩnh lúc này mới lên tiếng: "Người đàn bà này thật gan dạ, dám giết đại ca của ta".

Hóa ra hắn ta đã nhận ra ngay khi bước vào cửa.

Hơi thở của Thẩm Nguyệt có chút rối loạn, nàng nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: "Làm sao người phát hiện ra?"

Tên phó thủ lĩnh nói: "Đại ca của ta tàn nhẫn thô bạo, nếu như người thực sự đã rơi vào tay hắn ta thì chắc chắn không có khả năng bình yên vô sự. Hơn nữa, một chiếc giày của hắn ta còn đang ở dưới ghế kia, chẳng lẽ hắn ta đi một chân trần vào nhà xí?"

Thẩm Nguyệt liếc nhìn về phía chiếc ghế bên kia.

Quả thật có một chiếc giày nằm dưới ghế ở vị trí rất khó phát hiện. Có lẽ vừa nãy khi tên thủ lĩnh sơn tặc giãy giụa thì đã làm văng chiếc giày qua đó.

Nàng quá sơ suất, tay chân luống cuống cho nên không phát hiện ra!

Nói đến đây, tay của tên phó thủ lĩnh đang bắt lấy tay Thẩm Nguyệt lại dùng lực khiến cho cổ tay của nàng vô cùng đau đớn, phi tiêu rơi xuống đất, nàng muốn giãy giụa nhưng vẫn bị chế trụ.

Thân thể của nàng đã không còn có thể tự khống chế được, lập tức bị đẩy nhào xuống mép giường thờ dõc.

Tên phó thủ lĩnh có lợi thế hình thể to lớn hơn, lúc hắn ta đẩy Thẩm Nguyệt vào giường thì đã đá trúng thứ dưới gầm giường, hắn ta cúi đầu đá vào ga trải giường thì thấy đó là thi thể của tên thủ lĩnh sơn tặc.

Tên phó thủ lĩnh cười lạnh nói: "Ta phải cảm ơn người đã thay ta loại bỏ một chướng ngại lớn. Lão đại đã chết thì ta chẳng phải đã trở thành lão đại của núi này rồi sao?"

Nói xong hắn ta liền hung hăng đưa tay kéo váy Thẩm Nguyệt, muốn xâm phạm nàng từ phía sau.

Thẩm Nguyệt bị đè trên giường không thể cử động nhưng vẫn cố dồn sức lên chân của mình rồi nhanh chóng vung gót chân lên đá vào đáy quần của hắn ta một cước.

Tên phó thủ lĩnh lùi lại, Thẩm Nguyệt đã giãy dụa thoát ra được, ngay lập tức cấn lấy một cái ghế ném vào tên phó thủ lĩnh.

Tên phó thủ lĩnh cúi xuống né tránh khiến cho chiếc ghế đập vào cánh cửa vỡ nát.

Người lên núi đã ở trên đỉnh núi.

Qua khung cửa có thể nghe thấy tiếng gào thét giết chóc của đám sơn tặc bên ngoài càng lúc càng dồn dập, lửa cháy ngùn ngụt tứ phía.

Chuyện này khiến cho tên phó thủ lĩnh biến sắc.

Không phải nói chỉ có một người lên núi thôi hay sao? Tại sao lại gây ra trận chiến lớn như vậy?

Tên phó thủ lĩnh vừa định ra cửa xem xét thì đã thấy một tên sơn tặc bị ném tới, chết trong vũng máu giàn giụa trước cửa.

Thẩm Nguyệt thừa dịp này lập tức cúi xuống đất nhặt phi tiêu sau đó không chút do dự đập đổ ngọn đèn trên bàn khiến cho dầu đèn tràn ra khắp mặt bàn chảy xuống đất.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 93-94: Ghi Khắc - Nàng Bồng Thấy Rất Yên Tâm

93: Ghi Khắc

Gương mặt phó thủ lĩnh hiện lên vẻ tức giận, nhưng tạm thời đành mặc kệ người phụ nữ Thẩm Nguyệt này, Thẩm Nguyệt chỉ cần một ngọn lửa đã đốt cháy căn phòng, mà hắn ta lại không thể tiếp tục đấu với Thẩm Nguyệt ở trong căn phòng này.

Thế nên hắn ta quay đầu xông ra ngoài.

Ngọn lửa phía sau ngày càng lớn, ánh sáng lên mặt Thẩm Nguyệt.

Gương mặt nàng be bét cả máu lẫn mồ hôi, tóc bết dính vào tóc mai, đôi mắt lập lòe ánh sáng.

Nàng nhích từng bước ra khỏi căn phòng, dừng lại một chốc ở cửa rồi cúi đầu nhìn sơn tặc đã đột tử, sau đó từ từ cúi thân xuống nhặt con dao rơi bên cạnh hắn lên.

Nàng đứng ở ngoài cửa, ngược mắt lên nhìn.

Đỉnh núi rộng lớn bừa bộn hỗn loạn, thi thể nằm la liệt, máu đọng khắp nơi trên mặt đất, đánh sâu vào thị giác, trông thảm thiết hơn cả trong ngõ nhỏ kia nữa.

Nhưng Thẩm Nguyệt lại nhận ra mình đã nhìn sắp thành quen rồi.

Những tia lửa nhỏ nhảy múa trong không trung có dấu hiệu sắp tắt.

Góc váy nàng tung bay trong ngọn gió, sợi tóc lưu luyến trong ánh lửa.

Rất khó để tưởng tượng tình trạng thảm khốc ở đỉnh núi này thế mà chỉ do một người gây ra.

Vậy rốt cuộc đó là kẻ như thế nào?

Thẩm Nguyệt híp mắt nhìn một thanh niên ðò đen bị vây trong đám sơn tặc còn lại ðó.

Thanh niên nắm chặt thanh kiếm, ánh lửa rọi ra nửa thân hình hấn nhưng không thể chiếu rọi ðôi mắt

Trong ðôi mắt dài hẹp phẳng phất chứa ðựng sát khí ðang gào thét, từng tên sơn tặc bị thanh kiếm kia chém ðều ngã xuống bên chân thanh niên.

Những giọt chất lỏng ðỏ tươi bắn lên cả khoeé mắt thanh niên, hấn một tay giết sạch, tạo ra cả một vùng ðịa ngục.

Tên phó thủ lĩnh nhân lúc thanh niên bị đám sơn tặc còn lại bao vây thì ðịnh tấn công bất ngờ từ bên cạnh.

Xét về võ công, tên phó thủ lĩnh này mạnh hơn đám sơn tặc ðó, hấn ta có thể ðo ðược vài chiêu với thanh niên áo đen ðó.

Nhưng mới vừa tung chiêu, thanh kiếm trong tay giơ lên còn chưa kịp chém xuống, hấn ta bỗng cảm thấy cơ thể không ðúng.

Hấn ta cúi ðầu nhìn trước ngực mình, nơi ðó ðã bị một con dao chói lóa ðâm vào, xuyên qua toàn bộ ngực từ phía sau.

Con dao ðâm ðến từ phía sau.

Phó thủ lĩnh ngã nhào xuống ðất.

Tô Vũ ngược mắt lên nhìn thì thấy một người phụ nữ bụng lớn ðang nhếch nhác ðứng trước căn phòng.

Phía sau nàng là lửa cháy bùng bùng, thổi bay gấu tay áo và góc váy.

Nàng ưỡn thẳng lưng, cả người toát ra vẻ sắc bén và kiêu ngạo.

Dù Tô Vũ biết nàng ðã thay ðổi, không còn như trước ðây nữa nhưng cảnh tượng ðêm nay vẫn khắc sâu vào lòng hấn.

Trong mắt Tô Vũ, Thẩm Nguyệt cuối cùng cũng đã trở thành dáng vẻ mà hắn thích nhất.

Con dao lúc này là do Thẩm Nguyệt phóng tới, nàng rất quyết đoán và tự tin, hơn nữa, chỉ một nhát là đã phi trúng mục tiêu, đây quả là sự bá đạo quyết tuyệt độc nhất vô nhị của người phụ nữ.

Tô Vũ xoay người, đi về phía nàng.

Một tên sơn tặc cuối cùng còn sót một hơi sau lưng Tô Vũ cầm lấy con dao, định đâm từ phía sau.

Thẩm Nguyệt hít sâu một hơi.

Nàng thấy hắn không cần quay đầu lại, chỉ giơ tay vung kiếm ra là đã chém đứt đầu tên sơn tặc cuối cùng đó.

Mùi máu tanh tràn lan trong khắp không khí, trường hợp kích thích như thế khiến Thẩm Nguyệt hoa mắt chóng mặt, nhưng nàng vẫn cứng rắn chống đỡ, bàn tay nhuộm đỏ máu siết chặt phi tiêu không buông.

Bởi vì nàng không biết rốt cuộc người đàn ông này là ai, bản thân không thể sơ suất.

Tô Vũ nhẹ nhàng tới gần, mỗi bước đi đều mang theo sát khí của Tu La nhưng lại nhẹ bằng bước đi trên mây, không nhiễm bụi trần.

Lúc này ngọn lửa dưới chân núi đã lan ra xung quanh, nhìn chẳng khác nào một con rồng lửa đang du ngoạn trong đêm tối, dần dần bao vây lấy con đường dưới chân núi.

Lần này có một nhóm người tới nhưng không phải là đồng bọn của đám sơn tặc này.

Chính một chút lơ là này mà chỉ trong tích tắc, Tô Vũ đang đứng trước mặt Thẩm Nguyệt, ánh mắt sâu thẳm của hắn như hận không thể cuốn Thẩm Nguyệt vào vòng xoáy bên trong.

Tô Vũ cao hơn nàng, hần hơi cúi đầu xuống, giờ ngón tay lên vuốt ve khoe miệng sưng đỏ của Thẩm Nguyệt.

Chắc nàng đã chịu không ít khổ sở, cũng may bây giờ nàng không còn là người phụ nữ để người khác dễ dàng bắt nạt nữa rồi.

Nhưng Tô Vũ vẫn chưa đụng vào mặt nàng đã bị nàng không cảm xúc siết chặt cổ tay, tay áo thoang thoảng mùi máu tanh.

Lúc này Tô Vũ mới nhận ra cả bàn tay nàng dính đầy máu.

“Mặc dù vẻ ngoài của người trông khá ổn nhưng ta không thích hở tí là động tay động chân”, nói rồi Thẩm Nguyệt đã tiến lên một bước, phi tiêu sắc bén trong tay chạm vào trái tim Tô Vũ, chỉ cần nàng hơi dùng sức thì có thể đâm vào trong.

Góc áo hai người đều vung bay quấn chặt vào nhau trong cái nóng của lửa.

Ánh mắt Thẩm Nguyệt sáng rực nhìn hần mím môi hỏi: “Người là ai?”

Tô Vũ khẽ cười, khoảnh khắc thế gian tươi đẹp hiếm có, giọng nói dịu dàng động lòng người: “A Nguyệt, quả nhiên cô không nhận ra ta’.

“Bớt nói nhảm! Ta không chấp nhận sự tiếp xúc làm quen của người”.

Thấy sắc mặt nàng trắng bệch nhưng vẫn cố sức chống chọi, Tô Vũ bèn nói: “Là Liên Thanh Châu bảo ta đến cứu cô”.

Thẩm Nguyệt sững sốt, trong một giây nàng đã buông lỏng phòng tuyến của mình.

“Cô và đứa bé không sao chứ?”

Thẩm Nguyệt vẫn còn cảnh giác lắc đầu.

Tô Vũ nhỏ giọng nói: “Không sao là tốt, sức chịu đựng đã đến cực hạn rồi phải không?”

“Hả?”

Thẩm Nguyệt ngờ ngác ngẩng đầu lên, nhìn vào gương mặt Tô Vũ ở khoảng cách gần như thế, nàng cảm thấy người xa lạ này lại có một sự quen thuộc khó nói thành lời.

Có lẽ là vì hắn trông khá đẹp mắt, nhìn nhiều thêm một chút là có thể nhớ được khuôn mặt này, thế nên mới cảm thấy quen thuộc như thế nhỉ.

Chỉ là, rõ ràng hắn đang ở gần ngay trước mặt nhưng Thẩm Nguyệt lại thấy dáng vẻ của hắn ngày càng mờ nhạt dần, sau đó cả người nhẹ hẫng đi, ngã sang một bên.

Chính vì hắn nhắc đến tên của Liên Thanh Châu nên nàng mới chịu buông lỏng đề phòng xuống.

Lúc đó nàng nghĩ chắc có lẽ người này đáng tin.

Thần kinh căng chặt vừa thả lỏng, Thẩm Nguyệt quả thật đã sắp không chịu nổi nữa rồi, kiệt sức khiến nàng không chống đỡ được nữa.

Tô Vũ vừa hỏi thế, nàng cảm thấy linh hồn mình như bay ra khỏi cơ thể, không thể kiểm soát được cơ thể mình nữa.

Nàng mơ hồ có cảm giác mình được ai đó ôm lấy eo, ngã vào lòng người đó.

Vòng tay đó hơi lạnh, không giống như thường ôm người nào khác vào lòng.

94: Nàng Bồng Thấy Rất Yên Tâm

Giữa mùi máu tanh nồng nặc, nàng vẫn ngửi thấy rất rõ, ống tay áo của hắn phảng phất mùi trầm hương khiến trí tim người khác loạn nhịp.

Có lẽ nàng không nên ngủ say như vậy, nhưng ngay thời khắc đó, chẳng hiểu sao nàng bỗng thấy rất yên tâm.

Tô Vũ ôm lấy nàng, mái tóc dài sau lưng nàng nhẹ nhàng lướt qua khuỷu tay của hắn.

Sau đó hắn bế ngang hông nàng, để đầu nàng lặng lẽ ngã vào lòng ngực mình. Hắn đứng trên đỉnh núi nhìn ánh lửa dưới chân núi đang dần dần cháy lan lên ngọn núi.

Tô Vũ quay người đi xuống theo con đường ở trên núi còn lại, hắn trầm giọng nói: “Yên tâm ngủ đi, việc còn lại cứ giao cho ta”.

Sườn núi khuất nắng rất dốc, cho dù có đường xuống núi cũng không hề dễ đi.

Tô Vũ bế Thẩm Nguyệt chạy xuống núi nhanh như gió vậy, nơi nào hắn lướt qua, lá cây rung xào xạc.

Thẩm Nguyệt ngã người vào lòng hắn mà mơ mơ màng màng, cảm thấy cơ thể mình không ngừng chìm xuống, bên tai chỉ còn tiếng gió ù ù.

Nàng vô thức giơ tay ôm lấy vòng eo của Tô Vũ, như thể sợ Tô Vũ sẽ quăng nàng đi giữa đường vậy.

Ở bên này, một đội quan binh cuối cùng cũng xuyên qua rừng cây, chạy tới đỉnh núi.

Người đi đầu là Trần Như Lương, hắn ta mặc áo bông, dù đứng giữa ánh lửa vẫn tuấn tú và rạng ngời.

Vốn dĩ đêm nay hắn ta phải ở lại Phù Dung Uyển qua đêm cùng Liễu Mi Vũ.

Nào ngờ sau đó Ngọc Nghiên bất chấp tất cả mà xông vào Phù Dung Uyển, mất hồn mất vía quỳ trong viện cầu xin hắn ta giúp đỡ.

Thẩm Nguyệt mất tích, nàng bị cướp đi mất khi ở trong con ngõ. Khi đó bốn kiện phu phụ trách khiêng kiện mất mạng ngay tại chỗ.

Điều này không chỉ liên quan tới tung tích của Thẩm Nguyệt mà còn là một vụ án mạng. Tần Như Lương lập tức dẫn người tới hiện trường đi điều tra.

Cho dù Liễu Mi Vũ cực kỳ không muốn hấn ta rời khỏi Phù Dung Uyển, hấn ta vẫn phải ngon ngọt khuyên răn r ỡ mới ra ngoài.

Tần Như Lương vừa mới rời đi, sắc mặt Liễu Mi Vũ đã sa s ầm. Nàng ta hả hê nghĩ rằng, cho dù bây giờ hấn ta có ra ngoài đi điều tra, đợi khi tìm thấy Thẩm Nguyệt, nàng cũng bị giết hại thê thảm từ lâu r ỡ.

Cho dù là vậy, cứ coi như nàng ta mở lòng từ bi, cho phép Tần Như Lương đi nhật xác cho Thẩm Nguyệt.

Khi tới hiện trường, Tần Như Lương không phát hiện ra bất kỳ manh mối nào, lập tức cho người tới xem xét từng cổng thành.

Sau khi tốn kha khá thời gian, cuối cùng hấn ta cũng hay tin khi cổng thành sắp đóng lại vào lúc đêm xuống, một nhóm người rất khả nghi cưỡi ngựa kéo theo thùng xe ra khỏi thành.

Vì khi đó trong thành không bị giới nghiêm nên ở cổng thành không có quan binh kiểm tra.

Đêm xuống nên dấu tích người qua lại trên đường rất ít.

Tần Như Lương đuổi theo vết chân ngựa và dấu bánh xe mới đuổi tới tận chân núi này. Lòng hấn ta vẫn luôn thấp thỏm, nôn nóng, bồn chồn.

Càng đi về phía trước, hấn ta càng cảm thấy lo lắng cho Thẩm Nguyệt.

Cảm giác lo lắng này đúng là nực cười.

Hấn ta tự thuyết phục bản thân rằng, sở dĩ tâm trạng của hấn ta như thế hoàn toàn là bởi nếu Thẩm Nguyệt có mệnh hệ gì, hấn ta cũng sẽ phải gánh

tội.

Thẩm Nguyệt là công chúa nhưng bị bắt cóc ngang nhiên trong kinh thành, mà người làm tướng quân như hấn ta hoàn toàn bó tay chịu chết.

Sinh thần của thái hậu sắp đến rồi, toàn bộ thủ vệ của kinh thành do một mình hấn ta phụ trách. Nếu xảy ra chuyện vào thời điểm này, hoàng thượng và thái hậu sao có thể không hỏi tội hấn ta?

Nghĩ như vậy, Tần Như Lương cảm thấy hiển nhiên hơn nhiều. Thà rằng hấn ta tin mình sợ bị trách phạt, còn hơn tin rằng mình đang lo lắng cho an nguy của Thẩm Nguyệt.

Khó khăn lắm mới lên được trên núi, không ngờ cảnh tượng trên đỉnh núi khiến Tần Như Lương sững sờ.

Hang ổ trên núi đã cháy rụi thành một đồng hoang tàn, chỉ còn lại ánh lửa chưa kịp tắt hẳn, trên nền đất ngổn ngang toàn là thi thể, cảnh tượng vô cùng thảm khốc.

Tần Như Lương không khỏi biến sắc, lẽ nào có người khác đã tới nơi này trước hấn ta một bước sao?

Tần Như Lương dẫn theo quan binh lục soát kỹ càng từng tấc đất trên đỉnh núi.

Quan binh trả lời: “Khởi bẩm tướng quân, đã lục soát trên núi, không còn ai sống sót”.

Tần Như Lương hít một hơi thật sâu rồi hỏi: “Trong số những người chết, có nữ nhân nào đang mang thai không?”

“Tổng cộng bốn mươi ba người chết, không phát hiện nữ tử”.

Lúc này lại có một quan binh khác tới bẩm báo: “Tướng quân, trong căn nhà bị cháy rụi còn có một thi thể cháy đen khác”.

Tần Như Lương tiếp tục hít thật sâu, nhấc chân tiến vào căn nhà đã cháy đến mức chỉ còn trơ khung. Quan binh khiêng thi thể cháy đen đó tới trình diện trước mặt hắn ta.

Vừa nhìn đã biết là nam tử, không phải Thẩm Nguyệt.

Tần Như Lương bất giác lại thở phào một hơi.

Qua đi điều tra, mấy chục nhân khẩu trên ngọn núi này chính là đám sơn tặc luôn lẫn trốn ở vùng phụ cận, quan phủ nhiều lần bắt hụt.

Đám sơn tặc này to gan lớn mật, dám chạy tới kinh thành gây án, đã vậy còn bắt cóc ngay một công chúa.

Tần Như Lương không tìm thấy tung tích của Thẩm Nguyệt nên khá bức bối: “Lục soát, lục soát cẩn thận từng tấc đất trên ngọn núi này cho ta! Sống phải thấy người, chết phải thấy xác!”

Đám quan binh im lặng, đại khái biết rằng Tần Như Lương cần tìm một nữ nhân đang mang thai.

Còn về phần nữ nhân đang mang thai này rốt cuộc là ai, không ai dám đào sâu tìm hiểu.

Tần Như Lương không biết rốt cuộc kẻ nào đã tới ngọn núi này trước hắn, tiêu diệt sạch cả một ổ thổ phỉ. Nơi này bị kẻ đó tặng cho một mồi lửa, bây giờ muốn đi điều tra xem kẻ nào đã ra tay cũng không biết đi điều tra từ đâu.

Bây giờ hắn ta chỉ muốn tìm thấy tung tích của Thẩm Nguyệt, xem nàng còn sống hay đã chết.

Tiếc rằng Tần Như Lương lục soát ngọn núi này cả một đêm cũng không có thu hoạch gì.

Khi Thẩm Nguyệt mở mắt ra lần nữa, nàng phát hiện bản thân đang nằm trên giường, trong một căn phòng.

Gian phòng này là một gian phòng rất bình thường, song cửa, cánh cửa, bình phong và đồ đạc khác trong phòng đều được làm từ gỗ, nơi nào cũng toát lên vẻ yên tĩnh và bình lặng.

Một tấm rèm trúc buông xuống bên cửa sổ, cơn gió từ bên ngoài lọt vào loáng thoáng lẫn cùng mùi thơm tươi mới dịu lòng của trúc.

Tất cả trông có vẻ bình thường, nhưng vô cùng dễ chịu. Khi Thẩm Nguyệt cúi đầu trông thấy chăn gối trên giường được làm từ lụa tơ tằm thiên nhiên, khoe miệng nàng không khỏi giật giật.

Lắm tiền tới cỡ nào cơ chứ.

Nàng liếc mắt nhìn bầu trời bên ngoài, vẫn là một mảnh tối tăm.

Thẩm Nguyệt không biết mình đã ngủ bao lâu, thời gian này nàng ngủ rất say, bây giờ thể lực mới khôi phục hơn.

Nàng vẫn loáng thoáng nhớ tới nam nhân mặc đồ đen mà nàng đã gặp trước khi tiếp đi, chính hắn đưa nàng tới đây ư?

Hắn nói Liên Thanh Châu bảo hắn đến, nhưng nơi này hình như không phải nhà của Liên Thanh Châu.

Khi nàng đang hoài nghi thì một bóng người bước tới trước cửa, chậm rãi đẩy cửa tiến vào.

Tô Vũ ngược mắt lên thấy Thẩm Nguyệt đang ngồi trên giường, hai người lặng lẽ nhìn nhau một lúc lâu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 95-96: Tập Làm Quen - Chúng Ta Đâu Có Thân Thiết Đến Vậy

95: Tập Làm Quen

Hắn đi vào trong phòng, tay xách theo một hòm thuốc, thản nhiên như không mà ng ỡ bên giường của Thẩm Nguyệt, bàn tay thon dài đẹp đẽ mở chốt hòm thuốc.

Với bàn tay mịn màng đó, đến cả bộ chốt tinh tế kia cũng đắm đi vài ph ần.

Thẩm Nguyệt liếc mắt nhìn hòm thuốc, thấy đ ồ đạc ở bên trong rất đ ầy đủ.

Tô Vũ đi ền đ ạm hỏi: “Sao không ngủ thêm một lát, cảnh giác đến vậy à?”

Thẩm Nguyệt đánh giá hắn, thấy hắn vẫn mặc bộ đ ồ đen kia, vết máu không cẩn thận bắn lên mặt còn chưa kịp lau, chắc hắn vừa mới quay về không lâu, chưa kịp để tâm đến mấy thứ này.

Tô Vũ bận rộn sắp xếp dược liệu, không có thời gian quan tâm chính mình.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Ngươi và Liên Thanh Châu có quan hệ gì?”

Tô Vũ buột miệng đáp: “Cô đoán xem”.

“Bằng hữu?”

“Đoán lại đi”.

“Thuộc hạ? Huynh đệ? Long dương chi luyến?”

“Thôi thì đừng đoán nữa”.

Bàn tay mát lạnh của hắn nắm chặt cổ tay của Thẩm Nguyệt, cảm giác như chạm vào ngọc.

Thẩm Nguyệt nhú mày, định rút tay về theo bản năng.

Không ngờ lực đạo trên tay Tô Vũ không cho phép nàng nghi ngờ.

Ngón tay của hắn gạt những ngón tay của Thẩm Nguyệt ra, để lộ da thịt trong lòng bàn tay của nàng.

Vết thương do dao ở lòng bàn tay của nàng vốn đã sâu, sau vì bị nàng giày vò một phen mà vết thương không thể nào nhìn nổi.

Thẩm Nguyệt hít một hơi thật sâu, khi Tô Vũ dùng vải bông lau nhẹ thì “shh” một tiếng.

“Đau lắm à?”

“Người biết rõ mà còn hỏi sao?”

Tô Vũ đáp: “Đúng vậy”.

Thẩm Nguyệt ôm cục tức trong lòng, ghen ở lồng ngực vô cùng khó chịu: “Thế thì bây giờ ta đang rất đau, người định thế nào hả?”

Tô Vũ liếc mắt nhìn nàng rồi thản nhiên nói: “Ta chỉ có thể nói công chúa hãy cố chịu, ta cũng không thể chịu đau thay cô được”.

Thẩm Nguyệt đột nhiên thấy bức mình vô cùng: “À, ta phát hiện mấy kẻ chữa bệnh cứu người như các người làm người ta rất bức mình đấy nhé, người không thể an ủi người bệnh một chút à?”

Thế là Tô Vũ an ủi nàng: “Đừng tức giận, tức giận sẽ không tốt cho đứa trẻ”.

Thẩm Nguyệt càng thêm buồn bức: “Người biết cách an ủi người khác thật đấy”.

Tô Vũ đột nhiên bật cười thành tiếng.

Âm thanh này vang vọng trong căn phòng, lọt vào tai của Thẩm Nguyệt, tựa như khúc nhạc triền miên và xúc động nhất trên thế gian.

Tô Vũ nói: “Xong rồi”.

Thẩm Nguyệt nghe vậy cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình, bất tri bất giác phát hiện ra Tô Vũ đã xử lý xong vết thương, bôi thuốc và băng bó cho nàng từ bao giờ.

Hóa ra này giờ hẳn cố tình di dời sự chú ý của nàng?

Khi nói chuyện với hắn, nàng quên mất cơn đau trên tay rồi.

Tô Vũ nặn ra một ít dược cao trắng muốt, chẳng buồn liếc mắt nhìn Thẩm Nguyệt, bôi thuốc lên vết thương trên mu bàn tay và cánh tay cho nàng: “Trên người còn chỗ nào khác bị thương không?”

Thẩm Nguyệt vặn hỏi: “Có thì sao mà không có thì sao?”

Bàn tay của Tô Vũ khựng lại, thẳng thừng đáp: “Có thì chữa y phục, không có thì không chữa”.

Thẩm Nguyệt ghen hờn hai lần, tức giận nói: “Không có!”

Từ khi nàng xuyên không tới đây, toàn là nàng làm người khác ghen hờn, đâu từng có ai làm nàng ghen hờn.

Người này làm người ta tức chết.

Hắn lúc nào cũng tằm tằm một nụ cười thoáng qua, tuy rằng đẹp trai đến mức quá đáng, nhưng cũng thiếu đòn thật sự.

Thẩm Nguyệt thoáng động lòng, nàng hỏi: “Người tên là gì?”

“Tô Vũ”, Tô Vũ nheo mắt nhìn nàng: “Nhiều ngày không gặp, tính tình cô thay đổi rất nhiều”.

“Trước kia người biết ta à?”

“Đâu chỉ là quen biết”.

“Thế người rốt cuộc là ai, thân phận thế nào?”, Thẩm Nguyệt hoàn toàn không có ấn tượng với cái tên này, càng không biết gì về con người hắn.

“Nghe nói cô mất trí nhớ rồi, chuyện này để lại cho cô từ từ nghĩ”, Tô Vũ nói: “Trong thời gian mang thai, cô nên thường xuyên rèn luyện trí não, nếu không sau này dễ bị ngốc”.

A, tên Tô Vũ này!

Nàng có thể giơ chân đạp hắn một cái không?

Thẩm Nguyệt giận dữ lườm hắn: “Người mới ngốc ấy! Ta hỏi người câu cuối cùng”.

Nói rồi nàng đột nhiên ghé tới gần, đột ngột giơ bàn tay nguyên vẹn còn lại túm lấy cổ áo của Tô Vũ, kéo hắn tới trước mặt mình.

Thẩm Nguyệt đảo mắt nhìn hắn, sau đó ghé tới gần hắn hít hít người.

Tô Vũ sửng sốt, giọng nói cực kỳ vui tai: “Thật không ngờ, cô còn có sở thích này”.

Thẩm Nguyệt nói: “Mùi của trần hương quả nhiên là toát ra từ trên người người”, nàng nhìn chằm chằm vào đôi mắt hẹp dài sâu hun hút của hắn: “Người nửa đêm hôm đó chui vào phòng ta, có phải người không?”

“Đêm nào cơ?”, Tô Vũ thông dong hỏi lại.

“Hôm ở nhà Liên Thanh Châu ấy!”

Tô Vũ tỏ ra nghiêm túc hẳn tưởng một phen, sau đó mỉm cười nhìn Thẩm Nguyệt: “Hôm nào ở nhà Liên Thanh Châu?”

Thẩm Nguyệt cắn răng, hấn lại nhàn nhã hỏi: “Trông ta là người tùy tiện đến thế à?”

“Ai mà biết được!”, Thẩm Nguyệt đáp: “Người đừng giả ngốc, ta biết đó là người.

Nửa đêm nửa hôm người vào phòng ta làm gì?”

Tô Vũ thản nhiên như không, phẩy phẩy y phục, nhàn nhã đứng lên, lọn tóc sau gáy rơi xuống vai, thêm cho hấn chút dịu dàng.

Tô Vũ hỏi: “Cô chắc chắn như thế, chứng cứ đâu? Cô tận mắt trông thấy à? Nếu tận mắt trông thấy, chẳng phải đã biết mà còn hỏi sao, nếu không tận mắt trông thấy thì đừng khẳng định như vậy”.

Tô Vũ bây giờ đòi nàng lấy ra chứng cứ, Thẩm Nguyệt không có cách nào đối phó với hấn.

Hấn thu dọn hòm thuốc, quay người định bỏ đi, đi tới cửa còn quay đầu cười với Thẩm Nguyệt, nghiêm túc nói: “Ừm, thay vì nghĩ những chuyện linh tinh đó, chi bằng đi điều trị vết thương”.

Gương mặt đó, nụ cười đó, so với Tần Như Lương hoàn toàn không cùng đẳng cấp, hiểu không...

Nhưng đứng trước sắc đẹp, nàng phải có giới hạn và nguyên tắc! Đâu thể dễ dàng bị kẻ này mê hoặc như thế được!

Thẩm Nguyệt nói vọng theo bóng lưng hấn: “Linh tinh cái đầu người!”

Tô Vũ ra ngoài được một lát rồi quay lại.

Lần này hấn thay y phục, trên người còn khí tức nửa khô nửa ẩm, chắc hấn là vừa mới tắm qua.

Khi tiến vào, hấn mang theo vài món ăn.

Tô Vũ bưng một bát cháo, một tay cầm theo chiếc thìa sứ, thong thả múc một thìa cháo đưa tới bên miệng Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt ngoảnh mặt đi: “Ta không quen được nam nhân khác hầu hạ”.

Tô Vũ đi kèm nhiên đáp: “Nhưng ta nghe Liên Thanh Châu nói, đợi khi nào có tiền rồi cô còn muốn nuôi một đống nam sủng muôn hình vạn trạng.

Ta nghĩ cô nên quen với việc được nam nhân hầu hạ trước đã”.

Thẩm Nguyệt lật bàn: “Người với Liên Thanh Châu là long dương chi luyện phải không? Tại sao chuyện gì hấn ta cũng nói với người vậy?”.

96: Chúng Ta Đâu Có Thân Thiết Đến Vậy

“Ăn chút gì trước đi, lát nữa còn phải uống thuốc đấy”, Tô Vũ nhìn không giống người sẽ chăm sóc người khác, nhưng tình hình bây giờ khác biệt, tay của Thẩm Nguyệt không tiện.

Thẩm Nguyệt bị thương ở đúng tay phải.

Thẩm Nguyệt đoạt lấy thìa trên tay hấn, nói: “Đề ta tự làm”.

“Nếu thế thì cô phải tự làm hết đấy, tự bưng bát luôn nhé”.

“Tự bưng thì tự bưng”, Thẩm Nguyệt tự cho là bản thân không yếu đến mức đó, đặt thìa ở một bên, tay trái bưng cháo lên húp luôn.

Cũng may là Tô Vũ đã làm mát cháo, nhiệt độ vừa phải.

Nhìn bát cháo có vẻ rất bình thường, nhưng vừa nếm thì đã cảm nhận được mùi thuốc thơm, tan ngay trong miệng, không biết đã phải ninh bao nhiêu lâu mới được.

Tô Vũ rót thêm nước vào trong cốc, nói: “Ăn xong thì súc miệng đi, ta lấy thuốc cho cô”.

Chờ Tô Vũ bung thuốc vào thì Thẩm Nguyệt đã súc miệng xong.

Thuốc này vừa nấu xong, vẫn hơi bỏng, Tô Vũ cầm thìa đảo quanh.

Thẩm Nguyệt nhìn hấn, hỏi: “Người không thể mời một đại phu nghiêm chỉnh đến bắt mạch bốc thuốc cho ta à?”

Tô Vũ nâng cao âm cuối: “Cô cảm thấy ta chưa đủ nghiêm chỉnh à?”

Thẩm Nguyệt néo thái dương: “Ta đang bảo người mời đại phu, người rốt cuộc có nắm được trọng điểm không thế?”

“Ta hiểu sơ v`ềy thuật mà”.

“Hiểu sơ là hiểu được mấy phần?”

Tô Vũ suy nghĩ, nói: “Khiêm tốn mà nói thì là chín phần”.

Thẩm Nguyệt muốn thổ huyết: “Tô công tử, người khiêm tốn thật đấy! Vậy người chẩn bệnh cho ta xem đi, rốt cuộc là ta không khỏe ở đâu?”

Tô Vũ nói: “Lúc cô ngủ thì ta đã khám r`õ, yên tâm, tối nay hữu kinh vô hiểm, chỉ là vết thương ngoài da thôi”, Tô Vũ ngừng một chút r`õ nhìn nàng: “Đứa bé vẫn ổn, nhưng khó tránh khỏi chút sợ hãi, uống thuốc để ổn định là được”.

Hiếm khi nghe được một vài câu nghiêm túc của hấn như thế, Thẩm Nguyệt cuối cùng cũng được yên lòng.

Nàng cúi đầu sờ bụng, đứa bé không sao là tốt r`õ.

Tô Vũ nhìn thần thái dịu dàng của nàng, ánh mắt như cháy lên.

Thẩm Nguyệt gửi thử thuốc mà Tô Vũ chuẩn bị, đúng là phương thuốc bổ để củng cố thai khí, nên không ngại ngần mà uống sạch.

Tô Vũ không biết lấy dược cao ở đâu ra, bôi vào đầu ngón tay r`õ nói: “Trong miệng cô có vết sưng, có muốn thoa một chút cho nó xẹp lại

không?”

Thẩm Nguyệt lắc đầu: “Ngủ một giấc là khỏe ấy mà”.

Thẩm Nguyệt khẽ nhướng mày, nói: “Cũng đúng”.

Nói xong, hấn khom người xuống trước mặt Thẩm Nguyệt, duỗi ra ngón trở dính dụa cao, đặt trước miệng Thẩm Nguyệt: “Há ra nào”.

Thẩm Nguyệt như gặp phải đại địch, nhúu mày nói: “Làm cái gì đấy?”

Tô Vũ: “Vết sưng trong miệng cô bị rách, ta bôi thuốc cho cô”.

Thẩm Nguyệt khẽ co quắp khoe miệng, nhìn dụa cao trên ngón tay Tô Vũ, âm trần nói: “Đừng bảo là người định cho tay vào miệng ta để bôi thuốc nhé?”

Tô Vũ nói với vẻ đương nhiên: “Sao lại không?”

Thẩm Nguyệt cảm thấy nàng tuyệt đối không hợp bát tự với cái người này.

Thẩm Nguyệt chính nghĩa nói: “Bà đây không bôi”.

Tô Vũ cũng không giận, nói: “Ừ, không bôi thì thôi”.

Hấn ng ẩ dậy, dừng một chút r ẩ tốt bụng nhắc nhở: “Cô có biết là nếu vết thương trong miệng không khép lại thì sẽ khiến miệng bị loét không?”

Thẩm Nguyệt: “...”

“Nếu miệng bị loét thì sẽ khó khỏi lắm đấy, ăn gì cũng không ngon, chỉ khẽ đụng tới là đau nhức vô cùng”.

Thẩm Nguyệt không khỏi le đầu lưỡi ra chạm vào vết sưng trong miệng, nơi đó đúng là đã toét ra, khẽ chạm vào là đau.

Tô Vũ giảo hoạt nói: “Nhất là đầu lưỡi vô tình chạm vào thì sẽ càng thêm nghiêm trọng”.

“Người thôi đi”, Thẩm Nguyệt nói: “Ta tự bôi được chưa?”

Tô Vũ hỏi: “Thế cô đã rửa tay chưa?”

Thẩm Nguyệt: “...”

Cho nên cuối cùng, Tô Vũ vẫn cúi người trước mặt nàng, bàn tay khẽ nâng cằm nàng lên, bảo nàng há miệng.

Thẩm Nguyệt có chút sững sờ, rốt cuộc nàng sao thế này?

Có thể là vì... bị loét miệng đúng là không tốt, mà nàng thì chưa rửa tay thật...

Môi nàng khẽ nhếch, Tô Vũ vươn ngón tay vào miệng nàng, chạm vào vết thương trong miệng. Dược cao bôi lên miệng vết thương, vừa nhẹ vừa nhột.

Đầu ngón tay của hắn xen lẫn mùi thuốc, thông qua vị giác truyền tới lỗ mũi.

Thẩm Nguyệt duy trì tư thế này với bộ dáng cả đời này không còn gì luyến tiếc, ngược lên nhìn mặt của Tô Vũ.

Hắn cúi đầu xuống, hai người chỉ cách nhau vài gang tấc, hắn thở vào góc mặt nàng, nhẹ nhàng như lông vũ, mang theo một mùi riêng đặc trưng.

Sự thanh nhàn này nhìn vô cùng phù hợp với vẻ thong dong và ưu nhã của hắn.

Tô Vũ bỗng nhiên hỏi: “A Nguyệt, có thấy ta đẹp trai hơn Trần Như Lương không?”

Thẩm Nguyệt thuận miệng nói: “Người lấy bản thân so với Trần Cầu, không thấy tự hạ thấp thân phận à?”

Tô Vũ sừng sốt, sau đó bật cười, cả căn phòng như sáng lên.

“Sau này đừng có gọi ta là A Nguyệt nữa, chúng ta đâu có thân thiết đến vậy”.

Tô Vũ yếu ớt nhìn Thẩm Nguyệt, Thẩm Nguyệt bị ánh mắt thâm thúy như bầu trời của hắn làm cho tim đập thình thịch.

Tâm mắt hắn chậm rãi di chuyển xuống, dừng lại trước làn môi đỏ thắm của nàng, rồi nói: “Hóa ra là chúng ta không thân, không sao, sau này sẽ từ từ thân thôi mà”.

Hắn rút ngón tay, đứng dậy, lau đi nước bọt trong tay, động tác vẫn ưu nhã như vậy.

Thẩm Nguyệt lập tức có cảm giác lông tơ cả người dựng ngược lên, giống như một con mồi bị theo dõi vậy.

“Cô nghỉ đi, sắc trời cũng muộn rồi”.

Lúc Tô Vũ đi ra ngoài thì Thẩm Nguyệt hỏi: “Ta đang ở đâu đây?”

Tô Vũ quay người lại, cười nhạt một tiếng: “Ở nhà ta”.

Thẩm Nguyệt tỏ ra vô cùng nghiêm túc: “Ta muốn gặp Liên Thanh Châu”.

“Chắc giờ hắn đang ngủ rồi”.

“Ngủ ở nhà người ta không quen, giờ ta muốn đến nhà của Liên Thanh Châu”.

Tô Vũ: “Ban này cô ngủ say lắm mà? Có mất ngủ hay không thì chờ qua đêm nay đã, sáng mai nói tiếp”.

Sau khi Tô Vũ đi, Thẩm Nguyệt bực bội nằm xuống giường suy nghĩ, hình như tối nay khí thế của nàng không được ổn, sao cứ luôn bị Tô Vũ áp chế nhỉ?

Không được, ngày mai nàng phải gỡ gạc lại!

Thâm Nguyệt nghĩ đến chuyện xảy ra tối nay rồi ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Nhưng sự thực đã chứng minh, nàng thật sự ngủ rất say khi ở nhà của Tô Vũ!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 97-98: Người Thích Ta À - Tra Xét

97: Người Thích Ta À

Sáng hôm sau, lúc dùng điểm tâm, Thâm Nguyệt vẫn còn đang ngái ngủ.

Điểm tâm ở nhà Tô Vũ rất thanh đạm, nhưng đều được đi đầu phối tỉ mỉ, vô cùng thích hợp cho phụ nữ có thai như nàng.

Thâm Nguyệt và Tô Vũ ngồi trước bàn ăn, nàng ăn được vài miếng thì nói luôn câu đầu tiên trong ngày: “Tối qua ta ngủ không được ngon”.

Tô Vũ ngừng đầu lên nhìn nàng: “Vậy hả? Ban nãy lúc đi vào viện của cô để gọi cô dậy ăn cơm thì ta còn nghe thấy tiếng ngáy của cô đấy”.

“...”

Thâm Nguyệt quyết định không vòng vo với hắn nữa, đi ngay vào điểm chính: “Ta muốn gặp Liên Thanh Châu, bây giờ chắc hắn đã tỉnh rồi, người gọi hắn đến đây ăn điểm tâm cùng đi”.

Tô Vũ bình thản nói: “Hắn chắc không rảnh đâu, từ đêm qua đến sáng nay, Tần Như Lương đã lùng sục cô khắp kinh thành, đoán chừng hôm nay sẽ đến đập cửa nhà Liên Thanh Châu đấy”.

Thâm Nguyệt nhíu mày nói: “Tần Như Lương tìm ta á? Cũng phải, ta đây tự nhiên mất tích không duyên cớ, hắn ta cũng phải làm bộ đi tìm chứ”.

Tô Vũ không nói gì.

Nhưng lần này không giống ngày xưa, Tần Như Lương lần này có vẻ lo lắng hơn bình thường.

Thâm Nguyệt lại nói: “Vậy sao người không đưa ta quay về?”

“Không vội, chờ dưỡng cho cô ổn định thêm đã rồi quay về sau”.

Nhà Tô Vũ không lớn, đi dạo nửa ngày là hết.

Mấy cái viện và sân đình đều rất yên tĩnh, chắc là vì chủ nhân nó như vậy, nên không giống những nơi khác.

Nhưng đi dạo mãi cũng chán chứ.

Thẩm Nguyệt đã ở đây hai ngày rồi, có vẻ Tô Vũ không có dự định đưa nàng về hay sao ấy! Liên Thanh Châu cũng không thấy bóng dáng đâu!

Thẩm Nguyệt hoài nghi là nàng vẫn đang bị bắt cóc, chẳng qua là đổi địa điểm thôi.

Nàng không thể nhịn được nữa, đi tìm Tô Vũ nói cho ra nhẽ.

“Có phải người định cứ giam giữ ta mãi thế này không?”, Thẩm Nguyệt hỏi.

“Sao cô lại nói thế?”

“Vậy sao người không cho ta về?”

“Đại khái là chưa đến lúc”.

Trong buổi chiều sáng nay, chuyện công chúa Tĩnh Nguyệt mất tích cũng không thể che giấu được, Tần Như Lương bị hoàng đế mắng cho mướt mặt.

Hoàng đế yêu cầu Tần Như Lương nhất định phải tìm được tung tích của công chúa.

Sống hay chết thì cũng phải đưa ra được một câu trả lời.

Nếu không cứ không rõ tung tích thế này thì sao hoàng đế có thể yên tâm.

Bởi vì mọi chuyện xảy ra quá đột ngột nên cần phải bố trí thủ vệ trong kinh một lần nữa.

Thẩm Nguyệt nhếch môi, híp mắt dò xét Tô Vũ: “Người thừa nhận đi, người có ý khác nữa đúng không”.

Hai người đứng trong đình viện, rừng trúc xào xạc sau lưng, khe tạo ra tiếng gió.

Tô Vũ chấp tay sau lưng, nhìn người phụ nữ bụng bự trước mặt.

Thẩm Nguyệt nhích về phía hần, khe mũi của hần, lại tự tin tràn đầy: “Người coi ta là kẻ ngu à.

Đây là mùi trâm hương, không thể thay đổi, nhưng nếu xịt vào thân thể mỗi người thì khí tức sẽ khác biệt, không phải cùng một mùi trâm hương nữa.

Mùi trâm hương mà ta ngửi được đêm đó chính là mùi trên người người!”

Nàng ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Tô Vũ: “Lần trước người không trả lời ta, nhưng lần này có giỏi thì trả lời đi, đúng hay không?”

Tô Vũ nhìn nàng thật lâu rồi cười nói: “Ngay cả mùi trên người ta thế nào mà cô cũng nhớ rõ, có phải là cô luôn nhung nhớ ta, có ý với ta đúng không?”

Thẩm Nguyệt cười khẩy: “Tô Vũ, nói lại cho rõ, là người đi vào phòng ta, bắt ta ở nhà của người, ta nên hỏi người câu này mới đúng”.

Tô Vũ híp mắt.

Thẩm Nguyệt liếc hần, không tìm không phổi hỏi: “Có phải người thích ta không?”

Tô Vũ buồn cười nói: “Nếu thế thật thì cô định làm gì?”

Thẩm Nguyệt bật cười: “Hừ, nói như thật ấy nhỉ, chưa nói đến ta đang là phụ nữ có thai, nếu đáng vẻ ta xinh đẹp thì còn được, nhưng giờ dung

mạo ta đang bị hủy, đầu óc người có phải... Ui cha, đau quá, con mẹ nó chứ!”

Thẩm Nguyệt còn chưa nói xong thì đã phẫn nộ giơ tay che mặt.

Lúc nhìn Tô Vũ thì hắn đã cảm vết sẹo giả của nàng trên tay.

Tô Vũ tràn đầy ý cười, thừa dịp nàng không chú ý thì xé hết số sẹo giả còn lại.

Gương mặt hoàn hảo của nàng đã lộ ra trước mắt Tô Vũ.

Tô Vũ hỏi: “Xấu chỗ nào? Ta thấy cô nhìn rất được mà”.

“Mẹ nó, sao người lại biết?”

Tô Vũ chậm rãi nói: “Bởi vì được cao mà Liên Thanh Châu đưa cho cô là do ta phối.

Sẹo này làm không thật chút nào, để lần sau ta làm cho cô mấy cái”.

Thẩm Nguyệt kinh ngạc vô cùng, nói vậy thì y thuật của người này đúng là hơn hẳn trình độ của đại phu bình thường.

Thẩm Nguyệt lấy lại sẹo giả, thuần thực dán lại lên mặt, hừ một tiếng: “Người vừa đẹp trai lại giỏi y thuật như người mà thật sự thích ta thì chẳng phải ta rất lời hay sao? Đừng vội, chờ ta đẻ con xong thì sẽ bao nuôi người nhé”.

“Ta đất lắm đấy”.

“Không sợ, ta sẽ cố gắng kiếm tiền.

“Ta cũng rất dễ ghen tuông”.

“Không sợ, ta sẽ mưa móc rải đều”.

Tô Vũ không coi là thật, chỉ mỉm cười không đáp, hẳn biết Thâm Nguyệt chỉ trêu vạ thôi.

Thâm Nguyệt cũng không nói thật mà chỉ nói đùa.

Nàng biết Tô Vũ sẽ không thật sự thích mình.

Nhưng Thâm Nguyệt lại thấy rất thư thái, cuối cùng nàng cũng báo được mối thù tối hôm qua Tô Vũ chế nhạo mình.

Chưa hết một ngày, Liên Thanh Châu cuối cùng cũng xuất hiện.

Vừa xuất hiện, hẳn đã bất đắc dĩ nói: “May là công chúa không ở trong nhà tại hạ, hai ngày nay tướng quân đều đến làm phiền tại hạ đây này”.

Thâm Nguyệt đang uống canh ngọt thì hơi run chân: “Hắn không uống thuốc trước khi ra ngoài à?”

“Ai mà biết chứ”.

Nghe nói Tần Như Lương lục soát cả nhà Liên Thanh Châu nhưng vẫn không tìm được ai, đến lúc ấy mới chịu thôi.

Liên Thanh Châu nhìn Tô Vũ, lại nhìn Thâm Nguyệt, cười hỏi: “Công chúa ở đây đã quen chưa?”

Tô Vũ uống trà như không có việc gì.

Thâm Nguyệt nói: “Người bạn này của người bình thường nói chuyện không gọi đòn thì ta cũng thấy quen đấy”.

Mọi chuyện ăn, ở mà Tô Vũ chuẩn bị cho nàng đều vô cùng chu đáo, cái này Thâm Nguyệt không chê được.

98: Tra Xét

Tô Vũ thả chén trà trong tay xuống, nói: “Cô ăn nhà ta, ở nhà ta, lại còn khó chịu với những gì ta nói à?”

“Liên hồly, người xem, hẳn bắt đầu rồi đấy!”

Liên Thanh Châu ho khan mấy tiếng, nghĩ thầm sự phụ thế này đã là khách khí lắm rồi. Cũng may là công chúa mất trí nhớ, chứ nếu là trước kia thì nàng đâu có nói chuyện với sự phụ như thế này.

Tô Vũ nói: “Thanh Châu, chuẩn bị đi, chiều tối nay đưa công chúa về”.

Thẩm Nguyệt thấy Liên Thanh Châu muốn đi chuẩn bị, bèn hỏi: “Ngọc Nghiên sao rồi?”

Liên Thanh Châu đáp: “Công chúa yên tâm, nàng ta không sao. Hôm ấy nàng ta bị kiêu đầy ngã nên ngất luôn, thành ra tránh được một kiếp.

“Không sao thì tốt rồi”, Thẩm Nguyệt yên lòng.

“Chẳng qua là sau khi biết công chúa xảy ra chuyện thì Ngọc Nghiên rất kích động, còn mặc kệ tất cả mà về phủ tướng quân, muốn Tần tướng quân ra ngoài cứu công chúa về”.

Đêm hôm đó, nhóm người đi lên núi đúng là do Tần Như Lương dẫn đầu.

Thẩm Nguyệt nói: “Người đã nói cho Ngọc Nghiên biết là ta vẫn ổn chưa?”

“Ta đã thông báo rồi, nàng đang ngày đêm trông ngóng đón công chúa về đây”.

Thẩm Nguyệt cảm thấy ấm áp, nhất thời cũng muốn nhanh đi về Tiêu nha đầu kia không biết đã khóc đến mức nào rồi.

Mọi người nhất trí nói lời khai giống hệt nhau theo sự sắp xếp của Liên Thanh Châu và Tô Vũ.

Không thể để lộ ra việc Thẩm Nguyệt ở bên ngoài hai ngày, bèn nói là đêm đó có một nhóm giang hồ du hiệp xông tới, giết chết hàng ổ sơn tặc rồi cứu Thẩm Nguyệt xuống núi.

Nhưng khi ấy Thẩm Nguyệt hôn mê bất tỉnh, nên được đưa đến một trấn bên ngoài kinh nghỉ ngơi hai ngày, rồi hôm nay mới bình yên quay về.

Lúc chạng vạng, một cỗ xe ngựa dừng ở cửa sau, Thẩm Nguyệt sẽ được những người Tô Vũ tin tưởng lựa chọn đưa về phủ tướng quân.

Thẩm Nguyệt quay người lên xe ngựa, nàng và Tô Vũ mới tiếp xúc được hai ngày, nên cũng chẳng có lưu luyến gì.

Sau khi chào tạm biệt, nàng cũng không thèm quay lại nhìn.

Tô Vũ mặc áo xanh, sợi tóc như mực kéo dài sau ót, khoan thai đứng trong khung cửa, ngó đá xanh phía sau làm nổi bật lên dáng vẻ của hắn, tĩnh mịch vô cùng.

Tô Vũ nhìn nàng lên xe ngựa rồi buông rèm xuống.

Cách lớp rèm, Tô Vũ khẽ nói với Thẩm Nguyệt: “Đi đường cẩn thận”.

Rõ ràng hai ngày trước có thể đưa nàng về nhà, nhưng vẫn muốn giữ nàng thêm hai ngày. Nhưng dù thế thì nàng cũng không thể ở đây mãi được, cuối cùng nàng vẫn sẽ rời đi.

Đợi đến khi Thẩm Nguyệt đi xa, Tô Vũ mới quay người vào cửa, hỏi Liên Thanh Châu: “Nói xem, về chuyện A Nguyệt bị bắt, người đã tra được những gì?”

Hai ngày này, Liên Thanh Châu cũng không nhàn rỗi, hắn tận lực đi điều tra tỉ mỉ căn hậu quả của việc này.

Liên Thanh Châu nói: “Là học trò sơ ý nên mới khiến chúng thừa dịp, quả thật là có người đã mua chuộc đám sơn tặc ngoài thành, muốn đưa công chúa vào chỗ chết”.

Tô Vũ chưa nói vội, chờ Liên Thanh Châu tỉ mỉ kể.

“Hôm đó có người từ phủ tướng quân đến truy vấn lời, nói công chúa có việc cần gặp học trò, cho học trò phái kiện đến đón, nhưng sau đó học trò

hỏi Ngọc Nghiên thì mới biết là công chúa không hề cho ai đi đến truy vấn lời, cứ tưởng là học trò có chuyện cần hỏi”.

“Người kia không phải người trong phủ tướng quân mà là giả mạo”.

Tô Vũ bình tĩnh nói: “Tìm được hấn ta chưa?”

“Đã tìm được ạ, hấn ta bị người chỉ điểm. Học trò đã cho họa sĩ đi vẽ lại người mà hấn ta miêu tả”, nói rồi, Liên Thanh Châu đưa ra một xấp tranh.

Tô Vũ đứng yên trong viện, khẽ dùng chân, ngón tay mở giấy vẽ ra, thấy một người trong bức tranh, im lặng không nói gì.

Bức họa này vẽ ra từ miêu tả của người khác, nét vẽ thô sơ, lại thêm ký ức của người miêu tả không được rõ ràng, nên rất nhiều điểm đều hơi mờ hồ.

Tô Vũ nheo mắt, bên trong con người an tĩnh là mấy phần thâm sâu.

“Sự phụ có nhận ra hấn ta không ạ?”

Tô Vũ xếp lại tranh theo thứ tự ban đầu như không có gì, rồi quay người vào phòng.

Hấn không nói lời nào, tiện tay trái một tờ giấy trên bàn, khẽ cầm bút nhuộm mực, rồi phác họa ra một hình dáng.

Liên Thanh Châu đứng bên cạnh yên lặng quan sát, Tô Vũ vẽ vô cùng tinh tế, có thể thấy được từng cảm xúc tinh tế của người trong bức họa kia.

Tô Vũ đặt bút xuống, để cho gió thổi khô vết mực.

Hấn nói: “Mang tranh này đi hỏi kẻ giả mạo kia xem, rốt cuộc có phải kẻ này không. Nếu hấn ta xác định thì cũng không cần giữ lại nữa, phòng trường hợp có người tra hỏi hấn ta.

“Học trò hiểu rồi ạ”.

Kết quả kẻ giả mạo kia thấy bức tranh kia thì xác nhận kẻ sai bảo hấn ta chính là người trong bức họa.

Sau đó, Tô Vũ chỉ cho Liên Thanh Châu mấy phủ trách, bảo hấn đến chào hỏi, thuận tiện lôi kéo quan hệ.

Liên Thanh Châu là thương nhân, để đứng vững gót chân ở kinh thành thì việc thiết lập quan hệ là chuyện quá bình thường.

Nếu như không phải mang theo thư tiến cử mà Tô Vũ viết thì hấn cũng đã bị rất nhiều quan viên chính trực từ chối ở ngoài cửa rồi.

Những quan viên mà Tô Vũ bảo Liên Thanh Châu đến tìm, đọc được thư tiến cử của Liên Thanh Châu thì thái độ lập tức thay đổi.

Đó là vì Tô Vũ trước giờ không hề đích thân qua lại với bất kỳ quan viên nào.

Trong triều nhìn thì sóng yên gió lặng, nhưng không biết có bao nhiêu người đang ắp núp chờ thời cơ.

Tô Vũ bây giờ phất áo ng ẩ bên rừng trúc, bốn phía một mảnh xanh tươi, góc áo trắng nhạt của hấn khẽ đung đưa trong rừng trúc xào xạc tiếng gió.

Lá trúc chập chờn không ngừng, công tử như ngọc, thế gian vô song.

Tô Vũ bình tĩnh ng ẩ, tóc dài không buộc, sợi tóc đen như mực đổ xuống vạt áo trắng nhạt.

Hấn hơi cúi đầu, buông thông mi mắt, bàn tay với khớp xương rõ ràng c ần một đoạn lông trúc vừa mới bẻ, một tay c ần đao tỉ mỉ khắc, tạo ra một cây sáo trúc tinh xảo.

Áo trắng trải thành tầng trên lá trúc, hấn cong một chân, ung dung thổi sáo.

Lúc Liên Thanh Châu đi vào rừng trúc thì đã gặp cảnh tượng này, nhìn còn đẹp hơn cả trong tranh, nhất thời không dám đi lên quấy rầy.

Tiếng sáo vừa dứt, Tô Vũ giương mắt hỏi: “Có kết quả gì chưa?”

Liên Thanh Châu gật đầu nói: “Sư phụ dự liệu như thần, học trò thăm viếng mấy vị đại nhân từng quen biết với Liễu tướng của tiên tri ầu. Người mà sư phụ vẽ cũng đã đến nhà họ chào hỏi, nên họ vừa nhìn đã nhận ra đây chính là trưởng tử của Liễu tướng, Liễu Thiên Hạc”.

Tô Vũ không hề bất ngờ, nói: “Mục đích của hấn ta là gì?”

“Sắp đến thọ đản của thái hậu nên Liễu Thiên Hạc muốn vào cung”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 99: 99: Băm Thành Trăm Mảnh Vỡ Là Nhẹ

Tô Vũ cười nhạt, nói: “Cho dù là bạn cũ thì tri ân thì chắc chắn là bọn họ sẽ không đồng ý với hắc tử r ấ”.

“Đúng vậy ạ”.

Tô Vũ nhớ lại chuyện trước kia, chậm rãi nói: “Năm đó Liễu Văn Hạo bò lên vị trí thừa tướng, chưa được bao lâu thì chủ cũ thay chủ mới, tự cho là bản thân không có gì đáng lo, không ngờ lại bị xử trảm vì tội thông đồng với địch, phản quốc.

Sau khi tân hoàng đăng cơ không lâu, ân xá thiên hạ thì mới miễn tội tru di cử tộc cho Liễu gia.

Già trẻ lớn bé nhà họ Liễu đều bị đem đi sung quân, đến vùng nghèo khổ ở biên cảnh”.

Tô Vũ ngừng một chút r ấ lại nói với vẻ thâm sâu: “Đường đi gian khổ xa xôi, đa số đều đã chết vì mệt ở ven đường, bây giờ Liễu Thiên Hạc lại về kinh”.

Biểu cảm của Tô Vũ bình thản, đuôi lông mày nhướng lên, xẹt qua một tia sát khí mờ mịt: “Hắc tử vừa quay về mà đã muốn giết A Nguyệt”.

Liên Thanh Châu cảm nhận được khí tức ôn hòa trong rừng trúc đột nhiên trở nên lạnh hơn, bèn nói: “Sự phụ, bây giờ nên làm gì ạ? Nếu để hắc tử bại lộ hành tung, trình lên hoàng thượng thì hắc tử chỉ có một con đường chết”.

Tô Vũ hơi ngưng mi, nói: “Hắc tử muốn vào cung thì cho hắc tử vào”.

Hoàng đế hiện nay có thù với cả nhà họ Liễu, Liễu Thiên Hạc chọn về kinh vào lúc này, hơn nữa nghĩ trăm phương ngàn kế để trà trộn vào kinh thì đương nhiên không phải là để chúc thọ thái hậu.

Tô Vũ khẽ nói: “Nếu hấn ta có cử chỉ hành thích, bị bắt tại chỗ thì chém thành muôn mảnh vẫn còn nhẹ.

Tần Như Lương phụ trách thủ vệ trong cung, tự nhiên xuất hiện một thích khách, hấn ta cũng không thoát được hiềm nghi”.

Có thể nói là một mũi tên trúng hai con chim.

Đã vậy thì cứ để Liễu Thiên Hạc cải trang thành gia quyến của một vị đại nhân nào đó vào cung, trốn vào giữa vô số thủ vệ trong cung thì không có gì là khó.

Nhưng kết quả ra sao thì Liễu Thiên Hạc sẽ phải tự mình gánh vác.

Sau khi Liên Thanh Châu rời đi, Tô Vũ lại cặm sáo trúc lên, vẫn thổi những khúc xa xăm trong rừng trúc.

Khoảng hai, ba ngày sau khi Thâm Nguyệt mất tích, nàng cuối cùng đã quay trở lại tầm mắt của mọi người.

Không biết từ khi nào mà Thâm Nguyệt đã được lòng hạ nhân trong phủ tướng quân, khi nàng biến mất thì cả phủ tướng quân đều mê man.

Nàng vừa quay về thì đám gia nô đều vô cùng vui vẻ.

Ngọc Nghiên xông ra cửa lớn đầu tiên, nước mắt đầm đìa ôm Thâm Nguyệt khóc không ngừng.

Thâm Nguyệt bỗng nhiên cảm thấy thân thiết giống như về nhà, đương nhiên nếu không tính Tần Như Lương vào.

Tần Như Lương nghe nói Thâm Nguyệt đã quay về thì lập tức đánh ngựa hồi phủ.

Tiếng vó ngựa vang lên trong ngõ hẹp, gấp rút mà lộn xộn.

Thâm Nguyệt còn chưa đi vào cửa thì đã nghe thấy tiếng vó ngựa, quay lại nhìn thì thấy Tần Như Lương ngõ trên lưng ngựa, lạnh lùng đẹp trai.

Ánh sáng mặt trời chói mắt cũng không ngăn được vẻ tiều tụy của hắn ta.

Nụ cười trên mặt Thẩm Nguyệt phai nhạt đi, nhưng nghĩ đến việc Tần Như Lương mấy ngày nay hối hả xuôi ngược, không thể không tuân theo lệnh của hoàng thượng mà đi tìm tung tích của mình thì lập tức vui vẻ.

Lo chưa? Vội chưa? Sợ nàng đi một mạch thì hắn ta sẽ không biết báo cáo thế nào?

Sớm biết vậy thì nàng liền ở thêm hai ngày không về, cho Tần cầu một chết đi!

Tần Như Lương tận mắt nhìn thấy Thẩm Nguyệt vẫn bình yên vô sự, nâng bụng đứng đó, trái tim lo lắng mấy ngày qua bỗng nhiên được thả lỏng.

Tần Như Lương tung người xuống ngựa, động tác lưu loát, sải bước đến trước mặt Thẩm Nguyệt.

Hắn ta đứng áp đảo Thẩm Nguyệt, ánh sáng chiếu vào lưng hắn ta, vừa vịn che cho Thẩm Nguyệt một chút râm mát.

Sắc mặt Tần Như Lương khó coi, ngữ khí cũng rất ác liệt, cắn răng hỏi: “Những ngày qua cô đi đâu?”

Thẩm Nguyệt bình tĩnh nói: “Ta bị sơn tặc bắt đi đó còn gì, sau đó được giang hồ du hiệp cứu, ai ngờ đi nhầm hướng nên đến thành khách”.

“Cô không biết nhà mình ở kinh thành à? Không biết chỉ đường cho bọn họ về kinh à?”, Tần Như Lương thực sự rất tức giận.

Thẩm Nguyệt nhún vai: “Con mẹ nó chứ, vừa ra khỏi ngoài thành đã là đường núi mười tám ngã rẽ, làm sao ta biết được nên đi hướng nào? Người cho rằng giang hồ du hiệp đều lợi hại và biết đường à? Người ta cũng mù đường chứ!”

Tần Như Lương vừa định cãi lại thì Thẩm Nguyệt đã nói: “Người bót nói lại! Ta trèo non lộn suối mới về được, người không vui thì thôi đi, ta là người bị bắt đấy, chẳng lẽ cần ta chết ở ngoài kia thì người mới vui đúng không?”

Nàng nhướn mày khiêu khích nói: “Ta cứ không cho người được toại nguyện đấy! Chưa từng nghe nói đến câu tai họa ngàn năm à, người chưa chết thì ta còn lâu mới chết trước”.

Tần Như Lương đen mặt, hít sâu một hơi.

Đang định phát tác thì quản gia và một đám gia đình vội vàng tới khuyên nhủ: “Tướng quân bót giận, cũng may công chúa đã bình an quay về”

Thẩm Nguyệt quay người nói: “Ngọc Nghiên, dìu ta về Trì Xuân Uyển nghỉ ngơi”.

Ngọc Nghiên đáp lại một câu cực kỳ vang dội.

Lần này Thẩm Nguyệt quay về, tinh thần và khí sắc cũng không tệ, chắc hẳn là chưa chịu thiệt gì đâu.

Nếu không bị sơn tặc bắt đi đến mức nguy hiểm tính mạng mà nàng còn có thể không chút thương tổn thế này sao?

Quản gia vội vàng đi mời đại phu đến khám cho Thẩm Nguyệt, thấy hai mẹ con đều khỏe mạnh thì mới yên tâm hẳn.

Đám gia nô đều cảm thán là công chúa có phúc, lần này đúng là hữu kinh vô hiểm.

Tần Như Lương đã tận mắt nhìn thấy tình cảnh trên núi hôm đó, nhưng đến nay vẫn không tra được là người phương nào tiêu diệt ổ sơn tặc này.

Thẩm Nguyệt nói là giang hồ du hiệp làm, Tần Như Lương cũng bán tín bán nghi.

Cho nên hẳn ta đích thân đến Trì Xuân Uyển hỏi thăm mọi chuyện từ đầu đến cuối.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 100-101: Khiến Kẻ Đố Nểm Thử Mùi Vị Đây - Buồn Nôn Không Chịu Được

100: Khiến Kẻ Đố Nểm Thử Mùi Vị Đây

Thẩm Nguyệt đại khái tả lại mọi việc, giống như kể chuyện của người khác chứ không phải của mình.

Tần Như Lương hỏi: “Giang hồ du hiệp có hình dáng thế nào?”

Thẩm Nguyệt: “Không biết, đeo mặt nạ, mắt ta không phải mắt thần nhìn xuyên tường”.

“Tổng cộng có mấy người?”

“Ba hay năm gì đó”.

“Ba hay là năm?”

Thẩm Nguyệt nằm trên giường, đưa tay nâng trán, mệt mỏi nói: “Tần tướng quân, người đang quan tâm ta à?”

Tần Như Lương biến đổi sắc mặt, phiến chán nói: “Ta quan tâm cô? Bớt mơ hão lại!”

Thẩm Nguyệt bình tĩnh nói: “Vậy không quan tâm ta thì còn chủ động đến Trì Xuân Uyển ta hỏi chuyện này kia làm gì? Tần tướng quân, người bị bệnh à?”

“Ta chỉ đang làm đúng chức trách mà thôi”, Tần Như Lương xanh mặt nói.

“Người thực hiện cái chức trách mẹ gì thì cũng đâu liên quan đến ta?”, Thẩm Nguyệt lười phải nhìn hắn ta, thản nhiên nói: “Đường đường là đại tướng quân mà không có năng lực đi đi đâu tra à? Không biết là người lấy đâu ra tự tin mà cho rằng người được hoan nghênh ở chỗ này của ta thế?”

Không đợi Tần Như Lương nói chuyện, Thẩm Nguyệt đã nói: “Ngọc Nghiên, tiễn khách cho ta, từ sau đừng có tùy tiện mời người đi vào”.

Ngọc Nghiên cẩn thận nói: “Mời tướng quân quay về công chúa nhà ta cần nghỉ ngơi”.

Cuối cùng, Tần Như Lương không có thu hoạch gì, lúc gần đi thì nhìn Thẩm Nguyệt, nói: “Sau này đừng có chạy linh tinh bên ngoài, lần sau chưa chắc cô đã may mắn như thế đâu”.

Thẩm Nguyệt cười nhạt thành tiếng: “Đúng là thế thật, nếu trông cậy vào Tần tướng quân thực hiện chức trách thì chắc ta đã bị chém thành tám mảnh rồi”.

Sau khi Tần Như Lương đi, Triệu thị đi vào nói: “Những ngày công chúa vắng mặt, tướng quân ngày nào cũng đi tra hỏi tung tích của công chúa, công chúa việc gì phải!”

“Triệu mục, tướng quân chỉ đang sợ không gánh nổi trách nhiệm thôi”.

Trong cung cũng nhanh chóng hay tin, bèn phái thái y đến chẩn mạch cho Thẩm Nguyệt, thấy Thẩm Nguyệt vô sự thì mới về cung phục mệnh.

Không ngờ rằng khi Thẩm Nguyệt tản bộ sau bữa cơm chiều thì đã gặp lại Liễu Mi Vũ trong hoa viên.

Hoa viên tràn ngập ánh hoàng hôn, bám vào thân thể duyên dáng yêu kiều của Liễu Mi Vũ, nhìn còn xinh đẹp hơn cả phù dung.

Thẩm Nguyệt híp mắt nhìn nàng ta, cười mà không cười nói: “Sắc mặt của Mi Vũ có vẻ không được tốt”.

Sắc mặt Liễu Mi Vũ trắng nhợt, nói: “Cảm ơn công chúa quan tâm, Mi Vũ đi nhiều nên hơi mệt, giờ Mi Vũ quay về không quấy rầy nhã hứng của công chúa nữa”.

Liễu Mi Vũ đi dọc theo con đường nhỏ bên hồ, không ngờ Thẩm Nguyệt cũng đi theo đường này.

Thẩm Nguyệt bỗng nhiên nói: “Thấy ta hoàn hảo quay về, chắc người thất vọng lắm”.

“Mi Vũ không hiểu công chúa đang nói gì”.

Thẩm Nguyệt đi bộ nhàn nhã bên người nàng, ngẩng đầu nhìn mặt hồ bình tĩnh, ánh mắt cũng thản nhiên đung đưa theo, nói: “Không hiểu cũng không sao, lần này ta đúng là cứu tử nhất sinh, nếu ta mà biết ai muốn mua mạng ta, còn muốn phanh ngực mổ bụng ta thì ta cũng không ngại để cho kẻ đó ném thử mùi vị này”.

Liễu Mi Vũ cúi thấp đầu, ngón tay bóp chặt lòng bàn tay, vừa sợ vừa hận.

Thẩm Nguyệt đột nhiên cao giọng nói: “Ôi, Mi Vũ, góc váy người có cái gì kia? Hình như là rắn”.

Liễu Mi Vũ lập tức kêu lên, giậm chân vuốt mép váy.

Kết quả Hương Lăng không cản kịp, Liễu Mi Vũ trượt chân, ngã vào hồ cái tồm.

Liễu Mi Vũ sặc nước, giãy giụa trong hồ, Hương Lăng vội la lên cứu mạng, gọi những người khác.

Thẩm Nguyệt thản nhiên đứng bên bờ, mỉm cười nhìn nàng ta: “Xem dáng vẻ sợ hãi của người kia, ta chỉ hoa mắt nhìn lầm thôi mà”.

Nói xong, nàng dẫn Ngọc Nghiên nghênh ngang rời đi.

Gương mặt ngập nước của Liễu Mi Vũ không che nổi hận thù, đập nước gào lên: “Thẩm Nguyệt!”

Nàng ta cứ tưởng Thẩm Nguyệt chắc chắn phải chết, nhưng không ngờ tiện nhân này lại quay về!

Mấy ngày nay, Tần Như Lương đi kiếm tìm khắp nơi, không thềm để ý nàng ta.

Tần Như Lương chưa từng lo lắng cho Thẩm Nguyệt như vậy! Chàng ấy chẳng phải luôn chán ghét Thẩm Nguyệt, không thềm hỏi thăm nàng ta bao giờ hay sao, thế mà bây giờ lại bồn ba khắp nơi vì nàng ta!

Mà lúc này, nàng ta lại đường hoàng muốn bản thân chết đuối trong hồ!

Trong lúc mọi người đang vội vàng cứu Liễu Mi Vũ ra khỏi hồ thì Thẩm Nguyệt vẫn đi dạo trong hoa viên như cũ.

Sau khi Tần Như Lương quay về và biết chuyện thì đến tìm Thẩm Nguyệt hỏi tội: “Cô vừa về đã muốn làm loạn rồi đúng không?”

Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: “Ta có đẩy nàng ta không? Là nàng ta tự trượt chân ngã xuống! Ta đã tốt bụng nhắc nhở, muốn trách thì cũng đừng có trách ta, hay trách hai cái chân của Mi Vũ không biết đi đường, làm nàng ta tẹo chân té ngã chứ.

Người nên xử lý hai cái chân của Mi Vũ, để xem lần sau có còn như thế hay không chứ!”

Tần Như Lương: “Cô đừng có cưỡng từ đoạt lý!”

Thẩm Nguyệt chống nạnh đứng trong Trì Xuân Uyển bày ra thế trận cãi nhau với Tần Như Lương, dùng hành động thực tế chứng minh cái gì gọi là cưỡng từ đoạt lý!

Không ngờ đến hôm sau, trong cung truyền thánh chỉ đến, muốn tuyen Tần Như Lương và Thẩm Nguyệt vào cung yết kiến.

Tần Như Lương ở tiền viện tiếp chỉ.

Lúc đó Thẩm Nguyệt còn đang ăn điểm tâm, liền mắc luôn ngụm cháo ở cổ họng.

Gọi nàng vào cung yết kiến? Lại còn bảo nàng đi cùng T`ân Như Lương?

Thẩm Nguyệt chưa kịp ăn sáng xong thì T`ân Như Lương đã lạnh lùng xuất hiện ở Trì Xuân Uyển trong bộ áo trắng.

Thấy Thẩm Nguyệt không trang điểm chút gì, bèn phì ền chán nói: “Ta đã phải người đến báo tin cho cô là hôm nay phải vào cung r`ồi mà, sao cô còn l`ềm l`ề thế?”

“Ta không muốn vào cung, thân thể ta khó chịu”, Thẩm Nguyệt từ chối.

Nàng còn chưa có chuẩn bị gì trong chuyện này.

Hoàng đế muốn gọi nàng đến chắc chắn là còn nghi ngờ v`ề nàng.

T`ân Như Lương lạnh lẽo nói: “Thánh chỉ đã hạ, ai cho phép cô làm trái? Hôm qua thái y cũng đã tới, nói cơ thể cô rất khỏe mạnh, cô định kháng chỉ à?”

Thẩm Nguyệt bực bội, nào còn tâm trạng ăn điểm tâm.

T`ân Như Lương lại cười khẩy: “Thẩm Nguyệt, cô sợ à?”

Thẩm Nguyệt tức giận nói: “Sợ cái đ`ech, ta chỉ không muốn đi cùng người thôi, nhìn cái mặt người là ta đã mất hết khẩu vị r`ồi!”. ”

101: Bu`ồn Nôn Không Chịu Được

T`ân Như Lương bắt lấy cái bát đặt lên bàn r`ồi nói với Ngọc Nghiê: “Còn không mau đi thay y phục cho công chúa đi? Nếu như hoàng thượng trách tội chậm trễ thì không ai có thể thoát tội”.

Thẩm Nguyệt tỉnh táo lại, biết lần này mình không được phép từ chối.

T`ân Như Lương chờ trong sân, Ngọc Nghiê vội vàng đi tới rương y phục lấy ra một bộ y phục cùng trang sức để thay cho công chúa vào cung.

Đó là một bộ y phục màu lam, vạt áo cùng tay áo được thêu hoa tinh xảo, cổ áo tôn lên chiếc cổ cao duyên dáng của Thẩm Nguyệt, thắt lưng không thể buộc vừa quanh eo cho nên sẽ được thắt ở dưới ngực để vạt áo bớt lỏng lẻo.

Màu lam của bộ y phục còn tôn lên nước da trắng ngần của Thẩm Nguyệt, nàng bảo Ngọc Nghiên đánh chút phấn cho vết sẹo trên mặt nhạt đi một chút nhưng khi liếc mắt nhìn qua thì vẫn còn thấy rõ ràng.

Mái tóc suông dài của nàng được thắt lại bằng một sợi lụa màu lam ở sau lưng.

Ngọc Nghiên trông còn lo lắng hơn Thẩm Nguyệt.

Hôm nay Tần Như Lương và Thẩm Nguyệt cùng nhau vào cung nên Ngọc Nghiên chỉ có thể ở lại Trì Xuân Uyển. Hoàng cung không phải là một nơi tốt đẹp gì, nàng ta hiểu rõ hơn ai hết cho nên làm sao có thể không lo lắng.

Thẩm Nguyệt vỗ vai nàng ta nói: "Đừng lo, chiều nay ta sẽ quay về".

Ngọc Nghiên nói: "Nô tỳ biết công chúa không thích Tần tướng quân nhưng hôm nay công chúa cùng vào cung với Tần tướng quân thì nhất định cũng phải cùng đi ra với Tần tướng quân. Cho dù công chúa chỉ ở trong cung một lát thì nô tỳ cũng vô cùng lo lắng".

Lúc nàng đi ra ngoài, Tần Như Lương đứng ở trong sân liếc nhìn nàng thì sửng sốt một chút.

Đây là lần đầu tiên Tần Như Lương và Thẩm Nguyệt cùng nhau vào cung, đương nhiên quản gia phải hết lòng chuẩn bị, không dám sơ suất.

Nhưng khi Thẩm Nguyệt bước ra tới cửa, nhìn thấy một chiếc xe ngựa đậu bên ngoài thì nàng liếc cau mày bất mãn.

"Chỉ có một chiếc xe ngựa thôi sao?"

Quản gia đáp: "Vâng".

Thẩm Nguyệt chỉ vào Tần Như Lương sau đó chỉ vào chính mình nói: "Người không thấy ở đây có hai người hay sao?"

Quản gia đáp: "Nhưng mà... chiếc xe ngựa lớn này có thể chở cả tướng quân cùng công chúa".

Hai phu thê vào cung sao có thể mỗi người ngồi một chiếc xe ngựa được, công chúa và tướng quân cho dù không hợp nhau thì cũng không được để cho người khác chê cười.

Huống chi hôm nay bọn họ còn phải đi diện thánh, dù thế nào cũng phải cho nhau chút thể diện.

Tần Như Lương lập tức kéo Thẩm Nguyệt lên xe ngựa mà không có bất kỳ lời giải thích nào.

Xe ngựa lắc lư, quản gia cùng mấy gia nô đứng trước cửa thềm cảm thấy run sợ trong lòng, sợ hai người ở trong xe ra tay đánh nhau, phá hư cỗ xe ngựa mà quản gia dốc lòng chuẩn bị.

Bên trong còn truyền ra tiếng Thẩm Nguyệt giận dữ mắng: "Tần Như Lương, nếu người dám động vào ta lần nữa thì ta sẽ đánh người thành đầu heo!"

"Hừ, ai muốn động vào cô? Cô nghĩ mình có thể đánh thắng ta sao?"

"Người cứ đánh ta thử xem, một lát nữa ta nhất định sẽ tố giác với hoàng thượng người bạo lực gia đình!"

Cỗ xe ngựa lắc lư tiến về phía trước, tiếng của Thẩm Nguyệt cũng càng lúc càng xa: "Chỗ này là ranh giới, ai dám vượt qua ranh giới này..."

Trên đường đi, Thẩm Nguyệt không nói lời nào với Tần Như Lương, nàng quay đầu mở cửa sổ để cho ánh sáng rục rờ từ bên ngoài chiếu vào,

tình cờ chiếu trúng vào mắt của Tần Như Lương khiến cho hắn ta vô cùng chói mắt.

Tần Như Lương mím môi nói: "Đóng cửa sổ lại".

"Không, trong xe có mùi chó. Ta bị dị ứng mùi chó nên phải mở cửa thông gió".

"Thẩm Nguyệt, một ngày cô không làm ta tức giận thì cô không chịu nổi phải không?"

"Người tức giận là chuyện của người, nhưng nếu như ta có thể làm người tức chết thì ta cũng sẽ rất vui".

"Ta càng tức giận thì cô càng vui vẻ sao? Vậy thì ta sẽ không để cho cô được vui vẻ!", Tần Như Lương kiên chế cơn tức giận rồi nói: "Hôm nay vào cung diện thánh cô không được hành xử giống như ở nhà. Không phải bình thường cô diễn rất giỏi hay sao? Hôm nay cố diễn cho ra dáng đi".

Thẩm Nguyệt hất cằm lên, bĩu môi nói: "Ra dáng gì? Ra dáng phu thê ân ái sao?", nói đến đây thì nàng lại ôm ngực nôn khan: "Chỉ cần nghĩ đến là ta đã cảm thấy buồn nôn rồi".

Tần Như Lương không nói nên lời, trên trán nổi đầy gân xanh, hắn ta nói: "Đừng quên người lúc trước sống chết muốn gả cho ta là cô, bây giờ tuy cô đã tỉnh táo trở lại nhưng tính tình lại trở nên quá đáng, cô không sợ hoàng thượng sẽ sinh nghi sao? Cô cho rằng hôm nay hoàng thượng triệu kiến chúng ta vào cung chỉ để dùng cơm thôi hay sao?"

Thẩm Nguyệt nói: "Cho dù hoàng thượng có nghi ngờ ta như thế nào thì Thẩm Nguyệt ta vẫn là Thẩm Nguyệt trung thành tận tụy với Đại Sở!"

"Hai chữ 'trung thành' không chỉ nói miệng là được, cô càng nói như vậy thì mới càng bị người khác hoài nghi", Tần Như Lương nói: "Ta khuyên cô, thông minh lắm có ngày bị thông minh hại!"

Thẩm Nguyệt neho mắt lại, nhìn T`ân Như Lương như nhìn người ngoài hành tinh, nàng nói: "Hôm nay người đi ra ngoài không uống thuốc sao?"

T`ân Như Lương nhắm mắt lại: "Ta không bị bệnh, uống thuốc gì chứ!"

"Ồ, vậy chắc là tác giả đã phá vỡ thiết lập nhân vật của người r`ồi. Chẳng lẽ mặt trời đã mọc ở đằng tây r`ồi cho nên người mới biết đặt mình vào vị trí của người khác để lo lắng cho người khác?"

Nhưng Thẩm Nguyệt không thể không thừa nhận rằng T`ân Như Lương đã đúng.

Tất nhiên nàng biết nếu như muốn hoàng đế biết lòng trung thành của nàng thì nàng cũng không thể vội vàng thể hiện lòng trung thành của mình.

Hơn nữa, nếu như tính cách của một người đột nhiên trở nên khác biệt quá nhiều thì quả thật thể có khiến cho người khác nghi ngờ.

Trước kia Thẩm Nguyệt sống chết muốn gả cho T`ân Như Lương, bây giờ nàng lại tỏ thái độ lạnh lùng thù hận với T`ân Như Lương, khó tránh khỏi sẽ khiến cho hoàng thượng cảm thấy lời nói của nàng không đáng tin, ngược lại còn nghi ngờ nàng có ý đồ đằng sau.

Vì phải để ý đến thể diện của hoàng gia cho nên T`ân Như Lương không còn cách nào khác là phải tỏ ra chăm sóc thật tốt cho Thẩm Nguyệt khi cả hai vào cung.

Mà Thẩm Nguyệt tốt nhất cũng nên trở lại làm Tĩnh Nguyệt công chúa yêu T`ân Như Lương điên cuồng như ngày xưa.

Nếu như lần này vào cung mà hai người lại thể hiện thái độ thù ghét lẫn nhau thì chắc chắn sẽ khiến cho hoàng thượng không vui, một là cảm thấy T`ân Như Lương cao ngạo đến mức không để hoàng gia vào trong mắt, hai là cảm thấy Thẩm Nguyệt không biết phải trái bởi vì lúc trước chính nàng đã cầu xin được kết mối lương duyên này, đồng thời trong lòng hoàng thượng cũng sẽ hoài nghi không biết nàng đã tình tảo lại đến mức nào.

Xe ngựa chậm rãi chạy tới cổng cung điện, Thẩm Nguyệt nhìn qua cửa sổ xe thì đã thấy có cung nhân chờ ở trước cổng.

Thẩm Nguyệt buông rèm xuống, chỉnh trang lại y phục, giọng điệu lãnh đạm nói với Tần Như Lương: "Người làm việc của người ta lo việc của ta, mỗi người tự diễn theo yêu cầu công việc. Ôi trời, chỉ cần nghĩ đến việc phải diễn cảnh ân ái với chó Tần là bà đây đã cảm thấy buồn nôn không chịu được!"

Tần Như Lương nghiêng răng nói: "Cô là công chúa, chú ý lời nói của mình đi!"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 102: 102: Hoàng Đế Thử Thâm Nguyệt

Tần Như Lương xuống xe ngựa trước, hai cung nhân thấy thế liền tiến lên ân cần thăm hỏi: "Tham kiến tướng quân, tướng quân và công chúa rốt cuộc cũng đến rồi, hoàng thượng đang chờ hai người".

Tần Như Lương đứng dưới nắng, hắn ta mặc một bộ y phục màu lam, vai rộng eo hẹp, khôi ngô tuấn tú.

Hắn gật đầu với cung nhân sau đó mới quay lại vén rèm xe ngựa lên, liếc mắt nhìn Thâm Nguyệt đang ngồi ngay ngắn trong xe ngựa.

Nữ nhân này trong nháy mắt đã có thể kiên chế được nét giễu cợt trên gương mặt, lập tức trở nên dịu dàng như nước, hiền hòa không thể tả.

Thâm Nguyệt như thế này đúng là xứng đáng với hai chữ "Tĩnh Nguyệt".

Tần Như Lương đưa tay về phía nàng.

Bàn tay của hắn ta rất lớn, trong lòng bàn tay có những vết chai, đó là dấu vết của những năm tháng luyện võ đánh giặc.

Thâm Nguyệt giương mắt lên, ánh mắt nhìn theo tay hắn ta chuyển qua gương mặt hắn ta rồi dừng lại một lát trước khi đặt tay mình lên tay hắn ta.

Đây là lần đầu tiên Tần Như Lương nắm tay Thâm Nguyệt.

Lòng hắn ta đột nhiên xao xuyến.

Cảm giác khác xa những gì hắn ta tưởng tượng.

Hắn ta biết bàn tay trắng ngần của Thâm Nguyệt rất có lực, không hề yếu ớt như không xương, nhưng khi tay nàng đặt vào lòng bàn tay của hắn ta thì hắn ta liền nhất thời cảm thấy như mình đang cầm một mảnh sứ tỏa ra khí tức lạnh lùng cao ngạo.

Tần Như Lương nắm khế lòng bàn tay lại, cẩn thận dắt Thẩm Nguyệt ra khỏi xe ngựa.

Những cung nhân bên cạnh vẫn đang quan sát hai người cẩn thận.

“Đi thôi”, Tần Như Lương thì thầm vào tai nàng khi đỡ nàng xuống.

Thẩm Nguyệt thật sự không muốn nắm lấy tay của hắn, cảm giác Tần Như Lương đến gần mình khiến cho nàng cảm thấy vô cùng ghê tởm, vô cùng tức giận.

Nhưng là một diễn viên thì phải có tố chất, cho dù chán ghét đối phương đến cỡ nào thì cũng phải diễn cho xong vở kịch này!

Vì vậy Thẩm Nguyệt đành phải thả lỏng mà dựa nửa người vào người Tần Như Lương, khoe mắt lộ ra một nụ cười nhạt, tựa như đang hoàn toàn chìm đắm trong hạnh phúc.

Tần Như Lương bị khả năng diễn xuất của nàng làm cho mờ mắt, dường như không thể tìm ra khuyết điểm nhỏ nhất trên gương mặt nàng, khiến hắn ta bất giác nghĩ nàng vẫn còn quyến luyến hắn ta.

Thẩm Nguyệt lúc này mới nheo mắt lại, nhỏ giọng nhắc nhở: "Tần tướng quân, đừng nhìn ta, nhìn đường đi".

Tần Như Lương cuối cùng mới tỉnh táo lại.

Ở tiền điện, hoàng đế mặc long bào đang chờ, phong thái của bậc cửu ngũ chí tôn không thể xem thường.

Thẩm Nguyệt và Tần Như Lương đồng loạt hành lễ rồi ngẩng vào chỗ mình được ban ngồi.

Hoàng đế không tránh khỏi hỏi thăm tình huống của Thẩm Nguyệt trong phủ tướng quân, chuyện này Thẩm Nguyệt đã từng suy nghĩ lúc ngồi trong xe ngựa cho nên liền trả lời rất hợp tình hợp lý, không hề tỏ ra quá mức cẩn thận.

Hoàng đế hỏi: "Tĩnh Nguyệt, gương mặt người bị làm sao thế này?"

Hoàng đế cố ý hỏi câu hỏi này, ông ta chỉ muốn xem Thẩm Nguyệt sẽ trả lời như thế nào.

Kết quả là Thẩm Nguyệt lại tỏ ra đau buồn, sau đó có chút cảm khái nói: "Hoàng huynh thứ tội, chuyện quá khứ Tĩnh Nguyệt không muốn nhắc lại".

Hoàng đế liếc nhìn Tần Như Lương, không mẫn không nhạt nói: "Xem ra người thật sự không sống tốt trong phủ tướng quân.

Lần trước trẫm nghe thái y bẩm báo người đã hối hận về hôn sự này, muốn chọn phò mã khác phải không?"

Thẩm Nguyệt dịu dàng nói: "Tĩnh Nguyệt tạ ơn hoàng huynh quan tâm.

Chỉ do trước kia Tĩnh Nguyệt không hiểu chuyện, ganh tị không muốn tướng quân nạp thiếp cho nên mới gây ra chuyện huyền não không hay, đó đều là lỗi của Tĩnh Nguyệt.

Lúc ấy Tĩnh Nguyệt chỉ nói trong lúc tức giận, hiện giờ Tĩnh Nguyệt đang mang thai con của tướng quân, cũng sắp sinh rồi, sao có thể rời xa tướng quân được".

Tần Như Lương ngẩng một bên nghe vậy cũng không thể không ngưỡng mộ kỹ năng diễn xuất tuyệt vời của Thẩm Nguyệt.

Hoàng đế nghe vậy cũng lộ ra vẻ vui mừng nói: "Thấy hai người hạnh phúc như ban đầu trẫm cũng đã yên tâm rồi.

Tĩnh Nguyệt, mấy ngày trước đã có chuyện gì xảy ra mà người lại bị bắt cóc?"

Ngay khi ông ta đề cập đến chuyện này thì hai hàng nước mắt đã lăn dài trên gương mặt Thẩm Nguyệt.

Nàng lại tỏ ra sợ hãi nghẹn ngào thuật lại tất cả mọi chuyện, nét mặt kinh hoàng như vừa thoát khỏi một cơn ác mộng.

Hoàng đế thấy nàng thật sự quá sợ hãi cho nên mới không hỏi sâu thêm nữa.

Sau đó ông ta lại lo lắng đề cập đến một số sự kiện xảy ra trong quá khứ của Thẩm Nguyệt thì thấy Thẩm Nguyệt đầu tỏ ra mờ mịt không rõ.

Hoàng đế muốn kiểm tra xem nàng có thực sự bị mất trí nhớ hay không.

Thẩm Nguyệt không cần giả vờ bởi vì nàng thực sự không có ấn tượng gì với những chuyện đó cả.

Biểu hiện của Thẩm Nguyệt đã khiến cho hoàng đế yên tâm, dường như ngay cả khi Thẩm Nguyệt tỉnh táo lại thì nàng cũng không khác gì nữ nhân nhu nhược vô tri bình thường.

Ông ta nghĩ rằng trước đây khi Thẩm Nguyệt nhờ thái y truy vấn lời bẩm báo với mình rằng trong tương lai đứa trẻ sẽ theo họ Thẩm và cúc cung tận tụy vì Đại Sở có lẽ là do bị Tần Như Lương ép vào đường cùng vì vậy cho nên mới phải cố gắng bám víu vào sự che chở của hoàng gia.

Một Tĩnh Nguyệt công chúa yếu ớt không thể làm gì ông ta, tương lai đứa trẻ sinh ra lại càng dễ khống chế.

Sau đó hoàng đế mới bước xuống long ỷ, nét mặt hiền hòa nhìn Thẩm Nguyệt nói: "Thân là công chúa sao có thể mang gương mặt như vậy chứ, lát nữa hoàng cung sẽ ban cho người thuốc xóa sẹo, hi vọng sẽ có tác dụng tốt với vết sẹo trên gương mặt của người".

Thẩm Nguyệt đỡ bụng, được Tần Như Lương đỡ đứng dậy hành lễ nói: "Tĩnh Nguyệt tạ ơn hoàng huynh ân điển".

"Vất vả đến đây một chuyến, buổi trưa ở lại dùng cơm đi."

Một lát nữa mới có ngự thiện, đê T`ân Như Lương dẫn người đi dạo một vòng ngự hoa viên trước là đợc".

Sau khi hai người rời đi, những cung nhân đón hai người trước cổng cung bắt đầu đến bầm báo thông tin cho hoàng đế biết.

T`ân Như Lương có vẻ như chăm sóc Thầm Nguyệt rất tốt.

Hoàng đế nói: "Hắn ta còn biết nể mặt trẫm, T`inh Nguyệt là công chúa, cho dù phân vị không cao thì cũng không phải là người mà thiệp thất trong phủ tướng quân của hắn ta có thể so sánh đợc".

Hoàng đế cũng khá hài lòng với biểu hiện của T`ân Như Lương, chỉ cần hắn ta không làm chuyện quá đáng như sủng thiệp diệt thê thì ông ta cũng có thể nhắm mắt làm ngơ.

Sau đó T`ân Như Lương đưa Thầm Nguyệt đi dạo trong ngự hoa viên.

Ngự hoa viên này lớn hơn rất nhiều so với hoa viên trong phủ tướng quân, phong cảnh vô cùng đẹp với những rặng liễu rục rĩ, trăm hoa đua nở.

Lá xanh rũ xuống in bóng trên mặt hồ nơi có những bông hoa sen đang khoe sắc dịu dàng.

Thầm Nguyệt bước đi thong thả dọc theo con đường rợp bóng liễu rũ cùng với T`ân Như Lương.

Nơi này dường như khiến nàng cảm thấy có chút quen thuộc nhưng nàng không thể nói cụ thể đợc.

Trong lúc đang đi về phía trước, T`ân Như Lương đột nhiên nói: "Nếu như còn đi nữa thì sẽ tới hậu cung".

Thầm Nguyệt cũng dừng lại..

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 103-104: Bóng Lưng Quen Thuộc - Gửi Nhắm Chỗ Rồi

103: Bóng Lưng Quen Thuộc

Sau đó Thâm Nguyệt lại đi một con đường khác, ngắm nhìn những phong cảnh đẹp khác nhau trên đường.

Hôm nay mới th ần kỳ làm sao, T ần Như Lương lại vô cùng kiên nhẫn đi cùng nàng.

Bọn họ đang đi trên một con đường ngô đ ồng, hai bên đường tr ồng những hàng cây ngô đ ồng san sát nhau.

Mùa này chưa phải là mùa hoa ngô đ ồng tàn, những cánh hoa ngô đ ồng màu tím l ửng lơ bay theo gió, tỏa ra hương thơm man mát trong không khí.

Ngẩng đ ầu lên nhìn thì có thể thấy cả con đường đ ầu r ợp bóng hoa tím vô cùng xinh đẹp.

Thâm Nguyệt dừng lại ở ngã ba đường, ngẩng đ ầu nhìn lên.

Ánh nắng chiếu r ọi qua những bông hoa được kết thành chùm r ồi nhẹ nhàng chiếu lên người nàng.

T ần Như Lương tĩnh tâm, bất giác cảm thấy nàng trông rất dịu dàng thản nhiên.

Cứ như thế thời gian cũng trôi chậm lại khi đi qua nàng.

Lúc này lại đột nhiên có tiếng đọc sách truyền vào tai Thâm Nguyệt, từ bên kia ngã ba đường truyền đến.

"Đó là nơi nào?", Thâm Nguyệt hỏi, tất nhiên là đang hỏi về vị trí bên kia ngã ba đường.

Đi được vài bước thì bọn họ mới phát hiện ra một cung điện nằm khuất phía sau hàng cây ngô đồng, Tậ̀n Như Lương nói rằng cung điện đó là Viện Thái Học nơi các hoàng tử công chúa được thái phó cùng các đại học sĩ trong triều dạy học.

Trong điện sáng sủa sạch sẽ, có thể nhìn thấy được các hoàng tử công chúa đẹp đẽ quý giá đang ngồi học hết sức ngay ngắn, thẳng lưng ung dung đọc sách.

Thầm Nguyệt nhìn qua cửa sổ thì thấy những bóng hoa rơi xuống, sau đó lại nhìn thấy một người đàn ông đang đứng cầm quyển sách trên tay.

Người đàn ông mặc quan bào màu tím, tóc buộc sau đầu, hấn cầm quyển sách trên tay thong thả bước đi trong điện.

Cách bước đi của hấn thong thả, tay áo bồng bênh nhẹ nhàng di chuyển, dáng người cao thanh mảnh kia khiến cho nàng bất giác nhớ lại một hình bóng nào đó trong tâm trí.

Thầm Nguyệt nghĩ chắc đó là một vị sư phụ nào đó.

Nhưng bóng lưng kia lại có chút quen thuộc không thể giải thích được.

Thầm Nguyệt cứ đứng đó nhìn vào cửa sổ một lúc, muốn đợi người kia quay đầu lại xem người có bóng lưng phong hoa tuyết đại này sẽ có gương mặt như thế nào.

Nhưng người kia vẫn đứng quay lưng về phía nàng, không chịu quay đầu lại.

Thầm Nguyệt không khỏi nhìn chăm chăm vào vị sư phụ đứng trong điện, sau đó hỏi Tậ̀n Như Lương: "Đó là ai?"

Tậ̀n Như Lương cảm thấy hơi ghen hợm.

Ngay cả hấn mà nàng cũng không nhớ, xem ra Thầm Nguyệt đã mất đi rất nhiều ký ức trước kia.

Tần Như Lương liếc mắt nhìn người trong điện, mím môi nói: "Đại học sĩ".

"Trông hấn thế nào?", Thẩm Nguyệt lại hỏi.

Tần Như Lương không vui nói: "Nhận xét về ngoại hình của một người đàn ông không phải là việc mà một công chúa đã xuất giá nên làm".

Hắn ta gần như rít qua kẽ răng ba chữ "đã xuất giá" này.

Thẩm Nguyệt bĩu môi, người kia càng không chịu quay lại cho nàng xem mặt thì nàng lại càng muốn xem.

Kết quả là Thẩm Nguyệt đã vô tư huýt sáo để đánh động bóng lưng của vị sư phụ kia.

Bóng lưng kia khẽ khựng lại một chút.

Không chỉ hấn nghe thấy mà các hoàng tử công chúa đang học bài cũng nghe thấy tiếng huýt sáo, tất cả đều bỏ sách xuống rồi nhìn xung quanh tìm nơi trốn ra tiếng huýt sáo.

Tần Như Lương ngay lập tức nắm lấy tay Thẩm Nguyệt rồi xoay người rời đi.

"Này, người vội vàng cái gì, ta chỉ muốn xem hấn quay đầu lại trông như thế nào thôi".

"Cô lỗ mãng như vậy, quấy rầy các hoàng tử công chúa đang học, không sợ chuyện này truyền đến tai hoàng thượng hay sao?", Tần Như Lương lạnh lùng nói.

Thẩm Nguyệt bị buộc phải rời đi cùng với Tần Như Lương nhưng vẫn cố liếc mắt nhìn lại.

Dường như nàng đã thấy người đàn ông trong điện xoay người lại nhưng Tần Như Lương bước đi quá nhanh khiến cho nàng không thể nhìn rõ được.

Ôi, thật đáng tiếc.

Chỉ bóng lưng thôi mà cũng đẹp như vậy thì người đó chắc chắn là một mỹ nam.

Thẩm Nguyệt đột nhiên lại giật mình, tự nhiên cảm nhận được một sự quen thuộc kỳ lạ.

Sao nàng lại đột nhiên cảm thấy...!bóng lưng đó giống Tô Vũ đến vậy?

Nhưng làm sao có thể, Tô Vũ làm sao có thể xuất hiện trong cung?

Trong nháy mắt, T`ân Như Lương đã kéo nàng ra khỏi khu vực đó, nàng tức giận nói: "Buông ta ra, ta tự mình đi".

T`ân Như Lương không những không bỏ tay nàng ra mà còn siết chặt các ngón tay của Thẩm Nguyệt, gắt gao nắm chặt lấy tay nàng như để cho người khác nhìn thấy.

Các hoàng tử công chúa trong cung tiếp tục học bài.

Tô Vũ hơi nghiêng người, đôi mắt dài hẹp nhìn theo bóng lưng Thẩm Nguyệt bên ngoài cửa sổ, thấy T`ân Như Lương đang nắm chặt tay nàng thì cũng không tỏ thái độ gì.

Gió từ cửa sổ thổi vào làm tà áo quan bào của hắn tung bay, da hắn trắng như bạch ngọc, hai mắt đen láy sâu thẳm.

Thẩm Nguyệt vội vàng quay đầu lại lần nữa những vẫn không nhìn rõ gương mặt hắn, nếu không cũng sẽ không muốn quay lại nhìn thêm lần thứ ba.

Nhưng hắn thì vẫn có thể nhìn theo bóng lưng nàng biến mất ở cuối con đường ngô đồng.

Sau khi rời khỏi Viện Thái Học, Thẩm Nguyệt đột nhiên cảm thấy không còn hứng thú gì nữa.

Ngựa thiện buổi trưa đã đến gần, nàng cùng Tần Như Lương rời khỏi ngựa hoa viên đến nơi dùng thiện cùng hoàng thượng.

Đã nửa ngày trôi qua, hoàng thượng cũng không tiếp tục giữ hai người ở lại trong cung.

Trước khi đi ông ta chỉ giữ Tần Như Lương ở ngựa thư phòng hỏi chuyện một chút.

Hoàng đế nói: "Hôm nay nhìn thấy người cùng Tĩnh Nguyệt quả thực có chút khác xưa, nhưng nàng cũng rất xứng với cái tên Tĩnh Nguyệt.

Chuyện mất trí nhớ là thật hay giả thì vẫn chưa có kết luận tuyệt đối".

Tần Như Lương im lặng một lúc, sau đó chấp tay nói: "Thần nghĩ nàng thật sự mất trí nhớ".

Tần Như Lương biết rõ Thẩm Nguyệt ở phủ tướng quân có bộ dáng thế nào, chẳng những tính cách thay đổi rất nhiều mà những chuyện trước kia cũng không còn nhớ, nếu như nàng giả vờ mất trí nhớ thì cho dù có che giấu cỡ nào cũng sẽ lộ ra sơ hở.

"Ồ? Làm sao người biết chắc được?"

Tần Như Lương nói: "Lúc này thần có cùng công chúa đến Viện Thái Học, tình cờ gặp Tô đại nhân đang dạy học trong điện, công chúa còn hỏi thần Tô đại nhân là ai".

Hoàng đế suy tư một hồi, sau đó cười nói: "Ngay cả Tô Vũ cũng không nhớ ra, có lẽ trăm cũng nên hoàn toàn tin tưởng nàng quả thực đã mất trí nhớ rồi".

Sau giờ ngựa, Tần Như Lương và Thẩm Nguyệt cùng nhau bước ra khỏi cổng cung, chuẩn bị về nhà.

Vừa lên xe ngựa buông rèm để cách ly với thần nhìn từ cổng cung thì vở kịch giữa hai người cũng kết thúc.

Thẩm Nguyệt ngay lập tức trở mặt, nàng hất tay Tần Như Lương ra, lau lau tay vào vạt áo sau đó ng ẩ sang một bên r ẩ dùng ngón tay vẽ một đường ngăn cách: "Đây là vạch phân cách, người đừng có mà lấn qua!".

104: Gửi Nh ầm Chỗ R ẩ

Mặc dù không biết tại sao Thẩm Nguyệt lại cứ thích ng ẩ vạch đường phân cách nhưng Tần Như Lương biết rằng nàng chắc chắn không có ý tốt.

Trên đường trở về, Thẩm Nguyệt không ngừng lau lau tay, vừa nghĩ đến chuyện Tần Như Lương đã chạm vào tay mình mà nàng đã cảm thấy ớn lạnh.

Nàng càng chán ghét thì Tần Như Lương càng khó chịu, hắn ta nói: "Cô cho rằng ta muốn chạm vào cô sao? Cô cho rằng mình là người duy nhất phải chịu đựng sao?"

Khi hai người về đến phủ tướng quân, Ngọc Nghiên luôn đứng chờ ở cổng thấy Thẩm Nguyệt bình an trở về thì mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Thẩm Nguyệt vừa xuống xe liền ra lệnh: "Nhanh lên, Ngọc Nghiên, đưa ta trở về rửa tay".

Ngọc Nghiên khó hiểu, vừa đỡ Thẩm Nguyệt đi vào trong vừa hỏi: "Tay của công chúa bị sao vậy?"

"Ta đã chạm phải thứ bẩn thỉu có mùi chó thối".

Ngọc Nghiên nghe vậy thì liền hiểu ra, trở về liền vội vàng lấy nước để Thẩm Nguyệt ng ẩ trong sân rửa tay hết lần này đến lần khác.

Ngọc Nghiên bên cạnh khẽ nói: "Công chúa, tay của người đã đỏ lên hết cả r ẩ, nếu như còn rửa nữa sẽ lột da tay đó".

Thẩm Nguyệt gõ lên chóp mũi của nàng ta hỏi: "Người ngửi thử xem, có còn mùi chó không?"

Ngọc Nghiên nghiêm túc ngửi ngửi rồi cười nói: "Không còn mùi gì thối cả, chỉ còn lại mùi thơm thôi".

Thẩm Nguyệt nhớ lại khung cảnh buổi sáng, trời nắng gắt mà Tần Như Lương còn nắm chặt tay nàng khiến cho tay nàng đỏ đẫy mồ hôi, cảm giác tê tê đó khiến cho nàng phải rùng mình ớn lạnh giữa trời nắng nóng.

Sau khi Tần Như Lương trở về thì nghe nói rằng Liễu Mi Vũ bị say nắng rất khó chịu, đang nằm nghỉ ngơi ở Phù Dung Uyển.

Tuy thời điểm nóng nhất trong năm đã trôi qua nhưng Liễu Mi Vũ vẫn còn bị say nắng, đi đâu này khiến cho Tần Như Lương không khỏi cảm thấy nàng ta quá yếu ớt.

Sau khi dừng lại một lúc thì hắn mới dõng bước tới Phù Dung Uyển xem thử.

Liễu Mi Vũ trông rất mệt mỏi, vừa nhìn thấy Tần Như Lương đến thì nàng ta đã chống tay ngất xỉu.

Tần Như Lương nhẹ nhàng đỡ nàng ta nằm xuống rồi nói: "Nếu như nàng cảm thấy không thoải mái thì cứ nằm nghỉ ngơi đi, đừng dậy làm gì".

Liễu Mi Vũ miễn cưỡng cười nói: "Tướng quân cùng công chúa hôm nay xuất hành có thuận lợi không?"

Tần Như Lương gật đầu, thấy sắc mặt nàng ta càng thêm ảm đạm thì liền an ủi nói: "Mi Vũ, bọn ta chỉ bất đắc dĩ mới phải đi cùng nhau thôi. Hôm nay hoàng thượng triệu kiến nàng ta đến để kiểm tra sự thật xung quanh chuyện của nàng ta".

Bất đắc dĩ? Trước đây cho dù bất đắc dĩ cỡ nào thì Tần Như Lương cũng không muốn đi cùng Thẩm Nguyệt!

Vào ngày mừng thọ thái hậu, trăm quan cùng nhau chúc mừng, vạn dân cũng cùng nhau vui vẻ.

Đến buổi tối, hoàng đế muốn mời trăm quan đến chúc thọ thái hậu trong một bữa tiệc vô cùng long trọng náo nhiệt.

Đến lúc đó trăm quan cũng có thể mang theo gia quyến của mình vào cung.

Bình thường quan viên chỉ mang chính thê vào cung dự tiệc.

Cho dù Tần Như Lương có yêu Liễu Mi Vũ như thế nào thì Liễu Mi Vũ cũng không phải là chính thê của tướng quân, nếu như Tần Như Lương đưa nàng ta vào cung thì không hề phù hợp.

Nhưng Liễu Mi Vũ vô cùng lo lắng, không thể nào yên lòng.

Nàng ta không thể để Tần Như Lương và Thẩm Nguyệt đi riêng với nhau nữa, sự thay đổi thái độ của Tần Như Lương đối với Thẩm Nguyệt khiến cho nàng ta dâng lên dự cảm chẳng lành.

Rõ ràng nàng ta mới là người nên đứng bên cạnh Tần Như Lương một cách quang minh chính đại.

Thẩm Nguyệt nghe tin vào ngày mừng thọ của thái hậu thì nàng phải vào cung với Tần Như Lương, không chỉ phải diện cảnh ân ái trước mặt hoàng đế mà còn phải diện trước mặt các quan viên, nàng liền cảm thấy buồn bực không tả nổi.

Tần Như Lương dặn dò người hầu mang cho Thẩm Nguyệt những bộ y phục mới may và những bộ trang sức thời thượng nhất hiện nay.

Lần này Thẩm Nguyệt không thể ăn mặc quá xuề xòa như lần trước khi vào cung, công chúa nên trông giống như một công chúa, phải ăn mặc sao cho có thể thể hiện được sự tôn trọng với thái hậu.

Vào những dịp này gia quyến của các quan viên trong triều đều chỉ hận không thể ăn vận những bộ y phục đẹp nhất, mang trang sức đắt tiền nhất để khoe sắc rực rỡ, ganh đua nhau từng ánh mắt trong bữa tiệc.

Nhưng khi Thâm Nguyệt nhìn thấy đồng y phục và trang sức mới thì nàng liền nói với những người hầu mang đồ đến: "Các người mang đồ đến sai chỗ rồi, Phù Dung Uyển ra cửa rẽ trái, đi qua rừng hoa mai là tới, không xa lắm đâu".

Người hầu nói: "Thưa công chúa, những thứ này đều là do tướng quân đặc biệt chuẩn bị cho công chúa".

Thâm Nguyệt lộ vẻ tức giận nói: "Sao các người lại không cho tướng quân uống thuốc? Gần đây não của hắn ta bị hỏng hay sao?"

"Chuyện này... tướng quân nói công chúa phải mặc những y phục này đến dự tiệc mừng thọ thái hậu, bọn nô tỳ không dám làm qua loa".

"Mang về cho ta!"

Triệu thị mừng rỡ đến mức cười không ngậm được miệng, sao có thể để cho đám nha hoàn mang đồ đi được, bà ta ngay lập tức chạy nhanh tới đón lấy rồi nói: "Mọi người đã vất vả rồi, vất vả rồi. Để ta khuyên công chúa, các người để đồ lại đây rồi lui ra đi".

Có người nhận là tốt rồi, bọn nha hoàn ngay lập tức để đồ xuống rồi rời khỏi Trì Xuân Uyển, rất sợ công chúa sẽ đổi ý làm khó dễ.

Kết quả là Thâm Nguyệt vừa quay đầu lại thì đã mang hết tất cả đến Phù Dung Uyển.

Lúc đó Tần Như Lương đang cùng Liễu Mi Vũ ăn tối ở Phù Dung Uyển.

Tần Như Lương trừng mắt nhìn mấy nha hoàn mang đồ vào Phù Dung Uyển, nói: "Người làm cái gì vậy?"

Thâm Nguyệt cười nói: "Đồ của Tần tướng quân đã bị gửi nhầm chỗ, đồng y phục và trang sức mới này chắc chắn là chuẩn bị cho Mi Vũ mới đúng".

Tần Như Lương vô cùng bực mình, hẳn ta vốn dĩ đã chuẩn bị đồng đồ này cho Thẩm Nguyệt nhưng khi Thẩm Nguyệt đã nói ra ở đây thì hẳn ta cũng không thể dễ dàng phản bác lại ngay trước mặt Liễu Mi Vũ.

Tần Như Lương chỉ nói: "Ngày mai là tiệc mừng thọ của thái hậu, cô nên ăn mặc chỉnh tề, đừng làm xấu mặt phủ tướng quân!"

Thẩm Nguyệt cười nói: "Ai nói với người ngày mai ta sẽ đi?"

"Cô thân là Tĩnh Nguyệt công chúa, sao cô có thể không đi mừng thọ thái hậu được?"

"Bây giờ bụng ta đã lớn, đi lại rất bất tiện".

Tần Như Lương gằn giọng nói: "Thái hậu biết cô mang thai nhưng cũng không hạ ý chỉ cho phép cô ở nhà nghỉ ngơi, cho nên cô có đi lại không tiện thì cũng phải đi, nếu không hoàng thượng sẽ cho rằng phủ tướng quân không nể mặt hoàng gia, thậm chí ngay cả thái hậu cũng không để vào mắt".

Tần Như Lương miệng thì nói luôn nghĩ về thể diện của phủ tướng quân nhưng Liễu Mi Vũ có thể nghe ra hẳn ta thực chất đang nghĩ về Thẩm Nguyệt.

Cảm giác này giống như có một cái gai đâm vào da thịt cô ta, mặc dù đau đớn nhưng không thể rút ra được.

Những gì Tần Như Lương nói cũng là đi ầu khiến cho Thẩm Nguyệt cảm thấy buồn bực nhất.

Thái hậu là mẹ ruột của hoàng đế cho nên chắc chắn là cùng một phe với hoàng đế, sao còn quan tâm đến một công chúa tiền triều như nàng chứ?

Nhưng nếu như nàng không đi thì thái hậu lại có chuyện để nói, nói nàng thân là con cháu hoàng gia nhưng lại không đến mừng thọ thái hậu, đây là tội đại bất kính.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 105-106: Muốn Thì Cứ Đi Cùng - Gặp Ở Viện Thái Học

105: Muốn Thì Cứ Đi Cùng

Lúc này, Liễu Mi Vũ tỏ ra mong đợi cùng hâm mộ nói: "Những thứ tướng quân chuẩn bị cho công chúa thật sự rất đẹp.

Ngày mai công chúa vẫn nên vào cung đi, tướng quân cũng đã rất cẩn thận chọn lựa, như Mi Vũ có muốn cũng không được phước phần đó".

Tần Như Lương có chút áy náy nắm lấy tay Liễu Mi Vũ, sau đó lại càng nhìn Thẩm Nguyệt bằng ánh mắt chán ghét hơn.

Có phải nàng cố tình chạy đến đây khoe khoang để khiến cho Liễu Mi Vũ cảm thấy khó chịu hay không?

Thẩm Nguyệt nhướn mày hỏi: "Người muốn đi lắm sao?"

Liễu Mi Vũ ngăn người một chút rồi lại nói: "Công chúa đừng hiểu lầm, Mi Vũ chỉ hâm mộ công chúa có thể cùng tướng quân đồng hành đến những dịp như vậy! "

Cho dù đêm nay Thẩm Nguyệt không đến đây thì Liễu Mi Vũ cũng sẽ chủ động đề cập đến chuyện này với Tần Như Lương và hi vọng hẳn ta có thể đưa mình đi cùng.

Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: "Nếu người đã muốn đi như vậy thì cứ đi cùng đi".

Tần Như Lương cau mày nói: "Cô quay về Trì Xuân Uyển của mình đi, đứng đây hờn ghen loạn ngữ cái gì!"

Thẩm Nguyệt nói: "Chẳng qua chỉ là cho Mi Vũ đi theo cùng tham dự tiệc trong cung thì có chuyện gì to tát đâu? Không phải Tần tướng quân đã nói sau khi thành hôn thì vị trí của nàng ta sẽ ngang hàng với ta hay sao,

sao lúc này người lại xem nàng ta thấp hơn, cảm thấy nàng ta không có đủ tư cách dự tiệc trong r ễ?"

"Thẩm Nguyệt, cô không cần ở đây châm ngòi ly gián!"

"Chuyện này sao có thể gọi là châm ngòi ly gián được, mang thêm gia quyến đến dự tiệc thì có gì sai, nàng ta là sủng thiếp của Tần tướng quân người, hoàng gia lại không thiếu một đôi bát đĩa! Quá lắm thì chỉ bị người ta nhìn ngó chút thôi".

Nói xong Thẩm Nguyệt cũng không ở lại quá lâu, nàng quay người rời đi r ễ nói: "Cứ quyết định vậy đi, ngày mai Mi Vũ sẽ đi cùng chúng ta, nàng ta không đi thì ta cũng không đi".

Liễu Mi Vũ nghe vậy thì choáng váng.

Nàng ta còn chưa kịp hỏi Tần Như Lương mà chuyện này đã được quyết định xong r ễ sao?

Sao Thẩm Nguyệt lại tốt đến mức có thể giúp nàng ta chuyện này? Nhưng như vậy cũng tốt, mục đích của nàng ta đã đạt được.

Trên đường trở về, Ngọc Nghiên tỏ ra khó chịu nói: "Công chúa sao lại muốn Liễu Mi Vũ cùng mình vào cung? Đây rõ ràng là vinh hạnh chỉ thuộc về chính thể của tướng quân".

Thẩm Nguyệt nhàn nhạt nói: "Nếu như ả ta muốn nổi bật hơn ta trong dịp này thì ta cũng không tiếc tặng sự nổi bật đó cho ả ta".

"Chờ ngày mai Tần tướng quân mang nàng ta cùng vào cung thì mọi sự chú ý sẽ đều đổ dồn về phía nàng ta, như vậy ta cũng được nhẹ gánh".

"Chủ yếu là ngày mai ta không muốn phải diễn cảnh phu thê ân ái với Tần chó, càng không muốn ngồi cùng một chiếc xe ngựa với hắn".

Nếu như Liễu Mi Vũ đi cùng thì ngày mai Thẩm Nguyệt hoàn toàn có thể lùi lại phía sau thoải mái vui chơi ăn uống.

Thẩm Nguyệt chống hai tay lên hông, ngược nhìn bầu trời đầy sao thờ phào nhẹ nhõm một hơi sau đó cười nói: "Tần chó với Liễu gà là một cặp trời sinh, ta muốn đến xem náo nhiệt mà thôi, chỉ nghĩ đến cũng đã cảm thấy sáng khoái rồi".

Ngọc Nghiên nói: "Vậy thì công chúa mau về sớm nghỉ ngơi thôi, ngày mai còn phải chuẩn bị".

"Người nói xem, thái hậu này đã bước một chân xuống mồ rồi mà còn muốn dùng tiệc mừng thọ gây sức ép cái gì, đúng là hao tài tốn của, có chúc phúc cũng chẳng thọ".

Ngọc Nghiên thở dài nói: "Ngày mai công chúa vào cung thì phải nhớ kỹ, nếu gặp thái hậu thì người nên tìm cách tránh đi".

Thái hậu trước đây hành xử rất ác ý đối với công chúa, nô tỳ sợ rằng bà ta sẽ lại ức hiếp công chúa".

Nói xong nàng ta liền trừng mắt bực mình nói: "Nô tỳ chỉ giận mình không thể đi cùng công chúa, nếu như xảy ra chuyện gì! "

Thẩm Nguyệt néo néo mặt của nàng ta rồi nói: "Trước mặt nhiều người như vậy thì ta có thể xảy ra chuyện gì chứ? Hoàng thượng cùng thái hậu đang chờ để đối tốt với ta, thể hiện sự nhân từ yêu thương với ta, người hiểu không?"

Cứ như vậy, sáng sớm hôm sau Ngọc Nghiên đã chuẩn bị mọi thứ từ sớm.

Nàng ta trang điểm thay quần áo cho Thẩm Nguyệt, còn không quên cài lên tóc nàng một cây trâm bạc rồi nói: "Công chúa, nô tỳ nghĩ đi nghĩ lại vẫn không cảm thấy yên tâm, công chúa hãy giữ cây trâm bạc này, ăn cái gì nhớ dùng trâm bạc thử độc trước".

Thẩm Nguyệt giật giật mí mắt.

Đồng thời, bên phía Phù Dung Uyển cũng đang chuẩn bị kỹ lưỡng.

Tối hôm qua Tần Như Lương cuối cùng cũng đồng ý đưa Liễu Mi Vũ đi cùng sau khi nàng ta ra sức làm nũng.

Nàng ta sẽ không bao giờ để Tần Như Lương và Thẩm Nguyệt có cơ hội ở riêng với nhau.

Dù thế nào đi nữa thì Liễu Mi Vũ cũng phải ăn mặc thật lộng lẫy để có thể vượt qua Thẩm Nguyệt có gương mặt xấu xí kia!

Liễu Mi Vũ rất tự tin rằng không ai có thể nhận ra nàng ta chính là Liễu Thiên Tuyệt ngày xưa.

Nàng ta khác với Liễu Thiên Hạc, khi Liễu gia bị xét nhà thì Liễu Thiên Hạc đã là một thiếu niên, dung mạo khi trưởng thành sẽ không thay đổi nhiều, còn nàng ta khi đó vẫn còn là một tiểu nha đầu, dung mạo khác xa so với Liễu Mi Vũ mười tám tuổi bây giờ.

Thậm chí trong ngày thành hôn giữa nàng ta cùng Tần Như Lương, mặc dù đã xảy ra nhiều chuyện khiến cho khăn hỉ của nàng ta bị tháo ra trước mặt mọi người nhưng cũng không có ai nhận ra nàng ta.

Vụ án Liễu gia đã trôi qua quá lâu, hơn nữa tiểu nha đầu Liễu gia ngày xưa cũng không quá nổi bật.

Liễu Mi Vũ là nữ nhân mà Tần Như Lương yêu nhất trong đời này, sao hẳn ta có thể mãi mãi nhốt Liễu Mi Vũ trong lồng, không cho nàng ta ra ngoài nhìn ngắm thế giới chứ.

Tiệc trong cung vào buổi tối có rất nhiều khách, chắc chắn sẽ chẳng có ai để ý.

Cho dù Tần Như Lương có dẫn theo thêm một nữ nhân khiến cho Thẩm Nguyệt trở thành phong nền thì cũng sẽ chẳng có việc gì đáng nói, như Thẩm Nguyệt nói thì quá lắm người ta cũng chỉ nhìn thêm vài lần rồi thôi.

Liễu Mi Vũ hôm nay quả thật ăn mặc rất rực rỡ và xinh đẹp, đôi mắt như làn nước mùa thu, làn da trắng ngần được bộ y phục ôm sát màu đỏ

tôn lên càng làm cho nàng ta trở nên yếu đuối động lòng người.

Tần Như Lương thấy vậy thì hai mắt sáng lên.

Ngược lại, Thẩm Nguyệt vẫn mặc một bộ y phục bằng gấm dài màu lam, vừa nhã nhặn duyên dáng vừa uy nghiêm sang trọng.

Lần này, cho dù quản gia có không muốn thì cũng phải chuẩn bị hai chiếc xe ngựa.

Đáng ra hôm nay Tần Như Lương phải ngồi cùng một xe ngựa với Thẩm Nguyệt nhưng sau khi Liễu Mi Vũ lên xe thì nàng ta đã nắm chặt cánh tay của Tần Như Lương không chịu buông ra.

Tâm trạng của Thẩm Nguyệt tất nhiên là vô cùng tốt, nàng hồ hững phất tay với hai người rồi tỏ ra thân thiện nói: "Vừa hay, hai người ngồi một xe, ta ngồi một xe".

Tần Như Lương nhìn Thẩm Nguyệt thoải mái ngồi một mình một xe, hoàn toàn không có ý chào đón hắn ta, cho nên hắn ta cũng không muốn qua đó tự rước lấy nhục nhã.

Liễu Mi Vũ áy náy nói: "Mi Vũ có sức khỏe không tốt, công chúa sẽ không để ý tướng quân chăm sóc cho ta nhiều hơn đúng không?"

106: Gặp Ở Viện Thái Học

Thẩm Nguyệt nhếch miệng nói: "Để ý cái gì chứ, nhìn thấy các người phu thê ân ái như vậy ta vui còn không kịp. Chỉ có đi đâu người trẻ tuổi cũng nên biết tiết chế một chút, bằng không mệt thân mình, sau này càng không thể thỏa mãn tướng quân".

Sắc mặt Liễu Mi Vũ chuyển từ xanh sang đỏ.

Tần Như Lương buông rèm xuống, nói: "Đừng nhiều lời với nàng ta".

Khi những tia sáng cuối cùng của ngày tàn đi, trước khi màn đêm buông xuống, bầu trời không có một gợn mây, màu thiên thanh của bầu trời đã

nhuộm chút hồng của hoàng hôn.

Hàng ngàn ngọn đèn trong cung điện được thắp sáng nối tiếp nhau, nơi quỳnh lâu điện ngọc được ánh đèn soi sáng trông vô cùng huy hoàng hoa lệ.

Xe ngựa cùng kiệu lớn đủ mọi hình dáng màu sắc đưa đến rất nhiều phu nhân cùng tiểu thư trang điểm xinh đẹp, oanh oanh yến yến.

Nếu như gặp phải người quen, các phu nhân cùng tiểu thư sẽ cùng dẫn nhau vào cung đi, trên đường đi nói nói cười cười, rất có không khí tiệc tùng.

Tất nhiên cũng không thể tránh khỏi sự cạnh tranh xem váy vóc trâm cài của mọi người mua ở đâu, đẹp và đắt như thế nào.

Khi vào cung, Tần Như Lương cố ý đi chậm lại để quan sát tình hình của Thẩm Nguyệt.

Khi cả ba người vào cung đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Liễu Mi Vũ cúi đầu nép sát bên cạnh Tần Như Lương như con chim nhỏ đột nhiên ngẩng đầu, để lộ ra dung mạo động lòng người.

Còn ai lại có dung mạo mê hoặc như vậy nữa, chỉ cần dùng ngón chân để đoán cũng có thể đoán ra đây chắc chắn là nhị phu nhân được Tần đại tướng quân hết mực sủng ái.

Không ngờ hôm nay Tần Như Lương lại mang theo cả hai nữ nhân.

Sau khi ngõ vào chỗ, mọi ánh mắt xung quanh dường như đều đổ dồn về phía này nhưng không có ai đến gần để trò chuyện.

Trước đây Thẩm Nguyệt hiếm khi tiếp xúc với các phu nhân cùng tiểu thư này, Liễu Mi Vũ lại càng không có liên hệ gì với bọn họ.

Chỉ có những nữ nhân này mới nói chuyện phiếm. Nam nhân không để ý đến nhiều chuyện như vậy.

Ở đây có nhiều phu nhân cùng tiêu thụ như vậy, làm gì có ai quan tâm để ý là gia quyến của nhà nào? Chỉ cần nhìn thấy dung mạo xinh đẹp một chút thì liền nhìn nhiều thêm một chút thôi.

Thẩm Nguyệt đêm nay thực sự tự do tự tại, đã có Liễu Mi Vũ quán quít với Tần Như Lương cho nên nàng không cần phải lo lắng diễn xuất gì.

Bữa tiệc được bố trí trong ngự hoa viên rộng lớn, gió đêm thổi qua vô cùng mát mẻ.

Giữa ngự hoa viên có một đài cao, đêm nay các nhạc công và vũ cơ trong cung sẽ biểu diễn hết mình trên đó.

Trăm quan đều bắt đầu dâng lên hạ lễ, nói lời chúc mừng trong khi nhạc công và vũ cơ đang biểu diễn.

Không ai quan tâm đến Thẩm Nguyệt cho nên nàng ăn uống rất vui vẻ.

Nhưng trong cảnh tranh sáng tranh tối thì nàng lại sững sờ khi nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang đứng dưới một gốc cây.

Người đó mặc y phục đen ngòm ở một góc khuất, ánh đèn xung quanh mờ ảo đến mức khiến cho người ta dễ dàng bỏ qua hẳn.

Thẩm Nguyệt không biết tại sao mình lại phát hiện ra hẳn, có thể là do nàng cảm giác được ở hướng đó có một ánh mắt cứ dán lên người mình.

Nàng quan sát một lúc thì liền giật mình.

Người kia cũng phát hiện nàng đang nhìn hẳn cho nên liền nâng chén rượu lên, đặt lên môi uống một hơi cạn sạch.

Tô Vũ?

Thẩm Nguyệt nghi ngờ rằng mình đã hoa mắt rồi.

Sau bữa tối, bầu trời đêm bùng lên từng chùm pháo hoa.

Lúc này trên đài đã chuẩn bị xuất hiện tiết mục hí khúc.

Sau khi ăn xong và rời bàn thì ánh mắt của mọi người đều bị thu hút bởi pháo hoa trên bầu trời đêm hoặc là các diễn viên hí kịch trên đài.

Có người đi lướt qua Thẩm Nguyệt, dường như còn hơi huých vào tay nàng.

Đến khi nàng phản ứng lại thì người kia đã đi rất xa, nàng chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng cao ráo mảnh khảnh.

Thẩm Nguyệt phát hiện trong tay mình có thêm một tờ giấy, trên đó có viết dòng chữ rất đẹp: hãy đến Viện Thái Học.

Người ký tên trên tờ giấy là Liên Thanh Châu.

Thẩm Nguyệt giật mình, nhanh chóng cất tờ giấy đi.

Liên hồly này thật lớn gan, còn dám trà trộn vào trong cung? Hấn lúc nào muốn gặp nàng mà chẳng được, sao phải lén lúc gặp vào lúc này chứ?

Thẩm Nguyệt cảm thấy không tin tưởng mấy. Nàng thậm chí còn không biết ai đã nhét mảnh giấy vào tay nàng.

Chỉ có đi đâu cũng chẳng có được mấy người biết nàng là bạn tốt của Liên Thanh Châu.

Mang theo sự nghi ngờ, Thẩm Nguyệt lặng lẽ rời khỏi địa điểm khi mọi người không chú ý.

Lần trước nàng đã từng đi qua Viện Thái Học cho nên nàng vẫn nhớ đường đi đến đó.

Con đường ngô đờng vắng lặng mờ ảo, những ngọn đèn thấp sáng hai bên đường cũng vô cùng mờ lung.

Trên đường Thẩm Nguyệt không ngừng tự gõ vào đầu mình rồi tự nhủ: "Thẩm Nguyệt, người có ngốc không vậy? Đối phương cũng không nói

mình là ai, người lại nhìn không rõ, làm sao người dám chắc Liên Thanh Châu đã đến đây chứ?"

Nhưng đôi chân của nàng cứ di chuyển về phía trước một cách không kiểm soát.

Có lẽ đây chính là câu chuyện sự tò mò giết chết con mèo.

Không lâu sau Thâm Nguyệt đã đứng trước cửa Viện Thái Học.

Cửa không khóa, chỉ khép hờ, giống như cố ý để lại một khoảng trống cho Thâm Nguyệt, chờ nàng bước vào.

Lúc này bên trong đã được thắp một ngọn đèn vàng mờ ảo.

Thâm Nguyệt giơ tay đẩy cửa đi vào.

Ngô đờng trong sân rung động trong gió, Thâm Nguyệt giẫm lên hoa ngô đờng từng bước đi tới nơi có ánh đèn trong điện.

Ngọn đèn rất mờ, Thâm Nguyệt đứng ở cửa nhìn thấy bóng dáng đang quay lưng về phía mình, nàng bất giác nhớ tới bóng lưng của vị sư phụ dạy học trong điện ngày hôm trước.

Thoạt nhìn vẫn có chút không chân thật.

Nhưng Thâm Nguyệt lại nghe thấy một giọng nói bất định truyền ra từ trong cổ họng mình: "Tô Vũ?"

"Chỉ cần nhìn thấy bóng lưng là cô đã có thể nhận ra ta, ta rất vui", hắn quay lại, ánh sáng của ngọn đèn dừng lại trong mắt hắn, giống như mắt hắn mới là nơi chứa đựng toàn bộ ánh sáng của nơi này vậy.

Thâm Nguyệt thở phào nhẹ nhõm nói: "Ta chỉ thấy bóng dáng của người ng ấ trong góc có chút giống người, không ngờ lại đúng là người".

Tô Vũ cười nhẹ nói: "Xem ra cô có ấn tượng rất sâu sắc với ta".

Thẩm Nguyệt cuối cùng cũng biết tại sao nàng lại không thể kiểm soát được hai chân của mình mà đến đây, nàng chỉ muốn kiểm tra xem mình có bị hoa mắt hay không.

Nếu Tô Vũ có thể trà trộn vào hoàng cung thì có lẽ Liên Thanh Châu cũng đang ở đây?

Thẩm Nguyệt bước vào cửa liễn nói: "Sao người lại vào cung? Còn Liên Thanh Châu đâu?", nàng nhìn xung quanh nhưng không hề phát hiện bóng dáng của Liên Thanh Châu.

Tô Vũ thấy nàng đi vào liễn nói: "Đóng cửa".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 107: 107: Đùa Giỡn Một Chút Thì Có Sao

Thẩm Nguyệt nhìn cửa phòng đang mở phanh ra, hỏi: “Đang yên đang lành tự nhiên lại muốn đóng cửa?”

“Ta sợ bị hiểu lầm đó mà”, hắn nói với vẻ đàng hoàng, nhưng sâu trong ánh mắt lại là sự giảo hoạt: “Cô gặp riêng ta ở chỗ này, nếu như bị nhìn thấy thì người ta sẽ hiểu lầm đó”.

Thẩm Nguyệt nhú mày nói: “Bụng ta đã to thế này rồi còn hiểu lầm gì nữa?”

Mặc dù vậy nhưng Thẩm Nguyệt vẫn dùng tốc độ nhanh nhất có thể để đóng cửa lại.

Nếu thật sự bị ai thấy thì đúng là khó mà giải thích được.

Tô Vũ nói: “Ai bảo phụ nữ có thai thì không được? Chỉ cần đối tượng không tệ là được rồi”.

Thẩm Nguyệt có cảm giác giống như bị Tô Vũ lừa, nói: “Rốt cuộc người đang hạ bệ ta hay là đang khen người vậy?”

Tô Vũ nói: “Gan cô lớn đấy, chưa hiểu rõ tình hình gì mà cũng dám tới”.

“Chẳng phải là vì ta nhận ra người sao”, Thẩm Nguyệt hỏi: “Rốt cuộc Liên Thanh Châu ở đâu, gọi ta đến đây làm gì?”

“Liên Thanh Châu không đến đâu, là ta gọi cô tới”.

“Người gọi ta đến? Vậy vì sao tờ giấy người đưa cho ta lại viết tên Liên Thanh Châu?”

Tô Vũ nói: “Ta viết tên của hắn vào, chứ đâu nói là hắn gọi cô đến.”

Ta xin lỗi vì đã làm cô hiểu lầm nhé”.

Thẩm Nguyệt hí mắt dò xét người này dưới ánh nến, áo quần sạch sẽ, gương mặt đẹp trai, quần áo màu tối hơi lóe ra mấy phần màu tím.

Gương mặt ung dung của hắn khiến người ta mê mẩn.

Thẩm Nguyệt cắn răng nói: “Ta không thấy người hối lỗi ở chỗ nào cả”.

Tô Vũ khẽ cười: “Lại bị cô phát hiện ra rồi”.

“Người gọi ta đến đây chắc không phải chỉ để đấu võ mồm với ta chứ?”

“Đương nhiên rồi, ta muốn cô ở đây với ta một lúc nữa”, Tô Vũ nói với vẻ đương nhiên.

Khiến Thẩm Nguyệt thật sự muốn đánh hắn.

Thẩm Nguyệt cười khẩy: “Một lý do thật sự đáng thuyết phục đấy nhỉ, người nói xem người muốn ta ở bên cạnh người làm gì nào?”

Tô Vũ vân vê môi, mỉm cười nói: “Ta thì làm gì cũng được, chủ yếu là xem cô có tiện hay không”.

Thẩm Nguyệt thấy nụ cười như có như không của hắn, bèn nổi giận: “Con mẹ nó, người đang chơi ta đấy à?”

Tô Vũ nói: “Ta chẳng phải cũng từng bị cô chơi rồi à”.

“Lúc nào hả?”, Thẩm Nguyệt phản nộ: “Ta là một người bình thường, chẳng bao giờ làm loạn mối quan hệ nam nữ hết”.

Tô Vũ gõ nhẹ lên cửa sổ, hiện ra khớp xương tay rõ ràng, sau đó hắn dựa vào cửa sổ, thản nhiên nói: “Nhưng cô đã nói sau này cô sẽ mua ta về để ta làm trai bao của cô mà, đùa giỡn một chút thì cũng đâu ảnh hưởng gì”.

“Người đứng là người đầu tiên có thể nói ra những lời thô thiển đó với vẻ ưu nhã như vậy, Tô Vũ, ta phục người đấy”.

Tô Vũ khẽ cười hai tiếng, chỉ ra cửa sổ, đôi mắt bao phủ cả bóng đêm bên ngoài, thâm thúy nói: “Cô qua đây nhìn đi, có cảnh hay này”.

Thâm Nguyệt quả nhiên lại gần, nhìn ra ngoài nhưng lại chẳng có gì cả.

Lại bị lừa.

Nhưng Tô Vũ bỗng nhiên khom người xuống, bàn tay trắng tinh chỉ vào chỗ cây ngô đồng phía xa, ầm ập nói bên tai nàng: “Nếu ta nhớ không nhầm thì cô đã ở đó và huyết sát với ta nhỉ”.

Thâm Nguyệt sửng sốt.

Hắn thình lình tới gần làm mùi trầm hương xộc hắt lên mũi.

Hô hấp của hắn khiến nàng nóng hết cả tai.

“Người dạy học ở đây hôm đó hóa ra là người hả?”

Bảo sao mà nàng thấy quen thuộc như thế, chỉ nhìn bóng lưng cũng cảm thấy phong hoa tuyết đại, đúng là xứng đáng với gương mặt tuấn mỹ vô song này của Tô Vũ.

“Chính là ta”.

Thâm Nguyệt rất khiếp sợ: “Người chính là đại học sĩ gì gì đó á?”

Tô Vũ khép mắt: “Ừ”.

Thâm Nguyệt quay đầu lại, bờ môi suýt chút nữa thì phớt qua gò má của hắn.

Nàng ngửa đầu ra sau: “Người làm quan à? Đùa ta hả”.

“Sao ta không thể làm quan chứ?”, Tô Vũ thường thức phản ứng của nàng, hỏi.

“Một mình người có thể xách kiếm xông vào ổ sơn tặc, giết người không chớp mắt, lại biết y thuật, người lại nói mình làm quan, chưa kể lại còn là quan văn chứ!”

“Cô thấy không được à?”

“Được, quá là được ấy chứ.

Người văn võ toàn tài, là rường cột của quốc gia, chỉ làm đại học sĩ thì quá không công bằng”.

Tô Vũ mỉm cười: “Trong mắt người khác thì ta không biết võ công, cũng không hiểu y thuật, chỉ có thể dạy học, sau này ra ngoài cô đừng để lộ ra nhé”.

Thẩm Nguyệt nhún vai nói: “Ta cũng chẳng hứng thú gì với đời tư của người.

Người muốn tìm người chơi cùng thì cũng đừng tìm ta, ta muốn quay về xem kịch, không ở lại nữa đâu”.

Nhưng đang định quay người đi thì tay của Thẩm Nguyệt đã bị hấn nắm lại.

Cảm xúc kia khác hẳn khi cầm tay Tần Như Lương, thoải mái vô cùng.

Thẩm Nguyệt giật mình, quay đầu thì thấy Tô Vũ đang hạ mắt nhìn lòng bàn tay của nàng.

Hắn bỗng nhiên bình thản hỏi: “Vết thương trên tay đỡ hơn chưa?”

Thẩm Nguyệt nói: “Người thấy rồi còn gì, kết vảy rồi đấy”.

Tô Vũ lại nói một cách khó hiểu: “Hôm ấy ta thấy hắn ta nắm tay cô, cô thích thế sao?”

“Ai? Người bảo Tần Như Lương á?”, Thẩm Nguyệt bật cười: “Sau lần đấy ta về nhà suýt nữa thì rửa tay đến mức lột luôn một tầng da ra ấy chứ”.

Tô Vũ cũng nhẹ giọng bật cười, nhìn quần áo Thẩm Nguyệt mặc, ánh mắt mơ hồ “Ngày đó cô cũng mặc bộ này, trông khá xứng đôi với hần ta mà”.

Thẩm Nguyệt khẽ vuốt bụng, thản nhiên nói: “Ta và hần ta không thành đôi được đâu, dù gì sau này ta cũng sẽ nuôi trai bao mà”.

“Thế hả”, Tô Vũ híp mắt: “Vậy ta đề nghị hai người nên giữ vững khoảng cách, sau này khỏi phải dây dưa không rõ, tốt nhất là đừng có nắm tay luôn”.

Thẩm Nguyệt nhếch môi: “Tô Vũ, ta cảm giác như người đang kéo dài thời gian đấy, người định làm gì vậy?”

Tô Vũ nói: “Cô phát hiện ra rồi à, đương nhiên là vì ta không muốn cô quay lại ngự hoa viên sớm rồi”.

“Vì sao?”

“Nơi đó đêm nay không yên bình, nếu để người vô tội bị tổn thương thì sẽ không tốt”.

Có đôi khi người này rất ngây, nhưng có lúc thì lại cực kỳ dứt khoát.

Thẩm Nguyệt không hiểu lúc nào hần đang nghiêm túc còn lúc nào thì đang đùa giỡn nữa.

Nhưng lần này Tô Vũ không hề đùa nàg.

Giống như là linh ứng, Tô Vũ vừa nói xong thì Thẩm Nguyệt đã nghe được tiếng hỗn loạn từ phía ngự hoa viên, mặc dù cách đó cả rừng ngô đồng.

Thẩm Nguyệt nhìn chăm chăm Tô Vũ: “Người làm?”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 108-109: Sao Nàng Lại Chột Dạ Kia Chứ - Đổ Tội

108: Sao Nàng Lại Chột Dạ Kia Chứ

Tô Vũ nói: “Ta là trung thần mà”.

Thẩm Nguyệt trợn trắng mắt: “Sao nghe câu này của ngươi lại gian thế nhỉ”.

Tô Vũ mỉm cười: “Đương nhiên, lý giải về trung thần của mỗi người là khác nhau, ta chỉ trung thành với quân vương của ta”.

Rất lâu về sau, Thẩm Nguyệt mới có thể hiểu rõ một chút về Tô Vũ.

Quân vương của hắn luôn chỉ có một.

Âm thanh trong ngự hoa viên hỗn loạn cứ như đá rơi xuống mặt hồ, lan tràn ra khắp bốn phía.

Thẩm Nguyệt nghe thấy có người hô: “Có thích khách! Đừng để hắn ta chạy, mau đuổi theo!”

Thẩm Nguyệt nhú mày nói: “Không thể ở lại đây được, ta đi trước đây”.

Nếu không thị vệ hoàng cung truy đuổi thích khách tới chỗ này thì thật sự là nàng không thoát được tội.

Tô Vũ nói: “Bây giờ cô ra ngoài không sợ bị coi thành thích khách à?”

“Cmn ta là phụ nữ có thai đấy!”

Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: “Cho nên cô càng không thể ra ngoài mạo hiểm được”.

Nói xong, hắn liền ngưng thần nghe tiếng bước chân hỗn loạn, thấy được những bước chân đó đã hướng về đây, bèn trở nên nghiêm túc, đóng lại cửa sổ, tắt đi ánh nến.

Học đường trống rỗng lập tức rơi vào màu đen kịt.

Thẩm Nguyệt trừng mắt nhìn, Tô Vũ dắt tay nàng trong bóng đêm, kéo nàng vào trong học đường, khẽ nói: “Xin lỗi, chúng ta tránh đi một chút, nếu không sẽ xui xẻo bị phát hiện đấy”.

Thẩm Nguyệt tức giận muốn chửi ầm lên, nhưng cũng không thể không đi theo hắn.

Cấm vệ quân giờ đã tiến vào trong Viện Thái Học để lục soát.

Nàng cắn răng nói: “Người nói nghe nhẹ nhàng nhỉ, rõ ràng hai chúng ta đều trong sạch mà!”

Tô Vũ nói thật nhỏ: “Trong sạch sao, vậy ta sẽ chịu trách nhiệm với cô”.

Tô Vũ không cho nàng từ chối, nên nàng chỉ có thể đi theo Tô Vũ.

Tô Vũ quá quen thuộc với Viện Thái Học, chỉ mong bọn họ có thể thoát khỏi đám cấm vệ quân này.

Thẩm Nguyệt chính nghĩa nói: “Vào lúc quan trọng thì người phải bảo vệ ta thật tốt, không được để ta bị phát hiện, nếu không thì người phải tự đi dẫn dụ bọn họ đi đấy nhé”.

“Cô muốn hy sinh ta à?”

“Hừ, một mình người mất mặt còn hơn là cả hai chúng ta mất mặt”.

Phía sau học đường có một gian phòng nghỉ dành riêng cho các thầy dạy học trong này.

Trong này có một cái giường và các vật phẩm chuyên dụng cho thư phòng.

Trong nháy mắt, Tô Vũ đã kéo Thẩm Nguyệt vào phòng nghỉ.

Tủ sách kia được dựa vào tường, bên trong chỉ có mấy cuốn sách, vẫn còn chút ít không gian.

Tô Vũ mở cửa tủ ra rồi cho Thẩm Nguyệt trốn vào trong.

Thẩm Nguyệt vừa cẩn thận trèo vào vừa oán thán với vẻ không dám tin, mẹ nó, sao nàng lại thấy chột dạ chứ... như kiểu nàng đang làm việc xấu nhưng sợ bị phát hiện vậy!

Thẩm Nguyệt tưởng là Tô Vũ sẽ hiên ngang lẫm liệt đi dẫn dụ cấm vệ quân, ai mà ngờ rằng Tô Vũ cũng chui vào trong này luôn, lại còn đóng cửa tủ lại.

Không gian trong tủ sách không lớn, hai người cùng chui vào thì chật không tưởng.

Tô Vũ đưa hai tay chống vào bên mặt của Thẩm Nguyệt để tránh đè vào bụng của Thẩm Nguyệt, hấn dựa vào nàng cực kỳ gần, gần như là thở vào tai của Thẩm Nguyệt.

Nàng nghe được tiếng hít thở của hấn, khí tức của hấn tràn ngập khắp nơi, mang theo mùi trầm hương nhàn nhạt.

Thẩm Nguyệt nhảy dựng lên, cảm thấy rất bối rối.

Nàng cắn răng nói: “Tô Vũ, ngươi vào đây làm cái gì! Ta đã bảo là ta sẽ trốn còn ngươi thì đi lôi kéo sự chú ý của đám người kia mà!”

Tô Vũ bình tĩnh nói: “Không được, ta sợ lắm”.

Thẩm Nguyệt tức tối vô cùng: “Sợ cái mẹ gì! Rõ ràng ngươi rất mạnh, sao cứ giả ngu thế, ta biết ngươi võ công cái thế mà!”

Tô Vũ nói với giọng cực kỳ vô hại: “Nhưng bọn họ đao kiếm không có mắt, mà ta thì tay không tấc sắt”.

Trong lúc cả hai tranh luận, đã có một bộ phận cấm vệ quân mò vào bên trong học đường.

Học đường tối đen như mực, cho nên bọn họ cẩn thận đi từng bước, chỉ sợ bị thích khách phản kích.

Thẩm Nguyệt nghe được tiếng áo giáp giày sắt lộc cộc dưới sàn, mỗi bước đi đều khiến tâm trạng nàng bất an.

Thẩm Nguyệt còn đang giằng co với Tô Vũ trong tử sách, định đẩy ngực của hắn để đá cái tên này ra ngoài.

Tô Vũ dán vào lỗ tai nàng, nói với âm thanh cực nhỏ: “Đừng làm loạn, người đến rồi kìa, nếu cô còn không ngoan nữa thì ta sẽ ôm cô đấy”.

Hắn đang chống tay ngang qua hai bên mặt của Thẩm Nguyệt, rất an phận, chưa hề có hành động gì lệch lạc.

Hai người sát cạnh nhau, Tô Vũ cũng không hề động vào nàng hoặc làm gì mờ ám, chỉ có góc áo cả hai cuốn lấy nhau và tiếng thở nhàn nhạt của hắn ở bên tai nàng.

Nghe hắn nói vậy, Thẩm Nguyệt không tự chủ mà co người lại.

Giác quan của Tô Vũ mẫn cảm hơn Thẩm Nguyệt, khi cấm vệ quân bước chân vào phòng nghỉ thì hắn vẫn không hề hoảng loạn.

Thẩm Nguyệt tự đỡ mồ hôi lạnh, cắn sắp gãy cả răng, mặt nàng dán vào bên tai Tô Vũ, chỉ muốn cắn đứt cái tai của hắn ra: “Vậy giờ ta phải làm gì đây? Bọn họ chắc chắn sẽ lục soát tử sách này”.

Tô Vũ không nói, rút cây trâm trên đầu Thẩm Nguyệt, vận dụng sức lực chuẩn bị bắn ra ngoài.

Thẩm Nguyệt thấy thế, lập tức ngăn cản hắn.

Động tác của Tô Vũ khựng lại, ánh mắt nhìn Thẩm Nguyệt phảng phất như nóng lên trong đêm tối.

Thẩm Nguyệt không kịp tính toán gì với hắn, vội vàng nhét cái phi tiêu bản thân luôn mang theo bên mình cho Tô Vũ, rồi lấy lại cây trâm cài tóc, gắn lại trên đầu mình.

Trâm cài tóc này mà bắn ra, lỡ tạo thành chứng cứ phạm tội thì sao.

Tô Vũ xoay phi tiêu, phát hiện phi tiêu này rất thuận tay.

Khi bước chân tiến đến càng gần, Tô Vũ xoay chuyển ngón tay, linh hoạt dùng sức, bắn phi tiêu ra ngoài.

Trong khoảng cách gần như thế, Thẩm Nguyệt cảm nhận được khí thế và sự quyết đoán bức người của Tô Vũ.

Nhưng Tô Vũ không hề phi vào cấm vệ quân mà là phi lên trên tủ sách.

Ngăn tủ lập tức bị xuyên thủng, phi tiêu bắn lên xà ngang trên mái hiên.

Bịch một tiếng, nóc nhà vang lên tiếng vỡ.

Có mấy tấm ngói lưu ly vỡ vụn, rơi xuống đất, cấm vệ quân lập tức lui về sau, xua bụi trong không khí, ngẩng đầu lên nhìn nóc nhà rồi hét lớn: “Thích khách ở bên trên, mau đuổi theo!”

Nhất thời, tất cả cấm vệ quân đều chạy ra khỏi học đường, đuổi theo phương hướng nóc nhà Viện Thái Học..

109: Đỗ Tội

Không khí khẩn trương lập tức được buông lỏng.

Cho đến khi tiếng bước chân đã đi xa, Viện Thái Học quay trở lại sự yên tĩnh như xưa, Thẩm Nguyệt nín thở trong tủ sách mới thở phào nhẹ nhõm.

Tô Vũ không chút hoang mang mà đi ra từ trong tủ sách, kéo tay Thẩm Nguyệt ra ngoài.

Thẩm Nguyệt mặc kệ hắn, tự leo ra, tay đỡ eo đập cho Tô Vũ một cái.

Tô Vũ lui về sau, ưu nhã phủi áo, nói: “A Nguyệt, ngày trước cô đâu dám vô lễ với ta như vậy”.

Thẩm Nguyệt hít sâu một hơi cho bình tĩnh lại nhưng vẫn không bình tĩnh nổi, bèn nói với Tô Vũ: “Đkm”.

Nàng cũng không quay đầu mà đi ra bên ngoài: “Sau này ra ngoài đừng có nói người quen ta, ta không muốn làm bạn với người đâu, cái loại lừa đảo”.

Cảnh tượng ban nãy thật sự rất hung hiểm, nếu như nàng và Tô Vũ bị phát hiện trốn trong tủ sách thì trong sách sẽ mất hết, đó mới gọi là đáng hận!

Tô Vũ này suýt chút nữa thì hại chết nàng.

Tô Vũ nhìn bóng lưng của nàng, hơi co khóe miệng như có như không, nhẹ giọng đáp lại: “Ta cũng không muốn chúng ta là bạn”.

Thẩm Nguyệt ra khỏi Viện Thái Học, đi về ngự hoa viên.

Trong cung lúc này hỗn loạn vô cùng, trên đường đi có cung nhân qua lại với vẻ nghiêm trọng.

Một mình Tô Vũ đứng trong học đường của Viện Thái Học, thân hình cô độc.

Dưới ánh trăng sáng mây mờ, hắn nhìn ra ánh trăng ngoài cửa sổ, sắc mặt mờ mịt.

Rốt cuộc là Liễu Thiên Hạc quá giỏi hay là Tần Như Lương quá kém mà lại không thể bắt được hắn ta trong hoàng cung tràn đầy thủ vệ này?

Thẩm Nguyệt càng đến gần ngự hoa viên thì càng thấy nhiều cấm vệ quân.

Cảnh tượng hỗn loạn vô cùng, sân khấu biểu diễn cũng không còn chính tề, trên mặt đất có vết máu lờ mờ.

Rất nhiều tiểu thư, phu nhân nhà quan bị dọa tái mét mặt mày, toàn thân xụi lơ, không ai ngờ rằng trong cung lại xảy ra chuyện này giữa thời điểm thái bình thịnh thế.

Thích khách kia hành thích thất bại, lòng dạ cũng rất độc ác, để khiến mọi chuyện hỗn loạn hơn thì hẳn ta gặp ai giết đó, có mấy tiểu thư, phu nhân đều trở thành nạn nhân.

Ngự hoa viên hỗn loạn không tưởng, tiếng hét chói tai khủng hoảng của đám phụ nữ làm cấm vệ quân không dễ hành động.

Kết quả là tên thích khách đã nhân cơ hội loạn lạc mà chạy bay biến.

Sau đó cấm vệ quân mới chia nhau đi tìm kiếm thích khách khắp hoàng cung.

Lúc Thẩm Nguyệt quay về thì cảm xúc của mọi người đang bất ổn, không ai chú ý nàng đi đâu về đâu, trừ Liễu Mi Vũ đang hoảng sợ.

Chuyện đã xảy ra như thế này, Tần Như Lương sao có thể ở bên cạnh Liễu Mi Vũ được, hẳn ta phải chạy đi xử lý việc này, để lại Liễu Mi Vũ một mình ở đó.

Liễu Mi Vũ đi xuyên qua đám người, đến cạnh Thẩm Nguyệt, hỏi: “Ban này công chúa đi đâu vậy?”

Thẩm Nguyệt phỉ mép áo một cách bình tĩnh: “Ta vẫn luôn đứng ở đây thôi chứ đi đâu được?”

“Nhưng rõ ràng Mi Vũ thấy công chúa đi qua từ con đường nhỏ kia mà”.

Thẩm Nguyệt ngẩng đầu, thản nhiên nhìn Liễu Mi Vũ, thấy sắc mặt nàng ta trắng bệch, vẻ mặt bất an, liền mỉm cười nói: “Mi Vũ, người hoa

mắt đúng không?”

Nghe nói hoàng đế đang rất giận dữ vì việc có quá nhiều cấm vệ quân mà lại khiến thích khách trốn thoát.

Lúc thị vệ đang dọn dẹp hiện trường thì phát hiện mấy cái phi tiêu thích khách bắn trên mặt đất, bèn nhặt lên đưa cho hoàng đế.

Khi họ đi ngang qua, Thẩm Nguyệt nheo mắt nhìn phi tiêu kia.

Nàng quá quen thuộc với cái phi tiêu này, nó giống hệt với phi tiêu của người muốn giết Tần Như Lương trên đường cái ngày hôm đó.

Nhưng chính vào lúc này, Liễu Mi Vũ ở bên cạnh này đột nhiên hoảng sợ nói: “Đại nhân, hình như, hình như thiếp thân thấy phi tiêu này ở đâu rồi”.

Nàng ta vừa lên tiếng đã lôi kéo được toàn bộ sự chú ý của tất cả mọi người.

Đến cả Thẩm Nguyệt cũng ghé mắt nhìn sang.

Nàng ta sợ hãi nói, dáng vẻ như nai con bị hoảng sợ, trông rất điệu ngoan vô hại.

Chỉ chốc lát sau, khi hoàng đế sắp xếp cho thái hậu xong xuôi thì mới hạ lệnh cho toàn bộ mọi người, bao gồm cả nữ quyền của quan lại lên đại điện.

Hoàng đế ngẩng đầu, triệu kiến Liễu Mi Vũ. Liễu Mi Vũ đi vào, cong chân quỳ xuống.

“Người là gia quyến của ai?”

Liễu Mi Vũ quỳ xuống dập đầu nói: “Thần thiếp là gia quyến trong phủ tướng quân ạ”.

“Phủ tướng quân nào?”

Liễu Mi Vũ nghe vậy, nhất thời có chút khó chịu: “Phủ đại tướng quân ạ”.

Nói như vậy chẳng phải để lộ ra vị trí thiếp thất của nàng ta hay sao, bởi vì chính thất phu nhân của đại tướng quân chính là Thẩm Nguyệt đang đứng xem trò vui ở kia.

Hoàng đế nhìn Thẩm Nguyệt, Thẩm Nguyệt thì lễ nói: “Bẩm hoàng thượng, Mi Vũ đúng là người của phủ tướng quân ạ”.

Hoàng đế cũng không có tâm tư truy cứu mấy chuyện này, chỉ nghiêm nghị hỏi: “Người nói người từng thấy phi tiêu mà thích khách để lại à?”

Liễu Mi Vũ yếu ớt gật đầu.

Hoàng đế nói: “Đem phi tiêu lên cho nàng ta xác nhận lại”.

Thị vệ bèn đưa khay đựng phi tiêu đến trước mặt Liễu Mi Vũ, bên trên có hai chiếc phi tiêu nặng nề mùi máu.

Liễu Mi Vũ chỉ khẽ nhìn một cái rồi run rẩy không dám nhìn tiếp.

Hoàng đế nói: “Giờ người nói đi, người thấy cái phi tiêu này ở đâu?”

“Thần, thần thiếp...”, Liễu Mi Vũ tỏ vẻ hoảng sợ cực độ, muốn nói nhưng không dám nói.

Thẩm Nguyệt híp mắt nói: “Mi Vũ đừng sợ, người biết đi đâu gì thì cứ nói ra đi, biết đâu lại giúp tướng quân bắt được thích khách thì sao”.

Hoàng đế cũng mất kiên nhẫn nói: “Còn không mau nói đi!”

Liễu Mi Vũ cắn môi, âm thanh lí nhí: “Thần thiếp... từng thấy nó ở chỗ Tĩnh Nguyệt công chúa”.

Lời này vừa ra, cả điện tràn ngập tiếng hít sâu, ai cũng kinh ngạc nhìn Thẩm Nguyệt đang đứng yên.

Hoàng đế hỏi Liễu Mi Vũ với vẻ áp bức: “Người chắc chắn không?”

Liễu Mi Vũ run rẩy nói: “Cũng, cũng có thể là thần thiếp nhìn lầm... nhưng hôm ấy thần thiếp đi qua hoa viên của phủ tướng quân thì thấy công chúa đang nghịch cái phi tiêu... y hệt cái này”.

Thẩm Nguyệt nghe vậy thì lạnh lùng mỉm cười.

Quả nhiên là thế.

Từ khi Liễu Mi Vũ lên tiếng ở ngự hoa viên thì nàng đã dự liệu được Liễu Mi Vũ muốn nói đi đâu. Thật không có gì bất ngờ, nàng ta lại đổ tội hại nàng ngay trước mặt đám đông!

Lúc ở phủ tướng quân, việc nàng có phi tiêu này không phải bí mật gì, nên Liễu Mi Vũ để ý cũng chẳng lạ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 110: 110: Đúng Là Đã Nhìn Thấy

Ánh mắt hoàng đế lạnh đi, nói: “Tĩnh Nguyệt, nàng ta nói người có một cái phi tiêu y hệt như thế, có đúng không?”

Thẩm Nguyệt không chút hoang mang nhìn Liễu Mi Vũ, nói: “Mi Vũ, ý của người là ta là đấng bọ của hung thủ sao?”

Liễu Mi Vũ nhìn xuống đất, nói: “Thần thiếp không dám, thần thiếp chỉ... nói đúng sự thật thôi.”

Ban nãy khi thích khách hành thích thì công chúa cũng chẳng ở trong ngự hoa viên, sau khi hành thích xong thì thần thiếp mới thấy công chúa xuất hiện”.

Thẩm Nguyệt mỉm cười: “Ta vẫn luôn ở trong ngự hoa viên đây thôi, người và tướng quân ng ỡ chung với nhau, làm sao ta quấy rầy các người được, nên mới phải lui ra chỗ khác, nếu không ta sẽ bị mang tiếng là hung hãn ganh tỵ.”

Lúc xảy ra chuyện, tướng quân một lòng bảo vệ người, ta cùng cái bụng lớn này không ai bận tâm, chỉ đành trốn ở trong rừng cây, Mi Vũ, đây là lỗi của ta sao?”

Hoàng đế nhíu mày.

Đây vốn là chuyện nhà của Tần Như Lương, bây giờ lại mang ra làm loạn trên đại điện để làm gì? Gọi tất cả đến để cùng chê cười à?

Nhưng hoàng đế vẫn chưa rảnh để xen vào việc nhà của Tần Như Lương.

Liễu Mi Vũ biết Thẩm Nguyệt giỏi ăn nói, nhưng đến lúc này rồi mà Thẩm Nguyệt vẫn mặt không đỏ tim không đập mà bịa chuyện ra, phải sạch quan hệ sau hai, ba câu nói, rồi đổ hết tội lên đầu Liễu Mi Vũ.

Người nói vô tình người nghe cố ý, những người ở đây sẽ nghĩ thế nào?

Đương nhiên sẽ nghĩ rằng nàng ta là một thiếp thất mà lại dám ý sủng mà kiêu, vô pháp vô thiên, đến trong cung cũng không chịu yên phận, Thẩm Nguyệt mang thai lại không ai quan tâm, quá đáng thương.

Liễu Mi Vũ phẫn hận cắn môi, nói: “Hoàng thượng tha tội, có lẽ, có lẽ thần thiếp thật sự đã nhìn lầm...”

Liễu Mi Vũ nghĩ, chỉ cần để hoàng thượng nghi ngờ Thẩm Nguyệt một chút thì sẽ có bất lợi cực lớn với Thẩm Nguyệt.

Thân phận của Thẩm Nguyệt vốn rất khó nói, nếu còn dây dưa với thích khách thì hoàng thượng còn tha thứ được sao?

Nhưng chỉ ngay một giây sau, Thẩm Nguyệt đã cao giọng nói: “Khởi bẩm hoàng thượng, hôm nay dù Mi Vũ không nói thì thần muội cũng sẽ chủ động bẩm báo cho hoàng thượng.

Thần muội không thể dung túng cho thích khách được ung dung ngoài vòng pháp luật, gây bất lợi cho hoàng thượng được.

Mi Vũ nói không sai, thần muội đúng là đã từng thấy phi tiêu giống hệt cái này”.

Liễu Mi Vũ ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Nguyệt, ánh mắt không thể tin.

Nàng ta chủ động khai hết sao? Đây khác nào tìm chết!

Thẩm Nguyệt nói đúng sự thật: “Hôm đó thần muội và tướng quân đi dạo phố, đột nhiên có một cái phi tiêu từ trên không bay tới, bên trên phi tiêu có tấm kịch độc, muốn đưa tướng quân vào chỗ chết.

Nếu tướng quân không tránh kịp thì e là đã trúng độc mà chết”.

Sắc mặt Liễu Mi Vũ trắng bệch, chuyện từ khi nào mà nàng ta không biết vậy?

Thẩm Nguyệt... lại đi dạo phố với tướng quân?

Phi tiêu này... là muốn giết tướng quân ư?

Hoàng đế sầm mặt lại, không nói không rằng.

Thẩm Nguyệt lại nói: “Nếu thần muội đoán không sai thì hung thủ lúc ấy và thích khách hôm nay hẳn là một người.

Thần muội cả gan phỏng đoán, hung thủ kia nhất định là muốn giết tướng quân trước để gây nhiễu loạn kinh thành, sau đó mưu bước tiếp theo.

Thần muội cũng không ngờ đêm nay hẳn ta tiến cung được”.

Hoàng đế tức giận nói: “Xảy ra chuyện này mà sao không nói sớm! Sao lúc ấy Tần Như Lương không bắt được hung thủ?”

Thẩm Nguyệt hơi cúi đầu, như có như không nhíu mày nói: “Bẩm hoàng thượng, lúc đó đường phố có rất nhiều người, thân thể thần muội không tiện, tướng quân không thoải mái chân tay nên mới làm cho hung thủ chạy mất”.

Nói trắng ra là bảo Tần Như Lương vô dụng.

Hoàng đế do dự không nói.

Thẩm Nguyệt lại lên tiếng tiếp: “Nếu hoàng thượng không tin thì bách tính bán hàng lúc ấy có thể làm chứng, hoặc chờ Tần tướng quân đến đây đối chứng với thần muội, nói rõ lai lịch của cái phi tiêu kia”.

Thẩm Nguyệt đứng thẳng lưng, nói năng rõ ràng: “Thần muội không thẹn với lòng, chỉ là không muốn bị người ta hiểu lầm rồi coi là hình nhân thế mạng!”

Liễu Mi Vũ quỳ rạp dưới đất quá lâu, thân thể sắp cứng đến nơi.

Nàng ta bây giờ run rẩy vô cùng, móng tay gắt gào vào cảm thạch dưới đất, trên trán lấm tẩm mồ hôi lạnh.

Nàng ta không ngờ lại có chuyện mà nàng ta không biết như thế này.

Liễu Mi Vũ đúng là đã thấy phi tiêu trong tay Thẩm Nguyệt, nên nàng ta chẳng nghĩ nhiều mà một lòng muốn kéo quan hệ cho Thẩm Nguyệt với thích khách, nàng ta sẽ không cần ra tay, chờ hoàng thượng xử trí Thẩm Nguyệt là xong.

Bây giờ Thẩm Nguyệt không những chủ động kể ra mà còn kéo cả Tần Như Lương vào.

Chỉ cần Tần Như Lương đến đối chiếu thì sẽ biết Thẩm Nguyệt nói thật hay giả.

Nếu Tần Như Lương nói là sai thì Thẩm Nguyệt sẽ hết đường chối cãi.

Nhưng nếu Tần Như Lương nói thật thì Liễu Mi Vũ sẽ trở thành người có dụng ý khác, vu hãm công chúa.

Nàng ta sẽ trở thành mục tiêu bị công kích, khó biết kết quả.

Lúc này, tiếng nói như ma yểm của hoàng đế vang lên trên đầu Liễu Mi Vũ: “Gọi Tần Như Lương tới đây, người đâu, ban thưởng ghế ngỗ cho Tĩnh Nguyệt công chúa”.

Kết quả là cung nhân chia nhau ra, một bên vội vàng đi gọi Tần Như Lương đang tìm kiếm thích khách về, một bên thì lấy ghế mời Thẩm Nguyệt ngỗ xuống.

Thẩm Nguyệt đứng đến đau lưng mới gối, bèn chậm rãi ngỗ xuống.

Liễu Mi Vũ vẫn quỳ dưới đất như cũ, hoàng đế không để nàng ta đứng dậy, nên nàng ta chỉ có thể quỳ mãi không dám đứng.

Tần Như Lương nhanh chóng chạy tới, thấy Liễu Mi Vũ quỳ dưới đất và Thẩm Nguyệt ngỗ bên cạnh thì hơi khựng lại, sau đó quỳ gối xuống đất, vái: “Thần tham kiến hoàng thượng, thần làm việc không tốt, mong hoàng thượng giáng tội”.

Thẩm Nguyệt bình tĩnh nhìn Liễu Mi Vũ, an ủi: “Mi Vũ đừng sợ, người một nhà có gì hiểu lầm thì cứ hóa giải kịp thời là được.

Tướng quân đến rồi, chân tướng sẽ rõ ràng thôi”.

“Nếu mọi chuyện không làm rõ được thì cũng không sao, ta vẫn nhớ kỹ tướng quân đứng ở quầy hàng nào trong con phố nào, bị tập kích vào ngày nào, có thể đến tìm chủ quán ở ven đường đó chứng thực cho”.

Liễu Mi Vũ lại run rẩy..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 111: 111: Đối Chiêu

Hoàng đế hừ lạnh, cầm phi tiêu ném vào mặt đất dưới chân Tần Như Lương, nói: “Nội quyển của ngươi nói đã thấy phi tiêu của thích khách này trong phủ tướng quân, Tĩnh Nguyệt có một cái như thế này, đúng không?”

Tần Như Lương không ngu, qua những lời Thẩm Nguyệt vừa nói và nghe hoàng đế hỏi thì cũng đã hiểu được chuyện gì.

Liễu Mi Vũ vạch trần Thẩm Nguyệt, nói Thẩm Nguyệt có phi tiêu giống hệt thích khách, Thẩm Nguyệt không thể không nói ra lai lịch của phi tiêu kia để bảo vệ bản thân.

Nhưng nói như vậy thì coi hắn ta là cái gì chứ?

Hắn ta không chỉ không bắt được hung thủ ám sát mình mà lại còn không tìm được thích khách hôm nay, uy vọng và mặt mũi của đại tướng quân coi như vứt hết, không còn lại chút gì.

Thẩm Nguyệt nói như thế không phải để cho Liễu Mi Vũ nghe mà là cho hắn ta nghe.

Nếu hắn ta dám ở đây thiên vị Liễu Mi Vũ mà lật ngược phải trái thì trên đường phố kia vẫn có rất nhiều nhân chứng.

Chủ quán ở trên mấy con phố đó đã bán hàng được nhiều năm, nếu hắn ta thề thốt phủ nhận thì bách tính qua đường đều có thể làm chứng.

Tần Như Lương lại cực kỳ sủng ái với Liễu Mi Vũ, bây giờ liền lâm vào tiến thoái lưỡng nan.

Hoàng đế thấy Tần Như Lương im lặng thì không vui nói: “Tần tướng quân, nói đi!”

Tần Như Lương trầm giọng nói: “Đúng là như vậy ạ”.

Liễu Mi Vũ đau đớn ngẩng đầu lên nhìn Tàn Như Lương.

Hoàng đế lại nói: “Nhưng Tĩnh Nguyệt công chúa nói là phi tiêu đó do kẻ đánh lén người cùng Tĩnh Nguyệt khi cả hai đi dạo phố, có đúng hay không?”

Tàn Như Lương rũ mắt nhìn Liễu Mi Vũ, ánh mắt hắt ta tràn ngập thất vọng.

Hắn ta biết Liễu Mi Vũ không ưa Thẩm Nguyệt, nhưng không ngờ rằng Liễu Mi Vũ lại vạch trần Thẩm Nguyệt trước đám đông như thế.

Mi Vũ luôn là người nhất gan hiên lành, sao đêm nay lại to gan như thế?

Làm vậy không những đưa hắn ta vào thế bất nghĩa, mà còn đặt Thẩm Nguyệt vào chỗ chết.

Ánh mắt Liễu Mi Vũ chứa sự khẩn cầu.

Nàng ấy đang khẩn cầu chính mình nói dối để cứu nàng ấy, hãm hại Thẩm Nguyệt ư?

Mặc dù Tàn Như Lương ghét Thẩm Nguyệt thế nào đi nữa thì hắn ta cũng khinh thường sử dụng cách này để hại chết Thẩm Nguyệt.

Nhưng không biết từ bao giờ mà Thẩm Nguyệt đã không còn khiến hắn ta chán ghét cực kỳ như xưa nữa.

Hắn ta thường xuyên nhớ đến dáng vẻ bình thản của Thẩm Nguyệt khi nằm trên ghế ở Trì Xuân Uyển, sự tự tin của Thẩm Nguyệt khi khiêu vũ dưới bóng cây, thậm chí là bộ dáng ngang ngược mắng người của Thẩm Nguyệt cũng khiến hắn ta nhớ như in.

Hắn ta khinh thường làm cách đó để hãm hại Thẩm Nguyệt, nhưng Mi Vũ phải làm sao đây?

Ánh mắt phức tạp của Tần Như Lương làm trái tim của Liễu Mi Vũ chìm vào vực sâu.

Cuối cùng, Tần Như Lương hít sâu một hơi, nói: “Bẩm hoàng thượng, công chúa nói không sai, lúc ấy thần không bắt được kẻ đánh lén, là thần đáng tội chết!”

Liễu Mi Vũ tê liệt dưới mặt đất, run rẩy mi mắt, nước mắt rơi không ngừng.

Tần Như Lương lại bênh vực Thẩm Nguyệt, mặc kệ nàng ta.

Hoàng đế giận dữ: “Người biết mà không báo, đúng là đáng chết!”

Tần Như Lương nghiêm chỉnh quỳ dưới đất, chờ hoàng đế trách phạt.

Hoàng đế phất tay áo đứng dậy, nhìn chằm chằm Tần Như Lương: “Trẫm lệnh cho người phải tìm được thích khách trong vòng ba ngày, nếu không thì bỏ cái chức đại tướng quân này đi!”

Hoàng đế lạnh lẽo nhìn Liễu Mi Vũ, lại nói: “Tướng cung điện này của trẫm là cái chợ à mà tiện thiếp nào cũng có thể tự do ra vào?! Từ nay về sau, bất luận là ai, cơ thiếp trong nhà đều không được bước vào cung nửa bước!”

Quan viên và gia quyến trong điện đều không dám thở mạnh.

Hoàng thượng nổi trận lôi đình là do thiếp thất của tướng quân gây ra, mà lại khiến cho bọn họ bị vạ lây.

Liễu Mi Vũ run rẩy, sau đó hoàng thượng nói tiếp: “Tiện thiếp này dám can đảm vu hãm công chúa, kéo ra ngoài đánh chết cũng không hết tội”.

Liễu Mi Vũ không quỳ vững nữa, trực tiếp tê liệt ngã xuống đất.

Tần Như Lương chìa tay ra, trầm giọng khẩn cầu: “Thần khẩn cầu hoàng thượng khai ân, thần nguyện bị phạt thay nàng ấy”.

Hoàng đế nhíu mày sâu hơn nữa: “Người cầu tình cho nàng ta à?”

Tần Như Lương cúi đầu xuống mặt đất, bày ra tư thế hèn mọn nhất, chờ hoàng đế xử lý.

Đột nhiên Thẩm Nguyệt cũng nhìn Tần Như Lương với con mắt khác.

Hắn ta có thể vì Liễu Mi Vũ mà làm đến mức này thì chứng tỏ hắn ta rất thật lòng yêu Liễu Mi Vũ.

Nếu trước đây Thẩm Nguyệt ngực không một mực muốn gả cho hắn ta thì có thể bây giờ mọi người đều sống một cuộc đời yên phận của nhau rồi.

Thẩm Nguyệt vốn dĩ không quan tâm Tần Như Lương thích ai.

Chỉ tiếc là người phụ nữ kia không những không giúp đỡ hắn ta lên cao mà còn kéo hắn ta xuống thấp.

Hoàng đế biết nếu giữa vua tôi mà làm đến mức này thì cũng không tốt.

Hoàng đế mà xử tử Liễu Mi Vũ thì e là Tần Như Lương sẽ oán hận trong lòng, còn nếu tha cho nàng ta thì Tần Như Lương sẽ sinh lòng cảm kích.

Hoàng thượng bèn hỏi: “Tĩnh Nguyệt, người thấy thế nào?”

Thẩm Nguyệt liếc mắt nhìn Tần Như Lương, nói: “Bẩm hoàng thượng, thần muội cảm thấy Tần tướng quân chính là rường cột của Đại Sở, hiếm có khó tìm.

Tướng quân lại là phu quân của thần muội, thần muội cũng muốn cầu tình cho tướng quân, mong hoàng thượng có thể nhẹ tay với tướng quân”.

Nói rồi, Thẩm Nguyệt định quỳ xuống nhưng bị hoàng đế đưa tay ra hiệu cho cung nhân ngăn cản.

Tần Như Lương xanh mắt, hắn ta đang cầu xin cho Liễu Mi Vũ thì Thâm Nguyệt lại luôn gọi hắn ta là phu quân, muốn cầu tình cho hắn ta.

Có lẽ Thâm Nguyệt chỉ diễn trò, nhưng hắn ta vẫn dậy sóng trong lòng.

Liễu Mi Vũ muốn chết, Thâm Nguyệt mặc kệ, nhưng bây giờ hoàng đế quăng vấn đề cho Thâm Nguyệt thì tức là hoàng đế đã có quyết định trong lòng, chỉ là muốn thông qua nàng để tìm bậc thang đi xuống mà thôi.

Thâm Nguyệt đương nhiên phải thuận nước đẩy thuyền..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 112: 112: Nguyễn Rửa Người Và Đứa Con Trong Bụng Người

Khẽ động mồm mép cầu xin giúp người khác có thể đạt được danh tiếng tốt bất kể thế nào cũng không thua thiệt đối với Thẩm Nguyệt.

Nhưng nàng chỉ cầu xin giúp Tần Như Lương, còn Liễu Mi Vũ thì không.

Kết quả hoàng đế chỉ nói: “Nếu Tĩnh Nguyệt đã cầu xin cho người, vậy kẻ làm thiệp ti tiện kia tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha, thường ba mươi gậy, nếu Tần tướng quân khẳng khẳng muốn thay nàng ta chịu phạt, vậy tăng gấp đôi hình phạt là sáu mươi gậy.

Ngoài ra chuyện người biết mà không báo trước đó khiến việc truy tìm hung thủ đêm nay gặp bất lợi, buổi tiệc sinh nhật của thái hậu cũng rối tinh rối mù nên được thưởng thêm năm mươi roi, hành hình tại cổng Hàn Vũ”.

Hai tay Tần Như Lương chống xuống đất, đầu cúi thấp chạm nền, nói từng chữ: “Thần, tạ chủ long ân”.

Phải nói rằng hoàng đế quả thực đã đạt được hiệu quả mà ông ta mong muốn, ít nhất ở thời điểm này, cho dù Tần Như Lương phải nhận phạt cũng vẫn một lòng biết ơn hoàng đế.

Sau khi hoàng đế rời khỏi đại điện, vợ và gia đình của các quan viên xem xong kịch hay cũng nối tiếp nhau tan cuộc rời khỏi cung.

Một buổi tiệc cung đình vốn náo nhiệt rộn ràng đến cuối cùng lại biến thành khung cảnh tiêu điều vắng vẻ.

Trong cung điện trống không vang lên từng tiếng khóc nức nở đau đớn xé lòng của Liễu Mi Vũ.

Tần Như Lương đứng lên, tấm lưng hần thẳng tắp, cũng không liếc mắt nhìn tới bất kỳ người nào, quay đầu đi theo thị vệ tới cổng Hàn Vũ với gương mặt vô cảm.

Cổng Hàn Vũ là cổng đầu tiên tiến cung vào triều, trước cổng có một quảng trường rộng lớn, lan can chạm khắc từ ngọc, trong đêm tối lộ ra một loại hoa lệ lạnh băng.

Dần dần mọi người cũng đi hết, Thẩm Nguyệt dạo bước rất chậm nên tụt lại phía sau, được cung nữ tiễn ra ngoài cung.

Ngọc Nghiên lúc này sớm đã chờ ở cửa cung.

Khi đi qua cổng Hàn Vũ, Ngọc Nghiên được đặc biệt cho phép tiến vào cửa đón người từ cung nữ hộ tống Thẩm Nguyệt.

Khi nàng ta đỡ lấy cánh tay Thẩm Nguyệt xem chút đã bật khóc: "Công chúa, nô tỳ thấy những người khác đã rời cung từ lâu nhưng vẫn chậm chạp không thấy bóng dáng người đâu, hại nô tỳ còn tưởng rằng người đã xảy ra chuyện rồi".

"Đã xảy ra chuyện", Thẩm Nguyệt thản nhiên đáp: "Nhưng người đó không phải là ta".

Ánh trăng vàng nhạt hắt xuống quảng trường rộng lớn bao trùm lên toàn cảnh một nét thê lương trống trải, con đường lát đá dưới chân cũng cũng trở nên xác xơ.

Cổng Hàn Vũ cao vợi sừng sững đứng đó, Thẩm Nguyệt ngược đầu nheo mắt nhìn lên chỉ thấy dưới ánh trăng mờ ảo, thân hình cao lớn nghiêm nghị của Tần Như Lương chậm rãi quỳ xuống, cởi bỏ áo lộ ra thân trên rần rỏ.

Ngọc Nghiên cùng Thẩm Nguyệt quan sát một hồi mới do dự hỏi: "Người đang chịu phạt đằng kia! là tướng quân sao?"

"Là hần".

Dứt lời nàng liền nâng chân đạp từng bước đi về phía đó.

Gậy gỗ đập lên cơ thể hắn phát ra từng tiếng vang trền đục, giống như nhịp tim của con người, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, chần chậm mà có tiết tấu.

Thẳng cho đến khi Thâm Nguyệt bước đến dừng bên cạnh hắn ta, hạ làn mi nhìn xuống dáng vẻ chịu phạt của hắn.

Tóc xoã trên bả vai, hắn mím chặt môi không hé một lời, cơ bắp toàn thân đều kéo căng, tuy vậy khi gậy rơi xuống người hắn vẫn lưu lại những vết lằn đỏ gay mắt.

Hắn cũng không phải mình đồng da sắt, xương cốt dù rắn chắc đến đâu cũng so không lại với gậy gỗ.

Thị vệ thi hình công chính nghiêm minh, đây là mệnh lệnh đích thân hoàng đế ban xuống, họ không dám làm qua loa.

Thâm Nguyệt nhìn một lúc, bỗng nhiên cảm thấy hình ảnh Tàn Như Lương bần dập vết thương dưới ánh trăng lại có chút u ám sầu nào như màn đêm.

Sáu mươi gậy còn chưa đánh xong, Tàn Như Lương đã không còn kiên cường được như lúc đầu nữa.

Thâm Nguyệt cảm thấy thật chói mắt khi nhìn tới toàn bộ tấm lưng hắn đã rỉ đầu máu tươi đỏ thẫm.

Sau khi thi hành xong, còn có năm mươi roi, không biết hắn có chịu đựng nổi không.

Trên quảng trường lúc này có một bóng người lão đảo chạy tới, làn váy sa mỏng cuốn bay trong gió, giống như bướm bướm dang rộng đôi cánh.

Nàng ta vừa chạy vừa khóc.

Thâm Nguyệt nghiêng đầu nhìn lại, kẻ đang loạng choạng chạy tới đó không ai khác chính là Liễu Mi Vũ.

Lúc trước khi ở trong điện nàng ta quỳ gối tới mất cảm giác, T`ân Như Lương cũng không diu đỡ nàng ta mà trực tiếp quay lưng đi nhận phạt, hiện tại nàng ta đến rất đúng lúc, vừa vặn nhìn thấy tình cảnh thê thảm của T`ân Như Lương.

Thâm Nguyệt nhẹ giọng nói với T`ân Như Lương: “T`ân tướng quân, Mi Vũ tốt của người đến nhìn người rồi kìa”.

Thân thể T`ân Như Lương thoáng rùng mình, hai bàn tay đang buông thõng bỗng siết chặt lại, như thể đang nhẫn nhịn.

Liễu Mi Vũ mềm yếu mỏng manh té nhào xuống quảng trường hai lần, sau đó lại lồm cồm bò dậy tiếp tục chạy về phía trước.

Nàng ta ngã xuống đất khóc nức nở, vừa muốn đến gần T`ân Như Lương lại bị thị vệ bên cạnh vô tình tách ra.

Liễu Mi Vũ khóc đến dung mạo xinh đẹp cũng vặn vẹo, vừa giãy dụa muốn sát lại gần vừa đau khổ nhìn từng gậy đánh xuống người T`ân Như Lương mà van xin: “Đừng đánh nữa... ta xin các người đừng đánh nữa mà...”

Chỉ là không có ai nghe lấy nửa lời của nàng ta.

Đôi mắt T`ân Như Lương nhìn thẳng công Hàn Vũ ở phía trước, cũng không phản ứng lại trước tiếng gào khóc của nàng ta.

Tiếng kêu khóc của Liễu Mi Vũ có chút giống tiếng quỷ khóc sói gào giữa quảng trường đêm vắng, khiến người ta có chút hãi hùng.

Thâm Nguyệt nói xa xăm: “Người rất muốn để người trên toàn thế giới này biết người đàn ông của mình đang phải chịu hình phạt có phải không? Cũng không phải là cực hình rút gân lột da gì, chỉ là đánh gậy và quất roi, nếu chút khổ này cũng không chịu được, hấn còn được tính là đàn ông sao?”

Liễu Mi Vũ sững người, nàng ta ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Nguyệt, khắp mặt đầu là nước mắt rưng rưng tràn ngập thù hận.

Một cơn gió thổi qua, ánh mắt đó khiến người ta phải ớn lạnh cả sống lưng.

Chỉ là Thẩm Nguyệt chẳng may sợ hãi, mặt không biến sắc đón lấy ánh mắt của Liễu Mi Vũ, nói tiếp: “Người chỉ quan tâm bản thân khóc lóc thoải mái mà không đoái hoài tới sống chết của người khác, làm phiến sự yên tĩnh của hoàng cung, là đang chê hình phạt của hắn còn quá nhẹ à?”

Liễu Mi Vũ tắc nghẹn, nước mắt như mưa rơi, trong thoáng chốc không biết nàng ta lấy sức mạnh từ đâu, nhân lúc người khác không phòng bị mà vùng vẫy thoát khỏi sự kìm kẹp của thị vệ, lao thẳng về phía Thẩm Nguyệt, bổ nhào tới mức khiến cả người Thẩm Nguyệt phải lùi về sau vài bước, Ngọc Nghiên kinh hãi hô lên một tiếng kịp thời tiến tới đỡ lấy nàng, nhưng dù vậy cũng vẫn phải nghiêng ngã vài bước mới đứng vững lại được.

Liễu Mi Vũ ngay lập tức bị thị vệ tóm chặt lấy cũng không xông lên được nữa, nàng ta chỉ có thể chỉ tay vào Thẩm Nguyệt, hung ác nói: "Là ngươi! Toàn bộ đều do ngươi! Nếu không phải vì ngươi, tướng quân cũng sẽ không trở thành thế này! Người đàn bà độc ác lòng dạ rắn rết ngươi, ngươi muốn hại chết tất cả chúng ta! Ta phải nguyện rửa ngươi, nguyện rửa ngươi và đưa con trong bụng ngươi..."

Tần Như Lương, người này giờ vẫn giữ im lặng nghe được những lời này thì nắm chặt tay, gân xanh trên cánh tay nháy dựng lên, bất ngờ ngắt lời Liễu Mi Vũ, trong miệng đầu là mùi máu tanh: “Mi Vũ, câm miệng”.

.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 113: 113: Vị Trí Không Thế Thay Thế

Liễu Mi Vũ giật mình, sau đó mới tỉnh táo lại, mang theo dáng vẻ thống khổ nhìn Tần Như Lương.

Ngọc Nghiên lo âu hỏi: “Công chúa, người thế nào rồi, người không sao chứ?”

Thẩm Nguyệt trực tiếp ra lệnh cho thị vệ: "Tiện thiếp này nói năng càn rỡ với bôn công chúa, vả miệng cho ta".

“Vâng!”

Nếu như là ngày thường, Tần Như Lương nhất định sẽ lập tức đứng bật dậy ngăn cản, nhưng hần hiện tại ngay cả bản thân còn chưa lo nổi.

Hần đầu nghe rõ ràng từng câu từng từ ác độc phun ra từ miệng Liễu Mi Vũ vừa rồi.

Nơi này là hoàng cung, không phải là ở nhà, làm sao có thể dễ dàng để cho nàng ta nghĩ gì nói đó như vậy?

Tần Như Lương không ngăn cản.

Thị vệ đương nhiên phải nghe theo sự sai bảo của công chúa, vả miệng một người phụ nữ rất dễ dàng.

Thị vệ lập tức buộc chặt hai tay Liễu Mi Vũ, tay nắm tay mười tát vào miệng.

Liễu Mi Vũ lúc đầu còn có thể dứt đoạn mắng hoàn chỉnh hai câu, nhưng sau đó khoang miệng bị đánh rách tới đầy máu tươi, gò má nàng ta sưng vù, ngay cả nửa từ cũng không thốt ra nổi.

Búi tóc nàng ta rối tung đã không còn sức lực phản kháng, lúc này giống như một mù đàn bà điên bật ra từng tiếng khóc mơ hồ.

Sáu mươi gậy của Tần Như Lương đã đánh xong, thị vệ thi hình lại đổi thành roi, một roi quất xuống liền khiến hắn ta rên lên, lưu lại trên từng từng đường máu sâu.

Cả người hắn ướt đầm mồ hôi, hơi thở nặng nề.

Nhưng khi Liễu Mi Vũ bị vả miệng tới mê sảng hắn vẫn trằn giọng nói: “Tĩnh Nguyệt công chúa, ta cầu xin cô, xin cô tha cho nàng ấy lần này”.

Thâm Nguyệt đáp: “Nể mặt người tối nay không lẫn lộn đúng sai, ta cho người phần thể diện này”.

Nàng nhấc tay ra hiệu cho thị vệ dừng lại.

Thâm Nguyệt hờ hững rảo bước tới trước mặt Liễu Mi Vũ, thoáng liếc qua nàng ta, sau đó hơi cúi người xuống, vươn một tay bóp chặt lấy cái cằm nhỏ nhắn của Liễu Mi Vũ, ngón tay khẽ dùng lực liền nhón lấy non nửa khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ta, buộc nàng ta phải nhìn thẳng vào mình.

Trong mắt Thâm Nguyệt không một gợn sóng, ánh trăng tô điểm càng khiến đôi mắt nàng thêm sâu lắng, trằn tĩnh tới vô thực.

Nàng nhìn Liễu Mi Vũ nói: “Mi Vũ, người làm rõ cho ta, rốt cuộc là ai lòng dạ rắn rết, và ai lại là người khiến Tần Như Lương biến thành dáng vẻ thảm hại này?”

Con người của Liễu Mi Vũ trừng lớn, giống như bị nhấn chìm trong vũng nước, đầy nước mắt và hoảng loạn.

Thâm Nguyệt khẽ nói: "Nếu không phải người một lòng muốn vu oan hãm hại ta thì sẽ xảy ra chuyện này sao? Người cảm thấy Tần tướng quân đang bị trừng phạt là vì ta sao?"

Hắn là vì người, ba mươi gậy vốn nên do người chịu nhưng lên đến trên người hắn lại biến thành sáu mươi gậy, nếu không phải là người tự nhiên chen ngang, hắn cũng sẽ không phải nhận lấy sáu mươi gậy này,

hoàng thượng cũng sẽ không gọi hần đến đại điện để đổi chất, có lẽ ngay đến năm mươi roi tiếp theo này cũng đã có thể tránh khỏi".

Thẩm Nguyệt vịn mạnh cầm Liễu Mi Vũ, khiến nàng ta phải nghiêng đầu nhìn sang Tần Như Lương đang cắn răng cố gắng chống đỡ phạt roi kia.

Mỗi một roi hạ xuống đầu có thể đánh tới nhỏ máu.

Máu trộn với mồ hôi tuôn theo đường cong vân da rõ nét trên lưng hần chậm rãi rơi xuống.

Liễu Mi Vũ không đành lòng nhìn tiếp nữa chỉ liếc mắt lác đác, nhưng nàng ta không thể thoát khỏi sự trói buộc của Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt đi êm nhiên như không nói tiếp: “Mi Vũ à, người lấy đầu ra mặt mũi công chúng trách móc mọi thứ lên đầu ta? Nếu người đã yêu Tần tướng quân như vậy tại sao còn tàn nhẫn để Tần tướng quân gánh vác phần của người, người có thể tự mình chịu phạt mà.”

Làm sai thì phải đảm trách hậu quả, người không chịu được thì sao vẫn làm? Người được tính là cái thứ gì, tưởng rằng tất cả mọi người đều nên yêu chiều quan tâm tới người sao?”

Nàng thả lỏng ngón tay, gương mặt từ trên cao nhìn xuống Liễu Mi Vũ: “Hiện tại người nên thưởng thức thật tốt thành quả mà bản thân tạo ra đi”.

Nàng lạnh lùng cong khóe miệng, nói với giọng mỉa mai: “Có thể nhìn ra được Tần tướng quân quả thực yêu người tới thế thảm, còn người cũng hận không thể yêu chết hần ta, phần tình chàng ý thiếp này các người cứ chậm rãi gặm nhấm đi, bốn công chúa không theo hần nữa”.

Nói xong, Thẩm Nguyệt cũng không muốn nhìn tiếp nữa mà xoay người đi từng bước rời khỏi cung dưới sự dìu đỡ của Ngọc Nghiên.

Tần Như Lương máu và mồ hôi đầm đìa ngẩng đầu nhìn lên, xuyên qua những sợi tóc bị mồ hôi thấm đẫm ướt dính, hần thấp thoáng thấy bóng

lưng tràn đầy tôn quý cùng kiêu ngạo của Thẩm Nguyệt.

Sau khi Thẩm Nguyệt rời khỏi, Tần Như Lương chưa từng lên tiếng.

Liễu Mi Vũ ở bên cạnh vẫn khóc tới tận trời đất.

Hương Lăng được đưa tới cửa cung, khi đến dưới cổng Hàn Vũ đón Liễu Mi Vũ cũng bị tình hình trước mắt này dọa tới trợn mắt há mồm, một câu cũng không thốt lên nổi.

Sau khi năm mươi roi đánh xong, sau lưng Tần Như Lương đã máu thịt bê bết, thảm thương không nỡ nhìn.

Hắn quỳ trên mặt đất cũng không vội đứng dậy mà dựa một hồi, gió đêm thổi bay cảm giác nóng rực trong huyết quản hắn, đau đớn cũng dần tiêu tan.

Tần Như Lương lấy lại bình tĩnh, sắc mặt có chút tái xanh.

Thị vệ cũng buông Liễu Mi Vũ ra, nàng ta vội vàng bỏ đến bên cạnh Tần Như Lương, muốn chạm vào hắn ta nhưng lại không biết nên đặt tay xuống chỗ nào chỉ khóc không thành tiếng: "Tướng quân... tướng quân à, chàng thế nào rồi?"

Tần Như Lương không nhìn tới nàng ta mà phất tay gượng dậy mặc lại từng lớp quần áo, phút chốc lại biến thành một tướng quân oai phong凛冽.

Hắn quay người dặn dò: "Hương Lăng, đưa phu nhân trở về đi".

Liễu Mi Vũ thấy Tần Như Lương muốn sải chân đi vào trong cung liền hỏi: "Tướng quân, chàng muốn đi đâu? Chàng không cùng Mi Vũ trở về sao?"

Tần Như Lương không trả lời nàng ta, hắn bước đi vững vàng mạnh mẽ, chẳng bao lâu bóng lưng đã hòa vào trong màn đêm.

Sự việc trong cung vẫn cần khẩn tới khắc phục hậu quả, thích khách còn chưa tìm ra tung tích, cần phải kiểm tra mọi góc ngách trong hoàng cung tới toàn bộ kinh đô, cần làm sao có thể nghỉ ngơi chữa vết thương khi chỉ có thời gian ba ngày đây?

Liễu Mi Vũ tưởng rằng Tần Như Lương lần này đã hoàn toàn thất vọng về nàng ta.

Nếu biết được sẽ nhận phải kết quả này, nàng ta chắc chắn sẽ không hấp tấp vạch trần Thẩm Nguyệt, nàng ta giờ phút này cũng hối hận tới cực điểm, nhưng tiếc là đã quá muộn.

Bây giờ Tần Như Lương ngay cả một câu cũng không nguyện ý nói chuyện với nàng ta.

Liễu Mi Vũ nhìn chăm chăm Tần Như Lương rời đi, vừa đau vừa hận, nhưng chỉ còn sót lại nỗi bất lực.

Hương Lăng là một người thông minh, ở cửa cung đã loáng thoáng nghe ngóng được tình huống bên trong liềm vội vã an ủi: “Phu nhân, người đừng buồn, tướng quân thay người chịu phạt đã chứng minh vị trí của người trong trái tim tướng quân vẫn không thể thay thế được”.

Liễu Mi Vũ hoang mang lo sợ đáp: “Nhưng tại sao chàng ấy không muốn nói chuyện với ta?”

“Tướng quân còn phải truy bắt thích khách, nếu không bắt được thích khách sẽ không có cách nào báo cáo lại với hoàng thượng, có lẽ đợi sau khi chuyện này qua đi liềm tốt thôi”.

Tạm thời cũng chỉ có thể nghĩ như vậy.

Sắc trời đã không còn sớm, Hương Lăng lúc này mới cùng Liễu Mi Vũ rời cung.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 114: 114: Giả Bệnh Giấu Người

Cho đến tận lúc trở về phủ tướng quân thì Liễu Mi Vũ vẫn còn thất hồn lạc phách.

Khi về tới Phù Dung Uyển, đoán được đêm nay Tần Như Lương sẽ không về nên Hương Lăng đã hầu hạ Liễu Mi Vũ tắm rửa nghỉ ngơi.

Sau khi đã hầu hạ Liễu Mi Vũ ổn thỏa thì Hương Lăng mới canh giữ ở bên ngoài.

Trước khi ra ngoài Hương Lăng rõ ràng đã đóng cửa sổ nhưng ngay sau khi Liễu Mi Vũ vừa nằm xuống thì nàng ta đã cảm thấy có gió từ cửa sổ thổi vào, sau đó lại còn có mùi gỉ sắt truyền tới.

Liễu Mi Vũ đứng dậy, đang định bảo Hương Lăng đóng cửa sổ lại thì đột nhiên có một bóng đen xẹt qua trước mắt nàng ta sau đó đứng sát sau lưng Liễu Mi Vũ.

Toàn thân Liễu Mi Vũ run lên, nàng ta ngay lập tức định hét lên nhưng đã bị một bàn tay đấm máu bịt chặt miệng, rồi một giọng nói truyền vào tai nàng ta: "Thiên Tuyệt đừng hét, là ta".

Liễu Mi Vũ vẫn run rẩy, nàng ta cắn chặt môi để ngăn chặn âm thanh sắp thoát ra ngoài.

Nàng ta quay đầu lại liền nhìn thấy một người áo đen, dưới ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn bên ngoài thì nàng nhận ra người này chính là Liễu Thiên Hạc.

Hắn ta trông thật thê thảm, toàn thân đầy thương tích.

Hắn ta có thể tỉnh táo vào lúc này đã là cố gắng lắm rồi.

Mùi máu tanh nồng nặc khiến cho sắc mặt Liễu Mi Vũ tái đi.

Hương Lăng đang ở bên ngoài nghe thấy động tĩnh liền mơ mơ màng màng hỏi: "Phu nhân, người muốn đi tiểu đêm sao?"

Liễu Mi Vũ bình tĩnh nói: "Không có việc gì! ", nàng ta muốn bảo Hương Lăng đi ngủ để không phát hiện Liễu Thiên Hạc nhưng sau khi nghĩ lại thì nàng ta biết chắc rằng một mình nàng ta sẽ không thể xử lý vết thương trên người Liễu Thiên Hạc cho nên nàng ta cần có người hỗ trợ.

Sau đó Liễu Mi Vũ lại nói: "Hương Lăng, thấp đèn".

Liễu Thiên Hạc bị trọng thương lâm vào hôn mê, Liễu Mi Vũ cùng Hương Lăng mất hết một đêm mới xử lý được gần hết vết thương trên người hắn ta rồi để hắn ta nằm ở trong căn phòng sát vách phòng Hương Lăng.

Liễu Mi Vũ thấy tay mình dính đầy máu thì vội vàng rửa sạch nhưng sắc mặt nàng ta vẫn tái nhợt như không còn một chút máu.

Hương Lăng ổn định hơn so với nàng ta, tuy rằng cũng kinh hãi nhưng đã nhanh chóng khôi phục lại, sau đó nàng ta liền hỏi Liễu Mi Vũ: "Phu nhân, người đó là ai, phu nhân có muốn nói cho tướng quân biết không?"

Liễu Mi Vũ quay đầu lại, ánh mắt có chút đáng sợ: "Không thể nói cho tướng quân biết, không được nói cho bất cứ ai, nếu không ta và người chỉ có một con đường chết!"

Hương Lăng khẽ run lên, nhỏ giọng nói: "Nhưng nếu như tướng quân phát hiện có một nam nhân ở Phù Dung Uyển! "

Hậu quả cũng tở tệ không kém.

Hơn nữa nam nhân bị thương này không rõ lai lịch, sao phu nhân lại mạo hiểm cứu hắn ta chứ?

Liễu Mi Vũ hít một hơi thật sâu, giả vờ tốt bụng nói: "Dù thế nào đi nữa thì đây cũng là một mạng người, hắn ta vì bị thương quá nặng cho nên

mới đột nhập vào Phù Dung Uyển, ta không thể mặc kệ để cho hấn ta chết, nếu như hấn ta chết thì ta sẽ cảm thấy rất tội lỗi".

"Nhưng nam nữ khác biệt, nếu như tướng quân phát hiện thì nhất định sẽ không tin ta nữa, cho nên người phải giúp ta ngậm miệng, hiểu không?", Liễu Mi Vũ nhìn thẳng về phía Hương Lăng, thấy Hương Lăng do dự liền nói: "Bằng không thì cả ta và người đều tiêu đời, tướng quân nhất định sẽ xử tử người trước".

Bây giờ người cũng đã cứu rồi, còn có thể làm gì nữa, Hương Lăng chỉ có thể gạt đầu lia lịa, nàng ta không muốn phải mất mạng vì một người xa lạ.

Hương Lăng nói: "Nhưng nếu tướng quân đến Phù Dung Uyển! "

Chuyện đến nước này, Liễu Mi Vũ cũng đã không còn hoà hợp với Tần Như Lương như trước kia, nàng ta nói: "Ngày mai người cứ nói với người bên ngoài rằng ta bị bệnh thủy đậu".

Bệnh thủy đậu rất dễ lây lan, nếu như nói như vậy thì sẽ không ai dám đến Phù Dung Uyển, Liễu Mi Vũ cũng có lý do chính đáng để không ra khỏi Phù Dung Uyển.

Ngay cả khi Tần Như Lương muốn đến Phù Dung Uyển thì hấn ta cũng sẽ bị quản gia và mấy lão nô trong nhà can ngăn.

Liễu Mi Vũ bảo Hương Lăng đừng vội đi tìm đại phu.

Khi Liễu Thiên Hạc tỉnh dậy, Liễu Mi Vũ biết rằng hấn ta còn rất yếu liền nói: "Bọn ta chỉ có thể xử lý sơ vết thương của huynh, nếu như muốn mau chóng hồi phục thì phải mời đại phu, nhưng đại phu trong phủ tướng quân không thể tùy tiện mời đến, nếu không sẽ rất dễ bị bại lộ".

Nàng ta nhìn Liễu Thiên Hạc nói: "Ca ca, huynh có biết đại phu nào ở bên ngoài hay không? Hoặc là huynh nói cho ta biết tên một hiệu thuốc, chỉ cần không có quan hệ với phủ tướng quân thì ta sẽ bảo Hương Lăng đi mời".

Liễu Thiên Hạc nói ra tên một hiệu thuốc, sau đó Hương Lăng ngay lập tức đi mời đại phu.

Vị đại phu này thường chữa trị cho người trong giang hồ, việc buôn bán bình thường trong hiệu thuốc thường ảm đạm, không có mấy người mua.

Hương Lăng nói với người ngoài rằng vị đại phu này đặc biệt giỏi chữa bệnh thủy đậu cho nên quán gia đình phải cho đại phu ra vào chữa bệnh cho Liễu Mi Vũ.

Khi quán gia đến hỏi, đại phu ngoài nhận tiền thì còn nói một chút về tình trạng bệnh thủy đậu của Liễu Mi Vũ mà mình đã chẩn đoán cho nên không ai có thể nghi ngờ đi đâu đó.

Vị đại phu đó còn cố ý dặn dò, để tránh lây nhiễm bệnh thì không ai được đến Phù Dung Uyển ngoại trừ nha hoàn thân cận của Liễu Mi Vũ.

Trong phủ có rất nhiều người, nếu như truy vấn nhiễm ra thì rất khó để xử lý.

Khi Thâm Nguyệt dậy ăn sáng, nàng đã nghe Ngọc Nghiên nói về chuyện này.

Thâm Nguyệt không có ý kiến gì về chuyện này nhưng Ngọc Nghiên lại nói: "Liễu thị ngày thường đã làm quá nhiều đi đầu ác, cuối cùng ả ta cũng bị trừng phạt."

Phù Dung Uyển bây giờ hoang vắng, không ai dám đến gần."

Thâm Nguyệt nhướn mày nói: "Bình thường chẳng phải cũng không có ai tới đó hay sao?"

Nghe nói Liễu Mi Vũ thích yên tĩnh, lúc trước nàng ta và Tần Như Lương ở cùng với nhau vì không muốn bị quấy rầy cho nên chỉ bố trí một nha hoàn trong Phù Dung Uyển.

Ngọc Nghiê n nói: "Nhưng tình hình bây giờ vẫn khác hơn chứ, dù sao Phù Dung Uyê n cũng đã hoang vắng từ trong ra ngoài, trước đây không ai dám, bây giờ cũng không ai muốn vào đó.

Ngay cả Hương Lãng vào bếp lấy thức ăn cũng bị mọi người tránh xa".

Nàng ta lấy thêm một bát cháo cho Thâm Nguyệt rồi lại nói: "Nghe nói hừng đông khi tướng quân trở về cũng không nghỉ ngơi, vừa thay quần áo đã liê n đi ra ngoài ngay.

Vết thương đẫm máu trên lưng tướng quân nhưng tướng quân còn không có thời gian tìm đại phu".

Thâm Nguyệt thản nhiên nói: "Hoàng thượng chỉ cho hấn ta ba ngày để truy tìm ra thích khách, hấn ta làm sao có thời gian đi tìm đại phu được".

Ngọc Nghiê n nói: "Tuy mọi người không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng giấy không thể gói được lửa.

Quản gia đã phái người đi nghe ngóng thì liê n biết được rằng hình phạt của tướng quân không thoát khỏi can hệ với Liê u thị".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 115: 115: Vật Tể Thần

"Mấy lão nô trong nhà, thậm chí ngay cả Triệu mục cũng tức giận Liễu thị mà không dám nói gì.

Bây giờ Liễu thị bị nhiễm thủy đậu cho nên mọi người lại càng có có đề không đoái hoài lui tới".

Thẩm Nguyệt hỏi: "Từ khi nào mà Mi Vũ trở nên không được yêu thích trong phủ như vậy chứ?"

Ngọc Nghiên vui vẻ nói: "À ta đã không được lòng mọi người từ lâu lắm rồi.

Triệu mục sáng nay còn mắng, cho rằng ả ta bị bệnh là đáng lắm, thật khiến người ta cảm thấy sung sướng!"

Chẳng qua dù sao Liễu Mi Vũ vẫn là sủng thiếp của Tần Như Lương, cho dù mọi người có xa lánh ả ta thì cũng không dám vô lễ.

Chi phí của Phù Dung Uyển vẫn như bình thường, nếu như Liễu Mi Vũ muốn bổ sung thêm chi phí gì trong thời gian bị bệnh thì quản gia cũng sẽ cố gắng hết sức để đáp ứng.

Ba ngày trôi qua nhanh chóng.

Không ngờ Tần Như Lương lại trụ được và có thể làm việc vô cùng năng suất trong ba ngày này, trong thời gian toàn thành giới nghiêm thì hắn đã tra xét toàn bộ thủ vệ kinh thành cùng cấm vệ quân hoàng cung, đồng thời bắt được không ít gian tế trà trộn vào trong cung.

Gian tế đến từ nước Dạ Lương mới chiến bại không lâu.

Vào đêm thích khách ra tay, không chỉ hiện trường hỗn loạn mà còn có đám gian tế này ở trong đục nước béo cò, cố ý mở đường cho thích khách chạy thoát.

Sau đó Tần Như Lương đã dẫn quân đi lục soát toàn thành liền phát hiện một kẻ áo đen máu me bê bết nằm chết bên đường hào ngoài thành.

Đặc điểm của xác chết này giống hệt như thích khách ở trong cung, có thể suy đoán sau khi hắn ta bị thương ở trong cung thì muốn tẩu thoát ra ngoài thành nhưng lại mất máu quá nhiều mà chết bên đường hào.

Thi thể được mang về cung và được thống lĩnh cấm vệ quân xác nhận chính là thích khách.

Vậy là vụ án này đã kết thúc.

Hôm nay, Liên Thanh Châu đến gặp Tô Vũ.

Trong tay Tô Vũ vẫn là cây sáo trúc kia, nó chỉ dài bằng lòng bàn tay, được khắc cực kỳ tinh xảo khéo léo.

Hắn đã chạm khắc nó vô số lần khiến cho thân sáo sáng bóng, mát lạnh như một khối ngọc.

Tô Vũ vừa đặt con dao khắc xuống thì đã dùng ngón tay vuốt ve những đường vân khắc trên thân sáo.

Liên Thanh Châu nói: "Sur phụ, đã tìm được thích khách rồi, không phải Liễu Thiên Hạc".

Tô Vũ khẽ ngừng tay.

Trước đó Tô Vũ đã nghe được tin tức này, chỉ có điều hắn chưa được tận mắt nhìn thấy cho nên cũng không biết thi thể thích khách kia có phải là của Liễu Thiên Hạc hay không?

Ngoại trừ hắn, Liên Thanh Châu cùng những quan viên bên ngoài đã bí mật đưa Liễu Thiên Hạc cải trang vào cung thì không ai biết rằng thích khách trong cung chính là Liễu Thiên Hạc.

Tô Vũ không hề tỏ ra ngạc nhiên, chỉ nói: "Y phục thích khách ở đó, thi thể ở đó, chỉ cần Tần Như Lương xác định đó là thích khách thì đó chính là

thích khách".

"Đệ tử nghe nói thống lĩnh cấm vệ trong cung cũng đã xác nhận.

Ý của sư phụ chẳng lẽ muốn nói đó không phải thích khách khác mà chỉ là một vật tế thần?"

"Ba ngày trôi qua chỉ trong chớp mắt, nếu như Tần Như Lương không tìm ra thích khách thì chẳng những hấn ta không hoàn thành được nhiệm vụ mà thống lĩnh cấm vệ quân cũng sẽ bị trừng phạt vì đã để cho thích khách chạy thoát, không xác nhận thì còn biết làm thế nào nữa? Ta nghĩ mấy ngày này trong kinh thành tạm thời sẽ không hủy bỏ lệnh giới nghiêm vì Tần Như Lương chính là kẻ biết rõ ràng nhất chuyện thích khách thật sự vẫn chưa bắt được".

Tô Vũ phát tay đứng dậy, xoay tròn cây sáo trúc giữa các ngón tay, động tác vừa tao nhã vừa điêu luyện, hấn nhìn ra ngoài cửa sổ trầm giọng nói: "Liễu Thiên Hạc, để hấn ta chạy đi".

"Vậy bây giờ phải làm sao, có cần tìm ra hấn ta không?"

Tô Vũ quay lại, vẫn thản nhiên nói: "Chỉ cần chạy là được rồi.

Chuyện tìm kiếm là chuyện mà Tần Như Lương phải làm".

Liễu Thiên Hạc có còn sống hay không cũng sẽ không khiến cho Tô Vũ bận tâm nếu như hấn ta không tự tìm đường chết vì muốn giết Thẩm Nguyệt.

Nếu như có người cảm thấy Liễu Thiên Hạc chướng mắt thì chỉ có vị đang ngồi ở ngôi cửu ngũ chí tôn trong cung kia mà thôi.

Đó mới là người có huyết hải thâm thù với Liễu Thiên Hạc.

Tô Vũ không muốn xen vào mối thâm thù đại hận giữa họ.

Cũng may lần này Thẩm Nguyệt bị bắt cóc cũng không có vấn đề gì nghiêm trọng, nếu không Tô Vũ chắc chắn đã không để hấn ta chạy dễ dàng

như vậy.

Sau đó Tô Vũ lại hỏi: "A Nguyệt có khỏe không?"

"Tần tướng quân cả ngày bên ngoài, công chúa ở trong phủ tướng quân rất tự do tự tại".

Tô Vũ gật đầu nói: "Xem ra vẫn nên để cho Tần Như Lương bận rộn bên ngoài thì tốt hơn".

Liên Thanh Châu nhìn thấy cây sáo trúc trong tay Tô Vũ thì hỏi: "Sư phụ tốn tâm tư làm ra cây sáo trúc này, có phải vì muốn tặng cho công chúa không?"

Vừa nói xong câu này thì Liên Thanh Châu mới ý thức được mình đã lỡ lời, sao hắn có thể hỏi đến chuyện riêng của sư phụ được?

Không ngờ Tô Vũ lại nói: "Người nghĩ nàng có thích nó không?"

"Là vật của sư phụ tặng thì nhất định công chúa sẽ rất thích".

Tô Vũ cười nói: "Cũng chưa chắc".

Liên Thanh Châu hỏi: "Sư phụ có cần đệ tử chuyển cho công chúa thay người không?"

Trước kia Tô Vũ có chuyện gì không tiện ra mặt đưa thì đều nhờ hắn đưa cho Thẩm Nguyệt.

Tô Vũ nói: "Ta sẽ đưa cho nàng khi có cơ hội".

Ba ngày sau, Tần Như Lương hoàn thành công việc, cuối cùng cũng vượt qua được một kiếp.

Khi trở về phủ tướng quân, hắn ta vừa bước vào cửa thì đã đi thẳng không nói một lời, sắc mặt tái mét.

Phủ tướng quân bắt đầu trở nên hỗn loạn.

Đại phu lúc này mới được mời tới để chữa trị cho vết thương sau lưng hắn ta.

Vết thương đó đã bê bết máu nhiều ngày, gần như đã mưng mủ.

Đại phu không dám sơ suất, cẩn thận xử lý vết thương sau đó mới kê đơn thuốc.

Khi thuốc được đưa đến thì Tần Như Lương gần như đã hôn mê, miệng ngậm chặt không uống được thuốc, thậm chí còn phát sốt.

Toàn thân hắn ta nóng khủng khiếp, ngay cả trong tiềm thức cơ thể vẫn căng thẳng không thể thả lỏng.

Chuyện này kéo dài đến tận tối mà vẫn không thấy thuyên giảm.

Vào buổi tối, Thẩm Nguyệt đã ăn tối và hóng mát ngoài sân thì Triệu Mụ đột nhiên từ bên ngoài chạy vào rồi quỳ xuống trước mặt Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt nói: "Triệu Mụ có ý gì đây?"

"Nô tỳ biết công chúa có y thuật cao minh, nô tỳ xin công chúa cứu tướng quân!"

Thẩm Nguyệt nheo mắt lại nói: "Triệu Mụ, người tìm nhầm người rồi, chuyện này người đến nói với đại phu đi".

Triệu Mụ khóc lớn: "Nô tỳ là người đã nhìn thấy quá trình tướng quân lớn lên, chưa bao giờ thấy tình trạng của tướng quân tởm tợ như lúc này, tướng quân phát sốt từ sáng vẫn chưa hạ sốt, đại phu nói nếu như đêm nay còn không hạ sốt thì tính mạng của tướng quân sẽ gặp nguy hiểm!"

Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: "Hắn ta là đại tướng quân của Đại Sở, có chút bệnh vặt này cũng không chịu được thì còn làm đại tướng quân cái gì? Chính hắn ta không lo đến thương thế của mình mà chậm trễ thời gian trị liệu tốt nhất, lúc này còn trách ai được?"

"Công chúa, nô tỳ dập đầu cầu xin người!"

Thâm Nguyệt đứng dậy nói: "Ta không phải là đại phu, ta cũng sẽ không cứu người.

Nếu như đại phu trong phủ không tốt thì cứ ra ngoài mà mời đại phu có y thuật cao minh về là được" ..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 116: 116: Đánh Gãy Răng Cửa Của Tướng Quân

Nàng vừa mới quay đi, Triệu thị ở đằng sau đã nói: “Công chúa, cho dù người không có tình cảm gì với tướng quân, cũng cần xin người nhìn vào sự thay đổi của tướng quân đối với người!”

Mấy ngày người bị sơn tặc bắt đi, tướng quân cả đêm không ngủ, chạy Đông chạy Tây tìm kiếm tung tích của người.

Công chúa cho rằng tướng quân chỉ sợ bản thân không gánh nổi trách nhiệm sao?

Ai cũng có thể nhìn ra được, tướng quân rất quan tâm và để bụng!

Tướng quân nhiều lần đi tới đi lui bên ngoài viện tử của chúng ta, người tưởng rằng tướng quân muốn gây rắc rối cho người ư? Tướng quân muốn quan tâm công chúa, nhưng công chúa không cho tướng quân cơ hội nào!”

Bước chân của Thẩm Nguyệt thoáng khựng lại, nhưng vẫn tiến vào phòng.

Triệu thị ở bên ngoài tiếp tục nói: “Nô tì biết trước kia tướng quân đối xử với công chúa không tốt, nhưng tướng quân cũng dần dần muốn đối xử với công chúa tử tế hơn.

Cho dù công chúa không nhìn ra được đi đâu này, cũng xin công chúa nể tình nô tì tận tâm tận lực mà giúp tướng quân!

Nô tì sẽ không đi đâu hết, nô tì quỳ ở ngoài này, chùng nào công chúa đừng ý r ấ, nô tì đội ơn đội nghĩa, nguyện làm trâu làm ngựa!”

Một canh giờ sau, Ngọc Nghiên liếc nhìn ra bên ngoài r ấ nói: “Công chúa, Triệu mục vẫn còn quỳ ở bên ngoài.

Bà ấy có tuổi r ấ, quỳ suốt một buổi tối e là không chịu nổi đâu”.

Thẩm Nguyệt nằm trên giường cũng không ngủ nổi, lòng dạ rối bời.

Khi ở trong hoàng cung, cảnh tượng T`ân Như Lương quỳ mọp trên đại điện, hành đại lễ để cầu xin cho Liễu Mi Vũ để lại ấn tượng sâu sắc cho Thẩm Nguyệt.

Đường đường là tướng quân của Đại Sở, vì một nữ nhân mà trở nên hèn mọn đến mức ấy khiến suy nghĩ của nàng đối với T`ân Như Lương thay đổi ít nhiều, thậm chí nàng còn cảm thấy hắn ta khá đáng thương.

T`ân Như Lương mà quan tâm nàng, nàng chẳng tin nổi nữa chử.

Nhưng T`ân Như Lương cũng không vì thiên vị Liễu Mi Vũ mà mất lương tâm đến độ hãm hại nàng.

Hắn ta không thể vẹn toàn đôi đường, nên thà rằng để bản thân chịu phạt, bảo vệ Liễu Mi Vũ.

Nhưng đi đâu này không có nghĩa là mọi thứ có thể bỏ qua.

Thế nên Thẩm Nguyệt không đổ thêm dầu vào lửa, nhưng cũng không định giơ tay giúp đỡ.

Nhưng quanh đi quẩn lại, Triệu thị đã quỳ ở bên ngoài đến nửa đêm, nói năng cũng không lưu loát nữa: “Nô tì xin công chúa khai ân..”.

Cửa phòng “két” một tiếng mở ra.

Dưới ánh nến vàng vọt, Thẩm Nguyệt đứng ngược sáng đứng ở cửa, mặt mũi lạnh tanh.

Nàng nhìn gương mặt có vẻ già nua của Triệu thị: “Nễ tình người từng tận tâm hầu hạ ta, hôm nay ta đ`ồng ý với người một lần.

Nếu còn lần sau, cho dù người quỳ tới khi thiên hoang địa lão, ta cũng không để ý tới người nữa”.

Triệu thị rưng rưng nước mắt: “Nô ta đa tạ công chúa”.

Thẩm Nguyệt để Triệu thị ở lại trong viện nghỉ ngơi, nàng dẫn theo Ngọc Nghiên tới chủ viện một chuyến.

Tình hình Tần Như Lương đã như vậy rồi, chủ viện không thể nào không có người canh gác ban đêm.

Thấy Thẩm Nguyệt tới, họ vội vàng đón nàng vào phòng, những thứ nàng cần được chuẩn bị đầy đủ ngay lập tức.

Không ai biết rằng nàng hiểu y thuật.

Nhưng Thẩm Nguyệt xem xong vết thương của Tần Như Lương, đầu óc tự động có kế sách xử lý triệu chứng.

Nàng đi đầu chế được liệu vô cùng thuần thực, vừa cho người đi sắc lại thuốc theo đơn của nàng, vừa bảo Ngọc Nghiên nghiền mịn được liệu được đi đầu phối thành bột để đắp bên ngoài vết thương.

Xé bỏ lớp băng gạc trên lưng Tần Như Lương, Thẩm Nguyệt không có nhiều kiên nhẫn và tỉ mỉ chậm rãi bôi thuốc cho hắn ta, mà là ngạo nghễ đứng bên cạnh giường, giờ cao tay rắc bột thuốc trong bát rắc lên lưng hắn ta.

Ngọc Nghiên yếu ớt hỏi: “Công chúa đắp thuốc cho hắn ta sao mà giống rắc tro cốt thế?”

Thẩm Nguyệt nhướn mày gian xảo: “Người từng trông thấy người ta rắc tro cốt à?”

Ngọc Nghiên lắc lắc đầu: “Nô tì chỉ cảm thấy người ta rắc tro cốt cũng không hào sảng như công chúa”.

“Người đàn ông của người khác, ta phải dịu dàng chu đáo làm gì.

Ta còn cãi nhau và đánh nhau với hắn ta nữa đấy, trông ta giống người dễ dàng bỏ qua chuyện cũ lắm sao?”

Ngọc Nghiên lại thành thật lắc đầu.

“Thế nên, có thể tới cứu hẳn ta một lần đã là khá lắm rồi”.

Dưới sự chỉ đạo lâm sàng của Thâm Nguyệt, Ngọc Nghiên bước đầu hoàn tất việc băng bó.

Tần Như Lương sốt cao, mãi mà không hạ được nhiệt.

Thâm Nguyệt tự thấy bản thân cũng nhân từ đến tận cùng, gọi vài tì nữ dùng khăn bông nhúng vào nước lạnh, giúp Tần Như Lương hạ nhiệt.

Mấy tì nữ đỏ mặt, không dám nhìn thẳng.

Bởi vì Thâm Nguyệt lột sạch quần áo của Tần Như Lương.

Nếu Tần Như Lương còn tỉnh, chắc chắn sẽ nhảy đồng lên.

Thâm Nguyệt vỗ vỗ tay: “Mấy chỗ mà ban nãy ta đã nhấn mạnh, các người nhớ rõ cả chưa? Không cần khách sáo, muốn sờ chỗ nào cứ sờ, muốn ngắm chỗ nào cứ ngắm, cơ hội ngàn năm có một, bỏ lỡ rồi không có nữa đâu”.

Các tì nữ toát mồ hôi lạnh.

Nếu tướng quân tỉnh dậy phát hiện mình bị ngắm nhìn và sờ soạng từ đầu đến chân, há chẳng phải sẽ giết họ sao?

Nhưng không còn cách nào khác, bây giờ cứu người quan trọng.

Các tì nữ vừa làm việc vừa âm thầm rung động, không ngừng đảo mắt nhìn nhau.

Vóc dáng của tướng quân đẹp quá...

Tướng quân cường tráng ghê...

Đợi khi quản gia dẫn người mang thuốc đã sắc xong tới, vừa vào cửa đã trông thấy Tần Như Lương lả thê nằm trên giường, bên cạnh có vài tì nữ đang cần mẫn hầu hạ hẳn ta thì sợ đến mức lão đảo suýt ngã.

Cảnh tượng này quá đẹp, ông ta không còn mặt mũi nào để nhìn...

Quản gia giờ tay bụm mặt, nhắm tịt hai mắt vào.

Mặc dù công chúa có hiềm nghi lớn trong việc dùng việc công trả thù riêng, nhưng vì tính mạng, tướng quân hãy hi sinh một chút nhé.

Đến khi dứt thuốc cũng vẫn vậy, khớp hàm của Tần Như Lương đóng chặt, căn bản không dứt nổi.

Thẩm Nguyệt chậm rãi bước tới, cúi đầu nhìn Tần Như Lương, sau đó giờ tay tặng cho hắn ta hai cái tát ngang mặt, âm thanh vô cùng vang vọng.

Đám người trong phòng trơ mắt nhìn.

Tới khi Thẩm Nguyệt nắm khớp hàm của hắn ta lần nữa thì phát hiện hàm răng của hắn ta đã lỏng ra rồi, miệng đã hé ra một cái khe nhỏ: “Nhìn đi, đánh hai cái là ngoan ngay, đưa thuốc đây”.

Người hầu vội vàng đưa thuốc cho nàng.

Thẩm Nguyệt nhận lấy, chẳng cần suy nghĩ đã rót vào miệng Tần Như Lương.

Người hầu đưa thuốc tới ngập ngừng định nói.

Thực ra nàng ta muốn nhắc nhở rằng, công chúa, thuốc này vừa mới sắc xong, nóng lắm...

Bận rộn tới nửa đêm, cơn sốt của Tần Như Lương mới rút đi..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 117: 117: Bẻ Răng

Mà Thâm Nguyệt cũng rất mệt r ãi, sắc mặt có vẻ nhợt nhạt vì thức khuya, Ngọc Nghiên vội vàng đỡ nàng về Trì Xuân Uyển nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau Thâm Nguyệt ngủ nướng một giấc, từ trên xuống dưới không ai dám quấy r ãy nàng.

Tuy T ãn Như Lương vẫn chưa tỉnh, nhưng sau khi dùng thuốc của Thâm Nguyệt vào tối hôm qua, tình hình cũng khá hơn rất nhiều.

Đám hạ nhân không một ai không cảm thấy kính nể Thâm Nguyệt hơn vài ph ãn.

Sau này họ chỉ cần tiếp tục dùng thuốc theo đơn của Thâm Nguyệt, T ãn Như Lương sớm muộn gì cũng sẽ khá hơn.

Nhưng đến giờ dứt thuốc, hạ nhân vẫn không thể dứt được, lại không dám vô lễ với T ãn Như Lương, đành tới cầu cứu Thâm Nguyệt.

Trưa hôm đó, tì nữ lại chạy tới.

Thâm Nguyệt vừa mới ngủ dậy, đang ng ãi trước hiên nhà đợi cơm trưa, nàng bực mình nói: “Không phải hôm trước ta đã dạy các người phải làm thế nào r ãi à? Cho hắn ta vài cái tát, đợi miệng của hắn ta lỏng ra r ãi đổ thuốc vào là xong”.

“Nô tì không dám...”

“Thế thì dùng kim sắt mà nhổ răng cửa của hắn ta đi”.

“Hay là... công chúa tới đi ạ...”

Thâm Nguyệt nhượng mày, đột nhiên cảm thấy nếu mình nhân cơ hội T ãn Như Lương hôn mê mà bẻ gãy răng cửa của hắn ta, hình như cũng là một chuyện khá hay ho đấy.

Còn là một việc làm xong hưởng lợi trọn đời, mọi người không cần lo hấn ta không uống thuốc nữa, cứ đổ thẳng vào kẽ răng là được.

Quan trọng nhất, đợi khi Tần Như Lương tỉnh dậy phát hiện bản thân thiếu mất hai cái răng cửa, không biết hấn ta có thẹn muốn chết không nhỉ?

Chỉ cần nghĩ tới đi đâu này, Thẩm Nguyệt thấy mình vui vẻ vô cùng.

Dù sao rảnh rồi cũng rảnh rồi vậy thôi, vì thế Thẩm Nguyệt nổi hứng thú đồng ý tới chủ viện dứt thuốc cho Tần Như Lương.

Đám người hầu trong phủ vui mừng khi thấy cảnh này.

Nếu nhân lúc dưỡng thương, tướng quân có thể ở riêng và sinh tình với công chúa thì ai cũng hoan hỉ.

Thế nhưng họ không hề biết, Thẩm Nguyệt có chủ định gì.

Ăn cơm trưa xong, Thẩm Nguyệt bảo Ngọc Nghiên mang theo kim sắt, phấn kích tới chủ viện.

Ngọc Nghiên đề dẫn trong gió: “Công chúa, hay là chúng ta thôi đi ạ... Bề răng của tướng quân, tướng quân tỉnh dậy phát uy thì sao?”

Thẩm Nguyệt nheo mắt nói: “Người nói tướng quân thiếu mất hai cái răng cửa còn uy phong gì nữa?”

Ngọc Nghiên nghĩ tới hình ảnh đó, quả thực không kiên chế nổi, phì cười thành tiếng.

Thẩm Nguyệt néo néo gương mặt bầu bĩnh của Ngọc Nghiên: “Chúng ta có làm gì xấu nữa đâu, chuyện này là để giải cứu tướng quân mà.

Ai bảo hấn ta cứ cắn chặt khớp hàm, hạ nhân không dứt thuốc vào được, đợi ta bề gãy răng cửa của hấn ta chẳng phải tiện lợi hơn sao? Đi đâu này cũng là vì nghĩ cho sức khỏe của hấn ta thôi”.

Ấy thế mà Ngọc Nghiên cảm thấy hợp lý một cách khó hiểu.

Tới chủ viện, thuốc đang được đặt lên bàn của Tần Như Lương cho nguội, còn hắn ta nằm trên giường, không hề nhúc nhích.

Sắc mặt hắn ta nhợt nhạt vì bệnh tật, lúc này đây hai mắt nhắm nghiền, mái tóc xõa ra trên gối, đường nét ngũ quan sắc nét như được đẽ gọt.

Ánh sáng ngoài cửa chiếu vào, giống nó thêm phần nhu hòa.

Thẩm Nguyệt cảm thấy lúc này hắn ta cũng không đáng ghét như bình thường.

Thẩm Nguyệt bước tới, ngồi xuống bên cạnh giường của hắn ta, liếc mắt nhìn qua, sau cùng dù tỏ ra ghét bỏ nhưng vẫn cần lấy cổ tay của hắn ta để bắt mạch.

Tần Như Lương đang dần dần hồi phục, tạm thời chưa chết được.

Thế là Thẩm Nguyệt vấy tay với Ngọc Nghiên, Ngọc Nghiên dửng dưng cảm đưa cây kim sắt cho nàng.

Nàng xắn tay áo, kéo môi của Tần Như Lương lên, chuẩn bị làm một trận lớn.

Có lẽ biểu hiện của Thẩm Nguyệt quá đặng đặng sát khí, hoặc là kim sắt có lực sát thương quá lớn, Tần Như Lương tỏ ra cảnh giác theo bản năng.

Khi kim sắt chạm vào răng cửa, hắn ta cảm nhận được hàm răng mình lạnh run lên, thậm chí còn kích thích thần kinh của hắn ta.

Thẩm Nguyệt đang chuẩn bị dùng lực, nào ngờ Tần Như Lương đột ngột mở mắt vào đúng lúc này.

Khi ấy hắn ta vẫn còn yếu ớt, vừa mở mắt ra chỉ có mơ màng và vô tội, khác hẳn vẻ lạnh lùng vô tình thường ngày.

Sau đó đôi mắt bắt đầu có hình ảnh, hẳn ta nhìn rõ người trước mặt mà thoáng sững sờ.

Người đang ngồi bên giường của hẳn ta chẳng phải ai khác mà là Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt chớp chớp mắt, tròn mắt nhìn hẳn ta, thậm chí trông còn vô tội hơn hẳn ta, nhưng trong lòng điên cuồng mắng chửi.

Mẹ kiếp, sớm không tỉnh, muộn không tỉnh, tỉnh dậy đúng vào lúc này, đúng là có ma mà! Nàng còn chưa kịp bắt đầu nữa!

Hai người nhìn nhau trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Tần Như Lương nhanh chóng ý thức được tại sao hàm răng của mình lạnh lẽo đến thế.

Nguyên nhân là bởi có một cây kim sắt trong miệng mình, mà cây kim này đang nằm trên tay Thẩm Nguyệt!

Ánh mắt của hẳn ta dần dần lạnh đi, nhìn chăm chăm vào Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt mỉm cười, không hề nhắc tới tình cảnh lúng túng hiện tại mà chỉ hàn huyên: “Tướng quân tỉnh rồi à”.

Tần Như Lương nghiêng răng, khàn giọng hỏi: “Cô đang làm gì?”

“Ta đang cạy miệng tướng quân đấy, ai bảo tướng quân không chịu uống thuốc chứ!”

Ánh mắt của Tần Như Lương phóng tới như những lưỡi dao mỏng dính: “Cạy miệng ta, dùng tới kim?”

Thẩm Nguyệt tỏ ra thản nhiên: “Không dùng kim làm sao bẻ răng của người được?”

“Cô còn muốn bẻ răng của ta?”, lòng ngực Tần Như Lương phập phồng lên xuống.

May mà hắn ta tỉnh dậy kịp thời, nếu muộn hơn một tí thì răng cửa đã bị nhổ mất rồi.

Thẩm Nguyệt dùng kim sắt gõ gõ lên răng cửa của hắn: “Tướng quân không chịu uống thuốc, khe răng thì quá nhỏ, ta đành phải cạy cho khe răng to ra một tí, như thế cũng là vì nghĩ cho sức khỏe của người thôi”.

Tần Như Lương đáp: “Ta thấy cô muốn báo thù riêng thì có! Rốt cuộc ai cho phép cô tới đây?”

Thẩm Nguyệt nhướn mày đầy khinh thường: “Nếu không phải hạ nhân trong phủ cầu xin ta tới đây, người tưởng rằng ta sẽ tới sao? Tần tướng quân, thiếu mất hai cái răng cửa cũng không phải chuyện gì ghê gớm lắm, người cũng không cần kích động như vậy, chuyện gì cũng có mặt lợi mặt hại mà”.

Tần Như Lương tức đến mức bật cười: “Cô thử nói xem, lợi ích của nó ở đâu?”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 118: 118: Điều Đã Bỏ Lỡ

Thẩm Nguyệt nhếch miệng cười nói: "Người không phải đại tướng quân Đại Sở hay sao, bây giờ thiếu mất hai răng cửa, vè sau ra chiến trường cũng không cần mở miệng đe dọa, chỉ cần hướng về phía đối phương nhe răng ra liền có thể khiến cho kẻ địch cười đến ngã ngựa, như thế có phải là nhanh không?"

Tần Như Lương không nói nên lời, chỉ mệt mỏi đặt tay lên trán nói: "Hôm nay ta không muốn đấu đá với cô, cô mau rút ngay khỏi đây đi.

Vừa tỉnh lại đã bị cô chọc giận đến đau đầu".

Nhìn thấy tình trạng của Tần Như Lương không tốt, Thẩm Nguyệt cảm thấy vô cùng vui sướng liền nói: "Nếu như người có sức đấu đá với ta thì ta cũng rất vui lòng tiếp chiêu.

Người rõ ràng không có khả năng làm điếu đó mà còn nói mình không muốn làm, đúng là thứ đối trá".

Tần Như Lương hít một hơi thật sâu để kìm nén ý định muốn đánh Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt cũng lười để ý đến hắn ta, xoay người nói: "Thuốc để trên bàn, người muốn uống thì uống".

Sau đó nàng liền bước ra khỏi cửa.

"Từ từ".

Thẩm Nguyệt quay lại, vẫn vô cảm nhìn hắn ta.

Hắn ta nói: "Ta không với tới, cô giúp ta mang lại đây".

Thẩm Nguyệt nhếch miệng cười nói: "Tần tướng quân đang ra lệnh cho ta sao? Trước hết, thái độ của người không đúng chút nào cả".

Tần Như Lương nhẫn nhịn nói: "Đây là thỉnh cầu, thỉnh cầu công chúa mang tới cho ta".

"Không chân thành".

Tần Như Lương trừng mắt nhìn nàng nói: "Chẳng lẽ cô còn muốn ta khép nép cầu xin cô chỉ vì một bát thuốc sao?"

Nụ cười của Thẩm Nguyệt lại càng trở nên xấu xa: "Nếu như Tần tướng quân không ngại thì cứ thử xem, nói không chừng ta sẽ bị người làm cho cảm động đó".

Bộ dáng của nàng rõ ràng là đang chờ xem trò vui, làm sao có thể bị hấn ta cảm động được? Cảm động cái rắm!

Tần Như Lương không nhờ nàng giúp đỡ thì phải dựa vào chính mình.

Hấn ta cố gượng đứng dậy muốn đi lấy thuốc, nếu miệng vết thương bị rách ra thì những nỗ lực chữa trị cho hấn ta trước đó đều sẽ vô ích.

Thẩm Nguyệt nhú mày, ghét bỏ tiến lại gần đưa thuốc cho hấn ta.

Hấn ta liền nắm lấy cổ tay Thẩm Nguyệt bằng một tay.

Sắc mặt Thẩm Nguyệt đen lại, Tần Như Lương ngẩng đầu nhìn nàng với vẻ thích thú không thể giải thích được, hấn ta nói: "Cô rất chán ghét việc bị ta chạm vào đúng không? Đã như vậy thì ta lại càng muốn khiến cho cô không thoải mái".

Không ngờ trải qua nhiều chuyện như vậy mà lực tay của Tần Như Lương vẫn rất mạnh, tay hấn khiến cho cổ tay của Thẩm Nguyệt không thể nhúc nhích.

Hấn ta nhìn thẳng vào Thẩm Nguyệt, cầm tay nàng uống hết bát thuốc chỉ trong chốc lát.

Thẩm Nguyệt cười nói: "Người có biết tại sao ta chán ghét người không, là bởi vì người không có tự trọng".

Tần Như Lương nằm lại trên giường cười, trong nụ cười ẩn chứa rất nhiều ý tứ nhưng không hề phản bác lại, hắn ta chỉ nói: "Cũng có thể".

Thẩm Nguyệt ném cái bát trống xuống bàn, mang theo Ngọc Nghiên bỏ đi không thèm nhìn lại, nói: "Nếu như không phải nể mặt Triệu mục thì ta cũng sẽ không quan tâm người sống hay chết đâu."

Người chết đi thì tốt hơn, đến lúc đó ta nhất định sẽ thấp cao ba nén hương trên mộ của người!"

Tần Như Lương sửng sờ.

Hắn đường đường là một đại tướng quân nhưng cuối cùng lại phải dựa vào mặt mũi của một lão nô mới được cứu sao?

Sau khi Thẩm Nguyệt rời đi, Tần Như Lương gọi bà tử chăm sóc tới hỏi: "Ta đã ngủ bao lâu rồi?"

Bà tử thở dài nói: "Tướng quân đã ngủ mấy ngày rồi, ngày hôm đó tướng quân vừa trở về thì đã ngất xỉu, bị thương rất nặng lại còn sốt cao, ngay cả đại phu cũng không chữa khỏi."

Triệu mục đành phải tới cầu cứu công chúa, công chúa bận rộn suốt cả đêm mới khiến cho tình hình của tướng quân ổn định trở lại".

Tần Như Lương trầm ngâm không nói.

Bà tử lại nói: "Thuốc của đại phu không giúp được gì cho tướng quân, không ngờ thuốc của công chúa lại có thể khiến cho thương thế của tướng công thuyên giảm".

Bà tử chỉ hận không thể dâng bồng Thẩm Nguyệt lên đến tận mây xanh: "Mấy ngày nay khi tướng quân hôn mê công chúa đã không quản cực nhọc ngày đêm chăm sóc cho tướng quân rất kỹ lưỡng."

Công chúa miệng cứng lòng mềm, mọi thứ đều đích thân tận lực vì tướng quân..."

Ha ha, Thảm Nguyệt đã cho tất cả người hầu trong phủ nhìn thấy một cảnh tượng rất sáng khoái, thấy nàng rắc thuốc bột như rắc tro cốt, vừa đắp thuốc vừa mạnh tay vỗ chan chát, tất cả những chuyện này đúng là nàng đều đích thân tận lực.

Nhưng bà tử làm sao dám nói ra những chuyện này? Quân gia đã dặn dò không được nhắc đến những chuyện bạo lực mà công chúa đã làm trước mặt tướng quân.

Muốn nói thì cũng chỉ được nói những chuyện tốt, ra sức mà tâng bốc!

Tần Như Lương hỏi: "Nàng ta còn biết y thuật sao?"

Bà tử nói: "Công chúa hiểu biết rất rộng.

Nghe Triệu mục nói công chúa rất giỏi vẽ tranh, còn có thể múa, nói tóm lại là tinh thông c`ần kỳ thi họa".

Tần Như Lương nhớ lại cảnh nàng tự tin nhảy múa dưới ánh mặt trời mùa hạ ngày hôm đó, đúng là cách nhảy múa không hề giống những nữ nhân khác.

Không hiểu sao hẳn ta lại tin tất cả những gì mà bà tử nói.

Hóa ra mấy ngày nay đều là do nàng chăm sóc cho hẳn ta.

Nàng bụng to vất vả lại phải thức khuya đắp thuốc cho hẳn ta đến tận khi cơn sốt của hẳn ta hạ xuống mới chịu trở về nghỉ ngơi sao?

Tần Như Lương không phải kẻ tự mãn, thế nhưng trong lòng hẳn ta lúc này lại cảm thấy ấm áp lạ thường.

Nữ nhân này chính là nữ nhân mà hẳn ta chán ghét nhất.

Trước đây khi nàng còn là một kẻ ngốc, hẳn ta nghĩ rằng tất cả những gì mình cần làm là cưới nàng và nhất nàng ở trong nhà, nhưng kể từ khi nàng tỉnh táo trở lại thì trong phủ tướng quân đã bao lần xảy ra những biến cố long trời lở đất.

Nàng cũng đột nhiên trở nên vô cùng chán ghét hắn ta.

Tần Như Lương là tướng quân, chỉ cần là nữ nhân mà hắn ta yêu thì hắn ta nhất định sẽ sủng ái che chở bội phần.

Đời này hắn ta yêu nhất là Liễu Mi Vũ, Liễu Mi Vũ cũng là một nữ nhân yếu đuối cần được che chở.

Nhưng trong mối quan hệ này chỉ có một mình hắn ta phải trả giá, Mi Vũ luôn cần có tình yêu cùng sự toàn tâm toàn ý của hắn ta nhưng chưa bao giờ có suy nghĩ muốn cùng hắn ta trải qua khó khăn, cùng nhau trả giá như vậy.

Tần Như Lương đột nhiên nhớ tới một ngày trời đổ tuyết rất lâu về trước, Thẩm Nguyệt ngọc nghếch đã đến chính viện để tặng cho hắn ta bộ y phục mùa đông mà nàng tự may.

Khi đó hắn ta chỉ cảm thấy xấu hổ và chán ghét.

Nhưng hôm nay hắn ta lại đột nhiên cảm thấy dường như mình đã bỏ lỡ đi điều gì đó.

Hắn ta phát hiện nàng không chỉ là một nàng công chúa ngọc nghếch, ở nàng có rất nhiều thứ mà người khác không thể có được, ánh sáng rực rỡ của nàng đã khiến cho hắn ta vô cùng chói mắt.

Nhưng cả đời này Thẩm Nguyệt cũng sẽ không bao giờ vì hắn mà may thêm một bộ y phục nào nữa....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 119: 119: Ghê Tởm Chính Mình

Tần Như Lương nở một nụ cười phức tạp, nhắm mắt lại không nghĩ tới chuyện đó nữa.

Có lẽ vì đang bệnh tật thương tổn cho nên hẳn ta mới đâm ra đa sầu đa cảm.

Từ khi nào mà hẳn ta lại trở nên so đo ai trả giá nhiều hơn ai, lo dài lo ngắn về các mối quan hệ xung quanh mình như thế này?

Tần Như Lương nghe nói Liễu Mi Vũ đang bị bệnh thủy đậu nên không thể đến thăm, hẳn ta cũng không thể đến Phù Dung Uyển, vì vậy hẳn ta chỉ có thể dặn dò người hầu bảo Liễu Mi Vũ an tâm dưỡng bệnh.

Qua vài ngày, thuốc đắp của Tần Như Lương đã dùng hết, bà tử lại đến Trì Xuân Uyển để lấy thêm.

Ngọc Nghiên đã nghiền thuốc bột đủ liều lượng, liền lấy ra giao cho bà tử.

Bà tử lấp bắp nói: "Công chúa không đi xem tướng quân một chút sao?"

Thẩm Nguyệt nói: "Tướng quân nhà này có bộ dạng ưa nhìn lắm hay sao mà ta phải đi xem một chút?"

Bà tử lại ngập ngừng nói: "Nô tỳ...!nô tỳ cảm thấy tướng quân khôi ngô tuấn tú, dung mạo..."

Thẩm Nguyệt nhếch miệng cười nói: "Vậy thì bà giúp ta xem nhiều thêm vài lần là được rồi".

Rõ ràng bà tử muốn Thẩm Nguyệt đến thăm tướng quân, cuối cùng lại bị Thẩm Nguyệt trêu chọc.

Khi bà tử trở về chính viện để bôi thuốc cho T`ân Như Lương thì thấy T`ân Như Lương cau mày bất mãn khi thấy bà tử trở về một mình, hấn ta hỏi: "Công chúa không tới sao?"

Bà tử nói: "Chuyện đó, công chúa nói nàng mang thai không tiện đi lại, đại phu cũng nói mấy ngày nay công chúa mệt nhọc quá độ cần phải nghỉ ngơi..."

T`ân Như Lương lạnh lùng nói: "Thôi bỏ đi, để nàng ta nghỉ ngơi thật tốt đi".

T`ân Như Lương cảm thấy rất phiền muộn, lúc nãy hấn ta đột nhiên lại hy vọng Thảm Nguyệt sẽ tới đây bói lông tìm vết.

Hấn ta đã điên rồi sao?

Trong lúc hấn ta đang dưỡng bệnh, không ngờ hoàng đế lại đích thân giá lâm phủ tướng quân để chứng minh lòng nhân từ, thương dân như con.

Thảm Nguyệt không thể không ra ngoài tiếp đón, cùng với T`ân Như Lương tiếp đãi hoàng đế ở trong chính viện.

Hoàng đế tỏ ra nhân từ hỏi: "Mấy ngày nay đã vất vả cho T`ân tướng quân rồi, trăm biết do người bận rộn công vụ mà trì hoãn việc chữa bệnh, miễn lễ cho người, nằm đó dưỡng thương cho tốt đi.

Tình hình hiện tại của T`ân tướng quân thế nào rồi?"

T`ân Như Lương nói: "Thần tạ ơn hoàng thượng đã quan tâm, tình trạng của thần đã tốt hơn rất nhiều, mấy ngày nữa sẽ hồi phục hẳn".

"Không vội, người cứ chậm rãi dưỡng thương, trăm miễn cho người không cần lâm triều trong khoảng thời gian này", hoàng đế lại thở dài nói: "Ái khanh chớ nên trách trăm, chuyện thành ra như vậy, văn võ bá quan đều đã thấy tận mắt, trăm không thể không nghiêm khắc trách phạt một chút".

"Đó là lỗi của tội thần, hoàng thượng trách phạt đã rất khai ân cho tội thần rồi".

Thẩm Nguyệt ở một bên lắng nghe.

Hoàng đế đang giở trò vừa dấm vừa xoa với Tần Như Lương để đổi lấy lòng tận trung của hắn ta.

Hoàng đế lại nói: "Ái khanh đã theo trẫm cùng nhau đánh hạ giang sơn này thành lập triều đại mới, chính là phụ ta đắc lực của trẫm.

Tiệc mừng thọ thái hậu lần này không được như ý, cũng may có ái khanh bắt được gian tế cùng thích khách, xem như là lấy công chuộc tội.

Chuyện này xem như bỏ qua, không được nhắc lại nữa".

Tần Như Lương ngồi ở trên giường, cung kính nói: "Thần tuân chỉ".

Lúc này hoàng đế mới nhìn sang Thẩm Nguyệt, trên mặt nở nụ cười phức tạp rồi nói: "Trẫm có phái người hỏi thăm mới biết được rằng thích khách thực sự muốn tấn công ái khanh trước để loại bỏ một phụ tá đắc lực của trẫm".

"Nhưng có một số chuyện hơi khác một chút so với chuyện mà hai người đã nói.

Người ngoài phố nói tướng quân cùng công chúa đã đánh nhau ngoài phố, không hề tình cảm giống như lần trước hai người vào cung".

Thẩm Nguyệt và Tần Như Lương liếc mắt nhìn nhau.

Sau đó Thẩm Nguyệt liền dịu dàng đi đến bên cạnh Tần Như Lương, kéo chân bông của Tần Như Lương lên, ngượng ngùng nói: "Hoàng Thượng, chuyện này là do thần muội không đúng.

Thần muội đang mang thai nên tính tình khó tránh khỏi nóng nảy, lúc ở trên phố thần muội muốn ăn cay nhưng tướng quân không cho, nói qua nói

lại thần muội liền không chế không được tính tình sau đó mới làm chuyện lỗ mãng".

Tần Như Lương cũng tỏ ra xấu hổ nói: "Đại phu đã nói công chúa đang mang thai chỉ được ăn thức ăn thanh đạm, thức ăn bán ngoài phố cũng không sạch sẽ, thần cũng chỉ vì lo lắng cho sức khỏe của công chúa".

Thẩm Nguyệt nhìn Tần Như Lương bằng một ánh mắt rất dịu dàng yêu thương khiến cho Tần Như Lương sống người.

Nắm tay nhỏ của nàng đột nhiên đấm khế vào lồng ngực của Tần Như Lương hai cái rồi nói: "Ta thấy chàng chỉ lo cho con của chàng mà thôi!"

Tần Như Lương bắt lấy tay Thẩm Nguyệt, trầm giọng nói: "Đừng quậy, hoàng thượng đang ở đây đó".

Hoàng đế nhìn thấy hai người ân ái thì không khỏi nở nụ cười nói: "Xem ra trẫm đã suy nghĩ nhiều rồi, làm gì có đôi phu thê nào mà không khắc khổ, đánh nhau cũng là chuyện thường tình.

Nhưng lần sau phải để ý đến thể diện của phủ tướng quân một chút, đánh nhau ngoài phố còn ra thể thống gì?"

Thẩm Nguyệt gật đầu nói: "Thần muội đa tạ hoàng thượng dạy bảo, lần sau nhất định sẽ đóng cửa nói chuyện trong phủ".

Hoàng đế liếc nhìn Tần Như Lương nói: "Ái khanh đường đường là nam nhi, không nên so đo với Tĩnh Nguyệt.

Trong bụng của nàng còn có con của người đó".

"Thần xin ghi nhớ lời dạy của hoàng thượng".

Hoàng đế đứng dậy nói: "Được rồi, cũng đã không còn sớm nữa, trẫm phải đi đây.

Hai người cứ ở lại, không cần tiễn".

Sau khi hoàng đế rời đi, Thẩm Nguyệt và Tần Như Lương lại nhìn nhau.

Ngay lập tức cả hai đều buông tay nhau ra.

Thẩm Nguyệt suýt chút nữa đã nhảy dựng lên, nàng liên tục chùi bàn tay bị Tần Như Lương nắm ban nãy, lạnh giọng nói: "Diễn chung với người thật sự khiến cho ta cảm thấy ghê tởm chính mình! Con mợ nó, ta còn đấm vào ngực người, đáng ra ta phải đấm chết người mới đúng!"

Tần Như Lương thấy nàng tỏ ra ghê tởm như vậy thì liền cảm thấy không vui nói: "Cô cho rằng chỉ một mình cô cảm thấy ghê tởm thôi sao? Không ngờ cô lại kịch cỡm đến như vậy".

Lúc hẳn thấy Thẩm Nguyệt làm nũng thì toàn thân đều nổi da gà, còn phải cố gắng nén xuống để phối hợp diễn cùng nàng.

Rõ ràng không phải là một người biết làm nũng mà lại còn làm chuyện buồn nôn như vậy.

Thẩm Nguyệt phất tay áo vào mặt hẳn ta, trong tay áo còn có mùi thuốc thoang thoảng, nàng cau mày nói: "Xì, người nghĩ người là cái thứ gì? Người chỉ là một kẻ hai mặt, đạo đức giả".

Bình thường Thẩm Nguyệt sẽ không chủ động đến chính viện bởi vì chỉ cần nàng giáp mặt với Tần Như Lương thì sẽ gây nên cảnh gà bay chó chạy, chỉ thiếu gương cung bệ kiếm là đủ bộ dáng kẻ thù truyền kiếp.

Tần Như Lương ban đầu còn cảm thấy tức giận, sau đó lại chậm rãi quen với chuyện hàng ngày đấu võ mồm với nàng.

Hắn ta biết mình không thể tỏ ra bực mình tức giận, bởi vì hẳn ta càng tức giận thì Thẩm Nguyệt lại càng hả hê.

Thương thế của Tần Như Lương ngày một tốt lên..

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 120-121: Chuyện Bất Thường Xảy Ra Chắc Chắn Có Vấn Đề - Bất Ngờ

120: Chuyện Bất Thường Xảy Ra Chắc Chắn Có Vấn Đề

Trong Phù Dung Uyển không có ai trông coi.

Hằng ngày, đại phu do Hương Lăng mời đều đến Phù Dung Uyển chữa bệnh cho Liễu Mi Vũ, thật ra Liễu Mi Vũ không bị bệnh gì cả mà vết thương của Liễu Thiên Hạc cũng ngày càng đỡ.

Cuối cùng Liễu Mi Vũ hỏi ra thắc mắc bấy lâu nay của mình: “Ca, tại sao huynh lại làm bản thân thành thế này?”

Liễu Thiên Hạc nói: “Đây là chuyện của ta Thiên Tuyết đừng hỏi nhi ều”.

“Là huynh đột nhập vào hoàng cung đúng không? Thích khách đêm hôm đó là huynh sao?”

Liễu Thiên Hạc im lặng một lúc, sự trầm mặc của hắn ta đã chứng minh mọi chuyện.

Liễu Mi Vũ mấp má môi nói: “Phi tiêu đánh rơi trong cung cũng là của huynh? Ta nghe nói tướng quân bị đánh lén trên đường, cũng bị tấn công bằng phi tiêu.

Ca, người muốn giết tướng quân cũng là huynh sao?”

Dù Liễu Thiên Hạc không trả lời nhưng Liễu Mi Vũ cũng biết được đáp án.

Liễu Mi Vũ nói: “Ca à, huynh hứa với ta là không làm hại tướng quân, được không? Chàng ấy là nơi nương tựa duy nhất ở đây của ta”.

“Thiên Tuyết, muội ngây thơ quá, Tần Như Lương không phải là người tốt, hắn thay đổi thất thường, đây dựa không rõ với người phụ nữ khác, vậy muội cần loại đàn ông như thế làm gì?”

“Không phải đâu, tướng quân yêu ta, đều là do Thẩm Nguyệt quyến rũ chàng ấy.

Tối hôm đó tướng quân còn vì ta mà quỳ xuống cầu xin Hoàng thượng trước mặt rất nhiều người, còn bị trách phạt thay ta... Ta đã không muốn thấy chàng ấy gặp chuyện gì nữa rồi... Chàng ấy không phải là kẻ thù của nhà chúng ta, chàng ấy là ân nhân của ta, là người đàn ông ta yêu nhất...”

Liễu Mi Vũ không phải không cảm động, mấy ngày nay nàng ta cũng rất muốn quan tâm đến vết thương của Tần Như Lương nhưng nàng ta không thể.

Thấy Liễu Mi Vũ khóc đến đáng thương, Liễu Thiên Hạc hơi động lòng bèn đồng ý: “Cũng được, chỉ cần hắn không phụ lòng muội, ta sẽ không giết hắn”.

Hắn ta không giết Tần Như Lương, Liễu Mi Vũ cũng còn có chỗ để nương nhờ trong kinh thành, bằng không, chẳng lẽ còn muốn một người phụ nữ yếu đuối như muội ấy lang thang phiêu bạt cùng hắn ta sao?

Đến tối muộn, Thẩm Nguyệt cảm thấy đói đến mức không ngủ được.

Ngọc Nghiên đến phòng bếp lấy đồ ăn khuya cho nàng.

Lúc quay về, Ngọc Nghiên đặt đồ ăn lên bàn, trên mặt lại hiện lên vẻ ngờ vực.

Thẩm Nguyệt vừa ăn vừa hỏi: “Sao thế?”

“Vừa rồi, nô tỳ gặp Hương Lăng ở phòng bếp, nàng ta cũng lấy bữa cho Liễu thị, nô tỳ cứ thấy có gì đó lạ lạ”.

“Lạ chỗ nào?”

“Lượng thức ăn mà Hương Lăng lấy rất nhiều, nhìn thân hình bé nhỏ của Liễu thị thế kia thì nào ăn được nhiều như thế! Hơn nữa đây còn là đồ ăn khuya, không sợ chướng bụng hay sao”, Thẩm Nguyệt nhướn mày, nàng đặt đĩa xuống nói: “Đúng là hơi lạ, Mi Vũ này rất để tâm đến vóc dáng, bữa chính cũng không ăn được mấy miếng, nhưng ăn khuya lại ăn nhiều thế? Có khi nào Hương Lăng ăn cùng với nàng ta không?”

Ngọc Nghiên lắc đầu nói: “Không có khả năng lắm, nô tỳ và công chúa thân thiết như thế cũng phải phân chia thức ăn ra, huống gì Liễu thị và Hương Lăng”.

“Người để ý quan sát xem”.

Lúc này, Hương Lăng đã bưng thức ăn về Phù Dung Uyển, cũng ngờ vực nói với Liễu Mi Vũ: “Phu nhân, lúc này nô tỳ đến phòng bếp lấy thức ăn có gặp được Ngọc Nghiên bên cạnh công chúa”.

Liễu Mi Vũ hoảng hốt nói: “Có xảy ra chuyện gì không?”

Hương Lăng lắc đầu nói: “Không có, nô tỳ chỉ nói lấy đồ ăn khuya cho phu nhân, Ngọc Nghiên cũng không hỏi gì.

Nô tỳ không ngờ đã khuya như vậy rồi mà Ngọc Nghiên còn đến phòng bếp”.

Liễu Mi Vũ nói: “Người cẩn thận một chút, lần sau đừng để bị gặp phải nữa”.

Thẩm Nguyệt nghĩ xảy ra chuyện bất thường chắc chắn có vấn đề

Nàng bảo Ngọc Nghiên đến phòng bếp vào lúc khá muộn hai ngày liên tục, nhưng vì không muốn đánh rần động cỏ, Ngọc Nghiên không xuất hiện trong phòng bếp mà trốn vào chỗ tối để canh xem Hương Lăng có đến phòng bếp không.

Quả nhiên tối nào Hương Lăng cũng đến.

Hơn nữa lần này còn khá cảnh giác, trước khi vào phòng bếp còn lén lút quan sát xung quanh, thấy không có ai đến mới vội vã vào phòng bếp, lấy đồ ăn xong rồi nhanh chóng đi khỏi đó.

Lượng thức ăn mỗi lần Hương Lăng lấy đều không phải số lượng một mình Liễu Mi Vũ có thể ăn hết.

Đại phu đến Phù Dung Uyển cũng không phải là đại phu mà phủ tướng quân thường mời, là một đại phu lạ mặt.

Hôm nay, lúc đại phu đến Phù Dung Uyển, Thẩm Nguyệt bảo Ngọc Nghiên đi dạo loanh quanh trong hoa viên, khi đến chỗ cách Phù Dung Uyển không xa cũng không gần, nàng tìm một bóng cây ngẩng đầu xuống.

Họ thấy Hương Lăng mở cửa để đại phu vào trong rồi cảnh giác đóng cửa lại.

Thẩm Nguyệt nói với Ngọc Nghiên: “Đi, nhòm qua khe cửa xem Mi Vũ đang làm gì”.

Dù sao Phù Dung Uyển cũng đóng cửa, lúc này cũng chẳng có ai đến nơi này.

Ngọc Nghiên đi theo Thẩm Nguyệt đã lâu, lá gan cũng ngày càng lớn, lúc này nàng ta bình tĩnh đứng lên, nhẹ chân nhẹ tay tiếp cận Phù Dung Uyển.

Mặc dù cửa viện đóng lại nhưng Ngọc Nghiên nhìn xuyên qua khe cửa vẫn có thể nhìn thấy vài cảnh tượng bên trong.

Một lúc sau, Ngọc Nghiên nhanh chóng xoay người chạy về ngẩng đầu xuống bóng cây với Thẩm Nguyệt, yên lặng nhìn đại phu bước ra từ Phù Dung Uyển, đeo hòm thuốc rời đi.

Thẩm Nguyệt phe phẩy cái quạt, cười ẩn ý nói: “Khá lắm! Ngọc Nghiên, người ngày càng có tố chất làm trộm rồi, cũng không thờ gập luôn kìa”.

Ngọc Nghiên trợn mắt nói: “Công chúa đừng cười nô tỳ nữa, công chúa đoán xem nô tỳ vừa nhìn thấy cái gì?”

Thẩm Nguyệt nhướn mày tỏ ý nàng ta cứ nói.

“Nô tỳ nhìn thấy đại phu đó bước ra từ trong phòng Hương Lăng, Hương Lăng còn bê một chậu máu, sau đó tạt vào bồn hoa trong sân”.

Thẩm Nguyệt ngạc nhiên nói: “Người nhìn rõ chứ, đại phu đó quả thật bước ra từ trong phòng Hương Lăng? Còn chậu nước mà Hương Lăng bê ra thật sự là máu?”

Ngọc Nghiên gật đầu nói: “Nô tỳ nhìn rất rõ, nước đó có màu đỏ tươi, đừng nói nhuộm màu rồi đi tạt vào bồn hoa nha”.

Nói rồi Ngọc Nghiên trầm ngâm một lúc, lại nói: “Công chúa, Liễu thị không phải bị thủy đậu đấy chứ, thủy đậu cũng không chảy nhiều máu thế mà.

Nô tỳ nhớ lúc trước công chúa cũng từng bị bệnh này, chỉ cần thủy đậu không bị vỡ ra thì sẽ dần biến mất rồi tự lành”.

Thẩm Nguyệt xoa cằm, không nói gì.

Đại phu đến khám bệnh cho Liễu Mi Vũ nhưng lại bước ra từ phòng của Hương Lăng, mỗi tối Hương Lăng đều đến phòng bếp lấy khá nhiều thức ăn về, còn có máu...

Nhưng trước khi chưa làm rõ mọi chuyện, vẫn không thể phán đoán gì.

Thuốc Liễu Mi Vũ dùng mỗi ngày đều được phòng bếp đúng giờ chuẩn bị, Hương Lăng chỉ cần đến phòng bếp mang về. Phù Dung Uyển là được..

121: Bất Ngờ

Nhưng hôm nay lại không khéo, lúc Hương Lăng đi lấy thuốc, vừa hay Thẩm Nguyệt dẫn Ngọc Nghiên đến phòng bếp, chẳng biết là vô tình hay

cố ý mà đôi chủ tớ này chặn đường Hương Lăng ngay trước cửa phòng bếp.

Hương Lăng ngẩng đầu lên, thấy là Thẩm Nguyệt thì sắc mặt trở nên trắng bệch.

Sao nàng ta lại vô duyên vô cớ đến phòng bếp?

Liễu Mi Vũ đã dặn dò nhiều lần là nhất định phải giữ bí mật chuyện này, ngoài tướng quân, cũng không được để Thẩm Nguyệt biết.

Hương Lăng cúi đầu chào: “Nô tỳ tham kiến công chúa”.

Thẩm Nguyệt nhìn bàn tay siết chặt khay đến mức móng tay trắng bệch, khẽ cười nói: “Đây là thuốc đưa đến cho Mi Vũ?”

“VẬY À?”

“Bệnh thủy đậu của Mi Vũ vẫn không đỡ chút nào sao? Có phải đại phu đó có trình độ quá kém không? Có lẽ ta nên đổi một đại phu khác cho nàng ta xem sao”.

Nghe thế Hương Lăng run lên nói: “Bẩm công chúa, bệnh thủy đậu của phu nhân đã bớt hơn phân nửa, đại phu nói là vẫn chưa thể dùng uống thuốc này, phải uống thêm mấy ngày nữa cho ổn định”.

Thẩm Nguyệt cong môi nói: “Thì ra là thế, vậy người mau mang thuốc về đi, nếu không Mi Vũ sốt ruột. Nói với Mi Vũ là cố gắng dưỡng bệnh, mau chóng khỏi bệnh mới có thể sớm ngày được ở bên Tần tướng quân”.

“Nô... nô tỳ đã biết”.

Thẩm Nguyệt và Ngọc Nghiên đứng sang một bên, nhường đường cho Hương Lăng.

Hương Lăng cúi người bưng bát thuốc đi qua.

Thẩm Nguyệt nghiêng đầu nhìn bóng lưng nàng ta, híp mắt cười nói: “Xem ra người bị bệnh không phải là Mi Vũ”.

Thế rốt cuộc là ai chứ?

Ngọc Nghiên cảm thấy rất ngạc nhiên, thấp giọng hỏi: “Công chúa, lẽ nào trong Phù Dung Uyển còn giấu một người khác nữa sao?”

Mọi dấu vết đều chỉ về một khả năng này.

Buổi tối Hương Lăng đến phòng bếp lấy đồ ăn nhưng không phải cho Liễu Mi Vũ ăn, đại phu đi vào phòng Hương Lăng thì chứng tỏ người bệnh không phải là Liễu Mi Vũ, mà lúc này Thẩm Nguyệt cố ý gửi mùi thuốc chuẩn bị cho Liễu Mi Vũ thì phát hiện đó đâu phải thuốc chữa bệnh thủy đậu, rõ ràng là thuốc trị ngoại thương.

Những đi đầu này chứng tỏ là có khả năng ai đó đang ở trong Phù Dung Uyển, hơn nữa người này còn bị thương, Liễu Mi Vũ đang trị thương giúp đối phương.

Thẩm Nguyệt nhướn mày, đầy ẩn ý nói: “Đây là một tin tức lớn”.

Còn bước tiếp theo nên làm thế nào, Thẩm Nguyệt cũng chưa thể nói rõ.

Nếu đã đến phòng bếp, nàng bèn bảo Ngọc Nghiên đem đồ ngọt về Trì Xuân Uyển.

Hương Lăng rất ngạc nhiên khi Thẩm Nguyệt chỉ hỏi hai câu rồi thả mình đi dễ dàng như thế. Đến khi về đến Phù Dung Uyển, nàng ta vẫn có cảm giác không chân thật.

Hương Lăng có tính cảnh giác, không thể không nói rõ ràng chuyện ở phòng bếp cho Liễu Mi Vũ.

Sắc mặt Liễu Mi Vũ thay đổi nói: “Chắc chắn ả ta đã phát hiện ra gì rồi”.

Lúc này đã gần đến lúc chạng vạng.

Mấy ngày nay Liễu Mi Vũ cứ luôn chìm trong trạng thái lo lắng không yên, bây giờ càng không chịu nổi chút biến cố nhỏ nào.

Thẩm Nguyệt nói muốn đổi đại phu cho mình, nếu nàng ta vẫn không hết bệnh, đến khi đổi đại phu thật thì bị lộ mất. Thế nên Hương Lăng phải trả lời là sức khỏe nàng ta đã ổn hơn nhiều rồi.

Nếu như thế là chứng tỏ bệnh của Liễu Mi Vũ đã gần hết, lỡ có người đến Phù Dung Uyển thì đúng là chuyện lớn.

Hơn nữa, nếu người này là Tần Như Lương, chắc chắn họ sẽ bị phát hiện ra ngay.

Liễu Mi Vũ càng nghĩ càng hoảng hốt, quay đầu đi vào phòng nói với Liễu Thiên Hạc: “Ca, huynh không thể ở lại đây được nữa, tối nay phải rời khỏi đây”.

Mặc dù vết thương của Liễu Thiên Hạc vẫn chưa lành nhưng có thể xuống giường đi lại.

Hắn ta nói: “Nơi này không thể ở lại lâu, dù muội không nhắc, trong hai ngày tới, ta cũng sẽ đi, ta không muốn liên lụy đến muội”.

Mấy ngày nay Tần Như Lương hồi phục khá nhanh, dù hoàng đế miễn cho hắn ta lên triều nhưng hắn ta cũng không nhàn rỗi.

Hộ vệ kinh đô và vùng lân cận kinh thành lại được sắp xếp lần nữa, an ninh rất nghiêm ngặt, có thể thường xuyên thấy quan binh tuần tra trên đường.

Nhưng hắn ta không hề thả lỏng, lúc nào cũng nhíu chặt mày.

Lục soát khắp kinh thành nhưng vẫn không tìm được tên thích khách đó, đây cứ như một cái gai đâm vào tim hắn ta, chỉ mong ước gì có thể rút ra cho thoải mái.

Tần Như Lương vừa vào nhà là đã nhìn thấy Triệu thị vui mừng đợi ngoài cửa.

Thấy hắn ta về, Triệu thị vội vàng bước đến, mừng rỡ nói: “Tướng quân đã về rồi, nô tì được công chúa dặn dò là phải đợi tướng quân ở đây, mời tướng quân đến Trì Xuân Uyển một chuyến”.

Tần Như Lương sửng sốt, đây là lần đầu tiên Thẩm Nguyệt chủ động mời hắn ta.

Triệu thị vẫn luôn hi vọng công chúa mềm lòng, bởi thế thì lúc này sao có thể không vui cho được.

Chỉ cần công chúa và tướng quân có thể hòa thuận chung sống, đó đã là chuyện tốt.

Thẩm Nguyệt mời mình đến? Khi Tần Như Lương phản ứng lại, sao hắn ta cứ cảm thấy có chút không đáng tin.

Người phụ nữ đó nghĩ thông suốt rồi?

Không biết sao nhưng Tần Như Lương vẫn có chút đợi mong.

Trong khoảng thời gian vừa rồi, hắn ta đã nghĩ rõ ràng một vài chuyện.

Nếu Thẩm Nguyệt đã không còn là Thẩm Nguyệt trước kia nữa, hắn ta cũng sẽ không đối xử với nàng bằng cách thức trước kia.

Bây giờ Thẩm Nguyệt chịu nhường một bước, vậy mình lùi một bước cũng có sao đâu.

Tần Như Lương quyết đoán đi đến Trì Xuân Uyển, vừa bước vào đã nhìn thấy Thẩm Nguyệt đang chỉ đạo Ngọc Nghiên mài thuốc bột.

Nếu hắn ta đoán không nhầm thì chắc là thuốc này dùng để sau này trị thương cho hắn ta.

Mặc dù ban ngày phải bên ba bên ngoài, vết thương sau lưng vẫn không thể qua loa, cần phải thay thuốc đúng lịch.

Thẩm Nguyệt ngẩng đầu lên liếc nhìn hắn ta: “Ồ, tướng quân đến rồi! Hôm nay ở bên ngoài cả một ngày có thu hoạch gì không?”

Tần Như Lương ngửa xuống, Triệu thị ân cần bưng trà lên.

Hắn ta cầm tách trà trong tay, xoay vài vòng, mắt nhìn tay Thẩm Nguyệt đang cân nhắc đi đầu phối dược liệu nói: “Cô học y thuật bao giờ thế?”

“Đại khái là lúc ta vẫn còn ngốc!”, Thẩm Nguyệt nói: “Chẳng lẽ người muốn đi bầm báo với hoàng thượng?”

“Cô nghĩ ta hèn hạ đến mức đó à?”

Thẩm Nguyệt khẽ cười không phủ nhận.

Một lúc sau, Tần Như Lương bỗng nói: “Cảm ơn cô đã chăm sóc ta mấy ngày vừa qua”.

Thẩm Nguyệt dừng động tác trên tay, ngẩng đầu nhìn đối phương: “Người nói gì?”

“Cảm ơn cô đã chăm sóc ta!”, Tần Như Lương nhắc lại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 122-123: Hường Phát Triển Không Ngờ Tới -

122: Hường Phát Triển Không Ngờ Tới

Nhưng Thẩm Nguyệt lại nói: “Nói to lên, ta không nghe thấy”.

Gân xanh trên trán T`ân Như Lương giật giật: “Cô đừng có mà được nước lấn tới!”

Thẩm Nguyệt bĩu môi, cười nhạt như không: “Thế này nha, nể tình người cũng có chút thành ý, ta tặng người một món quà”.

“Quà gì?”

“Mấy ngày này trong kinh thành đi tới đâu cũng thấy quan binh khiến bách tính hoảng loạn, đây là ý của tướng quân phải không?”

Th`ân sắc T`ân Như Lương thoáng tr`ần ng`âm: “Ngày sinh th`ân của thái hậu mà trong cung xảy ra chuyện lớn như thế, cẩn thận một chút có gì không thỏa đáng?”

Nghĩ như thế, đúng là chẳng có gì không thỏa đáng.

“Không phải thích khách và gian tế đều bị tướng quân quét sạch rồi sao? Hay là còn kẻ nào đó vẫn chưa bắt được? Đừng bợn của thích khách?”, Thẩm Nguyệt hỏi.

T`ân Như Lương liếc mắt nhìn nàng rồi đáp: “Không phải chuyện mà cô nên hỏi thì chớ hỏi nữa”.

Thẩm Nguyệt nói: “Người tìm lâu như thế mà vẫn không tìm thấy, chưa biết chừng người ta trốn ở nơi mà người không tưởng tượng ra đó.”

Người chưa từng nghe câu, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất đó sao”.

Tần Như Lương nheo mắt: “Người nói vậy là có ý gì?”

Thẩm Nguyệt cười cười: “Hôm nay ta vô tình gặp Hương Lăng, nghe nàng ta nói bệnh của Mi Vũ đã khỏi rồi.”

Từ lần trước ra khỏi cung, tướng quân chưa từng gặp lại Mi Vũ, không thấy nhớ à?”

Từ khi bận rộn hơn, Tần Như Lương không hề để tâm tới Liễu Mi Vũ, dù biết nàng ta đỡ bệnh cũng không tới thăm, là bởi vì từ sau khi xảy ra chuyện trong cung, hắn ta không muốn đụng tới nữ nhi thường tình nữa.

Liễu Mi Vũ khiến hắn ta cảm thấy thất vọng là thật, nhưng chung quy hắn ta vẫn yêu nàng ta, cũng là sự thật.

Bây giờ nhớ tới Liễu Mi Vũ, Tần Như Lương không khỏi cảm thấy phiền lòng.

Thẩm Nguyệt nhướn mày rồi bổ sung thêm: “Lần trước người không vì giúp Mi Vũ mà hãm hại ta, ta biết cho dù trên đường có người làm chứng, nhưng nếu người một lòng muốn thiên vị nàng ta, người cũng đủ khả năng khiến mấy người làm chứng trên đường biến mất sạch sẽ.

Nhưng người không làm như vậy, cầm lên được, gánh vác được, cũng coi như quang minh lỗi lạc”.

“Tần tướng quân yêu Mi Vũ đến vậy, tối hôm đó quả thực khiến ta mở rộng tầm mắt”.

Tần Như Lương mím môi, không hề cảm thấy mừng vui vì lời nói của Thẩm Nguyệt: “Chắc hẳn cô cảm thấy rất nực cười nhỉ? Không chỉ riêng mình cô, tất cả mọi người đều cảm thấy nực cười, hà tất phải dùng những lời móc mỉa đó châm chọc ta”.

Thẩm Nguyệt mỉm cười: “Người bảo châm chọc thì là châm chọc, dù sao cũng không tạo nên tổn thất gì cho ta.

Chỉ là, nữ nhân mà tướng quân phải trả giá mới cứu về được, cứ bỏ mặc trong viện không ngó ngàng tới sao? Vậy thì mấy chục gậy mà tướng quân phải chịu, chẳng phải uổng phí rồi sao”.

Màn đêm dần buông xuống.

Bầu trời xám tro dần bớt đi những đám mây nhiều màu sắc, chỉ còn chừa lại sắc màu đơn điệu.

May mà mấy ngôi sao đã leo lên tô điểm cho bầu trời từ sớm nên trông mới không quá hiu quạnh.

Thẩm Nguyệt phất tay áo đứng dậy: “Chỗ ta không giữ tướng quân nữa, chi bằng bây giờ tướng quân tới Phù Dung Uyển thăm Mi Vũ, còn thể ôn lại tình xưa.

Đêm xuân ngắn ngủi, tướng quân đừng lãng phí thời gian”.

Tần Như Lương thoáng sa sầm mặt mũi: “Món quà mà người nói sẽ tặng ta đâu?”

Thẩm Nguyệt quay đầu, mỉm cười như không: “Chính là Mi Vũ đó, nàng ta không phải tâm can của người sao? Đợi lát nữa tới Phù Dung Uyển nhất định sẽ có niềm vui bất ngờ”.

Tần Như Lương đứng trong viện nhìn Thẩm Nguyệt Ngọc Nghiên tiến vào phòng, sau đó Ngọc Nghiên đóng cửa phòng lại, để một mình hắt hững gió lạnh trong viện.

Tần Như Lương rất buồn bực, nữ nhân này gọi hắn ta tới đây là để đuổi hắn ta tới Phù Dung Uyển?

Nói gì mà tặng hắn ta một món quà, Mi Vũ vốn là nữ nhân của hắn ta, như thế sao gọi là quà? Uổng công hắn ta còn tin sái cổ.

Tần Như Lương phất tay áo, quay người rời khỏi Trì Xuân Uyển.

Ngọc Nghiên nhìn theo bóng lưng hắn ta bỏ đi bên ngoài cửa sổ rồi nói với Thẩm Nguyệt: “Công chúa, hắn ta đi rồi”.

Ngọc Nghiên có vẻ sốt ruột: “Sao công chúa không nói thẳng với tướng quân là trong Phù Dung Uyển còn có người khác? Lỡ như tướng quân không tới Phù Dung Uyển thì phải làm sao?”

Thẩm Nguyệt đáp: “Phù Dung Uyển có người khác, ta và người không tận mắt trông thấy, ta nói rồi Tần Như Lương cũng chưa chắc đã tin.

Chi bằng để hắn ta đích thân đi phát hiện, nếu hắn ta không tới Phù Dung Uyển tức là không quan tâm đến Mi Vũ, chúng ta còn quan tâm làm gì?”

Điều duy nhất mà Thẩm Nguyệt lo lắng là Phù Dung Uyển đang giấu kẻ lai lịch không rõ nào.

Nếu thực sự để Tần Như Lương lục soát ra đồng bọn của thích khách thì nguy hiểm lớn lắm đấy.

Thẩm Nguyệt không biết thích khách có đồng bọn hay không.

Đem thích khách ra tay, nàng không có mặt ở đó, bởi thế nên không biết thích khách chỉ có một tên, càng không biết kẻ đang ẩn náu trong Phù Dung Uyển lúc này chính là thích khách.

Tần Như Lương ra khỏi Trì Xuân Uyển, nhớ ra rằng bản thân mình lâu lắm không tới Phù Dung Uyển.

Nếu bệnh của Liễu Mi Vũ đã khỏi rồi, hắn ta cũng nên tới thăm xem sao.

Chỉ là không biết sau khi gặp mặt rồi nên nói những gì.

Bây giờ bước trên con đường tới Phù Dung Uyển, hắn ta không còn cảm thấy nhẹ nhàng như lúc trước nữa.

Tần Như Lương từ tốn vòng qua bên hồ, khi ngừng đầu lên, Phù Dung Uyển ở ngay điểm cuối của con đường này, ánh đèn lập lòe trong rừng cây cũng tôn lên vài phần kìêu diễm.

Thế nhưng, không đợi Tần Như Lương đi vào trong viện, hắn ta đột nhiên nghe thấy bên trong phát ra tiếng hét bén nhọn đầỵ kinh hãi.

Âm thanh này vang vọng khắp hậu hoa viên.

Tần Như Lương vốn thấy tâm phiền ý loạn đột ngột chấn động, sau đó lao nhanh như một cơn gió về phía Phù Dung Uyển.

Âm thanh này phát ra từ Phù Dung Uyển, Tần Như Lương nghe thấy rõ ràng, đó là giọng nói của Liễu Mi Vũ.

Khi hắn ta hộc tốc chạy tới Phù Dung Uyển, vừa mới đập tung cửa viện, đập vào mắt là cảnh tượng trong viện khiến hai mắt hắn ta lạnh đi, toàn thân như tỏa ra hơi lạnh.

Hương Lăng ngã ở bên cạnh vừa khóc vừa run như cầỵ sậy, trông thấy Tần Như Lương như trông thấy cọng cỏ cứu mạng, vội vàng hét lên: “Tướng quân! Tướng quân mau cứu phu nhân với!”

123: Màn Kịch

Lúc này đây Liễu Mi Vũ đang đứng trong viện, sợ đến mất hồn mất vía. Nàng ta bị một người áo đen bịt mặt uy hiếp, người kia ánh mắt sắc bén, một thanh kiếm dài tì mạnh vào cổ của Liễu Mi Vũ, chỉ cần thoáng dùng sức là có thể lấy mạng nàng ta bất cứ lúc nào.

“Người buông nàng ấy ra!”, Tần Như Lương nhấn mạnh từng từ từng chữ.

Nhưng người áo đen nói: “Không muốn nàng ta chết thì nhường đường cho ta ngay lập tức!”

Bằng trực giác của người luyện võ, Tần Như Lương đoán định rằng người áo đen trước mặt chính là thích khách hành thích trong cung!

Hắn đột nhiên hiểu ra lời mà Thẩm Nguyệt nói có hàm ý gì.

Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, chẳng trách Tần Như Lương lục soát khắp kinh thành cũng không tìm được, hóa ra hắn ta trốn vào trong phủ tướng quân.

Bây giờ hắn ta còn dám bắt cóc Liễu Mi Vũ!

Toàn thân Tần Như Lương như tràn ra sát khí: “Ta nói lại lần nữa, người thả nàng ấy ra, ta cho người được chết toàn thân!”

Người áo đen bật cười ha hả: “Thả nàng ta ra, há chẳng phải ta không còn đường lui nữa sao? Nghe nói nữ nhân này là nữ nhân mà người yêu nhất, hôm nay nếu ta chết ở đây, kéo theo nàng ta bầy bạn cũng được!”

Liễu Mi Vũ không dám lên tiếng, nàng ta sợ đến mức toàn thân run cầm cập, lặng lẽ rơi nước mắt.

Ánh mắt cầu xin đầy vô tội của nàng ta hướng về phía Tần Như Lương thật đau thương và bất lực.

Người áo đen uy hiếp Liễu Mi Vũ bước từng bước ra khỏi Phù Dung Uyển, Tần Như Lương đành phải lùi về sau.

Lúc này lính gác trong phủ cũng bị thu hút về phía này, bao vây Phù Dung Uyển.

Người áo đen nói với Tần Như Lương: “Chuẩn bị cho ta một con ngựa tốt, ta sẽ ra khỏi thành ngay, sau đó sẽ thả nàng ta, nếu không ta sẽ giết nàng ta!”

Sắc mặt Tần Như Lương cực kỳ khó coi, tên thích khách này chán sống rồi mới dám uy hiếp hắn ta như thế.

Hắn ta đáp: “Người đang đòi đàm phán với ta đây à?”

Người áo đen cọ cọ thanh kiếm vào cổ Liễu Mi Vũ: “Rốt cuộc người có đồng ý hay không? Nếu người không đồng ý, ta sẽ giết nàng ta ngay bây giờ!”

Liễu Mi Vũ kinh hồn bạt vía khóc thút thít, nhưng chỉ dám phát ra tiếng khóc rất nhỏ.

Lưỡi kiếm bén ngọt kia đã làm rách làn da mịn màng trên cổ nàng ta, máu tươi đã bắt đầu rỉ ra.

Ánh mắt Tần Như Lương cực kỳ lạnh lẽo, bị tia máu đó kích động đến mức đỏ ngầu.

Người áo đen kia không hề đùa với hắn ta, hắn ta không thể tiến tới thêm được nữa, nếu không Liễu Mi Vũ sẽ chết.

Thích khách mà hắn đã lòng sực bao lâu nay, đâu thể cam tâm tình nguyện thả hắn ta ra khỏi thành!

Thị vệ xung quanh sẵn sàng đợi thời cơ, chỉ cần Tần Như Lương hạ lệnh, họ sẽ hạ gục người áo đen.

Thế nhưng, hắn ta làm sao có thể trơ mắt nhìn Liễu Mi Vũ chết đi được?

Cảm giác đau đớn đó lại bắt đầu trào lên, giày vò ý chí của Tần Như Lương.

Lúc này, Liễu Mi Vũ yếu ớt chảy nước mắt: “Tướng quân, đừng để tâm tới Mi Vũ, tướng quân cứ bắt hắn ta đi đã, một mình Mi Vũ chết đi không có gì để tiếc. Nếu trước lúc chết vẫn có thể giúp được tướng quân, có thể làm chút gì đó cho tướng quân, Mi Vũ thỏa mãn rồi...”

“Người đang nói linh tinh gì đó!”, Tần Như Lương quát lên.

Liễu Mi Vũ mỉm cười giữa hai hàng nước mắt, tuy mê lương nhưng vẫn đẹp đến động lòng: “Tướng quân, Mi Vũ không nói linh tinh. Kiếp này

gặp được tướng quân là phúc phần của Mi Vũ. Mi Vũ không cầu xin gì cả, chỉ mong sau này tướng quân thường nhớ tới Mi Vũ, dù chết cũng không thấy tiếc hận”.

Người áo đen đột nhiên kéo cơ thể của Liễu Mi Vũ ngã ra sau, lưỡi kiếm đến gần hơn vài phần: “Ta không thừa kiên nhẫn nghe các người sinh lý tử biệt đâu, ta hỏi lại lần nữa, người có chịu chuẩn bị ngựa không!”

Tần Như Lương định nhân lúc hấn ta không đề phòng mà ra tay bất ngờ, thế nhưng người áo đen hết sức cảnh giác, công phu cũng không yếu. Tần Như Lương vừa cử động, người áo đen đã đột ngột lôi Liễu Mi Vũ chắn trước mặt mình, để hấn ta trở mắt nhìn máu tươi rịn ra từ cần cổ mảnh mai kia thấm ướt y phục của Liễu Mi Vũ.

Tần Như Lương không làm gì được.

Sau cùng, hấn ta siết chặt nắm đấm, gằn giọng nói: “Người đâu, chuẩn bị ngựa”.

Không ai dám trái lệnh, dù sao thì vẫn có một mạng người đang nằm trong tay người áo đen. Thị vệ trong phủ tướng quân cũng không biết lai lịch của người áo đen này.

Thế nên nhanh chóng có người dắt ngựa đến, Tần Như Lương nói: “Người thả nàng ấy ra, ta sẽ giao ngựa cho người”.

Người áo đen bật cười: “Tần tướng quân, ta có bị ngược đâu? Bây giờ ta thả nàng ta ra, dù có cưỡi ngựa ra khỏi phủ tướng quân cũng chưa chắc đã ra được khỏi thành. Để đảm bảo an toàn, ta phải đợi khi ra khỏi thành mới có thể tha cho nàng ta”.

Nói xong, người áo đen lấy đà tóm theo Liễu Mi Vũ cùng bay lên lưng ngựa, động tác của hấn ta rất nhanh, tóm lấy dây cương lao thẳng ra ngoài, không quên nhắc lại một câu: “Tần tướng quân, mong được tạo đi ầu kiện, hãy mở cổng thành giúp ta!”

Giờ này cổng thành đã đóng chặt rồi, nhưng nếu Tần Như Lương ra mặt, mở cổng thành cũng không phải chuyện gì khó khăn.

Người áo đen vừa mới rời đi, Tần Như Lương cũng thúc ngựa đuổi theo, dẫn theo một nhóm thị vệ.

Chuyến đi này gây ra động tĩnh không nhỏ, Thẩm Nguyệt chưa nghĩ ngợi đã nghe thấy Ngọc Nghiên giật mình chạy vào nói: “Tướng quân phát hiện ra Phù Dung Uyển có người, nhưng người áo đen kia bắt cóc Liễu thị, còn đòi tướng quân cấp cho một con ngựa để ra khỏi thành ngay trong đêm. Bây giờ tướng quân đã dẫn người đuổi theo rồi”.

Thẩm Nguyệt nhíu mày: “Người nói người áo đen kia uy hiếp Liễu Mi Vũ?”

Ngọc Nghiên gật đầu: “Đúng”.

Thẩm Nguyệt đi vài bước trong phòng, thầm nghĩ nếu thực sự uy hiếp, vậy tại sao Liễu Mi Vũ phải cứu hắn ta, lại còn mời đại phu, đưa cơm cho hắn ta, nói rằng mình bị thủy đậu nên cô lập Phù Dung Uyển, chẳng phải là vì không muốn người khác phát hiện ra hắn ta hay sao?

Thẩm Nguyệt không tận mắt trông thấy nên không biết “uy hiếp” là thật hay giả.

Nhưng nếu người áo đen kia muốn thoát thân và ra khỏi thành thuận lợi, mà Liễu Mi Vũ lại cần thoát khỏi tình nghi, từ một kẻ đồng lõa biến thành người bị hại, vậy thì màn kịch uy hiếp này vô cùng hữu hiệu.

Tới cổng thành, Liễu Mi Vũ vẫn còn trên con ngựa của người áo đen, Tần Như Lương đành hạ lệnh mở cổng thành.

Đèn đuốc trên cổng thành càng tôn lên cảnh sắc tối đen như mực ở bên ngoài.

Người áo đen nói: “Đợi tới nơi an toàn bên ngoài thành, ta sẽ thả nàng ta. Nếu các người cứ nhất định muốn đuổi theo, ta đành mang theo nàng ta

rời khỏi kinh thành”.

Nói xong, người áo đen đột nhiên quất roi ngựa, con ngựa lao vụt ra khỏi thành.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 124: 124: Tại Sao Ta Phải Cứu Nàng Ta

Nhưng T`ân Như Lương làm sao có thể thả cho người áo đen đưa Liễu Mi Vũ đi như vậy, h`ấn ta thúc ngựa đuổi theo, giữa chừng còn rút ngắn khoảng cách.

Tiếng vó ngựa của các binh sĩ theo sau d`ồn dập như tiếng trống.

Người áo đen Liễu Thiên Hạc cưỡi ngựa chạy trên quan đạo, v`oi vàng quay đầu liếc một cái, T`ân Như Lương đang đuổi sát theo sau.

H`ấn ta không thể nào thực sự bắt Liễu Mi Vũ đi theo, ngược lại còn muốn T`ân Như Lương đảm bảo an toàn cho nàng ta.

Tới quan đạo phía trước, hai bên có bụi cây um tùm, Liễu Thiên Hạc dự định thả Liễu Mi Vũ xuống ở nơi này.

Đêm nay h`ấn ta thuận lợi ra khỏi thành, cũng thử thách được tình cảm mà T`ân Như Lương dành cho Liễu Mi Vũ.

Sau sự việc lần này, T`ân Như Lương sẽ càng đối xử tốt với Liễu Mi Vũ.

Liễu Thiên Hạc nói với Liễu Mi Vũ: “Thiên Tuyệt, tạm biệt”.

Liễu Mi Vũ lưu luyến mãi, nhưng khi con ngựa chạy ngang qua bụi cỏ, nàng ta vẫn bị Thiên Hạc quăng xuống ngựa.

Khi ấy T`ân Như Lương thấy vậy, còn tưởng rằng Liễu Mi Vũ ngã vào bụi cỏ nên tạm thời sẽ không đáng ngại, vì thế điên cuồng quất roi ngựa đuổi theo Liễu Thiên Hạc.

Thế nhưng, khi h`ấn ta ngang qua bụi cỏ, Liễu Mi Vũ yếu ớt vươn tay ra với h`ấn ta, hơi thở mong manh: “Tướng quân...”

Tần Như Lương ghìm ngựa quay đầu, thấy mặt mũi nàng ta nhợt nhạt, đôi lông mày nhắm chặt, sau đó phun ra một búng máu đen.

“Mi Vũ!”

Hắn ta không quan tâm tới việc đuổi theo thích khách nữa, xuống ngựa chạy về phía Liễu Mi Vũ.

Khi Liễu Thiên Hạc quay đầu lần nữa, hắn ta loáng thoáng trông thấy, dưới ánh đuốc, Tần Như Lương bế Liễu Mi Vũ ra khỏi bụi cỏ.

Hắn ta quất roi ngựa, tiếp tục lao như bay về phía trước.

“Mi Vũ... Mi Vũ, nàng thế nào rồi?”

Khi Tần Như Lương bế Liễu Mi Vũ lên chỉ thấy máu đen không ngừng trào ra khỏi miệng nàng, hắn ta liếc mắt nhìn vết thương trên cổ Liễu Mi Vũ, hiểu ra rằng trên đao của người áo đen có bôi chất kịch độc.

Các binh sĩ khác dừng lại trên quan đạo, giọng điệu của Tần Như Lương vô cùng đáng sợ, hắn ta hạ lệnh: “Tiếp tục đuổi theo cho ta, nhất định phải rút gân lọc da hắn ta, băm thành vụn mảnh!”

Hắn ta giục các binh sĩ tiếp tục đuổi theo.

Thiếu mất Tần Như Lương, đám binh sĩ này chẳng có chút uy hiếp nào với Liễu Thiên Hạc, thoát khỏi họ cũng không phải điều gì quá khó khăn.

Liễu Mi Vũ rơi vào hôn mê sâu, Tần Như Lương không thể bỏ mặc nàng ta, lập tức đưa nàng ta lên ngựa quay về kinh thành.

Khi tới phủ tướng quân, Tần Như Lương vừa bế nàng ta quay về Phù Dung Uyển vừa giận dữ hét lên với quản gia: “Mời đại phu! Mau lên!”

Quản gia không dám sơ suất, vội vàng mời đại phu tới.

Trong phủ tướng quân đèn đuốc sáng trưng, Tần Như Lương trông chừng bên giường bệnh của Liễu Mi Vũ, nắm chặt bàn tay lạnh ngắt của

nàng ta, ánh mắt hướng về gương mặt yếu ớt đến tái nhợt đó, chỉ sợ mình nhắm mắt lại, nàng ta sẽ tan biến trong không khí.

Sau khi đại phu thường ghé qua phủ tướng quân tiến vào bắt mạch cho nàng ta, xác nhận là trúng độc.

Tần Như Lương nóng nảy nói: “Nàng ấy trúng độc còn cần người nói sao! Bản tướng cần thuốc giải!”

Đại phu run rẩy như cây sậy: “Rốt cuộc phu nhân mắc loại độc nào, tạm thời vẫn chưa biết được, thế nên thuốc giải... Tướng quân thứ tội, tiểu nhân cũng không biết nên đi đâu chế thuốc giải thế nào”.

Tần Như Lương giận dữ, hất văng đại phu ra nền đất: “Nếu người đã không chế ra được thuốc giải, còn lải nhải nhiều thế làm gì?”

Tần Như Lương sai bước ra khỏi phủ, lệnh cho quản gia tìm các đại phu khác tới.

Bây giờ hắn ta ra khỏi thành lần nữa, nhất định phải tóm được tên thích khách đáng ghét kia!

Chưa biết chừng trên người hắn ta sẽ có thuốc giải.

Nhưng từ khi Liễu Mi Vũ ngã xuống ngựa, Tần Như Lương đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất để truy kích Liễu Thiên Hạc, bây giờ có ra khỏi thành cũng đâu thể đuổi kịp nữa.

Suốt cả đêm, Tần Như Lương và đội quan binh chạy lòng vòng bên ngoài thành.

Có binh sĩ đuổi theo được Liễu Thiên Hạc, võ công lại không bằng hắn ta, bị Liễu Thiên Hạc giết chết trên lưng ngựa.

Trời sáng dần, Tần Như Lương không thu được gì.

Đợi khi hắn kéo theo tám thân mệt mỏi trở về Phù Dung Uyển, tình trạng của Liễu Mi Vũ chẳng hề khá khẩm hơn, ngược lại kịch độc phát tác,

đôi môi không có huyết sắc dần dần chuyển sang màu tím đen, chỉ còn chừa lại chút hơi tàn.

Phủ tướng quân liên tục đổi nhiều đại phu nhưng ai cũng bó tay với chất độc này.

Khi nghe Ngọc Nghiên nói tới những điếu này, Thâm Nguyệt càng thêm kinh ngạc.

Liễu Mi Vũ bị người áo đen đó đả thương, trên đao còn bôi kịch độc?

Thế này cũng không hợp lý lắm nhỉ.

Nếu việc người áo đen uy hiếp Liễu Mi Vũ chỉ là một vở kịch, cũng không cần phải bôi chất độc lên lưỡi đao.

Nếu đây không phải diễn kịch, vậy thì trước đó tại sao Liễu Mi Vũ phải hao tâm tổn sức che giấu và giúp đỡ người áo đen?

Đây là điếu mà Thâm Nguyệt nghĩ mãi cũng không hiểu.

Khi Thâm Nguyệt đang ngờ vực thì Tần Như Lương mang theo gương mặt mệt mỏi tới Trì Xuân Uyển.

Lúc này đã là buổi sáng ngày hôm sau.

Lúc này Thâm Nguyệt đang đứng trước cửa, nhìn bộ dạng tiều tụy của Tần Như Lương mà hỏi: “Mi Vũ trúng độc, người không nghĩ cách cứu nàng ta, bây giờ còn tới chỗ ta làm gì?”

Tần Như Lương khàn giọng nói: “Chính vì muốn cứu nàng ấy, ta mới đến tìm cô”.

Thâm Nguyệt nói: “Đến cả đại phu còn không biết nàng ta trúng độc gì, người đến tìm ta có tác dụng chi? Chỗ ta không có thuốc giải?”

“Nhưng cô biết y thuật, không phải sao?”

Thẩm Nguyệt hỏi: “Chẳng lẽ người muốn ta tới chữa cho nàng ta?”

Tần Như Lương nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt thẳng thừng mà kiên định.

Thẩm Nguyệt phì cười: “Mi Vũ sống hay chết có liên quan gì tới ta, tại sao ta phải cứu nàng ta? Người chớ quên, cách đây không lâu, nàng ta còn muốn cho ta một võ đao trước mặt hoàng thượng đấy”.

Tần Như Lương mím môi im lặng một lúc lâu, hai tay siết chặt thành nắm đấm: “Mi Vũ không hay biết chuyện xảy ra giữa ta và cô trên đường, có lẽ nàng ấy chỉ thấy cô từng nghịch phi tiêu nên nhất thời lỗ miệng”.

Thẩm Nguyệt liếc xéo hắn ta: “Tần tướng quân, nói ra lý do như thế, bản thân người có tin nổi không?”

Tần Như Lương đáp: “Có lẽ lý do như vậy không đủ sức thuyết phục, nhưng bất luận nàng ấy từng làm gì, bây giờ tính mạng của nàng ấy đang gặp nguy hiểm”.

Thẩm Nguyệt nhếch miệng, tức cười: “Ta hỏi lại lần nữa, đi đâu này liên quan gì tới ta?”

“Tính mạng quan trọng, không thể thấy chết mà không cứu”, Tần Như Lương siết chặt nắm đấm, nghiêng răng gằn giọng nói.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 125: 125: Điều Kiện

Ánh mắt Thẩm Nguyệt lạnh đi: “Hình như đó là chức trách của đại phu, người có thể đi mời đại phu tốt nhất trong kinh thành, nếu không được nữa thì vào cung mời thái y.

Thứ nhất, ta không phải đại phu, thứ hai ta không phải thân thích của nàng ta, thứ ba, ta không phải mẹ người, người bảo ta cứu nàng ta thì ta phải cứu sao?”

“Thẩm Nguyệt, bình thường cô có thể hống hách vênh váo, nhưng mong cô phân biệt thời gian và hoàn cảnh!”

Thẩm Nguyệt bật cười: “Chỉ với thái độ này của người, ta thực sự thấy chết mà không cứu đấy.

Từ khi ta gả vào phủ tướng quân đến nay, bao nhiêu chuyện khiến ta không vui đều liên quan tới Mi Vũ, người có đếm được không?

Người cảm thấy ta là người không tính toán chuyện xưa à? Ta nên khoan dung độ lượng cố gắng cứu sống nàng ta để nàng ta tiếp tục hãm hại ta?

Tần Như Lương, người ngây thơ quá đấy.

Chẳng lẽ người đã quên, khi ta bị hủy hoại dung mạo và suýt nữa đông cứng ở bên ngoài, người và Mi Vũ đang sung sướng chuẩn bị thành hôn.

Khi Mi Vũ đấm đũa nước mắt nói rằng ta động tới nàng ta, người chẳng hỏi một câu đã ra tay đánh ta,

Khi ta nuôi một con mèo còn hôi sữa, chỉ cần nàng ta nói câu thích, người lập tức cướp lấy nó, để rồi sau cùng chỉ trả lại cho ta một con mèo chết!”

Nàng nhướng mày đậy gian tà rồi nói tiếp: “Khi ta bị sơn tặc bắt lên núi không rõ sống chết, chắc hẳn người đang ở trong phòng tình tứ cùng nàng ta nhỉ.

Bây giờ nhớ lại những thứ này, ta vẫn còn thấy rõ như mới xảy ra, ta phát hiện bản thân vẫn không vui vẻ gì”.

Nàng liếc xéo Tần Như Lương, mỉm cười thâm lương: “Tần Như Lương, người nói thử xem, với bao nhiêu vấn đề như thế, ta nên dùng lý do gì để chữa cho nàng ta?”

Khi Thâm Nguyệt quay đi, Tần Như Lương gọi với theo: “Ta xin lỗi về chuyện trong quá khứ.

Cô nói đi, rốt cuộc phải thế nào, cô mới chịu cứu nàng ấy?”

Thâm Nguyệt đi êm tĩnh trả lời: “Ta y thuật không đủ, đến đại phu còn không có cách, ta càng không làm gì được.

Để không làm lỡ thời gian cứu chữa cho Mi Vũ, ta khuyên người mau chóng đi mời đại phu y thuật cao minh hơn tới phủ đi”.

Khi Thâm Nguyệt bước qua cửa, Tần Như Lương đột nhiên nói: “Ta không muốn bỏ lỡ bất cứ cơ hội nào để cứu nàng ấy.

Cô không đi thử, làm sao biết có được hay không? Thâm Nguyệt, ta biết y thuật của cô rất tốt, cô có thể chữa được vết thương nghiêm trọng trên lưng ta, chắc chắn cũng có thể chữa được cho nàng ấy...”

Hắn ta nhìn theo bóng lưng kiên quyết của nàng, hít một hơi thật sâu: “Chỉ cần người chịu cứu giúp, đi đâu kiện gì ta cũng đồng ý với người”.

Thâm Nguyệt thoáng dừng bước, quay đầu nhìn hắn ta, mỉm cười nhạt thêch như không: “Câu này là thật?”

“Tuyệt không nuốt lời”.

Thẩm Nguyệt hít cảm: “Được, đi đâu kiện này cho người nợ tạm, đợi chừng nào ta nghĩ ra sẽ đòi người sau.

Ngọc Nghiên, thu dọn đồ đạc, cùng ta tới Phù Dung Uyển xem xét tình hình Mi Vũ”.

Cái bụng của Thẩm Nguyệt tính ra cũng gần chín tháng rồi.

Bụng nàng tròn xoe như cái trống, nếu không có Ngọc Nghiên dìu đỡ thì đi đường rất bất tiện, thường xuyên không nhìn thấy đường dưới chân.

Tốc độ trở mặt của Thẩm Nguyệt khiến Trần Như Lương cũng phải kinh ngạc.

Khiến hắn ta có cảm giác mình đã rơi vào cái hố mà nàng đào sẵn, không hề đề phòng.

Thế nhưng, vì cứu Liễu Mi Vũ, Trần Như Lương không thể so đo với nàng nhiều như thế được.

Trần Như Lương càng cảm thấy nóng ruột thì Thẩm Nguyệt càng ung dung và khoan thai, đúng là làm hắn lo sốt vó.

Thế nên Trần Như Lương quyết định thà đừng thấy nữa cho đỡ bức, hắn ta tới Phù Dung Uyển trước, để Thẩm Nguyệt và Ngọc Nghiên từ từ theo sau.

Ngọc Nghiên phờn má hỏi: “Không phải công chúa khăng khăng khẳng định không cứu Liễu thị sao, sao nói thay đổi ý định là thay đổi luôn thế”.

“Người không nghe Trần Như Lương nói gì sao, nếu cứu được Liễu thị, đi đâu kiện gì hắn ta cũng đừng ý”.

Ngọc Nghiên nhăn mặt: “Thế có thể đòi Liễu thị chết thêm lần nữa không”.

Thẩm Nguyệt phì cười: “Người đúng là có thù với Liễu thị rồi, cứu nàng ta rồi bắt nàng ta đi chết lần nữa, không cảm thấy bản công chúa rất phí công à”.

“Nhưng nô tì cảm thấy, nàng ta tự tạo nghiệt, không thể sống.

Ban này công chúa nói những lời đau đớn tới tận tâm can, đủ thứ chuyện trong quá khứ, nô tì chỉ cần nhớ lại thôi cũng đau lòng rồi, công chúa còn nói không thể bỏ qua cho dĩ vãng, tại sao chớp mắt đã quăng nó ra sau đầu rồi.

Nô tì chỉ nghe thôi mà còn suýt khóc đó”, Ngọc Nghiên ấm ức nói.

Thẩm Nguyệt nhếch môi: “Người cũng cảm thấy rất truyen cảm đúng không, nếu không Tần Như Lương làm sao có thể đồng ý với tất cả mọi điều kiện chứ”.

Ngọc Nghiên sưng sờ, sau đó trợn tròn hai mắt: “Hóa ra công chúa cố tình nói như vậy cho tướng quân nghe, lẽ nào ngay từ đầu công chúa đã định giúp Liễu thị rồi?”

Thẩm Nguyệt nheo mắt, Phù Dung Uyển đã ở ngay trước mặt, chỉ còn một đoạn không xa: “Dù sao đi xem thử cũng không mất miếng thịt nào.

Nếu nàng ta thực sự bị uy hiếp rồi trúng độc, cứu được thì cứu, không cứu nổi cũng không gượng ép”.

Ngọc Nghiên hiểu được suy nghĩ trong lòng Thẩm Nguyệt nên hỏi: “Lỡ như Liễu thị giả bộ thì sao?”

“Thế thì là nàng ta tự tìm đường chết”.

Thẩm Nguyệt nghĩ, nếu Liễu Mi Vũ có khả năng ra tay giúp kẻ áo đen kia, rồi giả bộ bị uy hiếp để thả tên đó đi, vậy thì nàng ta cũng có thể giả bộ trúng độc.

Mọi thứ mà trước đó Thẩm Nguyệt cảm thấy không hợp lý, nghĩ lại cũng hợp lý rồi.

Vậy thì Liễu Mi Vũ đang mưu cầu đi đâu? Muốn nhân cơ hội này để có được tình yêu của Tần Như Lương như trước?

Bất kể là thật hay giả, lần này Thẩm Nguyệt tới Phù Dung Uyển xem thử là sẽ biết.

Sau khi tới Phù Dung Uyển, Thẩm Nguyệt trông thấy bộ dạng nằm trên giường như xác chết của Liễu Mi Vũ mà nhú mào.

Thẩm Nguyệt bắt mạch cho Liễu Mi Vũ, phát hiện mạch tượng của nàng ta cực kỳ yếu ớt, chỉ còn chút hơi tàn.

Xem ra là trúng độc thật rồi.

Thẩm Nguyệt kiểm tra tình trạng của Liễu Mi Vũ một hồi, sau đó dùng ngân châm trích máu trên đầu ngón tay của nàng ta.

Trông thấy giọt máu đen nhỏ ra, Thẩm Nguyệt cũng phải biến sắc.

Tần Như Lương hỏi: “Thế nào rồi?”

Thẩm Nguyệt đáp: “Tuy rằng tạm thời chưa xác định được đây là loại độc gì, nhưng có thể khẳng định rằng, loại độc này giống hệt với loại độc trên phi tiêu bắn ra trên đường”..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 126: 126: Cầm Có Tử Hà Xa

Tần Như Lương hỏi: "Cô có thể làm ra được thuốc giải không?"

"Ta sẽ đem nó trở về nghiên cứu một chút, phải biết độc này làm từ thứ gì mới có thể tìm ra cách giải được".

Thẩm Nguyệt định rời đi nhưng Tần Như Lương đã nắm lấy cổ tay nàng, hốt mắt ửng đỏ nói: "Mất bao nhiêu thời gian? Nàng ấy sắp hết thời gian rồi".

Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: "Vậy thì cứ thuận theo số phận thôi, hoặc là người đi thỉnh cao nhân khác đi".

Thẩm Nguyệt đi được nửa đường thì sắc mặt liền dần dần thay đổi, cho đến khi quay lại Trì Xuân Uyển nàng lại đột nhiên nói: "Không đúng".

Ngọc Nghiên không hiểu gì liền hỏi: "Công chúa cảm thấy chỗ nào không đúng?"

Quay lại Trì Xuân Uyển, Thẩm Nguyệt kiểm tra cẩn thận chất độc trích xuất ra từ trong máu của Liễu Mi Vũ rồi nói: "Chất độc trên phi tiêu lúc trước là chất cực độc, đủ khiến người ta chết ngay tại chỗ".

Nhưng lần này Liễu Mi Vũ cũng bị đầu độc bởi cùng một chất độc nhưng vẫn còn thở được".

Nàng ngửi ngửi nó rồi lại nói: "Chất độc trong máu của Liễu Mi Vũ không đủ để giết ả ta ngay lập tức".

Chất độc này đã được pha loãng".

Như vậy vấn đề ở đây là rốt cuộc kẻ áo đen kia lấy oán trả ơn muốn giết người diệt khẩu hay là đã cố tình bày cho Liễu Mi Vũ một kế sách?

Thẩm Nguyệt ngẩng nhìn ra ngoài cửa sổ, nheo mắt suy nghĩ một lúc lâu.

Ngọc Nghiê n b ối r ồi n ói: "V ậ công chúa có còn cứu ả ta không?"

Th ấ m Nguyệt đ ịnh th ầ n lại, ấ n ý n ói: "Đ ừng n ói là bây giờ ta v ẫ n chưa tìm ra đ ược cách gi ả i, cho dù ta tìm ra đ ược thì ta cũng ch ắ ng mu ố n cứu ả ta.

Nếu như ả ta đã mu ố n tự tử thì cứ đ ể cho ả ta ch ế t đi".

"Công chúa th ậ t t uyệt!", Ngọc Nghiê n lại khó hiê u hỏi: "Nhưng sao công chúa lại biê t ả ta đã tự làm ra chuyê n này?"

Th ấ m Nguyệt suy nghĩ c ầ n th ậ n một lúc r ồi n ói: "Nếu như kẻ áo đ ẻ n kia th ậ t sự mu ố n giê t ả ta thì k ề dao lên c ỗ ả ta h ắ n ta đã ch ắ m đ ứ t t ính mạng của ả ta r ồi, c ầ n gì phải phi ề n to ả i khiến cho ả ta tr ứ ng đ ộc chứ?"

"Kẻ áo đ ẻ n đó lúc tr ướ c mu ố n giê t T ầ n Như Lương trên ph ố đã ra tay h ế t sức nhanh gọn, một sát thủ ch ắ c ch ắ n s ẽ không bao giờ làm nh ữ ng chuyê n th ờ a th ấ i".

"Cho nên ta mới n ói chuyê n này hơn phân n ử a là do ả ta tự làm".

Nghe nàng n ói v ậ Ngọc Nghiê n li ề n s ử ng s ờ.

Hóa ra Liê u Mi Vũ đ ằ ng diê n trò, lại còn dùng chính t ính mạng của mình đ ể diê n trò.

Dù ch ấ t đ ộc mà Liê u Mi Vũ tr ứ ng không th ể giê t ch ế t nàng ta ngay lập t ứ c nhưng nếu k ề o dài v ẫ n s ẽ nguy hiê m đ ến t ính mạng.

Th ấ m Nguyệt ch ắ ng mu ố n diê n trò cùng nàng ta, Th ấ m Nguyệt chỉ mu ố n xem r ồ t cuộc nàng ta s ẽ k ế t thúc chuyê n này như th ế nào.

Ngọc Nghiê n nh ậ y cảm hơn Th ấ m Nguyệt, nàng ta ngay lập t ứ c c ắ n gi ắ c n ói: "Công chúa sau này không nên đ ến Ph ầ Dung Uyê n n ử a.

Nếu như Liê u thị lại vu kh ố ng công chúa n ử a thì sao? Chưa đ ến hai th ắ ng n ử a là công chúa sinh r ồi, trong khoảng th ờ i gian này công chúa nh ấ t đ ịnh phải c ầ n th ậ n hơn".

Thẩm Nguyệt hiểu ý của Ngọc Nghiên, nàng chậm rãi nói: "Mặc kệ ả ta có mục đích gì, chỉ cần ta không rời khỏi Trì Xuân Uyển thì ả ta cũng không thể vu khống ta được".

Cuối cùng Thẩm Nguyệt từ chối Tần Như Lương, nàng bảo mình không thể làm được thuốc giải và không thể chữa khỏi cho Liễu Mi Vũ.

Sự nhẫn nại của Tần Như Lương cuối cùng cũng đến cực hạn, hắn ta tóm lấy vạt áo Thẩm Nguyệt nói: "Thẩm Nguyệt, cô đang đùa với ta sao?"

Thẩm Nguyệt thản nhiên cười nói: "Làm sao bây giờ, năng lực của ta cũng có hạn mà thôi.

Nếu không thì người cũng đừng lo chuyện này nữa, nói không chừng khi thấy tất cả mọi người mặc kệ thì nàng ta lại không chết nữa".

Ngọc Nghiên kêu lên: "Tướng quân! Công chúa đang mang thai, người không thể thô lỗ như vậy!"

Thẩm Nguyệt nhướn mày, nhàn nhạt nói: "Chẳng sao cả, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, ta không mong tướng quân sẽ một lần cảm thấy áy náy, dù sao thô lỗ cũng đã thô lỗ rồi".

Tần Như Lương hừ lạnh một tiếng sau đó buông Thẩm Nguyệt ra rồi phất tay áo rời đi.

Trong Phù Dung Uyển, Hương Lăng đã chăm sóc Liễu Mi Vũ cẩn thận, vừa thấy Tần Như Lương bước vào với sắc mặt xám xịt thì liền quỳ xuống nói: "Nô tỳ cả gan cầu xin tướng quân đi mời lang trung giang hồ lần trước!"

Tần Như Lương nhìn nàng ta hỏi: "Lang trung giang hồ nào?"

"Chính là người đã chữa khỏi bệnh thủy đậu cho phu nhân lần trước! Nô tỳ nghe nói ông ta đã viếng thăm nhiều nơi trên thế gian cho nên có kiến thức vô cùng rộng rãi, đã chữa khỏi được vô số bệnh nan y.

Ông ấy đã chữa khỏi bệnh thủy đậu cho phu nhân mà không để lại dấu vết gì!"

"Còn không mau đi mời ông ta tới đây!"

Hương Lăng nhận lệnh, vội vàng đi mời người.

Liễu Mi Vũ hiếm khi mới có thể tỉnh lại một lần, cơ thể của nàng ta rất yếu ớt, T`ân Như Lương nắm chặt tay nàng ta nói: "Mi Vũ, đừng sợ, ta nhất định sẽ cứu nàng.

Không có sự cho phép của ta thì nàng không được chết!"

Sau khi lang trung giang hồ kia đến, ông ta ngồi ở bên giường chẩn đoán thật lâu, sau đó lại xem xét mí mắt cùng đầu lưỡi của Liễu Mi Vũ, nhất cử nhất động của ông ta đều khiến cho T`ân Như Lương thất kinh.

"Tình hình thế nào?", hắn ta đi tới hỏi.

Lang trung trầm ngâm: "Lâu lắm rồi ta mới thấy loại độc dược mạnh như thế này".

"Chất độc này là chất độc vô cùng hung hiểm trong giang hồ, nó tên là tảo thiên h`ầu, người trúng độc chắc chắn sẽ tử vong trong thời gian ngắn".

"Cũng may là phu nhân không bị trúng độc sâu nên chưa mất mạng, nhưng cùng lắm cũng chỉ có thể sống được một hai ngày, nếu như không giải được độc thì phu nhân chắc chắn sẽ chết".

T`ân Như Lương nhíu mày h`ồi lâu mới hỏi: "Người có thuốc giải độc không?"

Đại phu nói: "Tiểu nhân không có thuốc giải, nhưng tiểu nhân biết cách làm thuốc giải, chỉ có đi đầu..."

"Chỉ có đi đầu cái gì?", T`ân Như Lương không kiên nhẫn nói: "Nói rõ ràng một lần ra đi!"

"Chỉ có đi ầu dược liệu rất khó tìm.

Bất kể là dược liệu quý giá như thế nào thì tiểu nhân tin là phủ tướng quân ầu có thể tìm được, nhưng chỉ có một loại dược liệu cũng là dược liệu quan trọng nhất có lẽ phủ tướng quân sẽ khó tìm được".

"Dược liệu gì?"

Đại phu cúi ầu, nhỏ giọng nói: "Là tử hà xa".

Tần Như Lương lạnh lùng hỏi: "Tử hà xa là cái gì?"

"Chính là nhau thai của phụ nữ mang thai giờ tý."

Tần Như Lương biến sắc nói: "Người nói cái gì?"

Không khí trong phòng đột nhiên lạnh đi.

Đại phu vội vàng quỳ xuống đất nói: "Tướng quân, muốn luyện chế ra thuốc giải chất độc tảo thiên h ầu này thì chỉ có thể dùng tử hà xa làm chất dẫn, nếu không thân thể phu nhân bị hao tổn quá độ, cho dù giải trừ được chất độc thì cũng sẽ chậm rãi suy kiệt mà chết..."

Tần Như Lương tức giận nói: "Đây là loại thuốc giải độc gì mà còn cần phải xuống tay với phụ nữ có thai!"

"Bẩm tướng quân, thuốc dẫn này cũng không cần phải giết người mới có được, đợi sau khi thai phụ sinh nở thì tử hà xa sẽ tróc ra khỏi cơ thể thai phụ, tướng quân có thể đi tìm thai phụ sắp sinh rồi lấy nhau thai mới về làm thuốc".

Tần Như Lương hít sâu một hơi.

Đại phu lại nói: "Tử hà xa không chỉ là chất dẫn của thuốc giả mà còn là vật đại bổ, như thế mới có thể hỗ trợ phu nhân khôi phục nguyên khí..."

Cuối cùng, Tần Như Lương nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Được, ta đi tìm tử hà xa" ..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 127-128: Tìm Tử Hà Xa - Không Thể Dùng Công Quyền Làm Việc Riêng

127: Tìm Tử Hà Xa

“Tướng quân nhớ kỹ, phu nhân chỉ còn thời gian hai ngày, nếu tướng quân không tìm thấy kịp... không thể cứu chữa cho phu nhân được nữa”.

Hắn ta chắc chắn sẽ không để Liễu Mi Vũ gặp chuyện gì.

Nghe nói Tần Như Lương ra ngoài tìm thuốc giải rã, Thẩm Nguyệt cảm thấy bất ngờ: “Hắn ta biết cách đi đâu chế thuốc giải rã?”

Ngọc Nghiên lắc đầu: “Chuyện này thì nô tì không biết, nhưng vị đại phu mới tới của Phù Dung Uyển chính là người mấy hôm trước đã trị thủy đậu cho Liễu thị”.

Sắc mặt Thẩm Nguyệt nghiêm trọng: “Người có chắc là cùng một người?”

Ngọc Nghiên gật gật đầu, trong lòng cũng khá thấp thỏm.

“Ông ta bảo Tần Như Lương ra ngoài tìm thứ thuốc gì?”

Ngọc Nghiên đáp: “Nô tì cũng không biết, nô tì hỏi những người khác cũng không ai biết, chỉ biết hình như tướng quân phải đi tìm một vị thuốc dẫn, thiếu đi vị thuốc dẫn đó thì không được”.

Thẩm Nguyệt trầm ngâm trong chốc lát: “Đâu thể đơn giản như thế, Liễu Mi Vũ có bị thủy đậu hay không, vị đại phu đó biết rõ mười mươi, ông ta và Liễu Mi Vũ là cùng một bọn”.

Nếu không phải họ hợp sức lừa gạt Tần Như Lương thì chắc hẳn còn mưu đồ khác”.

Ngọc Nghiên lo lắng: “Vậy bây giờ nên làm thế nào?”

Thẩm Nguyệt ngẫm nghĩ rồi đáp: “Tạm thời cứ quan sát đã”.

Sau đó Thẩm Nguyệt về phòng nghỉ ngơi.

Khi đêm xuống, nàng lại thấy trần trọc khó ngủ.

Ngọc Nghiên tới gần hầu hạ nàng, lại lấy được tin mới: “Ban ngày vị đại phu kia nói Liễu thị chỉ còn sống được hai ngày, nếu trong hai ngày này tướng quân không tìm được thuốc dẫn thì Liễu thị chết chắc”.

Nói rồi nàng ta nhìn bầu trời tối thui bên ngoài: “Đến bây giờ tướng quân vẫn chưa trở về”.

“Rốt cuộc là thuốc dẫn gì, người có nghe ngóng được không?”

Ngọc Nghiên đáp: “Nô tì vô dụng, không nghe ngóng được.”

Hương Lăng kia mồm miệng kín bưng như hũ nút, ai đi hỏi chuyện, nàng ta cũng không chịu nói”.

Thẩm Nguyệt ngả người lên đầu giường, tiện tay lật một quyển sách.

Mùa hè khắc nghiệt đã qua, ban đêm mát mẻ như nước.

Ngọc Nghiên bước tới bên cửa sổ, đóng chặt hai cánh cửa.

Thẩm Nguyệt mắt nhìn sách nhưng trong đầu mãi nghĩ tới chuyện khác, qua hồi lâu cũng không thấy nàng lật trang nào.

Ngọc Nghiên phủ phục bên cạnh giường, thấy nàng thất thần hồi lâu bèn hỏi: “Công chúa đang nghĩ gì thế? Công chúa đừng lo lắng, nô tì nhất định sẽ bảo vệ công chúa”.

Thẩm Nguyệt hoàn hồn, thoáng nhướn mày, giơ tay gập sách lại: “Không biết rốt cuộc Liễu Mi Vũ muốn làm gì, như thế này có vẻ bị động.”

Nếu cứ nghĩ không chờ chết, chi bằng chủ động hóa giải.

Nếu ta giải được độc cho nàng ta, nàng ta dù có mưu đồ gì cũng chỉ đành bó tay”.

“Nhưng không phải công chúa không biết cách đi đâu chế thuốc giải sao?”, thực ra Ngọc Nghiên không muốn Thẩm Nguyệt giúp Liễu Mi Vũ, nhưng nghe nàng nói như vậy cũng cảm thấy có lý.

Liễu Mi Vũ trúng độc, nếu chỉ vì muốn có được tình yêu của Tần Như Lương như lúc ban đầu, vậy thì hai ngày này Tần Như Lương dốc lòng dốc sức tìm thuốc, mục đích của nàng ta đã đạt được rồi.

Điều khiến Ngọc Nghiên lo lắng là nàng ta sẽ làm gì đó bất lợi cho công chúa.

Bởi vì mấy ngày nay nàng ta cứ thấy bồn chồn không yên, luôn cảm giác có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Nếu lần này Thẩm Nguyệt ra mặt giúp Liễu Mi Vũ giải được độc, không chỉ có thể hóa giải nguy cơ tiềm ẩn, còn có thể đánh đổi được điều kiện của Tần Như Lương, nghĩ cũng thấy không thiệt.

Thẩm Nguyệt nói: “Tuy ta không biết, nhưng có một người có lẽ sẽ biết”.

Nàng nghĩ tới Tô Vũ.

Con người Tô Vũ tuy khá tùy hứng, nhưng y thuật của hắn cao siêu, chưa biết chừng hắn biết đi đâu chế thuốc giải.

Thấy Ngọc Nghiên nghi hoặc, Thẩm Nguyệt bèn nói: “Ngày mai người đưa chất độc trong bình sứ sang bên Liên Thanh Châu, bảo hắn ta nghĩ cách kiếm được thuốc giải, nói rằng ta có việc gấp cần dùng, hắn ta sẽ biết phải tìm ai”.

Ngọc Nghiên đáp lời: “Nô tì biết rồi, thời giờ không còn sớm nữa, công chúa mau nghỉ ngơi đi”.

Tần Như Lương ở bên ngoài tìm kiếm suốt một ngày một đêm.

Ở Đại Sở, ứng dụng của tử hà xa không hề rộng rãi.

Thường thức của bách tính nơi này vẫn chưa biết đến giá trị và mức độ đại bổ của nó như một vị thuốc.

Bởi thế cho nên không những quỳ thuốc không hề có, mà kể cả những nhà có thai phụ sắp lâm bồn khi nghe Tần Như Lương nói rằng hấn ta cần lấy nhau thai trong bụng thai phụ đầu cho rằng Tần Như Lương điên rồ.

Tần Như Lương chạy ngược chạy xuôi ở bên ngoài một ngày một đêm, cho dù dùng nhiều tiên thuyết phục người nhà của các thai phụ sắp sinh cũng không thể khiến họ sinh con trong hai ngày ngắn ngủi này.

Ngày hôm đó, trong đầu hấn ta lóe lên vô số suy nghĩ điên cuồng, cũng trải qua sự dằn vặt và giày vò khó lòng tưởng tượng

Hấn ta muốn cứu Liễu Mi Vũ, rõ ràng chỉ cần những thai phụ đó sinh con ra thì Mi Vũ sẽ được cứu.

Nhưng hấn ta không đợi nổi lâu như vậy, nhìn những cái bụng to kèn càng kia lắc lư trước mặt mà hấn ta không có cách nào.

Thậm chí hấn ta còn nghĩ, nếu hấn ta có thể làm một kẻ ác độc, mổ bụng người ta lấy nhau thai ra thì không cần tốn công tốn sức như vậy.

Hấn ta đâu cần gì nhiều, chỉ cần một bộ nhau thai là được.

Nhưng hấn ta không thể.

Ngày hôm sau Tần Như Lương quay về phủ tướng quân, vừa tiến vào cửa đã thấy Hương Lăng vội vàng chạy tới trước mặt hấn ta khóc lóc: “Không ổn rồi, nhị phu nhân lại thổ huyết rồi, lần này nôn ra rất nhiều máu đen! Tướng quân mà không cứu thì nhị phu nhân xong đời mất!”

Tần Như Lương dừng chân, hấn ta không có thời gian qua thăm Liễu Mi Vũ mà tới Trì Xuân Uyển.

Lúc này Ngọc Nghiên đã mang bình sứ có chất độc cho Liên Thanh Châu theo lời dặn của Thẩm Nguyệt, để hấn ta nghĩ cách đi ầu chế thuốc giải.

Tần Như Lương đi vào viện tử, Triệu thị trước nay vẫn rất vui mừng khi hấn ta tới thăm Thẩm Nguyệt, bèn nói: “Công chúa đang ở trong phòng, tướng quân muốn vào trong ng ồi không ạ?”

Tần Như Lương nhìn chăm chăm vào cửa phòng: “Triệu mục, người lui xuống, ta có lời muốn nói với nàng”.

Triệu mục mừng rỡ, lập tức đáp: “Tốt quá, nô tì phải qua phòng bếp phụ phía sau, tướng quân hãy trò chuyện cùng công chúa đi ạ”.

Tuy rằng trước kia từng xảy ra chuyện không vui, nhưng Triệu thị cảm thấy tướng quân đang dần thay đổi.

Bà ta nhìn ra được tướng quân bắt đầu để ý tới công chúa, chuyện như trước kia chắc sẽ không xảy ra nữa đâu.

Triệu mục nói: “Còn hơn một tháng nữa là công chúa lâm bồn rồi, thời gian này đi lại đa phần bất tiện, mong được tướng quân chiếu cố nhiều hơn, công chúa hoài thai tám chín tháng cũng không dễ dàng gì”.

“Ta biết”..

128: Không Thể Dùng Công Quy ền Làm Việc Riêng

Triệu mục dặn dò thêm: “Nếu có chuyện gì, mong tướng quân nhẹ nhàng nói cùng công chúa, chớ giống như lần trước...”

Tần Như Lương đáp: “Triệu mục yên tâm, ta sẽ không động thủ với nàng khi chưa rõ trắng đen phải trái như trước kia nữa”.

Nhận được lời đảm bảo từ Tần Như Lương, Triệu thị mới thấy yên tâm hấn, bà ta rời khỏi Trì Xuân Uyển, tới phòng bếp phía sau chuẩn bị đồ ăn cho Thẩm Nguyệt.

Triệu thị vô cùng chú tâm tới đờn thức uống của Thâm Nguyệt. Thái phụ nên ăn gì, bà ta nghe ngóng cẩn r ỡ nấu cho Thâm Nguyệt y như vậy.

Bây giờ Ngọc Nghiên không có ở đây, bà tử dự bị ở Trì Xuân Uyển cũng bị Thâm Nguyệt xua đi, viện tử vốn không lớn, người h ầu kẻ hạ nhi ều quá cũng có vẻ chậ chội.

Khi Triệu thị đang xoay xử không kịp thì T ần Như tới, có T ần Như Lương ở đây r ỡ, Triệu thị yên tâm rời đi.

Bà ta phải cố gắng dành ra không gian cho tướng quân và công chúa hàn g ắn tình cảm.

Hôm nay trời cứ âm u, không thấy ánh nắng, bu ồm bực khó chịu.

Thâm Nguyệt ở trong phòng thấy ngọt ngọt, lòng dạ cứ hoang mang.

Nàng nghe thấy tiếng nói chuyện trong viện tử bèn mở hé cửa phòng ra nhìn, thấy Triệu thị đã ra khỏi viện tử, đ ồng thời còn thấy T ần Như Lương đang bước lên bậc thềm, tiến g ần phòng của nàng.

T ần Như Lương không ngờ nàng đột nhiên mở cửa phòng, ngẩng đ ầu nhìn, đôi mắt của hai người gặp nhau giữa không trung.

Thâm Nguyệt đánh giá h ắn, y phục có nếp nhăn, hôm nay chưa từng thay đ ồ, mặt mũi ti ều tụy, trên mặt có vết xanh tím, dưới cằm còn lởm ch ồm râu mới nhú.

Chắc h ắn hôm qua h ắn ta đã dốc hết sức lực để tìm thứ thuốc dẫn kia.

Thâm Nguyệt không muốn để h ắn ta vào phòng mình, đành phải ra khỏi cửa phòng, tự đỡ lưng và bụng cẩn thận bước xuống bậc thềm, neho mắt nhìn trời: “Sao người lại tới đây?”

Chắc h ắn hôm nay sẽ có mưa lớn.

Chẳng trách buổi sáng thời tiết âm u như vậy, mây đen v ần vũ trên đ ầu như một tấm vải xám xịt đang từ từ đậy lại.

Thẩm Nguyệt thẫn thờ, phải đợi một trận mưa như trút nước mới được, bây giờ ngọt ngào quá. Lát nữa mưa xong trời quang mây tạnh, không khí trong lành, đến cả hơi nóng cuối cùng của ngày cuối hè cũng bị xua đi hết.

Tần Như Lương nói: “Ta tới thăm cô”.

Thẩm Nguyệt đáp: “Mấy hôm trước người còn nóng nảy như bị giẫm phải đui, bây giờ bình tĩnh thế này khiến ta thấy bất ngờ đấy”.

Tần Như Lương trước mắt nàng quả thực rất điềm tĩnh, khí chất trầm lặng, biểu cảm và động tác chẳng thể nói rõ được là đang mừng hay đang buồn, nhưng chẳng hiểu sao lại khiến người ta không thoải mái.

Thẩm Nguyệt không để tâm lắm, dù sao thì nàng cũng từng chứng kiến những khi Tần Như Lương đáng sợ hơn bây giờ.

Thẩm Nguyệt lại hỏi: “Triệu mục không ở đây?”

“Bà ấy xuống bếp rồi, để ta ở lại với cô”.

“Đáng lẽ ra người không có thời gian tới thăm ta mới phải, ta cũng đâu cần. Đêm qua người không về à?”, Thẩm Nguyệt bình tĩnh nói chuyện cùng hắn ta.

“Ừm”.

“Thế mà người vẫn còn thời gian rảnh rỗi tới chỗ ta? Thuốc giải của Mi Vũ đã tìm thấy chưa? Ta nghe nói đơn thuốc có rồi, nhưng thiếu một vị thuốc dẫn”.

“Đúng vậy, chỉ thiếu vị thuốc dẫn sau cùng”, Tần Như Lương nhìn chằm chằm vào bụng nàng: “Ta đi hết từng nhà từng hộ, rõ ràng ở ngay trước mặt nhưng ta không thể lấy được”.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Đó là thứ thuốc gì? Nếu nhà nào hộ nào cũng có, chắc hẳn không phải là dược liệu gì khó tìm chứ? Sao người lại quay về tay

không?”

Nàng thấy Tậ̀n Như Lương không đáp, bèn nhìn theo ánh mắt của Tậ̀n Như Lương hướng về cái bụng mình, mi mắt bất giác giật giật vài cái.

Tậ̀n Như Lương bỗng chuyển đề tài: “Ta nghe nói, đứa trẻ này còn một hai tháng nữa sẽ ra đời?”

Trong lòng Thậ̉m Nguyệt trào lên cảm giác không thể nói rõ thành lời: “Thuốc dẫn mà người muốn tìm rốt cuộc là gì?”

Tậ̀n Như Lương im lặng một lúc rồi mới nói: “Tử hà xa”.

Cùng lúc đó, trên đầu vang lên tiếng sấm chớp đi đùng, nhưng không át nổi âm thanh của hắn ta.

Mặt mũi Thậ̉m Nguyệt biến sắc, trong đầu vô thức tìm kiếm hàm nghĩa của từ này.

Ở thời cổ đại được gọi là tử hà xa, cũng là nhau thai của thai nhi, ở thời hiện đại được gọi là cuống rốn.

Tậ̀n Như Lương đang tìm nhau thai!

Mà nhau thai này còn là thuốc dẫn để giải độc cho Liễu Mi Vũ.

Tất cả suy nghĩ của Thậ̉m Nguyệt đột nhiên được nối liền với nhau vào thời khắc ấy.

Trước nay nàng không hiểu Liễu Mi Vũ muốn làm gì, nhưng bây giờ nàng đột nhiên hiểu rồi. Bởi vì lúc này Tậ̀n Như Lương đang đứng trong viện tử của nàng, ngay trước mặt này.

Sắc mặt của Thậ̉m Nguyệt không ổn lắm, nàng thoáng lùi về sau, cười khẩy: “Hóa ra là muốn thứ này để làm thuốc dẫn, chẳng trách trước đó nghe ngóng thế nào cũng không nghe ngóng được”.

Nàng nhìn nhận lại Tần Như Lương rồi nói: “Người tìm ở bên ngoài suốt một ngày một đêm, kinh thành lớn như vậy, nhân khẩu nhiều như thế, chắc chắn có nữ nhân lâm bồn trong những ngày gần đây”.

Tần Như Lương đáp: “Tìm được vài người, nhưng không có ai sinh con vào hôm qua hoặc hôm nay. Mi Vũ chỉ có thời gian hai ngày, hôm nay là ngày cuối cùng rồi”.

“Người đã tìm hết từng nhà hay chưa, đã hỏi hết từng nhà chưa?”

“Chưa, ta chỉ tìm vài bách tính bình thường ở mấy con đường phụ cận trong phạm vi năng lực của ta”.

Thẩm Nguyệt lạnh lùng nói: “Sao người không tiếp tục tìm đi! Người là tướng quân, người dẫn binh lính lục soát từng nhà từng hộ chứ! Kinh thành nhiều người như vậy, sao lại không có người sinh con trong hai ngày nay!”

“Ta là tướng quân, nhưng ta không thể lạm dụng công quyền cho việc tư”.

Thẩm Nguyệt cảm thấy vừa tức cười vừa châm biếm: “Không thể dùng công quyền cho việc tư? Ta thấy người sợ bị phát hiện, một đại tướng quân vì cứu sủng thiếp, không biết tin theo yêu ngôn hoặc ngữ của kẻ nào mà tìm thai phụ sắp sinh khắp nơi, đòi lấy nhau thai của họ. Người sợ bị người trong thiên hạ biết được sẽ chỉ trích người điên khùng mất trí! Tất nhiên người không dám đi đầu động binh lính giúp người tìm nhau thai, nếu để hoàng thượng biết được, sẽ khiến mặt rồng giận dữ đấy!”

Tần Như Lương vẫn bình tĩnh như vậy: “Mấy thứ này người biết cả, ta cũng biết người là một nữ nhân thông minh”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 129-130: Đánh Cuộc Tính Mạng - Cha Nó Là Ai?

129: Đánh Cuộc Tính Mạng

Thẩm Nguyệt nói: "Không phải còn một ngày nữa sao, người vẫn có thể đi tìm."

Nếu trước khi trời tối người có thể tìm được thì chứng minh số mạng của Liễu Mi Vũ chưa tận, nếu như không tìm được thì cũng là số phận cả thôi!"

Nói xong, Thẩm Nguyệt xoay người trở về

Tần Như Lương nói sau lưng nàng: "Nàng ấy không còn nhiều thời gian nữa, ta không thể tiếp tục tìm kiếm trong vô vọng."

Tĩnh Nguyệt, cô giúp ta cứu nàng ấy được không?"

Thẩm Nguyệt dừng lại.

"Xem như ta cầu xin cô".

Đây là lần đầu tiên hắn ta hạ mình trước Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt quay lưng về phía hắn ta, cố gắng hết sức bình tĩnh nói: "Hôm nay ta đã phái Ngọc Nghiên đi tìm Liên Thanh Châu."

Liên Thanh Châu có một người bạn giỏi y thuật, nếu như hắn chịu giúp thì có lẽ ta sẽ còn có một con đường sống.

Đó là tất cả những gì mà ta có thể làm được".

"Nhưng nếu như hắn không thể nào giải được độc dược tủa thiên hâu, hoặc là đơn thuốc mà hắn kê cũng giống như lang trung giang hồ kia cần phải sử dụng tử hà xa làm thuốc dẫn thì sao?", Tần Như Lương lắc đầu nói: "Ta không thể chờ được lâu như vậy."

Mi Vũ thật sự sắp chết rồi".

Thẩm Nguyệt nắm chặt hai tay, lúc này nàng chỉ cảm thấy tức giận, lửa giận sắp đổ dồn lên đầu, nàng liền quay đầu lại nói với Tần Như Lương: "Tên lang băm đó bịa chuyện mà người cũng tin hay sao? Ta còn không biết loại thuốc dẫn vợ vẫn đó chữa được kịch độc gì! Tần Như Lương, người tỉnh táo lại đi!"

"Nếu như không tỉnh thì ta phải làm sao? Ta không thể bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để cứu Mi Vũ!"

Thẩm Nguyệt nói: "Nếu như người tin thì cứ tiếp tục đi tìm, đến tìm ta làm cái gì chứ?", tuy sắc mặt của nàng vô cùng khó coi nhưng nàng vẫn nhếch miệng cười nói: "Chẳng lẽ người không tìm được người bên ngoài cho nên liền nhớ ra trong nhà còn có một người? Người đang muốn lấy nhau thai của con ta đi cứu Liễu Mi Vũ sao?"

Ngay khi Tần Như Lương nói ra chuyện thuốc dẫn thì nàng đã nghĩ đến chuyện này rồi, nhưng khi chính miệng nàng nói ra thì nàng lại đột nhiên cảm thấy một sự ớn lạnh xuyên từ gan bàn chân lên tới đỉnh đầu sau đó lan ra toàn thân.

Tần Như Lương áy náy nhìn Thẩm Nguyệt, nói với giọng điệu nhẹ nhàng.

Trước đây hẳn ta chưa bao giờ nói một lời nào nhẹ nhàng với nàng như vậy.

Hắn ta nói, "Tĩnh Nguyệt, chỉ cần cô sẵn sàng cứu nàng ấy lần này thì ta hứa sẽ đồng ý tất cả những điều kiện của cô.

Ta nợ cô cả mạng của mình".

Thẩm Nguyệt kiên quyết từ chối: "Ta không làm!"

Tần Như Lương biến sắc, vừa thiếu kiên nhẫn vừa không cam lòng.

Thẩm Nguyệt lại nói: "Ta cũng không phải quan thế âm b ồ tát, thân ta ta còn lo chưa xong sao ta phải quan tâm đến ả ta? Nếu như ả ta c ần phải ăn nhau thai của phụ nữ có thai mới có thể sống được thì ả ta nên chết đi cho r ồi, liên quan gì đến ta chứ?"

“Thẩm Nguyệt!”, T ần Như Lương quát lên: “Đó cũng là một sinh mệnh.

Người muốn đứng nhìn nàng ấy chết như vậy sao?"

"Vậy người muốn ta chết sao? Con ta cũng không phải ngày một ngày hai đã sinh! Có phải mỗi khi xảy ra những chuyện này thì người đ ều muốn vừa bảo t ần thanh danh của mình vừa bảo t ần được sủng thiếp của mình cho nên không chút do dự hy sinh ta không?"

"Ta không muốn hi sinh cô, ta chỉ đang c ần xin cô giúp đỡ".

"Vậy sao người không đi c ần xin người khác đi? Trên đời này thiếu gì phụ nữ mang thai, là người sợ mang ác danh cho nên mới muốn xuống tay với ta!"

Thẩm Nguyệt hít một hơi thật sâu, lại nói: "Trên đời này mỗi ngày đ ều có hàng vạn người phải đối mặt với sinh lão bệnh tử, nếu như lúc nào cũng bắt ta phải quan tâm đến những người không liên quan đến ta thì ta còn có thể sống được đến ngày hôm nay hay sao?"

“Ai nói không liên quan gì đến cô?”, T ần Như Lương hạ giọng nhưng âm cuối lại hơi cao giọng, cũng không biết là bởi vì tức giận hay là vì điên cu ồng, hai mắt hấn ta đỏ ng ầu, thật sự trông như một kẻ mất trí, hấn ta nói: "Chẳng những cô muốn ta nói thẳng ra sao?"

Sấm sét lại nổ ra trên đ ầu hấn ta, sau đó có một tia chớp trắng kéo dài trên những đám mây như phá những đám mây đen thành từng mảnh nhỏ.

Hấn bước từng bước đến gần Thẩm Nguyệt r ồi nói: "Cô có dám nói chuyện Mi Vũ trúng độc không liên quan gì tới mình không? Ta không so đo với cô cũng không có nghĩa là cô có thể giở trò với ta, xem ta giống như một kẻ ngốc".

Thẩm Nguyệt hít cảm, cười lạnh một tiếng nói: "Tần tướng quân, ta giờ trò với người thế nào?"

"Cô có quan hệ gì với thích khách đó?", Tần Như Lương nói: "Từ chuyện ám sát trên phố đến chuyện hành thích trong cung rồi đến phủ tướng quân, người duy nhất có liên quan đến toàn bộ mọi chuyện là cô, Thẩm Nguyệt".

Hắn ta nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Nếu không làm sao cô biết được hắn ta đang trốn trong phủ tướng quân? Cô đừng quên chính cô là người đã nhắc nhở ta nơi nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất".

"Là do cô đã dẫn hắn ta đến Phù Dung Uyển hãm hại Mi Vũ đúng không? Cũng chính cô là người đã bày hắn ta bắt Mi Vũ làm con tin để hắn ta có thể trốn thoát!"

"Một khi hắn ta đã thoát thân thì có giữ Mi Vũ lại cũng vô ích, cho nên hắn ta liền nhẫn tâm hạ độc đầy Mi Vũ vào chỗ chết!"

Hắn ta đến gần Thẩm Nguyệt với đôi mắt đỏ ngầu, trừng mắt nhìn nàng nói: "Ta nói đúng chứ?"

Thẩm Nguyệt hít một hơi thật sâu rồi nói: "Ta thật sự rất bội phục trí tưởng tượng của người, không ngờ ta có lòng tốt nhắc nhở người cuối cùng lại bị cắn ngược".

"Nếu như ta nói rằng Liễu Mi Vũ chưa bao giờ bị bệnh thủy đậu và chính ả ta là người che giấu thích khách, lang trung giang hồ ra vào Phù Dung Uyển không hề đáng tin, ta nói vậy thì người có tin không?"

Tần Như Lương nói: "Đương nhiên là ta không tin."

Mi Vũ ở kinh thành thân cô thế cô, tại sao nàng ấy lại che giấu thích khách? Chỉ có cô có động cơ không trong sáng muốn giết chết nàng ấy!"

Thẩm Nguyệt nói: "Ta và người đánh cược với nhau, cho dù hôm nay người không tìm thấy nhau thì Liễu Mi Vũ cũng tuyệt đối sẽ không

chết.

Nếu như ả ta chết thì ta lấy mạng này đền cho người, người thấy thế nào?"

Mạng của Liễu Mi Vũ không hề đáng để Thẩm Nguyệt dùng chính tính mạng của mình đánh cược nhưng Tần Như Lương vẫn không tin nàng, cho dù nàng có dùng tính mạng đánh cược thì Tần Như Lương vẫn không tin nàng.

Tần Như Lương nhìn nàng, tàn nhẫn nói: "Mạng của cô làm sao có thể sánh được với mạng của nàng ấy?"

Thẩm Nguyệt cười nói: "Như vậy thì ta với người cũng chẳng còn gì để nói" ..

130: Cha Nó Là Ai?

Sắc mặt của Tần Như Lương dịu xuống, hắn ta nói: "Nếu như không phải thời gian của Mi Vũ không còn nhiều thì ta cũng không muốn đến tìm cô. Ta cũng không muốn có thêm ân oán với cô. Tĩnh Nguyệt, ta thật sự đã cùng đường rồi".

Tần Như Lương nhìn vào mắt Thẩm Nguyệt, đột nhiên vươn tay nắm lấy vai nàng rồi nói: "Tĩnh Nguyệt, anh ta chỉ cần cô cứu nàng ấy. Chỉ cần cô đồng ý cứu nàng ấy thì ân oán giữa chúng ta sẽ được xóa bỏ, sau này ta sẽ tận tâm tận lực đối xử tốt với cô, được không?"

Thẩm Nguyệt biến sắc, nàng cố gắng vùng vẫy bả vai nhưng lại phát hiện hai tay Tần Như Lương giống như kim sắt khiến cho nàng đau đến thấu xương.

Thẩm Nguyệt nói: "Người buông ra!"

“Cô phải cứu nàng ấy”, Tần Như Lương nói.

"Người muốn ta cứu ả ta như thế nào? Muốn mang ta đi mổ bụng rồi lấy nhau thai ra sao?", Thẩm Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tần Như Lương, con của ta còn chưa đủ tháng, ta không có nhau thai cho người!"

Tần Như Lương nhìn bụng nàng rồi nói: "Ta đã hỏi đại phu, đứa trẻ đã chín tháng, sinh non một tháng cũng không sao".

Thẩm Nguyệt hít một hơi thật sâu.

Ánh mắt Tần Như Lương chậm rãi hướng lên nhìn Thẩm Nguyệt lần nữa, hắn ta nói: "Cho dù đứa trẻ này không còn nữa thì ta cũng có thể hứa với cô chúng ta còn có thể có một đứa con khác!"

"Người đừng mơ tưởng!"

Thẩm Nguyệt giơ tay đấm mạnh vào cánh tay hắn ta, thấy hắn ta bất động, nàng lập tức tiếp tục đấm mạnh vào bụng hắn ta.

Tần Như Lương kêu lên một tiếng đau đớn, Thẩm Nguyệt tiếp tục nỗ lực đá vào đáy quần hắn ta, lúc đó hắn ta mới phải lùi lại hai bước trong đau đớn rồi để Thẩm Nguyệt thoát ra.

Thẩm Nguyệt loạng choạng lùi lại vài bước, suýt nữa ngã xuống đất nhưng vẫn cố gắng đứng vững.

Nàng trừng mắt nhìn Tần Như Lương nói: "Ta đã sai lầm rồi, người không chỉ là một kẻ điên mà còn là một kẻ tán tận lương tâm".

Sau đó, nàng liền quay đầu muốn chạy ra khỏi Trì Xuân Uyển, vừa chạy vừa hét lớn: "Triệu mục! Triệu mục! Bên ngoài có ai không, mau tới đây!"

Đáng tiếc, tiếng hét của nàng đều bị tiếng sấm át đi cho nên không ai có thể nghe thấy được.

Thẩm Nguyệt còn chưa kịp chạy khỏi Trì Xuân Uyển thì đã nhìn thấy một bóng người vụt qua trước mặt mình. Tần Như Lương đã kịp chặn đường nàng.

Sắc mặt Thẩm Nguyệt trắng bệch.

Chưa bao giờ nàng lại cảm thấy bất lực như lúc này.

Nàng không phải là đối thủ của Tần Như Lương, nàng bây giờ còn không thể bước đi vững vàng, làm sao có thể chống lại Tần Như Lương!

Tần Như Lương từng bước bước lên, Thẩm Nguyệt từng bước lùi lại.

Thẩm Nguyệt trầm giọng nói: "Bọn họ đều nói người đã thay đổi, không còn nhẫn tâm như trước nữa, cho dù ta không muốn tin nhưng dù sao ta cũng thấy thái độ của người có chút thay đổi với ta. Không ngờ đến cuối cùng người vẫn không thay đổi một chút nào, vẫn bất chấp thủ đoạn giết người như trước đây".

Nét mặt của Tần Như Lương lộ ra vẻ phức tạp, hắn ta nói: "Tĩnh Nguyệt, thật ra ta cũng không muốn thay đổi bản thân mình một chút nào, ta vẫn muốn chán ghét cô như trước kia, nhưng không biết từ lúc nào ta đã bắt đầu để ý đến cô, quan tâm cô, thậm chí còn bắt đầu lo lắng cho cô".

Thẩm Nguyệt nở nụ cười mỉa mai nói: "Vậy sao bây giờ người lại muốn hại ta và đưa con trong bụng ta? Tần Như Lương, nếu như người dám làm chuyện này thì hoặc là hôm nay mẹ con ta một xác hai mạng, hoặc là sau này ta nhất định bắt người phải nợ máu trả bằng máu!"

Tần Như Lương dừng lại rồi nói: "Tĩnh Nguyệt, cô có thể tin tưởng ta một lần nữa không, ta không muốn giết cô, ta chỉ muốn đưa trẻ này sinh sớm hơn một tháng thôi".

"Sinh ra sớm hơn một tháng, người chỉ nói thì dễ lắm", Thẩm Nguyệt cảm thấy vô cùng nực cười: "Liễu Mi Vũ mới là máu thịt của người, người đương nhiên không quan tâm đến sống chết của người khác, nhưng đứa trẻ này là máu thịt của ta, ta không cho phép người quyết định số phận của nó!"

Nàng vừa dứt lời thì cơn mưa đã đột ngột đổ xuống trên nền trời ảm đạm.

Rất nhanh sau đó, cơn mưa đã lớn như trút nước.

Y phục của Thâm Nguyệt trong chốc lát đã ướt đẫm, nàng thở hổn hển, muốn tìm kiếm vũ khí để có thể xua đuổi Tầٰn Như Lương.

Nàng không cần phải cố tỏ ra hung dữ, nàng chỉ muốn đuổi Tầٰn Như Lương đi, không cho Tầٰn Như Lương động vào bụng mình.

Nàng chỉ cần một cây gậy hoặc một cây chổi cũng được.

Triệu mục và Ngọc Nghiêٰn không có ở đây, nàng lúc này rất yếu đuối, không ai có thể giúp nàng.

Cảm giác bất lực tràn ngập toàn thân nàng, khí lạnh bất thành linh tràn vào cơ thể khiến cho nàng khẽ run rẩy.

Nàng và Tầٰn Như Lương giằng co trong mưa, vươn tay lau nước mưa trên mặt, vừa nhìn thấy một cây chổi dựng đứng bên mái hiên thì nàng liền định chạy tới nắm lấy.

Nước mưa đọng thành vũng dưới chân, đường trơn trượt khiến cho nàng suýt chút nữa trượt chân.

Tầٰn Như Lương từ phía sau tiến lên đỡ nàng để nàng không bị ngã xuống đất.

Thâm Nguyệt ngay lập tức xù lông, nàng rút chiếc trâm cài tóc ra rồi đâm vào mu bàn tay của Tầٰn Như Lương một cách không chút do dự.

"Người buông ta ra!"

Mu bàn tay Tầٰn Như Lương bị đâm thủng, máu chảy ra giàn giụa bị nước mưa cuốn trôi trong chốc lát.

Thâm Nguyệt nắm chặt trâm cài đến mức đầu ngón tay trắng bệch, nàng cố gắng phòng thủ, nếu như Tầٰn Như Lương động vào nàng thì nàng sẽ liều chết cùng Tầٰn Như Lương!

Khi đó T`ân Như Lương đã cảm nhận được Th`ẩm Nguyệt mang thai tám chín tháng đã sinh ra tình cảm của một người mẹ vô cùng vĩ đại.

Vì muốn bảo vệ con mình, nàng có thể mạo hiểm tất cả mọi thứ.

T`ân Như Lương cảm thấy trong lòng vô cùng thống khổ, lúc này hắn ta mới biết việc tước đoạt đứa trẻ của Th`ẩm Nguyệt khó hơn hắn ta nghĩ rất nhiều.

Nhưng hắn ta không thể làm khác được. Hắn ta không thể trơ mắt đứng nhìn Liễu Mi Vũ chết.

Th`ẩm Nguyệt trừng mắt, khóe mắt có mưa chảy xuống, nàng nói: "Người cho rằng mang thai 10 tháng rất dễ dàng phải không? Bây giờ người muốn ta sinh con sớm một tháng, con của ta có thể sẽ gặp nguy hiểm. Người không cảm nhận đứa trẻ ngày càng lớn lên trong bụng mình cho nên người không hiểu ý nghĩa của nó!"

T`ân Như Lương mở miệng nói: "Th`ẩm Nguyệt, người có biết tại sao ngay từ đầu ta đã không muốn có đứa trẻ này không?"

"Ta không cần biết! Ta chỉ biết ta là mẹ của nó!"

"Cha của nó là ai?", T`ân Như Lương hỏi: "Là Liên Thanh Châu phải không?"

Đôi mắt bị nước mưa làm mờ của nàng ngay lập tức sáng rõ, hai bên tóc mai dính vào gương mặt nhợt nhạt vô cùng chật vật của nàng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 131: 131: Không Nợ Người Cái Gì

Hai mắt nàng đỏ ngầu, không thua gì tơ máu trong hốc mắt Tần Như Lương.

“Là hấn, chắc chắn là hấn”, Tần Như Lương nói: “Cũng chỉ có hấn đi lại thân nhất với cô từ khi cô mang thai, cũng chỉ có hấn quan tâm cô và đưa bé nhất”.

Bên tai nàng vang vọng tiếng sấm, cùng từng tiếng nói mà Tần Như Lương thốt ra.

“Ngay từ đầu ta đã biết đứa bé trong bụng cô không phải là con ta mà.

Bởi vì từ ngày đại hôn cho đến nay, ta chưa từng chạm vào người cô!”

“Cho dù biết cô cho ta đội nón xanh, nhưng ta vẫn để cô mang thai đến ngày hôm nay còn gì.

Nếu Mi Vũ không bị thương nặng thì ta cũng chẳng màng đến đứa con của cô”.

Giữa đôi lông mày của hấn ta mang theo nước mưa: “Ta biết cô là mẹ của đứa bé, nhưng nếu người trong thiên hạ biết ta không phải cha đứa bé thì cô cũng sẽ bị chế nhạo như cũ.

Họ không chỉ chế nhạo cô không tuân thủ tam tông tứ đức, nếu hoàng thượng biết được kẻ mà hoàng thượng một mực muốn chiếm để bắt ép ta nhưng lại không phải con ta thì nó cũng sẽ không sống được đâu, người cũng sẽ phải chịu tội khi quân”.

Thẩm Nguyệt quật cường trừng mắt nhìn hấn ta.

Hấn ta nói: “Nếu hôm nay cô chịu lấy nhau thai ra cứu Mi Vũ thì con của cô sẽ còn một chút hy vọng sống.

Nếu cô vẫn không chịu thì ta không còn cách nào khác ngoài bẩm báo hoàng thượng tội khi quân của cô”.

Mưa to rơi ướt đầm hai vai T`ân Như Lương, hiện ra một tầng nước trắng, làm nhòe đi hai mắt của Thẩm Nguyệt.

Nàng chưa từng gặp một kẻ nào hèn hạ như T`ân Như Lương.

Bởi vì T`ân Như Lương không phải cha của con nàng nên hẳn ta mới có thể nhẫn tâm như vậy.

Thẩm Nguyệt nên sớm nghĩ đến chuyện này, nàng trước đó cũng chỉ nói đùa, rằng không muốn T`ân Như Lương là cha của con mình.

Nhưng từ khi Hương Phiến có con, phản ứng của T`ân Như Lương rất khác biệt, khi nàng ta sẩy thai thì hẳn ta rất bi thương khổ sở, nàng nên hoài nghi từ lúc ấy mới phải.

Nàng đúng là đã nghi ngờ, nhưng lại không chắc chắn.

Thừa dịp Thẩm Nguyệt thất th`ân, hẳn ta đi đến trước mặt Thẩm Nguyệt, khom người chắn một phần nước mưa cho nàng.

Nàng ngửa đầu nhìn hẳn ta, hỏi: “Bây giờ người muốn lấy mạng của con ta để thế mạng cho Mi Vũ đúng không?”

“Ta có thể bảo vệ bí mật này cho cô mãi mãi, nếu đứa bé này sinh ra an toàn, ta đảm bảo sau này sẽ đối xử tốt với nó, nếu không...”

Khóe mắt T`ân Như Lương đọng nước: “Ta đ`ồng ý với cô, sau này sẽ để cô mang thai một đứa bé khác, một đứa con của hai chúng ta, được chứ? Cho dù biết sau này có thể nó sẽ trở thành quân cờ trong tay hoàng thượng, chỉ cần cô đ`ồng ý thì ta cũng sẽ đ`ồng ý làm cha nó”.

Thẩm Nguyệt lắc đầu: “Ta không thèm sinh con của người.

T`ân Như Lương, người không thể làm vậy, ta nói cho người biết, tất cả đầu là do Liễu Mi Vũ giả trang! Nếu nàng ta trúng độc thật thì nàng ta đã

chết lâu rồi! Sao người không tin ta, dù chỉ duy nhất một lần!”

Nàng gào thét với hắn ta: “Nếu nàng ta chết, ta lấy mạng ta trả cho người, không được à?! Ta và con của ta cũng sẽ chết theo nàng ta!”, nàng cảm thấy vô cùng bất lực: “Nhưng bây giờ người không thể làm thế...”

Nàng trốn dưới mái hiên, ý lạnh thấu xương.

Nhưng Tần Như Lương không buông tha cho nàng.

“Tần Như Lương, người không thể lấy oán báo ân như thế được, ta đã cứu mạng người, trị thương cho người...”

Thân thể nàng dán vào tường, cố gắng lui về sau.

Nhưng nàng không thể ngăn cản nổi, Tần Như Lương đã vươn tay ra phía bụng của nàng.

“Tần Như Lương, đừng để ta cảm thấy hối hận vì bản thân đã từng cứu người...”

“Tĩnh Nguyệt, ta xin lỗi”.

Tay của hắn ta đã dán về phía Thẩm Nguyệt, nàng phản ứng lại theo bản năng, nắm lấy cây trâm, liều mạng đâm vào bàn tay trần ngập tội ác kia của Tần Như Lương, hận không thể đâm thủng hắn ta, đâm hắn ta thành con nhím, khiến hắn ta đầm đìa máu me, thủng trăm ngàn lỗ như mình!

Nàng đúng là đã làm thế, nhưng Tần Như Lương giống như không hề biết đau.

Cây trâm xuyên qua toàn bộ mu bàn tay của hắn ta, không biết đã đâm biết bao nhiêu lần, máu tươi tung tóe.

Nhưng không cách nào ngăn nổi bàn tay trần đầy nội lực và sức mạnh của hắn ta hướng về phía bụng đang nhô cao của nàng, sau đó hắn ta dần đè tay xuống.

Lúc ấy, Thẩm Nguyệt cơ hồ cho là hồn phách của mình cũng bị gạt ra khỏi cơ thể.

Phần bụng vốn chỉ đang chịu kinh hải vì lạnh bỗng nhiên dấy lên cơn sóng thần, tạo thành vòng xoáy thủy triều không ngừng nhấn chìm.

Nàng cảm thấy đau đớn không gì sánh kịp.

Nàng vẫn cho là bản thân chỉ cần không có đò vật mình yêu mến thì người khác sẽ không thể tước đoạt thứ gì từ mình.

Nhưng nàng đã sai.

Đứa bé nàng quý trọng nhất trong bụng cũng sắp bị Tần Như Lương chiếm mất!

Thẩm Nguyệt không quan tâm cha đứa bé là ai, đã lâu như vậy, nàng ngày ngày nuôi dưỡng đứa bé, đã sớm coi nó như một phần không thể thiếu trong sinh mệnh của mình.

Nhưng cánh tay vô tình của Tần Như Lương mạnh mẽ kéo ra, bắt hai mẹ con nàng phải chia ly!

Thẩm Nguyệt lò mò cảm thấy sự đau đớn này còn hung ác hơn cả tách gân ra khỏi da, tách thịt ra khỏi máu!

“Tần Như Lương, ngươi là đò vô lương tâm... lòng lang dạ sói...”

Thẩm Nguyệt thở dốc, tốn rất nhiều sức, nàng chỉ cảm thấy bụng đau đến cực hạn, sau đó có cảm giác ẩm ướt.

Nàng choáng váng, thở hỗn hển thật mạnh, móng tay vì đau đớn mà gắt gao móc vào đất, vụn vụn như sắp biến hình.

Tần Như Lương thấy vết máu ướt đẫm dưới váy nàng thì mới tỉnh táo lại, đảo lui về sau hai bước.

Thân thể nàng chậm rãi trượt xuống mặt đất theo tường.

Nàng hét to một tiếng như thú mẹ.

Sau đó thì khóc lên đau đớn.

Đông tở chiều đến gương mặt tái nhợt của nàng, hốc mắt Tầٰn Như Lương cay cay, quay người đi ra ngoài, nói: “Chờ đó, ta đi gọi bà đỡ”.

Nàng ở phía sau hần ta, khóc lóc: “Sao lúc ấy ta lại muốn cứu người kia chứ, sao ta không nhìn người chết luôn đi... Sao người lại lấy đi con của ta... Thẳm Nguyệt ta không nợ người cái gì!”

Tầٰn Như Lương chưa bao giờ thấy Thẳm Nguyệt khóc như vậy.

Hần ta cho là nàng rất kiên cường.

Vì nàng luôn luôn kiên cường như vậy.

Cho dù có để đưa con của nàng sinh sớm một chút thì nàng cũng có thể chịu được..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 132: 132: Quyết Tâm

Nhưng trên đường quay về, hắn ta có hỏi đại phu, đại phu nói nếu chưa đủ tháng mà bị ép sinh thì sẽ có nguy hiểm đến tính mạng, sau này sinh ra sẽ ốm bệnh cả đời, hoặc khó xinh... tóm lại là có rất nhiều khả năng.

Tần Như Lương không nhớ ban nãy bản thân dùng bao nhiêu sức lực.

Hắn ta chỉ nhớ được rằng Thâm Nguyệt chảy máu không ngừng.

Đây là lần đầu tiên hắn ta thấy Thâm Nguyệt khóc như vậy, hắn ta tận mắt nhìn thấy Thâm Nguyệt thất vọng vì bản thân.

Hắn ta cảm thấy trái tim của mình cũng bị bóp chặt theo.

Chẳng lẽ hắn ta đã... làm sai rồi sao?

Mưa to không ngừng, đến chiều tối vẫn không tạnh.

Ngọc Nghiên chỉ đưa đờ đến cho Liên Thanh Châu, nhờ Liên Thanh Châu nghĩ cách tìm thuốc giải, không ngờ khi quay về thì trời lại mưa nên ở lại chỗ Liên Thanh Châu trú mưa một lúc.

Chẳng ngờ khi nàng ta quay lại thì Trì Xuân Uyển đã nảy sinh biến hóa long trời lở đất.

Mà Triệu thị cứ tưởng rằng Tần Như Lương và Thâm Nguyệt sẽ nói chuyện vui vẻ nên bà ta cố gắng kéo dài thời gian, nhưng lại bỏ lỡ lúc Thâm Nguyệt yếu đuối và cần sự giúp đỡ nhất.

Thâm Nguyệt rơi vào hôn mê, không biết bản thân đã vượt qua thế nào.

Trong lúc mơ hồ, bên tai toàn là tiếng người huyên náo.

Nàng mở ra cặp mắt vô thần, không thể nhìn rõ thứ gì, chỉ thấy rất nhiều bóng người lóe lên trước mắt nàng, khiến nàng choáng váng.

Ngọc Nghiên quỳ dưới đất, nắm chặt tay nàng, khóc nhè mắt, hét lên: “Công chúa! Công chúa mau tỉnh đi ạ!”

Đám bà đỡ bên cạnh lo lắng nói: “Công chúa, lúc này không thể ngủ được! Người phải dùng sức! Nếu không đưa bé sẽ không chui ra được, người và đứa bé sẽ đều gặp nguy hiểm!”

“Công chúa! Nô tỳ xin người, xin người hãy dùng sức!”

Cả người Thăm Nguyệt là m òhôi, lúc nóng lúc lạnh, tư duy của nàng không rõ ràng, tuy rằng nghe được nhưng lại không thể xoay chuyển nổi đi ùu gì.

Cho đến khi Ngọc Nghiên cắn răng, lau nước mắt trên mặt, sau đó đánh một cái vào mặt Thăm Nguyệt.

Cả căn phòng yên lặng như tờ.

Thăm Nguyệt ngơ ngác nhìn Ngọc Nghiên, ánh mắt vô h ãn lúc này mới nhìn thấy bóng dáng của Ngọc Nghiên.

Ngọc Nghiên đỏ bừng mắt nói với Thăm Nguyệt: “Công chúa, nếu người không cố gắng lên thì đứa bé sẽ chết đấy! Người sẽ khó sinh mà chết! Không lẽ công chúa muốn bản thân chết không minh bạch như vậy sao! Nô tỳ c ãu xin người hãy tỉnh táo lại!”

Cả đ ãu Thăm Nguyệt ong ong, sau đó vẫn tỉnh táo lại, hít vào một hơi.

Sau đó phần bụng của nàng truy ãn đến một cơn đau kịch liệt, nàng hét lên, bắt đ ãu oằn mình dùng sức.

Đám bà đỡ thấy vậy đ ãu thở phào nhẹ nhõm, sau đó không dám thả lỏng mà giúp Thăm Nguyệt sinh con.

Có bà đỡ ở bên liên tục chỉ dẫn Thăm Nguyệt hít thở, sau đó dùng sức.

Cả đ ãu Thăm Nguyệt đ ãy m òhôi, không ngừng thở sâu, cố gắng dùng toàn lực.

Nàng chưa từng sinh con, cho nên cảm thấy bản thân giống như đã đặt một chân vào điện Diêm Vương.

Nhưng nàng không thể khiến con mình chết cùng được.

Hoài thai khổ cực bao nhiêu tháng ròn, nàng nhất định phải sinh nó ra.

Nhất định!

Thẩm Nguyệt nắm chặt tay của Ngọc Nghiên, đôi mắt đen láy kiên cường vô cùng, đó là sự quyết tâm mà một người mẹ nên có nhất.

Trước đó, có lẽ nàng không quá quan tâm, cũng chưa chuẩn bị tốt để làm một người mẹ.

Nàng còn chưa yêu ai mà đến thế giới này lại có một đứa con.

Nhưng bây giờ, đứa bé sắp đi ra khỏi bụng nàng, nàng chưa từng cảm nhận được cảm giác này.

Mặc dù đau đớn vô cùng, nhưng nàng vẫn luôn cố gắng và dũng cảm vượt qua.

Ngọc Nghiên cũng đậy mồm hôi, nhìn mặt Thẩm Nguyệt không chút huyết sắc, cắn rách môi cũng phải nhịn, khiến cả căn phòng ngập mùi máu.

Ngọc Nghiên dùng sức cổ vũ: “Công chúa đừng bỏ cuộc, sắp xong rồi... sắp xong rồi ạ...”

Bà đỡ cũng khích lệ: “Công chúa cố lên, đã nhìn thấy đầu rồi!”

Thẩm Nguyệt cắn răng, cả người như dồn toàn bộ sức lực, chau mày nhíu mặt gào lên, sau đó cả người nàng run rẩy cực độ, mà nước mắt cũng ào ào tuôn ra.

Sau đó, nàng không biết bản thân đã cố gắng thế nào nữa.

Bên tai là tiếng nói của bà đỡ, còn lại đầu trắng xóa.

Nàng đang chiến đấu những phút cuối cùng.

Sau đó, bà đỡ vui mừng hô lên: “Ra ngoài rồi, ra ngoài rồi!”

Thẩm Nguyệt xụi lơ, giống như hết sạch sức, chỉ còn lại cái xác khô.

Nàng không có sức mở nổi mắt để nhìn sang đứa bé.

“Công chúa!”, Ngọc Nghiên kinh hãi hô lên.

Nàng ta sờ vào trán Thẩm Nguyệt, nóng hằm hập.

Mưa tạnh.

Giọt mưa chảy lách tách trong kẽ lá, rơi xuống mái tôn, tạo ra tiếng tí tách.

Mây đen đã tan, hiện ra bầu trời sạch sẽ, bao trùm sắc trời nhàn nhạt.

Ánh hoàng hôn lan ra, mấy sợi sáng màu vàng kim rơi vào nóc nhà màu xám xanh của Trì Xuân Uyển, tỏa sáng lấp lánh trong nước mưa.

Tần Như Lương chờ ở bên ngoài, hắn ta tận mắt thấy mưa tạnh, hoàng hôn sau mưa không ngờ lại đẹp đến thế.

Chính tai hắn ta nghe thấy bà đỡ vui vẻ nói đứa bé đã sinh ra.

Bàn tay luôn ghì chặt trong tay áo bỗng dưng rời lỏng ra, Tần Như Lương thở dài một hơi.

Tần Như Lương không kịp thay đồ khô, lúc này quần áo đã ướt dính cả vào người hắn ta, hắn ta đứng bên ngoài, híp mắt nhìn lên trời.

Một giọt nước mưa từ trên mái hiên nhỏ xuống, vừa vắn rơi vào hốc mắt của hắn ta.

Mi mắt của hắn ta run rẩy.

Hắn ta có thể cứu được Liễu Mi Vũ rồi.

Nhưng hắn ta lờ mờ cảm giác như bản thân đã mất đi thứ gì.

Có lẽ hắn ta đã mất đi từ lâu, chẳng qua là giờ mới tỉnh ngộ, chỉ thấy rất mất mát.

.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 133-134: Là Con Trai - Sốt Cao Không Giảm

133: Là Con Trai

Liễu Mi Vũ trúng độc khó qua, Tầٰn Như Lương bèn thu h ồi tâm trạng phức tạp kia.

Hắn ta không thèm nhìn đứa bé mà chỉ lấy đi nhau thai từ bụng của Thẩm Nguyệt r ấi vôi vàng lấy nhau thay làm thuốc dẫn, chạy đến Phù Dung Uyển.

Thẩm Nguyệt mắc mưa, lúc sinh đã sốt cao không dừng.

Sau khi sinh xong, nàng vẫn sốt cao không giảm, bất tỉnh nhân sự, dùng thuốc vô dụng, nên Ngọc Nghiêٰn chỉ có thể dùng cách của Thẩm Nguyệt dùng với Tầٰn Như Lương lúc trước để chữa trị.

Mặc dù Ngọc Nghiêٰn hận Tầٰn Như Lương không quan tâm sống chết của Thẩm Nguyệt mà một mực ép nàng phải sinh đứa bé ra, sau đó lấy nhau thai của Thẩm Nguyệt đi cứu Liễu Mi Vũ, nhưng nàng ta không quản được nhiều như thế, vì tình hình của Thẩm Nguyệt hiện đang rất tệ.

Triệu thị lau nước mắt, tự trách: “Đều là lỗi của ta, ta tưởng là tướng quân muốn trò chuyện với công chúa thật tốt, không ngờ tướng quân lại nghĩ như thế...”

Ngọc Nghiêٰn lạnh lùng nhìn Triệu thị, nói: “Lúc ta đi, ta luôn miệng dặn dò Triệu mục rằng không được để công chúa ở một mình, nhất định phải để công chúa luôn ở trong tầm mắt của bà, thế mà bà là quên mất! Triệu mục không nhớ chuyện lần trước xảy ra thế nào à? Bà lại yên tâm để công chúa ở chung với hắn ta, bà muốn hại chết công chúa đúng không!”

Triệu thị biết mình đuối lý, thương tâm không thôi: “Ta thật sự không ngờ...”

Ngọc Nghiên nói: “Trên đời này không có ai lòng lang dạ sói, vong ân phụ nghĩa, không bằng súc sinh như cái tên họ T`ân đó!”

Ngày xưa nếu Ngọc Nghiên nói thế thì Triệu thị nhất định sẽ cãi lại, nhưng hôm nay bà ta không nói gì được.

Theo phương pháp dân gian, người phụ nữ có thai sau khi sinh thì phải tìm chỗ để chôn nhau thai.

Bây giờ nhau thai của Th`m Nguyệt bị c`ân đi làm thức ăn cho người khác, vậy có khác gì là ăn thịt người?

Chuyện hung ác như thế mà T`ân Như Lương cũng làm được!

Lúc Th`m Nguyệt tỉnh táo lại thì cả mắt đều đỏ ng`au, cả trời đất như quay cu`ng.

Ngọc Nghiên h`u hạ ở bên, chưa kịp nói gì thì đã không nhận được mà khóc lên.

Th`m Nguyệt khẽ hỏi: “Trai hay gái?”

Đứa bé trong tã giờ đang nằm bên người nàng ngủ, nàng vươn tay là sờ được.

“Công chúa, là con trai”, Ngọc Nghiên cố nói.

Th`m Nguyệt nhắm mắt lại, nói: “Người đi nói với Liên Thanh Châu, là ta sinh con trai”.

“Vâng”.

Bàn tay lạnh như băng của nàng nắm chặt cổ tay của Ngọc Nghiên: “Đừng nói cho h`n biết vì sao ta lại sinh non”.

“Sao lại thế ạ?”, Ngọc Nghiên không phục: “Họ T`ân kia không thương công chúa thì sẽ có người thương chứ!”

“Không nói được...”

Trước khi mê man, Thẩm Nguyệt vẫn nghĩ, rốt cuộc Liên Thanh Châu có phải cha của đứa bé hay không.

Nếu phải, quá trình này đã làm nàng đau đớn lắm rồi, sao còn khiến cha đứa bé phải đau đớn thêm làm gì?

Nếu không phải, vậy đây là chuyện của nàng, việc gì phải cho Liên Thanh Châu biết?

Sau đó, Thẩm Nguyệt không phản ứng nữa, mặc cho Ngọc Nghiên gọi thế nào nàng cũng không tỉnh.

Ngọc Nghiên sao còn có thể yên tâm rời khỏi Thẩm Nguyệt, nàng ta chỉ cho một người đến chỗ Liên Thanh Châu truy vấn lời.

Đêm khuya, Liên Thanh Châu lo lắng đến nhà Tô Vũ, nói: “Su phụ, công chúa sinh rồi”.

Tô Vũ chấn động, sau đó cau mày hỏi: “Sao lại sinh? Đã đủ chín tháng đâu mà sinh?”

Liên Thanh Châu cũng không biết, người truy vấn lời đến không nói thêm gì.

Tô Vũ đứng dậy khỏi bàn đọc sách, vô ý đánh rơi cuốn sách.

Sách rơi xuống ghế tán loạn.

Liên Thanh Châu chưa từng thấy Tô Vũ bối rối như thế.

Tô Vũ lầm bầm: “Mặc dù nói tám tháng sinh non, nhưng cũng không phải không thể! nàng ấy đâu có hiếu động đến mức đó, hay là động thai khí!”

Hắn quay đầu nhìn Liên Thanh Châu, lại hỏi: “Nàng vẫn ổn chứ? Đứa bé khỏe không?”

Liên Thanh Châu đáp: “Sự phụ yên tâm, mẹ tròn con vuông, công chúa sinh con trai, nhưng sau sinh công chúa rất yếu, thân thể không khỏe lắm”.

“Là con trai”, Tô Vũ lặp lại lời của Liên Thanh Châu, khoe mắt khê nhếch, giống như đang khở cực nhin cái gì.

Thẩm Nguyệt nào chỉ là không khỏe lắm, nàng hôn mê li ền hai ngày, cứ nóng r ồi lạnh.

Ngọc Nghiên vẫn không rời khỏi nàng một chút, nấu rất nhiều thuốc mới có thể nhét chút ít vào miệng Thẩm Nguyệt, nàng ta không cho phép Triệu thị phục vụ dù chỉ một chút.

Liên Thanh Châu nhanh chóng đưa một vú nuôi tới.

Vú nuôi này thân hình nở nang, to cao, nhìn rất thành thực cẩn thận, bước đi rất nhẹ, g ần như không lên tiếng.

T ần Như Lương không từ chối, li ền cho Liên Thanh Châu đưa vú nuôi vào Trì Xuân Uyển.

Vú nuôi ngoài việc cho đưa bé bú sữa ra thì còn kiêm luôn nhiệm vụ bảo vệ mẹ con Thẩm Nguyệt.

Đây là vú nương đã được Tô Vũ lựa chọn kỹ càng cho Thẩm Nguyệt.

T ần Như Lương lệnh cho quản gia, nếu Liên Thanh Châu muốn vào Trì Xuân Uyển thăm Thẩm Nguyệt và con thì cứ để hẳn vào.

Quản gia hơi nghi ngờ: “Tướng quân, công chúa vừa mới sinh xong mà cho người ngoài vào thì không tốt lắm”.

T ần Như Lương chấp tay, nói khê: “Tình hình của Thẩm Nguyệt không tốt, Liên Thanh Châu là người bạn duy nhất của Thẩm Nguyệt lúc này, hẳn đi thăm lại khiến nàng khỏe lại thì sao?”

Thẩm Nguyệt đã cứu mạng Liễu Mi Vũ, hẳn ta nợ Thẩm Nguyệt.

Vậy để cha đưa bé đến thăm hai mẹ con thì cũng là đi ầu nên làm, chẳng qua hẳn ta lại cảm thấy một loại đau khổ khó nói.

Liên Thanh Châu đến thăm với danh nghĩa bạn bè cũng là đi ầu để hiểu.

Quản gia hiểu được, công chúa bình thường cô độc ít kết bạn, nếu có bạn bè tới thăm thì chắc sẽ rất vui, nói không chừng còn mau khỏe lại.

Thẩm Nguyệt bị thương nặng, không khí trong phủ cũng tr ầu đi nhi ầu.

Quản gia ra ngoài cửa đón Liên Thanh Châu vào trong, nói: “Tướng quân có lệnh, Liên công tử đến thì có thể vào thăm công chúa”.

Liên Thanh Châu hơi sửng sờ.

Lúc trước Tần Như Lương phòng hẳn như phòng ma, sao giờ lại thả cửa thế?

Nhưng Liên Thanh Châu đương nhiên muốn vào thăm Thẩm Nguyệt.

.

134: Sốt Cao Không Giảm

Kết quả lại phát hiện bệnh tình của Thẩm Nguyệt còn nghiêm trọng hơn tưởng tượng, nàng mê man chưa từng tỉnh lại.

Ngọc Nghiên ti ầu tụy vô cùng, thấy Liên Thanh Châu đến thì hai mắt ửng đỏ, cố gắng không khóc thành tiếng.

Lúc này, vú nuôi ôm đưa bé đi ti sữa.

Liên Thanh Châu ng ồi trong phòng một h ồi, cảm thấy rất đau lòng: “Sao cô không nói cho ta biết tình trạng của công chúa?”

“Là công chúa không cho nói”, Ngọc Nghiên trả lời: “Từ sau khi sinh đến giờ, bệnh tình của công chúa cứ như vậy, đại phu đến bao nhiêu lần cũng thế”.

Nếu hôm nay Liên Thanh Châu không tới thì cũng sẽ không biết được tình huống cụ thể ra sao.

Vú nuôi cho bú xong thì đặt đứa bé lại bên cạnh Thẩm Nguyệt.

Liên Thanh Châu cứ cảm thấy là lạ ở đâu đó, vú nuôi lúc này mới bảo: “Sao đứa bé này đói bụng cũng không biết khóc vậy?”

Nếu không phải đứa bé ăn rất hung mãnh thì vú nuôi cũng không biết là nó đang đói.

Hai ngày này đều tìm vú nuôi tạm thời cho bé bú, chắc là không để bé đói nên mới không phát hiện ra.

Nghe vậy, Liên Thanh Châu mới phản ứng lại.

Sở dĩ là lạ là bởi vì không nghe thấy tiếng khóc!

Ngọc Nghiên nói: “Ta cũng không biết vì sao, từ khi sinh ra thì nó không hề khóc, bà đỡ có xách nách hay chân thì nó cũng không khóc”.

Ngọc Nghiên lo lắng trong lòng, chẳng lẽ đây là một đứa câm điếc?

Nhưng nàng ta không nói ra, đứa bé còn nhỏ, đại phu cũng không biết được.

Vú nuôi cũng thử mấy cách muốn cho đứa bé khóc, nói là khóc càng lớn thì càng khỏe, sau này mới khỏe mạnh, sung sức.

Nhưng vú nuôi làm mọi cách mà bé cũng không khóc.

Thậm chí chờ đến khi đứa bé vừa ngủ say, lại gọi nó tỉnh, nó cũng chẳng có tí bất mãn nào, chỉ rũ mắt một chút rồi ngủ tiếp.

Vú nuôi không thể làm gì khác hơn: “Tạm thời chưa có cách, để sau này tính tiếp vậy”.

Liên Thanh Châu không ở lại lâu, liền rời đi.

Vú nuôi và Ngọc Nghiên làm quen với nhau.

Vú nuôi nói: “Ta họ Thôi, sau này cô gọi ta là Thôi nhị nương cũng được”.

Ngọc Nghiên gật đầu: “Ta là Ngọc Nghiên, là nha hoàn thiếp thân của công chúa”.

“Trước khi tới đây, ta đã nghe Liên công tử nói r ồi. Sau này chúng ta cùng nhau chăm sóc cho công chúa và đưa bé, có gì hỗ trợ lẫn nhau”.

Ngọc Nghiên sinh lòng cảm kích.

Thôi thị đến rất đúng lúc, Trì Xuân Uyển đang không có ai dùng được, Ngọc Nghiên không muốn tin tưởng bất kỳ ai trong phủ tướng quân.

Triệu thị muốn giúp nhưng Ngọc Nghiên không cho phép, bà ta chỉ có thể làm chút việc vặt trong viện.

Triệu thị biết rõ chuyện lần này có đến một nửa là do bà ta sợ ý muốn tác hợp hai người. Trong viện có thêm một vú nương nên bà ta cũng yên tâm hơn.

Thôi thị nói với Ngọc Nghiên: “Cô mệt mỗi hai ngày nay r ồi, giao công chúa cho ta đi, cô xuống nghỉ một lúc cho khỏe”.

Ngọc Nghiên liệt kê từng chi tiết những việc phải chăm sóc Thâm Nguyệt hàng ngày cho Thôi thị r ồi lui đi nghỉ ngơi.

Nàng ta đúng là mệt mỗi không chịu nổi, nếu không nghỉ ngơi thì sẽ không thể hầu hạ công chúa được.

Sau khi Liên Thanh Châu rời khỏi phủ tướng quân thì lập tức đến báo cáo tình huống của Thâm Nguyệt cho Tô Vũ.

Sau khi đêm đến, Trì Xuân Uyển yên tĩnh vô cùng.

Tiếng ve s ầu mùa hạ cũng ngưng lại, sau một cơn mưa lớn từ hai ngày trước, trời bắt đầu vào thu.

Bên trong bụi cỏ của hàng rào thỉnh thoảng vang lên tiếng dế kêu.

Ngọc Nghiên quay về phòng nghỉ từ sáng đến tối cũng không tỉnh. Hai ngày hai đêm nàng ta không chớp mắt, nên không tỉnh táo nổi.

Trong phòng còn thắp đèn dầu, Thôi thị tay chân nhanh nhẹn, làm việc rất thỏa đáng, Triệu thị thấy Thôi thị phục vụ Thẩm Nguyệt rất tốt thì yên tâm hơn.

Lúc Thôi thị ra ngoài đổ nước thì thấy Triệu thị không nghỉ ngơi, bèn nói: “Triệu muội về phòng ngủ đi, ta ở đây trông coi cho”.

Triệu thị quan tâm: “Công chúa sao rồi?”

“Công chúa đang ngủ”.

“Có thể cho ta vào thăm không?”

Thôi thị nói: “Chờ công chúa tỉnh rồi nói tiếp đi”.

Triệu thị không còn cách nào khác ngoài việc hệt hẵng quay về

Đêm muộn, Thôi thị nghe thấy âm thanh khẽ khàng ngoài cửa.

Chưa có ai gõ cửa nhưng bà ta đã im lặng bước chân ra cửa phòng, mở cửa ra.

Tô Vũ một thân áo đen, gần như dung hợp vào màn đêm. Ánh lửa lập lòe chiếu sáng bóng hình hắn, rơi vào đôi mắt hẹp dài của hắn.

Trên người hắn mang theo hơi thở mát mẻ của trời thu cùng hạt sương ướt át.

“Đại nhân”, Thôi thị đứng ở bên cạnh, nhường đường cho hắn.

Tô Vũ nhìn thẳng vào phòng, ánh mắt khóa chặt người đang nằm trên giường.

Nàng rất suy yếu, sợi tóc xõa quanh gối, gương mặt gầy gò tái nhợt vì bệnh.

Tô Vũ đi vào, Thôi thị bèn đóng cửa lại.

Hắn phất áo ng ỡ bên giường Thâm Nguyệt, khép mắt nhìn nàng thật lâu rồi mới duỗi tay ra sờ vào mặt nàng.

Trên trán nàng là mồ hôi lạnh, nhưng trán thì ấm nóng.

Thâm Nguyệt đã đỡ sốt, nhưng vẫn còn sốt nhẹ.

Ngón tay sạch sẽ của Tô Vũ lau mồ hôi của nàng, ánh mắt mờ mịt thâm trầm, sóng ngầm mãnh liệt, thấp giọng nói: “Sao nàng lại bị như vậy?”

Thôi thị nói: “Nô tỳ dò xét từ chỗ Triệu mục thì biết, dường như ngày công chúa sinh thì có dính mưa, công chúa sinh đứa bé trong tình trạng sốt cao, suýt thì khó sinh”.

“Là sinh ra trong lúc sốt cao”, Tô Vũ nhẹ giọng nói: “Vậy tại sao nàng lại mắc mưa?”

Thôi thị im lặng nói: “Đại nhân thứ tội, nô tỳ tạm thời mới hỏi thăm được những chuyện này, ngày mai nô tỳ lại nghe ngóng tiếp”.

“Ta muốn biết rõ từng chi tiết”.

“Nô tỳ hiểu”.

Tô Vũ ấm áp c ầm tay Thâm Nguyệt lên, ngón tay khẽ đẽ vào mạch của nàng rồi bỏ ra.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 135: 135: Ôm Miễn Phí

Hắn lấy ra một túi da hươu, bày ra bên giường, trong đó là một bộ ngân châm với kích cỡ khác nhau.

Tô Vũ hơ ngân châm trên ánh nến, chậm rãi châm vào các huyệt vị của Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt bị kích thích cho cả người bốc mồ hôi, sau nửa canh giờ đã mồ hôi đầm đìa.

Hai mày nàng nhú chặt, thỉnh thoảng lại chau mày, đôi môi tái nhợt thỉnh thoảng mấp máy như đang nói mơ.

Tô Vũ cúi người, nghiêng tai lắng nghe, mãi mới nghe được một câu khó khăn: “Người không thể làm như vậy!”

Mắt Tô Vũ sầm lại, không nói không rằng.

Nàng đổ mồ hôi khắp người, nhìn ngày càng mỏng manh, Tô Vũ cất ngân châm đi, đứng dậy nói: “Thay quần áo khác cho nàng”.

Thôi thị thay đồ cho Thẩm Nguyệt, Tô Vũ đứng ở bên cửa sổ, quay lưng lại.

Cửa sổ đã bị đóng lại, nhìn qua ô cửa chỉ thấy màn đêm đen tối.

Thôi thị lấy nước ấm lau người cho Thẩm Nguyệt, sau đó mặc vào bộ áo ngủ mềm mại rồi lui về sau.

Nhiệt độ cơ thể nàng đã giảm, cũng không sốt nữa, lông mày khẽ giãn ra, không còn nhăn chặt như cũ nữa.

Tô Vũ nhìn đứa bé trong tã, ngũ quan nhăn nhúm, hai mẹ con nằm ngủ cùng một chỗ, tư thế ngủ y hệt nhau.

Nghe Liên Thanh Châu nói, đứa bé này từ khi sinh ra đến giờ còn không khóc tí nào.

Tô Vũ thấy đứa bé còn yên tĩnh hơn tưởng tượng.

“Vậy cũng tốt”, Tô Vũ khom người xuống, khẽ đụng vào gương mặt đứa bé: “Đỡ quấy rầy mẹ con nghỉ ngơi”.

Độ ấm trên mặt bé giống như chỉ cần động vào sẽ tan ra.

Làn da mềm mại của đứa bé nóng nính vô cùng.

Đứa bé đang ngủ bỗng nhiên đạp chân, chậm rãi mở mắt.

Đôi mắt nhỏ kia mơ hồ cũng có vẻ dài và hẹp.

Tô Vũ nhíu mày với nó.

Nó rũ mắt, sau đó lại nhắm mắt lại, tiếp tục ngủ, không phản ứng thêm.

Tô Vũ nhìn Thẩm Nguyệt rất lâu.

Hắn nhìn cánh tay đặt ngang bên người của nàng, đường cong ưu mỹ uyển chuyển, sau đó vươn tay nắm ngón tay của nàng, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng.

Thẩm Nguyệt vốn đang thấy lúc nóng lúc lạnh, sau đó thì trở nên bằng phẳng, nàng giống như ngã vào một nơi dịu dàng ấm áp, tìm một tư thế ngủ thoải mái.

Nàng hơi quay đầu, gương mặt nàng có lớp vải thoải mái mềm mại để gối, mùi trầm hương yếu ớt tràn vào lỗ mũi nàng, khiến nàng thấy bình yên.

Vì để nàng ngủ được thoải mái, hắn cố gắng giữ nguyên một tư thế không nhúc nhích, từ nửa đêm đến gần sáng.

Lúc Tô Vũ đi thì nến đã cháy hết, chỉ còn lại vết sáp nến.

Hôm sau Ngọc Nghiên dậy rất sớm, sau khi ngủ một ngày, tinh thần nàng ta vô cùng sáng khoái.

Trời chưa sáng lắm, nàng ta vào phòng Thâm Nguyệt, thấy hai mẹ con đang ngủ thì giờ tay sờ vào trán Thâm Nguyệt, nhiệt độ đã bình thường, nên mừng vô cùng.

Cả sáng đến trưa, Ngọc Nghiên và Thôi thị cùng nhau bận bịu.

Lúc Ngọc Nghiên chăm sóc Thâm Nguyệt thì Thôi thị cho đưa bé bú sữa.

Thôi thị muốn để đưa bé khóc lên nhưng vẫn không được.

Buổi chiều Thôi thị rảnh rỗi bèn ra khỏi Trì Xuân Uyển làm quen với phủ tướng quân, thuận tiện nghe ngóng chuyện mấy ngày nay.

Thôi thị rất biết cách gợi chuyện, cho dù gặp phải nha hoàn kín miệng vẫn có thể khơi ra được.

Ban ngày Thâm Nguyệt có tỉnh lại một lần, sau đó uống hết một bát thuốc.

Nhưng tinh thần nàng vẫn uể oải như cũ, mê man không dứt, đến đêm thì ngủ.

Cứ đi đều dưỡng khoảng hai, ba ngày như thế, tình trạng của Thâm Nguyệt cuối cùng cũng trở nên đỡ hơn.

Ngọc Nghiên và Thôi thị chia việc cho nhau, Ngọc Nghiên ban ngày phụ trách nhiều hơn, tối thì Thôi thị gác đêm.

Dù sao ban đêm đưa bé cũng cần bú sữa, có Thôi thị thì tiện hơn.

Lúc nửa đêm, dưới ánh nến trong phòng.

Thâm Nguyệt yếu ớt lặng lẽ mở mắt, thấy mình đang nằm trong ngực một người đàn ông.

Nàng có phản ứng giống hệt con trai mình, lại chậm rãi buông thõng mắt.

Một lúc lâu sau, nàng khàn khàn nói: “Tô Vũ à?”

Tô Vũ gác cằm lên trán của nàng, khẽ khàng đáp: “Ừ”.

Cả người nàng vô lực, lười biếng ngoẹo đầu, áo hần dán vào mặt nàng, rất thoải mái, nên nàng cũng kệ.

Nàng có lúc ngủ mê man, nhưng mỗi tối đều cảm nhận được có người đến gian phòng của nàng và ôm nàng như vậy.

Cho nên tối nào nàng cũng ngủ được mùi trăn hương nhàn nhạt.

Mùi trăn hương và khí tức của hần dung hợp lại, ngoài Tô Vũ ra thì trên đời này không có một ai có mùi này nữa.

“Sao người lại lên đi vào phòng ta vậy?”

“Vì ta nghe Liên Thanh Châu nói thân thể cô không ổn, ta đến chữa bệnh cho cô, nếu chỉ nhờ đám lang băm kia thì bao giờ mới khỏi nổi”.

Thẩm Nguyệt nhếch mép, yếu ớt nói: “Thế sao người lại muốn ôm ta?”

“Ban nãy cô than lạnh, ta cho cô ôm miễn phí”.

“Đêm nào ta cũng lạnh hả?”

“Cũng không hẳn, thỉnh thoảng cô sẽ thấy lạnh, nên ta sẽ cho cô ôm ta một xíu”.

“!”

Thẩm Nguyệt không có sức để cãi nhau với hần, nên chỉ lặng yên dựa vào hần, cảm thấy chút ít yên bình.

Nàng giống như cảm thấy màn đêm bên ngoài cửa sổ lạnh như nước, cũng cảm nhận được tiếng trời thu.

Đó là thời gian đang làm loạn.

Tô Vũ tưởng là Thâm Nguyệt đang ngủ, bèn dùng ngón tay thon dài khẽ vuốt tóc mai bên tai nàng.

Động tác của hắn dịu dàng, lòng bàn tay vuốt ve sợi tóc khiến nàng hơi ngứa.

Thâm Nguyệt khẽ lắc đầu, chui vào ngực hắn, nói: “Ta đột nhiên thấy hơi lạnh nè”.

.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 136-137: Người Còn Độc Thân Sao - Ta Không Làm Gì Cả

136: Người Còn Độc Thân Sao

Ngón tay Tô Vũ cứng lại trong giây lát, sau đó hấn thu chặt khuỷu tay, ôm nàng gắt gao thêm hai phần.

Đây là cảm giác khi vừa thức dậy liền có một người mà bạn có thể dựa dẫm vào.

“Tô Vũ, người độc thân à?”

Tô Vũ rử mi che giấu ánh sáng trong mắt, nhẹ giọng đáp: “Chưa từng cưới vợ lập gia đình, cũng chưa từng cùng bất kỳ người nào thề non hẹn biển, đến nay vẫn một mình, do đó người không cần phải lo lắng chúng ta thân thiết quá mức dẫn tới sự ghen tị của những người khác”.

Thẩm Nguyệt nhắm mắt lại, khóe miệng hơi cong đáp: “Như vậy cực tốt, đỡ phải rơi vào trường hợp ta mượn lòng ngực người tựa một hồi, lúc sau lại có người âm ỉ tới tận phủ tướng quân sẽ rất khó coi”.

“A Nguyệt, có muốn nhìn con trai không?”

Thẩm Nguyệt cố hết sức gượng dậy, đáp: “Vừa hay y thuật của người cao siêu, người giúp ta nhìn con trai ta xem, sao thằng bé lại không khóc?”

Hóa ra mấy ngày nay tuy rằng Thẩm Nguyệt đã ngủ thiếp đi nhưng nàng vẫn có thể nghe thấy cuộc trò chuyện hàng ngày giữa Thôi Thị và Ngọc Nghiên.

Nàng lúc đó cũng chỉ có thể lo lắng suông.

Lần đầu tiên Thẩm Nguyệt nghiêm túc quan sát đứa bé nằm trong tã lót này.

Thằng nhỏ nhắm chặt hai mắt, không thèm quan tâm tới ai.

Thẩm Nguyệt nhìn bé, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua chiếc mũi nhỏ tới đôi mắt của bé rồi bất giác bật cười.

Chỉ cần có thể thấy bé bình an tất cả những giày vò mà nàng phải gánh chịu trước đây đều đáng giá.

Khi đôi mắt Thẩm Nguyệt đong đầy dịu dàng dõi theo đứa bé, Tô Vũ cũng đang nhìn nàng thật sâu.

Tô Vũ nói: “Thằng bé vẫn còn nhỏ, tạm thời nhìn không ra có gì bất thường, ngày sau từ từ quan sát thôi”.

“Lỡ như thằng bé sinh ra có bệnh gì đó không được chữa trị kịp thời thì phải làm sao?”

“!.

Không khóc chưa chắc đã là có bệnh, đứa bé còn quá nhỏ, không thể dùng thuốc được”.

Thẩm Nguyệt không còn cách nào khác đành từ bỏ, sau khi chơi đùa với chân tay bé con một hồi tinh thần của nàng rõ ràng tốt hơn nhiều, nàng liếc mắt nhìn Tô Vũ hỏi: “Người có phải là nên rời đi rồi không?”

Tô Vũ mỉm cười: “Ta vốn còn muốn ng ồi thêm một lát”.

“Người không sợ tối nào cũng chạy tới phủ tướng quân sẽ bị người khác phát hiện và cho rằng chúng ta đang yêu đương vụng trộm sao?”

Tô Vũ đáp: “Cùng lắm thì ta chịu trách nhiệm với cô là được”.

Ngoài miệng nói vậy nhưng Tô Vũ vẫn đứng dậy chuẩn bị rời đi, trước khi đi còn nói: “Nghỉ ngơi cho tốt đi”.

Thẩm Nguyệt nhìn theo bóng lưng h ắn bước ra khỏi phòng.

H ắn nhàn nhã thong thả, bước chân không nhanh không chậm, giống như đang ra vào ngôi nhà của chính mình, hoàn toàn không có chút dấu

hiệu của có tật giật mình.

Thôi Thị tiến Tô Vũ ra ngoài.

Đến cổng ngoài viện bà ta hạ giọng nói: “Đại nhân, nô tì có nghe ngóng được vài chuyện, nhị phu nhân của phủ tướng quân bị bệnh nặng, đại phu nói rằng cần phải có nhau thai làm thuốc dẫn, vào ngày công chúa trở dạ, nhau thai liền bị tướng quân lấy đi cho nhị phu nhân chữa bệnh r ấ”.

Ngày thứ hai, Ngọc Nghiên đến hầu hạ từ sớm, ân cần hỏi: "Công chúa, hôm nay người có cảm thấy tốt hơn chút nào không?"

Thẩm Nguyệt nhìn Ngọc Nghiên đáp: “Mấy ngày nay vất vả cho người r ấ”.

Ngọc Nghiên nhìn vẻ mặt ốm yếu của công chúa nhà mình, cổ họng chột nghẹn ngào, nàng ta cố nén chua xót chỉ cố gượng cười đáp: “Chỉ cần công chúa có thể tỉnh lại, nô tỳ sẵn sàng làm bất cứ việc gì”.

Nói xong nàng ta liền quay lưng, vội gạt lệ nơi khóe mắt, sau đó lại bắt đầu dài dòng: “Công chúa, một lát nữa nô tỳ sẽ hầu hạ người tắm rửa, bữa sáng nô tỳ cũng chuẩn bị xong r ấ”.

Có lẽ buổi sáng nô tỳ sẽ bận rộn một hồi nên không theo hầu bên cạnh người được, công chúa có gì cần căn dặn cứ kêu nhị nương, nhị nương là người Liên công tử phái tới”.

Thẩm Nguyệt gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Thời tiết vào thu bên ngoài trong trẻo và tươi mát, mới sáng sớm đã trải đầy nắng vàng ban mai, là một ngày nắng đẹp.

Chỉ là Thẩm Nguyệt đang trong thời gian ở cũ, lại vừa hồi phục sau cơn bệnh nặng, không thể ra ngoài vận động, ngay cả cửa sổ cũng không thể mở quá lớn.

Ngọc Nghiện h ậ̀u hạ Thặ̉m Nguyệ̣t dùng bự̃a sáng, lại uộ́ng thuộ́c xong li ệ̀n địu nạ̀ng trợ̉ lại giượ̀ng nghịngoi.

Thặ̉m Nguyệ̣t một lòng một dạ̣ trêu chọ̣c đự́a con trai mớị sinh, cụ̃ng không cọ́ thờị gian chụ́ ỵ́ nhi ệ̀u tớị Ngọc Nghiện.

Vào lúc̣ nàỵ tay áọ Ngọc Nghiện kẹp̣ chặṭ thự́ gị̀ đọ́ r ậ̃i vôị vôị vàng vàng rạ khỏị Trì Xuận Uyện.

Nạ̀ng ta xuyện qua vượ̀n hoa, sạ̉i chậ̀n đị thẳng̣ tớị Phụ̀ Dung Uyện.

Chậ́t đọ̣c trong ngượ̀i Liệ̉u Mi Vụ̃ bậ̣y giộ̀ đạ̃ đượ̣c giảị vị̀ vậ̣y thậ̀n thệ̉ vậ̃n còn rậ́t yếụ ớt, chụ̉ yếụ nằṃ trên giượ̀ng đượ̃ng bệ̣nh.

Nhau thậ̣i l ậ̀n trượ́c cụ̉a Thặ̉m Nguyệ̣t đượ̣c đẹ̃m tớị đẹ̃ làm thuộ́c dẫṇ cho nạ̀ng ta cụ̃ng chị̉ ậ́n đượ̣c một ph ậ̀n nhọ̉, sộ́ còn lạị mỗị ngàỵ đậ̀u dùng̣ một ph ậ̀n riệng biệ̣t đẹ̃ h ậ̀n canh b ậ̃i bộ̃ thậ̀n thệ̉.

Đạ̣i phụ đọ́ nóị rặ̀ng nạ̀ng ta c ậ̀n phảị sự̉ dụ̣ng nhậ̣u thậ̣i nàỵ đẹ̃ phục̣ h ậ̀i nguyện khị́.

Do đọ́ Liệ̉u Mi Vụ̃ yện tâṃ thoạ̉i mạ́i ậ́n nọ́.

Chị̉ c ậ̀n nhợ́ tớị thự́ mạ̀ mình ậ́n lạ̀ một miệ́ng thậ̣t rơị xuộ́ng tự̀ trên ngượ̀i Thặ̉m Nguyệ̣t nạ̀ng ta li ệ̀n đặ̣c biệ̣t cảṃ thậ́y ngon miệ̣ng.

Thự̣c ra đẹ̃ h ậ̀a giảị loạ̣i đọ̣c Thiện H ậ̀u nàỵ căṇ bảṇ không c ậ̀n dùng̣ tớị cáị gọ̣i lạ̀ phượng thuộ́c, cậ̀ng không c ậ̀n sự̉ dụ̣ng nhậ̣u thậ̣i làṃ thuộ́c dẫṇ.

Đọ́ chặ̉ng qua lạ̀ cáị cợ́ mạ̀ Liệ̉u Mi Vụ̃ đạ̃ cụ̀ng tệ̀n đạ̣i phụ kia chượ̀n bị̣ tự̀ sợ́m.

Thuộ́c đọ̣c lạ̀ do Liệ̉u Thiện H ậ̣c đự́a cho nạ̀ng ta, trong taỵ hặ́n đượ̀ng nhiện cụ̃ng cọ́ thuộ́c giảị.

Liệ̉u Mi Vụ̃ kêụ Liệ̉u Thiện H ậ̣c hạ̣ vàọ ngượ̀i nạ̀ng ta mộṭ lượ̣ng đọ̣c nhọ̉, cụ̃ng không đụ̉ lập̣ tự́c khiệ́n nạ̀ng ta tự̉ vong.

Trong tay nàng ta có thuốc giải, Liễu Thiên Hạc cũng để lại một phần chất độc đó để nàng ta phòng thân, nàng ta có thể khiến bản thân trúng độc bất cứ lúc nào, cũng có thể tự giải độc mọi lúc.

Cứ nhiều lần lặp lại như vậy mới có thể duy trì trạng thái trúng độc và buộc Tần Như Lương phải tìm kiếm thuốc giải khắp nơi để cứu bản thân.

Chỉ cần dồn ép Tần Như Lương đến một bước đường nhất định, lại sai khiến đại phu nói ra việc lấy nhau thai làm thuốc dẫn, hẳn sẽ không tiếc giá nào để tìm được.

Nhưng nhau thai của phụ nữ mang thai là vật cấm kỵ, há có thể dễ dàng giao cho người khác như vậy.

Cho dù Tần Như Lương lấy nghìn vàng thu mua thì thứ đó cũng hiếm có khó gặp vô cùng.

Dưới cơn cùn quẫn, Tần Như Lương liên nhớ tới trong nhà còn có một bà bầu sắp sinh, chính là Thẩm Nguyệt.

Chỉ cần loại cái thai trong bụng của Thẩm Nguyệt liên có thể đạt được thuốc dẫn.

Cứ như vậy từng bước nối tiếp chặt chẽ, kế hoạch này không chỉ có thể thả Liễu Thiên Hạc, tháo gỡ hiềm nghi cho bản thân nàng ta mà còn có thể dùng nó để cướp đi tính mạng của đứa con trong bụng Thẩm Nguyệt, có sao lại không làm?

Quả là một mũi tên trúng ba con nhạn!

Bởi vậy Liễu Mi Vũ mạo hiểm đánh cược một phen, tự dồn bản thân vào hiểm cảnh để tái sinh, cuối cùng nàng ta cũng thắng cược.

Nhưng nàng ta có nằm mơ cũng không ngờ tới cuối cùng Thẩm Nguyệt không những không gặp bất trắc mà còn thuận lợi sinh ra đứa bé.

137: Ta Không Làm Gì Cả

Khi Hương Lăng đang cẩn thận đút cho nàng ta từng thìa canh, nàng ta không kìm được thốt lên: “Tại sao lần nào nàng ta cũng có thể gặp dữ hóa lành? Với cái thai hơn tám tháng bị tướng quân ép tới không thể không sinh non đó, ta vốn còn tưởng rằng lần này nàng ta sẽ phải đi gặp Diêm Vương không còn nghi ngờ, đứa trẻ trong bụng cũng chắc chắn không giữ lại được, chẳng ngờ đứa nhỏ được cứu mà cô ta cũng vẫn còn sống!”

Hương Lăng thoáng ngập ngừng rồi nói: “Nô tỳ nghe nói mấy ngày nay công chúa bệnh nặng chưa từng tỉnh lại”.

“Bệnh chết mới tốt, tướng quân khỏi phải từ sáng tới tối đầu nhớ nhưng tới nàng ta”.

Nàng ta sao có thể không nhìn ra được Tần Như Lương vài ngày nay tuy người đâu ở trong viện của nàng ta nhưng tinh thần luôn lơ đãng, quan tâm tới Thâm Nguyệt hơn bao giờ hết.

Là vì cảm giác thiếu nợ sao? Hay còn vì nguyên nhân nào khác?

Lúc này trong viện cũng truyền đến tiếng bước chân, Hương Lăng còn chưa kịp mở cửa thì đã bất ngờ có người từ bên ngoài xông vào.

Liễu Mi Vũ nâng mắt nhìn lên, chỉ thấy đứng ngược chiều ánh sáng ở khung cửa chính là Ngọc Nghiên.

Gương mặt xinh đẹp của Liễu Mi Vũ thoát thay đổi, quát lên: “Lá gan của thứ tiện tỳ nhà ngươi đúng là lớn lắm!”

Ngọc Nghiên có thể một mình tới đây sau lưng Thâm Nguyệt đương nhiên là táo bạo.

Thấy Liễu Mi Vũ đã uống hết một nửa bát canh, trong nôi còn đang đun sôi thứ gì đó, khoảng thời gian này nàng ta vẫn ngày ngày chạy tới phòng bếp làm sao có thể không biết đó là nhau thai của công chúa nhà mình đây?

Chỉ cần nghĩ đến đi đầu đó, trong lòng Ngọc Nghiên liền nhỏ máu.

Khi Thâm Nguyệt còn đang đau ốm, Ngọc Nghiên không rảnh để tính toán chuyện này chỉ có thể liều mạng nhẫn nhịn.

Hiện tại Thâm Nguyệt đã tỉnh, bên cạnh lại có Thôi thị săn sóc, nàng ta còn lo sợ cái gì?

Nàng muốn dùng cảm thay công chúa đến đòi nợ!

Ngọc Nghiên đỏ hồng hai mắt nhìn Liễu Mi Vũ chòng chọc: “Ăn thịt của người khác, uống máu của người khác, người rất vui vẻ có phải không?”

Liễu Mi Vũ đáp: “Là công chúa kêu người tới đây sao? Ta nghe nói công chúa đổ bệnh rồi, vừa hay ta cũng vẫn nằm trên giường suốt, còn chưa kịp tới cảm ơn công chúa. Nếu không phải nhờ nhau thai của nàng, ta cũng không thể giải được độc trong người”.

Ngọc Nghiên nhìn chằm chằm Liễu Mi Vũ: “Trái tim của người đúng là còn độc ác hơn cả rắn rết!”

Liễu Mi Vũ bật cười, đắc ý đáp: “Ta có thể làm được gì, khi đó ta hấp hối gần chết, là tướng quân không tiếc bất cứ giá nào cũng phải tìm được thuốc dẫn cho ta, ta không thể ăn hết nhau thai của công chúa trong một lần, đại phu nói rồi mỗi ngày dùng để hầm dùng không thể tốt hơn”.

“Người không sợ sẽ gặp phải báo ứng sao?”

Liễu Mi Vũ sầm mặt, lạnh lùng nói: “Báo ứng? Ta thì có thể gặp báo ứng gì? Ta từ đầu đến cuối chưa từng làm gì.

Ngọc Nghiên, nếu người còn không đi, ta sẽ kêu người tới đánh đuổi người ra ngoài, sao có thể trong mắt không có tôn ti như vậy, công chúa bình thường dung túng người quen rồi, nhưng ta thì không!”

Thế nhưng Ngọc Nghiện không nhự̃ng không rời đi, nạ̀ng ta ngược lại còn bước vào gian phòng của Liễu Mi Vũ.

Nạ̀ng ta vừa bước đi vừa lấy một con dao găm từ trong tay áo, rút ra vồ dao để lộ một lưỡi dao sắc bén.

Chính là thanh dao găm Thâm Nguyệt vẫn luôn để dưới gối.

Có vũ khí sắc bén trong tay, Ngọc Nghiện chẳng mảy may sợ hãi.

Liễu Mi Vũ cùng Hương Lãng thấy cảnh này sắc mặt lập tức tái nhợt đi hai phần.

Hương Lãng kinh hãi thốt lên: “Ngọc Nghiện người muốn làm gì? Nếu người dám làm hại phu nhân, tướng quân nhất định sẽ không bỏ qua cho người đâu!”

Đôi mắt Ngọc Nghiện lộ ra tia hung tàn: “Ta không hại nạ̀ng ta, ta muốn giết chết nạ̀ng ta!”

Dứt lời, Ngọc Nghiện liền lao thẳng về phía hai người họ.

Trong chớp mắt, Phù Dung Uyện vốn tĩnh lặng vang lên tiếng hét chói tai của phụ nữ.

“Người điên rồi! Bà điên này!”

“Cứu mạng! Cứu mạng! Người đâu mau tới, giết người rồi!”

Vào sáng sớm khắp nơi trong vườn hoa đều có người làm quét dọn tưới nước, nghe thấy tiếng ồn ào liền nhao nhao chạy tới Phù Dung Uyện.

Tần Như Lương lúc này cũng đang trên đường tới Phù Dung Uyện.

Phù Dung Uyện náo loạn tới gà bay chó sủa, làm sao có thể không truyền ra chút động tĩnh nào.

Có nha hoàn đang lén lút theo dõi thấy sự tình không ổn liền cấp tốc chạy về Trì Xuân Uyển mật báo tin tức.

Thẩm Nguyệt vốn còn tưởng rằng Ngọc Nghiên thực sự có chuyện bận rộn, cả buổi sáng đều đã không nhìn thấy bóng dáng nàng ta đâu, lại không ngờ nghe được nha hoàn nói là nàng ta đã tới Phù Dung Uyển gây chuyện rồi.

Ngọc Nghiên mang theo dao muốn giết chết Liễu Mi Vũ.

Sau đó Tần Như Lương kịp thời xuất hiện ngăn chặn lại hành động điên rồ này của nàng ta.

Nếu Trì Xuân Uyển không có người nào tới phân xử, còn không biết Ngọc Nghiên sẽ phải nhận hình phạt như thế nào đây.

Triệu thị cùng Thôi thị đều không muốn làm phiền tới Thẩm Nguyệt, nàng vẫn còn đang ở cũ không thể tùy tiện ra ngoài, nếu bị gió thổi tới cảm lạnh thì thực sự được không bù mất.

Triệu thị kêu Thôi thị tới canh chừng Thẩm Nguyệt, còn bản thân chuẩn bị tới cầu xin Tần Như Lương.

Không nghĩ tới những lời mà nha hoàn kia đến báo lại đều lọt vào tai Thẩm Nguyệt.

Nàng khoác một thân áo ngủ, mặt không cảm xúc đẩy mở cửa phòng rồi hỏi: "Ngọc Nghiên đang ở đâu?"

Nha hoàn lắp bắp đáp: "Ờ... còn ở Phù Dung Uyển chờ xử lý, tướng quân sắp xếp..."

Thấy Thẩm Nguyệt định nhấc chân đi ra ngoài, Triệu thị vội vàng tiến lên ngăn cản: "Công chúa không thể được, người nên nằm giường nghỉ ngơi ở trong phòng, không thể ra ngoài đi lại, bên ngoài gió lớn, coi chừng sau này để lại di chứng".

Thôi thị cũng vội tiếp lời: "Đúng vậy đó công chúa, người vẫn nên trở về phòng trước, để Triệu mụ qua đó trước xem xét tình hình, Triệu mụ là người làm lâu năm trong phủ, bà ấy chắc hẳn xin cho Ngọc Nghiên tin rằng tướng quân sẽ giơ cao đánh khế thôi".

Thâm Nguyệt vẫn quyết định bước ra khỏi cửa, nàng nheo mắt nhìn ánh mặt trời chói chang bên ngoài.

Con người nàng phản phát tia sáng nhưng không hề có nhiệt độ, có chăng chỉ là sự vắng lặng như một tấm kính thủy tinh lạnh băng.

Trước kia vì mang thai đứa nhỏ nên thân thể cũng kìm kềm không tiện nhưng giờ, khi nàng bước chân qua bậc cửa, hít một hơi thật sâu không khí trong lành bên ngoài, tuy rằng sức khỏe còn chưa hoàn toàn hồi phục nhưng lại cảm thấy một loại dễ chịu chưa từng có.

Tuy vậy trái tim nàng lại thoải mái không nổi.

Thâm Nguyệt bước xuống bậc thềm trước cửa, đạp từng bước nói: "Cho dù Ngọc Nghiên không tới đó thì ta cũng sẽ đi".

"Công chúa!"

"Nhị nương, người ở lại trông coi đứa bé", Thâm Nguyệt đứng trước mặt Triệu thị, ánh mắt lạnh nhạt mang theo áp bức mờ ảo nhìn bà ta nói: "Triệu mụ, bà tránh ra".

Triệu thị đùng phải ánh mắt này của Thâm Nguyệt thì khiếp sợ tới sững người, khi bà ta còn đang chìm trong ngờ ngác nàng đã vượt qua bên người.

Triệu thị ngoảnh đầu nhìn bóng lưng của nàng, nói với theo: "Công chúa, người vừa mới sinh xong, còn chưa có thể đi ra ngoài mà!"

Tiếc là Thâm Nguyệt vẫn nhắm mắt làm ngơ.

Nàng đi qua vườn, thẳng tới bên hồ, gió từ hồ thổi tung mái tóc của nàng, góc váy cũng cuốn bay theo gió.

Gió trong cái nắng mùa thu này không hề lạnh, ngược lại còn mang theo mùi ẩm ướt mà ấm áp.

Bước chân Thẩm Nguyệt như bay, khi nàng tới được Phù Dung Uyển, tất cả những người hầu xử lý sự việc thấy nàng đều kinh hãi mà trầm mặc, sau đó dãn dật nhường đường rồi nhanh nhẹn rời khỏi Phù Dung Uyển.

Trong sân khá lộn xộn, dưới nền đất rải rác đầy mảnh vải vụn cùng sợi tóc của phụ nữ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 138: 138: Trả Giá

Có thể thấy cuộc ẩu đả ở đây trước đó dữ dội đến mức nào.

Liễu Mi Vũ và Hương Lăng đều bị thương, lúc này đại phu đang xử lý vết thương cho Liễu Mi Vũ ở trong phòng, Tần Như Lương chấp tay đứng trong viện, sắc mặt u ám.

Ngọc Nghiên đang quỳ trong viện, trên mặt bầm tím, khóe môi sưng lên, trên thân có vết thương, máu thấm ra ngoài, quần áo rách nát.

Nàng ta cúi đầu lặng im không nói.

Trong phòng lại vang lên tiếng khóc oan ức của Liễu Mi Vũ.

Tay Hương Lăng bị con dao găm cắt trúng, sau khi được băng bó qua loa thì nàng ta đã ra cửa.

Hiện giờ con dao đó bị vứt dưới đất, lưỡi dao còn dính máu.

Hương Lăng định đưa đơn thuốc đại phu đưa cho hạ nhân để đi sắc thuốc.

Không ngờ vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Thẩm Nguyệt đang bước vào Phù Dung Uyển, sắc mặt Hương Lăng tái nhợt như nhìn thấy ma, sau đó vội vàng đảo lảo chạy vào phòng nói cho Liễu Mi Vũ.

Tần Như Lương chú ý đến phản ứng của Hương Lăng, xoay thân thì nhìn thấy Thẩm Nguyệt, hấn ta có chút sửng sốt.

Thẩm Nguyệt búi tóc bằng trâm cài màu xanh, khuôn mặt vốn dĩ có vết sẹo vắt ngang nay đã trở nên trắng trẻo mịn màng, không còn dấu vết gì cả.

Nàng đã khôi phục gương mặt Thẩm Nguyệt gốc ngày xưa đã sở hữu

Vẫn thanh lệ nhưng không còn vẻ ngây thơ, ánh mắt sâu thẳm.

Nàng không cần hao tâm tốn sức dán sọc để che giấu nữa, lúc đó làm thế chỉ vì muốn tiện cho bản thân hành động thôi.

Nhưng giờ nàng đã sinh con rồi, từ nay về sau, nàng chỉ cần làm hài lòng bản thân mình thôi.

Đến khi Liễu Mi Vũ được Hương Lăng dìu ra ngoài, nàng ta không dám tin khi thấy ánh mắt Tần Như Lương đang hướng về phía Thẩm Nguyệt, nhìn chằm chằm cả một lúc lâu vẫn không dời mắt đi.

Thẩm Nguyệt nhìn Ngọc Nghiên dưới đất một lúc rồi lại ngẩng đầu lên nhìn Liễu Mi Vũ đứng trước cửa.

Liễu Mi Vũ đảo mắt hai bước, sắc mặt còn khó coi hơn cả Hương Lăng.

Tại sao, tại sao nàng ta đã tốn biết bao công sức mà Thẩm Nguyệt vẫn sống tốt, nhan sắc còn đẹp hơn trước.

Có lẽ trước đây Thẩm Nguyệt luôn tỏ ra mình khờ dại ngu ngốc khiến người khác dễ dàng bỏ qua nhan sắc của mình, nhưng bây giờ Thẩm Nguyệt đã khác hoàn toàn, cả người nàng đều toát lên lý trí và sự tinh táo mà ít ai có thể có.

Thẩm Nguyệt hí mắt nhận ra Liễu Mi Vũ bị thương, nhưng mấy vết thương trên người nàng ta cộng lại không bằng vết thương và sưng tấy trên người Ngọc Nghiên.

Thẩm Nguyệt đi đến cạnh Ngọc Nghiên, Ngọc Nghiên đang rũ đầu, phát hiện bên cạnh xuất hiện một đôi chân thì nàng ta lập tức ngẩng lên, sau khi nhìn thấy Thẩm Nguyệt, nàng ta mấp máy môi nhưng không nói nên lời.

Thẩm Nguyệt hơi cúi người xuống, ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm tỳ nữ nhà mình lên, nhìn kỹ các vết thương trên mặt, ánh mắt toát ra sự lạnh lùng nhưng lại khẽ nói: “Ai làm?”

Ngọc Nghiên ghen hòng, giơ tay lên chỉ vào Liễu Mi Vũ và Hương Lăng.

Thẩm Nguyệt buông cầm nàng ta ra nói: “Đứng lên”.

Ngọc Nghiên cử động hai chân, Tần Như Lương lại nói: “Một con nha đầu mà cũng dám ra tay đánh phu nhân, là nàng ta có lỗi trước, quỳ trong viện cũng là lẽ đương nhiên”.

Thẩm Nguyệt làm như xung quanh không có ai nói: “Đứng lên!”

Tần Như Lương nhìn bóng lưng vừa kiên định vừa kiêu ngạo của nàng, cuối cùng cũng không nói gì.

Ngọc Nghiên đứng dậy, dù cả người đầy thương tích nhưng vẫn đứng thẳng tắp, nuốt nước mắt nói: “Công chúa, là nô tì vô dụng, nô tì đánh không lại bọn họ, không có khả năng đánh chết Liễu thị”.

Thẩm Nguyệt thuận tay lau đi vết bẩn trên người Ngọc Nghiên, lau nước mắt nơi khóe mắt nàng ta nói: “Không sao, có ta ở đây, sẽ không để người khác bắt nạt người”.

Sau đó nàng đi qua bên cạnh Ngọc Nghiên, cúi người nhặt con dao găm lên, nắm chặt trong tay, đi đến chỗ Liễu Mi Vũ.

Liễu Mi Vũ lùi về sau, khóc lóc như mưa vô lực nhìn Tần Như Lương: “Tướng quân...”

Thẩm Nguyệt đi đến trước bậc thềm, Tần Như Lương đi đến chắn trước mặt Thẩm Nguyệt.

Hắn cúi đầu nhìn khuôn mặt gầy gò của nàng, cảm thấy vô cùng phức tạp nói: “Cô không nghỉ ngơi ở trong viện, còn đến đây làm gì?”

Thẩm Nguyệt nhìn thẳng vào Liễu Mi Vũ nói: “Chả lẽ ta chỉ lo nghỉ ngơi trong viện, để các người dễ dàng đánh chết người của ta thế này sao?”

Tần Như Lương nói: “Là Ngọc Nghiên ra tay trước! Ta còn chưa kịp trách tội nàng ta, nếu bây giờ cô muốn dẫn nàng ta đi, ta sẽ không truy cứu chuyện lần này”.

Thẩm Nguyệt cầm dao chỉ vào Liễu Mi Vũ bỗng nói với Tần Như Lương: “Người có từng nghĩ người cứu nàng ta thì ta và con của ta có thể sẽ chết không?”

Tần Như Lương nhìn nàng, hồi lâu sau mới nói: “Xin lỗi!”

Thẩm Nguyệt nói với Liễu Mi Vũ: “Cũng may bọn ta mạng lớn vẫn còn sống, nhưng sau này không thể biết được!”, ngừng một chốc nàng lại nói: “Tần Như Lương, người từng nói chỉ cần ta chịu cứu nàng ta thì người đừng ý hết thấy mọi điều kiện, bây giờ người lấy nhau thay của ta làm thuốc dẫn cho nàng ta, dù ta cứu được nàng ta thì còn tính không?”

Tần Như Lương: “Tất nhiên vẫn tính”.

“Nếu ta muốn nàng ta chết! ”

Tần Như Lương nói: “Ta rất biết ơn vì cô đã cứu nàng ấy, nhưng nàng ấy chưa từng làm gì.

Thẩm Nguyệt, cô và con... chẳng phải cũng không có chuyện gì đó sao?”

Thẩm Nguyệt nói: “Chẳng qua là sinh non trước một tháng mà thôi, dù sao bọn ta cũng sẽ không sao, người cũng có thể đạt được thứ người muốn, thế nên đây chính là lý do người mặc kệ tất cả mà đánh vào bụng ta sao?”

Tần Như Lương không còn gì để nói.

“Tốt lắm, bây giờ người không muốn cho ta động vào nàng ta! ”, nàng nghiêng người nhìn chằm chằm Tần Như Lương nói: “Vậy thì cứ để người chịu đi”.

“Người muốn ta trả thế nào?”, chỉ cần là việc hấn ta có thể làm được thì hấn ta đều sẵn lòng bù đắp cho Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt ném con dao găm cho hấn, nói rõ từng chữ: “Tự đâm mình một nhát”.

Liễu Mi Vũ hoảng sợ thốt lên: “Tướng quân, đừng mà!”

Tần Như Lương siết con dao, cúi đầu nhìn lưỡi dao sắc bén đó, sau đó không do dự đâm vào cánh tay mình.

Máu chảy thấm ướt cả áo của hắn ta, lộ ra vết thương rất sâu.

Tần Như Lương mím môi nói: “Nếu một dao này có thể khiến cô không còn cảm hận, ta sẵn lòng chịu”.

Liễu Mi Vũ hoảng sợ hét lên, sắc mặt trắng bệch nói: “Tướng quân!”

Tần Như Lương không nhìn Liễu Mi Vũ một cái nói: “Nàng đừng qua đây, đây là ân oán của ta và nàng ta”.

Thẩm Nguyệt đến gần một bước, giơ tay cầm cán dao trên cánh tay Tần Như Lương.

Tần Như Lương cau mày nhin đau.

Liễu Mi Vũ khiếp sợ mặt mày trắng bệch gào lên: “Thẩm Nguyệt! Người đừng tay cho ta! Không thể làm hại đến tướng quân!”

Liễu Mi Vũ càng gào thét càng như có thể khiến Thẩm Nguyệt dùng sức, ngón tay nàng hơi dùng sức, mũi dao như ma sát vào xương cánh tay của Tần Như Lương, hắn ta phát ra tiếng rên khẽ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 139: 139: Một Cánh Tay

Thẩm Nguyệt nói: “Hận? Muốn hận một người thì trước tiên phải ghi nhớ người đó, người có tư cách gì làm ta hận?”

“Tần Như Lương, chuyện mà Thẩm Nguyệt ta hối hận nhất không phải là ban đầu không rõ trái phải là đã quyết định gả cho người, mà là ta lại nghĩ người có thể là một người tốt”.

Nỗi đau cứ thế lan ra khắp trái tim theo từng câu từng chữ của nàng.

Tần Như Lương thấp giọng nói: “Chắc cô thất vọng lắm”.

Thẩm Nguyệt khẽ cười nói: “Có một chút, bởi vì khi ta nghĩ người có thể là người tốt, ta còn ôm một chút hy vọng.

Ta nghĩ sự bất công và lạnh lùng mà người dành cho ta trước đó chỉ là vì người yêu người khác.

Dù có yêu người khác thì người cũng không nên không phân rõ đúng sai mà đã nghiêng về phía tình yêu của người trước mặt các quan văn võ trong triều chứ.

Hay là người nghĩ ta sẵn lòng cứu người chỉ là vì Triệu mục vất vả cầu xin?

Và vì người thà bị trừng phạt cũng không vu cáo hãm hại ta, vì bảo vệ người phụ nữ người yêu mà quỳ xuống cầu xin giúp đỡ, người ngay thẳng, đường đường chính chính chịu phạt dưới cổng Hàn Vũ, lúc đó ta nghĩ Tần Như Lương người là một người đàn ông”.

Tần Như Lương hít sâu một hơi, ngược mắt lên nhìn nàng, hơi run rẩy.

Nàng nói: “Nhưng chính sự mong đợi ngu ngốc này suýt nữa khiến ta vạn kiếp bất phục”.

Vừa nói tay nàng vừa xoáy mạnh con dao vào da thịt Tần Như Lương, máu nhỏ xuống ướt đẫm cánh tay hắn, chảy dọc theo ngón tay trong áo rồi nhỏ xuống đất.

Tần Như Lương cảm thấy cả cánh tay mình như mất cảm giác.

Giữa hai hàng mày Thẩm Nguyệt lộ ra sự bạo ngược: “Ta vốn nghĩ dù trước đây không vui vẻ gì thì giữa ta và người vẫn có thể hòa thuận, bây giờ xem ra là không thể nữa.

Người chưa từng tin ta dù chỉ một lần, đừng hòng ta tin người dù chỉ một chút.

Người chưa từng thương xót mẹ góa con côی chúng ta thì cũng đừng hòng ta thương hại người và người phụ nữ của người.

Tần Như Lương, con đường sau này, chúng ta cứ chờ mà xem”.

Nói rồi Thẩm Nguyệt bỗng rút dao găm ra, tiện tay quẹt xuống dưới.

Tiếng vải xé nát vang lên, nàng rạch rách áo Tần Như Lương.

Lúc đó Tần Như Lương cảm thấy có lẽ những ngày tháng sau này nàng không thể ôm bất kỳ hy vọng gì với mình nữa.

Cảm giác khổ sở khó nói nên lời bỗng ập đến, hắn ta không biết là tại sao.

Nhưng hắn ta biết mình đã làm sai đi đâu gì.

Tiếng khóc của Liễu Mi Vũ vang vọng bên tai, nàng ta chửi bới Thẩm Nguyệt, thậm chí muốn lao đến cấu xé Thẩm Nguyệt nhưng cuối cùng vẫn sợ con dao trong tay nàng.

Với sự quyết liệt của Thẩm Nguyệt, nếu Liễu Mi Vũ dám đến gần thì nàng chắc chắn sẽ không hề nương tay.

Tần Như Lương không trách nàng, hẳn ta bỗng nhớ đến cảnh tượng nàng gào khóc vô cùng đau xót trong cơn mưa bão ngày đó, rất lâu về sau cũng sẽ không quên được.

Là hẳn ta nợ nàng!

Thế nhưng ngay sau đó, cổ tay Thẩm Nguyệt nhanh như chớp xoay chuyển, sau khi rạch áo của Tần Như Lương, con dao khế khàng xoẹt qua cổ tay hẳn ta.

Lưỡi dao cực kỳ sắc bén, động tác tay của nàng cực nhanh, cánh tay Tần Như Lương đau đến mất cảm giác cũng không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy cổ tay chợt lạnh lẽo.

Tần Như Lương nhú mày, hẳn ta thấy cánh tay mình co giật đến mức vô lực.

Hẳn ta cúi đầu xuống nhìn mới phát hiện trên cổ tay có một vết thương, máu chảy dọc xuống, sắc mặt hẳn ta thay đổi.

Máu nóng hồi bắn lên mặt Thẩm Nguyệt, mắt nàng bị màu máu nhuộm đỏ, nàng không cảm xúc nói: “Người nghĩ ta chỉ cắt áo đứt nghĩa với người thôi sao, đúng là ngây thơ”.

Nàng vừa chuẩn xác vừa dứt khoát cắt vào gân mạch của Tần Như Lương.

Nàng nói: “Lấy tử hà xa của ta đổi lấy một tay của người cũng đáng.

Một trả một, người yên tâm, hôm nay ta phứt một tay của người, từ nay về sau ta sẽ không thấy người nợ ta nữa”.

Tần Như Lương tưởng Thẩm Nguyệt chỉ muốn đâm mình một nhát, không ngờ bây giờ lại cắt đứt gân tay.

Hẳn ta muốn giơ cánh tay lên nhưng nhận ra ngoài cơn đau thì không có bất kỳ phản ứng nào.

Tần Như Lương nắm lấy cổ tay, dù làm cách nào cũng không thể khiến cả cánh tay ngừng run rẩy.

Hắn ta nghiêng răng nói: “Thẩm Nguyệt, cô đúng là độc ác”.

Thẩm Nguyệt quay đầu lại nhìn hắn ta rồi nói: “Độc ác sao? So với người chẳng qua còn kém xa”.

Liễu Mi Vũ điên cuồng đẩy Hương Lăng sang một bên, bất chấp mọi thứ mà lao đến chỗ Thẩm Nguyệt nói: “Người từng nói chỉ đâm chàng ấy một nhát, tại sao lại phải phế tay của chàng! Tại sao người lại làm thế với chàng! Ta liều mạng với người!”

Nhưng nàng ta chưa đến gần thì đã bị Tần Như Lương ôm chặt lại.

Tần Như Lương nói: “Đừng qua đó, nàng chê ta bị một tay chưa đủ sao?”

Liễu Mi Vũ run rẩy, sau đó ngã vào lòng hắn ta gào khóc.

Thẩm Nguyệt nhìn Liễu Mi Vũ đau khổ bật khóc nói: “Quả thật Tần Như Lương rất yêu người, hắn lấy tính mạng đứa con trong bụng ta làm trò đùa chỉ vì cứu người, người nên cảm thấy vui mới đúng”.

Liễu Mi Vũ ngược đôi mắt đầy nước mắt lên, căm hận nhìn nàng.

“Có cảm thấy đau đớn hơn một nhát dao ta đâm vào người người không?”, Thẩm Nguyệt nói: “Đau là phải, đây mới chỉ là bắt đầu”.

“Ta cũng muốn xem tướng quân Tần bị phế đi một tay, sau này làm tướng quân đứng đầu Đại Sở thế nào đây.

Còn Liễu Mi Vũ người, nếu không có Tần Như Lương bảo vệ thì cũng chỉ là một mạng sống rẻ mạt thôi”.

Nàng xoay người rời đi: “Người muốn đấu thì ta sẽ đấu với người đến cùng.

Mi Vũ, ta đợi người tự đến”.

Ổng tay áo của Thâm Nguyệt dính đầy máu, nàng cầm con dao găm trong tay, kéo Ngọc Nghiên còn đang sững sờ từng bước đi ra khỏi Phù Dung Uyển, không ai dám ngăn lại.

Về đến Trì Xuân Uyển, Thôi thị nhìn thấy áo Thâm Nguyệt dính đầy máu, đổi sắc nói: “Công chúa bị thương rồi?”

Thâm Nguyệt cúi đầu làm như không có chuyện gì nhìn góc áo nói: “Không phải máu của ta, nhị nương yên tâm”.

Sau đó Ngọc Nghiên nhếch nhác quỳ xuống đất, nàng ta cảm thấy đau lòng, còn tự tát vào mặt mình.

Thâm Nguyệt quay đầu lại nói: “Ngọc Nghiên, người đang làm gì thế?”

Cuối cùng Ngọc Nghiên không kiềm chế được bật khóc: “Công chúa, là nô tì vô dụng, đầu là lỗi của nô tì... Hôm đó, nếu không phải do nô tì chậm chạp không về thì công chúa sẽ không gặp nguy hiểm... Nô tì muốn trả thù cho công chúa nhưng vẫn nhọc công chúa đến cứu nô tì... Công chúa còn đang ở cử, nếu để lại mầm tai họa thì nô tì khó thoát khỏi tội”.

Thâm Nguyệt lau nước mắt trên gương mặt sưng vù lên nói: “Ngọc Nghiên, lá gan người cũng không nhỏ, bây giờ còn dám lên ta cầm dao ra ngoài đâm người khác rồi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 140-141: Hối Và Hận - Ai Dạy Người Dừng Tử Hà Xa

140: Hối Và Hận

Ngọc Nghiên nói: “Nô tỳ ngày ngày nhìn Hương Lăng bung canh nấu từ nhau thai công chúa đến cho Liễu thị ăn, nô tỳ thấy còn đau đớn hơn ăn thịt mình, nô tỳ không khống chế được...”

“Kết quả người đánh không thắng, ngược lại còn bị các nàng đánh thành thế này”.

“Nô tỳ c ãn dao chém Liễu thị và Hương Lăng mấy phát”.

Ngọc Nghiên ưỡn ngực ngẩng ãu, kiêu ngạo nói ra, nói xong lại tỏ ra hơi nản lòng: “Nhưng nô tỳ quên c ãn vải bố bịt miệng Liễu thị, giọng của nàng ta quá chói tai, quá ãn ã, thu hút những người khác ãn, vậy mới khiến cho nô tỳ thất bại”.

Thãm Nguyệt nói: “Đứng lên ãi”.

“Nô tỳ có tội, không dám đứng lên”, hai mắt Ngọc Nghiên ãm lệ ngóng nhìn Thãm Nguyệt.

“Ta có nói là người sai sao?”.

Thãm Nguyệt nói: “Chuyện hôm ão không trách người, là ta phái người ãn chỗ của Liên Thanh Châu, là mưa to làm chậm trễ bước chân của người, là ý trời!”

“Nhưng nô tỳ còn tát công chúa một cái...”

“Ồ, ta nhớ ra rồi, nếu không phải một cái tát kia của người khiến ta kịp thời tỉnh táo, ta cũng không biết ão là ngày nào ãm nào nữa.

Ta không trách người, đứng dậy thay quần áo cho ta”.

Ngọc Nghiên lau nước mắt, lúc này mới chịu đứng dậy, đi lấy quần áo sạch sẽ thay cho Thẩm Nguyệt.

Ngày đó mưa to, Ngọc Nghiên là bởi nguyên nhân khách quan nên không kịp trở về, nhưng Triệu thị thì không phải như vậy.

Triệu thị là vì để Tần Như Lương và Thẩm Nguyệt ở chung một chỗ nên cố ý rời khỏi Trì Xuân Uyển, rất lâu vẫn không trở về.

Khi đó cho dù Thẩm Nguyệt gọi bà ta như thế nào thì cũng không có ai trả lời.

Rõ ràng vết xe đổ còn đó, mà Triệu thị lại như thể vết sẹo lành là quên đau, suýt tạo ra sai lầm lớn.

Thẩm Nguyệt cũng không xử lý bà ta, nếu bà ta còn muốn ở lại Trì Xuân Uyển thì ở, nếu như không muốn, vậy Thẩm Nguyệt cũng không ép buộc.

Chỉ là chuyện bên người Thẩm Nguyệt sẽ giao cho Ngọc Nghiên và Thôi thị đi làm, sẽ không để cho Triệu thị phụ trách nữa.

Nhất định phải giữ bí mật chuyện Tần Như Lương bị cắt đứt một gân tay với bên ngoài.

Bằng không, Đại Sở sẽ không cần đại tướng quân một tay, mà Dạ Lương thua trận trước đó không lâu vốn đã chẳng yên phận, nếu biết chủ tướng đánh bại bọn họ lúc trước bị tàn phế một tay, chỉ sợ chúng sẽ càng không chịu sống yên.

Khi ấy, đám hạ nhân của phủ tướng quân đều lùi ra canh giữ bên ngoài Phù Dung Uyển, không ai biết rốt cuộc bên trong đã xảy ra chuyện gì, càng không biết hẳn ta bị đứt gân mạch một cánh tay.

Bọn hạ nhân chỉ biết Tần Như Lương bị trúng một đao.

Sau đó viện chủ đổi rất nhiều đại phu để chữa trị vết thương trên cánh tay của Tần Như Lương.

Có đi đâu, đứt gân tay không dễ dàng chữa trị như vậy.

Dù vết thương khép lại, khả năng hoạt động của cánh tay cũng không bằng trước, không thể dùng lực, đối với một người tập võ, như thế đã coi như bị phế.

Cũng may bình thường Tần Như Lương cầm kiếm bằng tay phải, mà hấn ta bị thương ở tay trái nên cũng dễ che giấu tai mắt người đời.

Nhưng nếu so chiêu với người lợi hại, hấn ta chỉ có thể dùng một tay, chẳng những sức chiến đấu giảm xuống nhiều mà còn lập tức lộ ra manh mối.

Đại phu đều bó tay hết cách với gân tay của Tần Như Lương.

Đối với chuyện này, Liễu Mi Vũ vừa đau buồn vừa oán hận.

Nàng ta rất muốn đi tố cáo Thẩm Nguyệt, người phụ nữ lòng dạ độc ác kia lại dám ra tay cắt đứt gân mạch của tướng quân!

Nhưng nếu làm như vậy, e rằng sẽ liên lụy thêm những việc khác, bao gồm chuyện Tần Như Lương làm cho Thẩm Nguyệt sinh non, còn cả độc Tỏa Thiên Hâu kia... thậm chí, như Tần Như Lương đã nói, những kẻ coi hấn ta là địch cũng sẽ nhân cơ hội chèn ép hấn ta.

Liễu Mi Vũ hiểu được lợi và hại trong đó, muốn duy trì tình trạng hiện giờ, không ai được nói ra chuyện này.

Bằng không, Tần Như Lương vừa đổ, sẽ không còn người nào có thể che chở nàng ta.

Liễu Mi Vũ không ngờ cuối cùng Thẩm Nguyệt lại bình yên vô sự, mà cái giá của những chuyện này lại dùng cánh tay của Tần Như Lương để đổi!

Nếu biết trước như thế, nàng ta còn tốn sức diễn màn kịch này hay không?

Nhưng bây giờ hối hận cũng đã muộn rồi.

Liễu Mi Vũ chỉ hận Thẩm Nguyệt, hận không thể khiến nàng chết không có chỗ chôn.

Tất cả những chuyện này đều do chính tay nàng tạo thành!

Tiền đại phu đi rồi, viện chủ trở nên vô cùng vắng vẻ.

Liễu Mi Vũ rưng rưng nước mắt chăm sóc bên cạnh Tần Như Lương, sắc mặt hắn ta uể oải, lẳng lặng nhìn tay trái được băng bó, thử cố gắng nâng lên.

Liễu Mi Vũ chợt nói: “Tướng quân, nhất định sẽ đỡ thôi, đại phu nói bây giờ không thể cố sức, phải chờ từ từ khôi phục”.

Tần Như Lương cười gượng, lắc đầu: “Nàng biết đi đâu này có nghĩa gì không? Có nghĩa là sau này ta sẽ biến thành một kẻ tàn phế”.

Liễu Mi Vũ tựa vào lồng ngực Tần Như Lương khóc sụt sùi, nói: “Tướng quân còn có Mi Vũ, Mi Vũ có chết cũng không rời khỏi tướng quân.

Là công chúa quá độc ác, lại dám ra tay tàn nhẫn với tướng quân như vậy!”

Tần Như Lương nói: “Nàng ta độc ác, ta cũng độc ác.

Hôm đó, vì giải độc cho nàng, ta cũng ép nàng ta đến đường cùng”.

“Tướng quân đang tiếc thương công chúa sao?”.

Tần Như Lương không nhìn thấy biểu cảm của Liễu Mi Vũ, vẻ mặt của nàng ta không buồn thảm như nước mắt của mình, không hề có chút đau khổ nào, trái lại là điên cuồng ghen ghét và hận thù.

Tần Như Lương nói: “Hễ là người có chút lương tri thì sẽ không nhẫn tâm đi làm loại chuyện không có tính người như vậy”.

Nhưng hắn ta lại vì Liễu Mi Vũ, hết lần này đến lần khác phá bỏ ranh giới cuối cùng của mình.

Bây giờ hắn ta bị phế một cánh tay cũng không vô tội.

“Mi Vũ, sau này đừng chọc vào nàng ta nữa, lần sau còn xảy ra chuyện gì, ta không chắc vẫn còn sức lực và khả năng ứng phó”.

Tần Như Lương cũng cảm thấy bất lực vô cùng, hắn ta hiểu rõ Thẩm Nguyệt nên lại nói: “Sau này chỉ cần nàng không chọc vào nàng ta, nàng ta sẽ không đối phó nàng”.

Liễu Mi Vũ nói: “Ta biết rồi”.

Nhưng đó là một cánh tay của Tần Như Lương, cứ bỏ qua như vậy sao.

Nàng ta có thể cam lòng sao?

Nhưng Liễu Mi Vũ không thể tùy tiện hành động, lời nói của Thẩm Nguyệt trong Phù Dung Uyển vẫn còn vang vọng rõ ràng từng chữ bên tai nàng ta.

Nếu tùy tiện chọc vào người phụ nữ điên kia, lần sau nàng sẽ còn ra tay với Tần Như Lương.

Đại phu phụ trách khám và chữa bệnh cho Liễu Mi Vũ rời phủ tướng quân trở về nhà.

Để tránh rắc rối chuyện phiến toái, trong khoảng thời gian này, ông ta đều không đến phủ tướng quân khám chữa bệnh.

Thù lao nên nhận thì ông ta cũng đã lĩnh đủ rồi, dù thế nào đi nữa, những chuyện kia đều không liên quan đến ông ta.

Đêm đó, nhà nhà đóng cửa nghỉ ngơi.

Cảnh đêm yên tĩnh, ánh đèn lò mờ từ trong căn phòng tỏa ra.

Cốc cốc cốc!

Có người gõ cửa nhà đại phu trong hẻm..

141: Ai Dạy Người Dùng Tử Hà Xa

Đại phu c ãm nển đứng trong viện, không vội mở cửa mà cất tiếng hỏi trước: “Ai đó?”

Lời đáp bên ngoài là giọng của một người đàn ông, âm thanh vô cùng dịu dàng dễ chịu: “Nghe nói người chuyên trị bệnh nan y và phức tạp, chỉ cần có tiền thì không từ chối một ai”.

Đại phu tưởng là người tới xem bệnh nên đáp: “Trời đã muộn rồi, có bệnh gì ngày mai tới qu ãy thuốc tìm ta!”

Người bên ngoài cũng không nóng lòng, chậm rãi nói: “Nghe nói người mới giúp nhị phu nhân trong phủ tướng quân giải được chất độc Tỏa Thiên H ãu”.

Đại phu sợ toát mồ hôi, hỏi vọng ra cách một lần cửa: “Người là ai?”

Đối phương đi ãm tĩnh đáp: “Trùng hợp ghê, ta đi ãu chế ra thuốc giải của Tỏa Thiên H ãu, muốn tìm người thử sức”.

Đại phu đáp: “Bổn phận của hành y là chữa bệnh cứu người, so tài thi thố ãể khoe khoang y thuật cao minh là đi ãu cấm kỵ, nếu người muốn luận bàn thi ãấu thì đi tìm người khác đi!”

“Vậy thì ta ãành phải đi tìm T ãn tướng quân so tài kỹ càng một phen”.

Đại phu nghe vậy vội vàng hô lên: “Đợi ãã!”

Ông ta không biết rốt cuộc người ở bên ngoài là ai, có mục đích gì. Chuyện này chẳng có mấy người biết, nếu ãể lọt ãến tai T ãn tướng quân, sự việc bại lộ, vậy thì ông ta sắp gặp họa lớn rồi.

Vì thế đại phu chẳng buồn nghĩ ngợi gì, lập tức đặt cây nến xuống, bước tới mở cửa.

Ánh nến leo lét như có như không tôn lên đường nét của nam tử ngoài cửa, hắc y rộng rãi, dung mạo tuyệt mỹ, dường như hòa cùng làm một với sắc đêm tĩnh lặng.

Đại phu sửng người khi thấy thái độ hần quá ung dung chứ không hề bất ngờ, càng không có ý định quay người rời đi, dường như đã dự đoán được đại phu sẽ nóng lòng mở cửa vậy.

Đại phu hoàn hồn, rõ ràng dung mạo và khí độ của người trước mặt rất tốt, trông có vẻ là một người không tranh không giành với đời, vậy mà lại khiến ông ta cảm thấy hoảng hốt.

Chắc hẳn vì bóng đêm đen ngòm sau lưng người này vẽ thêm chút nhân tố bí ẩn không thể đoán định cho hắn.

Đại phu đột nhiên thấy hối hận, vô thức muốn đóng cửa vào.

Chỉ là không đợi ông ta đóng cửa viện, Tô Vũ đã giơ tay, ống tay áo phiêu diêu, bàn tay trắng nõn như chạm khắc từ ngọc chõng lên khung cửa.

Trông có vẻ nhẹ nhàng nhàn nhã, chỉ cần đẩy nhẹ một cái, nhưng đại phu rất kinh ngạc, bởi vì ông ta dùng hết sức lực cũng không thể đóng cửa lại được nữa.

Tô Vũ đẩy cửa viện vào trong, đại phu loạng choạng lùi về sau vài bước, không cẩn thận làm đổ cây nến trên nền.

Cửa viện nhẹ nhàng mở toang về hai bên khi không còn vật cản, phát ra tiếng “két” khoan thai, như thể hoan nghênh Tô Vũ bước vào.

Tô Vũ nhấc chân, thản nhiên bước vào trong, vừa lễ độ vừa ôn hòa, tiện tay đóng sập hai cánh cửa vào.

Đại phu kinh hãi hỏi: “Người là ai? Rốt cuộc muốn làm gì?”

Tô Vũ cup mắt, đi ầm nhiên liếc nhìn ông ta, trong con người là bầu trời đêm nặng nề. Hắn đi ngang qua ông ta, tới thẳng căn phòng bên trong vẫn còn sáng đèn: “Ta muốn nói với người về chất độc Tỏa Thiên Hài”.

Đại phu không biết kẻ mới đến là ai, cũng không biết rốt cuộc hắn đã biết những gì.

Quay đầu nhìn lại cửa viện đóng chặt, trong một thời khắc nào đó, ông ta từng muốn tháo chạy, nhưng bản thân chỉ có một mình, không đem theo vàng bạc châu báu, tất cả tài sản của nhà vẫn còn ở trong nhà, phải chạy đi như thế đâu thể khiến ông ta cam lòng được.

Bên ngoài đêm đen như mực, ông ta cảm thấy chạy ra, biết gửi thân vào đâu.

Đại phu lại nghĩ, đây là nhà của ông ta, cho dù người này biết được đi đâu gì cũng phải nghĩ cách để hắn im miệng.

Nếu không, sự việc vỡ lở tới chỗ tướng quân, tính mạng của ông ta rất đáng lo ngại.

Thế nên đại phu cố gắng trấn tĩnh, quay người bước từng bước về căn phòng có ánh đèn vàng vọt.

Tô Vũ đứng quay lưng lại với ông ta, bóng lưng hắn kéo dài dưới ánh nến như một bức họa đẹp mắt.

Đại phu hỏi: “Các hạ nửa đêm ghé thăm, chỉ để so tài về thuốc giải Tỏa Thiên Hài?”

Giọng điệu của Tô Vũ rất bình thản: “Người giúp nhị phu nhân của phủ tướng quân giải độc, dùng thứ thuốc giải gì?”

“Các hạ thứ lỗi cho ta không thể nói được. Đây là đi đầu cấm kỵ trong hành y, nếu đi đầu chế loại thuốc gì chữa bệnh gì cũng có thể nói cho kẻ khác, há chẳng phải ai cũng có thể làm đại phu hay sao”.

Tô Vũ không ừ hử gì, giọng nói cực kỳ nhẹ nhàng: “Nghe nói người dùng tử hà xa, là ai dạy người dùng tử hà xa”.

Đại phu cảm thấy miệng đắng lưỡi khô: “Hành y tế thế, phương pháp mà mỗi đại phu dùng có thể khác nhau, nhưng chỉ cần kết quả là tốt... Nhị phu nhân trúng độc được ta giải độc kịp thời, giữ lại tính mạng, chẳng phải được rồi sao? Bất kể người là ai, bây giờ mời người nhanh chóng đi cho, nếu không đừng trách ta không khách sáo!”

Tô Vũ liếc mắt nhìn ông ta: “Người không chịu nói, vậy có thể viết phương thuốc ra cho ta xem thử?”

Đại phu từ chối: “Ta nói rồi, đây là điếu cấm kỵ trong hành y! Người không lấy được đơn thuốc gì ở chỗ ta đâu, thay vì con đường tắt đó, nếu người thực sự muốn học y, chi bằng chăm chỉ khổ tâm nghiên cứu! Người đi đi, chỗ này của ta không chào đón người!”

Tô Vũ bước từng bước tới gần, đứng trước mặt đại phu.

Hắn nheo mắt hỏi: “Ta hỏi lại lần nữa, ai dạy người dùng tử hà xa?”

Toàn thân đại phu ớn lạnh, ông ta cố tỏ vẻ trấn tĩnh: “Dùng tử hà xa không sai, tuy rằng đây không phải vị thuốc thường thấy, nhưng cũng có công dụng đại bổ, ta cũng dùng nó chữa khỏi cho nhị phu nhân...”

Đại phu chưa kịp dứt lời, Tô Vũ đột ngột giơ tay bóp hàm của ông ta, rung động từ cơ bắp trên mặt ông ta truyền tới bàn tay mát lạnh của hắn vô cùng rõ ràng.

Trông có vẻ như hắn không hề dùng sức, thực chất bất kể đại phu giãy giụa thế nào cũng không thoát ra được.

Tô Vũ nhẹ nhàng nắm lấy yếu điểm của ông ta, chỉ cần hắn dằn sức thêm một chút là có thể bẻ cổ ông ta ngay tại chỗ.

Đại phu tròn tròn hai mắt, nỗi sợ hãi dần dần hiện hữu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 142: 142: Cái Gì Mà Mang Họ Liên

Ông ta vừa mở miệng định nói thì không biết Tô Vũ đã nhét cái gì vào miệng ông ta, sau đó ông ta liền cảm thấy cái lạnh thấu xương chạy thẳng từ yết hầu xuống tim phổi.

Ánh mắt Tô Vũ nhìn ông ta sáng lên dưới ánh nến, ánh nến vàng lẽ ra phải khiến cho không gian sáng sủa ấm áp nhưng cuối cùng lại khiến cho đại phu lạnh hết cả sống lưng.

Tô Vũ nói: "Vậy thì ta có thể cho rằng người nhất thời hứng khởi cho nên mới cảm thấy tử hà xa có thể dùng làm thuốc dẫn giải độc".

Nói xong, những ngón tay đang dùng lực của hắn mới dần buông lỏng.

Đại phu ngã xuống đất, vừa thở hổn hển vừa ho dữ dội, cố gắng khạc ra thứ mà mình vừa nuốt vào.

Nhưng ông ta ho đến đỏ cả mắt cũng không thể phun ra được thứ gì, cho nên ông ta không khỏi run giọng hỏi: "Người, người đã cho ta ăn cái gì?"

"Tỏa Thiên Hài".

Gương mặt đại phu tái đi, sau đó ông ta ho khan đến mức không đứng dậy được, cơ thể chậm rãi ngã nhào xuống đất.

Độc tính phát tác khiến cho gương mặt của ông ta vằn vẹo thống khổ, thất khiếu dần dần chảy ra máu đen.

Tô Vũ đã kiểm soát độc tính một cách hợp lý, sẽ không để ông ta chết ngay lập tức.

Nhưng độc tính phát tác chắc chắn sẽ kịch liệt hơn nhiều so với tình trạng của Liễu Mi Vũ.

Tô Vũ nói: "Người chỉ có thời gian một nén hương".

Đại phu ngẩng đầu lên, máu từ thất khiếu chảy ra trông vô cùng kinh người: "Cứu...!Cứu ta..."

Tô Vũ thản nhiên nói: "Mau viết lại đơn thuốc giải độc mà người viết cho nhị phu nhân phủ tướng quân đi".

Đại phu lúc này không còn quan tâm đến bất kỳ đi đâu cấm kỵ nào trong nghề y nữa, ông ta khó khăn đứng dậy khỏi mặt đất, lấy giấy bút và bắt đầu viết bằng bàn tay run rẩy.

Tô Vũ nhìn lướt qua đơn thuốc rồi nói: "Có cần ta chiếu theo đơn thuốc này đi chuẩn bị thuốc giải cho người không?"

Hắn vừa dứt lời thì đại phu đã quỳ xuống run rẩy nói: "Đây không phải là thuốc giải gì cả, tử hà xa không thể làm thuốc dẫn giải độc...!công tử tha mạng, không phải ta muốn làm như vậy...!đều là bọn họ bắt ta làm như vậy..."

"Là nhị phu nhân...!là ả ta bắt ta phải làm như vậy...!thuốc giải, thuốc giải..."

Sắc mặt của Tô Vũ rất khó lường, chính đơn thuốc cần dùng tử hà xa này đã khiến cho A Nguyệt và đứa trẻ suýt chút nữa mất mạng.

Đại phu không ngừng chảy ra máu đen, nằm ngửa co giật trên mặt đất.

Tô Vũ buông lỏng mấy ngón tay, đơn thuốc rơi xuống như một chiếc khăn tay phủ lên gương mặt của đại phu, chậm rãi bị máu đen thấm qua.

Tô Vũ xoay người bước ra ngoài như không có chuyện gì xảy ra.

Ngoài trời đêm nay có ánh trăng rất sáng.

Ở Trì Xuân Uyển, Thảm Nguyệt và đứa trẻ đã ngủ được một lúc.

Nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, Thôi thị quen tay mở cửa phòng, quả đúng là Tô Vũ.

Tô Vũ nhìn thoán qua bên giường rồi nói nhỏ với Thôi thị: "Lấy một cái chậu mà nàng thường không dùng đến để mang nước vào đây.

Ta phải rửa tay".

Thôi thị liền đi ra ngoài lấy nước và di tử (giống như xà phòng ngày nay) vào trong.

Tô Vũ không vội vàng đi tới bên giường, khi Thôi thị bưng nước tới, hẩn nhẹ nhàng đứng bên cạnh giá gỗ ngâm tay vào nước, sau đó mới chậm rãi dùng di tử rửa sạch.

Tiếng nước chảy nhẹ vang lên trong căn phòng yên tĩnh.

Vẫn chưa nâng mí mắt lên nhưng Thẩm Nguyệt đã đột nhiên khàn giọng nói: "Người hơn nửa đêm còn tới chỗ của ta để rửa tay sao?"

Tô Vũ mỉm cười, rạng rỡ nói: "Đúng vậy, vừa làm chuyện xấu, tay không sạch sẽ".

Thẩm Nguyệt nhíu mày nói: "Người đã làm chuyện gì xấu, chẳng lẽ người lại đi ăn trộm?"

Tô Vũ rửa tay xong liền cầm lấy khăn do Thôi thị chuẩn bị rồi nhẹ nhàng lau từng ngón tay, sau đó chậm rãi chuyển chủ đề "Đêm nay dường như cô đã cảnh giác hơn rất nhiều".

Thẩm Nguyệt mở mắt ra nói: "Người vào Trì Xuân Uyển của ta giống như vào nhà của chính người vậy, sao ta có thể không cảnh giác được?"

Tô Vũ đi tới, tỏ ra không vui nói: "Ta cũng không ăn thịt cô, sao cô phải cảnh giác ta?"

Hẩn ng ồi ở mép giường nàng với, đưa bàn tay sạch sẽ thơm tho nắm lấy cổ tay của Thẩm Nguyệt, đặt những ngón tay thon dài lên mạch của

nàng xem xét.

Thẩm Nguyệt hơi nhíu đôi mắt kèm nhèm, nàng nghĩ để hấn chân bệnh cho mình cũng tốt, dù sao hấn cũng giỏi hơn đại phu bình thường, vì vậy nàng cũng không để ý, chỉ lo vuốt ve bàn chân của đứa trẻ bên cạnh.

Sau một lúc, Tô Vũ mới buông tay nàng ra rồi nói: "Sau sinh một tháng cô nên ở yên trong phòng tịnh dưỡng".

"Nói bảy ngày nửa tháng ta còn có thể hiểu được, lúc cơ thể gần hồi phục thì không nên tiếp tục chôn chân trong phòng, phải vận động mới có thể khôi phục tốt được".

Nếu thật sự muốn nhất nàng ở trong phòng suốt một tháng ở cũ thì nàng chắc chắn sẽ mọc meo hết lên mất.

"Nhưng ta lại nghe nói mới ba bốn ngày sau thì cô đã chạy ra ngoài tìm Tần Như Lương".

Thẩm Nguyệt: "Người nghe ai nói?"

"Cô còn cắt một bên gân tay của hấn ta".

"Nhị nương nói cho người biết sao?"

Tô Vũ rũ mắt xuống, nhẹ nhàng nắm lấy bàn chân nhỏ của đứa trẻ, nhẹ nhàng nhào nặn bàn chân nhỏ đó giống như Thẩm Nguyệt.

Bàn chân nhỏ nhắn mềm mại này thật sự khiến cho người ta vuốt ve đến nghiện.

Đứa trẻ đang ngủ ngon giấc nhưng hai chân đều bị hai người lớn chơi đùa cho nên liên tục tỉnh lại, nhưng nó chỉ hé mắt liếc Thẩm Nguyệt và Tô Vũ sau đó lại nhắm mắt lại.

Cứ như thế nó đang muốn nói hai người này thật ngốc nghếch.

"Đây là con do ta sinh ra mà không biết nó theo ai nữa".

Tô Vũ khẽ cười nói: "Chắc là theo cha nó đó".

Thẩm Nguyệt nghe vậy thì càng buồn rầu, ngay cả cha của nó là ai nàng cũng không biết.

Chẳng lẽ cha của nó thật sự là Liên Thanh Châu sao? Xem ra Liên Thanh Châu cũng không phải là người sẽ quan tâm đến những người không liên quan tới mình.

Đột nhiên lại bị chuyển hướng, Tô Vũ nói: "Cô đã nghĩ ra tên để đặt cho con mình hay chưa?"

Nhắc tới chuyện này, Thẩm Nguyệt tỏ ra khá thích thú, liền nói: "Nó sẽ mang họ của ai ta tạm thời còn chưa biết cho nên đặt tên vẫn còn sớm, để ta nghĩ cho nó một cái tên mụ".

"Cô định đặt tên mụ là gì?", Tô Vũ nheo mắt lại, trong giọng nói có chút âm mũi khiến cho người ta cảm thấy vô cùng dễ chịu đáng yêu.

Hắn thật sự đang rất hưởng thụ bầu không khí ấm áp hạnh phúc này.

Thẩm Nguyệt do dự một chút rồi nói: "Tên mụ đặt là Liên Khán, người thấy thế nào?"

Tô Vũ vẫn đang nhào nặn bàn chân nhỏ của con trai, nghe vậy thì hỏi lại: "Cô thấy cái tên đó hay lắm sao?"

"Tương lai nếu như nó mang họ Liên, gọi là Liên Liên Khán thì không phải sẽ rất thuận miệng sao?"

Tô Vũ nhướng mày nhìn nàng: "Cái gì mà mang họ Liên?"

A, nàng đã lỡ miệng rồi.

Điều quan trọng là đứa trẻ có phải mang họ Liên hay không Thẩm Nguyệt cũng không chắc chắn được..

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 143: 143: Người Chọc Tức Ta Đây À

Nàng liền sửa lời lại nói: "Ta chỉ giả thiết mà thôi, ta không khẳng định đi đâu gì cả, sau này nếu như con ta nhận Liên Thanh Châu làm cha nuôi thì chẳng phải cũng sẽ theo họ Liên hay sao? Cho dù nó mang họ Triệu hay họ Vương, hoặc là mang họ Thẩm giống mẹ nó cũng được, chỉ cần nó không mang họ Tần thì ta đâu không có ý kiến".

Tô Vũ nở nụ cười nhưng trông không hề vui vẻ mà còn có chút tức giận, hần nhướn mày nói: "Chi bằng theo họ Tô của ta thì thế nào?"

Thẩm Nguyệt lắc đầu: "Không được, Tô Liên Khán nghe không hay, vẫn là Liên Liên Khán nghe hay hơn".

Tô Vũ xoa xoa lông mày nói: "Liên Liên Khán, cô không sợ sau này con trai lớn lên sẽ trở thành một tên mất lác sao?"

"Đừng gọi con trai một cách thân thiết như vậy.

Nó là con trai của ta, không phải con trai của người".

"Ta đang nói về con trai của cô".

Thẩm Nguyệt nghĩ một chút thì mới thấy Tô Vũ nói có lý.

Dù sao thì nghe cái tên đó cũng có chút ám chỉ không hay.

Vì vậy, sau khi suy nghĩ trong chốc lát thì nàng lại nói: "Vậy thì gọi nó là Bấp Chân đi".

Tô Vũ nói: "Cái tên này thì khác gì cái tên Liên Khán đâu?"

"Chỉ là tên mụ mà thôi, người nghiêm khắc như vậy làm gì?", Thẩm Nguyệt lại nhào nặn bấp chân của con trai rồi cười tùm tùm nói: "Sinh con trai mà không chơi đùa với nó thì thật vô nghĩa.

Tên nhóc này sau này sẽ luôn luôn bám dính theo ta đi hóng hớt khắp nơi, gọi nó là bấp chân của ta chẳng phải là chính xác lắm hay sao?"

Vì vậy, tên mẹ của đứa con trai đã được đặt, từ nay về sau nó sẽ được gọi là Bấp Chân.

Bấp Chân đạp chân tỏ vẻ phản đối.

Chỉ là nó không nói được, không khóc được, cho nên có phản kháng cũng hoàn toàn không có tác dụng.

"Tô Vũ, sao trông người có vẻ không vui vẻ chút nào thế?"

"Chỉ cần cô không nghịch chết nó thì cô vui vẻ là được rồi".

Thẩm Nguyệt thở dài, nhấc Bấp Chân của nàng lên rồi véo véo vào mặt nó nhưng nó cũng không có phản ứng gì.

Thẩm Nguyệt nói: "Nó vẫn không phát ra tiếng, người có nghĩ rằng nó bị câm điếc hay không?"

Tô Vũ đưa tay ra, dùng đầu ngón tay chạm vào làn da non mềm của Bấp Chân rồi chăm chú vuốt ve như thể đang nhìn thấy người trong lòng hẳn trong hình dáng trẻ con thông qua đứa trẻ này.

Rõ ràng là người trong lòng đang ở ngay trước mắt.

Tô Vũ nói: "Chờ nó được một hai tuổi nếu như còn không nói chuyện thì kết luận cũng không muộn.

Bây giờ nó mới sinh có mấy ngày, nếu như đã vội vàng nói nó như vậy, cô không sợ nó sẽ buồn sao?"

"Buồn sao? Thằng nhãi con này ngay cả đói bụng cũng không biết khóc đòi ăn, nó làm gì biết thế nào là buồn!", Thẩm Nguyệt nói với Bấp Chân: "Bấp Chân, con có biết buồn là gì không?"

Tô Vũ bật cười thành tiếng.

Sau đó hắn lại thản nhiên nói: "Vừa nãy nói tới đâu rồi? Cô nói cho ta biết tại sao cô lại sinh non, Tần Như Lương hắn ta đã làm gì cô?"

Thẩm Nguyệt vừa nghịch nghịch cái mũi nhỏ của Bắp Chân vừa mím môi nói: "Tô Vũ, chuyện này hình như không liên quan gì đến ngươi".

"Nhưng ta cứ để ý đến chuyện này đó thì sao?"

Thẩm Nguyệt ngẩng đầu, đùng phải ánh mắt của hắn thì hô hấp có chút gấp gáp, nàng liếc cười nói: "Bất kể Tần Như Lương có làm gì thì hắn ta cũng đã phải trả giá lại bằng một tay.

Một cánh tay vô cùng quan trọng đối với đại tướng quân, cho nên ta cũng không chịu thiệt".

"Còn sủng thiếp của hắn ta thì sao?"

Thẩm Nguyệt nói: "Món nợ của ả ta sau này ta sẽ bắt Tần Như Lương trả đủ.

Tô Vũ, đây là việc riêng của ta, ta sẽ tự giải quyết".

Sau một hồi im lặng, Tô Vũ mới nói: "Được rồi, ta sẽ không hỏi về chuyện đó nữa".

Hắn lại đưa một chiếc lọ sứ nhỏ vào tay Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt hỏi: "Đây là cái gì?"

"Không phải mấy ngày trước cô đã hỏi ta về thuốc giải của Tỏa Thiên Hào sao?"

Thẩm Nguyệt sửng sốt một lúc, sau đó bật cười nói: "Ngươi đúng là lợi hại", chỉ là lúc đó nàng đang cần gấp loại thuốc này, nhưng hiện tại Tô Vũ chuẩn bị xong thì nó đã không còn hữu dụng nữa.

Ngay cả khi biết Liễu Mi Vũ cố tình làm vậy thì Thẩm Nguyệt vẫn nghĩ đến việc sẽ tìm thuốc giải để cứu sống Liễu Mi Vũ.

Chỉ là Tần Như Lương vẫn khư khư cố chấp không muốn tin tưởng nàng, hiện giờ hẳn ta phải trả lại một cánh tay cũng không có gì oan uổng.

“Còn có một thứ nữa”, Tô Vũ nâng tay lên, trên những ngón tay còn cặm thứ gì đó.

Thẩm Nguyệt nhìn kỹ hơn thì thấy đó là chiếc phi tiêu màu đen mà Tô Vũ dùng để dẫn dụ lính canh lần trước.

Rõ ràng là nàng rất vui mừng, kể từ khi chiếc phi tiêu bị mất thì nàng không tìm thấy được thứ gì tiện lợi như nó.

Nàng vừa định lấy nó thì Tô Vũ lại giơ tay lên.

Thẩm Nguyệt đặt Bắp Chân ở trên giường sau đó liền muốn giành lấy phi tiêu từ tay Tô Vũ nhưng không được, đành thở dài nói: "Này, người tốt cuộc có muốn trả nó lại cho ta không?"

Tô Vũ nói: "Ban đầu nó cũng không phải là của cô.

Ta đã tốt bụng giúp cô lấy lại nó.

Ta nghĩ không quá đáng khi muốn nghe cô nói hai chữ cảm ơn".

Thẩm Nguyệt nói: "Người đang chọc tức ta sao? Lúc trước phi tiêu là do chính người ném đi thì người phải đi nhặt về là đúng rồi!"

Ai bảo nàng chọc tức hẳn trước, lại đi tùy tiện đặt tên mục cho đứa trẻ như vậy?

Tô Vũ trịnh trọng nói: "Ta vốn muốn bán trâm cài tóc của cô ra, nếu thế thì sau khi nhặt về ta còn có thể giữ nó lại không cần trả cho cô.

Nói như vậy không phải là ta đã bị tổn thất lớn rồi sao?"

Thẩm Nguyệt hít sâu một hơi nói: "Người muốn giữ lại trâm cài tóc của nữ nhân làm gì? Người muốn học cách cài tóc của nữ nhân sao?"

"Giữ lại làm kỷ niệm".

Thẩm Nguyệt bực mình nói: "Kỷ niệm gì chứ?"

Tô Vũ nheo mắt nói: "Cách đây không lâu có người nói sẽ làm việc chăm chỉ kiếm tiền nuôi ta làm trai bao.

Ta sợ nàng ấy sẽ quên lời mình nói cho nên muốn giữ lại vật đính ước".

"Ồ, thật là buồn cười, ta muốn đính ước với người từ khi nào? Chỉ là đùa giỡn vài câu thôi, người lại cho là thật sao?", Thẩm Nguyệt trừng mắt nhìn hắn nói.

Hắn bĩu môi nói: "Đương nhiên ta cho là thật rồi, dù sao cũng chưa từng có ai tỏ tình với ta như thế".

"..."

Thẩm Nguyệt ngẩn ra, cô gắng nhớ lại khoảng thời gian quen biết Tô Vũ, nàng thề rằng mình thật sự không hề tỏ tình quái gì với cái tên này.

Thẩm Nguyệt không muốn nói chuyện với hắn nữa liền nói: "Ta cảm ơn người! Bây giờ người có thể trả lại đồ cho ta được chưa?"

Tô Vũ đặt chiếc phi tiêu vào tay nàng rồi nói: "Thứ này rất sắc bén, đừng làm tổn thương bản thân".

"Này, ta không phải đứa trẻ ba tuổi".

Sau khi nàng lấy phi tiêu lại, căn phòng lại chìm vào bầu không khí trầm mặc ngán ngùi.

Thẩm Nguyệt lên tiếng trước: "Nếu như ta không lên tiếng đuổi người đi thì chẳng lẽ người còn muốn ngồi đây đến rạng sáng hay sao?".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 144: 144: Thiếu Sự Quan Tâm

"Nếu cô không ngại nhường cho ta nửa chiếc giường thì ta cũng không ngại nằm xuống".

Thẩm Nguyệt nói: "Ta ngại.

Đã muộn như vậy rồi, người đi nhanh đi, ta và Bắp Chân còn phải ngủ".

Tô Vũ đứng dậy, đi tới bên cửa sổ đóng lại rồi nói: "Đã là mùa thu, ban đêm gió lạnh, không nên mở cửa sổ quá rộng".

Thẩm Nguyệt nhìn theo bóng lưng của hắn, trái tim nàng đột nhiên lại cảm thấy rung động không thể giải thích được.

Tô Vũ quay đầu lại nói: "Nếu như cô thấy ở trong nhà ngột ngạt thì cũng có thể đi dạo trong sân một chút, nhưng nhớ không được ra ngoài vào lúc trời có gió lớn".

"Ta đã hiểu", Thẩm Nguyệt làm như đã nghe lời đại phu dặn.

Tô Vũ mỉm cười nhìn nàng dưới ánh đèn dầu, sau đó mới nói: "Vậy ta đi đây".

Thẩm Nguyệt vừa đắp chăn cho Bắp Chân vừa nói: "Sau này nếu không có chuyện gì thì buổi tối người đừng đến đây nữa.

Ta nghĩ buổi tối người đã không ngủ được còn phải chạy tới đây cũng rất vất vả".

"Ta cho rằng cô đang quan tâm ta".

Thẩm Nguyệt bĩu môi nói: "Ta sợ người sẽ gây phiền phức cho ta, bộ người thiếu sự quan tâm đến như vậy sao?"

Tô Vũ cười nhẹ nói: "Bình thường bên cạnh ta không có người tri kỷ ân cần quan tâm cho nên đương nhiên thiếu sự quan tâm rồi".

"Vậy thì người mau chạy đi tìm người tri kỷ ân cần quan tâm mình đi".

"Không, nguyện vọng của ta là trở thành trai bao của công chúa".

Thẩm Nguyệt lập tức đỏ mặt bối rối.

Khi nàng không biết thân phận của Tô Vũ thì nàng còn có thể thoải mái nói vài câu bông đùa trêu chọc hấn.

Bây giờ nàng đã biết Tô Vũ là đại học sĩ trong triều, là thầy của các hoàng tử công chúa trong cung, làm sao nàng dám đối mặt bông đùa với hấn nữa.

Hơn nữa, thân phận cùng tài mạo của hấn quả thật hơn người.

Không biết phải tốn bao nhiêu tiền mới có thể mua hấn về.

Nếu như hấn thật sự làm trai bao của nàng thì hẳn võ toàn triều chắc chắn sẽ đem nàng ra mắng mỏ đả!

Nghĩ như thế nào cũng cảm thấy không có lợi, cho nên phải quên chuyện đó đi thì hơn.

Ngay sau khi Tô Vũ rời đi, Thôi thị đã đến để cho đứa trẻ uống sữa.

Trong lúc Bắp Chân đang uống sữa thì Tô Vũ lại quay trở lại gõ cửa.

Thôi thị có thể nhận ra tiếng bước chân của Tô Vũ, liền nói với Thẩm Nguyệt: "Là đại nhân đã trở lại."

Vì Thôi thị đang ôm đứa trẻ cho bú không tiện mở cửa cho nên Thẩm Nguyệt đành phải ra khỏi giường.

Thẩm Nguyệt tức giận đi tới cửa, vừa mở cửa đã trầm giọng nói: "Lá gan của người có phải rất lớn hay không? Đã trèo tường vào viện còn chưa

nói, bây giờ còn dám công khai gõ cửa! Người đã đi rồi còn quay lại làm gì?"

Thẩm Nguyệt vừa dứt lời thì đã ngăn người.

Tô Vũ đưa tay về phía nàng, trong lòng bàn tay của hắn có một cây sáo trúc cực kỳ tinh xảo.

Ánh mắt sáng ngời, hắn nhìn người phụ nữ trước mặt rồi nhẹ giọng nói: "Suýt chút nữa là ta đã quên đưa cái này cho cô".

Thẩm Nguyệt đưa tay ra đón lấy, người thấy trên người Tô Vũ còn thoang thoảng tỏa ra mùi trầm hương nhàn nhạt.

Những đầu ngón tay của nàng xoa xoa hoa văn trên cây sáo trúc, tuy rằng nó chỉ dài bằng lòng bàn tay nhưng bên trên vẫn có thể khắc ra những hoa văn phức tạp đẹp mắt.

"Tặng cho ta sao?"

Nửa thân người của Tô Vũ đứng trong ánh đèn, nửa còn lại chìm trong bóng tối, hắn cúi đầu nhìn nàng nói: "Chờ lần sau chúng ta gặp mặt cô lại nói cho ta biết cô có thích hay không".

Còn không chờ Thẩm Nguyệt thúc giục hắn đi thì hắn đã xoay người biến mất ở trong bóng đêm.

Tô Vũ biết rằng sẽ không thích hợp nếu ở trước cửa nhà nàng thêm một lúc nữa.

Khi đến lúc phải đi thì hắn phải bước đi một cách thản nhiên.

Trong nháy mắt Thẩm Nguyệt đã không còn thấy bóng dáng của hắn.

Nàng lại nhìn xuống cây sáo trúc trong lòng bàn tay, tựa như Tô Vũ chưa từng gõ cửa phòng nàng mà chính cây sáo trúc đã mọc cánh bay vào trong tay nàng vậy.

Sau khi Thôi thị cho Bắp Chân uống sữa no thì Thâm Nguyệt đã bảo bà ta về phòng nghỉ ngơi.

Thâm Nguyệt và Bắp Chân lại trên giường cùng nhau, Bắp Chân của nàng đã ngủ yên nhưng nàng thì cảm thấy rất khó ngủ.

Cầm cây sáo trúc trong tay, nàng ngắm nghía nó qua ánh sáng của ngọn đèn trong phòng, nghịch ngợm nó trong lòng bàn tay, phát hiện vật nhỏ này còn tốt hơn cả chiếc phi tiêu mà Tô Vũ nhặt về cho mình.

Phi tiêu lúc này đang nằm cạnh giường nhưng nàng không còn cảm thấy hứng thú với nó chút nào.

Thâm Nguyệt đưa cây sáo trúc lên chóp mũi ngửi, trên đó vẫn còn phảng phất mùi hương của Tô Vũ.

Nàng nheo mắt lại, nở một nụ cười nhàn nhạt trên khóe miệng mà nàng thậm chí còn không nhận ra.

Lần sau chúng ta gặp nhau là khi nào?

Kỳ thật nàng rất cảm kích trong khoảng thời gian nàng yếu ớt nhất thì Tô Vũ đã đến bên cạnh nàng.

Khi Tô Vũ ôm nàng, nàng đã cảm thấy rất ấm áp.

Từ hấn, nàng có thể cảm nhận được sự vững chắc kiên định mà nàng có thể dựa vào.

Vòng tay ấy dù cho không một người phụ nữ nào có thể ở lại được nhưng cũng không một người phụ nữ nào có thể cưỡng lại được.

Thâm Nguyệt thật sự không biết phải làm sao nếu như sau này nàng lại nghiệm cảm giác đó.

Đối với Tô Vũ, hấn nói mười câu thì hết năm câu là không đáng tin, Thâm Nguyệt cảm thấy cho dù hấn nói cái gì thì nàng cũng không nên quá coi trọng, nếu không nàng nhất định sẽ bị hấn dắt mũi cười nhạt.

Ngoài việc đó ra thì những việc còn lại hẳn đều rất tốt.

Dù sao bọn họ cũng không phải là những người quá thân thiết, nàng cho rằng hai người cứ như hai người bạn bông đùa vui vẻ với nhau một chút để giết thời gian cũng rất thú vị.

Với tâm tình đó, Thẩm Nguyệt thực sự mong chờ cuộc gặp gỡ tiếp theo với Tô Vũ.

Mấy ngày nay Thẩm Nguyệt có tâm trạng tốt nên cơ thể nàng cũng phục hồi tốt.

Mười ngày sau khi sinh nàng đã có thể tập thể dục nhẹ nhàng trong sân để thư giãn gân cốt.

Ngọc Nghiên ở bên cạnh liên tục căn nhắc: "Công chúa, sau sinh người phải nghỉ ngơi một tháng, bây giờ còn chưa đầy nửa tháng..."

"Cổ hủ, một tháng mốc meo trong phòng mới dễ sinh bệnh, phải giống như ta đi ra ngoài hít thở không khí thì mới tốt cho sức khỏe", Thẩm Nguyệt chống nạnh đứng dưới bóng cây, ngửa đầu hít sâu một hơi, nhìn thấy ánh nắng mùa thu xuyên qua tán cây chiếu xuống lớp lá bên dưới.

Thôi thị nói: "Ngọc Nghiên, hiếm khi công chúa mới sáng khoái như vậy, chúng ta cứ để công chúa đi thôi".

Ngọc Nghiên liếc nhìn Thẩm Nguyệt nói: "Công chúa có tinh thần rất tốt nhưng thân thể vẫn gầy hơn trước rất nhiều, nên ăn nhiều hơn để bồi bổ".

Ngọc Nghiên thấy Thẩm Nguyệt trước đây hay nghịch phi tiêu trong tay, nhưng bây giờ phi tiêu đã được thay thế bằng một cây sáo trúc.

Ngọc Nghiên tò mò đi tới hỏi: "Công chúa, người lấy cây sáo trúc này ở đâu ra vậy? Nó thật đẹp".

“Có đẹp không, khắc rất khéo, cậ̀n còn tiện tay hơn phi tiêu”, Thăm Nguyệt nói: “Người nhìn thử xem, cây sáo này giống như mua ở chợ hay làm bằng tay vậy?”

Ngọc Nghiện nói: "Mấy cái mua ở chợ cũng được làm bằng tay, chỉ là ở ngoài chợ không có loại sáo nhỏ như vậy.

Sáo ngoài chợ được làm để thối, nhưng cái này còn có thể dùng làm vật trang trí".

Thăm Nguyệt nhượ́ng mày không nói gì.

Có vẻ như cây sáo trúc này là do Tô Vũ tự tay làm..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 145: 145: Chắc Là Do Sợ Hãi Khi Sinh

Thật không ngờ hẳn chẳng những có một đôi tay đẹp mà còn khéo léo.

Khi Thâm Nguyệt nhìn vào cây sáo trúc trong tay nàng lần nữa, nàng lại cảm thấy nó thích mắt hơn một chút.

Ngọc Nghiên chạy về phòng nói: "Công chúa, chờ một chút, để nô tỳ đi lấy kim chỉ làm dây kết cho nó, sau này công chúa có thể đeo nó vào thắt lưng, không dễ đánh mất".

Thâm Nguyệt gật đầu nói: "Vẫn là Ngọc Nghiên hiểu lòng ta".

Đứng dưới mái hiên, Thôi thị thấy công chúa rất thích món quà của Tô đại nhân thì không khỏi vui mừng, liề n nở một nụ cười hiểu ý.

Ngọc Nghiên nhanh chóng đem giỏ kim chỉ tới, mất chút thời gian đã làm ra được một sợi dây kết tua rua xinh đẹp đeo vào ống sáo trúc, sau đó còn đan một nút đồng tâm làm thành vật trang trí buộc bên eo Thâm Nguyệt.

Ngọc Nghiên ngẩng đầu hỏi: "Công chúa, nhìn có đẹp không?"

Thâm Nguyệt cong môi, néo néo khuôn mặt tròn trịa của Ngọc Nghiên rồi nói: "Tiểu nha đầu nhà ta ngày càng khéo tay".

Sáng sớm trong chính viện, người hầu đã đưa đồ ăn sáng tới đặt lên bàn, Liễu Mi Vũ cùng Tần Như Lương cùng nhau ăn sáng.

Kể từ khi bị thương ở tay thì hẳn ta thường không dùng bữa ở sảnh lớn.

Liễu Mi Vũ múc một bát cháo để vào trong tay hẳn ta, lại cho thìa vào cháo rồi nói: "Tướng quân dùng điếm tâm đi".

Tần Như Lương nhìn xuống bát cháo trong tay, một tay cầm thìa, tay bên trái lại cố gắng nâng bát cháo lên.

Liễu Mi Vũ lo lắng nói: "Đại phu nói rằng cho đến khi vết thương trên tay tướng quân lành hẳn thì không thể sử dụng tay trái! "

"Không sao đâu".

Vết thương trên cánh tay chỉ là vết thương da thịt, không gây trở ngại lớn, vết thương trên cổ tay cũng đã từ từ khép miệng lại, vấn đề mà hấn ta để ý chính là gân tây của hấn ta đã bị chém đứt, rất có thể cánh tay này của hấn ta sau này không thể dùng được nữa.

Tần Như Lương vẫn ôm một tia hi vọng.

Cho đến khi cảm thấy mình đã cố gắng hết sức nhưng cánh tay trái vẫn nặng như đeo đá ngàn cân thì hấn ta đã không thể tránh khỏi chán ngán thất vọng.

Hấn vô cùng vất vả mới có thể nâng cánh tay lên bưng bát cháo nhưng cánh tay vẫn run rẩy không thôi, kiên trì không được bao lâu thì bát cháo đã không kiểm soát được mà lật đổ xuống dưới.

Tần Như Lương nhìn bát cháo với vẻ mặt ảm đạm.

Liễu Mi Vũ vội vàng lấy khăn lụa lau tay cho hấn ta, hai mắt đỏ hoe an ủi: "Tướng quân đừng lo lắng, đại phu nói chỉ cần đợi vết thương lành lại rồi tập luyện thêm! "

Nàng ta còn chưa kịp dứt lời thì Tần Như Lương đã đứng dậy, tức giận lật tung cả bàn ăn sáng lên.

Ngay cả cái bàn cũng đã bị hấn ta lật ngã xuống đất bằng tay phải.

Tần Như Lương cúi đầu nhìn thấy Liễu Mi Vũ đang sợ hãi thì chỉ lạnh lùng nói: "Đại phu nói, đại phu nói, cái gì cũng đều là đại phu nói! Phế đi chính là phế đi rồi!"

Liễu Mi Vũ ngẩng trên ghế, rùng mình khi nhìn thấy đồng hồ.

Khi T`ân Như Lương bình tĩnh lại một chút thì h`ấn ta mới giơ tay ôm trán hít sâu một hơi, sau đó khàn giọng nói: "Thật xin lỗi, Mi Vũ, ta không nên tức giận với nàng, ta chỉ cảm thấy rất phi`ền muộn".

Liễu Mi Vũ rưng rưng nói: "Không sao, Mi Vũ lại đi chuẩn bị bữa sáng cho tướng quân l`ần nữa".

T`ân Như Lương nói: "Không cần, ta không muốn ăn, lát nữa cứ để cho người hầu dọn dẹp, nàng trở về Phù Dung Uyển đi".

Nói xong h`ấn ta cũng không thèm nhìn nàng ta một cái mà đã đi thẳng ra ngoài cửa.

Liễu Mi Vũ nhìn h`ấn ta sải bước đi xa mà không hề nhìn lại, trong lòng cảm thấy rất uất ức và buồn bã.

Nàng ta đã nghĩ rằng mình và T`ân Như Lương sẽ trở lại tình trạng ân ái như trước, bởi vì T`ân Như Lương đã dốc hết sức tìm kiếm thuốc giải cho nàng ta bằng mọi giá cho nên nàng ta biết rằng T`ân Như Lương vẫn yêu mình hết lòng.

Nhưng bây giờ T`ân Như Lương đã mất một cánh tay, mối quan hệ của họ cũng dần trở nên bế tắc vì cánh tay này.

Đây không phải là kết quả mà Liễu Mi Vũ đã dày công tính kế mong muốn.

T`ân Như Lương sau khi lâm triều trở về đã không còn đến Phù Dung Uyển gặp Liễu Mi Vũ đâu tiên.

Liễu Mi Vũ chủ động đến chính viện mấy l`ần nhưng đều bị T`ân Như Lương đuổi đi: "Nàng trở về đi, ta muốn ở một mình bình tĩnh một khoảng thời gian".

T`ân Như Lương biết gần đây tính tình của h`ấn ta khá mất kiểm soát, h`ấn ta không muốn trút sự bức bối và tức giận lên những người xung quanh.

Đây là chuyện mà hẳn ta cam tâm tình nguyện, hẳn ta không thể trách Liễu Mi Vũ.

Gió đêm thổi mạnh, Tần Như Lương đang đứng hóng mát bên hồ.

Bất giác hẳn ta lại bước đến Trì Xuân Uyển.

Trì Xuân Uyển đã được thắp sáng đèn, đứng bên ngoài sân hẳn ta có thể nghe thấy tiếng của Ngọc Nghiên gào lớn cần nhân và tiếng Thâm Nguyệt đang cười vui vẻ.

Trong nhà, Thôi thị đang chuẩn bị cho Bắp Chân uống sữa.

Thâm Nguyệt bảo Thôi thị khoan cho nó uống sữa, nàng xắn tay áo nói: "Đừng ngăn cản ta, hôm nay ta nhất định phải làm cho Bắp Chân khóc một trận thật sung sướng."

Nó đã không khóc từ khi sinh ra rồi, ta không thể chờ được tới khi nó một hai tuổi mới biết nó có bị câm điếc hay không, bây giờ ta muốn biết được ngay!"

Thôi Thị và Ngọc Nghiên nhanh chóng ngăn cản, Ngọc Nghiên nói: "Công chúa không được làm vậy, da thịt của Bắp Chân còn non mềm, lỡ người làm tổn thương nó thì sao!"

Thôi thị cũng thuyết phục: "Công chúa, đại phu cũng đã nói không được gấp gáp."

Cho dù đợi không được tới một hai tuổi cũng phải đợi một hai tháng sau, Bắp Chân bây giờ đang ngoan như vậy, nên ăn thì ăn nên ngủ thì ngủ, ngoại trừ việc không hé răng thì không còn gì đáng ngại!"

Thâm Nguyệt không thể đánh bại Thôi thị và Ngọc Nghiên, những người đang bảo vệ Bắp Chân rất chặt chẽ.

Thâm Nguyệt nói: "Nó mới sinh chưa tới nửa tháng mà hai người đã chiêng nó đến như vậy rồi, không biết sau này hai người còn chiêng nó đến

thế nào nữa.

Cục nợ kia, mau ngoan ngoãn qua đây để mẹ đánh chút nào!"

Ngọc Nghiên không ngừng ngăn cản: "Công chúa, chuyện này không thể trách Bắp Chân được! Bắp Chân không hề rằng có thể là do gặp phải khó khăn khi sinh cho nên mới sợ hãi! Bắp Chân vẫn còn nhỏ như vậy, sao có thể chịu được khi bị công chúa đánh chứ!"

Tần Như Lương đứng ngoài sân, cành lá trong góc sân vươn ra che trên đầu hắn ta.

Những chiếc lá xanh đã có chút úa vàng, khi gió thổi qua thì những chiếc lá đã khẽ rơi lả tả trên vai hắn ta.

Tần Như Lương nghe vậy thì sửng sờ.

Bắp Chân chắc là tên mục mà nàng đặt cho đứa trẻ.

Tần Như Lương lúc này mới nhớ ra rằng hắn ta dường như đã nghe những người trong phủ nói rằng Bắp Chân chưa bao giờ khóc kể từ khi được sinh ra.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 146: 146: Cướp Con

Trước đây hẳn ta chỉ một lòng quan tâm đến việc cứu Liễu Mi Vũ mà không để tâm đến những chuyện này, bây giờ nghĩ lại đúng là có một phần vì mình nên mới hại đứa trẻ thành ra như thế.

Đó là con của Thẩm Nguyệt, không phải của hẳn ta.

Nếu đó là con của mình... T`ân Như Lương không khỏi nghĩ, có lẽ cũng sẽ khơi gợi được chút không cam lòng và mất mát trong hẳn ta.

T`ân Như Lương cười khở, tại sao hẳn ta lại đến nơi này chứ.

Mặc dù sự vui vẻ hòa thuận bên trong đó rất chói tai, nhưng hẳn ta cũng không còn chán ghét như trước nữa, sở dĩ cảm thấy chói tai là vì hẳn ta chưa từng có được đi`âu này.

Hẳn ta hoàn toàn xa lạ với nơi này.

Triệu thị nhìn thấy T`ân Như Lương đầu tiên, nhưng đã có chuyện trước đó một lần nên bà ta không dám tự ý mời hẳn ta vào, không còn cố ý lớn giọng nói chuyện với T`ân Như Lương để công chúa biết hẳn ta đến thăm nàng.

“Tướng quân đến tìm công chúa có việc gì sao?”, Triệu thị nói: “Có cần nô tì vào trong thông báo không?”

T`ân Như Lương nói: “Không có việc gì, chỉ đi ngang qua tiện thể đến thăm thôi”.

“Vậy tướng quân có muốn vào trong viện không?”, Triệu thị hỏi.

“Không cần đâu”.

Sau đó, T`ân Như Lương xoay người đi, Triệu thị ở phía sau nói với theo: “Nô tì cung tiễn tướng quân”.

Tần Như Lương đi được hai bước rồi dừng lại, trong lòng cảm thấy khá khó chịu, quay đầu thì thấy Triệu thị vẫn đang cung kính đứng ở cửa.

Tần Như Lương không khỏi cau mày: “Trước đây khi ta đến, Triệu mục đầu chủ động mời ta vào, hôm nay sao lại vội đuổi người?”

Triệu thị nói: “Cả phủ này đều là của tướng quân, nô tì nào dám đuổi.

Tướng quân muốn đến, muốn đi đều tùy thuộc vào bản thân tướng quân, nhưng khác với trước, nô tì không dám tự ý quyết định nữa, sợ làm hại đến công chúa và đứa bé”.

“Bà cũng nghĩ ta sẽ hại nàng ta?”

Triệu thị nói: “Trước khi xảy ra chuyện, nô tì không nghĩ thế nên chỉ mong sao tướng quân có thể ở cạnh công chúa.

Nhưng nô tì cứ tự cho là đúng thôi, vài lần suýt hại công chúa và đứa bé”.

Tần Như Lương không có gì để phản biện.

Triệu thị lại nói: “Nếu tướng quân chỉ yêu nhị phu nhân, nô tì cũng không ôm hy vọng quá nhiều vào việc tướng quân có thể hàn gắn với công chúa nữa, chỉ cần xin tướng quân sau này đừng làm chuyện gì hại đến đứa bé, đứa nhỏ vô tội lắm”.

Tần Như Lương hí mắt nhìn về phía đằng xa hỏi: “Triệu mục nghĩ ta vẫn có thể hàn gắn với nàng ta sao?”

“Lúc trước công chúa đã mở cửa lòng với tướng quân, nô tì nghĩ chỉ cần tướng quân chủ động đến gần, đẩy cánh cửa ra là có thể gần gũi với công chúa, nhưng bây giờ tướng quân đã tự tay khóa chặt cánh cửa ấy mất rồi”.

Tần Như Lương chưa từng nghĩ mình có hy vọng hàn gắn lại với Thẩm Nguyệt.

Nhưng vừa nãy, hẳn ta chợt nhận thấy sự thay đổi trong thái độ của Thẩm Nguyệt đối với mình, là tự tay hẳn ta làm nên.

Bầu không khí vui vẻ trong Trì Xuân Uyển không liên quan gì đến hẳn ta.

Theo bước chân ngày càng xa của Tần Như Lương, tiếng nói chuyện nơi đó cũng dần xa vời.

Sau khi trong cung biết Thẩm Nguyệt sinh con thì đã phái hai thái y đến, một người chăm sóc sức khỏe cho Thẩm Nguyệt, một người khác kiểm tra xem tình hình của Bắp Chân.

Hoàng đế biết được vì Thẩm Nguyệt sinh non nên dẫn đến Bắp Chân không khóc được bèn quở trách Tần Như Lương một trận.

Đứa bé này không chỉ là con của công chúa tiên triều mà còn là con của tướng quân, cũng là một củ khoai nóng phỏng tay.

Nhưng nếu đã chào đời thì hoàng đế không thể không chấp nhận.

Chỉ cần có thể khống chế được đứa bé này thì có thể khống chế được Thẩm Nguyệt và đại tướng quân.

Vừa lúc hoàng đế có thể lợi dụng nguyên nhân đứa bé không khóc được để đưa Bắp Chân vào cung nuôi dưỡng.

Tần Như Lương mím môi, cung kính nói: “Hoàng thượng, đứa bé còn quá nhỏ, không thể rời khỏi công chúa, công chúa lại vừa sinh, lúc này e là không tiện...”

Hoàng đế hí hóp mắt nhìn Tần Như Lương, dường như rất hài lòng với thái độ này của hẳn ta nói: “Trẫm cũng có ý tốt, muốn đưa đứa bé vào cung đốc lòng nuôi dạy, nơi này có nhiều thái y như vậy, nếu xảy ra vấn đề cũng kịp thời cứu chữa.

Sao thế, Tần ái khanh không hài lòng với sắp xếp này sao?”

“Thần không dám”.

Hoàng đế bèn nói: “Đứa nhỏ cũng được xem như là cháu ngoại trai của trẫm, ái khanh yên tâm đi, trẫm sẽ không đối xử tệ với đứa bé.

Chuyện này cứ quyết định thế đi, ngày mai trẫm sẽ phái người đến đón, người lui xuống trước đi”.

Thẩm Nguyệt không ngờ nàng và Bấp Chân ở với nhau chưa đến nửa tháng là trong cung đã phái người đến đón Bấp Chân.

Là Tần Như Lương dẫn cung nhân vào Trì Xuân Uyển, lúc này cung nhân kính cẩn xếp thành một hàng trong viện.

Thẩm Nguyệt ôm Bấp Chân vào lòng, mắt nhìn thẳng Tần Như Lương.

Tần Như Lương mấp máy môi thấp giọng nói: “Đây là ý của hoàng thượng, cô và ta không thể kháng chỉ”.

Tất nhiên Thẩm Nguyệt biết đây là ý của hoàng đế, hoàng đế đã sốt ruột đến mức này sao? Dù chỉ đợi vài tháng hoặc thêm một, hai năm nữa để Bấp Chân lớn hơn mà cũng không được à?

Thẩm Nguyệt cúi đầu nhìn Bấp Chân đang say ngủ hỏi: “Nhất định phải gấp gáp thế sao?”

Nàng cũng biết khi đứa bé chào đời sẽ trở thành con dao gây khó dễ cho nàng và Tần Như Lương.

Tần Như Lương không vạch trần, Bấp Chân vốn không phải là con của mình, thế nên dù đứa nhỏ này có bị đón vào cung thì cũng không ảnh hưởng gì đến hắn ta, sau này hoàng đế cũng không thể lấy Bấp Chân để uy hiếp hắn ta.

Nhưng Bấp Chân là miếng thịt trên người Thẩm Nguyệt rớt xuống.

Nàng vẫn chưa chơi với con đủ, vẫn chưa nhìn đủ, vẫn chưa dỗ dành đứa bé đủ mà.

Mặc dù sau này đứa bé có thể là gánh nặng, nhưng một khi giữa mẹ con có ràng buộc thì không thể nào chia cắt.

Tần Như Lương nói: “Hoàng thượng nghe nói bé không khóc nên muốn đưa vào cung chữa trị, hoàng thượng cũng muốn tốt cho Bấp Chân”.

Lúc đó Thẩm Nguyệt chỉ muốn cười lạnh một cái.

Tốt cho Bấp Chân?

Hoàng đế chỉ ước gì có thể bóp chết nàng bằng tay mình.

Lúc này cung nhân kính cẩn nói: “Công chúa yên tâm giao tiểu công tử cho nô tì đi ạ, hoàng thượng có dặn, nô tì nhất định sẽ tận tâm tận lực chăm sóc tiểu công tử”.

Thẩm Nguyệt hít sâu một hơi, thủ thủ với Bấp Chân nằm trong chăn: “Bấp Chân ngoan, vào cung thì đừng có nhịn, đói hay đau thì con phải khóc, cứ làm loạn lên, biết chưa?”

Bấp Chân không hiểu những lời nàng nói.

Nhưng lại mở to đôi mắt hẹp dài nhìn nàng.

Đôi mắt trắng đen rõ ràng như một thứ thuần khiết nhất trên đời này.

Lần này đứa không tỏ ra khinh thường nhắm mắt lại mà cứ mở to mắt nhìn Thẩm Nguyệt.

Lúc Thẩm Nguyệt giao con cho cung nhân đi đâu, hai chân đứa bé khẽ đạp nhưng vẫn không khóc.

Thẩm Nguyệt trơ mắt nhìn họ đưa Bấp Chân đi, ra khỏi cánh cửa phủ tướng quân, lên chiếc xe ngựa xa hoa của hoàng cung.

Thẩm Nguyệt đứng trước cửa một hồi lâu.

.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 147-148: Ta Chỉ Muốn Hướng Về Phía Trước - Tình Cờ Gặp Gỡ

147: Ta Chỉ Muốn Hướng Về Phía Trước

Thôi thị cùng Ngọc Nghiên không chịu nổi, cố gắng khuyên nhủ: "Công chúa, thân thể người còn chưa khỏe, không thể đón gió lạnh".

Thẩm Nguyệt đẩy tay hai người ra rồi nói: "Ta không có yếu ớt đến mức đó".

Tần Như Lương đứng ở cửa lại đột nhiên nói: "Đừng lo lắng, đứa trẻ ở trong cung sẽ không sao đâu.

Trong cung có thái y, lại có nhiều cung nữ như vậy, chắc chắn sẽ chăm sóc tốt cho nó".

Thẩm Nguyệt phớt lờ hần ta, ngoảnh mặt làm ngơ rồi xoay người rời đi.

Tần Như Lương có chút tự giễu, lời nói của hần ta nghe thế nào cũng giống lời thật lòng, dù sao đứa trẻ cũng không phải là con của hần ta.

Nhưng chuyện này là do đích thân hoàng thượng hạ chỉ, Thẩm Nguyệt không thể không tuân theo, hần ta có muốn khuyên cũng không biết phải khuyên thế nào.

Khi quay trở lại Trì Xuân Uyển một lần nữa, Thẩm Nguyệt thấy trong ngoài đều quanh quẩn.

Không có thứ gì có thể khiến cho Thẩm Nguyệt vui vẻ lên được.

Khi thời tiết đẹp, nàng thường nằm dưới bóng cây và ngủ cả buổi chiều.

Ngọc Nghiên lo lắng nói: "Công chúa, người vào phòng ngủ đi".

Thẩm Nguyệt nhắm mắt không nói gì.

Một lúc lâu sau, nàng đột nhiên nói: "Ngọc Nghiên, người theo ta bao lâu rồi?"

"Nô tỳ từ nhỏ đã cùng công chúa lớn lên".

"Vậy người có biết ngày cha mẹ ta bị bức ép thoái vị, triều đại thay đổi đã xảy ra những chuyện gì không?"

Sắc mặt Ngọc Nghiên tái nhợt, nàng ta quỳ rạp xuống đất nói: "Công chúa, những chuyện cũ năm xưa....! nô tỳ cho rằng công chúa nên quên đi, để cho nó qua đi".

Thẩm Nguyệt mở mắt ra, từ trên ghế tựa chậm rãi ngẩng dậy, thở dài nói: "Ta cũng muốn quên đi quá khứ, nhưng luôn có kẻ không muốn buông tha cho ta".

Nàng xoa xoa đầu, luôn có những ảo ảnh hỗn loạn bất chợt hiện lên trong đầu nàng, nhưng khi nàng cố gắng bắt lấy chúng thì chúng lại biến mất không thấy tăm hơi.

Thẩm Nguyệt trầm giọng nói: "Cướp nước của ta, phá nhà của ta, lại còn luôn đêphòng ta như kẻ cướp, rốt cuộc kẻ cướp là ai đây chứ?"

Ngọc Nghiên nước mắt lưng tròng nói: "Công chúa! Người đừng nói như vậy, công chúa đang ở thế yếu, nếu như lời này bị hoàng thượng nghe được thì hoàng thượng nhất định sẽ không dung tha cho chúng ta!"

"Ta biết, nếu còn muốn sống thì phải biết thức thời, phải biết thuận theo người khác", Thẩm Nguyệt nói: "Từ khi tỉnh táo trở lại ta chưa từng có chút lòng phản nghịch, ta cũng không muốn truy cứu chuyện cũ, dù sao đây cũng là dòng chảy của lịch sử, ta chỉ muốn hướng về phía trước mà sống".

Nàng hơi co chân lại, chống khuỷu tay lên đỡ trán, đầu hơi cúi xuống, tóc hai bên thái dương cũng xõa xuống che khuất gương mặt của nàng.

Lúc này trong mắt nàng như lộ ra hung quang, nàng nói: "Nhưng bọn họ lại bắt Bắp Chân đi, Bắp Chân còn chưa sinh được nửa tháng".

Sinh mệnh của một đứa trẻ mới sinh mong manh đến thế nào, Thảm Nguyệt thật sự không thể tưởng tượng được.

Trong cung tuy có nhiều người, có nhiều thái y, nhưng làm sao có thể đối xử với Bắp Chân tốt như mẹ của nó, làm sao có thể nâng niu nó cẩn thận trong bàn tay được?

Bọn họ sẽ chỉ thực hiện đúng bổn phận của mình, nuôi Bắp Chân như một đứa trẻ của người khác mà thôi.

Nếu như bọn họ không chú ý mà để nó bị bệnh thì sao? Nếu như nó bị đói thì sao?

Bắp Chân không thể khóc, nó không khóc thì người khác sẽ không biết nó đang khó chịu, như vậy thì phải làm sao?

Trước đây Thảm Nguyệt luôn thích nói đùa rằng Bắp Chân là cục nợ của nàng.

Bây giờ cục nợ đã bị người khác mang đi rồi, nàng lại cảm thấy mất hồn mất vía.

Ngọc Nghiên nước mắt ngấn dài nói: "Công chúa đừng quá lo lắng, Bắp Chân sẽ không sao đâu".

"Người đứng lên đi".

Ngọc Nghiên lắc đầu nói: "Tất cả đều là lỗi của nô tỳ mới khiến cho công chúa suy nghĩ miên man như vậy, nô tỳ không thể đứng dậy".

Thảm Nguyệt mím môi, hay tay buông thõng, neho mắt thờ dài nói: "Ta đã dọa người rồi sao? Haiz, ta chỉ cảm thấy không có Bắp Chân ở đây cho ta chơi đùa cũng thật nhàm chán mà thôi".

Ngọc Nghiên chớp mắt nói: "Vậy thì nô tỳ sẽ nghĩ ra những trò vui khác cho công chúa".

"Nhưng ta không có hứng thú với những trò khác".

Còn hai ngày nữa là đến Tết Trung thu.

Đã hơn một tháng trôi qua kể từ ngày mừng thọ thái hậu, quần thần trong triều vẫn chưa hết thất kinh vì bữa tiệc mừng thọ trong cung lần đó.

Hoàng đế sẽ tổ chức một bữa tiệc khác trong cung vào Tết Trung thu để chiêu đãi quần thần, trấn an quan viên các cấp, nhân tiện còn muốn cùng thái hậu đi ngắm trăng để khiến cho thái hậu được vui vẻ.

Thẩm Nguyệt lúc này mới cảm thấy vui lên được một chút, liền bảo Ngọc Nghiên nhanh chóng chuẩn bị vào cung.

Không giống như lần trước vào cung, lần này nàng muốn tự mình đi.

Sau khi vào cung nói không chừng nàng còn có thể gặp lại Bắp Chân, cũng không biết đạo này nó sống có tốt không.

Tất nhiên Ngọc Nghiên phải nhanh chóng chuẩn bị kỹ càng.

Đến ngày Tết Trung thu, trời đầy mây đen lại còn có thêm gió lớn, Tần Như Lương đến Trì Xuân Uyển, gió thu cuộn làm tay áo của hắn bay phấp phới, bầu không khí có chút buồn bã.

Hắn ta nói với Thẩm Nguyệt: "Hoàng thượng đã có chiếu chỉ, thông cảm cho cô vừa mới hạ sinh chưa đầy một tháng nên cho cô ở nhà nghỉ ngơi, không cần phải đi dự tiệc trong cung".

Thẩm Nguyệt cũng đứng trong gió, trừng mắt nhìn Tần Như Lương nói: "Người nói lại lần nữa xem".

Tần Như Lương nhắc lại ngắn gọn: "Hoàng thượng không cho cô vào cung".

Nếu không có Thôi thị và Ngọc Nghiên lôi kéo thì Thẩm Nguyệt đã động thủ với hắn ta rồi.

Tần Như Lương nói: "Lúc trước là do cô cố ý phải hạ sinh đứa trẻ này, cô thông minh như vậy hẳn là phải sớm dự đoán được kết quả ngày hôm nay".

Mặc dù nàng đã sớm dự đoán được nhưng khi đó nàng không nghĩ mình sẽ có nhiều tình cảm với đứa trẻ này đến như vậy.

Giờ đây tình mẫu tử bên trong nàng lại lớn hơn nhiều so với những gì nàng tưởng tượng.

Thẩm Nguyệt nói: "Ta đã chấp nhận sự sắp xếp này mà vẫn không thể đi thăm nó một chút được hay sao?"

Tần Như Lương suy nghĩ một chút rồi nói: "Nếu như có cơ hội ta sẽ đến thăm nó, khi về ta sẽ nói cho cô biết nó có sống tốt trong cung hay không".

Sắc mặt của Thẩm Nguyệt không chút thay đổi, nàng xoay người lại nói: "Không cần, ta nghĩ con trai ta cũng không muốn gặp người".

Mặc dù Tần Như Lương đã vào cung nhưng trong phủ tướng quân vẫn có tổ chức tiệc.

Khi màn đêm buông xuống, toàn phủ được thắp sáng rực rỡ.

Trong ngày Tết Trung thu thì vạn dân đều chung vui, phủ tướng quân được Thẩm Nguyệt chỉ thị lấy hết đồ ăn ngon trong bếp chia cho cả phủ, không cần chừa lại cho chủ nhân.

Đêm nay Tần Như Lương không có ở nhà, trong nhà chỉ còn có ba vị chủ nhân ở Trì Xuân Uyển, Phù Dung Uyển và Hương Tuyết Uyển, sau khi chuẩn bị bữa tối cho ba vị chủ nhân này thì đồ ăn ngon vẫn còn lại rất nhiều cho nên người hầu trong phủ đương nhiên rất vui vẻ.

Bữa tối Thẩm Nguyệt chưa ăn được bao nhiêu miếng thì đã nhìn thấy pháo hoa lần lượt nổ rộ trên bầu trời đêm bên ngoài Trì Xuân Uyển.

Ngọc Nghiên đứng vỗ tay bên cạnh, hào hứng nói: "Đêm nay bên ngoài hẳn là rất náo nhiệt! Mỗi đêm Trung thu đều có lễ hội đèn lồng trong dân gian.

Công chúa, người nhìn kia, những ngọn đèn rực rỡ kia như chiếu sáng toàn bộ đêm đen" ..

148: Tình Cờ Gặp Gỡ

Thẩm Nguyệt nhìn theo hướng chỉ của Ngọc Nghiên, quả thực phát hiện ra bầu trời đêm được đèn đuốc trên đường phố chiếu sáng.

Thôi thị lấy ra một chiếc áo khoác, khoác lên vai Thẩm Nguyệt: "Công chúa đừng rầu rĩ không vui, thế nào cũng có cách. Hiếm được khi lễ tết, hay là công chúa phấn chấn lên, chúng ta cùng đi thưởng ngoạn đường phố".

Hai mắt của Ngọc Nghiên bắt đầu phát sáng r ỡ: "Nhị nương, được vậy thật sao?"

Thôi thị mỉm cười: "Trước kia nô tì cũng từng đi, phải nói là náo nhiệt và thú vị lắm".

Ngọc Nghiên tỏ ra khao khát: "Nô tì cũng rất muốn đi, nhưng trước kia ở trong cung ra ngoài không được tự do, bây giờ cuối cùng có cơ hội r ỡ".

Nói xong nàng ta kéo tay áo Thẩm Nguyệt, nũng nịu với nàng đầy đáng thương: "Công chúa, chúng ta ra ngoài đi dạo được không?"

Thẩm Nguyệt không đỡ nổi vẻ đáng thương của Ngọc Nghiên, cũng biết rằng hai người này chỉ muốn nàng ra ngoài giải tỏa tâm trạng. Bản thân nàng chưa từng dạo đường ngắm phố ở thời cổ đại này, bèn đồng ý với họ.

Thế là ba người đồng loạt ra khỏi phủ tướng quân.

Ở bên ngoài, đâu đâu cũng thấy bầu không khí náo nhiệt mà tự do của lễ tết dân gian.

Tới đường lớn, phóng mắt nhìn ra, đèn lồng kéo dài từng dãy, giống như từng dải lụa lấp lánh được dệt từ sao trời vậy.

Bách tính ra ngoài dạo chơi vào đêm nay, trên đường rộn ràng nhộn nhịp, quây hàng hai bên lung linh vui mắt.

Ngọc Nghiên vừa mới ra ngoài đã dán mắt vào cảnh sắc trên đường, nàng ta cố tình mang theo hà bao của mình, lát nữa phải xem xét mấy sạp hàng bên đường.

Thế nhưng không ngờ, họ chưa đi được vài bước đã thấy có người đang vẫy tay với Thẩm Nguyệt ở góc đường.

Thôi thị là người đầu tiên phát hiện ra, bà ta huých huých Ngọc Nghiên: “Có phải bên đó có người đang gọi công chúa không?”

Ngọc Nghiên định thẫn nhìn lại rồi huých huých Thẩm Nguyệt: “Công chúa, người đang gọi công chúa ở bên kia có phải Liên công tử không?”

Vừa ra ngoài, phiến muộn của Thẩm Nguyệt đã bị quang cảnh trên đường phố thổi bay khá nhiều. Nàng được truyền cảm hứng từ bầu không khí ở dân gian, dần dần hòa nhập vào đó.

Thẩm Nguyệt cảm râm: “Ra ngoài rồi, đừng gọi ta là công chúa nữa, gọi phu nhân đi”.

Nàng vừa nói vừa nheo mắt nhìn theo ngón tay của Ngọc Nghiên, thấy bóng người qua lại dưới ánh đèn rực rỡ, ở bên giao lộ kia có một chiếc xe ngựa, một người đang ngả người vào xe.

Người đó mặc áo bông, tùm tùm cười, đang vẫy tay với Thẩm Nguyệt.

Khóe miệng Thâm Nguyệt giật giật, đó chẳng phải là Liên Thanh Châu sao.

Liên Thanh Châu dặn dò phu xe tìm một nơi nào đó rộng rãi để đỗ xe, sau đó lập tức vượt qua đám đông, mất một lúc mới tới bên cạnh Thâm Nguyệt.

Thâm Nguyệt mỉm cười: “Trùng hợp ghê”.

Liên Thanh Châu cũng cười, trôi chảy đáp lại: “Tại hạ tưởng rằng thời gian này phu nhân phải ở nhà nghỉ ngơi, không ngờ có thể gặp được trên đường”.

Thâm Nguyệt nhìn xung quanh: “Không phải tối nay náo nhiệt sao, ta ra đường xem thử”.

Sau đó Liên Thanh Châu và Thâm Nguyệt cùng nhau dạo chơi, Ngọc Nghiên và Thôi thị đi theo đằng sau.

Liên Thanh Châu rất có phong độ của một quân tử, cũng rất chu đáo. Để tránh dòng người trước trước sau sau chèn ép Thâm Nguyệt, hắn ta cứ giơ tay ra bảo vệ nàng, như có như không, vậy mà không hề có ý lợi dụng sàm sỡ nàng.

Tới trước một sạp hàng, Thâm Nguyệt mỉm cười với Ngọc Nghiên: “Người tiêu tiền từ từ thôi, đừng tiêu hết tiền công một năm trong tối hôm nay đây”.

Ngọc Nghiên và Thôi thị bị đủ món đồ nhỏ nhặt làm hoa cả mắt, cứ sờ chỗ này rồi ngắm nghía chỗ kia.

Sau đó Ngọc Nghiên chỉ vào quầy mặt nạ trước mặt, phấn khởi hỏi: “Mặt nạ kia! Phu nhân, chúng ta mua mặt nạ được không?”

Không đợi Thâm Nguyệt kịp đồng ý, Ngọc Nghiên đã lôi nàng qua đó.

Không ít người đang vây lại trước quầy mặt nạ, từng chiếc mặt nạ được treo trên tấm vải với đủ hình đủ sắc, ai nấy chỉ vào mẫu mã mà mình thích, mua lấy một cái, đeo lên mặt rồi dạo chơi.

Những chiếc mặt nạ này đủ cả quỷ - thú - thần - ma, tất nhiên có cái nhu hòa, cũng có cái trông rất hung dữ.

Ngọc Nghiên đương nhiên chỉ vào mặt nạ xinh đẹp, Thẩm Nguyệt lại chọn một cái cực kỳ dữ tợn.

Ngọc Nghiên phồng má hỏi: “Hôm nay lễ tết mà, tại sao phu nhân muốn đeo mặt nạ hung dữ thế?”

Đôi mắt lấp lánh của Thẩm Nguyệt lấp ló dưới mặt nạ.

Nàng nhếch môi cười: “Mặt nạ của người đeo hết hôm nay thì không còn tác dụng gì nữa, đợi sang năm lại mua cái mới. Cái của ta có tác dụng khác, tối nay đeo xong có thể đem về treo trên cửa, dùng để tránh tà, thế nên càng hung dữ càng tốt.

Ngọc Nghiên bị nàng chọc cười, gương mặt tròn trịa trông rất đáng yêu.

Liên Thanh Châu và Thôi thị cũng học theo, mỗi người chọn một chiếc mặt nạ.

Các cô gái đi đi lại lại trên đường có người xách theo hoa đăng, có người ăn mặc lộng lẫy đi theo từng đôi từng cặp, Thẩm Nguyệt và Liên Thanh Châu sóng vai đi trên đường, ngẩng đầu thấy ánh đèn trên đầu giao hòa, đủ thứ đèn lồng giấy tôn lên vẻ lạ lùng của chiếc mặt nạ trên mặt nàng.

Nàng đứng trên đường, ngẩng đầu ngắm nhìn một lúc lâu, mơ màng nghĩ, bầu trời sao trước mặt dường như chỉ cần giờ tay lên là có thể chạm tới, đẹp để khôn cùng.

Nàng hỏi: “Liên Thanh Châu, sao người biết tối nay ta sẽ ra ngoài dạo chơi?”

Liên Thanh Châu vẫn giữ nụ cười nho nhã dịu dàng trên mặt: “E rằng phu nhân hiểu nhầm rồi, tại hạ và phu nhân chỉ đơn giản là tình cờ gặp”.

Thẩm Nguyệt đáp: “Vậy sao?”

Nàng thu hồi tâm mắt, nhìn sang gương mặt tuấn dật của Liên Thanh Châu, đang định nói gì đó thì nghe thấy ai đó hô to: “Tránh ra, tránh ra nào, rồng phun lửa tới đây!”

Nàng vốn định hỏi Liên Thanh Châu chuyện liên quan tới Bắp Chân.

Vì tiếng hô này mà đường phố sôi động hẳn lên.

Liên Thanh Châu hiểu ý đỡ nàng sang một bên đường: “Phu nhân đứng qua bên này đi, lát nữa rồng phun lửa diễu hành trên đường sẽ phun lửa đấy, nếu để bị thương thì không tốt đâu”.

Thẩm Nguyệt cũng bị thứ “rồng phun lửa” kia thu hút, cảm thấy bây giờ hỏi Liên Thanh Châu mấy chuyện kia đúng là làm hỏng phong cảnh.

Nàng coi Liên Thanh Châu như bạn thân, trước khi mọi chuyện xảy ra, nàng vẫn luôn tin rằng Liên Thanh Châu cũng coi nàng như bạn thân. Nếu Liên Thanh Châu thực sự là cha của Bắp Chân, nàng thực sự không biết nên tiếp tục đối đãi với hắn ta thế nào.

Thôi vậy, cứ tạm gác lại đã.

Thẩm Nguyệt cùng Liên Thanh Châu đứng nép sang bên đường, cùng mọi người nghển cổ chờ mong rồng phun lửa tới.

Nghe nói rồng phun lửa mới là tiết mục chính trong hội đèn này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 149: 149: Sao Ngươi Lại Tới Đây

Hơn mười người đi đầu khiển một con rồng nhào lộn trong đêm, đi đến đâu phun lửa đến đấy, sinh động như thật, thân rồng uốn lượn như thể hô mưa gọi gió.

Nhìn từ đằng xa, chưa kịp thấy rồng phun lửa xuất hiện, Thẩm Nguyệt đã trông thấy ánh lửa được phun ra ở phía trước, người dân trên đường vỗ tay rào rào, tiếng hoan hô vang dậy.

Âm thanh hoan hô ồn ào kia dễ dàng nhấn chìm Thẩm Nguyệt trong biển người.

Họ sẽ không quan tâm ai là ai, mọi người chỉ biết quây quần lại thoải mái đùa giỡn, cùng nhau trải qua tết Trung Thu.

Đoàn người đi đầu khiển con rồng dần tiến gần, con rồng phun lửa sinh động như thật kia từ từ bò lên bầu trời đêm, hiện ra trước tầm mắt của đám đông.

Người đi đầu tiên giơ cao một bó đuốc, giơ tay vung mạnh một nắm vật liệu dễ bắt lửa dạng hạt lên không trung.

Vật liệu dễ cháy tiếp xúc với bó đuốc sẽ mượn nhờ cơn gió mà bùng cháy.

Ánh lửa rọi sáng đám đông vây kín hai bên đường.

Ngọn lửa kia vừa vắn ở ngay đầu của con rồng, thoát nhìn qua trông rất giống như con rồng đang phun lửa.

Các hạt vật liệu còn chưa cháy hết nên biến thành những đốm lửa nhỏ li ti bay xuống đất như mưa.

Không khí nhất thời tràn ngập mùi thuốc súng sau khi các hạt nhỏ cháy xong.

Đoàn người hóng chuyện nghehễn cở quan sát, đợi khi đốm lửa rơi xuống lại lục tục rút về đằng sau.

Đốm lửa li ti dù rơi vào người họ cũng nhanh chóng tắt ngúm.

Mọi người chỉ mãi lùi về sau, chẳng có ai đứng trong đám đông yên lặng thưởng thức khoảnh khắc rực rỡ cuối cùng như Thảm Nguyệt.

Lúc này đây, Thảm Nguyệt ngẩng đầu nhìn cảnh tượng ph ần tinh xán lạn, đứng yên tại chỗ, quên cả tránh né.

Đột nhiên một bàn tay vươn tới, kéo tay nàng sang một bên.

Nàng sững sờ, đảo đảo vài bước, chưa kịp nhìn rõ đã thành linh ngã xuống.

Thảm Nguyệt ngẩng đầu nhìn hẵn, không thấy được gương mặt bên dưới mặt nạ, chỉ loáng thoáng trông thấy đôi mắt còn sáng hơn cả đốm lửa.

Hẵn chỉ kịp nói một câu: “Cẩn thận”.

Ngay sau đó, dòng người trên đường bắt đầu di chuyển, ào ào đuổi theo con rồng phun lửa.

Thảm Nguyệt bị đám đông phía sau d òn đẩy, cơ thể áp sát lên người hẵn, không thể khống chế được tình hình.

Hẵn đỡ Thảm Nguyệt, cánh tay vòng ra sau quấn quanh eo nàng, bảo vệ nàng chu toàn, tránh cho nàng bị đoàn người xô đẩy, nhưng bàn tay kia từ đầu đến cuối vẫn rất chùng mực, không hề ôm eo nàng.

Hẵn dắt tay nàng, cùng nhau bị nhấn chìm trong biển người, cùng đuổi theo ánh sáng mà con rồng lửa uốn lượn kia để lại.

Thảm Nguyệt không nghĩ gì nữa, sự chú ý của nàng bị bầu không khí náo nhiệt xung quanh thu hút, nàng luôn tưởng rằng người dẫn nàng đi là Liên Thanh Châu.

Bởi vì khi ấy người trên đường quá đông, Ngọc Nghiên và Thôi thị bất đắc dĩ bị d ùn sang phía đối diện, bên cạnh nàng chẳng còn ai ngoài Liên Thanh Châu.

Trong đi ùu kiện thiếu sáng, nàng không phân biệt được màu sắc trên y phục của h ấ n, chỉ cảm thấy có vẻ cũng đậm màu như y phục của Liên Thanh Châu, mùi thuốc súng trong không khí cho ấ n hết khứu giác của nàng, nhất thời nàng cũng không phân biệt được khí tức của người bên cạnh.

Nàng cùng h ấ n đi v ề phía trước.

Một vài người đi theo r ồ ng phun lửa trong chố c lát r ấ i cũng thôi, chắc vì cảm thấy đi xa quá thì không tiện đường v ề nhà.

Nhưng Th ấ m Nguyệt nghĩ, nếu đã ra ngoài chơi một l ầ n, phải chơi cho tận hứ ng.

Nàng kéo người bên cạnh cùng đi theo sau đ ầ u con r ồ ng phun lửa, lớn tiếng nói với h ấ n: “Liên Thanh Châu, đừng sợ, nào, phải hòa vào cảnh đẹp mới thấy được vẻ đẹp mà người khác không trông thấy”.

Người bên cạnh nheo mắt, nhìn vô số đ ố m lửa rơi xuống như sao ch ấ i trong đêm mà khoe miệng nhếch lên thành nụ cười nhạt, như có như không.

H ấ n kh ẽ cúi người, ghé đ ầ u vào tai Th ấ m Nguyệt: “Đúng là như thế, chỉ có thứ mà người can đảm nhìn thấy mới khác biệt”.

Th ấ m Nguyệt s ứ ng sờ tại chỗ, ng ắ ng đ ầ u nhìn h ấ n.

H ấ n nắm tay Th ấ m Nguyệt, tiếp tục kéo nàng đi v ề phía trước, nét cười rạng r ồ : “Còn đ ờ đ ấ n ra đó làm gì, r ồ ng phun lửa đi xa r ấ i”.

Ồ n ào và ph ầ n hoa từ từ nhạt đi, mùi thuốc súng cũng xa d ầ n.

Thẩm Nguyệt đành để người đó kéo về phía trước, nàng sững sờ nhìn bóng lưng thon dài mà vững chãi đó dưới ánh đèn lốm đốm.

Bấy giờ mới phát hiện ra, ống tay áo màu đen của hắn bay phất phơ, dường như không nhiễm khói lửa nhân gian.

Dù Thẩm Nguyệt không thể nhìn thấy gương mặt bên dưới chiếc mặt nạ đầu quỷ kia, thế nhưng nàng lại ngửi thấy mùi trầm hương trên cơ thể hắn.

Hắn không phải Liên Thanh Châu, hắn là Tô Vũ.

Con rồng phun lửa ở phía trước nghênh ngang đi qua, ngay trước đó Thẩm Nguyệt còn thấy mình hòa vào bầu không khí ấy, ngay sau đó đã cảm thấy không còn chân thực.

Huyền não ngoài kia dường như bay xa dần khỏi phạm vi xung quanh nàng, khiến nàng đột nhiên thấy bình yên.

“Tại sao ngươi lại tới đây?”

“Nghe nói hội hoa đăng tối nay rất náo nhiệt”.

“Không phải ngươi nên ở trong cung tham gia cung yến sao?”

“Cung yến đâu thể náo nhiệt bằng nơi này được”.

Thẩm Nguyệt thoáng suy ngẫm: “Không phải ngươi thông đồng với Liên Thanh Châu từ trước đây chứ?”

Nếu không làm sao mà trùng hợp thế được, nàng vừa ra ngoài đã gặp được Liên Thanh Châu đợi sẵn ở giao lộ.

Thẩm Nguyệt ngoái đầu nhìn lại, bây giờ đâu còn thấy bóng dáng Liên Thanh Châu, Ngọc Nghiên và Thôi thị nữa, chỉ còn nàng và Tô Vũ thôi.

Đây chính là “lần sau gặp lại” của Tô Vũ?

Tô Vũ đáp: “Cho dù không có hấn, cô đứng trong đám đông, ta chỉ cần liếc mắt cũng nhận ra”.

Thâm Nguyệt nhếch môi: “Tự đại! Ta đeo mặt nạ rồi, không khác nữ tử nào trong thiên hạ”.

Ngón tay của Tô Vũ lướt nhẹ qua váy áo của nàng, như có như không, nhẹ nhàng gảy cây sáo trúc được nàng giắt trên eo: “Nhưng trên người cô đeo thứ độc nhất vô nhị trong thiên hạ”.

Thâm Nguyệt cúi đầu nhìn, hóa ra cây sáo trúc này đã làm lộ thân phận của nàng.

“Chúng ta cứ đi theo con rặng này mãi sao?”, Thâm Nguyệt hỏi.

“Ừm”.

“Con rặng đó sẽ đi tới nơi nào?”

“Bên bờ sông Dương Xuân”.

Sông Dương Xuân nối liền với bến thuyền đổ thẳng vào kinh, triền sông uốn lượn.

Bây giờ đã vào thu, mực nước sông giảm xuống, bờ sông lộ ra cũng rộng hơn thời điểm mùa xuân và mùa hè.

Sông Dương Xuân là điểm cuối của hội hoa đăng vào Trung Thu hằng năm.

Rặng phun lửa sẽ uốn lượn tới tận sông Dương Xuân mới dừng.

Hai bên bờ sông là những hàng dương liễu, dưới tán liễu treo đủ thứ hoa đăng muôn màu muôn vẻ, tuy không huyền ảo bằng tiếng hò hét của các sạp hàng bên đường, nhưng vẫn vô cùng náo nhiệt.

Những người tập trung về đây đa phần là nam thanh nữ tú, cầu nguyện và thả đèn.

Trên mặt sông Dương Xuân trôi nổi vô số ngọn đèn hoa đăng, rực rỡ như dải ngân hà.

.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 150: 150: Bày Cách Tán Tinh

Cũng có nhiều người thả đèn trời, ánh nến lung linh tỏa ra ánh sáng mờ ảo khiến cho đèn trời bay lên trông đẹp không sao tả xiết.

Người múa rỗng vẫn còn một ít nguyên liệu trong tay, hắn ta ném nhiên liệu trên mặt sông khiến cho một ngọn lửa bùng lên và vô số tia lửa lấp lánh rơi xuống, kéo theo đó là những tràng pháo tay không ngớt.

Có lẽ là do tâm nhìn rộng mở cho nên tâm tình cũng rộng mở, Thẩm Nguyệt đứng bên bờ sông khẽ nở nụ cười nói: "Đêm nay thật sự rất đẹp".

Tô Vũ đi bên cạnh nàng lên tiếng: "Cô có muốn thả đèn không?"

Thẩm Nguyệt không thích thú lắm, cảm thấy đó là chuyện mà mấy nữ nhân ngây thơ đều thích làm.

Thanh âm của hắn như làn gió mát thoảng qua, nói: "Có thể ước nguyện khi thả đèn".

Thẩm Nguyệt ngẩng đầu nhìn hắn, hắn liếc mắt nhìn nàng rồi cười nhẹ nói: "Nói không chừng đi đâu ước còn có thể thành hiện thực".

Rõ ràng chuyện đó nghe rất nực cười nhưng ma xui quỷ khiến thế nào lại khiến Thẩm Nguyệt tin hắn.

Tô Vũ đi mua một vài chiếc đèn trời rồi nói Thẩm Nguyệt mượn bút của ông già dưới tán cây viết đi đâu ước của nàng lên giấy làm đèn trời.

Hai người đứng trên bờ sông thả đèn trời, nhìn thấy phần giấy của đèn trời đang được không khí lấp đầy từng chút một, họ dùng tay giữ để đèn, chờ cho không khí tràn vào đủ.

Thẩm Nguyệt nhìn xuyên qua đèn trời thấy Tô Vũ ở phía đối diện, ánh đèn lung linh phản chiếu trong mắt hắn, ánh đèn cũng khiến cho mặt nạ của hắn sáng lên ánh vàng rực rỡ.

Hắn quan sát chiếc đèn trời trong tay, đôi tay mảnh khảnh hạ xuống một nửa, sau đó mới nói: "Được rồi, có thể buông tay rồi".

Thẩm Nguyệt cũng bất giác buông tay ra, cùng Tô Vũ thả đèn trời bay lên.

Đèn trời từ từ bay lên, cuối cùng hòa vào rất nhiều đèn trời đã được thả lên cao.

Thẩm Nguyệt từ xa nhìn ngọn đèn, trong lòng thầm nghĩ, nếu điều ước mà nàng viết có thể thực sự thành hiện thực thì quả là tuyệt vời.

Từ trước tới giờ nàng chưa bao giờ có nguyện vọng nào mãnh liệt như lúc này, nàng muốn Bắp Chân có thể trở lại bên cạnh nàng.

Vì vậy Thẩm Nguyệt đã viết mấy chữ lên đèn trời: hy vọng con trai sẽ trở về.

Ngoài việc thả đèn bên bờ sông thì còn có rất nhiều trò vui khác ngoài phố.

Trong đó phổ biến nhất là thi từ cùng đoán đố, có rất nhiều tài tử giai nhân xuất hiện ở những tụ điểm đó.

Thẩm Nguyệt phát hiện rằng tất cả nam thanh nữ tú bên bờ sông đều đeo mặt nạ trên mặt.

Như vậy cũng tốt, cho dù có chút thần bí nhưng sẽ không gây ra sự đường đột cho đối phương, mọi người cũng sẽ không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Nếu như có đôi nam nữ nào vừa lòng nhau thì có thể tháo mặt nạ xuống, nói không chừng còn có thể tạo ra một đoạn lương duyên tươi đẹp.

Thẩm Nguyệt cười nói: "Tô Vũ, đêm nay nhất định có nhiều mỹ nữ, có chắc là không muốn bắt chuyện không?"

Tô Vũ đáp: "Ta không biết cách, hay là cô dạy ta đi".

Thẩm Nguyệt trợn mắt nhìn hắn nói: "Người độc thân cho đến bây giờ là đáng lắm".

Nàng xắn tay áo, ngoắc ngoắc tay với Tô Vũ nói: "Niệm tình ta và người cũng có chút giao hảo, người đưa lỗi tai lại đây".

Tô Vũ hơi cúi người, sốt sắng tiến lại gần nàng.

Bóng của hai người đổ dài trên phố dưới những ánh đèn rực rỡ, Thẩm Nguyệt hơi nhón gót ghé sát vào tai hắn.

Cảnh tượng giống như hai người bọn họ đang thì thầm nói những lời thân mật, vừa tự nhiên vừa xứng đôi.

Hai người đang đứng gần một tụ điểm đối thi từ, Thẩm Nguyệt chỉ vào một nữ nhân đeo mặt nạ, y phục và khí chất của nữ nhân đó đều toát ra sự gia giáo, Thẩm Nguyệt vừa chỉ vào nàng ta vừa dạy cho Tô Vũ biết cách tán tỉnh.

"Người có thấy nàng ta không, ngực khủng eo thon, dáng người thướt tha, phong thái khiêm nhường, chắc chắn là con nhà gia giáo.

Tin ta đi, mắt nhìn người của ta rất tốt, để ta dạy người cách đi tán tỉnh người ta".

Tô Vũ liếc mắt nhìn sau đó tỏ ra thành khẩn nói: "Được, mau dạy ta đi".

"Lát nữa người cứ bước qua đó rồi đứng ở phía sau lưng nàng ta, làm bộ như vô ý giẫm vào váy của nàng ta, nàng ta nhất định sẽ bị ngã ra phía sau.

Lúc đó người ở phía sau cứ vươn tay ra ôm lấy nàng ta, nàng ta tránh được chuyện té ngã xấu hổ thì nhất định sẽ cảm thấy rất cảm kích người".

Tô Vũ trầm ngâm gật đầu: "Cô có chắc là nàng ta sẽ thẹn không quá hóa giận không?"

Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: "Ta thấy cho dù người có đang đeo mặt nạ thì khí chất của người cũng có thể ăn đứt tất cả nam nhân có mặt ở đây, nếu như người mà tháo mặt nạ xuống thì nữ nhân kia cho dù có thẹn quá hóa giận cũng sẽ đổi thành thẹn thùng xấu hổ."

Người nghĩ thử xem, giai nhân được quân tử cứu thì làm sao có thể thẹn quá hóa giận được?"

Tô Vũ dường như đã hiểu rõ, hần nói: "Nghe cô nói như vậy cũng rất có đạo lý."

A Nguyệt, cô thấy ta thật sự tốt như cô nói sao, ta không tự tin lắm".

Thẩm Nguyệt vỗ vai động viên hần: "Đừng tự ti như vậy, người còn tốt hơn những gì mà ta vừa nói nữa".

Hai mắt Tô Vũ nheo lại, trong mắt còn lộ ra chút đắc ý sáng khoái.

Thẩm Nguyệt đẩy hần đi rồi lại nói: "Đi đi, ta sẽ đợi người ở đây."

Nói không chừng đêm nay người còn có thể thoát kiếp cô đơn".

Tô Vũ không vội đi, hần quay sang nhìn Thẩm Nguyệt rồi chậm rãi nói: "Không được, nếu như cô đứng ở đây nhìn thấy thì ta sẽ rất xấu hổ".

Thẩm Nguyệt nói: "Ta hứa sẽ không cười nhạo người".

Tô Vũ nắm vai Thẩm Nguyệt rồi xoay người nàng lại, sau đó chỉ vào một cây liễu đằng xa nói: "Cô đi qua bên đó đợi ta đi".

"Ta không đi", Thẩm Nguyệt còn đang có suy tính xấu xa, nếu như nàng đi qua đó thì làm sao nàng có thể trêu đùa Tô Vũ nữa?

Nàng giúp cho Tô Vũ tán tỉnh một nữ nhân khác, chuyện này chẳng phải vô cùng thú vị hay sao? Sao nàng có thể bỏ qua cảnh tượng thú vị đó chứ!

Tô Vũ nói: "Chẳng lẽ cô không muốn ta thuận lợi bắt chuyện với nàng ta hơn hay sao? Chẳng lẽ thật ra là cô không muốn ta bắt chuyện với người"

khác?"

Thâm Nguyệt giật giật khóe miệng nói: "Người nghĩ nhiều quá rồi đó".

Tô Vũ chấp hai tay sau lưng, thản nhiên nói: "Nếu như cô không rời đi thì ta sẽ nghĩ rằng cô thích ta, không muốn ta tán tỉnh người khác".

Thâm Nguyệt ngẩng đầu lên liếc nhìn hắn, thản nhiên nếu như cứ tiếp tục dây dưa ở đây thì chỉ sợ rằng nữ nhân kia sẽ rời đi.

Bước qua đọt ở gốc cây liễu đằng kia nàng cũng không phải là hoàn toàn không nhìn thấy, chỉ có đi đâu không thể nhìn thấy rõ ràng mà thôi.

Sau đó Thâm Nguyệt nói: "Haiz, thôi bỏ đi, để tránh khiến cho người hiểu lầm thì ta qua bên gốc cây liễu đó đọt người cũng chẳng sao".

Tô Vũ nhìn nàng nở nụ cười vô tội.

Thâm Nguyệt xoay người lại, bước về phía gốc cây liễu đằng kia.

Không ngờ mới đi được một hai bước thì Thâm Nguyệt lại bỗng nhiên cảm thấy chân vấy của mình bị ghì lại..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 151-152: Vác Đá Nện Chân Mình - Không Biết Đếm Dư Ra Một Đồng Tiền À

151: Vác Đá Nện Chân Mình

Nàng không thể đi về phía trước, quay đầu lại nhìn thì thấy góc váy của mình đang bị Tô Vũ giẫm lên.

Tô Vũ chấp tay sau lưng đứng dưới ngọn đèn, cầm và khước môi dưới lớp mặt nạ nhếch lên như đang đợi phản ứng của Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt kéo váy mình vài cái, Tô Vũ vẫn không chịu nhấc chân lên.

Nàng lập tức nhận ra là Tô Vũ đang cố ý trêu chọc mình.

Hóa ra cái tên này lừa nàng đến dưới cây dương liễu chỉ là để giẫm vào váy mình lúc nàng xoay người.

Thẩm Nguyệt như bị giẫm vào đuôi vậy, nàng hơi tức giận nói: “Ta đếm đến ba, tốt nhất người nên...”

Kết quả, khi Thẩm Nguyệt còn chưa nói hết câu, mà nàng nào có cơ hội nói hết, bên tai đã nghe thấy Tô Vũ thấp giọng cười, sau đó chân hắn hơi dùng sức, nhích váy nàng giựt ra sau.

Thẩm Nguyệt chỉ cảm thấy sau lưng như bị ai đó túm lấy, cơ thể mất thăng bằng, sau đó vô thức ngã về phía sau.

“Mẹ kiếp!”

Vốn dĩ nàng có nhã ý muốn dạy cho Tô Vũ cách để bắt chuyện với con gái, chẳng ngờ hắn lại lấy oán báo ơn, còn chưa kịp xem trò vui của hắn thì nàng lại trở thành trò cười rồi.

Đây không phải là lấy đá đập vào chân mình à.

Thấy nàng ngã về phía mình, Tô Vũ thuận tay ôm người vào lòng, vòng tay qua eo đối phương rồi xoay một vòng, tay áo tung bay, quần quít vào nhau.

Khi ấy, Thâm Nguyệt ngược mắt lên thì thấy hắn đang cười, nàng nghiêng răng nói: “Ta có thể đánh ngươi chứ?”

Tô Vũ nói: “Cô không thể thẹn quá hóa giận như vậy, những gì ta làm đều là nghe theo những gì cô dạy”.

“Ta dạy ngươi dụ dỗ ta sao?”

“Ta sợ hiệu quả không tốt nên muốn thử với cô trước xem sao”.

Thâm Nguyệt đẩy Tô Vũ ra, hắn lùi về sau hai bước rồi cảm thán: “Cô xem, cô tức giận chứng tỏ cách này không ổn, cũng may là ta không làm quen người khác theo lời cô”.

Đôi mắt dài hẹp nhìn nàng: “A Nguyệt, cô thật xấu xa, muốn thấy ta bẽ mặt phải không?”

Thâm Nguyệt buồn bực nói: “Bây giờ ta mất mặt hơn rồi đấy”.

“Tại sao cô lại tức giận thế, là vì khí chất của ta không đủ sao?”

Thâm Nguyệt trợn mắt: “Đó là vì ta biết ngươi không tốt đẹp gì, ngươi là kẻ tâm địa gian trá!”

Tô Vũ ung dung đáp: “Ta cảm thấy bản thân vẫn khá trong sáng”.

“Trong sáng cái còn khi ấy”.

Bây giờ Thâm Nguyệt nào có tâm tư đi xem Tô Vũ làm quen con gái, hắn dùng chiêu này với nàng một lần, mấy cô gái ở hội thơ đều đã thấy hết rồi, chắc trong lòng còn nghĩ hai người đang tán tỉnh nhau.

Đúng là chẳng thú vị gì cả.

Thẩm Nguyệt lại nói: “Sau này đừng hòng ta dạy người bí quyết tán gái, người đừng đi gây họa cho người khác, người không độc thân thì ta cũng thấy tiếc thay cho người”.

Tô Vũ gật đầu: “Ừ, cô nói đúng lắm”.

Hai người đi dạo dọc bờ hồ một lúc, họ đi xa khỏi hội thơ phong nhã kia, đến trước mấy sạp hàng quán bên bờ hồ.

Nơi đây có rất nhiều quầy bán đồ ăn khuya, người dạo chơi bên hồ có thể đến ăn chút gì đó.

Thẩm Nguyệt ngửi thấy mùi thơm phức, cảm thấy bụng hơi đói.

Nhưng nàng còn chưa nói gì, Tô Vũ đã lên tiếng: “Ta đói rồi, chúng ta đi ăn mì nào!”

Hắn kéo Thẩm Nguyệt đi vào một quán mì.

Thẩm Nguyệt vừa bước vào quán, mắt đã nhìn thấy tấm biển treo trước cửa – Mì đồng tâm.

Nàng cảm thấy khá khó hiểu, quán mì sơi thôi mà cũng màu mè vậy sao?

Kết quả, vừa ngó vào chỗ, Thẩm Nguyệt mới phát hiện người ăn mì trong quán đều là các đôi nam nữ.

Lúc này chủ quán đi đến hỏi: “Hai vị gọi hai bát mì đồng tâm sao?”

Thẩm Nguyệt hỏi: “Mì đồng tâm là gì?”

Chủ quán cười đầy ẩn ý: “Là ăn mì bằng đũa đồng tâm”.

Thẩm Nguyệt liếc nhìn người trong quán thì mới nhận ra đũa trong tay các cặp đôi đều được nối với nhau bằng sợi dây đỏ.

Khoảng cách sợi dây có hạn nên các đôi nam nữ không thể ngồi cách nhau quá xa, phải dựa gần mới có thể dùng đũa ăn mì trong bát.

Thẩm Nguyệt nhướn mày.

Chỉ là ăn mì thôi mà, tại sao phải kè sát như vậy? Sao lại phải liếc mắt đưa tình nhau, mặt mày hàm chứa ý xuân như thế chứ?

Nàng có thể cảm nhận được bong bóng màu hồng lãng mạn đã nổi lên bên trong bát mì luôn rữ đầy, biết không?

Mọi người không thể ngồi xuống, ôn hòa nhã nhặn thưởng thức bát mì được sao?

Bảo nàng và Tô Vũ ăn mì đồng tâm này hả?

Tô Vũ tỏ vẻ như rất muốn thử món này: “Hay là gọi hai bát mì đồng tâm nhé”.

Thẩm Nguyệt trợn mắt nhìn hắn nói: “Cút”.

Ông chủ lại nói: “Đêm nay quán có ưu đãi đặc biệt, chỉ cần hai người cùng nhau ăn mì đồng tâm thì chỉ phải trả tiền một bát thôi”.

Tô Vũ gật đầu: “Ừ, quả là lời rữ!”

“Lời cái đầu người ấy, chúng ta đến chỗ khác ăn”.

Tô Vũ nói: “Nhưng quán này rẻ, ta không đem theo nhiều tiền, cô có tiền sao?”

Thẩm Nguyệt sờ bên hông mới thấy trống trơn, nàng nhớ ra mình cũng không mang theo tiền, túi tiền của nàng đầu để ở chỗ Ngọc Nghiên rữ, vì thế không khỏi bực mình đáp: “Ta không có tiền”.

Tô Vũ khẽ cười, hỏi chủ quán: “Chủ quán, bát mì này bao nhiêu tiền?”

Chủ quán nói: “Năm văn thôi”.

Thẩm Nguyệt lại hỏi: “Vậy có thể dùng hai đôi đũa bình thường không?”

Chủ quán đáp: “Nếu khách quan không muốn dùng đũa đồng tâm, tất nhiên là được.

Nhưng như thế thì không được ưu đãi, phải trả tiền hai bát, tổng cộng là mười văn”.

Không phải chỉ hơn năm văn thôi sao, nàng không ham món lợi nhỏ này.

Nàng nói với Tô Vũ: “Người không đem nhiều tiền, nhưng chắc cũng có mười văn nhỉ, trả đi!”

Lúc này, Tô Vũ đang lấy túi tiền, hắn dốc ngược tiền bên trong ra rồi đếm từng đồng một.

Thẩm Nguyệt nhìn bộ dạng con buôn của hắn, mắt cũng sắp trợn trừng ra ngoài.

Sau khi đếm xong, hắn ngẩng đầu lên nói: “Ôi, vừa lúc chỉ có sáu văn à!”, hắn đưa năm văn cho ông chủ, đầu ngón tay trắng nõn cầm tiền, miệng ôn hòa cười: “Vậy thì gọi hai bát mì đồng tâm đi, một văn còn lại thêm cho nàng quả trứng”.

“Được”.

Thẩm Nguyệt suýt bật ngựa khỏi ghế.

Tô Vũ có lòng tốt nhắc: “Cẩn thận, đừng để bị ngã”.

Thẩm Nguyệt bò từ dưới bàn lên nhìn Tô Vũ nói: “Người cố ý!”

Tô Vũ vuốt góc áo nói: “Vì sao lại nói thế?”

“Người nói xem, ra ngoài đi dạo mà chỉ mang theo mấy văn, ai tin?”

Tô Vũ nói: “Nhưng lúc này cô cũng thấy r ồi đấy, túi tiền của ta thật sự rỗng tuếch mà, một văn cũng không còn”.

Hắn cực kỳ vô tội nói: “Vốn dĩ còn đem theo một ít nhưng ta đã mua một cái mặt nạ r ồi lại mua đèn cho cô thả hết, mặt nạ mười văn một cái, đèn thì mười hai văn một cái”.

152: Không Biết Đếm Dư Ra Một Đ ồng Ti ền À

Thẩm Nguyệt cười khẩy: “Cho dù là thế thì cộng lại cũng không tới một trăm văn ti ền”.

Tô Vũ mỉm cười với nàng: “Ngại quá, dạo này ti ền nong không được rủng rinh”.

Thẩm Nguyệt sắp vỗ bàn mà cười ha hả r ồi: “Người mà không rủng rinh ư? Nếu ta nhớ không nhầm, người đường đường là đại học sĩ cơ mà?”

Tô Vũ đáp: “Bổng lộc của đại học sĩ cũng ít ỏi lắm đấy, vả lại ta chỉ là một người dạy học thôi, chẳng có tác dụng gì, chút bổng lộc đó đủ để nuôi gia đình đã khá lắm r ồi”.

“Nhưng giường trong nhà người toàn được làm từ tơ lụa tơ tằm thiên nhiên, giá trị khá lớn, bây giờ người mới than nghèo có phải muộn quá r ồi không?”

“Thứ đó là người khác tặng mà”.

“Vậy người chắc chắn đã nhận rất nhiều đ ồ tốt, người nghèo cái con khỉ gì, chắc chắn nhiều ti ền hơn ta”.

“Ta liêm khiết lắm, ngày thường không nhận đ ồ bừa bãi đâu”, Tô Vũ mỉm cười ẩn ý: “Tơ tằm kia là Liên Thanh Châu tặng ta, hẳn mới là người giàu nhất”.

Tô Vũ thành công đổ oan cho Liên Thanh Châu.

Thẩm Nguyệt thật lòng muốn tát hấn một cái cho hấn gục xuống bàn, sau cùng đành thỏa hiệp: “Thôi, sáu văn tiền cũng là tiền, dù sao cũng khá hơn là không có. Nếu cứ tính toán với người thế này, chắc ta sẽ bị người chọc cho tức chết”.

“Cô nghĩ được như thế thì tốt”.

Thẩm Nguyệt đột nhiên cảm thấy buồn rầu: “A, tại sao ta phải ra ngoài đi dạo cùng người chứ, người đúng là đồ xui xẻo”.

Sau đó Thẩm Nguyệt nghĩ, dù sao cũng là Tô Vũ bỏ tiền mà, nàng được ăn uống miễn phí, thôi thì nhẫn nhịn vậy.

Bầu không khí ái muội giữa mấy đôi nam nữ kia, nàng có thể ngó lơ được thì ngó lơ, ngó lơ không nổi thì coi như “phụ gia” bỏ thêm vào mì.

Dù sao cũng rất hơi, sáu văn tiền có thể ăn tận hai bát mì đã là khá lắm rồi. Ra khỏi nơi này, muốn tìm một bữa ăn khuya có thể tạm coi như hài lòng vừa ý với số tiền ấy, về cơ bản là không thể.

Nếu nàng không ăn, đợi khi vắc bụng đói về phủ tướng quân, chắc đã đói đến ngu người luôn.

Đành phải dùng đũa dùng tâm ăn mì, nàng chưa mất trí đến mức hai người ăn chung một bát.

Chưa được bao lâu, hai bát mì nóng hổi đã được bung lên.

Thẩm Nguyệt ngửi thấy mùi thơm thanh mát của mì sợi, nàng đột nhiên cảm thấy thèm ăn sau nhiều ngày chán chường.

Bên trên vắt mì trắng nõn rắc thêm vài cọng hành, bát mì của nàng còn có một quả trứng vừa mới chiên xong.

Thẩm Nguyệt ngó sang bát của Tô Vũ, không thấy trứng chiên.

Tuy người này bịp bợm, nhưng thấy hấn thản nhiên đón lấy đôi đũa, bao nhiêu buồn bực trước đó của Thẩm Nguyệt bay hết sạch.

Dù đứng giữa phố chợ ồn ào, hắn vẫn thong dong.

Hắn đã đổi đồng tiền duy nhất dư ra thành trứng gà cho nàng.

Hai đôi đũa đồng tâm kết còn được thắt dây đỏ ở giữa, Tô Vũ đưa cho nàng một đôi rồi vẫy tay với nàng: “Ngồi nhích qua đây một tí, nếu không cả hai không ăn được gì đâu”.

Thẩm Nguyệt bực bội: “Chắc chắn người đã hỏi sẵn vật giá rồi đếm đủ tiền đồng mới đem theo ra ngoài đúng không”.

Dù ngoài miệng thì nói như thế nhưng Thẩm Nguyệt vẫn ngồi xuống bên chiếc bàn vuông, Tô Vũ cũng ngồi nhích sang, chậm rãi tới gần.

Giọng nói của Tô Vũ trong vắt mà ôn hòa, dường như đang cười khê: “Cô lại đổ oan cho ta”.

Thẩm Nguyệt cầm lấy đôi đũa gảy gảy mấy cái trong bát mình, sau đó tách quả trứng ra làm hai nửa, gấp một nửa vào bát của Tô Vũ. Tô Vũ sửng người.

Nàng nói: “Người không biết đếm dư ra một đồng tiền à, thế thì ta người mỗi người một quả trứng?”

Tô Vũ khê đáp: “Do ta suy xét không chu toàn, lần sau nhất định sẽ chú ý”.

Mặt nạ mà hai người đeo cũng khá nhân đạo, miệng và cằm lộ ra bên ngoài, cho dù ăn uống cũng không cần tháo mặt nạ.

Thế nhưng khi Thẩm Nguyệt và Tô Vũ, hai người không thể tránh được việc cúi đầu xuống.

Động tác không hẹn mà giống nhau này khiến cả hai ngáp ngừng.

Cách một lớp mặt nạ, chóp mũi của Thẩm Nguyệt chạm vào chóp mũi của hắn. Nàng ngược lên nhìn hắn, thấy hắn cũng đang nhìn mình.

Khi hơi thở quyện vào nhau, Thẩm Nguyệt bị hấp cuốn vào trong đôi mắt quyến rũ kia.

Thẩm Nguyệt đột nhiên ý thức được, cách ăn của loại mì đồng tâm này vô cùng ác độc.

Hai người vốn chẳng có suy nghĩ gì về nhau mà bị buộc chung một chỗ, đúng là phải tội.

“Người như thế này ta không thể nào ăn được”, Thẩm Nguyệt nói: “Hay là người lùi về một tí, đừng sát sần sạt như vậy”.

Tô Vũ đáp: “Ta không ghé lại gần, cô cũng không thể ăn được”.

Thật hết cách, sợi dây đỏ trên đôi đũa ngắn tũn như vậy đấy.

Sau một hồi lợ mọ, hai người quyết định, người ăn một miếng rồi ta ăn một miếng.

Khó khăn lắm cả hai mới ăn xong bát mì của mình.

Khi Thẩm Nguyệt và Tô Vũ rời đi, ông chủ ở đằng sau cười ha hả: “Hai vị quan khách đi thông thả, hoan nghênh lần sau lại ghé nha”.

Ăn bát mì tốn sức như vậy, nàng đâu có ngọc, lại còn đến lần sau?

Đợi khi từ bờ sông quay về đường lớn, hoa đăng trên đường xán lạn, thời giờ đã muộn, bóng người đi đường cũng thưa thớt hơn.

Suốt dọc đường Thẩm Nguyệt không trông thấy Ngọc Nghiên và Thôi thị, chẳng biết họ đã quay về phủ chưa.

Thẩm Nguyệt tạm biệt Tô Vũ ở giao lộ: “Tối nay đến đây thôi, ta quay về đây”.

Tô Vũ không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn nàng.

Nàng nói thêm: “Người cũng về sớm nghỉ ngơi đi”.

Dưới lớp mặt nạ, hắn đi êm nhiên cười cười: “Cô bây giờ như thế này, rất tốt”.

“Hửm?”, Thẩm Nguyệt nheo mắt, quay đầu nhìn hắn, không hiểu chuyện gì.

Hắn nhìn qua vai của Thẩm Nguyệt và nói: “Cô nhìn sau lưng cô đi, ai quay về kia?”

Thẩm Nguyệt nghe thấy nên quay người, vừa khéo trông thấy một bóng người bước đến từ đầu đường bên kia.

Ánh sáng u ám rơi xuống người hắn, tôn lên vóc dáng thẳng tắp như cây tùng, bước đi vững vàng chắc nịch.

Hắn ta không đeo mặt nạ, nhìn qua cũng thấy rõ, đó là Tần Như Lương.

Giờ này hắn ta vẫn còn trên đường, chắc hắn vừa mới tham gia cung yến trở về, chỉ không ngờ rằng hắn ta không nghĩ xe ngựa mà chọn đi bộ.

Chẳng lẽ hắn ta cũng muốn xem đêm Trung Thu ở dân gian náo nhiệt đến mức nào?

Tần Như Lương cũng chú ý tới ánh mắt ở giao lộ, bèn ngừng đầu nhìn qua.

Hắn ta không nhận ra Thẩm Nguyệt ngay, chỉ cảm thấy bóng dáng của cô gái này có phần quen thuộc.

Tô Vũ trầm giọng nói: “Cô muốn quay về cùng hắn ta vào lúc này?”

Thẩm Nguyệt cup mắt, khẽ cười: “Đột nhiên không muốn về nữa, đưa ta tới chỗ nào đó thật cao để ngắm trăng đi”.

“Rất tốt, ta cũng đang có ý này”.

Tô Vũ nắm tay Thẩm Nguyệt, hai người lại rảo bước trên đường.

Một cơn gió thổi tới, đèn lồng trên đường lớn đung đưa.

Khi ngang qua người Tần Như Lương, mái tóc dài nàng đột ngột bay lên phấp phới, như có như không sượt qua gò má của Tần Như Lương.

Tần Như Lương khựng lại, lập tức dừng bước.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 153: 153: Ta Giúp Cô

Thẩm Nguyệt đã đi tới sau lưng hắn, hắn quay lại nhìn bóng lưng của nàng, trầm giọng nói: “Thẩm Nguyệt, thế này rồi cô còn định đi đâu?”

Thẩm Nguyệt dừng bước, hỏi Tô Vũ: “Người nói xem liệu hắn có đuổi theo người không?”

Tô Vũ nói: “Hay là thử xem”.

Nói vừa dứt lời, hai người đã nắm lấy tay nhau, nhanh chân chạy vào trong hẻm nhỏ.

Tần Như Lương thấy người đã chạy mất, chứng tỏ hắn ta không hề nhận nhầm người, nàng thật sự là Thẩm Nguyệt.

Lúc này bèn nhanh chân đuổi theo.

“Thẩm Nguyệt! Cô đứng lại đó cho ta!”

Hắn ta cũng không biết được tại sao mình lại phải chạy theo, có lẽ là do thấy Thẩm Nguyệt bỏ chạy.

Đêm hôm khuya khoắt, lại trông thấy nàng với nam tử khác nắm tay đi cùng nhau, Tần Như Lương cảm thấy trong lòng có sự bức tức kỳ lạ.

Lẽ ra hắn ta không nên quan tâm, nhưng hắn ta lại cứ muốn xem thử coi nam nhân đó rốt cuộc là ai.

Thế lực Thẩm Nguyệt không tệ, chạy cũng nhanh đến bất ngờ.

Chỉ là nàng không có đôi chân dài như Tần Như Lương, cũng không có sức bền như hắn ta, nếu không có Tô Vũ, nàng bị Tần Như Lương tóm được chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Tô Vũ dắt nàng chạy vào ngõ nhỏ, đột nhiên ôm lấy hông nàng, tung người dùng sức bay lên mái hiên.

Bay lướt qua những mái nhà nhấp nhô cao thấp.

Tần Như Lương thấy thế cũng vận khí đuổi theo không bỏ.

Thẩm Nguyệt cảm giác như mình đang bay, cả đường phố đều đang dưới chân nàng.

“Ai da, nhanh quá, bây giờ mà té xuống dưới đó chắc bán thân bất toại luôn!”

“Nhanh quá hả?”, Tô Vũ nhếch môi, ghé sát tai nàng nói: “Nếu chậm hơn nữa thì sẽ bị Tần tướng quân tóm được đấy.

Nếu để hắn nhìn thấy mặt ta thì sẽ có chuyện lớn đó nha”.

Thẩm Nguyệt thoáng quay đầu nhìn lại, thấy Tần Như Lương vẫn đuổi theo, cứ như âm hồn không tan.

Hình như hắn ta đang muốn ganh đua cao thấp với Tô Vũ, không tóm được người thì quyết không bỏ qua.

Chân Tô Vũ lướt đi thật nhanh, mũi chân vừa giẫm lên mái nhà, ngói bên dưới đã vỡ vài miếng, rơi xuống đất lạch cạch.

Hắn cực kỳ quen thuộc những con hẻm này, ôm Thẩm Nguyệt rẽ trái queo phải, sau đó thì không biết đã đi đến tận nơi nào.

Đầu Thẩm Nguyệt choáng váng, lại bất ngờ thấy Tần Như Lương đã bị bỏ lại khá xa.

Đến phút cuối cùng, Tô Vũ đã hoàn toàn cắt đuôi Tần Như Lương.

Tô Vũ rẽ thêm vài lần nữa, cuối cùng dừng lại ở một nơi có tên là Quan Tinh Lâu.

Quan Tinh Lô chính là tòa nhà hình tháp cao nhất trong thành, đứng trên đỉnh tháp có thể ngắm được Kinh Đô phồn hoa, ngược lên bầu trời cao, chỉ cần giơ tay ra là đã hái được sao ôm được trăng.

Tô Vũ kéo Thẩm Nguyệt bay lên góc mái ngẩng xuống.

Thẩm Nguyệt giơ tay về phía bầu trời đêm, trời trong khí mát, trăng Trung Thu sáng ngời, cực kỳ thư thả thoải mái.

Rốt cuộc Thẩm Nguyệt cũng có cơ hội hỏi hấn: “Tại sao người lại không để cho Tần Như Lương thấy mặt mình? Người sợ hấn ư?”

“Đúng đó, ta sợ chứ”.

Thẩm Nguyệt liếc mắt nhìn hấn: “Người bớt diên lại”.

“Ta nhát gan thật mà”.

“Người nhát gan mà lại lên cao thế này á!”, Thẩm Nguyệt cười nhạt: “Người sợ hấn biết người có võ công, hay là sợ hấn biết người đang ở cùng với ta?”

Tô Vũ nghĩ nghĩ, tiện tai tháo mặt xuống, lộ ra gương mặt xinh đẹp, ánh trăng bàng bạc hắt lên, khiến đôi mắt hấn lại càng trở nên âm u.

Hấn nhìn dãy núi trập trùng xa xa dưới màn đêm, nói: “Biết ta có võ công thì ta sống không thọ, biết ta với cô đi cùng nhau thì cô sống không thọ, cô nói xem ta nên sợ cái nào?”

“Nghiêm trọng đến thế ư? Tần Như Lương mà có biết thì bây giờ hấn cũng chỉ là kẻ tàn phế, đánh không lại người mà”.

Vừa thốt ra xong, Thẩm Nguyệt đã chột ngẩn người, lại nói: “Không đúng, người không sợ hấn, người sợ hoàng thượng? Tần Như Lương chính là người cùng hoàng thượng trai triều lập tân”.

Tô Vũ bỗng nhiên cười, nói: “Dưới chân Thiên Tử, chúng ta làm trung thần, cũng nên cẩn thận một chút”.

Không biết tại sao, Thẩm Nguyệt lại cảm thấy sự hồ hững của hấn ẩn chứa rất nhiều chuyện quá khứ, nếu bóc từng lớp ra xem, sẽ nặng nề đến mức con người ta hít thở không thông.

Tô Vũ che giấu rất nhiều bí mật, cả người hấn như một mê cung khó tìm lời giải.

Thẩm Nguyệt nói: “Ta là một công chúa tiên tri, sợ mấy cái đó cũng dễ hiểu thôi, nhưng người thì sợ cái quái gì? Hoàng đế cũng đề phòng người lắm nhỉ, Tô Vũ, rốt cuộc người là ai?”

Tô Vũ chuyển tầm mắt, nghiêng đầu nhìn Thẩm Nguyệt.

Hấn đưa tay xoa tóc nàng, góc áo bị gió thổi bay, nói: “A Nguyệt, nghe lời lão sư, sau này ngọc một chút sẽ tốt hơn, cô và Bắp Chân đầu ngọc hơn một chút, sẽ sống được lâu”.

Nhắc tới Bắp Chân, tâm trí Thẩm Nguyệt lại bị Bắp Chân hút mất hồn.

Vẻ mặt có chút uể oải và cô đơn.

Nàng cười khổ, nói: “Vừa ngọc vừa trung thành thì cũng có được gì đâu, trộm đến thăm nhà người, lấy đi hết tất cả mọi thứ, còn sợ người trả thù, nên lại đề phòng người như phòng trộm”.

“Từ góc độ nào đó mà nói, ở phủ tướng quân vẫn an toàn hơn hoàng cung”, Tô Vũ khẽ nói: “Mấy hôm nay cô sống có ổn không?”

Thẩm Nguyệt nói: “Bắp Chân bị bắt đi rồi, ta không biết nó sống thế nào, ta là mẹ nó, người nghĩ ta sống có ổn không?”, nàng đưa một tay chống cằm, quay sang nhìn về phía hấn: “Quái lạ, sao ta lại nói với người mấy chuyện này”.

Tô Vũ háng giọng: “Ta ở trong cung có lên đi xem thử”.

Thẩm Nguyệt lập tức quay phắt sang nhìn hấn chằm chằm: “Thế nào?”

“Tạm thời không sao cả”, hấn khẽ nghiêng đầu ghé tai nàng: “Nguyễn vọng của cô, nếu ông trời không thể giúp cô thực hiện thì để ta”.

Thẩm Nguyệt giật mình, không quan tâm đến khoảng cách hai người gần trong gang tấc, hỏi: “Người có cách dẫn thẳng bé về?”

Tô Vũ vuốt vuốt sợi tóc bên tai nàng, thấp giọng thì thầm: “Sao nhi tử lại có thể ở xa mẹ của mình được.

Chờ ta thêm mấy ngày”.

Lúc này, hốc mắt Thẩm Nguyệt nóng lên: “Tô Vũ, nếu người thật sự có thể giúp Bắc Chân trở về, Thẩm Nguyệt tạ ơn người một ân tình”.

Hấn khẽ than thở: “Là ta nợ cô”.

“Người nói cái gì?”

Tô Vũ nhếch môi nở nụ cười, ngón tay khẽ gảy sáo trúc bên hông Thẩm Nguyệt, nói: “Cô vẫn chưa nói cho ta biết, cô có thích cây sáo này không mà”.

Thẩm Nguyệt cúi đầu nhìn lại, cầm sáo trúc trong tay, ngón tay nhanh nhẹn xoay xoay thưởng thức: “Nhắc mới nhớ, vô duyên vô cớ người lại tặng lễ vật cho ta, tại sao thế?”

“Sao lại là vô duyên vô cớ, đó là tín vật đính ước cơ mà”.

Thẩm Nguyệt bắt được chút cảm xúc nơi đáy mắt hấn, cong môi cười nói: “Ta tin người mới là lạ”.

Nàng tháo sáo trúc bên hông xuống, giơ lên không trung, nương theo ánh trăng híp mắt nhìn thật kỹ, nói: “Đây là do người khắc hả?”

“Tay nghề vẫn ổn chứ hả?”.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 154: 154: Người Đêm Nay Là Ai

“Người nói cho ta nghe xem còn cái gì mà người không biết làm không vậy?”, Thẩm Nguyệt nghiêng đầu nhìn hai tay hắn, móng tay được cắt tỉa rất gọn gàng, ánh trăng lại nhuộm cho nó thêm phần sáng bóng.

Không biết hai tay hắn so với tay của Tần Như Lương thì nặng hơn bao nhiêu.

Tô Vũ nói: “Ngoài thành có ông thợ mộc, tay nghề có thể nói là nhất phẩm, ngày trước thi thoảng rảnh rỗi ta lại đến đó học hỏi một hai.

Nếu cô thích, lần sau ta dẫn cô đi”.

Thẩm Nguyệt cười nói: “Được thôi, có cái nghề trong tay, sau này cũng dễ kiếm cơm”.

“Cô còn nhớ cách thổi sáo không?”, Tô Vũ chậm rãi nằm trên mái hiên, gương mặt trắng nõn nhìn về phía trăng và sao.

Cả biển trời sao đó đều được hắn thu hết vào mắt.

“Người khinh thường ta quá”, Thẩm Nguyệt không biết gì nhiều, nhưng biểu diễn ca múa nhạc cũng không phải chuyện đùa.

“Thế cô thổi một khúc cho ta nghe đi”.

Đón gió dưới trăng, cũng có thể tức cảnh sinh tình.

Vì thế, Thẩm Nguyệt đặt sáo trúc bên môi, bắt đầu thổi.

Tô Vũ nghe đến mê mẩn, híp hai mắt lại, mái tóc đen như mực tản ra trên áo hắn, xinh đẹp lại vô hại.

Thẩm Nguyệt còn chưa thổi xong thì hắn bỗng nhiên nở nụ cười.

Thẩm Nguyệt nhướn mày lên, cứ thấy nụ cười của hắn không hề tốt lành gì cho cam.

“Ta thối khó nghe lắm hả?”, Thẩm Nguyệt luôn tự tin với việc học thanh nhạc của mình.

Tô Vũ đưa tay lên bên môi gõ gõ, nghiêm trang nói: “Không có, ta cảm thấy cô thối có tiến bộ đấy”.

“Thế người cười cái gì?”

“Ồ, ta không thể cười được hả?”

Cảm xúc của Thẩm Nguyệt đầu bị hắn phá hết, tức giận nói: “Rõ ràng ta đang thổi khúc Hương Sầu, người nói xem có cái gì buồn cười”.

“Thật lòng xin lỗi, ta một lòng suy nghĩ chuyện khác, không chú ý”.

Thẩm Nguyệt giơ chân đá hắn, nói: “Ồ, người muốn nghe ta thổi sáo, lại muốn mượn tiếng sáo của ta để suy nghĩ, người có biết phí mòi lão tử xuất trường đất đỏ lắm không hả!”

Uông công có khoảnh khắc nàng đã cảm thấy đêm xuân ngắn ngủi... Không, nhầm rồi! Là ngày lành cảnh đẹp!

Chẳng có kẻ nào sát phong cảnh bằng Tô Vũ được.

Tô Vũ khẽ nắm lấy mắt cá chân Thẩm Nguyệt, làm lành nói: “Đừng phá, cao thế này má té xuống là chết luôn đấy”.

“Sợ cái gì, ta chết thì chết thôi”.

“Cô không tức giận nữa thì ta sẽ nói cho cô biết ta cười cái gì”.

Thẩm Nguyệt liếc hắn trắng cả mắt, nói: “Ta mà nói là ta không muốn biết, chắc người ghen hòng luôn”.

Thôi người đừng có nói cho ta biết, nhất định phải ghen lại, cho chết ghen luôn”.

Tô Vũ ng ỡ dậy, thoải mái chỉnh góc áo, thong thả nói: “Thật ra cây sáo này... Thôi bỏ đi, để ta ghen lại vậy”.

Thẩm Nguyệt: “Cái định mệnh, ta ghét nhất cái loại nói chuyện chỉ nói nửa câu, Tô Vũ, người muốn lời kéo giá trị thù hận đúng không?”

Tô Vũ cười cười nói: “Thật ra ta từng thổi cây sáo này r ỡ, ta suy nghĩ, thế này có được tính là hôn môi gián tiếp không”.

Hắn nhìn gương mặt đen thui của Thẩm Nguyệt: “Có phải là hơi hơi hận r ỡ không, chi bằng đừng ép ta nói”.

Thẩm Nguyệt đỡ trán: “Đúng là người không nói thì tốt hơn”, dừng một chút, nàng lại nói: “Người đặc ý lắm đấy nhỉ, suy nghĩ thôi cũng cười thành tiếng được mà”.

“Nào có”, Tô Vũ nghe chế nhạo: “Được r ỡ, ta thừa nhận, đúng là có một chút”.

“Chỉ có một chút thôi hả? Sao ta lại thấy người đặc ý đến quên mình r ỡ luôn đấy chứ”, Thẩm Nguyệt không xù lông lên như bình thường, mà nở nụ cười, tiện đà đến gần Tô Vũ, tay nắm lấy vạt áo hắn, kéo về phía mình.

Tô Vũ giật mình, chẳng mấy chốc đã k ề sát vào chóp mũi nàng, rất gần.

Chỉ là lần này hai người đều không đeo mặt nạ.

Hắn có thể nhìn thấy rất rõ màu lưu ly trong mắt nàng.

Thẩm Nguyệt buồn bã nói: “Tô Vũ, trêu đùa ta vui lắm hả? Ta thấy người đặc ý dương dương như thế ta lại bức bối”, nói xong bèn cúi đầu vào gáy hắn ngửi ngửi.

“Tô Vũ, người thật là thơm”.

Tô Vũ rợn hết cả da gà: “...”

Nàng giương mắt nhìn hắn, cười tủm tỉm nói: “Muốn hôn môi ta cũng không cần phải quanh co lòng vòng như thế, làm thế này là được mà”.

Dứt lời, nàng cúi đầu đặt môi mình xuống, bất ngờ chạm vào môi Tô Vũ.

Tô Vũ cứng đờ trên mái hiên, khoảnh khắc Thẩm Nguyệt chạm vào hắn, hơi thở của hắn xông vào khoang mũi nàng, đè nén khiến tim nàng cũng chợt phình to, như muốn nổ tung.

Chỉ sau khoảnh khắc ngắn ngủi đó, Thẩm Nguyệt đã vội vàng buông hắn ra.

Nàng nghĩ, có lẽ nàng bị hắn chọc tức đến mức hồ đồ rồi.

Đó giờ Tô Vũ vẫn hay giỡn, nếu xem đó là thật, chắc chắn tên đó sẽ càng thích thú.

Khi đó Thẩm Nguyệt chỉ nghĩ rằng mình không muốn để hắn đắc ý như thế.

Thế nhưng khi Thẩm Nguyệt trông thấy dáng vẻ cứng đờ của hắn thì vẫn không khỏi khàn khàn nói: “Đúng là trêu người ta rất thú vị”.

Nếu đã là trêu đùa lẫn nhau, thì đừng ai cho đó là thật.

Nhưng thấy phản ứng của Tô Vũ, Thẩm Nguyệt lại thấy lòng mình thoải mái...

Sau đó nàng lại cười không tim không phổi, trêu: “Người đắc ý lắm cơ mà, bây giờ người còn cười được nữa không?”

Tô Vũ hoàn hồn lại, nói: “Ta chưa bị người nào hôn như thế bao giờ.

Vậy nên cô phải chịu trách nhiệm với ta”.

Tiếng cười của Thâm Nguyệt tan trong gió, vui đùa nói: “Ta chịu trách nhiệm, chờ ta kiếm đủ tiền rồi ta sẽ chịu trách nhiệm với người.

Nếu khi đó người vẫn chưa thành gia, mà ta vẫn còn độc thân”.

Sau nửa đêm, Thâm Nguyệt trở lại phủ tướng quân.

P phủ tướng quân cực kỳ im ắng, tất cả mọi người đã đi ngủ.

Có lẽ lúc này Tần Như Lương đang ôm cây đợi thỏ, tất nhiên Thâm Nguyệt sẽ không để Tô Vũ đưa mình về đến trước cổng.

Cứ tưởng nàng sẽ mất chút thời gian để gọi cửa, nào ngờ mới bước lên bậc thang thì đã phát hiện ra có người để cửa cho nàng.

Ngoài Tần Như Lương ra thì còn ai vào đây.

Với tính tình của hắn ta, đuổi theo một đoạn xa như thế vẫn không thể tóm được Thâm Nguyệt thì về nhà làm sao có tâm trạng đi ngủ.

Nhất định phải đợi đến khi Thâm Nguyệt về mới thôi.

Chỉ là Tần Như Lương đứng bên khung cửa, thấy vẻ mặt lạnh nhạt còn hơn cả màn đêm của Thâm Nguyệt, hắn ta lại đột nhiên không biết phải nói gì.

Hồi lâu sau, Tần Như Lương mới nói: “Về rồi à”.

Hắn ta tránh cửa cho Thâm Nguyệt: “Tối nay Trung Thu thì không sao, sau này về sớm một chút”.

Thâm Nguyệt nhấc chân vào cửa, hắn ta lại nói: “Còn nữa, đừng dây dưa không rõ ràng với nam tử không rõ lai lịch, đó là vì tốt cho cô”.

Thâm Nguyệt không để ý tới hắn ta, khi nàng lướt ngang qua thì hắn ta vẫn không nhìn được, giơ tay nắm lấy cổ tay nàng, đè thấp giọng hỏi:

“Người đêm nay là ai?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 155: 155: Hấn Có Phải Là Người Tốt

Thẩm Nguyệt dùng chân, chán ghét rút tay mình ra, nói: “Chuyện này không liên quan gì đến người”.

Tần Như Lương giật giật khoe miệng nói: “Dù cô có chán ghét ta cách mấy thì nay ta với cô cũng là phu thê trên danh nghĩa.

Cô với nam tử khác cùng đi rước đèn, cô thấy ta có nên hỏi hay không?”

Thẩm Nguyệt cười nhạt, nói: “Thế thì ta nói cho người biết, hấn là lang quân ta mới quen hôm nay.

Không chỉ mình hấn, sau này ta còn kết bạn với rất nhiều nam tử khác, nam nhân có ba vợ bốn nàng hầu, ta là công chúa, tại sao bên cạnh ta lại không thể có vài nam tử?”

Tần Như Lương nhìn nàng thật lâu: “Thẩm Nguyệt, cô đang nghiêm túc ư?”

Thẩm Nguyệt xoay người rời đi, thản nhiên nói: “Dù sao nhi tử của ta cũng đã thành con tin, ta một mình lẻ loi thì còn gì phải sợ? Ta không ngại đạo chơi nhân gian, ăn chơi đàng điếm, trở thành một công chúa lang thang chỉ mong thu được hết mỹ sắc thiên hạ, thế thì mọi người mới có thể yên tâm, còn ta cũng vui vẻ thoải mái, cứ sao lại không làm?”

Nàng di di mũi chân, quay đầu liếc hấn nói: “Nếu người không chịu nổi, người có thể bỏ ta”.

“Thẩm Nguyệt, cô đang tra tấn ta hay đang tra tấn bản thân mình”, Tần Như Lương mím môi nói: “Cô biết rõ ta không thể làm như thế được”.

Nếu hấn ta thật sự bỏ Thẩm Nguyệt, người ngoài chỉ biết Thẩm Nguyệt vừa sinh cho hấn ta một đứa con, hấn ta chẳng những bị quở trách mà còn có thể chọc giận hoàng thượng vì không nể mặt mũi hoàng gia.

Thẩm Nguyệt nói: “Thật không, người biết bí mật của ta, ta giữ bí mật của người, tạm thời cứ chấp nhận sống vậy đi”.

Nàng nhìn thấu, dù nàng không hề lưu luyến gì phủ tướng quân này, thì nàng cũng phải ở lại.

Tần Như Lương với Liễu Mi Vũ có là gì, nếu nàng trở về cung, nơi đó mới là nơi ăn tươi nuốt sống nàng thật sự.

Tất cả mọi hành động của nàng đều sẽ lọt vào mắt hoàng đế, muốn tự do ra vào cửa cung, chỉ sợ khó càng thêm khó.

Trong Trì Xuân Uyển, Ngọc Nghiên và Thôi thị cũng chưa ngủ.

Ngọc Nghiên vội vàng không sao tả nổi, Thôi thị ở bên cạnh an ủi: “Cô đừng sốt ruột, công tử cũng đã nói là không sao rồi mà”.

Ngọc Nghiên nói: “Nhị nương, bà cũng tận mắt thấy công chúa bị một nam tử xa lạ bắt đi mà, đáng giận là khi đó ta đang ở phố bên này, không thể tiến lên kéo công chúa lại.

Bây giờ đã qua nửa đêm rồi, công chúa vẫn chưa trở về..”

Hai người này cũng mới trở về không lâu.

Chuyện là Ngọc Nghiên không yên tâm nên đã đi tới đi lui mấy con phố đèn lồng để tìm kiếm.

Vẫn là Thôi thị nói nhớ đâu công chúa đã về rồi thì sao, nàng ta mới từ bỏ, vội vàng chạy về xem thử.

Kết quả là Thẩm Nguyệt hoàn toàn không trở về.

Thôi thị nói: “Chờ thêm chút nữa.

Người mang công chúa đi không phải là nam tử xa lạ”.

Ngọc Nghiên một mực nói: “Tại sao lại không phải là nam tử xa lạ, sau khi xông chúa gả ra khỏi cung, ngoài Liên công tử ra, ta chưa thấy công chúa tiếp xúc với nam tử khác bao giờ”.

“Thế lúc ở trong cung thì sao, công chúa có tiếp xúc với nam tử nào không?”, Thôi thị hỏi.

Ngọc Nghiên nhanh miệng nói: “Trong cung nào có nhiều nam tử như thế, ngoài Tô đại nhân, công chúa cũng không có cơ hội...”

Lời vừa ra khỏi miệng, Ngọc Nghiên cũng đã ý thức được đi đâu gì đó, dừng lại, nhìn Thôi thị với ánh mắt không dám tin: “Nhị nương, ý bà là, người đó chính là...”

Thôi thị gật đầu nói: “Sớm muộn gì cũng không lừa được người, ta cũng được đại nhân cử đến để chăm sóc công chúa và đưa nhỏ”.

Ngọc Nghiên lúng ta lúng túng nói: “Sao lại như thế... Hắn không thêm đếm xỉa đếm công chúa nữa mà, hắn đã cãi nhau làm ân ã với công chúa thế mà... Rõ ràng công chúa ghét nhất là hắn”.

Thôi thị nói: “Ngọc Nghiên, nhị nương khuyên cô một câu, chuyện của công chúa thì hãy để tự nàng biết.”

Bây giờ công chúa đã không còn nhớ chuyện ngày xưa, không còn những ân oán đó ràng buộc, khiến nàng có thể nhìn rõ được một người”.

Nói vừa dứt lời thì ngoài sân viện đang vang lên một giọng nói: “Để dàng nhìn rõ được ai?”

Ngọc Nghiên nhìn theo hướng âm thanh, thấy đèn đuốc trong phòng như trải một tấm thảm ánh sáng ra tận bên ngoài, Thảm Nguyệt đang giẫm lên tấm thảm đó đi tới.

Ngọc Nghiên vội vàng chạy ra, suýt chút nữa đã vui vẻ quá đổi mà bật khóc, nắm lấy tay Thảm Nguyệt, nói: “Công chúa đi đâu thế, suýt chút nữa là nô tỳ lo chết r ã!”

Thẩm Nguyệt nghĩ tới quang cảnh tối nay, khoe miệng nở nụ cười thản nhiên, néo néo gương mặt tròn của Ngọc Nghiên, nói: “Công chúa này đi ngắm trăng.

Vừa rồi các người đang nói tới ai thế?”

Ngọc Nghiên nhìn Thôi thị, ghen một chút, ủ rũ nói: “Bọn ta đang nói về Liên công tử, Liên công tử tốt với công chúa thật đó”.

Sau đó Ngọc Nghiên hầu hạ Thẩm Nguyệt rửa mặt, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Thẩm Nguyệt nằm nghiêng người trên giường, Ngọc Nghiên tựa vào bên giường nhìn nàng với ánh mắt mong chờ.

Nàng nhú mày nói: “Người chưa buồn ngủ à?”

Ngọc Nghiên than thở, nói: “Đêm nay công chúa đi đâu vậy? Nô tỳ thấy công chúa bị người đó ôm đi, lại không thể đuổi theo.

Liên công tử bảo nô tỳ đừng lo lắng, nhưng nô tỳ lại sợ mất mặt cả đêm”.

Thẩm Nguyệt ấm áp nói: “Yên tâm, ta không sao, ta chỉ ra bờ sông Dương Xuân dạo chút thôi”.

“Bên đó có vui không?”

“Vui lắm, nhiều người tới đó thả đèn lồng”.

“Nhưng sau đó đèn lồng cũng tan hết rồi, sao vẫn không thấy công chúa trở về?”, Ngọc Nghiên lại cẩn cú tiếp tục hỏi.

“Sau đó...”, Thẩm Nguyệt hí mắt, cười tủm tỉm nói: “Ngọc Nghiên, người thẩm vấn phạm nhân hả?”

Ngọc Nghiên vẫn mở to đôi mắt to tròn trong suốt và sáng ngời nhìn nàng.

Nàng nghiêm trang nói: “Sau đó tất nhiên là đi làm một số việc cần làm”.

Vẻ mặt Ngọc Nghiên căng thẳng: “Công chúa làm gì với hắn?”

Thẩm Nguyệt thấy dáng vẻ nàng ta như thế thì tâm trạng cũng tốt lên, nằm trên giường cười nắc nẻ, rồi chặc lưỡi: “Người đang sợ hắn bắt nạt ta đấy hả?”

Ngọc Nghiên nghiêm túc gật đầu.

Thẩm Nguyệt thông thả nói: “Người yên tâm, muốn bắt nạt thì cũng là bản công chúa bắt nạt hắn”.

Ngọc Nghiên sắp khóc đến nơi rồi: “Thế rốt cuộc là người đi làm cái gì thế?”

Thẩm Nguyệt liếc nàng: “Ngọc Nghiên, tại sao ta lại đột nhiên thấy người giống nương ta thế nhỉ”.

“Nô tỳ, nô tỳ không dám”.

Nàng sờ đầu Ngọc Nghiên, nhắm mắt lại, cong môi nói: “Về ngủ đi, hội đèn lồng kết thúc thì ta đến Quan Tinh Lô ngắm trăng”.

“Nô tỳ không đi, nô tỳ ở đây gác đêm cho công chúa”.

Một lát sau, không biết Thẩm Nguyệt đã ngủ chưa, Ngọc Nghiên vẫn chưa thể yên lòng được, nhẹ giọng: “Công chúa cảm thấy... Hắn có phải là người tốt không?”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 156-157: Hắc Quả Thật Nói Được Làm Được - Nô Tỳ Đi Lấy Chôi

156: Hắc Quả Thật Nói Được Làm Được

Thẩm Nguyệt buồn ngủ nói: “Vớ người khác thế nào thì ta không rõ, nhưng vớ ta thì hẳn chắc là người tốt”.

“Đêm nay công chúa mới chỉ đi dạo hội đèn lồng với hắc một lần, sao lại biết hẳn là người tốt?”

Đầu Thẩm Nguyệt đang hỗn loạn như nằm mơ, chậm rãi nhớ lại cảnh bàn tay trắng nõn của hắc cầm kiếm, phá tan ổ sơn tặc, cứu nàng thoát khỏi nguy nan.

Chẳng biết vì sao mà trong tiềm thức Thẩm Nguyệt luôn cho rằng bàn tay của hắc không nên nhuộm máu.

Hắc nên mặc áo bào sạch sẽ, để lộ ra bóng lưng thon dài đằng sau khung cửa sổ như ở viện thái học hôm đó, xung quanh là tiếng học trò đọc bài.

Thẩm Nguyệt nhẹ nhàng nói: “Không, hắc đã cứu ta, cũng đã giúp ta, nếu không có hắc thì ta đã có khả năng mất mạng khi sơn tặc bắt ta lên núi rồi”.

Ngọc Nghiên ngăn người.

Nàng ta luôn cho rằng Tô đại nhân không quan tâm gì đến công chúa, nhưng hóa ra hắc đã luôn giúp đỡ công chúa.

Sau đó, Thẩm Nguyệt chính thức bắt đầu khôi phục và rèn luyện sau sinh.

Tô Vũ bảo nàng chờ thêm mấy ngày, mấy ngày này nàng rảnh rồi, phải kiếm việc để làm, nếu không tâm trạng sẽ nóng ruột, vậy là rèn luyện thân thể luôn.

Bây giờ Ngọc Nghiên và nàng đang vận động cơ giãn.

Ngọc Nghiên đau đớn kêu oai oái, mồ hôi dầy người: “Công, công chúa...! hay là người làm chậm thôi được không ạ...! nô tỳ, nô tỳ đi rót nước cho người...”

Ngọc Nghiên định ăn gian, nhưng mới đi được hai bước thì Thẩm Nguyệt ở sau lưng nàng ta vừa giãn cơ vừa khẽ thở hỗn hển nói: “Người cứ thế đi, lần sau gặp phải đám Hương Lăng kia thì người bị đánh vẫn sẽ là người thôi”.

Ngọc Nghiên nắm chặt tay, lại ý chí sục sôi quay về “Không, nô tỳ phải đánh cho rơi răng bọn chúng ra!”

“Vậy có phải đơn giản hơn không, chỉ cần tay người khỏe thì có thể quật ngã không chỉ một mà hai, ba đến bốn đứa ẻo lả như thế”.

Hai ngày sau, nàng nghe được tin từ trong cung truyền đến là Bắp Chân bắt đầu không chịu ăn uống gì.

Vốn dĩ Bắp Chân ngoan ngoãn không khóc không nháo, đột nhiên lại khóc như điên, nhũ mầu trong cung nhân có làm gì cũng không đỡ được.

Người trong cung không có cách nào, bèn đến phủ tướng quân hỏi xem bình thường chăm sóc cho Bắp Chân thế nào.

Thẩm Nguyệt nói, thường ngày không có gì đặc biệt, Bắp Chân chỉ ngủ r ã tỉnh r ã ăn r ã ngủ.

Sau khi Ngọc Nghiên tiên cung nhân đi thì Thẩm Nguyệt ở trong viện cũng thở ra một hơi.

Ngọc Nghiên cứ tưởng rằng Thẩm Nguyệt đang lo, đang định an ủi thì không ngờ Thẩm Nguyệt lại bật cười: “Hóa ra không phải cảm hay điếc, nó vẫn biết khóc cơ đấy”.

Tảng đá luôn xoay quanh trong lòng Thảm Nguyệt rồi cuộc cũng rơi xuống.

Ngọc Nghiên yếu ớt nói: “Công chúa không sợ Bắp Chân khóc đến ốm hay sao, người lại vui mừng như thế”.

Thảm Nguyệt đi dạo quanh viện, tủm tủm nói: “Muốn khóc thì cứ khóc đi chứ, nhịn lâu như vậy rồi chắc nó mệt lắm.

Con trai nào có yếu ớt như vậy”.

Bắp Chân không ăn không uống, chỉ khóc không ngừng, hoàng đế chắc chắn sẽ không mặc kệ, nếu không cũng sẽ không phái cung nhân đến phủ tướng quân hỏi thăm.

Nghe nói Bắp Chân ngày khóc đêm khóc, khóc đến nấc lên, cung nhân thật sự không chịu nổi.

Vốn là Bắp Chân ở chung với các tiểu hoàng tử, thấy Bắp Chân ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của tiểu hoàng tử như thế, đã có người đề xuất với hoàng đế nên cho Bắp Chân về phủ tướng quân.

Dứa bé còn nhỏ, nhất định là muốn đi theo mẹ ruột, người ngoài sao có thể dỗ được.

Giống như Bắp Chân biết được mấy chuyện này nên không nề mặt bất kỳ ai.

Vú nuôi trong cung cho bú sữa thì nôn hết ra, hoàng đế đến cũng chẳng yên tĩnh hơn.

Dù sao ban đầu hoàng đế muốn đưa Bắp Chân vào cung là vì mượn cơ Bắp Chân không khóc không nháo, đi đâu kiện trong cung tốt hơn thì dễ chăm sóc hơn.

Nhưng bây giờ Bắp Chân lại khóc, ãm ãm như vậy, đưa về phủ tướng quân là quá hợp lý.

Nếu hoàng đế còn giữ Bắp Chân không buông thì trong cung không chỉ mất yên tĩnh mà hoàng đế cũng sẽ phải chịu trách nhiệm nếu có đi đâu gì xảy ra.

Thế nên hoàng đế vẫn phải đưa Bắp Chân về, nói là đưa bé còn nhỏ, sau này lớn hơn thì có thể vào viện thái học để dạy dỗ.

Đứa bé được Tần Như Lương ôm về, còn chưa đi vào cửa lớn của phủ tướng quân thì Thẩm Nguyệt đã hùng hổ xông ra.

Nàng nhìn rõ ràng bộ dáng đứa bé trong tã lót, đúng là Bắp Chân của nàng.

Thẩm Nguyệt mỉm cười, hốc mắt hơi cay.

Bắp Chân gầy đi rồi, bây giờ đang ngủ thiếp đi trong ngực Tần Như Lương, có vẻ là khóc đến mệt mỏi cực độ nên khóe mắt vẫn còn ướt.

Thẩm Nguyệt chỉ quan tâm đến Bắp Chân, căn bản không quan tâm là ai ôm Bắp Chân về.

Thấy Thẩm Nguyệt đưa tay ra đón, Tần Như Lương liền khom người cẩn thận đặt Bắp Chân vào khuỷu tay của nàng, vô tình đụng vào tay của nàng nhưng nàng cũng không để ý, mặc kệ.

Tần Như Lương nói: “Giờ nó đã quay về, lúc đi vào viện thái học thì chắc cũng phải đến hai, ba tuổi, nên cô có thể nuôi dưỡng nó trong hai, ba năm”.

Hai, ba năm, nàng có thêm được hai, ba năm nữa.

Còn sau hai, ba năm nữa sẽ thế nào thì Thẩm Nguyệt không nghĩ nhiều.

Thẩm Nguyệt vừa quay về vừa nói: “Ngọc Nghiên, mau đi đun nước để tắm cho con trai ta nào, nhị nương, lát nữa nhớ cho con ta bú”.

Chủ tớ ba người tràn đầy vui mừng, hoàn toàn coi Tần Như Lương là không khí.

Tần Như Lương đứng ở ngoài cửa, nhìn bóng dáng Thâm Nguyệt ngày càng xa, quản gia ở bên cạnh nhắc nhở thì mới hồi thần lại và đi vào phủ tướng quân.

Trên đường về nhà, Bắp Chân luôn ở cùng hắn ta.

Hắn ta không có tình cảm gì đặc biệt với đứa bé này, nhưng nhìn Bắp Chân đáng thương nằm ngủ, thân thể nhỏ nhắn mềm mại đó làm Tần Như Lương trước giờ luôn cầm đao kiếm có chút không quen.

Cảm giác kỳ lạ lúc ấy đột nhiên ập tới.

Nếu Bắp Chân thật sự là con trai của hắn ta thì tốt biết bao.

Về lại viện, ba người bận rộn một hồi, dọn dẹp cho Bắp Chân xong, Thôi thị cho Bắp Chân bú sữa, đứa bé ăn vô cùng mạnh mẽ.

Dáng vẻ đói đến mức ấy làm người ta thấy mà thương.

Thôi thị than thở: “Có vẻ Bắp Chân phải chịu khổ trong cung rồi”..

157: Nô Tỳ Đi Lấy Chỗ

Thâm Nguyệt sao có thể không đau lòng cho được, nhưng vẫn cười nói: “Dù gì thì giờ thằng bé cũng về rồi đây, chịu chút khổ cũng đáng”.

Bắp Chân ăn no xong thì ngoẹo đầu sang một bên ngủ, từ khi về Trì Xuân Uyển thì bé không hề khóc chút nào.

Đến khi bé tỉnh thì lại quay về những ngày ăn ngủ ngủ ăn.

Thâm Nguyệt néo mông Bắp Chân, cào lòng bàn chân bé, nhưng bé lại không kêu rên gì nữa. Có những lúc bị Thâm Nguyệt đánh thức thì cũng chỉ mở mắt ra ung dung nhìn nàng rồi lại nhắm mắt tiếp.

Ánh mắt kia rõ ràng là đang nói: “Con không thèm chấp mẹ”.

Thẩm Nguyệt tức tối: “Ôi, kẻo nào, kẻo nào bảo nó khóc ngày khóc đêm không chịu dừng hả? Con thử khóc cho mẹ xem nào!”

Nàng bắt đầu nghi ngờ việc Bắp Chân khóc lóc không ngừng liệu có phải là tin đồn hay không.

Ngọc Nghiên vui vẻ nói: “Công chúa là mẹ của Bắp Chân, Bắp Chân về với mẹ thì khóc làm gì nữa. Bắp Chân nhà chúng ta không phải không biết khóc mà là lười khóc thôi”.

Lười đến mức này đúng là lần đầu tiên Thẩm Nguyệt thấy.

Thẩm Nguyệt ngày ngày trêu đùa con trai, rèn luyện thân thể, rất là thoải mái.

Nhưng chỉ có một điểm khiến Thẩm Nguyệt rất khó chịu.

Bộ ngực của nàng cứ căng lên, ban ngày thì không cảm thấy gì nhưng đến tối lại sưng và đau.

Ban đầu thì không hiện rõ lắm, sau này mỗi đêm nàng đều lăn lộn khó ngủ.

Thôi thị thấy Thẩm Nguyệt không ngủ nổi, dáng vẻ hơi tiều tụy, bèn nói: “Công chúa, sau khi sinh đầu như vậy cả, đây là công chúa đang căng sữa, nếu không khơi thông thì sẽ sưng đau”.

Thẩm Nguyệt sốt ruột vuốt tóc, nói: “Nhị nương có kinh nghiệm hơn ta, nói xem ta nên làm gì đây?”

“Cách tốt nhất đương nhiên là cho Bắp Chân bú”.

Thẩm Nguyệt sững sờ, nói: “Người vẫn luôn cho Bắp Chân bú mà, ta không cho đâu”.

Ở Đại Sở, phụ nữ nhà giàu sau khi sinh đầu tìm bà vú cho con bú sữa vì không muốn mất dáng ngực.

Thẩm Nguyệt cũng không quá quan tâm việc này, nhưng vẫn cảm thấy là nàng còn chưa yêu ai bao giờ, sinh con thì thôi đi, nhưng để một đứa gà mờ trong tình yêu như nàng đốt cháy giai đoạn đến bước cho đứa bé bú thì... xin lỗi, nàng chưa chấp nhận được!

Hướng hờng ngay từ đầu đã có Thôi thị nên nàng càng không nghĩ đến việc cho con bú sữa.

Bây giờ nói đến chuyện này đúng là có chút cản trở tâm lý.

Thẩm Nguyệt xua tay, tỏ ý không chịu.

Thôi thị lại nói: “Công chúa đừng trách nhị nương lắm lời, nhưng nếu công chúa muốn cho bú thì Bắp Chân cũng chưa chắc đã hút được sữa. Trẻ con ít sức, không có sữa sẽ khó chịu, dân gian có một cách làm đó là để đàn ông giúp đỡ hút sữa ra.

Thẩm Nguyệt im lặng, khổ sở nói: “Vậy thì càng không cần nói nữa, ta biết tìm đâu ra một người đàn ông để hút sữa ra bây giờ?”

Thẩm Nguyệt nghĩ, cùng lắm thì chịu đựng qua cái thời kỳ này mấy tháng, có lẽ sau này sẽ ổn trở lại.

Ai mà ngờ Thôi thị lại đi nói chuyện này cho Tô Vũ, nói là công chúa không ổn.

Thôi thị cho rằng nên để đại nhân của bà ta đến giải quyết triệt để chuyện này.

Đêm đó, Thẩm Nguyệt đang lăn qua lăn lại thì Tô Vũ đã đến.

Thôi thị nói nhỏ với Thẩm Nguyệt: “Công chúa, đại nhân đến rồi”.

Thẩm Nguyệt giật bản dậy, dở khóc dở cười: “Lúc này hẳn đến làm cái đích gì?”

“Đương nhiên là đến thăm công chúa rồi ạ”.

Nếu để hắn nhìn thấy dáng vẻ bản thân bây giờ không ngủ được vì sưng ngực thì chắc hắn sẽ châm dầu vào lửa đến cháy đen mất!

Thẩm Nguyệt hít sâu một hơi, hơi xoa ngực, phát hiện nghĩ đến đây thì nàng càng đau ngực hơn.

Thôi thị không nói thêm gì, chỉ mở cửa cho Tô Vũ đi vào.

Tô Vũ mặc áo đen, thân nhiên đi vào phòng, ánh hoàng hôn chiếu khắp thân thể hắn, mang theo một mùi hương mát mẻ.

Tóc hắn tán loạn ở sau lưng, có mấy sợi vắt trên vai, phảng phất như xen lẫn mấy phần ướt át.

Tô Vũ khép mắt nhìn Thẩm Nguyệt, đôi mắt đen như mực khẽ giãn ra, mỉm cười nói: “Nghe nói dạo này cô không khỏe lắm nên ta tới thăm”.

Thẩm Nguyệt vừa nhìn thấy nụ cười thâm sâu kia thì bắt đầu tê dại cả đầu: “Thăm cái đêch, ta rất ổn, người đi đi! Nếu không ta bảo nhị nương càn chổi đuổi người đi đó”.

Thôi thị rất nghe lời, nói: “Công chúa chờ chút, nô tỳ đi ra ngoài lấy chổi ạ”.

Thẩm Nguyệt trơ mắt nhìn Thôi thị định lui ra. Nàng có dự cảm Thôi thị lần này ra ngoài thì chắc chắn sẽ không quay về kể cả khi Tô Vũ đã rời đi, càn chổi cái quái gì.

Thẩm Nguyệt bu ãn r ãu nói: “Nè, nhị nương, rốt cuộc người ở phe nào hả?”

Thôi thị nói: “Nô tỳ đương nhiên là hy vọng công chúa có thể khỏe lại nhanh”.

Tô Vũ nói: “Không vội, mau đi lấy một chậu nước đến đây”.

Thế là Thôi thị đến lấy nước vào đây rồi lui ra.

Tô Vũ đứng trước chậu nước, chậm rãi rửa sạch tay, Thẩm Nguyệt nhìn Tô Vũ như nhìn đại địch.

Sau khi rửa tay xong, hắn dùng khăn lau sạch nước đi rồi mới bước về chỗ Thẩm Nguyệt.

Thấy Thẩm Nguyệt rất kháng cự, Tô Vũ chỉ nhìn nàng: “Ta chỉ khám thôi chứ có làm gì cô đâu mà phòng ngự ghê thế”.

Thẩm Nguyệt trợn mắt: “Lại còn chỉ khám thôi, người nghệ y thuật của người giỏi lắm à”.

“Có bệnh thì phải chữa chứ, mau chìa tay ra nào”.

Thẩm Nguyệt chưa chủ động chìa tay ra thì Tô Vũ đã đi tới, cầm tay Thẩm Nguyệt, đặt tay lên mạch của nàng, khép mắt chẩn đoán một chút.

“Người mới là đờ có bệnh, đờ điên!”

Tô Vũ thả tay ra, mỉm cười: “Can hỏa hư vượng, tức ngực khó thở, nhìn sắc mặt của cô thì buổi tối không được nghỉ ngơi nhiều, có chút tiểu tiện”.

Nói xong, ánh mắt liền rơi vào ngực của Thẩm Nguyệt, sâu xa nói: “Đúng là lớn lên không ít”.

Thẩm Nguyệt nhìn theo ánh mắt của hắn, hướng vào ngực mình, lập tức vừa thẹn vừa giận nói: “Lớn hay không thì liên quan gì đến người? Tô Vũ, ta không ngờ người lại là loại này đấy!”

Tô Vũ lấy ra cuộn da hươu, xếp ngân châm thành một hàng: “Nếu căng tức quá thì cần khơi thông, nếu không sẽ rất khó chịu”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 158-159: Tô Vũ Cảm Ơn Người - Thành Thật Khai Báo

158: Tô Vũ Cảm Ơn Người

Tô Vũ vừa vân vê một cây ngân châm, Thẩm Nguyệt đã co lại về phía sau, sợ hãi nhìn hắn: “Cmn, người định châm kim để khơi thông cho ta á? Cái định mệnh, của ta có phải hàng giả đâu, người cho là nó sẽ xẹp xuống như cái túi bóng à? Ngực của ta là hàng thật, không phải đâm trên người người nên người không đau đúng không!”

“Ta chỉ giúp cô khơi thông huyết vị xung quanh để cô thoải mái hơn thôi mà”, Tô Vũ vô hại nói: “Cô yên tâm, ta sẽ không châm lung tung đâu”.

Thẩm Nguyệt nghĩ, nếu như không châm linh tinh mà chỉ lưu thông huyết vị thôi thì chắc nàng vẫn chấp nhận được.

Hơn nữa ít ra vẫn tốt hơn cách mà Thôi thị nói.

Y thuật của Tô Vũ rất tốt, như vậy vừa an toàn lại vừa đảm bảo.

Thẩm Nguyệt uất ức nói: “Vậy thì ta tạm tin người một lần”.

Tô Vũ đang hoảng nhìn nàng: “Cô cởi đồ đi nào”.

“...Cởi, cởi đồ?”

“Cô không cởi đồ thì làm sao mà tìm được huyết vị?”

Thẩm Nguyệt tức tối nói: “Ý của người là ta vẫn phải cởi hết cho người xem?”

“Nếu cô ngại...”

Tô Vũ còn chưa nói xong thì Thẩm Nguyệt đã cắt lời: “Được rồi, người im đi, ôi chao đau ngực quá, cởi, cởi cái con mẹ nhà người!”

Tô Vũ đành phải thả ngân châm xuống, nói: “Có cách không cần cỡi vẫn làm được, cô muốn thử không?”

“Cách gì?”

Tô Vũ mỉm cười: “Nếu cô không chê thì ta có thể dùng tay xoa bóp huyết đạo cho cô, như vậy thì không cần cỡi nữa”.

Thẩm Nguyệt cắn răng nói: “Ta rất chê!”

Tô Vũ nghĩ một lúc rồi nhướng mày đề nghị: “Vậy hay là ta dùng cách nguyên thủy nhất, nếu cô không ngại thì ta có thể dùng miệng”.

Thẩm Nguyệt hoàn toàn không ôm hy vọng gì nữa, nằm ra giường: “Ta thấy người đến đây là để cười nhạo ta thì có”.

Tô Vũ khẽ cười: “Sao, ta thành tâm muốn giúp cô mà, chẳng qua là cô không cho ta giúp thôi”.

“Ta cho người giúp ta mới là lạ đấy”.

Tô Vũ không cười nữa, nói: “Đêm nay muộn quá, ngày mai cô bảo nhị nương lấy khăn ấm chườm cho cô, một ngày vài lần, xem có chuyển biến gì tốt không”.

Hắn chậm rãi thu lại ngân châm, lại nói: “Nếu không đỡ hơn thì cô phải chọn một trong ba cách ta vừa nói ban nãy, vì để lâu sẽ không tốt cho cơ thể”.

Thẩm Nguyệt méo miệng: “Từ khi nào người biến thành đại phu sản phụ thế, đến cả mấy bệnh này của phụ nữ cũng chữa được?”

“Vừa khéo ta mới nghiên cứu gần đây, cho nên hơi hiểu một chút”.

Tô Vũ vẫn chọc Bấp Chân như cũ, mặc dù Bấp Chân ngủ không thềm quan tâm hắn, nhưng một mình hắn nghịch vẫn rất vui.

Đại khái là vì Bắp Chân quá đáng yêu nên ai gặp cũng thấy thích, Tô Vũ cũng không ngoại lệ.

Thần sắc của hắn cực dịu dàng, hỏi: “Lúc về có còn khóc nữa không?”

Thẩm Nguyệt nói: “Nghe nói lúc ở trong cung thì khóc ghê lắm, ta chưa được tận mắt chứng kiến, nhưng khi quay về thì không ừ hử tiếng nào”.

Tô Vũ nói: “Giờ cô có thể yên tâm rồi đấy, con trai không phải cầm điếu”.

Thẩm Nguyệt có một cảm giác kỳ lạ, nói: “Tô Vũ, lần sau người có thể thêm một chữ ‘cô’ vào sau chữ ‘con trai’ không? Nếu không người ta sẽ hiểu lầm đấy”.

‘Con trai cô không phải cầm điếu’ nghe mới chính xác, hoặc người cứ gọi là Bắp Chân luôn đi”.

“Lần sau ta sẽ chú ý”, hắn đứng dậy: “Muộn rồi, cô và Bắp Chân nghỉ sớm đi, ta về đây”.

Thẩm Nguyệt giúp Bắp Chân đắp chăn, ngẩng đầu nhìn bóng lưng của hắn.

Khi hắn vừa đi ra đến cửa, định đóng lại thì Thẩm Nguyệt bỗng nhiên nói: “Tô Vũ”.

Tô Vũ khựng lại, không quay lưng về mà chỉ nâng cao giọng, âm thanh như long hống, làm người ta ngửa ngáy: “Không nỡ cho ta đi à?”

Thẩm Nguyệt hí mắt cười: “Người quả thật không lừa ta, giúp ta hoàn thành ước nguyện, Tô Vũ, cảm ơn người”.

Tô Vũ như có như không nhếch khóe miệng, mở cửa ra ngoài.

Hôm sau, Thôi thị làm theo lời Tô Vũ, lấy khăn ấm chườm lên ngực Thẩm Nguyệt.

Chờm lên mấy lần thì tình hình của Thâm Nguyệt cũng được cải thiện.

Lúc Ngọc Nghiên đem cơm trưa đến thì Thâm Nguyệt còn đang ngồi bên giường, nàng vừa bỏ khăn chờm ra.

Ngọc Nghiên bưng lên một bát canh gà: “Công chúa, ăn cơm thôi ạ”.

Thâm Nguyệt đi đến bên bàn ăn, vừa uống canh gà vừa nói: “Gần đây Phù Dung Uyển thế nào rồi?”

Ngọc Nghiên nói: “Từ khi công chúa phế tay của tướng quân thì Phù Dung Uyển cũng an phận hơn rồi”.

Liễu thị kia cũng không dám đến khiêu khích công chúa nữa, nô tỳ nghe nói là tướng quân rất ít khi đến Phù Dung Uyển, lại còn đến chỗ Hương Phiến qua đêm cơ”.

“Hương Phiến dạo này cũng đặc ý lắm, Liễu thị và nàng ta âm thầm giao tranh mấy lần đấy”.

Nô tỳ nhìn thấy mấy lần Hương Lăng động tay động chân vào đồ ăn của Hương Phiến”.

Thâm Nguyệt đặt bát xuống, bình thản nói: “Ta cứ tưởng Hương Lăng là một người thông minh cơ”.

Hôm ấy, trời đã về đêm, Hương Lăng đi đến lấy thuốc cho Liễu Mi Vũ, trên đường đi qua cái đình bên hồ

Không ngờ rằng nửa đường bị Ngọc Nghiên chặn lại.

Hương Lăng lui về sau hai bước, Ngọc Nghiên lạnh mặt nói: “Công chúa cho gọi người vào đình ngồi một chuyện”.

Hương Lăng nhìn vào trong đình, thấy chỉ có một người đứng đó.

Lúc này nàng ta bị gọi vào thì chắc chắn không phải chuyện gì tốt lành.

Hương Lăng nói: “Nô tỳ đang muốn đi lấy thuốc cho nhị phụ nhân, không làm phiền nhã hứng của công chúa”.

Hương Lăng chưa kịp bước chân ra thì trong đình đã truyền đến tiếng của Thẩm Nguyệt: “Ngọc Nghiên, nếu nàng ta dám đi thì người đẩy nàng ta xuống hồ cho chết luôn đi”.

Sắc mặt Hương Lăng tái mét, Ngọc Nghiên chặn trước mặt nàng ta cũng tỏ vẻ rất kiên quyết, không định rời đi.

Thẩm Nguyệt đứng trước mặt hồ, quay lưng lại với nàng ta: “Giờ người chỉ có hai con đường để đi thôi, một là vào đây nói chuyện với ta, hai là xuống hồ làm quỷ nước, người chọn đi”.

Cuối cùng, Hương Lăng cúi đầu, cẩn thận đi vào trong đình, phúc lễ: “Nô tỳ bái kiến công chúa, không biết công chúa có gì phân phó?”

Thẩm Nguyệt quay lại nhìn nàng ta, nói: “Chắc người biết ta muốn nói gì với người.

Người muốn tự khai ra hay là ta hỏi từng câu một?”

“Nô tỳ ngu dại, mong công chúa nói rõ hơn”.

“Vậy là người không chịu khai ra rồi”.

Thẩm Nguyệt ép Hương Lăng đến bên mép đình, Hương Lăng cẩn thận lui về sau, đến khi không thể lui lại được nữa, cả người hơi run.

Hương Lăng nói: “Nô tỳ...!nô tỳ thật sự không biết gì hết...”.

159: Thành Thật Khai Báo

Thẩm Nguyệt nhướn mày, khế nói: “Đừng vội, ta còn chưa hỏi gì mà người đã nói người không biết gì thì có sớm quá không?”

Một cảm giác áp bách vồ đến khiến Hương Lăng không thể làm gì khác, nàng ta đã tận mắt nhìn thấy thủ đoạn của Thẩm Nguyệt.

Nếu tôi nay không chịu trả lời Thẩm Nguyệt thì dù nàng ta có vào trong đình hay không, Thẩm Nguyệt cũng sẽ không buông tha cho nàng ta!

Nàng ta là nô tỳ bên người Liễu Mi Vũ, nàng ta nên sớm biết, dù xảy ra chuyện gì thì nàng ta sẽ là người đầu tiên không thoát khỏi quan hệ.

Hương Lăng co rúm lại, khi Thẩm Nguyệt đến gần thì bất giác dùng sức đẩy ra, phản ứng bản năng của nàng ta là chạy trốn.

Nhưng bây giờ Thẩm Nguyệt không còn là người phụ nữ có thai khó hành động như trước nữa, bây giờ nàng hành động nhanh hơn trước gấp vạn lần.

Nàng bắt lại tay của Hương Lăng, không cần tốn sức mà đã có thể mạnh mẽ kéo Hương Lăng quay lại, ném nàng ta vào trong một cái trụ hành lang ở đình nghỉ mát.

Hương Lăng đau đến rên rỉ, định há mồm lên gào.

Chỉ cần gọi người đến thì sẽ thoát được một kiếp, trốn được lúc này!

Nhưng Hương Lăng vừa mới há mồm ra thì Thẩm Nguyệt đã mặt không đổi sắc mà bóp chặt cổ nàng ta lại.

Cổ họng Hương Lăng bị bóp, không nói được tiếng nào, ngay cả hít thở cũng khó khăn.

Thẩm Nguyệt híp mắt, khẽ nói: “Muốn chạy à? Ta chưa để ý thì ai cho người chạy?”

Hương Lăng đạp chân, muốn giãy giụa, hai tay dùng sức cào tay của Thẩm Nguyệt ra, nhưng Thẩm Nguyệt không buông ra chút nào, khiến Hương Lăng cực kỳ khó thở.

Thẩm Nguyệt đẩy nàng ta lên trụ hành lang, nói: “Bây giờ ta hỏi người, người nghĩ kỹ đi rồi hãy trả lời”.

Lúc này, bên hồ truyền đến tiếng động, là hộ vệ tuần đêm đi qua.

Từ lần phủ tướng quân gặp thích khách đến giờ, hộ vệ ban đêm càng tăng cường hơn nữa, hai canh giờ đi tuần một lần.

Thấy hộ vệ sắp đi vào đây, Hương Lăng như gặp được hy vọng, bắt đầu giãy giụa kịch liệt hơn. Nàng ta há mồm ra, định hô hào, nhưng chỉ tạo ra được những tiếng âm ừ.

Thẩm Nguyệt quay lại nhìn ánh lửa cách đó không xa, gương mặt mỹ lệ động lòng người dưới bóng đêm trông như quỷ sát.

Nàng dán sang tai Hương Lăng, nói nhỏ: “Muốn cầu cứu? Hương Lăng, ngoài chính người ra thì không ai cứu nổi người đâu”, nói xong, Thẩm Nguyệt một tay nâng Hương Lăng lên, quay người lại xách nàng ta ra khỏi đình.

Dưới chân là mặt hồ yên lặng.

Thẩm Nguyệt nói: “Ngoan chút đi, nếu không ta sẽ lỡ tay làm rơi người xuống đấy”.

Hương Lăng sợ đến mức cả người co rúm, không dám cử động thêm chút nào nữa.

Hộ vệ tuần tra đi đến bên ngoài đình, thấy có người ở đây bèn hỏi: “Ai đó?”

Ngọc Nghiên luôn nghiêm túc canh ở đây, quay đầu nhìn bên đình rồi bình tĩnh nói: “Các vị đại ca khổ cực quá, trong đình là công chúa nhà ta, đêm nay công chúa khó ngủ, cho nên đến đình hóng mát”.

Từ đây nhìn vào đình thì đúng là chỉ nhìn thấy một mình Thẩm Nguyệt.

Bởi vì Thẩm Nguyệt quay lưng lại với họ, tay nắm Hương Lăng thì vươn ra ngoài mặt hồ nên bóng dáng nàng cũng che luôn cả bóng của Hương Lăng, không ai phát hiện được là Hương Lăng đang gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Hộ vệ nhìn không rõ bên trong có phải công chúa hay không, nhưng bóng dáng Ngọc Nghiên dưới bóng đèn thì rất rõ ràng, đúng là nha hoàn bên cạnh của công chúa.

Đám thủ vệ mới không nghi ngờ gì, chỉ để lại một câu: “Trời khuya lắm rồi, công chúa nên về nghỉ sớm đi”, sau đó liền đi qua đình, đến tu viện tra chỗ khác.

Thẩm Nguyệt lạnh lùng nhìn Hương Lăng: “Bây giờ chúng ta nói chuyện chính nhé, tên đại phu khám bệnh cho Liễu Mi Vũ là thế nào? Giờ kẻ đó đang ở đâu?”

“Nghĩ cho kỹ rồi hãy đáp, người cũng có thể lựa chọn im lặng, nhưng chỉ có một lần cơ hội thôi”, Thẩm Nguyệt nhìn sắc mặt trắng bệch của Hương Lăng: “Nếu người không nói thì cũng không cần giữ lại người làm gì”.

Hương Lăng nhắm mắt, run rẩy, khó nhọc nói: “Ta nói... cần xin công chúa...”

Thẩm Nguyệt nhướn mày, thu tay về, ném Hương Lăng lại xuống đất.

Hương Lăng quỳ phục xuống, tay xoa cổ, vẫn cảm nhận được sự lạnh lẽo như sắp rơi vào cái chết kia, không khỏi ho khan, hít thở thật sâu, nước mắt rơi như mưa, trông cực kỳ bất lực.

Thẩm Nguyệt đứng trước mặt nàng ta, cao cao tại thượng nhìn xuống.

Nàng ta yên lặng một lúc rồi lắp bắp nói: “Đại phu đó... là phu nhân cho nô tỳ đi tìm... kẻ đó có một tiệm thuốc chuyên chữa trị cho người trong giang hồ, ở tại... ngõ Bách Gia”.

Hương Lăng nói ra vị trí và tên của tiệm thuốc kia, cũng chỉ rất rõ về nơi ở của đại phu đó.

Thẩm Nguyệt về góc váy, chậm rãi khom người, ngón tay nắm lại cầm của nàng ta, bắt nàng ta ngẩng đầu lên: “Vậy là đúng lắm, kẻ thức thời mới

là trang tuấn kiệt, dùng Tử Hà Xa để dẫn thuốc, nghe đúng là khó tin, rốt cuộc là ai nghĩ ra được, đại phu, Liễu Mi Vũ hay người?”

Hương Lăng lệ rơi đầy mắt, kinh hãi lắc đầu: “Không phải nô tỳ... là... là phu nhân bảo đại phu dùng thuốc đó, mà đó cũng chẳng phải thuốc giải cho loại độc kia...”

“Vậy Liễu Mi Vũ giải độc như thế nào?”

Hương Lăng quỳ dưới đất, nức nghẹn: “Công chúa, nếu nô tỳ khai hết ra, bất kể là bị phu nhân hay tướng quân biết, nô tỳ cũng sẽ chết...”

Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: “Ta không định đem người ra đầu sóng ngọn gió, ta chỉ muốn biết rốt cuộc kẻ nào là chủ mưu của chuyện này thôi. Nếu người không nói thì chắc chắn sẽ chết, nhưng nếu người nói, có khi ta còn bảo vệ cho người sống sót được”.

“Phu nhân... phu nhân tự có thuốc giải, muốn đại phu kia mở phương thuốc đó chỉ vì... vì...”

“Vì hại tính mạng của đứa con trong bụng ta đúng không?”, Thẩm Nguyệt bình thản nói.

“Chẳng trách Liễu Mi Vũ trúng loại động ác liệt như vậy mà vẫn thoi thóp được mấy ngày, hóa ra là vì nàng ta đã có thuốc giải, đúng là khó cho nàng ta quá, chịu khổ sở đến mức đó để thực hiện kế hoạch âm hiểm này”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 160: 160: Bo Bo Giữ Mình

Thẩm Nguyệt nhìn Hương Lăng, lại nói: “Như vậy thì nàng ta và thích khách là đồng bọn rồi.”

Nàng ta không chỉ che giấu thích khách mà còn giả vờ mình bị thủy đậu, mời đại phu đến chữa trị cho thích khách, sau này sợ mọi chuyện bại lộ nên mới giả vờ bị bắt cóc, và cho thích khách trốn thoát, bản thân lại trúng độc, khiến Tần Như Lương không thể đuổi theo dấu vết của thích khách và càng không thể nghi ngờ nàng ta, thuận tiện cũng hại ta một phen luôn, đúng chưa?”

Hương Lăng khóc lóc gật đầu.

Thẩm Nguyệt nhìn lạnh lẽo nhưng giọng nói lại cực kỳ dịu dàng: “Hương Lăng, vậy người nói cho ta biết, nàng ta và thích khách là gì của nhau?”

“Nô tỳ cũng không rõ...”

Ngón tay nắm cầm Hương Lăng đột nhiên dùng sức mạnh hơn nữa.

Hương Lăng lắc đầu khóc: “Nô tỳ không biết thật...!Nhưng nô tỳ dường như nghe thấy phu nhân gọi hần ta là ca ca...!còn hần ta, hần ta gọi phu nhân là Thiên Tuyết...”

“Không phải Mi Vũ mà là Thiên Tuyết sao?”

“Vâng...”

Thẩm Nguyệt không rõ rốt cuộc Liễu Mi Vũ có lai lịch thế nào, chỉ biết rằng nàng ta được Tần Như Lương đem về từ biên quan lúc đánh trận.

Nhưng vì sao nàng ta tên là Thiên Tuyết, sớm muộn Thẩm Nguyệt cũng sẽ tìm hiểu ra.

Thẩm Nguyệt nói: “Lát nữa ta thả người đi, người phải coi như chuyện tối nay chưa hề xảy ra, nhưng người cũng nên biết, nếu ta thật sự truy cứu chuyện này thì người chắc chắn sẽ chết, hoặc nói là khi Mi Vũ biết chuyện tình bại lộ thì chắc chắn sẽ đẩy người ra làm con tốt đầu tiên”.

“Nô tỳ biết...”, đây cũng là đi đầu mà Hương Lăng lo lắng nhất từ trước đến giờ.

Nàng ta vô duyên vô cớ bị Liễu Mi Vũ kéo lại chung một con thuyền, phải vè một phe với Liễu Mi Vũ, nên phải cố gắng giữ cho mọi chuyện không bị bại lộ, nếu không nàng ta sẽ thành vật hy sinh ngay.

Nhưng cùng lúc, nếu Liễu Mi Vũ biết nàng ta đã khai ra tất cả thì nàng ta cũng chắc chắn sẽ chết.

Bây giờ nàng ta tiến thoái lưỡng nan.

Nếu Thẩm Nguyệt nói coi như chuyện tối nay chưa hề xảy ra thì Liễu Mi Vũ sẽ không biết nàng ta đã khai ra, có lẽ nàng ta còn có thể sống lay lắt qua ngày,

Vậy rốt cuộc con đường nào mới đúng đây?

Thẩm Nguyệt bình thản nói: “Ta có một con đường để người bo bo giữ mình”.

Hương Lăng ngẩng đầu lên, nước mắt đầm đìa nhìn Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt bình tĩnh, tự tin, Hương Lăng hèn mọn không chống lại nổi.

Hương Lăng thấp thỏm hỏi: “Nếu nô tỳ không đi con đường mà công chúa chỉ thì sao?”

Thẩm Nguyệt nhướn mày: “Mặc dù ta sẽ không kéo người ra ngoài, nhưng có thể sẽ có nhiều cách khiến Liễu Mi Vũ có tật giat mình, nghi ngờ người phản bội.

Đến lúc ấy, người cũng tự tưởng tượng được hậu quả nhé.

Người nói xem, làm sao ta có thể dung thứ cho một kẻ trợ trụ vi ngược được?”

Khí tức của Thẩm Nguyệt hơi âm hiểm, nhìn chằm chằm Hương Lăng, khiến Hương Lăng lạnh cả người.

“Tha cho người một lần đã là thành ý cực lớn của ta rồi”.

Hương Lăng biết bản thân không còn con đường nào nữa.

Cuối cùng, Hương Lăng quỳ phục đập đầu dưới đất, run rẩy nói: “Mong công chúa chỉ điểm cho”.

Thẩm Nguyệt nâng tay, đầu ngón tay lạnh lẽo vuốt ve cổ của Hương Lăng, Hương Lăng cố nén sợ.

Thẩm Nguyệt bình thần giúp Hương Lăng sửa lại vạt áo xốc xếch, vuốt lại những sợi tóc tán loạn: “Sau này người cứ làm việc trong Phù Dung Uyển như thường, chỉ coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, tiếp tục tận tâm tận lực phục vụ Mi Vũ, nhưng nếu nàng ta có hành động gì thì người cũng phải thông báo cho ta một tiếng, hiểu chưa?”

Thẩm Nguyệt nhìn nàng ta, lại nói: “Người yên tâm, đã là bo bo giữ mình thì đối với người là trăm lợi không hại.

Ta sẽ bỏ qua những chuyện cũ của người, người không cần lo mình sẽ mất mạng trong tay ta, cho dù sau này Liễu Mi Vũ đẩy người ra chỗ chết thì ta cũng có thể ra mặt bảo vệ cho người không chết”.

Hương Lăng trừng mắt, đây đúng là một lựa chọn trăm lợi vô hại với nàng ta.

Hơn nữa chỉ là truyền tin bình thường, chẳng phải là chuyện khó gì với nàng ta.

Bình thường nàng ta chỉ cần làm tốt bổn phận của mình thì Liễu Mi Vũ cũng sẽ không làm khó gì nàng ta.

“Sao, có phải rất dễ không?”, Thẩm Nguyệt hỏi.

Hương Lăng dập đầu, nói thật nhỏ: “Chỉ cần công chúa khẳng định sẽ bảo vệ nô tỳ thì nô tỳ sẽ nghe theo công chúa, có động tĩnh gì thì sẽ báo cho công chúa đầu tiên”.

“Nhưng người cũng phải biết, nếu hôm nay chúng ta đạt ước định, người quay về kể lại cho Liễu Mi Vũ thì ta cũng hoàn toàn có thể dí chết người như một con kiến, rõ chưa?”

Hương Lăng run rẩy cả người, nói: “Công chúa yên tâm, nô tỳ sẽ không dám có suy nghĩ khác, bây giờ ra khỏi vũng bùn lún đã khó, nô tỳ chỉ mong được sống sót! Nô tỳ thề độc, tuyệt đối sẽ không bán đứng công chúa, nếu không nô tỳ sẽ chết không được yên!”

Thẩm Nguyệt nhìn nàng ta, nói: “Lau sạch nước mắt rồi đi lấy thuốc cho Mi Vũ đi”.

“Vâng”.

Hương Lăng lau nước mắt, chỉnh sửa lại trang dung, cố gắng bình tĩnh lại rồi ra khỏi đình.

Ngọc Nghiên nhìn bóng dáng nàng ta đi xa dần, nói với Thẩm Nguyệt: “Công chúa, Hương Lăng có đáng tin không? Nàng ta có thể phản bội Liễu thị thì cũng có thể phản bội công chúa, nô tỳ thấy nàng ta không đáng tin”.

Thẩm Nguyệt nhếch miệng, chậm rãi ra khỏi đình, nói: “Người đứng bên bờ vực thì mới hiểu được rõ nhất nên làm gì mới không để bản thân ngã xuống vực sâu vạn trượng.”

Nàng ta sống hay chết cũng không có gì tổn hại với ta, ta chỉ lấy thông tin của nàng ta để tham khảo thôi, nhưng có sống được hay không thì lại ảnh hưởng rất lớn đến chính bản thân nàng ta”.

Sau đó Thẩm Nguyệt nói: “Ngọc Nghiên, người nghe nói đến cái tên Thiên Tuyết này chưa?”

Ngọc Nghiên chau mày nghĩ một lúc: “Nhất thời nô tỳ chưa nghĩ ra, nhưng hình như đã nghe nói ở đâu rồi”.

Thẩm Nguyệt: “Trùng hợp thật, ta cũng thấy rất quen tai”.

Ngày hôm sau, Hương Phiến đi đến Trì Xuân Uyển, mượn cơ thăm hỏi Thẩm Nguyệt để mua cao thơm của Thẩm Nguyệt.

Đúng dịp hai ngày trước Ngọc Nghiên trông thấy Hương Lăng động tay chân trong đờn của Hương Phiến nên mới lơ mơ chỉ điểm hai câu.

Hôm nay Hương Phiến đến cũng dẫn theo nha hoàn ở sau bếp đi cùng, bưng một bát canh.

Hương Phiến khách sáo nói: “Công chúa, Hương Phiến có một chuyện không hiểu muốn được hỏi công chúa”.

“Chuyện gì?”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 161-162: Bỏ Trốn Rồi Sao - Phương Lưu Mạnh Thổ Phi

161: Bỏ Trốn Rồi Sao

Sau đó Hương Phiến liền gọi nha hoàn đưa canh tới nói: "Hôm nay nha hoàn của ta tình cờ gặp Hương Lăng khi nàng ta đi vào bếp.

Lần trước may mắn được Ngọc Nghiên nhắc nhở cho nên nha hoàn của ta đã để mắt tới nàng ta, cuối cùng thực sự nhìn thấy Hương Lăng cho thứ gì đó vào canh của ta.

"Ta muốn nhờ công chúa nhìn giúp ta trong canh này đã bị bỏ thêm thứ gì, thảo nào mấy ngày nay ta ăn canh đều cảm thấy có mùi thuốc đông y nhàn nhạt".

Thẩm Nguyệt cũng ngửi được mùi thuốc nhàn nhạt rất khó nhận ra, nàng nheo mắt cười, nói rõ ràng: "Nghe nói mấy ngày nay tướng quân luôn ngủ lại ở Hương Tuyết Uyển, Mi Vũ sợ nhất chuyện gì mà người còn không biết sao?"

Hương Phiến biến sắc liền hỏi: "Ý của công chúa là..."

"Thuốc tránh thai, dùng vè lâu vè dài người sẽ rất khó để có thêm một đứa con nào khác".

Nàng vừa dứt lời thì Hương Phiến đã lớn tiếng mắng: "À ta đã không thể mang thai mà lại còn muốn ta cũng không thể mang thai, chẳng lẽ ả ta muốn tướng quân đoạn tử tuyệt tôn sao!"

Thẩm Nguyệt nhàn nhạt nói: "Tướng quân có đôi mắt tinh tường, quả là rất biết cách nhìn người, chuyện thành ra thế này cũng chẳng còn cách nào khác".

Hương Phiến nói: "Đa tạ công chúa đã chỉ điểm, ta sẽ không quấy rầy công chúa nghỉ ngơi nữa", dứt lời thì nàng ta liền mang theo nha hoàn vội vàng rời đi.

Sau khi Hương Phiến rời đi, Thẩm Nguyệt liền quay vào nhà rồi bảo Ngọc Nghiên thay y phục mới cho mình.

Ngọc Nghiên vừa vuốt lại các nếp gấp trên y phục vừa bực bội liếc nhìn người có mái tóc dài búi cao tỏa ra ánh khí bừng bừng trước mắt rồi nói: "Công chúa, nhất định phải ăn mặc như thế này mới có thể đi ra ngoài sao?"

Lúc đó Thẩm Nguyệt đang bận trang điểm cho lông mày rậm hơn bên bàn trang điểm, nàng đáp: "Nếu không thì còn làm thế nào nữa? Ngọc Nghiên à, chúng ta đang đi làm chuyện xấu, tất nhiên là phải cải trang một chút rồi".

Thẩm Nguyệt kéo kéo góc áo, ngắm nghía bản thân mình trong tấm gương đồng, trông nàng lúc này không khác gì một công tử tuấn tú, chuyện đó khiến nàng không khỏi hài lòng hí hửng.

Sau đó Ngọc Nghiên cũng thay vào trang phục nam nhân, trên đầu có một búi tóc nhỏ, khuôn mặt sáng mịn mềm mại cùng với đôi mắt long lanh sáng ngời.

Thẩm Nguyệt liếc nhìn nàng ta một cái rồi nói: "Ngay từ cái nhìn đầu tiên vẫn khiến người ta muốn phạm tội, haiz, thôi quên đi, tạm thời cứ như vậy cũng được".

Lần này Thẩm Nguyệt ra ngoài không định mang theo Ngọc Nghiên nhưng Ngọc Nghiên cùng Thôi thị nhất định không yên tâm để nàng đi một mình.

Thôi thị phải ở lại Trì Xuân Uyển để chăm sóc Bắp Chân, bà ta còn dặn dò theo: "Công chúa ra ngoài phải cẩn thận".

"Ta biết rồi nhị nương", Thẩm Nguyệt hôn lên má Bắp Chân một cái rồi nói tiếp: "Bắp Chân, mẹ phải ra ngoài để trả thù, con ở nhà phải ngoan đó, đói bụng thì cứ kêu nhị nương dứt sữa biết chưa?"

Bắp Chân khẽ mở mắt nhìn nhặt liếc nhìn nàng một cái, sau đó lại nhắm lại.

Sau khi rời khỏi phủ tướng quân, Thâm Nguyệt mang theo Ngọc Nghiên ra phố, trên đường phố có rất nhiều người thỉnh thoảng lại liếc nhìn họ bằng ánh mắt khác thường.

Ngọc Nghiên yếu ớt nói: "Công...! công tử, tại sao bọn họ cứ nhìn chúng ta vậy?"

Thâm Nguyệt nhắm mắt lại, tùy tiện đưa tay ra vỗ ngực Ngọc Nghiên một cái.

Ngọc Nghiên bất ngờ không kịp đề phòng, lập tức kêu lên rồi lấy hai tay che ngực, nét mặt vừa xấu hổ vừa tức giận.

Thâm Nguyệt vừa buồn cười vừa bực mình nói: "Người nói thử xem là tại sao? Chắc do bọn họ hiếm khi thấy một tiểu đệ đệ hay then thùng như người, bước đi thì lúng túng, lúc nào cũng khoanh tay trước ngực lộ ra vẻ giận dữ xấu hổ như bị ai ức hiếp, người như vậy rất dễ khiến cho người ta nổi thú tính đó, người có biết không?"

Ngọc Nghiên sửng sốt: "Hả?"

Trước đây nàng ta chưa bao giờ mặc y phục nam nhân ra đường.

Thâm Nguyệt nghiêm túc dặn dò: "Ngẩng đầu cao lên, bây giờ người là nam nhân thì sợ cái gì, đừng cố tỏ ra đoan trang hiên thực, người có đi hai hàng trên phố cũng không có vấn đề gì".

Ngọc Nghiên dần dần buông lỏng dưới sự hướng dẫn của Thâm Nguyệt, lúc này nàng ta mới nhận thấy không còn nhiều người nhìn nàng ta một cách kỳ lạ nữa thì liền trở nên vui vẻ, muốn đi thế nào thì đi.

Lúc nàng ta còn là nữ nhân thì có nhiều quy tắc trói buộc, bây giờ đã không còn nữa, đúng là tự do chưa từng thấy.

Nàng ta giống như con ngựa bị đứt dây cương, không thể dừng lại được.

Cả hai đi bộ đến tận hiệu thuốc mà Hương Lăng đã nhắc đến tối hôm qua.

Con phố này khá vắng vẻ, chỉ lác đác vài người đi bộ qua lại.

Những khu dân cư trong kinh cũng chia làm năm bảy loại, khu phố này nằm ngoài rìa kinh thành cho nên không phần hoa náo nhiệt bằng những nơi khác.

Thẩm Nguyệt đứng trước cửa hiệu thuốc, cánh cửa hiệu thuốc đang đóng chặt, tấm ván cửa cũ kỹ bụi bặm, trong góc còn có mạng nhện đóng dày đặc.

Có vẻ như hiệu thuốc này đã lâu không mở cửa buôn bán.

Thẩm Nguyệt và Ngọc Nghiên lại cùng nhau đi tìm chỗ ở của đại phu, nơi đó nằm trong một ngõ nhỏ rách nát, Ngọc Nghiên đi thẳng đến ngôi nhà cuối ngõ thì dừng lại.

Kết quả, bọn họ gõ cửa một hồi nhưng không có ai trả lời.

Thẩm Nguyệt đẩy cửa, phát hiện ra rằng cửa không khóa nên nàng có thể dễ dàng đẩy mở ra.

Nàng thận trọng nhắc chân bước vào.

Bên trong là một cái sân nhỏ, một gian phòng khách và hai gian phòng ngủ không có một bóng người.

Nếu nhìn vào lớp bụi bám trên bàn ghế thì có thể thấy rằng nơi đây đã không có người ở trong mấy ngày nay.

Ngọc Nghiên nhanh chóng nói: "Công chúa, chẳng lẽ ông ta nghe được tin tức gì đó nên đã bỏ trốn rồi?"

Thẩm Nguyệt đứng trong phòng khách nhìn xung quanh, tầm mắt hướng vào trong góc, ở nơi đó có những vết đỏ sẫm hơi mờ giống như những vết rỉ sét lâu ngày không được tẩy rửa.

Thẩm Nguyệt nói: "Có lẽ không phải vậy, Hương Lăng không kịp đi mật báo, hơn nữa chắc chắn đã nhiều ngày nay không có ai sống ở đây.

Nếu như ông ta nghe được tin tức rồi bỏ trốn thì sao đồ đạc trong phòng cũng không được dọn đi, mấy món đồ có giá trị vẫn còn nguyên ở đây?"

Nói đoạn Thẩm Nguyệt lại nheo mắt rồi nhếch miệng cười: "Hơn nữa, ở chỗ mà người đứng còn có một vũng máu kia Ngọc Nghiên".

Nàng vừa dứt lời thì Ngọc Nghiên đã sợ hãi kêu lên một tiếng rồi nhảy ra khỏi chỗ mình đứng.

Trong khi Thẩm Nguyệt nở nụ cười thì Ngọc Nghiên tức giận nói: "Chuyện đến nước này rồi mà công chúa còn có tâm tình đùa giỡn!"

Cuối cùng, cả hai tiếp tục tìm kiếm trong sân cũng không tìm thấy gì.

Nửa tháng nay Thẩm Nguyệt vừa lo dưỡng sức vừa lo lắng cho tình hình của Bắc Chân trong cung cho nên không có thời gian đến thanh toán chuyện này.

Thẩm Nguyệt không vội trả thù vì nàng biết rõ kẻ đứng sau mọi chuyện là ai, nhưng đi đâu đó cũng không có nghĩa rằng nàng sẽ để cho tên lang trung giang hồ gian ác kia lọt lưới.

Nhưng chuyến đi lần này của nàng đã vô ích.

Nhưng Thẩm Nguyệt có thể chắc chắn một điều, dấu vết trong phòng khách chính là máu thật..

162: Phường Lưu Manh Thổ Phi

Có lẽ do nàng đã tới muộn mới để cho tên đại phu đó chạy mất, hoặc là ông ta chưa kịp chạy trốn đã bị giết người diệt khẩu.

Nhìn thấy vết máu ở đây thì nàng đoán phần lớn khả năng là ông ta đã bị giết người diệt khẩu.

Nàng chỉ không biết là ai đã giết ông ta mà thôi.

Ngọc Nghiên hỏi: "Công chúa, chúng ta phải làm sao bây giờ?"

"Quay về thôi".

Thẩm Nguyệt mở cửa, nàng chuẩn bị đi ra khỏi sân thì bước chân lại đột nhiên dừng lại.

Ở bức tường đây dây leo và rêu xanh của con hẻm đổ nát, có một bóng người đang đứng tựa lưng.

Thẩm Nguyệt nghiêng đầu nhìn lại thì thấy một người áo đen tóc đen, một chân đặt trụ trên vách tường, trên những ngón tay thon dài của người đó còn đang gấp mấy chiếc lá xanh, trên miệng cũng đang ngậm một chiếc lá.

Đường nét khuôn mặt của người đó vô cùng hoàn mỹ, đôi mắt dài với hàng lông mi dày đang rũ xuống tập trung nghịch ngợm thứ trong tay.

Dường như chỉ cần một bóng dáng này thôi cũng đã đủ để thấp sáng cả ngõ nhỏ rồi.

Thẩm Nguyệt gọi hỏi: "Tô Vũ, sao ngươi lại ở đây?"

Tô Vũ ngẩng đầu, mỉm cười nói với nàng: "A, thật trùng hợp".

Thẩm Nguyệt giật giật khóe miệng: "Trùng hợp sao? Ngươi đừng nói với ta hôm nay chỉ là tình cờ gặp gỡ".

Tô Vũ tỏ ra vô tội nói: "Ta thật sự chỉ tình cờ đi ngang qua đây thôi. Cô có tìm được người mình cần tìm không?"

Thẩm Nguyệt dò xét nhìn hấn rồi nói: "Đề kẻ đó chạy mất rồi".

Tô Vũ nói: "Ồ vậy sao? Thật đáng tiếc".

Nàng không thể tìm được chút manh mối nào trên nét mặt của hấn. Làm sao Tô Vũ biết về nơi này?

Những ngón tay của Tô Vũ dừng lại, hấn mở ra lòng bàn tay khoe cho Thẩm Nguyệt thấy một con dế được gấp bằng lá rất tỉ mỉ xinh đẹp.

Tô Vũ nói: "Sắc thu này nùng nàn, ta có thể mời cô cùng đi dạo dưới sắc thu này không?"

Ánh nắng chiếu xiên phía trên bức tường, chiếu rọi vào khuôn mặt vô cùng xinh đẹp của hấn. Hàng lông mi dày của hấn rũ xuống in bóng ở mi mắt bên dưới khiến cho ánh mắt của hấn trông càng thêm sâu sắc.

Thẩm Nguyệt liếc nhìn hấn, nở nụ cười tinh quái nói: "Người mời ta đi dạo mùa thu? Người thật sự không tìm được người khác đi dạo cùng hay sao mà còn nhớ đến ta?"

"Đúng vậy, vừa hay hôm nay có thời gian, nghe nói ở vùng ngoại ô cách đây mười dặm có phong cảnh rất đẹp", Tô Vũ nở nụ cười dịu dàng nói: "Đi một mình thì rất nhàm chán, vẫn nên có bạn đồng hành thì tốt hơn".

Thẩm Nguyệt liếc xéo hấn một cái rồi nói: "Con người người tuấn tú lịch sự, sao có thể không tìm được nữ nhân đồng hành chứ? Chỉ cần người mở miệng nói một tiếng thì e rằng sẽ có rất nhiều nữ nhân chen chúc xông lên".

Tô Vũ nghiêm túc nói: "Không phải, là do ta không giới hạn hò với nữ nhân, gặp nữ nhân thì sẽ căng thẳng lúng túng. Chỉ có khi ở bên cạnh cô thì ta mới có thể thoải mái được một chút".

"Nói cứ như người ngâm thơ lắm vậy".

Lông mày của Tô Vũ khẽ giật giật, hắn nói: "Trông ta có chỗ nào không ngây thơ chứ? Không biết đã có chuyện gì khiến cho ấn tượng của cô về ta trở nên lệch lạc, ta sẽ thay đổi nó".

Thẩm Nguyệt trợn mắt nói: "Đủ rồi. Hôm nay ta không rảnh cùng người đi dạo mùa thu, nếu người không tìm được ai khác đi cùng thì đến tìm Liên Thanh Châu đi".

"Liên Thanh Châu còn đang bận kiếm tiền. Hôm nay cô không rảnh sao? Cũng bận rộn nhiều việc à?"

"Đúng vậy, ta rất bận, ta phải về nhà chơi với con trai ta!"

Nói xong, Thẩm Nguyệt quay sang nắm lấy Ngọc Nghiên còn đang耿耿 ngơ rồi cả hai quay đầu rời đi.

Ba hồn bầy phách của Ngọc Nghiên dường như đã bay đi mất từ lúc nào.

Tô đại nhân... đã thay đổi rất nhiều. Ngọc Nghiên thật sự không thể tin vào mắt mình.

Có lẽ vì công chúa không còn nhớ những chuyện cũ cho nên hai người bọn họ mới có thể nói chuyện thoải mái như vậy.

Tô Vũ ở phía sau đứng thẳng người, làm như không có việc gì mà vượt lại nếp y phục của mình, sau đó nhàn nhạt nói: "Cô không muốn biết vị đại phu ở đây đã đi đâu rồi sao?"

Thẩm Nguyệt dừng bước, quay đầu lại nhìn hắn.

Hắn nhếch miệng cười, thản nhiên nói: "Cô chịu đi dạo với ta thì ta sẽ nói cho cô biết".

Thẩm Nguyệt hít một hơi thật sâu, đây rõ ràng là rủ rê không được thì quay sang ép buộc!

Thẩm Nguyệt và Ngọc Nghiên đi phía trước, Tô Vũ chậm rãi đi theo sau.

Chỉ có một con đường dẫn từ ngõ nhỏ ra ngoài phố, mọi người cùng đi chung một con đường cũng không có gì đáng nói.

Chỉ có đi ầu khi ra tới đầu ngõ thì bọn họ đã nhìn thấy một chiếc xe ngựa rất lớn đậu giữa đường chặn kín lối ra.

Ngọc Nghiên vốn định bảo người đánh xe dời xe ngựa đi nơi khác để tránh đường cho người ta đi qua, nhưng ngay sau đó đã nghe thấy Tô Vũ thình lình thản nhiên nói: "Ngọc Nghiên, người trở về cùng với Thôi nhị nương chăm sóc tốt cho Bắp Chân đi".

Thẩm Nguyệt còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Tô Vũ kéo lên xe.

"Này, chết tiệt, ta chưa nói là muốn đi cùng người!"

Tô Vũ ấn Thẩm Nguyệt vào xe ngựa rồi nói với người đánh xe: "Khởi hành".

Ngọc Nghiên hướng mắt nhìn theo xe ngựa đang chuẩn bị khởi hành, lúng túng nói: "Công chúa... người phải tự bảo trọng đó".

Mặc dù Thẩm Nguyệt bị ép lên xe ngựa nhưng Ngọc Nghiên tin rằng Tô Vũ sẽ không làm tổn thương nàng.

Kết quả là hai người ra ngoài nhưng chỉ có một mình Ngọc Nghiên trở về.

Ngay khi nàng ta vừa bước vào Trì Xuân Uyển thì Triệu thị đã nhìn thấy và hỏi: "Công chúa đâu?"

Ngọc Nghiên nói: "Công chúa đi dạo chơi với bạn rồi".

Sau khi vào phòng gặp Thôi thị, Ngọc Nghiên mới thành thật nói: "Nhị nương, hôm nay công chúa đã gặp Tô đại nhân".

Thôi thị hỏi: "Ồ? Công chúa đi cùng đại nhân rồi sao?"

Ngọc Nghiên buồn bã gật đầu nói: "Tô đại nhân bảo ta trở về cùng nhị nương chăm sóc tốt cho Bắp Chân".

Thôi thị liền cười nói: "Có đại nhân ở đó, người không cần phải lo lắng cho công chúa. Công chúa sẽ về nhà đúng giờ thôi".

Sau đó Ngọc Nghiên đã suy nghĩ rất nhiều, đột nhiên cảm thấy dường như có điều gì đó không đúng cho nên liền âm thầm kinh hãi. Vào đêm Trung thu Tô đại nhân cũng hẹn công chúa đi rước đèn, bây giờ lại hẹn công chúa đi dạo mùa thu, chẳng lẽ Tô đại nhân lại có ý gì với công chúa?

Trước khi công chúa thành hôn thì chuyện này cũng không thể xảy ra chứ đừng nói đến lúc này công chúa đã thành hôn.

Ngọc Nghiên tự tát vào mặt mình một cái rồi lại tự nhủ: "Chắc là ta đã suy nghĩ nhiều rồi. Hẳn chắc chỉ đối tốt với công chúa vì cảm thấy mình mắc nợ mà thôi... ta đã nghĩ nhiều rồi".

Trong lúc này, xe ngựa đang lăn bánh trên đường phố.

Tô Vũ đưa con dế đàn bằng lá trong tay ra.

Thẩm Nguyệt tức giận nắm lấy nó, vừa nghịch con dế vừa bực mình nói: "Sao người có thể dùng vũ lực bắt cóc người khác chứ? Đúng là phường lưu manh thô bỉ".

Tô Vũ tỏ ra rất nghiêm túc và chân thành nói: "Ta đã nói ta không giỏi hẹn hò với nữ nhân mà cô còn không tin. Vì lúng túng không biết làm gì, cho nên ta mới làm như vậy, ta cũng cảm thấy rất hối hận".

Thẩm Nguyệt nhếch miệng cười nói: "Người mà cũng biết hối hận sao? Ta thấy người vô cùng thản nhiên, người hối hận chỗ nào chứ?"

Tô Vũ ngẩng ngay ngắn trong một tư thế đoan trang tao nhã rồi chậm rãi nói: "Trong lòng".

Thâm Nguyệt thật sự rất muốn đá hẳn xuống xe.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 163: 163: Trên Núi Có Sói

Thẩm Nguyệt tức giận nói: "Người không sợ bị phát hiện đi cùng với ta hay sao, người điên rồi sao, ngay giữa ban ngày ban mặt mà muốn cùng ta đi dạo? Người hoàn toàn không sợ bị người ta phát hiện ra sao?"

Đây chính là sự lo lắng của Thẩm Nguyệt.

Nếu như Tô Vũ không phải là quan viên trong triều mà chỉ là một thương nhân giống như Liên Thanh Châu thì nàng cũng sẽ không cảm thấy cố kỵ.

Nhưng Tô Vũ thì không.

Những lời mà hắn nói đêm đó nàng đều nhớ rõ.

Mặc dù không biết vì lý do gì, tuy hắn chỉ là một đại học sĩ nhưng từ trong lời nói của hắn nàng có thể mơ hồ hiểu được hoàng đế đang đề phòng nàng cũng như đang đề phòng hắn.

"Ta sợ chứ, nhưng nhớ mà không được gặp thì chẳng khác nào cách biệt xuân thu".

Trong lòng Thẩm Nguyệt khẽ dao động, lông mày hơi nhíu lại: "Mẹ kiếp, người đang tán tỉnh ta?"

"Tán tỉnh?", Tô Vũ nheo mắt nói: "Vậy cô có xiêu lòng không?"

"Không!", Thẩm Nguyệt dứt khoát nói: "Được rồi, bây giờ ngay cả xe của kẻ bắt cóc ta cũng ngừng lên rồi, người mau nói cho ta biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Người sống ở đó bây giờ đang ở đâu?"

Tô Vũ hỏi: "Cô muốn tìm người nào?"

Thẩm Nguyệt nói: "Chính là đại phu đã chữa trị cho Liễu Mi Vũ trong phủ tướng quân".

"Đại phu đó là ai chứ?"

Thẩm Nguyệt hít sâu một hơi rồi nói: "Tô Vũ, đừng nói với ta là người không biết gì".

Tô Vũ nở nụ cười đầy ẩn ý nói: "Có lẽ là ta biết cô đang tìm người nào".

"Không phải người đã nói, chỉ cần ta đi theo người thì người sẽ nói cho ta biết kẻ đó đang ở đâu hay sao?"

"Đúng, nhưng ta chỉ có thể nói cho cô biết rằng ta cũng không biết kẻ đó đã đi đâu".

Thẩm Nguyệt lạnh lùng ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt hắn rồi lãnh đạm nói: "Tô Vũ, người bớt nói nhảm đi, nếu như người không biết thì sao lại đột ngột xuất hiện bên ngoài nhà của kẻ đó? Kỳ thật người đã sớm đợi ở đó rồi có đúng không?"

"Không phải ta đã nói rồi sao, ta chỉ tình cờ đi ngang qua mà thôi".

Thẩm Nguyệt bất thành linh dí sát vào mặt hắn rồi nhỏ giọng hỏi: "Ta đã nhìn thấy vết máu trong căn phòng đó, người đã giết chết đại phu đó rồi à?"

Tô Vũ nghiêm trang nói: "Có trời đất làm chứng, ta không bao giờ giết người bừa bãi".

Thẩm Nguyệt nhếch miệng nói: "Tô Vũ, ta đã tận mắt chứng kiến người giết người không chớp mắt".

Tô Vũ ngả người ra sau, thở dài nói: "Haiz, bị người khác nắm nhược điểm ở trong tay thì không tốt".

"Có phải là người đã giết đại phu đó rồi hay không?"

"Ta thật sự không biết gì cả."

Có lẽ đại phu đó đã bị kẻ thù của mình đuổi giết chứ sao ta có thể là một kẻ hung ác như vậy được?"

Thẩm Nguyệt vừa định nói thêm thì chiếc xe ngựa lại đột nhiên xóc nảy.

Nàng hoàn toàn bất ngờ, ngay lập tức ngã không vững mà ngã về phía Tô Vũ.

Tô Vũ ân cần đỡ nàng vào lòng, nhẹ nhàng thì thầm vào tai nàng: "Cô xem cô kia, cô bảo ta nói nhưng khi ta nói thì cô lại không tin, thế thì còn hỏi nhiều như vậy làm gì?"

Thẩm Nguyệt hoàn toàn bị chọc giận, nàng đẩy Tô Vũ ra rồi nói: "Dừng xe! Ta phải xuống xe! Sao ta có thể đi dạo với một kẻ không ra gì, hết lần này đến lần khác lừa người được!"

Nhưng xe ngựa đã chạy ra khỏi cổng thành rồi, hiện tại đang chậm rãi chạy đến vùng ngoại ô.

Người đánh xe không nghe lời Thẩm Nguyệt nói mà chỉ tiếp tục cẩn thận đánh xe.

Thẩm Nguyệt mở cửa sổ muốn nhảy ra ngoài.

Tô Vũ nói: "Làm như vậy rất nguy hiểm.

Cửa sổ này rất nhỏ, lỡ như bị kẹt lại thì phải làm sao đây?"

"! "

Đôi mắt của Tô Vũ dường như đang rơi vào ngực Thẩm Nguyệt, sau đó hắn lại nói: "Dù gì thì nó cũng lớn hơn một cỡ, nếu bị kẹt thì sẽ rất đau".

Thẩm Nguyệt: "A, chết tiệt".

Nói là đi dạo mùa thu nhưng dọc theo đường đi Thẩm Nguyệt không nhìn thấy ai khác đang đi dạo.

Thẩm Nguyệt rất hoài nghi Tô Vũ thật ra không muốn đưa nàng đi dạo đơn giản như vậy.

Lát sau xe ngựa dừng lại trước một ngọn núi, Thẩm Nguyệt xuống xe quan sát xung quanh, nàng thấy gió thu thổi qua những phiến lá phong nhuộm đỏ lưng chừng núi, phong cảnh đẹp không sao tả xiết.

Những chiếc lá phong tung bay trong gió, một số còn rơi xuống chân núi.

Thẩm Nguyệt đột nhiên cảm thấy ở ngọn núi này thì thời gian cũng thản nhiên như gió.

Nàng nói: "Vì nơi này có phong cảnh đẹp cho nên ta bỏ qua cho người lần này".

Đường lên núi đã được mở rộng và sửa chữa để du khách có thể thuận tiện lên núi ngắm cảnh.

Nhưng không hiểu sao đường lên núi lại bị hàng rào gỗ che chắn, con đường uốn lượn bên trong đây lá rụng rục rĩ nhưng không có ai đặt chân đến.

Thẩm Nguyệt tự hỏi: "Thảo nào kể từ khi rời khỏi thành ta không thấy có người nào đến đây dạo chơi, hóa ra lối đi đã bị chặn, sao lại như thế?"

Tô Vũ giơ tay kéo hàng rào gỗ trên mặt đất ra rồi xoay người vẫy tay với Thẩm Nguyệt nói: "Mau vào đi, khi vào ta sẽ nói cho cô biết".

Thẩm Nguyệt giật giật khóe miệng nói: "Chứ không phải sau khi ta đi vào thì người sẽ lại nói mình không biết gì hay sao?"

Tô Vũ mỉm cười nói: "Lần này ta thật sự biết".

Mặc dù ngoài miệng tỏ ra khó chịu nhưng Thẩm Nguyệt vẫn chậm rãi bước vào.

Đã đến đây rồi, nếu như không đi tham quan một chút thì quả thật uổng phí.

Tô Vũ lại đặt hàng rào gỗ xuống để chặn lối đi lại.

Hắn phất tay với người đánh xe để người đánh xe quay đầu rời đi.

Thẩm Nguyệt giẫm lên những chiếc lá rơi khiến cho chúng phát ra những thanh âm giòn giã khe khẽ nghe rất vui tai.

Nàng nói: "Thảo nào người không sợ bị người ta phát hiện đi cùng ta giữa thanh thiên bạch nhật, hóa ra chẳng có ai đến đây đi dạo cả".

Tô Vũ nói: "Trước đây có rất nhiều người vào thời điểm này trong năm đầu lên núi ngắm lá phong, số lượng nhiều đến mức có thể lấp đầy đỉnh núi".

"Vậy tại sao bây giờ lại không thấy ai?"

Thẩm Nguyệt đang chậm rãi đi lên đỉnh núi, trong khi Tô Vũ đi sau lưng nhàn nhạt nói: "Bởi vì người ta nghe nói trên núi này có sói".

Thẩm Nguyệt lập tức cảm thấy ớn lạnh, quay đầu trừng mắt nhìn hắn nói: "Người nói cái gì?"

Tô Vũ mỉm cười lặp lại: "Ta nói trên núi có sói".

Tiếng gằn của Thẩm Nguyệt vang vọng khắp ngọn núi: "Tô Vũ, tên khốn kiếp! Sao người không nói sớm!"

"Nếu như ta nói sớm thì cô đã không chịu đến đây rồi".

"Người chán sống thì kệ người, đừng kéo ta vào! Không được, ta phải quay về!"

"Xe ngựa đã đi xa rồi".

"Ta sẽ đi bộ về!"

"Cùng lắm thì khi gặp sói ta che chắn ở phía trước cho cô, sói muốn ăn cũng sẽ ăn ta trước để cô có thời gian chạy trốn".

.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 164: 164: Càng Đánh Càng Hăng

xTô Vũ nắm chặt tay Thâm Nguyệt chậm rãi kéo nàng lên núi.

Người đi phía trước vô cùng vui vẻ trong khi người đi phía sau không hề tình nguyện.

Tô Vũ nhẹ giọng nói: "Cho dù trong núi này thật sự có sói thì chân núi cũng đã bị phong tỏa nhiều ngày như vậy, không có con mồi lên núi nên chắc chúng cũng chết đói hết cả rồi".

Thâm Nguyệt âm lãnh nói: "Hay lắm, nếu như bọn chúng còn đang hấp hối, người đưa ta lên núi chẳng khác nào cho bọn chúng một bữa ăn no nê, còn có thể cứu được đám sói đó một mạng".

"Những người thường lui tới nơi này du ngoạn đều là con cháu nhà giàu rất quý trọng mạng sống, vừa nghe nói có người gặp sói trên núi thì đã tin răm rắp rồi không dám tùy tiện đi lên núi nữa".

Thâm Nguyệt ngăn người.

Tô Vũ lại nói: "Quan phủ cũng sợ gây tổn hại đến tính mạng của người dân lên núi cho nên đã phong tỏa đường lên núi.

Không bao lâu sau thì nơi này sẽ không còn ai tới nữa".

"Vậy rốt cuộc trên núi có sói thật hay không?"

Tô Vũ nói: "Đương nhiên là không, nếu không sao ta lại dẫn cô tới đây hẹn hò?"

Hắn hạ giọng ở nửa sau câu nên Thâm Nguyệt không nghe rõ, vì vậy nàng liền hỏi: "Người nói gì?"

Tô Vũ nghiêm túc nói: "Ta nói càng đi lên núi càng dốc, lát sau cô nhất định phải giữ chặt ta".

Phong cảnh trên núi rất đẹp, Thâm Nguyệt đắm chìm trong đó, tất cả phiên muện nàng có khi cãi nhau với Tô Vũ trước đó đều đã tan biến hết.

Rừng phong đỏ rực như lửa ở lưng chừng núi như phủ kín cả bầu trời và mặt đất.

Ánh sáng ban ngày lọt qua kẽ lá, nơi đây yên tĩnh đến lạ thường.

Y phục màu đen của Tô Vũ tung bay, búi tóc hơi vương vãi ra một vài sợi tóc chảy xuống vai đang tung bay trong gió vô cùng mềm mại.

Ngắm nhìn hồi lâu, trong thế giới mang màu đỏ rực lửa này dường như chỉ có duy nhất hấn mang màu sắc khác.

Đi sâu vào trong Thâm Nguyệt lại nhìn thấy một mô đất bằng phẳng, cây cối giao nhau, chính giữa có dựng một cây cọc gỗ ba đầu sáu tay.

Lục tìm trong tiềm thức, Thâm Nguyệt biết đó là một hình nộm bằng gỗ với các nhánh mô phỏng tay chân, thường được người luyện võ sử dụng để tập luyện hàng ngày.

Hơn nữa, trong tiềm thức của nàng cũng không cảm thấy hình nộm bằng gỗ này xa lạ.

Thâm Nguyệt cảm thấy có chút mâu thuẫn, không nhìn được mà nhíu mày hỏi: "Hóa ra người không đưa ta đến đây để thưởng ngoạn phong cảnh".

Tô Vũ bước tới, đưa tay sờ sờ hình nộm bằng gỗ rồi nói: "Cảm thấy có chút thất vọng rồi sao?"

Sau đó hấn quay lại rồi thì thầm vào tai nàng trong khi những chiếc lá đỏ đang bay: "Hay cô thích nói những chuyện lãng mạn với ta hơn?"

Thâm Nguyệt nghiêng răng, đột nhiên cảm thấy nắm đấm ngứa ngáy liền nói: "Ta thích đánh người một trận hơn".

Tô Vũ nói: "Đến đây, nếu như cô đánh thắng được nó thì ta sẽ đánh với cô".

"Có gì mà khó, nó chỉ là một khúc gỗ không nhúc nhích, chỉ cần một cú đá là ta đã có thể hạ gục nó".

"Thật sao, vậy cứ thử xem", Tô Vũ liếc mắt một cái, đầy ẩn ý nói.

Thẩm Nguyệt bước tới, ngay lập tức định đá vào hình nộm gỗ, nhưng không biết Tô Vũ đã giở trò quỷ gì khi đứng bên cạnh hình nộm gỗ, chỉ thấy hấn chạm vào nó một chút thì đã có cơ quan nào đó được kích hoạt.

Hình nộm bằng gỗ không có linh hồn đột nhiên lại trở nên linh hoạt, liên tục vươn những cành gỗ về phía Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt đánh không kịp liền hét lên: "Tô Vũ! Đồ ăn gian chết tiệt!"

Tô Vũ ngời xuống đất, lấy ra một cây sáo trúc, nói: "Nó không hề mạnh, với năng lực của cô thì hẳn là có thể đánh bại được nó".

Sau đó hấn lại chậm rãi thổi lên một khúc nhạc, tiếng sáo nghe vô cùng du dương.

Trong lòng Thẩm Nguyệt trầm xuống, sao hấn lại biết nàng có võ?

Nhưng dĩ nhiên nàng không kịp nghĩ nhiều như vậy, những cành gỗ của hình nộm liên tục vươn về phía nàng, nếu như nàng không đánh lại thì sẽ bị nó đánh.

Thẩm Nguyệt ngưng thần, cũng không biết ra tay như thế nào, nhưng bản năng của cơ thể này nhanh hơn nàng tưởng tượng rất nhiều, nàng đã đón được đòn tấn công của hình nộm nhanh như chớp.

Đây là sự nhạy bén mà cơ thể nàng đã được tôi luyện trong một thời gian dài.

Những cành gỗ đánh vào tay chân nàng khiến cho Thâm Nguyệt đau đến mức xương cốt đầu run lên.

Nhưng một cuộc tấn công cường độ cao như vậy chẳng những không thể quét sạch ý chí của Thâm Nguyệt mà ngược lại còn khiến nàng càng lúc càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Tiếng gió rít xen lẫn tiếng quyên cước, nàng thở không ra hơi, nắm tay đỡ bưng vì đánh trúng, gương mặt đỏ đẫy mồ hôi, nhưng càng chiến đấu thì nàng lại càng dũng mãnh hơn.

Một lúc lâu sau Thâm Nguyệt đã không còn cảm thấy đau nữa, chỉ cảm thấy cử động của hình nộm gỗ càng lúc càng chậm chạp.

Có lẽ nàng đã hiểu tại sao mình lại mâu thuẫn như vậy.

Có lẽ trong quá khứ nàng đã chịu đựng vô số gian khổ, bỏ ra rất nhiều mồ hôi và công sức với hình nộm gỗ này.

Nhưng bây giờ không phải là quá khứ.

Thâm Nguyệt vẫn cảm thấy mới mẻ với chuyện này, nàng không phải là người dễ dàng bỏ cuộc, nhất định phải chiến đấu với đối thủ cho đến khi không còn sức chiến đấu nữa!

Dù đối thủ này chỉ là một hình nộm gỗ.

Nếu hôm nay nàng không đánh bại được nó thì những khó khăn mà nàng đã phải chịu đựng trong quá khứ sẽ trở thành uổng phí.

Cuối cùng Thâm Nguyệt đã lần lượt đánh rớt những cành gỗ trên hình nộm, quyên cước của nàng vô cùng bá đạo, một cước cuối cùng của nàng đã khiến cho hình nộm ngã xuống đất gãy làm hai.

Vụn gỗ văng tung tóe nhưng Tô Vũ vẫn thản nhiên.

Thậm chí không có một chút dao động nào trong tiếng sáo của hắn.

Thẩm Nguyệt quay người đi về phía hấn, hơi thở vốn đã được điểu chỉnh của nàng bỗng nhiên trở nên hỗn loạn, nàng thở hổn hển đứng trước mặt Tô Vũ.

Đột nhiên nàng khom người, nắm lấy vạt áo của Tô Vũ rồi kéo hấn lên.

Tô Vũ nhìn nàng, sau đó nở nụ cười nhẹ rồi nói: "A Nguyệt, cô thật uy vũ".

Thẩm Nguyệt nhìn thẳng vào mắt hấn nói: "Bây giờ ta đã có thể đánh người một trận chưa?"

Tô Vũ nói: "Có thể, nhưng để công bằng thì trước tiên phải kiếm cái gì cho cô ăn để lấy lại sức đã".

Tô Vũ đã quen thuộc với ngọn núi này, hấn đưa Thẩm Nguyệt băng qua rừng phong đến sườn đồi phía sau.

Ở nơi đó có một con suối lạnh lạnh chảy xuôi, phát ra những tiếng róc rách vui tai.

Càng chảy thì dòng suối càng chảy xiết, cuối cùng chảy đến một mép vực rồi biến thành dòng thác.

Hơi nước ẩm mát bốc lên xộc thẳng vào mặt, Thẩm Nguyệt chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt rất bất phàm, bởi vì hơi nước bốc lên mà nàng thấy mình giống như đang ở trong sương mù mê ly dịu nhẹ.

Tô Vũ mang tới ít món ăn dân dã, sau khi rửa sạch bằng nước suối thì liền thổi lửa lên nướng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 165: 165: Ta Cũng Không Vội Bị Đánh

Thẩm Nguyệt tựa vào gốc cây lặng lẽ nhìn theo bóng dáng của hắn, động tác của hắn rất thuần thực nhẹ nhàng cứ như thể hắn đang làm một điếu gì đó vô cùng tao nhã.

Trong một thời gian ngắn, không ai nói với ai câu nào.

Cả năm giác quan đều có thể cảm nhận được sự tĩnh lặng, cứ như thể chỉ cần mở miệng là sẽ phá vỡ sự tĩnh lặng này.

Về sau vẫn là Thẩm Nguyệt hơi ngẩng đầu, nhắm mắt dưỡng thần rồi lên tiếng trước: "Tô Vũ, làm sao người biết ta biết võ công?"

Tô Vũ không nhìn lại, hắn đang bận nướng món ăn dân dã trong tay, nhẹ giọng nói một cách nghiêm túc: "Nữ nhân luyện võ không phải chuyện gì quá kinh thiên động địa, ít nhất khi gặp nguy hiểm thì cũng có thể tự bảo vệ mình".

Thẩm Nguyệt vẫn nói đầu đầu: "Ta đang hỏi làm sao người biết được, người rõ ràng đang trả lời sai câu hỏi".

Tô Vũ nhìn xa xăm nói: "Lúc trước tiên đế cũng nghĩ như vậy cho nên mới đề nghị cho một nàng công chúa hay nũng nịu như cô tập võ.

Vừa rồi khi cô nhìn thấy hình nộm gỗ kia thì có phải cô liền cảm thấy rất ghét không? Ta nhìn thấy cô chặt nó làm đôi rất dữ dội".

Thẩm Nguyệt mở mắt ra, vừa nhìn thấy bộ dáng của hắn thì đã cau mày nói: "Người cùng ta có quan hệ gì? Người cùng với tiên đế lại có quan hệ gì?"

"Sau này có cơ hội thì ta sẽ từ từ nói cho cô biết".

Trong lòng Thẩm Nguyệt đột nhiên dâng lên sự xúc động, nàng nói: "Người chính là người đứng sau Liên Thanh Châu, muốn sắp xếp người

tiếp cận ta, rốt cuộc người có ý đồ gì?"

"Tô Vũ, ta nói cho người biết, nếu như người muốn lợi dụng thân phận công chúa tiên triêu của ta cùng với Bắp Chân thì ta khuyên người nên sớm từ bỏ ý định đó đi, nếu không thì cho dù làm bạn bè xã giao với người ta cũng không muốn".

Tô Vũ nhẹ giọng hỏi: "A Nguyệt, nếu như ta không tính toán thì cô và Bắp Chân làm sao có được cuộc sống tốt đẹp?"

Hắn đưa món ăn đang nướng lên mũi người, sau đó lại tiếp tục nướng rồi nói: "Con đường phía trước còn dài và hiểm trở, ta không thể không có kế hoạch, nếu không sẽ không thể bảo vệ được hai người".

Hắn đứng dậy đi tới dưới gốc cây ngõ bên cạnh Thẩm Nguyệt, những ngón tay trắng trẻo thon dài của hắn mang đến miếng thịt thơm lừng, sau đó hắn lại xé phần thịt mềm nhất đưa cho Thẩm Nguyệt ăn.

Thẩm Nguyệt cup mắt xuống nhìn miếng thịt nhưng không nhận lấy nó.

Tô Vũ khẽ thở dài xem như không có chuyện gì xảy ra: "Cô luôn cho rằng ta là người xấu.

Thôi được rồi".

Thẩm Nguyệt khẽ bị dao động.

Cô đã nghĩ rằng mình sẽ lại bị bộ dáng giả vờ vô tội của Tô Vũ lừa dối, nhưng khi nghe thấy tiếng thở dài của hắn thì không biết tại sao nàng lại cảm thấy đau lòng thay hắn.

Khi Tô Vũ thu tay lại, Thẩm Nguyệt lại nắm lấy cổ tay hắn khiến cho Tô Vũ dừng lại một chút.

Nàng cúi đầu xuống ăn miếng thịt mà hắn đã xé ra cho nàng.

Thẩm Nguyệt ăn một miếng thịt lớn, mùi vị thơm ngon tác động lên toàn bộ vị giác của nàng.

Nàng nhỏ giọng nói: "Ta tin người thật sự muốn bảo vệ ta".

Tô Vũ nheo mắt.

"Ta không biết người rốt cuộc là người tốt hay là người xấu, nhưng ta tin rằng người sẽ không đối xử tệ với ta".

Trong đôi mắt dài của Tô Vũ dường như có một dòng chảy cảm xúc âm trầm dâng.

Thẩm Nguyệt nâng mắt nhìn hắn, nghiêm túc nói: "Nếu như sau này người làm chuyện xấu đối với ta thì ta đánh giá người là kẻ xấu cũng chưa muộn".

"Nếu quá muộn thì sao?"

"Vậy thì ta cũng đáng bị như vậy vì ta không nhận thức được rõ người xấu kẻ tốt bên cạnh ta".

Nếu như đã quyết định tin tưởng một ai đó thì không cần phải giữ lại đề phòng làm gì.

Có lẽ đi đầu này là quá vội vàng, Tô Vũ thường luôn không đáng tin cậy nhưng hắn chưa bao giờ khiến cho nàng thất vọng.

Nếu một người như vậy đến cuối cùng vẫn là một người xấu thì cũng có thể xem là một người xấu hiếm có khó tìm.

Thẩm Nguyệt đã nói ra một lời tin tưởng hắn thì trong lòng nàng cũng rất kiên định.

Tô Vũ cười nói: "Nói kiên định như vậy, nếu như sau này cô phát hiện ra ta trong trí nhớ của cô không phải là ta ở trước mặt cô rồi cảm thấy hối hận thì phải làm sao?"

Thẩm Nguyệt nói: "Nếu như người đã không muốn nói cho ta biết người đang tính toán chuyện gì thì những chuyện sau này cứ để sau này

tính đi, dù sao ta cũng đã nói rõ quan điểm của mình, thật ra ta cũng rất muốn biết trong ký ức của ta thì người rớt cuộc có quan hệ gì với ta".

Hai người chia nhau các món ăn, Thẩm Nguyệt ăn no rồi uống nước suối trong veo sau đó nằm ở dưới tán cây ợ ra một hơi đầy hài lòng.

Dòng suối lung linh dưới ánh nắng mặt trời, còn hắt lên nhưng vẫn sáng mền mại đung đưa dưới tán cây.

Tô Vũ đỡ đầu Thẩm Nguyệt nằm trên đùi mình sau đó hái một chiếc lá to che mắt cho Thẩm Nguyệt rồi thì thầm bên tai nàng: "Nghỉ ngơi một chút, thời gian còn dài".

Vì cảm thấy thoải mái hơn khi có một chỗ gối đầu cho nên Thẩm Nguyệt cũng không khách khí tiếp nhận lòng tốt của hắn.

Nàng thực sự rất mệt mỏi, lúc ở Trì Xuân Uyển nàng có thói quen chớp mắt vào buổi trưa, bây giờ ăn no rồi lại buồn ngủ.

Chiếc lá xanh mướt che mắt làm nổi bật lên làn da trắng mịn đàn hồi của nàng.

Chiếc lá không che được môi nàng, Tô Vũ rũ mắt xuống khẽ nhìn đôi môi ửng hồng của nàng trong chốc lát.

Lúc này sao hắn có thể ngủ được? Như vậy chẳng phải quá lãng phí thời gian tốt đẹp hay sao?

Sau khi Thẩm Nguyệt ngủ say, Tô Vũ nhẹ nhàng nâng tay nàng lên nhìn những vết đỏ trên mu bàn tay nàng rồi lấy thuốc mỡ mang theo nhẹ nhàng xoa lên mu bàn tay của nàng.

Chỉ chốc lát sau thì những vết đỏ đã mờ đi.

Tô Vũ vén tay áo nàng lên, thấy trên cánh tay cũng có vết đỏ cho nên lại xoa một ít thuốc trên cánh tay.

Cả quá trình Thâm Nguyệt đều không hề hay biết, nàng đã ngủ một cách rất an yên.

Tô Vũ có vẻ rất thích thú, khoe miệng hần khê cong lên, ngón tay vuốt ve tóc Thâm Nguyệt rồi còn nghịch nghịch một sợi tóc của nàng trên đầu ngón tay.

Khi Thâm Nguyệt thức dậy, mặt trời đã lặn ở phía tây.

Ánh sáng vàng rực rỡ ban đầu đã được nhuộm thành một màu vàng ấm áp hơn.

Nàng vuốt vuốt sống mũi, thở ra một hơi rồi ngẩng dậy, đôi mắt kèm nhèm liếc nhìn Tô Vũ nói: "Sao người không đánh thức ta dậy?"

Tô Vũ đáp: "Chẳng phải cô cần nghỉ ngơi dưỡng sức sao?"

"Nhưng ta đã ngủ đến nửa buổi chiều".

Tô Vũ trấn an nàng: "Không sao, ta cũng không vội bị đánh như vậy".

Nghe đến đây, Thâm Nguyệt chây lười dường như đã biến mất, nàng đã trở nên tràn đầy năng lượng.

Đúng rồi, nàng còn phải đánh Tô Vũ một trận.

Tô Vũ đã khiến cho nàng bật cười chỉ với một câu nói.

.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 166-167: Ngực Ta Đau - A Nguyệt, Cô Ướt Rồi

166: Ngực Ta Đau

Thẩm Nguyệt phát áo đứng dậy, vươn vai mới nhận ra bàn tay trước đó còn hơi đau nhức, giờ đã không còn đau nữa, hơn nữa mấy vết bầm cũng biến mất.

Tâm trạng Thẩm Nguyệt khá vui vẻ, giơ tay ra với Tô Vũ: “Đứng lên đi, chúng ta về rừng cây phong đánh!”

Tô Vũ nói: “Được”.

Hắn kéo tay Thẩm Nguyệt đứng lên, chưa kịp đứng vững thì bỗng ngã nhào về phía nàng.

Thẩm Nguyệt vội vàng ôm lấy hắn khi chưa kịp đề phòng, thân thể lão đảo về sau vài bước, tựa vào thân cây.

Tô Vũ vùi đầu vào hõm vai nàng, vừa vặn ôm lấy nàng.

Thẩm Nguyệt hít sâu một hơi, vừa định lên tiếng thì hơi thở Tô Vũ phả vào cổ nàng: “Đừng cử động, chân ta tê”.

“Tê cái gì ấy, tránh ra”.

“Tê thật mà, cho cô gối đầu cả một canh giờ, ta không động đậy gì!”

Mặc dù Tô Vũ viện cớ khá hợp lý nhưng sao nàng cứ cảm thấy ghen ghen.

Không lâu sau, Tô Vũ đứng thẳng, buông Thẩm Nguyệt ra, thấy nàng như muốn đánh người thì không khỏi bật cười.

Nếu hắn còn dám ôm thêm một chốc nữa, có lẽ nàng sẽ nổi bão mất.

Tô Vũ nói: “Bây giờ ta thấy đỡ hơn rồi, chúng ta về rừng phong thôi”.

Suốt chặng đường, Thâm Nguyệt luôn xoay cổ tay, định lát nữa lấy lại cả vốn lẫn lời.

Về đến rừng cây phong, chưa kịp nói câu nào, Thâm Nguyệt đã nhanh chóng tấn công Tô Vũ từ phía sau.

Tô Vũ lách người né sang một bên: “Gấp vậy sao? Hay là ta nhường cô vài chiêu nhé?”

Thâm Nguyệt nói: “Ta biết võ công của người rất cao cường, ta cũng muốn thử xem võ công của ta đến mức nào”.

Nói rồi nàng dùng hết sức với Tô Vũ.

Thế nhưng Tô Vũ chưa từng chủ động ra tay, chỉ lùi lại phòng thủ.

Lá đỏ xào xạc, tay áo hần tung bay theo gió, khí chất toàn thân trầm ổn, không hề suy sút mấy may.

Thâm Nguyệt nhanh chóng nhận ra là Tô Vũ quá quen với cách tấn công của mình, ngay cả việc đòn tiếp theo nàng sẽ đánh vào chỗ nào, hần cũng có thể đoán được, còn có thể phòng thủ trước một bước.

Thâm Nguyệt không thể chạm vào người hần, cũng không thể chiếm chút lợi thế nào.

Ngược lại, nếu Tô Vũ chủ động tấn công, vì đã quen với cách đánh của nàng, hần chắc chắn có thể khiến nàng bại trận trong thời gian rất ngắn.

Thâm Nguyệt tức giận nói: “Sao người lại biết lúc nào ta sẽ ra đòn tấn công?”

“Cô cứ đánh theo quy tắc thế này thì không đánh được ta đâu, đến khi ta ra tay, cô sẽ bị ta đánh đấy”, Tô Vũ nói.

Thẩm Nguyệt bực mình nói: “Vậy ta phải làm sao mới có thể đánh được người?”

“Cô thử đảo các chiêu thức xem sao!”

Nhưng chiêu số cụ thể thế nào thì Thẩm Nguyệt không biết, cho đến nay, các chiêu thức mà nàng dùng đều đánh theo thói quen hình thành một cách vô thức của cơ thể.

Bây giờ bảo nàng đảo động tác, nàng hoàn toàn không biết làm sao.

Tô Vũ nói: “Thôi vậy, để ta hướng dẫn”.

Nói rồi, hắn từ bị động, biến thành chủ động, tấn công Thẩm Nguyệt.

Mỗi lần đánh về phía Thẩm Nguyệt, hắn đều sẽ nói vị trí và phương hướng trước để nàng có thể ứng đối hợp lý.

Ban đầu Thẩm Nguyệt khá mất sức và phải chật vật khi đối phó, nhưng khả năng thích nghi của nàng rất tốt, không lâu sau đã có thể bình tĩnh và dần dần, không cần Tô Vũ nhắc, nàng cũng có thể nhạy bén phát hiện được giây tiếp theo Tô Vũ tấn công ở đâu.

Chiêu pháp của Tô Vũ nhìn như là mất trật tự, thật ra lại có quy tắc của riêng mình.

Thẩm Nguyệt dĩ nhiên sẽ vì phòng thủ cho bản thân mà bị loạn theo chiêu pháp của hắn, nhưng ngược lại nó lại giúp nàng có thể nhìn ra sự linh hoạt.

Thẩm Nguyệt cảm thấy khá mới mẻ và ngạc nhiên, sức bộc phát của cơ thể cực mạnh, nàng càng đánh càng hăng không khác gì lúc sáng.

Có lẽ là vì nàng muốn đụng vào người Tô Vũ, cũng quá muốn đánh cho hắn hai cú.

Càng là như thế, Tô Vũ lại càng không để nàng được như ý, hắn như có như không nhếch môi, động tác trên tay càng lúc càng nhanh khiến tiết tấu

của Thâm Nguyệt bị chậm lại.

Thâm Nguyệt thử phản công nhưng bị Tô Vũ đỡ được một cách dễ dàng.

Thâm Nguyệt nhận ra chênh lệch giữa nàng và Tô Vũ cách lớn đến mức nào, quả thật như cách xa cả một con phố.

Nàng cố gắng cỡ nào cũng không thể đánh trúng Tô Vũ, mà còn bị hắn đánh đến mức biểu cảm hoàn toàn thay đổi, chẳng qua Tô Vũ đã đánh khá nhẹ, không ra tay nặng với nàng mà thôi.

Nghĩ đến đây Thâm Nguyệt lại hơi chán nản.

Nàng không chú ý phía sau, chỉ lo lui, bất giác lùi đến mép một sườn dốc.

Tô Vũ vừa định lên tiếng nhắc nhở nhưng nào ngờ nàng lại lùi tiếp về sau, chân đạp vào khoảng không.

Thâm Nguyệt sửng sốt, sau đó nhận ra cơ thể mình đã mất đà ngã ra sau.

Khi ấy Tô Vũ vươn tay ra, túm lấy tay nàng.

Kịp lúc nắm được tay Tô Vũ, thế là nàng kéo luôn hắn xuống.

Cái này thường được gọi là có chết cũng phải kéo theo đệm lưng.

Tô Vũ sửng sờ, cơ thể hạ thấp, siết chặt vòng tay ôm Thâm Nguyệt vào lòng, đồng thời, hắn và Thâm Nguyệt cùng lăn xuống dưới.

Con dốc này rất dài, cả đoạn đường đầu là lá khô

Thâm Nguyệt cảm thấy văng đầu hoa mắt như đang ngồi tàu lượn siêu tốc.

Đầu nàng được Tô Vũ ép chặt vào trong ngực, sự tươi mát và yên tĩnh của núi rừng không thể sánh bằng mùi trầm hương thoang thoảng trong lòng hần.

Sau đó, cuối cùng trời đất cũng dừng quay cuồng.

Trên người cả hai đều dính lá khô, trông cực kỳ nhếch nhác.

Hai người đã lắc xuống cuối con dốc.

Tô Vũ ở dưới, Thẩm Nguyệt nằm trên người hần.

Tô Vũ thở phào, Thẩm Nguyệt nằm trên thân hần một lúc lâu mà không có động tĩnh gì, hần giơ tay lên lấy lá cây trên đầu nàng xuống, chẳng biết dây buộc tóc đã rơi ở đâu, mái tóc mượt mà như nước xõa ra.

Hần nằm đó, ngược mắt lên nhìn bầu trời trong xanh qua tán lá cây, bỗng cảm thấy trống trải nhưng lại đẹp vô cùng.

Mỗi một phiến lá trong rừng, từng phút vắng lặng trong rừng và cả người phụ nữ đang nằm trên người hần đều khiến lòng mình xao động.

Tô Vũ nói: “Cũng may ta không phải kẻ thù của cô, nếu là kẻ thù thì chắc sẽ không lặn xuống đây cùng cô đâu”.

Thẩm Nguyệt ở trong lòng hần hừ một tiếng.

Tô Vũ nhướn mày nói: “Cô thế nào rồi?”

“Đau...”

Tô Vũ nhíu mày: “Đau ở đâu?”

Thẩm Nguyệt chống lên đầu vai đối phương, khó nhọc ngẩng dậy: “Me nó, đập vào ngực ta đó, ngực ta đau...”

Vốn dĩ dạo gần đây nàng đã rất khó chịu vì ngực trướng, nhưng lần này lại đau như bị đập vậy..

167: A Nguyệt, Cô Ướt R ồi

Thẩm Nguyệt cười trên người hắn, nàng đã không quan tâm đến hoàn cảnh nữa, giờ tay xoa xoa bộ ngực của mình, quả thực đau điếng cả người.

Ấy thế mà Tô Vũ yên phận nằm dưới nàng, tìm cơ hội thích hợp để khuyên răn: “Cô vừa đề ta vừa làm động tác như vậy, có phải không thỏa đáng lắm không?”

Động tác của Thẩm Nguyệt khựng lại, bấy giờ nàng mới ý thức được mình cười lên người Tô Vũ và xoa ngực trước mặt Tô Vũ quả thực không hề - ổn - tí nào!

Tô Vũ nheo nheo mắt, ánh mắt dần dần hiện ra vẻ gian xảo.

Tới rồi đây tới rồi đây, tên này lại sắp bắt đầu cười nhạo nàng rồi đây.

Thẩm Nguyệt cố ra vẻ mặt dày, dù sao bây giờ nàng ở trên, nàng có ưu thế hơn, nên mới cần răn phẫn đòn: “Nếu không phải vì người ép ta quá mức, liệu ta có rơi xuống không?”

“Đúng vậy, là lỗi của ta”, Tô Vũ nghiêm túc nhận lỗi.

Thẩm Nguyệt lại hỏi: “Nếu không bị rơi khỏi vách núi dựng đứng này, ta có bị va đập đau đến thế không?”

Tô Vũ nằm trên đống lá khô, mái tóc đen xõa ra, hắn tỏ ra nham hiểm: “Để bù đắp cho lỗi lầm của mình, hay là ta giúp cô...”

Lời nói thốt ra từ miệng hắn chắc chắn không phải đi đâu gì tốt đẹp, còn chưa đợi hắn nói hết câu, Thẩm Nguyệt đã phủ định: “Không cần!”

“Để bày tỏ sự áy náy của ta, ta sẽ cho phép cô đề ta thêm chút nữa”.

Thẩm Nguyệt cười trên người Tô Vũ, tư thế không thể nào ái muội hơn.

Thẩm Nguyệt bĩu môi, chống một tay bên mặt Tô Vũ, khẽ cúi người xuống, trong ánh mắt ẩn chứa vẻ xâm phạm.

Đờng tử đen như mực của Tô Vũ như sâu hơn.

Ngay sau đó, một bàn tay khác của nàng mò tới bên cạnh cổ của Tô Vũ, trong tay có thêm một thanh chủy thủ đã rút khỏi vỏ từ lúc nào, đang kễ sát vào vạt áo của hần.

“Cho dù là kẻ địch, cũng có lúc lơ là cảnh giác, để lộ sơ hở”.

Tô Vũ như con cá nằm trên thớt, thế mà hần chỉ mỉm cười nhẹ bằng như không: “A Nguyệt, lần này cô thắng r ấ. Ta cho cô đánh vài cái, không đánh trả đâu”.

Thẩm Nguyệt đảo mắt nhìn toàn thân Tô Vũ và hỏi: “Nên xuống tay ở chỗ nào đây nhỉ?”

Sau đó nàng phát hiện ra dù mình xuống tay ở đâu cũng không ổn. Đánh vào mặt thì gương mặt kia đẹp trai quá, không ra tay được.

Khi nàng còn đang do dự thì Tô Vũ thành linh nắm chặt lấy cổ tay đang cầm chủy thủ của nàng, ấn nó sang một bên.

Thẩm Nguyệt trợn mắt lờm hần: “Mẹ kiếp, người lại giở trò!”

Tô Vũ khế cười một tiếng: “Việc quân cơ không n ề đối trá”.

Thẩm Nguyệt vừa định d ần sức vật lại, đột nhiên toàn khụng lại, cứng đờ trên người Tô Vũ, không dám nhúc nhích.

Ngay lập tức, nàng cảm nhận được một thứ ấm nóng và ẩm ướt tràn ra từ ngực mình, uy thế chẳng khác nào núi lửa phun trời.

Thẩm Nguyệt đờ đẫn nhìn Tô Vũ, hoàn toàn không có kinh nghiệm.

Lúc này, Tô Vũ thong dong nói: “A Nguyệt, cô ướt r ấ”.

Thẩm Nguyệt cúi đầu nhìn ngực mình, phát hiện trên y phục d ần d ần thấm ra vết nước, dính chặt vào phần đỉnh của bầu ngực, đang d ần d ần lan ra xung quanh.

“Ướt cái đầu người!”, Thâm Nguyệt nhắm mắt, chỉ tiếc hận vì không thể chết ngắt cho xong.

Thâm Nguyệt lập tức bò dậy khỏi người Tô Vũ, quay lưng lại với hắn. Nàng sờ thử vết ướt trên y phục, có mùi thơm nhẹ và độ dính của sữa, cảm thấy tình cảnh này còn lúng túng hơn bị tràn vào ngày “đèn đỏ” nữa!

Nàng bị chảy sữa... đã thế còn ngay trước mặt Tô Vũ!

Tô Vũ nhìn dáng vẻ đứng quay lưng lại với mình mà luống cuống chân tay của nàng bèn đứng dậy, phỉ phỉ lá khô trên người rồi nói: “Làm mẹ rồi, đây là hiện tượng bình thường thôi, ừm, tuy hơi ngượng một chút, nhưng ta có thể hiểu được”.

Đến lúc nào mà chẳng được, cứ phải vào ngay hôm nay chứ!

Tô Vũ vừa định đến gần, Thâm Nguyệt lập tức quay đầu chĩa chủ thủ vào mặt hắn: “Người mà còn tiếp tục qua đây, coi chừng ta đánh người”.

“Thế ta không qua đó đâu”.

Thâm Nguyệt vẫn cảm thấy cảm giác ươn ướt không ngừng trào ra, nàng nhấc chân bỏ đi: “Người đợi ở đây, ta tự xử lý”.

Tô Vũ hỏi: “Dùng nước suối ở trong khe núi rửa sạch hả?”

“Nếu không còn biết làm sao!”

“Không được, nước suối quá lạnh, sẽ bị nhiễm lạnh”.

Tô Vũ bước lên từ phía sau, dù Thâm Nguyệt thực sự muốn dùng dao đâm thương hắn cũng không thể với tới, huống hồ Thâm Nguyệt đâu muốn đâm thương hắn, lại không thể thả lỏng chân tay, sau cùng bị hắn dùng vài động tác đơn giản cướp mất chủ thủ, tra vào vỏ, thản nhiên dặt tay nàng đi, không cho phép nàng từ chối, quay đầu dặt nàng xuống núi.

Tô Vũ nói: “Đừng lo, ta không nhìn đâu”.

Thẩm Nguyệt cảm thấy thời khắc mất mặt nhất chính là ngày hôm nay r ồi.

Ngoại trừ đi theo Tô Vũ, nàng không còn lựa chọn nào khác. May mà suốt quãng đường sau đó Tô Vũ không hề quay đầu lần nào, cũng không trông thấy vẻ lúng túng của nàng.

Tới khi xuống núi, trước ngực Thẩm Nguyệt đã ướt sũng cả một mảng.

Đương lúc hoàng hôn, mặt trời như được khảm vào sơn cốc.

Ánh mặt trời yếu ớt rơi xuống và gió thu thổi qua khiến Thẩm Nguyệt cảm thấy rét run.

Tô Vũ đứng dưới chân núi, quay lưng lại với Thẩm Nguyệt, cởi áo khoác ngoài, giơ cao tay khoác áo lên người Thẩm Nguyệt.

Một luồng hơi ấm lẫn cùng nhiệt độ cơ thể của hắn ập tới khiến Thẩm Nguyệt sững sờ.

Bấy giờ Tô Vũ mới quay người lại, kéo vạt áo giúp nàng và nói: “Như thế ta chẳng nhìn thấy gì nữa, cô cũng thấy ấm hơn”.

Bàn tay của hắn mò tới dưới vạt áo, nắm chặt bàn tay của Thẩm Nguyệt, dắt nàng đi trên con đường quanh quẽ vắng vẻ.

Trên đường không có lấy một người qua lại.

Ráng chi ều kéo cái bóng của hai người ra rất dài, sau cùng l ồng vào nhau trên cánh đ ồng.

Cơn gió từ trước mặt thổi tới hất tung vạt áo và mái tóc của Tô Vũ, tay áo của hắn lướt qua bàn tay của Thẩm Nguyệt, cảm xúc nhẹ nhàng và mềm mại, giống như cánh bướm bay qua.

Một bàn tay của Thẩm Nguyệt được hắn nắm lấy, bàn tay còn lại giữ áo khoác của hắn, nàng hỏi: “Người có thấy lạnh không?”

Trong cơn gió nhẹ, hắn nheo mắt cười khẽ, âm thanh rung động lòng người: “Trái tim ấm áp mà, không lạnh được đâu”.

Thẩm Nguyệt khẽ ngẩng đầu, phát hiện bóng dáng của hắn dưới ánh chiêu ta có cảm giác bình yên và đáng tin cậy.

Trời vào thu rồi, chiếc áo ướt của nàng khiến nàng cảm thấy lạnh thấu xương.

Nhưng bàn tay được nắm chặt dưới vạt áo ấm áp như mùa xuân.

Nàng thẫn thờ, trái tim của hắn ấm áp đến mức nào, dần dần khiến nàng cũng không thấy lạnh nữa.

Không có chiếc xe ngựa nào tới đón họ, có vẻ như Tô Vũ cũng không dẫn nàng đi trên con đường dẫn về kinh thành.

Họ ra khỏi quan đạo, đi vào đường nhỏ giữa cánh đồng, ngang qua một đống đất, phía sau có thôn làng, lúc này khói lam chiêu đang từ từ bốc lên từ nơi đó.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 168: 168: Càng Yêu Thích Càng Phải Chú Tâm

Thôn dân nấu nướng, mây chiều đến muộn, gió nhẹ vờn quanh, trong một thoáng ngược mắt nhìn lên chỉ thấy giạt mình, mỹ cảnh như họa.

Khói lửa nhân gian, chẳng qua cũng chỉ đến thế.

“Tại sao không về thẳng kinh thành mà phải tới nơi này?”, Thẩm Nguyệt hỏi.

Tô Vũ đáp: “Trời đã tối rồi, không bao lâu nữa cổng thành sẽ đóng lại, bây giờ mới quay về cũng không kịp nữa”.

“Chúng ta có thể ngõ xe ngựa mà”.

Tô Vũ nheo mắt hỏi: “Dưới chân núi này lấy đâu ra xe ngựa cho cô ngõ”.

“Chiếc xe ngựa mà chúng ta ngõ khi đến đây đâu?”

“Ta bảo người ta về trước rồi”.

Thẩm Nguyệt giận dữ: “Ta thấy người cố tình thì có, ngay từ đầu đã không định trở về vào hôm nay đúng không! Người là kẻ độc thân chẳng ai ngó thì không cần để ý, nhưng ta còn có gia đình, Bắp Chân, Ngọc Nghiên và nhị nương đang đợi ta, tối nay ta phải quay về! Lát nữa tới thôn nhà người ta, xem thử có thể mượn được xe ngựa không, chạy về kinh thành may ra vẫn còn kịp”.

“Nhị nương và Ngọc Nghiên sẽ chăm sóc tốt cho Bắp Chân mà, cô cũng không yên tâm à?”

“Ta không thể nào yên tâm được!”

“So với đi đâu này, cô không yên tâm rằng Tần Như Lương sẽ truy cứu tại sao cô đi cả đêm không về, hay là không yên tâm vì qua đêm ở bên

ngoài với ta hơn?”

Thẩm Nguyệt ghen hợm: “Ta và Tần Như Lương có cuộc sống riêng, hẳn ta lấy đâu ra tư cách chất vấn ta?”

Tô Vũ cười cười: “Vậy là không yên tâm qua đêm bên ngoài cùng ta rồi”.

Thẩm Nguyệt buồn bực: “Tại sao người giỏi đổi đề tài như vậy chứ?”

Tô Vũ chậm rãi đáp: “Trước đây ta từng nói bên ngoài thành có một sư phụ làm mộc, hôm nào đó sẽ dẫn cô đi xem thử.

Nếu ta không nhớ nhầm, hình như cô đừng ý rồi”.

Thẩm Nguyệt sững người: “Người nói rằng sư phụ dạy người điêu khắc ở ngay trong thôn này?”

Tiến vào thôn, nghe được âm thanh chó sủa từ đầu thôn vọng tới, gà vịt về chuồng, còn cả tiếng gia chủ đứng dưới mái hiên cao giọng quát tháo.

Tô Vũ gõ cửa một viện tử.

Người mở cửa là một bà lão với mái tóc bạc phơ.

Trông có vẻ như người này rất quen thuộc với Tô Vũ, trông thấy Tô Vũ đến, vội vàng mời hẳn và Thẩm Nguyệt vào trong.

Thẩm Nguyệt vừa bước qua viện tử đã thấy nơi nào cũng là hoa văn được chạm trổ tinh xảo, chắc hẳn vị sư phụ này tuổi đã cao, mỗi ngày dùng chúng để luyện tay nghề.

Bà lão nói, điêu khắc chính là tình yêu trọn đời của sư phụ, ông ấy từng nhận khá nhiều đồ đệ, nhưng không một ai vừa kiên trì vừa có trình độ cao như Tô Vũ, bởi thế hẳn rất được sư phụ yêu mến.

Sau khi biết tình hình của Thẩm Nguyệt, bà lão dẫn nàng tới một căn phòng để thay áo vải sạch sẽ.

Thẩm Nguyệt vừa thay y phục xong, búi tóc lên, bước ra ngoài, bà lão cứ nhìn nàng chăm chăm, không ngừng gật đầu đầy vui mừng mà cảm thán: “Đúng là một đứa trẻ ngoan!”

Sau đó Thẩm Nguyệt sờ sờ mó mó nhìn nhìn ngó ngó trong viện tử, vô cùng tò mò.

Tô Vũ và sư phụ làm mộc đang trò chuyện trong sảnh chính.

Sư phụ nhìn Thẩm Nguyệt trong viện tử, chòm râu bạc phơ thoáng rung lên: “Mấy năm trước người bằng lòng theo ta học thứ kỹ nghệ này, nói là muốn khắc một món quà tặng người ta, là tặng cho đứa trẻ đó sao?”

Tô Vũ dùng thân phận văn bối khiêm nhường và hiền hòa ngẩng ngay ngắn trên nệm ngồi, nhìn bức tượng gỗ trong tay sư phụ mà nói: “Để sư phụ chê cười rỗi”.

“Ta nhớ năm đó khi mới học, vật đầu tiên mà người chạm khắc là một con búp bê, đã đem tặng cho người ta chưa?”

Tô Vũ khẽ cười, trong ánh mắt lộ vẻ chua chát: “Khi ấy học nghệ chưa thông, khắc không đẹp lắm, sau đó nàng trả lại ta rỗi”.

“Bây giờ người khắc rất tốt, khắc thêm vài cái nữa, tặng cho nàng, để nàng vui vẻ”, sư phụ cười ha hả.

Tô Vũ nghiêng đầu nhìn về viện tử, ánh mắt dán chặt vào bóng dáng đó, gật đầu đáp: “Đồ đệ sẽ làm vậy”.

Nếu mỹ cảnh nhân gian có thể đưa vào đồ gỗ, hẳn nhất định sẽ khắc cảnh tượng đẹp nhất đưa cho nàng, không phải vì đi đâu gì khác, chỉ để đổi lấy nụ cười tươi tắn hơn.

Thẩm Nguyệt ngoái đầu nhìn về phía sảnh, trùng hợp bắt gặp ánh mắt của Tô Vũ.

Trong sảnh, ánh sáng khá yếu, đôi mắt của hắn lại đen đến phát sáng, như sao trời.

Nàng cứ cảm thấy kỳ lạ, như thể vị sư phụ làm mộc kia và Tô Vũ đang nói xấu sau lưng nàng vậy.

Nói ra thì Tô Vũ và họ cũng có cả một câu chuyện.

Sau này khi Thẩm Nguyệt ng ỡ xuống ăn cơm cùng họ mới được biết.

Nhi ều năm trước, Tô Vũ bị người ta truy sát, hôn mê ở bên ngoài, may mà được đôi vợ chồng già này cứu giúp mới giữ được tính mạng.

Trong thời gian dưỡng thương, hắn theo sư phục học điêu khắc, chớp mắt đã qua nhi ều năm, hắn chưa từng lười biếng.

Sau khi ăn cơm tối xong, trong sảnh thấp đèn d ầu, Thẩm Nguyệt phấn khích nhìn sư phục chạm khắc một vài loại hình, cũng nghiêm túc học hỏi đôi chút.

Con dao trở trong tay sư phụ như có sinh mệnh vậy, chẳng được bao lâu đã khắc xong một con vật nhỏ, sống động như thật.

Thẩm Nguyệt cũng cầm dao khắc vạch ra vài đường rất ra dáng, nhưng kết quả hoàn toàn không nhìn nổi.

Bà lão cũng nháy mắt ra hiệu cho sư phụ mấy lần li ền.

Phản ứng của sư phụ hơi chậm chạp, nhưng cuối cùng cũng hiểu ra, ông cùng bà lão về phòng nghỉ ngơi, còn dặn Thẩm Nguyệt rằng nếu muốn học thì có thể hỏi Tô Vũ, dù sao thì Tô Vũ cũng là đồ đệ của ông ấy trong lĩnh vực này.

Sảnh chính chỉ thoáng chốc đã trống rỗng, có cảm giác yên bình lâu r ỡ không gặp.

Thẩm Nguyệt một tay cầm khúc gỗ, một tay cầm dao khắc, thỉnh thoảng lại vạch ra một đao: “Tại sao người lại thích môn thủ công này?”

“Có thể rèn luyện tâm tính của một người, thử thách khả năng nhẫn nại”, Tô Vũ đáp: “Càng yêu thích thì càng phải chăm chút đẽo gọt, không nỡ bớt đi nhát đao nào”.

Tô Vũ hỏi: “Cô cảm thấy cơ thể thoải mái hơn chưa?”

Thẩm Nguyệt gật gật đầu.

Thoải mái hơn rất nhiều, cảm giác căng tức cũng biến mất, vô cùng nhẹ nhàng.

Tô Vũ thò tay tới từ sau lưng nàng, cầm lấy khúc gỗ trong tay nàng, đồng thời nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay đang cầm dao khắc của nàng.

Giọng nói của hắn vang lên ngay bên tai: “Đừng dồn sức quá nhiều, nếu không dễ để lại vết chai trên đầu ngón tay”.

Hắn đi đầu chỉnh tư thế của Thẩm Nguyệt rất kịp thời rồi hỏi thêm: “Muốn khắc thứ gì, ta dạy cô”.

Thẩm Nguyệt nhất thời không nghĩ ra nên buột miệng đáp: “Khắc người trước đã, người nói xem khắc ra có giống không?”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 169: Cô Không Mệt Sao?

Tô Vũ vừa nắm lấy tay cầm dao khắc của nàng vừa cười nói: "Vậy thì không thể làm qua loa cho xong, phải khắc cẩn thận".

Lớp mùn của li ti trượt khỏi lòng bàn tay, rơi xuống đất từng chút một.

Thẩm Nguyệt hết sức chuyên chú, nhìn khúc gỗ trong lòng bàn tay dần hiện ra đường nét của Tô Vũ, nàng đột nhiên nhẹ giọng hỏi: "Nhiều năm về trước, tại sao người lại bị truy lùng rồi lại bị trọng thương?"

Hơi thở của Tô Vũ phả vào cổ nàng, nhẹ nhàng mà lưu luyến, hắn nói: "Chính quyên thay đổi, triêu đại thay đổi, sẽ luôn có người phải đổ máu hi sinh. Do ta may mắn nên mới có thể nhặt về được một mạng".

Hắn nói thản nhiên như thể chuyện này không liên quan gì đến hắn nhưng lại khiến cho trái tim của Thẩm Nguyệt như thắt lại: "Người cũng có tham dự vào chính biến hay sao?"

"Ta chỉ là một quan văn, rất yếu ớt", Thẩm Nguyệt muốn hỏi lại nhưng Tô Vũ đã nắm chặt tay nàng và chuyển chủ đề "Tập trung khắc đi, nếu như khắc lệch lông mi của ta thì sẽ rất khó coi".

Thẩm Nguyệt đã bị cuốn hút vào chuyện này, sau đó nàng cũng không hỏi thêm bất kỳ câu hỏi nào nữa.

Nàng rất mong chờ hình dáng của Tô Vũ xuất hiện trong bàn tay nàng.

Đúng như lời Tô Vũ nói, càng thích lại càng hận không thể chế tác cẩn thận, mỗi một nét dao khắc xuống đều khó khăn.

Không biết trời đã vào khuya từ lúc nào.

Tô Vũ phải nhắc nhở mấy lần nàng mới chịu trở về phòng nghỉ ngơi.

Khắc hết nửa đêm mới có thể khắc ra hình dáng đại khái, vẫn còn chút thô sơ.

Thẩm Nguyệt cau mày nhìn một hồi cũng không tìm được chút nét đẹp nào của Tô Vũ trên bức tượng gỗ này thì không khỏi suy sụp.

Tô Vũ cất bức tượng gỗ đi rồi nhẹ giọng thì thầm: "Nếu như chỉ trong một đêm mà cô có thể thuần thực được chuyện này thì chẳng phải đã giành được bát cơm của người khác rồi hay sao? Đừng lo, ta cũng sẽ không chạy đi mất, bất cứ khi nào cô muốn chạm khắc tiếp thì ta sẽ làm mẫu cho cô khắc".

"Đừng tự mình đa tình, ta chỉ dùng hình mẫu của người để luyện tập mà thôi".

"Ta còn cho rằng cô không đối xử với ta bình thường như mọi người, hoá ra vẫn do ta tự ảo tưởng".

Ở đây chỉ còn một phòng trống đã được lão thẩm chuẩn bị sẵn sàng trước khi đi ngủ.

Thẩm Nguyệt đang suy nghĩ xem có nên tìm một sợi dây thừng để treo Tô Vũ lên hay không, dù sao thì hẳn cũng có võ công cao cường.

Sau khi vào phòng thì Thẩm Nguyệt mới nhận ra rằng nàng đã suy nghĩ quá nhiều.

Mặc dù chỉ có một chiếc giường trong căn phòng sạch sẽ ngăn nắp nhưng dưới đất còn có một bộ chăn đệm đã được trải sẵn.

Lúc lão thẩm đang chuẩn bị những thứ này, bà ta sợ Thẩm Nguyệt sẽ ngượng ngùng cho nên không hỏi nàng mà hỏi thẳng Tô Vũ.

Chuyện này cũng được sắp xếp theo ý của Tô Vũ.

Tô Vũ vào phòng, quay đầu lại thấy Thẩm Nguyệt vẫn đang ngây ngốc đứng ở cửa thì không khỏi mỉm cười nói: "Sao vậy, cảm thấy tiếc nuối

sao?"

Thẩm Nguyệt lườm nguyệt hấn, sau đó nói: "Ta vui mừng còn không kịp".

Thẩm Nguyệt bước vào phòng, vừa định nằm xuống thì thấy Tô Vũ ng ỡ xuống bộ chăn đệm nằm dưới đất, một chân co lại, nhẹ nhàng đưa tay ra nói: "Đưa tay ra đây".

Thẩm Nguyệt hỏi: "Để làm gì?"

Lúc này hấn đã lấy thuốc mỡ ra, lấy một ít ra đầu ngón tay r ỡ nắm lấy tay Thẩm Nguyệt xoa xoa thuốc lên những đầu ngón tay mà nàng vừa c ần con dao khắc.

"Sau này cô phải nhớ, cho dù là luyện quyền hay là c ần dao thì sau khi làm xong cũng phải xoa thuốc mỡ vào nơi dùng lực, như vậy sẽ không có vết chai, ít để lại manh mối".

Thẩm Nguyệt chợt hiểu ra: "Thảo nào ta thấy võ công của người lợi hại như vậy thế nhưng lại có một đôi tay c ần bút".

Nếu bàn tay của hấn có vết chai như bàn tay của Tần Như Lương thì chỉ c ần nhìn thoáng qua là có thể biết được hấn là người tập võ.

Tô Vũ xoa thuốc đầu trên tay nàng r ỡ nói: "Lúc rảnh rồi ta sẽ cùng cô luyện võ".

Thẩm Nguyệt nói: "Muốn luyện võ thì ta luyện với mấy hình nộm gỗ là được r ỡ, tại sao phải luyện với người chứ?"

Hấn rũ mắt xuống nói: "Có lẽ ta không phải là một sự phụ tốt nhưng ta đã quen với việc chỉ dạy cho người khác. Được r ỡ, lên giường đi ngủ đi".

Thẩm Nguyệt nằm xuống, nghiêng đầu nhìn về phía hấn. Hấn cũng giở chăn bông r ỡ chậm rãi nằm xuống.

Thẩm Nguyệt nhắm mắt lại, không bao lâu sau thì đã chìm vào giấc ngủ.

Khung cảnh ngoài cửa sổ càng ngày càng trắng xóa tựa như bị một lớp sương mỏng bao phủ.

Sáng ngày hôm sau, Thẩm Nguyệt được Tô Vũ đánh thức, lúc đó xe ngựa đã đậu sẵn bên đường chờ đợi.

Lúc này hai người trở về thì có thể bắt kịp những tốp người vào thành đầu tiên.

Sau khi tạm biệt đôi vợ chồng già, Thẩm Nguyệt còn ngái ngủ bước lên xe ngựa cùng với Tô Vũ.

Lúc này sắc trời vừa hừng sáng, Thẩm Nguyệt đang nghĩ sau khi quay về sẽ ngủ bù thêm một lát.

Khi chuẩn bị vào thành Tô Vũ mới lên tiếng nói: "Tối hôm qua mệt muốn chết rồi, trở về nhớ nghỉ ngơi cho kỹ".

Hắn không nói lời nào còn tốt, vừa mở miệng nói thì liền nghe sắc mặt ám muội!

Thẩm Nguyệt giật giật khóe miệng nói: "Người không thể nói chuyện đằng hoàng một chút sao? Tối qua người đã làm gì mà mệt muốn chết chứ?"

Tô Vũ nhíu mày, ánh mắt lộ ra nét cười lười biếng, hắn nói: "Hôm qua cô lăn qua lộn lại đến sau nửa đêm mới ngủ, cô không mệt sao?"

Thẩm Nguyệt đỡ trán, quyết định không nói chuyện với hắn nữa.

Tô Vũ nhẹ nhàng lấy ra một bức tượng gỗ, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve rồi nói: "Cũng may không phải tất cả đều không có kết quả".

Thẩm Nguyệt nhìn kỹ một chút rồi liền hỏi: "Tại sao người lại mang cái này trở về?"

Nàng định vươn tay giạt lấy nó nhưng Tô Vũ đã nâng tay lên, cuối cùng nàng chỉ có thể nắm lấy khoảng không.

Lúc này xe ngựa sắp đi vào cổng thành, Thâm Nguyệt đành phải kiên nhẫn ngồi yên lại.

Tô Vũ đưa nàng đến đầu đường vào phủ tướng quân, trước khi xuống xe hắn còn đột nhiên nói: "Hôm qua cô đến ngõ Bách Gia, ngoài chỗ ở của đại phu đó ra thì cô còn biết gì nữa không?"

Thâm Nguyệt nhướn mày nói: "Tô Vũ, người thật sự nhện rất giỏi, chuyện ngày hôm qua đến hôm nay người mới hỏi, sao người không nhện đến chết luôn đi".

Nàng lại ngồi ngay ngắn trở lại rồi nói: "Người hỏi hay lắm, ta còn đang không biết phải thăm dò thân thế của Liễu Mi Vũ từ đâu, nghe nha hoàn của ả ta nói thích khách kia đã gọi ả ta là Thiên Tuyết, ả ta lại gọi thích khách kia là ca ca".

"Thiên Tuyết?", ánh mắt Tô Vũ tối sầm lại: "Liễu Thiên Tuyết".

Thâm Nguyệt hỏi: "Sao, hai người quen nhau sao?"

Tô Vũ cười nói: "Hình như đã từng nghe nói qua".

"Quái thật, người thật sự quen biết ả ta à, không phải Trần Như Lương mang ả ta về từ biên quan sao?", Thâm Nguyệt trầm ngâm nói: "Ban đầu ta còn cảm thấy cái tên này có chút quen tai. Chẳng lẽ Trần Như Lương lại đang giấu diếm chuyện gì?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 170: Nếu Như Ta Cứ Thích Hình Mẫu Như Tô Vũ Thì Sao?

Nói xong liền nhìn hướng Tô Vũ, mí mắt Thẩm Nguyệt đột nhiên giật giật, đáp: “Tô Vũ, nụ cười này của ngươi là có chuyện gì vậy? Trông mà dựng cả lông măng”.

“Là thế này, sau khi trở về cô không ngại có thể thử xem, nếu Tần Như Lương cản đường cô, cô liền lấy cái tên Liễu Thiên Tuyệt này ra để thử hấn ta, ta đoán hấn nhất định sẽ không dám làm gì cô đâu”.

“Linh nghiệm như vậy?”

Tô Vũ gật đầu: “Ừm”.

Cơ hội rất nhanh đã tới.

Chẳng ngờ Thẩm Nguyệt vừa đặt chân vào cửa lớn lại vừa vịn chạm mặt Tần Như Lương, kẻ phải rời nhà để dự buổi chiều sớm.

Tần Như Lương nhìn nàng một cái thật sâu, hỏi: “Tối qua cô đã đi đâu?”

“Trêu hoa ghẹo nguyệt”.

“Trêu hoa gì, ghẹo nguyệt gì?”, Tần Như Lương cau mày, chặn đường Thẩm Nguyệt.

Trong lòng hấn hiểu rõ Thẩm Nguyệt không thuộc về mình, nhưng hấn phát hiện bản thân không hề rộng lượng như trong tưởng tượng, căn bản không có cách nào làm như mắt diếc tai ngơ với nàng.

Hấn có chút chán ghét dáng vẻ này của bản thân.

Khi ý thức lại được thì Tần Như Lương đã tóm chặt lấy tay Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt không tức giận, cũng chẳng đưa mắt nhìn tới hắn, chỉ đáp: “Tần tướng quân biết việc Mi Vũ chính là Liễu Thiên Tuyết không?”

Sắc mắt Tần Như Lương thoát cái thay đổi, gấp gáp hỏi: “Là ai đã nói cho cô biết?”

Thẩm Nguyệt hí mắt, phát hiện phản ứng của hắn thực sự có chút thú vị, không khỏi cười lạnh: “Nếu không muốn mọi người đều biết thì mau bỏ cái tay bẩn thỉu của ngươi ra”.

Tần Như Lương không thể tin được mà buông lỏng tay.

Trên đường trở về Trì Xuân Viện, Thẩm Nguyệt vẫn còn suy nghĩ, xem ra thực sự cần phải đi điều tra xem Liễu Thiên Tuyết này rốt cuộc là ai.

Trong Trì Xuân Viện, Thôi thị cùng Ngọc Nghiên vừa luống cuống đổ Bắp Chân ngủ.

Ngoảnh đầu thấy Thẩm Nguyệt đã quay trở lại, Ngọc Nghiên lập tức chạy tới gặng hỏi: “Tối qua công chúa chạy đi đâu vậy, làm nô tỳ lo lắng gần chết!”

Không đợi Thẩm Nguyệt trả lời, Ngọc Nghiên lại tiếp tục dồn dập truy hỏi với gương mặt đầy căng thẳng: “Tô đại nhân không gây khó dễ cho công chúa chứ? Tối hôm qua công chúa ở đâu? Có phải là Tô đại nhân không cho người trở về không, còn có, công chúa và ngài ấy hẳn là... không có gì?”

Thẩm Nguyệt còn chưa tỉnh ngủ, chỉ vỗ vỗ bờ vai của Ngọc Nghiên: “Sao có thể không có gì, ta còn dự định sau này có tiền rồi sẽ bao nuôi hẳn nữa”.

Ngọc Nghiên nghe được lời này xem chút khuyu xuống: “Tuyệt đối không được đâu công chúa! Ngài ấy, ngài ấy... công chúa người không khuất phục nổi ngài ấy đâu!”

Thẩm Nguyệt ngáp dài một cái, quay đầu nhìn nàng ta: “Sao người nhìn ra được ta không khuất phục nổi hẳn?”

Con người Ngọc Nghiê n vội vã đảo loạn, sốt ruột đáp: “Nô tỳ cảm thấy công chúa cùng ngài ấy tốt hơn hết vẫn nên duy trì một chút cấp bậc lễ nghĩa và khoảng cách thỏa đáng... kiêu người bao dung như Liên công tử càng thích hợp với công chúa hơn”.

Thẩm Nguyệt bu ãn cười trêu chọc nàng ta: “Nếu như ta cứ thích hình mẫu như Tô Vũ thì sao?”

Ngọc Nghiê n siết chặt nắm đấm nhỏ nhắn, nóng ruột đáp: “Nô tỳ nhất định sẽ cố gắng khuyên giải công chúa, người đừng nghĩ không thoág như vậy!”

Thôi thị đúng lúc đi ra ngoài cắt đứt cuộc truy vấn này: "Được rồi, được rồi, Ngọc Nghiê n à, công chúa hẳn là đang rất mệt mỏi, người mau chuẩn bị nước nóng cho công chúa tắm rửa thay quần áo đi”.

Ngọc Nghiê n cũng nhìn ra khuôn mặt mệt mỏi của Thẩm Nguyệt, lúc này mới đề nén không nói thêm nữa mà đi chuẩn bị nước nóng cho Thẩm Nguyệt trước.

Một lúc sau Thẩm Nguyệt đã ngâm cả người trong nước, thở dài một cách thoải mái.

Nàng xoa nắn tay chân, Ngọc Nghiê n thì nhào người bên b ãn tắm lau chùi cho nàng, trong mắt mang theo chút nỗi hận thầm kín.

Thẩm Nguyệt ngẩng đầu than thở: “Tối qua Tô Vũ đưa ta lên trên núi, nói muốn thưởng thức cây phong mùa thu gì đó nhưng lại bắt ta phải luyện võ công cả một ngày, hừ, hôm qua không cảm thấy gì, hôm nay toàn thân đầu đau mỏi cả rồi”.

Ngọc Nghiê n vừa nghe vậy liền vui mừng hơn hở, vừa ân cần vừa đau lòng nói: “Để nô tỳ xoa bóp cho công chúa, công chúa người vất vả rồi, Tô đại nhân nhất định rất khát khe với người”.

“Ngày hôm qua người mới gặp Tô Vũ, sao lại có thành kiến với hắn lớn như vậy?”

Ngọc Nghiên mím môi đáp: “Nô tỳ chỉ liếc mắt đã nhìn ra được, ngài ấy không phải người tốt giống như Liên công tử”.

“Nhưng cái tốt của Liên Thanh Châu cũng xuất phát từ hắn”.

Ngọc Nghiên vốn còn muốn khuyên nhủ hai câu nhưng lời nói đến bên miệng lại dẫn lòng nuốt xuống.

Tô Vũ sẽ không làm tổn thương công chúa nhưng nếu sau này người biết được lập trường của Tô Vũ thì phải làm thế nào đây?

“Hôm qua ta không có ở nhà, Bắp Chân có ngoan không?”

Vừa nhắc tới bé con, Ngọc Nghiên liền vực dậy tinh thần, hào hứng đáp: “Tối qua Bắp Chân đã khóc, đó là lần đầu tiên nô tỳ thấy bé khóc!”

Thẩm Nguyệt khẽ nhíu mày: “Đói bụng sao?”

“Là vì nửa đêm tỉnh lại phát hiện ra công chúa không ở bên cạnh nên khóc tới choáng váng, nô tỳ và nhị nương làm thế nào cũng không dỗ được bé, sau đó nhị nương hát cho bé nghe một điệu dân gian mới dần dần ngủ thiếp đi. Đêm qua bé có tỉnh giấc nhiều lần, đến sáng sớm nay mới coi như an phận lại”.

Ngọc Nghiên tiếp tục: “Đừng nhìn Bắp Chân còn nhỏ, bé thế nhưng đã hiểu chuyện rồi đó ạ”.

Thẩm Nguyệt đứng dậy mặc quần áo, đi đến bên giường ôm lấy Bắp Chân vào trong lòng, nằm xuống cùng thằng bé. Bắp Chân nhắm chặt hai mắt, nhưng chân lại không ngoan ngoãn ngọ nguậy đạp loạn.

Thẩm Nguyệt ôm con trai an ổn ngủ cả một buổi sáng.

Buổi chiều sau khi lấy lại tinh thần, Thẩm Nguyệt vừa trêu ghẹo Bắp Chân vừa nói với Ngọc Nghiên: “Đi mời Liên Thanh Châu tới phủ”.

Thẩm Nguyệt có Thôi thị theo cạnh chăm sóc nên Ngọc Nghiên cũng yên tâm liền vội vàng vàng đi mời người tới.

Chuyến viếng thăm này của Liên Thanh Châu chắc chắn sẽ lại tặng rất nhiều thứ, có quần áo cho trẻ sơ sinh một hai tháng tuổi, lớn hơn chút còn chuẩn bị tới một hai tuổi, đủ đầy hai hòm. Ngoài ra còn có đồ chơi của trẻ con, phàm là những thứ có mặt trên thị trường ắt đều đủ cả.

Quản gia thấy cảnh này cũng không có lý do gì để ngăn Liên Thanh Châu ở ngoài phủ, chỉ đành mời hẳn ta đem đồ vật tới Trì Xuân Viện.

Mới đi tới ngoài viện, Ngọc Nghiên liền vội vã kêu lên: “Công chúa, Liên công tử tới rồi”.

Thẩm Nguyệt vừa bước ra khỏi cửa liền thấy từng hòm đồ được chuyển vào trong.

Trên mặt Liên Thanh Châu treo nụ cười ôn hòa, giống như tấm gió xuân tiến vào trong viện nói: “Hôm nay Ngọc Nghiên không tới, ta vốn cũng định tới cửa thăm hỏi. Những thứ này đều là đồ ta chuẩn bị cho Bắc Chân, còn mong công chúa vui lòng nhận cho”.

Thẩm Nguyệt đáp: “Cảm ơn tấm lòng của Liên công tử, nhị nương và Triệu mục đem đồ xuống sắp xếp đi. Ngọc Nghiên, châm trà”.

Dứt lời liền xoay người đi vào phòng, vừa nói với Liên Thanh Châu: “Người vào trong nói chuyện”.

“Không biết hôm nay công chúa tìm tại hạ tới có chuyện gì?”

Thẩm Nguyệt như cười như không: “Chúng ta đã không gặp lại từ đêm trung thu lần trước, Liên hồ ly, người làm đẹp lắm, tối đó xuất hiện kịp thời mà biến mất cũng đủ nhanh mà”.

“Công chúa đừng nói vậy, tối đó để lạc mất công chúa tại hạ cũng gặp tới lóng ngóng, cũng may công chúa bình yên vô sự, nếu không tại hạ khó tránh khỏi trách nhiệm”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 171: Ân Oán Ngày Trước

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trong lòng ta và người đều hiểu rõ. Là ai gửi tặng những thứ này?"

Liên Thanh Châu vẫn tươi cười như cũ: "Nếu công chúa đã biết hà tất phải hỏi tại hạ".

Thẩm Nguyệt nhướn mày.

Nàng gạt chuyện này sang một bên, nói tiếp: "Hôm nay tìm người tới là muốn người giúp ta nghe ngóng về một người".

"Ai?"

"Liễu Thiên Tuyệt", Thẩm Nguyệt thông dong đáp: " Đến ngày hôm nay ta chỉ nhớ được mơ hồ chuyện của quá khứ, cái tên này thực sự nghe rất quen tai. Theo lý mà nói ta không thể cảm thấy quen thuộc với cái tên trước kia của người phụ nữ mà Tần Như Lương đem về từ biên ải như thế được".

Đúng lúc Ngọc Nghiên cũng bung trà lên, Thẩm Nguyệt nhón nắp trà, nhẹ nhàng gạt bọt khí bên trong: "Nhưng các mối quan hệ của ta có hạn, muốn thăm dò quá khứ của một người còn phải dựa vào bạn bè. Người cứ việc giúp ta dò la, nếu cần mua tin tức trở về lại tính nợ cho ta".

Liên Thanh Châu hí mắt cười: "Chuyện này không cần phải hỏi người ngoài, tại hạ không thể rõ ràng hơn, đừng quên rằng bậc cha chú của tại hạ trước đây cũng từng làm quan trong kinh này".

"Người biết?", Thẩm Nguyệt có chút kinh ngạc.

"Đây cũng không phải bí mật gì".

"Vậy người nói nghe thử xem".

“Phụ thân của Liễu Thiên Tuyết là Liễu Văn Hạo, nàng ta còn có một người ca ca tên là Liễu Thiên Hạc. Năm đó Liễu Văn Hạo chỉ là một viên quan địa phương được thăng chức thuyên chuyển vào kinh, nhưng các quan lại hiển quý trong kinh đều chê bai người nhà quê như ông ta nên cực kỳ coi thường. Một đôi trai gái của ông ta cũng thường xuyên bị chế nhạo trong vòng tròn giao tiếp này”.

Liên Thanh Châu nhấp một ngụm trà, ung dung nói tiếp: “Liễu Văn Hạo trong giới quan trường tranh giành cấu xé, từng bước thăng tiến. Đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tày gang, ông ta vừa ng ồi lên chiếc ghế thừa tướng liền gặp phải một cuộc đảo chính cung đình, vì đắc tội với vua đang tại vị kia, bị ông ta trù lên đầu tội thông đồng với địch bán quốc r ồi bị chém đầu, toàn bộ nhà họ Liễu từ đó đều bị đày ải”.

“Tại sao Liễu Văn Hạo lại làm mất lòng người kia?”

Liên Thanh Châu mỉm cười: "Vì thăng quan phát tài ông ta đã không tiếc bất cứ giá nào. Phụ thân của người kia là Hoài Nam Vương năm đó, tiên đế kiêng dè thế lực tại đất phong của Hoài Nam Vương, vừa lúc muốn loại bỏ, Liễu Văn Hạo đã hiến kế cho tiên đế đẩy Hoài Nam Vương xuất chinh tới nước Dạ Lương.

Khi Hoài Nam Vương xuất chinh tới Dạ Lương, Liễu Văn Hạo trù tính khiến ông ấy tử trận sa trường, nhưng chẳng ngờ con trai của ông ấy lại dũng mãnh giỏi chiến đấu, cố gắng xoay chuyển tình thế, sau khi thu phục đông đảo các lão tướng trong triều vào dưới trướng, trái lại còn giúp ông ấy nắm giữ đội quân 20 vạn binh lính của biên cảnh, trải qua nhiều năm nghỉ ngơi để lấy lại sức ở bên ngoài, cuối cùng một đường giết thẳng về kinh, xây dựng lên triều đình mới”.

Nghe xong Thẩm Nguyệt có chút dờ dẫm: “Tại sao tiên đế lại nghe theo lời gièm pha của Liễu Văn Hạo?”

Liên Thanh Châu thở dài một hơi: "Đại Sở thái bình nhiều năm, dân chúng yên vui không giả nhưng triều chính lại lơ là bảo thủ, tiên đế không muốn xây dựng r ầm rộ, cũng không muốn trắng trợn dấy binh quấy phá bình yên thiên hạ mới khiến thế lực của Hoài Nam Vương thêm lớn mạnh

từng ngày. Nếu khi đó không diệt trừ, tương lai Hoài Nam Vương đưa quân tạo phản là đi đâu tất nhiên.

Tiên đế lo sợ máu đổ thành sông, dân chúng trăm họ l`ân than, lúc đó chỉ có một lựa chọn duy nhất là phái Hoài Nam Vương tới Dạ Lương nhằm tiêu hao thế lực của ông ta, chỉ là không ngờ rằng cuối cùng lại biến khéo thành vụng”.

Thẩm Nguyệt định thần lại: “Do đó Liễu Thiên Tuyết là con gái của Liễu Văn Hạo, vốn là một nữ nô lệ bị đưa đến biên giới?”

“Đúng vậy”.

Nếu là vậy đã giải thích được tất cả mọi chuyện, tại sao T`ân Như Lương lại đưa nàng ta trở lại từ biên giới.

“Liễu Thiên Tuyết trước kia đã quen biết với T`ân Như Lương?”

Liên Thanh Châu chậm rãi nói: “Chuyện này còn phải ngược dòng về thuở ấu thơ, khi đó tại hạ và công chúa là bạn cùng lớp. Khi Liễu Thiên Tuyết vừa tới kinh thành, Liễu Văn Hạo thăng chức, nàng ta cũng cùng với mọi người nhập học vào Viện Thái Học. Chỉ là mọi người chán ghét thân phận quê mùa của nàng ta nên vẫn xoi mói khắp nơi.

Liễu Thiên Tuyết biết công chúa là người được chi`êu chuộng nhất nên vẫn luôn cố gắng nịnh nọt người. Công chúa quả thực đã đối xử tốt với nàng ta trong một khoảng thời gian, không cho phép những học sinh khác của học đường ức hiếp nàng ta.

Khi đó công chúa và T`ân tướng quân rất thân thiết, mỗi khi tan học, T`ân tướng quân đều sẽ bảo vệ công chúa, đích thân tiễn công chúa về cung rồi mới tự mình trở về nhà”.

Thẩm Nguyệt ngẩn người, còn có loại chuyện này sao?

Nàng thực sự không thể tưởng tượng nổi T`ân Như Lương trước kia cũng đã từng đối xử tốt với mình.

“Sau đó thì sao?”

“Công chúa và Tần tướng quân thường đến rừng cây hạnh phía sau Viện Thái Học, vào mùa hạnh chín, Tần tướng quân sẽ trèo lên ngọn cây cao nhất hái những quả hạnh to và ngon nhất cho công chúa ăn.

Nhưng sau khi Liễu Thiên Tuyết xuất hiện, nhân lúc công chúa không có mặt, cũng sẽ thường xuyên lên tới rừng hạnh, dùng danh nghĩa của công chúa hẹn Tần tướng quân cùng nhau tới đó chơi đùa.

Tần tướng quân tưởng rằng công chúa không yêu thích hẳn nữa nên mới kêu Liễu Thiên Tuyết tường thuật lại cho hẳn ta, dần dần cũng trở nên xa cách với công chúa. Có vài lần Liễu Thiên Tuyết bị người khác bắt nạt đều nói là do công chúa xúi giục người khác làm khiến Tần tướng quân vô cùng tức giận li hôn tới chết vẫn người.

Nhưng công chúa không làm loại chuyện này, sau đó biết được là do Liễu Thiên Tuyết đứng giữa gây cản trở li hôn tự mình gây lộn với nàng ta, bị Tần tướng quân vừa vặn gặp được. Ngày hôm đó công chúa lại đánh nhau với Tần tướng quân, bản thân mặt mũi bầm dập không khóc lóc, nhưng từ đó về sau công chúa cũng không bao giờ qua lại với Tần tướng quân nữa”.

Một hồi nhớ lại, tách trà cũng đã nguội lạnh.

Thẩm Nguyệt chưa từng lên tiếng.

"Xem ra hôm nay là tại hạ lỗ lời, nói nhiều quá rồi”.

“Tại sao người lại nói với ta những chuyện này?”, Thẩm Nguyệt ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Liên Thanh Châu.

“Vừa rồi không phải là công chúa hỏi tại hạ về chuyện của Liễu Thiên Tuyết trước sao. Công chúa cũng là người hỏi liệu nàng ta cùng Tần tướng quân có quen biết trước đó hay không, những ân oán thuở nhỏ này là tại hạ nhiều chuyện, để công chúa biết tại sao Liễu Thiên Tuyết lại căm thù người”.

“Cầm thù ta?”, Thẩm Nguyệt khó hiểu: “Không phải ta mới là người nên cầm thù nàng ta sao?”

Vì vậy ngay từ đầu Tần Như Lương chán ghét nàng như vậy là vì hấn thuở nhỏ cho rằng nàng là một người vừa ác độc vừa xấu xa.

Liễu Mi Vũ mềm yếu mỏng manh cần người khác bảo vệ nhưng nàng thì không.

Nàng là công chúa đứng trên vạn người, nàng có thể trước hô sau ứng, một câu nói liền có người vì nàng mà đổi theo.

Thẩm Nguyệt nói ngả ngớn: “Người đang nói thay cho Tần Như Lương à?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 172: Ta Tin Nàng Ấy Như Nàng Ấy Tin Ta

Liên Thanh Châu nhẹ giọng nói: “Tại hạ chỉ cảm thấy nếu đã nhắc đến chuyện này rồi thì chắc hẳn công chúa cũng biết nguyên nhân hậu quả. Lễ nào chỉ là vì câu nói của tại hạ mà công chúa có thể thay đổi được Tần tướng quân sao?”

Thẩm Nguyệt cười, lắc đầu nói: “Ta chỉ hơi bất ngờ thôi”.

Thẩm Nguyệt lại hỏi: “Người còn có thể nhớ rõ được chuyện năm đó thì lúc Liễu Thiên Tuyết hãm hại ta, sao người không lên tiếng?”

Liên Thanh Châu khẽ cười: “Lúc đó tại hạ thấp cổ bé họng, hơn nữa sự phụ cũng đã nói, một người không phân biệt được đúng sai đến mức đó thì không đáng để công chúa phó thác tình cảm và niềm tin”.

“Bây giờ người nói rõ hơn đi!”

“Đầu là chuyện đã qua, có nói cũng không thể thay đổi được gì, ngược lại có thể giúp công chúa nhìn thấu một người”.

“Người nói đúng, trước đây hẳn không phân biệt được ai tốt ai xấu, càng đừng mong gì sau này”.

Bị thiệt một lần thì sao Thẩm Nguyệt có thể cảm thấy thương xót cho Tần Như Lương được, dù biết chuyện trước đây thì đó cũng là tùy việc mà xét.

Thẩm Nguyệt tựa vào lưng ghế cười nói: “Thảo nào Tần Như Lương lại sợ ta biết chuyện Liễu Mi Vũ là Liễu Thiên Tuyết đến thế, Liễu Thiên Tuyết là con gái của tội thần, vốn dĩ là bị lưu đày thành nô lệ, nếu chuyện này bị vạch trần ra ngoài, Mi Vũ coi như xong”.

Liên Thanh Châu ở bên cạnh nói: “Tần Như Lương chưa chấp con gái của tội thần trong nhà tức là đã phạm tội khi quân”.

Thẩm Nguyệt hí mắt: “Cứ thế mà tử hình thì chẳng còn gì là thú vị, người ca ca đó của nàng ta là Liễu Thiên Hạc đúng chứ?”

Hai huynh muội này hợp lực với nhau giấu giếm mọi người, ép nàng và con của mình vào chỗ chết.

Món nợ này cứ từ từ mà tính.

Liên Thanh Châu nói: “Đúng thế, Liễu Thiên Hạc chạy trốn ở bên ngoài, công chúa không cần lo, sẽ có người giúp công chúa. Liễu Thiên Hạc chính là thích khách ám sát vua, có người chỉ ước gì phanh thây hắn”.

Chẳng phải à, tội thàn tặc tử giống Liễu Thiên Hạc, nếu bị bắt, hoàng đế có thể yên lòng để hắn ta sống sót sao? Chỉ sợ ngay cả chết cũng không thể chết tử tế.

Liên Thanh Châu nói: “Trước mắt, công chúa phải bắt chẹt tử huyết của Tần tướng quân, sau đó là có thể yên lòng ở trong tướng quân phủ, nhưng công chúa vẫn phải cẩn thận”.

Nói rồi hắn đứng lên nói với Thẩm Nguyệt: “Hôm nay tại hạ đến đây là muốn chào tạm biệt công chúa”.

“Chào tạm biệt?”, Thẩm Nguyệt sững sốt nói: “Người phải đi?”

Liên Thanh Châu đứng thẳng người: “Vâng, tại hạ phải rời khỏi kinh thành một thời gian, ngày mai sẽ xuất phát”.

“Đi đâu?”

“Đi kiếm tiền”.

“Kiếm tiền ở đâu?”

“Đây là bí mật thương nghiệp”.

Thẩm Nguyệt bĩu môi: “Ta thấy, kiếm tiền là mảnh ló che mắt, không chừng đi làm chuyện không thể cho người khác biết”.

Liên Thanh Châu bu òn cười nói: “Công chúa, đội thuyền Giang Nam sắp hoàn công, tại hạ đoán chừng đến khi mình về lại kinh thành là có thể thuận nước đẩy thuyền, đến lúc đó mời công chúa lên thuyền du ngoạn”.

Nghe thế, Thẩm Nguyệt cười híp mắt: “Đi đi, kiếm tiền nhiều vào, khi nào về đừng quên mang đặc sản cho ta”.

“Được, lúc tại hạ không ở đây, nếu có gì cần, công chúa cứ bảo Nhị nương đi mời đại nhân”.

Sau đó, như thể không có gì để nói nữa, Liên Thanh Châu chốt một câu: “Công chúa bảo trọng, tại hạ cáo từ”.

Hắn vừa xoay người đi hai bước, Thẩm Nguyệt bỗng gọi hắn lại, nói với giọng mang ý tứ sâu xa: “Liên Thanh Châu, cũng đã đến rồi, người không thăm Bấp Chân sao?”

Liên Thanh Châu khựng người, xoay lại nhìn Thẩm Nguyệt nhẹ nhàng xoa bàn tay đầy thịt của Bấp Chân, cười nói: “Tiểu công tử thật đáng yêu... tên là Bấp Chân?”

“Ừ, là biệt danh ta đặt!”, Thẩm Nguyệt nhìn hắn: “Tên thì phải để cha nó đặt”.

Liên Thanh Châu nói: “Đương nhiên phải thế”.

“Người có muốn ôm không?”, Thẩm Nguyệt hỏi.

Liên Thanh Châu sửng sốt nhưng lại từ chối: “Tại hạ chưa từng ôm đứa bé nào nhỏ như vậy, sợ ôm làm bé không thoải mái, vẫn nên đợi lúc lớn hơn...”

Không để Thẩm Nguyệt nói gì thêm, hắn quay đầu đi ra khỏi phòng.

Thẩm Nguyệt nhìn Bấp Chân, Liên Thanh Châu không hiểu ý tứ trong lời nói của nàng sao? Nàng nói quá ẩn ý à?

Hay là nàng nên hỏi thẳng: Rốt cuộc hắn có phải là cha của Bắp Chân không?

Hầy, bỏ lỡ cơ hội lần này rồi, không biết lần sau là bao giờ?

Ngọc Nghiên bước vào dọn dẹp nói: “Công chúa, Liên công tử chuẩn bị cho Bắp Chân rất nhiều quần áo, có cả mười mấy bộ cùng mùa mà không trùng nhau, lúc này nô tì xem thử mà thấy hoa cả mắt”.

Với chuyện này, Liên Thanh Châu nói nếu đã biết rõ như thế còn hỏi gì nữa, lẽ nào đúng là do Tô Vũ bảo hắn đưa đến?

Hắn lại suy xét chu đáo, chỉ là không biết có ý tứ gì.

Thẩm Nguyệt bảo Ngọc Nghiên gọi Thôi thị vào.

Thôi thị hỏi: “Công chúa gọi nô tì đến có gì dặn dò?”

Thẩm Nguyệt vừa giao Bắp Chân cho bà ta để cho bú sữa vừa nói: “Lúc này Liên công tử đã nói với ta, bảo có chuyện gì cứ kêu Nhị nương đi mời Tô đại nhân. Ta vừa nhớ ra là dạo gần đây Tô Vũ biết khá rõ những hành động của mình, có phải là trùng hợp hay không?”

Thôi thị cười gượng nói: “Có... có thể là trùng hợp thôi...”

Thẩm Nguyệt nhìn bà ta nói: “Nhị nương, ta không quan tâm người được ai phái đến, nhưng bây giờ người là người của ta, nghĩa vụ đầu tiên là phải nghe theo ta, sau này đừng báo cáo mọi thứ về ta cho người ngoài, việc này sẽ làm ta cảm thấy như bị giám sát, biết chưa?”

Thôi thị nói: “Nô tì đã biết”.

Ban đêm, Liên Thanh Châu xuất hiện trong phòng sách của Tô Vũ.

Sau bức màn tre, trầ hương ngào ngạt.

Tô Vũ cầm cây bút chấm vào mực, sau đó viết hai chữ “Dạ Lương” lên tờ giấy Tuyên Thành.

Hắn nhàn nhã đặt bút xuống nói: “A Nguyệt hỏi, người đã nói rồi à?”

Liên Thanh Châu đáp: “Học trò đã nói nhưng học trò có một chuyện không hiểu”.

Tô Vũ cũng không bất ngờ, khẽ “ừ” một tiếng.

Liên Thanh Châu nói: “Sư phụ không muốn công chúa có bất kỳ tình cảm gì với Tần Như Lương nữa, thế tại sao lại muốn để công chúa nghe chuyện của nàng và Tần Như Lương?”

“Tần Như Lương là một lưỡi dao sắc bén, nhưng phải xem cuối cùng hắn sẽ nằm trong tay ai”.

“Lẽ nào... sư phụ không sợ công chúa nhớ tình cảm cũ với Tần Như Lương à?”

Tô Vũ nhìn con rối được đặt ở góc bàn, đây chính là món đồ Thảm Nguyệt đã thức đến nửa đêm để khắc.

Ánh mắt hắn trở nên dịu dàng: “Ta tin nàng ấy như nàng ấy sẵn lòng tin ta vậy”.

Bây giờ Thảm Nguyệt không nhớ ra, chỉ biết những đi ều này có lợi cho nàng, giúp nàng có chỗ đứng trong phủ tướng quân. Với tính cách hiện giờ, cùng với sự dứt khoát như thời niên thiếu, nàng sẽ không còn nhân nhượng với một ai có lỗi nữa.

Tô Vũ đưa giấy tuyên thành đã hong khô cho Liên Thanh Châu nói: “Đêm nay về chuẩn bị, sáng mai khởi hành”.

“Vâng thưa sư phụ”.

Liên Thanh Châu vừa ra khỏi phòng, Tô Vũ ở phía sau nói: “Thanh Châu”.

“Sư phụ có gì dặn dò?”

“Mọi chuyện đều phải cẩn thận”.

Lúc Tần Như Lương về, nghe nói Liên Thanh Châu có ghé qua, hơn nữa còn ở trong Trì Xuân Uyển khá lâu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 173: Đến Lúc Kiểm Tiền Rồi

Quản gia nói Liên Thanh Châu mang đến rất nhiều quần áo và đồ chơi cho Bắp Chân.

Khi Tần Như Lương đến Trì Xuân Uyển, lặng lẽ đứng trước cửa phòng thì cánh cửa vẫn chưa đóng, hắn ta trông thấy Thôi thị và Ngọc Nghiên đang chắt quần áo của Bắp Chân vào chật cả ngăn tủ, trong lòng hắn ta lại có cảm xúc khác lạ.

Hắn ta thấy nó cực kỳ chói mắt.

Tần Như Lương đột ngột lên tiếng: “Đó đều là những thứ Liên Thanh Châu đưa đến hả?”

Lời vừa thốt ra, Ngọc Nghiên và Thôi thị đều khựng lại một chút.

Không nghe thấy tiếng của Triệu thị ngoài sân, hắn ta đã đến đây từ lúc nào?

Bắp Chân đang ngủ trên giường, Thâm Nguyệt không nhanh không chậm bước ra từ bức bình phong, thuận miệng nói: “Đúng vậy, chỉ có hắn là chu đáo nhất thôi, ăn mặc chơi đùa gì đều không thiếu”.

Tần Như Lương nói: “Trong phủ tướng quân cũng có những thứ này, không cần phải dùng đồ hắn ta mang tới. Nếu ta nhớ không lầm thì trong cung cũng thường xuyên ban thưởng vải vóc, lấy về làm quần áo cho đứa nhỏ là được”.

Thâm Nguyệt lấy ấm trà rót một chén, nói: “Sau này đứa nhỏ cũng không mang họ Tần, đồ trong phủ tướng quân thì cứ giữ lại cho hài tử của Mi Vũ hay Hương Phiến dùng đi. Ta thấy đồ của Thanh Châu mang đến cũng rất tốt, món nào cũng được chọn lựa rất kỹ”.

Tần Như Lương đứng trước mặt Thâm Nguyệt, cúi đầu nói: “Thâm Nguyệt, cô nên kiềm chế lại một chút đi. Gió trông khua chiêng đi hèn

hò với nam nhân khác, đêm hôm khuya khoắt không về, còn nhận những thứ mà người khác đưa tới cho hài tử, cô ném ta ở đâu?”

Thẩm Nguyệt cong môi cười: “Hình như chính ngươi là người nói Liên Thanh Châu mới là phụ thân của hài tử, ta nhận những thứ phụ thân đưa nhỏ cho thì có gì sai đâu?”

“Tốt nhất ngươi đừng nên lấy cái danh nghĩa phu thê đó đè lên đầu ta, đúng lúc hôm nay Liên Thanh Châu đến, ta sẽ thử hỏi thăm chuyện của ngươi và Thiên Tuyệt”.

Sắc mặt Tần Như Lương chợt thay đổi.

Thẩm Nguyệt cup mắt xuống, nhìn ánh nến hắt lên vạt áo tinh tế kia, lại nói: “Ngươi nhìn lại mình xem, trên mặt chỉ toàn vẻ ghen tị, thứ cho ta hỏi một câu, Tần tướng quân, đừng nói ngươi định lãng tử quay đầu, đi yêu ta đấy nhé?”

Tần Như Lương mím môi.

Đến tận lúc này hẳn ta vẫn chưa từng nghĩ đến chuyện đó.

Thế nhưng hẳn ta lại ngày càng để ý.

Thẩm Nguyệt bất thành linh hắt chén nước lên vạt áo hắn, dập tắt đi ánh nến trên đó, nước bắn tung tóe lên cằm Tần Như Lương.

“Cô yên tâm, ta sẽ không yêu cô”, Tần Như Lương nói: “Nhưng ta mong cô hãy làm tốt bổn phận của một thê tử trong khoảng thời gian này”.

Nàng híp mắt, hờ hững nói: “Không có là được rồi, mong là ngày nào đó Tần tướng quân đây không nuốt lại những lời đó. Xí, một kẻ sủng thiếp diệt thê lại nói về bổn phận với ta, ngươi có biết là buồn cười lắm không, chút”.

Thẩm Nguyệt còn chưa ra tay thì Ngọc Nghiên đã xông tới, chặn trước mặt Thẩm Nguyệt, nói với Tần Như Lương: “Tần tướng quân, sắc trời đã

tối, công chúa nhà ta không muốn nói chuyện với người, người nên quay về đi!”

Tần Như Lương liếc nhìn Thẩm Nguyệt một cái, nói: “Sau này tốt nhất không nên cho Liên Thanh Châu vào phủ, để người ta lại nói ra nói vào”.

Thẩm Nguyệt cười nhạt, nói: “Ta không mời hấn vào phủ, sau này ta chỉ ra ngoài chơi bời, chắc là được chứ nhỉ”.

Tần Như Lương ra khỏi Trì Xuân Uyển, cực kỳ ảo não vì bản thân mình không thể kiềm chế được đôi chân mình, cứ đi đến chỗ Thẩm Nguyệt.

Hắn ta thừa nhận, bản thân mình không muốn thấy kẻ khác đưa món này đến chỗ Thẩm Nguyệt, hấn ta thấy Thẩm Nguyệt đang dỗ đứa nhỏ, tỳ nữ lo sắp xếp quần áo thì lại chướng mắt!

Sau đó Tần Như Lương lại đến Hương Tuyết Uyển.

Lúc đó, Hương Phiến vốn đã ngủ rồi, nghe nói Tần Như Lương đến lại bật dậy, đi ra cửa nghênh đón.

Sắc mặt Tần Như Lương lạnh lẽo như băng giá, chẳng nói chẳng rằng kéo Hương Phiến vào phòng.

Hắn ta xé rách quần áo Hương Phiến, chẳng có màn dạo đầu nào đã xông thẳng vào.

Hương Phiến bị đau, lại không thể ngăn cản được Tần Như Lương tàn sát bừa bãi trên người mình, đầu ngón tay đâm vào vai hấn ta, rên rỉ nói: “Tướng quân nhẹ thôi...”

Đêm nay Tần Như Lương vô cùng thô bạo.

Hắn ta không màng đến lời cầu xin đầy đau đớn của Hương Phiến, để lại những dấu vết xanh xanh tím tím đầy tàn bạo trên người nàng ta. Hấn như loài sói đói, mặc sức đùa bỡn con mồi dưới thân mình.

Hương Phiến muốn ngắt lịm đi mấy lần, lần này còn dữ dội hơn cái ngày nàng ta bỏ thuốc cho Tần Như Lương.

Đêm còn rất dài, cơn ác mộng này cũng chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Sau đó, Hương Phiến dựa vào chút ý thức cuối cùng, chờ đến khi Tần Như Lương cắn răng phóng thích thứ đó vào cơ thể nàng.

Khi đó, tay Tần Như Lương bấu mạnh vào vai nàng ta, ghé vào tai nàng ta, nặng nề gọi: “Thâm Nguyệt...”

Đông tử Hương Phiến lập tức mở to, cả người nàng ta như đang rơi vào hãn băng ngàn năm.

Rốt cuộc là do hấn ta quá hận Thâm Nguyệt, hay hấn ta vẫn luôn xem nàng ta là Thâm Nguyệt?

Liên Thanh Châu đi rồi, Thâm Nguyệt chẳng còn nơi nào để ra khỏi phủ tướng quân chơi đùa, đành phải ở lại Trì Xuân Uyển bầu bạn với Bấp Chân.

Liên Thanh Châu cũng đã biết đi xa để kiếm tiền, mà nàng vẫn suốt ngày nằm ở nhà ăn rồi chờ chết, chẳng phải là thiếu nghị lực quá ư?

Vì cuộc sống hạnh phúc trong tương lai của nàng và Bấp Chân, nàng phải tính toán thật sớm mới được. Không thì chờ đến lúc Bấp Chân hai ba tuổi rồi lại bị mang vào cung làm con tin chắc?

Lúc này, Thâm Nguyệt không còn muốn nghĩ đó chờ chết nữa.

Thâm Nguyệt bảo Ngọc Nghiên lấy vại tiền của mình ra.

Thâm Nguyệt lắc rồi lại lắc, mò rồi lại mò, cũng chỉ đào ra được tổng cộng hai ngàn lượng ngân phiếu và chút bạc lẻ, chẳng thể thêm được.

Ngọc Nghiên keo kiệt nói: “Nếu công chúa hết tiền để tiêu rồi thì cứ đến phòng thu chi ấy. Đây là tiền công chúa cất giữ để sau này cho Bấp Chân mua đồ ăn vật mà”.

Thẩm Nguyệt chống cằm, ánh chùng đồng bạc vụn trong tay, nói: “Chút tiền này làm sao đủ, đồ ăn vặt của Bắp Chân, sữa bột, ăn mặc ở đi lại, sau này sẽ phải chi ra một con số rất lớn. Xem ra, chúng ta phải kiếm thêm tiền càng sớm càng tốt”.

Ngọc Nghiên nháy mắt nói: “Có phải công chúa chuẩn bị vẽ hình người nhỏ phải không, Liên công tử đã thúc giục mấy lần rồi đấy”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 174: Sông Bạc Thiên Kim

“Bây giờ Liên Thanh Châu không có trong kinh thành, vẽ cái đó cũng vô dụng thôi”, Thâm Nguyệt suy nghĩ một phen, lại cất ngân phiếu và bạc đi: “Không được, tranh thủ lúc còn tuổi thanh xuân, bôn công chúa phải mau ra ngoài kiếm tiền thôi”.

“Công chúa định kiếm tiền thế nào?”

Thâm Nguyệt nói: “Cứ tiếp tục ở nhà gheo nhi tử đũa Bắp Chân mãi sẽ mê muội mất hết ý chí mất. Trước mắt không phải là lúc ta nên hưởng thụ niềm vui này”.

Vì thế, Thâm Nguyệt giao Bắp Chân cho Thôi thị, bản thân lại thay nam trang, trước khi ra ngoài còn hôn lên mặt Bắp Chân một cái, nói: “Tiểu bảo bối à, nương phải ra ngoài kiếm tiền mua sữa bột, con ở nhà ngoan ngoãn, không được nháo đó nha, đói thì tìm nhị nương bú sữa ha”.

Thâm Nguyệt ra tới sân, lại quay đầu vào nói với Thôi thị: “Phải rồi, nếu có người hỏi ta đi đâu làm gì, nhị nương nhớ đừng có biết gì nói đó nha, ta có ý gì chắc bà hiểu mà”.

Lần này Thôi thị không hề thản nhiên như trước nữa, lo lắng nói: “Ai da, công chúa ra ngoài nhớ phải cẩn thận, Ngọc Nghiên, cô phải chăm sóc cho công chúa thật tốt đó!”

Ngọc Nghiên theo Thâm Nguyệt đảo qua đảo lại trên đường cái vài ngày, vẫn không hiểu, nói: “Công tử, người vẫn chưa nói rõ, rốt cuộc chúng ta phải kiếm tiền bằng cách nào vậy”.

Thâm Nguyệt nói: “Đừng lải nhải nữa, công tử ta phải tốn chút thời gian để tìm kiếm cơ hội kinh thương buôn bán”.

Vì thế cuối cùng, Thâm Nguyệt đặt mục tiêu vào sông bạc lớn nhất kinh thành, cũng là nơi loạn nhất, chướng khí mù mịt nhất... Sông bạc Thiên Kim.

Thẩm Nguyệt quay về tìm quản gia để lấy bạc.

Quản gia cẩn thận hỏi: “Ngân lượng tháng này của công chúa đã được chi cả rồi mà, đây là...”

Thẩm Nguyệt gõ tay lên mặt bàn, nói: “Ngân lượng hằng tháng chỉ đủ để trang trải chi phí hằng ngày thôi, bình thường ta còn phải đi dạo phố này, mua đồ ăn vặt này, mua y phục, trang sức rồi đi trang điểm này kia nữa”, nàng liếc nhìn quản gia: “Ta là công chúa, đồ ta dùng sao có thể tệ hơn người khác được?”

Quản gia cũng không tìm được cái lý lẽ nào để nói lại.

Quản gia lại hỏi: “Lần này công chúa muốn chi bao nhiêu?”

“Không cần nhiều, hai trăm lượng thôi”.

“Nhưng mà...”

“Hai trăm lượng đâu có nhiều, ta còn chưa lấy ngân lượng hằng tháng của nhi tử ta đấy, từ khi ta mang thai sinh hạ đứa nhỏ đến nay đã là hơn mười tháng rồi, bạc của mười tháng đó chắc không chỉ là hai trăm lượng đâu nhỉ?”

“...”

Ngọc Nghiên vẫn một mực ngoan ngoãn đi theo sau lưng Thẩm Nguyệt, không khởi tặc cho công chúa nhà mình một ngón tay cái.

Đòi tiền thế này đúng là hợp tình hợp lý! Cây ngay không sợ chết đứng luôn!

Quản gia hết cách, cuối cùng đành phải nhăn nhó nhí nhí dẫn Thẩm Nguyệt đến phòng thu chi lấy tiền.

Cứ tiêu xài thế này, chút bổng lộc của tướng quân sẽ không đủ mất!

Quản gia mà biết được sau khi lấy tiền xong Thẩm Nguyệt sẽ đến sông bạc Thiên Kim để đánh bạc... Thì dù có phải liều mạng cũng sẽ không cho công chúa thành công lấy được một đồng nào.

Lúc này, hai chân Ngọc Nghiên đã run rẩy theo Thẩm Nguyệt bước đến trước cửa sông bạc Thiên Kim.

Ngoài cửa người đi ra đi vào tấp nập, tất cả đều là dân đỏ đen vào đây chơi. Còn có vài nam tử vạm vỡ đứng canh gác.

Ngọc Nghiên sợ mất mật hỏi: “Công, công tử... Chúng ta phải vào đây thật hả? Nhưng mà nô... Đó giờ ta chưa từng đến mấy nơi thế này”.

Thẩm Nguyệt vẫn nhớn nhoe nói: “Ta cũng chưa đến đây bao giờ”.

Ngọc Nghiên bắt đầu nhụt chí: “Hay là chúng ta đừng vào đó nữa, công tử có thể dùng số tiền này để kinh doanh gì đó mà”.

Ngọc Nghiên quay người đi vài bước, quay đầu lại vẫn thấy Thẩm Nguyệt không đi cùng mình, nàng vẫn còn thoải mái phủi vạt áo, sau đó nghênh ngang bước vào trong kia.

Ngọc Nghiên thấy có gì đó không đúng, vội vàng nhào tới ôm lấy đùi Thẩm Nguyệt: “Công tử, chúng ta nên về thôi, bên trong đó loạn lắm, hạng người nào cũng có... Ta xin người đấy...”

Thẩm Nguyệt nhú mày nói: “Ta chẳng cần biết trong đó có hạng người gì, ai vào đây cũng là dân bài bạc. Ngọc Nghiên, mau buông tay ra, chúng ta vào đó mở mang tầm mắt”.

“Ta không buông! Công tử đừng đi!”, nhờ đâu vào đó lại bị kẻ xấu bám theo, thì mười cái đầu của nàng ta cũng không đủ bù.

Thẩm Nguyệt liếc mắt nhìn Ngọc Nghiên đã bắt đầu thút tha thút thít, mắt ngân ngấn nước, ai đi ngang qua cũng liếc nhìn hai người.

“Ngọc Nghiên, mau buông tay ra, người không sợ mất mặt thì ta sợ chứ”.

“Ta không buông, cửa sông bạc sâu như biển đó công tử! Nếu bị ai đó biết được, bọn họ sẽ đánh chết ta mất!”

Tô đại nhân thì khỏi phải bàn, ngày xưa hẳn là kẻ nghiêm khắc đến mức chẳng màng tới thân thích, cả Tần tướng quân nữa, dù không có tình cảm phu thê với công chúa, nhưng chắc chắn sẽ không cho công chúa đến mấy nơi thế này.

Thẩm Nguyệt hít một hơi thật sâu, đúng là không nên dẫn theo Ngọc Nghiên mà.

Nàng ng ồi xồm xuống, cố gắng khuyên ng ười: “Ta biết cửa sông bạc sâu như biển, chúng ta chỉ đến xem thôi mà, đâu có nói là sẽ chơi đâu”.

Ngọc Nghiên chớp mắt: “Thế công tử muốn xem cái gì? Ta đã nói với người r ồi, đây không phải là nơi tốt lành gì, giống như thanh lâu ấy, chúng ta là nữ...”

“Khụ khụ”, Thẩm Nguyệt lập tức hắng giọng hai tiếng, ngắt ngang lời Ngọc Nghiên.

Ngọc Nghiên ph ồng miệng, lại nói: “Nếu công chúa buôn bán gì đó, nô tỳ nhất định sẽ giơ hai tay tán thành, nhưng làm thế này thì không được”.

Thẩm Nguyệt vẽ vòng tròn trên mặt đất, nói: “Bỏn công tử hứa sẽ không chơi, thế được chưa, ai lại chẳng biết tay mơ phải nộp học phí, ta đâu có ngu ngốc, vội vàng dâng tiền cho kẻ khác? Yên tâm, chúng ta chỉ đi khảo sát giá cả, tiện thế giải trí chút thôi”.

Ngọc Nghiên vẫn dùng ánh mắt không có chút tin tưởng nào nhìn Thẩm Nguyệt.

Lúc này, mấy nam nhân vạm vỡ canh cửa không thể chịu nổi nữa, mất kiên nhẫn lên tiếng: “Này hai tên ng ồi kia, các người cứ chầu đầu ghé tai

nhau nói cái gì thế! Rốt cuộc có muốn chơi hay không, không chơi thì lượn, đừng có cản trở việc làm ăn của sòng bạc!”

Thẩm Nguyệt kéo Ngọc Nghiên vào trong, cười tủm tỉm nói: “Xin lỗi đại ca, tiêu đề của ta vẫn còn thấy lẩn khuất trong lòng nên ta cần chút thời gian để làm công tác tư tưởng cho hẳn”.

Nam nhân vạm vỡ kia cũng không ngăn cản họ, Thẩm Nguyệt nhanh chóng kéo Ngọc Nghiên vào cửa sòng bạc Thiên Kim.

Vừa vào cửa, hai người lập tức chìm trong tiếng người ồn ào, còn ồn ào náo nhiệt hơn cả họp chợ. Bầu không khí tràn ngập mùi tiền đầy hấp dẫn.

Trong sảnh có hai mươi bàn đặt cược, mỗi bàn đều có một đám đông vây quanh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 175: Cho Vay Vốn Nhỏ

Dân cò bạc nào bình dân một chút thì đến bàn cược ít, tiền nhiều không có chỗ tiêu thì cứ đến bàn lớn. Mỗi khi ván cược bắt đầu là mọi người xung quanh lại điên cuồng la hét, như thể chỉ cần giọng đủ lớn, thì phần thắng sẽ nghiêng về phía mình vậy.

Đó chính là khát vọng của dân bài bạc dành cho tiền tài và thắng thua.

Mỗi lần bước vào, sẽ rất khó bước ra.

Sau khi tiến vào sảnh lớn, tất cả mọi người đều cắm đầu vào bàn cược, căn bản chẳng có ai tiếp đón nàng và Ngọc Nghiên.

Ngọc Nghiên phát hiện, dù nơi này có hơi loạn, nhưng cũng không nguy hiểm như những gì nàng ta tưởng.

Dần dà, nàng ta cũng nhìn trái ngó phải quan sát giống Thẩm Nguyệt.

Họ đứng bên cạnh bàn đặt cược, thấy người ta đặt tiền vào, Ngọc Nghiên lại quay sang nói với Thẩm Nguyệt: “Lần này ta thấy đặt lớn sẽ thắng”.

Thẩm Nguyệt cười tủm tỉm nói: “Tự tin thế hả?”, nói xong bèn lấy ra một khối bạc vụn cho Ngọc Nghiên: “Cần lấy thử xem, thua tính cho ta”.

Mặt Ngọc Nghiên xuất hiện vẻ bức tức: “Công tử nói chỉ xem thôi không đặt mà!”

Thẩm Nguyệt vòng tay qua cổ Ngọc Nghiên kéo sang một bên, nói: “Đâu có đặt nhiều, chẳng qua là chơi giải trí, thử xem mình có may mắn không thôi. Chẳng lẽ người không muốn thử xem phán đoán của mình là đúng hay sai hả?”

Ngọc Nghiên nhìn bạc vụn trong tay.

Đang chần chừ thì Thâm Nguyệt đã đẩy nàng ta tới chỗ bàn đặt cược, cầm tay nàng ta đặt vào chỗ cược lớn.

Ngọc Nghiên vẫn giữ chặt khối bạc không chịu buông, Thâm Nguyệt nói bên tai nàng ta: “Ngoan, buông ra”.

Nhà cái thấy Ngọc Nghiên cản trở quá bèn quát lớn: “Này, rốt cuộc người có đặt hay không đây, muốn chơi cứ chơi, không chơi thì né ra!”

Thâm Nguyệt nói: “Ngại quá, tiêu đệ nhà ta mới đến lần đầu, vẫn chưa dám xuống tay”.

Cuối cùng, Ngọc Nghiên uất ức bĩu môi rồi mới quyền luyến buông tay ra.

Sau khi ván cược bắt đầu, nhà cái tuyên bố: “Đặt lớn thắng!”

Ngọc Nghiên nghệt mặt ra đó một lúc, hoàn toàn bỏ qua sự bối rối và buồn bã lúc nãy, nàng ta đã lấy lại tiền vốn, còn có cả tiền lời nên vui vẻ nhảy dựng lên.

“Công tử, không ngờ chúng ta thắng được tiền thật này!”

“Thích lắm đúng không?”, Thâm Nguyệt cười tủm tủm hỏi.

“Thích thật đó!”, vui vẻ qua đi, Ngọc Nghiên lại như cụ già xụ mặt xuống: “Nhưng bài bạc là không tốt, công tử không nên chìm đắm vào đó”.

Cùng với nguyên tắc chỉ chơi nhỏ, Thâm Nguyệt và Ngọc Nghiên lượn lờ khắp đại sảnh, thấy có ván nào chắc chắn lại đặt chút tiền, thắng một hai ván là vui rồi.

Ngọc Nghiên chỉ chú ý vào những bàn cược, còn Thâm Nguyệt lại để ý đến những người đến chơi.

Có rất nhiều người thua thảm trong này, chỉ còn đúng cái quần, cũng có người muốn gỡ lại vốn nên lớn gan vay tiền của sòng bạc Thiên Kim, nhưng thường thì cái giá phải trả rất lớn.

Nếu không thể trả được trong thời gian quy định, có lẽ người đó sẽ bị đánh đến mức còn nửa cái mạng, đấy là chưa tính đến việc bỏ cả mạng mình vào.

Quan sát sòng bạc Thiên Kim mấy ngày, có người mượn xong không trả nổi còn phải bán cả thể tử và hài nhi.

Đại Sở là thế, thiếu nợ trả tiền là chuyện hết sức bình thường. Chắc hẳn ông chủ đứng đằng sau sòng bạc Thiên Kim này phải có chút nhân mạch, nên bình thường quan phủ cũng sẽ mặc kệ chuyện này.

Ngọc Nghiên chứng kiến tận mắt, cứ sục sùi mãi không thôi.

Gần sòng bạc Thiên Kim có tiên sinh xem bát tự, tự nhận là bán tiên sống, trông giống một lão già mù.

Mỗi lần Thâm Nguyệt đi ngang qua chỗ lão ta, bát tự tiên sinh lại cất giọng như niệm kinh: “Tính bát tự, không đúng không lấy tiền, không đúng không lấy tiền”.

Hôm đó Thâm Nguyệt đã dừng lại trước quầy hàng của lão, thấy trên mặt bàn bày đầy giấy và bút viết bát tự thì cười híp mắt nói: “Có thật là không đúng không lấy tiền không vậy?”

Bát tự tiên sinh thấy có việc làm ăn, lập tức lên tinh thần: “Bao đúng, không tin công tử cứ thử xem”.

Vì thế Thâm Nguyệt lại hất vạt áo ngồi xuống, tùy tiện viết một ngày sinh tháng để nào đó.

Tiên sinh bậm tay trong chốc lát, hoảng hốt nói: “Công tử, thứ cho ta nói thẳng, sắp tới ngươi sẽ có đại nạn thấy máu!”

Thâm Nguyệt bèn đưa tay vỗ đầu lão ta một cái: “Đại nạn thấy máu cái đầu ngươi, mấy tên thần côn như ngươi lúc nào cũng có một câu đó, không biết đổi mới đi hả?”

“Này, người xem mệnh thì cứ xem, đang yên đang lành lại đi đánh người là sao?”, tiên sinh không phục.

Thẩm Nguyệt chống tay lên bàn, buồn cười nói: “Người biết tính phải không, tại sao không tính được việc mình sẽ bị đánh? Người thử nói thêm một câu nữa xem, đoán coi mình sẽ bị đánh thêm bao nhiêu cái nữa?”

Tiên sinh bực mình hất tay áo: “Bỏ đi, bỏ đi, ta không lấy tiền của người là được chứ gì, người đi đi!”

Thẩm Nguyệt cũng không vội, giữ lấy cán bút của lão ta hỏi: “Người bị mù hả?”

“Người mới mù ấy! Chỉ là mắt ta hơi nhỏ thôi!”

“Ta thấy người làm ăn thế này cũng khó khăn nhỉ, dù sao cũng phải chờ có ai tới thì mới lừa được người đó thôi”, Thẩm Nguyệt nói: “Ta thuê quỳ của người dùng một chút, người giúp ta viết chữ, ta trả tiền thuê cho người, sao? Kiếm được nhiều tiền hơn cái nghề này tương số của người đấy”.

Bất tự tiên sinh đang rầu rĩ vì miếng cơm manh áo, định đổi nghề, nào ngờ lại có việc làm ăn lâu dài tìm tới tận cửa.

Lão ta sáng khoái đồng ý, cũng bàn xong giá cả với Thẩm Nguyệt.

Bảng hiệu được sửa lại, từ “Bán Tiên Sống” thành “Cho Vay Vốn Nhỏ”. Tuy lão ta cũng không biết cho vay vốn nhỏ là cái quái gì.

Thẩm Nguyệt chuyên nhắm vào những kẻ mê cờ bạc tầm trung, ăn mặc bình thường hơn cả chữ bình thường. Chờ bọn họ thua sạch trong sòng bạc rồi nàng lại tung mồi nhử ra, có thể cho họ mượn một số tiền nhỏ để đi lấy lại vốn, nhưng thời hạn trả không được quá ba ngày, ba ngày sau phải trả cả gốc cả lãi.

Tất nhiên lãi rất cao, mượn năm lượng bạc phải trả sáu lượng, mượn mười lượng phải trả mười hai lượng.

Đại Sở chỉ quan tâm đến khế ước, chỉ cần có giấy trắng mực đen cộng thêm con dấu hoặc dấu tay là đã có hiệu lực. Đến lúc đó mà không chịu trả tiền, có thể cáo quan.

Ngày đầu tiên Thâm Nguyệt đã lôi kéo được một kẻ mê đồ đen tới ký giấy, mượn mười lượng bạc.

Ngọc Nghiên ngồi bên cạnh nhìn mà thấy đau lòng, vậy là mười lượng bạc cứ thế bay mất rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 176: Kiếm Tiền Trả Nợ

Nàng ta hỏi: “Công tử, nếu hần ta chạy mất và không trả tiền thì phải làm sao bây giờ?”

“Chạy mất?”, Thẩm Nguyệt nhướn mày nói: “Người nói xem, đi vào sông bạc sâu như biển, những con nghiện bạc đó sẽ dễ dàng chạy mất à?”

Những người mà Thẩm Nguyệt đồng ý cho mượn tiền đều đã được nàng tìm hiểu kỹ, họ đều là những người cắm cọc ở sông bạc Thiên Kim, người trong sông bạc đều rất quen mặt họ.

Khó khăn lắm mới có thể quen thuộc ở một sông bạc, không thể bỏ đến sông khác được, huống hồ mấy lượng bạc cũng không là gì với mấy gia đình có điều kiện.

Thẩm Nguyệt chỉ tạm thời cấp cứu cho bọn họ mà thôi.

Kết quả, ba ngày sau không thấy người kia đến trả tiền nữa.

Ngọc Nghiên lo lắng nói: “Đó, nô tỳ đã nói là người ta không trả mà”.

Thẩm Nguyệt tìm được người kia trong sông bạc, lấy giấy tờ ra cho người đó nhìn, híp mắt nói: “Đại ca, người có quên đi đâu gì không nhỉ?”

Người đó đang say mê đánh bạc, không thèm để ý, đẩy Thẩm Nguyệt ra: “Mau tránh ra, tránh ra!”

Thẩm Nguyệt mỉm cười, cất giấy tờ vào lại tay áo, tìm đến đại hán canh cửa nói: “Đại ca, có muốn kiếm thêm đồng ra đồng vào không?”

Đại hán nhìn nàng, không quan tâm lắm.

Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: “Trong kia có một tên nợ ta mười hai lượng, nếu hần ta ra ngoài thì mời đại ca đòi lại giúp ta, ta chỉ nhận mười

lượng tiền vốn, còn hai lượng kia mời đại ca uống rượu, ta có giấy tờ ở đây này”.

Hai lượng bạc gần như là tiền lương một tháng của đại hán rồi.

Thế nên sau khi cái người vay tiền không trả kia ra khỏi sòng bạc, đi qua một con ngõ nhỏ nào đó thì bị đánh cho sưng mặt sưng mày, cuối cùng còn trả hết số tiền nợ.

Có ví dụ đầu tiên thì sau này cũng đơn giản hơn nhiều.

Dần dần, có người chủ động đến chỗ tiên sinh bắt tỵ để làm giấy tờ, sau đó vay tiền Thẩm Nguyệt. Một khi nảy sinh tình trạng có vay không trả thì đại hán canh cửa sẽ rất vui vẻ kiếm thêm đồng tiền.

Có ai muốn bị đánh một trận đau, cho nên vẫn phải trả tiền.

Thế nên sau khi thời hạn ba ngày đến thì vẫn thu được phần lớn tiền vốn và lợi tức.

Không phải bạ ai Thẩm Nguyệt cũng cho vay, trước khi cho vay tiền thì nàng còn phải nhìn hành vi cử chỉ và cách ăn mặc của người đó phán đoán xem người này có năng lực trả lại tiền hay không nữa.

Có người bình thường đến vay tiền, Ngọc Nghiên bèn hỏi: “Nhà có mẹ già không?”

“Có”.

“Có vợ con không?”

“Có...”

“Cmn, thế người còn vay cái đêch gì, lấy hết tiền trong nhà ra vay, nợ nần chông chắt thì ai trả lại giúp người hả! Mau rút về chăm lo cho mẹ già con thơ đi!”

Làm ăn nơi chợ búa thì cũng phải có dáng vẻ của người chợ búa.

Ngọc Nghiên đã học được tính khí thô lỗ của Thâm Nguyệt, cũng rất dọa được người.

Cho đến một ngày, một tên nghiện bạc đã chơi đến cùng đường mạt lộ, thua táng gia bại sản nhưng vẫn muốn vay tiền.

Nhưng sòng bạc Thiên Kim không muốn cho hắn ta vay.

Hắn ta bèn dắt vợ con đến trước quầy của Thâm Nguyệt.

Kẻ nghiện bạc này không biết đã cược mấy ngày mà trong mắt toàn tơ máu, hắn ta thô lỗ kéo vợ ngã xuống đất, đập bàn hỏi: “Người xem xem vợ và con gái của ta đáng giá mấy đồng rưỡi đưa tiền cho ta, ta bán sạch bọn nó đi!”

Vợ con hắn ta khóc đến thảm thương.

Thâm Nguyệt nhàn nhạt nhìn hắn ta, nói: “Ta đây có ba thứ không cho mượn, một là nghèo rớt mùng tơi, hai là lòng lang dạ sói, ba là ác độc tà trời, người vừa hay chiếm đủ ba điều kiện, tiên sinh, Ngọc Nghiên, dọn quán, nghỉ ngơi”.

Tiên sinh bất tự và Ngọc Nghiên đang muốn dọn quầy thì tên nghiện bạc kia lập tức đi tới lật bàn.

Hắn ta đang muốn hùng hổ phát tác thì Thâm Nguyệt đột nhiên đá lại một cái, sức lực mười phần, đá ngã hắn ta sang quầy hàng đối diện.

Chỉ trong thời gian ngắn, bọn họ đã kiếm được mấy trăm lượng, nhưng tận mắt chứng kiến cảnh này thì Ngọc Nghiên cũng chẳng vui vẻ hơn bao nhiêu.

Thâm Nguyệt nói: “Sau này phải thay đổi quy tắc”.

Phàm là người bình thường ra vào sòng bạc sẽ đều được vay tiền, nếu không trả nợ được thì phải ra bến tàu lao động kiếm tiền.

Bến tàu đang thiếu nhân công, Thẩm Nguyệt đã nói chuyện với quản sự bến tàu trước, có thể dẫn người đến làm, tiền công thì trả theo ngày.

Ban đầu Ngọc Nghiên không hiểu lắm, cho đến khi nàng ta thấy mấy người dân thường ban đầu ngày nào cũng ra vào sông bạc giờ phải đến bến tàu lao động kiếm tiền để trả nợ thì mới hiểu ý của Thẩm Nguyệt.

Dùng mồ hôi nước mắt của mình để đổi lấy tiền thì sẽ không nở đem tiền đi cược như trước nữa.

Ngọc Nghiên vui mừng nói: “Công tử có ý tốt quá, giúp bọn họ kịp thời hiểu ra, quay đầu là bờ”.

Tiên sinh bát tự tên là Lưu Nhất Quái, lầm bầm: “Nhưng làm việc tốt kiểu đó, đến lúc đắc tội ai cũng không biết, chẳng phải là sẽ gặp họa diệt thân hay sao”.

Thẩm Nguyệt cần quạt định đập tới, Lưu Nhất Quái đã nói: “Rồi rồi, coi như ta chưa nói gì”.

Sông bạc Thiên Kim vắng bóng một vài con nghiện thì không còn náo nhiệt như xưa nữa, đại đường trước giờ luôn rộn ràng nay lại tĩnh lặng hơn nhiều.

Khi quản sự nộp doanh thu tháng này của sông bạc lên, ông chủ có vẻ không hài lòng.

“Sao tháng này kiếm được ít vậy?”

Quản sự khổ sở nói: “Bên ngoài có người làm nghề cho vay tiền, không rõ lai lịch ra sao mà kéo hết người trong sông bạc chúng ta qua đó, không còn ai vay tiền của sông bạc nữa, đây là thiếu mất một phần doanh thu. Ngoài ra, có rất nhiều người vì không trả nổi tiền nên phải rời sông bạc, ra bến tàu kiếm tiền trả nợ...”

“Khốn kiếp!”, ông chủ phẫn nộ: “Mặc kệ có lai lịch gì, phá cho ta!”

Thế nên hôm ấy, khi Thâm Nguyệt và Ngọc Nghiên cùng Lưu Nhất Quái vừa dọn sạp ra thì một đám người từ trong sông bạc Thiên Kim đã xông tới, không nói hai lời liền đuổi theo cả ba.

Rõ ràng là đến để phá tiệm.

Đối phương thế mạnh người đông, lúc này chạy là thượng sách.

Lưu Nhất Quái chạy nhanh nhất nhóm, nói: “Ồi giờ ời, bảo sao hôm nay mí mắt ta cứ giật mãi! Hóa ra là có tai họa cỡ này!”

“Dừng lại! Không được chạy!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 177: Tô Vũ, Hôm Nay Người Đẹp Trai Thật

Thẩm Nguyệt kéo tay Ngọc Nghiên chạy hết sức về phía trước, lúc đến ngã rẽ thì Thẩm Nguyệt giao Ngọc Nghiên cho Lưu Nhất Quái: “Đưa Ngọc Nghiên trốn đi mau, ta sẽ đánh lạc hướng chúng! Nếu người không bảo vệ được Ngọc Nghiên thì ta sẽ chém người đấy!”

Thẩm Nguyệt chủ động muốn đi dụ địch, Lưu Nhất Quái chắc chắn còn không được, bèn kéo Ngọc Nghiên chạy sang hướng khác.

Sắc mặt Ngọc Nghiên trắng bệch, cố gắng giãy giụa: “Công tử!”

Thẩm Nguyệt lúc này cũng kệ, dẫn đám người kia qua con ngõ khác.

Đối phương đều cầm vũ khí, nếu cứng đối cứng thì Thẩm Nguyệt chắc chắn sẽ không đấu lại, nên nàng liều mạng chạy về phía nha môn quan phủ.

Nàng không tin đám người này có thể trắng trợn đánh nhau giữa nha môn.

Kết quả còn chưa đến nơi thì nhóm người kia đã phân thành hai đội chặn đánh Thẩm Nguyệt.

Đang định đánh nhau thì đột nhiên một tiếng nói ôn hòa vang lên: “A Nguyệt”.

Thanh âm này quá quen thuộc.

Thẩm Nguyệt theo tiếng nhìn lại, thấy một người đàn ông mặc đồ đen, bình tĩnh đứng ở bên đường.

Người thường thấy có đánh nhau thì chỉ sợ không tránh kịp, nhưng hắn thì lại bình thản vô cùng.

Nhưng hắn còn đeo một mặt nạ, trông bình thường nhưng vẫn diễm lệ mà quỷ dị, che được hết mặt của hắn, chỉ để lộ một đôi mắt.

Tuy rằng Thẩm Nguyệt không thấy rõ mặt, nhưng vẫn nhận ra đây là Tô Vũ.

Hắn thích mặc đồ đen khi ra ngoài, bên vai có mấy sợi tóc phất phơ, đôi mắt thon dài, nàng đã quá quen.

Ngoài hắn ra thì không có ai trên đời gọi nàng là “A Nguyệt” nữa. Giọng nói của hắn mềm dịu như ngọc, dư âm còn văng vẳng bên tai.

Thẩm Nguyệt không ngờ rằng nàng sẽ gặp hắn ở đây.

Đám người kia cần vũ khí tấn công Thẩm Nguyệt, Thẩm Nguyệt đang đang đà chạy đến bên đường, kéo Tô Vũ đi về con phố bên cạnh để trốn tiếp.

Mặc kệ, có Tô Vũ ở đây thì tỉ lệ thắng coi như tăng lên mạnh hơn rồi.

Tốt nhất là Tô Vũ không nên đánh nhau giữa thanh thiên bạch nhật, nên Thẩm Nguyệt bèn dẫn người đến một ngõ cụt không người đặt chân.

Nhóm người kia cần gậy gộc trong tay, lần lượt tới gần, chắc chắn nói: “Để xem người còn chạy đi đâu!”

Thẩm Nguyệt đẩy Tô Vũ ra, nói: “Mau đánh họ giúp ta! Đánh thắng thì ta sẽ cảm ơn người!”

Đối phương cho người đầu tiên xông lên, Tô Vũ liền lật tay cướp lấy gậy của hắn ta, nhìn như không dùng bao nhiêu sức nhưng lại vung chân đập bay kẻ kia.

Đám người thấy vậy thì cùng nhau xông lên.

Thẩm Nguyệt cũng không rảnh rồi, cướp một cây gậy, kết hợp với Tô Vũ, không bao lâu sau bèn đánh cho đám người này rụng rời hết.

Bọn họ bị đánh cho sợ hãi, không dám tiến lên trước nữa.

Tô Vũ lạnh nhạt tiến lên trước một bước, bọn họ liền run rẩy lùi về sau.

Lúc Tô Vũ không định làm gì ai thì trông rất dịu dàng vô hại, văn hoa nho nhã, nhưng đến lúc đánh nhau thì lực tấn công sẽ cực kỳ mạnh.

Thẩm Nguyệt nhìn bóng lưng hắn, quá đẹp trai!

Tô Vũ mặt không đổi sắc bước lên liền năm, sáu bước. Đám người kia sợ hãi lui về sau đến ngã cả ra, cuối cùng quay đầu hoảng hốt chạy ra khỏi con ngõ cụt này.

Tô Vũ lúc này mới quay lại nhìn Thẩm Nguyệt, trong đôi mắt hẹp dài có một loại uy hiếp rất rõ ràng.

Thẩm Nguyệt xin thề, đây là lần đầu tiên Thẩm Nguyệt cảm thấy Tô Vũ thật đáng sợ...

Nàng mỉm cười, giọng gao nói: “Tô Vũ, hôm nay người đẹp trai thật”.

Nhất thời, sự nghiêm nghị trong mắt Tô Vũ biến mất, đôi tay trắng trẻo khẽ bỏ mặt nạ ra, nét nhu tình trong mắt cũng hiện hữu, khẽ nhếch mày: “Ta đeo mặt nạ thì sao cô biết hôm nay ta đẹp trai?”

Thẩm Nguyệt nghiêm túc nói: “Người hôm nào cũng đẹp trai, hôm nay thì cực kỳ đẹp trai! Thật đó! Ta không lừa người đâu! Ai lừa làm chó!”

“Cô không định kể cho ta nghe là có chuyện gì xảy ra à?”

Thẩm Nguyệt sờ mũi, tùy tiện nói: “Đại khái là ra ngoài kiếm miếng cơm, nhưng có người gai mắt ta, nên muốn xử ta đấy”.

Tô Vũ ung dung phất tay áo, rồi lại phủi góc áo, nói: “Ta ra ngoài kiếm cơm lâu như vậy rồi nhưng có bao giờ bị nhiều người nhắm vào một lần như cô đâu?”

Thẩm Nguyệt nhìn hắn, nói: “Đó là bởi vì người khác người thường. Người đẹp trai như thế, ai muốn làm kẻ địch với người chứ, dù là kẻ địch cũng không nở đánh nữa là”.

Tô Vũ bật cười, nói: “Cô tưởng là nói mấy câu dễ nghe thì chuyện này coi như xong à? Cô không nói cho ta nghe thì để ta nói cho cô nghe vậy”.

“Nghe nói cô mở một quán cho vay tiền ở đối diện sông bạc Thiên Kim, cho người thua cược trong đó vay tiền”.

“Ai không trả đủ tiền sẽ phải đến bến tàu làm công để trả hết số tiền vay ở chỗ cô, khiến cho sông bạc mất đi một bộ phận khách hàng”.

“Sông bạc Thiên Kim là sông bạc lớn nhất kinh đô, ông chủ phí sau là người có quyền, thế mà cô cũng dám chọc vào?”

Thẩm Nguyệt bị Tô Vũ đè vào tường, Tô Vũ dựa vào ưu thế hình thể mà nhìn nàng từ trên cao.

Mùi trầm hương xộc đến, Thẩm Nguyệt lập tức cảm thấy không gian hơi chật hẹp.

Thẩm Nguyệt nói: “Người biết rồi còn cố hỏi ta?”

Lạ thật đấy, sao nàng cứ cảm thấy xét về khí thế thì nàng yếu hơn hẳn một bậc nhỉ? Không lẽ là vì vấn đề chiều cao nên nàng bị ảo giác?

Tô Vũ hạ giọng, tiếng nói như vang bên tai: “Nếu ta không canh chừng cô thì có phải cô sẽ chọc thủng luôn một lỗ trên bầu trời Thiên Đô không? Hả?”

Thẩm Nguyệt lờm hửng, nói: “Bầu trời kinh thành vừa cao vừa rộng, ta mà chọc thủng được một lỗ thì còn cần ở đây lăn lộn hay sao?”

“Tô Vũ, đừng có nghiêm trọng hóa vấn đề như vậy, chẳng phải là gây chút thù oán với người ta thôi sao, không đau thương thì sẽ không có thành công, nghĩ rộng một chút có phải thoải mái không”.

“Vậy mấy ngày này cô kiếm được bao nhiêu rồi?”, Tô Vũ hỏi.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 178: Cảm Ơn Thế Nào

Thẩm Nguyệt đáp: “Mấy trăm lượng, cách mục tiêu còn xa lắm”.

“Cô thiếu tiền đến vậy hả?”

Thẩm Nguyệt nhìn hần: “Người không nuôi con nên không biết quý trọng đồng tiền là phải. Ai mà biết lúc nào nhị nương sẽ hết sữa chứ, sữa bột không tốn tiền mua à? Sau này nó lớn lên, đi học cũng phải nộp học phí chứ, lại còn mua đồ dùng học tập rồi nhà ở các kiểu nữa... Lớn tí nữa thì lấy vợ, nhưng xa như thế thì ta chưa nhắc đến, mẹ nó chứ, sau này ta tìm người mới thì cũng phải tốn tiền mà?”

Tô Vũ nhướn mày, buồn cười nói: “Ai cướp tiền sữa bột, tiền học phí, tiền nhà của cô à? Nhị nương không đủ sữa thì tìm vú nuôi khác, muốn đi học thì chẳng phải trước mặt cô có một tiên sinh dạy học đây hay sao? Còn nhà ở, nếu chán ở phủ tướng quân quá thì chờ thời một chút, lập cái phủ mới là được”.

Hần cúi đầu xuống, dựa sát vào tai nàng: “Vậy chỉ còn vấn đề cá nhân của cô nữa thôi, cô còn trẻ, kiếm tiền từ từ cũng được mà, sau này chỉ cần sống tiêu dao tự tại, sao lại cứ đem con trai ra làm cái có chứ”.

Thẩm Nguyệt bị nói cho ngẩn người ra, ngờ ngác nhìn góc mặt hoàn mỹ của hần.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Tô Vũ im lặng một chút rồi bổ sung thêm: “Con trai cô”.

Thẩm Nguyệt nói: “Ta biết người đang nói con trai ta rồi”.

“Hôm nay may mà có ta đi ngang qua, nếu ngày khác không có ai giúp đỡ, lại gặp họa thì cô định làm thế nào?”

Thẩm Nguyệt tránh nặng tìm nhẹ nói: “Người đi ngang qua? Không thế nào, trùng hợp được đến thế cơ à?”

Tô Vũ rõ ràng mọi chuyện nàng làm như thế, lại còn dám nói là bản thân chỉ đi ngang qua?

Cuối cùng, hắn lại thở dài: “Cô muốn kiếm tiền thì chờ Thanh Châu quay về đi, hắn sẽ giúp cô. Bây giờ Thanh Châu đi nơi xa có việc, cô cứ làm loạn như thế, ta không thoát thân ra cứu cô kịp thì làm sao?”

Nói xong, hắn lui về sau, Thẩm Nguyệt có được tự do, vội vàng hít sâu một hơi.

Tô Vũ lại nói: “Từ hôm nay quay về thì cô ở yên phủ tướng quân mấy hôm đi, đừng ra ngoài, không an toàn đâu”.

Hắn nhìn nàng, nói: “Ban nãy cô nói sẽ cảm ơn ta, cô định cảm ơn ta bằng cách nào?”

Thẩm Nguyệt nói: “Nói như thế, người đứng là đặc biệt đến đây để cứu ta nhỉ. Sao người biết có người muốn đánh ta vậy?”

Tô Vũ nói: “Cô phá chuyện làm ăn của người ta, lại còn giương cờ khua trống lập quán ở đó, bọn họ không xử cô thì xử ai? Nếu cô muốn làm thì tìm người mà làm, đừng có lộ diện mãi, biết chưa?”

Thẩm Nguyệt khoanh tay trước ngực nói: “Vậy ta đứng là nên cảm ơn người chạy từ nơi xa đến đây cứu ta một lần”.

“Chỉ thế thôi à?”

Thẩm Nguyệt cười híp mắt nói: “Không thì thế nào nữa? Bây giờ người nên về cung dạy học đi chứ”.

“Ừ nhỉ, ta sắp muộn giờ rồi”.

“Vậy lần sau ta mời người ăn cơm coi như cảm ơn vậy, được chưa”.

Hai người cùng đi ra khỏi ngõ cụt.

Thẩm Nguyệt thấy dáng vẻ thong dong của hắn, bèn nói: “Người sắp muện làm r ấ mà sao vẫn thong thả thế?”

“Dù gì cũng muện r ấ, vội cũng đâu có ích gì, ta đưa cô về”.

Lúc ra khỏi con ngõ, nàng quay đầu lại thì thấy Tô Vũ nâng tay lên, lúc thả tay xuống thì mặt nạ đã che cả gương mặt.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Mặt nạ của người ở đâu ra thế?”

“Vừa mua xong, cô muốn mua không?”, hai người trùng hợp đi qua sạp bán mặt nạ.

Thẩm Nguyệt im lặng, nói: “Mua một cái đi, nhớ đâu bị người ta phát hiện thì chết”.

Cho nên hai người cùng đeo mặt nạ đi dạo phố.

Bây giờ Ngọc Nghiên và Lưu Nhất Quái chắc đang ng ấ xồm trốn ở góc nào đó.

Ngọc Nghiên khóc hết nước mắt, Lưu Nhất Quái đứng ở bên thì xấu hổ vô cùng, khuyên nhủ:

“Người khóc lóc cái gì, trên phố có bao nhiêu người đang nhìn kia kìa, người ta còn tưởng ta làm gì người đấy. Mặc dù ta không có hứng thú với đàn ông, nhưng mà lời đồn dễ bay xa lắm”.

Ngọc Nghiên vẫn đang ăn bận như một tiểu công tử, vừa sụt sịt vừa lau nước mắt, kéo đến không ít ánh mắt lạ lùng của người qua đường.

Bọn họ đảo mắt quanh Lưu Nhất Quái và Ngọc Nghiên, khiến Lưu Nhất Quái thật sự không biết giấu mặt mo đi đâu.

Ngọc Nghiên vẫn nức nở nói: “Chính vì người! Hại ta để lạc mất công tử! Nếu công tử có mệnh hệ gì... Huhuhu...”

Lưu Nhất Quái nói: “Tiểu đệ đệ, ban này tình thế khẩn cấp, là công tử nhà người giao phó người cho ta, ta tốn sức hai trâu chín hổ mới kéo người chạy thoát được, sao người lại lấy oán báo ơn thế hả?”

“Ta bảo người dẫn ta chạy xa thế à? Người đúng là đờnhat cáy! Ai muốn đi cùng người chứ, ta bảo người thả ta ra mà người không thả!”

Ngọc Nghiên đỏ mắt, lại bắt đầu nấc nghẹn.

Lưu Nhất Quái nói: “Lúc ấy nếu ta thả người đi cùng công tử nhà người thì người không sợ sẽ vướng chân vướng tay hấn à?”

Nói xong, ông ta híp mắt nói: “Yên tâm đi, công tử nhà người có mệnh quý nhân, cát nhân tự có thiên tương, sẽ không gặp vấn đề gì đâu”.

Ngọc Nghiên nói: “Thật không? Người biết là sẽ không gặp vấn đề gì à?”

Lưu Nhất Quái nở một nụ cười tự tin: “Ban này ta thấy công tử nhà người chạy còn nhanh hơn cả ta, không bị người liên lụy thì hấn chắc chắn có thể tẩu thoát thành công”.

Ngọc Nghiên tức tối, muốn đứng dậy đánh nhau với Lưu Nhất Quái.

Thẩm Nguyệt quay lại con phố này, tìm một hồi lâu mới thấy Ngọc Nghiên đang bình an vô sự.

Ngọc Nghiên bổ nhào vào trong ngực Thẩm Nguyệt, mừng đến rơi lệ.

Thẩm Nguyệt an ủi: “Được rồi, không sao đâu”.

Thẩm Nguyệt lại nhìn Lưu Nhất Quái, thấy ông ta bầm dập thì kinh ngạc nói: “Ông bị đuổi trúng à?”

Lưu Nhất Quái xoa mặt nói: “Thôi, đừng nói nữa, người đệ đệ này của người ra tay nặng quá đấy”.

Ngọc Nghiên bối rối nói: “Ban nãy không tìm được công tử, ta nhất thời lo lắng nên đánh ông ta mấy cái”.

Vì thế mà Thâm Nguyệt đưa cho ông ta thêm chút phí khám bệnh, dặn dò mấy ngày này cứ ở nhà đừng ra ngoài, không lại bị đánh.

Thâm Nguyệt và Ngọc Nghiên chào tạm biệt Lưu Nhất Quái rồi về lại phủ tướng quân.

Tô Vũ đứng ở một góc phố xa xa, đưa mắt nhìn nàng rời đi.

Để đảm bảo nàng được an toàn, hắn vẫn cất bước theo sau, giữ cho nàng luôn ở trong tầm mắt của mình.

Trên đường về, Ngọc Nghiên hỏi: “Công tử làm sao thoát khỏi bọn chúng vậy?”

Thâm Nguyệt nghĩ đến Tô Vũ, cúi đầu nhếch miệng cười: “Cũng may có người đi ngang qua, giúp ta một tay”.

“Hả? Đó là ai vậy, có lợi hại không?”, Ngọc Nghiên tò mò hỏi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 179: Ngày Tháng Êm Đẹp

Thẩm Nguyệt đáp: “Giỏi chứ, đánh tan tác đám người đó, oai hùng và đẹp trai lắm”.

Lời của nàng bay theo gió, lọt hết vào tai của Tô Vũ phía sau.

Trên môi Tô Vũ cũng là ý cười nhàn nhạt.

Mấy lời nịnh nọt này... hẳn phát hiện ra bản thân cũng khá thích nghe.

“Thế thì may quá, lần sau mà gặp lại vị đại hiệp kia thì nhất định phải cảm tạ mới được! Công chúa, mặt nạ này của người ở đâu ra vậy ạ?”

“Lúc quay về sợ bị nhận ra nên mua một cái để đeo”.

Ngọc Nghiên chê bôi: “Sao lần nào công tử cũng chọn một cái xấu như vậy chứ, người không chọn cái nào đẹp hơn được hay sao?”

Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: “Người đã đẹp thì đeo mặt nạ kiểu gì chẳng đẹp”.

Ngọc Nghiên che miệng bật cười.

Ngọc Nghiên lại không biết rằng Thẩm Nguyệt không hề nói bản thân mình.

Cho đến khi tận mắt nhìn thấy Thẩm Nguyệt đi vào phủ tướng quân thì Tô Vũ mới quay người rời đi.

Thẩm Nguyệt yên ổn trốn trong phủ tướng quân mấy hôm, đám người kia cũng không thể nào nhảy vào trong phủ tướng quân tìm được.

Bắp Chân dường như béo lên một chút, trắng trắng tròn tròn, trông như ngô sen vậy.

Bé không còn ngủ cả ngày như hồi mới sinh ra nữa.

Mà bây giờ thì có mấy canh giờ là bé thức, lúc thức thì Thâm Nguyệt sẽ lấy nước ấm để tắm cho bé.

Tắm là thứ yếu thôi, cái chính là nghịch đồng thịt trên người bé kia kìa.

Cứ đến lúc tắm rửa thì Thâm Nguyệt sẽ cầm chân hoặc tay của Bắp Chân, bóp những bắp thịt trên người bé.

Bị trêu đùa, Bắp Chân giãy dụa như một con cua nhỏ, ánh mắt cũng cực kỳ khinh bỉ.

Thâm Nguyệt ân cần dạy bảo: “Bắp Chân, nếu sau này mẹ rơi vào nước thì con phải cứu mẹ trước biết chưa? Con xem con đi, quanh đây toàn là nước, cũng nên phát huy kỹ năng của mình chứ”.

Bắp Chân trợn mắt, đập ít bọt nước coi như đáp lời.

Ngọc Nghiên thì ở bên cạnh cười nói: “Công chúa, người nói như vậy là Bắp Chân không vui đâu, bé cũng phải có tôn nghiêm chứ. Công chúa phải khen bé nhiều vào thì bé mới tự tin chứ”.

Thâm Nguyệt lấy tay nhào nặn Bắp Chân, vừa tắm rửa cho bé vừa nói: “Ta thấy nó tự tin lắm mà, còn dám khiêu khích quyền uy của mẹ nó nữa”.

Trời mùa thu đông, nước nóng nhanh nguội, Thâm Nguyệt tắm rửa sạch sẽ cho Bắp Chân xong thì lấy khăn ôm bé vào giường, chọn đồ cho bé mặc hôm nay.

Lúc Bắp Chân ngủ rất thích bám lấy Thâm Nguyệt không buông tay, bàn tay nhỏ nhắn mềm mại đó khiến Thâm Nguyệt không nỡ giật ra, thường nằm xuống cùng bé.

Bắp Chân ngủ thì Thâm Nguyệt đọc sách.

Ngọc Nghiên vào nhà mở cửa sổ ra, cho ánh nắng ấm bên ngoài chiếu vào song cửa sổ, ngày tháng trôi qua như vậy là yên bình.

Phủ tướng quân đạo này cũng không có nhiều phân tranh, mỗi người ở một viện, Hương Phiến và Liễu Mi Vũ thỉnh thoảng thì đấu đá nhau một chút.

Đạo này Hương Phiến được Tần Như Lương độc sủng, đêm nào Tần Như Lương cũng ngủ lại viện của Hương Phiến.

Bên ngoài thì nhìn Hương Phiến rất tươi sáng, nhưng nỗi đau bên trong chỉ mình nàng ta thấu.

Mỗi sáng sớm, nha hoàn vào hầu hạ Hương Phiến thì đều thấy những vết hằn đáng sợ trên người nàng ta, vết bầm cũ chưa tan thì đã có vết mới đè lên.

Hàng đêm Hương Phiến đều cắn răng mới chống đỡ được, đến sáng sớm sắc mặt đã tái như quỷ.

Trong lúc Tần Như Lương mê loạn trên người nàng ta, cái tên hắc ta gọi không phải Liễu Mi Vũ mà là Thẩm Nguyệt!

Hương Phiến khoác áo mỏng, mệt mỏi ngã trước bàn trang điểm, nhìn gương mặt tàn tạ của bản thân, lớp áo không che nổi làn da bị giày vò ứ máu.

Mắt nàng ta đỏ hồng, móng tay cắm chặt vào lòng bàn tay.

Từ khi nàng ta trở thành tam phu nhân của phủ tướng quân, Tần Như Lương chính là người đàn ông của nàng ta, là bầu trời của nàng ta, nàng ta yêu Tần Như Lương.

Nàng ta biết Tần Như Lương không yêu mình, cho nên nàng ta không mong cầu nhiều, chỉ cần thỉnh thoảng Tần Như Lương nhớ đến nàng ta và đến viện của nàng ta là được.

Lúc trước Liễu Mi Vũ độc sủng, nhưng bây giờ hình như Thẩm Nguyệt đã tiến vào trái tim của hắc ta rồi.

Hương Phiến không muốn tranh đấu với Thâm Nguyệt, nhưng Thâm Nguyệt không làm gì, tại sao Tần Như Lương lại vì sự yêu hận với Thâm Nguyệt mà trút lên người nàng ta chứ!

Nếu người phụ nữ dưới thân hấn ta không phải nàng ta mà là Thâm Nguyệt thì Tần Như Lương sẽ còn mạnh bạo như thế sao?

Chắc là không đâu.

Tần Như Lương không nỡ làm thế với Liễu Mi Vũ, càng không dám làm gì Thâm Nguyệt, cho nên chỉ có nàng ta mới trở thành công cụ phát tiết của Tần Như Lương.

Bởi vì nàng ta có xuất thân nha hoàn, nàng ta không quan trọng!

Hương Phiến nhìn mình trong gương, lầm bầm: “Công chúa, ta không muốn tranh đấu với người, nhưng cứ thế này thì ta sẽ chết mất”.

Hương Phiến thoa son điểm phấn cho bản thân trở nên thật lộng lẫy.

Hôm anh đẹp trời, nàng ta ra khỏi viện đi dạo, ở lại hoa viên mấy phút rồi đi đến Phù Dung Uyển.

Nhiều ngày không gặp, Liễu Mi Vũ vẫn yếu ớt như cũ, chỉ là Phù Dung Uyển trông tiêu đi đâu xác xơ hơn nhiều.

Kẻ thù gặp mặt đỏ cả mắt.

Hương Phiến nói: “Ta không đến để tranh chấp với người, ta đến tìm người nói chuyện”.

Hương Phiến ở lại Phù Dung Uyển một lúc lâu, đến gần trưa mới rời đi.

Đêm đến, Ngọc Nghiên vào phòng Thâm Nguyệt: “Công chúa, Hương Lăng đến ạ”.

Thâm Nguyệt nhướng mày, nói: “Cho vào đi”.

Hương Lăng có tin tức gì thì cũng chỉ dám đến báo cho Trì Xuân Uyển vào ban đêm,

Không bao lâu, Ngọc Nghiên đưa Hương Lăng vào phòng.

Hương Lăng dập đầu nói: “Nô tỳ bái kiến công chúa”.

Thâm Nguyệt hỏi: “Muộn thế này rồi, người đến có việc gì không?”

“Nô tỳ nghe lời dạy của công chúa, có tin tức gì thì đến bẩm báo cho công chúa ngay”.

“Người nói đi”.

“Hôm nay Hương Phiến đến Phù Dung Uyển, ng ồi nói chuyện với nhị phu nhân một lúc”.

Thâm Nguyệt ung dung nói: “Hai người đó chẳng phải căm thù nhau lắm sao, thế mà lại bình tâm hòa khí ng ồi nói chuyện được, họ nói gì thế?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 180: Thời Thế Thay Đổi

Hương Lăng nói: “Hương Phiến không phải đến để giấu võ dương oai với phu nhân, hình như nàng ta... không hòa hợp với tướng quân. Hôm nay, nàng ta cởi áo ngay trước mắt phu nhân trong Phù Dung Uyển, nô tỳ cũng tận mắt chứng kiến, toàn thân nàng ta là vết bầm”.

Thẩm Nguyệt trề môi nói: “Tiếp tục đi”.

Hương Lăng nói tiếp: “Những ngày qua tướng quân đêm nào cũng ở lại Hương Tuyết Uyển, Hương Phiến nói những vết thương kia... đều là do tướng quân gây ra, nhưng những cái đó không quan trọng. Đi đâu nô tỳ muốn nói với công chúa là, lúc tướng quân ân ái với Hương Phiến thì tướng quân lại... gọi tên công chúa”.

Cả căn phòng lập tức thay đổi sắc mặt.

Là phụ nữ sẽ đều hiểu đi đâu này có ý nghĩa gì, càng không nói đến Liễu Mi Vũ.

Liễu Mi Vũ luôn có thể dung thứ cho việc Tần Như Lương thỉnh thoảng ngủ lại viện của Hương Phiến, vì nàng ta biết Tần Như Lương không yêu gì Hương Phiến, chẳng qua là chán ngán muốn đổi món mà thôi.

Nhưng Liễu Mi Vũ tuyệt đối không thể chấp nhận việc Tần Như Lương cho một người phụ nữ khác vào trái tim.

Hơn nữa lại còn là người mà nàng ta hận nhất.

Sau đó, Hương Lăng nói, Liễu Mi Vũ nghe được những lời này thì phần nộ cực kỳ, càng thêm thống hận Thẩm Nguyệt.

Sau khi Hương Lăng đi, Thẩm Nguyệt thỉnh thoảng véo bàn chân của Bấp Chân, Ngọc Nghiên đứng bên cạnh lo lắng nói: “Công chúa, phải làm sao đây, nếu Hương Phiến và Liễu thị kết hợp lại thì công chúa sẽ không được bình an đâu.

Thôi thị thì còn lo lắng hơn: “Không biết những gì Hương Phiến nói là thật hay giả, nếu là thật...”

Thẩm Nguyệt nhú mày, nếu là thật thì nàng chỉ cảm thấy cực kỳ ghê tởm.

“Tối nay cứ ngủ sớm đã”, Thẩm Nguyệt nói.

Liễu Mi Vũ tạm thời chưa có động tĩnh gì, nếu nàng ta dám không biết sống chết mà đến gây sự thì Thẩm Nguyệt cũng không sợ, có giỏi thì cứ đến.

Thẩm Nguyệt ở lại trong phủ mấy ngày, không biết rằng bên ngoài đã thay đổi lật trời.

Đến lúc nàng đi ra khỏi phủ thì mới nhận ra sông bạc Thiên Kim đã bị niêm phong, nhưng những sạp hàng có biển hiệu “Cho vay vốn nhỏ” lại mọc lên như nấm sau mưa.

Thẩm Nguyệt tìm Lưu Nhất Quái ở một góc phố, Lưu Nhất Quái lại treo biển “Hoạt Bán Tiên” lên, đi khắp phố, thấy Thẩm Nguyệt đến thì ai mắt sáng lên, liên tục vẫy tay.

“Công tử đến rồi à?”

Thẩm Nguyệt đến sạp của ông ta ng ồi một lúc, nhìn cánh cửa sông bạc Thiên Kim đóng chặt, hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Lưu Nhất Quái nói: “Nghe nói ông chủ sau màn cửa sông bạc này có liên quan đến việc xây dựng đền đài dưới lòng đất, chuyên để rửa tội cho tham quan trong triều, hôm qua bị tra ra nên hôm nay quan phủ đến đi ều tra”.

Thẩm Nguyệt không nói không rằng.

Lưu Nhất Quái lại than thở: “Làm cái nghề này có ai là sạch sẽ đâu, toàn là tội ền bần cả, nếu không có quyền lực thì ai mà mở nổi sông bạc?”

Thẩm Nguyệt: “Cũng đúng”.

Lưu Nhất Quái nói: “Cho nên, ta mới bảo r ồi, sông bạc Thiên Kim này là cây cao đón gió, chắc chắn đã đắ tội ai nên mới bị sờ gáy”.

Thẩm Nguyệt vô tình nghĩ đến Tô Vũ, bèn hỏi: “Sông bạc Thiên Kim này sẽ bị đóng cửa sao?”

Lưu Nhất Quái lắc đầu: “Không đâu, quan lại cũng bao che cho nhau thôi, chắc là tra mấy ngày thì sẽ thả ra ấy mà. Hơn nữa, dạo này mọi người bắt đầu hành nghề cho vay, chúng ta nên tránh chút thị phi đi thì hơn”.

Thẩm Nguyệt cũng không ngờ rằng, bản thân chỉ muốn kiếm chút tiền mà lại kéo theo cả ngành tài chính của Đại Sở.

Nhưng Lưu Nhất Quái nói: “Cái ngành này cũng chẳng được mấy đâu mà, dù gì nó cũng ảnh hưởng đến lợi ích của các tiền trang và tiệm c ần đồ nên sẽ bị sập sớm thôi, chúng ta không nên nhúng tay vào nữa đâu”.

Thẩm Nguyệt liếc Lưu Nhất Quái, nói: “Người xem bát tự cũng chuẩn đấy nhỉ”.

Lưu Nhất Quái khiêm tốn: “Muốn sống an nhàn thì phải xem thời thế chứ”.

Không ngờ Lưu Nhất Quái nói rất đúng.

Những sạp hàng mọc lên như nấm không được bao lâu đã bị nhổ sạch sẽ, sông bạc Thiên Kim bị niêm phong vài ba ngày lại tiếp tục chình đốn, tiếp tục kinh doanh.

Hôm nay, một vị công tử đi đến sạp hàng của Lưu Nhất Quái.

Lưu Nhất Quái hỏi: “Công tử muốn đoán mệnh à?”

Công tử kia tỏ vẻ già đời: “Đoán mệnh cái gì, ta đến để vay tiền, lúc trước người chẳng phải mở quán vay tiền hay sao?”

Vừa lúc Thâm Nguyệt đang muốn đi tìm kế làm ăn mới, cũng thân với Lưu Nhất Quái, đi ngang qua thì ng ỡ trước sạp của ông ta.

Thâm Nguyệt thấy công tử này qu ần là áo lượt, gương mặt như ngọc, bên eo có ngọc bội hàng thượng đẳng, chắc chắn là con nhà giàu.

Nàng bèn híp mắt, cười như không cười nói: “Chúng ta đã rửa tay gác kiếm r ấ, bây giờ sạp này là của Lưu Bán Tiên, công tử muốn đoán mệnh thì có thể để giá rẻ cho công tử”.

“Tiểu gia không thích đoán mệnh, tiểu gia chỉ cần vay ti ền”, hắn ta trừng mắt nói với Thâm Nguyệt: “Ta muốn mượn hai trăm lượng, trước trời tối ta sẽ trả lại người ba trăm lượng, thế nào?”

Thâm Nguyệt dò xét hắn ta một lượt: “Ta thấy người cũng không phải con nhà nghèo, chỉ riêng ngọc bội bên eo lấy ra cần cỡ cũng đủ hai trăm lượng r ấ, việc gì phải đến vay chúng ta?”

“Ta mà đi cần được thì còn tìm người làm gì”, công tử ảo não nói: “Lão già kia nhà ta rất keo kiệt, ti ền trang hay cần đồ đồ từ chối ta, ta cũng hết cách”.

“Vậy nếu trước trời tối người không trả được cho ta thì sao?”

“Tiểu gia nói được làm được”.

Thâm Nguyệt ung dung nói: “Đưa ngọc bội bên hông kia ra cho ta, trước trời tối không trả được thì ta sẽ không trả lại ngọc bội cho người nữa”.

Cuối cùng, công tử kia cắn răng đưa ngọc bội cho Thâm Nguyệt, Thâm Nguyệt bảo Ngọc Nghiên đưa cho hắn ta hai trăm lượng ngân phiếu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 181: Bi Bất Ở Sông Bạc

Giấy tờ làm chứng có thể miễn, miếng ngọc bội này nhìn sao cũng hơn hai trăm lượng, dù sao Thẩm Nguyệt cũng không thiệt.

Thẩm Nguyệt biết vị công tử này tên là Hạ Du, thoát nhìn hắn ta trông y hệt phương du đang ăn chơi trác táng.

Hạ Du chuẩn bị cầm hai trăm lượng bạc đến sông bạc gỡ gạc.

Hắn ta nói: "Ông đây đã thua hai vạn lượng rồi, nếu bị lão già ở nhà phát hiện thì nhất định ta sẽ bị đánh một trận!"

Thẩm Nguyệt nói: "Người đã thua hai vạn lượng mà còn muốn cầm thêm hai trăm lượng này vào sông bạc nữa sao? Sông bạc nhìn thấy người vừa nhiều tiền vừa ngu xuẩn, sao có thể để cho người thắng được?"

Hạ Du không tin, vẫn kiên quyết bước vào sông bạc Thiên Kim

Thẩm Nguyệt cười nói: "Rốt cuộc ai đã cho hắn ta tự tin đó vậy?"

Lưu Nhất Quái và Ngọc Nghiên đứng loạt lác đầu. Bọn họ dựng sạp bên kia đường lâu như vậy, số người bị hãm hại ở trong sông bạc mà bọn họ nhìn thấy thật sự không hề ít.

Nhưng người tự tin như Hạ Du đúng là không có nhiều.

Hồi lâu cũng không thấy Hạ Du đi ra, cũng không biết tình hình bên trong như thế nào.

Thẩm Nguyệt xoa mặt ngọc bội, nhìn thấy chữ "Hạ" khắc phía sau thì liếc mắt hỏi Lưu Nhất Quái: "Trong kinh thành có gia tộc nào tiếng tăm hiển hách mang họ Hạ hay không?"

Lưu Nhất Quái nói: "Có rất nhiều người mang họ Hạ, nhưng nếu muốn nói đến gia tộc nổi bật nhất thì hẳn phải là gia tộc của thừa tướng".

"Trong nhà thừa tướng lại có đứa con hoang đàng như vậy sao?"

"Hạ gia có hai người con trai, con trai trưởng làm quan trong triều, con trai nhỏ thì ta không biết".

Thẩm Nguyệt cất ngọc bội vào, đứng dậy đi về phía sông bạc rồi nói: "Ta sẽ vào xem một chút".

Ngọc Nghiên ngăn lại: "Công tử đừng đi, người đã quên chuyện lần trước rồi sao?"

Thẩm Nguyệt nói: "Mọi người trong sông bạc này đều đã thay đổi, sao có thể nhớ rõ ta được".

Ban đầu Thẩm Nguyệt muốn Ngọc Nghiên ở lại bên ngoài với Lưu Nhất Quái, nhưng lần này Ngọc Nghiên quyết tâm phải đi theo Thẩm Nguyệt bất kể nàng có nói gì đi chăng nữa. Thế là cả hai cùng nhau bước vào cửa sông bạc.

Hạ Du đang ngồi trong một bàn, đổ mặt cá cược.

Nhìn thấy Thẩm Nguyệt đi tới, hắn ta giống như vừa gặp một vị cứu tinh, có thêm hai người ở bên cạnh thì hắn ta sẽ càng có thêm khí thế.

Dường như có thêm dũng khí cho nên vận khí của Hạ Du cũng bắt đầu chuyển biến tốt đẹp, liên tục cược thắng.

Hạ Du chỉ hận không thể ôm chân lấy Thẩm Nguyệt rồi hôn một cái, hắn ta tỏ ra thân thiết nói: "Cô đúng là phúc tinh của ta, chỉ cần cô ở gần là ta liền có thể thắng cược liên tục! Như vậy cô cứ ở đây giúp ta, nếu như ta thắng được nhiều, lấy lại được hai ngàn lượng ban đầu ta thua thì số còn lại ta sẽ chia cho cô phân nửa".

Thẩm Nguyệt thấy hắn ta đã thắng cược hơn một ngàn lượng thì cười nói: "Vậy thì ta phải giúp người rồi".

Vì vậy, bất cứ khi nào Hạ Du không chắc chắn thì Thẩm Nguyệt liền quan sát sắc mặt của nhà cái sau đó đưa ra lời khuyên thích hợp cho Hạ Du, giúp Hạ Du thắng nhiều hơn thua.

Đúng lúc sòng bạc đang náo nhiệt thì đột nhiên ngoài cửa lại có người hét lớn: "Niêm phong sòng bạc!"

Ngay lập tức liền có một toán quan binh tiến vào khiến cho dân cờ bạc bên trong sòng bạc đều trở nên nhốn nháo.

Quan binh quát: "Không cho bất cứ kẻ nào chạy thoát!"

Thẩm Nguyệt cùng Ngọc Nghiên và Hạ Du ng ã xõm ở một góc khuất t ần mắt.

Sau đó, ở cửa sòng bạc nơi có ánh sáng chiếu vào lại có thêm một người khác đến, người này có phong thái uy vũ khí phách như một vị đại tướng.

Thẩm Nguyệt thấy vậy thì càng cúi đầu xuống thấp hơn.

Con mợ nó, thật đúng là oan gia ngõ hẹp, không ngờ người đến niêm phong sòng bạc lại là T ần Như Lương!

Hạ Du so với nàng cũng không khá hơn là bao, hai người như đang thi đấu với nhau xem ai cúi đầu thấp hơn, chỉ hận không thể chui thẳng xuống lòng đất. Hạ Du thấp giọng mắng: "Mẹ kiếp, đại tướng quân không đi trấn thủ biên cương phụng sự đất nước mà lại đi chạy đến đây xem náo nhiệt!"

Thẩm Nguyệt cũng đen mặt nói: "Ta cũng thấy vậy, hôm nay đúng là ra đường không xem ngày".

Có lẽ là bởi vì sòng bạc này làm ăn không cẩn thận, nóng lòng muốn moi tiền cho nên đã bị nắm được nhược điểm gì đó.

Nhưng T ần Như Lương đường đường là đại tướng quân mà lại đến đây niêm phong sòng bạc, công việc của hắn ta cũng quá nhàn hạ r ỡ.

Cuối cùng, toàn bộ đồng tiền bạc trong sòng bạc đều bị tịch thu, Hạ Du cảm thấy vô cùng đau lòng khi chứng kiến số tiền mình vừa thắng được bị bỏ vào túi của kẻ khác.

Trong khi đám dân cờ bạc khác đều đang quỳ xuống cầu xin tha thứ thì Tần Như Lương mới chú ý đến có ba người ngồi trong góc khuất im lặng, dường như còn muốn vùi đầu xuống đất.

Tần Như Lương đi tới trước mặt ba người, từ trên cao nhìn xuống nói: "Ngẩng đầu lên".

Hạ Du, Thẩm Nguyệt và Ngọc Nghiên từ từ ngẩng đầu lên cùng một lúc, tuy không hẹn trước nhưng cả ba đều nhăn nhó mặt diễn thành mặt quỷ...

Một người thì nhếch miệng, một người thì nhăn mặt, một người thì trợn mắt giả ngu.

Sắc mặt Tần Như Lương thay đổi, hần cau mày nhìn ba người đang giả bộ một lúc rồi lạnh lùng nói: "Các người cho rằng chỉ cần nhe răng nhếch miệng thì ta sẽ không nhận ra các người sao?"

Cuối cùng, Tần Như Lương nói với thuộc hạ: "Ta sẽ đưa ba người này về tự mình thẩm vấn".

Ngày hôm đó Hạ Du bị trục xuất về Hạ phủ, hẳn ta thật sự là tiểu công tử hoang đàng của Hạ tướng gia.

Thẩm Nguyệt và Ngọc Nghiên thì bị đuổi về phủ tướng quân.

Khi Tần Như Lương trở về, hẳn thỉnh Thẩm Nguyệt tới đại sảnh rồi lạnh lùng nói: "Cô giỏi lắm, thân là một công chúa mà lại dám đến một nơi như sòng bạc".

Thẩm Nguyệt nói: "Vẫn còn tốt hơn một đại tướng quân như người, không ngờ hôm nay người phải đi làm một việc vất vả như vậy".

“Ai dạy cô đánh bạc?”, Tần Như Lương hỏi.

Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: "Là công tử Hạ gia, hẳn ta nói ta là phúc tinh của hẳn ta, muốn ta giúp hẳn đánh bạc, ta cũng không thể chối từ".

"Ta thấy cô không có chút ăn năn hối cải nào, cô có biết hôm nay nếu như người đến niêm phong sòng bạc không phải là ta thì sẽ có chuyện gì xảy ra không?"

Thẩm Nguyệt thản nhiên nghĩ nếu như không phải là hẳn ta thì có lẽ mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.

Tần Như Lương lại nói: "Cách đây không lâu cô mới vừa bảo quản gia chi tiển đúng không? Thì ra không phải để mua sắm trang sức hay y phục mà là để đi đánh bạc! Bắt đầu từ hôm nay, mỗi tháng Trì Xuân Uyển chỉ được cấp mười hai lượng thôi, nghe rõ chưa, mười hai lượng!"

Tần Như Lương rất tức giận, nhưng cuối cùng sự việc cũng chỉ kết thúc ở đó. Hẳn ta cũng không thực sự trừng phạt Thẩm Nguyệt.

Triệu thị nghe nói Thẩm Nguyệt đến sòng bạc thì trong lòng luôn cảm thấy việc này trái với đạo lý, nhưng dù sao bà ta cũng không tiện mở miệng lên tiếng.

Bây giờ bà ta không có quyền lên tiếng trong Trì Xuân Uyển này, Thôi thị và Ngọc Nghiên là những người chăm sóc chính cho Thẩm Nguyệt.

Nhưng thật ra Triệu thị cũng đã nói với Thôi thị, Thẩm Nguyệt thân là phu nhân tướng quân, đáng lý ra nên ít xuất đầu lộ diện bên ngoài, bà ta muốn Thôi thị ở bên cạnh khuyên nhủ Thẩm Nguyệt không nên đối nghịch với Tần Như Lương, dù sao cũng đều là người một nhà.

Thôi thị không mềm không cứng đáp lại: "Chỉ cần Tần tướng quân không tới gây phiền toái cho công chúa thì công chúa tất nhiên cũng sẽ không làm khó Tần tướng quân".

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 182: Thuận Nước Đầy Thủy ền

Triệu thị đành phải im lặng.

Triệu thị không ngờ tới Hương Phiến sẽ tự mình tìm tới cửa, nhưng người mà nàng ta tìm không phải là Thẩm Nguyệt mà là bản thân.

Bà ta cũng biết từ sau khi Hương Phiến một bước nhảy vọt lên thành tam phu nhân trong phủ vẫn luôn không tranh giành cướp đoạt, ngược lại còn qua lại khá gần gũi với công chúa, bà ta liền vui bớt chút cảnh giác với nàng ta.

Hương Phiến hẹn gặp Triệu thị tới một nơi vắng bóng người sau vườn hoa.

Triệu thị vừa nhìn thấy nàng ta đã thi lễ liền nhưng lại được Hương Phiến đỡ đứng lên: “Triệu muội là người làm lâu năm trong phủ, ta thực sự không dám nhận lễ lớn như vậy”.

“Không biết tam phu nhân gọi lão nô tới là có chuyện gì?”, Triệu thị đúng mực đáp: “Nếu phu nhân thực sự có chuyện có thể tới tìm công chúa”.

“Có vài lời ta không tiện nói trước mặt công chúa, chỉ có thể thông qua Triệu muội mới được. Chắc Triệu muội đã biết những ngày này tướng quân hằng đêm vẫn ở lại Hương Tuyết Uyển?”

“Tướng quân cưng chiều tam phu nhân là sự may mắn của tam phu nhân”.

“Người ngoài chỉ nghĩ là ta có phúc nhưng ta lại biết trong lòng tướng quân lại vô cùng khốn khổ”.

Triệu thị ngăn người: “Sao phu nhân lại nói vậy?”

Hương Phiến nhìn thẳng Triệu thị nói ngắn gọn: “Triệu mục, e rằng trong lòng tướng quân đã có hình bóng của công chúa rồi”.

Triệu thị không hề biết những lời mà Hương Phiến nói vào đêm hôm trước tại Trì Xuân Uyển vì vậy lúc này có chút phản ứng không kịp.

Hương Phiến nói tiếp: “Thành thật mà nói, tuy rằng tướng quân nghỉ lại Hương Tuyết Uyển nhưng đêm đêm khi trần trọc lại gọi tên cúng cơm của công chúa. Đây...cũng là một việc tốt đối với phủ tướng quân, Triệu mục cho rằng thế nào?”

Triệu mục đáp: “Tam phu nhân rốt cuộc muốn nói gì?”

“Ta có một yêu cầu quá đáng, công chúa đối đãi với ta không bạc, bây giờ cũng đã đến lúc ta đền ơn người rồi, mong Triệu mục giúp ta toại nguyện”.

Nói đoạn Hương Phiến liền muốn cong gối xuống, Triệu mục vội vã đỡ lấy nàng ta: “Tam phu nhân đừng làm vậy!”

Hương Phiến đáp: “Công chúa nhân nghĩa, ngày nay lại vì tướng quân sinh được con trai, là chủ mẫu lo liệu việc nhà trong phủ tướng quân này, theo lý danh xứng với thực.

Ngày trước tướng quân yêu chiều nhị phu nhân, khiến công chúa bị lạnh nhạt không biết làm thế nào, nhưng hiện tại nhị phu nhân thất thế, đây là thời điểm thuận lợi để tướng quân và công chúa gương vỡ lại lành.

Không lẽ Triệu mục không muốn thấy tướng quân và công chúa phu thê ân ái, mẹ hiền con thảo sao? Nếu công chúa thực sự là đương gia chủ mẫu danh xứng với thực, ta cũng sẽ thực lòng tin phục, nếu để nhị phu nhân độc chiếm tất cả, phủ tướng quân còn ra dáng vẻ gì nữa đây?”

Lời của Hương Phiến không phải là không đánh trúng nỗi sầu lo trong lòng Triệu thị.

Công chúa mới chính là vợ lớn mà tướng quân danh chính ngôn thuận rước về.

Triệu thị vẫn luôn muốn gán ghép nhưng vài lần đầu thất bại, xem chút còn gây ra hậu quả không thể cứu vãn do đó bà ta bất kể thế nào cũng không dám thử lại lần nữa.

Hương Phiến thấy bộ dáng chần chừ này của Triệu mục liền khích lệ: “Trước kia là trước kia, trước kia tướng quân không động lòng với công chúa, nhưng bây giờ thì khác, tướng quân đã rung động rồi, há còn có thể làm tổn thương công chúa lần nữa? Có lẽ Triệu mục cũng không muốn thấy tướng quân và công chúa cả đời này đều ở tình thế giằng co với nhau như vậy, tướng quân không giành được chỉ càng thêm ngã lòng mà thôi”.

“Những đi đầu phu nhân nói lão nô đều hiểu được”, Triệu thị thở dài: “Thế nhưng công chúa tính tình quyết liệt, cho dù tướng quân có gạt bỏ thế diện xuống nước cũng sẽ không chấp nhận, hai người họ sao có thể gương vỡ lại lành đây?”

“Triệu mục đừng quên bọn họ còn có một đứa con chung, máu thịt của chính mình, một giọt máu đào hơn ao nước lã, sao có thể dễ dàng bị phủi sạch như vậy? Ta cho rằng chỉ cần chúng ta thuận nước đẩy thuyền, chắc chắn có thể nước chảy thành sông”.

"Thuận nước đẩy thuyền như thế nào?"

Lời lẽ của Hương Phiến xác đáng nên bà ta chẳng mấy may nghi ngờ động cơ tác hợp công chúa cùng tướng quân của nàng ta.

Xét cho cùng nàng ta lâu nay chưa từng đứng ở thế đối địch với Thẩm Nguyệt, bản thân cũng đạt được không ít lợi ích từ chỗ công chúa.

Triệu thị thầm nghĩ, Hương Phiến nhất định cho rằng công chúa cùng tướng quân hoà hợp lại sẽ càng tốt hơn so với việc Liễu Mi Vũ và tướng quân ở bên nhau, bằng cách này, nàng ta sẽ chỉ nhận được thêm một phần trợ giúp, bớt đi một chút uy hiếp.

Vì muốn đàn áp Liễu Mi Vũ, Triệu thị cảm thấy Hương Phiến chắc chắn là thật lòng thật dạ.

Hương Phiến lấy từ trong tay áo ra hai lọ thuốc nhanh nhẹn nhét vào tay Triệu thị, thấp giọng nói: “Lọ màu lam này là thuốc mê thông thường dùng cho Ngọc Nghiên và nhị nương trong viện, màu đỏ dành cho công chúa, là thuốc kích dục”.

“Cái này...”, Triệu thị trợn mắt kinh ngạc, vội vàng đẩy ra.

Nhưng Hương Phiến đã nắm chặt lấy tay bà tay: “Triệu mục à bà nghe ta nói, ta không có ý hại bọn họ, chỉ là thực sự muốn giúp tướng quân một tay. Chỉ cần Ngọc Nghiên và Thôi nhị nương bị hạ thuốc, đợi công chúa kích tình khó chịu, Triệu mục liền dẫn dụ tướng quân tới.

Tướng quân và công chúa là phu thê danh chính ngôn thuận, đâu đã có con rồi nên chuyện sinh hoạt phu thê là bình thường. Tục ngữ có câu ‘đầu giường cãi nhau, cuối giường làm hòa’, đợi thời cơ chín muồi, còn có rạn nứt nào mà không thể hóa giải?”

“Nhưng chuyện này...”

“Nếu không đi bước này, e rằng bọn họ còn tiếp tục bế tắc như hiện nay. Sau khi công chúa và tướng quân trải qua một đêm mặn nồng nhất định sẽ mềm lòng, tha thứ cho những lỗi lầm trong quá khứ của tướng quân. Triệu mục chỉ cần cẩn thận một chút, hoàn thành chuyện này một cách thần không biết quỷ không hay thì sẽ không ai biết được”.

Hương Phiến cứng rắn ép Triệu thị cất hai lọ thuốc đi.

Triệu thị cầm trên tay giống như đang nắm hai củ khoai nóng bỏng.

Hương Phiến nói tiếp: "Triệu mục, ta đã dốc cạn tâm can rồi, việc còn lại bà hãy tự mình cân nhắc”.

Nàng ta tha thiết nhìn Triệu mục: “Nếu Triệu mục không thể thì cứ coi như ta chưa từng nói gì, bà tự xử lý thuốc này là được. Triệu mục, tuyệt đối

đừng để kẻ khác biết được là ta đưa cho bà thuốc này, nếu không tướng quân công chúa nổi cơn thịnh nộ nhất định sẽ đánh chết ta. Bất luận thế nào chúng ta cũng đừng hy vọng hai người họ có thể hòa hợp”.

“Nể tình phần lòng tốt này của phu nhân ta sẽ không nói ra”.

Triệu thị thấp thỏm trở lại Trì Xuân Uyển, trong lòng không ngừng xoắn xuýt về hai lọ thuốc này, không biết phải làm thế nào mới tốt.

Bà ta rất muốn công chúa và tướng quân xóa bỏ những thù hằn trước kia, đây vẫn luôn là mong ước lớn nhất canh cánh trong lòng bà ta.

Mỗi ngày nhìn thấy cảnh tượng vui vẻ hòa thuận tại Trì Xuân Uyển bà ta liền nghĩ tới nếu tướng quân cũng góp mặt trong đó thì sẽ vẽ lên khung cảnh người một nhà quây quần hạnh phúc biết bao.

Nếu mọi thứ có thể diễn ra suôn sẻ như những gì Hương Phiến nói, sau khi thuận nước đầy thuyền có thể khiến hai người hàn gắn lại, vậy bà ta sẵn sàng mạo hiểm thử một phen.

Đứa bé lớn lên từng ngày, không thể cứ tiếp diễn như vậy mãi được.

Triệu thị cho rằng trái tim người phụ nữ dù cứng rắn tới đâu cũng chỉ là một miếng thịt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 183: Chỉ Cần Vượt Qua Đêm Nay

Kiếp này của công chúa nếu đợi được tướng quân lãng tử quay đầu, một nhà ba người trải qua những ngày tháng mỹ mãn cũng là tạo hóa.

Nếu tướng quân không có phần tâm tư này, cho dù bà ta cho công chúa dùng thuốc tướng quân cũng sẽ không bằng lòng động tới người.

Trái lại, nếu trái tim tướng quân thực lòng hướng về công chúa, vậy chẳng phải mọi người đều vui vẻ sao.

Khi Tần Như Lương tiễn Hạ Du trở lại nhà họ Hạ cũng không gây ra náo động lớn nào.

Hạ tướng rất cảm kích, nếu không tên con trai lười biếng vô tích sự này của ông ta bị bắt quả tang đang đánh bạc tại sòng bạc lại bị lan truyền ra ngoài, ông ta cũng không còn mặt mũi nào để mất nữa.

Vì vậy vào hai ngày sau, Hạ tướng mời Tần Như Lương đến Hạ phủ uống rượu nhằm cảm ơn, cũng để Hạ Du trực tiếp nhận tội.

Vì là lời mời của tể tướng nên Tần Như Lương cũng không tiện từ chối nên vào lúc sẩm tối liền ghé thăm phủ.

Sau khi màn đêm buông xuống, Ngọc Nghiên cùng Thôi thị đợi Thẩm Nguyệt dùng xong bữa tối rồi dọn dẹp phòng ốc, Thôi thị vẫn còn cho bé con bú sữa, Ngọc Nghiên thì bưng bát đĩa ra ngoài.

Vừa vặn Triệu thị cũng bưng trà ngọt tiến vào, đứng phải Ngọc Nghiên liền nói: “Ngọc Nghiên à người đến vừa đúng lúc, đây là trà ngọt mà phòng bếp mới cho ra lò, không biết mùi vị thế nào nên ta bưng cho mỗi người trong Trì Xuân Uyển chúng ta một phần. Người mau nếm thử xem, nếu cảm thấy ngon miệng ta lại mang tới cho công chúa uống”.

Ngọc Nghiên thấy màu sắc trà ngọt này bắt mắt, cũng không nghi ngờ gì mà cầm lấy một bát: “Vất vả cho bà rồi Triệu muội”.

Nàng ta đúng lúc đang cảm thấy khát, hơn nữa đ ò mang lên cho công chúa uống cũng c ãn phải qua miệng nàng ta trước.

Do đó Ngọc Nghiê n cũng không khách sáo bắt đ ãu uống.

Triệ u thị thấy nàng ta uống hết trà ngọt li ên hỏi: “Mùi vị thế nào?”

Ngọc Nghiê n chặc lưỡi đ ăp: “Quả nhiên là ngọt ngào ngon miệng, đ ợi lát nữa nhĩ nướng cho Bắ p Chân bú sữa xong thì đ ể nhĩ nướng bê vào cho công chúa dùng đ ỉ”.

“Được”, Triệ u thị mang theo tâm trạng phức tạp đ ăp một tiếng.

Chỉ là khi Ngọc Nghiê n vừa bước ra khỏi Trì Xuân Uyê n li ên cảm thấy một trận váng đ ãu, thậm chí không thể nhìn rõ đ ường đ ỉ.

Triệ u thị thấy cảnh này li ên nhanh chóng đ ối theo đ ỡ lấy bát đ ũa trong tay nàng ta, tránh cho việc bị rơi xuống đ ất phát ra tiếng đ ộng, bà ta vừa đ ịu lấy Ngọc Nghiê n nói: “Ngọc Nghiê n người sao thế? Có phải là quá lao lực r ấ không? Mau trở phòng nghỉ ngơi một lúc đ ỉ, còn lại cứ đ ể ta lo”.

Ngọc Nghiê n gậ đ ãu trong cơn choáng váng, sau đó bị Triệ u thị đ ịu vào phòng nằm xuống.

Khi Thôi thị cho Bắ p Chân bú sữa xong thì bên ngoài cũng truy ên tới tiếng đ ăp cửa.

Bà ta vốn tưởng rằng là Ngọc Nghiê n trở lại, chẳng ngờ người mở cửa lại là Triệ u thị.

Triệ u thị dáo dác nhìn vào bên trong r ấ hỏi: “Nhĩ nướng cho Bắ p Chân ăn xong chưa?”

Thôi thị gậ đ ãu: “Triệ u mục có chuyện gì sao?”

Triệ u mục đi êm nhiên như không vừa bùng hai bát trà ngọt tới vừa nói: “Đây là thứ ta mang từ phòng bếp tới cho công chúa cùng nhĩ nướng giải khát, nói là món trà ngọt phòng bếp mới pha chế ra. Ta vừa gặp Ngọc

Nghiên, cũng cho nàng ta thử qua r ấ, nàng ta nói mùi vị không tệ nên ta bèn dâng lên cho công chúa dùng thử”.

Giọng nói của Thẩm Nguyệt vọng tới từ trong phòng: “Triệu mục có lòng r ấ”.

Triệu thị đưa lại trà ngọt cho Thôi thị: “Còn có một bát nữa cho nhị nương”.

Thôi thị gật đầu nhận lấy, sau đó đóng cửa ngăn Triệu thị ở bên ngoài.

Đồ đựng trà ngọt cho Thẩm Nguyệt là một chiếc bát sứ men xanh hoa văn men vàng, mà chuẩn bị cho Thôi thị lại chỉ là một chiếc bát sứ trắng thông thường.

Vừa nhìn đã thấy có chủ có thứ.

Thôi thị làm việc có quy tắc, Triệu thị ngược lại lo lắng Thôi thị sẽ lấy nhầm bát.

Thôi thị thử độc, nước trà ngọt thanh, trầm bạc ngâm xuống cũng không chuyển thành màu đen li ền dâng lên cho Thẩm Nguyệt nếm thử.

Thẩm Nguyệt nói: “Nhị nương vất vả cả tối r ấ, bà cũng uống đi”.

Nước trà ngược lại vừa miệng, nhưng không cảm thấy có gì đặc biệt.

Sau đó không có việc gì làm, Thẩm Nguyệt súc miệng xong li ền nằm xuống giường, Thôi thị cũng bưng hai chiếc bát rỗng ra khỏi phòng.

Hiện tại thời gian ngủ nghỉ của Bắp Chân tương đối có quy luật, buổi tối đúng giờ thức dậy, Thẩm Nguyệt thông cảm việc Thôi thị thức đêm quá mệt nhọc nên đã cho bà ta nhón bé con tới bú vài lần là được.

Thôi thị ng ấ ở trước bậc thềm dưới mái hiên, vốn muốn đợi Ngọc Nghiên trở lại mới trở về nghỉ ngơi.

Nhưng bà ta ng ãi trước cửa một lúc li ền cảm thấy cơn bu ãn ngủ ập tới, mí mắt nặng trĩu có chút không mở ra được.

Thôi thị đưa tay đỡ trán, trong lòng chột lóe lên một tia cảnh giác nhưng đã quá muộn, bà ta cứ giữ nguyên tư thế này mà ngủ thiếp đi.

Triệu thị nhẹ nhàng bước tới lay lay bà ta, thấy không có phản ứng gì li ền kéo người vào phòng nằm xuống.

Triệu thị quen hoạt động chân tay nên làm chút chuyện này cũng không tốn quá nhiều sức lực.

Ngay cả Thôi thị cũng bị trúng thuốc, ắt hẳn Thẩm Nguyệt cũng đã uống bát trà ngọt kia.

T ần Như Lương lúc này ước chừng cũng sẽ sớm trở về phủ.

Trước đây khi T ần Như Lương ra ngoài xã giao sẽ không bao giờ về nhà quá giờ hẹn (khoảng từ 9 giờ đến 11 giờ đêm), Triệu thị biết được đi ều này nên đứng đợi ở con đường duy nhất phải băng qua vườn hoa.

Trên người T ần Như Lương thoảng bay mùi rượu, từ Hạ phủ trở về bước chân hắn còn khá vững vàng tỉnh táo, nhưng biểu cảm lại có chút ngà say.

Hạ tướng rót cho hắn ta không ít rượu.

Chẳng ngờ còn chưa tới chủ viện đã bị Triệu thị chặn lại giữa đường.

T ần Như Lương hỏi: “Triệu mục ở đây làm gì?”

“Công chúa mời tướng quân tới Trì Xuân Uyển một chuyến ạ”.

Con tim T ần Như Lương khẽ giật nảy, trong đầu vô thức phác họa lên bóng dáng kia.

Hắn không thể không thừa nhận kể từ sau khi sinh con, Thẩm Nguyệt càng trở nên càng yếu điệu mê người so với trước kia, trên người nàng

phát ra một hơi thở từ trong ra ngoài khiến con người ta phải say đắm.

Trước đây Tần Như Lương vẫn luôn che giấu những tâm tư này xuống đáy lòng.

Chính vì đêm nay uống không ít rượu nên những suy nghĩ kia càng được khuếch đại vô hạn, chỉ cần nghĩ đến thôi cũng đủ khiến hắn dấy lên một cảm giác thôi thúc không thể kìm nén được.

Thậm Nguyệt cuối cùng cũng chủ động mời hắn tới rồi sao?

Tần Như Lương không nghĩ ngợi nhiều, quay đầu liền đi về phía Trì Xuân Viện.

Những bước đi của hắn so với trước đó có mất đi sự bình thản mà nhiều thêm phần nôn nóng.

Trì Xuân Viện đèn sáng rực rỡ, yên tĩnh và thanh bình.

Trong viện không một bóng người, khi Tần Như Lương bước lên bậc thềm đẩy cửa tiến vào mới phát hiện ra không có ai khác ở trong phòng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 184: Thứ Đê Hèn Đáng Khinh

Người đang nằm thẳng trên giường không ai khác ngoài Thẩm Nguyệt, hai mắt nàng nhắm nghiền, gương mặt hơi ửng đỏ, lồng ngực nhấp nhô, đường cong cạnh sườn vô cùng tinh xảo.

Bắp Chân ngoan ngoãn nằm bên cạnh nàng, dường như đêm nay bé có chút bần chần nên vẫn luôn ngo ngoáy chân nhỏ.

Thẩm Nguyệt cảm thấy mình như chìm vào một giấc mơ, trên người nàng toát ra một lớp mờ hôi mỏng.

Nàng cảm thấy rất nóng, một làn sóng nhiệt bốc lên từ trong cơ thể nàng, chỉ hận không thể khiến cả người nàng bốc hơi.

Sự nóng cháy khó diễn tả thành lời ấy khiến nàng muốn tỉnh dậy ngay lập tức nhưng lại không thể.

Bên tai vang lên tiếng mở cửa rối loạn, nàng dấn toàn lực muốn động động mí mắt nhưng còn chưa kịp mở mắt nhìn xem xung quanh đã cảm nhận được một làn gió mát lạnh từ bên ngoài thổi vào giúp cả người nàng dễ chịu hơn một chút.

Nàng chậm rãi nâng mí mắt vén lên hai con ngươi đỏ bừng với ánh sáng lấp lánh.

Lụa xanh phủ trên gối vô cùng động lòng người.

Nàng mơ hồ nhìn thấy một bóng người bước vào phòng mình, luồng khí đó không phải là Ngọc Nghiên cũng chẳng phải Thôi thị.

Vào khoảnh khắc ánh mắt Tần Như Lương chạm phải dáng vẻ này của Thẩm Nguyệt, trong lòng hấn liền sôi trào như đời non lấp biển.

Hấn có lẽ đã nhận ra đi đâu gì đó nhưng lại không muốn bản thân quá sáng suốt vào lúc này.

Một hành động diễn ra trong cơn hốt hoảng, sau đêm nay thì ai còn thể phân ra đúng sai nữa cơ chứ.

Yết hầu Tần Như Lương chuyển động lên xuống, cất giọng khàn khàn trầm thấp: "Triệu mục, bế đứa bé ra ngoài".

Triệu mục lặng lẽ đi tới bên cửa sổ, cúi người ôm lấy Bắp Chân lên từ trong chiếc cũi cạnh giường, Bắp Chân không ngừng đập vào cánh tay của Triệu mục.

Thẩm Nguyệt cảm thấy bên cạnh trống rỗng, vô thức duỗi tay ra lần mò.

Nàng buộc mình phải tỉnh táo lại hai phần.

Bắp Chân dường như thấy được quyết tâm muốn ôm bé đi của Triệu mục nên bỗng nhiên nằm yên sau một hồi đập đá vô ích liền "oa" một tiếng dùng hết sức bú sữa mà bật khóc.

Tiếng khóc vang vọng đến mức khó có thể dừng lại.

Triệu thị có chút hoảng loạn nhưng Tần Như Lương vẫn giữ nguyên mệnh lệnh: "Ôm ra ngoài đi".

Nhưng cũng đúng lúc này tiếng khóc đã khiến Thẩm Nguyệt giật mình tỉnh giấc.

Toàn thân nàng mềm xụi không còn sức gắng gượng ngẩng dậy từ trên giường, vừa ngược mắt chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng bế đứa bé rời đi của Triệu mục liền yếu ớt quát lên: "Bà muốn làm gì đó, ôm đứa bé trở lại đây".

Triệu thị một đường đi thẳng ra ngoài phòng không ngoảnh đầu nhìn lại, còn thuận tiện đóng cửa lại.

Trong lòng bà ta nghĩ chỉ cần vượt qua đêm nay mọi chuyện liền tốt đẹp.

Biểu hiện vừa rồi của tướng quân rõ ràng là đã nảy sinh tình cảm với công chúa.

Tướng quân trước đó chán ghét công chúa nên cho dù bà ta nỗ lực hàn gắn thế nào cũng đều biến khéo thành vụng.

Nhưng hôm nay tướng quân đã rung động, thân thể công chúa cũng không còn bất tiện nữa, còn có chuyện gì giữa vợ chồng như keo như sơn mà không thể giải quyết được?

Căn phòng chỉ còn lại hai người Thẩm Nguyệt cùng Tần Như Lương.

Ánh nến phản chiếu hắt hình bóng của hai người kéo dài đến trên tường, lay động không yên.

Bầu không khí tương đối vi diệu, cho dù Thẩm Nguyệt cực lực đi đầu chinh hô hấp của bản thân nhưng lại không thể kiềm chế được sự khô nóng trong người mà thở hổn hển ra miệng.

Tần Như Lương đã hoàn toàn say khướt, hấn nhấc gót từng bước đi tới trước mặt nàng.

Thẩm Nguyệt cũng ý thức được cơ thể có gì đó không thích hợp, khi Tần Như Lương vươn tay về phía mình mới nói nhẹ nhàng: "Tần Như Lương, ngươi muốn làm gì? Ngươi đánh thuốc ta sao?"

Đôi mắt rực cháy lửa nóng của Tần Như Lương khoá chặt lấy nàng, đáp: "Ta vừa mới trở về, cô không phải là người gọi ta tới đây sao? Nếu cô đã có ý định quyến rũ ta thì ta đây liền giúp cô được toại nguyện".

"Thẩm Nguyệt, ta bị cô dụ dỗ thành công rồi, vậy thì hậu quả chỉ có thể do cô gánh chịu".

Dứt lời Tần Như Lương liền cúi người túm chặt lấy bờ vai nàng.

Tay hấn cũng nóng cháy như ánh mắt hấn lúc này, như một khối thép bị nung chảy đổ rục kìm kẹp lấy vai Thẩm Nguyệt, chỉ hận không thể tóm

được xương cốt của nàng khiến nàng cả đời này chạy không thoát.

Tay trái của hắn vẫn chưa dùng được mấy phần sức lực.

Nhưng đối phó với một người phụ nữ đã bị rút cạn hơi sức hơn nữa còn bị kích thích ham muốn như Thẩm Nguyệt đã là quá đủ.

Chính người phụ nữ này đã phế bỏ tay trái của hắn, đêm nay hắn cũng sẽ chỉ dùng một cánh tay bắt nàng đi vào khuôn mẫu, khiến nàng phải ngoan ngoãn thề phục dưới thân hắn.

Nhưng còn không đợi Tần Như Lương cúi đầu phủ lên bờ môi đỏ mọng của Thẩm Nguyệt, nàng đã đột nhiên giãy dụa thoát khỏi tay trái của hắn, ngón tay nàng hung ác cấu vào lòng bàn tay khiến cơn đau kéo đến giúp bản thân lấy lại được hai phần sức lực, nàng không đắn đo thêm mà vung một cái tát thật mạnh lên mặt Tần Như Lương.

Tần Như Lương không kịp né tránh cứ như vậy hứng trọn cái tát này của nàng.

Hắn không cảm thấy quá đau rát.

Hắn thuận thế giữ chặt lấy tay Thẩm Nguyệt, dùng sức kéo nàng vào trong vòng tay của mình, sau đó thân hình vạm vỡ cũng nặng nề ngã xuống, ngay lập tức đè nàng xuống giường.

Tần Như Lương khẽ sát ngắm nhìn gương mặt nàng, còn có từng đợt sóng ngầm và bừng bừng đang bị đè nén trong đôi mắt nàng.

"Dù cô căm ghét ta thế nào thì ta vẫn là phu quân của cô, cô vùng vẫy cái gì, còn muốn vì người đàn ông khác giữ gìn trong sạch sao?"

"Cái dũng khí không phải ta thì không gả ra ngoài lúc đầu chạy đâu mất rồi, cô không phải rất yêu ta sao, Thẩm Nguyệt?"

"Đêm tân hôn ta không chạm vào cô mà kêu tên đàn ông khác đoạt đi lần đầu của cô, còn cho phép cô nuôi dưỡng con trai của kẻ khác, như vậy

còn chưa đủ rộng lượng à? Cô còn muốn ta làm thế nào nữa?"

"Cô rớt cuộc vẫn là người đàn bà của ta, chỉ cần cô chưa rời khỏi phủ tướng quân một ngày thì đi đâu đó vẫn không thay đổi. Bất cứ lúc nào ta muốn cô đều phải xem xem ta có tâm trạng hay không, cho dù ta đêm đêm ở lại Trì Xuân Uyển cũng là đạo lý hiển nhiên!"

"Ta hiện tại thực sự có chút hối hận, đáng lẽ đêm tân hôn đó ta không nên vứt bỏ cô mà không quan tâm đến, khiến cô bị kẻ khác vấy bẩn".

"Nhưng không sao, sau khi sinh con trai cô lại càng thêm hấp dẫn, từ nay về sau ta bắt đầu khắc dấu lên thân thể cô, dấu ấn thuộc về duy nhất Tần Như Lương này".

Có lẽ là bị kích thích bởi vẻ kinh tởm trên mặt Thẩm Nguyệt, Tần Như Lương siết chặt lấy cằm nàng: "Mở mắt ra nhìn cho rõ, người đàn ông trên người cô đêm nay không ai khác chính là phu quân của cô".

Tất cả những gì Thẩm Nguyệt có thể cảm nhận được là sự buồn nôn ngập trời khi Tần Như Lương ghé mặt tới kèm thêm hơi rượu trên người hắn, nàng cắn thù tên đàn ông này tới cùng cực.

Bị đánh thuốc thì đã thế nào, dáng vẻ này của Tần Như Lương chỉ có thể khiến nàng càng thêm tỉnh táo, ngay cả khi thuốc phát tác cũng không làm giảm bớt sự ghê tởm trong lòng nàng tại giờ phút này.

"Đúng là thứ đê hèn đáng khinh, ta thực không biết người đã sinh ra như thế nào đó".

Nàng nghiêng rằng: "Muốn ngủ với ta cũng phải xem xem người có năng lực đó hay không".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 185: Sĩ Nhục

Nói rồi, nàng cầm cây chủy thủ đã giấu dưới gối từ lâu, rút ra khỏi vỏ rồi chống vào trước ngực hắn ta.

Chỉ cần hắn ta dám liêu mạng xâm phạm nàng thêm một chút nào thì lưỡi đao sắc bén của chủy thủ sẽ đâm ngay vào tim của hắn ta.

Tần Như Lương dần dần tỉnh táo lại, giằng co với Thẩm Nguyệt, không tiếp tục xâm lấn.

Tần Như Lương hỏi: “Cô muốn giết phu quân mình?”

Thẩm Nguyệt nói rất rõ: “Ta không chỉ giết mà ngày mai ta sẽ còn chiêu cáo thiên hạ, rằng Liễu Mi Vũ chính là con gái của tội thần Liễu Văn Hạo, tên thật Liễu Thiên Tuyết. Người không chỉ bao che chứa chấp mà còn phạm tội khi quân, ta sẽ khiến cả nhà người phải đưa tang cùng! Tần Như Lương, người không tin thì cứ thử xem!”

“Sao cô cứ luôn hung ác như vậy chứ?”, một lúc lâu sau, Tần Như Lương mới hỏi.

“Người khác tặng ta một thước, ta trả lại kẻ đó một trượng”.

“Nếu ta nói có lẽ ta đã yêu cô rồi thì sao?”, Tần Như Lương nói: “Chẳng phải trước đó cô rất yêu ta hay sao, giờ ta đã đổi ý, cô đã ở trong tim ta rồi, vì sao chúng ta không thể làm lại từ đầu?”

“Ta có thể không quan tâm Bắp Chân là con ai, sau này ta cũng có thể coi nó như con trai ruột của mình. Chúng ta làm lại từ đầu đi, nếu cô thích có con, chúng ta lại sinh thêm, sinh bao nhiêu cũng được...”

“Vì sao không thể giống như trước đây, cô nguyện đổi tốt với ta, ta cũng nguyện đổi tốt với cô chứ”, ánh mắt hắn ta xẹt qua chút đau thương.

Thẩm Nguyệt nói: “Ta không biết người muốn nói đến trước đây nào, nhưng bất kể là trước đây hay sau này, những việc ta đã làm với người đâu khiến ta cảm thấy nhục nhã! Người nói người yêu ta cũng làm ta thấy bị sỉ nhục vô cùng!”

Thẩm Nguyệt cầm đao hướng về lồng ngực trái của Tần Như Lương.

Tần Như Lương nhú mày, hẳn ta không thể không đứng dậy.

Tần Như Lương vô hình cảm nhận được sự đau đớn trong ngực, Thẩm Nguyệt cũng lấy lại được tự do, cảm giác cả người nhẹ bẫng.

Nàng lão đạo đứng lên, nói: “Cho nên tốt nhất đừng có thích ta, bây giờ người còn không bằng chiếc giày rách, lại muốn ta đeo người? Ta nhổ vào, ta sợ thối chân!”

Tần Như Lương: “Thẩm Nguyệt, những lời tốt xấu ta cũng đã nói hết rồi, cô đừng không biết đi đâu như vậy!”

Nếu Tần Như Lương động thủ, người đã mất sức vì trúng thuốc như Thẩm Nguyệt sẽ chẳng đỡ được, muốn cướp lấy chủ thủ trên tay nàng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Thẩm Nguyệt khiêu khích: “Huống hồ người còn là đờn đàn phê”.

Tần Như Lương thẹn quá hóa giận, động thủ tới cướp chủ thủ trên tay Thẩm Nguyệt.

Một khắc này, Thẩm Nguyệt cầm chủ thủ hướng về chính cánh tay của mình, rách một đường.

Tần Như Lương cả kinh, thấy máu từ trên cánh tay kia chảy ra.

Cơn đau đớn tức thì khiến Thẩm Nguyệt tỉnh táo lại, áp chế được tính vào trong cùng nhất. Nàng rút cục khôi phục một chút sức lực, sự nhạy bén và lệ khí cũng rót vào trong thân thể của nàng.

Nàng nắm giữ quyền chủ động của thân thể mình một lần nữa.

Thẩm Nguyệt đánh nhau với Tần Như Lương trong căn phòng.

Tần Như Lương bị phế một tay nhưng công phu không kém, Thẩm Nguyệt tốc độ linh mãnh mau lẹ, nhất thời cả hai không ai chiếm thế chủ động.

Sau đó, Thôi thị nghe được tiếng Bấp Chân khóc, cố gắng ép bản thân mau mau tỉnh lại.

Khi bà ta mở mắt nhìn quanh thì đã thấy cảnh Thẩm Nguyệt đánh nhau với Tần Như Lương.

Thôi thị lập tức xông lên, thân thủ nhanh nhẹn đứng bên cạnh Thẩm Nguyệt, đánh lại Tần Như Lương.

Tần Như Lương dùng một chọi hai, một tay bị động, từng bước lui lại, cuối cùng bị đuổi ra khỏi phòng.

Tần Như Lương không ngờ Thôi thị lại là một người luyện võ.

Thôi thị đã tỉnh, hôm nay e là không thể nào tiếp tục được nữa. Cuối cùng, Tần Như Lương chủ động thu tay, giấu đi nội khí trong lòng rồi nhanh chân rời đi.

“Thẩm Nguyệt, ta nhất định sẽ khiến cô hối hận”.

Thẩm Nguyệt trơ mắt nhìn hắn ta rời khỏi Trì Xuân Uyển. Có Thôi thị ở bên, thần kinh căng thẳng của nàng thả lỏng ra, cả người nàng như vừa đi ra từ trong nước.

Máu nhuộm đỏ tay áo ngả màu trắng, Thẩm Nguyệt không cần được chủy thủ nữa, ngón tay buông lỏng, xụi lơ ngã xuống.

“Công chúa!”

Thôi thị vội vàng đỡ Thẩm Nguyệt lên giường, mặc kệ bộ dạng nhếch nhác của mình, ra ngoài lấy một chậu nước lạnh đi vào gian phòng mình

vừa ngủ.

Bình thường Thôi thị và Ngọc Nghiên ngủ chung phòng, ban nãy khi cố ép bản thân tỉnh lại, bà ta thấy Ngọc Nghiên cũng đang ngủ say trong đó.

Thôi thị ý thức được bản thân bị ám hại.

Bà ta bèn đứng đầu giường, hất một chậu nước lạnh xuống cho Ngọc Nghiên tỉnh dậy.

Ngọc Nghiên nặng nề bật dậy, xoa huyết thái dương đang đau vì căng cứng, hoảng sợ nói: “Có chuyện gì vậy?”

Thôi thị nghiêm giọng nói: “Mau dậy đi, công chúa gặp chuyện rồi”.

Ngọc Nghiên vừa nghe, lập tức đứng dậy chạy đến phòng của Thẩm Nguyệt, thấy toàn thân Thẩm Nguyệt đỏ lên, vết máu bên tay áo pha lẫn, lập tức tái mặt hỏi: “Công chúa bị sao vậy?”

Thôi thị nói: “Công chúa trúng thuốc, chưa nói gì vội, việc cấp bách là phải giúp công chúa bài xuất dược liệu, người ở đây đi, ta gọi người tới giúp”.

“Được, được, nhị nương mau đi đi!”, Ngọc Nghiên khóc nức nở, lau đi nước đọng trên mặt.

Thôi thị quay lại nhìn Ngọc Nghiên, nghiêm giọng nói: “Ngọc Nghiên, người phải nhớ là không cho bất kỳ ai đến gần công chúa nửa bước, người nhất định phải bảo vệ được công chúa”.

Ngọc Nghiên gật đầu, run rẩy nói: “Nhị nương yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không rời khỏi công chúa nửa bước, ai cũng không được phép tiến gần!”

Ngọc Nghiên hoảng loạn, thấy trên giường chỉ có một mình Thẩm Nguyệt, không khỏi hỏi: “Đứa bé đâu rồi? Bắp Chân đâu rồi?”

Thôi thị quay đầu đi ra: “Ở chỗ Triệu thị, ta đến ôm về”.

Tiếng khóc của đứa bé vang lên từ căn phòng của Triệu thị.

Thôi thị đá bay cửa phòng của Triệu thị, dưới ánh đèn mờ mịt, thân thể Triệu thị run lên bần bật. Bà ta đang che miệng Bắp Chân lại để Bắp Chân không khóc nữa.

Bắp Chân yếu dần, tiếng khóc cũng giảm đi, nhưng Triệu thị không dám sơ xuất, một mực không buông tay.

Đến khi thấy Thôi thị đi vào Triệu thị đã biết chuyện tối nay thất bại.

Tướng quân và công chúa không thể thành đôi.

Thôi thị mặc kệ tình cảm ngày thường, tát vào mặt Triệu thị, nói: “Công chúa chưa từng bạc đãi người mà người lại dám làm ra chuyện hạ lưu bần thiú như thế!”

Triệu thị không dám đánh trả.

Thôi thị đoạt lấy Bắp Chân, thấy Bắp Chân bị che miệng đến xanh mặt, vội vàng vỗ lưng bé cho thuận khí.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 186: Vì Hấn Là Tô Vũ

Tiếng khóc của Bấp Chân rất to và rõ, Thôi thị đổ một h ồi r ồi nói: “Bấp Chân ngoan, không sao r ồi, nhị nương sẽ đi tìm người chữa trị cho mẹ của Bấp Chân nhé, đừng khóc”.

Bấp Chân giống như hiểu được lời Thôi thị nói, d ần ngưng lại tiếng khóc.

Thôi thị lạnh lùng nhìn Triệu thị r ồi nói: “Nếu ta đến muộn nữa thì Bấp Chân sẽ bị người bịt m ồm đến chết đây! Đến lúc ấy ngũ mã phanh thây người cũng không b ồi thường được tội lỗi của người đâu! Người tốt nhất là ở trong phòng này đi, chờ ngày mai công chúa khỏe lại r ồi xử lý người!”

Thôi thị lạnh lùng quay đi, mặc kệ Triệu thị ngã dưới đất. Sau khi sắp xếp cho Bấp Chân xong, khóa cửa phòng Triệu thị lại r ồi Thôi thị mới đi bẩm báo cho Tô Vũ.

Lúc Tô Vũ đến thì Thẩm Nguyệt vẫn còn đang mơ h ồ

Nàng cảm nhận được một bàn tay mát lạnh nắm chặt mình, giống như gió mát mùa hè mà cũng lại như làn sương mùa đông.

Tô Vũ đi cùng Thôi thị, Ngọc Nghiên biết Tô Vũ không phải người ngoài, vẫn nằm trong phạm trù cho phép đến gần công chúa.

Trên đường đến đây, Tô Vũ đã lệnh cho Thôi thị phải làm gì.

Tô Vũ vừa đến, Thôi thị đã kéo Ngọc Nghiên đi lấy nước nóng với mình.

Nếu là đàn ông thì không c ần lo ngại, trúng thuốc thì chỉ c ần ngâm nước lạnh là tỉnh táo như cũ.

Nhưng Thẩm Nguyệt lại là nữ, thân thể yếu hơn, có thể sẽ bị phản ứng không tốt, nếu nhiễm cảm lạnh thì càng tệ.

Tô Vũ cần giúp nàng bài xuất dược tính ra ngoài, nếu không thì nàng sẽ phải chịu giày vò khổ sở.

Thẩm Nguyệt cảm nhận được sự mát lạnh của tay hắn, bèn gối đầu lên tay hắn, khí tức này khiến nàng an tâm.

Nàng chớp mắt nhìn dung mạo mờ mờ trước mặt, cố gắng nói: “Tô Vũ?”

Giọng nói triền miên kia khiến lòng người tan chảy.

Tô Vũ ừ lại.

Nàng cố sức híp mắt lại nhìn hắn cho rõ hơn, rồi bỗng nhiên giơ tay lên chạm vào mi tâm của hắn: “Sao người lại nhíu mày?”

Tô Vũ khẽ nói: “Ta muốn giúp cô giải dược, nhưng cô cứ bắt lấy tay ta không thả, ta có phải ba đầu sáu tay đâu”.

“Tô Vũ”, Thẩm Nguyệt nỉ non.

Ánh mắt Tô Vũ tối lại, lập tức kéo Thẩm Nguyệt lên, ôm chặt thân thể mềm mại của nàng vào lòng.

Thẩm Nguyệt khoác tay lên vai hắn, khổ sở nói: “Sao người lại đến đây? Cười nhạo ta vào lúc này à?”

“Nếu ta đến để cười thì chẳng phải nên cười rồi hay sao?”, hắn nói thật nhỏ: “Nhưng ta lại không cười nổi đây này”.

Thẩm Nguyệt khàn khàn cười: “Cũng có lúc người không cười nổi cơ đấy”.

Hắn vuốt ve mái tóc dài sau vai nàng, miết vạt áo nàng, khẽ mở ra.

Thẩm Nguyệt vô ý thức bắt được tay của Tô Vũ, gương mặt nàng nóng bỏng, hô hấp như phun lửa, khó hiểu nói: “Người muốn lấy thân ra để giải dược cho ta à?”

Tô Vũ đáp: “Nếu cô thành tâm mời thì ta cũng không ngại”.

Nàng tới gần hắn, cảm nhận được hô hấp của hắn, ngửi mùi trầm hương trên người hắn, trong lúc lơ đãng còn chống tay vào ngực hắn, cảm giác được nhịp đập của trái tim hắn.

Trái tim nàng rung động, có một cảm giác kỳ diệu.

Cần cổ thon dài của Thẩm Nguyệt ửng đỏ, nàng khẽ cúi thấp đầu, Tô Vũ dễ dàng tránh được tay của nàng, lột vạt áo của nàng ra, để lộ bả vai tinh xảo mượt mà.

Xương quai xanh dưới vai như ẩn như hiện, Thẩm Nguyệt cảm thấy toàn thân sôi trào, không tìm được mà thở dốc, trái tim tán loạn theo hô hấp.

“Tô Vũ...”

Tô Vũ nhẹ nhàng đẩy tóc ra trước ngực nàng, đỡ eo nàng để nàng tựa vào ngực mình, thấp giọng nói: “Cô dựa vào ta như thế thì ta sẽ không nhìn thấy gì”.

Hắn không phải Tần Như Lương, chưa từng khiến nàng phản cảm, cũng chưa từng khiến nàng bài xích.

Chắc bởi vì hắn là Tô Vũ.

Chắc là hắn có thể khiến nàng đỡ hết mọi sự phòng bị, ngoài hắn ra thì không ai được phép.

Tô Vũ nói: “Cố gắng chịu đựng”.

Nói xong, hắn cầm ngân châm lần vào huyết vị, chuẩn xác đâm vào.

Thẩm Nguyệt ghé vào tai hắn kêu rên.

Quá trình này giống như có ngàn vạn con kiến đang gặm nhấm thân thể nàng, khiến nàng đau ngứa từ tận trong xương.

Thẩm Nguyệt cắn răng nói: “Tô Vũ, người đúng là chính trực đứng đắn”.

“Nếu ta là loại người nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của thì có khác nào càn thú?”, Tô Vũ đáp.

“Người nói chuyện với ta đi, di dời sự chú ý của ta”, Thẩm Nguyệt cố gắng khống chế không cho mình phát ra những âm thanh xấu hổ.

“Sự chú ý gì cơ?”, Tô Vũ vừa nhanh tay châm vào huyệt vị của nàng, vừa sâu thẳm nhìn vào sống lưng xinh đẹp đang căng cứng của nàng: “Sự chú ý của cô đang dồn hết vào ta à?”

“Um...”, Thẩm Nguyệt cong tay, càng nắm chặt góc áo của hắn.

“A Nguyệt, cô có cảm giác với ta à?”

Thẩm Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi: “Đây không phải là chuyện rõ ràng rành à? Ta thì trúng thuốc, đang có nhu cầu sinh lý và cố kìm nén cảm xúc muốn đè người xuống rồi ăn thịt người đây này, cho nên người đến đây làm gì chứ hả!”

Tô Vũ châm cây ngân châm cuối cùng vào, xương cốt của Thẩm Nguyệt cũng run lên, bắt đầu đổ mồ hôi.

Nàng loáng thoáng nghe thấy Tô Vũ nói: “Nếu cô muốn ăn thịt ta thì ta cũng không ngại, nhưng phải thận trọng suy nghĩ, nhớ sáng mai cô hối hận và muốn giết ta thì sao?”

Thẩm Nguyệt khó chịu lại tức giận: “Người rất giỏi lấy cớ nhé, ta đã thế này rồi mà người còn trấn tĩnh như thế, chứng tỏ người không có cảm giác gì với ta, thế sao người lại cứ thích chặn họng ta vậy?”

“Ta nào phải thánh nhân, ta không làm được kiêu lòng không tạp niệm”, Tô Vũ khẽ nói: “Sao cô biết trong lòng ta không có mãnh thú hay ma quỷ chứ?”

Thẩm Nguyệt giật mình, lòng bàn tay vôn vê vạt áo của hấn, nhất thời hô hấp toàn là khí tức của hấn.

Nàng hít thở nhanh, không biết là nghe thấy tiếng tim đập của ai, nói: “Mặc dù người giỏi lấy cố, nói chuyện hay lạc đề, nhưng ta nghe vậy cũng thấy có chút động lòng”.

Tô Vũ khẽ dừng lại, giảm âm lượng, nói: “Ta cũng có nhu cầu đấy, nếu cô cứ trêu ta thì sẽ nguy hiểm lắm”.

Thẩm Nguyệt dán mặt vào áo hấn, quần áo mát lạnh mà mềm mại của hấn khiến nàng dễ chịu vô cùng.

Sợi tóc bên thái dương ướn nhẹp m òhôi, dán vào gương mặt nàng, nàng nghe Tô Vũ nói thế thì yếu ớt nhếch môi, không nói thêm tiếng nào nữa.

Sau khi chịu đựng qua thời điểm gian nan nhất, cả người nàng trở nên vô lực, không nói thêm được câu nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 187: Ta Sẽ Tự Xử Lý

Luồng sóng nhiệt chậm rãi thổi lui như thủy triêu, tuy đầu óc nàng dần dần thanh tỉnh trở lại nhưng vẫn sức cùng lực kiệt.

Sau khi bị ngân châm kích thích đỡ mờ mịt, nhiệt độ từ đầu đến chân của nàng hạ xuống khiến cho nàng còn cảm thấy có chút lạnh.

Tô Vũ rút từng cây kim bạc ra, Thẩm Nguyệt thậm chí còn không có đủ sức mà ngẩng thẳng dậy khỏi vòng tay Tô Vũ. Tô Vũ vòng tay ôm nàng, cẩn thận che chắn cho nàng, để nàng tựa vào vai mình mà không nói lời nào.

Tô Vũ nói: "Không sao, cứ nghỉ ngơi một chút thì sẽ không sao".

Nước nóng đã đổ đầy bồn, Thẩm Nguyệt nhẹ nhàng bước vào. Ngọc Nghiên cẩn thận hầu hạ nàng đi tắm.

Đến bây giờ Ngọc Nghiên vẫn còn có cảm giác thất hồn lạc phách.

Tô Vũ đứng ở bên ngoài bình phong, bên cửa sổ, hần vẫn chưa rời đi.

Thôi thị sắp xếp lại giường cùng đồ đạc lộn xộn trong phòng trở về vị trí cũ.

Bắp Chân mệt mỏi chìm vào giấc ngủ. Tô Vũ đi tới nhẹ nhàng bế nó lên, tay bế vẫn có chút không quen.

Thôi thị nhỏ giọng nói: "Đêm nay Bắp Chân đã khóc rồi. Nếu không phải tiếng khóc của nó đánh thức nô tỳ thì chỉ sợ rằng một mình công chúa không thể ứng phó nổi".

Nói đoạn Thôi thị lại khụy chân xuống nói: "Đại nhân, chuyện này là do nô tỳ sơ suất, xin đại nhân hãy trách phạt".

Thẩm Nguyệt tắm rửa xong, từ sau bình phong đi ra, nằm trở lại trên giường.

Nàng nói: "Người nói rất đúng, nếu như người không đến kịp lúc thì một mình ta đã không thể ứng phó nổi. Sao ta có thể trách người chuyện này được?"

Tô Vũ nhẹ giọng nói: "Nàng ấy đã nói không trách thì không trách nữa, người đứng lên đi".

Hắn bế Bắp Chân để nằm bên cạnh Thâm Nguyệt. Thâm Nguyệt cũng vô cùng mệt mỏi, yên tâm nhắm mắt lại.

Tô Vũ nắm cổ tay nàng để bắt mạch, thấy nàng chỉ mệt nhọc quá độ, không có vấn đề đáng lo ngại.

Chỉ là vết thương trên cánh tay cần phải xử lý kịp thời, trong phòng thường có một hộp thuốc, Tô Vũ rất thường bôi thuốc cho nàng.

Căn phòng yên lặng một lúc, không ai nói nhĩều.

Ngọc Nghiên nghĩ thầm, Tô đại nhân cũng không thể ở lại trong phòng này một đêm, như vậy rất không phải phép.

Sau khi Tô Vũ băng bó xong, Ngọc Nghiên định lên tiếng thì đã bị Thôi thị lôi đi, bà ta nói: "Công chúa, nô tỳ vừa vào phủ đã vắt nước lạnh lên người Ngọc Nghiên, bây giờ y phục của nàng ta vẫn còn ướt, nô tỳ sẽ đưa nàng ta đi thay y phục trước, nếu như nàng ta bị cảm thì sẽ không có ai hầu hạ công chúa".

Thâm Nguyệt gật đầu.

Ngọc Nghiên muốn nói lại thôi, nàng ta bị Thôi thị mạnh mẽ kéo ra ngoài, khi vội vàng quay đầu lại nhìn thoáng qua thì đã thấy Tô Vũ ngồi ở bên giường, nghiêng người ôm lấy Thâm Nguyệt vào lòng như chốn không người!

Ngọc Nghiên rất lo lắng nhưng khi Thôi thị vừa mở cửa để gió lạnh từ bên ngoài tràn vào thì bộ y phục ướt đẫm đã khiến cho nàng ta cảm thấy tê dại toàn thân.

Nàng ta lạnh như đang ở trong một hãn băng, nhất thời không phản ứng kịp, bị Thôi thị cứng rắn kéo về phòng thay y phục.

Thẩm Nguyệt đột nhiên ngã vào vòng tay của Tô Vũ thì liền cảm thấy không chân thật.

"Người ôm ta làm gì?", nàng hỏi.

Tô Vũ nói: "Ta cảm thấy lạnh".

Nàng biết đây rất có thể lại là cái cớ của hắn.

Thẩm Nguyệt vùi đầu vào ngực hắn, nói bằng giọng mũi: "Người nhất định không biết cái ôm của người rất ấm áp. Người dễ dàng ôm người khác như vậy rất dễ khiến cho người ta bị nghiện".

Tô Vũ rũ mắt xuống, liền hỏi: "Cô nghiện rồi sao?"

Thẩm Nguyệt chỉ cười chứ không nói gì.

Một khi đã nghiện thứ gì đó thì người ta chỉ muốn giữ nó cho riêng mình, như vậy thì sẽ làm mất đi vẻ đẹp ban đầu của nó.

"Kẻ nào đã hạ thuốc? Tần Như Lương?", Tô Vũ quay lại chuyện ban đầu.

Thẩm Nguyệt lắc đầu: "Không".

Lúc này nàng đã bình tĩnh lại, hoàn toàn có lý do để tin rằng Tần Như Lương quả thật đã say cho nên mới làm như vậy.

Vào ngày thường hắn ta luôn luôn kiềm chế bản thân, nếu như không phải hôm nay hắn ta đã uống quá nhiều thì đã không liêu lĩnh như vậy.

Nói ra những lời đó chẳng khác nào hắn ta đang phơi bày tất cả tình cảm của mình trước mặt Thẩm Nguyệt, chỉ chờ Thẩm Nguyệt dẫm đạp lên.

Đó không phải là chuyện mà T`ân Như Lương khi còn tỉnh táo có thể làm được.

"Có lẽ ta đã biết là ai làm r`ồi, chuyện này ta sẽ tự mình xử lý tốt".

"Trên tay cô có một con dao, tại sao cô lại không giết T`ân Như Lương mà lại đi tự hại chính mình?"

"Còn chưa tới lúc phải cá chết lưới rách với h`ắn ta, giết h`ắn ta ta cũng không được sống yên".

Hai mắt Tô Vũ tối đen như mực: "Nếu như h`ắn ta lại dám xúc phạm cô một lần nữa thì cô cứ giết chết h`ắn ta, không cần đợi ta xử lý. Sau đó ta sẽ giải quyết tốt mọi hậu quả".

"Ta sẽ không ng`ã ở một chỗ tận hai lần, sau này những chuyện như vậy sẽ không bao giờ xảy ra nữa", Thẩm Nguyệt nhẹ giọng nói.

"Nếu như giết h`ắn ta đi thì không còn gì thú vị nữa, lần sau ta sẽ tiếp tục ph`ế đi cánh tay phải của h`ắn ta, khiến cho h`ắn ta mãi mãi không thể tự lo liệu cuộc sống của mình".

"Được, cứ như vậy mà làm", Tô Vũ trầm giọng nói: "A Nguyệt, chờ thêm một chút, sẽ không lâu nữa đâu".

"Chờ cái gì?"

"Chờ đông đi xuân đến".

Thẩm Nguyệt không quá để ý đến ý nghĩa trong lời nói của h`ắn, nàng chỉ khẽ dịch chuyển một chút r`ồi nói: "Nói đến đây ta cũng phải cảm ơn người, nếu như lần trước không được người rèn luyện võ công thì ta cũng sẽ không có phản ứng nhanh nhạy như vậy".

"Vậy thì tính luôn lời cảm ơn lần trước, cô đã hứa sẽ mời ta ăn cơm, cô nhất định phải thực hiện".

Một ngày nào đó nàng sẽ hiểu rằng lý do vì sao hấn lại khất khe và thủ đoạn với nàng như vậy, hấn chỉ mong rằng nàng có thể tự bảo vệ bản thân mình khi không có hấn bên cạnh, cũng giống như ngày hôm nay vậy.

Nếu như hấn đã không thể bảo vệ nàng một cách tuyệt đối thì hấn cũng chỉ có thể dạy nàng cách tự bảo vệ tốt bản thân mình.

"Được".

"Ta sẽ chọn chỗ", Tô Vũ lại đột nhiên nói: "Ta nghe nhị nương nói ở đây còn có một người họ Triệu khác, hiện tại còn đang bị nhị nương nhốt trong phòng".

Thẩm Nguyệt ngăn người, nàng rõ ràng cảm nhận được một luồng sát khí nhàn nhạt tỏa ra từ hấn.

Thẩm Nguyệt nói: "Đừng lo lắng về đi đâu đó, đó là việc của ta. Ta đã nói rằng ta sẽ tự giải quyết".

Tô Vũ hơi nhướng mày nói: "Ta chỉ nhắc đến như vậy thôi, ta cũng không quan tâm lắm".

Thẩm Nguyệt ngò vực nhìn hấn: "Thật sự không quan tâm sao? Sao ta lại cảm thấy ngay sau khi ta vừa quay lưng đi thì người sẽ làm hại người đó vậy?"

Tô Vũ nói: "Ta đâu phải là người xấu xa như vậy".

"Ta thấy người chính là người xấu xa như vậy".

"Ta không thể giúp cô làm tất cả mọi thứ, ta chỉ có thể dạy cô cách làm việc. Bây giờ thấy cô có thủ đoạn cùng chủ kiến như vậy ta cũng cảm thấy an tâm".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 188: Không Còn Hy Vọng

Tô Vũ mỉm cười: “Nhưng cũng hơi lạc lõng, nói không chừng có một ngày nào đó cô sẽ không còn cần ta nữa đâu”.

Thẩm Nguyệt thuận miệng nói: “Có thể đừng bi thương như thế được không, người làm như ta theo trai bỏ chồng ấy”.

Đêm hôm ấy, Tần Như Lương tức tối ra khỏi Trì Xuân Uyển, gió lạnh thổi qua khiến hắn ta tỉnh táo hơn không ít.

Nhưng hắn ta rất khó chịu, nên không nghĩ nhiều, bèn sai bước đến Hương Tuyết Uyển.

Hương Phiến cứ tưởng mình sẽ được ngủ ngon giấc đêm nay.

Nghe nha hoàn theo dõi động tĩnh của Triệu thị bầm báo rằng Tần Như Lương vừa về đã được Triệu thị đưa đến Trì Xuân Uyển.

Chứng minh Triệu thị đã nghĩ thông và có hành động.

Tối nay hẳn là Thẩm Nguyệt sẽ bị chơi đến hỏng người.

Hương Phiến không vui vẻ hơn là bao, nàng ta biết rõ thủ đoạn của Thẩm Nguyệt.

Nàng ta tự cho rằng đây không phải chuyện xấu, mặc dù thủ đoạn ti tiện nhưng cũng đã kết đôi cho công chúa với tướng quân.

Chỉ mong rằng qua đêm nay, công chúa và tướng quân có thể yêu thương nhau, sẽ không ai nhớ đến việc truy cứu trách nhiệm.

Như vậy cũng tốt cho nàng ta, Liễu Mi Vũ sẽ lại nhắm vào Thẩm Nguyệt và bỏ qua nàng ta.

Hương Phiến thẫn thây may mắn, nếu Triệu thị thông minh, không để ai phát hiện ra chuyện hạ dược thì mọi chuyện sẽ rất tốt lành.

Nhưng không ngờ rằng, nửa đêm còn chưa qua thì T`ân Như Lương đã tới.

Sắc mặt Hương Phiến tái mét, nàng ta ra cửa nghênh đón, T`ân Như Lương hung hăng kéo thẳng nàng ta vào phòng mà không thềm nói lời nào.

Sắc mặt Hương Phiến tái mét, cầu xin: “Tướng quân xin hãy bỏ qua cho thiếp thân, thiếp thân thực sự không chịu nổi đâu... Chẳng phải tướng quân ở Trì Xuân Uyển ư, tại sao...”

T`ân Như Lương chứa đầy một bụng hỏa, hủy hoại thỏa thích.

Sáng sớm hôm sau, khi đã tỉnh táo lại, T`ân Như Lương nhớ về sự việc đêm qua thì không khỏi s`ầu não.

Là do đêm qua hắn ta uống quá say nên mới thế.

Nếu là bình thường, hắn ta chắc chắn sẽ không cưỡng ép người khác như thế, lại còn đến Trì Xuân Uyển và đứng trước mặt Thẩm Nguyệt, đúng là tự rước lấy nhục mà!

Hắn ta đã từng nói, bản thân tuyệt đối không bao giờ yêu người phụ nữ đó!

Hắn ta luôn ki`êm chế bản thân, không để bản thân bị lún quá sâu, nhưng cuối cùng lại bại lộ hết trước mặt nàng ta.

Hắn ta và Thẩm Nguyệt biến thành như thế thì sau này làm gì còn hy vọng nữa?

T`ân Như Lương nhận thức được bọn họ đã không còn hy vọng từ lâu.

Dược tính đêm qua quá mạnh, đến sáng hôm sau khi Thẩm Nguyệt tỉnh lại thì vẫn thấy mất sức.

Ngọc Nghiên cẩn thận bày cơm nước như bình thường.

Nàng ta và Thôi thị đã thương lượng xong, cho dù có thử đồ ăn thấy không có độc thì cũng sẽ cho một người ăn thử trước, nếu không có vấn đề thì mới cho Thẩm Nguyệt ăn.

Mà Thôi thị và Ngọc Nghiên tuyệt đối sẽ không ăn thử cùng 1 lúc, để tránh xảy ra chuyện gì mà bỏ lại Thẩm Nguyệt một mình.

Bởi vì ngoài độc dược ra thì vẫn còn rất nhiều loại thuốc không màu không vị khác.

Đêm qua, đừng nói Thôi thị và Ngọc Nghiên không phát hiện ra, đến Thẩm Nguyệt cũng không nghĩ được gì.

Chỉ trách bọn họ quá sơ suất, không ngờ đến Trì Xuân Uyển lại có nội gián.

Cả ba đều biết rõ, đêm qua bọn họ đều uống nước trà do Triệu thị mang đến nên mới thế.

Việc này Triệu thị rõ ràng không thoát khỏi liên quan.

Ngọc Nghiên tức giận nói: “Triệu mục ba phen mấy bận hãm hại công chúa, công chúa nể tình bà ta ngày trước cống hiến nên không tính toán, ai mà ngờ bà ta vẫn còn chấp mê bất ngộ, làm ra những chuyện ghê tởm hơn!”

Thôi thị nói: “Là công chúa quá niệm tình xưa. Triệu mục vốn là người trong phủ tướng quân, lập trường của bà ta không ở bên công chúa”.

Thẩm Nguyệt lạnh nhạt nói: “Giờ bà ta đang ở đâu rồi?”

Thôi thị đáp: “Đêm qua nô tỳ sợ bà ta chạy nên khóa bà ta trong phòng, chờ công chúa xử trí”.

Ngừng một chút rồi nói tiếp: “Đêm qua Triệu mục sợ Bắp Chân khóc rống lên nên cứ bịt miệng Bắp Chân, nếu chậm thêm chút nữa, chỉ e Bắp

Chân sẽ...”

Ánh mắt Thẩm Nguyệt lạnh đi: “Dẫn bà ta đến đây”.

Thôi thị liền mở cửa phòng, đưa Triệu thị ra ngoài.

Qua một đêm, Triệu thị giống như già đi mấy tuổi, tóc hoa râm, mặt tiều tụy, đến trước mặt Thẩm Nguyệt chưa kịp nói gì đã nghẹn ngào.

Thẩm Nguyệt mặt không đổi sắc: “Khóc cái gì, biết mưu kế không thành cho nên tiếc à?”

“Nô tỳ biết chuyện này là nô tỳ sai... Nhưng nô tỳ chỉ mong công chúa và tướng quân...”

Thẩm Nguyệt nuốt một ngụm trà, lạnh lẽo nhìn bà ta: “Mong ta và tướng quân làm sao? Ân ân ái ái à?”

Nàng thả chén trà xuống, mặt lạnh như tiền: “Triệu mục, người là lão nhân trong phủ, không phải là nhìn Tần Như Lương trưởng thành hay sao, người cũng không biết hắn ta là cái dạng gì à?”

Triệu thị há mồm, rưng rưng nói: “Nhưng dù gì cũng là tướng quân, là trượng phu của công chúa mà!”

“Trượng phu của ta? Hắn ta có ngày nào thực hiện nửa phần trách nhiệm với ta chưa?”, Thẩm Nguyệt đứng dậy, đi ra trước mặt Triệu thị, nói tiếp.

“Triệu mục, ta cứ tưởng mặc dù người trung thành tuyệt đối với Tần Như Lương nhưng vẫn biết phân biệt phải trái. Nay ta thấy là do ta đã nhìn nhầm người rồi, thôi, đến hôm nay, chúng ta coi như cạn tình cạn nghĩa”.

Triệu thị ngẩng đầu, nước mắt ngập tràn, thấy sắc mặt lạnh lẽo của Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt lại hỏi: “Người có biết mình suýt thì giết chết Bắp Chân không?”

“Nô tỳ không cố ý... Nô tỳ cũng rất đau lòng, nô tỳ chỉ không muốn Bắp Chân khóc...”

Thâm Nguyệt híp mắt, chậm rãi nói: “May là Bắp Chân không sao, nếu không ta sẽ khiến người chết không toàn thây”.

Triệu thị hơi run rẩy, Thâm Nguyệt quay đi, không nhìn bà ta nữa: “Thuốc kia ở đâu ra?”

“Thuốc, thuốc gì ạ... Nô tỳ không biết...”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 189: Quyết Không Khai

“Người nói người không biết, tối qua người dâng trà bánh, khi Ngọc Nghiên ra sân viện thì bị đổ thuốc, tại sao người không nói, tại sao lại phải cho Thôi thị và Ngọc Nghiên vào trong phòng, sau đó đi gọi Tần Như Lương đến?”

Triệu thị cắn răng phủ nhận.

Thẩm Nguyệt lạnh lùng hung dữ nói: “Nhị nương, vào phòng bà ta lục soát”.

Triệu thị lập tức hoảng sợ.

Trước đây bà ta rất ít làm chuyện như này, trước khi làm đâu có chuân bị. Huống hốt tối qua sau khi xảy ra chuyện, bà ta bị Thôi thị nhốt lại, vốn không có cơ hội tiêu hủy chứng cứ.

Thôi thị lập tức đến phòng Triệu thị lục soát, chỉ lúc sau đã tìm ra hai chai thuốc, bên trong còn có thuốc mê chưa dùng hết.

Thẩm Nguyệt bày hai chai thuốc xanh đỏ trước mặt Triệu thị nói: “Triệu muội, đây là cái gì?”

“Công chúa, nô tì...”

“Ai đưa thuốc này cho bà?”, Thẩm Nguyệt quan sát vẻ mặt bà ta, hỏi: “Bà nói thật cho ta, là Mi Vũ hay Hương Phiến?”

Triệu thị lắc đầu quỳ quậy: “Không có ai cả... là nô tỳ nhất thời hồ đồ...”

“Mi Vũ không thể nào cam tâm dâng Tần Như Lương lên giường của ta, là Hương Phiến đúng không?”

Triệu thị vẫn lắc đầu.

Thẩm Nguyệt nói: “Nếu người khai ra thì ta có thể tha cho người một lần, nếu không khai, thì đừng trách ta giáng cho người tội hạ độc hãm hại chủ tử”.

Nhưng cuối cùng Triệu thị vẫn không khai.

Triệu thị cố chấp, đã hứa với Hương Phiến không nói ra thì kiên quyết sẽ không nói.

Hương Phiến cũng là phu nhân của tướng quân, Triệu thị vẫn luôn cho rằng nàng ta làm vậy cũng vì muốn tốt cho tướng quân, sự việc đã bại lộ, thì việc gì phải lôi nàng ta vào.

Triệu thị còn mong Hương Phiến có thể hầu hạ Tần Như Lương thật tốt, tương lai sinh thêm con cái cho phủ tướng quân.

Thẩm Nguyệt nhìn chằm chằm đôi mắt của Triệu thị, cười lạnh lùng nói: “Kể cả người không nói thì ta cũng biết là ai”.

Sau đó Triệu thị bị đưa đến chỗ quản gia, chứng cứ xác thực, bảo quản gia xử lý theo gia pháp.

Theo gia pháp, Triệu thị làm ra hành vi này, sẽ bị đánh gậy một trận thật mạnh rồi đuổi ra khỏi phủ, sống chết có số, đó là chuyện rất bình thường.

Quản gia cũng cầu xin cho Triệu thị, nói: “Công chúa, Triệu mụ là người hầu hạ bên cạnh lão phu nhân trước đây, đuổi đi không nơi nương tựa cũng đáng thương. Lão nô xin công chúa niệm tình Triệu mụ trước đây tận tâm tận lực hầu hạ, tha cho bà ta lần này đi”.

Thẩm Nguyệt mặt không đổi sắc nói: “Chính vì bà ta tận tâm tận lực, suýt nữa hại ta hai lần sảy thai, ta cũng không so đo với bà ta, lần này suýt nữa hại chết Bấp Chân, lỗi bất kỳ đi đâu gia pháp nào ra, bà ta cũng phạm tội chết!”

Nàng nhìn quản gia, lại nói: “Hôm nay chỉ đuổi bà ta ra khỏi phủ, các người cầu xin, chẳng lẽ không cảm thấy ta đã rất khai ân rồi sao?”

Cuối cùng khi quản gia quay người rời đi, Thẩm Nguyệt vẫn thay đổi chủ ý: “Có thể không đuổi bà ta ra khỏi phủ, nhưng tốt nhất người vĩnh viễn đừng để ta nhìn thấy bà ta. Đánh gậy không được thiếu một cái, để ta biết các người dám nhẹ tay, lần sau ta sẽ đuổi bà ta đi”.

Quản gia vui mừng, trả lời nói: “Công chúa yên tâm, lão nô nhất định xử phạt công bằng, tuyệt không dám nể tình riêng!”

Khi Triệu thị bị phạt đánh gậy vô cùng mạnh, công chúa miễn cho bà ta không bị đuổi ra khỏi gia môn, cho dù mạnh nữa bà ta cũng chịu được.

Nhưng cơn đau nổi lên, Triệu thị vẫn không nhịn được bật khóc ra tiếng, vừa khóc vừa tạ tội với Thẩm Nguyệt.

Cả buổi sáng Hương Phiến đầu thấp thỏm bất an.

Nghe nha hoàn nói Triệu thị bị đánh rất thê thảm, Hương Phiến không nhịn được run lên bần bật.

Không thể tránh, cuối cùng Thẩm Nguyệt cũng đến cửa, chủ động đến Hương Tuyết Uyển.

Hương Phiến nhìn nàng, sắc mặt tái nhợt, vội vàng quỳ xuống.

Thẩm Nguyệt liếc nàng ta, nói: “Hương Phiến, người rất sợ phải không?”

“Thiếp, thiếp thân chỉ là đêm qua nghỉ ngơi không tốt, cho nên tinh thần ngẫn ngờ...”

Thẩm Nguyệt nhướn mày, nói: “Cũng phải, đêm qua Tần tướng quân không thể có được gì ở Trì Xuân Uyển, đương nhiên muốn đến chỗ người để thỏa mãn”.

Nàng nhìn tà áo Hương Phiến thấp thoáng nếp nhăn, hỏi: “Mùi vị có dễ chịu không?”

Hương Phiến cắn môi, im lặng.

“Chuyện Triệu thị bị phạt ở đình trước, người đã biết chưa?”, Thẩm Nguyệt thân nhiên nhìn nàng ta một cái, lại hỏi.

Hương Phiến cố giữ bình tĩnh, nói: “Thiếp thân có nghe nói, chỉ là trước đây Triệu muội trung thành với công chúa, không biết lần này bà ta đã phạm tội gì mà bị phạt nặng như vậy”.

“Người không biết thật ư?”

“Thiếp thân không biết thật...”

“Nhưng Triệu thị khai hết rồi”, Thẩm Nguyệt thân nhiên nói.

Hương Phiến kinh hãi, tất cả nỗi kinh hoàng đều thể hiện ra lời nói: “Nhưng... thiếp thân nghe nói Triệu muội đã một mình gánh chịu toàn bộ sai lầm... không biết bà ta... đã khai những gì?”

Thẩm Nguyệt cong môi, nói: “Chẳng phải người nói không biết Triệu thị đã phạm tội gì, sao lại biết bà ta gánh hết ta một mình?”

Hương Phiến mới hiểu ra Triệu thị không hề khai đi đâu gì, Thẩm Nguyệt đang thử nàng ta.

Nếu Triệu thị đã khai hết, đâu thể một mình chịu phạt, nàng ta sớm bị liên lụy, cùng chịu phạt rồi.

Hương Phiến cố nở nụ cười nói: “Thiếp thân phách nha hoàn đi nghe ngóng mới biết. Thiếp thân thực sự cảm thấy đáng tiếc, Triệu muội là người tận tâm tận lực, sao lại gây bất lợi cho công chúa, có lẽ bà ta chỉ nhất thời hồ đồ, công chúa đuổi bà ta đi, chẳng phải mất đi một người đắc lực bên cạnh sao?”

Thẩm Nguyệt hơi khom người ghé lại gần nàng ta, nhìn chằm chằm đôi mắt của nàng ta, bỗng đưa tay đỡ cằm của nàng ta rồi nâng mạnh lên.

Hương Phiến thẫn hốt một hơi.

Thẩm Nguyệt thờ ơ nói: “Người bên cạnh phạm lỗi thì đã phạt như vậy, nếu là người khác phạm lỗi, người cảm thấy ta có hạ thủ lưu tình không?”

Thẩm Nguyệt nheo mắt, nói: “Ta cho người một cơ hội, khai thật ra, có phải người đưa thuốc cho bà ta không?”

Hương Phiến một mực phủ nhận: “Thiếp thân thực sự không biết công chúa đang nói thuốc gì...”

“Còn nhớ khi ta đồng ý giúp người, người đã nói thế nào không?”

Sắc mặt Hương Phiến tái nhợt: “Thiếp thân đã lập lời thề trước mặt công chúa, tuyệt đối sẽ không dối địch với công chúa...”

Thẩm Nguyệt buông nàng ta ra.

Hương Phiến phủ phục dưới đất thở hổn hển.

Thẩm Nguyệt cúi mắt thản nhiên nhìn nàng ta, nói: “Triệu mụ luôn một lòng hướng về phủ tướng quân không phải là giả, nhưng bà ta cần cù chăm chỉ làm việc, thật thà an phận, không biết dùng thủ đoạn đê hèn như này. Nếu để ta biết là người nào âm thầm dạy cho bà ta, người biết hậu quả rồi đấy”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 190: Nghĩ Kế Sách

“Người tưởng chuyện này bỏ qua như vậy sao, người hại Triệu mục không phải là ta, là người mà Triệu Ma một lòng muốn bao che. Muốn lôi người này ra còn không dễ sao?”

Ta sẽ tiếp tục đi điều tra thuốc đó, nếu lấy từ dược phòng trong phủ thì sẽ có ghi chép. Ta nghĩ người đó sẽ không ngốc đến mức đến dược phòng lấy thuốc, dược phòng cũng không có loại thuốc hạ tiện này, cho nên chắc chắn thuốc này được mua từ bên ngoài”.

Hương Phiến vẫn không thể hiện gì, nha hoàn bên cạnh nàng ta đã bắt đầu run rẩy.

Thẩm Nguyệt liếc nàng ta một cái, lại nói: “Bất luận là ai ra vào phủ tướng quân cũng sẽ có ghi chép. Ta sẽ đi điều tra từng người, ta không tin không tìm ra được. Hương Phiến, người hết lòng cầu nguyện đi, tốt nhất chuyện này không liên quan đến người”.

Nói xong, Thẩm Nguyệt dẫn theo Ngọc Nghiên hiên ngang bỏ đi.

Hương Phiến đứng trong sân viện đưa mắt nhìn theo bóng lưng Thẩm Nguyệt, trong đầu lại nhanh chóng suy nghĩ.

Nha hoàn bên cạnh hoang mang lo sợ, hỏi: “Phu nhân, bây giờ phải làm thế nào? Nếu để công chúa biết, chắc chắn nàng ta sẽ không tha cho chúng ta...”

Trên đường về Ngọc Nghiên không hiểu hỏi: “Tại sao phải nói với Hương Phiến là công chúa sẽ đi điều tra ghi chép người ra vào phủ, chúng ta trực tiếp đi kiểm tra chẳng phải biết ngay sao, nếu nha hoàn bên cạnh Hương Phiến thực sự ra ngoài phủ, thì có chứng cứ rồi!”

Ngọc Nghiên đã rất chú ý quan sát, vừa nãy nha hoàn bên cạnh Hương Phiến sợ đến mức run lên bần bật.

Thẩm Nguyệt nheo mắt nhìn con đường phía trước, nói: “Vậy thì đánh rần động cỏ sớm vậy làm gì, cho dù bản ghi chép bày ngay trước mắt, Hương Phiến cũng có thể một mực phủ nhận, nếu nàng ta nói nàng ta sai nha hoàn ra ngoài mua chằm hoa cài, mua điếm tâm, thì ta với người cũng chẳng còn cách nào”.

“Cho nên đi đâu tra ghi chép chỉ là gương cò đánh trống thôi ư?”, Ngọc Nghiên hiểu ra: “Thực ra bản ghi chép cũng vô dụng?”

“Sao lại vô dụng, mỗi câu này được quăng ra, sẽ có lúc nàng ta hoảng loạn”.

Thẩm Nguyệt vốn không định đi đi đâu tra ghi chép người ra vào phủ, nàng biết đi đâu ra cũng vô dụng.

Ban đêm, khi nha hoàn bên cạnh Hương Phiến lên đến phòng ghi chép hồ sơ xóa nhật ký ra vào phủ trước đó không lâu, thì vừa hay bị bắt tại trận.

Ngọc Nghiên lôi nha hoàn đó ném đến trước mặt Hương Phiến ở Hương Tuyết Uyển.

Dưới ánh đèn mờ, Thẩm Nguyệt thông thả ung dung bước vào Hương Tuyết Uyển, Hương Phiến sợ đến như gặp ma.

Thẩm Nguyệt nói: “Nếu không phải người có tật giật mình, thì đâu cho nha hoàn này đi sửa lại nhật ký ra vào phủ? Chuyện đến nước này, người còn gì để nói?”

Hương Phiến nói: “Công chúa thật có thủ đoạn hay, chỉ là một nha hoàn đến phòng hồ sơ thì có thể chứng minh đi đâu gì chứ?”

Thẩm Nguyệt nheo mắt cong môi nói: “Ý của người là muốn ta dùng hình nghe nàng ta chính miệng khai ra?”

Lời vừa được nói ra, nha hoàn liền run rẩy quỳ xuống, dập đầu nói: “Công chúa tha mạng! Công chúa tha mạng!”

Lúc Triệu thị bị đánh, nha hoàn này đã đi xem, kết cục thế thảm đó, nàng ta không thể chịu nổi.

Có khi gậy còn chưa đánh xuống, nàng ta đã mất hết ý chí khai hết luôn.

Hương Phiến tr ần mặc một lúc, nói: “Cho dù thuốc là do ta đưa cho Triệu mụ thì đã làm sao, ta không sai bà ta hại công chúa, nên lựa chọn thế nào, có muốn làm thế hay không, ta cũng chưa từng ép bà ta, tự bà ta lựa chọn”.

“Triệu mụ một lòng trung thành với công chúa, chẳng qua bà ta chỉ muốn để công chúa và tướng quân có thể hòa hợp, thiếp thân cho rằng yêu cầu này cũng không quá đáng chút nào”.

Hương Phiến cho rằng nàng ta có thể đánh thức cho dù chỉ một chút thông cảm của Thảm Nguyệt, tình thâm nghĩa trọng nói: “Thiếp thân chưa từng nghĩ đối địch với công chúa, thiếp thân cũng hy vọng công chúa có thể hòa hợp trăm năm với tướng quân, thiếp thân cho rằng chỉ có công chúa mới có thể làm nữ chủ nhân xứng đáng của phủ tướng quân!”

“Chính vì công chúa đã cho thiếp thân một cơ hội, thiếp thân mới có ngày hôm nay. Thiếp thân luôn ghi nhớ, công chúa luôn mong nhớ tướng quân, nay trong lòng tướng quân đã có công chúa, nếu công chúa có thể có được tình yêu của tướng quân, thiếp thân nguyện bỏ sức cố gắng, để báo đáp ơn tri ngộ ban đầu của công chúa!”

Thảm Nguyệt nhẹ giọng hỏi: “Người báo đáp ta như vậy sao? Hương Phiến, người muốn nói, cho dù đã dùng thủ đoạn xấu xa, cũng là vì tốt cho ta, phải không?”

Hương Phiến ưỡn thẳng người, nghẹn ngào nói: “Đúng thế”.

Thảm Nguyệt bu ồm cười nói: “Người đơn thu ần lương thiện, có lẽ sẽ cảm động bởi lòng tốt của người, nhưng người cảm thấy ta có phải là người đơn thu ần lương thiện không?”

Nói xong, nàng bỗng sát lại gần Hương Phiến, đôi mắt âm hiểm: “Đừng tưởng ta không biết, người vừa khích bác ở chỗ Liễu Mi Vũ khiến nàng ta hận ta, vừa muốn lợi dụng ta hòa hợp với Tần Như Lương đàn áp Liễu Mi Vũ, như vậy người nghĩ làm ngư ông đắc lợi?”

Đông tử của Hương Phiến giãn ra.

“Ha, tốt cho ta? Đêm nào Tần Như Lương cũng đến ngủ chỗ người, người không tiêu hóa nổi cho nên đẩy ra ngoài. Người cũng chỉ mong ta và Tần Như Lương vui vẻ hòa thuận, như vậy Liễu Mi Vũ sẽ điên cuồng báo thù ta, vậy thì người chẳng có việc gì, người có thể gác cao gối ngủ ngon vô lo”.

“Người tính toán cũng rất tốt đấy, đáng tiếc người không nên tính lên đầu ta”.

Chút tâm tư đó của Hương Phiến bị Thâm Nguyệt nhìn thấu hoàn toàn.

Thâm Nguyệt quay người nói: “Ta không sợ ai báo thù, nhưng trước khi người làm việc, cũng nên nghĩ đến hậu quả”.

Từ Hương Tuyết Uyển đi ra, Ngọc Nghiên tức giận hỏi: “Tại sao công chúa không trách phạt nàng ta? Cứ như vậy mà đi chẳng phải hời cho nàng ta quá?”

Thâm Nguyệt nói: “Cứ để cô ta trải qua vài ngày kinh hoàng khiếp sợ trước đi, để dàng phạt nàng ta mới là lợi cho nàng ta”.

Thâm Nguyệt và Ngọc Nghiên đều biết rõ Hương Phiến là người thế nào.

Nếu luận tâm địa độc ác, Hương Phiến chắc chắn không thua bất kỳ ai.

Lần này Hương Phiến hoang mang thực sự, cả đêm khó ngủ, chỉ nghĩ kế sách ứng phó.

Trong hai ngày, Thâm Nguyệt không có hành động gì, Hương Phiến sắp giầy vò bản thân đến suy sụp r ã. Lúc nào tinh thần nàng ta cũng căng thẳng, sợi dây căng chặt cũng không được thả lỏng một chút.

Trong đầu Hương Phiến có vô số suy nghĩ, ảo tưởng Thâm Nguyệt sẽ đối phó nàng ta thế nào, loại giầy vò không biết lúc nào mới có họa đồ đầu mới là hành hạ người ta nhất.

Chịu đựng hai ngày, Hương Phiến ý thức được thà rằng chủ động xuất kích còn hơn ng ã yên đợi chết.

Đừng đợi cho đến khi Thâm Nguyệt ra tay, nàng ta không còn sức đánh trả, không bảo toàn được bản thân.

Nàng ta vẫn nhớ lời Thâm Nguyệt nói ban đầu, nếu dám cản lại, Thâm Nguyệt sẽ băm vụn nàng ta cho chó ăn!

Hương Phiến sợ hãi, nàng ta không thể để mình có kết cục như vậy.

Vậy là sau một h ã suy tính, Hương Phiến lại đến Phù Dung Uyển, nàng ta quyết định liên minh với Liễu Mi Vũ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 191: Lợi Dụng

Liễu Mi Vũ nghe Hương Phiến nói đêm hai ngày trước Tần Như Lương đến Trì Xuân Uyển định qua đêm ở đó, Thẩm Nguyệt lại giờ trò mê hoặc trong lúc Tần Như Lương say rượu, Liễu Mi Vũ liền bốc lên ngọn lửa ghen ghét, hận không thể lập tức xé xác Thẩm Nguyệt.

Khi Hương Lăng âm thầm đến bẩm báo chuyện này với Thẩm Nguyệt, Thẩm Nguyệt cũng không bất ngờ chút nào, vẫy tay với Hương Lăng: “Lại đây”.

Hương Lăng cung kính tiến lên, cúi đầu nói: “Xin công chúa chỉ thị”.

“Ghé tai lại đây”.

Thẩm Nguyệt dặn dò nho nhỏ bên tai Hương Lăng một lúc, mặt Hương Lăng biến sắc mấy lần, liên tục gật đầu.

Cuối cùng Hương Lăng phúc lễ nói: “Nô tỳ biết phải làm thế nào rồi”.

Hương Lăng đi khỏi, Ngọc Nghiên hiếu kỳ hỏi: “Công chúa đã nói gì với nàng ta vậy?”

Thẩm Nguyệt dựa vào gối, gập đầu gối rút cuốn sách, thư thái nói: “Chẳng qua là một vài chuyện dơ bẩn liên quan đến Hương Phiến, nếu để Mi Vũ biết, nhất định vô cùng thú vị, sắp có kịch hay rồi”.

Ngọc Nghiên lập tức hiểu ra, nói: “Thì ra công chúa không định đích thân ra tay, Hương Phiến đó cứ muốn liều chết dựa vào Liễu thị. Nếu để Liễu thị biết những chuyện Hương Phiến làm còn...”

Vừa nói ra thì thấy kinh sợ, nàng ta lại nói: “Công chúa không sợ Liễu thị biết những việc này, lại dùng nó uy hiếp Hương Phiến giúp nàng ta làm chuyện xấu sao?”

Thẩm Nguyệt phì cười.

Vẫn là Thôi thị ở bên cạnh bình tĩnh nói: “Người không cần lo lắng, vừa này công chúa đã dặn dò Hương Lăng, Liễu thị chắc chắn sẽ trừng trị Hương Phiến đến chết”.

Thẩm Nguyệt nói: “Trước đây cảm thấy ba người kìm hãm nhau, ngày tháng sẽ dễ sống hơn. Bây giờ xem ra không cần thiết, ngược lại còn chuốc rắc rối cho mình”.

Trong Phù Dung Uyển, Hương Lăng cẩn thận hậu hạ Liễu Mi Vũ rửa mặt xong lên giường nghỉ ngơi, nghĩ đến những lời châm dẫu vào lửa của Hương Phiến lúc ban ngày, bèn nói: “Phu nhân đừng nghĩ nhiều, nô tỳ nghe nói đêm đó tướng quân không qua đêm ở Trì Xuân Uyển, phu nhân đừng tin hết lời của Hương Phiến. Nghe nói Triệu mục của Trì Xuân Uyển đã bị công chúa đánh cho chỉ còn lại nửa cái mạng”.

Liễu Mi Vũ cũng nghe nói đến chuyện này, nhưng không biết rõ cụ thể thế nào.

Liễu Mi Vũ nhìn sang Hương Lăng, Hương Lăng bèn nhỏ nhẹ nói: “Nô tỳ đặc biệt đi nghe ngóng, nói là Triệu mục hạ thuốc cho công chúa, muốn tác hợp tướng quân và công chúa. Kết quả sau khi công chúa biết thì thẹn quá hóa giận, mới xử phạt Triệu thị”.

Hương Lăng vừa buông rèm vừa nói: “Có thể thấy sự thực rất khác với lời Hương Phiến nói, nếu công chúa có lòng quyến rũ, làm sao lại xử phạt Triệu thị”.

“Hương Phiến là người thế nào, phu nhân biết rõ hơn nô tỳ, trước đây nàng ta phản bội phu nhân mới có ngày hôm nay, nói không chừng lần này lại muốn xúi giục phu nhân đối phó công chúa, để nàng ta ngẩng đầu xem hõ đấu nhau. Phu nhân tuyệt đối đừng bị nàng ta lừa”.

Liễu Mi Vũ nghĩ kỹ lại, cảm thấy cũng có lý.

Ban đầu Thẩm Nguyệt hận Tần Như Lương đến mức một đao rạch tay phải của Tần Như Lương, làm sao lại muốn quyến rũ Tần Như Lương?

Sau khi trải qua rất nhiều chuyện, Liễu Mi Vũ mới hoàn toàn nhìn ra, Thẩm Nguyệt thực sự không còn thích Tần Như Lương nữa.

Liễu Mi Vũ nói: “Vậy người nói ta phải làm thế nào?”

Hương Lăng lập tức quỳ xuống đất, nói: “Nô tỳ còn nghe được một vài chuyện, không biết có nên nói hay không. Đám hạ nhân của phủ tướng quân không dám nhiều lời, dù sao... đây cũng là chuyện dơ bẩn”.

“Chuyện gì?”

“Liên quan đến Hương Phiến”.

Liễu Mi Vũ liếc hưng phấn: “Còn không mau nói đi”.

Hương Lăng nói ra chuyện Hương Phiến thân thiết với tên chăn ngựa trong chuồng ngựa trước khi hạ thuốc và lên giường với Tần Như Lương cho Liễu Mi Vũ biết.

Sau này xảy ra chuyện đó, lúc ban đêm tĩnh mịch không bóng người, Hương Phiến và tên chăn ngựa đó nhiều lần gặp riêng trong rừng cây, tình cờ có người đi qua nhìn thấy.

Không biết Liễu Mi Vũ kích động hay làm sao, ngẩng bật dậy từ trên giường, không còn buồn ngủ nữa.

Hương Lăng nói tiếp: “Sau đó nữa, vừa hay tướng quân muốn đuổi Hương Phiến đi, thì lại truy vấn ra chuyện Hương Phiến có thai. Phu nhân nghĩ kỹ xem, Hương Phiến mang thai không lâu thì vu khống phu nhân hại nàng ta sảy thai, bây giờ nghĩ lại đúng là rất kỳ lạ”.

Liễu Mi Vũ chấn hải nói: “Người nói là... tất cả là nàng ta đã sắp đặt sẵn rồi? Nàng ta cố ý kích động ta đẩy nàng ta xuống nước, cố ý để mình sảy thai giá họa lên đầu ta?”

Hương Lăng nói: “Nô tỳ cũng chỉ suy đoán. Phu nhân nghĩ xem, nếu Hương Phiến thực sự mang thai con của tướng quân, sinh con ra, sau này

rất có khả năng mẹ quý nhờ con, nàng ta cũng nên cẩn thận mọi chuyện. Cho dù lúc đó phu nhân có lời mời, nếu nàng ta sợ đứa trẻ xảy ra chuyện, cũng sẽ không buông lỏng cảnh giác đi đến bên hồ’.

Liễu Mi Vũ nói thuận theo dòng suy nghĩ: “Cho nên đứa con trong bụng nàng ta rất có khả năng không phải của tướng quân, mà là của nàng ta và tên chẵn ngựa đó. Lúc đó nàng ta cần mượn đứa trẻ để mình được ở lại trong phủ, nhưng nếu sau này đứa trẻ sinh ra bị phát hiện không phải của tướng quân, thì nàng ta sẽ gặp đại họa, nàng ta mới cố ý giết đứa trẻ từ khi còn trong bụng!”

“Hay cho người Hương Phiến, không ngờ người lại có tâm cơ độc ác như vậy!”, Liễu Mi Vũ tức giận nói.

Hương Lăng nói: “Cho nên nô tỳ mới không thể không to gan khuyên phu nhân vài câu, Hương Phiến càng ân cần, phu nhân càng phải cẩn thận, đừng trúng kế của nàng ta, ngược lại bị nàng ta lợi dụng”.

Liễu Mi Vũ suy nghĩ một lúc, bỗng cười nói: “Ai lợi dụng ai còn chưa chắc đâu! Hiện giờ chúng ta đã nắm điểm yếu của Hương Phiến, nếu bắt nàng ta đi đổi phò con tiện nhân Thẩm Nguyệt đó, chẳng phải rất vui sao!”

“Theo nô tỳ thấy, muốn dùng chuyện này uy hiếp Hương Phiến, khó tránh đem dài lắm mòng”, Hương Lăng dẫn đo nói.

“Hương Phiến là người độc ác, nếu phu nhân uy hiếp nàng ta, có thể uy hiếp được nhất thời, nhưng lại cho nàng ta thời gian xử lý rắc rối sau này.

Nếu phu nhân không quyết đoán kịp thời, đợi Hương Phiến vì tự bảo vệ mình mà không thể không giết tên chẵn ngựa đó, người chết rồi không có gì đối chứng, phu nhân không những mất đi thóp của nàng ta chẳng làm gì được, ngược lại còn chọc giận Hương Phiến, gây bất lợi cho mình.

Phu nhân muốn có thêm kẻ địch hay là muốn giữ tai họa?”

Câu nói cuối cùng lập tức thức tỉnh Liễu Mi Vũ.

Hương Lăng nói đúng, nàng ta không thể mạo hiểm.

Lần này nếu không diệt trừ Hương Phiến, e rằng lần sau khó càng thêm khó. Nếu hoàn toàn đẩy Hương Phiến đến phía Thâm Nguyệt, đó mới là hậu họa vô cùng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 192: Kịch Hay

Huống hồ Liễu Mi Vũ cũng thực sự oán hận, gần đây Tần Như Lương rất hay đến Hương Tuyết Uyển.

Chỉ cần diệt trừ Hương Phiến, Tần Như Lương không thể nào đến Trì Xuân Uyển, chỉ có thể đến Phù Dung Uyển của nàng ta.

Như vậy nàng ta có thể nối lại tình xưa với Tần Như Lương, hoàn toàn chiếm hữu hắn ta.

Bây giờ chủ yếu nhất là nàng ta phải nắm được trái tim của Tần Như Lương.

Phải khiến Tần Như Lương biết lòng dạ hiểm ác của Hương Phiến, càng phải để Tần Như Lương hiểu, hắn ta đã hiểu lầm mình chuyện hại chết đứa con của Hương Phiến, hại mình chịu ấm ức.

Trước đây Hương Phiến cùng một phe với Thẩm Nguyệt. Liễu Mi Vũ thực sự muốn uy hiếp Hương Phiến đi hại Thẩm Nguyệt, nếu hai người đó lại liên thủ tiêu hủy tội chứng, rồi đối phó nàng ta, thì nàng ta đúng là được không bằng mất.

Cuối cùng Liễu Mi Vũ hạ quyết tâm, diệt trừ được người nào thì hay người đó.

Ngày hôm sau vừa hay Tần Như Lương được nghỉ phép, sáng sớm phủ tướng quân đã âm thầm tung trời.

Ngọc Nghiên gấp gáp chạy xuyên chỗ nọ nhảy chỗ kia: “Hương Phiến và Liễu thị đều bị thẩm vấn ở đại đường rồi, sao công chúa còn chưa dậy? Muộn nữa là không xem được trò vui đâu”.

Hiển nhiên Thôi thị bình tĩnh hơn nhiều: “Rốt cuộc là xem trò vui quan trọng hay giấc ngủ của công chúa quan trọng hơn?”

Ngọc Nghiên cân nhắc một chút, nói: “Giấc ngủ của công chúa quan trọng hơn”.

Vậy là Ngọc Nghiên và Thôi thị kiên nhẫn đợi Thâm Nguyệt ngủ đến lúc tự nhiên tỉnh dậy.

Thâm Nguyệt ngủ vô cùng ngon.

Bất giác đã qua hơn hai tháng, Bắp Chân trắng trẻo mềm mại. Đuôi mắt nhỏ dài, đồng tử đen láy như mực, chỉ cần cậu bé vừa mở mắt, là đặc biệt có cảm giác lười biếng.

Bắp Chân càng ngày càng hiểu ý người khác, khi cậu bé tỉnh dậy mà Thâm Nguyệt còn chưa dậy, cậu bé không kêu cũng không hoạt động chân tay nhiều, dường như đợi Thâm Nguyệt ngủ dậy.

Lúc thực sự không kìm nén được, Bắp Chân mới quờ quạng chân tay.

Đợi Thâm Nguyệt tỉnh dậy, Thôi thị liền vào rửa mặt lau người thay quần áo cho Bắp Chân, sau đó cho ăn sữa.

Bắp Chân hút sữa thật mạnh, Thôi thị không khỏi thốt thốt nói: “Đói đến mức này cũng không nghe thấy cậu ta kêu một tiếng, vừa nãy nô tỳ vào thì thấy cậu ta ngoan ngoãn nằm yên, chẳng lẽ là sợ làm phiền đến công chúa đang ngủ?”

Thôi thị khen nói: “Tuổi còn nhỏ mà đã hiểu lòng người, đúng là lần đầu tiên nô tỳ nhìn thấy, sau này lớn lên chắc chắn sẽ là một tiểu công tử thông minh tuyệt đỉnh”.

Thâm Nguyệt mắt nhắm mắt mở ngả trên giường vuốt bộ tóc rối bù, lầm bầm nói: “Mới được hai tháng, nó có thể biết hiểu lòng người là gì? Ngay cả đói cũng không biết khóc, không phải ngực thì là nén chịu, ấy, mong là nén chịu”.

Vừa hay Ngọc Nghiên lấy nước vào cho Thâm Nguyệt rửa mặt, nghe vậy cười không được khóc không xong nói: “Công chúa, đâu có ai nói con

traì mình như công chúa”.

Thâm Nguyệt véo cái má sáng trắng của Bắp Chân, nói: “Nào, nói với nương, con chỉ nén chịu, cục nợ”.

Bắp Chân liếc ngang nàng một cái, tiếp tục chuyên tâm hút sữa.

Thâm Nguyệt bị ánh mắt đó của cậu bé kích thích: “Nhị nương, người xem ánh mắt vừa nãy của nó, là đang khinh bỉ ta sao?”

Nhị nương cười vui vẻ nói: “Chẳng phải công chúa nói mới được hai tháng sao, làm sao biết khinh bỉ là thế nào”.

Thâm Nguyệt gật đầu, nói: “Cũng phải, vẫn còn nhỏ, đầu óc chưa phát triển hết, trí thông minh vẫn chưa kích hoạt. Thôi bỏ đi, hôm nay ta không so đo với con, cũng không biết cái tính cách này con học của ai nữa”.

Thâm Nguyệt chải tóc xong, rửa mặt, vừa súc miệng vừa nói: “Nghe nói Mi Vũ và Hương Phiến ăn ĩ với nhau à?”

Ngọc Nghiên chớp đôi mắt sáng: “Thì ra công chúa nghe thấy rồi, chúng ta cần đến tiển viện xem sao không? Tình huống này rất hiếm thấy, nô tỳ đi qua hoa viên cũng có thể nghe thấy tiếng khóc lóc của Hương Phiến”.

“Xem trò vui không sợ lớn chuyện à”.

Ngọc Nghiên nói: “Hương Phiến dám làm chuyện như vậy, nàng ta gây tội thì phải chịu tội, nô tỳ muốn thấy nàng ta thế thảm, giải tỏa ấm ức”.

Nhưng Thâm Nguyệt chẳng có vẻ gì là hứng thú muốn đi xem trò vui, súc miệng xong lại ngẩng xuống ăn sáng, nói: “Dù thế nào đi nữa thì cũng không phải thứ tốt đẹp gì, ai thua ai thắng, có gì đáng vui. Cứ muốn đi lên đầu, ngược lại bị cắn”.

Thôi thị cũng nói: “Công chúa nói đúng, lúc này vẫn nên tránh thì tốt hơn.

Nô tỳ suy đoán, sự việc đã bại lộ, Hương Phiến chắc chắn biết rõ là tại sao.

Lúc này công chúa qua đó, không chừng Hương Phiến còn cần không tha, nô tỳ thấy đừng ai qua đó, không xem trò vui thì cũng thôi”.

Ngọc Nghiên lập tức hiểu ra, nói: “Nô tỳ suy nghĩ không chu đáo, vẫn là công chúa và nhị nương nói đúng”.

Dù sao trước đây Hương Phiến có thể một phát trở thành tam phu nhân của phủ tướng quân, trong đó Thâm Nguyệt chỉ dạy không ít.

Nếu lúc này Hương Phiến sắp chết đến nơi lại không giữ chừng mực nói ra hết, ngược lại còn chuốc rắc rối.

Cho nên ngay từ đầu Thâm Nguyệt không định đi xem trò vui.

Nếu đã tiết lộ tin cho Liễu Mi Vũ, cuối cùng Hương Phiến có kết cục gì, nàng cũng sẽ không hỏi đến nữa.

Ngọc Nghiên nói: “Tên chăn ngựa trong chuồng ngựa vốn là người thật thà, không ngờ lần này cũng bị liên lụy”.

Thâm Nguyệt lau miệng nói: “Còn cùng Hương Phiến cầm sừng lên đầu Tần Như Lương, có lẽ khó có đường sống. Làm sao, Ngọc Nghiên người cảm thấy tiếc à?”

“Nô tỳ chỉ cảm thấy Hương Phiến hại người quá đáng”.

“Lúc sung sướng sao không nghĩ đến sẽ có hậu quả này? Mỹ sắc chính là con dao, không tránh khỏi cáng dỡ, con dao này vẫn luôn lơ lửng trên đầu, không chừng ngày nào đó sẽ rơi xuống”.

“Công chúa nói rất phải”.

“Cho nên chẳng liên quan gì đến việc hấn ta thật thà”.

Từ đầu đến cuối, Thâm Nguyệt vẫn luôn ở Trì Xuân Uyển không ra ngoài. Tình hình kịch liệt ở tiều viện, dùng ngón chân để nghĩ cũng có thể tưởng tượng ra.

Hương Phiến cũng không ngờ, nàng ta lại có ngày bị bại lộ âm mưu. Hơn nữa ngày này đến nhanh như vậy.

Sáng sớm, nàng ta chưa hiểu gì đã bị người ta lôi ra từ Hương Tuyết Uyển, không kịp thay y phục chải đầu, quần áo tóc tai hỗn loạn, sắc mặt trắng bệch và tiều tụy.

Nàng ta không cãi được một câu đã bị áp giải quỳ trong nền đất của sảnh hoa.

Hương Phiến ngẩng đầu nhìn thấy Tần Như Lương và Liễu Mi Vũ ngồi ưỡn trên cao.

Sắc mặt Tần Như Lương lạnh lùng, đóng băng dày ba tấc.

Hương Phiến bị lộ hoàn toàn dáng vẻ xấu xí, khiến đám hạ nhân cũng phải sấm soi. Kể cả trước khi chưa làm tam phu nhân, nàng ta cũng chưa từng mất mặt thế này.

Liễu Mi Vũ vạch trần chuyện nàng ta ăn nằm với tên chăn ngựa trong chuồng ngựa, mang thai nghiệt chủng rồi đổ lên đầu tướng quân để bò lên vị trí tam phu nhân, lại còn vu khống Liễu Mi Vũ hại chết đứa con trong bụng nàng ta.

Ban đầu Hương Phiến một mực phủ nhận.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 193: Hậu Quả Phải Lãnh

Cho đến khi gã sai vặt ở chuồng ngựa bị lôi đến và bị đánh tơi tả trước mặt nàng ta.

Gã sai vặt không chịu được sự thống khổ của đòn roi cho nên trong lúc hấp hối đã đem hết những chuyện làm cùng Hương Phiến kể lại từ đầu đến cuối.

Trong đó bao gồm cả chuyện lần đầu tiên Hương Phiến đến chuồng ngựa để lấy thuốc thúc tình dành cho ngựa giống.

Từ đó chuyện Tần Như Lương bị hạ thuốc sau đó chiếm đoạt Hương Phiến khiến Hương Phiến mang thai và trở thành tam phu nhân đầu đã lộ ra chân tướng rõ ràng.

Tần Như Lương hết lần này đến lần khác bị một tiện tì nhỏ nhỏ tính kế, vậy mà trước đó hắn ta còn cảm thấy có chút thương hại đối với Hương Phiến.

Hương Phiến cùng tên tiện nô làm chuyện cầu thả sinh ra nghiệt chủng vậy mà nàng ta lại cả gan nói đó là con của Tần Như Lương khiến cho Tần Như Lương rất vui mừng vì có được đứa trẻ đó, sau đó còn vì chuyện đứa trẻ mất đi mà đau buồn.

Bây giờ xem ra tất cả đều là chuyện hết sức nực cười!

Tần Như Lương bị nàng ta chơi đùa lâu như vậy, nàng ta bấy lâu nay không chỉ tiêu tiền như nước mà còn cấm cho hắn một cặp sừng!

Nếu như chuyện này bị truyền ra ngoài thì sẽ có bao nhiêu lời đàm tiếu gièm pha đây!

Đường đường là một đại tướng quân thế mà lại bị một tỳ nữ leo lên đầu!

Bọn hạ nhân đầu sợ hãi, Hương Phiến có thể leo được đến vị trí này cũng có thể xem là bản lĩnh của nàng ta.

Nhưng vận may của nàng ta cũng đã đến lúc tàn.

Tần Như Lương rất tức giận, mặc dù Hương Phiến vẫn cầu xin và muốn giải thích nhưng Tần Như Lương không muốn nghe bất cứ điều gì nàng ta nói nữa.

Hắn bảo người hầu đến ấn Hương Phiến xuống đất để đánh cùng gã sai vặt kia.

Gã sai vặt bị đánh đến chết trong khi Hương Phiến chỉ còn lại nửa cái mạng.

Cuối cùng, Tần Như Lương cho rằng mình không thể trút hết giận bằng cách đánh chết Hương Phiến tại chỗ nên đã ra lệnh dừng đánh lại. Lúc đó Hương Phiến còn nghĩ rằng Tần Như Lương vẫn còn lòng tốt, nghĩ rằng mình vẫn còn có một hy vọng.

Nhưng những gì mà Tần Như Lương nói sau đó mới thật sự đánh nàng ta vào địa ngục.

Tần Như Lương nói: "Mang ả ta đến Minh Nguyệt Lâu bán làm kỹ nữ, ký văn tự bán đứt, sau này ả ta có chết cũng phải chết ở Minh Nguyệt Lâu cho ta!"

Sắc mặt Hương Phiến tái nhợt: "Tướng quân... tướng quân người không thể như vậy... không thể được tướng quân!"

Minh Nguyệt Lâu là kỹ viện lớn nhất kinh thành, khách nhân lui tới chia làm năm bảy loại, kỹ nữ bên trong cũng chia làm năm bảy loại.

Nữ quyền của quan lại trong kinh phạm tội nếu như không bị đẩy ra biên cương thì sẽ bị đẩy vào Minh Nguyệt Lâu làm kỹ nữ, kẻ có xuất thân nô tì giống như Hương Phiến khi bị đẩy vào Minh Nguyệt Lâu thì tất nhiên sẽ trở thành kỹ nữ thấp kém nhất.

Một lời này của Tần Như Lương chứng minh hẳn ta đã không còn chút thương xót nào đối với nàng ta.

Lúc này lập tức có người tiến lên lôi Hương Phiến từ phủ tướng quân đi đến Minh Nguyệt Lâu.

Đọc đường, tiếng Hương Phiến kêu gào la khóc vang đầy trời.

Bầu không khí trong phòng khách im phăng phắt, máu tươi loang lổ ở khắp nơi.

Xác của gã sai vặt bị đem ra ngoài, đám người hầu ngay lập tức đem nước đến lau rửa vết máu trên mặt đất.

Liễu Mi Vũ này giờ vẫn không nói lời nào, Tần Như Lương liếc nhìn nàng ta, thấy sắc mặt nàng ta tái nhợt thì có chút giật mình.

Trái tim của Tần Như Lương rớt cuộc vẫn mềm nhũn, hẳn biết nàng ta từ trước đến nay đều rất nhất gan, nhất định là đang rất sợ hãi.

Tần Như Lương dịu dàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng ta trong lòng bàn tay lớn của mình.

Liễu Mi Vũ rùng mình rồi bật khóc.

Tần Như Lương nói: "Sao, dọa nàng sợ hãi rồi sao?"

Liễu Mi Vũ khịt mũi, ghen ngào nói: "Không phải, Mi Vũ chỉ cảm thấy đã lâu rồi không được tướng quân nắm tay".

Khoảng thời gian này hẳn ta quả thật đã quá bỏ bê nàng ta.

Kể từ lần trước tay trái bị thương, Tần Như Lương luôn cảm thấy không vui, chỉ cần ở cùng Liễu Mi Vũ thì hẳn ta liền khó chịu.

Bây giờ Tần Như Lương đã bình tĩnh lại, hẳn ta biết trong chuyện này hẳn ta không thể trách nàng ta. Hẳn ta không nên tiếp tục bỏ bê nàng ta nữa.

Nhìn dáng vẻ đáng thương của Liễu Mi Vũ, trái tim của Tần Như Lương tràn đầy dịu dàng.

Hắn ta vẫn rất yêu Liễu Mi Vũ.

Tần Như Lương nói: "Trước kia là do ta không tốt, còn vì chuyện của Hương Phiến mà hiểu lầm nàng khiến cho nàng uất ức".

Liễu Mi Vũ lắc đầu nói: "Tướng quân có thể trả lại sự trong sạch cho Mi Vũ thì Mi Vũ đã rất mãn nguyện rồi. Chỉ là... dù sao Hương Phiến cũng từng là nô tỳ thân cận của Mi Vũ, bây giờ nàng ta rơi vào kết cục như vậy Mi Vũ cũng không đành lòng".

Tần Như Lương lạnh giọng nói: "Nàng còn nhớ tình cũ với ả ta nhưng ả ta chỉ hận không thể giẫm đạp nàng để leo lên cao, muốn trách chỉ có thể trách ả ta tự mình làm bậy cho nên không thể sống, tha cho ả ta tội chết đã là khai ân cho ả ta rồi".

Hắn ta dịu giọng xuống rồi lại nói: "Mi Vũ, nàng đừng tự trách mình. Loại người như vậy không đáng để nàng niệm tình cũ".

Liễu Mi Vũ nói: "Mi Vũ biết".

Mặc dù ngoài miệng nàng ta nói như vậy nhưng trong lòng thì thực chất đang mừng thầm. Nàng ta niệm tình cũ sao? Nàng ta chỉ hận không thể nhìn thấy Hương Phiến bị đánh chết tại chỗ, như vậy mới có thể hóa giải được nỗi hận của nàng ta từ trước đến nay.

Chẳng qua hôm nay cho dù Hương Phiến không chết thì sau này cũng không thể làm gì được nữa.

Tiện nhân không biết tốt xấu, đáng bị đám đàn ông phong lưu chà đạp!

Chỉ cần nghĩ đến điếu đó cũng đã khiến cho nàng ta cảm thấy vô cùng khoái chí!

Lâu như vậy mới có thể hoàn toàn rút ra được một cái gai trong lòng.

Liễu Mi Vũ diễn xuất thật sự rất vất vả, phải kìm lại khóe miệng đang chậm rãi nhếch lên.

Sau đó T`ân Như Lương đưa Liễu Mi Vũ ra khỏi phòng khách.

Người trong phủ đã lâu không thấy hấn ta ở bên cạnh Liễu Mi Vũ.

T`ân Như Lương ở trong Phù Dung Uyển nghe Liễu Mi Vũ đàn và xem nàng ta nhảy múa, tình cảm hòa hảo keo sơn như lúc ban đầu, thậm chí còn ngọt ngào hơn cả lúc ban đầu.

Tất cả những đi`ều này đi`ều là kết quả mà Liễu Mi Vũ mong muốn nhất.

Ngay khi Hương Phiến không còn nữa, nàng ta quả nhiên có thể lấy lại được sự sủng ái của T`ân Như Lương.

Dọn dẹp xong chuyện ở ti`ên viện thì đã gần giữa trưa.

Khi Ngọc Nghiên đi chuẩn bị bữa trưa cho Thâm Nguyệt thì cũng có nhân tiện hỏi thăm vài câu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 194: Lăn Đầu Đến Kỹ Viện

Khi quay về, trông nét mặt của Ngọc Nghiên có chút phức tạp.

Nàng ta đem kết quả xử lý Hương Phiến kể lại toàn bộ cho Thẩm Nguyệt nghe.

Ngọc Nghiên thở dài nói: "Mặc dù nô tỳ rất ghét những hành động của Hương Phiến nhưng những chuyện mà ả ta làm vẫn còn chưa ác bằng Liễu thị kia. Vẫn là Liễu thị thâm độc nhất, nô tỳ thật không ngờ Hương Phiến đã phục vụ lâu như vậy mà khi xảy ra chuyện tướng quân vẫn không mảy may nhớ lại tình cũ, còn nhẫn tâm đem bán ả ta vào kỹ viện".

"Con người đó quả thật bạc tình, cho dù không có tình nghĩa vợ chồng thì vẫn còn có duyên mưa sương, thà đánh chết Hương Phiến còn khiến cho người ta phục hơn".

"Nô tỳ còn nghe nói, Hương Phiến vừa bị lôi đi thì Tần tướng quân đã liễn đưa Liễu thị về Phù Dung Uyển. Đây đúng là nam nhân vô sỉ tàn nhẫn nhất mà nô tỳ từng thấy".

Thẩm Nguyệt ăn cũng không có cảm giác ngon miệng, liễn để đĩa xuống nói: "Tần Như Lương chẳng phải luôn như vậy hay sao?"

Ngọc Nghiên thấy thế liễn nói: "Sao công chúa lại không ăn nữa? Có phải do nô tỳ nói nhiều quá không? Vậy thì nô tỳ sẽ không nói nữa".

Thẩm Nguyệt nói: "Chuyện hôm nay đúng là khiến cho ta ăn cơm không ngon".

Đối với Hương Phiến thì làm gì còn kết cục nào tể tệ hơn thế này nữa?

Nhưng việc này đã qua thì cũng không nên đề cập đến nữa.

Thẩm Nguyệt nghe nói con nhà người ta được hai ba tháng tuổi đầu rất thích cười, cả ngày đầu vui tươi hơn hở cười không ngừng.

Nàng nhìn lại con nhà mình, cả ngày đầu không ăn thì ngủ, sau khi ăn xong cũng chỉ mở to mắt ngẩn ngơ, Thẩm Nguyệt cố gắng đến cỡ nào cũng không thể khiến cho nó cười được.

Thẩm Nguyệt ng ỡ xuống thăm, ủ rũ thở dài nói: "Con trai à, cười cho mẹ thấy một cái bộ khó khăn lắm hay sao?"

Trước đây nàng vẫn thường lo lắng Bắp Chân là một đứa trẻ câm điếc, bây giờ nàng lại lo lắng Bắp Chân là một đứa trẻ ngốc.

Trong lúc nàng đang cúi đầu ủ rũ thì Bắp Chân lại đột nhiên nhếch miệng cười.

Khi Thôi thị và Ngọc Nghiên nhìn thấy thì liền nói: "Công chúa! Công chúa nhìn kìa! Bắp Chân đang cười!"

Nhưng nụ cười chỉ thoáng qua trên miệng Bắp Chân vài giây, khi Thẩm Nguyệt vừa ngẩng đầu nhìn thì nó lại không cười nữa.

Thẩm Nguyệt cố trêu chọc nó hết lần này đến lần khác nhưng nó vẫn không cười.

Thẩm Nguyệt mệt mỏi nói: "Haiz, rốt cuộc là ta trêu chọc nó hay là nó trêu chọc ta đây?"

Vài ngày sau, Thẩm Nguyệt xuất hiện trước Minh Nguyệt Lâu.

Mới sang đông được mấy ngày, bầu trời cũng tối sớm hơn bình thường.

Hoàng hôn vừa buông thì nơi này đã thấp đèn rực rỡ, bầu không khí nồng nặc mùi phấn son, những tiếng chèo kéo không ngừng vang lên bên tai.

Có rất nhiều khách nhân lưu luyến không rời, phía trước kỹ viện có vô số cô nương xinh đẹp đang mỉm cười động lòng người.

Nếu như có nơi tốt để về thì làm gì có ai muốn lưu lạc phong trần?

Dưới những nụ cười ấy tràn đầy chua xót và bất lực.

Ngọc Nghiên rất nhát gan, nàng ta nắm chặt tay Thẩm Nguyệt nói: "Công tử, nơi này... chúng ta thật sự không vào được đâu".

Thẩm Nguyệt hỏi: "Mấy cô nương bên trong sẽ ăn thịt người hay sao?"

"Bọn họ muốn ăn cũng ăn không được, nô tỳ chỉ cảm thấy ra vào nơi này là trái với đạo đức".

"Ngay cả sòng bạc người cũng dám vào mà còn không dám vào đây hay sao?"

Ngọc Nghiên lộ ra vẻ bối rối.

Tất nhiên nàng ta biết tại sao Thẩm Nguyệt lại đến đây. Bởi vì Hương Phiến đang ở trong Minh Nguyệt Lâu này.

Nhưng dù sao thì nơi này cũng là nơi trụ lạc của đám đàn ông.

Lúc này Thẩm Nguyệt đã bảo hai cô nương ở cửa kéo Ngọc Nghiên vào trong với mình.

Vì vậy, hai cô nương một trái một phải đã kéo Ngọc Nghiên đi vào Minh Nguyệt Lâu, vừa đi vừa trêu chọc: "Tiểu đệ đệ lần đầu tiên đến đây sao, tiểu đệ đệ yên tâm, bên trong chơi vui lắm..."

Ngọc Nghiên rú lên một tiếng như heo bị chọc tiết.

Mọi người xung quanh nhìn Ngọc Nghiên với ánh mắt khó hiểu, nói với vẻ khuyên nhủ: "Thanh niên phải trải qua chuyện này mới có thể trở thành đàn ông thật thụ, người không cần sợ hãi, sẽ rất sung sướng đó".

Thẩm Nguyệt ở bên cạnh nở một nụ cười hài lòng, sau đó mới bảo hai cô nương buồng Ngọc Nghiên ra, Ngọc Nghiên sợ hãi thút thút đi sát bên cạnh Thẩm Nguyệt.

Đứng ở sảnh, Thẩm Nguyệt nhìn thấy khung cảnh vô cùng náo nhiệt, những thanh âm tươi mát thoát tục cũng không ngừng vang lên.

Ngọc Nghiên nhìn đám người đang ôm ấp tán tỉnh nhau loạn lên hết cả thì không khỏi mắng chửi: "Không biết xấu hổ! Đồ phong bại tục! Mất hết mặt mũi!"

Thẩm Nguyệt nghe thấy những lời nói chính trực cùng bộ dáng đầy phòng bị của Ngọc Nghiên thì giật giật khóe miệng, không nhịn được cười mà nói: "Mắng, tiếp tục mắng, ta cũng muốn nghe một chút, người tốt cuộc có thể nói ra bao nhiêu châm ngôn bốn chữ".

Ngọc Nghiên ghen hòng mất một lúc cũng không nói ra thêm được nữa, liền nói: "Nô tỳ tài sơ học thiên cho nên không biết thêm nữa".

Thẩm Nguyệt chậm rãi cười nói: "Nếu như đã đến đây rồi thì cũng phải biết cách thích ứng. Nếu như người không thích mấy cô nương ở đây thì lần sau chúng ta sẽ đi nơi khác, nơi mà có nhiều tiểu ca ca đẹp trai đó".

Ngọc Nghiên nghe vậy thì suýt chút nữa đã khuyu xuống, nàng ta nói: "Không được, ta thích, rất thích ở đây".

Nếu như nàng ta dám cùng với công chúa đi tới nơi có nhiều tiểu ca ca thì chắc chắn sẽ bị Tô đại nhân và Tần tướng quân lột da.

Ở trong kinh thành cũng không thiếu những nơi như vậy.

Suy cho cùng những kẻ có tiền đều có khẩu vị rất quái đản, có không ít quan lớn thích nam sủng, bình thường nam nữ gì cũng có thể ăn được.

Lúc này quản sự mới tiến lên hỏi: "Nhị vị công tử mới tới Minh Nguyệt Lâu lần đầu sao, có muốn chỉ đích danh cô nương nào không? Nếu như

không thì nhị vị công tử muốn loại cô nương như thế nào? Tiểu nhân có thể gọi các cô nương lại đây cho nhị vị công tử lựa chọn".

Thẩm Nguyệt thông thả nói: "Ta thích những cô nương mới mẻ. Ở đây có cô nương nào mới tới không bao lâu hay không?"

Quản sự trả lời: "Tất nhiên là có".

"Vậy thì gọi ra một lượt để ta chọn".

Nhìn thấy thái độ thành thạo của Thẩm Nguyệt, Ngọc Nghiên vô cùng sửng sốt. Rõ ràng đây là lần đầu tiên nàng đến đây nhưng trông nàng lại y hệt như một tay chơi sành sỏi.

Sau một lúc, một số cô gái đã được dẫn ra phía trước.

Thẩm Nguyệt liếc nhìn thấy Hương Phiến đang đứng ở phía sau thì liếc nhìn chỉ vào nàng ta nói: "Chọn nàng ta đi".

Quản sự lạnh lùng liếc mắt nhìn về phía Hương Phiến nói: "Phiến nhi, có công tử nhìn trúng người, người mau hầu hạ đi".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 195: Còn Muốn Trách Ngược?

Sau khi Hương Phiến bị đẩy vào Minh Nguyệt Lô, tên gọi cũng không thay đổi nữa, chỉ đổi từ Hương Phiến thành Phiến nhi, nghe có vẻ là lướt khéo léo hơn nữa.

Hương Phiến kinh ngạc ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy Thẩm Nguyệt cùng Ngọc Nghiên thì sắc mặt đã trắng bệch.

Nàng ta không dám trái lời nên phải dẫn hai người đi vòng qua tiền sảnh ra dãy phòng phía sau.

Minh Nguyệt Lô có ba tầng, tầng dưới cùng chính là tầng dành cho tầng lớp hạ đẳng nhất, tầng chính giữa dành cho tầng lớp trung lưu còn tầng trên cùng dành cho tầng lớp thượng lưu.

Tầng hạ đẳng nhất cũng là tầng rẻ mạt nhất, chỉ cần có chút tiền thì ai cũng có thể bắt cô nương ở tầng này hầu hạ.

Xét về dung mạo thì Hương Phiến cũng có thể được xếp vào tầng trung lưu thượng lưu, nhưng bởi vì nàng ta vừa bị bán vào đã không chịu nghe lời cho nên liền bị tú bà trong kỹ viện bắt phải ném mùi làm kỹ nữ thấp kém nhất trước.

Phải cho nàng ta ném đủ đau khổ thì nàng ta mới biết chấp nhận số phận của mình.

Bài trí của căn phòng dưới rất đơn giản, có một chiếc giường, một chiếc bàn và một vài chiếc ghế dài. Mùi hương trong phòng là của loại hương kém chất lượng cho nên khiến cho người khác khá khó chịu.

Hương Phiến nói: "Ngồi đi. Thật sự cực khổ cho công chúa phải đến một nơi như thế này để thăm ta".

Ngọc Nghiên cảm thấy trong phòng này chỗ nào cũng dơ bẩn cho nên liền lấy khăn tay trải xuống ghế rồi mới cho Thẩm Nguyệt ngồi xuống.

"Người sống ở đây có thuận lợi không?", Thẩm Nguyệt hỏi.

Hương Phiến cười thắm hai tiếng, nói: "Cô nói thuận lợi là thuận lợi như thế nào? Công chúa không nhìn thấy ta bây giờ sống không bằng chết hay sao? Công chúa hẳn là đến đây để xem kết cục của ta hiện tại, nhìn thấy ta thế này chắc là đã vừa lòng rồi chứ gì?"

Thẩm Nguyệt nói: "Nếu như ta nói mình tâm bình khí hòa đến thăm người thì người nhất định sẽ nói ta là mèo khóc chuột giả từ bi. Cho nên quên đi, cứ xem như là ta đến đây để xem chuyện nực cười của người".

Hương Phiến rót hai tách trà, một cho mình và một cho Thẩm Nguyệt rồi nói: "Nếu như công chúa đã chỉ đích danh muốn ta hầu hạ thì ta tất nhiên phải hầu hạ công chúa thật tốt. Mời công chúa uống trà. Hy vọng công chúa không chê trà nơi này dở bản".

Thẩm Nguyệt bưng tách trà lên, trong lúc đang muốn uống thì lại đặt xuống nói: "Mau mở cửa sổ ra một chút đi, mùi hương trong này thật sự khiến ta khó chịu".

Hương Phiến đành phải đứng dậy đi mở cửa sổ.

Sau đó nàng ta quay lại ngồi xuống rồi nói: "Công chúa thân là nữ nhân, đúng là cực khổ cho công chúa phải đến tận một nơi thế này để xem chuyện nực cười của ta", nói đoạn, nàng ta uống một ngụm trà rồi lại hỏi: "Chuyện mà Liễu Mi Vũ biết được đầu là do cô nói hay sao?"

Thẩm Nguyệt bĩu môi nói: "Bây giờ truy cứu những chuyện đó còn có ý nghĩa gì?"

"Dù cô không thừa nhận thì ta cũng biết là cô!", Hương Phiến nói: "Không ngờ đến cuối cùng cô vẫn nhúng tay vào. Rốt cuộc cô đã biết được chuyện này khi nào và làm sao cô lại phát hiện ra?"

Thẩm Nguyệt nhướn mày nhìn nàng ta rồi nói: "Người cho rằng người ở trước mặt ta thì độc không đối địch với ta thì ta có thể hoàn toàn tin tưởng người mà giúp người hay sao? Người thấy trên đời này có bao

nhiều người lập lời thề bị thiên lôi đánh nhưng có bao nhiêu người bị ứng nghiệm chứ?"

"Nói chung muốn không chế được người thì ta nhất định phải nắm được cái đuôi của người", Thẩm Nguyệt bưng tách trà lên giả vờ uống một ngụm.

"Sống trên đời không thể không đề phòng kẻ khác, ta chỉ giữ một nhược điểm của người nhưng nếu như người biết an phận thủ thường thì ta cũng không định truy ền nó ra ngoài. Đáng tiếc, chính ta cũng không ngờ lại phải dùng nó trong ngày hôm nay".

Hương Phiến lộ ra vẻ căm hận, nếu như không phải vì Thẩm Nguyệt thì nàng ta sẽ không rơi vào kết cục như thế này!

Nàng ta nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ta chẳng qua chỉ đưa cho Triệu thị hai lọ thuốc mà cô lại hại ta ra nông nỗi này!"

Thẩm Nguyệt liếc mắt nhìn nàng ta, lạnh lùng nói: "Ta hại người thế nào? Người bây giờ chẳng phải còn tốt hơn bị bầm nhò cho chó ăn hay sao? Không phải là ta đã thủ hạ lưu tình rồi hay sao?"

Hương Phiến kích động, đứng dậy vỗ bàn phẫn nộ nói: "Thủ hạ lưu tình? Cô có biết cuộc sống hiện giờ của ta như thế nào không?"

Vừa nói nàng ta vừa vén tay áo, mở toạc vạt áo trước, rưng rưng nước mắt căm hận nói: "Nhìn đi! Cô nhìn xem! Ở đây không có ai mà không ức hiếp ta! Quản sự kêu ta đi tiếp khách, nếu như ta không theo thì tất cả ma cô trong Minh Nguyệt Lô đầu sẽ hung hăng tiến vào phòng ra ức hiếp ta cho đến khi nào ta theo mới thôi".

Hương Phiến rơi nước mắt, rùng mình nói: "Bọn chúng sẽ không quan tâm ta có bị thương hay không, hễ có khách đến là ta đầu phải tiếp. Dù có bao nhiêu người đến cùng một lúc..."

Kỹ nữ rẻ mặt nhất không có quy ền lên tiếng ở đây.

Thẩm Nguyệt lúc này mới biết được chỉ cần kỹ viện mở cửa thì bất luận có bao nhiêu người nhân trả tiền chỉ đích danh Hương Phiến, bất luận có cùng một thời gian hay không thì Hương Phiến đều phải tiếp, ai đến cũng không được cự tuyệt.

Một lời nói của Hương Phiến đã khiến Thẩm Nguyệt phải nhíu mày, trong khi Ngọc Nghiên thì cảm thấy khó chịu đến mức muốn buồm nôn.

Hương Phiến hung hăng trừng mắt nhìn Thẩm Nguyệt nói: "Cô nói sẽ bảo vệ ta, sẽ cứu ta, tại sao ngày hôm đó cô không xuất hiện! Cô mới là kẻ chủ mưu đứng phía sau, chính là kẻ ác độc nhất!"

Ngọc Nghiên tức giận nói: "Hương Phiến, ăn nói cho đàng hoàng!"

Thẩm Nguyệt không hề tỏ ra tức giận, chỉ nói: "Hương Phiến, người nói cho rõ ràng, trước đây ta đã từng nói nếu như người dám có ý đồ xấu xa với ta thì ta có thể nâng người lên được cũng có thể đạp người xuống được".

Hương Phiến cười to hai tiếng nói: "Hay lắm, ta chẳng qua chỉ là một quân cờ của cô, một quân cờ cô dùng để đối phó với Liễu Mi Vũ".

Thẩm Nguyệt vẫn chậm rãi nói: "Vậy người nói xem kể từ khi người lên làm tam phu nhân ta có từng xúi giục lợi dụng người làm cái gì cho ta chưa?"

"Người muốn cái gì, người có được cái gì thì toàn bộ đều do chính bản thân người làm ra".

"Chuyện người có thể làm cho ta chỉ có duy nhất một chuyện đó là ổn định đội hình ba góc cân bằng trong phủ, nếu như người không tác loạn thì bây giờ người vẫn có thể sống tốt".

"Nhưng người vẫn không biết an phận thủ thường, cuối cùng vẫn muốn hại ta", Thẩm Nguyệt lãnh đạm nói: "Bây giờ người còn muốn trách ngược lại ta hay sao?"

Hương Phiến nghiêng rặng nghiêng lợi nói: "Ta hại cô? Đó chẳng qua là ta suy nghĩ cho cô mà thôi! Không phải trước đây cô luôn gào khóc muốn được đại tướng quân sủng hạnh hay sao, bây giờ ta cố sức mang hấn ta đến cho cô thì cô lại ra vẻ cự tuyệt!"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 196: Từ Từ Mà Tận Hưởng

Thẩm Nguyệt không mẫn không nhạt nói: "Một đôi giày rách nát dơ bẩn đã bị các người mang qua thì ta còn cần làm cái gì nữa? Người tự sờ vào lương tâm của mình mà nói, người thật sự suy nghĩ cho ta hay sao?"

Nàng chậm rãi đứng dậy, đứng đối diện Hương Phiến nói: "Nếu như người thật sự suy nghĩ cho ta thì người không thể không nhìn ra ta vừa nhìn thấy Tần Như Lương liền cảm thấy vô cùng ghê tởm. Bây giờ người nói ra những lời này cũng khiến cho ta cảm thấy vô cùng ghê tởm".

"Cô cảm thấy ghê tởm, còn ta đã không thể chịu đựng nổi nữa!",
Hương Phiến vừa hận vừa đau lòng.

"Ta yêu tướng quân nhưng hấn ta thì sao, hấn ta chỉ dùng ta làm công cụ để trút giận! Hấn ta mỗi đêm đều nghĩ đến cô mà hành hạ ta, ta còn có thể làm gì nữa? Chẳng lẽ ta phải ngồi chờ bị hấn ta hành hạ đến chết hay sao?"

"Có bao giờ cô nghĩ đến tất cả những nỗi đau mà ta phải gánh chịu đều là do cô hay không! Ta hận cô nhưng ta lại không dám hận cô, ta còn có thể làm gì được nữa?"

"Công chúa, ta cũng là do cùng đường mà thôi".

Thẩm Nguyệt yên lặng lắng nghe sau đó mới nói: "Cho nên người vẫn cảm thấy mình rất oan uổng đúng không? Rõ ràng có rất nhiều con đường để đi nhưng người lại cố tình chọn con đường hẹp nhất và ngu ngốc nhất".

"Bởi vì người cho rằng con đường này tuy mạo hiểm một chút nhưng có thể một mũi tên bắn chết hai con chim, vừa có thể chuyển đi nỗi thống khổ của người vừa có thể khiến cho đối phương đấu với nhau đến đầu rơi máu chảy".

"Hương Phiến, người nói người cùng đường nhưng trong lúc người cùng đường người vẫn cố công tính kế người khác để cho bản thân mình hưởng lợi".

Thẩm Nguyệt vượt lại vạt áo giống như không có chuyện gì xảy ra rồi lại nói: "Ta còn tưởng rằng mấy ngày qua người có thể ngấm lại xem bản thân mình đã sai ở chỗ nào, hiện tại xem ra người một chút cũng không biết sai, vậy thì người cứ tiếp tục ở đây chấp nhận số phận của mình đi".

Ở lại thêm cũng vô ích, Thẩm Nguyệt liền xoay người chuẩn bị rời đi.

Hương Phiến ở sau lưng trở nên cuồn cuộn loạn gào lên: "Cô muốn ta biết ta sai ở đâu, chẳng lẽ nếu như ta biết sai thì cô sẽ cứu ta khỏi nơi này hay sao?"

Bên ngoài quá mức ồn ào, cho dù Hương Phiến có gào đến tận tâm liệt phế cũng không có ai nghe thấy.

Mà cho dù có nghe được thì cũng sẽ không có ai để ý đến.

Thẩm Nguyệt dừng bước, quay lại nhìn nàng ta, nhướn mày nói: "Sao lại không? Nhưng sau khi đến đây thì ta đã thay đổi chú ý rồi!"

Sắc mặt Hương Phiến thay đổi, nàng ta hung hăng cười nói: "Cô không cần phải giả vờ, cô nghĩ ta sẽ tin cô hay sao? Hôm nay hai người không thể nào ra khỏi phòng này!"

Thẩm Nguyệt nheo mắt hỏi: "Tại sao không được?"

Hương Phiến nói: "Chỉ cần hai người dám đi ra khỏi phòng này thì ta lập tức sẽ vạch trần thân phận nữ nhân của hai người! Thấy nữ nhân dám đi vào thanh lâu, tất cả những kẻ ở đây đều là lang sói hạ lưu, ta không tin bọn chúng sẽ buông tha cho hai người!"

Thấy Thẩm Nguyệt vẫn thản nhiên, Hương Phiến lại nở nụ cười gian ác nói: "Cho dù cô nói mình là công chúa thì ở đây sẽ có ai tin chứ? Có hai nữ nhân tự động dâng đến cửa, tú bà trong kỹ viện này vui vẻ còn không kịp, nói không chừng đến cuối cùng hai người cũng sẽ rơi vào kết cục giống như ta!"

Thẩm Nguyệt ng ắ lại, chậm rãi nói: "Ta đây cũng không vội đi, ở lại trong phòng người một chút cũng được. Ta cũng muốn xem thử người định làm gì ta".

Khi Hương Phiến nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Thẩm Nguyệt, nàng ta chỉ hận không thể xé gương mặt lạnh nhạt của Thẩm Nguyệt xuống, khiến cho nàng trở nên hoảng sợ bàng hoàng giống như mình!

Hương Phiến nhìn nửa tách trà mà Thẩm Nguyệt để lại trên bàn, đắc ý nói: "Cô vừa uống trà này r ắ".

Thẩm Nguyệt không đáp mà chỉ hỏi lại: "Vậy thì sao?"

Hương Phiến lúc này hoàn toàn không còn chút gì thê thảm đáng thương như trước đó, nàng ta nở nụ cười gian ác nói: "Ở trong trà của cô ta đã hạ xuân hoa đ ề, cô có biết đó là thứ gì không? Đó chính là thứ mà Minh Nguyệt Lôu này sử dụng để đối phó với những kỹ nữ không nghe lời"

Hương Phiến lại nói: "Chưa tới nửa nén hương thì xuân dược sẽ phát tác bên trong cơ thể của cô, ta muốn từ đêm nay đến rạng sáng, bất cứ khách phong trần nào đến phòng của ta thì cô cũng phải phục vụ thay ta, bất kể có bao nhiêu người đến thì cô cũng phải phục vụ!"

"Chính cô đã khiến cho ta bị bán vào nơi này, hiện tại ta cũng muốn cô phải ném thử chút hương vị đau khổ mà ta đã ném qua!", Hương Phiến điên cuồng nói: "Công chúa thì thế nào, cô cho rằng bản thân mình cao cao tại thượng lắm hay sao? Lát nữa đợi đám khách làng chơi đó đến đây thì cô còn không bị chơi cho chết!"

Ngọc Nghiên vô cùng tức giận, không đợi Thẩm Nguyệt lên tiếng thì nàng ta đã bước tới tát Hương Phiến hai cái r ắ nhổ nước bọt nói: "Tiện nhân không biết xấu hổ!"

Thẩm Nguyệt nói nhỏ: "Ngọc Nghiên, người không cần phải chấp nhận với ả ta, làm như vậy chẳng khác nào hạ thấp thân phận của mình".

Ngọc Nghiên tức giận quay lại bên cạnh Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt lại nói với Hương Phiến: "Ta vốn không định đến đây xem chuyện nực cười của người, nếu như người thật lòng biết hối cải thì vẫn còn được một con đường sống, nhưng cho đến tận bây giờ người vẫn không biết hối cải, còn làm mọi chuyện trở nên nghiêm trọng hơn. Một khi đã như vậy thì ai cũng không cứu được người!"

"Vẫn là T`ân Như Lương tàn nhẫn, không niệm tình mưa sương, nói bán li`ên bán, nhẫn tâm ném người đến nơi này. Đối với nữ nhân, nơi này là luyện ngục vô biên, kỳ thực còn đau đớn hơn dùng dao giết chết người".

Thẩm Nguyệt nhếch miệng cười, không chút hoang mang nói tiếp: "Thời gian nửa nén hương hình như cũng sắp đến r`ồi".

Hương Phiến không thể phản ứng kịp với câu nói của Thẩm Nguyệt, ngược lại còn hỏi: "Cô không sợ hãi c`ần xin tha thứ sao?"

"Kẻ nên sợ hãi c`ần xin sự tha thứ cũng không phải là ta".

Một lúc sau Hương Phiến li`ên cảm thấy có chuyện không ổn.

Khung cảnh trước mắt nàng ta đột nhiên trở nên mơ hồ, cơ thể nàng ta bắt đầu nóng lên, thở không ra hơi, hô hấp vô cùng gấp gáp.

Thuốc này so với loại thuốc mà Thẩm Nguyệt trúng phải lúc trước ghê gớm hơn rất nhiều, hiệu quả vô cùng nhanh chóng, chỉ trong thời gian ngắn đã có thể đẩy trạng thái của người ta đến cực điểm, khiến cho người ta vô cùng thống khổ đau đớn.

"Sao lại thế này, ta rõ ràng nhìn thấy cô...", Hương Phiến toàn thân ửng đỏ, trừng mắt nhìn Thẩm Nguyệt.

Ngọc Nghiên khinh thường nói: "Tiện nhân, thứ trà dơ bẩn ở Minh Nguyệt Lô cũng xứng để công chúa uống hay sao?"

Vừa r`ồi Thẩm Nguyệt chỉ giả vờ uống trà, thật ra nàng đã đổ một nửa trà vào tay áo. Thẩm Nguyệt lúc này đang ng`õ vuốt ve góc ống tay áo hơi ướt, không hề nhúc nhích.

Ngọc Nghiêu lại giũu cọt nói: "Đúng là không thể không đê phòng kẻ khác, lúc này khi công chúa bảo người đi đóng cửa sổ thì đã đổi vị trí hai chén trà với nhau rồi. Chén trà mà người uống mới là chén bị hạ dược, người ng ấ đó mà chậm rãi hưởng thụ đi!"

"Người! Các người...", Hương Phiến phần hận không thôi, mấy đầu móng tay liên tục cào vào trụ giường, thân thể nhất thời không thể ổn định, mềnh nhũn ngã ra ở trên giường rồi không ngừng rên rỉ co quắp.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 197: Bởi Vì Hấn, Mọi Thứ Có Về Mặt Không Chế

Vốn dĩ ngay từ khi Hương Phiến dùng động tác nhỏ để bỏ thuốc, Thâm Nguyệt đã phát hiện ra rồi, nhưng nàng làm sao có thể thay đổi ý định chứ.

Thâm Nguyệt đi êm tĩnh nói: “Cùng một chiêu trò, chẳng lẽ ta lại để người chơi hai lần?”

Nàng vừa dứt lời đã có người thô lỗ gõ cửa ở bên ngoài và hô lên: “Phiến Nhi, có khách tới, mở cửa đón khách”.

Ánh mắt của Thâm Nguyệt trở nên lạnh lẽo: “Ồi, chưa gì đã có vị khách thứ hai tìm tới rồi”.

Nhưng khi cửa phòng mở ra, một bóng người cao ráo mặc áo đen bước vào, Hương Phiến tròn tròn đôi mắt ngập nước của mình.

Thâm Nguyệt quay đầu nhìn lại, toàn thân khựng lại, lập tức nhú mày với vẻ khó chịu.

Bộ đồ đen trên người nam tử đã phác thảo được thân hình hoàn hảo của hắn, mái tóc đen như mực được búi gọn sau đầu.

Thâm Nguyệt nheo mắt, nhìn chiếc mặt nạ trên mặt hắn vẫn còn là chiếc mà hắn đã đeo hôm đánh nhau ở cuối con ngõ.

Tô Vũ!

Bản thân Thâm Nguyệt cũng không ý thức được rốt cuộc mình khó chịu vì đi đâu gì, nàng nhìn vào mặt hắn mà hỏi: “Sao người lại đến đây?”

Giọng nói của Tô Vũ không thể nghe ra hỉ nộ: “Cô nhận ra ta?”

Thâm Nguyệt đáp: “Không muốn ta nhận ra người, lẽ nào người không biết đổi một chiếc mặt nạ khác?”, nàng nhướn mày: “Sao hả, người chính là vị khách thứ hai của nàng ta?”

Tô Vũ bước lên phía trước, chẳng nói chẳng rằng đã nắm chặt cổ tay Thẩm Nguyệt, không cho phép nàng phản kháng, thậm chí không buồn liếc nhìn Hương Phiến thêm một lần.

Có lẽ Ngọc Nghiên có thể đoán ra được, nam tử đeo mặt nạ này là ai...

Nàng ta cũng sợ sệt đi theo phía sau.

Hương Phiến thấy Tô Vũ tiến vào, tuy không nhìn rõ được dung mạo của hắn, nhưng nhìn hình thể cao ráo và thẳng tắp cùng khí độ phi phàm của người này, nàng ta đoán định rằng tướng mạo của hắn cũng chẳng kém được.

Nếu đây là khách của nàng ta, nàng ta cũng bằng lòng!

Thế nhưng người đàn ông này không đến để nàng ta hầu hạ, mà đến để đưa Thẩm Nguyệt đi.

Tại sao số mệnh của con người lại có thể khác nhau một trời một vực như vậy.

Hương Phiến đau đớn rầu rĩ tới cùng, nhưng cũng không biết làm thế nào được. Nàng ta nhanh chóng không còn tâm trí nào để cảm thán vận mệnh nữa.

Dược tính phát tác, nàng ta tự thò tay túm lấy y phục của mình, cố gắng “an ủi” bản thân.

Ra khỏi Minh Nguyệt Lâu, bầu không khí ở bên ngoài đúng là tươi mát hơn khá nhiều. Thẩm Nguyệt bị mùi huân hương chất lượng kém ở trong phòng hun quá lâu nên hơi xây xẩm mặt mày.

Thẩm Nguyệt hít một hơi thật sâu, giật giật cổ tay, nhưng bàn tay của Tô Vũ không buông ra. Bàn tay hắn bao phủ cổ tay này, giống như một miếng ngọc ấm áp.

Thẩm Nguyệt cứ như thế bị hấn dẫn ra khỏi Minh Nguyệt Lâu, bất chấp đón nhận ánh mắt khác lạ từ xung quanh hướng tới.

Bởi vì Tô Vũ là một người đàn ông, mà bây giờ Thẩm Nguyệt đang ăn mặc như phái nam.

Hai tên đàn ông dắt tay nhau từ trong lâu bước ra còn ra thế thống gì!

Con đường buôn phấn bán hương này vô cùng náo nhiệt, đám ăn mày ở khu vực lân cận cứ ào tới đây ăn xin, hi vọng quan khách tiến vào sau khi hài lòng rồi sẽ bố thí rộng lượng hơn.

Thế là Tô Vũ vừa mới dẫn theo Thẩm Nguyệt ra khỏi Minh Nguyệt Lâu đã thấy vài ba tên ăn mày lao tới trước mặt, c ãn theo cái bát mà nói: “Đại gia làm ơn làm phúc, bố thí cho ít!”

Gặp phải người bình thường sẽ không ngó ngang tới mà tránh ra rồi bỏ đi, đám ăn mày cũng không mặt dày bám víu.

Thế nhưng Tô Vũ lại dừng chân trước mặt chúng.

Hấn đi ẽn nhiên hỏi: “Chuyện bỏ thuốc là do nàng ta làm, đúng không?”

“Nàng ta” ở đây, khỏi cần nghi ngờ, chắc chắn là Hương Phiến.

Thẩm Nguyệt đáp: “Là nàng ta đưa thuốc cho Triệu mục trong viện của ta, sai sử Triệu mục làm vậy”.

“Người trong viện của cô đã xử lý chưa?”, Tô Vũ hỏi.

“Đuổi ra ngoài rồi”.

Tô Vũ gật gật đầu, sau đó buông Thẩm Nguyệt ra, sắp xếp cho nàng ở dưới cây liễu bên ngoài Minh Nguyệt Lâu: “Đợi ta ở đây”.

Tô Vũ lại quay về đại sảnh của Minh Nguyệt Lâu, không biết để làm gì.

Khi hần ra ngoài, quản sự của đại sảnh cũng theo ra, dẫn theo vài ba tên ăn mày ban này vào trong Minh Nguyệt Lâu.

Thẩm Nguyệt loáng thoáng nghe thấy quản sự nói với đám ăn mày bằng giọng ghét bỏ: “Vị công tử này ra tay hào phóng, mua một đêm của Phiến Nhi cô nương mới đến thay các người. Chỉ cần các người ngoan ngoãn, Phiến Nhi cô nương sẽ để cho các người chơi đến tận hứng!”

Miếng bánh ngon từ trên trời rơi xuống, đám ăn mày gặt đầu lia lịa, theo quản sự đại sảnh tránh đám khách quý cao quý, đi thẳng xuống phòng dưới.

Tô Vũ quay lại dưới gốc liễu, bước chân khoan thai, cử chỉ nho nhã khiến các cô nương đang chào khách trước cửa không khỏi động lòng, liên tục liếc mắt đưa tình với hần.

Thẩm Nguyệt có lòng tốt nhắc nhở: “Bên đó đang liếc mắt với người kia, hiếm khi được một lần say sưa trong hương sắc, người có chắc là người không ở lại thêm chút nữa?”

Tô Vũ thản nhiên đáp: “Đi thôi”.

Tô Vũ mặc kệ ánh mắt của người khác, tiếp tục nắm tay Thẩm Nguyệt.

Nhưng Thẩm Nguyệt trọng thể diện, hễ có ánh mắt khác lạ nào đảo tới, nàng phải khổ sở giải thích một hồi: “Ôi, đừng hiểu lầm nhé, hần là anh trai ta, hần là anh trai ta”.

Nàng giải thích khô cả miệng, Tô Vũ vẫn một mình một phách khiến Thẩm Nguyệt không khỏi tức mình: “Người buông ta ra được không, rất mất mặt đấy”.

Tô Vũ đáp: “Ta đeo mặt nạ rồi, ta không sợ”.

Thẩm Nguyệt thẫn thờ, dù mất mặt cũng không thể mất mặt một mình, phải tìm cách nào đó làm giảm nhục khí của Tô Vũ.

Thế nên khi có ánh mắt tiếp theo hướng tới, Thẩm Nguyệt vô cùng đi ềm tĩnh mà giải thích rằng: “Đừng đoán mò, bọn ta không phải đ ồng tính luyến ái! Hấn là cha kế của ta, không chấp nhận nôi ta tới đây tìm hoa vấn liễu!”

Người qua đường đ ồng loạt kinh ngạc: “Sao lại có người cha kế trông trẻ như vậy chứ!”

Tô Vũ: “..”.

Đi qua khu mại dâm, tiết trời khá lạnh, người qua người lại trên đường cũng thừa thốt.

Sau đó Ngọc Nghiên trông thấy công chúa nhà mình bị kéo đi như thế đúng là rất buồn bực và bị động, Ngọc Nghiên không thể nhẫn nhịn nôi, cuối cùng gom hết dũng khí để lên tiếng: “Người kéo tay công tử nhà ta như vậy, là, là vô cùng không bình thường đó!”

Thẩm Nguyệt rất đ ồng tình: “Đúng vậy, Ngọc Nghiên nói vô cùng có lý”.

Tô Vũ dẫn Thẩm Nguyệt đi thẳng tới một con ngõ đen như mực, Thẩm Nguyệt chỉ cảm thấy bước chân vào bên trong là hai mắt đen thui.

Ngọc Nghiên đang định cất bước đi theo thì lời nói thong dong của Tô Vũ đã truy ền tới: “Canh chừng ở đầu ngõ, nếu dám bước vào ta sẽ đánh gãy chân ngươi”.

Ngọc Nghiên biết sợ r ồi: “Ồ!”

Thẩm Nguyệt không hiểu hấn có ý gì, cũng không thể nhẫn nhịn nôi nữa nên hất tay Tô Vũ ra: “Tô Vũ, ngươi làm gì thế?”

Trời quá tối, Thẩm Nguyệt không nhìn rõ con đường dưới chân, chỉ cảm thấy mình bị vấp vào thứ gì đó.

Tô Vũ kịp thời kéo nàng lại, thu tay ôm nàng vào trong lòng.

Thâm Nguyệt giật mình, vô thức muốn chống tay lên ngực hấn và đẩy hấn ra.

Sau lưng nàng là bức tường bên trong con ngõ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 198: Cô Ghen À?

Sự im lặng đột ngột khiến Thẩm Nguyệt chỉ có thể nghe được tiếng hít thở của đối phương, trong con hẻm nhỏ hẹp càng khiến người ta suy nghĩ lung tung.

Tô Vũ nói: “Ta từ anh của cô biến thành cha kế của cô, cô gọi cũng thuận miệng ghê”.

Thẩm Nguyệt bĩu môi: “Vậy sao người không suy xét đến việc hai người đàn ông lôi kéo nhau dây dưa nhau rất dễ gây hiểu lầm?”

“Cô thì là đàn ông ở điểm nào?”, Tô Vũ vừa khẽ giọng nói vừa giơ tay lên tháo buộc tóc của Thẩm Nguyệt.

Mái tóc dài mượt xõa xuống.

Thẩm Nguyệt hơi phát cáu, giơ tay định giật lại nhưng cánh tay Tô Vũ giơ lên cao hơn khiến Thẩm Nguyệt nhào hụt, suýt nữa ngã nhào lên người Tô Vũ.

Chắc chắn là do trời tối, giơ tay ra còn không thấy năm ngón, nàng mới bó chân bó tay như vậy.

Hắn nâng tay áo lên, mùi trầm hương thoang thoảng bay ra.

Thẩm Nguyệt càng không biết phải làm sao: “Ta không được coi là đàn ông nhưng bên ngoài trông khá giống đàn ông, trả đây cho ta”.

“Giống đàn ông!”, Tô Vũ cười: “Thế nên cô có thể ra vào nơi đó?”

Thẩm Nguyệt cười mỉa nói: “Ra vào nơi đó thì có làm sao, dù sao ta cũng không có “hung khí” gây án, không làm chuyện xấu được. Ta còn phải đi xem thử vì Hương Phiến bị bán vào đó, chứ không giống như ai kia”.

“Ai kia?”, Tô Vũ khẽ giọng nói, không nghe ra cảm xúc: “Ai kia thế nào?”

Thâm Nguyệt buột miệng nói: “Ai kia còn điếm mặt Hương Phiến phục vụ, muốn làm khách của nàng ta, khó khăn lắm mới đến Minh Nguyệt Lâu một chuyến, muốn gọi người cũng không biết gọi cô nương nào đó cao cấp một chút à?”

“Cô nghĩ ta đến vui chơi sao?”, Tô Vũ hỏi.

Thâm Nguyệt cười nhạo nói: “Có lẽ người sẽ lại nói là vì ta ở trong đó nên người mới đi vào”.

“Nếu không thì sao? Ta nhàn rồi quá nên mới thế à?”

“Sao người không lo làm tốt chức đại học sĩ của mình, không lo đọc sách đi, có chuyện gì, ta cũng gặp được người, chẳng phải người rảnh quá mức sao?”

Thâm Nguyệt biết, đã nói đến mức này thì nàng nên dừng đúng chỗ mới phải, vì dù là tốt hay xấu, Tô Vũ đã giúp mình nhiều lần như thế, nàng nên cảm thấy biết ơn chứ không phải càng nghĩ càng tức thế này.

Thâm Nguyệt trước giờ luôn bình tĩnh, lý trí, thế nhưng lần này lại cứ cảm thấy hơi mất mát, không ngờ nàng lại không thể khống chế được cảm xúc của mình.

Lần đầu tiên xảy ra chuyện này, lại là vì Tô Vũ.

Thâm Nguyệt đẽ thấp giọng nói: “Tô Vũ, người nghĩ chỉ một mình người nổi giận được sao, người nói ta không nên đến Minh Nguyệt Lâu, lẽ nào người nên đến?”

Nàng gằn từng chữ hỏi Tô Vũ: “Đại sảnh thì ồn ào, nhà dưới thì thấp kém, huân hương khiến người ta cảm thấy ghê tởm, còn có thứ trà dỏm khó nuốt, rốt cuộc có chỗ nào đáng cho người vào đó chứ? Người cũng

không sợ mấy thứ bột phấn rẻ ti ền kia dính vào người mình sẽ làm ô uế góc áo sao?”

Cuối cùng Thẩm Nguyệt cũng nhận ra tại sao mình lại không vui, đó là vì nơi đó không xứng để Tô Vũ bước chân vào.

“Thẩm Nguyệt ta đi đâu thì người cũng theo đến đó, lần tới là núi đao biển lửa, chẳng lẽ người cũng đi theo cùng?”

Một hơi trút hết cơn giận, tiếp sau đó là một h ồi tĩnh lặng.

Đợi đến khi phản ứng lại, Thẩm Nguyệt mới nhận ra hình như mình nói sai r ấi.

Tô Vũ muốn đi đâu thì là việc của hắn, nàng làm gì mà quản được, cũng giống như nàng muốn đi đâu, Tô Vũ cũng không thể quản.

Thẩm Nguyệt nhấc chân lên định đi: “Thôi vậy, xem như ta chưa nói gì”.

Nhưng Tô Vũ lại đột ngột chặn đường đi trong bóng tối khiến Thẩm Nguyệt đâm s ầm vào hắn.

Vừa định lùi lại thì nàng đã bị Tô Vũ giữ chặt eo.

Thẩm Nguyệt tức giận trợn mắt trừng hắn, chỉ là nàng không nhìn rõ mặt Tô Vũ, cái trừng đó cũng không hề có sức đe dọa nào.

Tô Vũ hơi cúi người xuống, nói bên tai nàng: “Cô tức giận như thế là vì ghen sao?”

“Ghen em gái người! Ta chỉ đang nhắc nhở người, quân tử phải giữ thân sạch sẽ”.

Thẩm Nguyệt càng vùng vẫy, Tô Vũ càng ôm chặt hơn, đến cùng, nàng chống lên hai vai hắn, không một khe hở.

Đứng gần như thế này như thế được hấn ôm vào lòng mang theo cảm giác độc đoán và điên cuồng mơ hồ, Thẩm Nguyệt không thể thoát ra được, tim đập càng nhanh hơn.

Hơi thở nóng hổi của hấn phả vào cổ nàng, theo đó là giọng nói trầm thấp:

“Cũng may ta không đi làm khách của Hương Phiến, bằng không chắc đêm nay ta sẽ khiến cô hận đến mức muốn giết chết hàng trăm ngàn lần. Ta cũng không có để tâm vào mấy cô gái cao cấp kia, vì hình như ta không có hứng thú với người khác”.

Thẩm Nguyệt thôi vùng vẫy, lòng bàn tay bấu lấy mảnh áo trên vai hấn, khàn giọng nói: “Tô Vũ, người buông ta ra”.

Tô Vũ nói: “Đại sảnh đó quả thật rất ồn ào, khung cảnh cũng rất khó coi, phòng dưới cũng rất thấp kém, trầm hương, trà, mùi son phấn đều chẳng ra gì”.

Hấn nói: “Cũng đúng là vì cô ở đó nên ta mới vào, đâu phải ta không lo lắng những thứ dư thừa trong đó sẽ dính vào vạt áo cô. Cô là phụ nữ, cô có biết nơi mình đến có cả đồng đàn ông hạ lưu không”.

Thẩm Nguyệt cảm thấy tim đập nhanh cứ như có một dòng điện chạy qua, rồi lan ra khắp người nàng.

Hấn nói thẳng: “Cho dù là nơi đâu, chỉ cần biết cô đang ở đó, dù là xuống núi đao biển lửa, có gì ta lại không thể đi. Có lẽ ta thật sự rảnh rỗi chết rỗi!”

“A Nguyệt, ta đã thừa nhận đến mức này, có phải cô cũng nên thừa nhận mình ghen rỗi không”.

Thẩm Nguyệt nói: “Người buông ta ra, ta sẽ nói cho người biết”.

Cuối cùng Tô Vũ vẫn buông nàng ra khiến nàng hơi lảo đảo lùi về sau.

Nàng vừa đi vừa nói: “Ghen em gái người, ta ứ thềm tranh cãi với người”.

Nhưng bây giờ giọng điệu của nàng đã không còn tự tin như trước nữa, hình như có hơi chột dạ, cứ như muốn chạy trốn.

Đường dưới chân không được bằng phẳng, Thẩm Nguyệt vừa đi là vấp, Tô Vũ có lòng tốt kịp thời đỡ nàng, hấn dịu dàng nói: “Đừng đi vội, cô không muốn trả lời thì thôi, ta cũng không ép hỏi cô nữa”.

Ngừng một chốc, hấn lại nói: “Lần này bỏ qua, nhưng sau này không được đến Minh Nguyệt Lâu, ta không muốn cô vì thương hại ai mà khiến bản thân mình gặp họa”.

Thẩm Nguyệt nói: “Người bớt suy đoán tâm tư của người khác đi”.

“A Nguyệt vẫn luôn mạnh miệng nhưng mềm lòng nhỉ”.

Thẩm Nguyệt trợn mắt: “Người nghĩ ta mạnh miệng nhưng mềm lòng giống người à. Lúc này người còn mua Hương Phiến một đêm để phục vụ mấy tên ăn mày đó”.

Tô Vũ làm như vô hại nói: “Có thể lập trường khác nhau, rõ ràng là ta đang làm việc thiện, làm người tốt việc tốt. Bỏ vài đồng đuổi ăn mày chỉ bằng để họ có nơi che mưa che nắng một đêm”.

“Người đẹp đi!”, Thẩm Nguyệt không muốn cãi nhau với hấn nữa chỉ đành nói: “Chẳng phải người rất nghèo sao, ra ngoài chỉ đem theo vài cắc bạc, lúc làm chuyện xấu thì lại hào phóng như thế”.

Tô Vũ nói: “Có kinh nghiệm lần trước nên hôm nay ra ngoài ta đem theo một ít”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 199: Tại Sao Ta Lại Tức Giận?

Khi đi đến đầu ngõ, ánh đèn trên phố dường như càng trở nên ảm đạm mông lung.

Tô Vũ nắm lấy cánh tay Thẩm Nguyệt để dừng bước chân nàng lại, nhẹ giọng nói: "Lần trước không phải cô nói muốn mời ta ăn cơm sao? Hẹn hai ngày sau được không?"

Không đợi Thẩm Nguyệt đáp lại thì Ngọc Nghiên đã tiến lên phía trước.

Thẩm Nguyệt cảm thấy rất kỳ lạ, không phải vừa nãy nàng mới cãi nhau với Tô Vũ sao? Sao bây giờ lại hòa hảo như vậy?

Nhắc đến chuyện mời cơm thì cũng không phải là nàng không mời nổi, nàng cũng phải đáp tạ hai lần hỗ trợ của Tô Vũ, thế là Thẩm Nguyệt buồn bực gật đầu nói: "Cứ chọn thời gian mà người cảm thấy thuận tiện đi. Ngọc Nghiên, chúng ta trở về".

Ngọc Nghiên thấy bầu không khí giữa hai người không đúng lắm thì liền nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn, cả gan hỏi Tô Vũ: "Người, rõ ràng người ức hiếp công tử nhà ta!"

Tô Vũ híp mắt liếc nhìn, Ngọc Nghiên lập tức biến mất.

Thẩm Nguyệt và Ngọc Nghiên đi phía trước, Tô Vũ cứ đi theo phía sau cho đến khi hắn nhìn thấy Thẩm Nguyệt bước vào cổng phủ tướng quân một cách an toàn.

Ngọc Nghiên nhìn thấy Thẩm Nguyệt rầu rĩ không vui cho nên vừa tiến vào Trì Xuân Uyển đã không nhịn được phải hỏi: "Công chúa, có phải Tô đại nhân ức hiếp người hay không, người nói cho nô tỳ biết, nô tỳ sẽ cùng người xử lý hắn!"

"Lúc hai người ở trong ngõ tối, hắn, hắn,... có làm gì công chúa không?"

Thẩm Nguyệt hoàn hồn lại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang vô cùng lo lắng của Ngọc Nghiê n thì nói: "Công chúa của người là người tùy tiện như vậy sao? Nếu thật sự muốn làm chuyện gì thì ta còn không biết chọn chỗ tốt hơn để làm à?"

Ngọc Nghiê n thấy Thẩm Nguyệt vẫn ăn mặc chỉnh tề, ngoại trừ đầu tóc có chút rối thì không có chuyện gì nghiêm trọng.

Ngọc Nghiê n vẫn lo lắng nói: "Vậy thì tại sao công chúa lại ủ rũ như vậy, Tô đại nhân hẳn đã khiến công chúa không vui".

Thôi thị nghe được động tĩnh liền đi ra mở cửa.

Ánh đèn vàng trong nhà đổ ra ngoài.

Đứng trước cửa nhà, Thẩm Nguyệt hoàn toàn bình tĩnh lại, nhìn Ngọc Nghiê n nói: "Hắn nói ta ghen".

Ngọc Nghiê n không nói nên lời.

Sau đó Thẩm Nguyệt mới nhận ra câu này giống như một câu bỡn cợt, vừa xoay người bước vào phòng thì nàng đã bật cười nói: "Ha ha, hắn lại còn dám nói ta ghen".

Thôi thị và Ngọc Nghiê n nhìn nhau, Thôi thị nhép miệng hỏi: "Đã có chuyện gì xảy ra vậy?"

Ngọc Nghiê n lắc đầu, biểu thị rằng nàng ta cũng đang bối rối.

Sau đó Thẩm Nguyệt đá vào cột giường trong phòng rồi bắt đầu mắng loạn cả lên: "Ghen, ghen cái rắm! Người cho rằng người quý hoá lắm hay sao! Đừng xúc phạm chỉ số thông minh của ta chứ, cái đờ tợn cho mình là đúng! Ta rõ ràng là đang rất tức giận mắng chửi người đó, bộ đẹp trai thì hay lắm sao!"

Ngọc Nghiê n và Thôi thị bước vào ngõ ngác nhìn thấy Thẩm Nguyệt đang ôm cột giường thở hổn hển thì có chút thất kinh.

Thẩm Nguyệt vừa thở vừa ôm lưng tự nhủ: "Được lắm, được lắm, xem như người đẹp trai nên lợi hại, đúng rồi, tại sao ta phải tức giận chứ?"

Cột giường lắc lư, Bắp Chân đang ngủ cũng bị lay động tỉnh giấc, chậm rãi mở đôi mắt trong veo nhìn Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt nói với nó: "Đánh bây giờ, nhắm mắt lại tiếp tục ngủ đi!"

Thôi thị nhanh chóng nói: "Ngọc Nghiên, mau đi lấy nước về cho công chúa tắm rửa nghỉ ngơi đi".

Thẩm Nguyệt ngẫm mình trong nước nóng, nghĩ về lý do tại sao mình lại tức giận như vậy.

Cuối cùng nàng đã đưa ra kết luận đại khái rằng bởi vì bầu trời tối đen cho nên đã ảnh hưởng đến tâm nhìn cùng tâm trạng của nàng.

Thẩm Nguyệt hỏi Ngọc Nghiên: "Ngọc Nghiên, người có nghĩ rằng ta đang ghen không? Từ người của ta có thể ngửi được mùi ghen sao?"

Ngọc Nghiên lắc đầu kiên quyết nói: "Là Tô đại nhân nói bừa! Công chúa rõ ràng đang tức giận, nô tỳ chỉ ngửi thấy mùi tức giận mà thôi".

"Công chúa nghĩ xem, Tô đại nhân đã vào Minh Nguyệt Lâu kéo công chúa ra ngoài khiến cho công chúa bị bao nhiêu người dòm ngó".

"Tô đại nhân không hề may mắn cảm thấy có lỗi với hành động của mình, thậm chí còn kéo công chúa đến một nơi tối tăm, lúc đó khi đứng trước một người đàn ông như vậy công chúa sẽ rất dễ lo lắng. Tô đại nhân rõ ràng muốn làm suy yếu ý chí của công chúa!"

Thẩm Nguyệt như bừng tỉnh, liền nói: "Người phân tích rất thấu triệt".

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng cũng không cần phải tức giận với Tô Vũ, nói không chừng Tô Vũ còn rất vui vẻ khi nhìn thấy nàng nhảy dựng lên vì tức giận.

Lần này xem như ta thua, lần sau ta nhất định sẽ trả lại.

Ngọc Nghiên ở bên cạnh lại bắt đầu nhắc nhở: "Công chúa, nô tỳ thấy Tô đại nhân tâm cơ rất sâu, công chúa đừng để bị hắn lừa gạt. Hôm nay hắn đã đe dọa nô tỳ, chứng tỏ hắn thật sự không phải là người tốt. Lần sau công chúa vẫn nên ít gặp hắn thì tốt hơn".

Thâm Nguyệt thở dài, nhưng nàng đã đồng ý hai ngày sau mời Tô Vũ ăn cơm. Không biết phải đến lúc nào thì mới có thể ít lui tới gặp hắn?

Sau khi tắm rửa xong Thâm Nguyệt lên giường nằm.

Ngọc Nghiên vén chăn bông, sau khi làm ấm giường xong liền nói: "Công chúa đừng suy nghĩ nhiều, người nghỉ ngơi sớm đi".

"Người cũng đi ngủ đi".

Thâm Nguyệt xoay người đối diện với Bắp Chân, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt mềm mại của Bắp Chân rồi ôm nó vào lòng.

Đèn trong phòng không được tắt, vẫn chiếu sáng như trước giờ vẫn vậy.

Thâm Nguyệt tháo dây sáo trúc ra khỏi thắt lưng rồi nghịch nó trong lòng bàn tay.

Nàng vuốt ve những hoa văn khắc trên dây sáo trúc, sau đó lại có một số chuyện xưa bất giác hiện lên trong trí óc của nàng.

Chuyện liên quan đến dây sáo trúc cũng liên quan đến Tô Vũ.

Quả thật là đêm nay quá tối cho nên khi Tô Vũ ôm chặt nàng trong ngõ nhỏ thì nàng mới có tâm trạng hoảng loạn bối rối.

Giờ nghỉ lại, cảm giác đó đã nguôi đi không ít.

Nhưng nó vẫn khiến hơi thở của Thâm Nguyệt có chút nghẹn lại.

Trong vô thức, những ngón tay của nàng dùng sức nắm chặt lấy dây sáo trúc. Khi nàng nhắm mắt lại, nàng đã đẩy tất cả những hình ảnh hỗn loạn đó ra khỏi tâm trí.

"Ta không biết có phải thật hay không, không thể hấp tấp vội vàng".

Có lẽ là do quen biết đã lâu cho nên trong nàng mới dần dần hình thành một thói quen.

Nàng đối với cái ôm của hắn dường như đã dần dần hình thành nên một loại tâm lý ỷ lại.

Bởi vì mỗi một lần, hắn đều luôn xuất hiện bên cạnh nàng.

Cho dù nàng có thật sự nghiện nó thì cũng chẳng liên quan gì đến tình cảm nam nữ.

Thậm chí Nguyệt thậm chí còn không biết chính mình muốn gì thì làm sao biết được Tô Vũ muốn gì.

Đối với nàng mà nói thì hẳn chắc chắn là một bãi mìn, hoặc là nơi có giăng lưới điện và đê-tám biển "Nơi này có điện, nguy hiểm cấm vào". Nếu như nàng biết khôn thì nàng phải nhanh chóng lùi lại, không bao giờ tiến thêm dù chỉ một bước.

Thậm chí chỉ một bước nhỏ thôi cũng không được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 200: Nấu CƠM Cho HẮN ĂN

Nàng nói với chính mình rằng: “Thẩm Nguyệt ơi Thẩm Nguyệt à, làm bạn thì được, nhưng tuyệt đối không thể coi là thật. Người như hấn luôn chuẩn bị mê hoặc người bất cứ lúc nào, một khi người buông lỏng cảnh giác, sẽ trúng ngay phải bẫy của hấn”.

Thời gian hai ngày đủ để Thẩm Nguyệt bình tĩnh hơn khá nhiều.

Nàng không phải người thích suy nghĩ lung tung, nếu đã quyết định rồi thì sẽ gạt bỏ hết những suy nghĩ kia ra khỏi đầu.

Mỗi khi có thời gian, nàng sẽ đọc sách, luyện chữ, vẽ tranh.

Thấy Thôi thị và Ngọc Nghiên thêu thùa trong viện, thỉnh thoảng nàng cũng ghé tới ngắm nghía.

Hai ngày sau, Tô Vũ đặt chỗ xong, nhờ Thôi thị truyền tin cho nàng.

Hấn đặt một tửu lâu trong kinh thành, ăn cơm tối.

Chỉ là khi sắp xuất phát, thấy Ngọc Nghiên cũng muốn theo cùng, Thôi thị hết lời khuyên bảo: “Công chúa mời Tô đại nhân dùng cơm tối, cô đi theo làm gì chứ?”

Ngọc Nghiên hùng hồn đáp: “Ta phải trông chừng công chúa, không để Tô đại nhân làm bậy”.

Thôi thị hỏi: “Lần trước nghe cô nói, Tô đại nhân dọa sẽ đánh gãy chân cô mà, cô thực sự định đưa hai chân của mình qua đó à?”

Ngọc Nghiên thoáng im lặng nhưng vẫn cứng đầu: “Thế thì ta cũng không thể để công chúa ở riêng với hấn được”.

“Tô đại nhân có khi nào làm bậy chứ”, Thôi thị nói: “Đợi cô qua đó rồi, Tô đại nhân còn phải bố trí thêm cho cô. Tửu lâu là nơi đông người phức

tạp, lỗ như có ai đó nhận ra cô, chẳng phải sẽ kéo thêm phiền phức cho công chúa sao?”

Ngọc Nghiên liếc mắt nhìn Thôi thị đầy u oán: “Nhị nương, ta biết bà là người được hấn phái đến. Nhưng bà nhìn xem, ngày ngày hấn tiếp cận cùng công chúa như vậy, có thực sự phù hợp không? Hấn không thể nhân lúc công chúa không nhớ chuyện trước kia mà phá vỡ giới hạn hết lần này đến lần khác. Rốt cuộc hấn muốn làm gì?”

Thôi thị thở dài: “Chúng ta là hạ nhân, chỉ có thể phục tùng mệnh lệnh của chủ tử thôi”.

Ngọc Nghiên đáp: “Đi đâu ta sợ nhất là... công chúa sẽ có ý với hấn khi không hay biết gì. Ai cũng có thể, nhưng riêng hấn không thể, hấn hại công chúa như vậy, công chúa sẽ bị người trong thiên hạ chỉ trích”.

Đúng lúc này, Thẩm Nguyệt biếng nhác từ bên trong bước ra, thấy Ngọc Nghiên vẫn rầu rĩ và phẫn nộ, nàng không khỏi nhướn mày: “Người nói ai chỉ trích ai?”

Ngọc Nghiên bĩu môi, ấm ức đáp: “Tô đại nhân không cho nô tì đi cùng công chúa, nô tì cảm thấy Tô đại nhân và công chúa trai đơn gái chiếc để bị người ta chỉ trích, thế nên nô tì nhất định phải đi cùng công chúa”.

Thẩm Nguyệt cảm thấy tức cười: “Chỉ là ăn một bữa cơm, ta đi một lát rồi về ngay. Người không đi thì không đi, đi rồi cũng chỉ đứng đó nhìn. Nhìn bọn ta ăn uống, bụng dạ người có thấy dễ chịu không?”

Thôi thị vội vàng nói: “Đúng thế, Ngọc Nghiên, cô ở lại chăm sóc Bắp Chân cùng ta, một mình ta không xoay sở nổi”.

Ngọc Nghiên cố chấp: “Nô tì có thể chịu được”.

“Thế người ng ỡ xuống ăn cùng bọn ta?”, Thẩm Nguyệt đ ề nghị. Nàng ăn cơm cùng Tô Vũ, để Ngọc Nghiên đứng hầu hạ bên cạnh đúng là không nhân đạo.

Ngọc Nghiên đáp: “Nô tì không dám”.

“Thế thì người cứ ở nhà đi, lát nữa đến giờ cơm còn có thể ăn cơm tối cùng nhị nương, không đến mức bị đói”.

Thẩm Nguyệt thong dong bước xuống bậc thềm, Ngọc Nghiên còn định nói gì đó, nàng nhếch môi: “Ai cần biết hẳn bày tiệc cảm ơn hay là Hồng Môn Yến, một bữa cơm thôi mà”.

Nàng đứng bên cạnh Ngọc Nghiên, giờ tay nhéo nhéo gương mặt bầu bĩnh của Ngọc Nghiên: “Ngọc Nghiên, ta biết người đang lo lắng đi đâu gì. Người yên tâm, bổn công chúa vẫn phân biệt được, nên có tâm tư gì, không nên có tâm tư gì”.

Ngọc Nghiên lộ vẻ lo lắng, khẩn thiết nói: “Công chúa, không thể có tâm tư đó đâu”.

Thẩm Nguyệt cười cười, nheo mắt nhìn ra bên ngoài: “Đến người còn biết rõ, chẳng lẽ bổn công chúa có thể hồ đồ. Yên tâm ở lại đi, ta ăn cơm tối xong sẽ về ngay”.

Nhìn Thẩm Nguyệt hào sảng và dứt khoát bước ra khỏi Trì Xuân Uyển, Thôi thị không nén được tiếng thở dài: “Đôi lúc tỉnh táo quá chưa chắc đã là chuyện tốt”.

Ngọc Nghiên đáp lại: “Nhưng chắc chắn không phải chuyện tồi tệ”.

Thẩm Nguyệt khá quen thuộc với kinh thành này, nàng biết từ lâu mà Tô Vũ đã đặt chỗ nằm ở đâu.

Chỉ là không đợi nàng bước ra đường đã có một chiếc xe ngựa chặn ngay giao lộ.

Thẩm Nguyệt nhận ra người phu xe này, đó chính là người lần trước đã đưa nàng và Tô Vũ ra khỏi thành đi chơi.

Phu xe thấy Thâm Nguyệt đã đến bèn cung kính hữu lễ: “Đại nhân dặn dò tiểu nhân đợi ở đây, hộ tống công chúa qua đó. Mời công chúa lên xe ngựa”.

Thâm Nguyệt đành lên xe ngựa.

Chiếc xe thông dong đổi sang đường khác, chạy mất một lúc.

Nhưng sau đó, Thâm Nguyệt phát hiện ra đi đâu bất thường.

Bởi vì nàng thấy xe ngựa chạy thẳng trên con đường bên cạnh tửu lâu đã đặt trước, căn bản không có ý định dừng lại.

Thâm Nguyệt hỏi nguyên do, phu xe đáp: “Xin công chúa thứ lỗi, đại nhân đổi địa điểm sát giờ, tiểu nhân đành đưa công chúa tới nơi khác”.

Khi hoàng hôn buông xuống, xe ngựa tiến vào trong ngõ, sau khi quẹo trái quẹo phải mấy lần, Thâm Nguyệt nhìn thấy con ngõ dài tĩnh lặng qua ô cửa sổ trên xe, chẳng hiểu sao cứ cảm thấy thân thuộc.

Nhưng nhất thời không nhớ ra.

Tận khi xe ngựa thông dong dừng lại trước cửa hông của một hộ dân.

Thâm Nguyệt xuống xe, vừa ngẩng đầu lên đã thấy có người mở cửa hông từ bên trong. Tô Vũ rũ tay áo đứng trong khung cửa, tôn lên cảnh sắc đẹp như họa của viện tử sau lưng hắn.

Lông mày của Thâm Nguyệt nhướn lên mấy cái.

Tô Vũ nói: “Đến rồi à”.

Thâm Nguyệt nhìn thêm mấy lần, đúng vậy, nàng đã nhớ ra rồi.

Đây chẳng phải nơi nào khác mà chính là cửa sau nhà của Tô Vũ!

Nàng vẫn nhớ rất rõ, lần trước sau khi nàng đến đây, Tô Vũ tiễn nàng đi ra bằng lối cửa sau này.

Sắc mặt Thâm Nguyệt lập tức sa sầm: “Không phải đã nói sẽ mời người ăn cơm ở tửu lâu sao, sao lại đến nhà người chứ?”

“Đồ ăn ở tửu lâu dù thế nào cũng không ngon bằng ở nhà”.

“Thế người ngày ngày ăn cơm ở nhà chẳng phải là được rồi sao!”

“Nhưng cô nói là cô muốn mời ta”.

Thâm Nguyệt vừa bực mình vừa tức cười: “Đúng rồi đó, ta mời người tới nhà người ăn cơm, đúng là thú vị quá ha!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 201: Bánh Bông Lan Và Mì Trường Thọ

Tô Vũ cũng cười cười: “Cô cũng đồng ý để ta quyết định địa điểm rồi, hình như người không nói là không thể đặt tại nhà của ta”.

Thẩm Nguyệt hiểu ra: “Người lừa ta, người lừa ta là tới tửu lâu, thực chất ngay từ đầu đã dự tính để ta tới nhà người rồi!”

“Trong nhà tự tại hơn, mời A Nguyệt”.

Thẩm Nguyệt cũng biết rằng cứ đứng giằng co ở bên ngoài cũng không hay, đến cũng đến rồi, nếu không vào trong, hẳn sẽ tưởng rằng nàng sợ hấn.

Nàng rất quen với viện lạc ở nơi này, sống vai cùng Tô Vũ đi trên con đường nhỏ.

Trong viện tử của hấn có hoa mai, vào mùa này, hoa mai đón chút gió lạnh nên kết thành nhị hoa ở đầu cành, hương hoa mai thoang thoảng.

Sau đó Thẩm Nguyệt phát hiện ra, trong nhà Tô Vũ không hề chuẩn bị cơm tối.

Tô Vũ nói: “Tới nhà ta rồi, đâu thể để cô được hời. Tất nhiên ta muốn đích thân cô chuẩn bị cơm”.

Thẩm Nguyệt nheo mắt nói: “Ta đường đường một công chúa mà phải đích thân nấu cơm cho người? Tô Vũ, người mơ hay quá!”

Tô Vũ hời tưởng lại: “Trước kia chẳng phải cô cũng từng nấu cho Liên Thanh Châu sao? Khi hấn đón sinh thần, cô cũng làm bánh bông lan cho hấn, ta nếm thử rồi, rất ngọt”.

Thẩm Nguyệt sững người: “Người muốn ăn cái đó?”

Tô Vũ gật đầu.

Thẩm Nguyệt mới hỏi: “Hôm nay là sinh thần của người?”

Tô Vũ đứng dưới ánh đèn mà mỉm cười: “Nếu cô muốn nói tới ngày ta ra đời, hẳn rằng trên thế gian này chẳng có mấy người nhớ. Nếu nói là ngày ta được sinh ra lần nữa, đại khái là ngày này mỗi năm. Cho nên ngày hôm nay rốt cuộc có được coi là sinh thần của ta hay không, ta cũng không biết nữa”.

“Sinh ra lần nữa cũng là bắt đầu mới rồi”, Thẩm Nguyệt nói: “Nếu người nói ngay từ đầu rằng đó là ngày hôm nay, ta có thể chuẩn bị trước. Bây giờ đợi nấu xong cũng phải một canh giờ sau. Trừ phòng ở đâu?”

Tô Vũ dẫn Thẩm Nguyệt tới trừ phòng.

Bên trong trừ phòng đèn đuốc sáng trưng, nhưng không có một hạ nhân nào.

Tất cả nguyên liệu có thể cần dùng đều được chuẩn bị sẵn sàng, dường như chỉ còn chờ lại bước cuối cùng - để nàng đích thân nấu cơm cho Tô Vũ.

Thẩm Nguyệt xắn tay áo, rửa tay sạch sẽ, tìm trứng gà và bột mình, bắt đầu bận rộn trong trừ phòng.

Nàng chẳng buồn ngẩng đầu lên: “Lần sau có yêu cầu gì thì người cứ nói thẳng, không cần vòng vo. Người muốn ăn cơm ta nấu, người cứ nói ra, ta cũng vẫn nấu cho người. Dù sao để cảm ơn người, bấy lâu nay chúng ta cũng có chút giao tình”.

Ngừng lại đôi chút, nàng bổ sung thêm: “Chỉ là, nếu ta nấu không ngon, dù có khóc người cũng phải ăn hết cho ta”.

Tô Vũ đáp: “Nhưng ta sợ bị từ chối”.

Thẩm Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn hắn, buột miệng hỏi: “Người như người mà cũng sợ bị từ chối à? Người đẹp trai như thế, ai nữ từ chối người?”

“Chẳng phải cô vẫn luôn từ chối ta sao”.

“Đâu ra là luôn!”, Thẩm Nguyệt đáp: “Nếu ta từ chối người, ta còn đứng trong trù phòng này làm gì? Cứ giả bộ vô tội đi, có tin ta úp chậu bột lên đầu người không”.

Sau đó Thẩm Nguyệt khuấy trứng gà, đột nhiên hai mắt lóe sáng, nàng hỏi Tô Vũ: “Ban nãy người nói lần trước người ăn bánh bông lan ta làm cho Liên Thanh Châu?”, nói rồi nheo mắt lại đầy nguy hiểm: “Người còn không thừa nhận rằng người tối hôm đó là người?”

Ánh mắt của Tô Vũ khá gian xảo: “A, nói hơi r ồi”.

Thẩm Nguyệt không nghe hắn giải thích, đuổi đánh hắn khắp trù phòng.

Tô Vũ vừa né tránh vừa cười trộm: “Cô nói hôm nay coi như sinh thần của ta, A Nguyệt, cô không thể đánh ta được”.

Thẩm Nguyệt tức đến mức thở phì phò: “Được, bây giờ ta không so đo với người, lát nữa sẽ lấy bánh bông lan nh ồi cho người chết nghẹn”.

Tô Vũ nhìn động tác nhu ần nhuyễn của nàng, đột nhiên buột ra một câu: “Ta nhớ lúc trước cô không biết làm mấy thứ này, cả Đại Sở cũng không có món ăn này”.

Thẩm Nguyệt căng thẳng: “Khi ta hôn mê, linh hồn thoát ra ngoa du khắp thiên hạ một vòng, trải nghiệm nhiều tri thức rộng, không được à?”

Tô Vũ cup mắt, che đi thần sắc trong đôi mắt.

Thẩm Nguyệt chưa từng nghĩ rằng, nàng bây giờ và Thẩm Nguyệt trước kia rốt cuộc nên tính là một người hay hai người?

Bây giờ nàng vẫn đang sống, rốt cuộc là sống giúp người khác hay sống vì chính mình?

Lời nói của Tô Vũ đột nhiên khiến nàng cảm thấy nặng nề

Tô Vũ cắt thái rau củ theo yêu cầu của Thẩm Nguyệt, lát nữa nàng định dùng chỗ bột còn thừa để làm món khác.

Thẩm Nguyệt có chút lơ đãng, buột miệng tìm một chủ đề nào đó: “Trước đó nghe người nói sống lại cuộc đời, là có ý gì?”

Tô Vũ đáp: “Từ nhỏ đã lang thang lưu lạc, không ngừng chạy trốn, không ngừng bị truy sát, sau đó gặp được ân nhân cứu mạng, từ đó mới yên ổn”.

Thẩm Nguyệt thấy ghen lòng: “Tại sao có người muốn truy sát người?”

“Có lẽ bởi vì ta còn sống, có chút vương vãi”.

Động tác của Thẩm Nguyệt thoáng khựng lại: “Vậy thì càng phải sống tốt hơn chứ, cho họ thấy vương vãi chết luôn”.

Tô Vũ cười cười: “Sau này ta cũng nghĩ như cô đấy”.

“Vậy ân nhân cứu mạng của người vẫn còn trên đời chứ?”

“Không còn nữa rồi?”

“Có để lại hậu nhân không?”

“Có một con gái”.

Thẩm Nguyệt ngẩng đầu nhìn hắn, chẳng hiểu sao nàng lại hỏi: “Là một cô bé hay đã trưởng thành rồi?”

“Còn nhỏ thì sao mà đã trưởng thành thì sao”, Tô Vũ hỏi.

Thẩm Nguyệt bưng tỉnh, bàn tay khuấy trứng gà vừa nhanh vừa mạnh: “Không sao cả, chỉ cảm thấy người nên chăm sóc cho người ta thật tốt. Nếu cô nương đã trưởng thành rồi, có được người đi trước như người, chắc cũng khó ưng lòng với người đàn ông khác”.

Tô Vũ không đáp lời.

Qua một lúc lâu sau, hắn mới nói: “Nàng có ý trung nhân, mà cũng đã gả cho người ta rồi”.

Lần đầu tiên Thẩm Nguyệt nghe ra được vẻ rầu rĩ và thê lương trong lời nói của hắn.

Nàng buột miệng lấp liếm cho qua: “Ồ, vậy sao. Ta còn tưởng nàng định lấy thân báo đáp người cơ”.

Tô Vũ khẽ cười: “Nàng ấy cũng cảm thấy ta là một người rất xấu xa”.

Thẩm Nguyệt nhú mày: “Vậy chắc chắn nàng ta nhìn nhầm rồi, người không cần để tâm”.

“Được, cô nói không để tâm, ta sẽ không để tâm nữa”.

Thẩm Nguyệt đặt bánh bông lan vào xửng hấp. Loại bếp này dùng củi đốt khiến nàng không thể khống chế được mức lửa khi nướng, rất dễ thất bại, đành bỏ vào xửng hấp.

Thẩm Nguyệt vừa nhào bột vừa nói: “Nếu nói đến loại bánh ngọt kiểu Tây này, ta còn biết làm vài loại nữa, nhưng người mà bắt ta làm thịt cá thì ta không biết, mà đâu thể chỉ ăn mỗi bánh bông lan được. Ta định làm mì trường thọ cho người, nhưng ta không biết kéo sợi mì, đành dùng mì gọt bằng dao để thay mì trường thọ vậy”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 202: Một Cặp Tượng Gỗ

“Được”, Tô Vũ nói: “Cô làm gì ta cũng ăn”.

Ngày xưa Thẩm Nguyệt ở một mình, mỗi khi quay phim mệt mỏi về nhà sẽ không muốn ăn ngoài mà chỉ nấu một bát mì là xong.

Chuyện này không làm khó được nàng.

Tô Vũ nhóm lửa.

Ánh lửa tỏa ra, chiếu lên mặt hần, ấm áp và sáng lóa.

Thẩm Nguyệt xào thịt trước, sau đó chiên trứng, lại đun nước nấu mì.

Chỉ chốc lát sau, nước sôi sùng sục, tỏa ra làn hơi bao phủ căn bếp như sương mù.

Tô Vũ giương mắt ra nhìn, có thể lơ mơ nhìn thấy bóng dáng bận rộn của Thẩm Nguyệt giữa khói bếp, ánh mắt hần sâu dãn, nhìn không thấy đáy.

Thẩm Nguyệt không phát hiện ra, một tay cầm mì một tay cầm dao cắt thành những sợi mỏng rồi bỏ vào nồi.

Đến khi mì đã chín, Thẩm Nguyệt vớt mì vào hai bát, rải thịt lên trên, thêm một quả trứng chiên, lại bỏ chút hành nữa, thế là xong hai bát mì.

Bánh kem ở trong lò cũng đã chín.

Đêm nay không có sơn hào hải vị, chỉ có món mì mà bách tính thường ăn.

Riêng chiếc bánh vừa ra lò này thì hơi mới lạ một chút, Thẩm Nguyệt còn lấy hoa quả xếp thành chữ “Chúc mừng sinh nhật” trên bánh.

Thẩm Nguyệt đặt thêm mấy ngọn nến, nhẹ nhàng hát khúc hát mừng sinh nhật cho hấn, giống như một ca khúc động lòng người nhất trên đời vậy.

Thẩm Nguyệt nói: “Người thổi nến đi rồi ước”.

Tô Vũ mỉm cười: “Có thể ước nữa sao?”

“Đương nhiên là được chứ, nói không chừng còn thành hiện thực được ấy chứ”.

Thế là Tô Vũ cười nói: “Vậy ta sẽ ước một cái, đó là mong rằng sau khi ăn xong, A Nguyệt sẽ không vội đi mà ở lại cùng ta thêm chút nữa”.

Thẩm Nguyệt méo miệng: “Người nói ra thì sẽ không linh nghiệm nữa đâu”.

Sau đó hai người cùng ăn mì, Thẩm Nguyệt đã đói điên, ăn nhanh vô cùng.

Tô Vũ ăn ung dung hơn một chút.

Hấn ăn được mấy miếng thì đột nhiên nói: “A Nguyệt, hàng của cô ngon ghê”.

Thẩm Nguyệt không kịp phòng bị, ghen luôn miếng mì đang ăn dở, sau đó nàng liền ho khan đến mức mặt đỏ bừng.

Tô Vũ tốt bụng vỗ lưng cho nàng, nói: “Đừng vội, ăn từ từ thôi, không đủ thì bát của ta vẫn còn mà”.

Thẩm Nguyệt thở ra, lườm hấn, tức tối nói: “Người nói tiếng người đi được không? Chắc chắn là người lười học văn nên nói năng mới cụt ngủn như thế! Hàng của ta là cái gì mà ngon hả! Thứ ngon là mì, chứ không phải là hàng của ta!”

Tô Vũ nói: “Ta nói gì không phải thì cô cứ chỉnh sửa là được, việc gì phải phản ứng thái quá như thế?”

“Mẹ nó nữa...”, Thẩm Nguyệt nâng trán, thở dài: “Thôi bỏ đi, người là cô nhân, có nói người cũng không hiểu”.

Tô Vũ quay về chỗ, cố nén cười, nghiêm túc nói: “Có phải cô nghĩ nhiều quá rồi không?”

Thẩm Nguyệt rất muốn lật bàn: “Cái đồ khốn kiếp, ta biết ngay là người cố ý nói vậy mà!”

Thẩm Nguyệt không hiểu Tô Vũ “cất” hạ nhân của nhà mình đi đâu mà nàng không thấy bóng dáng một ai.

Cho đến khi ăn mì xong, Tô Vũ lại ăn nửa cái bánh kem nữa thì mới thấy viên quản gia mà Thẩm Nguyệt gặp mấy lần đi đến: “Có thư của đại nhân ạ”.

Thư do người đưa tin gửi đến, chắc là khá gấp, nếu không cũng sẽ không vội vàng đi tới vào ban đêm.

Tô Vũ thu lại vẻ mặt thanh nhàn, đưa tay nhận thư, đồng thời bảo quản gia đưa người đưa tin đi nghỉ.

Nếu muốn hỏi âm thì phải chờ hẳn xem xong rồi mới viết thư đáp lại, và người đưa thư này cần đem thư về.

Tô Vũ cầm thư ra khỏi phòng ăn, dừng lại ở cửa ra vào một chút rồi hỏi Thẩm Nguyệt: “Cô muốn đi cùng ta không hay là đi loanh quanh một mình thôi?”

Thẩm Nguyệt cũng không phải lần đầu đến, hướng hồ đêm hôm khuya khoắt thì có gì hay mà đi loanh quanh?

Thẩm Nguyệt hỏi: “Hay để ta tự về nhé, không làm phiền người đọc thư nữa?”

Tô Vũ nói: “E là không được đâu”.

Thế là Thẩm Nguyệt chỉ có thể xụ mặt đi vào thư phòng với Tô Vũ.

Tô Vũ mở đèn, cuốn màn trúc, lư hương vẫn còn một mùi trầm hương đã nguội lạnh.

Mọi thứ trong thư phòng cũng đều sạch sẽ.

Tô Vũ bày giấy ra, đọc thư, mặc cho Thâm Nguyệt đi lại quanh thư phòng.

Giá sách bày biện chỉnh tề, chắc bình thường Tô Vũ hay đọc mấy cuốn này nên trông vô cùng sạch sẽ, không nhuốm chút bụi nào.

Thâm Nguyệt nhàm chán xem một hồi, sau đó phát hiện ra một thứ đồ chơi thú vị ở trong góc khuất.

Nàng thò tay vào lấy ra.

Mò một hồi mới ra được, nhìn kỹ lại thì ngây ngẩn cả người.

Đó là một cặp tượng gỗ.

Người nam thì nàng nhận ra, chính là do nàng khắc dựa trên hình mẫu của Tô Vũ từ lần ra ngoài thành trước, hình dạng mơ hồ, hoàn toàn không có thần vận của Tô Vũ.

Thâm Nguyệt tự cho rằng đây là một món thất bại.

Không ngờ Tô Vũ lại giữ bên mình.

Thâm Nguyệt nhìn con bên cạnh.

Đây là một tượng gỗ có bóng dáng của phái nữ, màu rất đậm, chắc là cũ rồi.

So sánh ra thì bức tượng này tinh xảo hơn của nàng khắc nhiều, chắc là vì cũ quá nên dáng vẻ cũng tàn đi không ít.

Thâm Nguyệt vuốt ve gương mặt của tượng gỗ, tự nhiên cảm thấy kỳ lạ.

Trong đầi có một hình ảnh nào đó đột nhiên nháy ra, nhưng chỉ trong chớp mắt.

Nàng mơ hồ cảm thấy tượng gỗ nữ này có vẻ là khắc theo hình dáng của người con gái nào đó, giống như nàng lấy Tô Vũ làm khuôn vậy.

Tô Vũ nghiêm túc đọc thư, Thẩm Nguyệt bỗng nhiên nhô ra từ sau lưng hắn, hỏi: “Thư của ai vậy?”

“Liên Thanh Châu”, Tô Vũ không chút hoang mang mà gập thư lại.

Thẩm Nguyệt nghe thấy là Liên Thanh Châu thì tò mò hỏi: “Cho ta xem với”.

Lúc nàng nói xong thì Tô Vũ cũng đã để thư ra nên r ỡi đốt cháy.

Thẩm Nguyệt thấy vậy liền nói: “Sao mà vội thế? Chắc chắn là có việc gì bí mật đúng không!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 203: Bạn Bè

Tô Vũ lười biếng nói: “Bởi vậy, cô đừng nên biết thì hơn”.

Tô Vũ trải giấy bút ra, trong lúc quay đầu thì thấy hai bức tượng gỗ trong tay Thẩm Nguyệt, sắc mặt hơi sẫm: “Cô giỏi tìm đờnhi”.

Lúc Tô Vũ đang viết thư đáp lại thì Thẩm Nguyệt mới đặt hai bức tượng về bàn sách của hắn, hỏi: “Cô bé này là do người khắc à?”

“Khắc lúc mới học”.

“Khắc ai đó? Là nữ cô nhi của ân nhân cứu mạng người à?”

Tô Vũ khép mắt, khẽ nói: “Đêm nay cô hỏi chuyện nhiều quá đấy, cô sẽ khiến ta tưởng là cô đang thích ta đó”.

Thẩm Nguyệt bĩu môi: “Hừ, ta chỉ cảm thấy tiếc thay cho người thôi, đến khi nàng kia đi lấy chồng mà người cũng không đem tặng được”.

“Ai bảo ta dễ ngại chứ”.

Thẩm Nguyệt nhếch miệng: “Người dễ ngại chỗ nào thế, sao ta không nhìn thấy?”

Trong lúc nói chuyện, Tô Vũ đã viết thư xong, dùng sáp nấn niêm phong lại rồi mới bảo quản gia đưa cho người đưa tin.

Người đưa tin rời đi trong đêm.

Tô Vũ đứng dưới mái hiên, ngẩng đầu quan sát bầu trời đêm, kéo tay Thẩm Nguyệt: “Hôm nay có trăng, ta dẫn cô đi dạo”.

Thẩm Nguyệt thờ ơ đi theo hắn, hỏi: “Người bảo Liên Thanh Châu đến Dạ Lương làm gì?”

“Hử?”

“Ta vừa vô tình liếc được”, Thẩm Nguyệt nói: “Hắn đến biên cảnh của Đại Sở với Dạ Lương, nhưng ta nghe nói Dạ Lương chiến bại, không cùng một hướng với Đại Sở, biên cảnh hẳn là không thiếu gì mâu thuẫn, hẳn đến đó sẽ không gặp nguy hiểm sao?”

Tô Vũ híp mắt nói: “Hắn sắp về rồi, nói không chừng có thể kịp về kinh lúc cuối năm”.

Đúng là oan gia ngõ hẹp.

Liên Thanh Châu gửi thư về nói, Liễu Thiên Hạc đã đi nương nhờ Dạ Lương.

Đi qua rừng trúc có chút tiêu đi ều vì mùa đông, không ngờ lại có một cảnh tượng khác.

Thẩm Nguyệt chưa từng đến nơi này, không ngờ đằng sau lại có một hồ nước cực rộng.

Mặt nước bình tĩnh, ánh trăng mịn mù chiếu dưới mặt nước, vô cùng mỹ lệ.

Trong rừng trúc có một hành lang mở ra, kéo thẳng đến giữa hồ.

Tô Vũ phất áo ng ối xuống, gập chân lại, kéo tay Thẩm Nguyệt: “Ng ối xuống đây với ta”.

Thẩm Nguyệt nghĩ, chắc chắn là do ánh trăng này đang tác oai tác quái, khiến cho nàng không biết nên từ chối thế nào.

Nàng ng ối sóng vai với Tô Vũ, thấy bên ngoài hành lang gỗ không có lan can nên buông thông hai chân xuống, đứng dựa không có quy luật.

Góc áo cũng b ồng b ềnh bay phất phơ theo, khẽ khàng linh động.

Lúc ở nhà hoặc đến chỗ các quan, ngoài quan bào ra thì Tô Vũ chỉ mặc đồ trắng nhạt như màu ánh trăng.

Dùng lời của hắn thì tức là lúc làm chuyện xấu mới phải mặc áo đen.

Ở những nơi mà người ta có thể nhìn thấy, hay những địa điểm mà ánh sáng chiếu vào, hắn luôn ôn nhuận như ngọc, hiên hòa vô hại, là công tử không tranh quyền thế, là đại học sĩ đầy bụng kinh luân.

Thẩm Nguyệt cảm thấy hắn sống không quá vui vẻ.

Trước mặt người khác là một vẻ mặt, sau lưng lại là một mặt khác.

Cho đến nay, Thẩm Nguyệt mới hiểu hắn được một chút xú.

Tối nay nghe được câu chuyện Tô Vũ phải giành giật sự sống thế nào thì Thẩm Nguyệt lại thấy phức tạp, không biết là đang thông cảm hay là đang... đau lòng, khiến nàng rất khó hiểu.

Một người lang bạt kỳ hồ, không biết cả ngày mình sinh ra, chỉ biết sự tồn tại của mình là một điếu thừa thãi, cảm giác đó sẽ ra sao chứ?

Thẩm Nguyệt kéo lấy tay áo màu xanh nhạt mềm mại của hắn, hỏi: “Tô Vũ, đâu mới là người thật? Đen hay trắng?”

Tô Vũ nói: “Cô bảo ta là đen thì ta là đen, cô bảo ta là trắng thì ta là trắng”.

“Tại sao phải sống mệt mỏi như thế? Người không sợ sau này đến chính người cũng không biết rõ mình là ai sao?”

Hắn mỉm cười, ngón tay mát lạnh khẽ chạm vào tai Thẩm Nguyệt: “Cô biết là được mà, chờ khi ta hồ đồ thì cô phải nhắc ta đấy”.

Thẩm Nguyệt ngẩng đầu lên, chạm phải ánh mắt thâm thúy của hắn.

Thẩm Nguyệt nói: “Người hiểu lắm rồi thì phải, ta cũng đâu có thân thiết với người đến mức ấy”.

Tô Vũ im lặng trong chốc lát: “Nhưng cô coi ta là bạn mà, lời nhắc nhở thiện ý giữa bạn bè với nhau cũng là bình thường chứ có sao đâu, có những người bạn còn ở chung với nhau cả đời kia mà”.

Mãi về sau, Thẩm Nguyệt mới hiểu được lúc Tô Vũ nói coi nàng là bạn thì có tâm trạng gì.

Thực ra Thẩm Nguyệt định nói, loại bạn có thể ở chung cả đời rất là hiếm, có người thành gia lập nghiệp, có người giúp ch ồng dạy con, tình bạn lâu d ần sẽ phai nhạt.

Nhưng nếu nàng nói ra thì có vẻ hơi ch ượng h ửng.

Tô Vũ kh ẽ chạm vào sáo trúc bên hông nàng, hỏi: “Cho ta mượn thổi một chút được không? Ta quên mang sáo của ta r ồi”.

Thẩm Nguyệt không nói gì, đưa sáo trúc tinh xảo cho hắn.

Tô Vũ xoay sáo trúc trong tay, sau đó đặt ở đầu môi, đầu ngón tay kh ẽ di chuyển, giai điệu lưu loát li ền nhẹ nhàng phát ra.

Cây sáo này đặc biệt nhờ vẻ ngoài đẹp đ ẽ và gia công tinh xảo, nhưng tiếng sáo thổi ra thì dài hơn, so với các loại sáo chuyên nghiệp thì thiếu đi vài phần ý vị.

Nhưng Thẩm Nguyệt lại nghe được sự tri ền miên, giống như ông trời tác hợp, như một lớp lụa mỏng phối hợp với ánh trăng mông lung.

Nó l ẳng l ặng bày ra, trải khắp mặt nước, trải trên bờ vai.

Thẩm Nguyệt ch ống cảm nghe đến mê mẩn.

Chờ Tô Vũ dừng lại một lúc lâu, nàng mới nói: “Ta giống như nghe được một câu chuyện gì đó, tiếc là không có rượu ở đây”.

Thẩm Nguyệt không phải kẻ ngu, từ nữ cô nhi mà Tô Vũ kể cho đến tượng gỗ mà nàng tìm được, r ồi đến tiếng sáo của Tô Vũ, dường như nàng đã biết được tâm quan trọng của nữ cô nhi kia ở trong lòng hắn.

Nàng nhếch môi nói: “Tối nay người đúng là để lộ ra nhiều chuyện r ồi đấy, không giống người bình thường chút nào cả. Là bạn của người, ta thực sự rất vui mừng vì người có thể giải bày tâm tư với ta”.

Thẩm Nguyệt nhìn hẳn: “C`ân ta an ủi không?”

Tô Vũ đi ềm nhiên như không: “C`ân, cô an ủi ta đi”.

“Ta cứ nghĩ người chưa từng yêu ai cơ đấy, hóa ra không phải, người chỉ là không có được người mà người yêu thôi”, Thẩm Nguyệt chậm rãi nói.

“Việc giày vò nhất trên đời này không gì bằng việc không có được, khó trách, nàng kia đã làm vợ người ta r ồi mà người vẫn nhớ nhưng không dứt”.

Thẩm Nguyệt không nói được bản thân đang mang tâm trạng gì.

Biết được Tô Vũ không nghiêm túc với nàng, trước giờ chỉ luôn trêu đùa nàng, trong lòng hẳn luôn có một người khác nên nàng cũng không cần phải nghiêm túc với Tô Vũ, không cần có gánh nặng tâm lý, giống như thờ phào nhẹ nhõm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 204: Phiền Muộn Trong Lòng

Nhưng dường như đã nghẹn lại một hơi.

Thẩm Nguyệt vỗ vai Tô Vũ, thản nhiên an ủi: "Huynh đệ, người phải nghĩ thoáng một chút, trên đời này không thiếu hoa thơm cỏ lạ, chuyện tốt còn ở phía sau. Dù sao người vẫn còn trẻ, vừa có tài năng lại vừa có nhan sắc".

Tô Vũ nhìn xuống bàn tay đang đặt trên vai mình rồi nói: "Ừm, ta cảm thấy cô cũng rất tốt".

Thẩm Nguyệt nheo mắt lại nói: "Ta đang nghiêm túc an ủi người, người không thể đứng đắn một chút hay sao?"

Tô Vũ khẽ cười, quay đầu nhìn ánh trăng trên mặt nước rồi nói: "A Nguyệt, không biết cô có thể hiểu cảm giác này hay không?"

Thẩm Nguyệt im lặng chờ hắn nói.

"Ta theo nàng ấy từ lúc nàng tập tễnh bước đi đến lúc bi cô tập nói, là người đỡ nàng đi và nghe nàng nói. Ta cố gắng tập võ vì muốn bảo vệ nàng, ta cố gắng đọc sách vì muốn có được thứ gì đó để có thể dạy lại cho nàng. Trong khoảng thời gian còn tốt đẹp, ta chỉ hận không thể đem toàn bộ thế giới tặng cho nàng ấy".

Thẩm Nguyệt suy nghĩ một chút rồi nói: "Người theo nàng ấy từ lúc còn nhỏ đến khi lớn lên lập gia đình, nàng ấy nhiều lắm cũng chỉ khoảng hai mươi mấy tuổi, nhìn dáng vẻ hiện tại của người thì cũng không lớn hơn nàng ấy mấy tuổi, vậy mà lúc nào người cũng phải che chở đằng trước, học hỏi đằng trước nàng ấy. Người thực sự đã rất vất vả rồi".

"Ta không nhớ chuyện gì vất vả, chỉ nhớ lại sự vui vẻ ngọt ngào mà thôi".

Tô Vũ nói: "Sau này nhà của nàng ấy trải qua biến loạn, nàng ấy đã hận ta. Để cầu một đường sống ta phải tự tay mình đẩy nàng ấy cho một người khác, tự tay mình tạo ra một anh hùng cho nàng, để kẻ đó cứu nàng khỏi nguy hiểm và trở thành ý trung nhân của nàng ấy".

Thẩm Nguyệt nghe xong lời này thì bỗng nhiên cảm thấy rất buồn.

"Cũng chính ta đã tự tay đưa nàng ấy lên kiệu hoa, nhìn nàng gả đi".

Thẩm Nguyệt không thể nhìn thấy sự cay đắng sâu thẳm trong đôi mắt hắn, nàng nghĩ nàng cũng không nỡ nhìn thấy đi đâu đó.

Nhắc đến những chuyện quá khứ, làm gì có ai mà không có những vết thương.

Tô Vũ cúi đầu, những ngón tay xoa xoa trên cây sáo trúc nhỏ, trầm giọng nói: "Nếu như ta muốn cho nàng ấy sự trọn vẹn thì ta cũng chỉ có thể dùng cách của ý trung nhân của nàng ấy, đau đớn nghe nàng ấy nhắc đến tên người khác bên tai mình. Ta chỉ có thể che giấu bản thân mình mới không cần sợ hãi bị nàng ấy nhận ra".

Lời nói vừa rồi của Tô Vũ khiến Thẩm Nguyệt cảm thấy như lọt vào trong sương mù.

Nàng hỏi: "Người đã giả mạo ý trung nhân của nàng ấy rồi đi tìm nàng ấy à?"

Tô Vũ khẽ nhướn mày suy nghĩ một chút rồi mới nói với Thẩm Nguyệt như không có chuyện gì xảy ra: "Không, ta chỉ đang nghĩ nếu như ta là người đứng trong hủ đường cùng nàng bá thiên địa mới thật là tốt làm sao. Nhưng ta chỉ có thể đứng trong đám đông nhìn từ xa, tự tưởng tượng mình là ý trung nhân của nàng".

Có lẽ nếu như hắn nói như vậy thì cũng không đến mức làm cho Thẩm Nguyệt nghĩ hắn là người xấu xa như trước kia.

Thẩm Nguyệt là một người thông minh, nếu như để cho nàng tìm ra manh mối không đúng lúc thì nàng sẽ oán hận hẳn giống như trước đây.

Vì vậy, hắn đã chọn nói dối Thẩm Nguyệt.

Tô Vũ bình tĩnh lại và nhận ra rằng tối nay mình đã nói hơi nhiều.

Những lời này đều là tâm sự mà hắn chưa từng nói cho ai biết.

Thẩm Nguyệt lại vỗ vai hắn nói: "Những chuyện đã qua người không nên để ở trong lòng rồi tự dày vò bản thân thêm nữa. Người nên nghĩ thoáng một chút, nhìn về phía trước, đoạn đường sau này vẫn còn rất dài".

Tô Vũ thản nhiên cười nhẹ nói: "Đúng vậy, nên nhìn về phía trước, đoạn đường phía trước vẫn còn rất dài. A Nguyệt, ta đã kể chuyện của ta rồi, cô cũng kể chuyện của cô cho ta nghe đi".

Thẩm Nguyệt cũng cảm thấy lúc này bọn họ nên đối xử với nhau chân thành.

Nàng phải nói gì đây?

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ càng, nàng vẫn thấy không có gì để nói, cuối cùng chỉ có thể thở dài: "Chuyện của ta không phải người đâu đã biết rồi sao? Ta là một công chúa thiên triêu, sinh được một đứa con trai, bây giờ lại không đội trời chung với đại tướng quân. Còn đối với những cảm xúc mà người nói đến..."

Nàng nhún vai nói tiếp: "Ta phát hiện cảm xúc của ta lúc này trống rỗng. Người cũng biết rõ chí hướng của ta rồi, sau khi đá văng Tần Như Lương thì ta nhất định sẽ nuôi dưỡng nam trên toàn thiên hạ trở thành trai bao của ta".

Tô Vũ cười nói: "Có lạnh không?"

Thẩm Nguyệt lắc đầu.

Nhưng Tô Vũ vẫn cởi áo khoác của mình khoác lên người nàng. Nàng cũng cảm nhận được hơi ấm chân thành đến từ Tô Vũ.

Tô Vũ hỏi: "Tối nay phải về sao?"

"Ừm, nếu không Ngọc Nghiên sẽ lại cần nhân không chừng".

Tô Vũ đứng dậy đưa tay về phía Thẩm Nguyệt nói: "Vậy để ta tiễn cô".

Thẩm Nguyệt bám lấy tay hắn đứng dậy khỏi hiên nhà gỗ, sau khi vượt lại vạt áo thì cùng Tô Vũ quay người rời đi.

Nàng tự nhiên rút tay ra khỏi tay Tô Vũ, Tô Vũ cũng tự nhiên buông tay nàng ra.

Nàng trở về muộn, Ngọc Nghiên quả nhiên lại cần nhân một trận.

Khi Thẩm Nguyệt nằm trên giường, nàng nhớ lại hồ nước bên cạnh rừng trúc, ánh trăng treo trong nước và câu chuyện của Tô Vũ.

Nàng không ngủ được.

Sau khi trần trọc suy nghĩ một lúc, Thẩm Nguyệt quay sang Bắp Chân, nhẹ nhàng nói: "Như vậy cũng rất tốt".

Sau này nàng không cần phải miên man suy nghĩ, tâm trí cũng không bị quấy rầy bởi hắn.

Một người đã có ý trung nhân, một người thì có cảm xúc trống rỗng, tình cảm của Tô Vũ cùng nàng không còn chỗ để phát triển thêm nữa.

Có thể trở thành bạn bè với nhau đã là rất tốt rồi.

Mấy ngày này, Thẩm Nguyệt thực sự cảm thấy phiền lòng.

Dù cho Ngọc Nghiên có nghĩ ra chiêu trò gì mới cũng không thể khiến nàng vui vẻ.

Thôi thị đã nhìn thấy có đi đâu gì đó không ổn liền hỏi: "Công chúa có tâm sự gì sao? Nếu như không ngại thì xin công chúa cứ nói ra, biết đâu nô tỳ có thể giúp công chúa giải tỏa phiền muộn trong lòng".

Thẩm Nguyệt đen mặt lại nói: "Ta thì có thể có tâm sự gì chứ? Chỉ cần nhị nương không kể hết mọi chuyện của ta cho Tô Vũ thì ta đã vui lắm rồi".

Nàng ngẩng dậy khỏi ghế tựa, nghiêm túc nhìn Thôi thị rồi nói: "Không được nói cho Tô Vũ biết rằng ta đang buồn bực".

Thôi thị ngập ngừng nói: "Chẳng lẽ công chúa phiền muộn vì đại nhân sao?"

Thẩm Nguyệt lại nằm trở lại, tùy ý xua xua tay, yếu ớt nói: "Bây giờ ta nhìn thấy ai cũng cảm thấy phiền lòng, có lẽ là do dì cả sắp tới rồi".

Ngọc Nghiên đi qua nghe nàng nói vậy thì sửng sốt hỏi: "Dì cả? Công chúa có dì cả lúc nào mà nô tỳ không biết?"

Thẩm Nguyệt cũng lười đáp lại nàng ta.

Trong Phù Dung Uyển, mặc dù Liễu Mi Vũ và Tần Như Lương đã hòa hảo như trước nhưng nàng ta vẫn có thể cảm nhận được rằng Tần Như Lương đã thay đổi.

Trong chuyện phòng the, Tần Như Lương không còn quan tâm đến cơ thể yếu đuối của Liễu Mi Vũ nữa mà đã trở nên thô bạo hơn trước một chút.

Mặc dù Tần Như Lương đã rất kiềm chế không trút giận lên nàng ta như khi làm với Hương Phiến.

Liễu Mi Vũ nhận ra rằng những gì Hương Phiến nói có lẽ là đúng.

Tần Như Lương đối với Thẩm Nguyệt là vì hận sinh yêu.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 205: Bị Cấm Sùng Thành Quen

Bây giờ Hương Phiến đã mất, hậu viện chỉ còn lại Thẩm Nguyệt là kẻ địch của nàng ta.

Liệu có cách nào để khiến cho nàng ra khỏi trái tim của Tần Như Lương, để Tần Như Lương vẫn hận nàng như lúc trước không?

Sau đó, Liễu Mi Vũ đã nghĩ ra một cách.

Lần này danh tiếng của Thẩm Nguyệt chắc chắn sẽ bị hủy hoại, nàng sẽ trở thành một trò cười cho toàn thành.

Trải qua rất nhiều chuyện, Liễu Mi Vũ đã thông minh hơn.

Lần này nhất định phải xử lý gọn gàng sạch sẽ, không để lại bất cứ chứng cứ gì để trở thành nhược điểm của mình, cho dù Thẩm Nguyệt có muốn tìm người xử lý cũng không thể tìm ra được tới nàng ta.

Khi Hương Lăng đang hầu hạ bữa ăn cho Liễu Mi Vũ, Liễu Mi Vũ nói nhỏ: "Con của công chúa bao nhiêu tuổi rồi?"

Hương Lăng thận trọng đáp: "Chắc là gần ba tháng tuổi".

"Vậy là cũng sắp đến trăm ngày tuổi rồi".

Hương Lăng không biết những lời này có ý gì nhưng cũng không dám hỏi thêm.

Khi Tần Như Lương giải quyết xong chuyện công vụ trở về, Liễu Mi Vũ đã cùng hắn ta dùng bữa tối.

Trong buổi tối, Liễu Mi Vũ nói: "Tướng quân, tiểu công tử sắp được trăm ngày tuổi rồi, Mi Vũ đang nghĩ chúng ta có nên tổ chức đại tiệc trăm ngày tuổi cho tiểu công tử không?"

Tần Như Lương có chút kinh ngạc, liền hỏi: "Sao đột nhiên nàng lại nhắc tới chuyện này?"

Liễu Mi Vũ vừa múc canh cho Tần Như Lương vừa tỏ ra hiểu chuyện nói: "Tiểu công tử tốt xấu gì cũng là con của tướng quân và công chúa, lại được hoàng thượng đặc biệt quan tâm. Vì vậy, Mi Vũ nghĩ nên tổ chức tiệc mừng trăm ngày tuổi cho tiểu công tử thì tốt hơn. Với lại đã lâu rồi trong phủ cũng chưa có tiệc vui".

Tần Như Lương trầm ngâm.

Liễu Mi Vũ lại nói: "Tướng quân, trải qua nhiều chuyện như vậy, Mi Vũ đã suy nghĩ thấu đáo rồi. Mi Vũ và công chúa đều là người của phủ tướng quân, lý ra nên sống hòa thuận với nhau, lấy tướng quân làm ưu tiên hàng đầu. Chỉ có một nhà bình an vô sự thì tướng quân mới có thể yên tâm làm việc".

Vẻ mặt của Tần Như Lương khẽ dao động.

"Dù sao thì công chúa cũng đã liều mình cứu mạng Mi Vũ, Mi Vũ cảm thấy vô cùng có lỗi cùng cảm kích công chúa, nếu như có thể báo đáp được phần nào thì Mi Vũ cũng thỏa mãn rồi".

"Mi Vũ tính toán thời gian thì nhớ ra năm ngoái chính là trong khoảng thời gian này công chúa gả vào phủ tướng quân, trở thành phu nhân tướng quân. Hiện tại thời gian trôi qua quá nhanh, chớp mắt đã trôi qua một năm".

Tần Như Lương không lên tiếng nhưng trong lòng hắn ta cũng đang nhớ lại những chuyện năm ngoái. Vào thời điểm đó hắn ta đã vô cùng không mong muốn thành hôn với Thẩm Nguyệt, nhưng hắn ta cũng không thể không thành hôn.

Vào thời điểm đó, hắn ta đã chán ghét Thẩm Nguyệt đến cực điểm.

Nhưng một năm đã trôi qua, tình cảm mà hắn ta dành cho Thẩm Nguyệt cũng đã thay đổi. Đó là điều hắn ta không muốn thừa nhận nhất.

Liễu Mi Vũ lại nói: "Tướng quân đã có tình cảm với công chúa rồi..."

Tần Như Lương sững sốt một chút, sau đó nắm tay Liễu Mi Vũ nói: "Nàng đừng suy nghĩ lung tung, chuyện đó là không thể nào".

Liễu Mi Vũ thuận thế dựa vào vòng tay của hắn ta, nói: "Tướng quân, Mi Vũ cũng là nữ nhân, tất nhiên có thể hiểu được tình cảm của nam nhân dành cho một nữ nhân. Nhưng chuyện đó cũng không có vấn đề gì, Mi Vũ không trách tướng quân. Công chúa đã trả giá nhiều như vậy, nếu như tướng quân thật sự không dao động thì chẳng khác nào lòng dạ sắt đá".

"Mi Vũ muốn chung sống hòa thuận với công chúa, chứng tỏ Mi Vũ không ngại đối tốt với công chúa. Chỉ cần tướng quân có thể nhớ đến Mi Vũ thì ta đã hài lòng rồi. Đó cũng là lý do Mi Vũ muốn thỉnh cầu tướng quân tổ chức tiệc mừng trăm ngày tuổi cho tiểu công tử, chuyện này xem như là cố gắng đầu tiên của Mi Vũ, cũng xem như là cố gắng đầu tiên của tướng quân, được không?"

"Tướng quân cùng công chúa đã thành thân một năm, vừa hay lại gần tiệc mừng trăm ngày tuổi của tiểu công tử, nên tổ chức náo nhiệt một chút, nói không chừng còn có thể làm cho tâm ý lạnh như băng của công chúa dần dần tan chảy".

Tần Như Lương thực sự ngạc nhiên rằng Liễu Mi Vũ lại hiểu chuyện đến như vậy.

Liệu hắn ta và Thẩm Nguyệt có thể tiến lại gần nhau hơn không?

Tần Như Lương đột nhiên cảm thấy có chút hi vọng.

Thẩm Nguyệt là một người phụ nữ dám yêu dám hận, chính vì thế mà hắn ta mới dần bị nàng cuốn hút.

Nhưng hắn ta vừa bị nàng cuốn hút thì đã khiến cho nàng bị tổn thương sâu sắc.

Tần Như Lương không muốn phủ nhận ý tốt của Liễu Mi Vũ, nếu như có thể hẳn cũng muốn Liễu Mi Vũ cùng Thẩm Nguyệt hóa giải ân oán, đây chính là một chuyện tốt.

Một phần vì hẳn ta cũng muốn bản thân mình có thể hòa hảo với Thẩm Nguyệt dù hi vọng rất mỏng manh.

Mặc dù ngoài mặt nghĩ như vậy nhưng trong lòng Tần Như Lương vẫn ôm một tia hy vọng.

Được sự đồng ý của Tần Như Lương, phủ tướng quân dự định chuẩn bị đại tiệc trăm ngày tuổi cho Bấp Chân, lúc đó đại tiệc nhất định phải tổ chức sôi nổi náo nhiệt mới tốt.

Ngày hôm sau, Tần Như Lương đã dặn dò quản gia chuẩn bị.

Tin tức đã truyền đến Trì Xuân Uyển.

Toàn bộ phủ tướng quân đang tích cực chuẩn bị cho sự kiện vui vẻ này, nhưng Ngọc Nghiên và Thôi thị ở trong viện đầu mang theo vẻ mặt phiên muộn, không có một chút vui mừng nào.

Sắc mặt của Thẩm Nguyệt không chút thay đổi, dường như không cảm thấy có gì đặc biệt.

Bởi vì bọn họ nghe nói rằng Liễu Mi Vũ đã chủ động đề cập chuyện này với Tần Như Lương.

Liễu Mi Vũ thì làm gì có ý tưởng nào tốt đẹp?

Hiện giờ Ngọc Nghiên cùng Thôi thị chỉ hy vọng Bấp Chân có thể bình an lớn lên, không gặp phải bất kỳ rắc rối nào nữa.

Thẩm Nguyệt cân nhắc hồi lâu mới nheo mắt nói: "Bấp Chân của chúng ta đã lớn và bước sang một giai đoạn mới. Tổ chức tiệc trăm ngày tuổi cũng tốt".

"Công chúa, Liễu thị chủ động đưa ra đề nghị này hẳn là có âm mưu gì đó...", Ngọc Nghiên lo lắng nói.

Thôi thị phản ứng bình tĩnh hơn nhiều, liền nói: "Ngay cả người còn biết thì chẳng lẽ công chúa lại không biết hay sao?"

Đây là lần đầu tiên Tần Như Lương gặp lại Thẩm Nguyệt kể từ chuyện hạ ngục lần trước.

Hai người chỉ nói với nhau về bữa tiệc mừng trăm ngày tuổi của Bắp Chân, những việc khác không hề đề cập tới.

Yêu cầu của Thẩm Nguyệt rất đơn giản, bữa tiệc nhất định phải vô cùng náo nhiệt và vô cùng long trọng.

Chỉ có đi đâu khi Tần Như Lương rời đi, Thẩm Nguyệt lại đột nhiên hỏi: "Nghe nói chuyện này là do Liễu Mi Vũ chủ động đề cập tới?"

Tần Như Lương dừng lại.

Nàng nở nụ cười rồi lại nói: "Thật hiếm khi ở ta mới có lòng như vậy, có dịp ta nhất định sẽ cảm tạ ở ta. Ta chỉ không ngờ rằng người lại đi đề nghị".

Tần Như Lương quay đầu lại nhìn nàng.

Nàng ôm Bắp Chân vào lòng như không có chuyện gì xảy ra rồi nói: "Dù gì thì người cũng chỉ đang nuôi con cho người khác nhưng ta thấy người lại nuôi tốt hơn bình thường đó, không những cho người may mắn phục mới cho Bắp Chân mà bây giờ còn tổ chức tiệc mừng trăm ngày tuổi cho nó. Ta nghe nói lúc trước Hương Phiến bị bán ra khỏi phủ là bởi vì đứa con trong bụng ở ta không phải con của người, hình như người đã bị cấm sùng thành quen rồi, nuôi con người ta lại mát tay như vậy".

Tần Như Lương nổi trận lôi đình, nàng lại đang khoét vào vết thương của hắn ta.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 206: Bị Kẹp Giữa Hai Bên

Tần Như Lương kìm nén tức giận nói: "Cô cho rằng nói như vậy thì ta sẽ không tổ chức tiệc mừng trăm ngày tuổi cho nó nữa hay sao? Ta vẫn sẽ làm theo ý cô, làm cho bữa tiệc này càng long trọng càng tốt. Cho dù nó không phải con ta thì thế nào, dù sao trong mắt thế nhân sau này nó cũng phải mang họ Tần của ta. Chỉ cần nó mang họ của ta thì ta nghĩ cô cũng không cảm thấy dễ chịu gì".

Thẩm Nguyệt không hề tỏ ra khó chịu, chỉ nói: "Tùy người".

Tần Như Lương xoay người rời đi.

Hắn ta đột nhiên phát hiện dường như mình đang đấu tranh với Thẩm Nguyệt, Thẩm Nguyệt không muốn cho hắn ta cảm thấy dễ chịu thì hắn cũng sẽ không cho nàng cảm thấy dễ chịu.

Nhưng trong thâm tâm hắn ta thật sự muốn đứa trẻ mang họ Tần của mình.

Hắn ta cũng muốn mẹ của đứa trẻ quay trở lại bên cạnh hắn ta một lần nữa.

Sau khi Tần Như Lương rời đi, Ngọc Nghiên ngờ ngác nhìn Thẩm Nguyệt. Đây là lần đầu tiên nàng ta nghe được rõ ràng Bắp Chân không phải con của Tần Như Lương.

Hơn nữa Tần Như Lương đã xác nhận đi ầu đó.

Ngọc Nghiên khẽ hỏi: "Công chúa, Bắp Chân thật sự... không phải con của Tần tướng quân sao?"

Thẩm Nguyệt ngẩng đầu nhìn nàng ta rồi nói: "Người mới biết sao? Ấy da, ta chưa nói với người sao?"

Ngọc Nghiên vội vàng nhảy dựng lên: "Nô tỳ sớm đã có chút hoài nghi nhưng cho dù hoài nghi cũng không dám nói lung tung. Công chúa, vậy cha của Bấp Chân là ai?"

Thâm Nguyệt nói: "Người phải hỏi công chúa gốc của nhà người lúc trước chứ ta làm sao biết nó là con ai?"

Khi đó, Ngọc Nghiên đã bị đuổi ra khỏi phủ tướng quân, còn không có cơ hội quay trở lại.

Ngọc Nghiên vỗ tay nói: "Chỉ cần biết rằng nó không phải con của Tần tướng quân thì nô tỳ đã vui lắm rồi!", nói xong nàng ta lại lo lắng nói: "Nhưng như vậy cũng không được, cho dù cha của Bấp Chân là ai thì hiện tại nó vẫn phải là con của Tần tướng quân, nếu như để hoàng đế phát hiện ra chuyện này thì tai họa lớn sẽ ập xuống".

Thôi thị nói: "Về sau chuyện này không ai được đề cập tới, chúng ta không được tiết lộ nửa lời ra ngoài".

Ngọc Nghiên trịnh trọng gật đầu.

Phủ tướng quân đã bắt đầu giăng đèn kết hoa chuẩn bị cho đại tiệc mừng trăm ngày tuổi của tiểu công tử.

Ở Phù Dung Uyển khá yên tĩnh, và Liễu Mi Vũ vẫn chưa di chuyển.

Hương Lăng là tai mắt của Liễu Mi Vũ, khi bùng canh từ bên ngoài trở về, nàng ta đợi Liễu Mi Vũ dùng canh rồi nói: "Vừa rồi nô tỳ đi qua hoa viên thì thấy mọi người trong nhà đều đang vui vẻ trang trí lại phủ, ngay cả nhà bếp cũng được trang hoàng lại, trông rực rỡ hẳn lên. Mấy đầu bếp nữ trong nhà bếp đều đang nói chuyện say sưa, nghe nói quản gia đã phát thiệp mời đến vô số quý nhân trong thành".

Hương Lăng hỏi: "Phu nhân thật sự cam tâm nhìn thấy một nhà ba người của tướng quân và công chúa hạnh phúc hòa thuận sao?"

Liễu Mi Vũ không cần thận li ền lộ ra vẻ hung ác nói: "À ta muốn một nhà ba người hòa thuận hạnh phúc sao? Nằm mơ đi!"

"VẬY PHU NHÂN ĐỊNH..."

"Mời đi, tốt nhất là mời toàn bộ người quy ền quý trong kinh thành đến đây, ta muốn tất cả mọi người đ ều nhìn thấy Thẩm Nguyệt rốt cuộc là một kẻ bản thủ như thế nào!"

Liễu Mi Vũ vừa ăn canh vừa bình tĩnh nói: "Mấy ngày nay người h ầu trong phủ đ ều đã bận, lát nữa người theo ta ra phố một chuyến".

"Vâng".

Tất cả mọi người trong phủ đ ều đang bận rộn, thứ gì nên mua, thứ gì nên trang hoàng đ ều không được bỏ sót. Ti ền viện nhi ều người hỗn loạn, tất nhiên sẽ không có ai để ý đến chuyện Liễu Mi Vũ mang theo Hương Lăng đi ra khỏi cửa sau.

Cho dù biết bọn họ ra ngoài thì cũng không ai rảnh hỏi nhi ều.

Ở trong kinh thành này không h ề thiếu đám lao dịch thuê gì làm nấy.

Muốn thuê người làm việc thì chỉ cần thanh toán ti ền thuê cho cửa hàng li ền có thể có được người.

Bởi vì đám lao dịch này không có công việc ổn định cho nên cho dù có bị thuê đi làm chuyện xấu thì cũng không có mấy người nhận ra, ở giữa còn có một cửa hàng trung gian giao dịch ti ền bạc với khách hàng lại càng khiến cho bọn chúng giảm bớt đi nhi ều rắc rối.

Nếu có vấn đề gì xảy ra thì bọn chúng cũng có thể thoát khỏi liên hệ.

Liễu Mi Vũ đến một cửa hàng cho thuê lao dịch âm thầm thuê một người.

Nhiệm vụ của kẻ đó là vào bữa tiệc mừng trăm ngày tuổi của Bắc Chân thì hắn ta sẽ từ cửa sau đột nhập vào phủ tướng quân.

Hương Lăng vẫn không hiểu Liễu Mi Vũ có kế hoạch gì, cho đến khi Liễu Mi Vũ sai Hương Lăng đến một hiệu thuốc, dưới ánh mắt không mấy thiện cảm của chủ hiệu thuốc mua một lượng lớn xuân dược thì nàng ta mới hiểu Liễu Mi Vũ rốt cuộc đang muốn làm gì.

Liễu Mi Vũ đang lên kế hoạch để cho tất cả mọi người chạy tới bắt gian Thâm Nguyệt.

Không biết Tần Như Lương sẽ cảm thấy thế nào khi tận mắt chứng kiến Thâm Nguyệt bị nam nhân khác làm ô uế?

Chỉ cần tưởng tượng đến chuyện đó thì Liễu Mi Vũ đã vô cùng đắc ý, nói không chừng sau này vừa nhìn thấy Thâm Nguyệt thì Tần Như Lương liền cảm thấy ghê tởm đến mức buồn nôn!

Trên đường trở về, Liễu Mi Vũ lên tiếng cảnh cáo: "Hương Lăng, đừng để cho ai biết chuyện này, nếu không chuyện này người cũng tham gia vào thì chỉ có một con đường chết. Đừng quên thuốc này là do chính tay người mua!"

Sắc mặt Hương Lăng tái nhợt, nàng ta nói: "Nô tỳ nhất định cẩn thận tuân theo dặn dò của phu nhân".

Nhưng trong lòng nàng ta biết rõ, nếu như nàng ta không nói ra chuyện này thì khi xảy ra sự việc nàng ta sẽ là người chết đầu tiên.

Còn hai ngày nữa là đến bữa tiệc mừng trăm ngày tuổi của Bắp Chân.

Vào nửa đêm, Hương Lăng xuất hiện trước mặt Thâm Nguyệt và nói: "Trong bữa tiệc mừng trăm ngày tuổi của tiểu công tử, công chúa nhất định phải cẩn thận một chút".

Thâm Nguyệt nhàn nhạt nói: "Người đã biết Liễu Mi Vũ muốn làm gì chưa?"

Hương Lăng bắt đầu kể lại toàn bộ hành tung của Liễu Mi Vũ.

Nàng ta có thể đoán được Liễu Mi Vũ muốn làm gì tiếp theo cho nên Thâm Nguyệt cũng có thể đoán được mà không cần nàng ta phải nói thêm.

Thâm Nguyệt nói: "Người trở về đi, à ta bảo người làm gì thì người cứ làm y như vậy".

Hương Lăng rời đi với tâm trạng bất an, Thâm Nguyệt lại nói sau lưng nàng ta: "Đừng sợ, khi xảy ra chuyện ta sẽ lo cho người".

Trong lòng Hương Lăng lúc này mới cảm thấy an tâm hơn một chút.

Thôi thị tiễn Hương Lăng đi, trong lúc đó Ngọc Nghiên liền nói: "Công chúa, sao người bảo Hương Lăng đi giúp Liễu thị làm ác rồi còn lo cho à ta, người làm như vậy không phải là tự hại chính mình hay sao?"

Thôi thị vừa bước vào cửa đã nói: "Ta có thể thấy Hương Lăng kia thật sự đang rất sợ hãi. Trong chuyện này, bất luận là công chúa gặp chuyện không may hay là Liễu thị gặp chuyện không may thì nàng ta cũng không thể sống tốt được. Công chúa nói vậy là để trấn an nàng ta".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 207: Phải Nhận Quả Chứ

Ngọc Nghiên hiểu ra, tức giận nói: "Liễu thị thật sự quá thâm độc! Chuyện thất đức như vậy mà ả ta cũng dám làm ra! Công chúa, bây giờ chúng ta nên làm sao đây?"

Ngọc Nghiên đề nghị: "Hay là ngày mai nô tì bảo thêm nhiều người hầu canh giữ ở cửa sau, không cho kẻ xấu đột nhập vào".

"Không cần thiết", Thẩm Nguyệt nói: "Làm như vậy thì Mi Vũ sẽ biết chính Hương Lăng đã phản bội ả ta và làm lộ tin ra ngoài. Ta còn muốn Hương Lăng ở bên cạnh Mi Vũ thêm một thời gian nữa".

Nói đoạn, nàng lại nở nụ cười thần bí nói thêm: "Ả ta muốn chơi với ta sao? Ta sẽ chơi với ả ta đến cùng, nhưng cuối cùng ả ta đừng nên khóc đó!"

Trì Xuân Uyển không có động tĩnh gì, Thẩm Nguyệt cũng cho Ngọc Nghiên thực hiện bất kỳ biện pháp bảo vệ nào.

Bữa tiệc mừng trăm ngày tuổi của tiểu công tử tưởng chừng như vô cùng êm thắm cũng đã đến.

Thẩm Nguyệt đã dậy từ sáng sớm để cùng với Thôi thị tắm rửa sạch sẽ cho Bắp Chân.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ thơm phức, mặc vào bộ y phục nhỏ bé đáng yêu, đứa trẻ trông vô cùng trắng trẻo dễ cưng.

Chỉ có đi đâu nó chẳng nói cũng chẳng cười.

Thẩm Nguyệt đứng ở trong sân, giờ cao Bắp Chân lên trời rồi cười nói: "Cười đi, cười một chút thì mẹ mới đặt xuống".

Bắp Chân có vẻ hơi sợ hãi, nó không ngừng vươn bàn tay nhỏ bé của mình ra nắm chặt lấy cánh tay của Thẩm Nguyệt, không ngừng đá chân.

Dần dần dường như nó còn cảm thấy có chút hứng thú cho nên đã nương vào hai tay chống đỡ của Thâm Nguyệt rồi bơi bơi trên không trung, tên nhóc nhỏ xíu này cuối cùng cũng đã chịu nở nụ cười.

Đây là lần đầu tiên Thâm Nguyệt nhìn thấy nhóc con này cười một cách rõ ràng như vậy.

Bắp Chân cười rất lâu.

Nàng chỉ cảm thấy lòng mình mềm nhũn ra như hóa thành bùn, trước một nụ cười thuần khiết như vậy nàng nguyện ý sẽ cho nó mọi điểu tốt đẹp trên đời này.

Ngọc Nghiên và Thôi thị đều tặng quà cho Bắp Chân.

Ngọc Nghiên đã thêu cho Bắp Chân một chiếc túi nhỏ, mùa đông có thể đựng hương liệu, mùa hè có thể đựng thuốc chống muỗi, vô cùng hữu dụng.

Ngọc Nghiên để cái ví lên y phục Bắp Chân rồi nói: "Bắp Chân lớn lên phải ngoan ngoãn, khi lớn lên nhất định sẽ trở thành một tiểu lang quân tướn tú, sau này nhất định phải bảo vệ tốt cho công chúa".

Thôi thị thì thêu cho Bắp Chân một cái mũ quả dưa, đội ở trên đầu trong vô cùng đáng yêu.

Quản gia sai người đến tặng đồ cho Bắp Chân, nói là do Tần Như Lương chuẩn bị.

Trên một cái khay màu đỏ đặt hai chiếc vòng bạc, được làm đặc biệt theo kích thước của tay chân tiểu công tử.

Những chiếc vòng này thoạt nhìn có vẻ rất tinh tế, được làm một cách tỉ mỉ phức tạp.

Thâm Nguyệt bảo người nhận lấy những đồ vật này nhưng không định đem những thứ mà Tần Như Lương tặng đeo lên tay chân của Bắp Chân.

Ngày thường Bắp Chân cũng không có thói quen đeo đồ trang sức, bởi vì Bắp Chân rất hiếu động hay vung tay vung chân nên Thẩm Nguyệt sợ đeo vào nó sẽ bị thương.

Trong phòng còn có một cái hộp khác.

Thẩm Nguyệt không ngờ Thôi thị lại cầm ra một chiếc hộp gấm khác đặt lên tay mình.

Thẩm Nguyệt mở nó ra thì thấy bên trong có một chiếc khóa trường thọ bằng bạc, trên khóa trường thọ có chín chiếc chuông nhỏ được thiết kế rất tinh xảo.

Tiếng chuông đung đưa giòn tan trong gió.

Thẩm Nguyệt chưa kịp nói gì thì Thôi thị đã nói: "Hôm nay là một ngày tốt lành, Bắp Chân dù sao cũng phải mang khóa trường thọ. Theo nô tỳ thì tốt nhất là đeo chiếc khóa trường thọ này, nó là thứ đẹp nhất".

"Tô Vũ tặng sao?", Thẩm Nguyệt hỏi.

Thôi thị nói: "Tô đại nhân biết Bắp Chân đã đủ trăm ngày tuổi cho nên mới tặng tới", bà ta sợ Thẩm Nguyệt từ chối, bèn nói: "Công chúa nhất định phải nhận thứ này, đây là thứ mà Tô đại nhân đặc biệt làm cho Bắp Chân".

Thẩm Nguyệt nhìn vào nó, nheo mắt mỉm cười.

Nàng bắt đầu đeo chiếc khóa trường thọ vào cổ Bắp Chân rồi nói: "Có người vội vàng muốn tặng quà cho con ta, sao ta lại không nhận được?"

Nàng nhìn chiếc khóa nhỏ trên người Bắp Chân, nhẹ nhàng búng một cái phát ra tiếng rồi nói: "Mắt nhìn hàng của hắn đúng là tốt, thứ này quả thật rất đẹp".

Thôi thị vui mừng cười toe toét.

Mặc dù Ngọc Nghiên có thái độ với Tô Vũ, nhưng món quà mà hắn tặng cho Bắp Chân thật sự trông rất đẹp.

Vì vậy Ngọc Nghiên cũng rất vui, huống chi khóa trường thọ này còn làm từ bạc nguyên chất, những loại khóa bình thường không thể sánh được.

Tiệc chính vào buổi tối cho nên buổi trưa cũng không có quá nhiều người chú ý, ai cũng chỉ tùy tiện ăn một chút cho đỡ đói.

Tối buổi chiều đã lục tục có khách đến cửa, bắt đầu càng lúc càng tấp nập.

Trong hoa viên đã có một gánh hát được mời tới, chỉ chờ sau khi món ăn được dọn lên thì sẽ bắt đầu hát hí khúc. Ở tiền viện không ngừng có lễ vật được đưa vào báo với quản gia phòng thu chi sắp xếp danh sách.

Thẩm Nguyệt không cần đi ra ngoài mời chào khách, đợi đúng thời gian ra ngoài chào hỏi là được.

Hôm nay trong phủ tướng quân, bầu không khí vô cùng náo nhiệt.

Chuyện này không khỏi khiến cho Thẩm Nguyệt nhớ đến lần gần nhất mà phủ tướng quân này náo nhiệt như thế.

Đúng rồi, đó là khi Trần Như Lương và Liễu Mi Vũ thành hôn.

Hôm nay sẽ lại là một ngày chuyện tốt thành đôi, đúng là song hỷ lâm môn.

Sau đó đã có người đến Trì Xuân Uyển để mời Thẩm Nguyệt ra tiền viện, nghe nói rằng khách đã đến gần hết, nàng và Bắp Chân là nhân vật chính của ngày hôm nay cho nên cũng đã đến lúc phải xuất hiện.

Thẩm Nguyệt đưa Thôi thị và Ngọc Nghiên cùng nhau rời đi, trước khi đi còn khóa cửa viện.

Cho dù kẻ nào muốn lén lút tiến vào thì cũng phải tốn thêm một chút công phu.

Thôi thị giải thích với Thẩm Nguyệt rằng khi đến tiển viện nàng không được giấu Bắp Chân đi, phải để cho Bắp Chân tiếp xúc nhiều với hơi người thì nó mới có thể lớn lên một cách bình an khỏe mạnh.

Mặc dù Thẩm Nguyệt không chấp nhất những phong tục cổ xưa này nhưng kiếp trước nàng cũng đã từng chứng kiến nhà người khác tổ chức tiệc thôi nôi, tiệc trăm ngày,... lúc đó người thân và bạn bè đều vây quanh ôm ấp đứa trẻ.

Bây giờ có lẽ các phu nhân sẽ không dám chủ động ôm Bắp Chân nhưng Thẩm Nguyệt cũng phải bế nó đi vòng quanh bọn họ một chút.

Mọi việc ở tiển viện đều đã được sắp xếp xong xuôi.

Các phu nhân nhìn thấy Thẩm Nguyệt đều gật đầu chào trước.

Thẩm Nguyệt liền tập hợp các phu nhân lại ngồi trong hoa viên uống trà trò chuyện.

Nàng nói chuyện hào phóng, xử sự chu đáo, rất có phong thái của bậc đương gia chủ mẫu.

Trong khi đó, Liễu Mi Vũ bị bỏ qua ở một bên trong vô cùng lạng lẽ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 208: Tâm Lòng Hiếm Có

Không phải Liễu Mi Vũ không muốn kết giao với mấy vị phu nhân này, chỉ có đi đầu trước đó trong ngày thành hôn của nàng ta cùng Tần Như Lương đã náo động ra nhiều tin đồn không hay, sau này ở trong cung lại bị xấu mặt trước tất cả mọi người, những người quyền quý trong kinh khi nhắc lại chuyện này vẫn còn cảm thấy mới mẻ.

Hơn nữa, Liễu Mi Vũ chỉ là thiếp, mấy vị phu nhân chính thất kia sao có thể để mắt đến nàng ta được?

Từng có tin đồn rằng Thẩm Nguyệt là một vị công chúa không được sủng ái, nhưng bây giờ đã khác.

Nàng đã hạ sinh một tiểu công tử, không chỉ được hoàng thượng coi trọng mà địa vị của nàng ở phủ tướng quân cũng càng được củng cố thêm.

Chuyện máu chốt là lúc trước Tĩnh Nguyệt công chúa bị hủy dung, nhưng hiện tại dung mạo lại hoàn mỹ như cũ, còn toát ra khí chất thông dong cao quý động lòng người.

Mấy vị phu nhân thấy chuyện này vô cùng thần kỳ, sau lại nghe Thẩm Nguyệt nói bởi vì được hoàng thượng ban cho thuốc bôi cho nên vết thương trên khuôn mặt nàng mới có thể hồi phục.

Đã là vật được hoàng thượng ngự ban thì tất nhiên có tác dụng thần kỳ, mọi người đều tin vào chuyện này mà không chút nghi ngờ.

Bây giờ Thẩm Nguyệt đã không còn ngốc nữa, dung mạo lại xinh đẹp như hoa, thậm chí còn sinh được một đứa con trai, Tần tướng quân hẳn là cũng đã quay đầu.

Bằng không, nếu Tần tướng quân không để ý đến hai mẹ con này thì sao có thể tổ chức tiệc mừng trăm ngày tuổi của tiểu công tử một cách phô trương như vậy?

Kết quả là mấy vị phu nhân đầu tiên đến bên cạnh Thẩm Nguyệt trêu ghẹo Bấp Chân, thỉnh thoảng còn khen ngợi Bấp Chân thật giống tướng quân.

Thẩm Nguyệt nghe thấy vậy thì chỉ muốn bật cười.

Mấy vị phu nhân này đúng là trợn mắt nói dối như thật.

Bấp Chân còn không phải là con của Tần Như Lương thì giống hắc ở chỗ nào?

Chẳng qua Thẩm Nguyệt cũng không để lộ thái độ ra ngoài, nàng chỉ coi đó là những lời tốt lành, nghe xong thì vui vẻ cho qua vậy thôi.

Thôi thị và Ngọc Nghiên bận rộn bên cạnh Thẩm Nguyệt, không dám thư giãn chút nào.

Nơi này có rất nhiều tai mắt, tất nhiên phải bảo đảm an toàn cho Bấp Chân.

Liêu Mi Vũ không hòa nhập với mọi người, chỉ biết tự giấu bản thân mất mặt, đứng dưới gốc cây liễu trầm mặc quan sát từ xa.

Nàng ta phần hận nghĩ nếu như nàng ta mới là đương gia chủ mẫu, là phu nhân của tướng quân thì đám người này chắc chắn sẽ đều đến nịnh bợ mình!

Đúng là một đám bợ đỡ nịnh hót!

Vị trí đó vốn dĩ thuộc về nàng ta nhưng lại bị Thẩm Nguyệt lấy đi! Thẩm Nguyệt đã cướp đi tất cả những gì vốn dĩ thuộc về nàng ta!

Một nụ cười xấu xa hiện ra trên khóe miệng Liêu Mi Vũ: "Người cứ ra sức mà phô trương đi, một chốc nữa trò hề xuất hiện thì để ta xem còn ai muốn vây quanh nịnh bợ người nữa!"

Nếu như Thẩm Nguyệt phải gánh trên lưng ô danh đàn bà phóng đàng truyền ra khắp toàn thành vậy thì nàng sẽ chẳng khác nào một con chuột bị

người khác giẫm dưới chân, đi đến đâu cũng sẽ bị người khác mắng chửi!

Chỉ cần tưởng tượng đến những chuyện đó thì cơn tức giận trong lòng Liễu Mi Vũ mới có thể kìm lại được một chút.

Sau khi rời khỏi hoa viên, Liễu Mi Vũ hỏi: "Mọi thứ đã sẵn sàng chưa?"

Hương Lăng nói: "Phu nhân yên tâm, nô tỳ đã chuẩn bị sẵn sàng rồi".

"Hừ, Thẩm Nguyệt, để ta xem lần này người có thể đắc ý được bao lâu!"

Đến giờ khai tiệc, người trong nhà lần lượt thắp sáng đèn lồng rực rỡ.

Những ngọn đèn treo giữa những ngọn cây chiếu sáng cả tiền viện.

Tần Như Lương dẫn dò người hầu một chút sau đó chào hỏi mọi người rồi ngồi vào vị trí.

Nam nữ khách mời được ngồi riêng biệt, ngăn cách bằng một lớp vải sa mỏng.

Khi Thẩm Nguyệt ôm theo Bắp Chân xuất hiện, các nam khách mời chỉ có thể nhìn thấy đại khái bóng dáng của nàng đoan trang ngồi xuống bàn chủ nhà.

Hạ tướng hôm nay cũng đến tham gia, đương nhiên cũng đến cùng với Hạ Du.

Hạ Du không có chút hứng thú nào với mấy dịp này, nhưng Hạ tướng không thể không nói, dù sao Tần Như Lương cũng đã giúp hắn ta một lần cho nên bọn họ cùng nhau đến chúc mừng cũng là chuyện đương nhiên.

Hạ Du vốn dĩ chỉ muốn đi ra ngoài quậy phá nhưng Hạ tướng đã ngay lập tức quát lên cảnh cáo: "Nếu như người dám rời đi thì ta sẽ đánh gãy cái chân chó của người!"

Hạ Du cũng không kinh ngạc trước sự đe dọa này, dù sao thì ông già này cũng chưa từng ra tay.

Hạ tướng thấy dọa không được hẳn ta thì liền nói thêm: "Nếu như người dám rời đi thì tiền tiêu vật thặng này một văn cũng không có!"

Hạ Du thầm nghĩ, con mợ nó, nếu như thặng này không có tiền tiêu vật thì còn đau khổ hơn bị đánh gãy chân chó!

Kết quả là Hạ Du chỉ có thể buồn bực theo sau Hạ tướng cùng đến phủ tướng quân chúc mừng.

Hạ Du ngồi trên bàn tiệc cảm thấy buồn chán muốn chết, tay cầm đũa gõ liên tục vào chiếc bát trước mặt, đợi đến khi nữ chủ nhà xuất hiện phía sau lớp vải sa mỏng thì hẳn ta mới lơ đãng ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy đã buồn bực nói: "Ồ, sao người kia lại trông quen thế nhỉ?"

Lúc này, Thẩm Nguyệt đã ngồi vào chỗ bên cạnh Tần Như Lương.

Hạ tướng nghe Hạ Du nói vậy thì ngay lập tức đập vào gáy của hẳn ta một cái rồi trợn giọng mắng: "Đó là công chúa! Không được vô lễ! Nghiệt tử, có phải đối với người thì nữ tử nào trông cũng quen mắt hay không?"

Hạ Du xoa xoa cái gáy, trợn mắt nói: "Ông già chết tiệt này, nói chuyện thì nói, tự nhiên lại đi động tay động chân!"

Tất cả mọi người đều biết Hạ tướng có một đứa con trai ham chơi khiến cho ông ta đau đầu nhất.

Nhìn thấy mấy quan lại trong triều đều đang nhìn qua mình, nét mặt già nua của Hạ tướng có chút nhịn không nổi liền cười gượng nói: "Khuyển tử bất hảo, đã khiến cho chư vị chê cười rồi".

Hạ Du ghét nhất nhìn thấy cha mình diễn, rõ ràng là ông ta tự lòi kéo hẳn ta đến đây mà còn không để cho hẳn ta nói nhieu thêm một câu.

Hạ Du thỉnh thoảng lại nhìn về phía tấm vải sa mỏng, càng ngày càng cảm thấy vị công chúa đang ôm đứa trẻ rất quen.

Trước đây hẳn đã từng gặp qua Tĩnh Nguyệt công chúa chưa? Cũng có thể hẳn ta đã từng gặp qua nhưng chắc chắn đã quên mất bộ dạng của nàng trông như thế nào, làm sao có thể cảm thấy quen như thế được?

Ngồi ở phía bên kia của Tần Như Lương là Liễu Mi Vũ.

Trước khi nhập tiệc thì Liễu Mi Vũ đã đứng lên, tỏ ra vô cùng chân thành bước tới trước mặt Thẩm Nguyệt để kính trà cho nàng.

Hương Lăng bên cạnh nàng ta bưng tới một cái khay, hai tách trà đã được chuẩn bị sẵn trong khay.

Liễu Mi Vũ cầm lấy một trong những tách trà, nhẹ nhàng nói: "Công chúa, tách trà này Mi Vũ dâng ra đã phải kính người từ sớm, không biết đến bây giờ có quá muộn không?"

Thẩm Nguyệt không nhanh không chậm giao Bắp Chân cho Thôi thị, vừa đứng dậy cũng cười nói: "Thế nào, thật hiếm thấy người có tấm lòng như vậy, ta thực sự vui mừng khôn xiết".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 209: Coi Nhau Như Tỷ Muội

Liễu Mi Vũ nói: “Trước kia Mi Vũ không hiểu nên mới cùng công chúa có nhiều mâu thuẫn không vui. Mi Vũ và công chúa cùng là người bên cạnh tướng quân, đáng lý phải coi nhau như tỷ muội, như người một nhà. Mi Vũ tạ tội cùng công chúa vì những chuyện trong quá khứ, mong công chúa lượng thứ”.

Thẩm Nguyệt nhướn mày: “Người một nhà thì không sai, nhưng coi nhau như tỷ muội có vẻ không hợp lý lắm, người cũng muốn làm công chúa hả?”

Liễu Mi Vũ thoáng khựng lại, có vẻ lúng túng: “Công chúa chê cười rồi, Mi Vũ không dám, Mi Vũ lỡ lời”.

Tần Như Lương không thể chịu nổi khi Liễu Mi Vũ chịu ấm ức, bèn đỡ lời cho nàng ta: “Mi Vũ có lòng hòa thuận cùng cô, cô biết chừng mực đi”.

Thẩm Nguyệt thông dong nói: “Người nói như vậy là sao chứ, chẳng phải Mi Vũ muốn coi ta như tỷ muội sao. Tỷ muội của ta chẳng lẽ không phải công chúa? Ta chỉ suy xét bản chất của sự việc thôi”.

Biểu cảm của Liễu Mi Vũ càng lúc càng vô tội: “Công chúa, Mi Vũ thực sự chỉ muốn hòa thuận cùng người thôi”.

Thẩm Nguyệt gật gật đầu: “Ta tin người chứ, ban nãy chẳng qua cũng chỉ nói đùa vài câu với người thôi. Trong nhà đông khách như vậy, cứ gây ồn ã thì ồn ra ngoài cũng mất mặt”.

Nói rồi, nàng bưng chén trà còn lại lên, ngón tay đảo quanh miệng chén, nheo mắt nói: “Mi Vũ, người chịu kính ta chén trà này, ta thực sự thấy vui lòng”.

Khóe mắt Liễu Mi Vũ đỏ ửng lên, nước mắt loang loáng, giống như vui quá nên rơi lệ: “Nói như thế nghĩa là công chúa bằng lòng uống chén trà

này, cùng Mi Vũ hóa giải hiềm khích trước kia? Sau này Mi Vũ nhất định không làm công chúa tức giận nữa”.

Thẩm Nguyệt khẽ nhếch môi, giơ tay định gạt đi giọt nước mắt bên khóe mi của nàng ta, lại khiến Liễu Mi Vũ giật mình. Nàng tỏ vẻ độ lượng: “Coi người kia, nói gì mà ngốc thế”.

Hai người nâng chén trà lên, đang định kính nhau.

Đúng lúc này Ngọc Nghiên ở phía sau đột ngột hô lên đầy kinh ngạc: “Ôi chao, nhị phu nhân, váy của phu nhân hình như bị rách một lỗ ở phía sau kìa”.

Liễu Mi Vũ trước nay vô cùng chú trọng hình tượng của mình, làm sao có thể bê mặt trong hoàn cảnh như vậy được. Thế là nàng ta đặt chén trà xuống, ngoái đầu kéo váy kiểm tra.

Thẩm Nguyệt cũng ghé tới gần: “Đề ta xem thử”.

Liễu Mi Vũ vừa nghiêng người, sự chú ý của Tần Như Lương cũng bị hút về bên đó.

Thẩm Nguyệt vừa lơ đãng đổi vị trí của hai chén trà, vừa điềm tĩnh liếc mắt nhìn nàng ta: “Chẳng qua chỉ là một lỗ thủng bé xíu thôi, không đáng ngại, có vẻ ban này không cẩn thận bị móc vào nơi nào nó dễ rách ra. Bây giờ trời tối, tầm nhìn hạn chế, người khác cũng không nhìn ra đi đâu gì đâu”.

Sau động tác khoa trương đó, Thẩm Nguyệt kéo Liễu Mi Vũ ngồi xuống: “Người là nhị phu nhân của phủ tướng quân, bây giờ rời tiệc e rằng sẽ khiến người khác suy đoán bậy bạ. Thôi thì cứ ngồi xuống yên tâm ăn cơm đi, đợi lát nữa ăn xong, nhân lúc người khác không chú ý, người về Phù Dung Uyển thay y phục là được”.

Trong ấn tượng của Liễu Mi Vũ, nàng ta chưa từng thấy Thẩm Nguyệt thân thiết với mình đến thế.

Có vẻ vì Thâm Nguyệt thực sự tưởng rằng nàng ta muốn hóa giải hiềm khích trước đó.

Cho dù không phải như vậy, trước mặt mọi người, Thâm Nguyệt cũng phải cho họ thấy khí độ của người làm đương gia chủ mẫu.

Liễu Mi Vũ thầm nghĩ như vậy, người cứ tiếp tục giả bộ đi! Ta xem người còn giả bộ được đến khi nào!

Thế nhưng thần sắc của nàng ta càng thêm nhu hòa: “Đa tạ ý tốt của công chúa”.

Thâm Nguyệt neho mắt nhìn chăm chăm vào chén trà trên tay: “Vậ chén trà này, uống hay không uống đây?”

Liễu Mi Vũ vội vàng đáp: “Tất nhiên là phải uống rồi, Mi Vũ kính công chúa, đâu dám bỏ dở giữa chừng”.

Thâm Nguyệt đưa chén trà tới bên môi, nhấp vài hớp, Liễu Mi Vũ tận mắt trông thấy nàng uống rồi mới lộ vẻ vui mừng, bản thân nàng ta cũng uống theo.

Bầu không khí trên bàn ăn rất hòa hợp.

Đến cả Tần Như Lương cũng loáng thoáng cảm thấy, bữa cơm tối lần này của họ mới giống người một nhà.

Liễu Mi Vũ và Thâm Nguyệt không giương cung bạt kiếm, đôi bên nhường nhịn lẫn nhau.

Thâm Nguyệt không tránh được việc gắp thức ăn cho Liễu Mi Vũ: “Mi Vũ, người càng ngày càng thấu tình đạt lý, chẳng trách tướng quân sủng ái người đến vậy”.

Liễu Mi Vũ hướng đôi mắt lúng liếng về phía Tần Như Lương, mỉm cười thẹn thùng.

Thẩm Nguyệt lại nói: “Ta nghe nói, tiệc mừng trăm ngày của Bắc Chân là do người chủ động đề nghị cùng tướng quân, may mà có người tâm tư tinh tế, suy nghĩ chu toàn. Người chịu tiến một bước như vậy, quả thực khiến ta rất cảm động. Ta tin rằng người thật lòng muốn sống cho đảng hoàng”.

Liễu Mi Vũ ngon ngọt đáp rằng: “Mi Vũ đã có dự tính như vậy từ trước rồi, chỉ sợ công chúa không chịu hòa giải cùng Mi Vũ. Lần này cũng nhờ tiểu công tử mới giúp Mi Vũ có được cơ hội này”.

Thế nhưng trong lòng nàng ta đặc ý nghĩ rằng, Thẩm Nguyệt trúng kế rồi.

Ai thềm hòa giải với thứ tiện nhân này chứ!

Cứ đợi đi! lát nữa nàng ta sẽ cho ả tiện nhân này thân bại danh liệt! Xem xem nàng còn tư cách gì làm đương gia chủ mẫu của phủ tướng quân!

Liễu Mi Vũ tính toán thời gian rất chuẩn, từ khi uống phải loại dược kia tới khi dược hiệu phát tác là khoảng một canh giờ.

Nửa canh giờ sau, bữa tối cũng gần kết thúc, mọi người sẽ di chuyển tới hoa viên xem hát kịch.

Đợi khi thời cơ chín muồi, nàng ta nhất định sẽ dẫn mọi người đi tìm Thẩm Nguyệt, tới lúc đó sẽ bắt gian tại giương!

Ăn tối xong, Thẩm Nguyệt dẫn khách khứa tới hoa viên dạo chơi, nơi đó đã cất lên tiếng hát du dương và quyến luyến của các ca kỹ từ bao giờ.

Lúc này, Hạ Du với lòng hiếu kỳ tràn đầy cuối cùng cũng có thể trông thấy dung nhan của Thẩm Nguyệt.

Hạ Du liếc mắt nhìn từ xa, thoáng chốc đờ cả người.

Cho dù ánh sáng của đèn lồng khá tối tăm, nhưng thị lực của hắn ta cực tốt, nàng, nàng... sao lại giống với người lần trước cho hắn ta vay tiền ở

sòng bạc thế?

Khi ấy Thẩm Nguyệt mặc nam trang, nhưng mi mục ngũ quan không được tô điểm kỹ càng, thế nên thay đổi không hiểu.

Chẳng trách Hạ Du chỉ cần liếc mắt đã lòng ghép hình ảnh hai người vào nhau.

Nàng là công chúa? Còn là mẹ của một đứa trẻ? Không thể nào chứ?

Hạ Du dụi dụi mắt, nghi ngờ bản thân nhìn nhầm.

Đợi khi Thẩm Nguyệt sắp xếp ổn thỏa, quay lại tìm Liễu Mi Vũ mới thấy sắc mặt của nàng ta khá khác thường.

Liễu Mi Vũ cảm thấy có lẽ vì trong lúc dự tiệc đã uống cùng Tần Như Lương thêm vài chén nên tử lượng không trụ nổi, bây giờ đầu óc nặng trĩu, cơ thể khô nóng.

Thẩm Nguyệt nói với Liễu Mi Vũ: “Mi Vũ, người trông chừng ở đây nhé, ta đột nhiên thấy cơ thể không thoải mái, bủn rủn mất sức, ta về viện tử nghỉ ngơi trước”.

Liễu Mi Vũ mong còn chẳng được, tưởng rằng Thẩm Nguyệt bắt đầu ngấm thuốc, bèn đáp rằng: “VẬY công chúa nên nghỉ ngơi cho khỏe, công chúa về đi, Mi Vũ ở đây tiếp khách là được”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 210: Mặt Ngọc Gia Truyền

Sau đó Thẩm Nguyệt dẫn Ngọc Nghiên và Thôi thị bế theo đưa trẻ, cùng nhau rời đi.

Đợi lát nữa, Liễu Mi Vũ sẽ sai người tới Trì Xuân Uyển kiểm cái có nào đó dụ Thôi thị và Ngọc Nghiên đi chỗ khác, sau đó sẽ sắp xếp người lên vào trong.

Thế nên Thẩm Nguyệt vừa mới rời đi, Liễu Mi Vũ đã dẫn Hương Lăng rời khỏi sân khấu trong hoa viên.

Liễu Mi Vũ càng đi càng thấy bần rùn, đi tới con đường tắt đã phải chống tay vào gốc cây mà thở dốc.

Hương Lăng thấy vậy vội vàng bước tới dìu nàng ta: “Phu nhân sao thế? Có phải ban nãy ở bên tướng quân phẫn khởi quá nên uống quá chén không?”

“Có lẽ là thế”.

“Vậy để nô tì đỡ phu nhân về Phù Dung Uyển nghỉ ngơi trước”.

Liễu Mi Vũ xua xua tay với Hương Lăng: “Đã đến nước này rồi, nếu người đỡ ta về nghỉ, ai sẽ sắp xếp phần sau đó? Ta thấy nơi này cách Phù Dung Uyển cũng không xa, ta tự quay về nằm nghỉ một chút là được. Bây giờ người tới ngay chỗ cửa sau, dẫn người vào trong”.

Liễu Mi Vũ lại dặn dò thêm: “Dẫn người vào rồi không được tới Trì Xuân Uyển vội, người gọi vài bà tử tới Trì Xuân Uyển dụ Thôi thị và Ngọc Nghiên rời đi rồi hãy thả người vào”.

“Nô tì... nô tì biết rồi”.

“Đi mau, đừng chậm trễ, nhất định phải làm đến nơi đến chốn”.

Liễu Mi Vũ vánh vất nhìn Hương Lăng quay người rời đi rồi mới miễn cưỡng gắng gượng tiếp tục đi về Phù Dung Uyển.

Thế nhưng nửa đường nàng ta không hề chú ý rằng Thẩm Nguyệt đã quay trở lại, thông thả bước ra từ sau gốc cây.

Thẩm Nguyệt giơ tay chém ngay vào gáy Liễu Mi Vũ, căn bản không cần dùng sức, nàng ta đã mềm nhũn ra rồi.

Thẩm Nguyệt lập tức tóm lấy cơ thể nàng ta, quay đầu đi về một hướng khác.

Trong điều kiện ánh sáng ảm đạm, cảm quan của Thẩm Nguyệt vô cùng nhạy bén. Đi tới lối rẽ, nàng đột nhiên ngừng bước, nghiêng đầu đảo mắt về một góc nào đó.

Ánh mắt đó sắc bén như chim ưng khiến người ta không rét mà run.

Hạ Du nhìn thấy rất rõ, đó không phải ánh mắt mà một người phụ nữ nên có.

Hạ Du vốn tò mò, hẳn ta muốn xác nhận xem rốt cuộc Thẩm Nguyệt có phải là người ở sông bạc ngày hôm đó không.

Không ngờ hẳn ta lén lút đi theo nàng lại nhìn được cảnh tượng không nên thấy.

Hạ Du không khỏi run rẩy trong lòng, lần này Thẩm Nguyệt đã nhìn rõ dáng vẻ của hẳn ta, tất nhiên là nhận ra.

Vẻ lạnh lẽo trong ánh mắt của nàng thoáng chốc biến mất, thay vào đó là nét dịu dàng ôn hòa. Nàng đứng trong bóng tối, không hề di chuyển: “Chẳng lẽ Hạ gia công tử đi lạc sao?”

“Ừm, ừm... à, ta muốn đi nhà xí, không cần thận đi xa mất rồi”, Hạ Du hỏi: “Sao cô nhận ra ta?”

“Muốn đi nhà xí thì tới hoa viên bảo hạ nhân dẫn người đi là được”.

Hạ Du không bình tĩnh nổi nữa, thấy Thâm Nguyệt sắp bỏ đi, hắn ta gọi: “Này, quả nhiên là cô, đúng không! Hôm đó ở trên đường, ta tìm cô vay tiền, sau đó hai ta bị Tần tướng quân bắt được ở sông bạc, kết cục là ta bị đưa về nhà, cô cũng bị đưa về nhà, hóa ra cô là công chúa!”

Thâm Nguyệt không ngó ngang tới hắn ta, đi thẳng về phía trước.

Tên này càng nói càng hăng hái, hắn ta đuổi theo Thâm Nguyệt: “Nếu không làm sao tướng quân có thể chỉ lôi mỗi hai ta ra ngoài. Nếu cô đúng là công chúa, sao không giống với lời đồn vậy, sao cô còn ra phố chợ thế...”

Thâm Nguyệt hít một hơi thật sâu rồi dừng lại. Nếu cứ để tên tiểu tử này đi theo, chắc hắn sẽ hỏng việc.

Hạ Du thấy nàng định nói gì nên chặn họng: “Cô đừng nguy hiểm, chắc chắn là cô!”

Thâm Nguyệt đáp: “Ta không nguy hiểm”.

“Mặt ngọc của ta đâu, lần trước đi vội quá, ta không kịp đòi nó. Đó là bảo vệ gia truyền của nhà ta, bà nội để lại cho ta sau này lấy vợ đấy!”

Thâm Nguyệt đáp: “Hôm nay không mang theo, lát nữa rảnh rồi sẽ đưa cho người, được chưa? Bây giờ mời người rời đi ngay lập tức, được không?”

Hạ Du thấy đôi bên quen nhau nên quên luôn việc ban nãy Thâm Nguyệt chỉ dùng ánh mắt đã chấn nhiếp được hắn ta: “Bây giờ cô rất bận à?”

Thâm Nguyệt nhắc Liễu Mi Vũ lên: “Người cảm thấy sao?”

“Nàng ta sao vậy?”, Hạ Du hỏi.

“Người mù hủ, uống nhiều quá nên ngất xỉu rồi”, Thâm Nguyệt đáp: “Bây giờ ta phải đưa nàng ta đi ngủ”.

Hạ Du im lặng: “Nhưng ban nãy rõ ràng ta trông thấy cô đánh ngất nàng ta”.

Bước chân của Thẩm Nguyệt thoáng khựng lại, nghiêng đầu nhìn Hạ Du, đôi mắt lạnh lẽo nheo nheo: “Hạ Du, nói năng tầm bậy sẽ phải trả giá đấy”.

Nàng nhếch môi, làm động tác quệt ngang cổ với Hạ Du.

Hạ Du vội vàng lùi về sau mấy bước: “Ban nãy ta chẳng nói gì hết nhé”.

Thẩm Nguyệt đưa Liễu Mi Vũ về Hương Tuyết Uyển.

May mà lúc này Hương Tuyết Uyển để trống, đồ đạc trong phòng không thiếu thứ gì.

Hạ Du tò mò đi theo nàng suốt dọc đường tới Hương Tuyết Uyển, tuy thấy Thẩm Nguyệt đánh ngất người ta, nhưng chẳng làm chuyện gì xấu xa.

Thẩm Nguyệt đặt Liễu Mi Vũ lên giường rồi rời đi ngay.

Liễu Mi Vũ nằm trên giường, hai má đỏ ửng, hơi thở run rẩy, dù đang ngủ say vẫn để lọt ra tiếng rên rỉ vô cùng kì quái.

Hạ Du lại hỏi: “Nàng ta làm sao thế?”

“Không phải ta nói rồi sao, uống quá chén”.

“Nhưng sao ta cảm thấy nàng ta giống như bị trúng thuốc vậy? Cô chớ lừa ta, dù sao ta cũng ra ngoài lăn lộn lâu như vậy rồi, không đến mức không biết nổi đi đâu này đâu”.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Nếu người đã biết rồi, sao còn bép xép hỏi nhiều như vậy?”, nàng thong dong mỉm cười: “Người có muốn vào trong giải độc cho nàng ta không?”

Nói rồi Thẩm Nguyệt đẩy hắn ta vào trong phòng.

Hạ Du vội vàng trở ra, nghiêm nghị nói: “Cô đừng làm vậy, ta chưa bao giờ động tới phụ nữ đã có chồng!”

Thẩm Nguyệt túm hần ta rời khỏi Hương Tuyết Uyển: “Chẳng phải người đòi mặt ngọc gia truyền sao? Đi, ta lấy mặt ngọc cho người”.

Hạ Du vội vàng ngoái đầu liếc nhìn một cái, dưới ánh đèn vàng vọt, Liễu Mi Vũ thân thể quyến rũ, phập phồng theo nhịp.

Cánh cửa nửa đóng nửa mở khiến phong cảnh bên trong như ẩn như hiện.

Hoa viên đang vào độ náo nhiệt, đâu có ai chú ý tới mấy chuyện bất thường này.

Đây là việc của phủ tướng quân, Hạ Du lại chẳng quen biết gì người phụ nữ kia, không tới lượt hần ta lo chuyện bao đồng. Hần ta chỉ thấy hơi tò mò thôi.

Tới thời gian đã định, Hương Lăng lặng lẽ tới cửa sau, dẫn hai người gác cửa vào trù phòng uống rượu, sau đó thả người từ bên ngoài vào trong.

Người đàn ông tiến vào, xoa xoa tay, đánh giá Hương Lăng từ trên xuống dưới, ánh mắt lộ rõ vẻ gian xảo.

Vừa nhìn đã biết đây là phường vô công rồi nghề, hạ lưu và háo sắc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 211: Nhị Phu Nhân Mật Tích

Ban đầu chính Liễu Mi Vũ đòi tìm dạng người như thế này đây. Chỉ có dạng người này mới to gan lớn mật, một khi dính vào mỹ sắc là bất chấp tất cả.

Nghे nói còn là phu nhân xinh đẹp của gia đình lớn, nếu để gã ném thử, dù chết cũng không tiếc hận gì.

Hương Lăng cảm thấy phản cảm: “Phường vô sỉ, người nhìn ta làm gì, người đẹp còn ở phía sau kia! Đi theo ta!”

Tên này miệng lưỡi cũng dẻo như kẹo: “Tiểu tử tử dẫn đường là được”.

Hương Lăng tránh chốn náo nhiệt trong hoa viên, dẫn gã đi về phía hậu viện.

Gã còn hỏi: “Trong phủ náo nhiệt quá, chẳng lẽ hôm nay có gì sự gì sao?”

“Hôm nay là tiệc trăm ngày của tiểu công tử, người cẩn thận cho ta”.

Kẻ gian xảo kia càng thêm phấn khích, trong hoàn cảnh này, đám đông tụ tập hết ở phía trước, khi ấy chỉ còn mình gã ở hậu viện, dù làm bậy thế nào cũng không ai phát hiện ra.

Cách đó không xa, đèn đuốc vẫn rất đẹp.

Hương Lăng dừng bước trước viện tử, nói với gã: “Người ở bên trong, người vào đi”.

Thấy gã tiến vào rồi, Hương Lăng hé miệng, dặn thêm: “Tốt nhất là người nên nhanh lên, nhanh chóng rời đi trước khi bị phát hiện”.

Hương Lăng tận mắt trông thấy phường hạ lưu đó tiến vào phòng.

Nơi này chẳng phải nơi nào khác, cũng không phải Trì Xuân Uyển mà họ đã giao hẹn từ trước, mà là Hương Tuyết Uyển mới bỏ trống cách đó không lâu.

Chuyện ngày hôm nay là không thể tránh được.

Hương Lăng bị kẹp ở giữa, thực ra cũng rất khổ sở.

Nàng ta không thể giúp Liễu Mi Vũ làm hại công chúa, chỉ có thể trở mặt nhìn Liễu Mi Vũ tự nhận quả đắng.

Chỉ mong đêm nay kẻ đó là một kẻ biết sợ, ném được vị ngon ngọt rồi nhanh chóng bỏ đi.

Chỉ cần không bị bắt gian tại trận, tất cả vẫn còn cơ hội để vãn hồi.

Hương Lăng hạ quyết tâm, quay người rời đi.

Trong phòng, Liễu Mi Vũ toát mồ hôi như tắm, không biết thân mình đang ở nơi nào. Nàng ta tưởng rằng mình đã quay về Phù Dung Uyển, đang nằm trên giường của mình.

Cho đến khi có người đẩy cửa bước vào.

Liễu Mi Vũ tưởng rằng đó là Tần Như Lương nên không thém khống chế tiếng rên rỉ nữa. Nàng ta loáng thoáng trông thấy một bóng người đứng trước giường, bàn tay đối phương lướt đi trên cơ thể nàng ta.

Cơ thể nàng ta như bị châm lửa đốt, tê dại khó chịu, cảm thấy trống vắng hơn bao giờ hết.

Liễu Mi Vũ bắt đầu uốn éo thân mình.

Gã đàn ông gian xảo đứng bên giường thấy nàng ta đã gấp gáp đến mức không thể nhẫn nại được bèn sờ mó khắp người Liễu Mi Vũ, cởi bỏ váy áo của nàng ta rồi tấm tắc ngợi khen: “Đúng là một vưu vật làng lơ!”

Tới khi gã đàn ông gian xảo đến gần, Liễu Mi Vũ dùng đôi mắt quyến rũ như tơ nhìn gã, cuối cùng cũng nhìn rõ gương mặt kia.

Không phải Tần Như Lương.

Khi ấy Liễu Mi Vũ tỉnh táo hơn hẳn, toàn thân ớn lạnh, nàng ta khiếp sợ: “Người là ai! Người muốn làm gì?”

Nàng ta muốn trốn chạy nhưng cơ thể vô lực, chỉ bị coi như “dục cụ hoàn nghênh”.

“Đến lúc này rồi mà vẫn muốn tỏ vẻ trinh tiết? Hê hê, ở đây có ai trông thấy đâu!”

Gã đàn ông nói rồi túm lấy cổ chân của Liễu Mi Vũ, đè lên người nàng ta.

Nhuyễn ngọc ôn hương, quả thực khiến người ta mất hồn.

Liễu Mi Vũ ban đầu còn giãy giụa, thế nhưng những va chạm nhỏ nhặt đó chỉ khiến tình triền cuộn, không thể nào quay đầu được nữa.

Nàng ta khó lòng chống chế khát khao của cơ thể, khi gã đàn ông đó xông vào bỗng chốc cảm thấy đủ đây, nàng ta vừa khẽ rên rỉ vừa rướn người nghênh đón, không thể nào kiềm chế nổi.

Một bên là hoa viên có kịch hay mở màn, một bên là hậu viện kìêu diễm, dâm loạn.

Sau đó Hương Lăng vội vội vàng vàng chạy tới hoa viên, hoảng hốt nói với Tần Như Lương đang tiếp đãi đồng liêu trên quan trường: “Không hay rồi tướng quân! Không thấy phu nhân đâu cả!”

Tần Như Lương nhíu mày với vẻ không vui: “Đang yên đang lành, làm sao mà không thấy đâu được?”

Hương Lăng nước mắt lã chã như mưa: “Hồi tối phu nhân uống chút rượu, không chịu nổi nên thấy vắng đâu. Nô tì đi bưng canh giải rượu tới,

đâu ngờ sau khi quay về không thấy phu nhân ở trong viện. Nơi nào có thể tìm nô tì cũng tìm hết rồi, thế nhưng không thấy bóng dáng phu nhân!”

Tần Như Lương bỗng chốc thấy cuống quýt.

Hắn ta không nên để Liễu Mi Vũ uống rượu.

Nếu nàng ta say rượu mà gặp chuyện gì thì phải làm sao, đi qua hoa viên sẽ tới một cái hồ rất lớn, nếu rơi vào hồ mà không lên tiếng cũng không ai phát hiện ra.

Thế là Tần Như Lương dẫn người đi tìm.

Quả thực không thấy ai ở Phù Dung Uyển, Tần Như Lương thậm chí còn phái người tới bên hồ tìm kiếm thử.

Những phu nhân quyền thuộc khác cũng không thể yên tâm tiếp tục xem kịch.

Hạ Du xem kịch trên đài đang đến lúc hứng thú nhất, bèn chọc chọc Hạ tướng ở bên cạnh, chỉ sợ thiên hạ không đủ loạn: “Lão đầu tử, không phải cha vẫn luôn mong chờ cơ hội nối “tình đồng liêu” với đại tướng quân sao, bây giờ ái thể của đại tướng quân mất tích, cha lại là người đứng đầu bá quan, nên tổ chức đội hình giúp hắn ta tìm kiếm nha”.

Hạ tướng trợn mắt: “Đây là chuyện nhà của người ta, đâu phải chuyện trên quan trường. Con nít con nôi, bớt vài câu đi!”

Hạ Du chớp chớp đôi mắt thuần khiết vô tội của mình: “Đúng là chuyện nhà, nhưng dù sao chúng ta cũng đến quý phủ làm khách rồi, nếu để xảy ra án mạng, hỉ sự biến thành tang sự, vậy thì lớn chuyện đó”.

Tuy rằng bình thường Hạ Du làm cha hắn ta rất đau đầu, nhưng Hạ tướng ngẫm nghĩ một hồi thấy hắn ta nói cũng không phải không có lý.

Thế là ông ta chủ động đứng dậy, huy động mọi người tham gia tìm kiếm.

Những phu nhân nhà quan kia ai cũng là “anh tài” hóng chuyện, tất nhiên không thể ng ỡ yên. Họ tụ tập thành từng nói, coi như đi dạo chơi vậy.

Hậu viện của phủ tướng quân bảo to thì cũng to đấy, một số viện tử trống không không có người ở sẽ do gia đình đi tìm, các phu nhân cứ tìm ở nơi có ánh sáng là được.

Một nhóm phu nhân tới Hương Tuyết Uyển, thấy bên trong có ánh đèn.

Hỏi nô tì trong phủ mới biết nơi này vốn là chỗ ở của tam phu nhân, nhưng từ sau khi tam phu nhân đi, nó vẫn luôn bỏ trống.

Còn chưa vào trong viện đã nghe thấy tiếng nam nữ hoan ái ở bên trong vọng ra, đám đông giật mình.

Âm thanh quyến rũ của nữ nhân cùng với tiếng thở dốc của nam nhân khiến các phu nhân chỉ cần nghe qua đã hiểu bên trong xảy ra chuyện gì.

Trận “giao chiến” bên trong vẫn đang tiếp diễn, các phu nhân đâu dám can thiệp, có vị phu nhân đề nghị sai tì nữ mau chóng đi mời T ần Như Lương tới.

Có chuyện gì cũng phải để T ần Như Lương giải quyết.

T ần Như Lương vội vàng chạy tới trước cửa Hương Tuyết Uyển, nghe thấy âm thanh mà toàn thân cứng đờ, tay và trán nổi gân xanh.

Hắn ta không biết gã đàn ông đó là ai, nhưng âm thanh của bên nữ, hắn ta không thể nào quen hơn được nữa.

Bước chân của T ần Như Lương như nặng ngàn cân, từng bước từng bước tiến vào trong.

Liễu Mi Vũ không hề hay biết, nàng ta chỉ cảm thấy toàn thân như biến thành một vũng nước, mỗi một lỗ chân lông đều kêu gào đòi khoái cảm.

Nàng ta không quan tâm người phía trên là ai nữa, chỉ cần tướng tượng gã là tướng quân thôi.

Thế nên người bên trên không ngừng đưa đẩy trong cơ thể nàng ta, nàng ta không ngừng nâng eo chào đón, miệng không ngừng rên: “Tướng quân... tướng quân mau lên... Mi Vũ vẫn còn muốn...”

Khi Tần Như Lương đập cửa phòng xông vào, thứ mà hắn ta trông thấy là cảnh tượng nhếch nhác bất kham cùng với những câu từ không thể lọt tai nổi thoát ra từ miệng Liễu Mi Vũ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 212: Xin Chàng Hãy Tin Ta!

Tên đàn ông thô tục này ‘chiến đấu’ trên người nàng ta tới m ò hôi nhỏ giọt, đến thời khắc quan trọng muốn dừng cũng không dừng được.

Ánh mắt của Liễu Mi Vũ tan rã, căn bản không thể tập trung tinh thần ý thức được chuyện đang xảy ra.

“Mi Vũ muốn...”, Liễu Mi Vũ nũng nịu yêu kiều rên khóc.

Tần Như Lương tận mắt nhìn thấy nàng ta cùng người khác nhấp nhô tận hưởng, nằm dưới thân kẻ khác phóng túng thành dáng vẻ này.

Uông cho hắn ta còn lòng đầy lo lắng sự an nguy của Liễu Mi Vũ, đi đâu động nhiều người như vậy để xuống hồ trực vớt tìm kiếm.

Chuyện này kêu hắn làm sao có thể chấp nhận được đây.

Nhóm phu nhân theo sau thấy một màn này đều kinh ngạc thốt lên.

Giây tiếp theo Tần Như Lương giống như một cơn gió đột nhiên di chuyển tới trước giường, một phát tách hai người ra.

Hai người còn chưa kịp phản ứng lại, Tần Như Lương dưới cơn phần nộ đã bóp chặt lấy cổ của tên đàn ông kia, hung dữ dùng lực quăng hắn lên tường.

Lực quá lớn khiến tên đàn ông xụi người ngã quy xuống đất, trong miệng hắn cũng trào ra máu tươi, thậm chí còn chưa nhận thức được đã xảy ra chuyện gì.

Trong tích tắc tên đàn ông đó đã bị Tần Như Lương vặn gãy cổ, chết ngay tại chỗ.

Liễu Mi Vũ cuối cùng cũng lấy lại được vài phần tỉnh táo, nàng ta vừa lim dim nâng mí mắt liền nhìn thấy cảnh tượng máu me này mà thét lên

một tiếng chói tai.

Tiếp đó khi thấy bản thân không mảnh vải che thân phơi bày trước mặt mọi người, sắc mặt nàng ta thoát cái tái mét, không ngừng trốn dưới chăn, khóc lóc thảm thiết: “Sao, sao lại thế này...”

Nàng ta nước mắt lưng tròng nhìn hướng T`ân Như Lương, cố gắng nắm lấy tay hắn ta.

Nhưng T`ân Như Lương vừa nhìn thấy đôi tay này của nàng ta vịn lên tấm lưng của tên đàn ông khác.

Gương mặt T`ân Như Lương lộ ra nét đau khổ cùng thất vọng, hắn tránh khỏi cái vớ tay này, chỉ thấp giọng g`ầm thét như dã thú: “Xảy ra chuyện gì mà bản thân nàng còn không biết sao?”

“Tướng quân xin chàng hãy tin ta, ta là bị oan mà! Ta bị người khác gài bẫy!”

T`ân Như Lương như g`ần từng chữ từ kẽ răng: “Ta tận mắt nhìn thấy nàng cùng người khác ân ái, ai có thể vu oan cho nàng đây. Chẳng lẽ bất luận tên đàn ông nào ở trên người nàng đều có thể mang lại cho nàng khoái cảm sao?”

“Tướng quân không phải đâu mà...”, Liễu Mi Vũ khóc không thành tiếng.

Các phu nhân nhà quan đều biết đây là chuyện gia đình phủ tướng quân nên tất cả đều giải tán trong hậm hực.

T`ân Như Lương không muốn nhìn thấy nàng ta thêm giây phút nào nữa, lúc này hắn thực sự cảm thấy toàn thân nàng ta lộ ra một chữ, chính là- bẩn.

Hắn quay người kiên quyết rời đi với đôi mắt ẩn chứa sự thống khổ.

Liễu Mi Vũ đau khổ tột cùng nói vọng theo: “Tướng quân xin chàng hãy nghe ta nói đi mà, Mi Vũ thực sự không biết gì cả...”

Sau đó Hương Lăng tiến vào, chủ tớ hai người cùng bật khóc nức nở.

Hương Lăng dìu Liễu Mi Vũ trở lại Phù Dung Uyển rồi mang nước nóng tới cho nàng ta lau rửa.

Bữa tiệc tối nay cứ vội vàng như vậy khép lại.

Có lẽ đợi tới ngày mai, sự việc Tần Như Lương bị ‘cắm sừng’ này sẽ bị lan truyền ra khắp thành Nam.

Ngày tối đó Tần Như Lương đã bình tĩnh lại, hẳn muốn truy xét việc này nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Bởi không ai biết tên gian phu này là ai, hơn nữa còn bị Tần Như Lương đánh chết tại chỗ, do đó manh mối đều bị cắt đứt.

Phù Dung Uyển lúc này cũng rối loạn tới gà bay chó sủa.

Liễu Mi Vũ kiên quyết muốn chết chìm trong bồn tắm.

Hương Phiến tận lực ngăn cản, nàng ta không dám rời nửa bước, đành phải kêu bà tử bùng nước nhanh chóng đi mời Tần Như Lương tới.

Đợi Tần Như Lương đến thì Liễu Mi Vũ đã chỉ còn hơi tàn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt của nàng ta vương đầy nước mắt, trông vô cùng điềm đạm đáng thương.

Vừa thấy Tần Như Lương, Liễu Mi Vũ lập tức khóc thút thít: "Mi Vũ tự biết kiếp này không có mặt mũi nào gặp lại tướng quân nữa nên chỉ còn con đường duy nhất là tìm tới cái chết. Nhưng Mi Vũ khẩn thiết xin chàng nhất định phải trả lại trong sạch cho Mi Vũ... Mi Vũ không biết kẻ đó không phải là tướng quân... khi đó Mi Vũ không minh mẫn, cũng không còn sức lực, tưởng rằng, tưởng rằng là tướng quân trong phòng của ta..."

Nói đoạn nàng ta liền che mặt khóc lóc: “Nếu không ta có chết cũng sẽ không để hấn đạt được ý đồ..., là hấn đã cưỡng hiếp ta, Mi Vũ cũng chỉ là người bị hại thôi mà...”

Tần Như Lương thấy dáng vẻ khóc lóc sống không bằng chết này của nàng ta rồi cuộc vẫn động lòng trắc ẩn.

Cho đến bây giờ hấn đâu không nở làm đau, làm tổn thương tới một sợi tóc của nàng ta.

Nhưng hôm nay nàng ta lại bị kẻ khác mặc ý lãng nhục, nàng ta nói đúng, nàng ta cũng là người bị hại.

Tần Như Lương nghe thấy Liễu Mi Vũ luôn miệng kêu gào hai tiếng ‘tướng quân’, nàng ta có khả năng không nói dối mà thực sự cho rằng kẻ đó là hấn ta.

Người phụ nữ hấn nâng trong tay sợ rơi, ngậm trong miệng sợ tan lại... chỉ cần nghĩ tới trái tim Tần Như Lương lại đau như dao cắt.

Tần Như Lương ôm nàng ta lên từ trong bồn tắm, khàn giọng nói: “Tất cả đều lui xuống cho ta”.

Liễu Mi Vũ vẫn nức nở: “Cầu xin tướng quân hãy lấy lại công bằng cho ta...”

“Người cũng đã bị ta giết chết rồi, nàng còn muốn tìm công lý như thế nào? Mọi người đâu đã biết đêm nay người phụ nữ của Tần Như Lương này cùng một tên đàn ông lỗ mãng vụng trộm, nàng nói xem phải làm thế nào?”

“Tướng quân...”, Liễu Mi Vũ hồi hận tới cực điểm: “Ta không biết thế nào, ta không động nổi tay, không thể nhận ra người... có khả năng là ta bị người khác hại mà...”

“Nàng nói mình bị ai hãm hại?”

“Là công chúa... nhất định là công chúa!”

“Không phải nàng muốn hòa giải với nàng ta sao? Đêm nay nàng ta chưa từng có bất kỳ động tác nào sớm đã trở về Trì Xuân Uyển nghỉ ngơi rồi. Bây giờ nàng lại muốn đổ toàn bộ trách nhiệm lên đầu nàng ấy để giảm nhẹ cảm giác tội lỗi của bản thân sao?”

Liễu Mi Vũ yếu ớt lắc đầu: “Ta không có...”

Lần này hẳn không hề đồng nghe lời một phía từ Liễu Mi Vũ mà trách móc Thẩm Nguyệt nữa.

Hắn tận mắt nhìn thấy, không ai ép buộc nàng ta lên giường với kẻ khác, cho dù bị cưỡng dâm, hắn vẫn nhìn thấy sự vui sướng trên khuôn mặt nàng ta.

Những dấu vết chói mắt trên người Liễu Mi Vũ khiến hai mắt hắn nhìn tới đau rát.

Hắn giống như hoá thành dã thú mà đẩy ngã Liễu Mi Vũ lên giường, bắt đầu phủ lên thân thể nàng những dấu vết của riêng mình.

Tần Như Lương thậm chí không rời bỏ phần trên, hắn chỉ tháo lỏng quần dưới, không có màn dạo đầu nào liền cưỡng ép tiến vào trong.

"Đừng mà tướng quân..."

Dư vị của sự sung sướng vẫn còn.

Tần Như Lương tiến vào trong không chút khó khăn: "Không muốn? Nhưng thân thể của nàng đang nói cho ta biết là nàng vẫn đang rất thèm khát".

Trong đầu hắn điên cuồng xoay quanh một suy nghĩ, người mà hắn nâng niu như báu vật đã bị kẻ khác nghiền nát rồi, tại sao hắn còn phải sợ hãi mà không hung hăng bóp nát nó một lần nữa đây?

Lần này Tần Như Lương không còn kiêu chể như trước, hấn giống như được phá bỏ mọi ràng buộc, đẩy thô bạo và dững mãnh.

Tần Như Lương lúc này cùng Liễu Mi Vũ triền miên dây dưa trong Phù Dung Uyển, sảnh trước cùng trong viện vẫn có người ra vào khắc phục hậu quả.

Thẩm Nguyệt là nữ chủ nhân của phủ tướng quân, đương nhiên phải ra mặt tiễn đưa các phu nhân, miệng nàng cũng nói không biết bao nhiêu lời cảm ơn.

Hạ Du không thể để Hạ tướng biết được hấn và Thẩm Nguyệt có tiếp xúc qua với nhau, hơn nữa ngọc bội của bản thân còn đang ở trong tay nàng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 213: Mỗi Cây Mỗi Hoa Mỗi Nhà Mỗi Cảnh

Nếu là trước kia thì Thâm Nguyệt sẽ không dễ dàng trả lại cho hắn ta.

Sau đó Hạ Du liền khiến Hạ tướng tưởng rằng bản thân đã rời đi trước, biết được tin Hạ tướng cũng vội vã rời khỏi phủ tướng quân để truy bắt người, nhưng chẳng hề hay biết hắn vẫn luôn ẩn nấp phía sau con sư tử đá trước cổng phủ tướng quân.

Đợi Thâm Nguyệt tiễn tất cả mọi người trở về, khi nàng quay người định căn dặn người hầu đóng lại cửa phủ, Hạ Du bỗng đứng lên tiếng từ phía sau con sư tử đá: “Công chúa xin hãy dừng bước nói chuyện một lát”.

Thâm Nguyệt ngoảnh đầu híp mắt nhìn tới, thấy Hạ Du đứng nơi đó nhếch môi cười sáng trong như ngọc.

Quản gia thấy vậy muốn tiến lên nói chuyện nhưng lại bị Thâm Nguyệt vươn tay ngăn cản: “Là công tử nhà Hạ tướng, không sao, có quen biết trước đó rồi”.

Thâm Nguyệt kêu quản gia đi vào trước còn mình thì thông thả bước ra khỏi cổng đến bên con sư tử đá, như cười như không hỏi: “Hạ công tử còn chưa về nhà sao? Nếu để lão thừa tướng biết được sẽ rất lo lắng cho người đó”.

Hạ Du xòe lòng bàn tay ra nói: “Cô còn chưa trả ngọc bội lại cho ta đâu”.

“Người có phải là còn nợ ta ba trăm lượng bạc không?”

“Hôm nay trên người ta không mang theo tiền, lần sau gặp mặt lại trả cô là được”.

Thâm Nguyệt liếc xéo đáp: “Nhưng hôm nay vừa gặp ta đã cảm thấy lão thừa tướng gia giáo nghiêm khắc, tiền tiêu vặt của người hắn là rất ít phải không?”

Hạ Du như mèo dấm phải đuôi, tức giận nói: “Này, tốt xấu gì ta đêm nay cũng không tiết lộ về cô dù chỉ một từ, hơn nữa còn xúi giục ông già nhà ta lửa cháy thêm dầu, nhiều đó còn không đáng giá ba trăm lượng sao?”

Thâm Nguyệt nhướn mày, gật đầu: “Đáng, đương nhiên là đáng”.

Khi biết được miếng ngọc bội của Hạ Du dự định truyền lại cho nàng dâu của hắn ta thì Thâm Nguyệt cũng không muốn độc đoán giữ lại nữa, nàng chỉ là đang trêu ghẹo hắn thôi.

Nàng lấy ra miếng ngọc bội từ trong ống tay áo, ngay khi Hạ Du chuẩn bị đón lấy, Thâm Nguyệt lại giương tay lên cao né tránh.

Hạ Du nói với vẻ bức bối: “Cô còn nuốt lời sao?”

Thâm Nguyệt mỉm cười: “Tại sao không vạch trần ta?”

“Xin hỏi vạch trần công chúa thì ta được ích lợi gì?”, Hạ Du hỏi ngược lại, sau đó lại giống như đang than thở: “Mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh, cũng không phải chỉ có gia đình cô mới như vậy”.

Hắn cũng là người xuất thân từ thế gia vọng tộc, những mưu mô lục đục trong đó từ thuở nhỏ hắn còn thấy ít sao? Theo thời gian hắn cũng không còn quan tâm đến những gì bản thân lúc đầu để tâm tới nữa, thứ sót lại chỉ có lợi ích cùng địa vị.

Thâm Nguyệt sáng tỏ.

Hạ Du đi êm nhiên như không nói tiếp: “Nếu vạch trần ta và cô nhất định sẽ thành kẻ địch, cứu được cũng chỉ một tiểu thiếp không quen biết hơn nữa danh tiếng còn thối nát, ngọc bội này chắc chắn không lấy lại được nữa rồi, nói không chừng cô còn muốn trả thù ta, cô coi ta là đồng lõa à? Ta và tiểu thiếp đó không hề có chút tình cảm qua lại, nhưng lại từng có một lần kết bạn tới sòng bạc với cô, con người ta khá có nghĩa khí đó”.

Thẩm Nguyệt cẩn thận đánh giá hần hai lượt: “Người không giống như công tử qu ân là áo lượt chỉ biết ăn chơi hưởng lạc mặc kệ sự đời như trong lời đồn đại”.

Hạ Du nhanh nhẩu phản bác: “Cô cũng không giống như nàng công chúa vô dụng vừa ngốc vừa xấu xí chọc phá người khác hết lần này tới lần khác trong lời đồn”.

Thẩm Nguyệt chủ động đặt miếng ngọc bội vào tay hần ta: “Như nhau mà thôi”.

Hạ Du cầm lấy ngọc bội, viên đá treo lơ lửng trong lòng hần cuối cùng cũng được buông lỏng, vừa vùi đầu buộc ngọc bội lên eo vừa nói lải nhải: “Hai ngày trước lão già nhà ta còn hỏi tới miếng ngọc bội này nhưng ta đều không dám nói ra sự thực, chỉ nói rằng không biết để chỗ nào rồi, trở về lại tìm kiếm một lượt. Nhưng nếu như không tìm thấy ông ấy nhất định sẽ đánh chết ta. Bây giờ thì tốt rồi, đồ cũng đã tìm lại được, tâm trạng ta cũng được an ổn”.

Hần ngược đầu liếc Thẩm Nguyệt, lại thì thào: “Này, một chiều hôm nay của cô đúng là đủ ác mà, ta thấy ‘sùng’ trên đầu đại tướng quân cũng khá dài đó”.

Thẩm Nguyệt nghe vậy thì trầm ngâm: “Độc ác sao? Có lẽ là có một chút. Nếu như không tàn nhẫn thì người nằm ở đó tối nay hần là ta”.

Hạ Du ngăn người, lập tức hiểu ra: “Vậy thì cô còn quá lương thiện, nếu đổi lại là ta nhất định phải d òn nàng ta vào chỗ chết. Tuy nhiên trải qua sự việc lần này, đoán chừng tiêu thiếp đó cũng không còn mặt mũi sống tiếp nữa”.

Thẩm Nguyệt bật cười: “Vậy là người không hiểu con người Mi Vũ rồi”.

Mặt mày Hạ Du nhăn lại: “Sống cũng là uổng phí, đại tướng quân chắc chắn sẽ không đùng tới nàng ta nữa”.

Thẩm Nguyệt nở nụ cười đầy giấu cợt: “Vậy người càng không hiểu rõ con người tướng quân”.

Gương mặt Hạ Du tê dại: “Thì ra tướng quân lại không xem trọng chuyện này đến vậy?”

Sắc trời không còn sớm nên những lời này chỉ coi như lời ong tiếng ve. Sau đó hai người tạm biệt nhau, Hạ Du trở về nhà, còn Thẩm Nguyệt xoay người bước vào cửa.

Trước khi đi Hạ Du còn nói thêm: “Lần sau gặp lại ta mời cô uống rượu”.

Hắn không coi Thẩm Nguyệt như một công chúa, hắn tùy hứng đã quen nên không chú trọng tới những đi ều này. Hắn chỉ cảm thấy tính cách của Thẩm Nguyệt cực kỳ hợp với khẩu vị của mình.

Nàng còn dứt khoát hơn đám đàn ông, thời khắc ra đòn cũng sẽ không chút nương tay.

Hạ Du nhớ đến đôi mắt lạnh lùng của nàng dưới tán cây tối mờ ngày đó, đến giờ phút này hắn vẫn cảm thấy vừa mạo hiểm vừa kích thích.

Nàng công chúa này cực kỳ thú vị.

Cánh cổng dày nặng đỏ thẫm của phủ tướng quân từ từ đóng lại, sự việc của ngày hôm nay cũng chậm rãi hạ màn.

Sau khi trở lại Trì Xuân Uyển, vì thời tiết giá lạnh nên Thôi thị nhanh chóng để Thẩm Nguyệt đi vào sưởi ấm.

Trong phòng đốt lò sưởi, Thẩm Nguyệt đứng bên lò tùy ý hươ tay, Ngọc Nghiên thì tất bật chuẩn bị nước ấm chờ hầu hạ Thẩm Nguyệt tắm rửa.

Cả Thôi thị và Ngọc Nghiên đều cảm thấy hả lòng hả dạ vì những gì đã xảy ra tối nay.

Ngọc Nghiên như được trút giận nói: “Xem nàng ta sau này còn dám làm xằng bậy hay không, đây cũng được tính tự ăn trái đắng, đáng đời!”

Tần Như Lương sau đó xử lý đồng bừa bộn này thế nào Thẩm Nguyệt cũng không để tâm tới.

Dù sao thì sự thật bày ra trước mắt, Tần Như Lương bỏ rơi Liễu Mi Vũ cũng được, giữ lại tiếp tục yêu chi đâu cũng tốt, nàng không tin trong lòng hẳn ta không tởn tại vương mắc.

Chỉ có đi đâu Liễu Mi Vũ dùng cái chết để đe dọa, Tần Như Lương chưa bao giờ xuất hiện trở lại kể từ lần cuối bước vào Phù Dung Uyển đó, Thẩm Nguyệt biết đi đâu này, nếu không nàng cũng sẽ không ra khỏi Trì Xuân Uyển giải quyết hậu quả.

Tần Như Lương đêm qua hung dữ cả đêm, Liễu Mi Vũ lần đầu tiên có cảm giác đau đớn đến cực điểm, linh hội được cơn thống khổ mà Hương Phiến phải trải qua trước kia.

Cho dù nàng ta khổ sở van xin thế nào, Tần Như Lương cũng không quan tâm tới, ngược lại càng thêm mạnh bạo.

Đến gần rạng sáng mới từ từ lắng xuống.

Sang ngày thứ hai Liễu Mi Vũ không xuống nổi giường mà nằm ủ ê khóc lóc.

Khi Hương Lăng tiến gần tới hầu hạ, nhìn những dấu tích dày đặc trên người nàng ta mà giật mình, liếc nhìn hồng mắt rơi lệ: “Tướng quân thật là quá quái, rõ ràng biết thân thể phu nhân non nớt, trước nay đâu không nỗ lực nâng đỡ với người”.

Liễu Mi Vũ cười như mếu: “Chàng ấy đã coi ta như gái điếm rồi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 214: Bàn Tay Bí Ẩn

Vượt qua một đêm giày vò này, Liễu Mi Vũ có ngu ngốc đến đâu cũng nên phản ứng lại rồi.

Tối hôm qua nào phải do tử lượng của nàng ta kém, rõ ràng là bị kẻ khác tính kế, ngoài Thẩm Nguyệt nàng ta không nghĩ ra được người thứ hai muốn hãm hại mình.

Liễu Mi Vũ bấu chặt móng tay vào da thịt, hận tới khóc ra máu. Nàng ta gắng gượng chống đỡ thân thể ng ẫ dẫy, nhìn tới đôi mắt ngấn lệ của Hương Lăng, nàng ta bỗng nhiên giơ tay hung hăng tát lên mặt nàng ta.

Hương Lăng không kịp trở tay bị đánh tới ngã ng ẫ xuống đất, nàng ta vừa che gò má vừa kinh ngạc không thôi: “Phu nhân?”

“Hương Lăng, người dám bắt tay với ả Thẩm Nguyệt hèn hạ kia phản bội ta?”

Hương Lăng vừa bò sấp tới vừa kêu thảm thiết: “Phu nhân minh giám! Nô tỳ ngàn vạn lần không dám làm vậy mà! Người mới là chủ nhân của nô tỳ, làm như vậy có ích lợi gì với nô tỳ, nô tỳ cũng tham gia vào trong đó, sao dám bán đứng phu nhân đây?”

Nghĩ lại cũng đúng, cho dù Liễu Mi Vũ làm việc gì cũng đều ép buộc Hương Lăng nhúng tay vào, có cho nàng ta ăn gan hùm mật báo nàng ta cũng không dám làm chuyện đó.

“Người nói rõ từng chữ cho ta nghe rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hương Lăng thuật lại chi tiết những gì đã xảy ra ngày hôm qua.

Nàng ta đúng là làm theo mọi thứ theo sự sai bảo của Liễu Mi Vũ, cho thuốc vào trà của Thẩm Nguyệt, sau đó Liễu Mi Vũ kính trà lừa gạt nàng uống xuống.

Sau đó Thâm Nguyệt trở lại Trì Xuân Uyển nghỉ ngơi, Hương Lăng lại đi cửa sau len lút thả người vào.

Bởi Hương Lăng lo lắng Liễu Mi Vũ sau khi say rượu một mình trở về Phù Dung Uyển sẽ không có người chiếu cố, nàng ta liền dẫn tên đàn ông đó ra sân sau, chỉ là không có thời gian để đưa người tới Trì Xuân Uyển mà chỉ chỉ cho hắn phương hướng tới Trì Xuân Uyển, sau đó lại gọi bà tử tới Trì Xuân Uyển dẫn dụ Thôi thị cùng Ngọc Nghiên rời đi, bản thân cũng vội vã vòng ngược trở về.

Nhưng ngàn vạn lần không ngờ rằng trên đường đến Trì Xuân Uyển phải đi qua Hương Tuyết Uyển, mà tên đàn ông đó liền chui vào Hương Tuyết Uyển.

Và càng không ngờ tới Liễu Mi Vũ không trở lại Phù Dung Uyển, mà thay vào đó lại nằm trong Hương Tuyết Uyển.

Đợi Hương Lăng trở lại Phù Dung Uyển tìm vòng trong lượt ngoài đầu không thấy người đâu, trong cơn hoảng loạn mới chạy tới cầu xin Tần Như Lương phái người đi tìm kiếm.

Lời giải thích này nghe có vẻ hợp tình hợp lý.

Liễu Mi Vũ nghe xong thì hừng hực lửa giận, cho dù muốn bới móc lỗi sai trong lời nói của Hương Lăng cũng tìm không ra.

Hương Lăng lại lặn dài lệ nóng: “Phu nhân rõ ràng đã trở về Phù Dung Uyển, tại sao lại đến Hương Tuyết Uyển? Nô tỳ cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có phải là, có phải là... công chúa đã sớm phát hiện ra đi đâu bất thường nên mới đối phó với phu nhân như vậy?”

Liễu Mi Vũ gào thét: “Ngoại trừ ả ta ra còn có thể là ai? Chắc chắn là ả đàn bà đê tiện đó!”

Cẩn thận suy xét lại thì Liễu Mi Vũ đột nhiên nhớ ra trong bữa tiệc tối qua Ngọc Nghiên bên cạnh Thâm Nguyệt có nhắc nhở có một cái lỗ ở sau váy của nàng ta.

Khi đó Liễu Mi Vũ không lưu ý chỉ một lòng ngoảnh đầu nhìn làn váy.

Giờ nghỉ lại, sai sót chắc chắn xảy ra vào lúc đó! Là Thâm Nguyệt vụng trộm đổi trà của nàng ta thành chiếc chén có bỏ thuốc sẵn kia!

“Thâm Nguyệt! Ta với ngươi không đội trời chung!”, Liễu Mi Vũ chỉ tay lên trời lập thề “Một ngày nào đó, ta sẽ khiến ngươi phải nếm trải tất cả những gì mà ta đã phải chịu đựng!”

Sau đó Tần Như Lương cũng không bao giờ đến gặp nàng ta thêm lần nào nữa.

Chớp mắt trời đông lạnh giá đất trời cũng một mảnh tiêu đi ầu.

Lá liễu trong Trì Xuân Uyển cũng lia cành rụng hết chỉ còn trơ lại cành cây.

Thôi thị quét lá rụng liền quét thành một đống lớn, sau đó chắt rơm củi để sưởi ấm.

Năm nay chậm chạp không đổ tuyết, thỉnh thoảng trời xanh sẽ có nắng quang.

Bắp Chân không thích bí bách trong phòng, bé ngược lại thích ra ngoài sân chơi đùa.

Thâm Nguyệt khoác cho bé một chiếc áo bông nhỏ, nhưng Ngọc Nghiên luôn không yên tâm bé mặc không đủ dày và ấm áp sẽ bị đông lạnh mất.

“Mặc quần áo quá dày sẽ không tiện cử động tay chân, Bắp Chân của chúng ta là bé trai, sẽ không mỏng manh như vậy có phải hay không?”

Bắp Chân lác lư thân hình nhỏ bé khiến khóa trường mệnh phổi trên trang phục kêu leng keng giòn tan.

Âm thanh đó trong trẻo như một cơn gió.

Bất cứ khi nào Thâm Nguyệt nghe được đầu bật cười híp mắt.

Bởi nàng chốc chốc sẽ nhớ tới đây là khóa trường mệnh Tô Vũ đã tặng cho con trai của mình.

Nàng coi Tô Vũ như một người bạn, nên trong tiềm thức cũng tự thuyết phục bản thân bạn bè thỉnh thoảng nghĩ đến nhau là chuyện bình thường.

Kinh thành nổi phong ba rồi.

Trên đường to ngõ nhỏ, sau bữa cơm trà chiều nhàn rỗi, ngoại trừ bàn tán về việc hậu viện nhà hiền quý nào có mâu thuẫn còn thảo luận về những chuyện khác.

Ví dụ như vì giao thương vùng biên cảnh đã dấy lên xung đột giữa biên giới Dạ Lương- Đại Sở, dẫn tới loạn lạc leo thang, binh sĩ biên giới của hai bên đã rục rịch gây chiến với nhau.

Lần cuối cùng Dạ Lương thất bại dưới tay Đại Sở đã là chuyện của vài năm trước.

Dạ Lương hiếu chiến, không cam tâm khuất phục trước Đại Sở, hơn nữa thắng bại là chuyện thường tình trong nhà binh, không thể phân định thắng bại lâu dài qua một trận chiến.

Dạ Lương nuôi binh tích trữ quân lương sớm đã có dã tâm nổi loạn gây chiến.

Một khi xảy ra xích mích giữa hai quốc gia ở biên giới, Dạ Lương còn không được, chỉ sợ không thể quấy vũng nước này càng thêm đục.

Mà vị trí lãnh thổ của Đại Sở lại bị kìm kẹp ở giữa nên khá khó chịu.

Ở phía bắc của Đại Sở vẫn còn một nước nữa là Bắc Hạ.

Vài năm trước, nội chính Bắc Hạ nhiễu nhương kéo dài hơn mười năm nên vẫn luôn trong tình trạng ố c còn không mang nổi mình ốc, do đó khi Đại Sở khởi binh chống lại Dạ Lương mới không canh cánh nỗi lo biên cương phía bắc (bắc cương) này.

Tuy nhiên trong hai năm qua triều chính của Bắc Hạ dần bình ổn kèm theo tốc độ phát triển cực nhanh và đang trên đà nước giàu dân mạnh.

Kể từ sau khi chính quyền Đại Sở được ‘thay máu’, mối quan hệ với Bắc Hạ càng thêm cứng nhắc.

Vào thời điểm này Đại Sở lại nổ ra chiến tranh với Dạ Lương không thể không đề phòng mối tai vạ bắc cương này.

Ắt hẳn Dạ Lương cũng nhìn ra điểm này nên mới ngông cuồng như vậy.

Mặc dù biên giới cách kinh thành ngàn dặm xa xôi, loạn lạc biên giới tạm thời còn chưa ảnh hưởng tới sự phồn hoa nơi đây nhưng dư luận vẫn sục sôi đàm luận, trong triều không thể không có hành động can thiệp.

Nếu không Dạ Lương sẽ càng không kiêng nể.

Ở nơi bí ẩn u tối, có một bàn tay đang âm thầm khuấy động bão đáp.

Thậm Nguyệt biết đó là một bàn tay vô cùng đẹp đẽ có thể cầm bút cũng có thể nâng kiếm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 215: Ta Hối Hận Vì Đã Cứu Cô

Tần Như Lương trong chốc lát không có thời gian rảnh rang ở nhà.

Hắn mỗi ngày đều phải tới sân luyện binh, điếm binh, thao luyện tân binh.

Thẩm Nguyệt nghe người hầu trong phủ nói sắp đánh trận rồi.

Có người nói chiến trận có thể năm sau mới nổ ra, liễn không thể đợi đến sau giao thừa lại đánh sao?

Liễu Mi Vũ ở Phù Dung Uyển cả ngày hoang mang bất an, lúc này Tần Như Lương cũng không có thời gian ghé thăm nói chuyện tâm tình với nàng ta, vài lần nàng ta muốn gặp mặt hắn nhưng đến bóng lưng cũng không thấy người đâu.

Quân đội tại bắc cương Đại Sở không thể đi đâu động sử dụng, Tần Như Lương chỉ có thể thao luyện tân binh, những ngày sắp tới sẵn sàng tập kết tân binh lên chiến trường.

Còn không đợi đón Tết xong, vào ngày 8 tháng 12 âm lịch đặc biệt giá buốt.

Ngọc Nghiên cũng nấu cháo mừng ngày ông Công ông Táo lên trời này để Thẩm Nguyệt làm ấm thân thể.

Cửa vừa mở gió lạnh thấu xương từ bên ngoài liễn ùa vào trong.

Ngọc Nghiên nói với vẻ mặt bình thản: “Công chúa, Tần tướng quân tới rồi, người đang ở bên ngoài”.

Nàng ta không muốn Tần Như Lương bước chân qua cửa phòng nửa bước, nhưng lại không thể không bẩm báo.

Thẩm Nguyệt cũng không muốn Tần Như Lương đặt chân vào phòng mình nên nhanh chóng đứng dậy, Ngọc Nghiên thấy vậy liền lấy một chiếc áo choàng dày khoác lên người nàng rồi thất nút gọn gàng.

Thẩm Nguyệt vừa mở cửa, ngẩng đầu liền nhìn thấy Tần Như Lương đang đứng trong gió lạnh.

Hắn không kiêng sợ gió lạnh giữa mùa đông, vẫn là thân hình rắn rỏi tuấn tú đó, chỉ là khuôn mặt giăng đầy nét mệt nhọc cùng tiều tụy

Ánh mắt Tần Như Lương lập lòe chớp tắt, hắn mấp máy môi như muốn nói gì đó nhưng khi chạm phải vẻ thờ ơ và xa cách trên mặt Thẩm Nguyệt chỉ đành dẫn lòng nuốt xuống.

Quả thực là sông có khúc, người có lúc.

Hắn vẫn còn nhớ vào thời điểm này năm trước, hắn cũng là dáng vẻ hào hứng như nàng lúc này, không muốn liếc mắt nhìn tới nàng dù chỉ một giây, không muốn nói chuyện với nàng dù chỉ nửa lời, ngay cả trong ngày vui lựa đồ che trời rợp đất, hắn cũng chưa từng đối xử dịu dàng với nàng.

Mà hôm nay họ lại thay đổi vị trí cho nhau.

Biết rõ bản thân không thể đem lòng yêu người phụ nữ trước mắt này nhưng hắn vẫn một mực đắm đầu vào lưới.

Thẩm Nguyệt không có kiên nhẫn cùng hắn đứng ở bên ngoài chịu gió lạnh thổi, chờ một hồi không thấy hắn lên tiếng liền xoay người định trở lại phòng.

Nếu Tần Như Lương thích đứng trong sân này thì dù hắn đứng ba ngày ba đêm nàng cũng sẽ không hỏi thêm câu nào.

Ngay khi nàng xoay người, Tần Như Lương đột ngột nói: “Ta phải xuất chinh rồi”.

Bước chân Thẩm Nguyệt hơi khựng lại.

Nàng chỉ bình tĩnh đáp: “Người không nói với hoàng thượng là mình đã bị phế mất một cánh tay sao? Nếu hoàng thượng biết được người nhất định sẽ không phái người xuất chinh để tránh làm Đại Sở ta mất mặt”.

Tần Như Lương cười đắng chát: “Ta là đại tướng quân của Đại Sở, vốn nên tung hoành sa trường chứ không phải lãng phí thời gian ở hậu viện, nếu hoàng thượng biết được việc một cánh tay của ta bị phế bỏ, không chỉ có ta không được an ổn, mà Tĩnh Nguyệt cô cũng đừng mong được yên bình”.

Thẩm Nguyệt quay lại nhìn thẳng vào hắn ta, trong mắt nàng đều là sự lạnh băng, không chút động lòng.

Tần Như Lương lại nói tiếp: “Ngày mốt sẽ xuất chinh nên ta tới thông báo trước cho cô một tiếng. Sau khi ta rời đi không biết khi nào mới có thể trở lại, phủ tướng quân còn phải cảm phiền cô tới lo liệu”.

“Trước mắt ta vẫn là phu nhân tướng quân trên danh nghĩa, còn chưa đến nỗi bỏ mặc cả một nhà lớn không quan tâm tới”.

Tần Như Lương trầm mặc gật đầu, cuối cùng nói: “Về phía Liễu Mi Vũ bên kia còn mong cô có thể khoan dung một chút, nếu nàng ấy tùy hứng làm gì sai mong cô đừng tính toán với nàng ấy. Còn nếu phạm phải lỗi lầm lớn, có thể đợi ta trở lại rồi xử lý không?”

Thẩm Nguyệt cong môi nở nụ cười, đáp lạnh băng: “Ta đang nghĩ sao người lại vô duyên vô cớ tới tìm ta nói những lời này, thì ra là không nở rời xa nàng ta. Nếu như đã luyện tiếc thì dẫn nàng ta đi cùng đội quân là được, hà tất phải để lại nhà mà nhớ mong”.

“Xuất chinh đánh trận không phải trò trẻ con, sao có thể mang theo đàn bà con gái?”

Thẩm Nguyệt ngược mắt lên nhìn bầu trời xám xịt, đáp: “Đối với người khác người tàn khốc vô tình, duy nhất chỉ nặng lòng dành nhiều tình cảm với Liễu Mi Vũ này, người cùng nàng ta đều đã ăn ỉ thành bộ dáng này rồi, trước khi rời đi còn nhớ mãi không quên nàng ta”.

Tần Như Lương thấp giọng đáp: “Nàng ấy từ nhỏ đã phải chịu nhiều thiệt thòi, khi ta đưa nàng ấy từ biên ải trở về đã hứa hẹn sẽ chăm sóc nàng ấy cả đời này, bên cạnh nàng ấy không còn người thân, lẻ loi một mình nên cần được bảo vệ”.

Thẩm Nguyệt không buồn cũng không vui đáp lại: “Đúng vậy, người khác đều không đơn bóng hiu quạnh, người khác đều không cần được bảo vệ, bên cạnh người khác trước nay đều có kẻ hô người đón, chỉ có nàng ta là người thuần khiết mềm yếu nhất thiên hạ này, Tần Như Lương, người thực sự là có mắt nhìn người mà”.

Trái tim Tần Như Lương thất lại.

Trong những năm qua, tình cảnh của Thẩm Nguyệt có khác là bao.

Một hồ cung biến máu chảy thành sông.

Khiến nàng trở thành trẻ mồ côi, từ trên mây cao rớt xuống bùn lầy, vô số người đứng ở một bên ngoảnh mặt làm thinh, không ai dám dám bước vươn tay giúp nàng.

Nàng từ một công chúa hiền hòa hoạt bát biến thành một kẻ ngốc nghếch điên điên khùng khùng.

Tại sao Tần Như Lương chưa từng cảm thấy nàng đáng thương?

Đại thể là vì đã có Liễu Mi Vũ làm nhen, khiến nàng một chút không toát lên vẻ tội nghiệp chẳng?

Tần Như Lương hiếm khi bình tĩnh lại mà nói vài câu với Thẩm Nguyệt.

“Tĩnh Nguyệt, là cô nợ nàng ấy”.

“Ta làm thế nào lại nợ nàng ta rồi?”

"Trước đây ta không hận cô nhiều như vậy, cho dù biết ta cứu được cô trong trận cung biến đó, ngăn cản thánh thượng một kiếm chém chết cô, là

do người khác dày công trừ tính nhưng ta cũng chưa từng hối hận”.

“Nhưng ta giúp hắn cứu cô lại đổi lấy cả nhà họ Liễu bị tịch biên, đẩy Mi Vũ lưu lạc vào cảnh khốn cùng lênh đênh”, Tần Như Lương nhìn nàng chăm chú: “Lúc đó ta liền cảm thấy ta cứu cô là một sai lầm”.

Thẩm Nguyệt sững sờ.

Tần Như Lương cười nhạt nhẽo: “Chắc cô vẫn còn nhớ tới đại học sĩ hiện tại- Tô Vũ? Bên cạnh cô vẫn luôn có hắn dõi theo, có hắn vì cô giải quyết mọi khó khăn. Bên cạnh cô có người mà hắn tỉ mỉ sắp xếp để bảo vệ cô, không cần phải động dùng tới người ngoài? Nhưng không có ai bên cạnh Mi Vũ cả”.

“Vì vậy cho dù cô và Mi Vũ đều rơi vào kết cục nhà tan cửa nát, nhưng cô còn xa mới đáng thương như nàng ấy”, từng chữ của Tần Như Lương như rít từ kẽ răng: “Nếu không vì Tô Vũ, nhà họ Liễu cũng sẽ không gặp phải số phận như ngày hôm nay, là hắn một tay đập đổ nhà họ Liễu, cũng chính hắn hại Mi Vũ phải lưu đày, suy bại xuống tiện tịch”.

"Cho nên sau này ta thường xuyên hối hận, nếu biết trước kết quả của tương lai sẽ như vậy thì ngay lúc đầu khi xảy ra cung biến ta không nên thuận theo ý hắn mà cứu cô”.

Trái tim Thẩm Nguyệt đập lệch một nhịp.

“Hóa ra người cảm hận ta như vậy đều là vì Tô Vũ?”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 216: Người Giống Chó Điên Hơn

“Đúng vậy, là vì hấn”, T`ân Như Lương nói: “Hấn là một tên tiểu nhân hèn hạ”.

Thẩm Nguyệt bỗng dưng bật cười không ngừng.

Nàng l`ân theo bậc thang đi xuống, đường đường chính chính đứng trước mặt T`ân Như Lương, ngẩng đầu nhìn hấn: “Người vì hấn mà cảm hận ta, nhưng ta muốn hỏi T`ân tướng quân vài câu, ta có làm gì sai với người chưa? Ta có gài bẫy cho người cứu ta không? Ta có lập kế để cả nhà họ Liễu bị xử chết chưa? Ta mất đất nước, mất gia đình đấy, T`ân Như Lương ạ, ta đã làm gì có lỗi với người chưa?”

T`ân Như Lương mím môi không đáp.

Nàng khi đó ngu dại, làm sao biết những thủ đoạn như của Tô Vũ được.

Thẩm Nguyệt châm chọc: “Ta chưa từng làm gì, nhưng người lại vì một người khác mà ném toàn bộ thù hận lên người ta, người thì không hèn hạ à?”

Sau đó nàng lại cười yếu ớt: “Người nói là Tô Vũ phá Liễu gia, sao người không nói là Liễu gia gieo gió gặt bão đi? Nếu Liễu Văn Hạo không hại chết cha của hoàng thượng thì sẽ có kết cục đó à? Tô Vũ chỉ thuận theo mệnh và trở thành lưỡi đao mở đầu mà thôi”.

“Nếu hấn không làm thì có lẽ hoàng thượng sẽ để người làm, cho người diệt Liễu gia, để gia quyến Liễu gia lưu vong. Vậy người có phải cũng sẽ hận bản thân thấu xương không?”

T`ân Như Lương gằn từng tiếng: “Hấn sẽ không làm lưỡi đao mở đầu, hấn chỉ muốn giúp cô, muốn cứu cô mà thôi! Hấn muốn thay đổi lực chú ý và mâu thuẫn của mọi người, không riêng gì Liễu gia mà còn cả những đại thần khác. Hấn bắt được ai thì sẽ cắn chặt như chó điên không buông!”

Bàn tay trong áo của Thẩm Nguyệt đã nắm chặt lại thành quả đấm.

Nàng biết mình nên nhẫn nhịn.

Nhưng những gì T`ân Như Lương nói khiến nàng tức giận vô cùng. Nàng không nhịn được nữa, vung quyền đấm vào mặt T`ân Như Lương: “Người so với hắn còn giống chó điên hơn!”

T`ân Như Lương lui lại hai bước, lau vết máu trên môi: “Cô bảo cô không nhớ ra hắn, nhưng sao cô lại tức giận như thế?”

Thẩm Nguyệt hoạt động cổ tay, điềm nhiên như không nói: “Có lẽ là lúc trước ta đã sai. Ngày đó ta thích người có lẽ chỉ đơn giản là vì người đã cứu ta, nhưng hôm nay nghe người nói thì ta mới biết được người thật sự cứu ta lại không phải người. Người nói người phỉ báng ân nhân của ta thì ta sao có thể không tức giận cho được?”

“T`ân Như Lương, người nghe cho rõ đây, sẽ có một ngày ta tự tay xé rách mặt nạ của Liễu Mi Vũ, máu me đầm đìa cho người xem!”

Thẩm Nguyệt chán ghét đến mức không muốn nhìn thêm nữa, lạnh lùng phất áo quay đi.

“Cô nhớ lại chuyện xưa r`õ”.

“Chờ đến khi ta thật sự nhớ lại hết thì ta sẽ báo cho người biết. Nhưng người cũng phải thắng trận quay về mới được”, Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: “Ta rất muốn biết T`ân tướng quân một tay đến chiến trường thì thắng trận kiểu gì đấy”.

Nàng đứng trước cửa phòng, ngạo nghễ quay người, quý khí vờn quanh, chèn ép T`ân Như Lương: “Còn Liễu Mi Vũ, nếu người sợ nàng ta bị ta làm gì thì có thể dẫn đi cùng, nếu không đến lúc ta làm gì thật thì nàng ta có kêu trời kêu đất cũng không ai biết đâu”.

“Tĩnh Nguyệt, cô không thể nhân từ với nàng ấy một chút được sao?”

Thẩm Nguyệt mỉm cười: “Không phải là không thể, mà là ta muốn người xuất chinh cũng không được yên lòng”.

Ánh mắt T`ân Như Lương âm đạm, Thẩm Nguyệt quay đầu đi vào phòng, lạnh lùng khép cửa lại.

Lúc khép cửa, sự thản nhiên trong mắt Thẩm Nguyệt đã biến thành sừng sốt.

Ngọc Nghiên cũng nghe được những gì T`ân Như Lương nói.

Có rất nhiều chuyện Ngọc Nghiên không hiểu, nhưng nàng ta cũng bất ngờ rằng Tô Vũ lại làm những chuyện này cho công chúa.

Ngọc Nghiên không nói nhiều, chỉ yên lặng ở cạnh Thẩm Nguyệt.

Liễu Mi Vũ ở Phù Dung Uyển nghe nói T`ân Như Lương muốn đi đánh giặc thì khóc như chết đi sống lại, nhất định muốn gặp T`ân Như Lương một lần.

Nhưng chiến sự tới, T`ân Như Lương không rảnh mà nói chuyện với nàng ta, hơn nữa hẳn ta cũng chưa thoát khỏi ranh giới kia nổi.

Liễu Mi Vũ nghe nói T`ân Như Lương về Trì Xuân Uyển thì càng thêm đau đớn và hận thù.

Có phải cho đến khi T`ân Như Lương rời đi thì cũng sẽ không đến gặp nàng ta không? Lại còn chỉ đến Trì Xuân Uyển tạm biệt?

Liễu Mi Vũ không dám tưởng tượng những ngày T`ân Như Lương không ở nhà thì số phận mình sẽ ra sao.

Thẩm Nguyệt mà làm chủ thì chắc chắn sẽ không tha cho nàng ta.

Liễu Mi Vũ muốn đi cùng với T`ân Như Lương.

Nàng ta đến viện chủ, nhưng T`ân Như Lương đóng cửa không gặp.

Nàng ta liền khóc lóc ở bên ngoài, nói: “Tướng quân, van cầu chàng mang Mi Vũ đi cùng. Mi Vũ chịu được khổ, Mi Vũ chỉ muốn bầu bạn bên cạnh tướng quân. Trước đây, tướng quân mang Mi Vũ về từ biên quan chẳng phải cũng vậy sao... Van cầu chàng cho Mi Vũ đi cùng...”

Rất lâu sau, trong phòng mới truyền đến tiếng của Tần Như Lương: “Về đi, ta không đưa nàng theo được, chờ ta quay về ối tính”.

“Tướng quân! Mi Vũ không về!”

“Mai xuất chinh rồi, ta phải nghỉ ngơi”.

Hoàng thượng có ý chỉ, ngày mai có ba khắc trước khi xuất chinh là để tiễn biệt người thân, thể hiện tính nhân đạo.

Thế là quản gia bèn đến Trì Xuân Uyển hỏi: “Công chúa, ngày mai tướng quân xuất chinh rồi, công chúa có muốn đến cửa thành tiễn tướng quân không ạ?”

Thẩm Nguyệt miễn cưỡng hỏi: “Nếu ta không đi thì sao?”

Quản gia nói: “Tướng quân lần này đi không biết khi nào về, theo lý thì công chúa nên đi. Hoàng thượng đã cho ý chỉ như vậy, công chúa không đi thì hoàng thượng sẽ biết”.

Sau đó Liễu Mi Vũ nghe tin ngày mai có thể tiễn Tần Như Lương thì có thể gặp mặt, liền mặc kệ ân oán với Thẩm Nguyệt mà xông vào Trì Xuân Uyển, nói với quản gia: “Nếu nàng ta không đi thì thôi, để ta đi! Ta đưa tướng quân đi!”

Quản gia vô cùng khó xử: “Chuyện này...”

Liễu Mi Vũ có tiếng xấu khắp kinh thành, lại còn là thiếp thất, sao có thể ra mặt được.

Nếu Thẩm Nguyệt chịu đưa nàng ta đi thì còn hợp lý, nhưng nếu Thẩm Nguyệt không đi mà để nàng ta đi thì sẽ là vô lý, làm người ta đàm tiếu.

Lúc này, Thâm Nguyệt ung dung đi ra khỏi phòng, nhìn Liễu Mi Vũ còn đang khóc, bèn cười nói: “Ta đổi ý rồi, mai ta sẽ đi, nhưng loại tiện thiếp này tốt nhất cũng đừng đi làm gì cho xấu mặt tướng quân ra, tránh khỏi dính một thân xúi quẩy, đi êm gở, ảnh hưởng sĩ khí tam quân”.

“Lão nô đã biết, lão nô đi chuẩn bị ngay ạ”.

Chờ quản gia đi, Liễu Mi Vũ đỏ mắt chỉ vào Thâm Nguyệt: “Thâm Nguyệt! Người đừng có đắc ý quá, chờ tướng quân thắng trận trở về thì người sẽ biết tay ta!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 217: Xuất Chinh

Thẩm Nguyệt nhú mày: “Tính ta xấu lắm, người càng muốn gặp hẳn thì ta càng không cho người gặp, có giỏi thì nhào vào mà cắn ta này”.

Liễu Mi Vũ đẩy Hương Lăng ra, định xông lên đánh.

Nhưng còn chưa kịp đến gần Thẩm Nguyệt thì đã bị Thôi thị ngăn lại, nhanh chóng bắt chéo tay nàng ta ra sau lưng, đánh quỳ xuống đất, đè tay nàng ta xuống.

Thẩm Nguyệt kéo váy ng ồi xuống trước mặt nàng ta, ngón tay nắm vuốt cầm nàng ta, híp mắt nói: “T ần tướng quân còn chưa ra khỏi nhà mà người đã cuống cu ồng muốn hẳn ta xui xẻo r ồi đúng không? Mi Vũ, ta khuyên người v ề sau nên ki ềm chế một chút, dù sao T ần Như Lương cũng không còn là chỗ dựa của người nữa đâu, ta có thể bóp chết người bất kỳ lúc nào”.

Liễu Mi Vũ trừng mắt, tràn ngập nước mắt và hận thù.

Thẩm Nguyệt nhếch môi cười: “Nhưng ta không thích mọi chuyện nhanh như thế đâu, chờ ta bắt được Liễu Thiên Hạc thì sẽ ng ồi ôn chuyện xưa với người nhé”.

Thoáng chốc, cả người Liễu Mi Vũ run rẩy, sắc mặt trắng bệch.

Thẩm Nguyệt đứng lên nói: “Nhị nương, ném nàng ta ra ngoài”.

Ngày m ồng chín tháng chạp.

Trời đang tờ mờ sáng, Thẩm Nguyệt đã đứng dậy, mặc áo bông khoác áo choàng, sửa soạn r ồi dẫn Ngọc Nghiên ra ngoài.

Quản gia cũng đã chuẩn bị xong đ ồ vật, đó là một cái áo choàng, xin Thẩm Nguyệt khoác thêm cho T ần Như Lương vào lúc tiễn đưa hẳn ta.

Thẩm Nguyệt cũng không thấy bóng Tậ̀n Như Lương đâu, chắc là đã ra cửa thành hiệu lệnh tam quân r ồi.

Thẩm Nguyệt xuất hiện ngoài cửa thành, là đại diện gia quyến tiễn đưa người nhà.

Nàng đứng đậ̀u, tay c ầm một cái áo khoác, đứng trước cửa thành, sắc mặt lạnh nhạt, tóc đen buông dài, mép váy khẽ thối.

Sau lưng đậ̀u là thân nhân, gia quyến tiễn đưa, xếp thành hàng dài.

Lúc đến nơi, các gia quyến chia nhau đi tìm tướng sĩ xuất chinh nhà mình.

Tậ̀n Như Lương không ngờ Thẩm Nguyệt sẽ đến. Hắn ta được tướng lĩnh bên cạnh nhắc nhở, khi quay lại mới thấy Thẩm Nguyệt đứng đó.

Ánh mắt hắn ta căng thẳng, chỉ nhìn một mình cô gái đứng ngoài cửa thành.

Giống như cả đất trời chỉ có một mình nàng.

Nàng híp mắt đứng dưới ánh nắng sớm, con ngươi đen như mực.

Tậ̀n Như Lương đi từng bước v ề phía nàng, nàng cũng từng bước đi lên chỗ hắn ta.

Theo quy củ, nàng cẩn thận tung áo choàng ra, kiểng chân choàng vào khội giáp lạnh băng trên người Tậ̀n Như Lương.

Thẩm Nguyệt cúi mắt, bình thản buộc dây đai.

Tậ̀n Như Lương giật mình, đưa tay c ầm lấy tay nàng.

Thẩm Nguyệt nhú mày, giữa lông mày là sự chán ghét, nàng thản nhiên nói: “Ta chỉ làm theo thông lệ thôi”.

Tần Như Lương lần đầu lấy dũng khí, trịnh trọng nói: “Thẩm Nguyệt, nếu cô còn chờ được ta quay về, nếu cô cho ta cơ hội theo đuổi cô thì sau này ta sẽ đối tốt với cô vô điều kiện, ta cũng sẽ bảo vệ cô, không vì bất kỳ ai mà hối hận việc ta đã từng bảo vệ cô”.

Thẩm Nguyệt hơi khựng lại, gương mặt nhìn hấn ta.

Hấn ta đứng ngược nắng, có chút không chân thực.

Thẩm Nguyệt mỉm cười, chỉ tiếc là trong đáy mắt không có chút tình cảm nào: “Tần Như Lương, người yêu ta rồi à?”

Vào giây phút chia ly, Tần Như Lương cũng không tránh né nữa: “Chắc là ta đã yêu cô rồi”.

“Vậy ta nói người nghe, Thẩm Nguyệt ta cả đời này cũng sẽ không thích người, cho dù có phải cô đơn đến chết thì cũng sẽ không bao giờ thích. Người quên những gì người từng nói rồi, nhưng ta thì không. Người có quyền xuống thì ta cũng sẽ chỉ giẫm cho người đau hơn thôi”.

Tần Như Lương nắm chặt tay của nàng không buông.

Thẩm Nguyệt cũng không ngại, cười: “Nếu hôm nay Mi Vũ ở đây thì người có thể sẽ được bày tỏ tình cảm với nàng ta, tiếc là ta lại không cho nàng ta đến”.

Tần Như Lương nói: “Ta đã không coi cô là kẻ địch nữa, nếu cô tha cho nàng ấy thì có thể hận ta đây này. Ta không quan tâm gì cả, chỉ có một yêu cầu, mong cô buông tha nàng ấy trong lúc này”.

Thẩm Nguyệt nhú mày hỏi: “Vậy sau khi người đi thì ta sẽ cấm túc nàng ta nhé? Cho nàng ta chỉ hoạt động trong Phù Dung Uyển, không được bước ra ngoài nửa bước”.

Tần Như Lương nói: “Được”.

“Người yên tâm, người có về được hay không thì nàng ta cũng luôn là của người. Ta rất niệm tình cũ, sẽ không bán nàng ta đến Minh Nguyệt Lâu làm kỹ nữ đâu”.

Thẩm Nguyệt rút tay ra, vỗ khăn choàng của hắn, lạnh nhạt nói: “Người mà không về thì ta cũng sẽ tiễn nàng ta chết cùng người, cho hai người song túc song tễ”.

Tiếng trống vang dội.

Thời gian chào tạm biệt đã hết.

Tần Như Lương liếc nhìn nàng thật sâu, không còn dừng lại nữa, quay lên đài cao uống máu ăn thề, nhổ quân xuất chinh.

Thẩm Nguyệt nhìn đại quân mờ mờ càng lúc càng xa, cuối cùng thành một chấm đen biến mất ở chân trời.

Ngọc Nghiên nói: “Công chúa, ta về thôi”.

Khi về phủ thì thấy Liễu Mi Vũ đang khóc nháo trong phủ.

Thẩm Nguyệt buồn cười nói: “Còn đang sợ người không tìm đến đây này”.

Cuối cùng Thẩm Nguyệt sai người cho Liễu Mi Vũ cấm túc trong Phủ Dung Uyển, không có lệnh của nàng thì không được phép ra ngoài nửa bước.

Tất cả mọi sự ăn mặc chi tiêu đều có người đưa đến.

Hạ nhân trong phủ tướng quân làm việc như thường, chỉ là Thẩm Nguyệt đột nhiên cảm thấy phủ tướng quân trống rỗng đi nhiều.

Không có Tần Như Lương gai mắt trước mặt, cũng không có Liễu Mi Vũ lén lút quỳ kế sau lưng khiến Thẩm Nguyệt rảnh rỗi muốn chết.

Chưa đến một tháng nữa là năm mới, phủ tướng quân chắc phải đón một năm mới lạnh lẽo rồi.

Trong lúc ấy, Hạ Du nói lời giữ lời, mời Thẩm Nguyệt đi dạo phố, muốn dẫn nàng cùng Lưu Nhất Quái và Ngọc Nghiên đi chơi ở tửu lâu.

Quá ba tuần rượu, Hạ Du say mèm, khẽ vai sát cánh với Thẩm Nguyệt đòi đưa nàng đến mấy chốn ăn chơi.

Kết quả đi trên đường gặp một mỹ nhân, tay áo bằng bành cứ như thiên tiên giáng trần.

Hạ Du nhìn không chớp mắt, chỉ thấy vô cùng xinh đẹp, chưa kịp phân nam nữ thì đã xông lên rồi.

Người kia khựng lại rồi quay đầu nhìn.

Thẩm Nguyệt thấy rõ diện mạo của người này rồi thì mới sững sốt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 218: Đêm Giao Thừa

Lúc này có trốn cũng không kịp nữa, vì Tô Vũ đã phát hiện ra nàng và híp mắt nhìn nàng.

Nhưng Hạ Du lại huýt sáo quá hăng, gọi: “Mỹ nhân, mau đến đây uống rượu với tiểu gia nào~”.

Thẩm Nguyệt kéo hắn ta lại, run rẩy nói: “Đừng huýt sáo nữa, nếu để hắn uống rượu với người thì người chết đấy...”

Nhưng Hạ Du không nghe, hắn ta lại còn vẫy tay với Tô Vũ: “Nào, mau đến đây~”.

Ngọc Nghiên đã bắt đầu nhũn cả chân ra, nhìn Tô Vũ từng bước đến gần: “Công, công tử, làm sao đây, hay chúng ta chạy trước nhé?”

Thẩm Nguyệt thực sự cảm thấy Tô Vũ là lai giả bất thiện, bèn đẩy Hạ Du ngã vào người Lưu Nhất Quái, nói: “Lưu huynh, ta có việc, đi trước đây, người phải đưa thằng cha này về phủ Thừa Tướng nhé!”

Nói xong, chưa kịp chờ Lưu Nhất Quái đồng ý thì Thẩm Nguyệt đã kéo Ngọc Nghiên quay đầu chạy thẳng.

Khi Tô Vũ đến gần thì Hạ Du say khướt đã chủ động xáp đến, nhìn kỹ vài lần thì bất mãn nhăn mặt nói: “Ban nãy người đứng bên kia đường nhìn rất xinh đẹp, không ngờ lại là đàn ông!”

Lưu Nhất Quái cũng cảm nhận được khí tức lạnh lẽo mà Tô Vũ tỏa ra, bèn tỉnh rượu hơn phân nửa, lau mồ hôi nói: “Xin lỗi công tử, hắn ta uống say quá, công tử đừng chấp nhặt hắn ta”.

“Ai nói tiểu gia say hả, tiểu gia ta không say!”

Tô Vũ thản nhiên nói: “Không sao, ta biết hắn ta, nhị công tử nhà Hạ tướng”.

“Ha ha... hóa ra là bạn của nhau...”, Lưu Nhất Quái cười khan, bảo sao ban nãy hai người kia lại chạy như quỷ khi thấy hắn vậy.

Về sau Tô Vũ đích thân đưa Hạ Du về lại phủ Thừa Tướng.

Nghe nói Hạ tướng mời hắn vào trong ng ồi, hắn vừa thưởng trà vừa nhìn cảnh Hạ Du bị Hạ tướng đánh.

Hạ tướng vừa đánh vừa mắng: “Nghịch tử! Nghịch tử! Người giỏi quá r ồi, dám đùa bỡn cả Đại học sĩ à, để xem ta có đánh chết người không!”

Hạ Du tỉnh rượu, lại nhìn dáng vẻ thanh nhàn lạnh nhạt của Tô Vũ thì nào còn thấy hắn đẹp nữa mà chỉ thấy đáng sợ ghê tởm!

Về sau Thẩm Nguyệt biết chuyện, bèn kiên định cho rằng không nên gặp mặt Tô Vũ thì hơn, miễn cho bản thân cũng gặp vận xui.

Ngọc Nghiên nói: “Nô tỳ sợ Tô đại nhân thì dễ hiểu r ồi, nhưng sao công chúa lại sợ Tô đại nhân ạ?”

“Ta sợ hắn?”, Thẩm Nguyệt nháy mí mắt, nói: “Hắn có phải hồ đầu mà ta phải sợ?”

“Nhưng hắn làm Hạ nhị công tử bị cha đánh cho một trận tơi bời khói lửa, nghe nói lúc nhị công tử bị đánh thì hắn còn ng ồi một bên uống trà nữa cơ”.

Thẩm Nguyệt than thở: “Là do Hạ Du hư đốn trước, huyết sáo linh tinh mà. Người như Tô Vũ mà hắn ta cũng dám đùa giỡn à? Công chúa ta đây cũng đâu có làm gì Tô Vũ hắn, hắn muốn giận thì cũng không thể chém lên đầu ta được”.

Thẩm Nguyệt quay lưng đi chơi với Bắp Chân.

Nhưng có vài chuyện Thẩm Nguyệt không biết nên mở lời với Tô Vũ như thế nào.

Đến giao thừa, Thâm Nguyệt hay tin tối nay Liên Thanh Châu sẽ về kinh, mời Thâm Nguyệt đến tụ tập ở hồ Dương Xuân.

Thâm Nguyệt vui mừng khôn xiết, Liên Thanh Châu coi như giữ chữ tín, có thể kịp quay về trong ngày cuối cùng của năm.

Mấy đêm liên kinh thành đều tràn ngập niềm vui, phố xá ban đêm náo nhiệt hơn thường ngày.

Chiều, Ngọc Nghiên phục dịch Thâm Nguyệt thay đổi chải tóc.

Ngọc Nghiên muốn lấy đũa nam mà Thâm Nguyệt mặc khi ra ngoài ra, nhưng Thâm Nguyệt lại nói: “Mặc đũa nữ đi”.

Ngọc Nghiên ngăn người, lại nghe Thâm Nguyệt nói tiếp: “Hôm nay đi chơi chứ không phải ra ngoài trà trộn, không cần giả nam, nếu không Liên Thanh Châu gặp ta thì cũng sẽ khó xử”.

“Vâng”.

Thế là Ngọc Nghiên trang điểm làm tóc cho Thâm Nguyệt như cũ.

Thâm Nguyệt tùy ý nhìn mình trong gương, nói: “Bắp Chân ngày một trưởng thành, nhưng cha nó là ai thì vẫn chưa biết”.

Ngọc Nghiên hơi khựng lại, nói: “Hay công chúa hỏi thẳng Liên công tử xem thế nào”.

Thâm Nguyệt cười nói: “Quan co lòng vòng với hắn thì lại bị hắn lừa cho không biết đâu mà lẩn thôi. Mà sao ta phải tìm cha của Bắp Chân làm gì? Nhớ đâu cha nó lại là một tên tiểu nhân gan to bằng trời thì sao?”

“Hả?”, Ngọc Nghiên cho đến giờ vẫn chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Thâm Nguyệt lại nói: “Cho nên ta cũng nên cân nhắc cho bản thân, Liên Thanh Châu tính ra cũng là người không tệ”.

Ngọc Nghiên vô thức nghĩ đến, vậy Tô đại nhân phải làm sao?

Nhưng lời nói vừa đến mồm đã bị nàng ta chặn lại.

Ặc, sao nàng ta lại đi quan tâm Tô đại nhân kia chứ? Mặc kệ đi thôi, tốt nhất là đừng dây dưa gì với công chúa nhà nàng ta nữa.

Ngọc Nghiên liền vui vẻ nói: “Nô tỳ cũng cảm thấy Liên công tử là người tốt”.

Mặc kệ cha của Bắp Chân thật sự là ai, Bắp Chân cũng đều là con của Thâm Nguyệt. Thâm Nguyệt nghĩ đến đây liền cảm thấy cha đứa bé là ai cũng không còn quá quan trọng.

Thâm Nguyệt không thể mang Bắp Chân đi cùng, nên để Ngọc Nghiên ở lại trông Bắp Chân cùng Thôi thị, đồng thời lệnh cho nhà bếp chuẩn bị đồ ăn ngon nhất rồi đưa đến cho Trì Xuân Uyển một phần.

Còn bọn hạ nhân nếu có người nhà trong thành thì đặc cách cho về nhà ăn tết, ai không có người thân thì tụ tập lại trong phủ, lương tháng gấp đôi.

Đêm nay phủ tướng quân không cấm cửa, hạ nhân muốn ra ngoài đi dạo thì cũng có thể thoải mái.

Trước khi đi, Thâm Nguyệt xoa bóp gương mặt của Bắp Chân: “Ngoan, mệt thì nằm ngủ nhé, lát nữa nướng về đón giao thừa với con. Bây giờ nướng cần đi giải quyết một chuyện mình đang hoang mang bấy lâu”.

Ngọc Nghiên không yên lòng cho Thâm Nguyệt đi một mình, nhưng nghe nói Liên Thanh Châu đã phái kiệu đến nên mới yên tâm ở lại Trì Xuân Uyển.

Quản gia của phủ tướng quân là một người sáng suốt.

Lúc đi, Tần Như Lương đã ra lệnh, không cần quan tâm chuyện của Thâm Nguyệt.

Bởi vì lúc hần ta còn ở trong phủ thì đã không quản được rồi, nói gì đến quản gia.

Thẩm Nguyệt muốn đi đâu làm gì thì quản gia không cần hỏi nhiều, chỉ sắp xếp người trông cửa cho Thẩm Nguyệt về thôi.

Trước mắt, kiệu đã chờ ngoài cửa, vẫn là sự quen thuộc ngày xưa.

Thẩm Nguyệt vào kiệu ngồi, bên trong vẫn mềm mại như xưa.

Trên đường phố có đèn lưu ly giăng kín thỉnh thoảng chiếu vào trong khe cửa, kèm theo tiếng người huyên náo.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 219: Sao Ngươi Lại Ở Đây

Thẩm Nguyệt nhìn qua màn che, thấy mấy đứa bé đứng bên đường cầm đèn đuốc rực rỡ chơi đến quên cả trời đất.

Ở các đường phố rộng rãi, dân chúng xếp cọc gỗ củi lửa lên thành tầng cao, lửa cháy sáng lò, chói lên những gương mặt vui vẻ.

Mọi người xoay quanh lửa trại, nhảy múa vui cười.

Kiệu mền đi thẳng đến hồ Dương Xuân.

Nàng khá quen thuộc với nơi này, nhưng vì trời lạnh nên cảnh bờ sông hôm nay trông vắng vẻ hơn hẳn Trung thu nhiều.

Nhưng có một điều khác biệt là, Thẩm Nguyệt vừa đứng ở bờ sông đã nhìn thấy một con thuyền lớn đang đậu.

Trên thuyền có đèn đuốc sáng choang, tỏa ra ánh nước lờ mờ, gợn sóng lăn tăn, nhìn con thuyền này còn lớn hơn cả tượng tượng của Thẩm Nguyệt.

Thuyền lớn từ bên bến tàu lái qua, dõ hàng xuống trước.

Sau khi ngừng lại thì thuyền cũng bất động luôn, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Trước kia cũng có thuyền hoa đi quanh hồ, nhưng chưa từng thấy có thuyền lớn nào đến đây.

Nhìn lên thấy cả hai tầng đều có đèn lồng đỏ, đúng là một chiếc du thuyền to lớn.

Thẩm Nguyệt thở ra khí lạnh, hít mát mỉm cười.

Nàng nhớ rằng trước kia Liên Thanh Châu từng nói, khi hấn quay về thì sẽ đi một con thuyền ngược dòng quay về

Lúc này có người đến mời Thẩm Nguyệt lên thuyền.

Thang gỗ vững vàng được thả xuống, Thẩm Nguyệt xách mép váy bước lên trên.

Sau khi lên thuyền, trước mắt sáng tỏ, tầm mắt cũng cao hơn một đoạn, Liên Thanh Châu đang đứng trước boong tàu, mỉm cười hiền hòa.

Đèn đuốc màu đỏ dưới hiên làm nổi bật mái tóc đen và chiều cao của hấn, áo lụa mềm mịn rủ xuống chân, gương mặt sáng sủa đẹp trai, trong sáng như trăng.

Thấy Thẩm Nguyệt đi đến, Liên Thanh Châu chậm rãi vái chào, nói: “Công chúa, đã lâu không gặp”.

Thẩm Nguyệt cảm thấy hành động này của hấn rất có lễ nghĩa, không tìm ra khuyết điểm, rất là thân thiết.

Thẩm Nguyệt nở nụ cười nói: “Cứ tưởng rằng người cứ mãi mê kiếm tiền mà quên mất đường về cơ đấy”.

Liên Thanh Châu nói: “Cũng may là tại hạ đi suốt đêm nên mới kịp về”.

Thẩm Nguyệt nhìn bộ dạng phong trần đó, liền tiến lên phủi áo cho Liên Thanh Châu, nói: “Người đi đường xa xôi, hấn là phải bồn ba nhều lắm, cũng chẳng gấp một ngày hôm nay, sao không nghỉ ngơi cho khỏe rồi hãy mời ta đến”.

Động tác tự nhiên này của nàng khiến cho Liên Thanh Châu sợ choáng váng.

Theo lý mà nói, như ngày xưa Thẩm Nguyệt mà làm những động tác này thì chắc là phải có ý đồ xấu gì đó.

Liên Thanh Châu lui về phía sau, toát mồ hôi hột: “Tại hạ chỉ một lòng muốn quay về, không hề mệt mỏi. Nếu hôm nay không mời được công chúa đến, e là không có cách nào ngủ yên giấc được”.

Thẩm Nguyệt nhìn thấy hết phản ứng của hắn, cười mà như không cười nói: “Sao lại lùi? Sợ ta ăn thịt ngươi à?”

“Công chúa thật biết nói đùa”, Liên Thanh Châu đưa tay ra hiệu: “Bên ngoài trời lạnh, mời công chúa vào trong rồi nói tiếp”.

Liên Thanh Châu dẫn nàng vào một căn phòng rộng rãi, bên trong là ghế đệm trải đầy, trên ghế có gối dựa mặt gối.

Những chiếc bàn làm từ mộc thấp bé màu đậm, bên trên có hương trà lượn lờ, trông vô cùng mờ ảo.

Thẩm Nguyệt ngắm cảnh trong phòng, tặc lưỡi nói: “Liên Thanh Châu, ngươi thật biết hưởng...”

Lời còn chưa nói hết, Thẩm Nguyệt đã nhìn thấy một bóng người đang khoan thai thưởng trà ở trong phòng. Cả người nàng run dẩy, lùi về sau một bước, giật mình nói: “Sao ngươi lại ở đây?”

Tô Vũ chậm rãi buông chén trà xuống, ngược mắt nhìn Thẩm Nguyệt: “Sao ta lại không được ở đây?”

Liên Thanh Châu ho khan một cái, hóa giải lúng túng: “Hôm nay giao thừa, càng đông càng vui, càng đông càng vui”.

Tô Vũ khép mắt nhìn nàng lui về sau, nhại lại lời ban nãy của nàng: “Sao lại lùi? Sợ ta ăn thịt cô à?”

Giọng nói và âm điệu giống của Thẩm Nguyệt như đúc.

Liên Thanh Châu mặt không cảm xúc, trong lòng lại vui vẻ vô cùng.

Đây có phải là vở quyết dày có móng tay nhọn trong truyền thuyết không?

Liên Thanh Châu chủ động giải vây: “Công chúa cũng đến rồi thì vào ngồi chung thôi, ăn xong tại hạ sẽ đưa công chúa thưởng thức chiếc thuyền này”.

Thẩm Nguyệt cũng không ngờ sẽ gặp Tô Vũ ở đây, nàng không có chút chuẩn bị nào.

Nhưng Liên Thanh Châu cũng đã nói, nàng đến rồi mà không dám vào cửa thì thành ra đang rên hay sao.

Ai không biết còn tưởng nàng sợ Tô Vũ.

Thẩm Nguyệt bèn hơi khó chịu đi vào, chọn ghế cách Tô Vũ xa nhất mà ngồi xuống.

Liên Thanh Châu lúng túng nói: “Công chúa à, đây là chỗ của tại hạ mà”.

Thẩm Nguyệt nghiêm mặt nói: “Thì làm sao? Ta không ngồi được à? Người qua mà ngồi cạnh hẳn đi?”

Trong phòng này có tổng cộng ba cái bàn, đủ chỗ cho ba người ngồi.

Ngoài chỗ của Liên Thanh Châu ra thì còn lại một chỗ bên cạnh Tô Vũ.

Thẩm Nguyệt muốn chiếm chỗ của Liên Thanh Châu bằng được.

Nhưng Liên Thanh Châu lại nói: “Tại hạ sử dụng hết mấy dụng cụ kia mất rồi, công chúa nên dùng bàn mới thì hơn”.

Tô Vũ ung dung nói: “Cô sợ ta à?”

Thẩm Nguyệt trợn mắt: “Ai mà thèm sợ người? Người cho rằng dung mạo của người rất đáng sợ à? Hừ”.

Tô Văn híp mắt nhìn nàng, mỉm cười nói: “Cô có giỏi thì ra đây ngồi”.

Thẩm Nguyệt lờm hờm, qua ngồi với tư thế như gặp phải kẻ địch.

Trên thuyền không chỉ có ba người bọn họ, Liên Thanh Châu sai người mở tiệc, hạ nhân ở bên ngoài đưa vào từng món ngon một, bày lên ba chiếc bàn của ba người.

Những món ăn này Thẩm Nguyệt chưa bao giờ được ăn ở trong kinh thành.

Liên Thanh Châu nói: “Đây là những đặc sản địa phương, công chúa thử xem có hợp khẩu vị không”.

Thẩm Nguyệt ăn vài miếng, vị giác bị kích thích, rất hợp khẩu vị, cả người liền thả lỏng.

Nàng nói vu vơ: “Người đi Dạ Lương thuận lợi chứ?”

Đây vốn là bí mật giữa Liên Thanh Châu và Tô Vũ.

Liên Thanh Châu thấy Tô Vũ không nói gì, bèn trả lời: “Cảm ơn công chúa đã quan tâm, mọi thứ đều thuận lợi cả”.

Thẩm Nguyệt lại nói: “Tần Như Lương phải xuất chinh đánh trận đầu là công lao của người nhỉ”.

Liên Thanh Châu phải đạo nói: “Công chúa đánh giá cao tại hạ quá, tại hạ chỉ là một thương nhân nhỏ, sao có thể dấy lên mâu thuẫn giữa hai nước được”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 220: Tâm Sự Yêu Thương

Thẩm Nguyệt nhìn hấn: “Người không thể, nhưng người khác thì có thể”.

Tô Vũ cầm một đôi đũa trúc trên tay, ngón tay trắng tinh của hấn hơi cong lại, giống như một món hàng mỹ nghệ thượng hạng”.

Nhìn hấn ăn cơm cũng có thể coi như một loại hưởng thụ.

Tô Vũ nghịch đũa: “Sao đêm hôm ấy cô lại chạy?”

Thẩm Nguyệt giả ngu: “Đêm nào cơ?”

"Đêm mà nhị công tử Hạ gia bị đánh ấy”.

Thẩm Nguyệt khẽ run, nói: “Hạ Du huyết sáo trước, không phải ta. Ta không chạy, chẳng lẽ còn ở lại ăn đêm hay gì? Hấn ta uống say mà người cũng chấp nhặt với hấn ta à”.

"Cũng may là cô chạy nhanh", Tô Vũ lạnh nhạt nhướn mày, ghé mắt nhìn nàng: “Cô chột dạ à?”

Thẩm Nguyệt thuận miệng nói: “Chẳng qua là ta không muốn nhìn thấy người thôi”.

Bình rượu được làm ấm lên, tỏa ra mùi hương thơm thoang thoảng. Cả căn phòng lúc này chỉ còn lại tiếng nổi bọt không ngừng, cùng với mùi rượu ngọt.

Liên Thanh Châu cầm bình đi tới: “Đây là rượu dưa đặc sản của Dạ Lương, công chúa có muốn nếm thử?”

Thẩm Nguyệt đẩy ly rượu của mình ra: “Rót đầy cho ta”.

Liên Thanh Châu rót rượu cho nàng, quay người định về lại chỗ ngồi của mình.

Thẩm Nguyệt lại hỏi: “Sao không rót đây cho hấn nữa?”

Tô Vũ nói: “Ta không uống rượu”.

Bây giờ Thẩm Nguyệt mới biết hóa ra Tô Vũ không uống rượu.

Thẩm Nguyệt nói: “Người suốt ngày luôn giữ sự tỉnh táo như người sẽ mất đi rất nhiều niềm vui thú đấy”.

Thật ra Thẩm Nguyệt cũng không thích uống rượu. Khi uống cùng Hạ Du, nàng vẫn luôn tỉnh, chẳng qua là Hạ Du không kiềm chế được nên tự uống cho say mèm.

Hôm nay Liên Thanh Châu mang rượu về có mùi thơm ngọt, không quá nồng mùi cồn, Thẩm Nguyệt cũng uống nhiều hơn hai chén.

Lúc nàng và Liên Thanh Châu mời rượu nhau, Tô Vũ vẫn chỉ uống trà.

Tay trái của Tô Vũ đặt lên ấm trà, đợi đến khi sôi trào thì hấn mới cầm lên, đổ nước trà màu xanh nhạt vào trong ly, đặt vào bên cạnh bàn của Thẩm Nguyệt, cũng không quan tâm nàng có uống hay không.

Tô Vũ nói: “Rượu dưa mặc dù không gây say nhưng cũng là rượu mà”.

Thẩm Nguyệt ôm mặt, cầm đĩa gõ nhẹ vào bát, hưởng thụ âm thanh vui tai phát ra từ mặt đĩa.

Nàng híp mắt, khẽ nhếch miệng, cười như không cười, thần thái say mê lòng người, nhẹ nhàng nói: “Người sợ ta uống say à? Người yên tâm, cho dù ta có say, ta cũng sẽ không huýt sáo với người, đùa giỡn người bên đường như Hạ Du đâu”.

Tô Vũ chỉ uống trà, không nói thêm gì nữa.

Tô Vũ đã nói đến vậy rồi, Liên Thanh Châu cũng phải khuyên: “Công chúa đừng uống nữa, nếu uống tiếp thì sẽ say đấy”.

Thẩm Nguyệt nói: “Bình thường ta không uống rượu, nhưng nếu uống với Liên Thanh Châu người, say thì có sao”.

Liên Thanh Châu run lên, từ khi Thẩm Nguyệt đi lên thuyền và chạm vào áo của hắn, hắn đã luôn cảm thấy có điểm gì không lành.

Liên Thanh Châu nói: “Công chúa nói quá lời rồi”.

Thẩm Nguyệt cảm thấy đêm nay có thời cơ hoàn hảo, thiên thời địa lợi nhân hòa.

Ừ, nếu Tô Vũ không có ở đây thì sẽ càng hoàn hảo hơn, nàng có thể thoải mái giải quyết vấn đề riêng với Liên Thanh Châu.

Nếu như không uống rượu, có Tô Vũ ở đây, e là nàng cũng chẳng nói được những lời kia với Liên Thanh Châu.

Nhưng bây giờ nàng đã uống rượu, tinh thần trở nên gan dạ lên không ít.

Liên Thanh Châu cũng chẳng mê rượu, say rượu thì đổi sang uống trà.

Lúc hắn đang uống, đột nhiên Thẩm Nguyệt buông đũa xuống, nghiêm túc nói một câu: “Liên Thanh Châu, đến đây tâm sự yêu thương với ta nào”.

"Phụt...", Liên Thanh Châu còn chưa uống xong thì đã bị sặc nước.

Hắn kinh hãi: “Tâm sự yêu thương cái gì cơ?”, Hắn vô thức nhìn qua Tô Vũ: “Như vậy không thích hợp đâu? Công chúa uống say rồi”.

Thẩm Nguyệt nhíu mày hỏi: “Tại sao lại không thích hợp? Người kết hôn rồi à?”

"Tại hạ chưa, nhưng công chúa thì rồi”.

"Chuyện này thì người đừng lo, ta sớm muộn cũng sẽ ly dị thôi", Thẩm Nguyệt tỉnh táo lại một chút: "Người yên tâm, trong một năm kể từ khi kết hôn với Tần Như Lương đến nay, ta chưa từng phát sinh quan hệ với hắn ta. Tính cách người cũng không tệ, sau này Bấp Chân có người làm cha như người hắn là cũng không tệ".

Liên Thanh Châu mất bình tĩnh, nói: "Tại hạ là thương nhân sao xứng đáng động vào thân thể quý giá của công chúa chứ, công chúa đừng nói đùa như thế, tại hạ sẽ rất sợ".

Thẩm Nguyệt khẽ mỉm cười nói: "Ta không nói đùa đâu. Liên Thanh Châu, người dám từ chối ta? Người không thích ta?"

Tô Vũ híp mắt.

Liên Thanh Châu đổ mồ hôi lạnh liên tục: "Tại hạ chỉ coi công chúa là bạn, nếu như công chúa hiểu lầm, tại hạ xin lỗi công chúa".

Thẩm Nguyệt cũng không giận, ung dung nói: "Thế Bấp Chân thì sao? Người có thích thằng bé không?"

"Tiểu công tử đáng yêu động lòng người, sau này chắc chắn sẽ là nhân trung long phượng. Tại hạ sẽ phụng dưỡng tiểu công tử toàn lực".

Thẩm Nguyệt khổ não, thở dài nói: "Nhưng từ đầu đến cuối cũng chẳng thấy hình bóng của cha Bấp Chân đâu, ta cho rằng cùng lắm thì lấy tạm một người, nhưng ta cũng không quen biết nhiều, Liên Thanh Châu, vẻ ngoài của người cũng không tệ".

Liên Thanh Châu vội vàng nói: "Ở đây có một vị nhìn còn đẹp trai hơn cả tại hạ nữa mà".

Thẩm Nguyệt nghiêng đầu nhìn Tô Vũ, Tô Vũ cũng đang nhìn lại nàng.

Thật lâu sau, Thẩm Nguyệt có chút mộng lung, sau đó đứng dậy nói: "Ta cần tỉnh táo lại một chút".

Bên ngoài có gió lạnh thổi, Thẩm Nguyệt đang hơi bối rối cũng chậm rãi tĩnh tâm lại.

Thật ra chuyện Liên Thanh Châu từ chối cũng không làm cho nàng ảo não, ngược lại còn thở ra một hơi.

Nàng tạm thời vẫn chưa có tình cảm khác với Liên Thanh Châu. Đã lâu không gặp, nàng chỉ cảm thấy được sự thân thiết chứ không rung động.

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt Tô Vũ nhìn mình, ánh mắt hẹp dài giống như ẩn chứa toàn bộ bầu trời đó muốn hút nàng vào sâu, làm nàng có chút rung động khó cưỡng.

Mùi trầm hương tỏa ra từ người hắn luôn quanh quẩn trong mũi của nàng, khiến nàng nhạy cảm ngửi được, không thể ngó lơ.

Thẩm Nguyệt đứng trên boong thuyền, tay vịn lan can, nhìn toàn thành sáng rực, gió lạnh thổi qua gương mặt nóng bỏng của nàng khiến cho nàng cảm thấy mát mẻ dễ chịu.

Nàng tự nhủ với bản thân, Thẩm Nguyệt, người không thể động lòng với hắn được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 221: Khiêu Vũ

Tô Vũ ở trong phòng nhìn nửa chén rượu còn dư lại ở trên bàn của Thẩm Nguyệt, ngón tay trắng nuốt cầ lên, nói: “Rượu dứa của Dạ Lương uống ngon như vậy cơ à?”

Liên Thanh Châu nói: “Thưa sư phụ, là học trò sai, học trò không nên lấy rượu này ra”.

Tô Vũ nhấp môi, sau đó hơi nhú mào: “Không ngon gì cả”.

Hắn đặt chén rượu xuống, lại nói: “Không sao, không phải lỗi của người, là nội tâm của nàng có khúc mắc”.

“Vì sao sư phụ không giải thích khúc mắc này ra cho nàng?”, Liên Thanh Châu hỏi.

“Nếu giải thích khúc mắc này”, Tô Vũ nhìn chén rượu còn dư, nói: “Mọi thứ sẽ trở lại như ban đầu”.

Hắn không muốn trở lại như ban đầu, hắn không muốn để Thẩm Nguyệt cảm thấy hắn là người có mưu đồ xấu, không muốn Thẩm Nguyệt... ghét bỏ hắn, kháng cự hắn như xưa.

Cho nên Tô Vũ cảm thấy việc Thẩm Nguyệt mất trí nhớ cũng không phải là điều xấu.

Quên đi quá khứ, hắn có thể sắp xếp mọi thứ cho nàng một lần nữa.

Có những lúc, muốn ở bên một ai đó cũng là một ước mơ xa xỉ.

Hắn vừa không tìm được muốn thân thiết với nàng, lại vừa sợ phải kéo hết mặt nạ của mình ra cho nàng xem.

Tô Vũ hỏi: “Thanh Châu, cảm giác khi có một người trần trọc suy nghĩ cho mình là thế nào nhỉ?”.

Liên Thanh Châu lắc đầu: “Học trò không biết, trong lòng học trò vẫn chưa có người nào như thế”.

Tô Vũ cười xa xăm, nói: “Ta cũng không biết, ta chỉ biết cảm giác khi trần trọc suy nghĩ cho một người là như thế nào thôi”.

Nếu như Thâm Nguyệt có nghĩ đến hần dù chỉ một chút thì hần cũng cam lòng.

Thấy Thâm Nguyệt đã lâu chưa quay lại, Liên Thanh Châu nói: “Sur phụ, có nên đi ra xem nàng thế nào rồi không ạ?”

Bầu không khí vi diệu của Thâm Nguyệt và Tô Vũ ban nãy khiến cho Liên Thanh Châu hiểu được một chút. Hần có thể thấy rõ rằng, Thâm Nguyệt không hề thích hần mà ngược lại thì... hơi thích Tô Vũ.

Có đôi khi chỉ cần một ánh mắt, một động tác là có thể nhìn ra manh mối.

Chính Thâm Nguyệt cũng không biết ánh mắt của mình khi nhìn Liên Thanh Châu khác hần ánh mắt khi nhìn Tô Vũ.

Lúc nàng nhìn Liên Thanh Châu, ánh mắt tràn ngập sự thản nhiên nhẹ nhàng, cho dù có chủ động nói lời yêu thương với Liên Thanh Châu thì cũng vô cùng bình thường giống như đang mời hần đến nấu cơm chung vậy.

Nhưng khi nàng nhìn Tô Vũ, ánh mắt của nàng lại dấu giếm một vài thứ gì đó.

Sau đó, pháo hoa nổ rộ bầu trời đêm.

Thâm Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên, hiếm khi thấy được mặt trăng lạnh lẽo cùng vài ngôi sao điểm xuyết, kèm theo pháo hoa thoáng qua trong nháy mắt làm nổi bật lẫn nhau, cảnh tượng cực kỳ xinh đẹp.

Nàng nghĩ, bách tính trong thành đều ở đây vui vẻ đón năm mới, nàng việc gì phải tự tìm phiền não?

Thế là Thâm Nguyệt bình tĩnh trở lại, xóa bỏ toàn bộ những nỗi lòng lung tung kia.

Nàng mượn men rượu, cảm thấy cảnh đẹp ý vui, toàn thân ấm áp nàng không chút rét lạnh, sau đó liền cởi áo khoác gió bên người ra, xoay một vòng lên boong thuyền.

Khi cúi đầu, nàng trông thấy mép váy bay lên, khẽ mỉm cười, híp mắt đếm nhịp trong lòng, bắt đầu nhảy múa.

Thâm Nguyệt đã lâu chưa khiêu vũ, bước chân hơi xa lạ, thế nhưng nàng vẫn còn nhớ rất rõ động tác.

Lâu dần, nàng cũng quen thuộc.

Khi Tô Vũ đi ra thì trông thấy nàng đang nhảy múa dưới ánh trăng kết hợp với pháo hoa.

Nàng nhảy một điệu nhảy dân tộc, cực kỳ hiếm thấy ở Đại Sở. Thân thể yêu kiều, động tác duyên dáng tóc dài như thác đổ tung bay, múa ra một sắc đẹp nhân gian, mỹ lệ động lòng người.

Ánh mắt Tô Vũ sâu lắng, tựa trên lan can ngắm nhìn rất lâu.

Sau đó hắn quay người vào nhà lấy cây đàn đi ra.

Hắn phất áo đen ngời xuống, đặt cây đàn ở trên đầu gối, ngón tay nhẹ nhàng thử âm trên dây đàn và đồng thời cũng rất kinh ngạc mà nhìn Thâm Nguyệt.

Khi Thâm Nguyệt quay lại thì thấy hắn đang hơi cúi đầu, những ngón tay thon dài chạm lên đàn, âm điệu động lòng người từ từ cất lên.

Thâm Nguyệt khẽ thở ra, mê say nghe tiếng đàn, nói: “Chưa nghe người đánh đàn bao giờ, không ngờ lại hay như thế”.

Tô Vũ nói: “Ta cũng chưa từng thấy cô khiêu vũ bao giờ. Nếu cô vẫn còn hứng thú, có thể nhảy thêm một bài nữa, ta sẽ rất vui”.

Thẩm Nguyệt chậm rãi cười: “Người muốn ta khiêu vũ cho người xem?”

Tiếng đàn của Tô Vũ như có linh hồn, lay động lòng người. Hắn nói: “Ban này ta cũng đã xem rồi, nhưng nếu bây giờ cô muốn nhảy cho ta xem, ta cũng sẽ không ngại”.

Thẩm Nguyệt nói: “Ta tự nhảy cho ta xem”.

Trái tim nàng như muốn bay lên, tưởng tượng bản thân vươn hai đôi cánh dài theo điệu nhảy, giống như có thể bay lên trên không trung, chạm vào trăng với sao.

Tô Vũ đàn với một tiết tấu chậm chạp triền miên, nàng nhảy ra một cảm xúc rất tang thương.

Khi ấy pháo hoa đầy trời, nhưng cũng chẳng xóa nổi bóng dáng xinh đẹp trong đáy mắt hắn.

Sau đó, có một thứ lông vũ nhẹ bỗng từ trên trời rơi xuống, tung bay ở trong lòng bàn tay của Thẩm Nguyệt.

Nàng xem xét một lúc rồi nhẹ nhàng nói: “Tô Vũ, tuyết rơi rồi”.

Nàng hơi ngẩng đầu, lơ mơ trông thấy những bông tuyết trắng rơi xuống cùng một chỗ với những đốm pháo hoa lạnh như băng kia.

Chúng rơi vào giữa lông mày của nàng, trong tóc nàng, giữa tay áo của nàng.

Nàng cảm thán: “Đây là trận tuyết rơi đầu tiên của năm nay, đẹp quá. Ta cứ tưởng rằng năm nay sẽ không có tuyết”.

Tô Vũ nhìn nàng và nói: “Đúng vậy, đẹp thật”.

Thế là nàng đã đến Đại Sở được một năm.

Một năm qua xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng nàng cũng đã nhận lại được rất nhiều tình cảm thật lòng.

Dưới cơn tuyết kéo dài, Thẩm Nguyệt quay đầu, nhìn thấy tuyết trắng rơi vào trên áo đen của Tô Vũ, mặc dù là dưới lớp đèn đuốc đỏ bừng nhưng vẫn trông thuần khiết vô cùng.

Nàng mặc kệ cho bản thân đang xoay tròn, cảm nhận được tuyết đọng, nhưng vẫn không hề thấy lạnh.

Ngón tay trên dây đàn của Tô Vũ bắt đầu di chuyển nhanh hơn, tiếng đàn bỗng nhiên gọn sóng, tiết tấu trở nên nhanh chóng, chìm nổi vô biên.

Thẩm Nguyệt rất nhạy cảm với âm nhạc, một khi đã hòa mình vào trong âm nhạc thì sẽ biểu diễn theo tiết tấu, thế là nàng cũng xoay càng nhanh, sợi tóc tung bay, mặt mũi như tranh vẽ.

Không bao lâu sau, lớp tuyết lưa thưa đã tạo thành một lớp băng trắng mơ hồ ở trên boong tàu.

Trong cái chớp mắt cuối cùng, Thẩm Nguyệt bỗng nhiên trật chân, sau đó ngã về phía Tô Vũ.

Khi Thẩm Nguyệt ngã ở trong lòng hắn, ngón tay hắn lại đè vào dây đàn, như ẩn chứa rất nhiều khí thế, âm điệu gấp rút mà mạnh mẽ, sau đó im bật, cả thế giới trở nên yên tĩnh, kết lại một dấu chấm tròn viên mãn cho khúc nhạc.

Bài nhạc kết thúc.

Âm điệu tán loạn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 222: Không Phải Là Nàng

Mùi trầm hương thoang thoảng ập đến, Thẩm Nguyệt không thể phân biệt được nàng đang tỉnh hay mê.

Nàng duy trì tư thế, quên cả cử động, còn nghĩ chính mình như một người tuyệt.

Chỉ có luồng khí trắng thoát ra từ hơi thở của nàng mới có thể chứng minh được rằng nàng vẫn đang sống.

Cả nàng và Tô Vũ đều đang sống, nàng có thể cảm nhận được hơi ấm truyền đến từ thân thể lạnh lẽo của hắn, nhưng không có ai cử động.

Cằm của Thẩm Nguyệt đặt trên vai hắn, vòng eo của nàng thì bị Tô Vũ ôm vào trong lòng.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới ngày đó ở trong ngõ nhỏ hắn cũng ôm nàng chặt như thế này.

Kỳ thật nàng cũng không muốn rời khỏi, chỉ cảm thấy quá bối rối.

Thẩm Nguyệt đưa tay lên muốn đẩy vai Tô Vũ.

Nàng nghĩ rằng mình có lẽ sẽ giống như lần trước vậy, cho dù có tiếp tục rung động thì cũng có thể không chút do dự đẩy hắn ra.

Nhưng sau khi im lặng một lúc lâu, hắn là do đã uống quá nhiều cho nên nàng lại không đẩy Tô Vũ ra.

Vì dẫn vật trong lòng, bàn tay nàng lại siết chặt thành nắm đấm.

Nàng chậm rãi di chuyển bàn tay của mình vòng qua cổ hắn, nắm chặt lấy vạt áo của hắn sau đó dùng sức ôm chặt lấy hắn.

Tô Vũ dừng lại một chút, có hơi kinh ngạc, một làn sóng ngấn mãnh liệt dâng lên trong lòng.

Thẩm Nguyệt chậm rãi nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu rồi tiến đến gần cổ hắn lâm bẩm: "Có phải người cố tình chơi đàn nhanh để khiến cho ta té ngã rồi ôm người thế này không?"

"A Nguyệt, ta đã nói rồi, rượu thơm cũng là rượu, nên uống ít một chút".

Thẩm Nguyệt cười nhẹ nói: "Đúng vậy, ta say rồi, người không cần nghiêm túc, ta cũng sẽ không nghiêm túc, mối quan hệ giữa chúng ta cũng không nghiêm túc. Người đã từng nói ta lạnh người cũng lạnh cho nên hoàn toàn có thể ôm nhau một cái".

"Ta đã từng nói".

"Ta thừa nhận cái ôm của người khiến ta có chút nghiện", Thẩm Nguyệt nói: "Nhưng ta có thể kiềm chế bản thân".

"Tại sao phải kiềm chế?"

Thẩm Nguyệt nghiêng đầu dựa vào vai hắn, cảm nhận hơi thở của hắn, cảm thấy trái tim mình như được lấp đầy bởi một thứ gì đó.

Nàng mỉm cười, thản nhiên nói: "Nếu như ta không biết chuyện xưa của người thì có khi ta còn nghĩ là người đang nghiêm túc, nếu như người chỉ là một người bình thường thì có lẽ ta đã..."

Đã để bản thân thích hắn.

Chỉ có đi đâu nàng không thể nói ra, không biết Tô Vũ có thể hiểu được không.

Tô Vũ cúi đầu xuống nói với nàng: "Có tình cảm cần phải kiềm chế, cô như vậy, ta cũng như vậy. Cô nói cô với ta là bạn bè, cô có thể chấp nhận thường xuyên gặp gỡ ta, tại sao bây giờ cô lại trốn ta?"

“Trốn?”, Thẩm Nguyệt ngây người hỏi: “Ta tại sao phải trốn người?”

Thẩm Nguyệt từ từ nhớ lại rồi nói: “Ý người là chuyện ta đã đã bỏ chạy khi người nhìn thấy ta uống rượu với Hạ Du đêm đó sao? Chỉ là vì ta sợ người sẽ tức giận giống như lúc ta tới Minh Nguyệt Lâu vậy, nhưng ta chỉ giả vờ uống rượu với hắn ta thôi, trước giờ ta chưa từng uống rượu”.

Tô Vũ nheo mắt nói: "Vậy thì tại sao đêm nay cô không muốn gặp ta?"

“Tô Vũ, tuyết đang rơi dày đặc”, nàng lơ đãng ôm lấy đầu hắn, giúp hắn phủi tuyết trắng trên tóc.

"Đúng vậy, ta lạnh quá".

Thẩm Nguyệt nói: "Vậy mà người còn không chịu đứng lên?"

"Khi lạnh ta chỉ muốn ôm chặt hơn", Tô Vũ vừa nói lại vừa ôm chặt nàng hơn, cứ như thể muốn dán nàng vào lồng ngực của hắn.

Cây đàn bên cạnh có chút lè loi. Bông tuyết rơi xuống dây đàn, chỉ trong chốc lát liền bị dây đàn cắt làm đôi rồi chìm xuống bên dưới, tản ra ánh sáng bóng loáng.

Những đầu ngón tay của Thẩm Nguyệt vuốt ve những đường vân trên vạt áo của hắn, nhẹ giọng nói: "Nghe nói trước đây vì để cứu ta người đã phải dùng tới rất nhiều thủ đoạn, bàn tay sạch sẽ của người cũng đã nhuộm không ít máu tươi".

Tô Vũ ngăn người, lập tức có chút buồn bực nói: "Cô cảm thấy ta rất xấu xa sao?"

Thẩm Nguyệt nói: "Ta chỉ cảm thấy có chút đau lòng. Ta cảm nhận được vị đại học sĩ mà ta nhìn thấy đang dạy học trong viện thái học qua hàng cây ngô đồng ngày ấy đã vì ta mà đánh mất chính bản thân mình".

Thật lâu sau, Tô Vũ mới trầm giọng nói: "A Nguyệt, cô phải biết, chỉ có tìm về cô thì ta mới có thể tìm thấy bản thân chân thật của ta".

Thẩm Nguyệt cảm thấy sống mũi có chút chua xót, nàng hỏi: "Có phải rất vất vả hay không?"

"Ta đã từng nói trên con đường này ta đã sớm quên mất cái gì gọi là vất vả rồi".

"Cho nên việc người ôm ta nhiều thêm một cái cũng không đáng để chỉ trích nặng nề", Thẩm Nguyệt nói: "Có đôi lúc ta cũng muốn trở về quá khứ để xem người là gì của ta, càng muốn biết người đã từng vì ta làm những việc gì, nhưng lại có đôi lúc ta lại không muốn biết bởi vì ta rất sợ".

Người quen biết Tô Vũ không phải là nàng.

Người quen biết hẳn là Thẩm Nguyệt trước đây.

Người mà hẳn ngày đêm tâm niệm trong lòng lại càng không phải là nàng.

Những chuyện mà bọn họ cùng nhau trải qua nàng chưa từng tham gia vào, chuyện đó khiến cho nàng cảm thấy có chút tiếc nuối, lại càng có chút không cam lòng.

Tô Vũ nói: "Nếu như đã có thể quên thì cứ vĩnh viễn quên đi. Ta cũng không muốn cô nhớ lại làm gì".

Một chút tiếc nuối cùng không cam lòng duy nhất còn sót lại trong nàng đầu đã bị một lời nói của Tô Vũ quét đi sạch sẽ.

Thẩm Nguyệt cong môi, vô tâm vô phẫn nói: "Đã quên thì cứ quên đi, dù sao từ khi về phủ tướng quân thì Thẩm Nguyệt ta mới xem như sống lại, đó mới là điểm bắt đầu của ta, những chuyện trước kia trải qua với người xem như là phải sạch sẽ đi".

Sau đó trời đổ tuyết lớn, cả hai người mới rời khỏi mạn thuyền vào trong.

Sưởi ấm với ngọn lửa bên trong một chút thì bọn họ liền cảm thấy ấm áp trở lại, tuyết bên ngoài cũng đã ngừng rơi.

Thời gian cũng đã muộn, Thẩm Nguyệt và Liên Thanh Châu hẹn ngày hôm sau sẽ quay lại để đánh giá con thuyền rồi bọn họ xuống thuyền về phủ ngay trong đêm.

Người đi ra ngoài du ngoạn đã dần tan, chỉ còn lại một con phố vắng tanh.

Chẳng qua trong các phủ đệ vẫn rất vui vẻ náo nhiệt, pháo trúc liên tục nổ giòn giã, thanh âm vang lên xa gần không dứt.

Tô Vũ đưa Thẩm Nguyệt về phủ như thường lệ.

Chân Thẩm Nguyệt giẫm lên lớp tuyết mỏng mềm mại, để lại dấu chân dài trên mặt tuyết.

Tô Vũ cầm một chiếc ô trong tay nhưng chưa mở nó ra, để phòng trên đường đi lại có tuyết rơi.

Trên đường vẫn còn thừa thớt người đi bộ, tất cả đều đang vội vã chạy về nhà giống như Thẩm Nguyệt.

"Người đưa ta về làm gì, ta vẫn biết đường về nhà mình", Thẩm Nguyệt vừa đi vừa chậm rãi nói.

Tô Vũ nói: "Ta cảm thấy cô còn chưa tỉnh rượu, không yên tâm để cô một mình trở về".

Thẩm Nguyệt quay đầu lại cười với hắn rồi nói: "Lúc ta không uống rượu người cũng nói là không yên tâm, vậy đến khi nào thì người mới yên tâm đây?"

Tô Vũ hạ tay xuống, tay áo nhẹ nhàng tiến lại gần nàng.

Sau đó hắn lặng lẽ nắm tay Thẩm Nguyệt, cảm thấy bàn tay của nàng có chút lạnh.

Thẩm Nguyệt muốn rút tay ra nhưng không rút được.

Tô Vũ nhẹ giọng nói với nàng: "Sau này cô không cần phải trốn ta, nếu như cô đã muốn xem ta là bạn bè thì cứ xem ta là bạn bè, chỉ cần không làm kẻ thù thì làm gì cũng được, cho dù làm người xa lạ cũng không sao".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 223: Không Thích Nữ Nhân

Thẩm Nguyệt giật mình.

"Cô quen biết Hạ Du từ lúc nào?", Tô Vũ hỏi.

Thẩm Nguyệt nói: "Lúc trước ở trên phố hán ta đã tới tìm ta vay tiền đi đánh bạc, sau này khi Bắp Chân được một trăm ngày tuổi hán ta cũng có đến phủ tướng quân chúc mừng, kể từ đó cũng xem như có quen biết".

"Nhi công tử Hạ gia tính tình đơn giản, chỉ có hơi bất hảo một chút nhưng đầu óc cũng không tệ", Thẩm Nguyệt lại nói thêm.

"Cô có thể kết thân với hán ta, sau này có thể sẽ có ích. Nhưng sau này khi ra ngoài cô phải cẩn thận, không được để cho người khác biết giữa hai người có giao tình, nếu không sẽ khiến cho người ta hiểu lầm cô có lui tới với Hạ tướng, chuyện này đối với cả cô và hán ta đều không có lợi".

Thẩm Nguyệt gật đầu.

Một lúc sau, Tô Vũ nhẹ giọng hỏi nàng: "Cô có chê ta đêm nay làm vương bận cô không?"

Thẩm Nguyệt ngẩng đầu nhìn hán, trong lòng cảm thấy rất khó tả. Nàng không muốn nghe thấy hai chữ "vương bận" thốt ra từ miệng Tô Vũ.

Nàng chưa bao giờ nghĩ rằng hán làm nàng vương bận.

Thẩm Nguyệt nói: "Không sao".

Tô Vũ nói: "Lời nói của cô không rõ ràng. Ý của cô là ta không làm cô vương bận hay là ta làm cô vương bận nhưng vẫn không sao?"

"Ta không nghĩ nhiều như vậy, là do người tự mình nghĩ lung tung".

Tô Vũ nhẹ giọng hỏi: "Tại sao cô lại muốn ở cùng với Liên Thanh Châu, cô thật sự thích hẳn ta sao?"

Thâm Nguyệt nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi nói: "Thích chứ, tuy rằng không phải thứ tình cảm nam nữ nhưng ta nghĩ chuyện đó có thể từ từ bồi dưỡng, nếu như ta cố gắng thì chắc cũng sẽ có một ngày ta cảm thấy hẳn ta không tởm".

Tô Vũ nghĩ một chút rồi nói: "Là bởi vì cô cho rằng hẳn ta là cha của Bắp Chân sao?"

Thâm Nguyệt sững sốt nhìn hẳn nói: "Làm sao người biết?"

"Vừa rồi cô đã nói cô cùng Tần Như Lương đã thành hôn hơn một năm cũng chưa từng có quan hệ gì", Tô Vũ cười nói: "Có nghĩa là Bắp Chân không phải là con của Tần Như Lương. Ta lại nhớ trước đó khi đặt tên cho Bắp Chân cô đã khẳng khẳng rằng nó họ Liên, cho nên ta liền đoán như vậy".

Thâm Nguyệt không biết phải nói gì, nàng nghĩ thầm, quả nhiên không thể ở bên cạnh một kẻ có tâm tư kính đáo, bất cứ một lỗ hỏng nào trong lời nói của đối phương hẳn đều có thể bắt được, sau đó liên kết lại rồi suy đoán chính xác.

"Bắp Chân vẫn còn phải chịu uất ức một thời gian làm con của người khác", Tô Vũ khẽ nói.

Đúng lúc đó lại có một tràng pháo nổ vang, Thâm Nguyệt nghe không rõ liền hỏi lại: "Người nói cái gì?"

"Ta đang nói, cô có biết tại sao Liên Thanh Châu lại từ chối cô hay không?"

"Tại sao?"

Tô Vũ híp mắt, chậm rãi nói: "Theo ta biết thì hẳn ta không thích nữ nhân".

“Cái gì?”, Thẩm Nguyệt vô cùng kinh ngạc: “Người nói hắc đờng tính luyện ái?”

Thẩm Nguyệt lập tức hiểu ra mọi chuyện, vỗ tay nói: "Thảo nào hắc ta từ chối ta, với lại quen biết lâu như vậy mà ta không thấy bên cạnh hắc ta có nữ nhân nào khác! Thì ra là hắc ta có chuyện khó nói ra".

Nàng xoa xoa cằm: "Cho nên hắc ta không phải là cha ruột của con ta?"

Tô Vũ nghiêm nghị nói: "Không cần biết cha ruột của Bấp Chân là ai, hiện tại nó nhất định phải là con trai trên danh nghĩa của đại tướng quân. A Nguyệt, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện".

Thẩm Nguyệt cũng nghiêm túc nói: "Chà, người nói đúng, nếu như ta tìm ra cha ruột của nó rồi phát hiện ra cha nó là một kẻ xấu xí quái dị thì sao?"

Tô Vũ: "..."

Thẩm Nguyệt thở dài một mình, nói: "Bấp Chân có thể lớn lên để nhìn như vậy hoàn toàn là nhờ vào gen của ta chống đỡ".

Sau đó nàng lại nghĩ đến một chuyện khác liên tởm mò ngừng đầu nhìn Tô Vũ hỏi: "Người và Liên Thanh châu bên nhau lâu như vậy, hai người mới là một đôi sao?"

Tô Vũ như đang nghe một câu chuyện cười, ý cười lan tràn đến khóe mắt, lúc vừa muốn cười thì lại lơ đãng ngừng đầu nhìn về phía trước. Hắc khế khựng lại một chút, tất cả biểu cảm dịu dàng ấm áp trên mặt đều biến mất.

Ở phía đối diện có hai người đang chầm chậm đi tới.

Có vẻ như là người quen.

Hai người đang đi tới đều là quan viên trong triều.

Lúc này đường phố có rất ít người, bình thường cũng có rất ít quan viên đi lại trên phố vào giờ này.

Nhưng hai quan viên này đầu mặc thường phục, trên người nồng nặc mùi rượu, hẳn là đã uống say khướt, phía sau còn dẫn theo hai tôi tớ, hiển nhiên là vừa mới đi xã giao nơi khác trở về.

Bọn họ vừa đi vừa bàn tán về mấy vị cô nương, sau đó lại bàn tán về đêm giao thừa tuyệt vời này, khó có được một ngày mới có thể ăn chơi vui vẻ, lại còn có tuyết rơi trên đường, đúng là thú vị.

Thẩm Nguyệt không biết tại sao Tô Vũ lại đột nhiên không nói nữa, nàng tưởng mình đã nói trúng tim đen hẳn rồi cho nên liền quay lại nhìn hắn cười nói: "Sao? Chẳng lẽ là người cũng có chuyện khó nói như vậy?"

Thẩm Nguyệt vừa định nói thì đã phải hít một hơi thật sâu.

Bởi vì Tô Vũ đã bất thành linh nghiệm người tóm chặt lấy eo của nàng kéo nàng vào lòng.

Thẩm Nguyệt chật vật tránh ra nói: "Này, người đang làm gì vậy?"

Tô Vũ không trả lời, nhưng lúc này hai quan viên kia đã phát hiện ra hắn rồi ngạc nhiên hỏi: "Ồ, đây không phải là Tô đại học sĩ sao?"

Thẩm Nguyệt đột nhiên có cảm giác như bị một chậu nước lạnh dội qua đầu khiến nàng cảm thấy ớn lạnh cả người.

Nàng nằm trong lòng Tô Vũ không dám nhúc nhích bởi vì sợ bị người khác nhận ra.

Nàng nhìn phản ứng của Tô Vũ, biết rằng hai quan viên này đã nhận ra Tô Vũ thì chắc chắn sẽ nhận ra Thẩm Nguyệt nàng.

Nếu như để cho bọn họ phát hiện nàng thân là phu nhân tướng quân, Tĩnh Nguyệt công chúa lại dây dưa không rõ với Tô Vũ ở trên đường thì mọi chuyện sẽ trở nên rất tồi tệ.

Tô Vũ bình tĩnh đỡ đầu Thẩm Nguyệt trong lòng gật đầu chào hỏi hai quan viên: "Thật trùng hợp, lại gặp hai vị đại nhân ở đây".

Hai quan viên kia cảm thấy vô cùng tò mò với nữ nhân được Tô Vũ ôm trong lòng.

Bởi vì trước nay bọn họ chưa từng nghe nói Tô đại học sĩ quá gần gũi sắc, chứ đừng nói đến chuyện ôm ấp nữ nhân trên đường!

Đây đúng là một tin tức lớn.

Có một vị bước đến bên cạnh Tô Vũ, muốn nhìn thấy rõ bộ dáng của nữ nhân trong lòng hắn nhưng không được, chỉ có thể bật cười nói: "Tô đại nhân thật sự thú vị, không ngờ lại đi hẹn hò ở đây".

"Tô mỗ là người đọc sách, trong lúc đạp tuyết ngắm trăng không tránh khỏi phong hoa tuyết nguyệt".

"Nữ nhân này hẳn là phải sắc nước hương trời mới có thể lọt vào mắt của Tô đại nhân".

Tô Vũ thản nhiên nói: "Không đâu, nàng chỉ là một nữ nhân dân dã, Tô Vũ còn chưa tán tỉnh được nàng nên cũng không thể làm gì được".

Thẩm Nguyệt vùi đầu vào lòng ngực hắn, cảm thấy lồng ngực hắn khẽ rung động khi hắn đang nói. Nàng bất giác phối hợp với Tô Vũ, giả vờ vùng vẫy từ chối vài lần.

Tim nàng đập loạn nhịp, suýt chút nữa đã nhảy ra ngoài.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 224: Năm Mới Vui Vẻ

Nàng đã rất lo lắng.

Rõ ràng Tô Vũ cũng rất lo lắng nhưng hắn vẫn có thể tỏ ra bình tĩnh nói chuyện với người khác.

Hai quan viên kia vừa nói đến chuyện nữ nhân thì liền tỏ ra kinh nghiệm đầy mình, trong đó có một người nói: "Nữ nhân này có gì mà khó tán tỉnh. Chỉ cần đại nhân cứng rắn một chút, bảo đảm nàng sẽ ngoan ngoãn chịu thua".

Người còn lại cũng phụ họa nói theo: "Tô đại nhân không ngại để cho ta nhìn thử xem nữ nhân này rốt cuộc là tuyệt sắc giai nhân nơi nào, lại có thể khiến cho Tô đại nhân thần hồn điên đảo".

Chưa nhìn thấy được bộ dáng của Thẩm Nguyệt thì bọn họ thực sự chưa từ bỏ ý định. Nhưng Tô Vũ làm sao có thể để bọn họ nhìn thấy dễ dàng như vậy.

Tô Vũ lại hỏi: "Xin hỏi hai vị đại nhân, Tô mỗ phải cứng rắn thế nào với nàng đây?"

"Nếu như nàng không cho người ôm thì người cứ dùng sức ôm, nếu như nàng không cho người hôn thì người cứ dùng sức hôn, nếu như nàng không cho người chạm vào thì người cứ dùng sức mà chạm vào", quan viên kia nở nụ cười khả ố nói.

Thẩm Nguyệt không khỏi thán mắng, đúng là hạ lưu.

Một quan viên khác nói: "Đúng đúng, nữ nhân đầu miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo, nàng càng từ chối tức là càng hoan nghênh. Ngoài mặt nàng càng không quan tâm đến người thì trong lòng lại càng quan tâm đến người như vậy".

"Thì ra là như vậy", Tô Vũ trầm ngâm nói: "Tô mỗ xin lĩnh giáo".

Vừa dứt lời, Thẩm Nguyệt liền cảm thấy Tô Vũ buông lỏng tay.

Nhưng nàng còn chưa kịp hít sâu một hơi thì khuôn mặt của nàng đã đột nhiên bị một bàn tay thon dài mát lạnh nâng lên.

Nàng kinh ngạc ngược mắt lên thì nhìn thấy Tô Vũ đang cúi đầu, ánh mắt của hắn sâu thẳm, sau đó đờng tử của nàng giãn ra rồi như không còn nhìn thấy gì nữa.

Nàng như rơi vào trong ánh mắt của hắn, đôi môi mát lạnh khẽ run, khuôn mặt Tô Vũ vừa lại gần trước mặt Thẩm Nguyệt thì liền hôn nàng.

Không gian thời gian như ngưng đọng, chóp mũi của hai người khẽ chạm vào nhau, sau đó hô hấp của cả hai cũng trở nên hỗn loạn.

Hắn tiếp tục rũ mắt xuống, trong ánh mắt như sáng lên ánh sáng nhàn nhạt. Nếu như ánh mắt của hắn là một gông xiềng thì hắn chỉ muốn có thể giam cầm nàng từ linh hồn đến tận xương tủy.

Một số hình ảnh trong quá khứ hiện lên trong tâm trí của Thẩm Nguyệt một cách không kiểm soát, khác hẳn với lần chạm mặt dưới mái hiên lần trước.

Hơi thở của hắn càng lúc càng dày đặc, không chỉ lướt qua mà còn tiến sâu thẳm dò.

Thẩm Nguyệt chưa bao giờ bị hôn như thế này trước mặt người khác.

Tai của nàng bắt đầu nóng ran, hơi thở của Tô Vũ lấp đầy mọi giác quan của nàng khiến trái tim nàng đập mạnh đến mức muốn nghẹt thở.

Biểu hiện của nàng giống như một nữ nhân không chịu khuất phục trước Tô Vũ, nhưng lúc này thân thể của nàng đã cứng ngắc, muốn đẩy Tô Vũ ra cũng không đẩy nổi.

Hai quan viên kia đều rất để ý đến bộ dáng của nữ nhân trong lòng Tô Vũ, một là vì tò mò, hai là vì luôn có hứng thú với nữ nhân xinh đẹp.

Bởi vì vậy cho nên hai người mới liên tục nói chuyện mà không muốn rời đi.

Không ngờ Tô Vũ lại cưỡng hôn nữ nhân ngay trên phố.

Cho dù bọn họ rất muốn nhìn thấy bộ dáng của Thẩm Nguyệt nhưng từ đầu đến cuối vẫn không có cách nào nhìn thấy được. Nếu như cứ tiếp tục ở lại thì chắc chắn sẽ bị chọc cho khó chịu, cuối cùng chỉ đành phải tức giận rời đi.

Hai người liếc nhìn nhau, phỏng chừng ngày mai danh tiếng giữ mình trong sạch của Tô đại học sĩ cũng sẽ không còn nữa.

Thẩm Nguyệt cảm thấy mình đang rất bối rối, không biết Tô Vũ đã mở răng mình ra như thế nào.

Nàng chỉ sai lầm một lần mà toàn quân đầu đã tan rã!

Tô Vũ ôm lấy eo nàng, ép chặt nàng vào người mình.

Hắn khuấy động mây mưa trong miệng nàng, Thẩm Nguyệt không còn nơi nào để trốn thoát, làn môi hắn vuốt ve môi nàng, ngay cả khi nàng cố gắng trốn vào một góc thì cũng sẽ chạm vào lưỡi hắn.

Toàn thân nàng không còn sức lực, lên một lớp bông.

Nàng khó khăn muốn mở mắt ra, sau đó lại rũ mắt xuống.

Không phải người khác, là Tô Vũ.

Người đàn ông đang hôn nàng thật sâu chính là hình ảnh hiện lên trong đầu nàng.

Sau đó nàng lại vòng tay qua cổ Tô Vũ, nghiêng người về phía hắn, toàn bộ thân thể đều dựa vào hắn.

Sau này Thẩm Nguyệt thường xuyên nhớ tới đêm nay nàng cùng Tô Vũ hôn nhau dưới trời tuyết ngoài phố, cảm thấy vô cùng điên cuồng.

Không ai có thể nhìn thấy khuôn mặt của họ.

Chỉ có bọn họ nhìn thấy nhau gần trong gang tấc.

Không biết đến khi nào thì hai quan viên kia mới rời đi.

Tuyết lại bắt đầu rơi, xung quanh yên lặng. Thẩm Nguyệt giật mình nhìn thấy mái tóc phủ trắng của Tô Vũ.

Tô Vũ chậm rãi chuyển từ mãnh liệt sang bình tĩnh, hần vẫn hôn nàng, sau khi khẽ lui về phía sau một chút thì lại hôn nàng thêm lần nữa.

Môi hần ửng hồng, mũi thở ra khói trắng, ánh mắt sâu thẳm còn chưa làm mờ đi được cơn sóng cuộn trào trong lòng.

Hai người nhìn nhau thở dốc hồi lâu cũng chưa thể bình tĩnh lại.

Đôi môi Thẩm Nguyệt sưng đỏ, ngọt ngào động lòng người, một cảm giác nóng bỏng từ khoe môi truyền đến toàn thân. Tô Vũ khẽ nâng tay lên nhẹ nhàng lau khoe môi nàng.

Thẩm Nguyệt thì thào nói: "Bọn họ đã rời đi chưa?"

"Đi rồi".

"Không có vấn đề gì chứ?"

"Không có vấn đề gì".

Thẩm Nguyệt muốn tránh xa Tô Vũ một chút cho nên liền buông tay khỏi cổ hần.

Nàng biết rằng vừa nãy chỉ là diễn kịch, cũng may hai người kia không nhìn thấy mặt của nàng, nhưng nàng cảm thấy nếu như cứ tiếp tục như vậy với Tô Vũ thì sẽ rất nguy hiểm.

Nàng muốn hít một hơi thật sâu để thoát ra.

Nhưng vừa lùi bước thì nàng liền phát hiện hai chân không còn chút khí lực nào, mềm nhũn ngã xuống.

Tô Vũ kịp thời cúi xuống bế nàng lên.

“Bỏ ta xuống”, Thẩm Nguyệt mềm nhũn nói.

Tô Vũ vẫn bình tĩnh đi về phía trước, kiên định nói: "Ta làm cho cô thành ra như vậy thì ta phải chịu trách nhiệm đến cùng chứ".

"Chỉ là diễn kịch thôi, ta không định bắt người chịu trách nhiệm".

“Chỉ là diễn kịch sao? Làm sao cô biết không phải là do ta tìm lòng không đặng?”, Tô Vũ nói: "Bây giờ thì cô đã biết rồi đó, xu hướng của ta hoàn toàn bình thường".

Hắn bế Thẩm Nguyệt chậm rãi bước về phía trước, không biết pháo nhà ai đang liên tục nổ giòn.

Đột nhiên hắn cúi đầu cười với Thẩm Nguyệt, như thể cả thế giới đều bị nụ cười trên môi hắn làm lu mờ.

Hắn nói: "A Nguyệt, năm mới vui vẻ".

Khi họ trở lại Trì Xuân Uyển thì toàn thân đều đã bị tuyết trắng bao phủ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 225: Một Thời Gian Không Tới

Ngọc Nghiên và Thôi thị luôn chờ Thâm Nguyệt trở về, vừa thấy người về thì đã vội vàng đi lấy nước nóng cùng ấm sưởi tới để sưởi ấm cho họ.

Nửa đêm, tiếng pháo trong từng hộ gia đình càng lúc càng nhiều, vang vọng xa gần nối tiếp nhau không dứt.

Vài dây pháo cũng được đốt trong phủ tướng quân vang lên những âm thanh đinh tai nhức óc.

Tất cả mọi người đều vui vẻ, Ngọc Nghiên cũng rất vui vẻ, cùng Thôi thị xây người tuyết trong sân.

Bấp Chân vẫn đang ngủ, đến nửa đêm thì muốn tỉnh.

Nó mở to đôi mắt tròn của mình rồi đá chân không ngừng nghỉ.

Thâm Nguyệt bịt hai lỗ tai của nó nhưng dường như nó không hề bị tiếng pháo nổ làm giật mình.

Nếu như là con nhà người khác thì chắc chắn đã bị tiếng pháo nổ làm sợ đến mức oa oa khóc lớn.

Bấp Chân nhìn thấy Tô Vũ cũng ở đó thì càng thêm hoạt bát hơn, nó giương nanh múa vuốt, hai mắt dán chặt vào người Tô Vũ chứ không hề nhìn đi hướng khác.

Tô Vũ nói: "Hình như đã lâu rồi ta không tới đây cho nên nó đã không còn nhớ được ta nữa rồi, ánh mắt nhìn ta còn có chút tò mò kìa".

Nét mặt Thâm Nguyệt lúc này trông vô cùng dịu dàng, nàng chỉnh lại y phục cho Bấp Chân rồi cười nói: "Đừng nói là người, ngay cả mẹ ruột của nó mà có đôi khi nó còn khinh không thèm nhìn tới đây".

Tô Vũ nhướn mày: "Cao ngạo đến vậy sao?"

Lúc này Bắp Chân lại duỗi bàn tay nhỏ đầy thịt của nó ra hướng về phía Tô Vũ.

Thẩm Nguyệt cười nói: "Nhóc con không có lương tâm, sao nhìn thấy mẹ người không tỏ ra thân thiết như vậy chứ?"

Nói đoạn nàng lại liếc nhìn về phía Tô Vũ nói: "Nó muốn người bế nó, người có muốn bế nó một lần không?"

Tô Vũ bắt lấy bàn tay nhỏ bé của Bắp Chân.

Một bàn tay lớn thon dài đang nâng đỡ một bàn tay bé mềm mại, hai hình ảnh bổ sung cho nhau dường như càng tăng thêm sức mạnh, giống như một bức tranh hài hòa nhất trên thế gian.

Hình ảnh đó bất luận là ai nhìn thấy cũng sẽ cảm thấy vô cùng xúc động.

Đây cũng là một trong những lý do tại sao Thẩm Nguyệt luôn muốn biết cha của Bắp Chân là ai.

Bắp Chân phải có được tình phụ tử mà nó đáng được có.

Bắp Chân thật sự dùng hai tay nắm lấy Tô Vũ, cố gắng khiến cho Tô Vũ bế nó.

Tô Vũ bế nó lên đặt ở trên đùi, để nó ngoan ngoãn nằm trong vòng tay mình rồi dịu dàng nói: "Y phục xinh xắn quá".

Thẩm Nguyệt vươn tay trêu chọc Bắp Chân rồi nói: "Trong tủ còn nhiều lắm, mỗi bộ một vẻ. Lần sau lại mặc một bộ khác màu khác kiểu đáng đi".

Một lúc sau, Thẩm Nguyệt lại nói: "Nó có vẻ thích người đó. Dù sao nó cũng là một đứa trẻ không có cha, vậy người có thể thay cha nó bế nó nhiều hơn một chút cũng được".

Bắp Chân nhanh chóng ngủ say trong lòng Tô Vũ.

Thẩm Nguyệt nghĩ chắc là do Bắp Chân của nàng cũng cảm nhận được trên người Tô Vũ luôn toát ra một loại ma lực khiến người ta cảm thấy bình an vô sự.

Lần đầu tiên nàng mới có hi vọng đêm nay có thể dài hơn, thời gian có thể trôi qua chậm hơn một chút.

Dường như nàng đã quá mê muội rồi.

Cho đến nửa đêm, khi Tô Vũ chuẩn bị rời đi, đầu óc nàng vẫn còn đang rối bời.

"A Nguyệt".

Bên tai nàng đột nhiên lại cảm thấy nhột, Thẩm Nguyệt ngẩng đầu lên liền thấy tay Tô Vũ vòng qua tai mình, nhẹ nhàng vuốt tóc rồi vén ra sau tai.

Động tác của hắn rất nhẹ nhàng, khiến cho Thẩm Nguyệt quên mất chuyện phải giữ khoảng cách.

Thẩm Nguyệt mơ hồ cảm thấy hơi ấm từ những đầu ngón tay thon dài của hắn chạm vào vùng huyết mạch cảm trên tai nàng.

Tô Vũ dừng tay, ánh mắt thâm thúy nói: "Tai cô đỏ quá".

Thẩm Nguyệt cuối cùng cũng định thần lại, trừng mắt nhìn hắn rồi gạt tay hắn ra.

Tô Vũ thấp giọng nói nhỏ với nàng: "Sau ngày hôm nay có lẽ ta sẽ không tới đây một thời gian. Cô và Bắp Chân cứ an tâm sinh sống bình thường trong nhà, ra ngoài nên cẩn thận, tốt nhất không có việc gì thì đừng nên ra ngoài".

Thẩm Nguyệt nói: "Chuyện này ta không cần người nhắc nhở, ta biết rồi".

Tô Vũ nói: "Còn nữa, khi ta không có ở đây thì không được uống rượu".

Hơi thở của Thẩm Nguyệt ngưng trệ một lúc, dường như còn có chút sợ.

Tô Vũ đứng dậy, tay áo nhẹ nhàng quét qua mu bàn tay Thẩm Nguyệt, khi Thẩm Nguyệt nâng mắt lên nhìn thì chỉ còn nhìn thấy được bóng lưng của hắn cao ngất dưới ánh đèn vàng.

Thẩm Nguyệt định mở miệng nhưng không nói được lời nào.

Tô Vũ đột nhiên xoay người lại, thấy nàng muốn nói lại thôi liền hỏi: "Muốn giữ ta lại sao?"

Thẩm Nguyệt buột miệng: "Ta chỉ đang muốn nói người đi thông thả, không tiễn".

Tô Vũ cười nói: "Ta lại đang muốn hỏi cô muốn thứ gì làm quà năm mới?"

Thẩm Nguyệt hơi ngần người.

"Không muốn sao? Không muốn thì thôi vậy", Tô Vũ nói.

Thẩm Nguyệt nói: "Người đã tự nói ra chuyện này thì ta không muốn cũng không được, nhưng bây giờ ta còn chưa nghĩ ra, khi nào ta nghĩ ra thì ta lại nói với người".

"Được".

Ánh nến lung linh ánh lên trong mắt hắn, hắn nhìn Thẩm Nguyệt rất lâu sau đó mới xoay người rời đi không hề quay đầu lại.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, vừa mở cửa phòng ra thì một luồng gió lạnh đã lùa vào phòng, cảnh vật bên ngoài phủ đầy một màu trắng sáng chói.

Thẩm Nguyệt quần Bắp Chân vào lớp vải thật dày rồi mang nó ra ngoài chơi tuyết.

Tiếng cười nói vui vẻ ở Trì Xuân Uyển lan đến tận hoa viên.

Bọn người hầu trong phủ cũng vui vẻ theo.

Ngày hôm qua pháo đặt đây ở sân trước, trên mặt đất bây giờ vẫn còn trải đây giấy đỏ vụn, ngay cả tuyết rơi suốt đêm cũng không thể che phủ hoàn toàn.

Giấy đỏ xác pháo rơi lác đác giữa tuyết trắng chói mắt giống như hững mai rơi xuống, trông vô cùng xinh đẹp.

Trong ngày Tết lớn này, ngoài bàn luận về chuyện năm mới và thời tiết thì trên phố bàn luận nhiều nhất về chiến sự với Dạ Lương.

Các cuộc đàm phán và hòa giải giữa hai nước đã thất bại, lúc này một cuộc chiến đã chính thức nổ ra.

Đại quân từ kinh thành vẫn chưa đi đâu đến, vẫn chỉ có quân trấn thủ biên cương đang chiến đấu với Dạ Lương. Nhưng Dạ Lương lòng dạ khó lường đã có chuẩn bị, một khi cuộc chiến này nổ ra thì mọi chuyện sẽ vô cùng tồi tệ.

Quân biên cương liên tục bại lui.

Những năm trước các quan viên đều được nghỉ nửa tháng vào dịp năm mới, nhưng hiện nay do chiến tranh đã xảy ra cho nên kỳ nghỉ giảm xuống còn bảy ngày.

Nếu trong kỳ nghỉ có việc gấp thì các quan viên vẫn phải kịp thời vào cung để thượng tấu, hoàng đế cũng không thể nhàn rỗi.

Vào ngày đầu tiên của năm mới, ngoài những báo cáo về chiến sự liên tục xảy ra từ phía nam, hoàng đế còn nhận được một tin tức khiến ông ta hết sức kinh ngạc.

Theo tin tức từ hai gã quan viên đêm hôm trước thì đêm đó bọn họ đã nhìn thấy Tô đại học sĩ ngoài phố.

Loại tin tức này rất nhanh đã truyền đi khắp nơi trong chốn quan trường, dù sao thân phận của Tô Vũ cũng khá đặc biệt, nếu như có bất cứ tin đồn này xảy ra xung quanh hắn thì cũng sẽ bị kẻ khác chú tâm nghiên cứu ngầm.

Từ sáng sớm hoàng đế đã triệu kiến Tô Vũ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 226: Tại Sao Hấn Không Đến

Tô Vũ mặc quan bào màu tím thẫm, mái tóc đen được búi sau gáy, đang tiến về phía điện.

Hoàng đế ngẩng đầu lên, nhìn ra bên ngoài tuyết phủ trắng trời, thềm ngọc không một tí vết, bóng dáng Tô Vũ từ xa bước đến, xung quanh hẳn chỉ là một màu trắng xóa, giống như từ trên thiên đàng bước xuống nhân gian.

E rằng tìm khắp Đại Sở cũng không thấy được người thứ hai sở hữu khí độ và diện mạo này.

Tô Vũ tới bên ngoài điện rồi hành lễ, trước nay chưa từng bỏ qua quy củ, phải đợi tuyên triệu mới tiến vào điện.

Sau khi hành lễ quân thần, hoàng đế thẳng thừng hỏi: “Hôm nay trẫm nhận được một tin báo vô cùng chấn động, nghe nói đêm qua ái khanh kết giao trên đường”.

“Hoàng thượng mắt tinh tai thính, vi thần không giấu nổi hoàng thượng”.

Tô Vũ chẳng hề thấy bất ngờ, hẳn cũng biết hoàng thượng sẽ biết chuyện này rất nhanh.

Hoàng đế giả bộ tức giận: “Trẫm còn nghe nói, đêm qua đại học sĩ không những cưỡng ép ôm ấp nữ tử, thậm chí còn cưỡng hôn nữ tử trên đường. Người đã biết tội chưa?”

“Vi thần biết tội”.

Hoàng đế hỏi: “Người là đại học sĩ đương triều, là tấm gương tiết tháo kỉ cương, lại là thầy dạy cho các hoàng tử và công chúa của trẫm, bây giờ làm vậy còn ra thể thống gì?”

Hoàng thượng nheo mắt, nhìn Tô Vũ cung kính đứng trên điện: “Nữ tử đó là ai?”

Bao nhiêu năm nay, hoàng thượng chưa từng thấy bên cạnh Tô Vũ có bất kỳ cô gái nào.

Ban đầu khi triều chính chưa ổn định, hoàng đế cần dùng hần để lung lạc các cựu thần triều tiên triều, nhưng không thể để hần nắm giữ thực quyền, bèn xua hần làm đại học sĩ, nhập vào học viện dạy học.

Sau đó hoàng đế muốn hứa hôn công chúa cho hần cũng bị hần dùng lý do thân thể không ổn để từ chối.

Bây giờ nghe được tin báo như thế, hoàng đế thực sự có lý do để nổi giận, nhưng lại không thể trở mặt hoàn toàn với Tô Vũ.

Tô Vũ đáp: “Hồi bẩm hoàng thượng, thực ra vì thân... cũng không biết nữ tử đó là ai”.

Hoàng đế càng thêm giận dữ: “Người đã ôm đã hôn rồi mà không biết nàng ta là ai?”

Tô Vũ vừa hối hận vừa đau khổ: “Đêm qua vì thân uống say quá nên cứ mơ mơ màng màng, không biết bản thân đang ở đâu, thế nên mới làm ra chuyện như vậy, mong hoàng thượng giáng tội. Chuyện đêm qua cố nhớ lại cũng chỉ thấy mơ mơ hồ hồ, không rõ ràng lắm”.

Hoàng đế nghi hoặc, Tô Vũ trước nay khắc chế và chùng mực, sao có thể uống say?

Nhưng đi đâu khiến hoàng đế để tâm không phải nữ tử kia rốt cuộc là ai, ông ta quan tâm rằng Tô Vũ có ý đồ trong phương diện này.

Hoàng đế biết rằng không thể hỏi được đi đâu gì, bèn đáp: “Đàn ông luôn có những lúc khí huyết phương cương, xem ra Tô ái khanh cũng không thể tránh được. Huống hồ bao năm nay ái khanh vẫn một thân một mình, khó lòng tránh được khi thất thố, đi đâu này trăm có thể hiểu được”.

Tô Vũ cúi người hành lễ: “Vi thần tạ hoàng thượng thương xót”.

Hoàng đế hỏi: “Trước đây khi trẫm muốn gả công chúa cho người, người từ chối, bây giờ đã qua lâu như vậy rồi, cơ thể người đã khá hơn chưa?”

“Chuyện nhỏ nhặt của vi thần, không đáng để hoàng thượng ghi nhớ”.

Hoàng đế hàm ý thâm sâu: “Người là thần tử đặc lực của trẫm, là rường cột của quốc gia, chuyện chung thân đại sự của người sao có thể là chuyện nhỏ được. Theo trẫm thấy, Tô ái khanh trước kia không có tâm tư này, bây giờ có rồi, cũng nên có gia thất chăm sóc mới được”.

Tô Vũ cúi đầu, trên gương mặt chỉ thấy vẻ ảm đạm.

...

Tô Vũ trước nay không nuốt lời với Thẩm Nguyệt.

Lúc hần rời đi vào đêm Trừ Tịch có nói rằng sắp tới sẽ có một thời gian hần không đến.

Đúng thế thật.

Từ đó về sau Thẩm Nguyệt không gặp hần nữa.

Con thuyền tiến vào kinh thành đã neo đậu trên sông Dương Xuân nhiều ngày nay.

Con thuyền này là của Thẩm Nguyệt, tạm thời do Liên Thanh Châu vận hành giúp nàng.

Vốn dĩ có tới hai chiếc thuyền to như thế này, chiếc còn lại đang vận chuyển hàng hóa ở khu vực Giang Nam, là một chiếc thuyền hàng thực thụ.

Còn chiếc thuyền này có thể coi như thuyền khách, khi nào việc vận tải quá bận rộn cũng có thể dùng như thuyền hàng.

Trong đêm Trừ tịch Thâm Nguyệt chưa kịp thưởng thức kỹ càng, đợi tới khi trời trong mây tạnh, Liên Thanh Châu mới mời nàng lên thuyền lần nữa.

Thâm Nguyệt vốn tưởng rằng Tô Vũ cũng sẽ ở đó.

Tiếc rằng sau khi lên thuyền, nàng đi hết một lượt các tầng và phòng trên thuyền cũng không phát hiện ra bóng dáng của Tô Vũ.

Liên Thanh Châu thấy nàng có vẻ lơ đãng bèn nói: “Công chúa dường như đang tìm ai đó?”

Thâm Nguyệt định thản nhiên lại, đứng trên mặt thuyền nhìn ra sông Dương Xuân: “Ban nãy nói đến đâu rồi?”

“Nói đến vấn đề sử dụng chiếc thuyền này như thế nào rồi”, Liên Thanh Châu đáp.

Thâm Nguyệt thông thả nói: “Con thuyền này nhiều tầng, phòng riêng cũng nhiều, dù sao bây giờ người vận chuyển hàng hóa cũng đâu cần dùng tới, đúng lúc có thể dùng để kiếm ít tiền nhàn rỗi”.

“Kiếm tiền nhàn rỗi thế nào?”

“Có thể mở khách điểm, mở tửu lâu, cũng có thể làm trà lâu hay hí phường”, Thâm Nguyệt xoay người tựa lên lan can, nhìn về phía Liên Thanh Châu.

“Đến mùa xuân hạ, nước sông dâng lên, còn có thể chở khách du lịch ngắm cảnh, bình thường cứ neo đậu bên bờ, cung cấp một điểm ăn uống vui chơi đầy đủ dịch vụ, còn sợ không kiếm được tiền sao?”

Kinh thành rộng lớn phần hoa này chưa bao giờ thiếu người có tiền, chỉ thiếu thú vui thôi.

Một khi xuất hiện nơi để người có tiền tiêu dao như vậy, chẳng khác nào cái động hút tiền không đáy cả.

Điều quan trọng nhất là người từ bốn phương tám hướng tụ hội tại nơi này, có thể lấy được tin tức của các địa phương nhanh nhất.

Ánh mắt Liên Thanh Châu sáng ngời: “Công chúa sao lại nghĩ tới phương pháp này?”

Thẩm Nguyệt đáp: “Có phải người thấy nó còn thiết thực hơn dùng thuyền để vận chuyển hàng hóa không? Chúng ta không cần đầu tư quá nhiều, chỉ cần cho các khách điếm, trà lâu giữ quán thuê vị trí, mỗi tháng thu tiền thuê”.

Như thế chỉ tính riêng tiền thuê mỗi tháng cũng đã là một con số không nhỏ rồi.

Sau khi thương lượng cùng Liên Thanh Châu xong xuôi, Thẩm Nguyệt bước xuống bậc gỗ nhô ra của con thuyền, đi được vài bước trên bờ, sau cùng vẫn dừng chân, quay đầu nhìn lại.

Liên Thanh Châu đưa mắt nhìn theo nàng, sau lưng hắn, non nước một màu.

Thẩm Nguyệt nheo mắt, cuối cùng vẫn hỏi: “Sao hắn không đến?”

Đương nhiên Liên Thanh Châu biết nàng đang hỏi ai. Hắn ta đứng ngược sáng, Thẩm Nguyệt không thấy rõ biểu cảm của hắn ta.

Hắn ta chần chừ trong thoáng chốc, mỉm cười đáp lại: “Công chúa thứ lỗi, tại hạ cùng sư phụ đã lâu rồi không qua lại”.

Liên Thanh Châu kịp thời dời sự chú ý của Thẩm Nguyệt: “Nếu Tô sư phụ biết công chúa nhớ người như vậy, chắc chắn sẽ rất vui lòng”.

Thẩm Nguyệt đáp: “Ta cũng chỉ buột miệng hỏi một câu thôi, ta đi đây”.

Nhìn theo bóng lưng Thẩm Nguyệt đi xa dần, Liên Thanh Châu khẽ thở dài.

Vào đêm Nguyên Tiêu sẽ có hội hoa đăng rất náo nhiệt.

Hạ Du hẹn Thâm Nguyệt ra trò chuyện, sau khi gặp mặt chẳng nói hai lời đã kéo Thâm Nguyệt đi về phía tử lâu.

Hạ Du phẫn kích gọi tiểu nhị bưng rượu ngon tới.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 227: Đâu Phải Không Nuôi Nôi

Thẩm Nguyệt nghịch chén rượu trong tay, nhìn người qua người lại trên đường, đèn đuốc rực rỡ, vô cùng phấn khởi.

Nàng hỏi: “Lần trước ra ngoài uống rượu, người vẫn chưa biết sợ à? Ta nghe nói người bị ông cụ trong nhà treo lên đánh”.

Cứ nhắc đến chuyện này là Hạ Du tức tối mà không biết xả vào đâu: “Lần trước vận khí quá chán, gặp phải đại học sĩ. Sao cô không để ý tới ta chứ, lại để mặc ta huyết sáo với hắn! Cô chớ nhìn hắn nho nhã lễ độ, thực chất là một kẻ ăn thịt người không nhả xương đâu!”

Thẩm Nguyệt tức cười: “Làm sao ta có thể cản người được, ta cản không nổi”.

Hạ Du vỗ tay xuống mặt bàn: “Thù này, tiểu gia ta ghi sổ cho hắn rồi đấy”.

Nếu Thẩm Nguyệt nhớ không nhầm thì lần trước Tô Vũ còn nói tính tình Hạ Du đơn giản, có thể kết giao.

Bây giờ Hạ Du lại hận hắn đến mức nghiền răng kèn kẹt.

Hạ Du nói: “Hừ, còn tưởng hắn thanh cao chính trực, chính nhân quân tử, không ngờ sau cùng vẫn là một ngụy quân tử thôi”.

“Tại sao lại nói như vậy?”

“Chắc chắn cô không biết rồi, ta nghe nói, vào đêm Trừ Tịch, Tô đại học sĩ cưỡng hôn dân nữ trên đường, sau này còn lan tới tai hoàng thượng cơ”.

Thẩm Nguyệt thấy ghen lòng.

Làm sao mà nàng không biết chứ, nàng là đương sự mà.

“Chuyện này đương nhiên là tin đồn xấu rồi, nào ngờ hoàng thượng không những không trách tội mà còn thông cảm cho hần cúc cung tận tụy vì triêu đình trong mấy năm qua đến độ lỡ dở chuyện thành gia lập thất. Mừng hai đầu năm, hoàng thượng chọn lựa kỹ lưỡng được hai cơ thiếp dung mạo như hoa đưa tới phủ của đại học sĩ. Hần thậm chí chẳng nói nửa lời thoái thác đã mỉm cười tiếp nhận rồi”.

Sau đó Hạ Du còn hùng hù hỏ hỏ nói thêm vài điếu gì đó, nhưng Thẩm Nguyệt không nghe rõ lắm.

Nàng chỉ cảm thấy xung quanh quá ồn ào.

Cổ họng nàng khô khốc, dường như hơi khát, bèn tiện tay quơ lấy cái chén trên bàn đưa tới bên miệng, dốc cạn trong một hơi.

Thế rồi vì cay quá nên bị sặc.

Hạ Du vẫn đang thao thao bất tuyệt: “Hào sảng thế! Vậy thì ta cũng uống cạn đây... Ồ, này, cô định đi à?”

Thẩm Nguyệt đặt mạnh chén rượu xuống, chống tay lên bàn mà đứng dậy, không nói không rằng đã quay đầu đi ra ngoài.

Hạ Du vội vàng gọi giật lại: “Cô đi đâu thế, rượu còn chưa uống xong mà!”

Thẩm Nguyệt chẳng buồn quay đầu lại, lạnh lùng đáp: “Ta có việc riêng, hôm khác bõ người sau”, Hạ Du đang định đòi đi cùng thì nàng đã sải bước ra khỏi cửa, còn bõ thêm một câu: “Không được đi theo ta!”

Đến cả Liên Thanh Châu cũng không ngờ rằng Thẩm Nguyệt sẽ đến tìm hần ta vào lúc này.

Nếu không phải chuyện làm ăn, thời gian này, hần ta tránh được Thẩm Nguyệt thì sẽ tránh.

Một khi Thảm Nguyệt có ý định hỏi tới Tô Vũ, Liên Thanh Châu sẽ chuyển đề tài kịp thời.

Điều khiến Liên Thanh Châu thở phào một hơi là từ sau câu hỏi ở trên thuy ền ngày hôm đó, Thảm Nguyệt không hỏi tới lần nào nữa.

Liên Thanh Châu cũng không dám chủ động mời Thảm Nguyệt đi chơi, chỉ sợ rước họa vào thân.

Nhưng khi thấy Thảm Nguyệt xông thẳng vào nhà hắn ta, Liên Thanh Châu cảm thấy có vẻ như nàng đã biết hết tất cả rồi.

Thảm Nguyệt tiến vào sảnh, đi thẳng đến trước mặt Liên Thanh Châu và hỏi: “Nghe nói Tô Vũ nạp cơ thiệp?”

Liên Thanh Châu bất đắc dĩ: “Công chúa nghe ai nói vậy, những lời đồn đại này không tin cũng được mà”.

Thảm Nguyệt ghé tới gần, nhìn chằm chằm vào đôi mắt của hắn ta, giọng nói âm u lạnh lẽo: “Liên Thanh Châu, nếu ngươi còn tiếp tục lừa ta thêm một chữ nào nữa, đừng trách ta sau này không coi ngươi là bạn”.

Bao lâu nay, lần đầu tiên Liên Thanh Châu thấy Thảm Nguyệt như vậy.

Hắn ta hé miệng, nhưng rồi chỉ thở dài và đáp: “Nếu công chúa đã biết rồi, hà tất phải hỏi tại hạ nữa”.

“Tại sao ngươi không nói sớm hơn, hẳn nhờ ngươi giấu ta sao?”

Liên Thanh Châu ng ầm thừa nhận.

“Hay, hay lắm”, Thảm Nguyệt lùi về sau mấy bước, cảm giác đè nén đột nhiên ập tới cũng tiêu biến trong chốc lát, nàng nhếch môi cười cười: “Đã vào cửa nửa tháng rồi, đến hôm nay ta mới biết. Các ngươi làm hay lắm”.

Nói xong, nàng quay người rời đi.

Nửa tháng qua, thỉnh thoảng nàng vẫn nhớ tới Tô Vũ.

Nhớ mùi trầm hương trên người hắn, nhớ từng lời nói nụ cười của hắn, nhớ tới vẻ không thể kiềm chế của hắn trong đêm Trừ Tịch.

Nàng vẫn muốn tin rằng nụ hôn đó của Tô Vũ là không thể kiềm chế được.

Khi ấy, suy nghĩ duy nhất của nàng cũng là “tình này khó lòng kiềm nén”.

Chắc chắn nàng điên rồ mới muốn vứt bỏ tất cả tạp niệm trong thời khắc ấy để thật lòng thích nam tử mà nàng đang hôn.

Nàng điên rồ mới định vứt bỏ mọi đề phòng, để bản thân từng bước “lọt vào tròng”.

Nàng nghĩ, đàn ông như Tô Vũ không có ai là không thích đâu nhỉ. Vậy thì nàng sẽ buông thả bản thân thích hắn một chút, có đáng gì đâu.

Tô Vũ nói, có lẽ thời gian tới sẽ không gặp mặt nàng.

Trong thời gian này, quả thực nàng đã từng nhớ hắn.

Chỉ không ngờ rằng, ngày thứ hai của năm mới, hắn đã nghênh đón cơ thiệp vào cửa.

Tính đến bây giờ, hắn đã giấu nàng nửa tháng trời.

Thâm Nguyệt không có cảm giác gì đặc biệt, ngoài việc lòng dạ trống rỗng. Cảm giác rung động kia quả thực đã bị hiện thực tạt cho một chậu nước lạnh, lửa cháy hừng hực cũng bị dập tắt hoàn toàn.

Ngẫm kỹ lại, nàng cảm thấy đòn cảnh tình này của Tô Vũ đánh rất hay, kịp thời thức tỉnh nàng, chặt đứt mọi vọng tưởng không nên có của nàng.

May mà nàng mới chỉ bước một chân về phía trước, nàng vẫn có thể thu về được.

Bước ra đến cửa, Thâm Nguyệt dừng bước, quay người nhìn Liên Thanh Châu, nhướn mày và nói: “Thực ra các người không cần phải giấu giếm ta, Tô Vũ không coi ta là bằng hữu sao? Hỉ sự tốt như thế mà cũng không cho ta biết”.

Liên Thanh Châu lộ vẻ lo lắng, hấn ta hỏi lại: “Câu nói này của công chúa là lời đến từ nội tâm sao?”

Thâm Nguyệt cười nhạt như không: “Người từng thấy ta hư tình giả ý bao giờ à? Cơ thiệp mà hoàng thượng tặng cho hấn chắc hấn cũng là hàng thượng đẳng. Tô Vũ diễm phúc không tệt đâu, đến tằm tuổi này của hấn cũng nên thành gia lập thất rồi”.

Nụ cười trên gương mặt nàng không một kẽ hở.

Nhưng Liên Thanh Châu không thấy ý cười chạm tới đáy mắt.

Liên Thanh Châu nói: “Có lẽ ta không nên nói nhiều, đợi xong việc Tô sư phụ sẽ giải thích với cô, nhưng chuyện này không phải do sư phụ làm chủ, người là hoàng thượng ban tặng, hấn không có quyền từ chối, mong công chúa thấu hiểu”.

Thâm Nguyệt hỏi: “Nếu ta không biết, có phải các người sẽ giấu ta mãi không?”

“Sư phụ sẽ cố gắng giải quyết chuyện này thật nhanh”.

“Có gì để giải quyết đâu, nếu đã qua cửa rồi, Tô Vũ cũng không phải không nuôi nổi một vài nữ nhân”.

Thâm Nguyệt lơ đãng bước ra ngoài, bóng dáng của nàng lẩn vào màn đêm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 228: Nấm Không Ra Sao?

Liên Thanh Châu không nhìn thấy khuôn mặt của nàng. Sắc mặt của nàng lúc này có vẻ rất bình tĩnh, ngoài miệng còn cười nói: "Đây là chuyện vui, người không cần phải gặt ta làm gì. Chẳng lẽ ta lại không đi chúc phúc chứ, tốt xấu gì thì cũng đã từng có một đoạn giao tình".

"Liên Thanh Châu, thừa dịp đêm nguyên tiêu náo nhiệt, ta định mua một ít lễ vật mang sang nhà Tô Vũ, người có muốn đi cùng ta không?"

"Muộn rồi, để lần sau đi".

"Người không đi thì thôi, ta đi một mình cũng được".

Liên Thanh Châu vô cùng lo lắng, không dám để Thâm Nguyệt đi một mình cho nên trước khi nàng ra khỏi nhà thì hẳn ta đã vội vàng đi theo.

Những ngọn đèn trên phố vẫn sáng, chiếu sáng cả một con phố dài như ánh sáng ban ngày.

Lễ hội đèn lồng vào đêm nguyên tiêu còn rầm rộ hơn cả Tết Trung thu, những chiếc đèn lồng bằng gốm được thắp sáng ở khắp mọi nơi, không đâu không có.

Thâm Nguyệt không biết nên chọn lễ vật gì nên khi đi ngang qua cửa hàng bán quả hạch, nàng liền mua táo đỏ, đậu phộng, long nhãn cùng hạt sen rồi mang chúng theo.

Thâm Nguyệt nói: "Quà cho dù không đáng giá nhưng ý nghĩa đằng sau mới quan trọng, ý nghĩa mang đi đêm báo tốt lành rất hay phải không?"

Thâm Nguyệt đi phía trước, Liên Thanh Châu vội bước đi theo sau rồi nắm lấy cổ tay nàng.

Liên Thanh Châu nói với nàng: "Thâm Nguyệt, chúng ta trở về đi, bỏ qua chuyện này đi".

Thẩm Nguyệt nhìn Liên Thanh Châu hỏi: "Người sợ sao?"

Liên Thanh Châu lắc đầu nói: "Ta không muốn nhìn thấy cô miễn cưỡng như vậy. Cô bình tĩnh lại rồi nói chuyện được không?"

Thẩm Nguyệt cười nói: "Người thấy ta miễn cưỡng ở chỗ nào chứ? Người không thấy ta đang rất bình thản hay sao? Liên hồ ly, người đừng có nghĩ quá phức tạp như vậy, ta đi mua lễ vật đến chúc mừng chuyện vui cũng không được sao?"

Liên Thanh Châu nói: "Nếu như là chuyện tốt thì đương nhiên phải tặng lễ và ta cũng đã không giấu diếm cô làm gì. Nhưng bây giờ ta nghĩ sự phụ cũng không hi vọng nhìn thấy cô".

Thẩm Nguyệt gạt tay Liên Thanh Châu ra, bước bình tiếp tục đi về phía trước: "Hắn có hi vọng hay không là chuyện của hắn, liên quan gì đến ta chứ".

Liên Thanh Châu không ngăn được Thẩm Nguyệt nên hắn ta chỉ có thể đi theo nàng đến nhà Tô Vũ.

Chỉ có đi ầu thân phận của Thẩm Nguyệt khá nhạy cảm cho nên không thể công khai đi vào cửa chính nhà Tô Vũ.

Cũng may cạnh nhà Tô Vũ là căn nhà trống mà Liên Thanh Châu đã mua từ lâu cho nên nên hắn ta liền tạm thời kéo Thẩm Nguyệt vào trong đó.

Thẩm Nguyệt cũng chẳng muốn vào cổng chính nhà Tô Vũ.

Chúc mừng thì chúc mừng, nàng cũng không muốn tự mình rước rắc rối cho bản thân và Tô Vũ.

Thẩm Nguyệt tự nghĩ rằng bây giờ nàng đang rất lý trí và bình tĩnh.

Trong ngôi nhà trống có một quán gia cùng hai người hầu trông coi ngôi nhà.

Liên Thanh Châu nói: "Cô muốn chúc mừng thì cứ đưa đồ cho quản gia, để quản gia mang đi tặng giúp cho cô".

Thẩm Nguyệt nhú mày nói: "Được rồi, tìm cho ta một chiếc đĩa đẹp hơn, trang trí long trọng một chút, lúc mang tặng Tô Vũ nhớ nói cho hắn biết rằng ta chúc hắn ấm sát hài hòa, sớm sinh quý tử".

Quản gia đi lấy khay, Thẩm Nguyệt xếp táo đỏ, đậu phộng, long nhãn cùng hạt sen vào khay một cách cẩn thận.

Nàng thân nhiên nói: "Quả thật không cần phải gấp lại hắn làm gì".

Ánh đèn vàng rọi vào khuôn mặt của Thẩm Nguyệt giống như đang chiếu rọi một bức tranh hoàn mỹ. Nàng lấy tấm vải đỏ nhẹ nhàng đậy khay lại rồi nói: "Đưa đi đi".

Quản gia đi rồi, người hầu trong nhà liền tạm thời chuẩn bị một ít đồ ăn.

Liên Thanh Châu bảo nàng ngồi xuống ăn chút gì đó rồi đi.

Thẩm Nguyệt nói: "Vừa hay ta cũng đang rất đói bụng".

Lúc này Tô Vũ cũng đang ở nhà.

Trong nửa tháng qua, ngoại trừ việc vào cung dạy học trong viện thái học thì hắn không hề rời khỏi nhà.

Người bên ngoài còn tưởng rằng hắn đang vui vẻ vì những mỹ nhân được ban tặng cho mình, còn đang bận chìm đắm trong tử sắc.

Khi quản gia của Liên Thanh Châu mang đồ đến, quản gia của Tô Vũ tất nhiên có thể nhận ra cho nên đã đích thân dẫn quản gia đến gặp Tô Vũ.

Quản gia dâng khay lên rồi nói: "Đây là quà mừng mà lão gia nhà ta đưa tới, xin đại nhân nhận lấy".

Tô Vũ mở tấm vải đỏ ra, hơi sững sờ khi nhìn thấy các loại quả hạch trong khay.

Hai cơ thiếp vừa được gả vào nhà quả nhiên đều là những nữ nhân vô cùng xinh đẹp, khi nhìn thấy những món quà này thì không khỏi che miệng cười nói: "Thì ra là muốn chúc đại nhân sớm sinh quý tử".

Tô Vũ nhận lấy lễ vật, thản nhiên nói: "Thay ta cảm ơn lão gia nhà người".

Sau khi quản gia rời đi, hai cơ thiếp cũng bị đuổi lui xuống.

Tô Vũ ng ồi một mình ngoài hiên, vén vạt áo ra ng ồi khoanh chân lại.

Hắn tiện tay lấy đậu phộng bên trong khay, bóc bỏ vỏ r ồi cho phần nhân vào miệng.

Vị hơi chát.

Liên Thanh Châu làm sao có thể tặng quà chúc mừng cho hắn.

Hắn biết những thứ này là do Thảm Nguyệt đưa tới và nàng đang ở căn nhà bên cạnh.

Người hầu nấu vài món đơn giản, Thảm Nguyệt đã rất ăn ngon miệng nhưng Liên Thanh Châu thì không ăn nổi miếng nào.

Thảm Nguyệt nói: "Tay nghề của đầu bếp nhà người đúng là rất khá".

Liên Thanh Châu lo lắng nhìn nàng nói: "Vậy sao? Ta nhớ bình thường cô đâu thích ăn những món này, hơn nữa bởi vì hôm nay không có đầu bếp bình thường cho nên nữ đầu bếp kia mới làm thay".

Thảm Nguyệt nói: "Sao chứ? Nữ đầu bếp kia nấu cũng rất ngon mà".

"Vậy thì cô có ăn ra mùi vị gì không?", Liên Thanh Châu hỏi.

Thảm Nguyệt ng ẩng đầu lên nhìn hắn ta.

Liên Thanh Châu không đành lòng nói: "Nữ đầu bếp này xuất thân nông dân, tay nghề không được tốt lắm, món ăn này cũng rất mặn, cô không nếm ra sao?"

Thẩm Nguyệt cẩn thận nếm thử lần nữa rồi nói: "Có lẽ là do ta đói quá nên không để ý, quả thực có chút mặn".

Liên Thanh Châu thấy quản gia trở về rồi đi về phía này thì mới cảm thấy an tâm như đã đoán được chuyện gì xảy ra.

Quản gia nói: "Công tử, Tô đại nhân bên cạnh đã tới, nói là muốn tạ lễ".

Liên Thanh Châu đứng dậy nói: "Ta cùng người đi ra ngoài nghênh tiếp một chút".

Lần này Liên Thanh Châu cùng quản gia cũng không quay trở lại.

Thẩm Nguyệt một mình bên bàn ăn, ánh nến trên bàn chiếu rọi sắc mặt vô cùng tĩnh lặng của nàng.

Tô Vũ từ bên ngoài đi vào, đứng ở cửa lẳng lặng nhìn nàng, không nói lời nào cũng không tiến lên một bước.

Hai người giằng co thật lâu.

Khi Thẩm Nguyệt nhìn thấy cái bóng cao gầy từ ngoài cửa đi vào, nàng ngẩng đầu nhìn thấy hắn, ánh mắt nàng vẫn vô cùng tĩnh lặng.

Ánh mắt đó giống như một mặt hồ tĩnh lặng không chút gợn sóng.

Sau đó, Thẩm Nguyệt lại hỏi: "Người đã ăn chưa?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 229: Chán Ghét Hẩn

Ánh mắt Tô Vũ nhìn nàng giống như đang muốn nhìn thấu nàng.

Thẩm Nguyệt vẫn còn cười nói: "Ta nghĩ người đã ăn r ồi cho nên sẽ không mời người ng ồi xuống cùng ăn đâu. Giờ này người tới đây làm gì?"

Thật lâu sau Tô Vũ mới nói: "Nhận được lễ vật cho nên cũng phải đến thăm một chút".

Thẩm Nguyệt cho biết: "Hôm nay ta mới biết được chuyện tốt của người, nếu biết sớm hơn thì ta đã chuẩn bị một món quà lớn hơn r ồi. Hôm nay trên phố không có gì để mua cho nên ta đành phải mua một ít quả hạch hàm ý may mắn".

"Chúc ta sớm sinh được quý tử, với ai?"

Thẩm Nguyệt nói: "Ở nhà người không có tận hai người sao? Cùng ai thì phải xem người yêu thích ai hơn".

"Người ta yêu thích cũng không phải bọn họ".

Thẩm Nguyệt đứng dậy phủi phủi vạt áo r ồi thản nhiên nói: "Vậy người thích ai thì người cũng có thể thỉnh hoàng thượng gả cho. Dù sao cũng chỉ nhì ều thêm một nữ nhân".

"Nếu hoàng thượng có thể ban cho", Tô Vũ sâu kín nhìn chằm chằm Thẩm Nguyệt nói: "Thì ta cũng sẽ không đợi đến hôm nay".

Thẩm Nguyệt cong môi, giễu cợt nói: "Ồ, ta nhớ ra r ồi, người đang nói về nữ nhân m ộcôi kia đúng không? Nàng đã thành hôn r ồi, hoàng thượng thật sự cũng không thể phá bỏ hôn nhân của người ta để ban nàng cho người. Nhưng ta nghĩ hai nữ nhân trong nhà người là đã quá đủ để an ủi người r ồi".

Vừa nói nàng vừa định rời khỏi phòng ăn.

Nhưng Tô Vũ đang chặn cửa, dường như không có ý định để nàng đi.

Thẩm Nguyệt nhíu mày, lạnh lùng nói: "Tô Vũ, người chặn đường ta?"

"Nếu như cứ để cô đi như vậy thì ta sẽ không cam lòng".

"Không cam lòng? Thật là nực cười", Thẩm Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt hắn.

"Người nói thời gian này người không thể gặp lại ta, ta tin người, không ngờ người lại nạp hai cơ thiệp mà không nói một lời, nửa tháng nay không biết đã ở trong phủ hưởng bao nhiêu phúc".

"Người nói ta nghe xem, người không cam lòng ở chỗ nào? Chuyện này tất cả mọi người đều biết, chỉ một mình ta không biết. Một thời gian nữa của người là bao lâu? Có phải là muốn đợi đến khi thế thiệp thành đàn, con cháu đây sánh thì người mới nói cho ta biết đúng không?"

"Rõ ràng người không cam lòng phải là ta mới đúng, ta thậm chí còn không có quyền được biết".

"Thật ra người không cần phải gạt ta, cho dù có biết thì ta cũng chỉ mừng cho người mà thôi!"

Tô Vũ nắm lấy cổ tay Thẩm Nguyệt, đột nhiên kéo nàng về phía mình, nhấn nháy nói: "Đó chỉ là hai người mà hoàng thượng tự nhét vào nhà ta, sao có thể coi là thế thiệp của ta được. Thế thiệp đây đàn, con cháu đây sánh, một mình ta không thể chịu nổi, đời này ta chỉ cần có một người vợ là đủ rồi. A Nguyệt, tại sao cô lại nói như vậy, là cô đang ghen sao?"

Thẩm Nguyệt nghiêm mặt, tay âm thầm dùng sức giãy dựa nhưng miệng vẫn cười nói: "Mặc dù là hoàng thượng ban cho nhưng cũng đã vào cửa nhà người, ăn cơm nhà người, ngủ trong nhà người! Người nói ta ghen, Tô Vũ, hôm nay người muốn nghe lời nói thật hay là nói dối?"

Tô Vũ trầm giọng nói: "Ta muốn nghe lời nói thật".

Cuối cùng hắn vẫn sợ rằng mình sẽ làm tổn thương Thẩm Nguyệt nhưng nàng lại vô cùng bướng bỉnh, không hề quan tâm ngay cả khi đang tự làm tổn thương mình, vì vậy hắn đành buông lỏng tay ra.

Cổ tay của Thẩm Nguyệt được giải phóng, nàng xông lên nắm lấy vạt áo của Tô Vũ, buộc hắn phải hơi cúi đầu xuống gần khuôn mặt của nàng.

Hơi thở của hai người hòa vào nhau, nhưng cảm giác khác xa với sự dưng dưng hôm đó.

Thẩm Nguyệt nhìn thẳng vào mắt hắn ta, gần từng chữ nói: "Đúng vậy, ta ghen đó thì sao?"

Tô Vũ mở to mắt.

"Nhưng người đã lừa gạt ta, ta ghét nhất là bị kẻ khác lừa gạt. Nửa tháng qua trong khi ta luôn lo lắng không biết đã có chuyện gì xảy ra với người thì người lại đi nạp thiệp, đúng là diễm phúc quá!", Thẩm Nguyệt nói.

"Tin hay không thì tùy, suýt chút nữa thì ta đã thích người rồi. Ta đã nghĩ không phải chỉ có mình ta dao động, vừa gặp người là đã không thể kiềm chế được mình. Đến hôm nay ta mới hiểu được bản thân mình nực cười biết bao nhiêu".

"Nếu như người nói với ta sớm hơn thì cho dù ta có thất vọng cũng sẽ hiểu cho người được một chút".

"Nếu như ngay từ đầu người không tiếp cận trêu chọc ta, chỉ như bạn bè bình thường mà đối đãi thì ta đã không suy nghĩ lung tung rồi bị người mê hoặc, cũng sẽ không chán ghét người giống như bây giờ".

Sắc mặt Tô Vũ có chút bi thương, bàn tay đang siết chặt trong tay áo.

Thẩm Nguyệt bật cười hai tiếng, tự giễu nói: "Thật ra đây là lỗi của ta, là do khả năng tự chủ của ta quá kém, không chống lại được sự cám dỗ".

"Nhưng Tô Vũ, ta vẫn nên cảm ơn người vì đã dội cho ta một gáo nước lạnh kịp thời. Người yên tâm, sau này ta sẽ không nổi nóng, cũng sẽ không tệ hại như thế này nữa. Nếu như người đã có người bên cạnh thì ta liền không tiếp tục dây dưa".

"Thật may là mọi thứ vẫn còn kịp. Quên đi, cứ như vậy đi".

Khi đó hắn muốn ôm nàng thật chặt nhưng lại sợ nàng càng thêm chán ghét hắn.

Hắn đã nghĩ rằng họ có thể có một khởi đầu khác, nhưng cuối cùng nàng vẫn chán ghét hắn và tất cả đều vô ích.

Tô Vũ nói: "Là ta đã làm cô đau khổ, là lỗi của ta. Đôi khi chính ta còn chán ghét bản thân mình cho nên cũng không thể tránh được chuyện đến cuối cùng cô vẫn chán ghét ta".

Thẩm Nguyệt bỗng dưng cảm thấy đau nhói trong tim làm cho nàng bất ngờ không kịp phòng. Một cảm giác chua xót trào ra từ trái tim và lan tỏa khắp tứ chi xương cốt.

Nàng nghĩ cũng may mà mọi chuyện chưa bắt đầu, cũng may mà nàng chưa kịp lún sâu thì đã có thể thoát ra.

Chỉ cần nàng chịu khó nghỉ ngơi vài ngày thì cảm giác khó chịu sẽ biến mất.

Nàng từ từ rời lỏng ngón tay, rũ mắt xuống, thản nhiên nói: "Về sau chúng ta cũng nên ít giao du đi, ta là người đã có chồng còn người cũng là người đã có vợ, không thích hợp dây dưa lui tới với nhau. Sau này người không cần đến tìm ta, cũng đừng xuất hiện trong Trì Xuân Uyển của ta nữa, ta không muốn nhìn thấy người".

Ngập ngừng một chút, nàng nói thêm: "Nhị nương cũng không cần ở lại với ta nữa, ngày mai ta sẽ cho bà ấy trở về, ta sẽ tìm vú nuôi khác cho Bắc Chân".

Tô Vũ nói: "Nhị nương là người của cô, nếu như cô không muốn thì ta sẽ không tìm bà ấy hỏi chuyện của cô nữa".

Thẩm Nguyệt gật đầu nói: "Như vậy cũng tốt, nếu như ta biết bà ấy tiếp tục cung cấp thông tin cho người thì đừng trách thuộc hạ của ta vô tình đuổi bà ấy ra ngoài".

Thẩm Nguyệt không còn gì để nói, nàng khàn khàn nói: "Tô Vũ, tránh ra, ta phải đi".

Tô Vũ cuối cùng cũng bước sang một bên tránh đường.

Thẩm Nguyệt đi ngang qua hắn, trên mũi nàng còn phảng phất mùi trầm hương thoang thoảng.

Nàng không nhìn lại mà nói: "Chúc người hạnh phúc, sớm sinh quý tử, phúc Trạch kéo dài, sống lâu trăm tuổi, đừng cho rằng ta dối lòng, ta đang vô cùng thành tâm".

Tô Vũ chỉ có thể bất lực nhìn nàng đi ngày càng xa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 230: Đẽ Ta Dẫn Người Đến Chỗ Tốt

Đến khi nàng sắp rời khỏi cửa, Tô Vũ mới khẽ nói: "Thanh Châu, giúp ta đưa nàng về".

Sau khi Thảm Nguyệt rời đi, viện này đột nhiên trở nên trống rỗng.

Tô Vũ đứng ở trong viện hồi lâu, cô đơn chiếc bóng.

Hắn biết rõ đêm nay không nên đến đây, lại càng không nên gặp nàng, nhưng khi biết nàng đang ở ngay bên cạnh thì cuối cùng hắn vẫn nhịn không được.

Đã lâu không gặp, hắn rất muốn được nhìn thấy nàng.

Tô Vũ có chút hối hận, nếu như hắn chịu đựng được một thời gian không đến gặp nàng thì hẳn đã không nghe thấy nàng nói nhiều lời tuyệt tình như vậy.

Khi Tô Vũ trở về nhà, vừa ngẩng đầu lên thì đã liền nhìn thấy một bóng dáng xinh đẹp đứng ở trên viện.

Nhưng dù nàng ta có xinh đẹp đến đâu thì Tô Vũ cũng không quan tâm.

Nàng ta là một trong hai cơ thiếp, chẳng qua so với người còn lại thì có phần thân trọng hơn.

Thấy Tô Vũ quay lại, nàng ta liền hỏi: "Mới vừa rồi đại nhân đã đi đâu vậy?"

Tô Vũ vẫn bình thản nói: "Ta vừa đi sang cảm tạ lão gia nhà bên cạnh".

"Không biết lão gia nhà bên cạnh là ai?", nàng ta nhẹ giọng nói: "Thiếp đã ở đây nhiều ngày cũng không thấy bên cạnh có người lui tới".

Tô Vũ đi ngang qua nàng ta, chậm rãi nói: "Lão gia nhà bên cạnh là một thương nhân, một năm về nhà không được mấy lần, lần này chỉ là trùng hợp đụng phải. Cô cũng có thể báo cáo chuyện tối nay cho hoàng thượng biết".

Cơ thiếp sau lưng thận trọng nói: "Là thiếp lẩm miệng".

Cho dù nàng ta miễn cảm đa nghi nhưng cũng không muốn làm Tô Vũ chán ghét mình. Nàng cùng một cơ thiếp khác cùng gả vào phủ này, nếu như Tô Vũ chán ghét nàng ta thì sẽ nghiêng về phía người còn lại hơn.

Tuy rằng hai nữ nhân này đều có hoàng mệnh trong người nhưng cũng tránh không được sự đấu đá âm thầm.

Dù sao Tô Vũ cũng có tài mạo song tuyệt, nếu như có thể trở thành cơ thiếp mà hấn sủng ái thì bọn họ cũng không tiếc công sức.

Trong nửa tháng qua, theo lệnh của hoàng đế, mỗi ngày bọn họ đều báo cáo tin tức về cuộc sống và hành tung của Tô Vũ.

Hoàng đế đang lo không tìm thấy nhược điểm của Tô Vũ, mà chuyện lần này đã cho ông ta một cơ hội tuyệt hảo để sắp xếp hai do thám bên cạnh Tô Vũ.

Nhưng kết quả lại khiến cho ông ta khá thất vọng.

Bởi vì người mỗi ngày tới truy vấn tin cũng chẳng có tin tức gì mới lạ.

Tô Vũ ngày nào cũng vào triều đúng giờ, đến viện thái học dạy học đúng giờ, sau khi rời cung thì về nhà ăn cơm, đọc sách và luyện thư pháp, không xã giao với ai cũng không có hoạt động gì đặc biệt.

Hành tung mỗi ngày của hấn đều cứng nhắc như vậy.

Về sau hoàng đế cũng lười nghe báo cáo về hành tung cứng nhắc của hấn cho nên đã lệnh cho cơ thiếp vài ngày mới báo cáo một lần thay vì mỗi

ngày đầu phải báo cáo, sau đó lại đổi thành có chuyện gì đặc biệt khác lạ mới cần báo cáo.

Nhưng qua một thời gian thì hai cơ thiếp cũng không phát hiện ra đi đâu gì khác lạ, cũng không phát hiện hẳn đi gặp người nào không nên gặp.

Lúc ra khỏi nhà thì sắc trời đã khá muộn.

Đèn lồng của Tết nguyên tiêu chỉ còn lại một vài chiếc tỏa ánh sáng le lói.

Thẩm Nguyệt một mình bước đi trên đường, đầu hơi cúi xuống, không nói một lời nào.

Liên Thanh Châu không xa không gần theo sát phía sau nàng.

Nàng bỗng nhiên bình thản nói: "Người đi theo ta làm gì?"

"Sư phụ bảo ta tiễn cô về".

Lúc trước Tô Vũ lo lắng nàng đi về một mình cho nên cũng sẽ không xa không gần theo sát nàng cho đến khi nhìn thấy nàng bước vào phủ tướng quân thì mới thôi.

Liên Thanh Châu nói: "Thẩm Nguyệt, sư phụ có rất nhiều chuyện không thể nói rõ với cô, cũng có rất nhiều chuyện người không thể làm với cô, nhưng người làm như vậy nhất định đều là vì tốt cho cô".

"Vì tốt cho ta sao, ai cần chứ?", bóng lưng của Thẩm Nguyệt khẽ dừng lại một chút, rồi nàng lại nói: "Sau này người đừng nhắc đến hẳn trước mặt ta nữa, ta không thích".

Liên Thanh Châu đột nhiên nói: "Thật ra cô đang không chấp nhận được chuyện bên cạnh sư phụ có những nữ nhân khác chứ không phải không chấp nhận chuyện người gạt cô".

Thẩm Nguyệt phớt lờ hẳn.

"Bởi vì cô không chấp nhận được cho nên mới tức giận đến như vậy", Liên Thanh Châu nói một cách rõ ràng: "Cô còn quan tâm đến sự phụ hơn những gì mà cô nghĩ đó".

Thẩm Nguyệt dừng chân, quay lại nhìn hắn ta với ánh mắt lạnh lùng.

Liên Thanh Châu nói: "Ta không có ý gì khác, ta chỉ muốn cô bình tĩnh một chút".

"Ta lặp lại lần nữa, hiện tại ta đang rất bình tĩnh. Nếu như người cứ nói về hắn trước mặt ta thì đừng trách ta trở mặt với người".

"Được rồi, xem như ta chưa nói gì cả".

Sau khi trở về phủ tướng quân, Thẩm Nguyệt nằm xuống liền ngủ, không nói một lời trong suốt hai ngày.

Sau khi nàng ngủ ngon lành thì lại tiếp tục sinh hoạt bình thường như không có chuyện gì xảy ra.

Chỉ có đi đâu trong hai ngày này, cả Ngọc Nghiên và Thôi thị đều vô cùng sợ hãi.

Ngọc Nghiên vừa khóc vừa nói: "Công chúa, người làm sao vậy? Từ khi đi uống rượu với nhị công tử Hạ gia trở về thì trông người không ổn chút nào".

Thẩm Nguyệt đặt tờ giấy vẽ lên bàn, vươn tay véo khuôn mặt tròn trịa của Ngọc Nghiên rồi nói: "Ai trông không ổn chứ, chẳng qua là công chúa của người đang nghĩ cuộc sống vẫn còn dài, ta vẫn còn phải nuôi con, nếu như không lo kiếm tiền thì sau này chắc phải hít không khí mà sống mất".

Ngọc Nghiên mở miệng muốn nói gì thêm nhưng Thẩm Nguyệt đã nheo mắt nói: "Được rồi, đi lấy than đen lại đây cho ta, ta phải tiếp tục làm việc, bây giờ Liên Thanh Châu cũng đã trở lại rồi, truyện tranh của ta cũng không thể bỏ xó được".

Ngọc Nghiên đành phải đi lấy than đen tới.

Thâm Nguyệt còn phải vẽ truyện tranh ba khung tiếp tục kể về những âm mưu thâm độc trong hậu viện.

Thâm Nguyệt bận rộn đến mức quên ăn quên ngủ.

Nàng vừa phải vẽ truyện tranh vừa phải cùng Liên Thanh Châu chuẩn bị những chuyện trên thuyền.

Liên Thanh Châu chiêu mộ được một ít người thuê, một số tiểu thương còn lại đều được lôi kéo tới từ mối quan hệ với Lưu Nhất Quái

Trên thuyền đã có rất nhiều cửa hàng được khai trương, du khách đã lên thuyền thì cho dù muốn xuống cũng phải mất hết nửa ngày tham quan khắp nơi.

Vào ngày khai trương, con thuyền lớn thả neo trên sông, cảnh tượng vô cùng đặc sắc.

Người lui tới đều lên thuyền để xem náo nhiệt, chỉ trong mấy ngày mà việc làm ăn trên thuyền vô cùng phát đạt và nó cũng đã trở thành một nơi tiêu khiển rất nổi tiếng.

Sau khi màn đêm buông xuống, trên thuyền treo đầy đèn lồng gấm rực rỡ sinh động.

Thâm Nguyệt và Liên Thanh Châu xuống thuyền sau bữa tối.

Liên Thanh Châu nói: "Hôm nay dừng ở đây, để ta tiễn cô trở về".

Thâm Nguyệt lắc đầu, nhếch miệng cười nói: "Liên hồly, mấy ngày nay người đã làm việc vất vả rồi, nếu như ta không khoản đãi người thì làm sao mà được chứ. Đi, để ta dẫn người đến một nơi này rất tốt!"

Liên Thanh Châu còn chưa kịp đồng ý thì nàng đã kéo hắn ta đi một mạch.

Liên Thanh Châu nói: "Ta còn quen thuộc với kinh thành này hơn cả cô, còn có nơi nào tốt mà ta không biết chứ?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 231: Ta Là Nam Nhân Trong Sạch!

"Ha ha, người cứ đi đi rồi sẽ biết mà thôi".

Liên Thanh Châu dở khóc dở cười nói: "Công chúa kìa vai đi với tại hạ như thế này, tại hạ thấy không được ổn lắm đâu".

Thẩm Nguyệt liếc xéo hắn ta rồi nói: "Vậy người nói đi, tại sao lần trước ta nói chuyện tình cảm với người trên thuyền thì người lại cự tuyệt ta?"

Liên Thanh Châu nghiêm nghị nói: "Ta thật sự coi công chúa là bạn bè, không thể sinh ra quan hệ nam nữ".

Thẩm Nguyệt nhướn mày nói: "Vậy thì đúng rồi!"

Trong mắt nàng hiện lên ý cười, nàng lại nói tiếp: "Cuối cùng ta cũng tìm ra lý do tại sao người không có quan hệ nam nữ. Người đã kìm chế rất vất vả rồi, tối nay ta sẽ dẫn người đi phóng thích một chút".

Liên Thanh Châu nghe thấy vậy thì tâm trí như chìm trong sương mù.

Cho đến khi Thẩm Nguyệt đưa hắn ta đến một tòa nhà và dừng lại, hắn ta nhìn lên tấm bảng của tòa nhà thì liền cảm thấy vô cùng lúng túng.

Sở Ngọc Lâu?

Liên Thanh Châu nhìn Thẩm Nguyệt, thì thàn hỏi: "Này, cô đi nhầm chỗ rồi!"

"Sở Ngọc Lâu, đúng rồi mà, chúng ta đến đúng nơi rồi", Thẩm Nguyệt đã mỉm cười vẫy tay với một nam nhân đẹp trai đứng ở cửa.

Nam nhân tiến lên, cất giọng nói dịu dàng mang hàm ý phong tình: "Là Thẩm công tử sao, mời đi theo ta".

Nói đoạn nam nhân kia dẫn Thâm Nguyệt vào trong Sở Ngọc Lâu, nghe giọng điệu quen thuộc như vậy không giống như lần đầu mới gặp Thâm Nguyệt.

Làm sao có thể....

Liên Thanh Châu ngay lập tức nắm lấy tay Thâm Nguyệt.

Thâm Nguyệt quay lại mỉm cười với hắn ta, ra vẻ an ủi nói: "Đây là lần đầu tiên người đến đây phải không, người đừng lo lắng, ta đã đặt trước một phòng bên trong, lát nữa vào chỉ cần thư giãn là được rồi".

Liên Thanh Châu nhướng mày nói: "Người có biết nơi này là nơi nào không? Người đến đây đầu tiên là..."

Hắn ta cảm thấy rất khó để có thể mở miệng nói thẳng ra, thật sự vô cùng xấu hổ.

Tất cả những người ra vào nơi này đầu tiên là những nam nhân có sở thích đặc biệt với nam nhân, bởi vì bên trong toàn là nam nhân hầu hạ!

Thâm Nguyệt vỗ ngực nói: "Huynh đệ, ai mà chẳng có sở thích riêng chứ? Ta hiểu người mà, chẳng phải hôm nay ta đang tạo điều kiện cho người được phóng thích bản thân khỏi gông cùm đó sao?"

Liên Thanh Châu bình thường vẫn luôn dịu dàng tao nhã nhưng hiện tại rốt cuộc cũng sắp nổi giận, hắn ta nhe răng đỏ mắt, cắn răng thấp giọng nói: "Ta là một nam nhân bình thường! Ta chưa bao giờ tới nơi không đứng đắn như thế này!"

Thâm Nguyệt nhìn hắn ta rồi nói: "Nhìn người đi, ta cũng đâu bắt người vào trong làm chuyện gì, chỉ vào tâm sự uống trà một chút, người khẩn trương như vậy làm gì? Người đó, bình thường chắc chắn đã giam cầm bản thân quá chặt chẽ rồi".

Liên Thanh Châu đỏ trán nói: "Người đã nghe ai nói gì bậy bạ sao? Ta thật sự là nam nhân bình thường..."

"Thôi đi, người không dám thừa nhận thì ta cũng không ép buộc người làm gì. Người cứ xem như là đi theo ta cho bớt nhàm chán đi được không?"

Thẩm Nguyệt quay đầu lại, đi thẳng vào trong Sở Ngọc Lâu.

Liên Thanh Châu túm lấy nàng nói: "Không được, ta sẽ không vào đó, người lại càng không được vào đó".

Thẩm Nguyệt nhìn lại hấn ta, cười nhả nhỏ nói: "Người có chắc là không muốn tự mình bước vào không? Còn không cho ta đi vào?"

"Ta rất chắc chắn!"

Thẩm Nguyệt nhanh chóng gạt tay của Liên Thanh Châu ra, sau đó quật ngã hấn chỉ trong một cú vật.

Liên Thanh Châu không có võ cho nên không thể nào đánh trả nổi.

Thẩm Nguyệt nói với nam nhân bên cạnh: "Đi gọi mấy tiểu ca ca khác tới đây khiêng hấn ta vào trong cho ta".

Liên Thanh Châu bị mấy người khác khiêng thẳng vào trong Sở Ngọc Lâu.

Người khiêng hấn ta vào trong là mấy công tử đang bật cười khe khẽ dịu dàng khiến cho cả người Liên Thanh Châu đều nổi da gà, không còn thiết sống nữa!

Vào phòng, Thẩm Nguyệt để lại hai người hầu hạ.

Hai công tử này đều có khí chất xuất trần, trắng trẻo dịu dàng.

Để giảm bớt áp lực cho Liên Thanh Châu, Thẩm Nguyệt đã bảo một người đánh đàn, một người đi pha trà.

Thẩm Nguyệt nhìn Liên Thanh Châu bằng ánh mắt chán ghét rồi nói: "Đừng có giả bộ, ta đã biết tỏng người rồi".

Liên Thanh Châu ghét cay ghét đắng nói: "Rốt cuộc là người đã nghe ai nói bậy bạ như vậy chứ!"

Thẩm Nguyệt tỏ ra lãnh đạm, nhàn nhạt cười nói: "Bây giờ nói đến chuyện đó cũng có ích lợi gì, đến đây, cứ tự nhiên vui vẻ đi, đừng lãng phí một đêm phong tình".

Cho dù Liên Thanh Châu có nói thế nào thì Thẩm Nguyệt vẫn không tin rằng hắn ta là một nam nhân bình thường.

Sau đó hắn ta cũng không thể không ngỡ ngàng xuống nghe một công tử đánh đàn, rồi lại nghiêm mặt uống hai ngụm trà mà một công tử khác pha, đây đã là sự bình tĩnh cực hạn của hắn ta rồi.

Hắn ta thì hẳn sau sẽ không bao giờ đến nơi này nữa!

Nhưng Thẩm Nguyệt thì khác... nàng dường như rất quen thuộc với nơi này, thậm chí còn có thể dễ dàng cùng với công tử pha trà kia nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất! Sau một thời gian, nàng lại quay sang nói chuyện với công tử đánh đàn, lại còn chơi đàn với nhau nữa!

Liên Thanh Châu giật giật khóe miệng, có thật là nàng lần đầu tiên đến đây không? Sao hắn ta lại thấy nàng giống y hệt khách quen ở đây vậy!

Liên Thanh Châu chỉ sợ rằng Thẩm Nguyệt sẽ đi quá giới hạn.

Vì vậy hắn ta đã tranh thủ lúc thuận tiện ra khỏi phòng rồi bỏ tiền ra tìm người giúp hắn ta chuyển đi một tin nhắn.

Khi quay lại Liên Thanh Châu vô cùng hoảng hốt, bởi vì Thẩm Nguyệt không biết từ lúc nào đã gọi thêm hai công tử phong tình vạn chủng đến.

Thẩm Nguyệt nhìn qua từng người một, miệng tấm tắc cảm thán: "E rằng tất cả mỹ nam trong kinh thành đều tập trung ở Sở Ngọc Lâu này".

Câu nói này khiến cho đám công tử kia đều che miệng cười khúc khích.

Thẩm Nguyệt quay đầu liếc nhìn Liên Thanh Châu, bất mãn nói: "Người đi đâu mà lâu như vậy, lại đây, mau lại đây".

Liên Thanh Châu áp lưng sát vào cửa, nghiêm túc cự tuyệt: "Không được, ta sẽ không lại đó đâu. Ta đã nói rồi, người không được làm xằng bậy".

Thẩm Nguyệt nhướn mày, nở nụ cười xấu xa rồi ra lệnh cho bốn công tử đi tới nắm lấy tay chân của Liên Thanh Châu rồi khiêng đến trước mặt nàng.

Liên Thanh Châu tức giận nói: "Buông ta ra! Ta là nam nhân trong sạch, sẽ không cùng các người làm bậy!"

Thẩm Nguyệt lại ra lệnh: "Đặt hắn ta lên ghế".

"Các người, các người muốn làm gì!"

Thẩm Nguyệt nhếch miệng cười khi nhìn mấy công tử đè Liên Thanh Châu xuống ghế đến mức không nhúc nhích được, nàng nói: "Trước tiên hãy xoa bóp toàn thân cho hắn ta đi!"

Liên Thanh Châu hít sâu một hơi quát lên: "Đừng động vào ta!", trông hắn ta lúc này giống y hệt cô nương nhà lành sắp bị làm nhục.

Nhưng bốn đôi tay mềm mại kia cũng không hề nhàn rỗi, ngay lập tức bắt đầu xoa bóp toàn thân cho Liên Thanh Châu theo lời của Thẩm Nguyệt.

Mấy công tử này thành thực nhất là việc hầu hạ người khác, lúc này bọn họ lại đang sờ soạng toàn thân Liên Thanh Châu khiến cho hắn ta chậm rãi cảm nhận được sự thoải mái trong nỗi khổ sở vô bờ.

Hắn ta thật sự muốn đập đầu vào chậu hũ đến chết!

Thẩm Nguyệt ở bên cạnh vẫn đang quan sát với vẻ thích thú.

Liên Thanh Châu tức giận nói: "Họ Thẩm kia, ta nhất định phải tuyệt giao với người... á, nhẹ thôi!"

Liên Thanh Châu bị nắn bóp đến mức xấu hổ không còn muốn sống, cảm thấy xương cốt toàn thân đều mềm nhũn hết cả ra.

Sau đó không biết từ lúc nào mà toàn thân Liên Thanh Châu đã đổ đầy mồ hôi, hần ta vô lực ngã phịch trên ghế, thậm chí còn không thèm phản kháng thêm nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 232: Một Nơi Chỉ Có Nam Nhân Đến

Mấy vị công tử thủ pháp rất tốt, Thẩm Nguyệt đã nghe ngóng từ trước rồi.

Nhờ có mấy đôi bàn tay linh hoạt kia xoa bóp, từng lỗ chân lông trên cơ thể đều được thư giãn, cảm giác khoan khoái kéo dài lan ra từ trong cốt tủy khiến người ta cảm thấy toàn thân thư thái.

Liên Thanh Châu tuy rằng xấu hổ không dám thừa nhận, nhưng nhìn phản ứng của hắn ta, chắc hẳn cũng thấy sượng lắm, miệng hừ hừ vài tiếng rồi không hề giãi giụa kịch liệt nữa.

Thẩm Nguyệt rút lấy khăn tay thơm ngào ngạt giắt ở thắt lưng của một vị công tử, giúp Liên Thanh Châu lau mồ hôi, cười tíu cả mắt và hỏi: “Thế nào, bây giờ còn đòi cắt đứt tình bạn với ta nữa không? Một người quanh năm không vận động như ngươi, tới đây một chuyến, có phải toàn thân nhẹ bẫng, dường như được đả thông hai huyết Nhâm Đốc?”

Liên Thanh Châu liếc nhìn Thẩm Nguyệt với vẻ u oán.

Thẩm Nguyệt lại bật cười: “Miệng ngươi nói không cần đâu không cần đâu nhưng cơ thể rất thành thật, có phải bây giờ đã thấy sượng đến mức sắp bay thẳng lên trời không?”

“Cô tránh ra đi, ta không muốn nói chuyện với cô”.

Bốn vị công tử buông Liên Thanh Châu ra rồi vây quanh Thẩm Nguyệt, mỉm cười xinh đẹp: “Thẩm công tử, hay là công tử cũng thử xem? Rất thoải mái đấy”.

Không đợi nàng lên tiếng, Liên Thanh Châu lập tức từ chối giúp nàng: “Nàng ta không cần đâu!”

Hắn ta đường đường là một nam nhân bị mấy nam nhân khác xúm lại xoa bóp, tuy khó chấp nhận, nhưng dù sao cũng không tổn hại gì.

Nhưng Thâm Nguyệt thì khác.

Tuy Thâm Nguyệt đang giả trang nam tử, suy cho cùng vẫn là nữ nhân. Nếu để mấy công tử này sờ soạng khắp cơ thể, sư phụ mà biết sẽ làm thịt hẳn ta mất!

Không được, tuyệt đối không thể để họ chạm tới Thâm Nguyệt!

Thâm Nguyệt biếng nhác ngã người trên ghế, hai chân vắt chéo vào nhau gác lên một chiếc ghế khác, thong dong nói: “Tại sao lại không cần chứ? Người sướng xong rồi, tại sao ta không thể sướng như người?”

Liên Thanh Châu trợn mắt đảo lên đảo xuống trên người Thâm Nguyệt, nghiến răng nghiến lợi đáp: “Không được là không được, đừng quên thân phận của cô”.

Thâm Nguyệt gật gật đầu như đã hiểu: “Ờ nhỉ, ta vốn dĩ muốn giúp người giải tỏa mà”.

Thế là Thâm Nguyệt cho hai vị công tử dìu Liên Thanh Châu tới giường mềm sau tấm rèm nghỉ ngơi, hai vị công tử còn lại giúp nàng bóp tay bóp chân.

Thủ pháp của các công tử rất thuần thực, chẳng kém gì thợ mát-xa chuyên nghiệp, chỉ là ở Đại Sở vẫn chưa có nghề này.

Thâm Nguyệt thấy họ cũng rất quy củ, chỗ nào không nên sờ thì không bao giờ sờ bậy.

Công tử trong Sở Ngọc lâu này tiếp khách vô số kẻ, rất biết đoán định nhu cầu của khách nhân. Nếu khách có nhu cầu sinh lý ở phương diện kia, cũng không cần vừa gảy đàn vừa uống trà, lè mà lè mà tới tận lúc này.

Họ cũng nhìn ra được Liên Thanh Châu không có sở thích trên phương diện ấy, nên chỉ bông đùa với Liên Thanh Châu vì cảm thấy phản ứng của hẳn ta rất thú vị thôi.

Bốn vị công tử trong phòng bùng bùng hứng khởi.

Hai vị công tử kéo Liên Thanh Châu từ trên ghế dậy, dịu giọng đùa rằng: “Mời công tử đi theo bọn ta, bọn ta đảm bảo sẽ hầu hạ công tử thoải mái nhất có thể~”

“Ta không cần! Các người buông tay mau, ta không cần!”

Đúng vào lúc này, tiếng gõ cửa đột ngột vang lên.

Âm thanh không nhanh không chậm, nhưng mang theo áp lực vô hình.

Cả căn phòng nhất thời chìm vào im lặng.

Liên Thanh Châu vội vàng nói: “Còn chờ ra đây làm gì, mau mở cửa! Mở cửa đi chứ!”

Thẩm Nguyệt nghiêng đầu tựa người lên ghế, chống cằm suy tính: “Ta nhớ rằng hình như ta không gọi thêm dịch vụ nào khác mà”.

Liên Thanh Châu đáp: “Cứ mở cửa ra chẳng phải sẽ biết ngay sao”.

Thế là một vị công tử bèn đứng dậy đi mở cửa. Đợi khi cửa phòng mở ra, trông thấy nam tử mặc đồ đen đứng trước phòng mà sửng người: “Vị công tử này là...”

Tô Vũ không tỏ thái độ gì, toàn thân toát ra khí chất lạnh lùng, chỉ điềm tĩnh cặp đôi mắt trắng đen rõ ràng liếc nhìn người kia một cái.

Sát khí phảng phất quanh đây.

Vị công tử kia lập tức im bật, trong lòng không khỏi run rẩy.

Thấy Tô Vũ định tiến vào, công tử bèn đứng sang một bên nhường đường.

Liên Thanh Châu trông thấy Tô Vũ đã đến, lần đầu tiên cảm thấy thân thiết đến vậy. Hắn đến quá đúng lúc, nếu muộn hơn nửa khắc, e rằng hắn ta

không giữ nổi sự trong sạch của bản thân nữa.

Giọng nói của Tô Vũ vô cùng lãnh đạm: “Tất cả ra ngoài, đóng cửa lại”.

Bốn vị công tử đưa mắt nhìn nhau.

Thẩm Nguyệt thoáng ngẩng đầu, nhắm mắt dưỡng thần, chưa mở mắt nhìn người mới đến đã ngửi thấy mùi trầm hương thoang thoảng, không khỏi nhú mày.

Nàng ung dung đáp: “Ra ngoài làm gì, có thêm một khách nhân đây này, mau đi mời thêm hai công tử nữa tới hầu hạ”.

Dứt lời, một ánh mắt thâm trầm rơi xuống cơ thể nàng, nhưng nàng làm như không hề hay biết.

Liên Thanh Châu thấy tự tin hẳn, cất giọng: “Các người mau ra ngoài hết đi, họ có ân oán cá nhân cần xử lý, coi chừng lát nữa ngộ thương các người”.

Bốn vị công tử là người sáng mắt, Tô Vũ vừa bước vào, họ đã cảm thấy không khí trong phòng trở nên nặng nề.

Tất cả lặng lẽ lui hết xuống.

Thẩm Nguyệt khẽ thở dài: “Đến tận hôm nay, ta mới cảm thấy, trái ôm phải ấp là cảm giác kỳ diệu không lời lẽ nào tả xiết. Không chỉ có người cùng ta giải sầu, cùng ta tiêu diêu, có thể vui sướng từ trong ra ngoài. Chẳng trách sau khi mỹ nhân vào cửa, có người không nở lãng phí thời gian bên ngoài nữa. Nếu đổi lại là ta, bên cạnh có mỹ sắc lượn lờ, ta cũng chỉ mong đóng chặt cửa khỏi đi đâu nữa. Vậy thì Tô đại nhân, có phải người đi nhàn chỗ rồi không?”

“Đây không phải nơi cô nên đến”.

Thẩm Nguyệt không tỏ thái độ gì: “Đây cũng không chuyện mà người nên quản”.

Trong đôi mắt hẹp dài của Tô Vũ chỉ thấy sự u ám.

Khi hai người đang giằng co, Liên Thanh Châu đã lùi dần về phía cửa, sờ sờ mũi và nói: “Hai người cứ nói chuyện trước, ta ra ngoài đợi”.

“Đứng lại”.

“Đứng lại”.

Thẩm Nguyệt và Tô Vũ đồng thanh, lạnh lùng lên tiếng.

Hai chân của Liên Thanh Châu bị đông cứng ở cửa ra vào.

Tô Vũ xuất hiện ở nơi này, ngoại trừ tên phản đồ Liên Thanh Châu “mách lẻo” ra thì còn có thể là ai được.

Thẩm Nguyệt còn chưa truy cứu trách nhiệm của Liên Thanh Châu, Tô Vũ đã đi kèm tinh cất giọng trước: “Liên Thanh Châu, người đưa nàng tới đây làm gì?”

Không đợi Liên Thanh Châu trả lời, Thẩm Nguyệt đã đứng dậy khỏi ghế, tỏ ra tức cười: “Liên Thanh Châu, chẳng phải người hỏi ta ai đã nói với người rằng ta thích nam sắc sao? Đây, người ở ngay trước mặt”.

Liên Thanh Châu: “...”

Thẩm Nguyệt lại nói: “Người thích đàn ông, ta cũng thích đàn ông, chúng ta cùng đến một nơi chỉ có đàn ông mới đến, có gì không thỏa đáng?”

Tô Vũ đưa mắt nhìn Thẩm Nguyệt nhưng miệng lại nói với Liên Thanh Châu: “Sau này để ta biết được người dẫn nàng tới những nơi như thế này, người có thể dùng cái chết để tạ tội”.

Liên Thanh Châu: “...”

Tại sao hai người này có mâu thuẫn mà người chịu thiệt toàn là hấn ta?

Thẩm Nguyệt nhếch miệng cười cười: “Là ta đánh hấn ta ngất xỉu rồi
khiêng vào đây đây, sao nào? Người quản được chắc?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 233: Mua Một Thẻ Bài

Liên Thanh Châu âm thầm oán thán: Cuối cùng công chúa cũng nói được một câu đúng sự thật!

Tô Vũ trầm giọng hỏi: “A Nguyệt, nhất định phải như thế sao?”

Nụ cười trên môi Thẩm Nguyệt nhạt đi, nàng cup mắt không muốn nhìn hẳn nữa, thản nhiên đáp rằng: “Ta nhớ rằng ta đã nói với ngươi rất rõ ràng, sau này ta không muốn trông thấy ngươi nữa”.

“Ta cũng nhớ rằng, ngươi nói ngươi ghét ta”.

“Vậy ngươi còn ở đây làm gì? Bây giờ chẳng phải ngươi nên ở nhà bầu bạn cùng mỹ nhân sao?”

Tô Vũ đáp: “Nếu cô thực sự không muốn thấy ta thì đừng tới những nơi như thế này nữa, nếu không lần sau ta sẽ còn đến”.

Thẩm Nguyệt phì cười: “Bất kể ngươi có đến hay không, đi đâu này liên quan gì tới ta. Nhưng nếu ngươi đến rồi thì hãy chơi cho tận hứng”.

Nàng đi êm tĩnh đi ngang qua người hẳn: “Ngươi ở cứ đây vui vẻ nhé, ta không phụng bồi nữa”.

Tô Vũ quay lưng lại với nàng: “Liên Thanh Châu, đưa nàng về”.

Bước chân của Thẩm Nguyệt dừng lại, đột nhiên âm thanh của nàng trở nên rất trầm: “Ngươi càng nhúng tay vào chuyện của ta như vậy, ta chỉ càng thấy chán ghét ngươi”.

Sắc mặt của Tô Vũ không chút gợn sóng: “Vậy ư, nhưng ta quản nhiều quen rồi, đại khái không thể thu tay được nữa”.

Thẩm Nguyệt không nấn ná thêm, ra khỏi cửa là rời đi ngay.

Một mình Tô Vũ đứng lặng bên bàn, cúi đầu nhìn chén trà đã nguội trên bàn, sau đó thò ngón tay trắng nõn mân mê nắp đậy của hũ đựng rượu.

Rượu trong hũ đậy nắp, chưa được chạm tới.

Hắn lẩm bẩm tự nói: “A Nguyệt, có phải ta từng khiến nàng thích nhiều bao nhiêu thì bây giờ khiến nàng căm ghét bấy nhiêu”, hắn nhếch môi thành nụ cười nhạt: “Nếu là như thế, kể ra cũng tốt”.

Nói xong, hắn khẽ phất tay áo, hũ rượu đổ đầy ra bàn.

Chất lỏng lập tức tràn ra, thấm ướt tay áo của hắn.

Diệu này cũng khiến người hắn dính mùi rượu nồng đậm.

Tô Vũ phất tay áo, xoay người ra khỏi phòng.

Trong Sở Ngọc lâu có công tử tiến tới tiễn hắn ra ngoài.

Hắn không cần phải giấu giếm gì, cho dù ra vào nơi này bị người quen trông thấy cũng chẳng sao cả.

Đối với hắn mà nói, danh tiếng đã thành ra thế này rồi, hắn không quan tâm liệu nó có tệ hơn được nữa không.

Tô Vũ bước đến cửa, nghe công tử trắng trẻo bên cạnh dịu dàng nói: “Công tử đi thông thả, hoan nghênh lần sau lại đến”.

Tô Vũ dừng chân trước cửa, nghiêng người nhìn vị công tử kia, sau đó ánh mắt bình thản của hắn đảo tới thất lưng người đó.

Trên thất lưng của vị công tử này treo một tấm thẻ bài bằng gỗ, một mặt viết tên, một mặt viết bảng hiệu của Sở Ngọc lâu để tỏ rõ thân phận.

Tô Vũ lấy ra một đỉnh bạc đặt vào tay của công tử: “Có thể tặng thẻ bài cho ta không”.

Công tử nhận được ngân lượng nên mỉm cười vui vẻ, lấy thẻ bài trên thắt lưng xuống đưa cho hắn: “Công tử thích thì cứ lấy đi là được”.

Thẻ bài giắt trên hông ở Sở Ngọc lâu này cũng chẳng phải thứ gì quý hiếm, công tử trong lâu làm mất cũng có thể bù lại.

Tô Vũ cẩn thận lấy thẻ bài bỏ vào tay áo rồi mới rời đi.

Khi đến nhà, hai vị cơ thiếp nghênh đón hắn, chưa gì đã ngửi thấy mùi rượu.

Cơ thiếp hỏi: “Đại nhân đi đâu thế, tại sao muộn thế này mới về, chàng đã... uống rượu à?”

Tô Vũ phất tay áo, thẻ bài giắt trên hông công tử kia không cẩn thận rơi xuống nền đất. Hắn không phát hiện ra, nhưng có cơ thiếp dè dặt lấy chân mình dè lên để giấu giếm cho qua.

Hắn nói đêm nay chỉ tới nhà một vị đại nhân nào đó uống rượu xã giao thôi.

Sau khi Tô Vũ về phòng, cơ thiếp kia mới nhấc chân ra, cúi người nhặt tấm thẻ bài lên.

Chẳng trách bao nhiêu lâu nay, lần đầu nghe Tô Vũ nói hắn ra ngoài xã giao.

Sau khi làm rõ chuyện này phải bẩm báo lên hoàng đế, như thế hoàng đế sẽ biết phải âm thầm đi điều tra xem hắn qua lại với những quan viên nào.

Thế nhưng khi nhìn kỹ lại tấm thẻ bài kia, bên trên hình như viết tên của người nào đó, lật ra xem thử, cơ thiếp mới sửng người: “Sở Ngọc lâu?”

Điều tra ra mới biết, Sở Ngọc lâu là sở quán nổi tiếng trong kinh thành, người ở trong đó toàn là nam.

Lại phái người đi hỏi gia đình của vị đại nhân được Tô Vũ nhắc tới, hóa ra đêm đó Tô Vũ không hề tới nhà người ta.

Vị đại nhân đó nghe nhắc tới Tô Vũ còn tránh né không kịp, liên tục phủ nhận, đồng thời đưa ra chứng cứ cho thấy đêm đó không có mặt Tô Vũ.

Vậy thì đêm đó rốt cuộc Tô Vũ đã đi đâu, việc này rõ đến mức không thể rõ hơn được nữa.

Hóa ra hẳn tới Sở Ngọc lâu.

Đàn ông tới nơi đó còn làm gì được nữa, chỉ có thể là chơi đùa với các nam kỹ ở trong đó.

Hai vị cơ thiếp nhất thời không dám tin lắm.

Hóa ra từ khi họ vào cửa đến nay, Tô Vũ chưa từng thân cận với họ, không phải bởi vì thân thể hắn “không ổn”, mà bởi vì tâm trí của Tô Vũ không ở nơi này.

Hai vị cơ thiếp bỗng chốc thấy lòng dạ nguội bớt phân nửa.

Một người đàn ông trông có vẻ phong hoa tuyệt đại như thế, sau cùng lại đi thích nam nhân, đúng là quá thâm hiểm.

Hai vị cơ thiếp cho rằng Tô Vũ nín nhịn bấy lâu nay, cuối cùng cũng không chịu nổi, đành để lộ đuôi hồ ly.

Sau cùng cơ thiếp vẫn bám báo cho hoàng đế, dùng bìa câu truyền tin vào hoàng cung.

Trên thế gian này chẳng có bức tường nào không lọt gió, trong thời gian dài, văn võ bá quan vẫn luôn lưu truyền một số lời đồn đãi.

Chỉ cần nhắc tới Tô Vũ, cứ mười người sẽ có tám chín người lắc đầu thở dài.

Có người vui vẻ khi thấy hấn không may, tất nhiên cũng có người thật lòng thấy tiếc.

Sau khi tảo tri ều xong, Tô Vũ đi ở hàng sau, chậm rãi ra khỏi tri ều điện.

Ánh nắng sớm rạng rỡ đang từ từ nhô lên nơi chân trời, chiếu rọi những mảnh ngói lưu ly đường hoàng và rực rỡ trong nội cung.

Ánh nắng cũng rọi lên đường nét bình thản và không tì vết cùng đôi mắt hẹp dài thâm trầm của hấn.

Những lời thì thầm thậm thụt của đám quan viên lọt vào tai hấn.

“Ta nghe nói Tô đại học sĩ trà trộn vào Sở Ngọc lâu, chuyện này là thật đó, còn bị đ ồng liêu trông thấy cơ”.

“Nhưng cách đây không lâu hoàng thượng mới ban thưởng cho hấn hai cơ thiếp, không ngờ hấn có sở thích này, đúng là uổng phí của trời mà”.

“Đúng thế đấy, ta nghe nói hoàng thượng còn định để công chúa tái giá cùng hấn, phen này hấn là không còn gì nữa r ồi”.

“Đại học sĩ chẳng qua cũng chỉ là nhân tài cỡ hủ trói gà không chặt thôi mà, tại sao hoàng thượng phải ra sức lôi kéo hấn như thế?”

“Người làm quan trong tri ều chưa lâu, còn nhiều chuyện của ti ền tri ều mà người không biết. Những chuyện này đừng nghe ngóng nữa, tránh phạm phải đi ều cấm kỵ...”

Mùa xuân trong tiết tháng Ba, ánh nắng rực rỡ, từng nhóm người kéo nhau ra ngoài ô kinh thành du ngoạn.

Kinh thành đang an hưởng thái bình, chiến sự ở phía Nam lại như nước sôi lửa bỏng.

Quân đội do Tần Như Lương dẫn dắt cùng quân đội của Dạ Lương giao chiến, hai bên đánh đến mức không thể tách ra nổi.

Thành trì phía Nam dần dần có dòng người chạy nạn, chỉ là chiến sự lên cao, khó mà dỗ yên lòng dân.

Từ sau lần trở về từ Sở Ngọc lâu, Liên Thanh Châu bận rộn công việc làm ăn, Thâm Nguyệt cũng không làm khó hấn ta nữa.

Hấn ta trốn nàng còn không kịp, đối với những lời mời của Thâm Nguyệt, từ chối được sẽ từ chối, tuyệt đối không đi chơi riêng cùng nàng nữa.

Hấn ta chỉ sợ Thâm Nguyệt lại lừa mình tới mấy chỗ như Sở Ngọc lâu lần trước.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 234: Tên Ăn Mày Trong Góc Khuất

Hạ Du cũng lâu lắm rồi không thấy đâu, Lưu Nhất Quái mở một sạp hàng nhỏ trên thuyền, chuyên tính bát tự cho người qua lại, việc làm ăn không tồi, bận rộn vô cùng.

Bấp Chân từ khi hơn nửa tuổi đến giờ chưa ra khỏi phủ tướng quân nhìn ngắm thế giới bên ngoài rồi. Thằng bé càng lớn thì càng im lặng và hướng nội, không khỏi khiến Thẩm Nguyệt sinh ra lo lắng.

Thẩm Nguyệt nghe nói hoa lê ở ngoại ô kinh thành trắng muốt như tuyết, thời điểm này đẹp để khỏi buồn.

Thế là nàng quyết định đưa Bấp Chân ra kinh thành dạo chơi một vòng để Bấp Chân mở rộng tầm mắt.

Những đứa trẻ ở tầm tuổi của thằng bé đáng lẽ phải ngây thơ và hoạt bát, nhưng bây giờ trông thằng bé càng lúc càng phát triển theo hướng trầm lặng và ít lời.

Quản gia cũng thấy Bấp Chân quá yên tĩnh và hướng nội nên đương nhiên hi vọng Bấp Chân có thể hoạt bát hơn, vì thế ông ta vô cùng tán thành Thẩm Nguyệt đưa Bấp Chân ra ngoài dạo chơi.

Trang viên ở ngoại ô kinh thành không hề xa, năm nào ở đó cũng có không ít phu nhân quản gia đi ngắm hoa lê, rất an toàn.

Quản gia tích cực sắp xếp, chuẩn bị thêm một ít thức ăn, sợ Thôi thị và Ngọc Nghiên không xoay sở được còn gọi thêm hai bà tử.

Tới trang viên ở ngoại ô kinh thành, hoa lê nở trắng đầu cành, đến mức khi gió xuân thổi qua, chúng bay khắp trời như tuyết, cảnh tượng quả thực rất đẹp.

Thẩm Nguyệt trải một tấm thảm dưới gốc cây lê, đặt Bấp Chân lên thảm cho thằng bé chơi đùa.

Trên cổ thằng bé đeo khóa trường mệnh, chiếc chuông nhỏ phát ra âm thanh vui tai trong gió, thỉnh thoảng sẽ khiến Thẩm Nguyệt thất thẩn.

Ngọc Nghiên vui chơi đến mức sắp bay lên, trên đầu nàng ta cài hoa lê trắng muốt, chạy tới chạy lui, còn hái bông hoa nở to nhất đầu cành gài vào mũ của Bắp Chân.

Bắp Chân ngó trên thảm, cúi đầu, bàn tay nhỏ nhắn nghịch khóa trường mệnh trước ngực khiến nó lắc qua lắc lại.

Dường như thằng bé thích tiếng chuông này.

“Công chúa? Công chúa?”

Ngọc Nghiên gọi hai lần, Thẩm Nguyệt mới hoàn hồn.

Ngọc Nghiên nũng nịu hỏi: “Công chúa đang nghĩ gì thế, mau qua ăn cơm thôi”.

Bà tử giúp họ nấu món canh tươi mới, ăn cùng điểm tâm mỹ vị, coi như giải quyết xong bữa trưa.

Không biết Tô Vũ có dẫn theo hai cơ thiếp xinh đẹp như hoa của hắn tới du xuân ngắm cảnh hay không.

Thẩm Nguyệt cười cười, nàng phát hiện ra nếu một người quá rảnh, rất dễ suy nghĩ lung tung.

Sau bữa cơm, vui chơi kha khá, đoàn người lục tục kéo nhau ra về.

Thẩm Nguyệt bế Bắp Chân ngó lên xe ngựa, Ngọc Nghiên và Thôi thị cũng ở trong xe, hai bà tử còn lại thì ngó một chiếc xe khác.

Đi ngang qua phố chợ tấp nập, Ngọc Nghiên vén rèm lên, phấn khởi nói: “Công chúa, hôm nay thời tiết tốt, đường phố cũng vô cùng náo nhiệt”.

Bắp Chân nhìn ra bên ngoài, tuy không nói gì, nhưng hiển nhiên cũng rất hiếu kỳ. Thằng bé ng ồi trong lòng Thâm Nguyệt, khua chân múa tay mà quấy đạp.

Thâm Nguyệt bèn bảo Ngọc Nghiên cuốn rèm lên, để Bắp Chân ngắm cho thỏa thích.

Khi ngang qua một đoạn đường nào đó, vài ba tên ăn mày ng ồi thụp trong góc khuất khiến Bắp Chân nhìn chăm chú không hề chớp mắt.

Thâm Nguyệt tiện đà nhìn sang, đảo mắt nhìn thoáng qua, đang định nói vài câu gì đó đùa Bắp Chân, thế nhưng dáng vẻ của tên ăn mày đầu bù tóc rối ở bên cạnh chỉ mất một khoảnh khắc ngắn ngủi đã hằn sâu vào đầu óc của Thâm Nguyệt, nàng đột nhiên thấy quen mắt.

Chiếc xe ngựa nhanh chóng chạy qua, Thâm Nguyệt biến sắc, vội dặn dò: “Dừng xe”.

Đường phố ồn ào náo nhiệt, xe ngựa không tiện dừng ngay trên đường lớn, đành tìm một giao lộ không tấp nập lắm để dừng lại.

Ngọc Nghiên hỏi: “Công chúa, sao thế ạ? Có phải bị chóng mặt không?”

Thâm Nguyệt giao Bắp Chân cho Thôi thị: “Nhị nương, người đợi ở trên xe, bên ngoài đồng người, đừng xuống dưới”.

Thôi thị là người rất giỏi quan sát, lập tức hỏi ngay: “Có phải công chúa gặp được người quen nào không?”

Thâm Nguyệt không nói năng gì, quay người xuống xe, Thôi thị vội vàng nói: “Ngọc Nghiên, người mau đi theo công chúa qua đó xem có chuyện gì”.

Ngọc Nghiên lập tức nhảy xuống xe theo nàng.

Thâm Nguyệt đi bộ ngược về, thế nhưng chưa kịp đi tới góc khuất ban nãy, từ đằng xa đã trông thấy có người đang đi về phía góc khuất mà tên ăn

mày kia ng ỡ.

Đó là một nam tử mặc cẩm y, sau lưng dẫn theo hai tên tùy tùng, dừng lại trước mặt một tên ăn mày toàn thân nhếch nhác g ờn như chẳng khác gì hai tên ăn mày đang ng ỡ thụp trên n ền đất còn lại.

Thẩm Nguyệt không nóng lòng tiến lên phía trước mà cũng dừng lại ở bên này.

Ngọc Nghiên nhìn sang bên đó, nhìn thấy tên ăn mày ở đó và nam tử phú quý mặc áo gấm kia, bèn hỏi: “Có phải phu nhân muốn đi bố thí hành thiện không?”

Thẩm Nguyệt nheo mắt, thấy người nhếch nhác kia không mặc áo vải đơn sơ, không giống với mấy tên ăn mày bên cạnh.

Chẳng qua toàn thân hắn ta rất bẩn thỉu và rối bời, g ờn như không nhìn ra được dáng vẻ nguyên bản.

Trước mặt hai tên ăn mày còn lại đặt một cái bát mẻ, trong ánh mắt tràn ngập khao khát với sinh kế. Khi nam tử mặc cẩm y kia đến trước mặt họ, nhãn c ầu của họ chỉ hận không thể dính vào đối phương.

Nhưng tên ăn mày nhếch nhác kia thì không thế.

Hắn ta chỉ ôm đ ầu gối, cúi mặt xuống, bất kể người đứng trước mặt là ai, hắn ta cũng không để tâm.

Nam tử mặc cẩm y cúi đ ầu nhìn hắn ta một lúc, đột nhiên lấy hai đ ồng tỉ ền xu trên tay của tùy tùng, ném bừa trước mặt hắn.

Đ ồng xu va chạm với mặt đất phát ra âm thanh thanh thúy.

Cơ thể đang vùi đ ầu của người kia thoáng khựng lại, sau đó chậm rãi ngẩng đ ầu lên nhìn nam tử mặc cẩm y vừa mới bố thí cho hắn ta.

Nam tử kia nở nụ cười với hắn ta.

Hai mắt hắn ta đỏ ngầu, tràn đầy hận thù.

Đường phố quá hỗn tạp, Thẩm Nguyệt không nghe rõ nam tử mặc cẩm y kia nói gì với hắn ta, lúc ấy chỉ thấy hắn ta đứng bật dậy, không nói năng gì đã nhào tới, định tóm lấy nam tử mặc cẩm y mà đánh cho một trận.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 235: Thật Không Ngờ Tới

Nhưng sức lực của hắn ta không đủ, hắn ta bị nam nhân áo gấm vật ngã xuống đất mấy lần, sau đó lại bị hai tên tùy tùng phía sau xông lên đấm đá.

Trên đất đã có máu tạt ra.

Hai người ăn xin bên cạnh sợ hãi đến mức nhanh chóng bưng bát vỡ bỏ chạy.

Người nọ bị đánh tới tấp không thể chống trả, chỉ có thể ôm đầu chịu trận.

Nam nhân áo gấm nhìn thấy người nọ đã bị đánh tới tấp thì liếc nhìn ngấm xồm xuống tỏ ra thân thiết vỗ vai hắn ta, cười nói vài câu rồi nghênh ngang mang tùy tùng rời đi.

Một lúc lâu sau người nọ mới chật vật đứng dậy khỏi mặt đất, cúi đầu lau vết máu trên khóe miệng sau đó trở lại chỗ ngồi xồm, vùi đầu vào giữa hai đầu gối.

Cho dù có nghèo túng thì hắn ta cũng không buồn bận tâm đến mấy đồng bạc nằm vương vãi dưới đất.

Thẩm Nguyệt cau mày đi xuyên qua đám đông, đi về phía hắn ta rồi nói: "Ta hy vọng là ta đã nhận nhầm người. Sao người như hắn có thể lưu lạc đầu đường xó chợ thế này?"

Ngọc Nghiên khó hiểu hỏi: "Phu nhân đang nói về ai vậy?"

Trong nháy mắt Thẩm Nguyệt đã đứng trước mặt hắn ta.

Lúc này nàng đã có thể thấy rõ bên dưới bộ y phục bẩn thỉu xộc xệch của hắn vẫn còn phảng phất lộ ra vẻ sang trọng quý giá.

Thẩm Nguyệt đoán không sai, hắn ta hoàn toàn không phải là một kẻ ăn xin.

Nàng cố kìm chế sự tò mò trong lòng, khẽ gọi: "Hạ Du?"

Thân thể của hắn ta run lên bần bật nhưng vẫn không ngẩng đầu hay trả lời.

Ngọc Nghiên đứng bên cạnh mở to mắt nhìn hắn ta.

Đây là Hạ Du sao?

Sao có thể như thế được?

Hạ Du là con trai của Hạ tướng, xuất thân cao quý, sao có thể lưu lạc đến bước đường này?

Thẩm Nguyệt cũng không thể tin được, nàng đã lâu không gặp Hạ Du, không ngờ bây giờ lại gặp trong tình huống như thế này.

Lúc này Thẩm Nguyệt đã cảm thấy bộ dáng của hắn ta rất quen thuộc, lại thấy y phục của hắn ta khác với những người ăn mày bên cạnh cho nên mới xuống xe xem thử.

Thẩm Nguyệt chậm rãi ngẩng đầu xồm xuống, giọng nói có chút nặng nề "Hạ Du".

Hắn ta quay sang một bên, khàn khàn nói: "Cô đã nhận nhầm người rồi".

Hắn ta cố gắng né tránh Thẩm Nguyệt, chỉ muốn đứng dậy rời đi. Nhưng vì hắn ta vừa bị đánh rất nặng cho nên bây giờ muốn đứng lên cũng khó.

Thẩm Nguyệt vẫn bước tới cho dù hắn ta có trốn tránh thế nào, nàng vươn tay ra vén mái tóc rối bù đang che khuất gương mặt của hắn ta.

Hắn ta có chút khó chịu, bất lực nói: "Ta nói cô đã nhận nhầm người rồi!"

Thẩm Nguyệt đã vén tóc của hắn ta ra, hai tay giữ lấy khuôn mặt bên đập của hắn ta, ánh mắt run rẩy, nàng nói: "Hạ Du".

Ngọc Nghiên lúc này cũng nhận ra, kinh ngạc che miệng.

Hắn ta cố gắng né tránh ánh mắt của Thẩm Nguyệt, hết sức vùng vẫy nói: "Cô thật sự đã nhận sai người rồi... Hạ Du là công tử quỳ quần là áo lụa, sao có thể có bộ dạng của một con chó lang thang giống như ta được chứ?"

Thẩm Nguyệt bất ngờ ôm hắn ta vào lòng.

Hắn ta vẫn lầm bầm: "Ta không phải Hạ Du, ta không phải Hạ Du... Ta cũng không biết ta là ai..."

Thẩm Nguyệt ôm cái đầu bù xù của hắn ta, thấp giọng an ủi: "Ta là Thẩm Nguyệt, đừng sợ, đừng sợ".

Hạ Du chấn động.

Hắn ta ra vẻ kiên cường rất lâu, cuối cùng vẫn mềm nhũn ra trong vòng tay của Thẩm Nguyệt.

Hắn ta cúi đầu, ôm chặt lấy cánh tay của Thẩm Nguyệt, trong cổ họng phát ra tiếng nghẹn ngào nói: "Cô là Thẩm Nguyệt... Thẩm Nguyệt, ta phải làm sao đây, ta rất buồn... bà nội của ta mất rồi... bọn họ đều nói bà nội bị ta chọc đến tức chết!"

Hạ Du nhỏ hơn Thẩm Nguyệt vài tuổi cho nên bấy lâu nay Thẩm Nguyệt không chỉ xem hắn ta là bạn bè mà còn xem hắn ta như đệ đệ.

Hắn ta đối đãi với Thẩm Nguyệt rất chân thành cho nên Thẩm Nguyệt cũng đối đãi chân thành lại với hắn.

Bây giờ Hạ Du rơi vào bước đường này, phải nghẹn ngào khóc nức nở trong lòng nàng, Thẩm Nguyệt thực sự cảm thấy rất khó chịu.

Thẩm Nguyệt đỡ hắn ta dậy rồi nói: "Đứng dậy theo ta trở về".

Hạ Du lắc đầu nói: "Ta không thể trở về nữa, ta đã bị đuổi ra khỏi nhà rồi".

"Trở về phủ tướng quân".

Cũng may trên đường không có ai nhận ra Hạ Du trong bộ dạng này, Thẩm Nguyệt thì đang dùng khăn che mặt cho nên cũng không có ai nhận ra nàng.

Nàng mang Hạ Du mình đây vết thương lên xe ngựa, cùng hắn ta trở về phủ tướng quân.

Vừa vào cửa thì Thẩm Nguyệt đã dặn dò quản gia đi mời đại phu và chuẩn bị nước nóng.

Quản gia không ngờ rằng Thẩm Nguyệt lại mang thêm một người khác về phủ, ông ta nhìn mãi cũng không nhận ra người đó là ai cho nên đành phải làm theo căn dặn, vội vàng chuẩn bị mọi thứ.

Hạ Du được đưa đến một phòng trống để rửa mặt và để đại phu xử lý vết thương.

Trong viện này không có y phục thích hợp để cho hắn ta mặc.

Thẩm Nguyệt liền nói với quản gia: "Mau ra chính viện lấy một bộ y phục của tướng quân đến đây cho hắn ta tạm thời thay ra".

Quản gia: "Chuyện này..."

"Nhanh đi, còn nữa, chuyện ngày hôm nay không kẻ nào được phép truyền ra ngoài, nếu không sẽ xử lý theo gia pháp".

Sau khi Hạ Du tắm rửa thay y phục sạch sẽ, quản gia nhìn rõ mặt hắn ta thì lập tức hiểu ra.

Người này đã từng tới phủ tướng quân trong bữa tiệc mừng trăm ngày tuổi của tiêu công tử, đây chính là nhị công tử Hạ gia!

Chuyện này không thể lơ là, quản gia vội vàng hỏi ý kiến của Thẩm Nguyệt: "Mặc dù lão nô không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng để Hạ công tử ở lại trong phủ tướng quân quả thật không thích hợp. Phu nhân có muốn lão nô ngay lập tức đến báo tin cho phủ thừa tướng hay không?"

Thẩm Nguyệt nói: "Ta đã nói người không được truyệ̀n tin tức ra ngoài, lại càng không được để cho phủ thừa tướng biết Hạ Du đang ở đây. Phải chờ đến khi sự tình sáng tỏ thì mới tính được".

"Vâng".

Sau khi thăm khám tình trạng của Hạ Du, đại phu đã kê đơn thuốc để giải quyết những vết thương trên cơ thể Hạ Du.

Ngoại trừ những vết thương rách da chảy máu thì trên người Hạ Du vẫn còn đây những vết bầm tím, không biết hẳn ta rốt cuộc đã phải trải qua những chuyện gì.

Thẩm Nguyệt cầm thuốc mỡ đi vào phòng, Hạ Du cúi đầu xuống nhìn thấy bộ y phục trên người hẳn ta quá dài thì liền nói: "Bộ y phục này ta mặc không vừa chút nào".

"Đây là y phục của T`ân tướng quân, nhất thời ta cũng không tìm được một bộ y phục khác thích hợp, người mặc tạm trước đi".

Thẩm Nguyệt ng ắ xuống trước mặt hẳn ta, tỉ mỉ dùng ngón tay lấy ít thuốc mỡ r ắ bôi lên mặt hẳn ta.

Hẳn ta nghiêng đầu né tránh.

Thẩm Nguyệt lại vươn tay ra, dùng sức bôi thuốc lên chỗ bị thương của hẳn ta r ắ nói: "Người tránh cái gì? Bây giờ mà không bôi thuốc thì sau này sẽ rất khó coi".

Sau đó Hạ Du không né tránh nữa.

Hắn ta chăm chú nhìn Thẩm Nguyệt, động tác bơi thuốc của nàng vô cùng nhẹ nhàng, đôi mắt của hắn ta có chút ướt át, hắn ta nói: "Ta đã bị đuổi ra khỏi nhà, bạn bè ngày xưa của ta ai cũng không dám quan tâm đến ta, tại sao cô còn muốn cứu ta, cô không sợ gặp phiền phức hay sao?"

Ánh mắt Thẩm Nguyệt tối sầm lại, nàng nói: "VẬY trước tiên người nói cho ta biết, người lúc này đánh người trên đường là ai?"

Hạ Du nhe răng nói: "Là anh thứ của ta".

Thẩm Nguyệt thấy hắn ta nắm chặt tay, tràn đầy hận ý.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 236: Bị Đổ Tội Tày Trời

Nàng nói: "Cái tên đó ngày thường chắc chắn rất ghét người cho nên mới bỏ đá xuống giếng như vậy".

Hạ Du nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Chính là hấn ta cùng với người mẹ tiệt nhân của hấn ta đã liên thủ hại chết bà nội! Ta có thành quỷ cũng sẽ không buông tha cho hấn ta!"

Thẩm Nguyệt thấy nước mắt của hấn ta đã trào ra liền giơ tay giúp hấn ta lau đi rồi nói: "Nếu như người đã không đánh đờng ta với đám bạn xấu thì người mau nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì".

"Thẩm Nguyệt, ta có thể ôm cô một cái được không? Ta nghĩ như vậy thì ta sẽ cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút", nét mặt của Hạ Du trông vô cùng đau khổ.

Thẩm Nguyệt nghiêng người thoải mái ôm hấn ta để an ủi.

Ban đầu hấn ta còn có thể chịu đựng được nhưng ngay sau đó hấn ta đã bật khóc nức nở trên vai nàng.

Khi Hạ Du còn ở trong phủ thừa tướng thì hấn là đứa cháu được lão phu nhân sủng ái nhất và hấn cũng thương bà nội của mình nhất.

Nhưng bà nội của hấn ta đã nôn ra máu và chết ngay trước mặt hấn ta, thậm chí còn có nhân chứng khai rằng là do chính hấn ta đã khiến cho bà nội tức đến chết!

Hạ Du không thể chịu nổi đả kích này, hấn ta tự biết mình đã bị hãm hại, xảy ra chuyện như vậy thì người được lợi nhất chính là nhị nương cùng huynh thứ của hấn ta.

Hạ Du căm hận bọn họ đã hại chết bà nội nên đã càn kiểm soát nhị nương của hấn một đường ngay tại chỗ.

Hạ tướng cũng vô cùng kính yêu lão phu nhân, trong lúc ông ta đang cực kỳ bi thương thì ông ta lại đi tin lời của mấy người nhị nương làm chứng nói Hạ Du làm lão phu nhân tức chết, lại tận mắt nhìn thấy Hạ Du muốn giết nhị nương cho nên lửa giận ngập trời liền đuổi đánh Hạ Du ra khỏi cửa.

Ông ta cũng tuyên bố, từ nay về sau, Hạ Du không còn là con trai của Hạ gia nữa, để cho hắn ta ở bên ngoài tự sinh tự diệt.

"Chuyện này xảy ra bao lâu rồi?"

"Từ ba ngày trước".

"Vậy là người đã lưu lạc đầu đường xó chợ suốt ba ngày nay sao?", Thẩm Nguyệt hỏi: "Tại sao người không đến tìm ta?"

Nàng thật sự rất khó tưởng tượng một công tử qu ân là áo lụa như Hạ Du lại có thể trở thành một kẻ lưu lạc đầu đường xó chợ giống như ăn mày trong suốt ba ngày.

Trong ba ngày này hắn ta không có chỗ để ngủ, không có thức ăn để ăn, đã bị bỏ rơi lại còn bị ức hiếp.

Không ai trong số những người bạn ngày xưa của hắn ta vươn tay ra giúp đỡ bởi vì hắn ta đã bị đuổi ra khỏi nhà và Hạ tướng không còn nhận hắn ta là con trai nữa.

Cả đời này chắc chắn Hạ Du cũng sẽ không thể quên được ngày hôm nay phải lưu lạc đầu đường xó chợ.

Hạ Du nói: "Bà nội của ta khi còn sống yêu thương ta nhất nhưng ta chỉ là một đứa cháu bất hiếu, thậm chí còn không thể tìm ra được hung thủ đã hại chết bà nội".

"Ta thật vô dụng, cho dù ta có đau đớn, hối hận, khổ sở đến đâu thì bà nội của ta cũng sẽ không sống lại được nữa", Hạ Du chảy nước mắt giàn

giữa, trước kia cho dù lên trời xuống biển hẳn ta cũng chưa từng cảm thấy bất lực như hôm nay.

"Ta nghe cha ta nói cô tuy là công chúa nhưng cũng chỉ là công chúa tì ền tri ều, bản thân cô còn chưa thể lo được cho mình thì làm sao ta có thể đến tìm cô được, chẳng lẽ lại muốn lôi cô cùng chìm xuống nước hay sao?"

Thẩm Nguyệt nói: "Vậy là do người sợ liên lụy đến ta sao?"

Nàng lại nói: "Cho dù ta chỉ là công chúa tì ền tri ều thì ta cũng sẽ giúp người".

"Tại sao?", Hạ Du bối rối hỏi.

Thẩm Nguyệt nghĩ đến một người r ồi nhẹ nhàng nói: "Bởi vì có người đã từng nói với ta rằng người là một người đơn thuần".

Ngọc Nghiên mang bữa ăn tới, Hạ Du thật sự đã mấy ngày r ồi không ăn cơm cho nên vừa thấy đặt đ ò ăn xuống thì hẳn ta đã ăn ngấu nghiến.

Ngọc Nghiên thấy vậy cũng không đành lòng, liền nói: "Nhị công tử đừng nóng vội, trong bếp còn nhiều lắm".

Thẩm Nguyệt đã gặp Hạ tướng trong bữa tiệc mừng trăm ngày tuổi của Bắp Chân, nàng thấy rõ ông ta cũng chỉ còn một đứa con trai này để thừa tự, ngoài miệng tuy hùng hù hỏ hỏ nhưng trên thực tế nhưng vẫn rất dung túng sủng ái.

Cái chết của lão phu nhân bị đổ cho Hạ Du, có lẽ chuyện này đã chạm vào giới hạn của Hạ tướng.

Hạ tướng đã quá thất vọng cho nên mới đuổi Hạ Du ra khỏi nhà.

Điều quan trọng nhất là phải giải quyết hiểu lầm giữa Hạ tướng và Hạ Du càng sớm càng tốt.

Hai mắt Hạ Du đã đỏ hoe, hấn ta nói: "Ta với ông ta chẳng có hiểu lầm gì hết. Ông ta cho rằng ta đã giết chết bà nội thì ta cũng không muốn làm con của ông ta nữa. Dù sao trong mắt ông ta thì ta cũng chỉ là một đứa con bại gia chuyên rước họa về cho ông ta mà thôi".

Hấn ta ngẩng đầu nhìn Thẩm Nguyệt nói: "Ta chỉ muốn nhờ cô giúp ta một việc".

"Người nói đi".

"Ta muốn nhờ cô trong lúc đi phúng viếng thì mang theo ta quay về Hạ gia. Ta muốn làm tròn chữ hiếu của mình trước linh cữu của bà nội. Ta nhất định sẽ tìm ra bằng chứng bọn họ đã hại chết bà nội để an ủi vong linh bà nội trên trời".

Hạ Du nói Hạ tướng sẽ không cho hấn quay về Hạ gia nữa, lại càng không cho phép hấn ta đi tiễn lão phu nhân lần cuối, thậm chí nhìn lão phu nhân lần cuối một lần cũng không được.

Hạ Du muốn trở về Hạ gia thì chỉ có thể cải trang rồi nhờ người khác mang theo mình cùng đi.

Lão phu nhân đã tạ thế ba ngày, thời gian này đã đủ để Hạ gia sắp xếp linh đường và báo tang.

Quả nhiên, phủ tướng quân rất nhanh đã nhận được tin báo tang từ Hạ gia.

Lão phu nhân Hạ gia vốn là cáo mệnh phu nhân, Hạ tướng cũng là một vị quan tài đức, nay lão phu nhân đã tạ thế thì quan viên khắp nơi cũng nên đến chia buồn.

Tần Như Lương không có ở đây cho nên mọi việc đều do Thẩm Nguyệt làm chủ.

Hạ gia đã báo tang tới phủ, nàng không có lý do gì mà không đi.

Sang ngày thứ hai, tình trạng tinh thần và thể chất của Hạ Du đã tốt lên rất nhiều.

Thẩm Nguyệt bảo quản gia mang tới một bộ y phục người hầu để cho Hạ Du thay.

Trước khi đi, Thẩm Nguyệt đã hỏi Hạ Du chi tiết về tình huống lúc lão phu nhân qua đời.

Hạ Du chỉ nói rằng lão phu nhân trước khi chết đã học máu không ngừng, mặt mày tái xanh sau đó ngã xuống đất chết ngay tại chỗ, không thể nói thêm một câu nào.

Ngày hôm đó lão phu nhân rốt cuộc đã ném qua thứ gì, chạm qua thứ gì, Hạ Du thật sự không thể biết được.

Bây giờ muốn quay lại tìm chứng cứ chỉ e rằng khó càng thêm khó.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 237: Trở Lại Tìm Chứng Cứ

Nếu như hung thủ đã có dã tâm hại người thì những bằng chứng về những thứ mà lão phu nhân đã ăn, đã mặc hay đã chạm vào chắc chắn đâu đã bị xóa sổ hoàn toàn.

Sau đó Thẩm Nguyệt nói: "Lần này có cơ hội thì người vào nhìn bà nội của người nhiều hơn đi. Có lẽ bằng chứng duy nhất vẫn còn ở trên người bà nội của người".

Nhưng lão phu nhân đang nằm ở trong quan tài đặt ở linh đường, người đến phúng viếng làm sao có thể dễ dàng nhìn thấy được?

Hạ Du ủ rũ nói: "Bọn họ sẽ không cho chúng ta bước lên nhìn đâu".

Thẩm Nguyệt liếc mắt nói: "Chỉ cần người không sợ quấy rầy sự an tĩnh của lão phu nhân thì ta sẽ có cách. Ta nghĩ lão phu nhân cũng muốn nhìn thấy người bình an vô sự thì mới có thể ra đi thanh thản".

Hạ Du trịnh trọng gật đầu nói: "Được, bất kể dùng biện pháp gì, chỉ cần ta có thể nhìn thấy bà nội và tìm ra hung thủ thì có làm gì ta cũng đồng ý".

Quản gia rất nhanh đã chuẩn bị xong đồ phúng viếng, Thẩm Nguyệt thay y phục trắng, mang theo Ngọc Nghiên cùng Hạ Du đi tới Hạ gia.

Hạ Du mặc y phục của người hầu, hơi cúi đầu cùng Ngọc Nghiên đi phía sau, khi đến tới cổng Hạ phủ cũng không khiến cho ai nghi ngờ.

Trong Hạ phủ có người tiến lên tiếp đón, sau đó dẫn theo Thẩm Nguyệt đến phía trước linh đường.

Bên trong Hạ phủ lúc này tràn đầy bi thương, còn chưa kịp vào linh đường thì nàng đã nghe thấy những tiếng khóc truyền ra.

Hạ Du ở phía sau nàng đang rất căng thẳng, hấn ta cố kìm nén cảm xúc nhưng nước mắt vẫn lặng lẽ rơi xuống từ hốc mắt.

Thẩm Nguyệt trầm giọng nói: "Người bây giờ là người của phủ tướng quân ta, bất luận thế nào thì người cũng phải chịu đựng cho ta, người không thể khóc. Nếu như để cho kẻ khác nhìn thấy thì họ chắc chắn sẽ nhận ra người".

Hạ Du hít sâu một hơi, nghiêng răng nghiêng lợi: "Được rồi, ta sẽ không khóc".

Chỉ cần hắn ta có thể đến linh đường nhìn thấy bà nội lần cuối, được khâu đầu quỳ lạy bà nội thì hắn ta đã mãn nguyện rồi.

Lụa trắng treo cao bên trong linh đường Hạ phủ.

Hai bên sảnh là hai hàng người đang quỳ rạp khâu đầu, những người mặc đồ tang bên trong Hạ phủ đều là gia quyến Hạ gia, tiếng khóc than thê lương kéo dài không dứt.

Hôm nay không chỉ có phủ tướng quân đến phúng viếng mà còn có rất nhiều quan viên khác trong triều đến phúng viếng.

Nhưng trong số những người đến phúng viếng chỉ có một mình Thẩm Nguyệt là nữ nhân.

Đại tướng quân đã xuất chinh, nàng đại diện cho phủ tướng quân đến phúng viếng cũng là chuyện bình thường.

Là nữ nhân duy nhất trong đoàn người đến phúng viếng, chuyện Thẩm Nguyệt mang theo bên người một nha hoàn cùng một gia nô tiến vào linh đường cũng không khiến cho người khác cảm thấy kỳ lạ.

Khi nàng bước vào linh đường, bên cạnh liễn có người hô lên: "Tĩnh Nguyệt công chúa của phủ đại tướng quân đến viếng".

Thẩm Nguyệt chậm rãi bước vào, Hạ Du và Ngọc Nghiên cúi đầu đi theo sau.

Hạ Du không thể ngẩng đầu nhìn lên quan tài trong sảnh, chỉ có thể đau khổ chịu đựng.

Có người từ bên cạnh đi qua dâng lên hương nến.

Hương khói mịt mù, Thảm Nguyệt cúi đầu lấy nén hương, cúi đầu thật sâu trẫm mặc trước quan tài trong linh đường.

Hạ Du và Ngọc Nghiên cũng ngay lập tức quỳ trên mặt đất và cúi đầu thật sâu cùng với Thảm Nguyệt.

Hạ Du áp trán xuống mặt đất, đau đớn không thể kìm nén.

Thảm Nguyệt đã cúi đầu ba lần liên tiếp, hẳn ta cũng đã làm được điều mình muốn đó là khấu đầu lạy bà nội ba lần.

Sau khi làm lễ, người chủ trì linh đường cúi đầu trả lễ cho Thảm Nguyệt.

Hạ tướng cùng phu nhân đã già yếu lại chịu không nổi bi thương cho nên không tiện trả lễ, vì vậy chuyện đó đã được giao cho huynh thứ của Hạ Du và thê tử của hắn ta làm.

Huynh thứ của Hạ Du tên là Hạ Phóng.

Khi trả lễ, Thảm Nguyệt nhìn thấy hắn ta chậm rãi ngẩng đầu lên.

Nàng có thể nhận ra rõ ràng đây là gã đã đánh Hạ Du trên phố ngày hôm trước.

Nét mặt của hắn ta vô cùng bi thương, nếu như không để ý thì chắc hẳn sẽ bị hắn ta lừa gạt, nhưng sự giả tạo trong ánh mắt đó không thể nào lừa được Thảm Nguyệt.

Phúng viếng xong, Thảm Nguyệt quay đầu rời đi cùng mọi người.

Đúng lúc này lại có thêm một người khác bước vào phúng viếng.

Thẩm Nguyệt nghe thấy tiếng hô thông báo rõ ràng truyền đến từ ngoài cửa: "Đại học sĩ Tô đại nhân đến viếng".

Thẩm Nguyệt khẽ ngẩng đầu lên, nhìn thấy bóng người cao gầy tuyệt sắc từ bên ngoài chậm rãi đi vào dưới ánh nắng mùa hè thì ánh mắt liền dao động.

Hắn ta mặc y phục đen, tóc vấn sau đầu, khuôn mặt lãnh đạm, không ngờ lại gặp Thẩm Nguyệt ở trước linh đường.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, hắn khom người chào Thẩm Nguyệt, không hề ngẩng đầu lên.

Bầu không khí trong linh đường lúc này vô cùng yên tĩnh, trong ngoài đều có vô số ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào một cảnh này.

Đối với bọn họ mà nói thì chuyện có thể thấy được đại học sĩ cùng công chúa đồng thời xuất hiện chính là một chuyện hiếm thấy, không thể bỏ qua được.

Thẩm Nguyệt không nhớ rõ về quá khứ vì vậy nàng cũng không hề biết một cảnh này dưới ánh mắt của mọi người có ý nghĩa gì.

Dù vậy nàng vẫn không thất lễ, nàng khẽ gật đầu trả lễ cho Tô Vũ, thái độ vẫn tôn quý hào phóng, thanh cao xa cách như cũ, sau đó nàng liền mang theo người hầu bước qua hắn.

Thẩm Nguyệt khẽ nhíu mày, nàng dường như vẫn còn ngửi được mùi hương lưu luyến trên người hắn.

Tô Vũ vẫn duy trì động tác khom người chào của mình cho đến khi Ngọc Nghiên và Hạ Du cũng bước ngang qua hắn.

Lúc này, trông thần sắc của hắn đã thay đổi một chút.

Cho đến khi người của Hạ phủ ở bên cạnh nhắc nhở: "Tô đại nhân có thể đi vào".

Tô Vũ mới đứng thẳng người bước vào linh đường.

Sau khi phúng viếng trở về Hạ Du như bị mất hồn mất vía. Thẩm Nguyệt vẫn bình tĩnh như không có việc gì, chỉ nói: "Người đã quá quen thuộc đường đi nước bước trong Hạ phủ cho nên đêm nay chúng ta sẽ quay lại, chuyện có tìm được chứng cứ về cái chết của bà nội người hay không đều tùy thuộc vào người".

Hạ Du ngẩng đầu lên, kiên định nhìn Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt nói: "Ta sẽ xử lý người túc trực bên linh cữu trong linh đường, người cứ việc đi gặp bà nội của mình, không cần quan tâm đến những chuyện khác. Cho dù có bị bắt thì cũng chẳng sao, cùng lắm là bị đánh đuổi ra khỏi nhà, làm gì còn tình huống nào tệ hơn thế này được nữa chứ?"

Hạ Du hít một hơi thật sâu, đôi mắt ngấn lệ, gật đầu nói: "Được rồi, cứ làm như vậy đi".

Buổi tối, cả hai thay ra một bộ y phục đơn giản.

Thẩm Nguyệt đã tháo bỏ toàn bộ phục sức phức tạp trên người, mái tóc dài của nàng được vấn cao sau đầu trông vô cùng anh khí.

Hạ Du cùng nàng tiếp cận Hạ phủ trong bóng tối.

Vào lúc này toàn bộ Hạ phủ đều đã được tắt đèn nhưng bầu không khí vẫn bị sự thâm u ám bao trùm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 238: Bị Phát Hiện Rồi?

Hạ Du cùng Thẩm Nguyệt đi vòng ra hậu viện, tìm thấy nơi mà trước kia Hạ Du thường trèo tường lén lút trở về nhà, chuẩn bị trèo tường vào trong.

Trước đây Hạ Du thường xuyên ra ngoài ăn chơi rồi về nhà vô cùng trễ cho nên hắn ta mới phải vào nhà bằng cách này để tránh bị phạt.

Hạ Du nói bên trong vách tường này có một hàng cây đại thụ, tuy nhiên lối đi này rất bí mật, không dễ bị phát hiện.

Thẩm Nguyệt chưa bao giờ trải nghiệm qua chuyện này.

Nhưng nhìn thấy Hạ Du có thể trèo tường vào một cách dễ dàng thì nàng cũng có thêm động lực để trèo qua tường dễ dàng giống như vậy.

Hạ Du trèo lên bờ tường, hắn ta còn muốn quay lại kéo Thẩm Nguyệt lên nhưng không ngờ Thẩm Nguyệt đã ngả trên bờ tường từ lúc nào khiến cho Hạ Du giật mình tới mức suýt nữa đã ngã xuống.

Hai người chậm rãi trèo xuống cái cây gần bức tường, Hạ Du nói: "Trước kia khi ta mới học trèo tường thì thường bị té, sao cô có thể học nhanh thế?"

Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: "Có lẽ là do ngộ tính của ta tương đối cao".

Sau khi vào Hạ phủ, Hạ Du tránh những người hầu tuần tra ban đêm rồi dẫn Thẩm Nguyệt đến linh đường một cách lặng lẽ.

Thẩm Nguyệt không hề lo lắng sẽ bị phát hiện, hiển nhiên kinh nghiệm trèo tường lén vào nhà của tên Hạ Du này rất điêu luyện, còn không biết trước kia hắn ta đã lén lút về nhà biết bao nhiêu lần rồi.

Hạ Du nói trước kia hẳn ta không hiểu chuyện, không biết quý trọng những thứ mình có, bây giờ hẳn ta lại lén lút trở về nhà nhưng nhà mình đã rơi vào hoàn cảnh kẻ còn người mất, một đi không trở lại.

Một ánh sáng yếu ớt le lói lên trong linh đường.

Có người đang túc trực bên cạnh linh cữu.

Hẳn là do mấy ngày nay làm việc quá mệt mỏi cho nên người túc trực bên linh cữu cũng đã quỳ gối khom lưng ngủ gà ngủ gật trên mặt đất.

Thẩm Nguyệt bước đi mà không gây ra tiếng động, đi thẳng đến sau lưng người túc trực bên linh cữu, ngay lập tức khiến cho người đó hôn mê bất tỉnh.

Để đề phòng người đó tỉnh lại giữa chừng, Thẩm Nguyệt liền lấy dây thừng trói chặt người đó, sau đó còn nhét giẻ vào miệng người đó, cho dù có tỉnh lại thì cũng không thể gây ra động tĩnh gì.

Thẩm Nguyệt sau đó quay lại ngoắc tay với Hạ Du nói: "Vào đi".

Hai mắt Hạ Du ngấn lệ, cuối cùng hẳn ta đã không cần phải đau khổ nhẫn nhịn giống như ban ngày nữa, hẳn ta vừa bước vào thì đã quỳ xuống phía trước linh cữu đập đầu thật mạnh, thấp giọng khóc nỉ non nói: "Cháu trai bất hiếu, cháu trai bất hiếu, cháu trai không thể tới chăm sóc tiễn biệt bà nội trước lúc bà nội lâm chung!"

Thẩm Nguyệt vỗ vai hẳn ta nói: "Người đừng khóc nữa, người đi nhìn cho kỹ bà nội của mình đi, để ta đứng canh cửa".

Hạ Du lau nước mắt đứng lên, Thẩm Nguyệt đưa cho hẳn ta một cây ngân châm rồi nói: "Người nói lúc bà nội người chết thì đã nôn ra máu, rất có thể là đã bị trúng độc. Người cứ lấy cây ngân châm này đâm vào huyết mạch của bà ấy thử xem có phải là bị trúng độc hay không?"

Thẩm Nguyệt biết nếu như bảo Hạ Du kiểm tra thân thể của bà nội thì chính là hành động đại bất kính, đối với hẳn ta mà nói sẽ rất khó khăn.

Tìm không thấy chứng cứ cũng không sao, luôn có biện pháp khác để bắt hung thủ.

Việc quan trọng hàng đầu chính là phải xác định xem lão phu nhân có bị trúng độc hay không. Nếu như bà cụ bị trúng độc thì Hạ Du có thể thoát khỏi hiểm nguy, chứng minh không phải hấn ta đã khiến cho lão phu nhân tức chết.

Hạ Du mím môi cẩn thận lấy cây ngân châm.

Thẩm Nguyệt quay đầu bước ra ngoài rồi nói: "Thời gian có hạn, người nên nói lời từ biệt với bà nội của mình càng sớm càng tốt".

"Thẩm Nguyệt", Hạ Du đột nhiên gọi nàng lại.

Nàng quay lại hỏi: "Hửm?"

Hạ Du vẫn còn rất trẻ, gặp phải tình huống này thì tay chân liền luống cuống, không thể tiếp nhận nổi. Nếu không có Thẩm Nguyệt thì hấn ta cũng không biết mình có thể làm gì khác.

Thẩm Nguyệt bình tĩnh hơn hấn ta và có nhiều chủ ý hơn hấn ta rất nhiều.

Hạ Du nghẹn ngào nói: "Cảm ơn cô".

Thẩm Nguyệt nói: "Người không cần phải cảm ơn ta".

Gió đêm thổi bay những ngọn đèn lồng trắng ngoài linh đường, Thẩm Nguyệt ôm lấy cánh tay, cảm thấy có chút lạnh lẽo.

Bên trong linh đường hết sức quanh quẽ, Thẩm Nguyệt đứng bên ngoài cũng có thể nghe thấy tiếng khóc rấm rứt đau buồn của Hạ Du ở bên trong.

Thẩm Nguyệt không muốn quấy rầy hấn ta. Nàng chỉ hy vọng hấn ta có thể tận dụng tốt khoảng thời gian này.

Một lúc lâu sau Hạ Du vẫn chưa ra, nàng định vào nhắc nhở nhưng vừa quay đầu lại thì phía sau đã truyền đến tiếng bước chân rất nhẹ.

Nàng cực kỳ nhạy cảm cho nên đã nhận ra ngay lập tức.

Thẩm Nguyệt ngay lập tức quay lại, sau đó trong lòng trầm xuống.

Quả nhiên có một bóng người đang bước đến gần nàng, nàng không thấy rõ gương mặt của đối phương cho nên liền theo bản năng tấn công, mục đích của nàng chính là để tranh thủ thời gian và tạo ra khoảng cách đủ để rút lui.

Không ngờ đối phương đã bắt thóp được nàng, nàng chẳng những không thể rút lui mà còn không phải là đối thủ của hắn.

Chỉ sau mấy chiêu, Thẩm Nguyệt đã bị đối phương nắm chặt, không thể rút lui.

Sau đó, dưới ánh đèn lồng mờ ảo, Thẩm Nguyệt mới nhìn thấy rõ gương mặt của hắn.

Tô Vũ.

Khí tức trên người hắn giống như sương mù, trong khoảnh khắc này hắn đã tóm chặt lấy nàng, sau đó bao phủ lấy toàn thân nàng.

Tô Vũ bình tĩnh nói: "Không phải ta đã nói rồi sao, những chiêu thức rập khuôn như vậy không thể đánh bại được ta đâu".

Thẩm Nguyệt vừa định nói thì toàn thân nàng lại đông cứng.

Lại có thêm tiếng bước chân truyền đến bên tai Thẩm Nguyệt.

Tiếng bước chân này rõ ràng không giống tiếng bước chân của Tô Vũ, không cố ý đi nhẹ nhàng mà vô cùng nặng nề. Đây chắc chắn là tiếng bước chân của người trong phủ thừa tướng.

Tô Vũ không hề biến sắc, hắn ngay lập tức kéo Thâm Nguyệt đi qua linh đường rồi trốn vào góc tường phía trong.

Hành động này của hắn đã khiến cho cỏ cây xung quanh bị hất tung, phát ra những âm thanh sột soạt.

Thâm Nguyệt không muốn Tô Vũ lại gần mình như vậy, nàng vừa đẩy hắn ra vừa nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tại sao ta đi đâu cũng phải gặp thứ âm hồn bất tán như ngươi? Ta không muốn nhìn thấy ngươi, lại càng không muốn bị ngươi chạm vào!"

Tô Vũ nói: "Ta tới cảnh tỉnh nàng, nàng lại định đẩy ta ra sao?"

Thâm Nguyệt dừng một chút rồi nói: "Được, ta sẽ không đẩy ngươi ra ngoài, thừa dịp bây giờ ngươi còn chưa tiến vào thì ngươi mau buông ta ra, Hạ Du vẫn còn đang ở bên trong đó".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 239: Sự Tình Đã Rõ

"Không được, ta sẽ không buông nàng ra", Tô Vũ chặn nàng lại ở trong góc tường rồi nói: "Nếu như nàng vào trong đó sẽ bị Hạ tướng chặn ở bên trong linh đường không thể ra ngoài được. Nếu như để ông ta phát hiện ra nàng nửa đêm lén vào nhà của ông ta thì hậu quả sẽ rất tồi tệ".

"Vậy còn Hạ Du thì phải làm sao?"

Tô Vũ trầm giọng nói: "Hắn ta là con trai của Hạ tướng, Hạ tướng luôn yêu thương hắn ta, hổ dữ cũng không ăn thịt con. Chuyện giữa hai cha con họ thì nên để cho hai cha con họ giải quyết. Nàng giúp Hạ Du tới đây là đủ rồi".

Thẩm Nguyệt không thể đẩy hắn ra, nàng tức giận đến mức há miệng cắn mạnh vào cổ của Tô Vũ.

Góc tường này rất hẹp, chỉ có thể giấu một mình Thẩm Nguyệt, còn Tô Vũ lại không thể trốn hết.

Một nửa thân thể Tô Vũ vẫn lộ ra bên ngoài.

Lúc này cổng viện đã bị mở ra.

Hạ tướng từ ngoài bước vào.

Thẩm Nguyệt biết rằng nàng không thể bại lộ trước mặt Hạ tướng vào lúc này, nhưng Tô Vũ cũng giống như vậy.

Nếu Hạ tướng phát hiện ra, cả Tô Vũ và nàng đều không thể trốn thoát.

Hai người ở cùng một chỗ, lại ban đêm ban hôm lén vào trong nhà Hạ tướng, đúng là một lời khó giải thích hết.

Vì vậy ngay trước lúc Hạ tướng mở cổng thì Thẩm Nguyệt đã hít sâu một hơi rồi một tay nắm lấy vạt áo của Tô Vũ rồi đột ngột kéo mạnh hắn

về phía mình.

Hai người kèn sát bên nhau, hoàn toàn tránh được ánh đèn phía trước công.

Thẩm Nguyệt nín thở, không biết trái tim của ai đang đập loạn trong lồng ngực.

Thời gian như ngưng đọng lại, Tô Vũ ép nàng vào góc tường, dùng lực ôm chặt lấy nàng.

Nàng cố gắng hít một hơi thật sâu nhưng vẫn cảm thấy ngọt ngào khó thở.

Nàng cảm thấy Tô Vũ thật sự rất gian xảo.

Lúc nào cũng vậy.

Nàng biết Tô Vũ đang cố ý làm như vậy. Hắn cố ý không rời đi, cố ý dây dưa với nàng.

Nhưng tại sao hắn lại có thể chắc chắn rằng nàng sẽ không đẩy hắn ra ngoài mà sẽ kéo hắn vào trong?

Nàng dường như đã rơi vào bẫy của hắn. Là chính nàng tự đẩy mình vào trong bẫy.

Hai người yên lặng chờ đợi, chờ tiếng bước chân của Hạ tướng đi xa rồi từng bước tới gần linh đường.

"Tô Vũ, người đừng quên ta đã từng nói ta rất chán ghét người".

"Nàng đang nhắc nhở ta hay là đang nhắc nhở chính mình?"

Lúc này, từ bên trong linh đường lại truyền ra giọng nói tức giận của Hạ tướng: "Nghịch tử!"

Thẩm Nguyệt giật mình, vừa định ra ngoài thì Tô Vũ đã ấn nàng lại rồi nói vào tai nàng: "Nàng không thể đi, đó là chuyện của bọn họ".

Thẩm Nguyệt cuối cùng cũng hiểu, nàng hỏi: "Là người đã đưa Hạ tướng đến đây sao?"

"Càng hỏi nhiều thì nàng sẽ càng không vui".

"Vậy là người thừa nhận rồi?", Thẩm Nguyệt nói: "Người cố ý dẫn ông ta tới đây, người muốn cha con bọn họ hoàn toàn trở mặt với nhau hay sao?"

Tô Vũ nói: "Nếu như cái chết của lão phu nhân thật sự có điểm kỳ quái thì cho dù đêm nay hai người có tìm được cái gì, nếu như không có người chứng kiến thì ai sẽ tin hai người?"

Lúc này từ trong linh đường lại truyền ra tiếng đánh trống của Hạ tướng.

Thẩm Nguyệt không lo lắng về chuyện Hạ tướng đánh Hạ Du, nàng chỉ lo lắng Hạ tướng sẽ gọi người đến đuổi Hạ Du đi.

Không ngờ ở bên trong linh đường Hạ tướng vừa đánh Hạ Du vài cái thì đã khiến cho Hạ Du ngã xuống đất, những vết thương trên cơ thể Hạ Du vốn chưa lành bây giờ lại rách da, thấm máu ra ngoài y phục.

Hạ tướng giật mình, ông ta cởi y phục của Hạ Du ra thì thấy trên người hắn ta có chi chít những vết sẹo.

Ngay lập tức ông ta liền rơi lệ, vừa đau lòng vừa tức giận.

Thẩm Nguyệt nghe thấy động tĩnh thì sợ hãi, Tô Vũ lại thì thào nói: "Chỉ cần để Hạ tướng tận mắt nhìn thấy nguyên nhân cái chết của lão phu nhân thì Hạ Du mới có cơ hội giải oan".

Thẩm Nguyệt lại lúng túng hỏi: "Sao người biết đêm nay bọn ta sẽ lên vào đây, là do nhị nương nói cho người biết sao?"

"Vào buổi sáng ta nhìn thấy nàng mang theo một gia nô, bình thường nàng không bao giờ mang theo gia nô, vậy thì hẳn ta chắc chắn chính là Hạ Du. Nếu như nàng muốn giúp hẳn ta giải oan thì cũng chỉ có thể tìm hiểu trên thi thể của lão phu nhân".

Nàng không thể đoán được hết tâm tư kín đáo của Tô Vũ, chuyện này cũng khiến cho nàng không còn lời nào để nói.

Thẩm Nguyệt rất muốn đánh nhau với hẳn, nàng nói: "Sao người biết được lão phu nhân chết một cách kỳ lạ? Nếu như không phải như vậy mà người lại dẫn Hạ tướng tới thì chẳng khác nào nói với ông ta rằng Hạ Du đang bất kính với lão phu nhân".

Tô Vũ nói: "Bởi vì ta tin tưởng vào phán đoán của A Nguyệt".

Trong linh đường, Hạ Du quỳ gối bên quan tài, cứ như thể chỉ trong vài ngày mà hẳn ta đã trưởng thành, cho dù Hạ tướng có đánh đập và la mắng như thế nào thì hẳn ta cũng không đáp trả hay nói thêm một lời nào.

Nét mặt của hẳn ta lúc này không còn là sự nản lòng thoái chí, hoàn toàn khác so với trước đây.

Hạ Du nuốt máu ngược vào trong rồi nói: "Ta là nghịch tử nhưng ta không hề khiến cho bà nội tức chết. Bây giờ ông có đuổi ta ra khỏi gia môn thì ta cũng không oán không thán, nhưng chuyện ông không cho ta bái tế bà nội thì ta sẽ ghi nhớ cả đời. Ta trở lại đây chỉ vì muốn chứng minh sự trong sạch của ta mà thôi".

Vừa dứt lời thì hẳn ta liền nghiêng răng nghiêng lợi đứng lên, quay đầu nhìn lão phu nhân đang nằm trong quan tài rồi lại bật khóc nói: "Bà nội, cháu trai bất hiếu".

Nói xong hẳn ta liền cẩn thận nâng bàn tay lạnh lẽo cứng ngắt của lão phu nhân lên, phát hiện móng tay của bà ấy đã dần biến thành màu đen, hẳn ta liền lấy ngón chân đâm vào trong ngón tay của bà ấy.

Sau một lúc lâu, Hạ Du lấy ngón chân ra cho Hạ tướng xem.

Hạ tướng ngay lập tức biến sắc.

Phần đầu của ngân châm đã biến thành màu đen, điếu đó chứng tỏ trong thi thể của lão phu nhân có độc, lão phu nhân đã bị điếu độc chết.

Hạ tướng không thể tin nổi vào mắt mình, Hạ Du liền nói: "Ta đã nói ta không khiến cho bà nội tức chết, nhưng bây giờ ta cũng không cần ông tin điếu đó nữa".

Bây giờ sự tình đã rõ ràng, Hạ Du cũng sẽ không trở về chỗ của Thẩm Nguyệt nữa.

Hắn ta phải ở lại đây thì mới có thể tiếp tục điếu tra rõ chuyện này.

Tô Vũ nói nhỏ: "Chuyện đã đúng ý của nàng rồi, mau đi thôi".

Cuối cùng Tô Vũ đưa nàng rời khỏi Hạ phủ, lần này nàng không cần trèo tường, chỉ cần nhảy một cái thì đã đứng bên ngoài bức tường rồi.

Nàng ngay lập tức đẩy Tô Vũ ra trước.

Khi Tô Vũ buông nàng ra thì hắn còn cúi đầu dùng ngón tay nghịch cây sáo trúc đang buộc quanh eo nàng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 240: Ta Không Muốn Nghe

Nàng xoay người bước nhanh về phía trước.

Tô Vũ vẫn theo nàng từ xa giống như trước.

Nàng không hề quay đầu nhìn lại, vừa về tới phủ tướng quân đã đi thẳng vào trong.

Tô Vũ dừng lại trong góc tối của con hẻm.

Khi quay lại Trì Xuân Uyển, Thẩm Nguyệt nhìn xuống thấy cây sáo trúc trên eo mình thì trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nàng vẫn đeo cây sáo trúc này bên người theo thói quen mà quên tháo ra, hôm nay để Tô Vũ nhìn thấy, lẽ nào hấn lại cho rằng nàng vẫn còn đang tơ tưởng đến hắn hay sao?

Khi thay y phục, Thẩm Nguyệt nói với Ngọc Nghiên: "Tháo cây sáo trúc ra đi".

Ngọc Nghiên sững sốt nói: "Công chúa không muốn đeo nó nữa sao?"

"Sau này ta sẽ không đeo nó nữa", Thẩm Nguyệt buồn bã nói.

"Công chúa muốn để nó ở đâu, để nô tỳ giúp công chúa cất đi?"

Thẩm Nguyệt nhíu mày nói: "Ta không biết, người muốn để ở đâu thì để, đừng để cho ta nhìn thấy nó là được".

Thẩm Nguyệt nhìn lại và thấy chiếc khóa trường sinh trên cổ Bắp Chân thì liền nói: "Cái này cũng bỏ đi", sau đó nàng liền cúi xuống để lấy chiếc khóa trường sinh.

Không ngờ lúc này Bắp Chân lại đột nhiên tỉnh dậy, nó vươn đôi bàn tay nhỏ bé ra nắm chặt lấy khóa trường sinh không buông.

Thôi thị biết nàng không muốn nhìn thấy bất cứ thứ gì có liên quan đến Tô Vũ cho nên liền nói: "Công chúa, thôi bỏ đi, Bắp Chân thích cái khóa này mà. Dù sao khóa trường sinh mang theo bên người cũng có thể trừ tà giữ bình an".

Bắp Chân không chịu buông tay, Thâm Nguyệt không còn cách nào khác đành phải bỏ cuộc.

Đến tối, Thâm Nguyệt lên giường đi ngủ, Ngọc Nghiên hạ màn ủ ấm cho nàng.

Nàng nghiêng người về phía Bắp Chân, nghịch ngợm lòng bàn tay non nớt đầy thịt của Bắp Chân rồi nói: "Ngọc Nghiên, người cũng nên đi ngủ đi".

Khi không có ai trong phòng, nàng mới chạm vào chiếc khóa trường sinh treo trên y phục của Bắp Chân. Chiếc khóa dài mát lạnh dưới những ngón tay của nàng.

Cũng không biết từ khi nào mà lòng nàng lại dao động.

Bây giờ nghĩ lại tất cả những chuyện xảy ra trong quá khứ, mọi thứ hiện lên trong đầu Thâm Nguyệt dường như đều trở nên rõ ràng vô cùng.

Dáng vẻ cao gầy tuyệt sắc của hắn, tay áo mềm mại của hắn, mùi trầm hương nhàn nhạt của hắn, còn có nụ cười dịu dàng của hắn, hơi ấm trong vòng tay hắn, tất cả cảm giác vẫn còn mới như vừa chỉ xảy ra hôm qua.

Nàng bỗng dưng cảm thấy muốn quên được hắn khó khăn hơn tưởng tượng của nàng rất nhiều.

Nhưng không sao, thời gian trôi qua sẽ xóa nhòa tất cả, chỉ cần sau này nàng không gặp lại hắn nữa thì hình bóng của hắn trong trí nhớ của nàng sẽ càng trở nên mờ nhạt hơn.

Đêm đã khuya mà Thâm Nguyệt vẫn chưa thể ngủ sâu được.

Nàng đã mơ rất nhiều giấc mơ hỗn loạn và kỳ quái.

Nửa đêm bị bừng tỉnh, Thâm Nguyệt giật mình ngồi bật dậy khỏi giường, vẫn còn mê man hoảng hốt, hai mắt hần đầy tơ máu, vươn tay đỡ vầng trán ướt đẫm mồ hôi, mấy đầu ngón tay trở nên vô cùng lạnh lẽo, nàng không ngừng lầm bầm: "Tô Vũ..."

Khi nàng ngẩng đầu nhìn lên thì thấy căn phòng trống trơn, Bắp Chân vẫn còn ngủ say.

Nàng cảm thấy rất mờ mịt, dường như trong mộng nàng đã mơ thấy hần nhưng dường như lại chưa từng mơ thấy hần.

Thâm Nguyệt ra khỏi giường rồi đi về phía bàn trang điểm, nàng ngồi trước bàn trang điểm nhìn mình với mái tóc rối bù trong gương.

Nàng vén tóc lại rồi lần lượt mở từng ngăn kéo của bàn trang điểm như thể đang tìm kiếm thứ gì đó. Chỉ là nàng không thể tìm thấy nó.

Ngăn kéo rơi xuống đất phát ra tiếng vang.

Thôi thị đã tỉnh dậy, đã đến lúc cho Bắp Chân ăn rồi, bà ta vừa vào phòng thì đã thấy trong phòng ngổn ngang, không khỏi sửng sốt hỏi: "Công chúa đang tìm thứ gì sao?"

Thâm Nguyệt lúc này mới tỉnh táo lại, đỡ tay lên trán, thở dài nói: "Không có gì, ta không tìm gì cả. Ta chỉ vừa gặp ác mộng cho nên không ngủ được".

Ngọc Nghiên là người chăm lo cho cuộc sống hàng ngày của Thâm Nguyệt, Thôi thị thấy có chuyện không ổn thì liền gọi Ngọc Nghiên tới.

Ngọc Nghiên nhìn căn phòng lộn xộn, sau đó nhìn thấy bộ dạng mất hồn mất vía của Thâm Nguyệt, trong lòng lo lắng nói: "Công chúa muốn tìm cái gì, nô tỳ giúp công chúa tìm".

Thâm Nguyệt lắc đầu lặp lại: "Ta đã gặp ác mộng".

Thôi thị cho Bắp Chân ăn no rồi thì liền lui xuống trước để Ngọc Nghiên một mình ở lại trong phòng.

Thẩm Nguyệt quay lưng về phía nàng ta, đã kê gối nằm xuống.

Một lúc sau, Ngọc Nghiên đi tới bên giường nói: "Công chúa muốn tìm thứ này phải không?"

Thẩm Nguyệt dừng một chút, nhìn thấy cây sáo trúc do Ngọc Nghiên đưa tới.

Cây sáo trúc lộ rõ những hoa văn được khắc một cách khéo léo tinh xảo.

Nàng đưa tay ra nhận lấy, giữ nó trong lòng bàn tay.

Ngọc Nghiên nói: "Công chúa nói không muốn nhìn thấy nó nữa, cho nên nô tỳ đã để nó ở phía dưới đáy hòm".

Một lúc lâu sau, Ngọc Nghiên lại nói: "Nô tỳ còn tưởng rằng công chúa đã hạ quyết tâm phân rõ giới hạn với hần".

"Đúng vậy, chỉ có đi đầu gần đây ta phát hiện muốn quên đi một người thật sự có chút phiền toái".

Ngọc Nghiên hỏi: "Công chúa có muốn biết chuyện trước đây của công chúa với Tô đại nhân không? Nếu công chúa muốn thì nô tỳ có thể nói cho công chúa biết. Có lẽ sau khi công chúa nghe được thì sẽ không còn thích hần nữa".

Nàng ta là nô tỳ bên cạnh Thẩm Nguyệt bao nhiêu lâu nay, có thể nói là gần như tâm ý tương thông.

Làm sao nàng ta có thể không biết Thẩm Nguyệt đã chôn chặt trong lòng những chuyện gì trong suốt thời gian qua.

Ngọc Nghiên nhận ra rằng mình thật ngốc.

Khi công chúa nói với nàng ta rằng công chúa sẽ không để tâm tới Tô đại nhân nữa thì nàng ta nên nhận ra rằng công chúa thật ra vô cùng để tâm đến hắn.

Mấy ngày nay công chúa luôn để cho bản thân trở nên bận rộn, chính là bởi vì không muốn dư ra thời gian để suy nghĩ đến chuyện khác.

Nhưng nàng càng kìm nén thì càng phản tác dụng.

Có những thứ, chẳng hạn như tình cảm, người ta càng kìm nén thì phản lực ảnh hưởng lên người ta lại càng đáng sợ.

Nhưng Thẩm Nguyệt vẫn cố chấp nói: "Không nghe, ta không muốn nghe".

Ngọc Nghiên khóc nức nở, đau khổ bất lực nói: "Công chúa, người không thể tiếp tục cố chấp nữa, nếu như người thật sự thích hắn thì sau này sẽ không còn đường để đi. Nô tỳ thật sự không lừa người đâu!"

Thẩm Nguyệt cố chấp che tai của mình lại rồi nói: "Ta không muốn nghe. Ta không muốn nghe bất cứ chuyện gì đã xảy ra với hắn trong quá khứ".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 241: Lời Đồn

Nàng biết Tô Vũ từ lúc một mình hắn cặm kiếm xông vào ổ sơn tặc đến cứu nàng, không liên quan gì đến quá khứ của hắn.

Nàng không quan tâm ngày xưa hắn là người như thế nào.

Những chuyện đã từng xảy ra giữa hắn và nàng cũng là vấn đề giữa Thẩm Nguyệt ngày xưa và hắn mà thôi.

Nàng không muốn nghe những lời đó.

Ngọc Nghiên rưng rưng nói: “Công chúa... người đã chọn sai Tần tướng quân một lần rồi, người đừng sai thêm một lần nữa làm gì...”

Thẩm Nguyệt nhẹ giọng nói: “Ngọc Nghiên, ta không muốn vì đánh giá quá khứ của người khác mà xóa bỏ hảo cảm với người đó. Ta muốn bản thân thật sự quên đi hắn, ta nhất định sẽ làm được, nhưng ta cần thêm thời gian”.

Chẳng qua hắn chỉ mới cho nàng ân cứu mạng, cho nàng cái ôm ấm áp thoải mái, cho nàng nụ cười dịu dàng, cho nàng sự ấm áp của hắn, cho nàng nghe câu chuyện quá khứ của hắn, cho nàng... nụ hôn sâu trong tuyết đêm đó mà thôi.

Thậm chí là cái ôm ghì chặt trong Hạ phủ đêm đó.

Thẩm Nguyệt nhắm mắt: “Ta nhất định sẽ quên được”.

Nghe nói về sau Hạ Du đã tìm được hung thủ độc hại lão phu nhân.

Chính là nhị di nương của Hạ phủ, mẹ ruột thứ huynh của Hạ Du.

Hạ Du tìm người giả trang thành dáng vẻ của lão phu nhân lúc còn sống, chuyển động, kêu khóc khắp phủ vào ban đêm, đặc biệt còn đi vào trong phủ của nhị di nương kia.

Tất cả mọi người trong phủ đều cho là lão phu nhân hiện hồn về

Nhị di nương kia làm việc trái với lương tâm, bị dọa cho tinh thần hoảng hốt, cuối cùng sau một lần bị dọa, bà ta đã lộ miệng trong lúc sợ hãi.

Hạ tướng khi ấy đã chính tai nghe được.

Cuối cùng nhị di nương bị đuổi đánh ra khỏi phủ, thứ huynh của Hạ Du cũng rời nhà cùng. Thứ huynh kia giờ đã không còn vọng tưởng nối nghiệp Hạ tướng được nữa.

Tin đồn liên quan đến danh tiếng của Tô Vũ cũng bắt đầu được truyền ra.

Ngọc Nghiên nghe xong lời đồn của Tô Vũ thì đương nhiên là muốn đi nghe ngóng cho rõ, rồi chọn những chuyện khó nghe nhất cho Thẩm Nguyệt nghe.

Dĩ nhiên những thông tin nàng ta nghe được cũng chẳng có cái nào là dễ nghe.

Ngọc Nghiên mới biết, hóa ra Tô Vũ nạp hai tiểu thiếp, liền tức giận chỉ trích: “Không thể trông mặt mà bắt hình dong được, không ngờ hần là loại háo sắc như vậy”.

Nhưng nàng ta cũng hưng phấn nói: “Nhưng thế thì cũng chẳng hưởng phúc được, công chúa mau quên hần đi thôi, nô tỳ nghe nói hần không thích nữ mà chỉ thích nam đấy!”

Thẩm Nguyệt tiện tay lật sách, không nhíu lông mày nói: “Hần cũng thích nam à”.

“Vâng, nô tỳ cũng thấy lạ, nhìn thì có vẻ là chính nhân quân tử nho nhã lễ độ, không ngờ lại có một mặt bí mật như vậy”.

Ngọc Nghiên thần bí tiến gần nói: “Nghe nói hần suốt ngày đến Sở Ngọc Lâu đó ạ”.

Thẩm Nguyệt không phản ứng.

Ngọc Nghiên lại thêm mắm dặm muối: “Nghe nói hần đến Sở Ngọc Lâu chơi nam kỹ”.

Thẩm Nguyệt rất muốn tụ lại một chỗ hóng hớt với Ngọc Nghiên, nhưng tiếc là trí tưởng tượng của nàng có hạn, thực sự không tưởng tượng nổi.

Nàng biết Tô Vũ từng đến Sở Ngọc Lâu, nhưng lời đồn đãi đi vào trong tai nàng đều biến thành lời nói vô căn cứ.

Sau đó, Ngọc Nghiên lại nói: “Nô tỳ còn nghe nói có một đêm khuya hần về nhà, trên cổ có cả dấu răng của nam kỹ đấy”.

Thẩm Nguyệt đặt sách xuống, mí mắt hơi giật: “Đêm nào vậy?”

Ngọc Nghiên cố nhớ lại rồi nói: “Nô tỳ biết ngay công chúa không tin, sẽ hỏi cặn kẽ thời gian nên nô tỳ cũng đã nghe ngóng thật kỹ rồi, chính là đêm mà công chúa và Hạ nhị công tử lên đến Hạ gia ấy!”

“À”, Thẩm Nguyệt đáp lại, không nói thêm gì nữa.

Đêm ấy nàng quá giận nên đã cắn hần một cái.

Sau đó, nàng lại bổ sung: “Người ngoài đồn đãi đến là thần kỳ”.

“Không có lửa sao có khói chứ, công chúa, loại đồn đãi phong bại tục như thế không đáng để công chúa nhớ nhung đâu”, Ngọc Nghiên tức giận nói.

“Sao người có vẻ còn tức tối hơn cả ta vậy?”

“Nô tỳ đang tức hần không biết đi đâu ấy chứ, lãng phí tâm tư của công chúa. Công chúa mau quên cái loại người này đi!”

Tâm trạng của Thẩm Nguyệt đã bình tĩnh hơn.

Lúc mừng hạnh kết trái vào tháng năm, phía nam truyền đến một tin dữ phá vỡ sự thái bình của kinh thành.

Trong chiến dịch giữa Đại Sở và Dạ Lương, Đại Sở thua.

Trận chiến cuối cùng thương vong thảm trọng, thân chất ngổn ngang.

Căn cứ chiến báo truyền đến mới nhất, trong trận chiến đó, đại tướng quân bị thương ngã ngựa, không rõ tung tích.

Nhưng chiến trường vô tình, mặc dù chưa tìm được thi thể của đại tướng quân nhưng hơn phân nửa đã chết trận.

Tin tức này truyền đến khiến cả triều bi thương.

Hoàng đế ngồi trên long ỷ, không bình tĩnh nổi.

Đến lúc hoàn hồn, ông ta mới tức giận nói: “Đại nhất tướng quân của Đại Sở trăm sao có thể nói chết là chết trận! Tung tích không rõ thì tìm ngay cho trẫm, lật toàn bộ thi thể lên, sống phải thấy người, chết phải thấy xác cho trẫm!”

Không ai biết Tần Như Lương bị phế một bên tay, đến chiến trường chắc chắn sẽ bị hạn chế rất nhiều.

Hoàng đế không quan tâm mạng người, ông ta chỉ quan tâm sự thắng bại giữa hai nước, uy nghiêm của Đại Sở mà thôi.

Nếu đại tướng quân cũng chết trận thì Đại Sở còn mặt mũi nào nữa? Càng không nói đến sau này áp chế Dạ Lương kiểu gì!

Tin tức truyền đến phủ tướng quân, trên dưới bàng hoàng.

Liễu Mi Vũ bị cấm túc trong Phù Dung Uyển nghe Hương Lăng nói thì cũng không chịu được nữa mà chạy vào Trì Xuân Uyển gào khóc.

Cũng đã mấy tháng chưa thấy Liễu Mi Vũ.

Thậm Nguyệt suýt thì quên đi sự t ần tại của nàng ta.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 242: Xuống Bầu Bạ Với Hãn Ta

Liễu Mi Vũ gào thét giữa viện như một bà điên, Ngọc Nghiên muốn đi lên vả miệng nhưng Thẩm Nguyệt đang nằm trên ghế dưới tán cây, mặc cho Bấp Chân bò qua bò lại trên người mình, nói: “Kệ nàng ta đi”.

Liễu Mi Vũ nhìn Thẩm Nguyệt, hận đến mức muốn ăn thịt nàng.

Vì sao nàng ta lại biến thành dáng vẻ này, Tần Như Lương sinh tử chưa rõ, mà Thẩm Nguyệt lại có thể hạnh phúc với con trai như thế!

Liễu Mi Vũ nghiến răng nghiến lợi nói: “Thẩm Nguyệt, đâu là do người, người đã hại chết tướng quân!”

“Nếu người không phế một tay của tướng quân thì sao chàng lại bại trận, lại ngã ngựa được!”

Có Thôi thị ở bên cạnh, Liễu Mi Vũ muốn nhào lên cắn xé Thẩm Nguyệt cũng không được.

Nàng ta chỉ cần hơi hành động thì Thôi thị cũng sẽ không nương tay với nàng ta, tát một cái cho nàng ta ngã dập xuống đất.

Tóc của Liễu Mi Vũ tán loạn, nằm sấp dưới đất, phần hận trừng mắt nhìn nàng với Bấp Chân: “Vì sao chỉ có một mình người được sống tốt, ta cho người biết, người tạo nên điếu ác thì sớm muộn cũng sẽ gặp báo ứng thôi, các người sẽ không được chết yên lành đâu!”

Mặc cho nàng ta có cuồng loạn, hung ác thế nào, Bấp Chân cũng chẳng khóc hay nháo gì mà bình tĩnh nhìn Liễu Mi Vũ.

Thẩm Nguyệt càng bình thản, đứng dậy từ trên ghế, đặt Bấp Chân bên gối.

Bấp Chân càng lớn nhìn càng giống Thẩm Nguyệt, một lớn một nhỏ trông y hệt.

Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: “Liễu Mi Vũ, người nói là ta hại Tần tướng quân, ta đúng là đã phế một tay của hắn ta, nhưng vì sao ta phải phế một tay đó của hắn ta thế?”

“Độc Tỏa Ngàn Hâu kia đã có giải dược rồi đấy, ta còn chưa kịp bàn luận với Tần tướng quân xem là giải dược có cần đến Tử Hà Xa hay không đâu”.

Liễu Mi Vũ nghe vậy, sắc mặt trắng bệch, tiếp đó bèn nhọn nói: “Ta có lòng hại người đấy thì làm sao? Ta muốn trơ mắt nhìn tướng quân lấy nhau thai của người để làm thuốc cho ta, ta muốn người một xác hai mạng đấy thì sao hả!”

“Nhưng không ngờ người và tiện chủng kia lại sống tiếp được”, nàng ta không cố kỵ gì nữa: “Nhưng giờ có nói thế thì cũng đâu có tác dụng gì, tướng quân cũng đã bị người hại chết, không quay về được nữa”.

Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: “Nhị nương, vả miệng”.

Thôi thị níu lấy Liễu Mi Vũ, dùng sức vả miệng Liễu Mi Vũ mấy cái, khiến mặt nàng ta sưng vù.

Thẩm Nguyệt nói: “Trước không nói tướng quân tung tích không rõ, nếu thật chết trận và truy cứu đến cùng thì cũng là bị người hại chết, nếu người không hại ta thì ta cũng đâu khiến hắn ta bị thương, đúng không?”

Liễu Mi Vũ quỳ dưới đất thở nặng nề, không ngừng rơi lệ.

Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: “Tần tướng quân có tình cảm sâu đậm với người, cho dù tận mắt thấy người ngủ với tên đàn ông khác thì trước khi đi vẫn lo cho người, muốn ta để ý tới người”.

Liễu Mi Vũ lấy tay cào đất, khóc rống lên.

“Có những chuyện nếu người không khơi ra thì cũng sẽ không đến ngày hôm nay. Ta cấm túc người ở Phù Dung Uyển thì thôi đi, nhưng người cứ một mực phải chạy ra đây nhảy nhót trước mặt ta làm gì?”

Thẩm Nguyệt híp mắt nhìn Liễu Mi Vũ, nhẹ giọng nói: “Biết vì sao ta một mực giữ lại mạng của người không?”

Liễu Mi Vũ oán hận nói: “Người giết ta, tướng quân sẽ không bỏ qua cho người!”

“Bởi vì giết người không vui chút nào”, Thẩm Nguyệt đặt Bắp Chân lên ghế, phũ mếp ghế đứng dậy, nhìn nàng ta từ trên cao, giẫm chân vào mười đầu ngón tay của Liễu Mi Vũ.

Giống như một ngày nào đó của năm ngoái, Tần Như Lương đã vì Liễu Mi Vũ mà đối xử với nàng như vậy.

Liễu Mi Vũ đau đớn kêu lên.

Thẩm Nguyệt đưa tay lên môi, nói: “Suýt, Liễu Thiên Hạc vẫn đang trốn đấy, việc người giúp Liễu Thiên Hạc trốn đi vẫn chưa xong đâu. Người kêu to như vậy để người khác nghe thấy thì mới thật sự là chết không yên lành”.

Liễu Mi Vũ run rẩy.

Thẩm Nguyệt nói: “Ta nên gọi người là Mi Vũ hay Thiên Tuyết đây nhỉ?”

Liễu Mi Vũ có đau nữa cũng không dám gào to thêm.

“Bây giờ còn chưa tìm được thi hài của Tần tướng quân, chờ đến khi xác định hẳn ta đã chết trận nơi sa trường, người sống một mình cũng khổ, ta sẽ đưa người xuống bàu bạn với hẳn ta ngay. Người yêu hẳn ta như thế, chắc chắn sẽ không nỡ để hẳn ta cô độc một mình dưới đó đúng không?”

Thẩm Nguyệt không nhìn nàng ta nữa, quay đi nói: “Việc bây giờ người cần làm là thấp nhang cầu cho Tần Như Lương không chết, như vậy người còn sống được lâu thêm chút nữa”.

“Thẩm Nguyệt, ta có làm quỷ cũng sẽ không tha cho người!”

Thẩm Nguyệt nhếch miệng cười: “VẬY chờ đến lúc người làm quý đã r ồi tính, tưởng ta dễ bị lừa như h ồi nhỏ là sai lầm lớn nhất của người đấy”.

Văn võ toàn tri ều, cả kinh thành đ ều đang chờ.

Thẩm Nguyệt cũng đang chờ.

Chờ tin tình báo tiếp theo truyền đến từ phía Nam.

Tung tích không rõ thì không thể định đoạt sinh tử của một người, phải tìm được thi cốt mới được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 243: Là Liễu Mi Vũ Hủy Hoại Tần Như Lương

Chiến trường vô số thây xác, phải tìm từng cỗ thi thể một, xem rốt cuộc là Tần Như Lương có ở trong đó hay không.

Trước khi tìm được thì Thẩm Nguyệt cũng không tin Tần Như Lương thật sự chết trận.

Mới mấy tháng ngắn ngủi đi qua, Thẩm Nguyệt vẫn nhớ rõ trước khi đi Tần Như Lương còn nhờ nàng trông nom phủ tướng quân và dáng vẻ uy phong lẫm liệt của hắn ta khi hiệu lệnh tam quân.

Những ân oán kia giống như vẫn còn từ hôm qua.

Không phải nàng khổ sở, vì trong ấn tượng của nàng thì Tần Như Lương còn không có tư cách để nàng căm hận hay ghét bỏ.

Bây giờ hắn ta thua trận, sống chết không rõ, thật sự là do nàng hại sao?

Thẩm Nguyệt luôn cho là hắn ta nhìn sai người.

Nhìn lăm Thẩm Nguyệt nàng, cũng nhìn lăm Liễu Mi Vũ, và nhìn lăm chính bản thân mình.

Ngọc Nghiên nói: “Có nhiều chuyện đều là nhân quả báo ứng cả, Tần tướng quân thích Liễu thị như thế, Liễu thị tâm địa ác độc như thế, là nàng ta tạo nghiệp cho Tần tướng quân. Sao nàng ta không nghĩ đến công chúa trước kia ba phen mấy bận suýt thì mất mạng vì nàng ta chứ”.

“Công chúa nói đúng, nếu muốn chỉ trích ai là người hại chết Tần tướng quân thì chính là Liễu thị mà ra, sao công chúa lại thờ dài chứ”, Thôi thị hỏi.

Thẩm Nguyệt nói: “Có đôi khi ta cũng muốn hận Liễu Mi Vũ, nhưng nàng ta còn càng không có tư cách để ta hận. Ta đang thờ dài về chuyện Liễu Mi Vũ hủy hoại Tần Như Lương thôi”.

Nếu không vì nàng ta thì T`ân Như Lương có lẽ sẽ là một người tốt.

Thẩm Nguyệt từng thấy một mặt không tề của hắn ta, cho dù sau này nàng đã xóa sạch toàn bộ ấn tượng đó đi.

Liễu Mi Vũ trăm phương ngàn kế đoạt lấy T`ân Như Lương, cuối cùng lại biến thành thế này thì Liễu Mi Vũ thật đúng là đáng giận đến cực điểm.

Vài ngày sau, phương Nam truy`ền đến chiến báo lần hai.

Quân Đại Sở đang dọn dẹp chiến trường, hơn vạn bộ thi thể bị đốt cháy.

Họ đều phân biệt kỹ càng từng thi thể, nhưng không tìm thấy T`ân Như Lương.

Có đi đâu họ phát hiện khôi giáp dẫm máu của T`ân Như Lương, cùng một bộ thi thể tàn tạ bên cạnh.

Thi thể mà bị chặt phá thành ngàn mảnh nhỏ thì đúng là không cách nào phân biệt.

Đến đây thì mọi chuyện giống như đã kết thúc.

Nếu thi thể tàn tạ kia không phải T`ân Như Lương thì sao lại có khôi giáp dưới đất.

Tất cả đều cho rằng đó là T`ân Như Lương.

Trong lúc nhất thời, cả tri`ều tr`ần ng`ập tiếng hô ai oán, phủ tướng quân khóc ròng.

Thẩm Nguyệt cũng không quá tin tưởng.

Chỉ dựa vào bộ áo giáp và chân cụt tay đứt thì sao có thể xác định đó chính là T`ân Như Lương được?

Trong cung nhanh chóng truy`ền thánh chỉ đến.

Thẩm Nguyệt nhìn bầu trời âm u, chắc là sắp có một h ãi dông tố đến, đột nhiên lại thấy có chút bu ãn.

Thẩm Nguyệt nói với Ngọc Nghiê: “Lấy chút nước gừng qua đây”.

Ngọc Nghiê lấy nước gừng đến, Thẩm Nguyệt dùng nước gừng lau mắt, để mắt mình trông vừa đ ò vừa sùng.

Sau đó thì thay đ ò vào cung theo chỉ dẫn của người trong cung.

Lúc gặp hoàng đế, nàng vén áo quỳ xuống, chưa kịp nói gì đã chảy nước mắt, nức nở nói: “Th ãn muội tham kiến hoàng thượng”.

Hoàng đế cũng rất đau xót ưu phi ãn, nói: “Tĩnh Nguyệt hã bình thân”.

Hoàng đế thấy mắt nàng sùng đ ò, sắc mặt trắng bệch, trông rất bi thương đau lòng.

Hoàng đế hỏi: “Trong phủ tướng quân thế nào r ã?”

Thẩm Nguyệt lau mắt nói: “Trong phủ vẫn ổn, chỉ là bất ngờ hay tin tướng quân gặp nạn thì đ òu đau đ òn không nguôi. Th ãn muội không muốn tin tướng quân cứ như vậy mà chết trận, đó không chỉ là thiệt hại của phủ tướng quân mà còn là của Đại Sở nữa. Trước khi tận mắt nhìn thấy thì phủ tướng quân quyết không cử tang”.

Hoàng đế cảm khái: “Xem ra người luôn thật lòng với T ãn Như Lương, trẫm cũng không tin”.

Sau đó ông ta lại nói: “Chiến sự biên quan trước mắt chưa yên ổn, nếu thật là đại tướng quân, đại tướng quân hi sinh vì nước, hài cốt chưa lạnh, theo lý nên đưa về quê cũ an táng, Tĩnh Nguyệt, người phải có chuẩn bị tâm lý”.

Thẩm Nguyệt rơi lệ phúc lễ: “Xin nghe theo lời của hoàng thượng”.

“Đường đi từ phương nam đến kinh thành xa xôi ngàn dặm, bây giờ thì cốt đ ãng ở biên quan, trẫm mệnh lấy hàn băng trấn thủ, đảm bảo cho thi

cốt không hỏng”, hoàng đế nói: “Trẫm muốn người đi đón đại tướng quân trở về”.

Lòng Thâm Nguyệt trầm xuống, cúi đầu, không để lộ cảm xúc.

Hoàng đế nhìn nàng chăm chú, nói: “Người và đại tướng quân có tình cảm sâu đậm, cho dù bộ thi cốt kia bị phá hủy hoàn toàn, nhưng trẫm nghĩ người chắc chắn có thể xác nhận đó là tướng quân hay không”.

Từng tiếng hoàng đế nói vang lên trong đầu Thâm Nguyệt: “Nếu đúng thì người đưa hãn ta quay về, nếu không phải thì hãn ta vẫn còn đường sống. Trẫm không ép người, đường này gian khổ trùng trùng, nếu người không muốn thì trẫm sẽ tìm người khác đi”.

Đã nói đến thế rồi, nàng có thể từ chối sao?

Thâm Nguyệt biết mình không còn lựa chọn, nói: “Thần muội chỉ có một yêu cầu, mong hoàng thượng ân chuẩn”.

“Chỉ cần trẫm làm được thì sẽ làm, người nói đi”.

Thâm Nguyệt khóc không thành tiếng: “Đứa bé còn nhỏ, không biết gì hết, thần muội chỉ mong sau khi mình đi thì con có thể bình yên ở trong phủ tướng quân lớn lên”.

Tần Như Lương chết, Thâm Nguyệt đi về phía nam, để lại đứa bé kia thì cũng chẳng còn tác dụng gì nữa.

Hoàng đế nói: “Trẫm đồng ý”.

Thâm Nguyệt từ trong cung đi ra, mặc cung phục hoa lệ đi suốt con đường dài rộng buồm tẻ.

Tiếng sấm đánh trên đỉnh đầu, ngay sau đó là có cơn mưa giội xuống.

Lúc xuân hạ giao mùa, mưa rơi ẩm ướt trên người vẫn mang chút lạnh lẽo.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 244: Dặn Dò

Khi về Trì Xuân Uyển, Ngọc Nghiên và Thôi thị thấy Thảm Nguyệt chật vật như vậy thì đều lo lắng không thôi, vội vàng bung dù ra đưa nàng vào, giúp nàng đun nước tắm, thay quần áo.

Thảm Nguyệt không kịp thay đồ ướt, sắc mặt đẫm nước hơi trắng, kéo tay Ngọc Nghiên và Thôi thị, tóc ướt dán chặt vào mặt, khẽ nói: “Ngọc Nghiên, nhị nương, các người là người ta tin tưởng nhất, ta muốn các người dốc toàn lực bảo vệ Bắp Chân cho ta”.

“Công chúa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy ạ?”

“Ta sắp phải ra khỏi kinh thành để đi đón thi hài của Tần Như Lương, đây là thánh chỉ”, Thảm Nguyệt nói: “Ta không thể mang các người theo, các người phải ở lại chăm sóc Bắp Chân”.

Ngọc Nghiên cả kinh: “Sao lại thế, Bắp Chân không thể rời mẹ, công chúa đến nơi xa xôi như vậy cũng không an toàn...”

Thảm Nguyệt âm thầm nói: “Các người không cần lo gì hết, chỉ cần bảo vệ tốt Bắp Chân thôi. Nếu trong phủ có người thừa cơ ta không có mặt mà làm hại nó thì không cần giữ lại mạng làm gì, trực tiếp giết chết”.

“Cũng phải lưu ý động tĩnh trong cung, sau khi ta đi mà người trong cung đi đến thì các người nhất định phải đưa Bắp Chân chạy trước, tuyệt đối không để nó một mình vào cung”.

“Đi tìm Liên Thanh Châu, hẳn nhất định sẽ có cách đưa Bắp Chân rời khỏi kinh, đến nơi nào cũng được, chỉ cần không để họ tìm thấy Bắp Chân, cho Bắp Chân được yên bình qua ngày”.

Điều Thảm Nguyệt không yên tâm nhất chính là đưa nhóc không khóc không nháo này.

Sau khi tắm rửa thay đồ, Thẩm Nguyệt hơi hoa mắt váng đầu. Nàng ôm Bắp Chân không rời tay, nhìn dáng vẻ của nó, ánh mắt chua xót.

Trì Xuân Uyển hai ngày nay không ngủ yên giấc.

Mưa rơi suốt hai ngày rồi cũng đến lúc phải tạnh.

Khi ngừng mưa, mặt trời ló rạng, cả thế giới giống như đầu là thủy tinh lấp lánh.

Trong cung truy ền chỉ đến, mời Thẩm Nguyệt thu dọn đồ đạc, ngày mai lên đường.

Ngọc Nghiê n và Thôi thị im lặng dọn đồ, Thẩm Nguyệt nhàn nhạt nói: “Đừng làm phức tạp quá, mấy bộ đồ đơn giản để thay thôi là được”.

Sau cùng, Ngọc Nghiê n không nhin được, vừa lau nước mắt vừa gói đồ.

Nàng ta không thể đi cùng Thẩm Nguyệt, nàng ta phải ở lại chăm sóc Bắp Chân với Thôi thị, nhưng chuyến đi này chắc chắn sẽ nguy hiểm trùng trùng, Ngọc Nghiê n chỉ muốn bản thân phân thân ra được để đi theo Thẩm Nguyệt.

Ngọc Nghiê n ghen ngào đi đến trước mặt Thẩm Nguyệt: “Công chúa, chúng ta dọn đồ rồi ôm Bắp Chân trốn đi trong đêm được không, đi đâu cũng được, không quay về kinh thành nữa!”

Thẩm Nguyệt néo gương mặt của Ngọc Nghiê n, nói: “Lúc này mà trốn thì đã không kịp nữa rồi, ta càng trốn thì càng đúng ý ông ta, ông ta mới có lý do chính đáng để diệt trừ hai mẹ con chúng ta, phòng ngừa hậu hoạn”.

Thẩm Nguyệt cười dịu dàng, an ủi Ngọc Nghiê n: “Cho nên ta không thể trốn, ta phải đi, ta đi ra khỏi tầm mắt của hoàng đế thì các người và Bắp Chân cũng được yên ổn”.

“Nhưng nhờ đâu...”

“Nhỡ đâu ta gặp nạn, các người hãy rời đi, làm theo lời ta vừa nói, đi tìm Liên Thanh Châu”, Thẩm Nguyệt mỉm cười: “Yên tâm, ta sẽ trở về dù chỉ còn một hơi tàn”.

Ngọc Nghiên khóc: “Công chúa không thể để Bắp Chân không có mẹ được”.

“Ta biết”, lông mày của Thẩm Nguyệt chan chứa sự buồn bã không thể tiêu tan.

Ngọc Nghiên lấy chủy thủ giấu dưới gối và cả phi tiêu ra, cất lại, cũng chuẩn bị rất nhiều ngân châm, vũ khí đem đi phòng thân.

Nhưng Ngọc Nghiên cũng vô tình lấy ra cả sáo trúc dưới gối Thẩm Nguyệt.

Ngọc Nghiên chần chờ hỏi: “Công chúa, có cần mang theo nó không ạ?”

Nàng ta sợ Thẩm Nguyệt không mang theo thì sẽ không ngủ được ngon.

Có những thứ đồ rất có ma lực, có thể khiến con người ta yên tâm, được an ủi.

Thẩm Nguyệt ngăn người nhìn sáo trúc kia, ánh mắt hơi lóe lên vẻ đau thương, nói: “Không cần, ta đem đi trả”.

Cứ chấp nhất cũng không phải chuyện tốt.

Nàng sẽ mãi không thoát ra được.

Trả lại cây sáo trúc này cho Tô Vũ, sau này sẽ coi như hoàn toàn kết thúc.

Nàng không muốn nghĩ đến hẳn nữa.

Cũng chẳng biết chuyến này một đi có trở lại hay không.

Thẩm Nguyệt nắm sáo trúc trong tay, lòng bàn tay hơi nóng lên, thay đổi một bộ đồ đơn giản rồi đi ra khỏi phủ tướng quân.

Trước đó Thẩm Nguyệt cứ cảm thấy đường về nhà Tô Vũ quanh co toàn lối rẽ, không nhớ nổi.

Nhưng bây giờ khi vòng qua cửa trước nhà Tô Vũ, đi vào ngõ hẻm phía sau, Thẩm Nguyệt mới nhận ra bản thân đâu nhớ rõ từng đường đi lối rẽ.

Nàng đến cửa sau nhà Tô Vũ, đứng đó ngẩng đầu lên nhìn cánh cửa đang đóng chặt dưới ánh trăng mờ.

Nàng hít sâu một hơi, không kìm nén được nỗi đau đớn bỗng ào lên trong lòng.

Trước đó, khi nàng rời khỏi đây, Tô Vũ đứng ngoài cửa tiễn đưa nàng, khi nàng đi vào đây, Tô Vũ cũng đứng ngoài cửa đón nàng.

Nàng đứng trước cửa nhà hắn rất lâu mà chưa gõ cửa.

Nàng đang nghĩ, nếu mình gõ cửa thì ai sẽ mở cửa ra đây? Cơ thiếp trong nhà hắn sao?

Nàng nên làm gì, nói gì?

Chẳng lẽ lại đưa sáo trúc này ra rồi nhờ cơ thiếp trong nhà hắn truyền lời lại?

Đến khi Thẩm Nguyệt hồi thần thì mới tự giễu bản thân nghĩ quá nhiều.

Nàng chỉ đến trả đồ, thế mà lúc này nàng lại còn ngại phụ nữ trong nhà hắn.

Thẩm Nguyệt chần chờ một lúc, không biết có nên ném sáo vào trong viện hoặc nhét qua khe cửa hay không, trả đồ như vậy thì sẽ không cần gặp bất kỳ ai trong nhà hắn.

Nhưng như vậy thì Tô Vũ chưa chắc đã phát hiện ra, nếu cứ để sáo trúc nằm trong bụi cỏ hoặc dưới khe cửa thì quả là phí của.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 245: Trả Lại Cho Người

Nàng có một cảm giác xúc động từ trong trái tim.

Muốn gặp hắn.

Cũng có thể trả lại đ ồ cho hắn, nói tạm biệt hắn.

Nhưng không phải muốn gặp thì sẽ gặp được. Tô Vũ có đi ra hay không, có mở cửa ra không, tất cả đều phải xem duyên phận.

Thẩm Nguyệt không muốn cưỡng ép mối duyên này, không muốn mạo hiểm.

Bỏ đi.

Thẩm Nguyệt cúi đầu nhìn cây sáo trúc trong tay, chậm rãi quay người, định mở cửa giao cho quản gia cho hắn, nhờ quản gia đưa lại cho hắn.

Tô Vũ thông minh như vậy, nhìn thấy sáo trúc chắc sẽ hiểu ý.

Nhưng nàng vừa quay đi được hai bước thì cánh cửa sau lưng bỗng mở ra.

Trong khung cửa có một bóng người, Thẩm Nguyệt đưa lưng về người đó, nhất thời không ai lên tiếng cả.

Sau đó Thẩm Nguyệt quay người, híp mắt nhìn người kia, hóa ra là Tô Vũ.

“Nàng tìm ta?”, Tô Vũ hỏi.

“Người định ra ngoài?”, Thẩm Nguyệt cũng hỏi.

Hai người g ần như đ ồng thời thốt lên.

Nhưng đáp án rất rõ ràng.

Thẩm Nguyệt đến đây, không tìm hấn thì tìm ai.

Dù nàng không đến thì hôm nay Tô Vũ cũng sẽ tới tìm nàng, chỉ là không ngờ vừa mới mở cửa ra thì đã thấy nàng đứng ở đây.

Tô Vũ hơi sững sốt.

Sau đó hấn nói: “Đến tìm ta mà sao không gõ cửa”.

Thẩm Nguyệt nhú mày, như không có việc gì: “Ta sợ là người khác mở cửa”.

“Chỉ có ta thích đi đường này”.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Người đang vội ra ngoài à?”, nàng lui về sau, nếu hấn bận thì nàng cũng không kéo dài thời gian, trả lại đồ cho hấn là xong.

Cũng chẳng có gì muốn nói.

Hấn đi ra gặp mặt cũng đã đạt dự tính ban đầu của Thẩm Nguyệt rồi.

Nhưng Tô Vũ lại nói: “Ta không vội”.

Thẩm Nguyệt đứng ngoài khung cửa sổ, nhìn thấp hơn hấn một chút, khẽ nâng đầu lên, mượn ánh trăng sáng để cố thấy rõ mặt hấn.

Nhớ kỹ từng góc cạnh trong khuôn mặt hấn.

Thẩm Nguyệt chợt nhớ tới con rối lần đầu nàng học khắc, nếu có lần sau, nàng đã nhớ kỹ hình dáng hấn, chắc chắn có thể khắc đẹp hơn.

Tô Vũ cũng nhìn nàng, con mắt như đêm tối, chỉ muốn cuốn nàng vào trong.

Thẩm Nguyệt thu mắt lại, chìa tay ra, thanh tịch nói: “Tô Vũ, trả lại cho người”.

Tô Vũ khép mắt nhìn sáo trúc trong tay nàng: “Không thích nữa?”

“Ừ, không thích nữa rồi”, Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: “Ta nhớ chỗ người có một tượng gỗ của ta nữa, người cũng trả lại cho ta đi”.

“Nhưng ta vẫn thích cái đó, e là không trả cho nàng được rồi”.

“Đồ xấu như thế có gì mà thích?”

Tô Vũ nhẹ nói: “Bởi vì ngoài nàng ra thì ta chưa nhận đồ của ai cả”.

Thẩm Nguyệt giật khóe môi, muốn cười, nhưng lúc ấy nàng cố gắng thế nào cũng không cười nổi.

Nàng cố gắng thả lỏng: “Người khác sẽ không tặng những vật này cho người, mà đồ vật người tặng đi cuối cùng cũng sẽ bị trả lại, sau này tặng quà cho ai thì nên cẩn thận chút”.

Nàng đưa sáo trúc ra trước mặt hắn: “Người có lấy hay không? Không muốn thì để ta ném đi”.

Tô Vũ nói: “Được thôi, dù gì cũng không phải lần đầu”.

Hắn lấy lại sáo trúc trong tay Thẩm Nguyệt, trong sáo trúc nhỏ nhỏ ẩn chứa vô số hồi ức của bọn họ.

Ai lại nở ném đi chứ.

Thẩm Nguyệt buông thõng tay, im lặng một chút rồi nói: “Sau này không cần làm gì cho ta nữa đâu”.

“A Nguyệt”, hắn gọi nàng.

Thẩm Nguyệt cười, bình tĩnh nói: “Ta cũng không vội, nếu người muốn nói cái gì thì nói đi, dù sao sau này có thể sẽ không gặp lại hay có liên quan gì với nhau nữa đâu”.

Tô Vũ im lặng một hồi, nói: “Mai nàng phải đi à?”

“Ừ, thánh chỉ đã ra rồi, mai bắt đầu đi”.

“Sao nàng không từ chối?”

“Hoàng thượng đích thân yêu cầu ta đến phương nam xác nhận T`ân Như Lương đã qua đời, ta được phép từ chối sao?”

“Coi như không từ chối thì cũng có rất nhiều cách để nàng không phải đi mà”, Tô Vũ nhìn nàng: “Nàng có thể giả bệnh, đêm nay ta sẽ cho nàng ốm một trận, nàng không đi được, ông ta sẽ không bắt nàng đi nữa”.

Ánh mắt hần sâu thẳm, khiến Thâm Nguyệt hít thở không thông.

Tô Vũ nói: “Trên đời này có người hiểu rõ T`ân Như Lương hơn cả nàng, nàng không cần phải đi xác nhận xem hần có chết hay không. Ta sẽ để Liễu Thiên Tuyết đi thay nàng”.

Thâm Nguyệt thấp giọng nói: “Cho dù ta có đỡ bệnh thì hoàng đế cũng biết là ta giả trò. Lần này ông ta không làm gì được ta, nhưng lần sau có thể sẽ nghĩ cách khác đối phó ta, ta càng thêm khó lòng phòng bị. Chỉ cần ta đi, ông ta sẽ tạm thời không có ý đồ gì với Bấp Chân, cho nên ta không thể không đi”.

Thâm Nguyệt lui về sau, lạnh nhạt nhìn Tô Vũ, lại nói: “Tô Vũ, người chớ xen vào những chuyện này, sau này người cũng không cần lo cho ta, được không? Người cứ yên chí làm Đại học sĩ, ta bôn ba cho cuộc sống của mình, chúng ta không liên quan gì đến nhau nữa, được không?”

Nhưng nàng lui về sau không nhanh, Tô Vũ đã bất ngờ nắm được cánh tay của nàng, kéo nàng tới trước mặt.

Thâm Nguyệt hít sâu một hơi, đối diện với hần.

Hần nói: “Sao ta lại mặc kệ cho được, nàng muốn ta nhìn nàng đi vào chỗ chết ư?”

“Cho dù T`ân Như Lương thật sự đã chết đi nữa, nàng đi nhật xác cho hần cũng tuyệt đối không phải lúc an toàn. Chiến sự giữa Đại Sở với Dạ Lương vẫn chưa lắng lại hoàn toàn, chiến trường rất nguy hiểm”.

Hắn bất cẩn để lộ ra toàn bộ áp lực.

Tô Vũ cơ hồ chưa từng thể hiện ra vẻ mặt gấp gáp như thế này trước mặt Thẩm Nguyệt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 246: Phân Tích Tình Thế

Hắn phủ đầu, nói nhỏ với nàng: "Nàng có biết chuyện này nàng đi thì rất có thể sẽ không trở về được hay không? Chỉ nhìn thấy một cái xác bị băm vằm liền kết luận Tần Như Lương đã chết, nàng tin sao?"

Thẩm Nguyệt giương mắt lên nhìn hắn thật kỹ.

"Nếu như thật sự chết thì hắn ta hẳn là đã bị quân Dạ Lương giết chết, Dạ Lương làm sao lại không biết được? Nếu như vậy thì Dạ Lương chắc chắn sẽ thừa dịp Đại Sở như rắn mất đầu mà phát động tiến công chứ không phải tạm thời đình chiến như lúc này".

"Vì vậy, Tần Như Lương rất có thể vẫn chưa chết và đang trở thành con bài thương lượng của Dạ Lương. Bọn chúng còn đang muốn dùng hắn ta để ra đi điều kiện cho Đại Sở, nếu như không thể thương lượng được thì bọn chúng giết chết hắn ta cũng chưa muộn".

Thẩm Nguyệt có thể thấy rõ sự lo lắng trong mắt hắn, ngay cả ánh trăng cũng gần như đang chìm sâu trong đôi mắt dài của hắn.

Lòng nàng đã bị hắn nắm được.

"A Nguyệt, hoàng thượng còn biết rõ hơn nàng chuyện phân tranh giữa hai quốc gia vẫn chưa chấm dứt. Nếu như Tần Như Lương còn sống thì ở trong mắt hoàng thượng hai người chính là phu thê ân ái, nếu như hy sinh nàng thì sẽ càng khiến cho chiến công của Tần Như Lương trên chiến trường càng thêm dũng mãnh thị sát. Nếu như Tần Như Lương đã chết thì chuyện này nàng vừa đi hoàng thượng chắc chắn sẽ không giữ nàng lại mà sẽ ra tay diệt trừ hậu hoạn vĩnh viễn, nàng còn không hiểu hay sao?"

Cho dù là trường hợp đầu tiên hay trường hợp thứ hai thì hoàng thượng cũng tuyệt đối sẽ không làm chuyện khiến cho bản thân mình bất lợi.

Thẩm Nguyệt khẽ nói: "Vậy thì ta lại càng phải đi, nếu không thì có thể làm gì được nữa? Nếu như Tần Như Lương không quay lại thì phủ tướng

quân sẽ không còn là phủ tướng quân nữa, ta cũng sẽ không còn chỗ dung thân nữa. Trước kia sợ trước sợ sau còn chưa tính, về sau vẫn còn muốn sợ trước sợ sau mặc người chém giết hay sao?"

Nàng nói: "Ta còn muốn nuôi bắp chân tới tuổi trưởng thành, không thể ngồi chờ chết được. Nếu như bọn chúng đã muốn ta đi chịu chết thì ta càng phải đi, ta muốn nhìn xem cuối cùng ai mới là kẻ phải chết".

Thẩm Nguyệt kéo tay Tô Vũ ra, chỗ cánh tay bị hấn nắm lấy vẫn còn hơi ấm của hấn.

Nàng vờ như không có chuyện gì xảy ra rồi lại nói: "Nếu như cuối cùng ta vẫn không quay trở về được thì xem như ta chấp nhận số phận của mình. Ngay từ đầu ta đã không thuộc về nơi này".

"Chấp nhận số phận", Tô Vũ trầm giọng nói: "Mới chưa bao lâu mà nàng đã muốn chấp nhận số phận rồi sao? A Nguyệt, ta không cho nàng chết, nàng dám chết thử xem!"

Thật lâu sau Thẩm Nguyệt đột nhiên nhẹ giọng nói: "Tô Vũ, ta sẽ quên người. Chỉ là nơi này không thích hợp để ta quên người".

Tô Vũ sửng sốt.

Nàng nhìn hấn rồi nở một nụ cười phức tạp, dường như trong nụ cười ẩn chứa rất nhiều chuyện khó nói.

"Có lẽ khi ta rời khỏi nơi này, đi về phương nam thì mới có thể nhìn thấy một thế giới càng rộng lớn hơn, lúc đó cõi lòng của ta cũng sẽ rộng mở hơn. Nếu như ta trải qua sinh tử mà vẫn còn sống sót trở về thì lòng dạ chắc chắn sẽ không còn hẹp hòi như vậy nữa, có thể chứa thêm nhiều người, không chấp nhất nhiều thứ nhỏ nhặt".

Khi đó có lẽ ta đã hoàn toàn có thể quên được người. Khi đó có lẽ ta đã không còn phải cảm thấy đau khổ nữa.

Tô Vũ đột nhiên buông lỏng, có chút chật vật hỏi: "Nếu như nàng quên ta thì ta phải làm sao?"

"Nếu như không quên được người thì ta phải làm sao?", trong lòng Thẩm Nguyệt đau nhói, nàng nói: "Không phải bây giờ người sống rất tốt hay sao? Người là một đại học sĩ thanh sạch, sau này không cần phải dính líu đến một kẻ trâm mê nam sắc như ta".

Nàng cố gắng kiềm chế cảm xúc, thản nhiên nhìn Tô Vũ nói: "Ta vẫn còn nhớ vào đầu năm mới người đã hỏi ta muốn được tặng món quà gì. Bây giờ ta đã nghĩ xong rồi, món quà năm mới mà ta muốn là người và ta đầu tư bảo trọng, bình an. Chuyện này đối với người mà nói hẳn là rất dễ dàng".

Tô Vũ không nói gì, chỉ nhìn nàng.

Nàng lại nói: "Đêm nay nói nhiều như vậy, đa tạ người đã phân tích tình thế thay cho ta, ta nhất định sẽ cẩn thận, không cần phải lo đến người quan tâm. Nếu như không còn chuyện gì khác thì kết thúc ở đây đi".

"Tô Vũ, tạm biệt".

Khi nàng quay người lại thì ánh mắt đã trở nên run rẩy, còn có hơi nước dâng lên.

Tô Vũ ở sau lưng nàng nói: "Không biết bây giờ ta giải thích với nàng thì có còn kịp hay không?"

Thẩm Nguyệt nói: "Chuyện đến nước này ta cũng đã hiểu được ngày đó người chỉ là thân bất do kỷ, cho nên không cần phải giải thích".

Thẩm Nguyệt vừa dứt lời thì đã cảm thấy cổ tay mình bị nắm chặt.

Sau đó Tô Vũ kéo mạnh nàng lại rồi ấn nàng lên vách tường cạnh cửa.

Tô Vũ đến gần nói: "Thay vì trở mắt nhìn nàng rời đi thì ta sẽ giải thích mọi chuyện cho nàng nghe".

"Ta đã nói là không cần!", Thẩm Nguyệt vừa trừng mắt nhìn hắn vừa dùng sức giãy giụa cổ tay nhưng tay của hắn dường như đang dùng lực rất mạnh, lại dường như đang vô cùng dịu dàng giữ chặt lấy nàng.

Hô hấp của nàng có chút dồn dập, nàng nói: "Bây giờ người giải thích thì có ích lợi gì, người có thể quay ngược thời gian và khiến cho mọi chuyện chưa từng xảy ra hay không? Rõ ràng là không. Ta đã nói rõ rồi, ta không còn muốn giương cung bạt kiếm như trước đây nữa, ta tâm bình khí hòa làm rõ mối quan hệ với người, người giữ ta lại làm gì?"

"Ta đã hôn nàng vào đêm giao thừa, nếu như nàng muốn cự tuyệt thì phải cự tuyệt ta vào lúc đó", Tô Vũ nói rõ ràng.

"Từ mừng hai tết đến mười lăm nguyên tiêu, tại sao ta phải giấu nàng, đó là bởi vì ta không muốn nàng biết chuyện thân bất do kỷ của ta".

Thẩm Nguyệt gằn như nín thở, sau đó khi nhìn khuôn mặt đang ở gần trong gang tấc thì liền thở dài một hơi.

"Ta chỉ muốn cho nàng thấy những chuyện tốt đẹp, những chuyện khiến nàng rung động, chứ không muốn để cho nàng thấy những chuyện xấu xa chán ghét. Chính ta còn cảm thấy những chuyện đó đáng ghê tởm thì sao ta có thể để cho nàng biết được?"

Trong lòng Thẩm Nguyệt khẽ run lên, nàng nói: "Người cảm thấy ghê tởm?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 247: Tai Mắt Bên Người

Tô Vũ gắt gao nhìn thẳng vào mắt nàng nói: "Ta không muốn đưa nữ nhân khác về nhà, cho dù nữ nhân đó có dung mạo tựa thiên tiên đi chăng nữa. Ta chỉ muốn đưa nữ nhân mà ta thích về nhà, để nàng bước vào nhà ta, ăn cơm nhà ta, ngủ lại nhà ta. Vậy mà mỗi ngày ta đều phải đối mặt với những nữ nhân mà ta không thích, tại sao ta không thể cảm thấy ghê tởm?"

Hắn nói: "Nàng nói ta điếm phúc sâu, nhưng ta không nhận nổi. Mỗi ngày từ hoàng cung trở về nhà, chuyện ta có thể làm chỉ là khắc chế chính mình không đi tìm nàng, sao nàng có thể hiểu được, ta ngày ngày đọc sách viết chữ, tu thân dưỡng tính, nhưng ý niệm trong lòng đều hướng về nàng!"

Giọng nói của Tô Vũ cứ như một loại ma chú, từng chữ từng chữ khắc sâu vào trái tim Thẩm Nguyệt.

Chuyện đó khiến cõi lòng nàng tràn đầy sự chua xót.

Tô Vũ cúi đầu, áp trán lên trán nàng, thấp giọng lưu luyến nói: "Sao nàng biết chỉ có nàng là người duy nhất đang nuôi hi vọng, sao nàng biết ta không vì nghĩ về nàng mà từng mừng thầm cùng trần trọc mất ngủ, sao nàng biết từ sau đêm giao thừa mỗi một ngày ta đều nhớ nàng đến phát điên!"

Thẩm Nguyệt tự nhiên cảm thấy sợ, hai chân nàng mềm nhũn, dường như nàng lại đang rơi vào vòng xoáy của hắn.

Nàng cố kìm nén và bình tĩnh nói: "Nhưng mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi. Có nói đi nói lại thì cũng có ích gì?"

Hơi thở của Tô Vũ quấn lấy nàng, hắn nói: "Nếu như đêm đó ta không tiễn nàng về nhà hay hôn nàng ngoài phố thì có lẽ chuyện này đã không xảy ra. Nhưng nếu như ta có quay lại được đêm đó thì ta vẫn sẽ lựa chọn tiễn nàng về nhà và hôn nàng".

Thẩm Nguyệt mở lớn mắt, nhìn chăm chăm gương mặt đang gần trong gan tấc của hắn.

Lồng ngực nàng lại có cảm giác nóng lên và đau đớn.

Tô Vũ nói: "Nếu như ta được quay lại đêm đó thì ta sẽ còn ôm nàng chặt thêm một chút, hôn nàng lâu thêm một chút, cho dù ngày hôm sau cả triều đờu bàn tán về tin tức đó, cho dù thanh danh của ta có bị mất hết thì ta cũng cam lòng nguyện ý!"

"Ta cũng biết rằng chuyện này sẽ khiến cho ta gặp rắc rối nên ta muốn nàng đợi ta một thời gian, sau khi ta giải quyết xong chuyện này thì ta sẽ đến tìm nàng. Không phải ta không muốn gặp nàng mà là tai mắt của của hoàng thượng luôn ở bên cạnh ta cho nên ta không thể".

Tô Vũ thử thả lỏng tay một chút.

Nàng không chạy trốn.

Thẩm Nguyệt nghiêng đầu tránh khỏi trán của Tô Vũ, hai tay âm thầm chống đỡ trên tường, thân thể có chút nhũn ra.

Cứ như thế nàng lại trở về là nàng trong đêm giao thừa, mỗi lời hắn nói đều khiến cho nàng như bị rút hết sức lực, thậm chí còn không thể đứng vững.

"Tai mắt đờu đang ở bên cạnh, người đi không đờc", Thẩm Nguyệt nhẹ giọng lầm bầm: "Sao người lại nói cho ta biết chuyện này?"

"Bởi vì ta đang giải thích cho nàng biết".

Tô Vũ nhìn thân thể Thẩm Nguyệt chậm rãi trượt xuống một chút khỏi vách tường thì chậm rãi vươn tay ôm nàng nâng lên, nhẹ giọng nói: "Sao vậy, nàng mất sức sao?"

Thẩm Nguyệt theo bản năng đẩy hắn ra, tỏ vẻ bài xích nói: "Người đứng gần quá, chân ta yếu".

"Vậy phải làm sao bây giờ, nếu như ta buông nàng ra thì chỉ sợ nàng sẽ té, nếu như chân nàng yếu thì cứ dựa vào ta".

Một người cố ôm còn một người cố đẩy.

Kết quả này không giống như kết quả mà Thẩm Nguyệt đã tưởng tượng từ trước, rõ ràng nàng không muốn tiếp tục dây dưa với Tô Vũ như lúc này...

Nhưng khi ở trong vòng tay của Tô Vũ thì nàng lại cảm thấy hỗn loạn.

Rõ ràng nàng rất chán ghét hắn.

Tô Vũ nói: "Nếu như nàng lại lộn xộn thì ta sẽ hôn nàng như lần trước".

Thẩm Nguyệt thật sự không dám lộn xộn, nàng nói: "Người không sợ có người nhìn thấy hay sao?"

"Dù sao thanh danh của ta cũng đã mất, có tệ hơn cũng chẳng sao".

Hắn vừa dứt lời thì từ cửa sau đột nhiên lại có một cái đầu ló ra.

Thẩm Nguyệt rùng mình, Tô Vũ vẫn ôm sát nàng trong lòng như không có chuyện gì xảy ra, thần sắc không hề dao động, không hoảng cũng không vội, dường như không hề muốn buông Thẩm Nguyệt ra.

Người vừa ló đầu ra chính là một cơ thiếp trong nhà hắn, chính là cơ thiếp nhạy cảm hơn lúc trước.

Nàng ta nhìn thấy Tô Vũ đang đứng ôm một người khác, mặc dù không nhìn thấy rõ bộ dáng của người kia nhưng chỉ riêng cảnh tượng này cũng đã đủ để khiến nàng ta kinh ngạc.

Cơ thiếp lên tiếng nói: "Xin hỏi... có phải là đại nhân đang đứng ngoài cửa hay không?"

Tô Vũ đáp: "Ừm".

"Vậy vị kia là ai?"

"Chỉ là một cố nhân".

Cơ thiếp kia không có ý định rời đi, vẫn nhẹ nhàng nói: "Thiếp thân còn không biết đại nhân lại có cố nhân thế này".

Trong lúc nàng ta đang nói thì Tô Vũ đã quay người đi vào khung cửa và bóng dáng của Thẩm Nguyệt đã khuất một nửa trong bóng đêm.

Cơ thiếp kia chỉ kịp loáng thoáng liếc mắt nhìn một cái, rồi đột nhiên Tô Vũ lại vươn tay ra tóm lấy cổ của nàng ta.

Tốc độ của hắn nhanh đến mức cơ thiếp kia thậm chí còn chưa kịp lộ ra biểu tình kinh ngạc thì Thẩm Nguyệt đã nghe thấy được tiếng cổ của nàng ta bị Tô Vũ vặn gãy.

Những ngón tay thon dài khẽ buông lỏng, thân thể của cơ thiếp kia mềm oặt ngã xuống đất cùng với tiếng nói của Tô Vũ: "A Nguyệt, đừng nhìn".

Thẩm Nguyệt kinh hoàng, lúng túng nói: "Đáng ra người phải nhắc nhở ta sớm một chút, bây giờ ta đã nhìn thấy rõ ràng hết cả rồi".

Lúc này, cơ thiếp còn lại cũng đã đi qua bên này vừa đi vừa lên tiếng gọi: "Tỷ tỷ, tỷ đang ở đâu..."

Nàng ta chỉ đi được nửa chừng thì đã nhìn thấy cảnh tượng khủng khiếp kia.

Trên mặt đất có người đã ngã xuống, bên cạnh Tô Vũ còn có một nữ nhân khác.

Cơ thiếp kia đột ngột như đông cứng lại, kinh hoàng nhìn tỷ muội của mình nằm trên mặt đất, bất giác liếc lùi bước.

Tô Vũ không lên tiếng, chỉ bộc phát ra khí tức khiến cho đối phương cảm thấy ớn lạnh.

Ngay sau đó, cơ thiếp kia liền xoay người bỏ chạy vì quá sợ hãi.

Cùng lúc đó, Thẩm Nguyệt đột nhiên cảm thấy búi tóc của mình lỏng ra, sau đó tóc nàng đã xõa dài xuống hai bên thái dương.

Thủ pháp của Tô Vũ vô cùng nhanh, hắn đã tháo trâm cài của Thẩm Nguyệt xuống từ lúc nào.

Sau đó hắn ngay lập tức vung tay phóng chiếc trâm cài về phía cơ thiếp kia.

Chiếc trâm cài tóc phóng thẳng đến yết hầu của cơ thiếp kia một cách vô cùng chính xác.

Cơ thiếp kia kêu lên một tiếng đau đớn rồi chậm rãi ngã xuống đất.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 248: Thẳng Thắn

Thẩm Nguyệt không khỏi kinh hãi, cướp đi mạng sống của người khác chỉ trong tích tắc thôi sao!

Một hồi lâu sau, Thẩm Nguyệt mới hoàn hồn lại, hai cô gái mà trước đó nàng để ý thoáng chốc đã chết trước mặt nàng.

Tô Vũ vẫn thong dong như trước, xoay người nhìn nhả đóng cửa sau lại như thể những gì hắn vừa làm chỉ là một việc bình thường như quét dọn sân sau.

Thẩm Nguyệt nói: “Ta đột nhiên cảm thấy tốt nhất là không nên chọc điên người, nếu không chắc ngay cả bản thân chết thế nào cũng không biết”.

Tô Vũ nói: “Nàng chọc vào ta thì không sao, tính cách ta rất tốt, nhưng lần này bọn họ đã nhìn thấy mặt nàng, giữ lại không ổn lắm”.

Hắn quay đầu lại nhìn nàng: “Nàng sợ sao?”

Thẩm Nguyệt nói: “Cũng đâu phải là ta chưa từng nhìn thấy người chết, nhưng ta chỉ không ngờ là họ đã sống trong nhà người lâu thế mà người vẫn có diết khẩu không chớp mắt. Người không có tình cảm gì với họ sao?”

“Tình cảm, tình cảm gì?”, Tô Vũ hỏi: “Nàng ghen cỡ đấy mà còn muốn ta có tình cảm với họ?”

Thẩm Nguyệt không nói gì.

Tô Vũ nói: “A Nguyệt, nàng sợ ta đến thế sao?”

Thẩm Nguyệt thuận miệng đáp: “Ta cũng muốn sợ, cách người làm việc đúng là khiến người khác sợ hãi... nhưng ta không sợ được thì phải làm sao đây!”

Tô Vũ khẽ cười.

“Đã lúc nào rồi mà người còn tâm trạng để cười!”, Thẩm Nguyệt liếc nhìn hai thi thể trên đất: “Họ chẳng phải là tai mắt hoàng đế sắp xếp vào bên cạnh người sao? Bây giờ đã bị người giết mất rồi, người nói xem phải làm sao”.

Thật ra nàng đã đoán ra được là hoàng đế không phải thật sự muốn tặng người đẹp cho Tô Vũ mà là chỉ muốn theo dõi hắn.

Nhưng nghĩ là một chuyện, chính tai nghe Tô Vũ nói lại là chuyện khác.

Dù là tai mắt, là gián điệp nhưng chỉ cần là phụ nữ, nàng cũng cực kỳ để ý.

Tô Vũ nói: “Ta đã biết rõ bút tích của họ, bìa câu đưa thư cũng đã bị chặn đường, giữ lại cũng vô dụng”.

Mặc dù hai người này là do hoàng đế ban tặng, nhưng dù sao cũng chỉ là thiếp thất, thân phận thấp hèn, hoàng đế không thể đích thân tới chỗ Tô Vũ gặp mặt.

Thậm chí, có lẽ hoàng đế đã quên mất dáng vẻ hai người này ra sao luôn rồi. Điều mà hoàng đế quan tâm chỉ là mật báo do hai người gửi về sau một khoảng thời gian.

Tô Vũ để họ ở đây vài tháng là vì tiện cho việc nắm vững nét chữ của hai người, tìm hiểu thói quen gửi tin, sau đó thuần phục bìa câu đưa thư, tiếp theo, họ không còn tác dụng nữa.

Tô Vũ lại nói: “Nhưng hiện giờ nàng đã tận mắt nhìn thấy ta giết họ, sau này chúng ta cùng lên chung một con thuyền”.

Thẩm Nguyệt mấp má môi, khẽ hỏi: “Vậy người từng chạm vào họ chưa?”

Tô Vũ cúi thân, ngón tay vân vê trâm cài tóc cắm giữa cổ họng một cơ thiệp, khe rút ra khiến vết máu loang lổ.

Hắn nhìn nàng với vẻ ý tứ sâu xa, khe cười: “Nàng yên tâm, ta giữ thân như ngọc”.

Thẩm Nguyệt mím môi, dời tầm mắt sang chỗ khác: “Hai cô gái xinh đẹp ở trong nhà mà người vẫn có thể giữ thân như ngọc, thế thì báo lại với hoàng thượng thế nào? Ta không tin đâu”.

Tô Vũ nói: “Ta nói với họ là ta không cứng nổi!”

Thẩm Nguyệt nói: “Họ tin à?”

“Tin hay không thì cũng không còn cách nào khác, không có hứng thú thì cũng không thể cưỡng cầu”.

Thẩm Nguyệt híp mắt lại hỏi: “Thế sau đó, người làm cách nào mà lại móc nối quan hệ với Sở Ngọc Lôu, lời đồn bên ngoài nói như thật, họ bảo người thích đàn ông”.

“Tại sao ta đến Sở Ngọc Lôu, nàng còn không biết à?”, Tô Vũ nói: “Nhưng sau đó, đúng là ta cũng có đến vài lần”.

Ngón tay hắn chỉ vào cổ mình rồi nói: “Đêm đó, nàng cắn vào chỗ này của ta, cắn mạnh lắm, vừa hay chứng minh tin đồn ta thích đàn ông”.

Thẩm Nguyệt trợn mắt nhìn hắn, không biết mình nên nói gì mới tốt nên chỉ bu ãn bực bảo: “Người thích người khác đồn mình “yếu kém” như thế sao?”

Đêm đó, nàng bị hắn chọc tức, không biết nên làm sao để thoát ra nên mới cắn một cái.

Tô Vũ nói: “Nếu ta không thích đàn ông, chẳng bao lâu nữa, hoàng thượng vẫn nuôi ý định gả công chúa cho ta. Đợi đến lúc cưới hỏi đàng hoàng thì mới đúng là chẳng còn cách nào khác”.

Thẩm Nguyệt sửng sốt.

Vậy nên hẳn làm thế là đề phòng trước, thà hủy hoại thanh danh của mình chứ không muốn cưới công chúa gì đó.

Hoàng đế vẫn chưa hạ lệnh là đã bị Tô Vũ cắt đứt suy nghĩ này.

Khi Thẩm Nguyệt cảm thấy không được tự nhiên, Tô Vũ lại nói: “Nhưng chắc hẳn nàng cũng hiểu ta, tính hướng của ta có bình thường hay không thì ta đã thử với nàng rồi, nàng phải biết mới đúng”.

Mặt Thẩm Nguyệt hơi nóng, bất giác tai đỏ bừng.

Sau đó Tô Vũ gọi người đến giải quyết hậu quả.

Quản gia gọi thêm hai người đến, họ chẳng may may ngạc nhiên mà chỉ làm tốt phận sự của mình, đem thi thể đi xử lý sạch sẽ, rửa sạch mặt đất không còn một vết máu.

Thẩm Nguyệt nói: “Đã không còn sớm nữa, ta cũng nên về rồi”.

Tô Vũ nói: “Ta sẽ trả lại trâm cài tóc của nàng”.

Thẩm Nguyệt liếc nhìn vết máu trên trâm cài tóc, khước môi khế giật: “Một lời không hợp là dùng trâm của ta đi giết người, bây giờ trên đó còn dính máu, người muốn trả lại ta, người đúng là chẳng hề khách sáo”.

Tô Vũ không sợ hãi mà nói: “Xin lỗi! Lúc đó tình hình cấp bách, vừa lúc tiện tay thôi, ta sẽ rửa sạch rồi trả lại cho nàng, đừng đi vội”.

Thẩm Nguyệt nói: “Không cần đâu, một cây trâm mà thôi”.

Nói rồi, nàng vừa quay người đi, giọng Tô Vũ lại vang lên: “Thế nên đây có thể xem là tín vật định tình sao?”

Thẩm Nguyệt quay đầu lại nhìn hẳn nói: “Thôi vậy, người vẫn nên rửa sạch rồi trả lại ta”.

Thế là Thâm Nguyệt đi theo Tô Vũ vào sân trong, để mặc hắn lấy nước sạch, từ tốn rửa sạch cây trâm của nàng.

Thâm Nguyệt cảm thấy khá bu ãn chán, đứng trong sân một lúc lại nói: “Vậy trước đây hai người phụ nữ đó cũng thường đến chỗ của ngươi à?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 249: Tính Toán Trước Sau

"Chuyện này là không thể tránh khỏi, dù sao cũng phải để cho bọn họ biết ta đang làm gì".

Thẩm Nguyệt tức giận nói: "Người rớt cuộc đã lau xong chưa, hay còn định giải lau cả buổi tối?"

"Xong rồi".

Tô Vũ dùng khăn lụa lau sạch sẽ trâm cài trước khi quay đầu đi về phía nàng, đứng trước mặt nàng dưới ánh trăng, hắn nâng tay lên cài lại tóc cho nàng.

Búi tóc hơi hơi rời rạc nhưng vẫn đẹp theo một cách khác.

Những ngón tay thon dài sạch sẽ của hắn như tản ra hơi thở thanh mát, hắn khẽ vuốt tóc hai bên thái dương nàng, trên môi hắn còn nở một nụ cười nhàn nhạt.

Thẩm Nguyệt hất tay hắn ra, biết hắn đang cố ý làm cho nàng khó chịu, nàng liề n nói: "Ta vẫn còn rất chán ghét ngươi".

Tô Vũ nói: "Nàng có chán ghét ta cũng không sao, chỉ cần nàng không quên ta là được".

Muốn quên hắn là chuyện dễ dàng như vậy sao? Nếu như dễ dàng như vậy thì nàng cũng đã không dần vật bấy lâu mà vẫn không quên được hắn.

Thẩm Nguyệt từng tự cho mình là đúng, nghĩ rằng nàng đã bước đi còn có thể trở về

Nhưng cuối cùng nàng đã thất bại.

Có lẽ là bởi vì nàng đã đối xử với hắn bằng một sự nghiêm túc mà nàng thậm chí còn không thể tưởng tượng được.

Nàng quay đầu bước ra ngoài rồi nói: "Xem duyên phận đi, nếu như lần này ta đi một chuyến lại gặp được người tốt hơn người thì nói không chừng lần nữa có thể quên được người".

Trên đời này chắc chắn vẫn còn có nhiều người khác tốt hơn hẳn.

Tô Vũ đi theo nàng, tiễn nàng về tới phủ tướng quân.

Hắn đã bình tĩnh hơn trước rất nhiều, hắn nói: "Ngày mai nàng vẫn muốn đi sao?"

"Đúng vậy, giả bệnh chỉ là hạ sách, nếu như hoàng thượng đã muốn đối phó với ta thì ta ở lại trong kinh thành còn không an toàn bằng đi ra bên ngoài", Thẩm Nguyệt nói: "Chỉ cần ông ta không bắt Bắp Chân của ta đi là được, ta sẵn sàng chấp nhận rủi ro".

"Sự tồn tại của Bắp Chân không phải là để nàng phải hi sinh cho nó", Tô Vũ thấp giọng thờ dãi nói.

Thẩm Nguyệt không hiểu lắm, liền hỏi lại: "Người nói cái gì?"

Tô Vũ nói: "Ý ta là nàng phải bảo vệ được bản thân mình thì mới có thể bảo vệ được Bắp Chân".

"Không được, ta là mẹ nó, phải bảo vệ nó an toàn trước thì ta mới không lo lắng nữa".

Thẩm Nguyệt nhìn con hẻm yên tĩnh dưới đêm trăng, khẽ nói: "Thật ra khi ta mới mang thai Bắp Chân thì ta cũng không ngờ rằng mình lại không thể dứt bỏ nó như bây giờ. Có lẽ đây là mối liên hệ giữa máu mủ ruột thịt với nhau".

Không biết Tô Vũ đang nghĩ gì, chỉ nghe hắn nói: "Có lẽ ta đã đánh giá sai mối liên hệ máu mủ ruột thịt này rồi".

Thẩm Nguyệt nói đúng, bảo nàng giả bệnh để thoát khỏi tình huống này chính là hạ sách.

Tô Vũ dừng lại ở con hẻm phía trước phủ tướng quân, ngược mắt nhìn Thẩm Nguyệt bước vào trong.

Cuối cùng hắn cũng thỏa hiệp nói sau lưng nàng: "Ngày mai khi xuất hành nàng phải cẩn thận một chút, bảo vệ tốt chính mình".

Thẩm Nguyệt dừng bước rồi trả lời: "Ta biết".

"Còn nữa, cho dù có gặp được người tốt hơn ta thì nàng cũng không được quên ta".

Thẩm Nguyệt rũ mắt xuống, khẽ cong môi cười nhẹ nhưng giọng nói lại rất nghiêm túc: "Chờ ta gặp được rồi hắn nói sau, lúc đó ta sẽ viết thư nói cho người biết một tiếng".

Khi nàng trở về Trì Xuân Uyển, Ngọc Nghiên rõ ràng cảm nhận được Thẩm Nguyệt đã không còn sa sút tinh thần như lúc trước.

Nàng ngồi trước bàn trang điểm, Ngọc Nghiên xoa tóc nàng xuống rồi hỏi: "Công chúa đã trả lại đồ cho Tô đại nhân chưa?"

Thẩm Nguyệt nói: "Trả rồi".

"Tâm trạng của công chúa hôm nay có vẻ tốt".

Thẩm Nguyệt nhìn vào gương, tỏ ra nghiêm túc nói: "Thật sao?"

Khi Ngọc Nghiên tháo trang sức của Thẩm Nguyệt xuống, nàng ta có chút kinh ngạc nói: "Ấy, nô tỳ nhớ lúc nô tỳ chải tóc cho công chúa thì công chúa mang trâm cài bạc, sao bây giờ trâm cài lại biến thành trâm cài bằng ngọc?"

Thẩm Nguyệt cũng sửng sốt nói: "Mau tháo ra cho ta xem".

Ngọc Nghiên liền đưa cây trâm ngọc cho Thẩm Nguyệt rồi nói: "Hơn nữa nô tỳ cũng không nhớ trong sổ trang sức của công chúa có cây trâm ngọc này".

Thẩm Nguyệt cầm cây trâm ngọc, nó mát lạnh trong lòng bàn tay nàng, toàn thân nhẩn nhụi, trông rất tinh xảo.

Cây trâm này vô cùng đơn giản mà trang nhã, trên thân không có quá nhiều hoa văn, chỉ có một đầu được chạm khắc hoa văn rất tinh xảo đã thu hút nàng.

Thẩm Nguyệt cũng nhìn thấy cây trâm này lần đầu tiên, nhưng nàng đã hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra.

Tô Vũ đã cài lại trâm cho nàng nhưng lại cài một chiếc trâm hoàn toàn khác.

Lúc đó Thẩm Nguyệt không hề để ý, bây giờ về đến nhà mới phát hiện trâm cài của mình đã bị Tô Vũ đánh tráo.

“Thứ này là do Tô đại nhân tặng sao?”, Ngọc Nghiên hỏi.

"Ta không biết, nhưng có vẻ như không có ai khác ngoài hấn làm được chuyện này".

Ngọc Nghiên lo lắng nói: "Hay thật, công chúa đi trả lại cây sáo trúc cho hấn, hấn lại tặng cho công chúa trâm ngọc, công chúa muốn vạch rõ giới hạn với hấn thật sự quá khó khăn".

Nàng cũng không thể trả lại cây trâm ngọc này cho Tô Vũ ngay, ngày mai rời nhà sợ rằng cũng không còn cơ hội gặp lại hấn.

Thẩm Nguyệt vốn không muốn để lại trâm cài của mình ở chỗ Tô Vũ, không ngờ kết quả nàng đã không lấy lại được trâm cài của mình mà còn phải nhận một cây trâm cài khác của hấn.

Nàng đúng là không thể xảo quyệt bằng Tô Vũ.

Thẩm Nguyệt vừa bực mình vừa buồn cười, nàng đặt trâm cài lên bàn, đứng dậy nói: "Ta đi tắm rửa thay y phục rồi đi ngủ".

Tô Vũ trở về nhà thì đi thẳng vào thư phòng, lấy ra giấy bút viết một bức thư.

Nét chữ trên bức thư hoàn toàn không phải là nét chữ bình thường của hắn.

Sau khi mực khô, hắn gấp bức thư lại rồi cho vào một phong thư, dùng sáp dán kín lại rồi gọi quản gia vào nói: "Phái người chạy suốt đêm đem phong thư này gửi đến Bắc Cương, phải gửi nó đến tận tay hoàng đế Bắc Hạ càng sớm càng tốt".

Quản gia cung kính nói: "Lão nô đã hiểu, lão nô sẽ gọi người đưa tin tới ngay".

Sau đó Tô Vũ lại suy nghĩ, hắn cầm bút bắt chước nét chữ của hai cơ thiếp đã chết viết mấy tờ ghi chú, mỗi tờ đều viết vào một vài điếu vụn vật sau đó bảo quản gia dùng bìa câu đưa vào cung cho hoàng đế xem qua.

Đêm đó công thành bị phong tỏa nghiêm ngặt nhưng người đưa tin vẫn có cách mang tin tức ra khỏi thành.

Nửa đêm, Tô Vũ vẫn đang ngồi bên bàn trong thư phòng chứ chưa đi ngủ, trầm hương trong lư hương đã đốt gần hết.

Hắn gõ nhẹ mấy đầu ngón tay xuống bàn, trong lòng không ngừng tính toán.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 250: Đồi Người Lấy Thành

Tin tức bên phía Dạ Lương hẳn là cũng sắp tới rồi, nhiều nhất là vài ngày nữa. Thâm Nguyệt chỉ đi trước mấy ngày, ở trên đường lại có người hộ tống nên chắc sẽ không xảy ra vấn đề gì nghiêm trọng.

"Làm sao ta có thể để nàng một mình đi mạo hiểm được", Tô Vũ làu bàu thấp giọng nói.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Thâm Nguyệt nằm trên giường, đã khuya nhưng nàng vẫn không ngủ được.

Nàng ôm Bắp Chân của mình trong vòng tay, cảm thấy có ôm thế nào cũng không đủ.

Nàng nắm nhẹ bàn chân của Bắp Chân, nhẹ giọng nói: "Con cái càng lớn lại càng khó dứt bỏ, kiếp trước mẹ chắc đã mắc nợ con rồi cho nên kiếp này còn chưa kịp yêu đương mà đã có con. Trước kia mẹ cảm thấy con là cục nợ, bây giờ cho dù con là cục nợ thì mẹ cũng muốn nhận".

"Cục nợ này, sau này con phải luôn đứng về phía mẹ, biết không hả? Chờ mẹ của con tìm được mối tốt thì con không được phép quấy rầy, về sau con còn phải giúp đỡ mẹ, đỡ dành mẹ nghe không?"

Thâm Nguyệt lại ôm hôn Bắp Chân rồi nói: "Nếu như mẹ đi lâu quá mà không trở về thì nhị nương sẽ đưa con đi tìm Liên thúc thúc. Liên thúc thúc là người tốt, sẽ bảo vệ tốt cho con".

Bắp Chân tỉnh lại, yên lặng mở to mắt lặng lẽ nhìn nàng.

Thâm Nguyệt không nhịn được cười nói: "Có nói với con chuyện này thì con cũng không hiểu. Thôi quên đi, ta không nói nữa".

Rạng sáng, Thâm Nguyệt ngủ một giấc liền dậy.

Nàng mặc thường phục, vấn tóc đơn giản, không hề trang điểm.

Chuyến đi này không phải để du sơn ngoạn thủy mà là đi xa làm việc, trên đường đi đây khó khăn bất tiện, tất nhiên là phải ăn mặc càng đơn giản càng tốt.

Nhưng khi Ngọc Nghiên đang vấn tóc cho Thẩm Nguyệt thì nàng lại cầm trâm cài ngọc trên bàn đưa cho nàng ta rồi nói: "Dùng cái này đi".

Ngọc Nghiên không hỏi thêm câu nào, chỉ lặng lẽ cài trâm lên búi tóc.

Khi họ chuẩn bị xuất hành thì xe ngựa đã chờ sẵn trước cổng phủ tướng quân, một đám thị vệ trong cung đã xuất hiện hộ tống Thẩm Nguyệt đi xuống phía nam.

Bên cạnh xe ngựa còn có một cung nữ cũng được phái đến từ cung điện đang kiên nhẫn chờ đợi.

Ngọc Nghiên cho tất cả hành lý lên xe ngựa, sau đó theo Thẩm Nguyệt bước ra khỏi cổng.

Một nhóm người theo họ ra khỏi cửa.

Ngọc Nghiên đỏ mắt đứng với Thôi thị, Thôi thị thì đang ôm Bắp Chân trên tay.

Quản gia dẫn đầu một đám người hầu, lo lắng tang thương nói: "Công chúa đi chuyến này, đường xá xa xôi, nhất định phải bảo trọng. Lão nô không có tâm nguyện gì, chỉ hi vọng công chúa có thể mang theo tướng quân bình an trở về".

Người quản gia trung thành khẽ lau nước mắt.

Mọi người đều biết Thẩm Nguyệt sẽ đi đón thi hài của Tần Như Lương trở về kinh đô, nhưng chi tiết thì không ai biết rõ. Phủ tướng quân tạm thời sẽ không tổ chức tang lễ, chờ thi hài của Tần Như Lương được mang về kinh rồi mới cử tang.

Liễu Mi Vũ vẫn còn sững sờ ở trong Phù Dung Uyển, không muốn tin rằng Tần Như Lương đã chết.

Thẩm Nguyệt đã sắp xếp xong nhiều chuyện trong phủ, có quản gia ở đó thì nàng cũng không cần quá lo lắng. Thứ duy nhất đáng quan tâm chính là Liễu Mi Vũ, Thẩm Nguyệt đã dặn dò phải nhất nàng ta trong Phù Dung Uyển, không được phép cho nàng ta rời khỏi viện của mình nửa bước.

Thẩm Nguyệt néo néo mặt của Bấp Chân, cười nói: "Bấp Chân, mẹ đi đây".

Bấp Chân bần chần vung vẩy tay chân trong lòng của Thôi thị.

Khi Thẩm Nguyệt quay lại và đi về phía xe ngựa, Bấp Chân trước giờ luôn im lặng lại đột nhiên bật khóc.

Nó không ngừng giãy dụa trong lòng Thôi thị, suýt chút nữa thì Thôi thị còn không thể giữ được nó.

Hai mắt Thôi thị đỏ hoe, bà ta nói: "Công chúa, hay là người quay lại ôm Bấp Chân thêm một lần đi, đã lâu lắm rồi nó không khóc như thế này".

Thẩm Nguyệt dừng lại trước xe ngựa một chút nhưng vẫn cố nén không quay đầu lại, cuối cùng nàng bước lên xe ngựa, nói với Thôi thị: "Cứ để cho nó khóc, khi nó khóc đủ rồi và nhận ra có khóc ta cũng không trở về thì tự nhiên nó sẽ không khóc nữa".

Thật ra nàng cũng muốn quay lại ôm Bấp Chân thêm nhiều lần nữa, nhưng nàng nhận ra có làm như vậy cũng không giúp ích được gì, ngược lại còn khiến cho đôi bên thêm miễn cưỡng.

Xe ngựa trên đường rời khỏi kinh đô, đi ngang qua đường phố phồn hoa, ánh sáng mặt trời chiếu ánh vàng rực rỡ lên tòa lâu đài ngất sao cao nhất trên phố.

Thẩm Nguyệt đột nhiên dao động, vén rèm lên nhìn.

Dường như trên bầu trời ngấm sao có bóng dáng của ai đó?

Nàng không thể nhìn thấy rõ mặt hắn nhưng lại cảm thấy bận tâm.

Sau đó, khi xe ngựa ra khỏi cổng thành thì nàng mới ngoảnh lại liếc mắt một cái rồi không còn lưu luyến gì nữa.

Quả thực Thẩm Nguyệt vừa rời kinh được mấy ngày thì ở phía nam lại truyền đến tin tức mới.

Tần Như Lương không chết nhưng rơi vào tay của kẻ thù Dạ Lương.

Tin tức này khiến triều đình Đại Sở vừa vui vừa buồn.

Vui vì cuối cùng đại tướng quân cũng còn sống và có thể tiếp tục phục vụ cho Đại Sở trong tương lai, buồn vì lần này chẳng những Đại Sở mất mặt mà còn tạo điều kiện cho Dạ Lương đưa ra những điều kiện hà khắc để đổi người.

Nếu như hai quốc gia tiếp tục chiến loạn thì đối với cả hai đều không có lợi.

Binh lực của Đại Sở không đủ, Dạ Lương cũng chỉ mới hồi phục được mấy năm, sinh khí cũng chưa khôi phục, cả hai nước đều không thích hợp để tiếp tục chiến tranh kéo dài.

Lần này Dạ Lương chủ động khiêu khích chẳng qua chỉ muốn thị uy chiếm chút lợi nhỏ.

Dạ Lương đề xuất đổi mạng sống của đại tướng quân để lấy năm tòa thành ở biên giới Đại Sở.

Nếu Đại Sở không muốn thì Dạ Lương chỉ có thể thừa thắng xông lên.

Dạ Lương chẳng những sẽ dốc hết toàn lực mà còn sẽ tích cực tìm kiếm đồng minh. Đại Sở đang xảy ra chiến loạn, nếu để Bắc Hạ lợi dụng nhảy vào thì Đại Sở sẽ gặp nguy hiểm.

Tin tức này khiến hoàng đế tức giận, các quan đại thần trong triều chia thành hai phe, mỗi người đều có ý kiến riêng.

Có phe chủ chiến cũng có phe chủ hòa.

Có văn thần chủ động đứng ra phân tích lợi hại, nói: "Khởi bẩm hoàng thượng, hiện nay nội chính Bắc Hạ đã yên ổn, Bắc Hạ đối với Đại Sở ta như hổ rình mồi, hơn nữa quan hệ với Đại Sở cũng vô cùng xơ cứng ác liệt. Lại nói, quốc khố Đại Sở lúc này cũng không tràn đầy, không thể kéo dài thời gian chống đỡ cho lương thảo của quân đội".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 251: Sứ Thần Hòa Đàm

“Quân đội biên cương hiện tại tổn thất thảm trọng, sĩ khí tuột dốc không phanh, thật sự không thích hợp để tiếp tục chiến đấu, nếu như cứ cố chấp tiếp tục chiến đấu thì chỉ càng khiến cho máu đổ nhiều hơn”.

"Nếu như lúc này giảng hòa với Dạ Lương thì còn có thể cứu được đại tướng quân một mạng. Đại tướng quân năm xưa phò tá hoàng thượng xuất chinh bình thiên hạ, bây giờ tính mạng của đại tướng quân gặp nguy hiểm, nếu như hoàng thượng mặc kệ đại tướng quân thì khó tránh khỏi bị người trong thiên hạ dị nghị!"

Hoàng đế sao có thể không biết những đi đầu này, cho nên ông ta vừa tức giận vừa bất lực.

Nếu như ông ta mặc kệ Tần Như Lương, để cho Dạ Lương giết Tần Như Lương thì máu của Tần Như Lương chắc chắn sẽ khiến cho sĩ khí của quân Dạ Lương tăng vọt, trong khi đó lòng quân Đại Sở thì sẽ đại loạn.

Hoàng đế vốn còn cho rằng Dạ Lương vẫn dễ ức hiếp giống như trước.

Chỉ cần Tần Như Lương xuất chinh đánh đuổi quân đội Dạ Lương đang gây hỗn loạn ở biên giới thì biên giới Đại Sở sẽ trở lại yên bình như trước.

Không ngờ Dạ Lương đã sớm chuẩn bị kỹ lưỡng cho cuộc chiến này, liên tục đưa ra những sách lược khiến cho Đại Sở trở tay không kịp.

Tần Như Lương luôn luôn dũng mãnh thiện chiến, lần này hoàng đế thật sự bị chấn động khi nghe tin hắn ta đã ngã ngựa.

Hơn nữa chuyện này còn khiến cho hoàng đế phải tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, ông ta không thể nào nuốt trôi được cục tức này cho nên liền phẫn nộ nói: "Khốn kiếp! Chẳng lẽ các người muốn trăm phải cống năm tòa thành cho Dạ Lương hay sao?"

Đám thần tử nghe thấy tiếng rống giận dữ của hoàng đế thì ngay lập tức quỳ rạp xuống đất.

Lại có triều thần khác lên tiếng: "Đây đã là cái giá nhỏ nhất rồi thưa bệ hạ! Trong năm tòa thành đó có ba tòa thành vốn là thuộc về Dạ Lương, thắng bại vô thường, quốc thổ cũng không thể vĩnh viễn ở đó, khẩn cầu hoàng thượng tính toán vì đại cục! Chỉ cần còn núi xanh, sợ gì không có củi đốt!"

Sau đó hoàng đế lại hỏi: "Theo ý của các người thì lần này nên cử bộ tướng nào làm sứ thần đến Dạ Lương hòa đàm?"

Lời này vừa nói ra thì bầu không khí trong triều liền trở nên im lặng như tờ, không ai dám hé răng.

Bất luận bọn họ có tiến cử ai thì cũng sẽ sinh ra vấn đề. Người có thể làm sứ thần đến Dạ Lương hòa đàm thì nhất định phải là người tâm tư kín đáo, gặp nguy không loạn, như vậy thì mới có thể đảm đương được trách nhiệm này.

Chuyện chọn sứ thần đi hòa đàm tạm thời vẫn chưa được quyết định.

Sau khi hạ triều, hoàng đế liền triệu tập mấy vị đại thần thương nghị ở ngự thư phòng.

Cho đến lúc này thì những người nắm giữ vị trí chính trong triều đều là cựu thần tiền triều, căn cơ thâm hậu.

Hoàng đế vẫn sử dụng bọn họ, mặc dù vẫn nghi ngờ bọn họ sẽ có ý đồ khác nhưng bao năm qua hoàng đế cũng chưa từng làm việc gì chèn ép bọn họ.

Hoàng đế xuất thân võ tướng, từ việc trị quốc đến việc làm lung lạc nhân tài sĩ tộc đều phải dựa vào những cựu thần này, cho nên ông ta chỉ có thể sắp xếp thân tín của mình trà trộn vào trong nhóm cựu thần này khiến cho thế cục trong triều trở nên rắc rối phức tạp.

Đối với chuyện chọn sứ thần đến Dạ Lương, hoàng đế đã có sẵn một ứng cử viên thích hợp.

Ông ta chỉ muốn hỏi lại một lần nữa ở ngự thư phòng, cuối cùng liền có đại thần đứng ra tiến cử Tô Vũ.

Hoàng đế hỏi các đại thần khác: "Các người nghĩ như thế nào?"

Có đại thần khác đứng lên nói: "Hỡi hoàng thượng, Tô đại nhân tài hoa hơn người, mưu lược tài trí, nếu phái Tô đại nhân đi Dạ Lương hòa đàm thì vô cùng thích hợp, lần này nhất định Dạ Lương sẽ không chiếm được thêm nhiều lợi thế!"

Đây chỉ là một trong số những lý do.

Hoàng đế nghĩ đến Tô Vũ đầu tiên không chỉ bởi vì hắn có tài.

Hoàng đế tỏ ra đường hoàng nói: "Tô đại nhân là một nhân tài được văn võ toàn triêu công nhận, hơn nữa hắn còn là sủng thần tể tướng, từ trước đến nay đã kinh qua không ít sự việc lớn. Phái hắn đi hòa đàm với Dạ Lương chắc chắn không thành vấn đề".

Điểm mấu chốt ở đây chính là Tô Vũ là sủng thần bên cạnh hoàng đế tể tướng, không biết trong triều còn có bao nhiêu cựu thần đầu chơ chỉ đạo của hắn.

Nhưng nhiều năm qua Tô Vũ vẫn không hề gây ra động tĩnh gì.

Tô Vũ chẳng khác nào bộ mặt của các đại thần tể tướng, hoàng đế không thể công khai giết chết hắn, hơn nữa hắn đã vô cùng tận tâm làm tốt bổn phận của mình cho nên hoàng đế không thể tìm ra bất kỳ lý do gì để động vào hắn.

Nhưng một người như vậy, vừa không thể hoàn toàn mượn sức, vừa không thể yên tâm sử dụng hắn, đây là đi đầu luôn khiến cho hoàng đế phải đau đầu.

Lần này ông ta phái Tô Vũ đến Dạ Lương, nếu như hắn có thể hoàn thành được nhiệm vụ thì không sao, nếu như hắn không thể hoàn thành nhiệm vụ thì ông ta cũng có lý do chính đáng để giáng tội hắn.

Hoặc nếu như giữa đường xảy ra biến cố thì đó cũng là định mệnh của hắn.

Chuyện này xem như đã được định đoạt.

Các quan đại thần khác lần lượt lui ra, chỉ có một mình Hạ Phóng bị hoàng đế giữ lại.

Hạ Phóng là con trai cả của Hạ tướng, được hoàng đế đích thân đề bạt một chức quan trong triều, đồng thời cũng được coi là thân tín của ông ta.

Mặc dù Hạ tướng cũng là cựu thần triều tiên nhưng ông ta chỉ muốn lo cho thân mình, không muốn có liên hệ gì với các cựu thần khác, mà đưa con trai cả của ông ta, Hạ Phóng, cũng có mục đích rất rõ ràng, chính là tích cực phối hợp với hoàng đế chèn ép các cựu thần.

Hạ Phóng nói: "Hoàng thượng cứ như vậy mà yên tâm phái Tô đại học sĩ đi sao? Công chúa Tĩnh Nguyệt đã rời khỏi kinh thành được mấy ngày, lần này nàng ta và đại học sĩ còn có cùng điểm đến, vì thần lo lắng rằng đại học sĩ sẽ giúp đỡ công chúa".

Hoàng đế nói: "Đúng là trăm sông đổ về một biển, chỉ có đi đầu lần này bọn chúng có đường để đi cũng chưa chắc có đường để trở về", dừng một chút, ông ta buông tấu chương trong tay ra rồi lại nói: "Nhưng để tránh biến cố xảy ra thì vẫn nên phái người theo dõi".

Hạ Phóng thấp giọng nói: "Hoàng thượng thánh minh, vì thần cũng đang có ý này. Muốn tìm một người theo dõi đại học sĩ và kịp thời chuyển tin cho hoàng thượng thì tốt nhất nên chọn người là kẻ địch của đại học sĩ".

"Ồ? Có vẻ như người đã có sẵn ứng cử viên tốt nhất trong đầu rồi".

"Vi thần muốn tiến cử đệ đệ Hạ Du với hoàng thượng. Đệ đệ bất hảo, ham chơi bướng bỉnh, không hiểu chính sự trong triều, sử dụng cũng sẽ không có hại, hơn nữa đệ đệ còn vô cùng hận đại học sĩ".

Hoàng đế hơi kinh ngạc hỏi: "Sao lại như vậy?"

Hạ Phóng nói: "Hoàng thượng có đi đâu không biết, năm trước đệ đệ thần uống rượu say mềm ở trên đường, lại đúng lúc gặp Tô đại học sĩ đi ngang qua, đệ đệ không biết đúng mực đã quấy rối hắn".

"Sau đó đệ đệ của thần đã bị đại học sĩ tống về nhà, cha thần mất hết mặt mũi cho nên đã nhịn không được mà thẳng tay đánh đệ đệ trước mặt đại học sĩ. Từ đó về sau, mỗi khi nhắc tới đại học sĩ thì đệ đệ thần đều tỏ ra căm hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 252: Giám Sát

Hoàng đế cười nói: "Còn có chuyện này sao?"

Ông ta cũng đã từng nghe nói con trai nhỏ của Hạ tướng là một kẻ bất tài, hẳn ta không có chức quan, không có lập trường, chỉ có hận thù với Tô Vũ, nếu như phái một người như vậy đi cùng Tô Vũ thì vô cùng thích hợp.

Hoàng đế có lẽ cũng biết được dụng ý của Hạ Phóng khi làm như vậy nhưng ông ta không vạch trần hẳn ta, vì vậy chuyện này cũng đã được quyết định.

Cuối cùng, Hạ Phóng lại đột nhiên nói: "Vi thần còn có một kế sách có thể một mũi tên bắn chết ba con nhạn, không chỉ có thể tiêu diệt Dạ Lương mà còn có thể giải quyết những rắc rối ở phía bắc, thu hút Bắc Hạ làm đồng minh và loại bỏ những lo lắng của hoàng thượng".

Hoàng đế tỏ ra hứng thú nói: "Kế gì?"

Hạ Phóng cung kính nói: "Kế mượn đao giết người".

Thánh chỉ được ban xuống ngay hôm sau, Tô Vũ được phái cử làm sứ thần của Đại Sở đến Dạ Lương, nhận lệnh ngay lập tức đi đến biên cương lo việc hòa đàm.

Tất nhiên trên thánh chỉ còn có một điều kiện rằng Đại Sở chỉ đồng ý giao ra ba tòa thành, lệnh cho Tô Vũ phải lo hoàn thành chu toàn sứ mệnh này.

Sau khi nghe thánh chỉ ban xuống, tất cả quan viên trong triều đều im lặng.

Chỉ có Tô Vũ bước lên khấu tạ lĩnh chỉ.

Mọi người đều có thể thấy rằng hoàng đế đã đẩy một trọng trách vô cùng khó khăn cho Tô Vũ.

Dạ Lương muốn có năm tòa thành nhưng Đại Sở chỉ muốn giao ra ba tòa thành, hơn nữa ba tòa thành này còn là những tòa thành mà ban đầu Đại Sở đã chiếm được của Dạ Lương.

Nếu như chuyện này chọc giận Dạ Lương và khiến cho hòa đàm giữa hai nước thất bại thì Tô Vũ liền sẽ trở thành tội nhân của Đại Sở.

Nếu như Tô Vũ không chiếu theo thánh chỉ làm việc thì cho dù hẳn có hòa đàm thuận lợi và trở về triều đình báo cáo thì hoàng đế vẫn có thể trị tội hẳn kháng chỉ.

Trong tình thế tiến thoái lưỡng nan, tất cả quan viên trong triều đều cảm thấy lo lắng thay cho hắn, không biết hắn làm thế nào mà có thể tiếp chỉ một cách bình thản như vậy?

Sau khi lâm triều, Hạ phủ cũng nhận được quân lệnh. Hạ Du đã được phái làm phó sứ đi cùng Tô Vũ.

Người đến truyền ý chỉ chính là cung nhân bên cạnh hoàng đế, người đó đã nói một cách hết sức ngắn gọn và rõ ràng với Hạ Du về ý chỉ của hoàng đế.

Mặc dù trên danh nghĩa hắn ta là phó sứ nhưng lần này hắn ta cũng gánh vác trách nhiệm tương tự, đó chính là giám sát sứ thần Tô Vũ, một khi Tô Vũ gây ra động tĩnh gì thì Hạ Du phải truyền tin về triều ngay tức khắc.

Trên đường đi luôn có sai dịch chuyên truyền tin nhanh về triều đình, Hạ Du chỉ cần đến một chỗ sai dịch viết một phong thư thì liền có thể truyền tin được.

Hạ Du cũng cúi đầu lĩnh mệnh, khấu tạ thánh ân.

Trước đây hắn ta chỉ biết ham vui phóng túng, chưa bao giờ có hứng thú đối với chuyện chính sự cũng chưa bao giờ làm quan, hắn ta hoàn toàn không biết hoàng đế tại sao lại lựa chọn mình.

Cung nhân kia biết hẳn ta nghi hoặc thì liền kể ra chút chuyện ngày xưa của Hạ Du, chính là chuyện Hạ Du đùa giỡn với đại học sĩ cho nên bị đánh. Nghe đến đây Hạ Du mới lập tức hiểu ra.

Hoàng đế rõ ràng không tin tưởng đại học sĩ cho nên mới muốn tìm một người giám sát hẳn.

Sau khi cung nhân rời đi thì nét mặt của Hạ tướng trở nên vô cùng ưu sầu.

Chưa nói đến việc Hạ Du chưa bao giờ đi xa nhà, Hạ tướng thật sự không muốn hẳn ta phải dính líu đến vấn đề này.

Hạ tướng nói: "Buổi chiều ta sẽ vào cung cầu xin hoàng thượng thu lại mệnh lệnh, chọn người khác".

Hạ Du có chút lãnh đạm nói: "Không cần, chuyến đi này ta nhất định sẽ đi. Trước kia ông rất chán ghét chuyện ta không học vấn không tài năng, vừa hay bây giờ đã có cơ hội để ta từng bước chuyển mình".

Hạ tướng nói: "Người vẫn còn trẻ, chuyện trong triều không đơn giản như người nghĩ đâu!"

Giữa hai cha con trong lòng đã có ngăn cách, Hạ Du sẽ không bao giờ nói chuyện với cha mình theo cách như trước nữa.

Hẳn ta đã trưởng thành, cũng đã thay đổi.

Hạ Du nói: "Đây là chuyện riêng của ta, không cần ông phải lo lắng. Vừa hay ta ở trong nhà này cũng cảm thấy phiền phức, muốn ra ngoài hít thở không khí mát mẻ một phen".

Hạ Du quay đầu rời khỏi đại sảnh, Hạ tướng nhìn theo bóng dáng của hẳn ta, dường như muốn nói lại thôi.

Hạ Du nói thêm: "Sau này ta sẽ cố gắng phấn đấu nhưng không phải để làm vui lòng ông mà là để không làm bà nội của ta thất vọng".

Trước kia Hạ tướng chỉ hận không thể rèn sắt thành thép nhưng bây giờ ông ta lại muốn Hạ Du trở lại như xưa.

Tô Vũ không thể trì hoãn thêm một phút giây nào, ngay sau khi gặp Hạ Du ở cổng thành thì bọn họ đã rời khỏi kinh trong ngày hôm đó.

Trời đã vào hè, thời tiết dần dần trở nên nóng bức.

Hành trình của Thâm Nguyệt dường như rất suôn sẻ, chỉ có đi đâu sau nhiều ngày di chuyển thì bọn họ cũng đã cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Dưới cái nắng như thiêu như đốt, những thị vệ hộ tống nàng đều đã tràn ngập mồ hôi.

Thâm Nguyệt ngồi trên xe ngựa, đường đi gập ghềnh không thể đi nhanh được.

Nhưng cả ngày ngồi trong xe ngựa cũng khiến cho Thâm Nguyệt không tránh khỏi cảm thấy đau nhức khắp người.

Trên đường đi, cuộc sống của nàng đều được cung nữ tên Thanh Hạnh lo liệu.

Thanh Hạnh làm việc rất gọn gàng nhưng có thể thấy rõ ràng nàng ta rất thận trọng với Thâm Nguyệt. Lúc đến trạm dịch đầu tiên thì Thâm Nguyệt đã nhìn thấy nàng ta kín đáo đưa tin cho sai dịch vào ban đêm.

Cho dù bị Thâm Nguyệt nhìn thấy thì Thanh Hạnh cũng không hề tỏ ra hoảng hốt.

Thâm Nguyệt nhướn mày, thản nhiên hỏi: "Trong thư viết cái gì vậy?"

Thanh Hạnh cúi đầu, chấp tay nói: "Nô tỳ truyền tin báo bình an về kinh".

Thâm Nguyệt không hỏi thêm câu nào nữa nhưng cũng không quá thân cận nàng ta.

Ban ngày Thâm Nguyệt không bao giờ gọi Thanh Hạnh h ầi hạ trong xe ngựa, chỉ gọi nàng ta khi c ần thiết.

Dựa theo quy củ thì Thanh Hạnh phải đi theo xe ngựa.

Thị vệ cảm thấy nàng ta đi quá chậm cho nên li ền đề nàng ta đi ngựa, nàng ta đã bị mặt trời chói chang trên đ ầu khiến cho hoa mắt chóng mặt mà hai chân còn phải bám chặt trên lưng ngựa không được thả lỏng.

Thanh Hạnh mặc dù oán hận trong lòng nhưng cũng không dám biểu hiện ra ngoài.

Thâm Nguyệt cũng làm như không biết gì.

Đợi đến buổi tối khi bọn họ vào trạm dịch nghỉ ngơi thì Thanh Hạnh đã kiệt sức. Thâm Nguyệt cho nàng ta trở v ề phòng nghỉ ngơi, nàng ta vừa ngã xuống giường thì đã không nhúc nhích được nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 253: Không Phải Ảo Giác

Vì thế cho nên Thanh Hạnh cũng không còn hứng thú gì với việc truyền tin nữa, bình thường phải đi qua mấy trạm dịch thì mới miễn cưỡng viết một phong thư.

Trong đêm khuya thanh vắng, Thẩm Nguyệt thay y phục, tháo tóc nằm trên giường, dưới ánh nến mờ ảo trong phòng, nàng cầm chiếc trâm cài ngọc mà nàng cài vào buổi sáng vuốt ve trong lòng bàn tay.

Nàng dường như đã thuộc lòng tất cả hoa văn được khắc trên nó, cho dù có nhắm mắt lại cũng có thể nhớ ra.

Trước kia nàng từng nghĩ chỉ cần nàng rời khỏi kinh thành thì liền có thể quên đi người mà mình muốn quên.

Bây giờ nàng mới cảm thấy tự giễu.

Nàng chẳng những không thể quên được mà ngược lại còn ngày càng khắc sâu hình ảnh đó vào tận xương tủy.

Rốt cuộc phải yêu thích đến bao nhiêu thì mới có thể tương tư đến tận xương tủy như thế?

Tô Vũ.

Không biết hắn ở kinh thành có sống tốt không?

Mỗi đêm Thẩm Nguyệt đều phải ôm theo trâm cài của hắn thì mới ngủ được. Thật may vẫn còn có vật này để cho nàng dựa vào, giúp nàng yên giấc cả đêm.

Một khi bị mắc kẹt thì tất cả những cố gắng phủ định của nàng lúc trước đều vô ích, những rào chắn mà nàng đặt ra lúc trước cũng đã không còn là rào chắn thật sự nữa.

Dưới ánh nến, Thẩm Nguyệt chỉ biết rằng nàng đang rất nhớ hắn.

Trần trọc nhớ thương.

Ngày hôm sau nàng vẫn tiếp tục lên đường.

Thẩm Nguyệt ngồi trong xe ngựa, dùng tay áo quạt gió.

Nàng vẫn ổn, không cảm thấy quá khó chịu, thị vệ cùng cung nữ cả ngày bị phơi nắng ở bên ngoài còn khó chịu hơn nàng.

Bên ngoài nắng như thiêu đốt, không khí nóng bức đến mức vắn vẹo. Những ngọn đuốc xanh mướt cùng hoa màu hai bên đường vẫn im lìm không có chút gió thổi qua.

Thỉnh thoảng còn có những người đi làm đường thở dài, mồ hôi nhễ nhại tuôn xuống như mưa, cảm thán nói: “Nắng nóng mấy ngày nay rồi, nếu như nắng nóng hơn nữa thì hoa màu sẽ chết vì hạn hán mất!”

"Đúng vậy, bây giờ mới là đầu hè mà đã nóng như vậy thì sau này còn nóng thế nào nữa?"

Kinh đô Đại Sở nằm ở phía bắc, trước đây Thẩm Nguyệt rất ít khi ra ngoài đi dạo dưới cái nắng thiêu đốt thế này cho nên chưa từng cảm thấy mùa hè năm nay quá nóng.

Bây giờ nàng đã đi càng lúc càng xa kinh đô, lại một đường đi về phía nam, trên đường đi mới cảm thấy thời tiết càng ngày càng nóng.

Trong lúc Thẩm Nguyệt đang buồn ngủ thì đột nhiên đội thị vệ đầu đội cao cảnh giác, đậu xe ngựa sang một bên, cả đội cũng dừng lại.

Thẩm Nguyệt không biết chuyện gì đang xảy ra, vì vậy nàng đã vén rèm nhìn ra ngoài.

Nàng thấy thị vệ ngồi trên lưng ngựa không hề nhúc nhích, lại âm thầm đội cao cảnh giác, đang loạt nhìn về phía sau.

Thẩm Nguyệt phải tập trung hết mức mới có thể nghe thấy tiếng vó ngựa đang d ãn dập bất thường từ xa vọng lại.

Tốc độ đó rất nhanh, đội ngũ của bọn họ chắc chắn không thể nhanh hơn tốc độ của người đang tới cho nên mới chủ động dừng lại nhường đường.

Nhưng đội thị vệ cũng không biết người tới là thiện hay ác, nếu là kẻ ác muốn tới đánh cướp hay bắt cóc thì bọn họ phải bảo vệ công chúa Tĩnh Nguyệt an toàn, không thể lơ lửng cảnh giác.

Tiếng vó ngựa càng lúc càng g ãn, vừa d ãn dập vừa hỗn loạn khiến cho lòng người cũng trở nên căng thẳng.

Thẩm Nguyệt cố gắng nhìn vọng ra xa thông qua ô cửa sổ nhỏ.

Nàng cố gắng nhú mắt nhìn xuyên qua ánh nắng chói chang đang chiếu xiên xuống đất thì nhìn thấy ở con đường phía bên kia có hai chấm đen đang xuất hiện càng lúc càng g ãn, phía sau còn có bụi đường dâng lên.

Hoa màu xanh mướt ven đường đột nhiên có cơn gió thổi qua giống như từng ngọn sóng đang rì rào khiến cho Thẩm Nguyệt đột nhiên cảm thấy mong đợi đi ầu gì đó.

Thẩm Nguyệt nhắc nhở đội thị vệ: "H ản là bọn họ đang rất gấp, chúng ta nên nép vào một chút để nhường đường".

Thẩm Nguyệt đang định thu lại t ần mắt r ồi thả rèm xuống thì một thị vệ đột nhiên tỏ ra cảnh giác nói: "Công chúa, hình như họ đến vì chúng ta".

Ngay sau đó, tất cả thị vệ đều tập trung tinh th ần, tay lạng lẽ nắm chặt chuôi kiếm bên hông.

Thẩm Nguyệt ngăn người.

Đối phương chỉ có hai người trong khi bên này nàng có cả một đám người, nếu như đối phương thật sự có ác ý thì cũng sẽ không chọn cách

hành động giữa ban ngày ban mặt.

Thẩm Nguyệt cũng không ngăn cản, chỉ đợi ở trong xe ngựa.

Nàng nghĩ thầm, nếu như hai người đó thật sự là cao thủ lợi hại thì cũng sẽ không ngại hành động giữa thanh thiên bạch nhật.

Nàng chợt nghĩ tới Tô Vũ.

Lúc trước chẳng phải hắn cũng một thân một mình lên núi giết hết đám kẻ cướp mà không để lại hậu quả gì hay sao?

Tiếng vó ngựa đã gần đến nỗi Thẩm Nguyệt dường như có thể nghĩ thấy mùi bụi đất từ vó ngựa.

Tuy nhiên tình hình vẫn sóng yên biển lặng, không hề có chuyện cướp đường hay bắt cóc mà mọi người đang đề phòng, cũng không có trận đối đầu vũ trang nào.

Vừa nghe thấy những giọng nói ở bên ngoài thì Thẩm Nguyệt liền chấn động.

Lòng bàn tay nàng đổ đầy mồ hôi, trái tim đập loạn xạ trong lồng ngực, cơ thể đang run rẩy gần như không thể kiểm soát được.

Giọng nói đó như cơn gió mát lướt qua tai nàng, đó chính là giọng nói mà nàng luôn nghe thấy khi trần trọc mơ màng hằng đêm.

Giống nhau như đúc.

Tô Vũ?

Thẩm Nguyệt không dám tin tưởng vào điếu đó, nàng rất sợ mình đang bị ảo giác. Tô Vũ đang ở kinh thành, sao hắn có thể xuất hiện ở một nơi cách kinh thành mấy trăm dặm xa xôi được.

Nàng ngẩng yên, không hề vén rèm nhìn ra bên ngoài.

Cho đến khi nàng nghe thấy mấy chữ “sứ thần Dạ Lương”, “lĩnh chỉ làm việc”,... thì nàng mới đột ngột nhảy ra khỏi xe ngựa, khi xuống xe còn vô ý đạp vào chân váy suýt té ngã, lão đảo vài bước mới có thể ổn định thân mình.

Thẩm Nguyệt ngược nhìn lên thì thấy người thanh niên mặc y phục đen đang ngồi trên lưng ngựa, tóc vấn cao sau đầu, cho dù phong trần mệt mỏi nhưng vẫn vững vàng giữ cương ngựa, thần sắc bình thản.

Thủ lĩnh đội thị vệ xác nhận xong thánh chỉ thì ngay lập tức quỳ xuống bên cạnh vó ngựa của mình, hai tay dâng lên thánh chỉ. Những thị vệ còn lại cùng Thanh Hạnh cũng đều quỳ xuống trên đường.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 254: Say Nắng Bất Ngờ

Tô Vũ chậm rãi c̣ần lại tháṇh chỉ, ḥấn vừa ngọ́c mắt lên lịền có thể nhìn thấy Tḥm Nguyệt đã nḥảy xuống xe ngựa, nét mặt của nàng trông vô cùng lo lắng.

Tḥm Nguyệt cảm thấy ánh mặt trời vô cùng chói mắt, nàng phải cố hết sức nheo mắt mới có thể nhìn thấy đ̣ược những đ̣ường nét trên khuôn mặt ngọ́c sáng của ḥấn.

Đôi mắt dài của ḥấn vẫn sâu tḥm, y phục đen ṃềm mại rủ xuống, ống tay áo vén nhẹ lên.

Hoa màu hai bên đ̣ường vẫn đ̣ang gợn sóng xanh mướt trong gió, những ngọn núi sau lưng ḥấn như cũng trở nên hùng vĩ lộng lẫy hơn.

Nàng cảm thấy khung cảnh này thật không chân thật, cứ như thể mọi thứ trước mắt nàng chỉ là một bức tranh và nàng là người duy nhất đắm chìm trong bức tranh đó.

Đợi đến khi nàng định tḥần lại thì đã không thể nhìn đ̣ược mà phải chạy tới xác nhận cảnh tượng trước mặt nàng rốt cuộc chỉ là một bức tranh ảo tưởng hay là Tô Vũ thật sự đã xuất hiện ở đây.

Nàng siết chặt nắm tay, tự nhắc nhở bản thân phải chịu đ̣ựng.

Nàng còn chưa kịp lên tiếng, đôi thị vệ trên mặt đất còn chưa kịp đứng dậy thì Tô Vũ đã hướng về phía nàng khẽ mỉm cười như đ̄ang trấn an nàng, nhưng ngay sau đó ḥấn đã buông lỏng tay nắm cương ngựa, mi mắt mệt mỏi hạ xuống rồi đột nhiên ngã xuống ngựa mà không hề có dấu hiệu báo trước.

"Tô đại nhân!"

Hạ Du ở bên cạnh ḥấn cũng đ̄ang rất vui vẻ khi nhìn thấy Tḥm Nguyệt, tất cả mọi mệt mỏi trên đ̄ường cũng đ̄ều tiêu biến hết một nửa,

nhưng ở trước mặt nhiều người như vậy hẳn ta cũng phải thu liễm niềm vui của mình một chút.

Nhìn thấy Tô Vũ ngã xuống, Hạ Du hiển nhiên rất hả hê cho nên liền nói: "Chắc là do cố chấp thúc ngựa đi đường ngày đêm nên đã thối mệt, đúng là người đọc sách da mỏng thịt mềm không thể chịu khổ nổi, thế mà còn muốn cậy mạnh. Bây giờ thì hay rồi, ngã xuống là đáng lắm".

Tuy Hạ Du cũng là công tử da mỏng thịt mềm nhưng hẳn ta cảm thấy khí lực của mình còn tốt hơn so với một thư sinh như Tô Vũ, vì vậy hẳn mới có thể kiên trì cho đến bây giờ vẫn chưa gục ngã.

Tô Vũ ngã xuống trước mặt hẳn ta khiến cho hẳn ta cảm thấy rất xem thường.

Trong mắt mọi người, Tô Vũ quả thực là một thư sinh không chịu được sương gió.

Thời tiết nóng bức lại phải đi một đoạn đường dài như vậy, có thể chống đỡ được đến tận lúc này đã là cực hạn của hẳn rồi.

Thủ lĩnh thị vệ không còn chú ý đến lễ nghĩa nữa, vội vàng tiến lên nâng Tô Vũ dậy.

Nhìn thấy trên đầu Tô Vũ mồ hôi nhễ nhại, hiện tại cũng không có chỗ râm mát để hẳn nghỉ ngơi, thủ lĩnh thị vệ không khỏi nói: "Có thể là do Tô đại nhân đã quá mệt mỏi mà còn bị say nắng".

Tiến không được mà lui cũng không xong, chuyện này quả thật có chút phiền phức.

Nếu như để Tô Vũ tiếp tục phơi nắng thì e rằng tình hình sẽ càng thêm nghiêm trọng.

Thẩm Nguyệt cố gắng bình tĩnh lại rồi nói: "Đưa hẳn vào trong xe ngựa của ta đi".

Đội thị vệ không thấy có gì sai, tất cả mọi người đều là nam nhi, đi ra ngoài cũng không quan tâm đến nhiều chuyện lễ nghĩa như vậy.

Nhưng Thanh Hạnh lại nói: "Công chúa, Tô đại nhân là thần tử, vào ng ỗ trong xe ngựa của công chúa là không thích hợp".

Thẩm Nguyệt thản nhiên liếc mắt nhìn nàng ta một cái rồi nói: "Cứu người quan trọng hơn, có cái gì mà không thích hợp? Chẳng lẽ người muốn để Tô đại nhân còn chưa kịp tới Dạ Lương thì đã lâm bệnh giữa đường? Nếu như Tô đại nhân không thể gánh vác sứ mệnh của triều đình thì công chúa ta cũng không chịu trách nhiệm nữa, người có thể chịu trách nhiệm được sao?"

Thanh Hạnh nói: "Nô tỳ không dám".

Hạ Du không khách khí nói: "Mau đưa hắn vào trong đi kéo hắn chết dọc đường thì lại khổ cho mọi người phải chịu tội chung".

Vì vậy Thanh Hạnh đành phải nhường đường, Thẩm Nguyệt cũng nhường đường để cho một vài thị vệ khiêng Tô Vũ vào trong xe ngựa của nàng. Cỗ xe này đủ rộng rãi để hắn nằm thẳng chân mà không có vấn đề gì.

Cũng có một đội thị vệ đi theo Tô Vũ cùng Hạ Du nhưng vừa ra khỏi thành thì đã bị hai người bỏ xa ở phía sau. Những chuyện sau đó thì phải chờ đội thị vệ đó bắt kịp mới có thể nói được.

Chuyện quan trọng nhất lúc này là phải mau chóng tìm được một nơi nghỉ chân, nếu không tình trạng say nắng của Tô Vũ chắc chắn không thể thuyên giảm dưới cái nắng nóng gay gắt này mà ngược lại sẽ càng thêm nghiêm trọng.

Vì thế đội thị vệ không dám chậm trễ, ngay lập tức tiếp tục lên đường.

Thẩm Nguyệt ng ỗ ở trong xe ngựa, nghe thấy Hạ Du ở bên ngoài nói: "Tại sao ở đây còn có một tiểu cung nữ?"

Thanh Hạnh đường hoàng đáp: "Nô tỳ được hoàng thượng phái đến đây hầu hạ công chúa".

Hạ Du nói: "Công chúa gọi người thì người mới phải hầu hạ, công chúa không gọi người mà người cứ dán mắt vào xe ngựa làm gì? Chẳng lẽ người có thói quen nhìn trộm người khác sao?"

"Nô tỳ không dám".

Hạ Du lấy tay áo quạt gió, chán nản nói: "Thư sinh kia bị say nắng cho nên tất cả mọi người đều quan tâm đến hắn, ngay cả một ngụm nước cũng không lấy cho ta uống. Tiều cung nữ kia, nước đâu rõi?"

Thanh Hạnh vội vàng tháo bình đựng nước đưa sang rõi nói: "Mời đại nhân dùng".

Trên đường đi Hạ Du liên tục lấy Thanh Hạnh ra làm trò tiêu khiển, chọc giận nàng ta đến mức nàng ta mặt đỏ tai hồng, khiến cho đường đi cũng không còn nhàm chán nữa.

Hạ Du là một tên vô lại khó chơi, Thanh Hạnh đối phó với một mình hắn ta là đã đủ mệt rõi.

Hạ Du cũng không khách khí, hắn ta thật sự xem Thanh Hạnh là tỳ nữ của mình mà mặc sức sai bảo, Thẩm Nguyệt cũng để mặc cho hắn sai bảo nàng ta. Thanh Hạnh bị Hạ Du xoay như chong chóng cho nên đã không còn sức để bận tâm đến Thẩm Nguyệt cùng Tô Vũ nữa.

Nhưng tất cả chuyện đó đều không quan trọng.

Xe ngựa tiếp tục chạy về phía trước, Thẩm Nguyệt lúc này đã không còn quan tâm đến những cuộc đối thoại giữa Hạ Du và Thanh Hạnh nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 255: Túi Da Dê Cạn Nước

Nàng không biết rốt cuộc Tô Vũ đã phải chạy bao nhiêu ngày đường mới mệt mỏi đến mức này, ngã gục ngay trước mặt nàng.

Hắn tiêu hao tới chút tinh lực cuối cùng, nhất định phải tận mắt trông thấy nàng mới có thể yên tâm nhắm mắt sao?

Thẩm Nguyệt không nghĩ được nhiều như vậy, lập tức lấy túi da dê đựng nước trên xe ngựa tới bên cạnh Tô Vũ.

Nàng mở túi nước, dùng khăn lụa thấm ướt nước rồi cẩn thận lau mặt, trán và lòng bàn tay cho hắn, cố gắng giúp hắn hạ nhiệt.

Nhìn cảnh tượng hắn ngủ thiếp đi, Thẩm Nguyệt chỉ thấy lòng dạ mình lâm lâm cảm giác chua xót.

Ngón tay mềm ẩm dừng lại trên mi tâm của hắn, nhẹ nhàng vuốt ve đầu lông mày, men theo sống mũi cao như triền núi mà trượt tới bóng mắt của hắn.

Ngón tay của nàng dừng lại nơi đồ bóng của hàng mi, có thể thấy quầng thâm ẩn hiện.

Hắn không thể ngủ một giấc ngon lành.

Thẩm Nguyệt lấy thêm một cái khăn khác, thấm nước đưa tới bên môi Tô Vũ, để dòng nước mát thấm vào đôi môi khô khốc của hắn, sau đó men theo khe hở chảy vào trong.

Động tác của nàng rất dịu dàng, nàng chưa từng tử mỉ và kiên nhẫn đối xử với bất kỳ nam tử nào như thế.

Nhưng nàng vẫn cảm thấy không đủ.

Khi thật lòng muốn đối xử tốt với một ai đó, chỉ muốn dằn hết tất cả dịu dàng của bản thân trao cho hắn.

Thẩm Nguyệt không biết bao giờ Tô Vũ mới tỉnh lại, nàng quay đầu rót thêm nước vào khăn, nào ngờ một bàn tay đột nhiên từ dưới thò lên, túm lấy cánh tay nàng vô cùng chuẩn xác, kéo mạnh nàng xuống dưới.

Nàng cấn túi da dê trong tay không chắc nên chiếc túi ngã ra nền, nước bên trong òng ọc chảy ra, hòa cùng với tiếng bánh xe chạy trên mặt đường của xe ngựa.

Thế nhưng lúc ấy Thẩm Nguyệt lại cảm thấy không gian nhỏ hẹp này tràn ngập sự yên tĩnh.

Nàng phủ phục trong lòng Tô Vũ, bàn tay của Tô Vũ bấu chặt lấy eo nàng, rất mạnh mẽ.

Hơi thở của hắn lướt qua vành tai nàng, ấm nóng mà triền miên.

Thẩm Nguyệt ngả đầu lên vai hắn, hít vào thở ra toàn là mùi trầm hương như có như không trên người hắn, mang theo cả hương vị của gió mát và cát bụi.

Trên y phục của hắn vẫn còn vương chút độ ấm của ánh nắng.

Cái ôm của hắn khiến Thẩm Nguyệt buông bỏ mọi đề phòng trong thoáng chốc, hốc mắt bỗng dưng nóng lên.

Lạ ghê!

Trước kia, nàng chưa từng vì bất kỳ ai hay bất kỳ chuyện gì mà thấy cảm động.

Cảm giác xót xa này là sự tích lũy và dằn nén qua từng ngày để rồi vỡ lở ra trong khoảnh khắc, tấn công vào tứ chi bách hài.

Thậm chí, trong thời khắc được hắn ôm lấy, nàng còn muốn khóc.

Phải chăng sau khi một người có điểm yếu chí mạng, người đó sẽ mềm yếu đến khó tin.

“Chàng tỉnh lại từ bao giờ thế?”, Thẩm Nguyệt vui đầu vào hõm cổ hắn mà hỏi.

“Ta vẫn luôn tỉnh mà, có nữ ngủ đâu”.

Bấy giờ Thẩm Nguyệt mới hiểu ra, hóa ra ban nãy hắn giả bộ ngất xỉu. Hắn đã đoán chắc rằng sau khi hắn ngất đi, Thẩm Nguyệt sẽ cho người khiêng hắn vào xe ngựa.

Thế nên hắn mới có thể thân cận cùng nàng, ôm ấp nàng, nói cùng nàng vài câu.

Thẩm Nguyệt không có cách nào nổi nóng với hành vi của hắn: “Tại sao phải đến?”

“Ta là sứ thần mà, ta không đến thì ai đến?”, Tô Vũ khẽ khàng trả lời nàng.

“Ta muốn nghe sự thật”.

“Nàng ở đây, làm sao ta có thể không đến, đâu thể để một mình nàng đối mặt với hiểm nguy được”, cỗ họng Tô Vũ khô khốc: “Thế nên, bất kể thế nào ta cũng phải tới”.

“Chàng ôm ta thế này, lát nữa sẽ bị người khác phát hiện ra đấy”.

“Chỉ một lát thôi, ta sẽ không tham lam đâu”, bàn tay hắn siết chặt hơn, chỉ hận không thể ghim chặt nàng vào trong cơ thể mình.

Hắn hỏi: “Nhớ ta không?”

Thẩm Nguyệt giơ tay ôm chặt bả vai hắn, nàng cũng chỉ muốn dùng hết sức lực của mình, nhưng vẫn tỏ ra bu ồm bực: “Không nhớ”.

Nàng nghe thấy Tô Vũ cười cười bên tai mình, vô cùng rung động: “Nhưng ta rất nhớ”.

Thẩm Nguyệt hít thở sâu vào lần mùi hương trên y phục của hắn, lặng lẽ mỉm cười: “Rất nhớ gì cơ?”

“Rất nhớ nàng”.

Thẩm Nguyệt nhắc nhở hắn: “Một lát đã qua rồi đấy”.

Nàng nhắc nhở vài lần liên, nhưng không thấy Tô Vũ buông tay.

Thẩm Nguyệt vừa xấu hổ vừa giận dữ: “Chàng đủ rồi đấy, thật sự sẽ bị phát hiện”.

Bấy giờ Tô Vũ mới nỡ thả tay buông nàng ra, bản thân mình ng ồi dậy, ngã người vào vách xe, thần thái có vẻ mệt mỏi, mái tóc sau gáy rũ tung, lọn tóc mềm tràn qua vai.

Hắn khẽ cup mắt, nhìn Thẩm Nguyệt luống cuống tay chân chỉnh lại y phục xốc xếch vì vừa bị hắn ôm lấy mà khẽ cười.

Hắn chưa từng thấy lúc nào yên bình hơn thời điểm này.

Hắn có thể mặc sức ngắm nhìn nàng, không cần kiêng dè, thưởng thức từng cử động của nàng.

Nhất là đôi tai giấu sau mái tóc, nó cứ đỏ mãi, vô cùng đáng yêu.

Khi Thẩm Nguyệt nhặt lại chiếc túi da dê mới phát hiện nước ở bên trong đã chảy hết đi rồi, không khỏi cảm thấy buồn bực. Đáng lẽ ban nãy phải dỡ cái túi lên đúng lúc, tự dưng lãng phí mất một túi nước.

Chỉ trách nàng nhất thời bị sắc đẹp mê hoặc, chẳng nhớ được gì nữa.

Khi ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt của Tô Vũ, thấy hắn cứ nhìn vào tai mình mãi, Thẩm Nguyệt càng lúc càng thấy vành tai nóng bừng.

Nàng đành mắt nói: “Nhìn gì mà nhìn, chưa nhìn thấy tai người bao giờ à?”

Tô Vũ đáp: “Chỉ là nhìn gần mới phát hiện ra, hóa ra lúc nàng xấu hổ sẽ đỏ tai. Lần này còn đỏ hơn lần trước rất nhiều, đỏ như sắp chảy máu”.

“Chàng mới xấu hổ, cả nhà chàng xấu hổ”.

Đấu võ miệng là thế, nhưng thấy sắc mặt hắn có vẻ nhợt nhạt, Thẩm Nguyệt vẫn rất lo lắng cho sức khỏe của hắn. Nàng hỏi: “Cảm nắng thật à?”

“Ừm, cảm nắng thật”.

“Vậy chàng có thấy đỡ hơn chút nào không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 256: Ai Đã Tiến Cử Người

Tô Vũ đáp: “Tinh thần vẫn ổn, chỉ là không phân biệt nổi đang thấy nóng hay thấy lạnh”.

Thẩm Nguyệt sờ trán hắn, thấy hơi mát mát: “Chàng nghỉ ngơi thêm một lát đi”.

Nàng lấy chiếc túi đựng nước duy nhất còn lại đưa cho hắn, hắn uống mấy ngụm rồi nằm xuống.

Thẩm Nguyệt ngồi xuống bên cạnh, nhưng hắn lại ghé tới, gối đầu lên chân nàng. Nàng vừa định đẩy hắn ra thì hắn đã nói: “Như thế này ta thấy thoải mái hơn”.

Thôi vậy, nề tình cơ thể hắn không khỏe, tạm thời cứ chiều theo hắn vậy.

Sau đó Tô Vũ ngủ thiếp đi, có lẽ vì ở bên Thẩm Nguyệt hắn cảm thấy cực kỳ yên tâm, thế nên ngủ rất say.

Thẩm Nguyệt không hề thấy buồn ngủ, nàng rũ mắt nhìn chằm chằm vào gương mặt Tô Vũ, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve bầu mắt của hắn, thậm chí lướt qua mái tóc của hắn, hắn vẫn không hề biết.

Thẩm Nguyệt phát hiện ra nàng có thể nghịch mái tóc của Tô Vũ cả buổi chiều mà không chán.

Nhất định là bị ma nhập rồi nên nàng mới cảm thấy thỏa mãn hơn bao giờ hết.

Người mà nàng từng trần trọc mong ngóng trong đêm nay đang ở trước mặt nàng, đang gối đầu lên chân nàng mà ngủ.

Trước kia chưa từng thấy hắn ngủ như thế này, hóa ra hắn cũng biết mệt, hắn cũng biết ngủ.

Khi đến chỗ nghỉ chân trong rừng cây, Tô Vũ vẫn chưa tỉnh. Sức khỏe của hắn chưa tốt lên, cũng không thể đuổi hắn ra khỏi xe ngựa.

Nếu đến lúc nghỉ chân mà Thâm Nguyệt vẫn còn ở riêng trong xe ngựa cùng với hắn sẽ không tránh khỏi sự nghi ngờ của người khác, bèn đặt Tô Vũ nằm ngay ngắn lại, chuẩn bị ra ngoài.

Nàng vừa mới đứng dậy, Tô Vũ đã nắm lấy bàn tay nàng.

Nàng quay đầu nhìn hắn, thấy hắn vẫn uể oải chưa mở mắt ra, bèn khẽ nói: “Chàng cứ nghỉ ngơi đi, ta ra ngoài thay đổi không khí”.

Khi Thâm Nguyệt xuống xe, Thanh Hạnh lập tức nghênh đón nàng, tiện thể liếc nhìn qua khe hở rèm che của xe ngựa, thấy Tô Vũ vẫn ngủ thiếp đi, chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Thanh Hạnh hỏi: “Tô đại nhân không sao chứ ạ?”

Thâm Nguyệt đáp: “Tới trạm nghỉ thì tìm một đại phu xem cho hắn, bây giờ cứ để hắn ngủ đã”, nàng đưa hai chiếc túi da dê cho Thanh Hạnh: “Đi tìm ngu ồn nước lấy ít nước đi”.

“Vâng”.

Sau đó Thanh Hạnh cùng hai hộ vệ đi xung quanh tìm ngu ồn nước.

Thâm Nguyệt thấy Hạ Du ngồi trên mỏm đá dưới gốc cây, trong tay cầm theo cây quạt bằng lá cây, bèn đi tới đó, ngồi xuống bên cạnh hắn ta.

Thâm Nguyệt khẽ hỏi: “Sao ngươi lại tới đây?”

Hạ Du cũng không giấu giếm: “Hoàng thượng ra lệnh cho ta làm phó sứ, đi theo đại học sĩ, ta phụng mệnh tới trông chừng hắn”.

Hạ Du lại nói: “Cũng chẳng biết một người đọc sách yếu nhách như hắn có gì hay ho mà phải trông chừng nữa”.

Thẩm Nguyệt cười cười: “Đúng vậy, trông qua chỉ thấy vô hại thôi”, nhưng nếu hấn mà ra oai thì chắc có thể chém tất cả mọi người có mặt ở đây ra làm tám mảnh.

Hạ Du nói: “Hừ, lần này cuối cùng cũng đến lượt ta có thù báo thù có oán báo oán rồi, lần trước hấn hại ta bị đánh, lần này nếu hấn dám hành xử lỗ mãng, ta sẽ viết thư cáo trạng về kinh thành”.

Thẩm Nguyệt nheo mắt, không hề phản bác.

Hạ Du bỗng đổi giọng, hấn ta nói: “Nhưng trông hấn có vẻ văn nhã mà lúc làm việc cũng cố chấp đấy nhỉ”.

“Hừm?”

“Cô không biết đấy chứ, từ khi ra khỏi kinh thành, hấn vội vã lên đường, không hề dừng chân dù chỉ thoáng chốc, nếu không bọn ta làm sao có thể đuổi kịp cô chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi. Trên đường đi hấn đã làm chết ba con ngựa rồi”.

Thẩm Nguyệt thoáng sửng người.

Lá cây khê đung đưa, ánh sáng lốm đốm lấp lánh dao động trên vạt váy của nàng.

Hạ Du nói: “Tuy không muốn thừa nhận lắm, nhưng riêng về điểm này thì ta rất bội phục, không ngờ một người đọc sách lại có nghị lực như thế. Hấn có thể ra roi thúc ngựa cả ngày lẫn đêm, mỗi tối chỉ nghỉ ngơi nhieu nhất là hai canh giờ. Mẹ kiếp, ta liêu cái mạng này mới miễn cưỡng đuổi kịp hấn, dọc đường mệt đến mức suýt học máu. May mà tiểu gia ta căn cốt không tệ mới không đến mức cảm đầu ngã xuống”.

“Sao người không đi theo đội hộ vệ ở phía sau, như thế cũng đỡ phải chịu khổ hơn”, Thẩm Nguyệt hoàn hồn lại, nàng đáp.

“Như thế không biết tới ngày tháng năm nào mới đuổi kịp cô, ta cũng muốn trông thấy cô thật mau”, Hạ Du nói: “Hấn lo lắng cô sẽ gặp chuyện,

ta cũng lo lắng chứ. Huống hồ nhiệm vụ mà hoàng thượng giao cho ta là nhất định phải trông chừng hắn, nếu ta không đi theo hắn, làm sao tóm được sai phạm của hắn mà cáo trạng”.

Thẩm Nguyệt dờ khóc dờ cười: “Người đúng là thật thà quá, hở ra là đòi cáo trạng, nhưng người đọc sách giáo hoạc lắm, nhất định sẽ giấu thật kỹ cái đuôi cáo của mình”.

Sau đó nàng hỏi thêm: “Người có biết là ai tiến cử người đi theo không?”

Nếu không phải vì được ai đó tiến cử thì trong triều có cả đống người dùng được, tại sao cứ phải phái một người không ở trong triều.

Hạ Du ngẫm nghĩ rồi đáp: “Không biết nữa. Nhưng công công tới truy vấn thánh chỉ đã nhắc tới ân oán giữa ta và đại học sĩ”, hắn ta ngừng lại trong thoáng chốc: “Ân oán này chẳng có mấy người biết, khi ta bị đánh cũng là ở nhà ta, cha ta sợ mất mặt sẽ không lấy chuyện này ra khoe khoang đâu”.

Thẩm Nguyệt đáp: “Đây là chuyện nhà của nhà người, đừng quên, khi ấy trong nhà người vẫn còn một người huynh trưởng là con của thiếp thất ở đó, cũng làm quan trong triều”.

“Ý của cô là hắn ta tiến cử ta?”

“Nếu đúng là hắn ta thì có lẽ động cơ không đơn giản, sau này phải cẩn thận”.

Hạ Du gật gật đầu: “Ta sẽ cẩn thận. Lần này có thể ra ngoài, cùng cô tới biên quan, ta thực sự rất vui. Lần trước cô giúp ta, ta còn chưa kịp cảm ơn cô đằng hoàng, lần này bất luận thế nào ta cũng phải đi cùng cô, bảo vệ an toàn cho cô”.

Thẩm Nguyệt nhìn Thanh Hạnh và hai hộ vệ đã quay về, thong dong cười: “Vậy trước hết người giúp ta xử lý nha đầu kia, nàng ta cứ giám sát ta mãi, ta thấy rất phiền”.

“Yên tâm, chuyện nhỏ nhặt này giao cho ta là ổn ngay”.

Thế là Thanh Hạnh vừa quay về, còn chưa kịp tới gần Thẩm Nguyệt đã bị Hạ Du gọi qua. Hắn ta dựa người vào gốc cây than mệt, bảo Thanh Hạnh tới bóp chân cho mình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 257: Ăn Thịt

Dù gì Hạ Du cũng từng là một công tử sống trong nhung lụa, không thể chậm trễ.

Một vị sứ thần đã ngã xuống, nếu phó sứ cũng ngã thì làm sao mà tiếp tục hành trình.

Cho nên Thanh Hạnh chỉ đành làm theo.

Hạ Du cũng mệt đến kiệt quệ, chưa được bao lâu đã ngủ say, gọi thế nào cũng không tỉnh.

Hắn ta chống cự được đến giờ đã là tốt lắm rồi.

Dưới tán cây rất mát mẻ, Thẩm Nguyệt không cho ai đến làm phiền hắn ta. Cứ để một người ngủ trong xe, một người ngủ dưới tàng cây cho khỏe lại thì mới lên đường tiếp.

Đến chạng vạng, gió mát thổi qua, cả cánh rừng được nhuộm một lớp ráng chiêu.

Cái nóng ban ngày dần dần tiêu tan.

Thủ lĩnh hộ vệ hỏi: “Công chúa, hôm nay có tiếp tục lên đường không ạ?”

Thẩm Nguyệt nhìn Hạ Du đang dựa vào thân cây ngủ như chết, nghĩ đến trong xe cũng có một người đang ngủ bù, tâm trạng vô cùng tốt.

Nàng hỏi: “Còn bao xa thì đến trạm dịch tiếp theo?”

Thủ lĩnh hộ vệ nói: “Nếu hôm nay khăn trương lên đường thì có thể đến được trước khi trời tối, nhưng chúng ta dừng chân hơi lâu nên e rằng phải quá nửa đêm mới đến nơi được”.

Thẩm Nguyệt bèn nói: “Mọi người đều mệt cả, hôm nay không đi tiếp nữa, ở lại đây một đêm đi rồi mai tiếp tục hành trình”.

“Vâng”.

Đám thị vệ cực khổ cả ngày nghe vậy cũng đều thở phào một hơi.

Nghỉ ngơi dưới bóng mát hơn nửa buổi chiều, ai cũng mệt mỏi vô lực, thật sự không lấy nổi tinh thần để tiếp tục lên đường, chẳng muốn cử động.

Đến tối, bắt đầu có ánh lửa nổi lên.

Nghe nói sau rừng có một suối cạn, bọn thị vệ thay phiên nhau đến uống nước tắm rửa, sau khi trở về cũng xua tan mệt mỏi, phấn chấn tinh thần.

Thanh Hạnh lấy lương khô trong bao quần áo ra nướng, chỉ chốc lát sau đã tỏa mùi thơm.

Ánh lửa lóe lên, chiếu sáng khuôn mặt của mọi người.

Thẩm Nguyệt bỗng nhiên nói với thị vệ: “Các người có kinh nghiệm săn bắt ở quanh mấy khu núi này không? Ăn lương khô mãi cũng chán, ta muốn ăn thịt”.

Hiếm khi thấy công chúa đưa ra yêu cầu trực tiếp như vậy, đám thị vệ sao có thể không làm theo.

Ừ ừ đi đường suốt mấy ngày liền, bây giờ chính là thời cơ tốt để phát huy.

Thế là thủ lĩnh thị vệ bèn phân công cho hai nhóm thị vệ ra ngoài kiếm thịt rừng. Thẩm Nguyệt muốn tăng thêm hứng thú cho mọi người nên lấy ra chút bạc vụn: “Ai bắt được thịt rừng thì sẽ có thưởng”.

Nên tất cả đều tích cực đi lùng sục khắp nơi, chỉ để lại vài người trấn thủ.

Thanh Hạnh lấy lá cây bọc lại lương khô đã nướng xong, đặt bên cạnh Thẩm Nguyệt, xoa cánh tay nhức mỏi, oán thán: “Nô tỳ được hoàng thượng chỉ định hầu hạ công chúa, công chúa không cho nô tỳ phục vụ thì nô tỳ cũng không có nghĩa vụ phải đi hầu hạ người khác”.

“Hạ phó sứ là người khác à?”, Thẩm Nguyệt thản nhiên hỏi.

Thanh Hạnh nói: “Phó sứ khó tính, nô tỳ không chống nổi”.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Người là người hoàng thượng phái đến, hẳn ta cũng là người hoàng thượng phái đến, lúc phó sứ còn ở trong kinh thì có thân phận hiển hách tôn quý, người cảm thấy hẳn ta không xứng để người hầu hạ sao?”

“Nô tỳ không dám, nô tỳ không có ý đó”.

“Nếu bây giờ người đắc tội hẳn ta, sau này về kinh hẳn ta chắc chắn sẽ thăng quan tiến chức, còn người thì được gì? Nếu hẳn cầu xin hoàng thượng giày vò người thì người nghĩ hoàng thượng sẽ vì một nô tỳ nhỏ nhỏ như người mà do dự à?”

Thẩm Nguyệt vừa nói, Thanh Hạnh lập tức tỉnh ra.

Nàng ta đúng là có hoành mệnh, nhưng Hạ Du xuất thân hiển hách, nàng ta đổ mà đắc tội nổi.

Thẩm Nguyệt lại nói: “Cho nên người đừng có nhìn mỗi cái trước mắt thôi, còn phải tính toán cho sau này nữa. Chỗ của ta không cần người vất vả nhiều, sau này hẳn ta bảo người thế nào thì người làm vậy đi, nếu không sau này về kinh thì người khó sống lắm”.

“Tạ công chúa nhắc nhở, nô tỳ hiểu rồi ạ”.

Không bao lâu, lần lượt có thị vệ lấy thịt về, Thẩm Nguyệt đầu khen thưởng.

Bọn họ cầm thịt ra ven suối xử lý sạch sẽ sau đó nhóm lửa nướng.

Thẩm Nguyệt híp mắt nhìn thịt rừng được nướng thơm phức, thàn nghĩ đêm nay có lộc ăn rồi.

Hạ Du tỉnh lại đúng lúc thịt sắp nướng xong, hắn ta duỗi eo, mắt nhắm mắt mở, chép miệng nói: “Nướng cái gì mà thơm vậy”.

Thủ lĩnh thị vệ nói: “Phó sứ tỉnh lại đúng lúc quá, các huynh đệ bắt ít gà rừng thả rừng về, cho công chúa và phó sứ đổi khẩu vị”.

Bởi vì thịt lấy khá nhiều nên chỉ mình Thẩm Nguyệt cùng Hạ Du cũng ăn không hết, bèn chỉ lấy hai con, còn lại chia cho mọi người.

Có thị vệ rất là quan tâm Thanh Hạnh, để lại cho nàng ta ăn.

Nhưng nàng ta còn phải hầu hạ Thẩm Nguyệt ăn xong thì mới được ăn.

Thẩm Nguyệt vốn không cần đến, chỉ có Hạ Du híp mắt ngồi trước đống lửa, vẫy tay với Thanh Hạnh: “Ra đây, cầm gà cho tiểu gia nếm thử xem nào”.

Thanh Hạnh nhìn Thẩm Nguyệt, Thẩm Nguyệt nói: “Ta tự làm được, người qua đó đi”.

Thanh Hạnh cầm gà rừng nướng chín đến bên cạnh Hạ Du và đem cho hắn ta.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 258: Nàng Đang Sờ Chỗ Nào Thế

Hạ Du nhìn qua: “Tiểu gia sợ bẩn tay, người đút cho ta đi”.

Nhìn dáng vẻ sống trong nhung lụa lại cực kỳ thèm đòn của hắn ta, Thanh Hạnh thật sự chỉ muốn lấy gậy đập chết hắn ta thì thôi.

Nhưng dù nàng ta có khó chịu đến mấy thì cũng chỉ có cách quỳ xuống, xé gà đút cho Hạ Du ăn.

Hạ Du lúc thì muốn uống nước, Thanh Hạnh phải lấy nước đút cho hắn ta, lúc thì muốn ăn điểm tâm, Thanh Hạnh lại phải cầm điểm tâm lên đút.

Thẩm Nguyệt thấy Hạ Du thật sự xoay Thanh Hạnh vòng vòng, hưởng hờ chính hắn ta cũng tỏ vẻ hưởng thụ, cho nên không khỏi bật cười.

Tiểu cung nữ này sao có thể là đối thủ của tên Hạ công tử hoàn khố này được.

Hạ Du nói không sai, giao Thanh Hạnh cho hắn ta đúng là rất ổn thỏa.

Thanh Hạnh bên kia bị sai đi sửa lại, Thẩm Nguyệt thư thái ăn uống.

Đến đêm khuya, thị vệ thay nhau gác đêm để đảm bảo an toàn, thị vệ nào không gác đêm thì tụ tập lại ngủ một chỗ.

Thẩm Nguyệt vốn là ngủ trên xe ngựa, nhưng Tô Vũ đang ở trong xe nàng, nàng mà về xe ngủ thì hơi không tiện.

Không biết Tô Vũ đã tỉnh chưa, nếu tỉnh rồi thì cũng nên ăn chút gì đó.

Nên Thẩm Nguyệt bèn cầm ít nước và đùi thổi với lương khô đi về chỗ xe ngựa.

Thanh Hạnh còn đang hờ hạ Hạ Du thấy vậy thì vội vàng qua hỏi: “Công chúa muốn đi nghỉ ả? Có cần gọi Tô đại nhân dậy không ả?”

Thẩm Nguyệt nói: “Không cần, Tô đại nhân chưa khỏe, cứ để hắn ngủ trong ấy đi. Ta mang đồ ăn vào rồi lấy chăn thảm ra để ngủ qua đêm thôi”.

Thanh Hạnh nói: “Vậy để nô tỳ làm cho ạ”.

Thẩm Nguyệt không định giao đồ ăn cho nàng ta để nàng ta đưa cho Tô Vũ ăn.

Trực giác của nàng cho biết, chuyện này không thích hợp giao cho... bất kỳ người phụ nữ nào.

Thẩm Nguyệt mới đánh mắt cho Hạ Du, Hạ Du bên kia lập tức ồn ào: “Ê, tiểu cung nữ, tiểu gia ta buồn ngủ!”

Thanh Hạnh thực sự rất bực, cứng rắn nói: “Phó sứ mệt rồi thì cứ ngủ thôi ạ, nô tỳ không làm phiền phó sứ nữa”.

Hạ Du đập vào mu bàn tay một cái, nói: “Mùa hè nhiều muỗi, người mau đến đây quạt đuổi muỗi cho tiểu gia!”

Chỉ cần Thanh Hạnh không qua thì Hạ Du chắc chắn sẽ dây dưa không dừng.

Thanh Hạnh bây giờ không còn cách nào khác, Thẩm Nguyệt nói: “Đi hầu hắn ta đi, nếu không đêm nay không ai ngủ được mất”.

“Nhưng mà công chúa...”

Thẩm Nguyệt nói: “Không sao, ta vào xem Tô đại nhân thế nào rồi ra ngoài ngay”.

Thanh Hạnh đành phải bực bội đi về chỗ Hạ Du.

Lúc Thẩm Nguyệt lên xe ngựa còn nghe thấy tiếng Hạ Du kén chọn: “Người quạt gì mà yếu thế, chưa ăn cơm à? Ta thấy ban nãy người ăn rồi còn gì, mà ăn nhiều hơn cả người ta nữa kìa!”

“Ngươi!”, Thanh Hạnh không nhin nổi nữa, mà cũng không muốn nhin: “Nô tỳ chỉ có bấy nhiêu sức thôi, nếu phó sứ không hài lòng thì gọi thị vệ khác đến quạt cho!”

Hạ Du giận dữ: “Không, ta cứ bắt ngươi quạt đấy!”

Thẩm Nguyệt đi vào trong xe ngựa, bên trong mù mờ, nàng chậm rãi sờ lần, hỏi: “Tô Vũ, chàng tỉnh chưa?”

Tô Vũ khàn khàn nói, rất quyến rũ: “Ừ, nàng đang sờ chỗ nào thế?”

Thẩm Nguyệt khựng lại, vừa vặn đang chạm đến bụng của Tô Vũ, bèn lập tức thu lại: “Xin lỗi, tối quá ta không thấy gì”.

Tô Vũ nói: “Nàng đừng run, ta cũng đâu có trách nàng”.

Thẩm Nguyệt cảm nhận được hần ng ỡ dậy trong bóng tối, lười biếng dựa vào.

“A Nguyệt, qua đây ng ỡ”.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà Thẩm Nguyệt qua ng ỡ với hần thật, vừa mới đến gần hần đã cảm thấy thấp thỏm không yên, nói: “Chàng đói chưa, ta mang đồ ăn...”

Lời còn sót lại đã bị nàng nuốt lại ở cổ ngay khi Tô Vũ ập đến.

Tô Vũ khẽ dựa lên vai nàng, tay ôm eo nàng, nàng còn cảm thấy môi của hần như hơi lướt qua tai mình một chút.

Cả người Thẩm Nguyệt cứng đờ.

Hai người im lặng không nói.

Sau đó Thẩm Nguyệt thấy tiếng nói khô khốc của mình: “Đói rồi thì ăn đi, ta còn mang cả nước sạch mới lấy h ỡ chi ều nữa đây này”.

“A Nguyệt, nhịp tim nàng đập nhanh quá”.

Thẩm Nguyệt bỗng nhiên thấy hơi nóng, đẩy ngực Tô Vũ ra: “Chàng bỏ ra đi, ta phải đi ra ngủ”.

“Ra ngoài ngủ? Không ngủ trên xe hả?”

“Cho chàng ngủ trong xe, ta mà chui vào thì người ta đánh giá thế nào hả?”, Thẩm Nguyệt cầm cái chặn bên cạnh, tùy tiện ôm đi.

Nhưng Tô Vũ lại đoạt lấy chặn, mấy lần nàng cướp lại nhưng cũng không được, chỉ có thể trừng mắt.

Nhưng trong bóng tối mà trừng mắt thì cũng chẳng có tác dụng gì.

Tô Vũ nói: “Nàng sợ cái gì, ta có bảo nàng ngủ chung với ta đâu”.

“Vậy sao chàng lại cướp đồ của ta?”

“Nếu ta để cho nàng ra ngoài ngủ, công chúa ngủ bên ngoài, thân tử ngủ trong xe thì còn ra dáng gì nữa”.

Nói xong, hắn cầm đồ ăn, ôm chặn định ra ngoài: “Nàng ở trong xe đi, ta ra ngoài ngủ”.

Thẩm Nguyệt thốt lên: “Nhưng chàng còn chưa khỏe mà”.

Tô Vũ khẽ cười: “Vậy thì cứ để đó cho ngày mai nàng tiếp tục đau lòng thôi”.

Nói xong, Tô Vũ thong dong xuống ngựa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 259: Giờ Nàng Còn Xem Không?

Không khí như còn đang đọng lại khí tức của hắn, khiến cho lỗ tai của Thẩm Nguyệt nóng rực lên.

Thanh Hạnh không ngờ Tô Vũ lại là người đi ra, nhưng cũng là đi đều hợp lý.

Tô Vũ vẫn còn hơi buồn ngủ, không biết là do ngủ quá nhiều hay là do chưa ngủ đủ mà sắc mặt vẫn khá là lạnh nhạt.

Hắn ném chăn cho Hạ Du rồi tự tìm lấy một gốc cây sạch sẽ, phát áo ngủ xuống, và bắt đầu ăn.

Đây là lần đầu tiên Thanh Hạnh nhìn thấy Đại học sĩ trong truyền thuyết, nhất thời bị thu hút bởi sự nho nhã của hắn.

Hạ Du gõ đầu Thanh Hạnh, nói: “Người này ra làm gì hả, quạt cho tiêu gia nhanh lên!”

Đến Thanh Hạnh cũng cảm thấy Đại học sĩ và tên công tử hoàn khố trước mặt này đúng là khác nhau một trời một vực.

Về sau Hạ Du ngủ nữa mai Tô Vũ cả tối, có thể thấy Hạ Du bất mãn với Tô Vũ thế nào.

Tô Vũ không buồn quan tâm đến hắn ta. Hạ Du nói một mình mãi cũng chán, thế là nghiêng đầu ngủ thẳng cẳng.

Một đêm bình an.

Nhưng đến sáng sớm hôm sau, chắc là sương đêm dày quá nên khi Tô Vũ tỉnh lại thì cả người đều lạnh buốt, giống như cảm lạnh.

Hạ Du khinh bỉ: “Loại ma ốm như ngươi thì cưới ngựa lên đường kiểu gì bây giờ, chui vào trong xe ngựa giùm đi. Thân thể không tốt lại còn cố

gắng tỏ vẻ, ai bắt người nhường chẵn cho tiêu gia hả? Tối qua ngạt chết ta mất”.

Hôm qua Tô Vũ cũng nằm trong xe ngựa nửa ngày, thấy hắn là bệnh nhân nên sáng sớm khi lên đường lại cho hắn vào xe ngựa của Thẩm Nguyệt, cả Thanh Hạnh cũng không có dị nghị.

Chủ yếu là nàng ta không còn sức để mà quan tâm nữa, tối qua bị Hạ Du bắt phải đuổi muỗi đến nửa đêm nên nàng ta mệt muốn chết.

Chờ đến khi Tô Vũ trèo lên xe ngựa, Thẩm Nguyệt nhìn dáng vẻ bình thản của hắn thì mới nghi ngờ hỏi: “Thật sự cảm lạnh đấy à?”

Tô Vũ mỉm cười: “Thật mà, ta lừa nàng làm gì đâu”.

Thẩm Nguyệt càng thêm hoài nghi: “Đưa tay ra đây, ta xem xem có phải cảm lạnh không nào”.

“Nàng để ta ng ửi đã r ửi ta cho nàng xem được không?”

Thẩm Nguyệt hơi giựt mí mắt, một lúc sau, khi Tô Vũ mới định thân và vuốt tay áo, ng ửi đối diện Thẩm Nguyệt.

Hắn cũng rất có lòng mà chìa tay ra: “Bây giờ nàng còn xem không?”

“Khỏi đi, tinh thần chàng phơi phới như vậy thì quá nửa là giả vờ r ửi”, Thẩm Nguyệt nói.

Tối hôm qua hắn một mực muốn ra ngoài ngủ, sau đó để bản thân nhiễm lạnh, hôm nay liền có thể danh chính ngôn thuận chen vào xe ngựa của nàng.

Sau lại diễn trò tiếp, Thẩm Nguyệt cực kỳ nghi ngờ việc hôm qua hắn ốm cũng là giả vờ.

Dù gì hắn cũng là người tập võ, Hạ Du so ra còn kém, nhưng Hạ Du vẫn mạnh mẽ chống đỡ mà hắn lại ngã gục trước.

Hôm qua Thẩm Nguyệt là quan tâm quá sẽ bị loạn, lại còn thương hẳn chịu khổ nên không nghĩ nữa.

Thẩm Nguyệt nhìn hẳn: “Hôm qua chàng bị cảm cũng là giả vờ đúng không?”

Quả nhiên, Tô Vũ nghiêm trang phủ nhận: “Ta ốm thật, không lừa nàng mà”.

“Hừ, có quỷ mới tin”.

Tô Vũ thở dài, sâu xa nói: “Hôm qua nàng rõ ràng rất lo cho ta mà”.

Thẩm Nguyệt nói: “Hôm qua là ta nghĩ quẩn, ai ngờ chàng đột nhiên đuổi theo, ta bị bất ngờ”.

Qua một đêm bình tĩnh, Thẩm Nguyệt cuối cùng cũng thả lỏng lại. Nàng không thể... bày tỏ cảm xúc quá rõ ràng với hẳn như hôm qua được.

Nếu không người ngoài sẽ nhìn ra manh mối mất.

Nàng cảm giác bản thân như bị Tô Vũ dắt mũi, bị hẳn chọc cho xoay vòng vòng.

Tô Vũ luôn tỉnh táo, điều luyện, mà nàng thì như một con cá rơi vào lưới tình, chỉ số thông minh bằng không.

Sau này nghĩ lại, Thẩm Nguyệt tuyệt đối không ưa thích cái loại cảm giác này, thật sự giống như chỉ có một mình nàng là tung tăng vui vẻ vậy.

Thẩm Nguyệt cẩn thận nghĩ lại một hồi, lần này đường đến biên quan phía nam còn rất dài, nàng vẫn phải làm bạn với Tô Vũ.

Nếu như không thể tránh khỏi chuyện này thì nàng nhất định phải khắc chế và thu liễm lại.

Xe ngựa ung dung chạy, Tô Vũ tự nhiên nắm lấy tay nàng.

Lần này Thâm Nguyệt tránh ra, nói: “Tốt nhất là đừng có đụng vào ta”.

Nàng sợ bản thân không khống chế nổi.

Tô Vũ nhỏ giọng tiếc nuối nói: “Chỉ nắm một chút cũng không được à?”

Thâm Nguyệt kiên định từ chối: “Một chút chút cũng không được”.

Tô Vũ cười như không cười nói: “Ừ, nàng bảo thôi thì thôi vậy”.

Đoạn đường sau đó đúng là Tô Vũ không chạm vào Thâm Nguyệt nữa.

Toàn bộ hành vi của hắn đều dừng lại ở cấp bậc lễ nghĩa, nghiêm nhiên đã không còn cái dáng vẻ một mực ôm chặt nàng mặc kệ hết thảy như vậy nữa.

Đến trưa, đội ngũ tới trạm dịch.

Mọi người đi vào trạm dịch ăn trưa rồi nghỉ ngơi, chờ ngày mai tiếp tục hành trình.

Nếu buổi chiều cứ tiếp tục hành trình thì không thể đến trạm dịch trước khi trời tối thì mọi người sẽ phải ngủ lại bên ngoài.

Trạm dịch nấu cơm canh đơn giản, nhưng vẫn ngon hơn là ăn lương khô.

Thâm Nguyệt ăn xong thì quay về phòng, để Thanh Hạnh trải giường chiếu cho nàng, sau đó thì lấy nước tắm rửa thay quần áo.

Thâm Nguyệt ngồi lì trong phòng, mãi cho đến lúc chạng vạng, mặt trời đỏ về tây, ánh sáng chiếu lên cả trạm dịch.

Nghe sai dịch nói ở gần đây có một con sông.

Thanh Hạnh lập tức mang quần áo của hai hôm nay ra ngoài sông giặt rũ, quay về phòng một đêm là khô cong.

Hạ Du rảnh rồi cũng đi theo.

Thanh Hạnh chán ghét hẳn ta bao nhiêu thì hẳn ta sẽ xuất hiện trước mắt nàng ta nhiều bấy nhiêu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 260: Về Nghiêm Túc Của Hân

Lúc Thanh Hạnh đi thì Thẩm Nguyệt bảo nàng ta nhặt ít đá cuội về

Khi mặt trời xuống núi, Thanh Hạnh mới ôm chậu về, sau lưng là Hạ Du đang liên tục quở trách.

Thanh Hạnh suy sụp phơi quần áo.

Không khí trong viện vẫn ổn, Thẩm Nguyệt ngồi trên một chiếc ghế dài, bỏ hết đá cuội vào trong chậu nước sạch.

Khi Thanh Hạnh phơi quần áo xong, quay lại thì thấy Thẩm Nguyệt đang thảnh thơi vén váy cởi giày.

Thanh Hạnh kinh hãi nói: “Công chúa muốn làm gì vậy ạ?”

Thẩm Nguyệt: “Ngâm chân”.

“Công chúa vào phòng ngâm chân đi ạ, để nô tỳ bưng chậu vào cho người”.

“Không khí ở đây rất tốt, ta thích ngâm ở đây cơ”.

Thanh Hạnh chưa kịp cản thì Thẩm Nguyệt đã ngâm hai chân trắng nõn vào trong nước, thở ra một tiếng thoải mái.

Nàng ta rối rắm vô cùng, Thẩm Nguyệt cuối cùng cũng cảm nhận được tiêu cung nữ này có vài phần đáng yêu.

Hai ngày này nàng ta bị Hạ Du sai đi sai lại, dần dần bộc lộ ra bản tính.

Nàng ta sợ bây giờ có người đi vào viện thì sẽ thấy Thẩm Nguyệt ngâm chân.

Thẩm Nguyệt là công chúa, có lí nào lại để lộ đôi chân ngọc ngà ra ngoài được. Hơn nữa, ở đây ngoài nàng ta và Thẩm Nguyệt ra thì toàn là đàn ông.

Nhưng mặc cho Thanh Hạnh lo lắng cuống cuồng thì Thẩm Nguyệt vẫn bèn tâm vững dạ.

Làn nước này nhẹ nhàng khoan khoái, đá cuội bóng loáng mượt mà, chân chạm vào vừa thích vừa nhột, thoải mái vô cùng.

Tô Vũ đang nghỉ ngơi trên tầng hai, thị vệ đi xung quanh tìm đại phu đến kiểm tra thân thể của hắn, sau đó lại kê hai đơn thuốc cho có.

Sau đó, Tô Vũ nghe thấy tiếng nói của Thẩm Nguyệt, bèn nghiêng người tựa vào cửa sổ, đẩy cửa phòng ra, buông mắt nhìn toàn bộ quang cảnh trong viện.

Hắn thấy Thẩm Nguyệt lắc lư chân trong nước, dưới lớp đá cuội, đôi chân trắng mềm như ngọc lộ ra, ngón chân ôm lấy giọt nước trong suốt, thỏa thích hành động.

Hắn hơi híp mắt, sắc mặt sâu lại.

Sau đó, Tô Vũ bảo thủ lĩnh thị vệ truyền lệnh cho tất cả thị vệ không được bước vào trong viện nửa bước.

Nhưng hắn lại quên đi tên đàn Hạ Du.

Hạ Du giống như không nằm trong phạm vi mệnh lệnh của Tô Vũ, hắn ta đi đâu cũng không ai ngăn cản nổi.

Thế là Hạ Du bèn rảnh rỗi cầm quả lê đi vào trong hậu viện.

Thấy Thẩm Nguyệt đang ngâm chân cũng chẳng tị hiềm mà chào như gọi bạn: “Công chúa rửa chân đấy à?”

Thanh Hạnh thấy thế thì nói: “Phó sứ bình thường khó hầu hạ thì thôi, nhưng bây giờ cũng đừng học đòi làm bọn dâm xàm, công chúa đang để lộ

chân, phó sứ nên tránh đi thì hơn!”

Trong lúc nàng ta nói thì Hạ Du đã ng ồi xuống đ ầu ghế bên kia, bộ dạng “ta không đi người làm gì được ta” trông rất đáng đánh đòn.

Thẩm Nguyệt rảnh rỗi cũng thích xem Hạ Du trêu chọc tiểu cung nữ này.

Tô Vũ ở trên phòng thấy Hạ Du xuất hiện thì hơi nhú mào, bèn buồng cửa sổ xuống.

Chỉ chốc lát sau, hấn cũng thản nhiên đi vào trong viện.

Thanh Hạnh càng luống cuống hơn. Hạ Du không có quy củ thì nàng ta trách cứ vài câu được, nhưng nàng ta lại không làm gì nổi Tô Vũ.

Thanh Hạnh đỏ mặt nói: “Đại nhân, công chúa đang để chân tr ần ạ”.

Ý tứ chính là mời hấn né đi.

Tô Vũ nhẹ nhàng nói: “Hôm qua đến vội, hạ quan lại bị ồm trong người, chưa kịp kể lại tình hình Đại Sở và Dạ Lương với công chúa. Hôm nay đến đây là để nói rõ cho công chúa biết”.

Tô Vũ đến vì chính sự, Thẩm Nguyệt không có cớ gì để từ chối.

Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: “Thanh Hạnh, mời Tô đại nhân vào”.

Thanh Hạnh hỏi: “Công chúa có cần lau chân đi giày không ạ?”

Thẩm Nguyệt vẫn chưa ng âm đủ, nói: “Ra ngoài thì không cần để ý nhiều lễ tiết, ta nghĩ Tô đại nhân là chính nhân quân tử, sẽ biết đạo lý phi lễ chớ nhìn”.

“Vâng”, Thanh Hạnh bây giờ mới mời Tô Vũ vào.

Thẩm Nguyệt ng ồi trên ghế dài, híp mắt nhìn Tô Vũ.

Tô Vũ lấy lễ vua tôi để hành lễ, cúi đầu lạy dài, không chề ở đâu được.

Hiếm khi Thẩm Nguyệt thấy vẻ nghiêm túc khi là Đại học sĩ trong triều của hần như thế, lần trước là ở trong nhà Hạ tướng, nhưng nàng không có tâm trạng tán thưởng.

Bây giờ thì nàng có thể thưởng thức thỏa thích.

Từ hôm qua đến giờ, Tô Vũ chưa nói với nàng bất kỳ chuyện triều đình nào cả.

Hần luôn cúi thấp mặt, chưa từng vượt khuôn khổ mà ngẩng mặt lên nhìn nàng.

Thẩm Nguyệt nhếch miệng cười, chân vỗ bọt nước, hần rũ mắt xuống nhìn hai chân nàng đang chơi đùa, tầm mắt sâu thẳm.

Thẩm Nguyệt nói: “Mời Tô đại nhân nói”.

Tô Vũ mở miệng: “Hoàng thượng lệnh cho thần đến Dạ Lương hòa đàm, Dạ Lương muốn Đại Sở lấy thành trì để đổi mạng của Tần tướng quân, thật ra Tần tướng quân chưa hề chết trận”.

Thẩm Nguyệt quên đi chơi đùa, ngăn người nói: “Người nói là hần ta chưa chết ư?”

“Không sai, chỉ là trở thành tù binh của Dạ Lương. Công chúa không cần lo, trước khi chúng ta đến biên quan thì Tần tướng quân sẽ không bị sao cả”.

Thẩm Nguyệt cũng không quá tin tưởng, nói: “Hoàng thượng đừng ý lấy thành trì của Đại Sở để đổi mạng của tướng quân ư?”

Tô Vũ dụ dằng nói: “Tần tướng quân là tướng quân đệ nhất Đại Sở, là công thần của hoàng thượng, hoàng thượng tuyệt không nhẫn tâm để mất đi rường cột của quốc gia, nên mới mệnh cho thần đến hòa đàm”.

Cho nên nàng đi một chuyến xa xôi ngàn dặm này là công toi à?

Cũng đã được nửa đường, không có lí nào lại quay về, xem ra nàng đành phải đi cùng Tô Vũ đến đích.

Chẳng qua là không cần đi phân biệt thi cốt của Tần Như Lương nữa mà là đổi hẳn ta đem về

Sự dự đoán của Tô Vũ ban đầu lại ứng nghiệm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 261: Ta Đâu Nói Hai Người Tắm Chung

Đây vốn là một chuyện rất bình thường thôi, ấy thế mà một tiếng cấn lê vang lên làm bầu không khí trở nên kỳ lạ.

Ba người im lặng nghe tiếng cấn lê rộp rộp của Hạ Du.

Hắn ta còn nói: “Sao các người im thế, tiếp đi, Đại học sĩ, người chưa nói xong đúng không?”

Tô Vũ lạnh nhạt nói: “Ban nãy khi ta đến đây thì thấy thủ lĩnh thị vệ đang tìm phó sứ đấy”.

Hạ Du nghi hoặc: “Tìm ta làm gì?”

“Bọn họ tìm được một hộp xúc xắc trong lúc đi tu ần, không biết nên chơi kiểu gì, nghĩ là phó sứ biết nên mới muốn đến thỉnh giáo”.

Hạ Du vừa nghe xong đã có tinh thần: “Ồ dĩ ời, sao không nói sớm, ta giỏi cái này nhất mà!”

Nói xong, hắn ta chạy đi như một cơn gió.

Thẩm Nguyệt đỡ trán.

Hạ Du vẫn quá trẻ con, bị Tô Vũ thản nhiên lừa hai câu là cun cút chạy đi.

Cho dù có tìm được đi nữa, đang là quan sai đi làm công vụ thì không thể oang oang mở sòng được, cùng lắm chỉ là mấy huynh đệ đóng cửa vào chơi lén mà thôi, nói gì đến việc không sợ chết mà tìm cấp trên thỉnh giáo cách chơi.

Thẩm Nguyệt nhìn Tô Vũ một cái, hắn vẫn giữ tư thế cúi đầu đứng yên, nói: “Tô đại nhân vẫn chưa nói xong, Tô đại nhân còn gì muốn nói không?”

Tô Vũ nói: “Hạ quan đã nói xong cả rồi, hạ quan xin cáo lui”.

Thẩm Nguyệt im lặng lấy chân cọ xát đá cuội, vang lên tiếng nước thanh thúy.

Tô Vũ quay người định đi, hơi chần chờ rồi quay người vái chào: “Hạ quan cả gan mời công chúa dõn bước vào trong phòng ngâm chân, dù gì vẫn có người ngoài nhìn vào”.

Thanh Hạnh vội vàng hòa theo: “Tô đại nhân nói phải đó ạ”.

Thẩm Nguyệt nhú mày, lại nghe Tô Vũ nói với Thanh Hạnh: “Hầu hạ công chúa lau chân đi giày vào đi”.

Hắn nhìn thì có vẻ như quân tử hữu lễ, kỳ thực chỉ cần dăm ba câu bình thường đã có thể quyết định thay cho nàng luôn rồi?

Thanh Hạnh nhận được chỉ thị của Tô Vũ thì đi lên lau chân cho Thẩm Nguyệt.

Chờ đến khi Hạ Du hào hứng đến tìm thủ lĩnh thị vệ hỏi chuyện xúc xắc thì thủ lĩnh liền nói ngay: “Thuộc hạ không dám dẫn thủ hạ đánh cược trong lúc đang làm việc đâu ạ, mong phó sứ minh xét”.

Hạ Du lúc này mới hiểu được là mình bị lừa, đến khi hắn ta vội vàng chạy về thì trong viện đã không còn bóng người.

Đến tối, bởi vì ngày mai còn phải gấp rút lên đường nên mọi người đều nghỉ ngơi sớm.

Dưới tầng có đèn dầu, ánh sáng ảm đạm.

Điều kiện trong dịch quán có hạn, Thanh Hạnh muốn viết thư thì phải đi ra ngoài mượn bút mực.

Thẩm Nguyệt không ngủ được, thong thả bước ra khỏi cửa phòng rồi chấp tay đứng tại cửa một căn phòng khác, khẽ gõ nhẹ.

Tô Vũ mở cửa ra, hắn đang mặc áo mỏng màu xanh nhạt, búi tóc lỏng lẻo, trên thân còn có khí tức ấm áp, hắn là mới tắm xong.

Lúc ngẩng đầu lên thì thấy Thẩm Nguyệt, ánh mắt hẹp dài hơi khựng lại, hỏi: “Công chúa có việc gì không?”

Thẩm Nguyệt cố gắng không nhìn hắn, hỏi: “Hạ Du đâu?”

Hạ Du ở trong phòng đáp ra: “Công chúa tìm ta à? Chờ chút, ta đang mặc đờ”.

Thẩm Nguyệt khẽ giật khóe miệng.

Một kẻ vừa tắm xong, một kẻ thì tắm xong nhưng chưa kịp mặc đờ.. Hai tên đàn ông sống chung một phòng thật sự rất khiến người ta hiểu lầm đấy!

Tô Vũ hơi nhướn mày, nhìn biểu cảm của Thẩm Nguyệt, nói: “Ta biết nàng đang nghĩ gì đó, phòng này có hai vách riêng, tắm rửa hay ngủ nghỉ cũng đều chia đôi”.

Dịch quán cũng chỉ lớn cỡ đó, các thị vệ khác đều là mấy người một phòng.

Thật sự là không còn cách gì khác thì Tô Vũ mới ở chung với Hạ Du.

Thẩm Nguyệt ho khan, nghiêm mặt nói: “Tô đại nhân đừng ngại, ta cũng có nói hai người tắm chung đâu”.

Tô Vũ nhẹ giọng nói: “Nàng tìm Hạ Du làm gì?”

Thẩm Nguyệt mới giương mắt liếc hắn, thấy bóng dáng của hắn in lên hành lang, bèn ngả ngón cười: “Sao, ghen à?”

Ánh mắt Tô Vũ tĩnh mịch, đáp: “Ừ”.

Tim Thẩm Nguyệt đập đến là nhanh.

Lúc này, Hạ Du mới mặc xong quần áo đi ra, tóc vẫn ướt, nói: “Công chúa tìm ta có việc gì thế?”

Thẩm Nguyệt nghiêng người, nhìn Hạ Du đi từ trong phòng ra đứng ngoài cửa, thản nhiên nói: “Thanh Hạnh đang viết thư dưới lầu, đi cản thư của nàng ta lại, sau này không cho nàng ta gửi thư về kinh nữa”.

Hạ Du vỗ ngực: “Cứ giao cho ta”.

Sau đó, Hạ Du liền rón rén đi xuống lầu.

Tô Vũ tựa vào cửa, hỏi: “Có vào làm ly trà không?”

Thẩm Nguyệt xoay người rời đi: “Thôi, chàng nghỉ sớm đi”.

“Ừ, nàng cũng thế nhé”.

Khi Thanh Hạnh đang múa bút thành văn ở trong góc thì Hạ Du đã im hơi lặng tiếng xuất hiện ngay sau lưng nàng ta. Thấy nàng ta viết được một nửa, Hạ Du mới thành linh nói: “Viết cái gì mà lén lút thế?”

Thanh Hạnh giật mình, cánh tay run rẩy, vạch ra một vệt mực trên mặt giấy.

Thế này thì đưa thư đi kiêu gì nữa.

Thanh Hạnh quay lại nhìn thấy Hạ Du, lập tức bực bội nói: “Phó sứ không ngủ đi, sao lại trốn sau lưng dọa người khác thế!”

“Người nếu không làm việc gì trái lương tâm thì có thể bị dọa đến mức đó à?”

Nói rồi, Hạ Du liền cầm tờ giấy kia lên, nhìn xem nàng ta đã viết cái gì.

Thanh Hạnh giống như đã đoán được hẳn ta định làm thế, bèn xoay người chặn giấy lại.

Hạ Du không ngờ tới chuyện này, vừa nghiêng người đã vô tình đè Thanh Hạnh xuống bàn.

Hai người trừng mắt nhìn nhau, sững sờ một hồi.

Hạ Du mới nhận ra tiểu cung nữ này có đôi mắt to to, nhìn đáng yêu ra trò.

Thanh Hạnh vừa giận vừa thẹn. Hạ Du hứng thú nên đùa bỡn nàng ta liên tục, càng ngày càng hạ tay xuống, luồn ra sau lưng nàng ta, túm tờ giấy từ sau lưng nàng ta ra ngoài.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 262: Ta Sẽ Tự Báo Cáo

Thanh Hạnh trừng mắt: “Ngài, ngài là đờ lưu manh!”

Hạ Du cười khà khà: “Người không biết tiêu gia ta ngày xưa là bá vương hoàn khố à”.

Hạ Du cầm giấy viết thư lên, nhìn thật nhanh, Thanh Hạnh muốn cướp nhưng cũng chẳng thắng được Hạ Du.

Hạ Du nói: “Hóa ra là người ghi chép lại toàn bộ hoạt động của công chúa trong ngày hả, người đang giám thị công chúa đấy à?”

Thanh Hạnh nói: “Mong phó sứ trả lại cho nô tỳ, nô tỳ cũng không muốn làm vậy, nô tỳ chỉ phụng mệnh hành sự mà thôi!”

“Phụng mệnh hành sự, phụng mệnh ai?”, Hạ Du hỏi: “Ta cũng phụng mệnh hành sự đây, sau này người không cần viết thư nữa, ta sẽ tự báo cáo cho hoàng thượng, như vậy người cũng không khó xử nữa”.

Thanh Hạnh ngờ ngạc nhìn Hạ Du bằng đôi mắt to tròn.

Hạ Du lấy ấn tín ra, nói: “Nhìn cho rõ vào, đây là ấn tín hoàng thượng khâm ban, chẳng lẽ người còn cảm thấy thư ta viết không có sức thuyết phục bằng người à?”

Thanh Hạnh há hốc mồm, u oán nhìn hấn ta mà không nói lời nào.

Hạ Du vừa cất ấn tín vừa xé thư Thanh Hạnh viết thành cặn bã, nói: “Sau này cứ để chuyện viết thư cho ta, người hầu hạ công chúa cho tốt đi, có như thế đến lúc về kinh ta mới không làm khó người”.

Hạ Du ngẩng xuống chỗ nàng ta vừa ngẩng, vuốt bút mực, bày giấy ra, nói: “Thôi, người về đi, ta viết thư đây”.

Thanh Hạnh hừ một tiếng, không cam tâm đi thẳng, nàng ta rất tò mò là Hạ Du sẽ viết những gì.

Hạ Du quay lại, thấy nàng ta đang rướn đầu ra nhìn, liền sầm mặt lại: “Người nhìn cái gì, đây là cơ mật triều đình, không vờng đi à, hay là muốn quạt đuôi muỗi cho tiểu gia tiếp?”

Thanh Hạnh không muốn tự đày mình nữa, đến giờ nàng ta vẫn còn thấy đau cả tay đây này, thế là phải rầu rĩ rời đi.

Không nhìn thì thôi, dù gì Hạ Du cũng có ấn tín, quyên hạn lớn hơn nàng ta. Sau này nàng ta không cần viết thư hối báo nữa thì lại càng nhẹ nhõm.

Hạ Du quay đầu nhìn nàng ta đi lên tầng rồi mới bắt đầu viết thư, trong lòng thầm nghĩ tiểu cung nữ này khi tức giận trông rất thú vị.

Không ngờ Thanh Hạnh vừa đi lên đã thấy Thẩm Nguyệt đứng ngoài hành lang.

Nghĩ đến việc ban nãy có thể Thẩm Nguyệt đã thấy cảnh huynh đệ đề nàng ta lên bàn, mặt nàng ta lập tức đỏ bừng lên.

Cũng may Thẩm Nguyệt không nói gì, chỉ thản nhiên nói: “Đừng chờ ta, người vào ngủ trước đi”.

Thanh Hạnh như được đại xá, quay đầu chạy một mạch vào trong.

Thẩm Nguyệt nghiêng đầu nhìn vào cửa phòng nghỉ, hơi buồn cười, ban nãy nàng lại cảm thấy Thanh Hạnh và Hạ Du rất xứng đôi mới hay chứ. Nàng chấp tay thông thả đi xuống lầu.

Bây giờ đến phiên Hạ Du ngõ trong góc chong đèn, múa bút thành văn.

Thẩm Nguyệt cũng đi nhẹ nhàng như hấn ta, gần như không phát ra âm thanh, đứng sau lưng Hạ Du cả buổi mà hấn ta không nhận ra.

Thẩm Nguyệt bỗng nhiên nói: “Viết cái gì mà lén lút thế?”

Hạ Du giật mình, tay run một cái, sau đó bất cẩn quệt một đường mực lên trên giấy.

Hạ Du hít sâu một hơi, nói: “Cô làm gì mà bất thành linh thế hả, hù chết người có đến mạng được không!”

Thẩm Nguyệt nhìn thấy hắn ta viết một xấp tin, mà không chỉ có một tờ như của Thanh Hạnh.

Nàng cặm thur lên, nói: “Mối quan hệ của người với hoàng thượng tốt lên từ bao giờ thế, mấy ngày không gặp mà đã nhiều đi đâu để nói đến thế rồi cơ à?”

Hạ Du cười khẩy: “Hoàng thượng bảo ta trông chừng Đại học sĩ mà, ai bảo hắn cứ chọc vào ta, đây đều là tội trạng của hắn mà ta viết ra đấy! Cô mau đến xem giúp ta xem hắn còn tội danh gì mà chưa ghi lên không”.

Thẩm Nguyệt cau mày xem từ đầu đến cuối, Hạ Du này viết đúng là kỹ đến không thể kỹ hơn, đến cả việc nàng ngỗ chung xe ngựa với Tô Vũ, tối mới cặm chặn từ trong xe ngựa ra ngoài, thậm chí hắn ta còn trắng trợn miêu tả lại cảnh Tô Vũ xuất hiện lúc Thẩm Nguyệt đang ngâm chân, đắp lên tội danh là bất kính với công chúa, hành vi quái đản, vô lễ các kiểu.

Nhưng những việc như kiểu gấp rút lên đường cả ngày cả đêm, chạy chết mấy con ngựa, bỏ xa đội hộ vệ, vân vân mây mây, đều bị Hạ Du nói thành Tô Vũ không thương cảm cho thuộc hạ! Không trân trọng sinh mạng của động vật! Không có lòng thương tiếc người khác!

Thẩm Nguyệt co quắp khóe miệng, nhìn Hạ Du, dở khóc dở cười: “Tô Vũ khiến người khó chịu đến vậy à?”

Hạ Du nói: “Cô cũng đừng bảo ta lấy việc công trả thù riêng nữa, ta đúng là người như vậy đấy. Ta đây chỉ đang thật lòng bảm báo, có vụ hãm tí nào đâu”.

Thẩm Nguyệt nói: “Nhưng người lại dùng phép nói quá”.

“Cô thấy tài viết văn của ta đỉnh chứ?”, Hạ Du hài lòng nói.

Thâm Nguyệt trực tiếp xé tan thư của hắn: “Đỉnh cái đêch, sau khi giám định, viết văn quá tệ, viết lại cho ta”.

Lúc Hạ Du muốn cản lại thì cũng không kịp nữa, lúc này hắn ta mới thật sự hiểu được cảm giác của Thanh Hạnh ban nãy.

Thâm Nguyệt một lần nữa đưa bút cho hắn ta, hạ giọng nói: “Chuyện gấp rút lên đường thì được, kể sơ lược thôi, nhưng việc Tô Vũ và ta ở cùng một chỗ thì không thể nói ra”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 263: Còn Chuyện Hấn Giấu Diễm

Hạ Du nói: “Sao không thể kể chuyện hấn bất kính với cô chứ?”

“Người cứ làm theo lời ta nói đi”, Thẩm Nguyệt phát áo ng ỡ bên cạnh hấn ta, ngón tay gõ dọc theo bàn: “Hạ Du, người phải nhớ kỹ, ta và Tô Vũ không được xuất hiện trong cùng một câu. Hoặc là người viết ta, hoặc là viết hấn”.

Hạ Du nói: “Ta không cáo trạng gì cô, ta chỉ viết hấn thôi”.

“Người cáo trạng hấn không thương cảm thuộc hạ, không trân trọng mạng sống của động vật đâu được”, Thẩm Nguyệt nghiêm túc: “Nhưng người không được nói chuyện hấn có tiếp xúc với ta, và cả những chuyện có khả năng khiến hấn chịu tội lớn nữa”.

Tô Vũ vốn không quan tâm việc Hạ Du đi lâu không về, nhưng hấn ta lại ở chung với Thẩm Nguyệt thì Tô Vũ không thể không quan tâm.

Lúc hấn đi ra khỏi phòng để kiểm tra thì cũng nghe được toàn bộ câu nói của Thẩm Nguyệt.

Mặc dù Thẩm Nguyệt đã cố gắng hạ giọng, nhưng Tô Vũ vẫn nghe được vì thính lực phi phàm của mình.

Hạ Du hỏi: “Vì sao?”

“Không có vì sao gì hết, ta không cho phép thế thôi”.

Hạ Du thấy ánh mắt Thẩm Nguyệt kiên định thì nói: “Xem ra cô rất quan tâm hấn, hấn cũng rất quan tâm cô, nhưng cứ bỏ đi cơ hội kết tội hấn như thế thì ta sẽ tiếc lắm”.

Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: “Người muốn trị tội hấn, có khả năng ta sẽ bị liên lụy”.

Hạ Du hơi khựng lại một chút rồi nói: “Ờ, nghe theo cô vậy, cô nói gì ta viết đó là được chứ gì!”

Thẩm Nguyệt híp mắt cười, sau đó đặt tay lên vai Hạ Du: “Không hổ là người bạn cùng chung hoạn nạn với ta”.

Thế nên phong thư này do Hạ Du cầm bút viết chính, Thẩm Nguyệt ở bên cạnh chỉ đạo. Thẩm Nguyệt dạy hẳn ta chỉ cần nhớ mấy chuyện chính thôi, vài chuyện nhỏ nhặt không đáng kể thì cứ viết phóng đại lên, còn chuyện Tô Vũ ngẩng chung xe ngựa với Thẩm Nguyệt thì không cần đề cập.

Thư tín sau này cũng đều kể những chuyện nhỏ nhặt đó ra cho đủ là được.

Lúc Hạ Du đang múa bút thành văn thì Thẩm Nguyệt ở bên cạnh đột nhiên hỏi: “Lúc chàng vạng người bảo Tô Vũ còn lời gì chưa nói hết, nào, rốt cuộc là chuyện gì thế?”

Tô Vũ đã sớm nói Hạ Du là một người đơn thuần.

Bây giờ thấy Thẩm Nguyệt hỏi như vậy, Tô Vũ đứng trên lan can chỉ biết thẫn thờ dài.

Hạ Du sao có thể thoát khỏi cú lừa của Thẩm Nguyệt.

Buổi chiều nay, Hạ Du vô tình nhưng Thẩm Nguyệt nghe hữu ý, vẫn luôn nhớ kỹ trong đầu.

Hạ Du đang chăm chú viết thư, bèn thuận miệng nói: “Có chuyện này à, sao ta không nhớ nhỉ?”

Thẩm Nguyệt híp mắt nói: “Lúc chiều tối Tô Vũ nói lên Dạ Lương để đàm phán chuyện gì đó, người bảo hẳn vẫn chưa nói hết mà”.

Hạ Du quả thật không phòng bị chút nào: “À, cô bảo chuyện đấy hả, đương nhiên là hẳn chưa nói hết, có một phần còn giấu diếm cô đó”.

“Giấu diếm ta cái gì?”

“Chính là đi ầu kiện giảng hòa với Dạ Lương ấy, Dạ Lương muốn năm tòa thành, nhưng hoàng thượng chỉ cho Đại học sĩ ba tòa thành để đàm phán thôi”.

Sắc mặt Thẩm Nguyệt thay đổi.

Hạ Du tiếp tục nói: “Cha ta cũng đã nói đây là việc khở sai mà. Đại tướng quân đang treo mạng ở đó, Dạ Lương làm gì cho ta cơ hội mặc cả đâu”.

“Nếu đàm phán không xong, người trong thiên hạ sẽ chỉ cho là Đại học sĩ hại đại tướng quân, lại còn chọc giận Dạ Lương, khiến hai nước chiến loạn, hẳn sẽ trở thành tội đồ của Đại Sở”.

“Nhưng nếu Đại học sĩ vì hòa bình của hai nước mà tự ý ký hiệp ước năm tòa thành thì cũng là bán nước cầu vinh, làm trái thánh chỉ, chịu tội chết”.

“Cho nên lần đàm phán này Đại học sĩ làm gì cũng có tội, trừ phi hẳn dùng ba tòa thành để duy trì được sự thái bình của hai nước, nhưng khả năng đó quá nhỏ bé”.

Dạ Lương đang cầm Tần Như Lương trong tay, có đủ đi ầu kiện, tại còn đang tạm thắng trận này. Hạ Du nói rất đúng, Tô Vũ căn bản không có hy vọng mặc cả!

Thẩm Nguyệt bỗng đứng dậy, làm Hạ Du giật mình, vạch một đường vào giấy.

Nàng vừa quay người đã thấy Tô Vũ đang dựa vào lan can t ường hai và nhìn xuống mình.

Nàng mím môi nói với Hạ Du: “Viết từ từ thôi, không cần vội, viết xong chờ mực khô thì bỏ vào trong phong thư, tìm người đi xuyên đêm đưa ra ngoài”.

“Nhưng giờ cũng đã muộn lắm rồi, ngày mai không được à?”, Hạ Du ngập ngừng.

Thẩm Nguyệt đã đi lên tầng hai, không buồn quay đầu lại: “Không được, người tốt nhất là về phòng muộn một chút, không thì sẽ không tránh khỏi tai bay vạ gió đâu”.

Hạ Du cũng đã thấy Tô Vũ, hơn nữa bây giờ không khí khá là bất ổn, bèn đành ý: “Ồ, ta sẽ cố gắng”.

Chắc là sắp có chuyện xảy ra rồi, Đại học sĩ mà Thẩm Nguyệt và hắn ta ghét đúng là không đơn giản.

Sao bây giờ, hắn ta lại tò mò rồi.

Thẩm Nguyệt đi lên tầng hai, lướt qua Tô Vũ, thản nhiên nhìn hắn rồi đi vào phòng của Tô Vũ với Hạ Du: “Đi vào đây cho ta”.

Tô Vũ nổi gót đi vào.

Thẩm Nguyệt lại nói: “Đóng cửa lại”.

“Công chúa không sợ người khác hiểu lầm ư?”, Tô Vũ vừa nói vừa khép cửa.

Sau đó lại vô hại hỏi: “Công chúa làm chén trà nhé?”

“Chàng thấy ta có tâm tư uống trà cùng chàng không hả?”, nàng thình lình đẩy Tô Vũ vào góc tường: “Ban nãy chàng nghe được những gì Hạ Du nói chưa?”

Tô Vũ: “Thính lực ta cũng khá nên có nghe thấy rồi”.

“Vậy mà chàng không giải thích cái gì à? Buối chiều sao chàng không nói tiếp?”, Thẩm Nguyệt nhìn thẳng: “Hay là chàng không có ý định nói cho ta biết?”.

Tô Vũ gật đầu: “Đúng là không định nói cho nàng, nhưng ta biết không thể giấu nàng mãi, giống như bây giờ ta không nói, Hạ Du mồm to vẫn sẽ nói cho nàng đấy thôi”.

“Tô Vũ”, Thẩm Nguyệt không biết mình đang có cảm xúc như thế nào: “Sao chàng lại tới? Bất luận chàng làm gì thì cũng sẽ phải chịu tội, sao còn tới làm gì?!”

Thẩm Nguyệt nói “Coi như không có chàng thì một mình ta vẫn ổn, có ai vội đi chịu chết như chàng không hả!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 264: Có Ta Ở Đây

Tô Vũ nhìn nàng thật lâu, giơ tay lên sờ vào vành tay nàng: “Nàng sao có thể không biết lý do ta đến đây chứ”.

“Nhưng chàng không nghĩ đến việc, nếu đàm phán thất bại thì chàng sẽ phải chịu tội, đến khi quay về thì còn có thể bình yên vô sự làm Đại học sĩ sao?”

Tô Vũ nói: “Không nghĩ đến”.

Thẩm Nguyệt tức giận: “Vậy giờ chàng nghĩ cho kỹ đi!”

Tô Vũ thấy nàng tức giận vô cùng, giống như sẽ bùng nổ bất kỳ lúc nào.

Hắn dịu dàng nói: “Đừng giận mà, tức giận sẽ mọc tóc bạc đấy. Nàng bảo ta nghĩ kỹ lại nhưng giờ cũng đã muộn rồi mà, chẳng bằng bình thản ngồi xuống uống chén trà”.

Thẩm Nguyệt nói: “Ai thêm uống trà với chàng hả, bớt bớt đi! Chàng chẳng phải là giỏi mưu kế lắm hay sao, hoàng đế một lòng muốn hại chàng mà chàng còn để cho ông ta thành công hả?! Lúc trước chàng nghĩ được cách cho ta đấy còn gì, sao chàng không giả bệnh đi!”

Tô Vũ phối hợp nói: “Ừ, nàng cũng nói là, lần này ta trốn được nhưng lần sau hoàng thượng vẫn sẽ tìm cách khác đối phó ta, nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có cách rời kinh đô kịp nàng là tốt nhất”.

Thẩm Nguyệt không biết phải nói gì.

Giờ nàng cảm thấy lý do lúc trước đem ra để thuyết phục Tô Vũ đúng là rất tệ.

Tô Vũ nói: “A Nguyệt, giờ nàng đã hiểu sự gấp gáp và lo lắng của ta khi ấy chưa”.

Đúng, nàng đã hiểu rồi.

Nàng chậm rãi nói: “Giờ ta chỉ muốn đá một phát cho chàng bay về kinh thành thôi”.

Tô Vũ dựa thân thể cao dài vào tường, sau đó bất ngờ kéo Thẩm Nguyệt vào lòng.

Thẩm Nguyệt đã dồn toàn bộ sức lực vào cơn tức rồi, bây giờ cũng không còn hơi sức mà đẩy hắn ra nữa.

Mọi sự thu liễm và kiềm chế của nàng đã không còn bất kỳ tác dụng nào khi nàng dán vào lòng hắn.

Khi hắn lên tiếng, ngực của hắn cũng truyền ra sự rung động khiến người ta run rẩy: “Nàng hiểu là được. Khi ấy ta lo lắng bao nhiêu, không thể để nàng đi một mình được, nàng mà đi thì sẽ không quay về nữa”.

Hắn đặt tay vào sau lưng nàng, áp chặt vào ngực mình: “Giờ thì tốt rồi, có ta ở đây, nàng chắc chắn có thể bình yên trở về”.

Thẩm Nguyệt rõ ràng đang đầy một bụng tức, nhưng lại không có sức lực nói gì nữa, mọi cơn lửa giận của nàng đã bị Tô Vũ dập tắt.

“Ta rất lo lắng”, nàng vùi đầu vào áo hắn, hít một hơi thật sâu.

“Không sợ, ông trời sẽ không tuyệt đường sống của ai đâu”.

“Tô Vũ, nếu hoàng thượng không cho chàng làm sứ thần đi đàm phán thì có phải chàng cũng sẽ mạo hiểm đến tìm ta bằng mọi giá không?”

Tô Vũ nói: “Ta sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế để làm sứ thần đàm phán, như vậy có thể quang minh chính đại tới tìm nàng”.

<https://vietwriter.vn/threads/tham-nguyet-mot-kiem-hong-tran-tham-nguyet.10796/>

Hắn nói nghe rất nhẹ nhàng, nhưng bây giờ hắn như đang đứng bên bờ vực, chỉ hơi bất cẩn thì sẽ ngã xuống, đến thịt nát xương tan.

Nàng không muốn hấn gặp nguy hiểm.

Nếu có thể, nàng hy vọng hấn chỉ là một Đại học sĩ bình thường, một người đọc sách bình thường, dạy học, làm văn trong viện thái học.

Trong tiếng đọc sách rõ ràng, hấn liêm khiết thanh bạch, độc lập tự nhiên đứng trong học đường sáng sủa, bên ngoài học đường là hoa ngô đống rơi đầy đất.

Nhưng nàng lại biết, từ khi hấn một thân một mình cặm kiếm lên núi cứu nàng, hấn sẽ không thể chỉ là một Đại học sĩ bình thường được.

Thẩm Nguyệt dằn bình tĩnh lại, trầm giọng nói: “Tiếp theo chàng định làm gì? Làm sao để đàm phán với Dạ Lương chỉ bằng ba tòa thành trì chứ?”

“Ta có thể nói sau được không?”

“Không”.

“Nhưng mà”, Tô Vũ cúi đầu xuống, ôm chặt nàng trong ngực, khẽ chạm vào lỗ tai của nàng, ấm áp nói: “Cẩn thận tai vách mạch rừng”.

Thẩm Nguyệt híp mắt nói: “Được, vậy ta chờ chàng nghĩ xong rồi nói cho ta sau”.

Khi Thẩm Nguyệt mở cửa ra, Hạ Du ở ngoài cửa không kịp phòng bị, suýt nữa thì té ngã.

Đối mặt với vẻ thản nhiên của Thẩm Nguyệt, Hạ Du ho khan nói: “Hahaha, ta mới tới, mới tới thôi”.

Hấn ta thật sự rất tò mò những chuyện đã xảy ra lúc nãy.

Nhìn hai người vô cùng bình tĩnh, không giống như vừa đánh nhau không.

Sau khi Thẩm Nguyệt về phòng, Hạ Du hóng hớt hỏi Tô Vũ: “Lúc ta không ở đây, các người đã làm gì vậy?”

Tô Vũ nghĩ một lúc rồi nói: “Làm mấy chuyện vô hại”.

Hạ Du miên man bất định: “Hay là người có ý gì với Thẩm Nguyệt đấy? Ta nói cho mà biết, Thẩm Nguyệt là phu nhân tướng quân, người dám bất kính với nàng, coi chừng ta vạch tội người!”

Bình thường Tô Vũ cũng chẳng nói quá nhiều với Hạ Du, bởi vì Hạ Du động tí là muốn cáo trạng hắn, vạch tội hắn.

Hạ Du cũng chỉ định dọa Tô Vũ một chút, chứ không muốn kéo Thẩm Nguyệt xuống nước cùng.

Tô Vũ ngó vào gương, để nguyên quần áo nằm xuống, vóc người thon dài, khẽ nhắm mắt lại, góc mặt nhìn rất tinh thể, đèn đuốc chiếu lên không góc chết, đến Hạ Du cũng thấy hắn đẹp như tranh vẽ.

Tô Vũ nói: “Người bảo vệ nàng như vậy, ta cũng yên tâm”.

Thẩm Nguyệt cứ canh cánh trong lòng, bởi Tô Vũ mãi không nói cho nàng biết dự định kế tiếp của hắn là gì. Hắn nói là để sau, nhưng không biết cụ thể là lúc nào.

Mỗi lần Thẩm Nguyệt hỏi thì Tô Vũ đều bảo để sau, nhưng cũng chẳng nói “để sau” là khi nào, có vẻ là không muốn nói cho nàng biết.

Đội ngũ tiếp tục đi về biên quan.

Càng đi về phía nam, quãng đường càng hoang vu.

Nơi này gần chiến trường, bách tính lưu lạc, bởi vì chiến tranh loạn lạc nên hoa màu bị hủy diệt, thành trấn lụi tàn.

Tính toán hành trình thì ước chừng mấy ngày nữa sẽ đến biên cảnh.

Mới đầu Hạ Du còn đùa bỡn Thanh Hạnh cho vui, như vậy con đường này sẽ không còn nhàm chán nữa.

Trên đường đi, đội ngũ chưa từng gặp nguy hiểm, trong cái khổ có cái hên, hòa thuận vui vẻ.

Hôm ấy đoàn người không đến trạm dịch kịp trước trời tối, bèn nghỉ chân như thường lệ, tìm một rừng cây tá túc qua đêm.

Trời vừa tối, tiếng côn trùng đã kêu vang không ngừng, náo nhiệt vô cùng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 265: Nướng Thịt

Bọn thị vệ thuần thực phân công nhiệm vụ, từ nhóm lửa, tìm nước cho đến săn thịt rừng.

Thanh Hạnh đã dần dần hòa thuận, không còn là tiểu cung nữ cẩn thận khắp chốn, chỉ chú ý đến Thẩm Nguyệt như trước nữa.

Nàng ta đã học được cách cãi lại Hạ Du, Hạ Du thấy có người cãi mình thì cũng càng hăng hái hơn.

Thanh Hạnh nhận ra Hạ Du tuy chỉ giỏi to mồm, suốt ngày gọi nàng ta qua lại nhưng thực ra cũng chẳng hề có mấy thói xấu hay kiêng kỵ gì của quý công tử bình thường.

Hắn ta mệt mỏi thì có thể ngủ dưới đất cùng mọi người, đói thì cũng có thể ăn lương khô khó nuốt như mọi người, hơn nữa cũng chẳng hề kén chọn.

Hắn ta chỉ đơn thuần muốn chọc tức Thanh Hạnh mà thôi.

Ánh lửa trong rừng cây bùng lên.

Thanh Hạnh lấy khăn trải xuống đất cho Thẩm Nguyệt ngồi lên, vì nó rộng nên Thẩm Nguyệt cũng mời Tô Vũ vào ngồi cùng.

Tô Vũ là Đại học sĩ, xưa nay yêu sạch sẽ, nên ai cũng hiểu.

Có đi đâu là Tô Vũ cũng đã khỏe lại nên ban ngày không ngồi xe ngựa với Thẩm Nguyệt nữa mà cưỡi ngựa đi trước.

Có người ngoài ở đây thì Tô Vũ luôn hành xử rất đúng cấp bậc lễ nghĩa của quân với thần, không hề có chút phạm quy nào.

Mất thấy Thẩm Nguyệt mời hắn vào ngồi, hắn cũng cảm ơn với dáng vẻ thành khẩn rồi ngồi vào một khoảng cách Thẩm Nguyệt mấy thước.

Thị vệ nhanh chóng tìm được nước, thịt rừng và bắt đầu nướng.

Tô Vũ cầm nhánh cây xiên thịt rừng trong tay, ngón tay trắng tinh thỉnh thoảng chuyển động, ánh lửa chiếu lên dáng hần cứ vụt sáng lên.

Tô Vũ trông khoan thai vô cùng, Thẩm Nguyệt không tự chủ mà phải liếc qua hần.

Hần như có như không nhếch khóe miệng, ánh lửa trong mắt hần nhảy vọt, nói: “Công chúa đói bụng sao, đừng lo, ta nướng sắp xong rồi”.

Hần chắc chắn đã nhận thấy nàng đang nhìn trộm mình.

Thẩm Nguyệt liếc mắt ra chỗ khác, quần bách nói: “Ta không sao hết, người cứ từ từ mà nướng”.

Nhưng bên Hạ Du có vẻ không được thuận lợi như thế.

Hần ta cũng cầm một xiên thịt rừng để nướng, nhưng trước giờ hần ta hầu như chẳng làm bao giờ, nướng không được gì cả, cuối cùng lại sai sử Thanh Hạnh đến nướng thay.

Thanh Hạnh tức tối nghe Hạ Du chỉ trỏ: “Chỗ này người đã nướng đâu, ôi trời ơi, chỗ kia khét cháy rồi kia, rốt cuộc người có biết nướng không hả!”

Thanh Hạnh không chịu nổi nữa: “Nô tỳ không biết nướng đấy, phó sứ nói nhiều thế nhỉ, ngài tự đi mà làm!”

Hạ Du nói: “Người làm không tốt lại còn không cho người khác nói nữa hả! Thôi được rồi, người chú ý nướng thịt đi, ta sẽ bớt nói vài câu”.

Không bao lâu sau, trong rừng bốc lên mùi thơm của thịt nướng.

Đến lúc thịt chín, Thanh Hạnh đang muốn cho Thẩm Nguyệt ăn trước thì đã bị Hạ Du chặn lại: “Người muốn độc chiếm à?”

Thanh Hạnh nói: “Nên mời công chúa ăn trước rồi phó sứ mới được ăn chứ!”

Hạ Du bĩu môi, nhìn về phía thịt rùng trên tay Tô Vũ: “Đại học sĩ đang nướng kia kìa, hẳn nướng còn ngon hơn người, công chúa cần gì ăn chút thịt sắp bị nướng cháy đen này chứ!”

Thẩm Nguyệt buồn cười nói: “Ta tạm thời vẫn tự làm được, Thanh Hạnh, phó sứ muốn ăn thì để hẳn ta ăn đi”.

Hạ Du rõ ràng có chân có tay nhưng không chịu tự ăn, bảo là sợ bẩn tay.

Thế nên Thanh Hạnh lại phải quỳ xuống bên cạnh Hạ Du, dùng tay gỡ phần thịt cháy ra rồi đưa phần thịt ngon cho hẳn ta ăn.

Hạ Du nắm tay của nàng ta, há miệng ra ăn.

Bên ngoài tuy bị nướng khét nhưng thịt bên trong vẫn ngon.

Khi Hạ Du nắm lấy tay Thanh Hạnh thì ánh mắt nàng ta hơi run rẩy.

Thị vệ bên cạnh thấy thế thì đều bật cười. Họ biết Hạ Du dễ gần, nên có người còn lên tiếng: “Đi ra ngoài mà vẫn có cô nướng đích thân bón cho, phó sứ hên thật đấy”.

Thanh Hạnh cảm giác tất cả đều đang trêu đùa hai bọn họ, mặt liền đỏ lên, muốn tránh khỏi tay của Hạ Du. Mà Hạ Du còn liên tục nắm lấy tay nàng ta, khiến nàng ta cảm thấy không được tự nhiên. Một luồng khí nóng bốc lên từ cổ nàng ta, càng ngày càng bỏng.

Hạ Du nhanh chóng nắm chặt lại, bất mãn nói: “Người quan tâm bọn họ nói làm cái gì, dứt tiếp đi”.

Thẩm Nguyệt nhìn tất cả cảnh đó, cầm nhánh cây gậy đồng lửa, cười mà như không cười nói: “Chờ đến khi về kinh, ta sẽ xin hoàng thượng lấy Thanh Hạnh cho Hạ phó sứ, cho Thanh Hạnh đến hầu hạ người mấy hôm”.

Hạ Du chép miệng: “Trước kia bên cạnh ta cũng chẳng có tỳ nữ nào hầu hạ, bây giờ lại quen có tiểu nha đầu này, nếu giữ ở chỗ ta thì cũng được đấy, cảm ơn công chúa trước nhé”.

Ánh mắt Thanh Hạnh hơi bốc lên dòng nước như muốn rơi ra, cậu mạnh nói: “Ai thêm ở lại bên cạnh ngài chứ!”

Nhưng với một cung nữ như nàng ta, được chọn làm tỳ nữ thiếp thân của chủ tử thì đó chính là may mắn.

Hạ Du nói: “Người lại còn không chịu? Đã thế thì ta càng muốn! Chờ đó cho ta, đến khi nào về kinh, không cần công chúa lên tiếng, tiểu gia ta cũng sẽ tự xin người từ chỗ hoàng thượng!”

Bọn thị vệ cũng ồn ào nói theo.

Thanh Hạnh then đến mức muốn chui xuống đất.

Sau một trận đánh chén, mọi người có vẻ vẫn chưa thỏa mãn.

Hạ Du đứng dậy muốn đi vào trong rừng, Thanh Hạnh thấy thế thì hỏi: “Bên kia tối đen như mực, phó sứ qua đó làm gì?”

Hạ Du quay lại đùa nàng ta: “Ta muốn đi tiêu, người đi cùng không?”

“... Coi như nô tỳ chưa hỏi gì đi”.

Đúng lúc gặp một trận gió thổi qua, cây lá trong rừng bay lả tả, lấn át cả tiếng côn trùng kêu vang ở đồng ruộng bên cạnh cánh rừng.

Ánh mắt Tô Vũ hơi khựng lại một chút, cầm lên một nhánh cây, sắc mặt bình thản: “Tốt nhất là gọi một người đi cùng phó sứ đi”.

Thủ lĩnh thị vệ nghe thế thì lập tức phái một thị vệ khác đi cùng Hạ Du.

Nhưng Hạ Du từ chối: “Ta quen đi một mình, có người nhìn thì ta không tiêu được”.

Tô Vũ nói: “Phó sứ đừng đi xa quá”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 266: Lai Giả Bất Thiện

Hạ Du khinh thường trong lòng, nếu không đi xa ra một chút, chẳng lẽ lại để mọi người nghe thấy tiếng hấn ta đi tiêu à? Thế thì ngại chết!

Hơn nữa đêm nay lại còn phải ngủ ở đây, Hạ Du cũng không muốn đi tiêu ngay gần chỗ ngủ.

Thế là hấn ta cố gắng đi xa ra một chút.

Nhưng Hạ Du vừa mới bước chân đi khỏi đó thì không khí vui vẻ bỗng nhiên yên tĩnh lại.

Sau đó, tiếng gió ngày càng lớn, cảm xúc của thủ lĩnh thị vệ từ thả lỏng bỗng biến thành cảnh giác, đám thị vệ khác cũng âm thầm sò vào bội kiếm bên hông.

Tô Vũ bình thản nói: “Thanh Hạnh, đưa công chúa vào xe ngựa tạm lánh đi”.

Thẩm Nguyệt ngưng thẩn lắng nghe, lúc này mới cảm nhận được tiếng lá lắc lư trong gió hơi mạnh hơn bình thường. Tiếng lá cây xào xạc che đi tiếng chân đang đạp trên thân cây, mà chính vì thân cây bị mượn lực đẩy lên nên mới khiến lá cây lắc lư càng mạnh.

Thanh Hạnh vẫn chưa hiểu, nhưng cũng tự nhiên thấy lo sợ, bèn lập tức đỡ Thẩm Nguyệt dậy và đi vào xe ngựa.

Thẩm Nguyệt chưa biết người tới có ý gì.

Nhưng chỉ nhìn lá cây bay tán loạn là biết ngay đây là người có võ công cao cường, cho nên Thẩm Nguyệt kết luận những kẻ này không phải loạn tặc hay thổ phỉ.

Nếu phải thì cũng sẽ không lén lút mượn tiếng gió để tới gần rừng cây mà sẽ gióng trống khua chiêng xông tới.

Cho nên đây chắc hẳn là đuối tới từ trong kinh.

Thẩm Nguyệt bắt đầu xoay chuyển cực nhanh, đối phương nhắm vào nàng sao?

Trước mắt đã đi được hơn nửa đường đến biên cảnh, hành trình vẫn rất an toàn, bây giờ mới có người tới thì quá là kỳ quái.

Nếu là hoàng đế phái tới thì đã nên động thủ để lấy mạng nàng từ lâu, chứ không phải chờ đến khi Tô Vũ đến đi cùng nàng thì mới động thủ.

Hướng h ồ T ần Như Lương còn sống, hoàng đế sẽ không hành động thiếu suy nghĩ như vậy mới đúng.

Hay là nhắm vào Tô Vũ?

Thẩm Nguyệt cảm thấy khả năng không lớn lắm, Tô Vũ mang sứ mệnh đàm phán đến, còn chưa bàn bạc được gì với Dạ Lương thì đã gặp tập kích, chẳng phải là thất bại trong gang tấc hay sao.

Nghĩ vậy, Thẩm Nguyệt bèn lên xe ngựa với Thanh Hạnh.

Nhưng chỉ trong phút chốc, Thẩm Nguyệt lập tức tái mặt, đẩy Thanh Hạnh ra ngoài, nói: “Mau lên, đi tìm Hạ Du!”

Nếu đối phương thật sự có chuẩn bị mà đến, không phải để giết nàng hay Tô Vũ thì chỉ còn Hạ Du là mục tiêu duy nhất thôi!

Thanh Hạnh là một tiểu cung nữ, không phải mục tiêu, hơn nữa còn là người hoàng đế phái đến. Trong tình huống bình thường, chỉ cần nàng ta không cản trở thì đối phương cũng sẽ không làm gì nàng ta.

Thanh Hạnh rõ ràng rất sợ hãi: “Nhưng nô tỳ mà đi thì công chúa phải làm sao!”

Thẩm Nguyệt trấn tĩnh nói: “Người ở lại đây cũng có giúp được gì đâu, thừa dịp bây giờ thì mau đi tìm đi, tìm được Hạ Du thì cùng nhau chạy

trốn, đừng quay lại biết chưa? Những kẻ này mà nhắm đến hấn ta thì hấn ta sẽ gặp nguy hiểm đấy!”

Thanh Hạnh vừa nghe thấy Hạ Du sẽ gặp nguy hiểm thì trái tim bỗng nhiên run lên, nói chuyện cũng run rẩy: “Vây, vậy nô tỳ đi tìm ngài ấy trước... công chúa phải cẩn thận ạ!”

“Mau đi đi, ở đây nhiều người, ta tạm thời sẽ ổn thôi”, Thẩm Nguyệt nói.

Sau đó Thanh Hạnh không trì hoãn nữa mà run rẩy bò xuống xe ngựa, nương theo ánh lửa quay đầu đâm thẳng vào bụi cây.

Thanh Hạnh chạy nhanh về phía trước, quay đầu lại thì trông lấy những bóng đen lờ mờ, vun vút xông vào chỗ mọi người đang đứng.

Thanh Hạnh sợ hãi vô cùng, chỉ biết rằng bản thân phải nhanh chóng tìm được Hạ Du.

Không thể để Hạ Du lỗ mãng quay lại được, ở đây rất nguy hiểm!

Thanh Hạnh vừa bước chân đi, một vùng đao kiếm liền lập lòe chói mắt Thẩm Nguyệt.

Tô Vũ tới gần, không có bất kỳ hành động gì, nhưng trên người lại vô tình tỏa ra sát khí. Hấn híp mắt nhìn mấy người áo đen đứng tại chỗ, vẫn bình thản hỏi: “Nàng bảo Thanh Hạnh đi tìm Hạ Du à?”

“Ừ”.

“Nàng chắc chắn đám người này nhắm vào Hạ Du sao?”

Thẩm Nguyệt trầm tĩnh nói: “Ta chỉ phỏng đoán thôi, nếu không phải thì cho Thanh Hạnh đi xem hấn ta có chạy linh tinh hay không cũng là một chuyện tốt mà”.

Nàng vừa nói xong, tất cả thị vệ liền lượt rút đao.

Thủ lĩnh thị vệ lạnh lùng quát: “Người phương nào đến, mau xưng tên ra!”

Kết quả, đối phương không nói hai lời, vung đao lên bắt đầu chiến đấu.

Bọn chúng ra tay tàn nhẫn, lập tức quấn lấy đám thị vệ.

Mùi máu tanh tràn ngập khắp rừng, tiếng kêu rên vang lên liên hồi.

Những kẻ này che mặt, chỉ để lộ ra đôi mắt ác độc, giết người tàn nhẫn dứt khoát, thị vệ không phải đối thủ của chúng.

Thẩm Nguyệt nhíu chặt lông mày, nhìn từng thị vệ ngã vào vũng máu.

Ban này mọi người còn nói nói cười cười, thế mà bây giờ đã thảm liệt như thế này.

Thủ lĩnh thị vệ vẫn đang dẫn thuộc hạ dây dưa với chúng.

Đám sát thủ kia nhanh chóng muốn thoát khỏi nhóm thị vệ, tìm mục tiêu ra tay.

Bọn chúng liền xông thẳng vào xe ngựa.

Thủ lĩnh thị vệ quát lên: “Bảo vệ công chúa và đại nhân!”

Đám thị vệ còn dư lại ra sức chặt đứt lối vào của sát thủ, ngăn cản ở trước mặt.

Đám sát thủ để lại một vài người đánh nhau với thị vệ, chia nhỏ ra một nhóm nhanh chóng vọt ra trước mặt Thẩm Nguyệt và Tô Vũ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 267: Trốn Chạy

Ngay thời khắc tên sát thủ kia xông tới, Tô Vũ kéo lấy cổ tay của Thẩm Nguyệt, mạnh mẽ kéo nàng ra khỏi xe ngựa, quay người cực nhanh vài vòng rồi dừng lại ở khoảng cách bên ngoài hai trượng.

Sát thủ không lập tức đuổi theo họ mà trước hết phải vén rèm che của xe ngựa lên, nhìn xem bên trong thùng xe còn người nào khác không.

Lúc này, Thẩm Nguyệt đã có thể kiên định tin rằng, chúng đến đây để nhắm vào Hạ Du.

Bây giờ trong xe ngựa đã không còn người nào khác, sát thủ cũng không cần biết ai là ai, lập tức nhào tới phía trước.

Thẩm Nguyệt đang nghĩ có nên dụ tên sát thủ này tới nơi mà thị vệ không thấy được hay không, như thế mới tiện cho Tô Vũ động thủ, nàng cũng có thể giúp hắn đôi chút.

Thẩm Nguyệt vốn tưởng rằng Thanh Hạnh sẽ báo cho Hạ Du trốn thật xa, nhưng nào ngờ Hạ Du lại đột ngột quay trở về vào đúng lúc này.

Hạ Du thấy sát thủ đang tiến lại gần Thẩm Nguyệt và Tô Vũ mà thị vệ đang bị quấn chân không thể thoát ra được, hắn ta lập tức hô lên với tên sát thủ kia, hoàn toàn không sợ chết: “Bắt nạt một người trời gà không chặt, đáng mặt hảo hán gì chứ! Có giỏi thì nhắm vào ta đây này!”

Thẩm Nguyệt nhìn theo hướng âm thanh, bỗng chốc thấy toàn thân mình bất ổn.

Ngay sau đó, một số sát thủ ở phía trước quả nhiên rất có nghĩa khí, chuyển hướng lao về phía Hạ Du.

Chắc hẳn sau khi so sánh thì chúng cảm thấy Hạ Du giống với mục tiêu của chúng hơn.

Thẩm Nguyệt quát ầm lên với Hạ Du: “Đồ ngốc! Còn không mau chạy đi!”

Hạ Du bấy giờ mới hoàn hồn, túm lấy Thanh Hạnh quay đầu chạy mất.

Tên sát thủ càn đầu thấy vậy bèn giơ thanh kiếm trong tay lên, phóng vào lưng của Hạ Du.

Trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Thẩm Nguyệt rất ăn ý, đưa phi tiêu phòng thân cho Tô Vũ. Tô Vũ nhón lấy phi tiêu, thần sắc nặng nề như sấm chớp nghìn cân, hấn cũng lập tức phóng phi tiêu ra.

Hạ Du giật mình quay đầu lại, sợ hãi đến mức tim gan phèo phổi sắp vọt cả ra ngoài.

Hắn ta trông thấy thanh kiếm bén nhọn kia tới gần trong gang tấc, đột nhiên một chiếc phi tiêu từ bên cạnh bay tới, trùng hợp trúng ngay lưỡi kiếm kia, khiến thân kiếm bay lệch hướng, cắm vào thân cây bên cạnh.

Tô Vũ khẽ nói: “Nàng đi tiếp ứng cho Hạ Du, sát thủ cứ để ta xử lý”.

Thẩm Nguyệt đáp: “Được, chàng phải cẩn thận đấy”.

Nói xong, hai người cùng lúc lao vào sâu trong rừng cây, lần lượt chạy về hai hướng.

Thẩm Nguyệt chạy lên phía trước tiếp ứng Hạ Du, Tô Vũ đuổi theo hắc y nhân từ phía sau.

Hạ Du và Thanh Hạnh lần mò trong bóng tối, chạy vào rừng cây, rõ ràng hắc y nhân ở phía sau càng lúc càng gần, thế mà đột nhiên vang lên tiếng đánh nhau.

Bóng người dao động, trong không khí ngập tràn mùi máu tanh, không ngừng kích thích cảm quan của Hạ Du.

Đột nhiên phía trước có người xông tới, Hạ Du và Thanh Hạnh không khỏi giật mình.

Hạ Du vô thức chấn trước mặt Thanh Hạnh, chuẩn bị liều mạng với người này.

Không ngờ giọng nói căng thẳng của Thâm Nguyệt đột nhiên lọt vào tai hai người: “Làm cái quái gì thế hả! Người còn định đánh nhau với ta chắc, không may chạy đi!”

Thâm Nguyệt kéo hai người kia, nhân lúc Tô Vũ đang giữ chân đám sát thủ, ba người bất chấp mọi thứ, điên cuồng trốn chạy về phía trước.

Mà mấy sát thủ đang giao đấu cùng thị vệ trong rừng ban nãy thấy Hạ Du xuất hiện cũng lục tục tách ra, bắt đầu đuổi theo hấn ta.

Tô Vũ câu giờ được nhất thời nhưng không thể kèm chân tất cả sát thủ, về sau lục tục có thêm sát thủ đuổi tới.

Thâm Nguyệt như có lửa đốt trong lòng, vừa lo lắng cho an nguy của Tô Vũ, vừa không biết phải làm thế nào để thoát được tình cảnh khốn khó hiện giờ.

Đừng nói một mình nàng không ứng phó nổi, bây giờ còn kéo theo hai người không biết võ công như Hạ Du và Thanh Hạnh.

Thâm Nguyệt không biết mình đã dồn hết sức lực tháo chạy thế nào trong tình huống không nhìn rõ đường, Hạ Du và Thanh Hạnh phía sau bị nàng kéo cho lảo đảo, nhưng không thể dừng lại.

Một khi dừng lại, sát thủ sẽ đuổi kịp, đến lúc ấy không ai chạy được.

Thâm Nguyệt tức đến mức thở không ra hơi: “Không phải bảo người đi thật xa sao, quay về làm gì, định đưa mạng cho chúng sao! Thanh Hạnh người làm việc kiêu gì thế!”

Thanh Hạnh cũng không thở nổi: “Nô tì không kéo nổi... Ngài ấy cứ đòi quay về...”

Hạ Du cũng thở hắt ra: “Cô đừng trách nàng ta, là tự bản thân ta đòi quay lại. Ta không thể trở mắt nhìn các người gặp chuyện, người chúng thực sự muốn giết là ta, nhưng lại để cô rơi vào nguy hiểm, cả đời ta không thể yên lòng nổi”.

Thực ra xuất phát điểm của Hạ Du là tốt, hắn ta rất nghĩa khí, không nỡ bỏ lại Thẩm Nguyệt mạo hiểm một mình.

Nhưng nếu hắn ta vừa có thể nghĩa khí vừa có thể dùng tới đầu óc thì cục diện cũng không đến mức như hiện giờ.

Thẩm Nguyệt phát điên: “Vậy người cảm thấy bây giờ ba người chúng ta rơi vào nguy hiểm thì tốt ở đâu hả!”

Hạ Du trầm ngâm, hắn ta sốt ruột đáp: “Ôi chao đừng nói nhiều nữa, chúng ta mau chạy thôi, chúng sắp đuổi tới nơi rồi!”

Lúc này Thanh Hạnh hoảng hồn nói: “Chúng ở trên cây!”

Sát thủ tay chân nhanh nhẹn, còn biết khinh công, nhảy qua nhảy lại giữa những cành cây không thành vấn đề.

Ngay khi hai tên sát thủ từ trên ngọn cây lao thẳng xuống dưới, Thẩm Nguyệt không nghĩ được quá nhiều, tiện tay rút hai cây trâm trên đầu Thanh Hạnh, trong đầu bất giác nhớ đến cảnh tượng khi Tô Vũ đối phó với cơ thiếp kia, một đòn lấy mạng.

Bàn tay nàng dãn lực, nhìn hai bóng đen kia chẳng khác nào hai con chim nhận giang cánh trong bóng đêm.

Sức lực chảy tràn khắp cơ thể nàng, Tô Vũ làm được, nàng cũng có thể làm được.

Thế là hai cây trâm bay ra khỏi bàn tay của Thẩm Nguyệt, vô cùng tàn nhẫn, bắn thẳng về phía bóng đen.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 268: Khát Máu

Chắc hẳn sức lực của nàng cũng không nhỏ, có thể nghe thấy tên sát thủ khê rên lên, nhất thời không giữ được cân bằng nên cắm đầu xuống đất.

Hạ Du và Thanh Hạnh trợn mắt há miệng.

Thẩm Nguyệt quát mắt quát lên: “Đứng đực ra đó để trứng hả, còn không mau trốn đi?!”

Hai người này kịp hoàn hồn, bấy giờ mới gồng sức cùng Thẩm Nguyệt chạy về phía trước.

Ba người chạy ra khỏi khu rừng, màn đêm phía trước bỗng dưng sáng sủa hơn, trên đỉnh đầu có ánh trăng bàng bạc, gió trên khe núi mát rượi thổi qua.

Thế nhưng phía trước không còn đường để đi nữa.

Bày ra trước mắt họ là một vách núi dài và dốc đứng, ba người suýt chút nữa không dừng lại kịp mà lăn thẳng từ nơi này xuống dưới.

May mà Thẩm Nguyệt có đủ định lực nên kịp thời giơ tay tóm lấy Hạ Du và Thanh Hạnh đang cắm đầu xông về phía trước.

Ba người thậm chí đã thò nửa chân ra ngoài, đất đá lạo xạo rơi xuống dưới, ai nấy không khỏi giật mình, mồ hôi lạnh túa ra sau lưng.

“Bây giờ nên làm thế nào đây?”, Hạ Du không có chủ ý gì, chỉ biết trưng cầu ý kiến của Thẩm Nguyệt.

Ban nãy thấy Thẩm Nguyệt vung đòn hạ gục hai tên sát thủ, họ vừa kinh ngạc vừa tán thưởng. Khởi đầu nghi ngờ gì nữa, nàng đã trở thành “nòng cốt” của nhóm ba người.

Thẩm Nguyệt không đáp lời, ánh mắt như hồ như báo nhìn chằm chằm vào bóng tối nơi rừng cây.

Ở phía sau không còn thị vệ nào đuổi theo nữa, không biết có phải họ đã bị đám sát thủ này giết sạch rồi không.

Thẩm Nguyệt cảm nhận được sát khí nồng nặc thì trong rừng cây tràn ra, đang bao vây về phía ba người họ.

Sau đó, từng sát thủ bước ra khỏi rừng cây, xuất hiện giữa ánh trăng nhợt nhạt. Lưỡi đao trong tay chúng vẫn còn đang nhỏ máu, bầu không khí khiến người ta hết sức nghẹt thở.

Tên sát thủ cầm đầu giơ đao chỉ về phía Hạ Du sau lưng Thẩm Nguyệt, giọng nói trầm đục: “Giao nó ra đây, ta sẽ chừa lại một mạng cho các người”.

Thẩm Nguyệt nói với Hạ Du ở phía sau, âm thanh như lọt ra từ những kẽ răng: “Tạm thời cứ kéo dài thời gian đã, nếu thực sự không ổn thì nhảy xuống đi, dù què quặt tàn phế cũng đỡ hơn là bị giết chết”.

Hạ Du nói với đám sát thủ: “Người nói là chừa lại một mạng cho họ, nhưng họ có hai người, các người chừa một mạng làm sao mà đủ?”

Tên sát thủ hiển nhiên chẳng đủ kiên nhẫn, gã vừa đi về phía này vừa nói: “Thế thì cứ đi cùng người xuống gặp Diêm Vương hết là xong!”

“Đợi đã!”, bước chân của sát thủ ngừng lại, Hạ Du hít vào thật sâu: “Ta có thể giao bản thân mình cho các người, các người có thể đảm bảo hai người này bình yên vô sự chứ?”

Sát thủ quắc mắt nhìn Thẩm Nguyệt và Thanh Hạnh: “Được”.

Hạ Du lại hỏi: “Ta chỉ có một câu hỏi, hi vọng có thể biết rõ trước khi chết. Rốt cuộc kẻ nào muốn đẩy ta vào chỗ chết?”

Thẩm Nguyệt nghĩ, đầu óc Hạ Du vẫn chưa hờ hững, vẫn biết hỏi vài thứ hữu dụng.

Nhưng chuyện này cho dù không hỏi thì chắc hẳn hẳn ta cũng biết chừng mực ít nhiều. Tên sát thủ này chắc chắn sẽ không trả lời, nhưng câu hỏi này vẫn có thể kéo dài thời gian.

Sát thủ nói: “Điêu này người để dành xuống hỏi Diêm Vương, bọn ta chỉ phụng mệnh hành sự, đem đầu của người về bàn giao”.

Thấy Hạ Du vẫn chưa chịu qua, sát thủ đành dõn họ từng bước một.

Hạ Du có vẻ cuống quýt: “Người muốn lấy đầu của ta chứ gì, nếu người còn bước tới, ta sẽ không cho người lấy đâu, ta sẽ nhảy từ đây xuống đấy!”

“Người tưởng rằng nhảy xuống là hết chuyện sao? Dù người có tàn phế, ta vẫn có thể chặt đầu người ra!”

Hạ Du lầm bầm: “Thẩm Nguyệt, làm thế nào đây, ta không câu giờ nữa...”

Thẩm Nguyệt đột nhiên chỉ vào trong rừng cây, hô lên với tên sát thủ: “Người xem đó là thứ gì!”

Tên sát thủ chỉ liếc mắt sang bên cạnh trong một thoáng chốc, Thẩm Nguyệt ra tay cực kỳ nhanh, lại là một cây trâm nữa phóng ra rất dứt khoát.

Tiếc rằng sát thủ đã đề phòng từ trước, vung kiếm chém cây trâm đứt làm hai, rơi ngay xuống đất.

Nhất thời gió trên đỉnh núi nổi lên, khiến cành cây đung đưa xào xạc.

Mùi tanh ngọt của lảng vảng trong không khí.

Sát thủ lập tức bị chọc giận, chỉ tiếc rằng gã vừa mới tiến thêm được hai bước nữa thì một thanh kiếm không biết từ phương hướng gì của rừng cây đột nhiên phóng ra, nhắm thẳng vào tên sát thủ cầm đầu.

Sát thủ thấy vậy, đành phải thối lui liên tục.

Thanh kiếm đó thình lình cắm vào nơi tên sát thủ vừa mới đứng, sâu đến vài tấc.

Sát khí đằng đằng.

Sát thủ quen với thanh kiếm đó đến mức không thể quen hơn được nữa, đó là kiếm của đồng bọn gã.

Thế nhưng bây giờ nó đã biến thành một đoạn kiếm gãy, vết máu trên lưỡi kiếm vẫn còn loang lổ, phản chiếu ánh sáng rợn người dưới ánh trăng.

Dừng nói tới sát thủ ở phía đối diện, đến cả ba người Thẩm Nguyệt trông thấy cũng hết hồn hết vía.

Thanh Hạnh thậm chí còn không chịu nổi mà hét lên.

Trái tim Thẩm Nguyệt đập điên cuồng, nàng nhìn theo hướng thanh kiếm bắn ra.

Giữa những tán lá lay động, một bóng người chậm rãi bước ra khỏi chỗ tối.

Y phục của hắn phất phơ theo gió, thon dài và thẳng tắp, mái tóc xõa trên vai trông có vẻ rối loạn.

Trong tay hắn cũng cầm một thanh kiếm giống như tên sát thủ đang dùng, không biết đã dính máu của bao nhiêu người, máu dính ở bên trên thậm chí có chỗ đã khô lại, khiến lưỡi kiếm đỏ ngầu.

Hắn như bước ra từ địa ngục, trong đôi mắt thanh lãnh chỉ toàn là sát ý nặng nề, mùi máu tanh trên cơ thể dường như thuận theo làn gió lọt vào khoang mũi của Thẩm Nguyệt, che hết mùi trầm hương vốn thuộc về hắn.

Thẩm Nguyệt trông thấy mà lòng ngực nóng ran.

Hạ Du trợn trừng hai mắt, không thể tin nổi, Thanh Hạnh ở bên cạnh run như cầy sấy.

Không ai có thể ngờ rằng, đại học sĩ ngày thường nho nhã lễ độ trói gà không chặt lại có thể khát máu đến vậy.

Đúng thế, người bước ra từ bên cạnh chính là Tô Vũ.

Đám sát thủ cũng chấn động.

Trước đó chúng chia nhau thành hai nhóm, một nhóm kèm chân các thị vệ, một nhóm ra tay với mục tiêu.

Bây giờ những tên sát thủ còn lại là những tên rút chân ra được sau khi giết các thị vệ, mà khi chúng đuổi theo ba người Thẩm Nguyệt, một nhóm sát thủ đang giữ chân Tô Vũ trong rừng.

Chúng có bao nhiêu sát thủ như thế, võ công không hề yếu, mà Tô Vũ chỉ có một mình.

Rất khó để tưởng tượng, một mình Tô Vũ đã xử hết tất cả sát thủ. Bây giờ hắn còn đủ sức tới nơi này, vẫn còn có thể đối địch cùng chừng ấy sát thủ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 269: Căn Thận Đầy

Tên sát thủ cậ̀n đậ̀u không chậ̀n chự̀ gì nự̉a, lập tức lao về phía ba người Thẩm Nguyệt.

Khi Thẩm Nguyệt trông thấy thanh đao bén của tên sát thủ chém về phía mình lậ̀n nự̉a, nàng đã không còn thấy sợ rậ́i.

Đại khái vì nàng cuối cùng cũng đọ̣i đượ̣c Tô Vũ đến, có thể trông thấy hặ́n vẫn còn sống.

Những chuyện khác chỉ là thứ yếu thôi.

Không đọ̣i sát thủ tới gần Thẩm Nguyệt, một mùi tanh ngọt đột nhiên ập đến, bóng đen vụt qua trước mắt, Tô Vũ đã chắn trước mặt nàng.

Mái tóc của hặ́n lướt qua mặt nàng như có như không, vẫn còn hơi lành lạnh.

Bên tai chỉ còn tiếng đao kiếm va chạm, Tô Vũ giơ tay cậ̀n kiếm phản đòn, toàn thân mạnh mẽ hữu lực.

Khi hặ́n chém tên sát thủ cậ̀n đậ̀u bằng thanh kiếm của mình, mùi máu tanh nồng hơn lại phủ vào mặt.

Thậ̀n sắc của Tô Vũ không hề thay đổi, hặ́n rút thanh kiếm ra khỏi cơ thể của tên sát thủ như đang làm một việc không thể bình thường hơn được nữa.

Hạ Du và Thanh Hạnh ở phía sau đã sợ đến cứng đờ cả rậ́i.

Tô Vũ nhặt đoản kiếm dưới đất lên, đưa cho Thẩm Nguyệt, khẽ bảo: “Cậ̀n lấy, bảo vệ bản thân”.

Sát thủ ở phía đối diện hùng hổ nhào tới, hặ́n vẫn bình thản và điềm tĩnh cất tiếng hỏi nàng: “Biết giết người chứ?”

Thẩm Nguyệt đáp: “Ta đã từng”.

“Cẩn thận đấy, đám này không phải như sơn tặc đâu”.

Hắn vừa dứt lời, tất cả cảm quan của Thẩm Nguyệt đã bị đao quang kiếm ảnh và máu tươi lấp đầy. Từ đầu đến cuối luôn có Tô Vũ chắn trước mặt nàng, bày ra tràng Tu La, giúp nàng ngăn hết mọi sát nghiệp.

Máu tươi bắn lên y phục của hắn, chỉ thoáng chốc sau đã không còn thấy nữa.

Bao nhiêu sát thủ đối phó với một mình hắn, hắn không thể nào xoay sở với tất cả được.

Gặp phải tên sát thủ nào nhân cơ hội mà xông tới, tấn công hắn từ mạn sườn, Tô Vũ ngăn cản không kịp, Thẩm Nguyệt sẽ giơ kiếm lên đối phó, không hề do dự.

Nàng chưa từng cần kiếm chém người với khoảng cách gần như vậy, nhưng trong đầu bỗng dựng nhớ tới cảnh tượng so chiêu cùng Tô Vũ ở rừng cây phong, nàng biết mình nên làm thế nào.

Nàng không thể để Tô Vũ lo lắng cố kỵ, nàng phải dùng hết sức lực của bản thân bảo vệ chu toàn cho mình, Hạ Du và Thanh Hạnh.

Kiểm pháp của Tô Vũ thiên biến vạn hóa, nhưng đối thủ nhiều như vậy, trước đó hắn cũng trải qua một trận ác chiến, hiện giờ không thể nào múa kiếm điêu luyện được.

Có nhát đao của sát thủ hạ xuống cánh tay của Tô Vũ nhưng không thấy hắn có phản ứng gì, thậm chí đến cả một tiếng rên cũng không. Hắn nhanh chóng trở tay đâm chết tên sát thủ kia chỉ bằng một nhát kiếm.

Không có cơ hội nào để xả hơi, Thẩm Nguyệt thoáng đau lòng, nàng cảm nhận được hơi thở của Tô Vũ đang rất nặng nề và rối loạn.

Từng tên sát thủ ngã xuống, vài tên còn chừa lại bắt đầu chùn chân, nhưng thấy tình hình của Tô Vũ cũng không ổn lắm, đành cắn răng xông hết lên trong một lần.

Tô Vũ cup mắt, đáy mắt như bị màu của máu nhuộm đỏ, đỏ ngầu cả lên.

Nhát kiếm gần ngay trước mặt kia còn chưa kịp hạ xuống đã thành linh được Thẩm Nguyệt đỡ lấy. Tô Vũ ngoái đầu nhìn lại, thấy Thẩm Nguyệt sóng vai cùng mình, thanh kiếm trong tay cắm thẳng vào cơ thể của tên sát thủ.

Trong ánh mắt nàng tràn ngập vẻ kiên định và lạnh lùng, thứ chất lỏng ấm nóng dính dớp kia chảy ra, dính đầy vào đôi tay nàng.

Vài ba sát thủ còn lại tập trung ở chỗ Tô Vũ, không ai tấn công Hạ Du từ phía mạn sườn nữa, thế nên Thẩm Nguyệt không thể trở mắt nhìn Tô Vũ một mình chiến đấu, thậm chí nàng không thể chịu nổi khi mũi kiếm của sát thủ chạm tới góc áo của Tô Vũ...

Tô Vũ nói, nếu nàng dùng chiêu thức cứng nhắc và cố định sẽ dễ dàng bị kẻ địch tìm thấy kẽ hở, chỉ có thay đổi liên tục mới có thể đánh bại kẻ địch.

Khi ấy nàng dùng chiêu thức loạn xạ theo bản năng mà thân thể chỉ dẫn, trông có vẻ như múa kiếm lung tung, nhưng lại cùng Tô Vũ đẩy mấy tên sát thủ đến mức không còn đường lui.

Sau cùng tất cả chết dưới lưỡi kiếm.

Cho dù những tên sát thủ này buông tay giữa chừng, Tô Vũ cũng không thể nào để chúng sống sót trở về.

Nếu chúng đã trông thấy phương diện mà hắn không muốn cho ai biết, chỉ còn đường chết. Nếu không để lại những tên sát thủ này quay về kinh thành, hậu hoạn khôn lường.

Thế nhưng không ai biết, khi Thẩm Nguyệt và Tô Vũ đang hợp lực giết nốt vài tên còn lại, một tên sát thủ đang nằm trên nền đất đột nhiên hắt quang phản chiếu, không biết có phải đã trù tính trước hay không, nhân lúc Thẩm Nguyệt và Tô Vũ không rảnh tay chú ý tới bên này, bao nhiêu chú ý của Hạ Du và Thanh Hạnh bị tình hình chiến đấu thu hút.

Tên sát thủ nằm trên nền đất đó lặng lẽ mò tới thanh kiếm bên tay.

Bàn tay gã khế nhếch lên, cầm lấy thanh kiếm, nhắm vào Hạ Du rồi lập tức phóng ra.

Hạ Du hoàn toàn không phát giác, thế nhưng vì thân kiếm nằm chéo nên ánh trăng hắt lên thân kiếm tạo ra phản quang rất nhạt.

Thanh Hạnh hoàn hồn, quay đầu nhìn lại, mặt mũi khiếp hãi.

Trong khoảnh khắc đó, thanh kiếm sắc bén đã rời khỏi tay của sát thủ, bắn thẳng về phía Hạ Du.

Có lẽ vì khí thế quá mức đáng sợ nên Hạ Du quay đầu nhìn lại, dưới ánh trăng, hình ảnh lưỡi kiếm lọt vào đồng tử của hắn ta, càng lúc càng gần.

Hắn ta nín thở, quên mất là bản thân phải tránh đi.

Trong đầu hắn ta vô thức bật ra một giọng nói - trốn không thoát rồi.

Hạ Du đờ đẫn đứng ở đó, Thẩm Nguyệt ngoái đầu trông thấy nên hét lên với hắn ta, nhưng dường như hắn ta không nghe thấy, cơ thể rơi vào tình trạng đông cứng và tê liệt trước khi chết, không thể phản ứng được.

Khi ấy Tô Vũ trở tay dùng một nhát kiếm đâm trúng vào lưng của tên sát thủ vẫn còn một hơi thở thoi thóp kia, triệt để kết thúc tính mạng của gã.

Nhưng vẫn chậm một bước.

Nơi sơn dã này yên tĩnh vô cùng.

Nhưng đến cả hơi thở của chính mình, hẳn ta cũng không nghe thấy.

Cho đến khi “phụt” một tiếng.

Giống như âm thanh lưỡi kiếm cắm vào da thịt cơ thể người.

Trái tim Hạ Du chợt nảy lên, bỗng chốc hoàn hồn từ trong cảm giác sững sờ nghệt thở kia.

Lòng ngực Thẩm Nguyệt đập phồng, thần sắc thay đổi, hiện ra vẻ phức tạp khó lòng nắm bắt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 270: Muộn Màng

Hạ Du nghĩ lần này mình chết chắc rồi, hẳn ta rõ ràng nghe thấy tiếng kiếm đâm vào da thịt nhưng lại không cảm thấy đau gì cả.

Máu nóng hồi nhỏ trên tay hẳn ta, ngón tay khẽ run.

Hạ Du nghe bên tai có tiếng ai đó đang kêu đau, hẳn ta hoàn hồn, đột nhiên phát hiện trước mặt mình có người.

Hạ Du nhìn chăm chú, là thân hình mảnh mai của Thanh Hạnh đứng chắn trước người hẳn ta.

Thanh kiếm sắc bén đâm xuyên cả phần bụng của nàng ta, máu không ngừng chảy ra ngoài ướt đầm quần áo.

Thanh Hạnh cúi đầu xuống nhìn thoáng qua bụng mình, sắc mặt không còn chút máu, sinh khí nhanh chóng trôi theo dòng máu đang chảy kia.

Nàng ta hít sâu một hơi, thở gấp, hơi thở khá yếu.

Hai chân sắp đứng không vững nhưng vẫn kiên cường đứng thẳng người, lưng đối mặt, dán sát vào Hạ Du. Thanh Hạnh hơi cúi đầu, nôn ra máu.

“Thanh, Thanh Hạnh?”, Hạ Du trợn mắt không dám tin, giọng nói xen lẫn sự run rẩy dữ dội.

Cung nữ trước mặt hẳn ta rõ ràng trông còn ốm yếu, nhỏ nhắn hơn hẳn ta nhưng tại sao... người chắn trước mặt hẳn ta lại là nàng ta.

Hạ Du cứ nghĩ Thanh Hạnh cực kỳ ghét mình.

Vì hẳn ta luôn trêu chọc, trách mắng và bắt nạt nàng ta.

Sao nàng ta lại... chắn kiếm lại giúp mình?

Chắc chắn là hắn ta đang nằm mơ... chắc chắn là thế.

Khi hai tay ôm chặt lấy người Thanh Hạnh, Hạ Du mới nhận ra cơ thể Thanh Hạnh đã lạnh như băng, trên tay hắn ta dính đầy máu của đối phương, thanh kiếm đó vẫn còn cắm trên bụng nàng ta, hắn ta muốn rút ra nhưng lại không dám động vào.

“Không thể nào... Không thể nào, Thanh Hạnh, người đang đùa với ta đúng không?”, Hạ Du run rẩy nói. Toàn thân đều run lên, nước mắt chảy dài rơi xuống trên gáy Thanh Hạnh.

Hạ Du hít mũi nói: “Chắc chắn là người đang đùa với ta... người muốn trả thù ta...”

Sắc mặt Thanh Hạnh trắng bệch, trán ướt đẫm mồ hôi, nàng ta yếu ớt cười một cái nhưng trong mắt ngân ngấn nước nói: “Đau quá... lạnh quá...”

Hạ Du cố sức ôm chặt lấy nàng ta nói: “Không lạnh, không lạnh, người sẽ không có chuyện gì đâu. Bây giờ ta đưa người đi tìm đại phu, ta đi ngay đây”.

Thẩm Nguyệt nhìn cảnh tượng này mà thấy cay cay khóe mắt, muốn qua đó xem tình hình của Thanh Hạnh nhưng lại bị Tô Vũ kéo lại.

Tô Vũ khẽ nói: “Vô dụng thôi”.

Thanh kiếm đó đâm trúng chỗ chí mạng với Thanh Hạnh, y thuật có tốt đến mấy cũng không cứu được.

Trước đây, Thẩm Nguyệt không thích Thanh Hạnh đi theo chăm sóc mình vì Thanh Hạnh là người do hoàng đế sai phái đến bên cạnh nàng, nhưng ở chung lâu ngày nàng cũng thấy được sự đáng yêu của đối phương.

Nhất là khi nhìn thấy Thanh Hạnh không màng mọi thứ chặn kiếm trước mặt Hạ Du, Thẩm Nguyệt cảm thấy khá phức tạp.

Thẩm Nguyệt nắm chặt tay Tô Vũ, đè nén ý định đi sang đó.

Đây là lần thứ hai nàng nhìn thấy Hạ Du lực bất tòng tâm gào khóc như thế.

Hắn ta nói muốn dẫn Thanh Hạnh đi tìm đại phu.

Nhưng đại phu cũng không cứu được Thanh Hạnh.

Thẩm Nguyệt chợt nghĩ có phải lúc đầu nàng không nên để Hạ Du đến gần Thanh Hạnh không.

Không có gì tàn nhẫn hơn việc lâu ngày sinh tình nhưng mình lại không cảm nhận được, đợi đến lúc sắp mất đi rồi mới nhận ra.

Nếu không phải như vậy thì Thanh Hạnh đã không mang sống chết chần một kiếm cho Hạ Du rồi, mà Hạ Du cũng sẽ không đau đớn đến mức này.

Khi Hạ Du ôm nàng ta từ phía sau, Thanh Hạnh mới cảm thấy cơ thể sắp lạnh lẽo của mình có chút hơi ấm.

Nàng ta cúi đầu, nước mắt và máu rơi trên mu bàn tay của Hạ Du.

Thanh Hạnh khẽ hỏi: “Ngài nói đợi sau khi về kinh sẽ xin với hoàng thượng là ban ta cho ngài, đó là lời thật lòng sao?”

Hạ Du gật đầu, bật khóc: “Là thật... là thật... Thanh Hạnh, người đừng trêu ta nữa, cùng lắm lần sau ta sẽ quạt và đập muỗi cho người, ta sẽ nướng đồ ăn cho người...”

Tay Thanh Hạnh đang túm lấy Hạ Du từ từ trượt xuống, nàng ta cong môi cười: “Vậy thì tốt quá...”

“Thanh Hạnh”.

Chính sự tĩnh lặng trong rừng núi mới khiến màn đêm trở nên đau thương hơn.

Hạ Du ng ồi trên sườn núi ôm chặt lấy Thanh Hạnh gào khóc.

Bản thân hắn ta không ngờ, nàng ta rõ ràng chỉ là một cung nữ, mình đã quen với việc sai khiến nàng ta nhưng cung nữ này lại khiến hắn ta buồn đau như thế.

Hạ Du lau vết máu trên khóe môi Thanh Hạnh, cúi đầu nhìn nàng ta nói: “Nếu biết trước có kết quả thế này, lúc đầu ta sẽ không bắt nạt ngươi...”

Thẩm Nguyệt vùi đầu vào ngực Tô Vũ, ủ rũ hít sâu vào cái.

Nàng không muốn nhìn thấy Hạ Du đau buồn như vậy.

Tô Vũ khẽ nói: “Nơi này không tiện ở lại lâu”.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Vết thương của ngươi thế nào?”

“Không vấn đề gì, chỉ là vết thương nhỏ thôi”.

Thẩm Nguyệt đứng thẳng, ngẩng đầu lên nhìn Tô Vũ, thấy sắc mặt hắn cũng hơi tái nhợt, nàng biết hắn không còn sức lực và tinh thần gì nữa, chỉ cố miễn cưỡng chống đỡ thôi.

Thẩm Nguyệt cảm thấy đau lòng, nhẹ giọng nói: “Vậy ngươi đợi một lát, ta đi khuyên bảo hắn”.

Tô Vũ gật đầu: “Ừ”.

Thẩm Nguyệt cố gắng bình tĩnh lại, đi đến phía sau Hạ Du, nhẹ nhàng vỗ lên vai hắn ta.

Hạ Du không phản ứng, nàng nói: “Hạ Du, chuyện đã đến nước này, chúng ta đi khỏi đây trước rồi hãy nói được không?”

Hạ Du bình thản ngẩng đầu lên nhìn màn đêm đen kịt phía xa hỏi: “Thẩm Nguyệt, có phải trước đây ta rất xấu xa không?”

Thẩm Nguyệt nói: “Nếu người xấu xa thì Thanh Hạnh nào có xả thân cứu người như thế”.

“Ta thà rằng nàng ấy nghĩ ta rất xấu xa, như thế còn tốt hơn”.

Lúc này cát sỏi xào xạc liên tục trượt xuống dốc dài.

Thẩm Nguyệt nhú mày nói: “Hạ Du, nên đi r ồi”.

“Ta không đi!”, Hạ Du nói: “Ta không tin rõ ràng mọi chuyện vẫn đang tốt đẹp, sao chỉ thoáng chốc đã như vậy... Ta không đi, không chùng đợi đến sáng mai, mọi thứ đều chỉ là giấc mơ”.

“Không đợi đến ngày mai kịp đâu!”, Thẩm Nguyệt khẽ nói: “Người nhanh lên, chúng ta đi khỏi đây”.

Cát sỏi bên rìa như phong hóa đã lâu liên tục bị bong tróc, toàn bộ con dốc dài ngày càng lung lay.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 271: Cùng Nhau Rơi Xuống

Nơi này vừa xảy ra đánh nhau kịch liệt, bây giờ lại sắp xảy ra lở đất.

Thấy tình hình không ổn, Thẩm Nguyệt liền nhanh chóng chạy tới kéo Hạ Du lên rồi nói: "Người mau đứng lên cho ta, nếu không đứng lên thì sẽ ngã xuống đó!"

Hạ Du không hề phản ứng.

Thẩm Nguyệt tức giận nói: "Hạ Du, người tỉnh táo lại cho ta! Thanh Hạnh đã chết, nàng ta vì cứu người mà chết, chẳng lẽ người muốn hành động của nàng ta trở thành vô ích hay sao?"

Hạ Du lúc này mới bừng tỉnh.

Thẩm Nguyệt lại kích động hấn ta: "Đứng dậy, sắp lở đất rồi! Chẳng lẽ người muốn Thanh Hạnh bị chôn vùi dưới sườn núi này sao? Đất ở đây rất tơi, nếu như nàng ta bị chôn vùi ở đây thì chẳng bao lâu nữa nàng ta cũng sẽ bị lũ thú rừng tìm thấy và ăn thịt, thậm chí ngay cả hài cốt cũng không còn!"

Hạ Du thật sự không muốn như vậy.

Hắn ta nhúc nhích cơ thể và cố gắng đứng dậy rời khỏi rìa của sườn núi để đến một nơi an toàn hơn.

Nhưng hắn ta vừa mới ôm Thanh Hạnh đứng dậy, còn chưa kịp nhúc nhích bước chân thì đột nhiên cả tảng đất dưới chân hắn ta đã đều trượt ra ngoài.

Hạ Du cũng không khống chế được thân thể mà rơi ra ngoài.

"Hạ Du!", Thẩm Nguyệt đưa tay muốn kéo hắn ta lại, không ngờ chỉ vì dùng thêm một chút lực mà lại khiến cho tảng đất dưới chân nàng cũng bị sụp theo.

Hạ Du cố gắng đẩy Thâm Nguyệt lên nhưng đã quá muộn.

Thâm Nguyệt ngay lập tức ngã xuống, cả ba người đồng loạt lăn về phía sườn núi.

Sườn núi dài gập ghềnh đá cuội khiến cho thân thể va chạm vô cùng đau đớn, đầu óc cũng ông ông chấn động. Bùn đất cùng tro bụi tràn vào trong mũi miệng khiến cho bọn họ không thể thở được bình thường.

Thâm Nguyệt không thể tóm lấy thứ gì để giữ mình lại, càng không biết Hạ Du và Thanh Hạnh đã lăn đến đâu.

Trong cơn hoảng loạn, nàng giật mình nắm được một bàn tay.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên thì mơ hồ cảm giác được có một bóng đen đang bao trùm đỉnh đầu của mình.

Bóng người đó vừa xông tới thì đã vươn hai tay ôm nàng vào lòng, lòng bàn tay che chở sau gáy của nàng, siết nàng vào trong ngực của mình.

Cả hai cùng lăn xuống.

Lúc đó lòng ngực Thâm Nguyệt đang đè nén cảm xúc quay cuồng, nàng dùng hai tay ôm chặt hân, cho dù bị va chạm đau đớn cũng không thể buông lỏng chút nào.

Tô Vũ đã nhảy xuống, không để nàng phải rơi xuống một mình.

Nàng bỗng dừng nhớ tới lúc ở trong rừng phong hân cũng đã không chút do dự nhảy xuống, hân chưa bao giờ chỉ quan tâm đến bản thân mình.

Nàng tin rằng cho dù là lên núi đao hay xuống biển lửa thì hân cũng sẽ đồng hành cùng nàng.

Cho dù trời đất có sụp đổ thì cũng không có gì thay đổi.

Không biết bao lâu sau thì bọn họ mới ngừng lại, những tiếng ù ù bên tai chậm rãi biến mất, bầu không khí lại chìm vào im lặng.

Sườn dốc dài đột nhiên bị sạt lở giống như vết thương hở miệng làm lộ ra bùn đất bên dưới.

Sườn dốc này còn dài hơn nơi ở trong rừng phong, bị lăn xuống từ trên cao thật sự rất khở sở.

Một lúc lâu sau Thẩm Nguyệt dần dần tỉnh lại sau cơn tê dại, cố nhúc nhích thân thể rã rời.

Nhưng Tô Vũ ở bên dưới nàng thì một hồi lâu cũng không có phản ứng.

Hai tay hắn vẫn đang ôm chặt lấy thắt lưng của Thẩm Nguyệt như những chiếc vòng sắt.

Thẩm Nguyệt gọi mấy lần nhưng không thấy hắn hồi đáp, trong lòng nàng vô cùng hoảng hốt, liền giơ hai bàn tay dánh đầy bùn đất sờ lên tóc Tô Vũ rồi sờ lên mặt hắn, khàn giọng nói: "Tô Vũ... Tô Vũ?"

Ngón tay nàng chạm vào hốc mắt của hắn, cảm thấy có chút mát lạnh, ngón tay nàng cũng chạm vào lông mi của hắn, nhưng hai mắt của hắn vẫn nhắm nghiền.

Thẩm Nguyệt quen biết Tô Vũ lâu như vậy nhưng đây là lần đầu tiên nàng vì hắn mà cảm thấy sợ hãi, đó là nỗi sợ hãi bộc phát ra từ tận sâu trong đáy lòng.

Cũng giống như Hạ Du, thân thể của nàng bất giác run lên, những đầu ngón tay không tự chủ được mà liên tục vuốt ve gương mặt Tô Vũ hết lần này đến lần khác, phỉ bụi trên mặt hắn, giọng nói trở nên khàn khàn đau đớn: "Tô Vũ, tỉnh lại đi, tỉnh lại đi".

Hơi thở của hắn rất nhẹ, nhẹ đến nỗi khiến cho Thẩm Nguyệt mất hồn mất vía.

"Đừng làm ta sợ".

Nàng biết rằng Tô Vũ rất lợi hại nhưng cho dù mạnh mẽ đến đâu thì hấn cũng là con người bằng xương bằng thịt.

Hấn cũng sẽ bị thương, cũng sẽ đổ máu, cũng sẽ mệt mỏi và chạm đến giới hạn của mình.

Thậm chí hấn cũng có thể giống như bây giờ, ngủ say đến mức Thâm Nguyệt không thể gọi dậy.

Trước đây chỉ cần Thâm Nguyệt gọi thì hấn đâu sẽ đáp.

Cõi lòng Thâm Nguyệt giống như bị thứ gì đó xé nát, khiến cho nàng cảm thấy trống rỗng đau đớn.

Thâm Nguyệt cắn răng, nàng không muốn ngay khi nàng vừa chịu thừa nhận và nhìn thẳng vào nam nhân liêu lĩnh nguyện ý cùng nàng lên núi đao xuống biển lửa thì hấn lại để nàng ở lại một mình.

Nàng lại càng không muốn giống như Hạ Du, phải một mình ngồi khóc trên sườn núi!

Nàng không muốn phải chịu sự thống khổ đó. Nàng thừa nhận Tô Vũ rất quan trọng đối với nàng, quan trọng đến nỗi nàng không thể đo lường được.

"Tô Vũ, tỉnh lại cho ta".

Hai mắt Thâm Nguyệt đỏ hoe, nàng liên tục ấn vào huyệt vị của hấn nhưng không hề thấy có tác dụng, sau đó nàng lại vùi đầu cắn vào cổ hấn, lại cắn thêm một cái vào tai của hấn.

Miệng nàng đầy bụi đất.

Nàng đã không còn chú ý đến chuyện gì khác, nàng đã quên mất mình phải làm gì, nàng chỉ muốn Tô Vũ tỉnh lại bằng bất cứ giá nào.

"Tỉnh lại cho ta..."

Có lẽ là bởi vì cảm thấy đau đớn, cũng có lẽ là đã cảm nhận được sự lo lắng của Thẩm Nguyệt.

Sau một lúc lâu, Tô Vũ mới chậm rãi mở mắt ra.

Đáy mắt của hắn sâu đến mức muốn khóa chặt hình ảnh của nàng bên trong.

Tô Vũ ngơ ngác nhìn nàng, sau đó vươn tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên mắt Thẩm Nguyệt.

Đầu ngón tay hắn mát lạnh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 272: Không Được Chết Trước

Tô Vũ thở ra một hơi rồi nở một nụ cười an ủi nàng, cho dù bộ dạng lúc này có chật vật nhưng nụ cười của hắn vẫn rất động lòng người.

Hắn nói: "Đừng khóc, ta không sao".

Thẩm Nguyệt tiện tay lau mắt nhưng có cát lọt vào càng làm cho nàng cảm thấy ngứa ngáy. Nàng trừng đôi mắt ướt át nhìn hắn nói: "Nếu như chàng không sao thì sao lại không mở mắt ra? Nếu như chàng không sao thì sao lại không đáp lời ta?"

Tô Vũ nở nụ cười vô hại nói: "Thật xin lỗi, ta đã khiến cho nàng phải lo lắng rồi. Nhưng thấy nàng lo lắng như vậy thì ta cũng cảm thấy rất hưởng thụ".

"Chàng cố ý giả vờ phải không?"

Tô Vũ nói với hắn: "A Nguyệt, nàng cắn ta đau quá".

Thẩm Nguyệt trước đó còn lo lắng như vậy, bây giờ thì lại cảm thấy vô cùng buồn bực.

Rõ ràng nàng đã rất sợ hãi vậy mà Tô Vũ còn cố ý dọa nàng. Nhất định là hắn cố ý thờ ơ để nhìn thấy nàng nổi lên.

Thẩm Nguyệt đứng dậy không muốn nói chuyện với hắn nữa nhưng Tô Vũ lại đột nhiên vươn tay kéo nàng lại rồi ấn nàng vào lòng.

Thẩm Nguyệt vẫn không nguôi tức giận, lúc nàng sắp giãy dụa thì một giọng nói dịu dàng từ trên đỉnh đầu nàng đã truyền đến: "Đừng nhúc nhích, ta đang bị thương, rất đau".

Thẩm Nguyệt thấp giọng mắng: "Chàng đã bị thương mà còn giằng co, chàng thích bị ngược đãi hay sao vậy?"

Tô Vũ vuốt ve mái tóc của nàng, những ngón tay thon dài lướt vào giữa tóc nàng, hấn dịu dàng nói: "Đúng vậy, ta thích bị nàng ngược đãi đó. Lúc này nàng đã sợ mất ta sao?"

Thâm Nguyệt kiên quyết phủ nhận nói: "Không hề".

Tô Vũ mỉm cười nói: "Thật vậy sao, nhưng ta lại rất sợ hãi, cho nên dù đã bước một chân xuống hoàng tuyền thì ta cũng muốn cố gắng trở về".

Thâm Nguyệt vươn tay ôm chặt lấy hấn.

Một Tô Vũ như vậy, làm sao nàng có thể không sợ mất đi hấn.

Đúng là lúc này nàng đã vô cùng kinh hãi.

Tô Vũ nằm thẳng nhìn lên mặt trăng trên trời, nhẹ giọng nói: "Con người ai cũng phải chết đi, nếu như ta phải chết sớm, A Nguyệt, nàng có cảm thấy buồn không?"

Thâm Nguyệt đột nhiên cảm thấy cơn buồn bực lại dâng lên, nàng liề nói: "Vậy chàng có nhớ khiến cho ta buồn không?"

Tô Vũ mỉm cười nói: "Rõ ràng là ta đang hỏi nàng, nhưng lại bị nàng hỏi ngược".

Thâm Nguyệt mạnh mẽ nói như ra lệnh: "Ai cho chàng chết sớm hơn, ta muốn chàng phải chết muộn hơn ta".

Ở bên kia, Hạ Du đầu óc mê muội đứng dậy khỏi mặt đất đầy cát bụi, trước phiên phủ bốt bụi đất, sau đó lại ôm Thanh Hạnh nhìn chăm chăm.

Nàng ta vẫn không mở mắt.

Lần té ngã này đã khiến cho Hạ Du tỉnh táo trở lại, khiến cho hấn nhận ra mọi thứ hoàn toàn không phải là giấc mộng.

Sau này Thanh Hạnh sẽ không bao giờ mở mắt ra nữa.

Bởi vì nàng ta thực sự đã chết.

Sau đó Hạ Du lại cõng Thanh Hạnh trên lưng đi vòng qua chân núi cùng Thẩm Nguyệt và Tô Vũ.

Hắn ta im lặng không nói trong suốt dọc đường.

Bọn họ đã tìm thấy nguồn nước, ngay sau đó bọn họ liền nhóm một đống lửa bên cạnh nguồn nước đó.

Ngọn lửa mập mờ lập lòe phản chiếu bóng dáng của ba người bọn họ.

Hạ Du ở bên cạnh nhẹ nhàng đặt Thanh Hạnh lên bãi cỏ, lấy nước lau sạch những vết máu đầy trên khuôn mặt của nàng.

Thẩm Nguyệt không có thời gian an ủi hắn ta bởi vì vết thương của Tô Vũ cũng cần được xử lý càng sớm càng tốt.

Thẩm Nguyệt nhìn thấy quần áo của Tô Vũ bị hư hại nhiều chỗ, tuy rằng trên lớp y phục màu đen bên ngoài không thể thấy vết máu nhưng màu đỏ tươi của máu đã thấm ướt y phục màu trắng bên trong.

Nàng dùng nước nhanh chóng rửa sạch vết thương, sau đó đứng dậy nói: "Chờ ở đó, ta tìm dược thảo".

Tô Vũ hỏi: "Có muốn ta đi cùng nàng không, ta sợ nàng tìm sai".

Thẩm Nguyệt quay đầu liếc nhìn hắn một cái rồi nói: "Ta biết phải tìm dược thảo gì, chàng ngốc yên đó chờ ta đi!"

Tô Vũ ngoan ngoãn hiếm thấy trả lời: "Dược".

Các loại thảo dược cần máu mà Thẩm Nguyệt muốn tìm rất phổ biến cho nên nàng không cần phải đi quá xa, chỉ tìm kiếm trong tầm mắt của Tô Vũ.

Chỉ chốc lát sau thì nàng đã có thể mang thảo dược về đặt ở trước mặt Tô Vũ.

Tô Vũ gật đầu nói: "Ừm, đúng là những thứ này".

Thẩm Nguyệt rửa sạch dược thảo ở con sông nhỏ sau đó gấp lại ở góc váy rồi thấp xuống trước mặt Tô Vũ.

Tô Vũ nhìn nàng vừa lấy một nắm thảo dược nhét vào miệng nhai, nhai nhuyễn xong liền lột quần áo rách của Tô Vũ ra rồi bôi thảo dược lên những vết thương.

Mặc dù Tô Vũ không hề hé răng nhưng Thẩm Nguyệt vẫn nhẹ giọng hỏi: "Có đau hay không?"

"Không đau".

Sắc mặt của hắn trông rất tệ, hắn nói hắn không đau chỉ để an ủi nàng.

Thẩm Nguyệt có thể thấy rõ nét mặt mệt mỏi và suy yếu sau khi mất nhiều máu của hắn.

Một mình phải đối phó với nhiều sát thủ như vậy, thân thể đầy thương tích còn bị lăn xuống sườn núi, tinh lực của hắn cũng đã sớm cạn kiệt.

Thẩm Nguyệt thật sự rất đau lòng.

Nàng không hỏi nhiều, tất cả những gì nàng có thể làm là giải quyết vết thương trong thời gian ngắn nhất có thể rồi để cho hắn nghỉ ngơi.

Tô Vũ lại đột nhiên hỏi nàng: "Thảo dược có đắng không?"

Thẩm Nguyệt nói: "Không quá đắng".

Hắn bỗng nhiên vươn tay lấy chút bã thảo dược trên khóe môi nàng.

Hắn cho vào miệng nếm thử, hơi nhíu mày nói: "Thật đắng".

Thẩm Nguyệt dừng lại, sau đó bực mình nói: "Tô Vũ, đã đến lúc này rồi mà chàng còn không quên trêu chọc ta sao?"

"Là ta không đúng".

Nàng bốc một nắm thảo dược khác rồi cho vào trong miệng.

Mãi cho đến khi tất cả những vết thương của Tô Vũ đều đã được bôi đầy thảo dược thì Thâm Nguyệt mới cảm nhận được vị đắng nồng đậm lưu lại trên vị giác của nàng, thật lâu cũng không phai đi.

Nàng bước ra sông súc miệng.

Nàng nhướn mày xé một mảnh góc váy sau đó xả lại nó bằng nước sông cho sạch rồi vắt chút nước mang đến trước mặt Tô Vũ.

Thâm Nguyệt nhẹ nhàng lau mặt và tóc cho Tô Vũ bằng miếng vải ướt vừa xả sạch.

Hai người dựa vào nhau thật gần, hơi thở cũng nhẹ nhàng.

Ánh mắt Tô Vũ giống như gông cùm nhẹ nhàng quấn lấy nàng. Khi nàng ngược mắt lên nhìn thấy thì không còn chỗ nào để trốn.

Chính vào lúc Thâm Nguyệt định vươn tay vén tóc sau đầu Tô Vũ thì tay nàng đã kịp bị Tô Vũ bắt lấy.

Tô Vũ rũ mắt xuống nói: "Thôi, có lau thêm nữa cũng không lau sạch được. Ta vừa mệt vừa khát, nàng lấy nước cho ta uống được không?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 273: Chăm Sóc Tận Tình

Thẩm Nguyệt nhìn quanh bốn phía, tạm thời không có thứ gì mức nước được, bèn nói: “Ta dùng vải thấm nước cho chàng uống được không?”

Tô Vũ nhìn tay Thẩm Nguyệt, nói: “Muốn uống nước trong tay nàng”.

Thẩm Nguyệt nể tình hấn đang bị thương, nghe lời hấn. E là sắp tới Tô Vũ muốn đưa ra một vài yêu cầu khác, Thẩm Nguyệt cũng sẽ đồng ý.

Nàng xoay người ra bờ sông lấy nước, lại nhanh chóng trở về, sau đó kè lại gần môi Tô Vũ nói: “Mau uống đi, nó chảy hết bây giờ”.

Tô Vũ bèn giữ tay nàng uống nước. Chỉ là mỗi lần uống hết, hấn lại khẽ hôn lên lòng bàn tay Thẩm Nguyệt thật nhẹ.

Môi hấn có nhiệt độ cơ thể nhàn nhạt, đảo qua lòng bàn tay khiến nàng cứ run rẩy.

Cuối cùng, Thẩm Nguyệt không thể nhịn được nữa, nói: “Uống nhiều như vậy, chàng không sợ no chết hả?”

Lúc này Tô Vũ mới thôi không đòi nữa, nghiêm mặt nói bừa: “Nước trong quá, ta nhất thời quên mất”.

Sau đó Tô Vũ tựa vào tảng đá ngủ. Hấn ngủ rất sâu, như chìm vào mê man, Thẩm Nguyệt không dám né ra, cũng không dám nhắm mắt, thỉnh thoảng lại kiểm tra hơi thở của hấn mới yên tâm.

Có lẽ do lúc này nàng đã quá sợ hãi rồi.

Tô Vũ đang ngủ say lại chợt lên tiếng, như đã tỉnh dậy rồi lại không giống lắm, chất giọng đờ đẫn mệt mỏi: “A Nguyệt, đừng lo lắng quá. Ta sẽ không để mình chết trong giấc ngủ, nàng cũng nghỉ ngơi một chút đi”.

Thẩm Nguyệt nói: “Ta trông chừng cho chàng, chàng cứ yên tâm ngủ đi, nhưng khi ta gọi chàng nhất định phải đáp lời nhé”.

Khóe miệng Tô Vũ khẽ cong lên, tâm trạng vui sướng: “Biết nàng trông chừng thì ta cũng chẳng thể yên tâm ngủ. Hay là nàng đi xem coi Hạ Du sao rồi”.

Thẩm Nguyệt nghĩ nghĩ, nói: “Thế cũng được”.

Nàng quay đầu nhìn sang bên kia, Hạ Du cô đơn ng ồi đó, cố chấp ôm lấy Thanh Hạnh.

Hắn ta đã chỉnh trang lại cho Thanh Hạnh sạch sẽ, nhưng vết máu trên áo mãi vẫn không thể lau sạch.

Hạ Du nhận thức rất rõ một đi ều, Thanh Hạnh chấn đao cho mình nên mới chết, có lẽ suốt đời hắn ta cũng không thể quên được.

Thẩm Nguyệt đứng dậy, đi đến sau lưng Hạ Du, Tô Vũ chạm rãi mở mắt.

Hắn đưa tay ra sau đầu sờ sờ, dưới lớp tóc đó là thứ chất lỏng s ền sệt.

Hắn nhìn ngón tay đỏ thẫm, vẻ mặt bình tĩnh, lại bình thản nhắm mắt lại như lúc đắp thuốc ban nãy.

Thẩm Nguyệt quay đầu lại nhìn thì Tô Vũ đã được tảng đá che khuất một góc nên không thể nhìn thấy động tác của hắn.

Thẩm Nguyệt lặng lẽ ng ồi xuống bên cạnh Hạ Du.

Mặt Hạ Du xám ngoét như tro tàn, nàng chẳng nói một lời nào, chỉ ng ồi đó với hắn ta.

Vẫn là Hạ Du mở miệng nói trước: "Là ta hại chết nàng”.

Thẩm Nguyệt nói: “Cái này không thể trách người”.

Nếu không có Thanh Hạnh, người nằm xuống chính là Hạ Du. Nàng phải giải thích thế nào?

Hạ Du nói: “Là ta không nghe lời nàng, không chịu đi thật xa, biết rõ sẽ gặp nguy hiểm nhưng vẫn kéo nàng theo cùng nhau mạo hiểm”.

Thẩm Nguyệt không nói gì, vỗ vai hấn ta.

“Lẽ ra ta không nên dẫn nàng về, ta nên để nàng đi thật xa”.

Thẩm Nguyệt nói: “Nàng vì cứu người nên mới hy sinh bản thân mình, người phải sống thật tốt thì nàng mới có thể yên lòng”.

Hạ Du khẽ cắn môi, giơ tay xoa khóe mắt cay xè, cắn hận nói: “Nhất định là Hạ Phóng, chỉ có hấn hấn không thể giết chết ta! Thanh Hạnh, ta nhất định sẽ báo thù cho nàng!”

Khi trời sắp đến hừng đông, Thẩm Nguyệt đỡ Hạ Du, cùng ra bờ sông tìm một nơi trống trải đào hố, đặt Thanh Hạnh xuống mồi an nghỉ.

Hấn ta quỳ gối bên cạnh, tự tay đặt Thanh Hạnh vào, bốc lấy đất cát phủ lên người nàng ta. Đến phút cuối cùng, không thể nhìn thấy nàng ta được nữa.

Mặt trời chậm rãi mọc lên cao.

Tia sáng mờ ảo chiếu qua chân núi, hắt lên phần mộ.

Tô Vũ lặng lẽ hé đôi mắt vẫn còn nhấp nhem, góc nghiêng của hấn cũng sáng lên, tia sáng nhỏ ánh vào trong mắt hấn, đẹp đến tận lạ.

Ba người rời khỏi bờ sông, Tô Vũ đi vòng về rừng cây tối qua, đóng hấn độn kia vẫn chưa kịp dọn, hấn dắt ba con ngựa, lấy một vài thứ thiết yếu trong xe ngựa rồi rời đi.

Kí ức Thẩm Nguyệt nói rằng nàng không biết cưỡi ngựa, nhưng khi leo lên lưng ngựa nàng lại thấy quen tay.

Ba người không dây dưa kéo dài nữa, đánh mông ngựa tiếp tục đi.

Giọng Hạ Du rất tệ, trầm thấp: "Thị vệ trong rừng thì phải làm sao bây giờ, dù sao cũng đã hành lâu như vậy, cũng không nên để họ phơi thây nơi hoang dã thế này".

Tô Vũ nói: "Chờ đến khi vào tòa thành tiếp theo hãy báo quan, để quan phủ cho người đến xử lý".

Buổi chiều, trước khi trời tối, ba người đến tòa thành tiếp theo.

Nay tình huống khá đặc biệt, bọn họ đi ngang qua dịch quán của quan lại cũng không vào, mà chọn khách điếm trong thành.

Dịch quán quan lại được triều đình xây dựng dọc đường, hành tung của bọn họ sẽ không thể giữ bí mật. Nếu gặp phải một đám thích khách nữa, họ sẽ không thể đối phó nổi.

Bọn họ nghỉ ở khách điếm vài ngày, chờ dưỡng thương xong thì nhanh chóng ngựa không ngừng vó đuổi tới biên quan.

Nay cũng chỉ còn vài ngày lộ trình.

Trong khi Hạ Du đi mua lương khô và vật dùng thiết yếu, Thẩm Nguyệt đến hiệu thuốc bốc thuốc cho Tô Vũ.

Thuốc bôi và thuốc uống, Thẩm Nguyệt đều chuẩn bị tỉ mỉ.

Cả căn phòng chìm trong mùi thuốc nồng nặc.

Thẩm Nguyệt vừa nghiền thuốc bột, vừa châm lửa nấu thuốc, nồi thuốc sôi ùng ục.

Nàng lại vội vàng cầm chén lên mức thuốc ra ngoài cho nguội bớt.

Tô Vũ thấy bóng dáng bận rộn của nàng thì hoảng hốt cười nói: "Nàng thế này khiến ta có cảm giác mình rất vô dụng".

Thẩm Nguyệt liếc hắt một cái, nói: “Thật ư, ta thấy chàng thoải mái vui vẻ lắm mà”.

Tô Vũ nhẹ giọng chậm rãi nói: “Ừm, vì có nàng chăm sóc thế này thật sự không tệ”.

“Chàng thích thì ta sẽ chăm sóc chàng nhiều hơn”.

Nếu là trước kia, chẳng có lúc nào Thẩm Nguyệt không cãi nhau với hắt. Nhưng bây giờ nàng lại muốn hắt mau khỏi, nói để nghe một chút, làm cho hắt vui vẻ một chút cũng có sao đâu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 274: “Các Người... Quen Nhau Từ Lâu Rồi Đúng Không?”

Lúc Hạ Du trở về, nhìn thấy Thẩm Nguyệt tự tay đút thuốc cho Tô Vũ, tự tay đắp thuốc vào vết thương của hắn.

Bây giờ Hạ Du mới hồi phục tinh thần, hắn ta khiếp sợ nhìn cảnh tượng trước mắt.

Hắn ta chưa từng thấy vẻ thù mị của Thẩm Nguyệt.

Lúc nói chuyện Tô Vũ cũng rất nhẹ nhàng, ríu rít giống như tình nhân, hoàn toàn khác với dáng vẻ nói làm đầu ra đấy khi ở trạm dịch.

Thẩm Nguyệt và Tô Vũ ở chung một chỗ không giống vua tôi thông thường, giữa bọn họ còn có mối liên quan sâu sắc hơn.

Đột nhiên Hạ Du hiểu ra, tại sao Tô Vũ thần tốc ngày đêm chạy đến bên cạnh nàng, tại sao Thẩm Nguyệt không cho hắn ta báo cáo tất cả những chuyện gì liên quan đến Tô Vũ và nàng.

Hạ Du đứng ngây ngốc trong phòng, nhìn thấy họ trai tài gái sắc, nhất thời cảm giác vô cùng xứng đôi.

Cũng vào tối hôm qua Hạ Du mới biết, Thẩm Nguyệt biết chút công phu, nàng đã dùng cây trâm nhắm chuẩn xác vào tên sát thủ.

Mà Tô Vũ nhìn cũng không hề yếu, công phu của hắn cực tốt, một mình có thể giết sạch tất cả sát thủ.

Hai người họ không giống với vẻ bên ngoài, ngày thường che giấu bản thân, chưa đến lúc cần thiết thì tuyệt đối không bộc lộ mình.

Cho nên cái này chắc hẳn là bí mật.

Hạ Du biết bí mật của họ, không thể không dùng ánh mắt khác nhìn kỹ lại lần nữa.

Vô tình Hạ Du đã sớm không còn vẻ căm thù với Tô Vũ.

Huống chi tối qua Tô Vũ đã kịp thời xuất hiện, còn cứu mạng hần ta và Thẩm Nguyệt.

Hạ Du bỗng dưng cảm thấy trước kia mình chê Tô Vũ là người đọc sách một tay trời gà không chặt, nói không chừng hần ta mới thực sự là kẻ ếch ngồi đáy giếng trong mắt Tô Vũ.

Uống thuốc xong, vết thương cũng đã xử lý ổn thỏa, Thẩm Nguyệt lại làm thêm thuốc trị thương.

Lúc ra khỏi cửa phòng, Hạ Du cũng đi theo nàng.

Thấy dáng vẻ Hạ Du muốn nói lại thôi, nàng cũng không bất ngờ, chỉ nói: “Người có gì cứ hỏi?”

Hạ Du nói: “Các người... quen nhau từ lâu rồi đúng không?”

Thẩm Nguyệt gật đầu: “Đây chắc không phải là bí mật gì đó chứ”.

“Trước kia ta không quan tâm đến nhân sự trong triêu đình, biết cũng không nhiều”, Hạ Du nhìn Thẩm Nguyệt rồi lại hỏi: “Cô thích đại học sĩ?”

Thẩm Nguyệt ngẩn người.

Hạ Du nói: “Ta cảm nhận được sự quan tâm rất khác thường của cô với hần. Bình thường dù giấu rất kỹ, nhưng vừa rồi đều lộ ra toàn bộ”.

Thẩm Nguyệt cười khanh khách: “Biểu hiện của ta rõ ràng như vậy sao? Ngay cả người cũng nhìn ra được?”

“Nhưng không phải cô là phu nhân tướng quân sao? Nếu truyền ra chuyện với đại học sĩ thì sẽ không tốt với cả hai người”.

Thẩm Nguyệt giật giật mi: “Bọn ta không có chuyện gì đâu”.

Hạ Du gật đầu: “Ta biết”.

Thích và ở bên nhau là hai chuyện khác nhau.

Cho dù ban đầu Thẩm Nguyệt không làm phu nhân tướng quân, Hạ Du nghĩ cô cũng không thể ở bên đại học sĩ được.

Đừng nói trước kia khả năng mong manh, về sau thì càng không có khả năng.

Hạ Du coi như những chuyện này không tồn tại, hẳn ta cũng chưa từng biết tất cả những gì họ che giấu.

Khi Thẩm Nguyệt vào phòng, nàng nói với Hạ Du: “Hạ Du, có thể giữ bí mật giúp ta không?”

“Cái gì?”

“Tô Vũ thì cứ để hẳn duy trì hình tượng của ngày trước, tối hôm qua tất cả những gì người nhìn thấy cũng quên đi”.

“Hóa ra cô đã sớm biết hẳn giấu diếm rất kỹ”, Hạ Du nói: “Chúng ta là bạn tốt, ta không muốn cô thất vọng, cũng không muốn cô phiên toái, ta sẽ quên”.

Thẩm Nguyệt nhếch môi cười cười rồi nói: “Tin ta đi, bảo người quên cũng là không muốn người gặp phiền phức”.

Hạ Du nghe mà như hiểu như không.

Hai ba ngày sau, vết thương của Tô Vũ đã khỏi, ba người cũng đã khôi phục lại tinh thần, họ tiếp tục phi ngựa đi về phía nam.

Trong cuộc hành trình, một ngày ra roi thúc ngựa có thể băng qua hai thành trấn trở lên, đổi ngựa trong thành rồi lại tiếp tục đi về phía trước.

Cả ngày Thẩm Nguyệt gần như đều ở trên lưng ngựa.

Ban ngày nắng chói chang, nàng đội mũ che mặt, ở trên lưng ngựa cũng sắp bị diên đến choáng váng. Khi trời tối cũng không đến được thành trấn

nào, chỉ đành ngủ ngoài trời.

Ba người đốt một đồng lửa, động tĩnh không lớn.

Chỉ là khi Thẩm Nguyệt từ trên lưng ngựa xuống, cảm giác hai chân mình căng cứng đến mức sắp mất cảm giác rồi.

Tô Vũ đỡ nàng, nhìn thấy dáng vẻ đi hết sức quái dị của nàng, vẻ mặt khó suy đoán nói: “Nàng cứ đi bộ như thế thì rất dễ khiến người ta hiểu lầm”.

Thẩm Nguyệt mệt mỏi rã rời, nàng cũng không có tâm trạng quan tâm đến những thứ này, vậy nên thuận miệng nói: “Hiểu lầm thì kệ hiểu lầm đi, dù sao ở đây cũng không có người ngoài”.

Tô Vũ nghiêng đầu liếc xéo Hạ Du, hấn ta vội vàng ngoảnh sang nơi khác, ánh mắt trôi lơ lửng: “Ta không nhìn thấy gì đâu nhé”.

Hạ Du lại có ý tốt nhắc nhở: “Nhưng Thẩm Nguyệt, dù sao thì cô cũng đang ở cùng với hai người đàn ông đấy, cô phải chú ý chút ảnh hưởng chứ?”

Thẩm Nguyệt cũng muốn khép hai chân để đi bộ hẳn hoi, nhưng bấp bệch hai chân nàng đều cứng ngắc, quả thực không chỉ huy không chế nổi.

Cơ thể này dù gì cũng sống trong nhung lụa lâu như vậy, làn da mềm mại và hai chân sau khi cọ sát ở trên lưng ngựa gây nên cảm giác đau rất nóng hừng hực lan tràn bên trong.

Loại cảm giác da bị cọ sát đâm xuyên xương từng chút một là cảm giác hành hạ người ta nhất, chỉ bằng cứ để cho nàng thoải mái chút đi.

Thẩm Nguyệt nghe vậy liền có chút buồn cười: “Người thì tính là đàn ông gì chứ, cùng lắm là bé trai thôi”.

Hạ Du không vui nói: “Cô đừng coi thường ta, những công tử khác ở tuổi bằng ta trong nhà sớm đã có một đồng thể thiếp, con cái chạy đầy sân

r ồi đất”.

Hạ Du quen việc đã đốt một đồng lửa nhỏ, nhặt mấy nhánh cây làm củi đốt.

Tô Vũ cởi áo khoác của mình ra, đặt xuống đất cho Thâm Nguyệt ngồi.

Thâm Nguyệt đỡ cái eo sắp gãy, nàng kêu aiz ya hai tiếng r ồi từ từ ngồi xuống.

Sau đó Tô Vũ đưa nước cho Thâm Nguyệt, hắn lấy lương khô ra, bàn tay thon dài cầm một nhánh cây khô, đâm xuyên lương khô nướng trên lửa, hắn nhẹ nhàng nói với Thâm Nguyệt: “Nghỉ một chút là có thể ăn được r ồi”.

Hạ Du nhìn cử chỉ của Tô Vũ, mặc dù biết hắn và Thâm Nguyệt có quan hệ sâu sắc, nhưng hắn ta vẫn cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 275: Có Cần Ta Giúp Nàng Không?

Tuy trước kia không biết chuyện trong triều đình, nhưng hắn ta vẫn nghe nói qua không ít về Tô Vũ này.

Trước khi những lời đồn đại đó truyền ra ngoài, hắn ta nghe nói Tô Vũ là một người thanh cao, không kéo bè kết phái, cũng không chìm đắm trong tử sắc.

Thậm chí ngay cả một giọt rượu cũng không dính vào.

Hôm nay thấy hắn lúc nào cũng quan tâm chú ý đến Thẩm Nguyệt, đi khá xa với lời đồn đại.

Thậm chí Hạ Du hoài nghi Tô Vũ giấu diếm bản thân quá tốt, tin đồn trước đó nói hắn thích nam nhân cũng có thể chỉ là giả bộ.

Trong lòng Hạ Du nghĩ ngợi luẩn quẩn không ngừng, làm sao hỏi ra được những gì mình đang nghĩ: “Đại học sĩ, rốt cuộc người thích đàn ông hay phụ nữ?”

Tô Vũ hơi nhướng mày, hắn khinh thường nói: “Liên quan gì đến người?”

Hạ Du nói: “Nếu người thích đàn ông, ta dĩ nhiên phải cẩn thận một chút, nếu người thích phụ nữ, Thẩm Nguyệt phải cẩn thận người một chút”.

“Nhìn trông người rất an toàn, điểm này người có thể yên tâm”.

Một lúc sau Hạ Du mới hiểu ra, hắn ta trợn mắt: “Người chê ta xấu xí? Dù gì tiểu gia cũng là ngọc thụ lâm phong đấy!”

Tô Vũ nhàn nhạt nói: “Nếu ta không chê người, ngay lúc này chắc người cũng sợ hãi lắm”.

Thẩm Nguyệt nghe cuộc đối thoại giữa Tô Vũ và Hạ Du, nàng ở một bên ng ỡ cười không chút hi ền hậu.

Hạ Du hài hước trước kia lại quay v ề ỡ, chí ít nhìn vẻ ngoài là như vậy.

Đường vẫn phải đi, ngày tháng vẫn phải trải qua, những bi thương những khổ sở kia được hấn ta nhận lấy, và những gì có liên quan những gì có liên quan hấn ta đều thận trọng gìn giữ ở đáy lòng.

Hấn ta đang ngày một trưởng thành.

Còn nữa, thời điểm Thẩm Nguyệt phát hiện ra Tô Vũ nghiêm trang nói những lời này với Hạ Du, không khỏi chọc trúng huyết cười của nàng.

Kết quả nụ cười này đã dẫn đến việc Tô Vũ và Hạ Du cùng nhìn qua.

Ánh lửa trong mắt Tô Vũ nhảy nhót, nhìn chằm chằm Thẩm Nguyệt đang dang rộng hai chân, hấn nói: “Nàng có thể ng ỡ hấn hỏi được không?”

Thẩm Nguyệt nói: “Ta cũng muốn, nhưng chân ta đau”.

Hạ Du hỏi: “Thẩm Nguyệt, vừa r ỡ cô cười cái gì? Cô cũng thấy ta rất xấu sao?”

Thẩm Nguyệt nghiêm nghị: “Không có không có, tuyệt đối không có. Người rất ngọc thụ lâm phong”.

Hạ Du trợn mắt khinh thường nhìn Tô Vũ, hấn ta nổi giận nói: “Vậy ta so với hấn thì thế nào?”

Thẩm Nguyệt ho khan, dối lòng nói: “Người đẹp”.

Hạ Du: “Cô lừa ta!”

Thẩm Nguyệt: “Vậy hấn đẹp?”

Hạ Du: “Cô xem, cô vẫn cảm thấy ta xấu”.

“...”

Sao nàng cảm thấy Hạ Du này ậm ỉ khó tính vậy, còn khó đỡ hơn cả phụ nữ.

Thẩm Nguyệt dở khóc dở cười nói: “Đầu tiên đối thủ này người không chọn cho tốt. Đàn ông Đại Sở có nhiều như vậy, người nghĩ không thông hay sao khi so sánh với Tô Vũ chứ, vậy thì phần thắng của người quả thật không lớn”.

Phải biết rằng ở toàn bộ Đại Sở, e rằng không tìm ra mấy người đẹp ngang Tô Vũ.

Hạ Du kiên quyết không thừa nhận mình trông xấu xí, nhưng hẳn lại không thể không thừa nhận, so với Tô Vũ hẳn quả thật có chênh lệch nhất định.

Hạ Du lại bu ồm bực hừ một tiếng, hẳn ta nói: “Đừng nói ta, ta cũng không thấy cô nghĩ thông đâu”.

“Ta nghĩ không thông thế nào?”, Thẩm Nguyệt hỏi.

Hạ Du liếc Tô Vũ, không biết giữ m ồm miệng nói: “Chỉ nhìn trúng bề ngoài đẹp thì có ích gì, ta thật không hiểu sao cô lại thích loại người yêu nam hay nữ cũng không rõ ràng này”.

Mặt Thẩm Nguyệt tê cứng: “Này, Hạ Du, tốt nhất người nên ăn nói thận trọng”.

Thần sắc Tô Vũ khẽ động, hẳn nhướng mi nói: “Nàng đã nói với hẳn nàng thích ta?”

Thẩm Nguyệt mặt đầy nghiêm túc nói: “Chưa từng nói! Chàng đừng nghe hẳn nói bậy bạ!”

Hạ Du cười nhạt hai tiếng, nhìn sang Tô Vũ, có chút hả giận nói: “Hắc, ta không nói cho người biết đâu”.

Tô Vũ híp mắt một cái, từ chối cho ý kiến.

Hắn chia lương khô nướng xong cho Thẩm Nguyệt ăn, không để lại cho Hạ Du.

Lúc Hạ Du muốn c ần, hắn bình thản nói: “Tự nướng”.

“Hừm, tự nướng thì tự nướng”.

Lúc Thẩm Nguyệt gặm lương khô, Tô Vũ cũng thản nhiên ăn hai miếng.

Hắn lại hỏi: “Chân còn đau không?”

Thẩm Nguyệt gật đầu.

“Có thể là bị mài rách da, lát nữa c ần đắp chút thuốc”, nói xong Tô Vũ liền lấy ra thuốc mỡ đã chuẩn bị từ trước đưa cho Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt ghen một cái: “Bôi thế nào đây?”

“Không biết bôi? Có c ần ta giúp nàng không?”

Thẩm Nguyệt trừng mắt với hắn: “Đương nhiên ta biết! Nhưng quan trọng là hai người ở đây làm sao ta bôi thuốc được!”

Thẩm Nguyệt cũng rất muốn bôi thuốc, như vậy thì vết thương bên trong mới có thể lành nhanh được. Nếu không sáng sớm ngày mai ngựa tiếp tục lên đường thì lại bị hành hạ một phen.

Trong tình hình này, Hạ Du và Tô Vũ nên tránh đi.

Nhưng dù tránh đi r ồi, để một mình Thẩm Nguyệt ở nơi rừng núi hoang dã này cởi quần bôi thuốc... cảm giác cũng rất kỳ quái.

Cuối cùng vẫn là Hạ Du mượn cớ đi vệ sinh để tránh đi, nhưng Tô Vũ vẫn thản nhiên ở lại.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Sao chàng không đi vệ sinh?”

“Ta không vội”, Tô Vũ nhìn thấy dáng vẻ sắp phát điên của nàng, hấn chậm rãi cười một tiếng, sau đó ng ẩ quay lưng lại: “Ta ở lại che chở cho nàng. Nàng có thể ng ẩ dựa lưng vào ta, ta không nhìn đâu”.

Tô Vũ quay lưng lại, vừa hay chặn lại ánh lửa. Thẩm Nguyệt ng ẩ dựa vào lưng hấn, quả thật có loại cảm giác an toàn không nói được thành lời.

Nàng vừa dựa vào hấn, vừa ngửi thuốc mỡ, nàng nói: “Vậy lát nữa nếu chàng quay lại nhìn thì phải làm sao?”

Tô Vũ nói: “Trừ phi nàng cần ta giúp”.

“Vậy nếu chàng dám nhìn, ta đâm mù mắt chàng”, Thẩm Nguyệt uy hiếp nói.

Thẩm Nguyệt cũng không cời qu ần, sau khi lấy thuốc mỡ, nàng đưa vào trong qu ần, mò tìm bắp đùi của mình.

Lúc đụng phải vết thương, nàng không chút phòng bị, kêu rít lên hai tiếng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 276: Thành Huyền

Động tác của Thâm Nguyệt chậm chạp quá dị, lại bơi trong bóng tối, chờ khi bơi thuốc mỡ xong thì phải h ồ ỉ lâu mới hết.

Khi màn đêm buông xuống, Thâm Nguyệt quá mệt mỏi, nàng bất giác chìm vào giấc ngủ say.

Nàng gối đầu lên chân Tô Vũ, khuôn mặt an tâm. Thỉnh thoảng khoe miệng khẽ tràn ra vài tiếng nói mơ.

Tô Vũ lắng nghe kỹ lắm mới nghe ra nàng đang gọi “bắp chân”. Hình như là nằm mơ thấy bắp chân, khoe miệng nàng còn lộ ra nụ cười bình yên.

Ngón tay Tô Vũ vén tóc mai cho nàng, động tác nhẹ nhàng.

Hạ Du vẫn chưa ngủ, hấn ta ở một bên nhìn đến trở mắt ghen họng.

Hấn ta đã có chút khắg định, nói chung là Tô Vũ cũng thích phụ nữ. Hơn nữa người hấn thích e rằng chính là người phụ nữ đang gối trên chân hấn.

Nếu không làm sao hấn có thể lộ ra vẻ dịu dàng như vậy, làm sao vì nàng mà bỏ mặc sống chết, sớm đã vượt qua cả đạo quân th ần.

Đột nhiên Tô Vũ không rõ ràng nói: “Đừng xem những gì không nên xem, coi những gì không nên biết là không biết. Như vậy mới có ích cho người”.

Lời hấn nói rất lạnh nhạt, nhưng khí tức bộc lộ ra trên người cũng hơi lạnh, đ ồng thời mang theo cảm giác áp bức mơ h ồ không nói được.

Hạ Du kinh hãi, quay lưng giả vờ ngủ.

Ngày thứ hai lên đường, rõ ràng đã đỡ hơn nhiều, không có đau như ngày hôm qua. Chỉ có đi đâu cưỡi ngựa đi đường khó tránh khỏi lộp đi lộp lại, chịu đựng nhiều để thành thói quen.

Nếu như nói các thành trấn dọc đường đều tiêu đi đều phân tán, vậy thì thành trì ở biên ải cũng coi như gió thổi hạc kêu, cỏ cây đều là binh.

Thẩm Nguyệt bọn họ đã thuận lợi đến thành Huyền ở biên ải.

Ráng mây phía chân trời làm nổi bật ánh mặt trời lặn, đỏ ửng giống như máu.

Trong không khí tràn ngập một luồng khí tức chết chóc và chiến tranh.

Hai nước đang chờ hòa giải đàm phán, cho nên sau trận chiến này Dạ Lương đại thắng, bọn họ cũng không gấp gáp cướp đoạt thành biên ải này.

Nhưng trong thành hạ giới nghiêm, khắp nơi đều là binh lính canh giữ tuần tra, phàm là mỗi người ra vào thành Huyền cũng phải đi đầu tra rõ ràng.

Nếu nghi ngờ gặp phải gian tế nước thù địch thì chém chết tại chỗ.

Chỉ là bách tính Đại Sở trong thành Huyền nóng lòng muốn chạy trốn ra ngoài thành, biết trong này có chiến sự, làm sao gì bách tính nào không sợ chết chịu ở trong thành Huyền này chứ.

Vì vậy lúc ba người vừa đến cửa thành, lập tức bị từng đoàn binh lính vây lại.

Đặc điểm dáng vẻ của người Dạ Lương và Đại Sở cũng không khác nhau mấy, chỉ là lấy quần áo để phân biệt. Vì vậy binh lính giữ thành hoài nghi ba người là gian tế cải trang thành dân Đại Sở muốn trà trộn vào thành.

Ở cửa thành còn chất đống mấy thi thể bị chặt đầu, đầu lâu đen thùi lùlù vút lẩn lóc ở một bên không ai hỏi han.

Người bị giết đầu là những người được cho rằng là gian tặc đến từ Dạ Lương.

Máu tươi loang lổ trên đất, xung quanh đầu là mùi máu tanh, kích thích tất cả giác quan của mọi người.

Hạ Du còn chưa nói được câu nào liền nghiêng đầu nôn mửa.

Binh lính phía sau muốn ra tay với Hạ Du, hắn ta giơ tay lấy ấn tín khâm ban đặt trước mặt các binh lính, khí tức không trôi chảy nói: “To gan! Bọn ta là khâm sai sứ thần triều đình phái tới đàm phán!”

Binh lính khó phân biệt thật giả, chỉ đành mời tướng quân giữ thành đến.

Tướng quân cũng không thể phân biệt thật giả, chỉ đành báo cáo lên cấp trên.

Mà Trấn Nam đại tướng quân cai quản quân biên giới tên là Triệu Thiên Khải, là võ trạng nguyên trong một năm Đại Sở tuyển võ, hoàng đế cực kỳ coi trọng.

Liên trước sau khi đánh một trận với Dạ Lương, hoàng đế liền phái ông ta ở lại trông coi thành Huyển, phong làm Trấn Nam đại tướng quân.

Bây giờ binh sĩ cửa thành không dám buông lỏng, ba người Thẩm Nguyệt vẫn còn ở dưới sự bao vây của các binh sĩ, đao kiếm chìa vào.

Thẩm Nguyệt và Tô Vũ còn chưa nói gì, chỉ có Hạ Du mặt đây tức giận.

Hắn ta đã nói thân phận rồi, mấy tên nhãi này lại còn vô lễ như vậy.

Thẩm Nguyệt nói: “Hạ Du, bình tĩnh chút nóng vội, thời kỳ chiến loạn bọn họ cảnh giác phòng bị như vậy cũng không phải là xấu”.

Hạ Du nhanh chóng liếc mắt nhìn sang đầu người lia khỏi thân ở bên cạnh, bây giờ ba người bọn họ vẫn đang đứng trong vũng máu, hắn ta không nhịn được buồn nôn một trận nói: “Sao mà không xấu được? Những

người này mặc trang phục của Đại Sở ta, dựa vào đâu mà kết luận bọn họ vào thành chính là gian tế! Vừa rồi nếu không phải ta lấy ra ấn tín, e rằng ba người chúng ta sẽ bị coi thành gian tế xử tử tại chỗ!”

Thẩm Nguyệt ở kiếp này sinh ra trong thời đại hòa bình, chưa từng thấy tận mắt chiến tranh tàn khốc. Mà hôm nay nhìn thấy cảnh này trước mắt này đã khiến nàng kích động không nhỏ.

Nàng kiên nhẫn hơn Hạ Du, nhưng sắc mặt cũng không khá hơn chút nào.

Cánh cửa thành này còn là cửa thành hướng về phía lãnh thổ Đại Sở, người vào thành còn bị đối xử nói vậy thì đừng nói đến tình hình trong thành, trên chiến trường.

Máu chảy thành sông, người bị thương vô số cũng là điều đương nhiên. Khi ở kinh thành nàng đã nghe nói, thu nhặt binh lính chết trận trên chiến trường đủ để lấp đầy cái hố chứa mấy chục ngàn người.

Có lẽ Hạ Du nói đúng, chém chết người ở cửa thành cực kỳ độc đoán và xem mạng người như cỏ rác, nhưng so sánh với chết trận trên chiến trường thì không đáng nhắc tới.

Còn không chờ Thẩm Nguyệt nói chuyện, từng tâng binh lính vòng ngoài vang lên một tràng âm thanh khinh miệt: “Thời kỳ chiến loạn, những người này không quan tâm gì đến chạy thoát thân, còn muốn chui vào trong thành này, không phải có ý đồ khác sao? Mặc kệ bọn họ có phải gian tế hay không, bốn tướng thà giết nhàn cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua một con cá lọt lưới nào!”

Các binh lính phân tán ra hai bên, một người đàn ông trung niên quân trang áo giáp đi ra từ cửa thành.

Người này tâm cao khí ngạo, ngẩng đầu bước đi, hiển nhiên là một người chuyên quyền quá lâu ở biên ải. Ngay cả đối mặt với ba người Thẩm Nguyệt có khả năng là khâm sai triều đình phái tới cũng hoàn toàn không coi ra gì.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 277: Không Vội

Trong mắt ông ta, đây chỉ là ba người yếu ớt chưa từng chịu khổ, cho nên ông ta không hề che giấu sự khinh bỉ trên mặt.

Đây chính là đại tướng quân biên cảnh Triệu Thiên Khải của thành Huyền.

Triệu Thiên Khải đánh giá từng người một.

Ông ta chỉ liếc mắt nhìn Thẩm Nguyệt liền biết là nữ, sau đó nhìn nàng lâu hơn một chút rồi mới nhìn sang Hạ Du: “Sao, người đang trách bản tướng quân giết người lung tung à?”

Hạ Du tức giận bưng bưng: “Nếu bọn họ thật sự là bách tính Đại Sở thì người chính là giết người lung tung còn gì? Nếu ta không nói chúng ta được triều đình phái tới thì các người có phải cũng sẽ coi chúng ta là gian tế và giết chết chúng ta hay không?”

Triệu Thiên Khải dò xét Hạ Du, nói: “Nhãi con miệng còn hôi sữa mà cũng dám làm càn ở nơi cơ yếu của quân đội! Bản tướng không giết bọn chúng, nếu để lọt gian tế vào thành thăm dò bố trí quân cơ của Đại Sở chúng ta rồi tuồn về nước, đến lúc ấy bách tính tướng sĩ cả thành này cũng sẽ phải chôn cùng, ai sẽ gánh vác hậu quả này hả? Là đứa nhãi con ngu dốt như người hay sao?”

Hạ Du còn muốn tranh luận với ông ta, nhưng Thẩm Nguyệt đã ngăn lại: “Bớt nói vài câu đi”.

Triệu Thiên Khải lại nói: “Người bảo các người là người triều đình phái đến, có chứng cứ gì không?”

Hạ Du đặt ấn tín đến trước mặt ông ta, nói: “Đây là ấn tín hoàng thượng ngự tứ, mời xem cho rõ!”

Triệu Thiên Khải cũng không buồn nổi mặt: “Bản tướng quân làm sao biết ấn tín này có phải do các người ngụy tạo hay không? Nhớ đâu các người muốn giả trang thành sứ thần đi vào thành Huyên để đánh cắp bí mật trong quân thì sao?”

Hạ Du hỏi: “Cmn, có phải ngoài người ra thì ai người cũng coi là gian tế không?”

“Làm càn!”, phó tướng bên người Triệu Thiên Khải lập tức rút kiếm ra chỉ vào cổ Hạ Du: “Người dám bất kính với tướng quân, có tin ta chém đầu người không hả!”

Triệu Thiên Khải nâng tay ý bảo phó tướng bỏ kiếm ra, nói: “Bản tướng quân đúng là có nghe tin triêu đình phái người đến giảng hòa, nhưng nếu là sứ thần thì phải có đội ngũ hộ tống, tại sao chỉ còn lại ba người các người, trông lại còn chật vật như vậy, đi đâu này khiến bản tướng quân không thể không nghi ngờ các người là giả mạo”.

Ông ta liếc mắt nhìn ba người: “Bây giờ ngoài ấn tín này ra thì các người còn thứ gì để chứng minh mình là do triêu đình phái tới không? Nếu không thì đừng trách bản tướng quân luận xử các người như gian tế!”

Tô Vũ bấy giờ mới chậm rãi lấy thánh chỉ trong tay áo ra, giao cho Triệu Thiên Khải, thản nhiên nói: “Nếu tướng quân nói thứ này cũng là giả mạo thì chúng ta không còn gì để nói”.

Triệu Thiên Khải thay đổi sắc mặt, cầm lấy thánh chỉ nhìn một lát rồi lạnh giọng nói: “Không ngờ triêu đình lại phái mấy tên vô dụng đến, các người mà cũng muốn đàm phán à? Đúng là nực cười!”

Tô Vũ nói: “Tướng quân không phục cũng không sao, chúng ta cũng không vội vào thành, có thể chờ bên ngoài mấy hôm cũng được, đợi đội ngũ phía sau tới nơi thì cùng nhau đi vào”.

Triệu Thiên Khải lệnh cho binh lính xung quanh tản ra, lạnh lùng nhìn Tô Vũ: “Sao, mới nói người mấy câu mà người đã không vui rồi? Một đám văn thần vô dụng, nếu chỉ dựa vào miệng mép của các người thì có thể

bình định thiên hạ, vậy còn cần tướng sĩ chúng ta ra trận giết địch làm gì? Chúng ta bảo vệ quốc gia là để các người hưởng phúc thái bình mà?”

Tô Vũ nói: “Tướng quân nói quá đúng, nếu bây giờ chưa cần đến chúng ta thì chúng ta sẽ ra ngoài thành chờ”.

Triệu Thiên Khải nhổ một bãi nước bọt: “Tùy người, đây là do chính người không chịu vào, đừng trách bản tướng quân không mời người vào”.

Sau đó, toàn bộ binh sĩ đều quay về phòng thủ, không hề có ý định cho bọn họ đi vào.

Bọn họ quay đầu ra khỏi thành, xem ra đêm nay phải ngủ lại nơi hoang vu này rồi.

Hạ Du một bụng tức, nói: “Đến cũng đã đến rồi, sao chúng ta không vào trong?”

Tô Vũ híp mắt nói: “Không vội”.

Thẩm Nguyệt nói: “Tướng quân kia quanh năm quen làm lão đại ở biên quan rồi, tính hiếu chiến thành quen, không chào đón ai đến đây hết, bây giờ vào thành cũng chẳng có lợi gì”.

Nàng ngừng một chút rồi nói: “Sắp đến lúc đàm phán, hai nước cũng không muốn chiến tranh lâu dài hơn nữa, hòa bình lại là chuyện bách tính và đa số binh sĩ hy vọng nhất. Bây giờ sứ thần đến mà không được vào thành, tin tức bị truyề ra thì người bị chỉ trích sẽ không phải chúng ta mà là ông ta”.

Tô Vũ mỉm cười nói: “A Nguyệt nói không sai, tối nay sẽ có người đến đón chúng ta”.

Thế là ba người bèn nhóm lửa, nướng lương khô ở ngoài thành, chuẩn bị qua đêm ở đây.

Trời tối chưa được bao lâu thì đã có ánh lửa từ trong thành lóe ra, không ngừng kéo dài về phía ngoài ô.

Tiếng vó ngựa dần dần vang lên bên tai.

Một đội binh mã nhanh chóng tới trước mặt bọn họ.

Đi đầu cũng là một vị tướng quân, nhưng tuổi tác lớn hơn Triệu Thiên Khải, cầm đũa râu quai nón, chững chạc ổn định, cũng có mùi tang thương vì trải qua thế sự.

Thái độ của Tô Vũ với vị tướng quân hơn năm mươi tuổi này rõ ràng là khác hẳn Triệu Thiên Khải.

Tướng quân kia đi xuống ngựa, tới chỗ Tô Vũ. Tô Vũ cũng phất áo đứng dậy, thần thái trang trọng, Khi tướng quân kia ôm quyên vái chào thật sâu với hắn, hắn mới giơ tay đỡ lấy, ấm áp nói: “Hoặc tướng quân đừng đa lễ”.

Thẩm Nguyệt và Hạ Du không rõ ràng lắm, cũng đứng lên theo.

Xem ra Tô Vũ biết người này.

Hoặc tướng quân nói: “Tô đại nhân chịu khổ rồi, ta cũng vừa mới biết Tô đại nhân đến, nên lập tức tới dẫn mọi người vào thành”.

Tô Vũ nói: “Không vội, Triệu tướng quân cũng không quá tin tưởng Tô mỗ, không bằng chờ đội ngũ phía sau đuổi kịp thì vào thành cũng không muộn”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 278: Tham Kiến Công Chúa

Hoắc tướng quân nói: “Chuyện sứ thần đến đã lan rộng khắp trong quân, việc đàm phán với Dạ Lương còn cần nhờ Tô đại nhân ra mặt. Tô đại nhân nên vào thành trước đã. Triệu tướng quân không bỏ mặt mũi được, chỉ đành nhờ ta ra mặt, mong Tô đại nhân nể mặt ta”.

Hoắc tướng quân nhìn Thẩm Nguyệt và Hạ Du ở sau lưng Tô Vũ, nói: “Hai vị này là...”

Tô Vũ giới thiệu: “Đây là con trai của Hạ tướng, Hạ Du”.

Hoắc tướng quân hỏi: “Người là con trai của Hạ Hiên ư?”

Hạ Du đáp: “Đúng vậy, bái kiến tướng quân”, vị Hoắc tướng quân này tràn ngập khí thế tướng môn, nhưng không hề kiêu căng như tên tướng quân ban ngày, ngược lại còn khiến người ta tôn kính.

Hoắc tướng quân lại nhìn về Thẩm Nguyệt, Tô Vũ nói: “A Nguyệt, đến đây”.

Thẩm Nguyệt tiến lên trên hai bước, Hoắc tướng quân nghe thấy Tô Vũ gọi nàng như vậy thì ánh mắt lập tức thay đổi.

Tô Vũ nói với Hoắc tướng quân: “Đây là Tĩnh Nguyệt”.

Thẩm Nguyệt gỡ mũ ra, thấy được vẻ già nua của vị tướng quân trấn thủ biên quan này sau khi nhìn rõ nàng.

Ánh mắt ông ta lóe lên, há miệng ra một lúc lâu vẫn không biết nói gì, nhưng biểu cảm giống như có rất nhiều điều muốn nói, lại không biết bắt đầu từ đâu.

Ánh mắt ông ta rưng rưng, lầm bầm: “Đã trưởng thành đến thế này rồi sao...”

Trái tim Thẩm Nguyệt bỗng nhiên chua xót.

Tô Vũ nhẹ giọng nói: “Nàng không còn nhớ chuyện xưa nữa rồi”.

Hoắc tướng quân tỉnh táo lại, vội vàng hồi thần, quỳ xuống trước mặt Thẩm Nguyệt, vái thật sâu: “Lão thần tham kiến công chúa”.

Thẩm Nguyệt cả kinh, không ngờ một vị tướng quân lớn tuổi lại hành đại lễ với nàng như thế.

Lúc nàng đang ngây người, Tô Vũ dịu dàng nói: “A Nguyệt, mau đỡ Hoắc tướng quân dậy”.

Thẩm Nguyệt nâng tay Hoắc tướng quân, mời ông ta đứng dậy: “Tướng quân bảo vệ biên cương Đại Sở, có công to lớn, mời tướng quân đứng dậy, Tĩnh Nguyệt không chịu nổi đại lễ này”.

Hoắc tướng quân đứng dậy, nước mắt vẫn rưng rưng: “Lão thần nghe nói công chúa lúc trước thần trí không rõ, không màng thế sự, hôm nay được gặp, công chúa đã tỉnh táo lại, đúng là chuyện mừng của Đại Sở!”

Thẩm Nguyệt nói: “Đều là những chuyện đã qua rồi mà”.

“Mời công chúa đi vào thành cùng thần”.

Thẩm Nguyệt vẫn chưa thích ứng được với việc một vị tướng quân biên quan có nhiều công lao lại cung kính với nàng như thế.

Trong ba người bọn họ, Tô Vũ là người có chủ kiến nhất, thấy Tô Vũ gật đầu, Thẩm Nguyệt mới đồng ý vào thành.

Hoắc tướng quân vội vàng nói: “Tô đại nhân, Hạ công tử, mời”.

Thẩm Nguyệt đang đi ở phía trước bỗng nhiên cảm thấy Tô Vũ cố ý ở ngoài thành không vào là để gọi vị Hoắc tướng quân này đến gặp mặt.

Sau khi vào thành, Hoắc tướng quân này chưa chắc đã có thể quỳ xuống xưng thần với nàng ngay trước mặt mọi người.

Nhất là khi Hoắc tướng quân nói với nàng rằng “đã trưởng thành đến thế này rồi sao” khiến nàng sinh lòng cảm thán.

Quả nhiên, sau khi đến chỗ đông người thì Hoắc tướng quân chỉ gọi nàng là “Tĩnh Nguyệt công chúa”.

Hạ Du cũng cảm thấy khiếp sợ và nghi hoặc y hệt như Thẩm Nguyệt. Thẩm Nguyệt tuy là công chúa nhưng cũng không đến mức Hoắc tướng quân phải phản ứng như thế, nhưng hẳn ta cũng chỉ nghi hoặc trong lòng mà không nói ra.

Cửa thành ngay ở trước mặt, ánh lửa sáng choang.

Hoắc tướng quân nói: “Công chúa và Tô đại nhân, Hạ công tử hà có gì mà chật vật như thế? Sao chỉ có ba người đến đây?”

Thẩm Nguyệt nói: “Chúng ta đi nửa đường thì bị tập kích, chỉ còn lại ba người sống sót. Ta và Tô đại nhân không đi cùng lúc, đội hộ vệ của hắn với Hạ phó sứ bị bỏ lại phía sau, chắc mấy ngày nữa mới tới”.

Hoắc tướng quân vô thức hỏi: “Kẻ đánh lén có còn sống sót quay về không?”

Thẩm Nguyệt giương mắt nhìn Tô Vũ, thấy hắn thản nhiên như không, bèn đáp: “Không”.

Hoắc tướng quân nói: “Vậy là tốt rồi”.

Thẩm Nguyệt nhướng mày, trong lòng kinh ngạc.

Sau khi vào thành, thấy từng nhà đóng cửa không ra, thậm chí còn không dám bật đèn, chỉ sợ rước phải tai họa, trên đường thỉnh thoảng có mấy binh sĩ tuần tra, ngoài ra thì trống rỗng tịch liêu, gió tanh thổi qua.

Toàn bộ thành Huyển bị bao phủ bởi một bầu không khí ngột ngạt.

Hài cốt của hàng vạn người còn chưa lạnh, quân dân trong thành ai cũng bất an, khó trách mà tử khí lúc nào cũng âm u.

Hạ Du không được ổn lắm, đã nôn ở ngoài cửa thành một lần, sắc mặt tím nén đến xanh cả ra. Hắn ta không thể nhịn được mùi tanh tươi, mục ruỗng hoặc mùi khét trong không khí.

Mùi này khiến người ta buồn nôn, nhất là khi biết đây là mùi tỏa ra từ thi thể binh sĩ đã chết trận. Hố chôn vạn người này chất chứa quá nhiều người chết, không thể nào che giấu được hoàn toàn mùi máu tanh.

Hạ Du càng muốn coi nhẹ thì giác quan càng mẫn cảm.

Sắc trời không còn sớm, Hoắc tướng quân dẫn ba người đến một phủ đệ đã được sửa sang, chuẩn bị cơm nước.

Mọi chuyện khác cứ để nghỉ ngơi xong rồi tính.

Phủ này rất an toàn, khắp nơi đều là binh sĩ. Hoắc tướng quân sắp xếp thỏa đáng xong thì rời đi, ba người vào trong phòng của mình tắm rửa một phen.

Vừa vào trong viện, Thẩm Nguyệt đã không nhịn được mà nôn ọe điên cuồng vào bồn hoa cùng Hạ Du.

Hạ Du vừa nôn vừa vỗ lưng Thẩm Nguyệt, khó nhọc nói: “Cô nhịn giỏi thật đấy...”

Thẩm Nguyệt cũng khó nhọc nói: “Chuyện cười, ta là công chúa, đây là tì vết tuyến của chiến trường, toàn là chiến sĩ và tướng quân đánh giặc, người vô dụng thì không ai nói, nhưng ta cũng vô dụng thì họ sẽ càng thêm xem thường chúng ta”.

Thực vật trong nội viện này khá tươi tốt, trong viện toàn là cây cỏ hoa lá rậm rạp, nên không khí cũng tươi mát hơn chút.

Hoắc tướng quân sắp xếp cho bọn họ ở lại đây đã là rất tốt rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 279: Cục Diện Do Chính Hấn Bày Ra

Sau khi nôn xong, hai người đỡ nhau đứng dậy, quay đầu nhìn Tô Vũ.

Ánh đèn lờng làm ánh sáng nơi đây mờ mờ ảo ảo, hấn thản nhiên đứng dưới ánh đèn như không có chuyện gì xảy ra.

Thẩm Nguyệt bội phục khả năng nhịn của hấn, líu lười nói: “Tô Vũ, hương vị khó ngửi này không làm người thấy khó chịu à?”

Tô Vũ nói: “Ta vẫn ổn, vẫn thích ứng được”.

Thật ra, cho dù không tận mắt chứng kiến thì hấn vẫn có thể tưởng tượng được ra cảnh máu tanh giết chóc trên chiến trường, có chết nhiều hơn nữa, đổ máu nhiều hơn nữa thì cũng chỉ giống như mới xảy ra ngày hôm qua mà thôi.

Hấn đã quen.

Ba người về phòng tắm rửa, sau đó có người đưa đồ ăn đến.

Sau khi tẩy hết bụi bặm, cảm giác cũng thoải mái hơn, ngửi mùi khó chịu này cũng nhịn thêm được đôi phần.

Đóng cửa lại thì hầu như không còn ngửi thấy gì nữa.

Thức ăn trên bàn là cơm nhạt canh nhạt, đây đã là món ngon trong quân rồi, nhưng Thẩm Nguyệt và Hạ Du vừa mới nôn xong thì chẳng có khẩu vị gì.

Hạ Du ăn qua loa mấy miếng liền nặng nề về phòng ngủ, mấy ngày nay gấp rút lên đường, hấn ta chưa được ngủ giấc nào hấn hoi.

Tô Vũ rót trà cho Thẩm Nguyệt: “Bây giờ nàng đã khỏe hơn chưa?”

Thẩm Nguyệt nâng trà lên uống, vị trà rất nhạt, nàng khẽ gật đầu.

“Vậ nà ng muố n hỏ i ta đi ã u gì nà o?”

Thẩ m Nguyệ t ngẩ ng lờ n nhĩ n hẫ n: “Xẽ m ra chà ng cũ ng biế t ta có lờ i hỏ i chà ng, vậ chà ng chấ c chấ n biế t ta đĩ nh hỏ i gì đũ ng khõ ng”.

“Về Hoắ c tướ ng quâ n à?”, Tô Vũ khẽ nỏ i.

Thẩ m Nguyệ t hỏ i: “Hoắ c tướ ng quâ n... có phả i là cự u thầ n tiề n tri ã u khõ ng? Hõ m nay ta thấ y hai ngườ i khõ ng giố ng lầ n đầ u gặ p mặ t, thá i độ củ a chà ng vớ i ông ta cũ ng rấ t khắ c biế t”.

“Hoắ c tướ ng quâ n là bộ hạ củ a tiề n đế , mặ c dù còn sót lạ i sau lầ n chĩ nh loạ n đó nhữ ng đã bị phá i đĩ n biề n quâ n trấ n thủ biề n cươ ng và nhậ n mộ t chũ c khõ ng có thự c quy ã n”.

“Tấ t cả quy ã n lự c đầ u nằ m trõ ng tay Trấ n Nam tướ ng quâ n kia kìa”.

“Triệ u Thiề n Khẩ i là võ tướ ng mà hoà ng thượ ng sai phá i, trõ ng tay có binh quy ã n củ a đạ i quâ n biề n cẩ ng, nhờ và o đó mà chèn ép cự u thầ n võ tướ ng củ a tiề n tri ã u”, Tô Vũ lậ nh nhậ t nỏ i: “Sau mộ t h ã i chĩ nh loạ n, hoà ng thượ ng thự c thi chĩ nh sắ c chiề u an vớ i bõ n họ , nhữ ng cho đĩ n giờ thì đả số đầ u bị khõ ng chẽ quâ n quy ã n”.

Thẩ m Nguyệ t nỏ i: “Thầ n Huy ã n đã thẽ này thì nhữ ng nờ i khắ c chấ c hẫ n đầ u là ngườ i củ a hoà ng thượ ng làm đạ i tướ ng trấ n thủ , nắ m lấ y binh quy ã n. Bộ hạ cũ nhữ Hoắ c tướ ng quâ n trõ ng quâ n đõ i chỉ có dâ nh chũ c khõ ng có quy ã n, hoà ng thượ ng cầ n bõ n họ đẽ ổn đĩ nh nhâ n tầ m. Chỉ khi nà o có chiế n sự bõ c phá t thì bõ n họ chấ c chấ n sẽ là ngườ i đầ u tiề n xõ ng pha ra trậ n, đũ ng chũ c?”

Tô Vũ nhĩ n Thẩ m Nguyệ t: “A Nguyệ t thậ t thõ ng minh”.

Muố n đẽ nhữ ng bộ hạ cũ nhữ Hoắ c tướ ng quâ n xõ ng lờ n chiế n trướ c thì phĩ a sau phả i có nhữ ng ngườ i đõ c tài nhữ Triệ u Thiề n Khẩ i, Thẩ m Nguyệ t suy nghĩ mộ t chũ t thì cẩ m thấ y rấ t khõ chũ .

Trải qua trận chiến này mà Hoắc tướng quân vẫn còn bình yên vô sự, chắc hẳn không chỉ nhờ vào kinh nghiệm phong phú mà năng lực thống lĩnh quân đội khi đánh trận của ông ta cũng rất mạnh.

Tô Vũ nói, Hoắc tướng quân trước kia đã phụng mệnh trấn thủ biên quan, tây cảnh Đại Sở chính là chỗ của man di mọi rợ. Ông ta là Trấn Tây tướng quân nên không thể tự ý rời vị trí trong lúc Đại Sở nội loạn. Nếu không man di sẽ xông vào, Đại Sở sẽ thành thù trong giặc ngoài, tràn ngập nguy hiểm.

Đã từng là Trấn Tây tướng quân nhất phẩm năm đó trấn thủ Tây cảnh, uy phong凛冽 khiến cho đám man di kia cũng phải sợ hãi, vậy mà bây giờ lại không bằng cả phó tướng bên người Triệu Thiên Khải.

Tô Vũ hạ giọng, cúi đầu lẩm bẩm để chỉ mình Thẩm Nguyệt nghe được, giống như là đang nói ra nỗi lòng mình.

Thật ra hẳn đang phân tích thế cục cho Thẩm Nguyệt.

Hắn nói: “Lần này đối đầu với Dạ Lương, đại quân Nam cảnh tuy tổn thất nặng nề nhưng vẫn không thể khinh thường. Năm đó tiên đế không đủ binh lực, chỉ thua ở chỗ nghi ngờ Nam Vương nhờ quân đi về Nam cảnh, nhưng lại không có sự lựa chọn nào khác. Man di Tây cảnh thì có thể ngăn được, nếu phương Bắc ổn định, Dạ Lương ngừng chiến thì đại quân Nam cảnh này vẫn có thể hành quân về phía Bắc như cũ”.

Thẩm Nguyệt chấn động nhìn Tô Vũ.

Hắn vẫn rất lạnh nhạt như cũ, khép đôi mắt hẹp dài, nói ra những lời dịu dàng nhưng lại chém đúng chỗ yếu hại.

Thế nhưng ngữ khí của hắn lại không có chút ngập ngừng nào, giống như đang nói chuyện ngày thường với nàng vậy.

Thẩm Nguyệt đột nhiên cảm thấy nàng như đang đi vào một thế cục to lớn.

Cục diện này do chính tay hắn bày ra.

“Tô Vũ, rốt cuộc chàng muốn làm gì?”, Thẩm Nguyệt nghe thấy giọng nói của mình vang lên.

Là hắn cho Tần Như Lương xuất chinh đánh Dạ Lương, cũng có thể là hắn để Tần Như Lương chiến bại ở đây, mặc dù Thẩm Nguyệt không biết hắn đã dùng đến thủ đoạn gì.

Dạ Lương bắt sống Tần Như Lương, sau đó nàng bị phái đến Nam cảnh, lại nửa đường gặp hắn, giống như mọi thứ đều được sắp xếp một cách mượt mà.

Chính là vì quân quyền của đại quân Nam cảnh.

Thẩm Nguyệt biết còn cố hỏi, nhưng cũng không dám tin.

Kiếp trước lăn lộn trong giới giải trí, thấy đủ loại lục đục đấu đá, cho nên đầu óc nàng rất linh hoạt, liên tưởng được nhiều.

Nhưng bây giờ lại khác, trước mắt đang là mưu đồ quốc gia đại sự, những lục đục nhỏ nhỏ ngày xưa so với chuyện này thì chính là trò trẻ con.

Tô Vũ nói: “Ta không muốn sau này nàng và Bắc Chân bị chèn ép”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 280: Nguyên Nhân Thảm Bại

Lòng Thâm Nguyệt run lên: “Lý do này có hơi đường hoàng quá rồi đấy”.

Tô Vũ cười nói: “Nàng bảo nó đường hoàng thì là đường hoàng”.

Thâm Nguyệt nhìn thẳng hắn, hỏi: “Ta chỉ hỏi chàng một câu. Nếu chàng lúc trước đã sắp xếp xong mọi chuyện, cố tình để ta đến đây, cho ta gặp mặt Hoắc tướng quân thì tại sao vào buổi tối trong kinh thành hôm ấy, chàng lại đau khổ giữ ta lại, Tô Vũ, chàng đang diễn trò cho ta xem ư?”

Tô Vũ thản nhiên đáp: “A Nguyệt, trên đời này không có chuyện gì là ta không chế được toàn bộ hết. Điều ta khó không chế nhất chính là lòng người. Ta không thể không chế được chuyện nàng thích ta hay ghét ta, cũng không không chế được việc hoàng thượng một lòng muốn phái nàng đi Nam cảnh”.

“Thứ duy nhất ta không chế được chính là có thể chú ý được thêm một chút trong lúc ông ta làm những việc này. Đường đi nguy hiểm xa xôi, ta không nghĩ là ông ta sẽ phái nàng đến. Bây giờ nàng đến đây, để nàng gặp Hoắc tướng quân một lần cũng chỉ là thuận tiện”.

Ánh mắt Thâm Nguyệt hơi nói lỏng.

Tô Vũ lại nói: “Ta nhớ nàng từng nói là không muốn dây dưa vào những chuyện này, ta chỉ muốn hỏi nàng, sau khi nàng gặp Hoắc tướng quân và Trấn Nam tướng quân thì nàng đứng về phe ai?”

Thâm Nguyệt liếc hắn, nói: “Ta không muốn dây dưa vào, nhưng nếu ta trả lời chàng thì khác nào tỏ rõ lập trường, bị chàng kéo xuống nước?”

Tô Vũ vô hại nói: “Đâu có, ta chỉ tham khảo ý kiến của nàng thôi”.

Thấy Thâm Nguyệt không trả lời, Tô Vũ bèn nói: “Hoắc tướng quân hay là Triệu tướng quân? Nếu nàng không nói thì ta sẽ coi là Triệu tướng

quân nhé”.

Người này đúng là giáo hoạt đến đáng giận.

Thẩm Nguyệt tức giận lườm hắn một cái: “Là người sáng suốt và biết nghĩ cho biên phòng Đại Sở thì ai mà không cho là Hoắc tướng quân đảm đương được chức trách lớn chứ hả, chàng còn hỏi ta làm gì?”

Tô Vũ mỉm cười gật đầu: “Ừm, nàng nói đúng lắm, hết thấy đầu vì an nguy của biên phòng Đại Sở”, sau đó hắn nhếch lông mày: “Vậy nên xử lý Triệu tướng quân kia chứ, nàng thấy sao?”

“Nè”, Thẩm Nguyệt cắn răng nói: “Tô Vũ, chính chàng làm chuyện xấu thì thôi đi, sao cứ phải kéo ta vào cùng một hội thế?”

Tô Vũ thấp giọng nói bên tai nàng: “Hôm nay ta thấy Triệu tướng quân nhìn nàng mấy lần, ta khó chịu”.

Thẩm Nguyệt đỏ bừng cả tai, không còn phát giận nữa.

Đến biên quan, đi vào phủ đệ của Hoắc tướng quân sắp xếp, ba người không cần che giấu thân phận nữa.

Một là sứ thần khâm sai đến đây hòa đàm, một là phó sứ đi theo, còn một là công chúa Tĩnh Nguyệt đến biên quan đón phu quân về kinh.

Nhưng Trần Như Lương giờ đang trong tay của Dạ Lương, Đại Sở chưa thấy người thật thì không thể xác định, Thẩm Nguyệt vẫn phải đến nhìn cái xác tàn ở trong quan tài đá kia.

Trước tiên phải xác nhận xem đây có phải Trần Như Lương không đã rồi mới tính tiếp.

Hôm sau, Hoắc tướng quân dẫn ba người Thẩm Nguyệt đến chỗ quan tài đá.

Đó là một hòm băng dưới lòng đất khá lớn, bên trong có những quan tài đá trong suốt, vừa đi vào thì không khí lạnh lẽo đã thổi vào tận xương tủy.

Điều kiện ở đây có hạn, không có áo choàng cho công chúa, chỉ có choàng nỉ. Cũng may Tô Vũ đã chuẩn bị trước nên lấy choàng nỉ ra khoác cho Thẩm Nguyệt.

Hạ Du cũng lạnh cóng đến run rẩy, thấy Tô Vũ đưa choàng nỉ cho Thẩm Nguyệt thì vừa hâm mộ vừa ghen tỵ nói: “Sớm biết nơi đây lạnh, sao người không mang theo mấy cái nữa?”

Tô Vũ đúng là chỉ lấy một món, hẳn không dùng đến.

Hoắc tướng quân thấy vậy thì cởi choàng nỉ trên người ra, đưa cho Hạ Du: “Công tử dùng của ta đi, ta tập võ quanh năm, đã quen với cái lạnh, không cần dùng đến nó”.

Hạ Du vội vàng nhận lấy, trùm lên nói: “Cảm ơn Hoắc tướng quân rất nhiều”.

Ở đây có mười mấy quan tài bằng, bên trong có thi thể, có người đã hoàn toàn mất dạng, có người thì vẫn còn nguyên.

Hoắc tướng quân cảm khái nói, đây đều là võ tướng chết trận, sau khi chiến sự kết thúc sẽ đem về cố hương an táng.

Bên trong có mấy võ tướng là thuộc hạ của ông ta, Hoắc tướng quân đặt tay lên quan tài, khẽ vuốt ve, vô cùng thương cảm.

Hoắc tướng quân hận mà không làm gì được: “Nếu không phải Triệu tướng quân lần này mệnh cho tướng sĩ cố gắng công thành thì cũng sẽ không chết nhiều huynh đệ như vậy, đúng là không coi mạng của các huynh đệ ra gì mà”.

“Tần tướng quân là đại tướng quân đệ nhất Đại Sở, hẳn là biết bày mưu tính kế, giỏi dùng binh pháp, tại sao lại lâm vào thảm kịch như vậy?”

Sau này Thẩm Nguyệt nghĩ, Tần Như Lương đã từng đánh bại Dạ Lương một lần, cho dù có bị phế đi một tay thì vẫn bày binh bố trận được, chỉ huy cho chiến sĩ chiến đấu, không đến mức thua thảm như thế.

Nàng rất muốn biết vì sao Tần Như Lương lại bại.

Hoắc tướng quân buồn rầu nói: “Trong chiến dịch Đại Sở đại bại đó, Tần tướng quân lệnh cho Triệu tướng quân bọc đánh trong thời gian chỉ định, nhưng Triệu tướng quân đến muộn nửa canh giờ, khiến cho Tần tướng quân bị quân Dạ Lương vây công”.

“Dạ Lương khi ấy còn không ngừng tăng thêm binh lực, quân ta đã tổn thất nặng nề cần phải rút lui toàn lực, nhưng Triệu tướng quân không những không nghe lệnh của Tần tướng quân mà còn hạ lệnh cho toàn bộ chiến sĩ toàn lực tiến công, định không tiếc giá nào đoạt lấy một tòa thành của Dạ Lương, cuối cùng không phá được vòng vây, vô số tướng sĩ hy sinh, chấm dứt bằng thảm bại”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 281: Đứng Hoa Tay Múa Chân Ở Đây

Thẩm Nguyệt nói: “Vậy thì một phần lớn nguyên nhân gây ra chiến bại lần này chính là vì Triệu tướng quân làm chậm quân cơ, không làm việc theo lệnh”.

Nghĩ đến cũng phải, trước khi Tần Như Lương đến thì Triệu Thiên Khải mới là lão đại, kẻ này bảo thủ, sao có thể cam tâm nghe theo chỉ huy của Tần Như Lương.

Sau đó, Hoắc tướng quân nói: “Ngoài ra, bên ta dò la được rằng Dạ Lương cũng có một tướng lĩnh trẻ tuổi bày mưu tính kế cho, người này hữu dũng hữu mưu, lại giỏi binh hành hiểm chiêu, khiến bên ta chịu thiệt không ít”.

Trong lúc nói chuyện, mọi người đã đi đến chỗ sâu của hẻm, dừng lại trước một quan tài đá.

Xuyên qua lớp băng thì nhìn thấy một bộ khôi giáp và vết máu trên đó.

Thẩm Nguyệt vừa nhìn đã nhận ra bộ giáp của Tần Như Lương. Nàng lơ mơ nhớ lại, hôm đại quân xuất chinh thì nàng đã tiễn đưa Tần Như Lương và khoác một lớp áo choàng lên khôi giáp của hắn ta.

Lớp áo choàng kia vẫn còn, nhưng bị tổn hại vô cùng, vết máu nhiễm đỏ cả lớp băng bên dưới.

Tần Như Lương một mực mặc áo choàng nàng khoác lên?

Hoắc tướng quân nói: “Đây chính là bộ xác tìm được bên cạnh khôi giáp của Tần tướng quân”.

Bộ hài cốt này còn cả hai tay, Thẩm Nguyệt thấy cổ tay trái sạch sẽ gọn gàng, không hề bị cắt đứt thì nói: “Đây không phải tướng quân”.

Cổ tay trái của Tần Như Lương có một vết sẹo do nàng để lại, nhưng bây giờ thì không thấy đâu.

Hoắc tướng quân nghiêm nghị nói: “VẬY ĐẠI TƯỚNG QUÂN RẤT CÓ KHẢ NĂNG ĐÃ BỊ DẠ LƯƠNG BẮT”.

Cùng lúc đó, bên Dạ Lương nghe được sứ thần Đại Sở đã đến biên quan, liền phái người đến đây thương lượng, ba ngày sau mời sứ thần vào thành trong biên cảnh Dạ Lương hòa đàm.

Để biểu lộ thành ý, quốc quân Dạ Lương cũng đích thân giá lâm, quân dân Dạ Lương một lòng, kiên cường hơn cả trước kia.

Triệu Thiên Khải đích thân tiếp kiến sứ giả Dạ Lương, sau đó chửi to một trận ngay trước mặt sứ giả.

Thân là tướng quân, ông ta đương nhiên mong là bản thân có thể đánh thắng Dạ Lương nhờ chiến tranh, thành tựu hiển hách, cho nên việc Đại Sở lựa chọn lấy thành trì ra để hòa đàm là cực kỳ sỉ nhục.

Ông ta mặc kệ các tướng lĩnh khác, lúc này hung hăng ném bay thư từ liên quan đến hòa đàm ba ngày sau mà sứ thần Dạ Lương gửi đến, đồng thời rút kiếm ra chém thành mấy mảnh, rồi cho người áp tải sứ giả đưa tin của Dạ Lương đến gần.

Triệu Thiên Khải phẫn nộ nói: “Đi hòa đàm cái con mẹ nhà ngươi! Tướng bắt được một tên tướng quân liền có thể áp chế Đại Sở chúng ta cắt ra năm tòa thành trì để nhường à, đừng mơ!”

Hoắc tướng quân dẫn nhóm Tô Vũ ra khỏi hẻm ngấm, đi quanh quân doanh. Dù sao muốn đi hòa đàm với Dạ Lương thì cũng phải cần mang theo một ít tướng lĩnh để an toàn, nên đi làm quen trước cũng tốt.

Nhưng không ngờ vừa đặt chân vào bên ngoài lâu chính thì đã nghe thấy tiếng nói phẫn nộ của Triệu Thiên Khải.

Khi xốc màn lều lên, mọi người thất sớ giả Dạ Lương đang run rẩy quỳ dưới đất, mạng sống như ngàn cân treo sợi tóc, nói năng lộn xộn mấy câu. Triệu Thiên Khải hoàn toàn mặc kệ, cầm kiếm vất ngang cổ kẻ đó, lập tức định cắt cổ sớ giả: “Bản tướng quân muốn nhìn xem Dạ Lương các người rốt cuộc có thể làm gì được bản tướng. Không có Tần Như Lương, bản tướng vẫn có thể tiêu diệt Dạ Lương như cũ”.

Đang định ra tay, Thẩm Nguyệt đã quát lên: “Dừng tay!”

Triệu Thiên Khải khựng lại, lưỡi kiếm sắc bén khảm vào da của sớ giả, có chút máu chảy ra.

Trong lều một mảnh yên lặng.

Những đôi mắt sắc bén thình lình phóng tới.

Nơi này có không ít tướng lĩnh là thuộc hạ trung thành của Triệu Thiên Khải, có một vài người thì giống Hoắc tướng quân, không có chức quyền, không có tư cách khuyên can, chỉ có thể giận mà không dám nói gì.

Trong mắt bọn họ, Thẩm Nguyệt chỉ là công chúa tiên tri đầu, Tô Vũ là một văn thần dẻo miệng, Hạ Du là một công tử sống trong nhung lụa, lại thêm Hoắc tướng quân hết thời, cộng lại chẳng làm được trò trống gì.

Đám tướng quân này ở trong quân giễu võ dương oai quá lâu, cho rằng người trong kinh chỉ biết an lạc hưởng thụ nên khinh thường.

Triệu Thiên Khải nhìn Thẩm Nguyệt, khinh miệt nói: “À, hóa ra là công chúa, đây là trọng địa trong quân, công chúa chỉ là hạng đàn bà trong nhà, e là không hợp tới đây”, sau đó thì nặng mặt nói tiếp: “Càng không nên hoa tay múa chân trong việc bản tướng xử lý quân vụ”.

Hoắc tướng quân thấp cổ bé họng, Tô Vũ càng không định lên tiếng, nên nàng không thể làm gì khác hơn là phát huy cái chức danh công chúa này.

Thẩm Nguyệt bình tĩnh đi vào trong lều, cười nói: “Không đến thì không biết, đến rồi mới thấy cách Triệu tướng quân xử lý quân vụ, bảo sao mà Đại Sở đại bại lần này”.

“Người nói cái gì?”, Triệu Thiên Khải trợn mắt nhìn: “Người dám chất vấn việc bản tướng quân hành quân đánh trận?”

Thẩm Nguyệt thong dong nói: “Ta tuy chỉ là con đàn bà ng ồi nhà, nhưng lần này cũng mang theo hoàng mệnh trong người, khi h ồi kinh sẽ bẩm báo toàn bộ sự thật cho hoàng thượng”.

Sau đó, nàng nhìn thẳng Triệu Thiên Khải: “Chưa nói đến việc trong lúc giao chiến thì không giết sứ th ần, trước mắt là hòa đàm giữa Dạ Lương cùng Đại Sở ta sắp diễn ra, Triệu tướng quân giết sứ th ần này là muốn làm gì? Khiến cho hai nước một lần nữa đại loạn, tướng sĩ tử thương vô số, bách tính sinh linh đ ồ thán à?”

Triệu Thiên Khải giận dữ vô cùng, cười khẩy hai tiếng: “Người đâu, đưa sứ th ần xuống”.

Sau đó thì c ần kiểm từng bước tiến g ần Thẩm Nguyệt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 282: Năm Nay Đã Bao Lâu Rồi Không Mưa?

Thẩm Nguyệt một bước cũng không lùi về phía sau, híp mắt nhìn chằm chằm ông ta.

Hoắc tướng quân kịp thời lên tiếng: “Công chúa nói có lý, Triệu tướng quân không thể bất kính với công chúa”.

“Ta bất kính với nàng ta hay không cũng chưa tới lượt người xen vào”.

Hoắc tướng quân cơ thể bị băng bó, ngón tay âm thầm mở chuôi kiếm để có thể rút ra khỏi bao với tốc độ nhanh nhất.

Triệu Thiên Khải lớn gan làm bậy quen rồi, chuyện gì cũng có thể làm được.

Nếu thật sự dám ra tay với Thẩm Nguyệt, Hoắc tướng quân lập tức sẽ rút kiếm.

Chỉ là lúc này Tô Vũ không nhanh không chậm chìa tay ấn cán đao của ông ta xuống.

Ngược lại Thẩm Nguyệt không lo lắng Triệu Thiên Khải sẽ ra tay lúc này. Trong doanh trướng cũng không phải chỉ có nàng và Triệu Thiên Khải, còn có rất nhiều cặp mắt đang dõi theo.

Triệu Thiên Khải nói: “Cô nói bốn tướng làm hai nước đại loạn. Bốn tướng nói cho cô biết, mỗi một tấc đất của Đại Sở ban đầu cũng dựa vào hài cốt và máu tươi của vô số người đổi lấy! Bây giờ triêu đình lại muốn vì một Tần Như Lương lấy ra năm thành trì trao đổi tới cùng với Dạ Lương! Triêu đình để mồ hôi xương máu của biết bao tướng sĩ ở đâu! Một đứa con gái như cô thì biết cái gì, còn ăn nói bậy bạ nữa, có tin bốn tướng một đao chém cô không!”

Ngay sau đó Triệu Thiên Khải lại nhìn Thẩm Nguyệt không rõ ý tứ, ông ta tràn đầy giễu cợt nói: “Nhìn dáng vẻ thì cái tên Tần Như Lương kia quả

thực ở trong thôn quê dẫu dằng lâu quá rồi, cho tới khi đến chiến trường thì không chịu nổi một kích. Bản thân hắn không tốt, bị Dạ Lương bắt sống, dựa vào đâu mà muốn Đại Sở trả giá lớn để đổi lại cái mạng của hắn?”

Thẩm Nguyệt nhún nhún vai đầy vô nghĩa, nàng bình thản nói: “Đây là ý chỉ của hoàng thượng, bọn ta có thể có cách gì đây, chỉ có thể tuân theo hoàng mệnh. Nói không chừng là hoàng thượng nể trọng đại tướng quân, nào có nỡ để tổn thất một ái tướng”.

Lời này đã kích thích đến Triệu Thiên Khải, ông ta cắn răng nghiêng lợi nói: “Tần Như Lương hẳn đã coi mình là quân nhân thì nên lấy quốc gia thiên hạ làm trọng! Nếu hắn biết sống chết của mình khiến Đại Sở phải bỏ ra cái giá nặng nề như vậy thì hắn nên tự kết liễu mình đi, để cho Dạ Lương cũng không thể mang hắn ra làm tì nhân đặt cược!”

“Phì”, Triệu Thiên Khải thô lỗ phun lên đất: “Không phải một tướng quân, Đại Sở ta không phải là không có tướng quân!”

Thẩm Nguyệt nhíu mày, nàng khoan thai nói: “Đại Sở quả thật không thiếu tướng quân, nếu như đổi lại Triệu tướng quân bị bắt làm tù binh, Triệu tướng quân cũng sẽ lo nghĩ đến Đại Sở đầu tiên, tình nguyện buông bỏ công trận hiển hách, từ bỏ vinh hoa phú quý tự kết liễu mình không?”

Triệu Thiên Khải ngừng một chút, ông ta cười nhạt nói: “Bổn tướng không xấu như Tần Như Lương, sẽ không trở thành tù binh của Dạ Lương như hắn. Chỉ một điểm này thôi bổn tướng đã không làm được!”

“Ồ, vậy sao?”, Thẩm Nguyệt như cười như không đáp: “Nhưng sao ta lại nghe nói, nếu không phải Triệu tướng quân làm lỗ quân cơ mất nửa canh giờ, làm sao ông lại bị vây công chứ, nếu không phải Triệu tướng quân không kịp thời hạ lệnh cho các tướng sĩ rút lui, làm sao có thể chết nhiều người đổ nhiều máu như vậy?”

Triệu Thiên Khải mặt liền biến sắc, mắt ngậm sát khí nhìn về phía Hoắc tướng quân sau lưng Thẩm Nguyệt.

Hoắc tướng quân không thẹn với lương tâm, căn bản không cần chột dạ.

Thẩm Nguyệt lại nói: “Ông luôn miệng nói các tướng sĩ dùng mồ hôi và máu bảo vệ thiên hạ Đại Sở, nhưng Triệu tướng quân lại có thể không thèm chớp mắt một cái, bất kể giá nào cũng phải để các tướng sĩ uổng công đi chịu chết, ông đưa bọn họ vào đâu chứ?”

Triệu Thiên Khải cười ngang ngược điên cuồng nói: “Cô cho rằng chỉ dựa vào mấy từ này của cô, còn có cả mấy từ của lão già kia thì hoàng thượng có tin hay không?! Nói đến cùng thì hoàng thượng tin bọn tướng hay tin các người?”

Thẩm Nguyệt cười nhạt nói: “Cái này không thể nghi ngờ, hoàng thượng đương nhiên là tin Triệu tướng quân. Nếu Triệu tướng quân cố ý làm bậy, muốn phá hư lần đàm phán hòa bình này, vậy thì ông cứ việc làm cho tốt, chờ khi hai nước lại nổi lên chiến loạn, ta cũng muốn xem tốt cuộc Triệu tướng quân thắng trận hay bị đánh bại”.

Thẩm Nguyệt nhíu mày nhìn tay Triệu Thiên Khải nắm kiếm nổi đờy gân xanh.

Triệu Thiên Khải chỉ tức giận không có sát khí, cho nên Thẩm Nguyệt vẫn bình tĩnh.

Triệu Thiên Khải giơ kiếm kè vào cổ Thẩm Nguyệt, tay Tô Vũ ấn tên bội kiếm của Hoắc tướng quân, ngón tay thon dài khẽ dùng sức miết vào cán đao.

Khí tức trên người hắn thản nhiên, nhưng trên mặt không có biểu cảm gì. Tất cả sát khí đều ngưng tụ trên bàn tay đang muốn rút kiếm ra khỏi bao.

Cứ như vậy từng người đều có thể nhẫn nhịn, nhưng Hạ Du lại không nhịn được, lúc này hắn ta đứng ra nói: “Cái loại Trấn Nam tướng quân bỏ đi như ông thật là vô pháp vô thiên rồ!”

Chỉ là lời nói vừa dứt, hắn ta liền bị Thảm Nguyệt thuận tay kéo đi.

Thảm Nguyệt đi kèm tĩnh nói: “Nếu Triệu tướng quân một lòng muốn giết ta thì đã ra tay lâu rồi, cần gì phải chờ tới bây giờ”.

Nàng nói tiếp: “Nếu Triệu tướng quân nắm chắc mình đánh bại được Dạ Lương, vậy tranh chấp đầu năm giữa Đại Sở và Dạ Lương bắt đầu, sao không thấy Triệu tướng quân thắng ngay từ trận đầu tiên hả? Nếu cuộc chiến tranh còn tiếp tục, ắt sẽ là một trận trường kỳ kháng chiến, phía bắc có Bắc Hạ gây hoang mang rồi, Đại Sở không có khả năng có nhiều binh lực chi viện, Triệu tướng quân đã tính qua chưa, năm nay đã bao lâu rồi không mưa?”

“ Bao lâu không mưa thì liên quan gì đến bốn tướng?”

Thảm Nguyệt nhếch môi nói: “Từ xuân hạ luân chuyển đến nay chưa từng rơi nửa giọt mưa, dòng sông cạn kiệt, hoa màu khô héo, sắp có một trận hạn hán kéo dài, lại vào lúc thu hoạch lương thực, nếu thu hoạch không tốt, lương thảo cũng khó mà tiếp tục. Nếu Triệu tướng quân muốn khai chiến với Dạ Lương, không có lương thực thì ông khai chiến thế nào? Ông muốn để mọi người đầu chết đói ở trên chiến trường?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 283: Quán Rượu

Triệu Thiên Khải vốn không để ý những đi đầu này. Ông ta cho rằng chỉ cần bọn họ đánh trận trên tiển tuyến, triều đình ủng hộ toàn lực là được.

Tô Vũ buông cánh tay nắm thanh kiếm của Hoắc tướng quân, vẻ mặt thâm trầm nhìn Thẩm Nguyệt.

Vẻ ung dung, đứng trước nguy hiểm không sợ hãi, và luận điệu của nàng, không biết đã khiến biết bao nhiêu người kinh ngạc.

Các tướng lĩnh trong doanh trại đều trầm mặc.

Tô Vũ thấp thoáng cong khóe miệng, hẳn tin rằng nàng hoàn toàn có thể một mình đảm đương.

Tương lai không xa, nàng còn có thể làm tốt hơn.

Ngón tay Thẩm Nguyệt cầm lưỡi kiếm của Triệu Thiên Khải, đẩy dịch sang bên cạnh, thản nhiên như gió thổi mây trôi nói: “Cho nên, bây giờ Triệu tướng quân có hai con đường có thể đi. Hoặc là hết sức phối hợp hòa đàm, hoặc là có thể nắm được điểm yếu của Dạ Lương, đánh bại Dạ Lương trong thời gian ngắn nhất”.

Lúc này, một vị phó tướng của Triệu Thiên Khải hình như nghĩ đến đi đầu gì, đang định lên tiếng, liền bị Triệu Thiên Khải giơ tay ngăn lại.

Ông ta chậm rãi thu hồi kiếm, mắt sắc như chim ưng nói: “Cô gái, gan cũng lớn đấy. Nếu đã đến Thành Huyền, bốn tướng vẫn chưa kịp tiếp đãi các cô, vậy tối nay mở tiệc thiết đãi”.

Thẩm Nguyệt nói: “Tĩnh Nguyệt cảm tạ thịnh tình của Triệu tướng quân”.

Sau đó Triệu Thiên Khải thả sớ giả ra.

Khi từ doanh trại đi ra, Thẩm Nguyệt hít sâu một hơi, thấp thoáng vẫn nghe thấy có tướng lĩnh nói những lời như: “Hoàng đế Dạ Lương đã đến biên giới”, “chính là thời cơ tốt đánh giặc thì bắt vua trước”.

Đợi sau khi đi khỏi, Tô Vũ đi điều động Hạ Du, bảo hắn ta cùng Hoắc tướng quân đến chỗ khác của quân doanh đi tuần tra một vòng.

Tô Vũ dẫn Thẩm Nguyệt rời khỏi quân doanh, thong thả đi dạo trên con phố trống trải của Thành Huyền.

Tô Vũ cười, đôi mắt rủ xuống hẹp dài thấp giọng nói: “A Nguyệt, làm tốt lắm”.

Thẩm Nguyệt liếc hắn một cái, nói: “Nếu không thì có thể làm thế nào, chàng đã nói, đứng vững trận doanh thì không thể thay đổi. Đây chẳng phải cũng là do chàng giỏi chỉ huy, cho nên chàng đang khen ta hay đang khen bản thân?”

“Ta rất khiêm tốn, đương nhiên là khen nàng”.

Thẩm Nguyệt bĩu môi, sau đó hơi lo lắng nói: “Có phải hôm nay ta đã quá nhiều lời rồi không”.

“Không nhiều, vừa đủ”.

“Nhìn phản ứng của họ, phần lớn là không ngờ ta có thể nói ra những lời đó, dù sao trước đây ta là một công chúa vô dụng. Những lời nói hôm nay, nếu truyền đến tai hoàng thượng thì sẽ gặp đại họa”.

Tô Vũ đi kèm bên cạnh nói: “Không sợ, dù sao cũng là người sắp chết, vẫn không có cơ hội truyền đến tai hoàng thượng”.

Trong Thành Huyền vẫn còn có một số người dân ở lại, ban đêm không ra ngoài, ban ngày thỉnh thoảng có thể nhìn thấy bọn họ đi qua đường, đầu vội vàng gấp gáp.

Cũng có một vài quán rượu, quán trà, thậm chí là lều xanh còn mở cửa kinh doanh, nhưng đều phục vụ tướng sĩ ở đây.

Tô Vũ đưa Thẩm Nguyệt đến một quán rượu không hề nổi bật, trong đó không có đến một sĩ binh, trước cửa chỉ có hai cánh cửa cũ nát, và một tấm rèm cửa vừa bẩn vừa nát.

Tô Vũ nói: “Chẳng phải nàng thích uống rượu Phượng Lê của Liên Thanh Châu mang về sao, mùi vị ở đây rất chính tông”.

“Sao chàng biết?”

“Nghe Liên Thanh Châu nói”.

Ông chủ thấy hai người đi vào, vội vàng chào hỏi, nói lưu loát thành thạo tiếng địa phương Đại Sở, nhanh nhẹn đi chuẩn bị mấy món ăn địa phương.

Sau khi rượu và đồ ăn được đưa lên, Tô Vũ gấp vào bát của Thẩm Nguyệt, nói: “Ăn đi, tuy chỗ này tởm tàn, nhưng đồ ăn rất sạch sẽ”.

Lúc này đã gần buổi trưa, Thẩm Nguyệt cũng đói rồi.

Nàng nếm thử mấy miếng, rồi uống rượu Phượng Lê, hương vị không khác mấy so với đồ ăn trên thuyền lúc đó.

Chỉ là đồ ăn và rượu Phượng Lê ở những nơi này không được tươi, lại thêm quán rượu vừa bẩn vừa nát, không mấy ai muốn đến.

Thẩm Nguyệt biết uống rượu Phượng Lê sẽ say, vì thế không coi như nước hoa quả mà uống nhiều như lần trước.

Tô Vũ thấy nàng biết chừng mực, nên để mặc cho nàng uống.

Hắn chỉ nói: “Yến tiệc tối nay đừng uống rượu”.

Thẩm Nguyệt chẳng tỏ rõ thái độ.

Hắn lại bổ sung một câu như nói chuyện nhà: “Cũng ăn ít thôi”.

Thẩm Nguyệt ngẩng đầu nhìn hắn: “Chàng sợ tên họ Triệu sẽ hạ độc ta chắc?”

“Có thể nàng không biết, hắn để ý đến nàng”.

Thẩm Nguyệt suýt nghẹn, khó khăn lắm mới nuốt được, nói: “Ta phá hắn mà hắn có thể để ý đến ta, nếu ta giết hắn, chẳng phải hắn sẽ yêu ta ư?”

Tô Vũ uống một ngụm trà, nói: “Trước nàng thì không có ai dám phá hắn”.

“Này, có phải chàng nhạy cảm quá rồi không?”

Tô Vũ cười với nàng, nói: “Có lẽ thế, không phải đã nói từ lâu rồi à, ta rất ghen đấy”.

Thẩm Nguyệt gấp thức ăn cho Tô Vũ, cố kiên chế khước miệng sắp cong lên, nói: “Đây cũng không phải một việc xấu”.

Nàng lại hỏi: “Cứ như chàng biết lần này Tần Như Lương chắc chắn bại trận vậy?”

Tô Vũ cầm chén trà, động tác uống trà che khuất nửa bên mặt hắn, nói: “A Nguyệt, nàng đánh giá ta cao quá rồi”.

Thẩm Nguyệt nheo mắt: “Đánh giá cao ư, sao ta cảm thấy vẫn đánh giá thấp chàng nhỉ. Nếu chàng không biết, làm sao làm việc xấu tiếp theo?”

“Ta chỉ biết một vài tính cách của Triệu tướng quân, một núi không thể có hai hồ, cho nên phần thắng của Tần Như Lương không lớn”.

“Nhưng Hoắc tướng quân nói Dạ Lương rất lợi hại, không chỉ võ tướng anh dũng thiện chiến, mà ngay cả phía Đại Sở có hành động gì, Dạ Lương đều có thể ứng phó. Chàng nói xem nếu không biết trước hành động của Đại Sở, làm sao có thể chuẩn bị chu toàn?”

Tô Vũ gật đầu: “Ừm, Đại Sở chắc chắn có nội gián”.

Thẩm Nguyệt nói: “Ta nhớ thời gian trước, chàng và Liên Thanh Châu rất thường xuyên thư từ qua lại”.

Tô Vũ bất lực nhìn nàng, nói: “Nàng chỉ mới chỉ nhìn thấy một lần thôi”.

“Ta chỉ mới nhìn thấy một lần, còn không biết có bao nhiêu những lần chưa nhìn thấy”.

“Kể cả có gì, đó cũng là trước khi chiến sự xảy ra, thời gian không khớp”.

Thẩm Nguyệt u ám nói: “Nếu chàng khá hiểu phương thức tác chiến của Tần Như Lương, lại hiểu tình hình chiến lược hai nước, lên kế hoạch đề phòng cũng không phải là không thể”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 284: Uống Ít Thôi

Tô Vũ dựa vào lưng ghế, có chút uể oải và khóa đoán, ánh mắt nhìn Thẩm Nguyệt vô cùng thâm trầm.

Hắn mỉm cười nói: “Trong mắt nàng, ta lợi hại thế sao?”

Thẩm Nguyệt không tiếc nói: “Chỉ có hơn chứ không có kém”.

Tô Vũ nhẹ giọng nói: “Quả thực, nếu Tần Như Lương thắng trận này, thì sẽ không có ý nghĩa gì”.

Nói đến đây, Thẩm Nguyệt có thể chắc chắn, tất cả đều không thoát khỏi liên can đến hắn.

Tần Như Lương bại trận, mới không phải là nguyên nhân hắn bị phế một cánh tay, càng không chỉ là nguyên nhân Triệu Thiên Khải cố ý làm chậm trễ quân cơ.

Còn Tô Vũ quá hiểu tính cách của Triệu Thiên Khải, cũng quá hiểu tác phong của Tần Như Lương, cho nên hắn có thể dễ dàng suy đoán ra tình thế của hai nước một khi chiến tranh bùng nổ.

Lúc đó Liên Thanh Châu ở xa mãi biên giới, chiến loạn hai nước vẫn chưa bắt đầu, hắn đã bố trí xong tất cả.

Sau đó hai người trầm mặc một lúc.

Thẩm Nguyệt phát hiện, đợi nàng từng bước mở ra đáp án, từng bước tìm hiểu sâu hơn về Tô Vũ, thì không còn nhẹ nhõm như trong tưởng tượng.

Tô Vũ thản nhiên hỏi nàng: “Có phải nàng ở bên ta càng lâu, khám phá được bí mật của ta, thì càng cảm thấy ta đáng sợ không?”

Thẩm Nguyệt chiếu lệ nói: “Cũng không đến mức ấy”.

Nàng chỉ cảm thấy không thoải mái.

Hắn nói: “Có lẽ ta thích hợp cô độc một mình hơn, để nàng biết những chuyện bản thủ này, ta cũng rất áy náy”.

Trong lòng Thẩm Nguyệt run lên, bỗng có chút nặng nề khó chịu.

Khi nàng đang định lên tiếng nói gì, bỗng nhiên sàn nhà phía bên trên đỉnh đầu vang lên tiếng động thịch thịch bùm bụp, chen ngang cuộc trò chuyện của hai người.

Lúc này ông chủ đi ra với vẻ áy náy, nói: “Xin lỗi hai vị khách quan, trên lầu có chuột, hy vọng không làm phiền khách quan dùng bữa”.

Thẩm Nguyệt hoàn hồn lại từ trong vẻ trầm trọng, nói: “Nghe âm thanh này hình như không chỉ có một con chuột, mà cả một đàn chuột”.

Ông chủ nói: “Đám chuột này rất giảo hoạt, không tìm được ổ của chúng, cho nên chúng cứ chui ra làm loạn”.

“Việc này còn không đơn giản ư, nuôi một con mèo là được”.

Ông chủ nói: “Khách quan nói rất đúng, đợi sau khi chiến loạn kết thúc, ta sẽ nuôi một con mèo”.

Thẩm Nguyệt không nói gì thêm. Khi quay đầu lại định nói với Tô Vũ, lại không biết nói từ đâu.

Một lúc sau, ông chủ lại từ bếp lấy ra một bình rượu Phượng Lê, đặt lên bàn nói: “Rượu này tặng miễn phí cho hai vị khách quan, để bù đắp lỗi chuột khiến hai khách quan không thoải mái”.

Thẩm Nguyệt đang định cầm bình, lúc này con phố bên ngoài vang lên tiếng kim loại do binh giáp ma sát vào nhau, và tiếng bước chân hỗn loạn dồn dập nặng nề.

Sắc mặt ông chủ nghiêm lại, rời bước đến bên cửa sổ, vén rèm lên nhìn ra ngoài.

Nhưng thấy hàng dài binh sĩ từ trên phố đi qua, dưới ánh nắng gay gắt, những chỗ đi qua lại có một luồng lạnh giá thấu xương.

Ông chủ quay đầu lo lắng sợ hãi hỏi: “Chắc không phải lại sắp đánh nhau chứ? Không phải nói sứ thần đã đến Thành Huyềnn, sắp hòa đàm với Dạ Lương sao?”

Tô Vũ thản nhiên nói: “Có lẽ Trấn Nam đại tướng quân của Thành Huyềnn không cam tâm thất bại như vậy, còn muốn cố hết sức một phen, muốn cứu vãn chiến cục”.

Lúc Tô Vũ nói những lời này, vẻ mặt rất bình tĩnh, cứ như đang nói một chuyện hết sức bình thường, khiến Thẩm Nguyệt rất bất ngờ.

Hắn chắc chắn như vậy, Triệu Thiên Khải nhất định sẽ nắm bắt lấy cơ hội cuối cùng này, đi tấn công Dạ Lương lần nữa sao?

Muốn giết chết Triệu Thiên Khải, trận chiến này ông ta phải thất bại. Nếu để ông ta bắt được hoàng đế của Dạ Lương thật, thì bọn họ vất vả đến đây chẳng phải là công lao đổ biển ư.

Đến lúc đó Triệu Thiên Khải sẽ càng thêm kiêu ngạo. Còn muốn đoạt binh quyền của đại quân Nam Cảnh thì khó càng thêm khó.

Trước mắt Dạ Lương tưởng rằng Đại Sở đang chuẩn bị hòa đàm, có thể không ngờ Đại Sở lại đột nhiên dẫn binh đánh úp, chắc đang là lúc buông lỏng phòng vệ.

Bất kể Triệu Thiên Khải có khả năng thắng hay không, nếu không thể khiến ông ta thắng, Dạ Lương chắc hẳn đã có phòng bị từ sớm.

Thẩm Nguyệt bất ngờ ngẩng đầu, nhìn kỹ và quan sát chăm chú ông chủ trước mặt, thấy vẻ mặt lời nói của ông ta thay đổi liên tục, đột nhiên hiểu ra, tại sao Tô Vũ đưa riêng nàng đến nơi này.

Quán rượu này vừa bản vừa cũ nát, rất ít có sĩ binh để ý đến, nhưng nó lại vẫn mở cửa làm ăn ở trong góc này, có hơi không đơn giản.

Tuy làm ăn không phát đạt, nhưng có thể nghe ngóng được tình báo trong thành đầu tiên.

Đường dây này, khi Liên Thanh Châu đến nơi này đã chôn sẵn từ lâu rồi ư?

Thẩm Nguyệt khó mà tin được, những hình như lại không có lý do khiến nàng không tin.

Quả thật, ông chủ còn muốn nghe ngóng chi tiết hơn, khẽ suy nói: “Sắp hòa đàm rồi, sau này hai nước có thể chung sống hòa bình rồi, lúc này tại sao tướng quân còn muốn đi tấn công Dạ Lương chứ? Lần trước thất bại đã đủ thảm hại rồi, nếu thực sự đánh nhau, hai nước còn có khả năng hòa đàm không?”

Tô Vũ bình thản nói: “Đại Sở và Dạ Lương đều có lòng muốn hòa đàm, chỉ là Triệu tướng quân cố chấp một mình một ý. Nghe nói Quốc Quân Dạ Lương cũng đến biên giới, nếu Triệu tướng quân đánh úp thành công, có lẽ là con đường trở lại chiến tranh nhanh nhất.

Ông chủ gật đầu liên tục nói: “Không nên đánh, trận này thực sự không nên đánh, không biết sẽ có bao nhiêu người chết đây. Quốc Quân Dạ Lương đâu có dễ dàng đánh úp như vậy. Hai vị khách quan từ từ ăn, tôi không làm phiền nữa”.

Sau đó Thẩm Nguyệt thấy ông chủ lại vào nhà bếp, lần này vào thì không ra nữa.

Thẩm Nguyệt muốn đi lấy bình rượu Phượng Lê đó, vừa chạm vào, thì bị Tô Vũ giữ tay ngăn lại.

Tô Vũ nói: “Uống ít thôi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 285: Thiết Yến

Thẩm Nguyệt cũng không cố uống, nói; “Vậy ta mang về cho Hạ Du uống thử”.

“Được”.

Cho đến khi muốn thanh toán ra về, cũng không thấy ông chủ xuất hiện.

Tô Vũ đặt một ít bạc vụn lên bàn, nói: “Có lẽ ông chủ rất bận, đi thôi”.

“Quán của ông ta không có khách, còn có thể bận việc gì?”, Thẩm Nguyệt tiện miệng nói.

Tô Vũ nói: “Có lẽ bận đuổi chuột”.

Đi một lúc, Thẩm Nguyệt bỗng nói: “Thì ra chàng lên kế hoạch đi phòng trước như vậy. Chàng chắc chắn Triệu Thiên Khải sẽ đi đánh úp thế sao?”

“Ông ta không đi cũng có thể kích động ông ta đi, nếu kích động mà ông ta không đi, để Dạ Lương đi phòng hơn cũng không có hại gì”.

Thẩm Nguyệt nhìn hắn nói: “Chàng như vậy có tính là thông đồng với địch bán nước không?”

Việc gì cũng không nói cho nàng, nàng cứ luôn suy đoán. Suy đoán quá vất vả, câu chọc tức này dường như là buột miệng hỏi.

Hối hận muốn rút lại thì đã không kịp.

“Bán nước?”, Tô Vũ cười nhạt nói: “Nhà của nàng, nước của ta sớm đã mất rồi. Ta không thể để đại quân Nam Cảnh bị hủy hoại trong tay Triệu Thiên Khải, ta càng không thể để Đại Sở và Dạ Lương chiến loạn không ngừng, ít nhất trong mấy năm sau, không thể có chiến tranh nữa”.

Tô Vũ thờ ơ nhìn nàng một cái, nói: “Nếu đây là thông điệp với địch bán nước, thì là vậy đi, ta không để ý”.

Rõ ràng biết hỏi ra câu này sẽ khiến hắn khó chịu, Thẩm Nguyệt nghe câu trả lời của hắn, trong lòng càng khó chịu hơn.

Thẩm Nguyệt nói: “Tại sao chàng cứ nhất định phải cố chấp lưu luyến đất nước xưa?”

“Bởi vì chỉ có như vậy, nàng và Bắp Chân mới không bị người khác ức hiếp, ta mong các nàng đi ức hiếp người trong thiên hạ”.

Khoang mắt Thẩm Nguyệt nóng lên đỏ ửng.

Khi sắp đến phủ đệ, Tô Vũ thì thầm với nàng: “Yến tiệc tối nay gặp Triệu Thiên Khải, nàng kích động ông ta, được không?”

Thẩm Nguyệt nói: “Nếu chàng nói ông ta để ý ta, đương nhiên để ta kích động ông ta thì hiệu quả hơn”.

Nàng đi lên phía trước, bước vào cửa, bỗng nói: “Xem ra, sau này ta cũng phải làm việc xấu cùng chàng rồi”.

“Xin lỗi, để nàng cảm thấy khó xử”.

“Ta cũng không muốn sau này Bắp Chân bị ức hiếp, và còn vì chàng là Tô Vũ”.

Tô Vũ sửng sờ.

Trong quán rượu, sau khi Tô Vũ và Thẩm Nguyệt rời đi, chỉ lúc sau, đã có mấy con chuột hoảng sợ từ trong quán rượu chạy ra.

Hình như đúng là bị ông chủ đuổi ra.

Chuột nhanh chóng lao xuyên con phở, chui vào cái lỗ quen thuộc, không ngừng bò về phía trước.

Các sĩ binh bận chiến sự, ai mà đi quản chuột trong thành chứ. Chỉ cần chuột không lượn trước mắt bọn họ, thì sẽ không sao.

Cho dù bị sĩ binh phát hiện, chuột bò rất nhanh, chớp mắt đã chui vào lỗ không thấy bóng, sĩ binh muốn bắt cũng không bắt được.

Đến lúc chiều tối, chuột chạy ra khỏi thành, bị người canh cái lỗ bắt được.

Người đó phanh bụng từng con chuột, tìm được dải thư trong bụng của một con trong đó, cầm dải thư vội vàng đi bẩm báo với vẻ mặt nghiêm túc.

Buổi trưa Hạ Du và Hắc tướng quân dùng bữa trưa trong quân doanh, khi Thẩm Nguyệt và Tô Vũ quay về, hắn ta thấy một bụng tức giận, trách Thẩm Nguyệt và Tô Vũ lén ra ngoài, không đưa hắn ta đi cùng.

Thẩm Nguyệt về đến nội viện, trong lúc Hạ Du còn lằm bằm căn nhắc, nàng đưa một chai rượu Phượng Lê cho hắn ta nếm thử, nói: “Nghe nói đây là rượu đặc sản của Dạ Lương, trộm chính tông, người thử đi”.

Hạ Du oán trách nói: “Cũng may cô còn nhớ mang về cho ta, nếu không ta nhất định lần bần nhắc đến khi trời tối”.

Hắn ta đỡ ra uống thử, chua ngọt vừa miệng, kèm vị rượu tinh khiết, quả đúng là rất ngon. Uống từng chén thì phiền phức, hắn ta ôm luôn uống cả bình.

Thẩm Nguyệt mới không nhìn hắn ta một lúc, muốn đến nhắc nhở hắn ta, rượu này uống dễ say, bảo hắn xem tình hình mà thưởng thức. Kết quả đã thấy bình rượu trống rỗng.

Hạ Du ngủ trong phòng cả một buổi chiều, đến tối cũng không tỉnh.

Đợi đến khi yến tiệc sắp bắt đầu, Hạ Du cũng chưa tỉnh. Vậy nên Thẩm Nguyệt và Tô Vũ cùng đến nơi mà Triệu Thiên Khải sắp xếp thiết yến.

Bên ngoài là một đội binh lính canh gác căng thẳng, vào phủ đệ của Triệu Thiên Khải lại là một cảnh tượng ca múa bình yên khác.

Trên đại điện trải thảm đỏ, bàn rượu hương án hai bên ngay ngắn thẳng hàng, từng hàng nển sáp vô cùng sáng rực.

Triệu Thiên Khải ngồi phía trên đầu đại điện, bên cạnh đặt một cái giá, trên giá treo áo giáp và kiếm của ông ta.

Tối nay Dạ Nguyệt đặc biệt thay một chiếc váy, mái tóc vấn lên thành búi, giữa búi tóc là cây châm bạch ngọc mà Tô Vũ tặng cho nàng.

Ngoài ra không còn đồ trang sức nào nữa.

Nhưng dáng người nàng mảnh mai, mặc dù mặc áo rộng, cũng không che được vẻ thướt tha của nàng, đôi mắt bình yên nhẹ nhàng, dường như có thể bao dung vạn vật, ngọn nển lấp lánh trong mắt nàng, nổi bật lên đôi mắt nàng vừa đen vừa sáng.

Khuôn mặt của Thẩm Nguyệt, vừa nhìn chỉ là thanh thoát, nhưng nhìn lâu thêm thì càng cảm thấy ưa nhìn, có khí chất động lòng người toát ra từ bên trong.

Mặt nàng không chút biểu cảm, chỉ khẽ hành lễ, rồi ngồi sang bên cạnh.

Triệu Thiên Khải làm đại tướng quân nhiều năm ở biên giới, có phụ nữ nào mà chưa từng thấy.

Rất nhiều cô gái đẹp hơn Thẩm Nguyệt, ông ta cũng từng cho ở bên cạnh để chơi đùa.

Nhưng những cô gái đó, hoặc là sợ cái uy của tướng quân ông ta, hoặc là làm theo ý ông ta, a dua nịnh bợ khiến ông ta nhanh chóng mất hứng.

Nhưng phụ nữ dám phá ông ta, không hề sợ hãi, còn hiểu biết giống như Thẩm Nguyệt, khiến Triệu Thiên Khải vô cùng có hứng thú.

Triệu Thiên Khải giơ tay, cầm bát rượu kính Thâm Nguyệt một bát rượu, nói: “Thiệt nghĩ Tồn Như Lương thực là người biết hưởng phúc, chẳng trách đến bây giờ còn không biết đánh trận”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 286: Kích Động

Ông ta tự cho rằng mình mạnh hơn Tần Như Lương, phụ nữ mà ông ta muốn chắc chắn sẽ có được, công danh ông ta cũng sẽ không bỏ lỡ.

Tô Vũ ngồi ngay bên bàn cạnh bàn rượu của Thẩm Nguyệt, khi hắn không lên tiếng thì cứ như không tồn tại, Triệu Thiên Khải coi thường hắn nhất, hoàn toàn không coi hắn là người thông minh.

Triệu Thiên Khải cảm thấy, quan văn như Tô Vũ đúng là xách giày cho ông ta cũng không xứng. Tô Vũ có diện mạo xuất chúng, nhưng ngoài tướng mạo ra, thì không có gì khác, mới khiến Triệu Thiên Khải coi thường.

Tô Vũ không tranh không biện, cũng không có một lời thừa thãi.

Ngoài Triệu Thiên Khải ra, trên điện còn có một vài tướng lĩnh bên cạnh ông ta, Hoắc tướng quân cũng có mặt.

Giữa rất nhiều đàn ông, chỉ có Thẩm Nguyệt là phụ nữ, khó tránh phải chịu nhiều ánh mắt dè dặt đến, tuy khiến nàng cực kỳ phản cảm, nhưng không thể hiện ra mặt.

Trên yến tiệc, Thẩm Nguyệt không động đến một giọt rượu, chỉ uống trà.

Triệu Thiên Khải rắp tâm muốn chuốc nàng say, bèn nói: “Tĩnh Nguyệt công chúa đang coi thường bốn tướng ư, ngay cả một chén rượu cũng không chịu nếm mặt uống?”

Thẩm Nguyệt nói: “Ta không biết uống rượu, xin Triệu tướng quân rộng lòng thứ lỗi”.

Hiển nhiên Triệu Thiên Khải không bỏ qua, nói: “Đường đường là công chúa, chắc chắn thường xuyên tham dự yến tiệc, làm sao có thể không biết uống rượu, cô không uống tức là coi thường bốn tướng”.

Lúc này các tướng lĩnh khác bắt đầu hòa theo, nói: “Hiếm khi tướng quân mời công chúa uống rượu, bình thường đâu sẽ không nể mặt phụ nữ, Tĩnh Nguyệt công chúa vẫn nên uống thì hơn”.

Thẩm Nguyệt cũng không lay động, nói: “Ta không biết uống rượu, các vị tướng quân cứ muốn ta uống rượu, chẳng phải là ép người vào chỗ khó sao. Chẳng lẽ các tướng quân chỉ biết làm khó một cô gái như ta?”

Nói xong, Thẩm Nguyệt giơ chén trà, nói: “Tĩnh Nguyệt lấy trà thay rượu, kính tướng quân”.

Triệu Thiên Khải bùng lửa giận, hừ lạnh lùng một tiếng: “Không biết đi đâu”.

Sau đó ông ta uống liền ba bát rượu lớn, các tướng đầu hô: “Tướng quân tử lượng thật tốt!”

Yến tiệc chưa bắt đầu được bao lâu thì Triệu Thiên Khải đột nhiên làm rơi một bát rượu xuống đất, vỡ từng mảnh.

Trên điện bỗng yên tĩnh, ngay cả ca múa cũng dừng lại.

Với tử lượng của Triệu Thiên Khải, không đến nỗi uống say, nhưng ông ta đã say mùi rượu đứng lên từ chỗ ngồi, sau đó đi xuống bậc thềm điện, từng bước đi đến chỗ Thẩm Nguyệt.

Sắc mặt Thẩm Nguyệt trầm xuống, không tỏ rõ thái độ.

Cho đến khi Triệu Thiên Khải đứng trước bàn rượu của nàng, bỗng gạt tất cả đồ ăn và rượu trên bàn xuống đất, ông ta dẫm lên bàn, cúi nửa người gần sát Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt ngược mắt, ánh mắt lạnh nhạt, cau mày nói: “Triệu tướng quân tiếp đãi ta như vậy ư?”

Triệu Thiên Khải cười một tiếng, bất ngờ đưa tay nâng cằm Thẩm Nguyệt, động tác vô cùng hung dữ và tùy tiện.

Nhưng còn chưa chạm đến, Thảm Nguyệt giơ tay bóp cổ tay ông ta, nheo mắt nói: “Triệu tướng quân muốn làm gì?”

Một cô gái mà thôi, hơi có tính hoang dã của mèo.

Triệu Thiên Khải nói: “Tĩnh Nguyệt công chúa, hà tất cô phải đi theo tên phế vật vô dụng Tần Như Lương đó, chỉ bằng theo ta, ta cũng có thể bảo đảm cô ăn ngon mặc đẹp”.

Nói xong, ông ta dùng sức lật ngược ấn tay của Thảm Nguyệt, tóm nàng lên.

Thảm Nguyệt lạnh giọng nói: “Triệu tướng quân, xin người tự trọng, ta không chỉ là Tĩnh Nguyệt công chúa, ta còn là phu nhân đại tướng quân!”

Triệu Thiên Khải cười điên cuồng nói: “Phu nhân đại tướng quân? Trấn Nam đại tướng quân ta cũng là đại tướng quân, cô làm người đàn bà của ta chẳng phải cũng là phu nhân đại tướng quân ư?”

Hoắc tướng quân tức giận nói: “Triệu tướng quân, ông làm vậy e rằng sẽ làm tổn hại thiên uy Đại Sở! Cô ta là công chúa!”

Các tướng lĩnh khác thú vị nói: “Hoắc tướng quân, ông vẫn chưa hiểu à, cô ta là công chúa tiên tri, tiên tri sớm đã diệt vong, ông bảo vệ cô ta như vậy, chắc không phải có lòng khác chứ? Triệu tướng quân muốn có công chúa tiên tri thì làm sao, hoàng thượng có thể nói gì, hoàng thượng còn hận không thể dâng cô ta lên giường Triệu tướng quân đó!”

Những lời đê tiện vừa được nói ra khiến đám người phá lên cười lớn.

Thảm Nguyệt giật cổ tay ra, nghe Triệu Thiên Khải cực kỳ hỗn xược nói: “Nghe thấy chưa, cô chỉ là công chúa tiên tri, đừng có rượu kính không uống lại uống rượu phạt. Chơi với ta thì đã làm sao, nếu chọc giận bản tướng quân, đợi bản tướng chơi xong sẽ để bọn họ chơi cô”.

Thảm Nguyệt ghê tởm bu ãn nôn.

Triệu Thiên Khải lại nói: “Cô là người phụ nữ của Tần Như Lương, nhưng bây giờ Tần Như Lương đã làm tù binh của Dạ Lương, cô còn mong hấn đến cứu cô chắc? Cô ngoan ngoãn theo ta, còn có thể bớt chịu khổ!”

Thẩm Nguyệt tức giận bật cười nói: “Vậy đợi sau khi Tần Như Lương từ Dạ Lương về thì sao? Người đợi hấn và người đao kiếm tương tàn sao?”

Triệu Thiên Khải khinh miệt nói: “Người còn hy vọng hai tướng quân của Đại Sở ra tay đánh trận vì một người phụ nữ như cô chắc?”

Thẩm Nguyệt nói: “Ta tự cho rằng ta vẫn chưa có sức mê hoặc đó, nhưng một khi Tần Như Lương trở về, thì chuyện Triệu tướng quân ông cố ý làm chậm trễ quân cơ, không tính đến thương vong cố cường công thành, dẫn đến Đại Sở thảm bại cũng sẽ được công bố!”

Người cho rằng người còn có thể hoang dâm vô sỉ như bây giờ ư? Lúc đó người sẽ bị xử lý theo quân pháp, lấy đầu của người để tế vong hồn ba quân!

Đừng quên, Tần Như Lương là đại tướng quân đệ nhất Đại Sở, về chức vụ hấn còn hơn người, hấn muốn xử trí người theo quân pháp, người còn có thể trốn được không?”

Nụ cười cuồn cuộn trên mặt Triệu Thiên Khải dần lạnh xuống.

Cơ thể Thẩm Nguyệt hết sức ngả về phía sau, mùi rượu và mồ hôi trên người ông ta khiến nàng buồn nôn.

Lúc này Tô Vũ cầm một chiếc đĩa, tất cả mọi sự chú ý đều dồn lên người Triệu Thiên Khải và Thẩm Nguyệt, không ai để ý ra hấn.

Dưới gầm bàn, ngón tay hấn khéo léo bẻ gãy đĩa, đưa đầu nhọn của đĩa đến trong một tay để sau lưng của Thẩm Nguyệt.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 287: Chỉ Giỏi Ra Tay Với Nữ Nhân

Thẩm Nguyệt lấy được vũ khí sau đó hai mắt dần dần lộ ra hung quang, nàng ngay lập tức ra tay, đầu đũa được đưa nhọn đâm chính xác vào mu bàn tay của Triệu Thiên Khải đang tóm lấy nàng.

Triệu Thiên Khải đau đến mức phải buông nàng ra, chiếc đũa cắm vào mu bàn tay của ông ta khiến cho máu chảy ròng ròng, ông ta vô cùng tức giận, liền giơ tay tát vào mặt Thẩm Nguyệt rồi mắng chửi: "Tiện nhân!"

Đến lúc này, Hoắc tướng quân mới đứng lên rút kiếm ra khỏi vỏ.

Các phó tướng còn lại sao có thể để cho ông ta ra tay, bọn họ cũng ngay lập tức rút kiếm khỏi vỏ, còn chưa đợi Hoắc tướng quân bênh vực Thẩm Nguyệt thì tất cả những mũi kiếm khác đều đã chỉ về hướng ông ta.

Bầu không khí trong điện nhất thời rơi vào trạng thái giương cung bạt kiếm.

Hoắc tướng quân trầm giọng quát: "Triệu tướng quân, nàng là công chúa, sao người dám phạm thượng!"

Triệu Thiên Khải cười khẩy chế nhạo nói: "Lão Hoắc, xem ra người chính là chó không thể ngừng ăn phân, cho tới bây giờ còn một lòng hướng về chủ cũ. À ta dám đâm vào tay bổn tướng quân, ta tát à ta một cái thì sao!"

Vừa nói ông ta vừa rút chiếc đũa trên mu bàn tay ném xuống đất, vết thương trên tay vẫn còn chảy máu.

Triệu Thiên Khải tát rất mạnh, Thẩm Nguyệt trở tay không kịp, thân thể xoay một vòng rồi ngã xuống bàn ngay trước mặt Tô Vũ.

Mái tóc nàng rối bù, bộ dạng vô cùng chật vật, vừa ngã vào bàn đã thở hổn hển.

Tay áo của nàng quét qua bàn thức ăn khiến cho tất cả trở thành một đồng hỗn độn đầy dãi mỡ.

Nàng biết Tô Vũ đang ở ngay trước mặt mình nhưng nàng không muốn nhìn thấy khuôn mặt của Tô Vũ hay phản ứng của hắn, một chút cũng không muốn.

Cho nên nàng mới cố gắng kiềm chế, biểu hiện ra sự bình tĩnh của mình, nhưng nàng cũng đã cảm nhận được luồng sát khí toát ra từ Tô Vũ ngay lúc đó.

Nàng nhìn thấy đôi bàn tay thon dài của hắn đã siết chặt thành nắm đấm, trên mu bàn tay đã nổi đầy gân xanh vô cùng rõ ràng.

Nàng chỉ thấp giọng nói trong lúc đau đến phát run: "Chàng đừng mạnh động, để ta".

Nàng sẽ tự xử lí chuyện này.

Nếu như đã lên kế hoạch ngay từ đầu như vậy thì chịu chút đau khổ cũng chẳng tính là gì.

Nàng thật sự muốn nói cho hắn biết rằng hắn không phải là một người cô độc ẩn nhẫn. Nếu như nàng đã muốn làm chuyện xấu cùng với hắn thì nàng sẽ làm đến cùng.

Cho dù có bị tát cũng không sao, cũng chẳng phải trước kia nàng chưa từng bị tát.

Thẩm Nguyệt cũng không tin Tô Vũ chưa bao giờ trải qua những khó khăn này, hắn có thể đi đến hôm nay thì những chuyện mà hắn đã trải qua chắc chắn còn đáng sợ hơn nàng.

Cho nên những chuyện mà nàng đã trải qua hôm nay chẳng là cái thá gì.

Thẩm Nguyệt đột nhiên hiểu tại sao Tô Vũ luôn muốn thể hiện mặt tốt của mình trước mặt nàng.

Bởi vì khi nàng đặt mình vào vị trí của hắn thì nàng cũng không muốn để cho Tô Vũ nhìn thấy bất cứ sự chật vật nào của mình.

Nàng siết chặt nắm tay trong tay áo, ép mình đứng dậy.

Khẽ cắn môi, nàng phất tay áo đứng dậy, xoay người nhìn về phía Triệu Thiên Khải, trong mắt lộ ra sự cương nghị.

Một bên má của nàng đã mất đi cảm giác, trong miệng tràn đầy vị tanh tưởi của máu.

Thẩm Nguyệt nhếch miệng như không có chuyện gì xảy ra, nàng giơ ngón tay lên khẽ lau khóe môi rồi đặt trước mắt nhìn, khóe môi của nàng quả nhiên đã rách và có vết máu chảy ra.

Triệu Thiên Khải còn muốn tóm lấy nàng thì nàng đã đứng thẳng lưng nói: "Chẳng lẽ người chỉ có bản lĩnh ra tay với một nữ nhân thôi hay sao?"

Triệu Thiên Khải hung tợn nói: "Ta còn có rất nhiều thủ đoạn, cũng không ngại để cho người ném thử hết lần này đến lần khác!"

Ông ta vừa đến gần thì Thẩm Nguyệt đã đập vỡ một cái đĩa sau đó cầm một mảnh sứ vỡ trong tay rồi quát: "Người nghĩ là mình lợi hại lắm hay sao? Thị uy ở đây thì có gì oai phong, có bản lĩnh thì sao đi đánh bại đánh bại Dạ Lương đi!"

Thẩm Nguyệt cao giọng cười nói: "Chẳng phải người cũng chỉ là bại tướng của Dạ Lương thôi hay sao? Nếu không phải tại đám người giá áo túi cơm như các người thì Đại Sở cũng sẽ không bại dưới tay Dạ Lương, càng không phải hòa đàm với Dạ Lương! Nói cái gì mà bảo vệ quốc gia, xả thân đẫm máu, chiến đấu hùng dũng, con mẹ nó nghe vô cùng thú vị!"

Triệu Thiên Khải dừng lại, lạnh lùng nhìn Thẩm Nguyệt nói: "Người có can đảm thì lặp lại lần nữa".

Thẩm Nguyệt đường đường chính chính hếch cằm lên, nhấn mạnh từng câu từng chữ: "Người nói Tần Như Lương là kẻ vô dụng, theo ta thấy thì

người còn vô dụng hơn hẳn ta rất nhiều. Người xem thường sứ thần từ triều đình đến, nhưng sứ thần chính là người đến đây để giúp đám rùa rút đầu các người thu dọn tàn cuộc! Nếu như người thật sự có thể đánh bại Dạ Lương thì còn có cục diện như ngày hôm nay hay sao?"

Triệu Thiên Khải giơ tay lên, còn muốn đánh nàng.

Nàng lại giễu cợt nói: "Sao, đánh nữ nhân thì mạnh tay lắm mà lại không dám mang quân đi đánh Dạ Lương sao? Vua Dạ Lương đang ở ngay biên quan, nếu như người có thể bắt được thì liền có thể xoay chuyển thế cục, Đại Sở không cần lấy năm tòa thành trì đi trao đổi, cũng không cần tạm nhân nhượng đi hòa đàm với Dạ Lương vì lợi ích toàn cục. Khi đó người sẽ là công thần danh tướng của Đại Sở, Thâm Nguyệt ta cũng không phải là người không thức thời, nhất định sẽ tắm rửa sạch sẽ chờ hầu hạ người, người muốn làm thế nào thì làm, tuyệt không hai lời!"

Triệu Thiên Khải tức giận đến mức máu đã nóng đã dồn hết lên não.

Thâm Nguyệt hỏi ông ta: "Sao, rốt cuộc người có dám hay là không? Không dám thì cứ nói đi, cũng chẳng có ai dám trách người", nàng lại lộ ra vẻ khinh thường cười nói: "Rốt cuộc thì người cũng chỉ có vậy thôi".

Thâm Nguyệt vừa dứt lời đã ngạo nghễ xoay người.

Cho dù y phục của nàng đã vô cùng bẩn thỉu thì tư thái của nàng vẫn vô cùng cao quý.

Phía sau, Triệu Thiên Khải đột nhiên nắm lấy cổ tay nàng, kéo tay nàng lại rồi nói: "Người nghe bốn tướng nói cho rõ đây, chỉ là một Dạ Lương nho nhỏ, có lý nào ta lại không dám! Chờ bốn tướng bắt sống hoàng đế Dạ Lương trở về thì người không chỉ phải hầu hạ ta mà còn phải hầu hạ tất cả huynh đệ ở đây được sáng khoái, người có dám không?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 288: Ta Đã Sai Rồi

Thẩm Nguyệt nở nụ cười đầy phong tình nói: "Tất cả huynh đệ ở đây chỉ cần lập nên công trạng thì ta nhất định hầu hạ chu đáo, có gì mà không dám?"

"Tiên nhân, đợi đó cho ta! Đợi ta trở về nhất định sẽ xử lý người!"

Triệu Thiên Khải bước trở lại ghế chủ vị, cầm bát rượu kính chư vị tướng lĩnh một lần nữa, sau đó bọn họ liền ném hết tất cả các bát rượu rỗng xuống đất.

Tiếng bát rượu vỡ nghe vô cùng chói tai.

Triệu Thiên Khải khoác lên mình bộ giáp chiến, cùng các tướng lĩnh bước ra khỏi đại điện.

Ban ngày Triệu Thiên Khải đưa các tướng lĩnh đi nghiên cứu địa thế, kiểm kê binh lính, không dự định ra tay ngay mà phải chuẩn bị vẹn toàn mọi thứ.

Hiện giờ hoàng đế Dạ Lương đang ở ngay biên quan, đây là cơ hội ngàn năm có một. So với hòa đàm thì Triệu Thiên Khải càng không muốn để cơ hội này dễ dàng trôi qua.

Nếu như có thể bắt sống được hoàng đế Dạ Lương thì đừng nói là bĩ thường năm tòa thành trì, ngay cả lật tung Dạ Lương bọn họ cũng có thể làm được.

Triệu Thiên Khải định ra tay vào ngày hai bên hòa đàm.

Nhưng bây giờ ông ta đã bị một nữ nhân chỉ vào mũi máng nói ông ta là rùa rụt đầu không dám mang quân đi tấn công Dạ Lương.

Nực cười, ông ta sống đến tận bây giờ còn chưa biết chữ "không dám" viết như thế nào!

Triệu Thiên Khải là loại người võ biền dễ bị kích động, làm việc gì cũng liều lĩnh không nghĩ đến hậu quả. Ngày xưa ông ta cũng có một phần công lao đánh bại Dạ Lương cho nên ông ta nghĩ Dạ Lương bây giờ vẫn là Dạ Lương của ngày xưa, thậm chí còn nghĩ bản thân mình vẫn còn là một vị tướng đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Trong lòng Triệu Thiên Khải thầm hận, nghĩ rằng chỉ đợi ông ta bắt được hoàng đế Dạ Lương mang về thì nhất định phải tra tấn nữ nhân kia đến mức sống không bằng chết!

Vừa ra khỏi cửa thì đã thấy đêm nay không trăng không sao, chọn ngày không bằng được ngày, đêm nay dường như là thời cơ tốt nhất.

Đám phó tướng bên cạnh Triệu Thiên Khải đều há miệng to nốc rượu, rượu vào khiến cho lá gan cũng cứng hơn, bọn họ đều một lòng nghĩ đến công lao sự nghiệp, không hề để ý đến những chuyện khác.

Vừa nghe nói Triệu Thiên Khải dự tính đêm nay sẽ đánh lén, tất cả phó tướng nhóm đều hô ứng.

Binh lính ở Thành Huyền đã tập hợp lại, cố gắng hết sức để không gây ra tiếng động lớn và tiếng gió, lặng lẽ rút khỏi cổng thành trong đêm để âm thầm đi về phía doanh trại của kẻ thù.

Đại điện vốn là một nơi bình yên đang diễn ra ca múa nhưng sau khi trải qua một loạt biến cố liều trở nên vô cùng quạnh quẽ.

Thảm đỏ đỏ đầy dầu mỡ và sáp nến. Đọc nhanh tại VietWriter.vn

Hoặc tướng quân định thần trở lại, trong lòng vẫn còn tràn đầy khiếp sợ.

Những gì mà ngày hôm nay Thẩm Nguyệt nói trong doanh trướng đã khiến cho ông ta mở rộng tầm mắt, khí phách của nàng khiến cho ông ta không thể không phục tùng.

Nàng đã sớm không còn là nàng công chúa được nâng niu chi ầu chuộng trong lòng bàn tay hoàng đế ngày xưa nữa.

Nếu muốn quật khởi, nàng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Người ngoài chỉ có thể chỉ cho nàng một con đường rõ ràng, nếu nàng muốn đi đến cuối cùng và đạt được những gì mình muốn thì nàng phải tự mình bước về phía trước.

Nhưng nàng vẫn cao quý kiêu ngạo, kiên định dũng cảm như trước, không ai có thể khuất phục nàng được.

Hoắc tướng quân không khỏi xúc động đến rưng rưng nước mắt.

Công chúa có thể trưởng thành như ngày hôm nay thì tất cả những năm tháng nhẫn nhịn của bọn họ đều xứng đáng.

Hoắc tướng quân nói: "Thần sẽ tiễn công chúa trở về".

Thẩm Nguyệt cảm thấy có chút mệt mỏi, lực bất tòng tâm, nàng xua tay nói: "Không cần, ngày mai tướng quân còn nhiều việc cần phải lo, tướng quân nên đi chuẩn bị sớm đi".

Nói rồi nàng lại phất tay áo, quay đầu bước ra ngoài đại điện.

Ánh lửa chiếu sáng bóng dáng quật cường cứng cỏi của nàng.

Nàng sờ tay lên khóe miệng sưng tấy, không khỏi hít dài một hơi.

Cho dù không nhìn lại thì nàng cũng biết Tô Vũ đang đi phía sau lưng mình.

Nhưng nàng chỉ đi thẳng về phía trước, không hề quay đầu nhìn lại. Với bộ dạng này khi quay đầu lại gặp hắn thì nàng cũng không biết nên nói gì.

Nàng yên lặng trên suốt đường đi.

Trở về nội viện, trong nội viện cũng vô cùng im ắng.

"A Nguyệt".

Giọng nói của Tô Vũ nghe rất nhẹ, cứ như thể sẽ vỡ vụn ra khi chạm vào.

Thâm Nguyệt dừng bước chân, làm như không có việc gì nói: "Ta phải vào trong tắm rửa sạch sẽ một chút, có chuyện gì đợi ta ra ngoài rồi nói sau".

Hắn đang đứng sau lưng nàng, hơi thở nhẹ nhàng phả vào cổ Thâm Nguyệt khiến cho nàng cảm thấy hơi lạnh.

Sau đó Tô Vũ lại vươn tay từ phía sau nắm lấy cánh tay nàng, kéo nàng lại vào lòng.

Hắn bắt đầu ôm nàng thật chậm, thật chặt từng chút một, cho đến khi nàng gần như muốn ngạt thở.

Thâm Nguyệt cứng ngắc nhích người lên, để hắn từ từ cúi đầu vùi đầu vào hõm vai của nàng.

Nàng khàn giọng nói: "Tô Vũ, đừng đụng vào ta, y phục của ta bây giờ rất bẩn, chỗ nào cũng đầy dầu mỡ".

Nàng vừa dứt lời thì vòng tay đang ôm hai bên hông nàng lại càng siết chặt thêm một chút như một gọng kìm sắt.

"Ta không nên để nàng khiêu khích hắn".

Thâm Nguyệt khẽ cười nhưng lại có một sự chua xót không tự chủ được mà trào ra từ tận đáy lòng, nàng nói: "Không phải ta đã làm rất tốt hay sao? Ta đã thành công rồi".

Nhưng nàng vĩnh viễn cũng không thể tưởng tượng được khi nàng bị tát ngã đến trước mặt Tô Vũ, Tô Vũ trơ mắt nhìn thấy nàng như vậy mà

không thể giúp nàng đòi lại công đạo, khi đó ma quỷ trong nội tâm của hắn đã bành trướng tới cực hạn.

Nỗi đau đó dường như sắp nuốt chửng hắn.

Cho tới nay, sự ần nhẫn trước mặt người khác đã trở thành thói quen và lớp ngụy trang tốt nhất của hắn.

Nhưng những gì xảy ra đêm nay đối với hắn chẳng khác gì một cơn ác mộng, và hắn đã bị cơn ác mộng đè bẹp không thể nhúc nhích.

Tô Vũ trầm giọng nói: "Ta đã sai rồi".

Thẩm Nguyệt khẽ nói: "Muốn đạt được thì phải biết trả giá, chuyện đêm nay chỉ là chuyện nhỏ, chàng yên tâm, ta lạc quan hơn người khác rất nhiều".

"Vậy thì tại sao nàng thậm chí còn không muốn liếc mắt nhìn ta một cái?"

Tô Vũ cố gắng đưa ngón tay lên chạm vào gò má cùng khớp miệng sưng tấy của Thẩm Nguyệt nhưng Thẩm Nguyệt đã nghiêng đầu né tránh khiến cho bàn tay hắn đông cứng giữa không trung.

Thẩm Nguyệt nói: "Ta không có ý gì khác, ta chỉ không muốn chàng nhìn thấy bộ dạng chật vật của ta mà thôi".

"Chỉ cần chàng không nhìn thấy, không chạm tới thì trong lòng chàng sẽ cảm thấy dễ chịu hơn, mà trong lòng ta cũng sẽ dễ chịu hơn đôi chút", Thẩm Nguyệt giả vờ thoải mái nói.

"Thẩm Nguyệt trước kia khi mới gả vào phủ tướng quân còn phải sống hèn mọn hơn thế này nhiều, không phải lúc đó chàng cũng thấy rồi hay sao?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 289: Ôm Đủ Chưa?

Lúc này Hạ Du đã tỉnh, loạng choạng từ trong phòng bước ra ngoài, không hề biết bây giờ đã là canh mấy, hùng hùng hồ hồ nói: "Sao trời đã tối rồi cũng không có ai biết đánh thức ta..."

Hắn vừa ra khỏi cửa thì đã ngẩng đầu nhìn thấy hai người đang ôm nhau trong viện, nhất thời không biết phải phản ứng thế nào.

Tô Vũ trầm giọng nói: "Đi".

"Ồ", Hạ Du quay đầu định trở về phòng nhưng vừa bước được vài bước thì đã cảm thấy không ổn, liền quay lại nói: "Này, tại sao ta phải nghe lời người? Đại học sĩ, có biết mình đang làm gì không? Còn không mau buông Thẩm Nguyệt ra!"

Tô Vũ ngẩng đầu khỏi vai Thẩm Nguyệt rồi hướng ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn sang khiến cho Hạ Du cảm thấy kinh hãi, không khỏi nghĩ đến cảnh hắn giết người không chớp mắt vào đêm hôm trước.

Hạ Du lùi hai bước vào phòng.

Tô Vũ đã lên tiếng, thái độ còn có chút mãnh liệt bá đạo: "Ta muốn ôm nàng, người có ý kiến gì?"

Hạ Du làm sao dám có ý kiến, hắn lí nhí nói: "Ai thêm có ý kiến, ta, ta chỉ thấy người làm như vậy không tốt chút nào!"

"Ta lại cảm thấy rất tốt", Tô Vũ nheo mắt nói: "Đóng cửa".

Hạ Du tức giận nói: "Đóng thì đóng, ai sợ ai!", vừa dứt lời thì hắn ta đã đóng sầm cửa lại.

Sau khi bị Hạ Du quấy rầy, Thẩm Nguyệt không biết nên khóc hay nên cười bởi vì cảm giác tiêu cực dường như đã bị đánh tan hơn phân nửa.

Nàng nói: "Chàng buông ta ra đi, ta muốn đi tắm rửa sạch sẽ một chút".

Giọng nói của Tô Vũ lại trở nên lạnh lùng, hần hỏi Thẩm Nguyệt: "Còn đau phải không?"

Thẩm Nguyệt rầu rĩ nói: "Ban đầu cũng có hơi đau nhưng giờ đã đỡ hơn nhiều rồi. Có thể dùng một cái tát này để đổi lấy một mạng của Triệu Thiên Khải thì cũng đáng lắm".

"A Nguyệt, sau này ta sẽ không để nàng làm chuyện xấu cùng với ta nữa".

Thẩm Nguyệt nói: "Không, chuyện này cũng khá thú vị đó".

Có tiếng Hạ Du ồn ào trong phòng truyền ra: "Hai người ôm xong chưa, ta phải ra ngoài đi tiêu!"

Tô Vũ buông Thẩm Nguyệt ra, nói nhỏ: "Ngày mai đợi mấy cái đầu của bọn chúng treo trên tường thành thì sẽ còn thú vị hơn nữa. Không phải nàng muốn đi tắm rửa sao, vào trong đi, để ta lấy nước cho nàng".

Thẩm Nguyệt rời khỏi vòng tay của hắn rồi quay người đi vào phòng, trước khi vào còn nói: "Chuyện đêm nay chàng hãy quên đi, nếu không ta sẽ cảm thấy rất mất mặt".

"Được rồi, ta đã quên mất rồi".

Bởi vì mấy tháng rồi không có mưa cho nên lượng nước trong thành ngày càng có hạn.

Tô Vũ chỉ có thể lấy được nửa thùng nước đun ấm rồi mang đến phòng của Thẩm Nguyệt.

Nàng cởi y phục rồi tắm rửa đơn giản một chút thì mới thấy cảm giác đầu mỡ dơ bẩn giảm dần.

Chỉ là nàng không định ra khỏi phòng lần nữa, chỉ muốn lăn ra ngủ ngay lập tức.

Chỉ chốc lát sau liền có tiếng gõ cửa vang lên, Thẩm Nguyệt cũng vội trả lời.

Tô Vũ đứng ở ngoài cửa hỏi: "Nàng tắm rửa xong chưa?"

Thẩm Nguyệt không trả lời thì hắn vẫn sẽ tiếp tục đứng ngoài cửa, cho nên Thẩm Nguyệt liền đáp: "Chưa, chàng trở về ngủ đi, không cần lo lắng cho ta".

Tô Vũ hỏi: "Chỉ với nửa thùng nước mà nàng có thể tắm lâu như vậy sao?"

Thẩm Nguyệt uể oải nói: "Ta mệt rồi, tắm rửa xong chỉ muốn nghỉ ngơi ngay".

"Phải chườm đá lên vết thương thì mới có thể ngủ, nếu không sẽ không tiêu sưng được", Tô Vũ nói: "Nếu nàng không muốn ra thì ta cũng có thể vào đó".

Tô Vũ đợi ở bên ngoài một lúc, thấy Thẩm Nguyệt không nói gì thì liền gõ tay đẩy cửa, đối với hắn mà nói thì chỉ cần dùng một chút lực là đã có thể bẻ được chốt cửa, không có việc gì khó.

Ngay khi hắn chuẩn bị dùng lực thì Thẩm Nguyệt đã vội vàng bước xuống giường, nhanh chóng chạy ra mở cửa.

Nhất thời không ai nói với ai câu nào.

Khóe miệng Thẩm Nguyệt vẫn đang sưng tấy lên, nàng biết mình lúc này trông nàng đang rất xấu xí cho nên không hề nhìn thẳng vào nét mặt của Tô Vũ, chỉ xòe tay nói: "Đá đâu, đưa ta tự mình chườm".

Tô Vũ nhìn khuôn mặt của nàng, ánh mắt sâu thẳm như xoáy sâu vào nàng, hắn rất muốn gõ tay chạm vào khuôn mặt của nàng nhưng lại cố hết sức để kiềm chế không chạm vào, chỉ nói: "Đá là do ta mang tới, nếu nàng muốn tự mình chườm thì tự mà đi tìm đá khác".

Thẩm Nguyệt nghe vậy thì rất bực mình: "Người bị đánh là ta, chàng không thể nghe lời ta một chút hay sao?"

Tô Vũ nghiêm nghị nói: "Suy cho cùng thì do ta nên nàng mới bị đánh, ta nên chịu trách nhiệm với nàng".

"Ta chỉ muốn ở một mình một chút thôi".

"Như vậy càng dễ suy nghĩ lung tung, ta sẽ không để cho nàng có cơ hội đó".

Thẩm Nguyệt nói: "Chàng đã nói thẳng như vậy thì ta còn có lựa chọn nào khác sao?"

Tô Vũ nói: "Nàng vẫn có thể lựa chọn vào bên trong hay đi ra bên ngoài".

Thẩm Nguyệt không muốn ở trong phòng một mình với Tô Vũ, vì vậy nàng đã chọn đi qua hẻm để đi thẳng ra ngoài.

Hai người ng ồi xuống bậc thềm trước cửa.

Tô Vũ cúi người gần hơn, một tay nhẹ nhàng nâng cằm Thẩm Nguyệt lên, tay kia cầm một túi vải chứa đá mát lạnh lăn qua lăn lại trên khuôn mặt và khóe miệng của nàng.

Thẩm Nguyệt rũ mắt xuống, thỉnh thoảng lại liếc nhìn đôi bàn tay mảnh khảnh của hắn đang chạm vào khuôn mặt nàng.

Hơi thở của Tô Vũ phả vào mặt nàng nhẹ như lông hồng.

Động tác của hắn rất nhẹ nhàng, nét mặt vô cùng chuyên chú.

Cuối cùng nàng ngược mắt lên rồi chậm rãi nhìn khuôn mặt hắn.

Thẩm Nguyệt đột nhiên nhẹ giọng nói: "Tô Vũ, ta không muốn chàng tự trách mình".

Tô Vũ tạm dừng tay.

"Trên đời này có ai mà không phải kiên cường đứng trước đả kích để tiếp tục tiến xa hơn chứ", Thẩm Nguyệt nói: "Không phải ta giận dữ nên mới nói như vậy, ta chỉ cảm thấy có chút xúc động, từ trước đến nay những chuyện mà chàng phải chịu đựng chắc chắn còn ghê gớm hơn ta rất nhiều".

Nàng lại nói: "Chàng có chuyện chàng muốn làm, ta cũng có người mà ta muốn bảo vệ".

Dừng nói là một cái tát, cho dù có phải chịu đao chém kiếm đâm thì chỉ cần có thể thay hấn san sẻ một chút thống khổ Thẩm Nguyệt cũng sẽ không chút do dự mà lao ra.

Nàng cũng không biết mình bắt đầu có ý tưởng đó từ khi nào, có lẽ là ngay từ khi nàng nhìn thấy hình ảnh hấn không ngại phong trần cưỡi ngựa ngày đêm đuổi tới bên cạnh nàng.

Cũng có thể là khi hấn liêu lĩnh nhảy xuống sườn núi để bảo vệ nàng trong vòng tay của hấn trong khi hấn suýt chút nữa đã hôn mê bất tỉnh không dậy nổi.

Đợi đến lúc nàng nhận ra thì ý tưởng đó đã cắm rễ sâu vào trong lòng của nàng từ lúc nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 290: Không Gheo Nàng

Hai người tựa vào g ần như thế, Thâm Nguyệt có thể nhìn h ắn mà không phải kiêng dè gì.

Tô Vũ kh ẽ ngược lên, nhìn thẳng vào mắt nàng.

Thâm Nguyệt kh ẽ run rẩy, bất giác rơi vào tay gi ặc.

Nàng lại vội vàng d ời t ầm mắt, nói: “Không có bất kỳ kẻ nào trời sinh thích cô độc cả, Tô Vũ chàng cũng không.

Sáng nay ta có hơi tức giận là vì chàng mang theo ta, lại không cho ta chia sẻ bất kỳ đi ều gì với chàng, cái gì chàng cũng giấu trong lòng, một mình tính kê”.

Thâm Nguyệt thở h ắt ra một hơi, lạnh nhạt cười: “Chàng như thế có xấu xa không ấy hả? Có lẽ có, chẳng c ần phải làm gì đã có thể tiến một đ ám xuống địa ngục, trong lòng chàng không có chính nghĩa, chỉ có mục đích chàng phải đạt được, tất cả mọi người đi ều là quân c ờ của chàng. Nghĩ như thế, đúng là chàng thật sự đáng sợ đến mức con người ta phải rợn cả người”.

Vẻ mặt Tô Vũ có hơi ảm đ ạm.

Thâm Nguyệt nói: “Nhưng trước đó ta cũng đã nói r ồi, dù chàng đáng sợ đến mức nào, dù chàng là kẻ xấu xa nhất thiên hạ, thì ta cũng không sợ”.

Tô Vũ ngạc nhiên nhìn nàng.

Nàng lại thấp giọng nói: “Ta có thể cảm nhận được sự bình yên đến kỳ lạ từ trên người chàng, nếu kẻ khác cảm thấy chàng đáng sợ, đó là vì họ không hiểu được chàng”.

Tô Vũ đáp: “Ta chưa từng cho ai cơ hội cảm nhận đi ều đó”.

Thẩm Nguyệt nói: “Những lời này sáng nay ta chưa kịp nói, bây giờ nói chắc vẫn còn kịp nhỉ”.

Tô Vũ nói: “Ta khá vui”, hấn lại bổ sung: “Không chỉ là một chút”.

Thẩm Nguyệt bu ãn cười cong môi: “Thế thì chàng phải có thành ý một chút chứ nhỉ, trao đổi với ta về suy nghĩ trong lòng chàng đi”.

Đôi mắt hẹp dài của Tô Vũ dừng lại ở khóe môi Thẩm Nguyệt, sau đó chuyển sang môi nàng.

Hấn chỉ cần giơ tay lên thôi sẽ chạm vào má Thẩm Nguyệt, ngón tay khẽ v.ượt ve khóe môi nàng.

Lần này Thẩm Nguyệt không trốn nữa, mà không nhin được, muốn đưa tay dán tay mình vào tay hấn.

Lúc này, tầm mắt của Tô Vũ đã chuyển sang môi Thẩm Nguyệt, bùi ngùi nói: “Bây giờ suy nghĩ cấp thiết nhất trong đầu ta chính là hôn nàng, nàng có chắc là muốn trao đổi đi ãu đó với ta không?”

Thẩm Nguyệt chột khựng lại, sau khi đón nhận ánh mắt sâu thẳm của hấn, thần kinh trở nên căng thẳng.

Nhiệt độ nàng cố gắng làm lạnh lại bỗng có xu hướng dâng lên.

Nào ngờ được ngay lúc này, Hạ Du đáng bị phanh thây đã trở về, thấy hai người ng ẫ ở góc hành lang còn phá phong cảnh nói: “Hai người ng ẫ đây làm gì thế?”

Thấy tay Tô Vũ đang xoa má Thẩm Nguyệt, Hạ Du lại đ ầy chính nghĩa nói: “Đại học sĩ Tô Vũ! Ưõng công người là một đại học sĩ, tại sao lại động tay động chân với nữ nhi người ta như thế, tay người để ở đâu vậy?”

Tô Vũ đã lười dùng ánh mắt để uy hiếp hấn ta r ẫ, biếng nhác nói: “Liên quan gì tới người?”

Hạ Du nói: “Không ngờ người trông thì đạo mạo là thế, mà trong lòng lại biến chất như vậy!”

Mí mắt Thẩm Nguyệt giật giật, mặt liên tục nóng rực lên nói: “Hạ Du, hử chỉ đang chườm lạnh cho ta”.

“Chườm lạnh?” Hạ Du nhìn kỹ lại: “Thẩm Nguyệt, mặt cô bị làm sao thế?”

Thẩm Nguyệt không để ý nói: “Nhỡ té ngã”.

Hạ Du đi tới ngồi bên cạnh Thẩm Nguyệt, thở dài như ông cụ non: “Đi đường ráng mở mắt thật to chứ, sao cô lại bất cẩn như vậy nhỉ. Lớn từng này tuổi rồi, còn bị té”.

Thẩm Nguyệt: “...”

Có Hạ Du ở đây, Thẩm Nguyệt và Tô Vũ không thể nói chuyện như lúc này nữa.

Lại phát hiện ba người ngồi ở góc hành lang, nhất thời không có chuyện gì để nói.

Bây giờ không khí là lạ.

Vì thế, Thẩm Nguyệt cảm nhận được đá trong túi vải đã tan kha khá rồi, bèn thuận miệng nói với Tô Vũ: “Băng lạnh này người lấy ở đâu thế, mát lắm”.

Tô Vũ nhìn cục đá trong tay mình, nói: “Cô đang nói cái này hả, ta đập ra từ quan tài băng dưới hầm đấy”.

Thẩm Nguyệt nhìn hử: “Người nói cái gì...? Người dùng đá của quan tài băng để ta chườm mặt á?”

Hạ Du bên cạnh chặc chặc, lắc đầu nói: “Vô tâm quá mà, lại đi mang mấy thứ dùng cho người chết về cho Thẩm Nguyệt sử dụng, đại học sĩ bảo người ta yên tâm kiểu quái nào được!”

Tô Vũ nhanh chóng chuyển chủ đề, chậm rãi nói: “Hạ phó sư, người mới ngủ dậy, bộ người không định ăn cơm tối à, trời cũng sắp tối rồi”.

Hạ Du như vừa từ trong mộng tỉnh dậy, vuốt cái bụng rỗng tuếch, nói: “Thảo nào ta cứ thấy thiếu thiếu, thì ra là chưa ăn cơm!”

Hắn lại vỗ tay nói: “Đúng rồi, đêm nay có bữa tiệc tẩy trần gì đó mà, sao chúng ta vẫn chưa đi?”

Tô Vũ nói: “Lúc đi quên gọi người, bọn ta đã ăn hết cả rồi”.

Hạ Du đầy căm phẫn: "Tại sao các người không gọi ta!"

“Bởi vì người ngủ như chết vậy”.

Làm sao bây giờ đây, nghĩ tới việc mình vẫn chưa ăn cơm tối, Hạ Du lại càng thấy đói bụng.

Hắn ta vội vàng chạy xuống bếp tìm gì đó để ăn.

Tô Vũ mới nói có vài câu đã đuổi hắn ta đi, trước mặt góc hành lang chỉ còn mỗi hắn và Thẩm Nguyệt.

Tô Vũ lại nghiêm túc nói với Thẩm Nguyệt vẫn còn nhìn khối đá trong tay với ánh mắt ghét bỏ: “Băng này ta tìm về từ nơi khác, nàng yên tâm dùng đi”.

Thẩm Nguyệt trừng mắt nhìn hắn.

Chờm đá xong, Tô Vũ lại lấy thuốc mỡ đã chuẩn bị từ sớm, nhẹ nhàng bôi lên vết thương của Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt rầu rĩ hỏi: “Thế này trông có xấu lắm không?”

“Không xấu”.

“Chàng lại ghẹo ta”.

Tô Vũ nhìn nàng thật lâu, bỗng nhiên cúi xuống hôn lên môi nàng một cái.

Xúc cảm lạnh lạnh cùng với hơi thở dịu dàng đột nhiên chiếm cứ tất cả mọi giác quan của Thẩm Nguyệt.

Thần kinh của nàng nhanh chóng bị chặn đứng, cứng đờ cả người.

Dù chỉ trong một giây phút ngắn ngủi, lại khiến lòng nàng hoảng hốt như muốn nổ tung.

Dù chỉ là chuồn chuồn lướt nước, Tô Vũ lại thấy chưa đã thèm, máu nóng trong người như muốn sôi trào, nhưng hấn lại cố kiềm chế, giọng trở nên khàn khàn, thổi vành tai Thẩm Nguyệt có hơi nóng: “Không gheo nàng”.

Thẩm Nguyệt không biết mình đã rời khỏi góc hành lang và trở về phòng thế nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 291: Có Hòa Đàm Không?

Hạ Du c ãm thức ăn trở lại, vừa ăn vừa đứng bên ngoài hỏi: “Thẩm Nguyệt đâu?”

Tô Vũ thản nhiên đáp: “Nàng trở về phòng nghỉ ngơi r ấ”.

Hạ Du lại nói: “Ta còn mang thêm hai cái bánh bao tới này”.

“Người tự ăn đi”.

Hạ Du ai oán nói: “Các người ăn ngon uống ngọt, ta chỉ có mỗi cái bánh bao nguội ngắt thế này...”

Thẩm Nguyệt nằm trên giường, rõ ràng đã đến giờ đi ngủ, nhưng nàng lại muốn bản thân mình tỉnh táo một chút.

Sao thế này? Trước kia cũng có hôn r ấ cơ mà, sao nàng phải chạy trốn như thế?

Chỉ có ngày càng trở nên nghiêm túc, thì mới có phản ứng như thế.

Không đúng, nàng không có trốn, nàng chỉ trở về phòng ngủ mà thôi! Nhưng động tác của nàng quá nhanh, trông cứ như đang bỏ trốn vậy!

Tieu r ấ, chỉ số thông minh của nàng đang có xu hướng giảm đáng kể!

Nhưng nghe thấy những lời Hạ Du đang nói ngoài cửa, Thẩm Nguyệt lại cảm thấy buồn cười.

Dạ yến hoàn toàn không phải là nơi để ăn ngon uống ngọt. Nàng và Tô Vũ chẳng ăn được bao nhiêu, may là Hạ Du đang ngủ nên không đi, nếu không lại phiền thêm một chút.

Không biết Thẩm Nguyệt đã chìm vào giấc ngủ từ khi nào.

Đêm nay là một đêm ồn ào náo nhiệt, nhưng nàng lại ngủ rất ngon.

Lúc này, biên giới nước Dạ Lương đã dấy lên chiến hỏa.

Triệu Thiên Khải lại dẫn theo binh lính đánh lén Dạ Lương, lẽ ra đó là cơ mật của quân doanh, không một người ngoài nào được phép biết.

Nhưng ông ta lại không thể ngờ được, lần hành quân này lại lao thẳng vào vòng vây của địch.

Hoàng đế Dạ Lương thì không bắt được, lại bị binh lính Dạ Lương đánh cho khóc hu hu.

Triệu Thiên Khải hạ lệnh cố gắng đột phá vòng vây.

Kết quả quân tiếp viện của Dạ Lương không ngừng tiến lên, mùi máu tươi tràn ngập, chém giết đầy trời, tướng sĩ tấn công Đại Sở trong đêm liên tục ngã xuống.

Cuối cùng, Triệu Thiên Khải thất bại trong việc đột phá vòng vây, toàn quân bị diệt.

Tất cả, chờ đến hừng đông rồi sẽ có kết quả.

Nhưng vẫn chưa tới hừng đông, sắc trời bên ngoài vẫn còn mờ ảo, thì cả Thành Huyền đã tỉnh lại từ giấc mộng đẹp.

Dạ Lương thả cho một binh lính Đại Sở trên người đầy vết thương trở về truyền tin.

Toàn bộ kỵ binh tập kích trong đêm đầu bị Dạ Lương tiêu diệt.

Ngoài đường cái, đâu đâu cũng là binh lính tập kết khiến lòng người hoảng sợ, bầu không khí lạnh lẽo tiêu đi đâu.

Sáng sớm Thâm Nguyệt thức dậy bước ra ngoài, Tô Vũ cũng mở cửa phòng ra.

Bọn họ nhanh chóng nghe thấy những lời bàn tán.

Đại Sở lại mất đi một đại tướng quân cùng rất nhiều phó tướng, tinh thần của binh lính xuống thấp đến mức khó tin.

Chỉ trong một buổi sáng, đầu phó tướng đầu bị cắt xuống, treo hết lên tường thành, dùng nó để uy hiếp Đại Sở.

Binh lính Đại Sở giận nhưng lại không dám nói gì.

Nay rắn đã mất đầu, còn gì để đánh nữa đâu. Trước mắt, khí thế Dạ Lương tăng vọt, có đưa thêm nhiều binh lính tới nữa cũng chỉ chết uổng mạng mà thôi.

Cứ tưởng sau khi sứ thần đến biên quan, hai nước sẽ có hi vọng hòa bình, nay Đại Sở lại đánh lén trong đêm, phá vỡ ý định hòa đàm, cũng đã chọc giận Dạ Lương.

Dạ Lương đang chỉnh đốn ba quân, chuẩn bị tấn công Thành Huyên.

Không chỉ mình dân chúng đang thủ trong thành, mà cả quân lính cũng thấy bất an.

Hoặc tướng quân là lão tướng, không chỉ có kinh nghiệm phong phú mà còn có khí thế vững vàng, uy vọng rất cao.

Sau đó chính ông ta là người ổn định lòng quân, tập hợp mọi người lại, bụng làm thì dạ chịu.

Hạ Du lại vui vẻ ra mặt, nói: "Tuy là vui sướng khi người gặp họa vào lúc này không được hay lắm, nhưng nghe nói Triệu tướng quân có đi không có về, lòng ta thấy hết sức sáng khoái".

Hạ Du chống cằm, chặc chặc nói: "Ta còn tưởng ông ta sẽ quét sạch Dạ Lương cơ, cái kiêu cách vênh váo đó, chẳng ai ưa nổi, thì ra cũng chỉ có thế mà thôi".

Nói xong bèn quay sang Thâm Nguyệt và Tô Vũ: “Thế có nghĩa là hai nước sắp khai chiến rồi đúng không, chúng ta có cần hòa đàm nữa không vậy?”

Thâm Nguyệt hí mắt nhìn màn trời, bầu trời ảm đạm không thấy ánh sáng, buồn bã đến mức con người ta phải khó chịu.

Không biết lát nữa có mưa không.

Nàng bình thân nói với Tô Vũ: “Người nghĩ xem, lần này Triệu Thiên Khải tấn công đã chọc giận Dạ Lương, có lẽ hòa đàm còn chưa bắt đầu đã thất bại ấy nhỉ”.

Tô Vũ nói: “Đúng là có chọc giận Dạ Lương, nhưng hòa đàm có thất bại hay không, chưa đến phút cuối thì chưa thể kết luận được gì”.

Thâm Nguyệt nhếch môi, nói: “Xem ra người đã nghĩ kỹ tiếp theo phải làm thế nào rồi, không ngại nói thử”.

Tô Vũ xoay người nhìn nàng, cười tủm tỉm nói: “Khi hai quân đang giao chiến, ta với cô lên tiển tuyến xung phong, cô có sợ không?”

Thâm Nguyệt “xí” một cái: “Đúng là ý tưởng ngu ngốc”.

Thâm Nguyệt lại hỏi: “Nếu vẫn còn cơ hội hòa đàm, người tính đàm phán với Dạ Lương thế nào, có thể nói ta nghe không?”

Tô Vũ nhướn mày, nói: “Triều đình chỉ sẵn sàng đưa ra ba tòa thành, ta cũng chỉ có thể dùng ba tòa thành đó để bàn bạc”.

“Tạm thời Dạ Lương đang là nước chiếm phần thắng, người lại đưa ra điếu kiện cho họ, có thể thành công được không?”

“Ta cố thử một lần”.

Tô Vũ nói nghe rất nhẹ, nhưng lại khiến Thâm Nguyệt tin tưởng, nếu là người khác thì chưa chắc đã làm được, nhưng nếu là Tô Vũ thì tất cả mọi thứ đều có thể thành công.

Hạ Du bên cạnh nghe như tiếng miên, nói: “Thế rốt cuộc là hòa đàm hay không?”

Thẩm Nguyệt nói: “Hòa đàm, tất nhiên là có rồi. Chỉ là phải mạo hiểm bước lên chiến trường. Hạ Du, người có muốn đi cùng không?”

Vẻ mặt Hạ Du hết sức nghiêm túc, nói đầy chính nghĩa: “Thời kỳ chiến loạn thế này, ta là phó sứ, gặp phải tình huống chuẩn bị đánh trận thế này, tất nhiên là ta... Không đi”.

Thẩm Nguyệt buồn cười nói: “Được, thế tới lúc đó người cứ ở trong thành, thấy tình hình không ổn thì mau chóng rút lui”.

Đêm đến, Hoắc tướng quân dẫn theo một đội binh lính đến, muốn hộ tống Thẩm Nguyệt, Tô Vũ và Hạ Du rời khỏi thành Huyền.

Một khi chiến sự nổ ra, Hoắc tướng quân là người đầu tiên ra trận giết địch, lúc đó có lẽ ông ta không thể để ý đến an toàn của họ nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 292: Sứ Thần Là Tô Vũ

Kết quả nghe nói Thâm Nguyệt muốn theo Tô Vũ, Hoắc tướng quân lại kiên quyết không đồng ý.

Nhưng trong tình huống trước mắt, chỉ có đưa sứ thần ra chiến trường, cho thấy thành ý của bọn họ thì mới có cơ hội cứu vớt được tình thế.

Tin chắc rằng Dạ Lương cũng không muốn đánh với Đại Sở quá lâu, bọn họ chỉ là một nước vừa mới hồi phục lại thực lực, kéo dài càng lâu càng bất lợi cho họ.

Cuối cùng chỉ có lưỡng bại câu thương.

Huống chi lần này cả dạ kỵ binh của Triệu Thiên Khải đều bị diệt, trước đó Dạ Lương nhận được tin tức, đã có chuẩn bị trước nên không chịu tổn thất gì quá lớn.

Nếu Đại Sở đủ thành ý, đôi bên mới có thể ngồi xuống đàm phán.

Hoắc tướng quân nói: “Một khi đã như vậy, thì Tô đại nhân đi cùng ta, ta sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ an toàn của Tô đại nhân. Công chúa và Hạ công tử ở lại thủ thành”.

Thâm Nguyệt đang muốn nói chuyện thì chợt nghe Tô Vũ nói: “E là không được, A Nguyệt phải đi cùng với ta”.

Dường như Hoắc tướng quân đã hiểu ra điếu gì đó, cuối cùng cũng không ngăn cản nữa, thở dài nói: “Thôi được rồi, mong là tất cả mọi thứ sẽ thuận lợi”.

Ngày thứ hai trống trận đánh vang.

Đại quân Dạ Lương chuẩn bị đánh vào thành.

Tô Vũ không nhanh không chậm khoác khôi giáp lên người Thẩm Nguyệt, buộc lại cho nàng

Bản thân hắn, lại là một thân hắc y, thân giữa loạn thế, vẫn giữ sự thanh liêm, đứng vững trước gió.

Mái tóc như mực được búi lên sau đầu, đôi mắt hẹp dài là hắc bạch phân minh.

Bầu trời hôm nay còn âm u hơn cả hôm qua.

Thần thái hắn hết sức tự nhiên, chẳng thể cảm nhận được chút căng thẳng của đại chiến trên người hắn.

Tô Vũ khẽ dặn dò: “Lên chiến trường phải theo sát sau lưng ta, không được rời đi nửa bước”.

Thẩm Nguyệt thuận miệng hỏi: “Nếu ta rời đi thì thế nào”.

Tô Vũ nói: “Thế thì ta sẽ rối loạn trận tuyến”.

Thẩm Nguyệt cúi đầu nở nụ cười, ngược lại vẫn cố làm mặt nghiêm túc hỏi: “Tại sao chàng không mặc khôi giáp?”

Tô Vũ nói: “Nàng mặc là được rồi”.

Khôi giáp này là một bộ mã giáp, bảo vệ ngực và lưng Thẩm Nguyệt, ngoài ra, nàng vẫn mặc váy dài, vẫn trông như một nữ tử.

Tô Vũ thấy trâm ngọc Linh Lung trên đầu nàng, cười nói: “Cây trâm này rất thích hợp với nàng”.

Thẩm Nguyệt nói: “Dù sao cũng nhặt được, không mang thì uổng”.

Mái tóc đen dài xõa xuống thắt lưng, mềm mại như mây. Tô Vũ đưa tay, vén sợi tóc mai bên tai nàng ra đằng sau.

Hôm nay nàng ở đây với thân phận Tĩnh Nguyệt công chúa, phải ăn mặc như một nữ tử.

Để tránh cho người Dạ Lương cố tình làm điểu bất lợi với nàng hồng khời mào chiến loạn giữa hai nước, thế nên Tô Vũ mới cho nàng mặc khôi giáp, muốn bảo vệ an toàn của nàng mọi lúc.

Hai người còn chưa ra khỏi nội viện, lúc này cánh cửa phía sau lại mở ra.

Thẩm Nguyệt quay đầu lại, trông thấy Hạ Du cũng mặc mã giáp từ trong phòng đi ra.

Thẩm Nguyệt cười tủm tỉm nói: “Người nói người không đi cơ mà?”

Hạ Du nói: “Ta suy nghĩ lại rồi, hình như ta là phó sứ, không đi sẽ không được hay lắm”.

Hoắc tướng quân dẫn theo ba người, đằng sau là quân Đại Sở, ra khỏi thành nghênh địch.

Ngoài thành bão cát chợt nổi lên, mảnh đất này đã trở nên hoang tàn, dòng máu nóng chảy xuống vẫn chưa khô, loang lổ như những vết sẹo mang theo mùi tanh hôi.

Nếu không có Dạ Lương quân tiến công tới, có lẽ chiến trường bị san bằng nơi ngoại thành này sẽ bị thương và trống trải lắm.

Nhưng trước mặt, đảo mắt nhìn quanh, đại quân đông nghìn nghịt trải dài hàng trăm mét, hào hùng như mây đen chứa cả hàng vạn quân lính.

Cấp bách đến mức con người ta không có thời gian than thở về sự tàn khốc của chiến tranh.

Tô Vũ dẫn Thẩm Nguyệt tiến về phía trước. Mỗi một bước chân đều nặng như đang giẫm vào lòng người, nặng đến mức không thể chịu nổi.

Hai quân khai chiến, e là bọn họ sẽ là người bị nghiền thành thịt vụn trước tiên.

Hạ Du cũng đi theo họ, được Hoắc tướng quân hộ tống tiến về phía trước.

Cuối cùng, họ dừng lại ở mảnh đất giữa hai đại quân.

Bão cát thổi mờ cả mắt, Thẩm Nguyệt híp mắt lại, tà váy bay bay, ba ngàn tóc đen bay theo gió. Chiếc váy dài trong bão cát, tư thái xinh đẹp lại cao quý.

Hoắc tướng quân đầy hùng hồn nói: “Đại Sở thành tâm đến hòa đàm với Dạ Lương, kết tình giao hữu của hai nước, tạo phúc cho dân chúng. Sự thật hòa đàm chính là Tĩnh Nguyệt công chúa, nàng đã đích thân đến chiến trường này, cầu mong phước lành cho hai nước”.

Mảnh đất mênh mông bát ngát, chỉ nghe thấy giọng nói vang lên đối diện: “Thành tâm hòa đàm? Thành tâm mà Đại Sở các người lại đánh lên Dạ Lương ta ư?”

Hoắc tướng quân nói: “Đó là do Trấn Nam tướng quân không nghe ý chỉ triều đình, khư khư cố chấp! Nay đầu của tướng lĩnh Đại Sở đã bị treo trên tường thành Dạ Lương, Đại Sở ta hao binh tổn tướng, trả giá rất đắt! Bây giờ Tĩnh Nguyệt công chúa đích thân đến hòa đàm với Dạ Lương, đó là chính là thành ý lớn nhất!”

Tướng quân đối diện cười, hừ lạnh: “Tĩnh Nguyệt công chúa nào? Chính là công chúa triều triều mất nước đó hả? Đại Sở khinh thường Dạ Lương ta đấy ư, cả loại công chúa vô dụng này cũng dám đưa tới!”

Bên Dạ Lương, người dẫn quân cũng là một lão tướng quân giống Hoắc tướng quân, chẳng qua bên cạnh còn một tướng quân khá trẻ.

Khi nghe đến cái tên Tĩnh Nguyệt công chúa thì ánh mắt chợt lóe lên vẻ tàn nhẫn, nhìn chăm chăm Thẩm Nguyệt giữa chiến trường, cùng Tô Vũ với gương mặt mờ ảo.

Dù chỉ cách rất gần, nhưng tạm thời vẫn không thể thấy rõ mặt.

Tướng quân trẻ tuổi cùng tướng quân dẫn quân nói: “Đại tướng quân không ngại hỏi một chút, sứ thần hòa đàm kia có phải là Tô Vũ không”.

Đại tướng quân Dạ Lương hỏi, nhận được câu trả lời khẳng định từ Hoắc tướng quân.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 293: Muốn Khai Chiến?

Thẩm Nguyệt khá ngạc nhiên liền hỏi Tô Vũ: “Chàng nổi danh như vậy sao, bọn họ đều nhận ra chàng?”

Ánh mắt Tô Vũ u ám, nhìn về phía trước, khẽ nói: “Có thể chỉ là một oan gia ngõ hẹp khác”.

Phó tướng đi bên cạnh Đại tướng quân Dạ Lương không ai khác chính là Liễu Thiên Hạc, kẻ mới chạy trốn khỏi kinh thành năm ngoái.

Trong cuộc chiến này, Liễu Thiên Hạc đã nhiều lần đưa ra diệu kế, luôn có thể dự đoán chính xác động thái tiếp theo của Đại Sở, bởi vì hắn ta đã lập được công trạng to lớn, mới leo lên vị trí như ngày hôm nay trong quân Dạ Lương.

Lúc này, Liễu Thiên Hạc nói với Đại tướng quân Dạ Lương: “Đại Sở vậy mà lại phái một công chúa tìên triêu tới, rõ ràng là đến để khiêu khích! Mặc dù vô dụng, nhưng dù gì cũng là thân phận công chúa, chi bằng giết để củng cố ba quân!”

Liễu Thiên Hạc hận không thể lập tức khai chiến, để khói lửa chiến tranh lan khắp các vùng đất của Đại Sở, biến sông núi Đại Sở thành vùng đất khô cằn, trả mối thù của cả nhà hắn ta.

Liễu Thiên Hạc lại nói thêm: “Tô Vũ bên cạnh Tĩnh Nguyệt công chúa là một tên cực kỳ xảo quyệt. Nói không chừng cuộc tập kích tối qua chính là chủ ý của hắn. Muốn nhân cơ hội trước lúc hòa đàm, gây bất lợi cho hoàng thượng, như vậy không cần đánh cũng thắng! Người này phải giết!”

Đại tướng quân Dạ Lương vì vậy cũng rất tức giận.

Ông ta đưa tay ra bên hông, Liễu Thiên Hạc hiểu ý đưa cung tên cho ông ta.

Ông ta từ từ kéo căng dây cung, mũi tên sắc nhọn trên dây cung chuẩn bị sẵn sàng bắn ra.

Một khi mũi tên này được bắn ra, đồng nghĩa với việc cờ hiệu khai chiến đã được gióng lên.

Liễu Thiên Hạc thấy vậy cũng kéo căng dây cung, hắn ta và Đại tướng quân Dạ Lương, một người nhắm thẳng vào Tô Vũ, một người nhắm thẳng vào Thâm Nguyệt.

Có thể loại bỏ hai kẻ thù này ở biên ải đúng là thu hoạch bất ngờ với Liễu Thiên Hạc.

Tô Vũ híp mắt, trong không khí cũng bao phủ đầy sát khí.

Ngay lúc phía Dạ Lương chuẩn bị bắn tên, Tô Vũ đột nhiên lên tiếng, giọng nói du dương đôn hậu, nghe như sức mạnh của nước có thể chứa đựng vạn vật, lại giống như đội quân dũng mãnh trên chiến trường có lực xuyên thấu mạnh mẽ, nói: “Tĩnh Nguyệt là con gái duy nhất của Tiên hoàng và Tiên hoàng hậu Đại Sở, mà Tiên hoàng hậu của Đại Sở là nghĩa nữ của Hoàng đế Bắc Hạ, hỡi đó hai nước có mối quan hệ hữu hảo nghĩa công chúa Bắc Hạ hòa thân xuất giá”.

Lời nói của Tô Vũ lưu loát uyển chuyển, rất có khí phách.

Thâm Nguyệt quay qua, kinh ngạc nhìn hắn.

Trước đó nàng không hề biết công chúa sa sút của tiên triều như nàng lại có một thân phận quan trọng như vậy.

Nếu hôm nay Tô Vũ không nhắc tới chuyện này, e là rất ít người còn nhớ vị Tiên hoàng hậu đã mất nhiều năm đó còn là nghĩa công chúa gả xa của Bắc Hạ.

Giọng hắn vẫn không chút dao động, nói: “Nếu vậy, ai còn nói Tĩnh Nguyệt là công chúa vô dụng của Đại Sở”.

Lời nói của Tô Vũ giống như một hòn đá khuấy động ngàn lớp sóng.

Nếu đây chỉ là ân oán giữa Đại Sở và Dạ Lương còn dễ nói, cùng lắm là lưỡng bại câu thương.

Nhưng nếu kéo cả Bắc Hạ vào, thiên hạ sẽ đại loạn.

Động tác trên tay Đại tướng quân Dạ Lương dừng lại, do dự đặt cung tên trong tay xuống.

Tình huống này ông ta không thể quyết định được, phải xin chỉ thị của Hoàng đế Dạ Lương. Đọc nhanh tại VietWriter.vn

Nhưng Liễu Thiên Hạc làm sao cam lòng cho qua, mũi tên đã lên dây, khó khăn lắm mới chuẩn bị diễn ra đại chiến, không thể để việc sắp thành lại hỏng được.

Thẩm Nguyệt không thể giết, vậy hẳn ta sẽ giết Tô Vũ trước!

Thế là không đợi Đại tướng quân Dạ Lương ra lệnh hẳn ta dừng tay, hẳn ta đã nhắm ngay đến Tô Vũ rồi nhanh chóng buông tay, bắn tên ra.

Lúc này đã không kịp ngăn lại, Đại tướng quân Dạ Lương quát nói: “Trên chiến trường, há có thể cho người làm càn!”

Liễu Thiên Hạc cúi đầu nhận tội nói: “Mặc tướng nhất thời trượt tay, xin Tướng quân xử phạt!”

Mũi tên xé gió từ chỗ đông nghịt bay ra, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt lao tới phía trước.

Tim Thẩm Nguyệt giật thót lên, vô thức đẩy Tô Vũ sang một bên, nói: “Cẩn thận!”

Tô Vũ nhìn có vẻ rất thong dong, nhưng trên thực tế hẳn sao có thể không phòng bị chứ.

Thẩm Nguyệt ở trên chiến trường cùng hắn, tinh thần hắn tập trung cao độ, chưa từng có chút lơ lửng.

Chưa kể đến bình thường mũi tên con con này không thể làm hắn bị thương, chứ đừng nói là bây giờ.

Chỉ là, phản ứng của Thẩm Nguyệt không ngờ lại nhanh như vậy, hắn cũng thuận theo lực của nàng, nhẹ nhàng tránh sang một bên.

Mũi tên bắn lên trên đất phía sau hắn.

Thẩm Nguyệt nhìn Tô Vũ lo lắng hỏi: “Chàng không sao chứ?”

Tô Vũ lắc đầu, vung tay áo nói: “A Nguyệt yên tâm, ta không sao. Việc xấu nhất có thể xảy ra cũng chỉ có khai chiến mà thôi. Cũng không có gì đáng ngại, đợi chiến sự kết thúc rồi trở về kinh”.

Hắn nói vô cùng thoải mái, giống như đang lên kế hoạch cho một chuyến đi du ngoạn núi non sông nước.

Hắn khẽ nhướn mày, không chút cảm xúc khẽ nói: “Ta không ngại để Dạ Lương lấp thêm vài ngôi mộ tập thể nữa”.

Đây mới là bộ mặt thật của hắn.

Thẩm Nguyệt có lý do để tin rằng năng lực của hắn chắc chắn vượt trội hơn so với Tần Như Lương. Bằng không, Tần Như Lương đã không thất bại thảm hại trong kế hoạch lo trước tính sau của hắn.

Hòa đàm giữa hai nước là cái giá nhỏ nhất, nếu đã không thể đạt được, một khi khai chiến, chỉ quan tâm thắng hay thua, há gì quan tâm đến thi thể chôn thành núi, máu chảy thành sông!

Vì vậy Hoắc tướng quân tức giận nói: “Dạ Lương thật sự muốn khai chiến?! Vậy Đại Sở ta chắc chắn sẽ dốc hết sức tiếp!”

Hoắc tướng quân giơ tay hô lớn, quân Đại Sở phía sau phát cờ chiến, tiếng hò hét rung chuyển trời đất.

Phía Dạ Lương cũng sẵn sàng chiến đấu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 294: Ta Tin Chàng

Thế nhưng Đại tướng quân Dạ Lương lại vung tay ra lệnh: “Truyền lệnh xuống, không ai được phép manh động! Kẻ nào trái lệnh xử tử ngay tại chỗ!”

Ngay sau đó ông ta sai người đi bẩm báo với Hoàng đế Dạ Lương, Tĩnh Nguyệt công chúa đang ở đây, xin Hoàng đế Dạ Lương định đoạt.

Hoắc tướng quân thấy vậy hỏi: “Thế này là đánh hay không đánh?”

Tô Vũ thờ ơ nói: “Không vội, có chuyển biến tốt”.

Không biết đã đợi bao lâu, Dạ Lương bên đó truyền lệnh tới: “Ngô hoàng có lệnh, mời sứ thần và Tĩnh Nguyệt công chúa vào thành bàn bạc về việc hòa đàm”.

Hoắc tướng quân lập tức bố trí hộ vệ hộ tống.

Kết quả, Dạ Lương bên đó lại nói: “Chỉ có sứ thần và Tĩnh Nguyệt công chúa được vào thành. Mang theo hộ vệ thì thế nào, vào thành rồi có nhiều hộ vệ bao nhiêu cũng không giải quyết được vấn đề gì. Sao nào, các người không dám sao, thế này còn xem gì là thành ý?”

Tô Vũ nhàn nhạt nói: “Chúng ta lập tức vào thành”.

Đơn thương độc mã tiến vào doanh trại địch, việc này gánh lấy nguy hiểm rất lớn. Chỉ cần một chút sơ suất, có thể sẽ không trở về được nữa.

Hoắc tướng quân làm sao có thể không lo lắng được chứ.

Tô Vũ nói: “Hoắc tướng quân chỉ cần lo việc trong quân, bình tĩnh chờ tin tốt là được”, hấn nhướng mắt nhìn về phía đại quân Dạ Lương: “Lúc này chấp nhận đàm phán coi như đã thành công một nửa rồi, Tướng quân đừng lo lắng”.

Hoắc tướng quân nói: “Ta đã hiểu, Tô đại nhân nhất định phải bảo vệ công chúa bình an vô sự trở về”.

“Ừm, ta biết”, Tô Vũ lúc này mới xoay người lại nhìn Thẩm Nguyệt, trong đôi mắt đen nhánh như mực thoáng nhếch chút ý cười: “A Nguyệt, bây giờ còn cảm thấy kích thích không?”

Thẩm Nguyệt bình tĩnh lại, tức giận nói: “Chàng không nói một tiếng đã đem ta đi làm con tốt trao đổi?”

Tô Vũ trầm giọng nói: “Nàng yên tâm, lần này sẽ không bị ăn tát nữa. Nếu bị chỉ có thể là đao thương không có mắt, chỉ có đi đâu ta sẽ chắn trước mặt nàng”.

Thẩm Nguyệt liếc hẳn một cái: “Không phải bảo chàng quên chuyện đó đi sao. Đã nói cùng nhau làm chuyện xấu, vậy thì đi thôi. Ta cũng muốn xem xem chàng làm thế nào dùng ba thành đổi lấy hòa bình cho hai nước”.

Tô Vũ nói: “Chỉ dùng ba thành, thật ra ta cũng không nắm chắc lắm”.

Thẩm Nguyệt giật giật khóe miệng: “Lúc này mới nói những đi đâu này có phải đã quá muộn rồi không? Xem ra lần này có phải một đi không trở lại hay không đều dựa cả vào chàng”.

Cho dù một đi không trở lại, nàng cũng sẽ đi cùng Tô Vũ.

Thẩm Nguyệt không chút sợ hãi, nhắc chân đi về phía địch. Tô Vũ đi bên cạnh nàng, góc áo hai người tung bay trong gió.

Thẩm Nguyệt nói: “Ta tin chàng”.

Đi theo phía sau còn có một tên lính Hạ Du, nói: “Này, các người muốn vứt lại ta sao, chờ ta nữa!”

“Hạ Du, người không cần phải miễn cưỡng”.

“Nực cười, ta, ta mới không cảm thấy miễn cưỡng! Là phó sứ, ta nhất định phải đi sứ Dạ Lương, bằng không truy vấn ra ngoài ta sẽ bị nói là lâm

trận bỏ chạy, thật mất mặt!”

Hai quân đàn trận đông nghịt, vô cùng vuông vắn.

Ba người đi trong đó, nhỏ bé nhưng không thể xem thường.

Đến trước quân Dạ Lương, Đại tướng quân đó thấy có ba người, liền chỉ vào Hạ Du, hỏi: “Hắn ta là ai?”

Tô Vũ nói ngắn gọn: “Phó sứ”.

Kết quả Đại tướng quân Dạ Lương dứt khoát nói: “Hòa đàm không cần phó sứ, mời trở về”.

Hạ Du tuyệt đối không ngờ tới, hắn ta quyết tâm gạt sống chết sang một bên, theo Thẩm Nguyệt và Tô Vũ đến doanh trại địch, nhưng còn chưa đến địa bàn của Dạ Lương, đã bị đuổi về?

Hạ Du rất không phục, nói: “Các người coi thường phó sứ như vậy sao?!”

Hắn ta còn muốn đi lên, nhưng lại bị mấy binh lính giơ đao kiếm ép lùi lại.

Hạ Du hét lên: “Thẩm Nguyệt, cô đưa ta theo với!”

Thẩm Nguyệt cảm thấy để Hạ Du ở lại doanh trại Đại Sở cũng không hẳn không phải là chuyện tốt. Nếu thực sự không thể quay về, cũng không cần kéo thêm hắn ta vào.

Thẩm Nguyệt đầu cũng không ngoảnh lại nói: “Trở về có thời gian thì theo Hoắc tướng quân học vài chiêu, lần sau đợi người đánh bại được mấy tên lính này sẽ đưa người đi cùng”.

“Này! Sao cô lại không có tình nghĩa như vậy!”, Hạ Du bất lực, cuối cùng không còn mặt mũi bị binh lính Dạ Lương ép trở về doanh trại quân Sở.

Đại quân Dạ Lương mở đường, Thẩm Nguyệt và Tô Vũ đi xuyên qua đại quân.

Hàng loạt ánh mắt ở xung quanh nhìn đến khiến Thẩm Nguyệt mơ hồ cảm thấy giống như lại trở về kiếp trước lúc vừa lên sân khấu ánh đèn không ngừng nhấp nháy.

Thẩm Nguyệt thản nhiên nói nhỏ với Tô Vũ: “Cảm giác này giống như đang đi thăm dò”.

“Đi thăm dò?”

“Là trung tâm của sự chú ý”.

Tô Vũ cười: “Thì ra nàng thích cảm giác này”.

Thẩm Nguyệt nói: “Chỉ là sau lưng luôn có một ánh mắt khiến ta cảm thấy bất an”.

Tô Vũ hiểu được: “Đương nhiên rồi, như nàng nói, ra ngoài lăn lộn đâu sẽ một số người muốn giết chết nàng”.

“Nhưng ta không thể mãi đợi người ta đến giết”.

“Hắn ta đã mất cơ hội ra tay trước, bây giờ chỉ có ánh mắt hung tợn chút thôi”.

Dù sao đây cũng là địa bàn của Dạ Lương, không thể tỏ ra quá thù địch, Thẩm Nguyệt chỉ có thể tạm thời không quan tâm đến.

Doanh trại của Dạ Lương nằm bên ngoài biên thành, cách biên thành mấy chục dặm.

Trước doanh trại, có một bức tường thành mới được xây dựng dùng để phòng ngự.

Phóng tầm mắt nhìn đến, dưới bầu trời u ám, chỉ thấy trên tường thành đó treo toàn đầu người đen thui thúi, tóc rối tung!

Thẩm Nguyệt đứng dưới lầu công thành nheo mắt nhìn lên.

Tướng quân Dạ Lương uy hiếp nói: “Nhìn cho kỹ cũng tốt, bên trên đầu là đầu của các tướng lĩnh Đại Sở, dám xâm phạm Dạ Lương ta, kết cục sẽ là như vậy!”

Thẩm Nguyệt giơ ngón tay chỉ vào cái ngoài rìa, kiến nghị nói: “Sợi dây đó có phải để dài quá rồi không, nhìn không ngay ngắn lắm, người bị bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế sẽ cảm thấy không thoải mái”.

Đại tướng quân khẽ sừng sốt, cũng ngừng đầu nhìn, hình như sợi dây đó để hơi dài.

Thẩm Nguyệt và Tô Vũ bình tĩnh thong dong tiến vào trong công thành.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 295: Ta Chỉ Cần Đối Tốt Với Nàng Là Được

Chỉ nghe thấy nàng thong thả nói: “Hai nước đều hướng về hòa bình, nhưng luôn có một số kẻ chỉ sợ thiên hạ không loạn, đây chẳng phải là tự gây nghiệp chướng không thể sống sao”.

Đứng dưới cổng thành, bước chân Thẩm Nguyệt hơi dừng lại, quay đầu nhìn Tướng quân Dạ Lương còn đang thất thần, hỏi: “Đầu của Triệu Thiên Khải có ở bên trên không? Có thể gỡ đầu của ông ta xuống cho bản công chúa làm bóng đá không?”

Tướng quân lúng túng nói: “Trần Nam tướng quân của Đại Sở không có ở trên đó, Ngô hoàng tạm giữ lại mạng của ông ta, chờ xử lý”.

Thẩm Nguyệt nhướn mày, đi êm nhiên như không nói: “Chẳng trách vừa rồi ta đếm phát hiện thiếu một cái, còn tưởng rằng mình đếm nhầm”.

Nói xong, quay đầu lại đi cùng Tô Vũ vào vào nơi đóng quân của Dạ Lương.

Tô Vũ nhỏ giọng nói: “Dù sao nàng cũng là công chúa của Đại Sở, nhiều đầu của tướng lĩnh Đại Sở bị treo như vậy, nàng nên cảm thấy buồn một chút”.

Thẩm Nguyệt nói: “Ta cũng muốn giả bộ chút, nhưng phát hiện đến giả bộ cũng lười”.

Nàng đã quen nhìn thấy những cái đầu người như vậy.

Đám người Triệu Thiên Khải giữ lại cũng là tai họa, vì vậy nàng cảm thấy không có gì đáng tiếc.

Nàng cúi đầu cười nhạt: “Tô Vũ, thôi xong, ta thấy ta có thể cũng trở thành người xấu rồi”.

“Cho dù xấu, nàng chỉ cần đối tốt với bản thân là được”.

Thẩm Nguyệt nhìn hấn: “Còn chàng, sao không thấy chàng đối xử với bản thân mình tốt hơn một chút?”

Tô Vũ cười như có như không: “Ta chỉ cần đối tốt với nàng là được”.

Đến doanh trại, trên bãi đất rộng và bằng phẳng toàn là lều mái vòm.

Binh lính qua lại không ngớt giữa các lều, canh gác cẩn mật.

Sau này Thẩm Nguyệt mới biết Hoàng đế Dạ Lương ban đầu cũng ở trong doanh trại này. Vì nhận được tin Đại Sở có thể đánh lên từ trước, Hoàng đế Dạ Lương đã rời đi ngay trong đêm.

Thẩm Nguyệt và Tô Vũ muốn gặp Hoàng đế, phải đến thành biên ải của Dạ Lương.

Lúc này trời đã tối, bọn họ phải đợi đến ngày mai mới lên đường đến biên thành.

Trong doanh trại đã kịp chuẩn bị một lều trại để hai người tạm thời nghỉ ngơi. Bên ngoài trại có một toán lính canh gác, hai người đều không thể tự do ra ngoài, dù có ra ngoài, làm bất cứ việc gì cũng có binh lính Dạ Lương đi theo.

Tướng quân Dạ Lương còn nói, không có việc gì tốt nhất đừng có đi ra ngoài, đây cũng là vì nghĩ cho an toàn của bọn họ.

Dẫu sao bên ngoài cũng đều là binh lính của Dạ Lương, chẳng may có người kích động muốn làm hại bọn họ cũng là đi đâu khó tránh khỏi.

Chậu than bên ngoài lấp lánh ánh lửa, màn đêm buông xuống, càng thêm sáng rực.

Sau đó bên ngoài mang đồ ăn vào cho Thẩm Nguyệt và Tô Vũ.

Bữa ăn trong doanh trại không tốt, thức ăn là rau dưa của địa phương mà lúc trước Thẩm Nguyệt từng ăn, nhìn có vẻ sơ sài qua quýt.

Hai người đều không động đến.

Sau giờ ăn tối, binh lính đến thu dọn bát đũa, lại bưng nguyên xi ra ngoài.

Đối với những binh lính trong doanh trại, những món ăn này có thể gặp mà không thể c ầu.

Ngày thường binh lính đều gặm màn th ầu để lót dạ.

Thấy thức ăn sạch sẽ, còn chưa động đến, bưng đồ đi thật sự quá tiếc, thế là tên lính bưng thức ăn đó nhân lúc xung quanh không có ai, lén bưng đến một góc ăn ng ấu ng hiến.

Nhưng còn chưa kịp ăn xong, sắc mặt của tên lính đó tím tái, ngã xuống đất co giật một lúc rồi không còn cử động nữa.

Lúc binh lính tuần tra phát hiện ra, hắn ta đã bị chảy máu thất khiếu, độc phát tác mà chết.

Lính canh gác trong doanh trại lập tức báo cáo cho Tướng quân Dạ Lương.

Lúc Đại tướng quân vội vã chạy đến l ầu trại của hai người, nhìn thấy Thẩm Nguyệt và Tô Vũ không việc gì, lúc này mới thở phào nhẹ nh ồm, lập tức ra lệnh cho người đi ầu tra cẩn thận kẻ hạ ộc.

Trong quân Dạ Lương có người chỉ mong sao Thẩm Nguyệt và Tô Vũ chết, để châm ngòi chiến tranh giữa hai nước.

Bản thân Thẩm Nguyệt cũng biết cho dù đưa đến là món ăn địa phương yêu thích của nàng, nàng cũng sẽ không mạo hiểm ăn một miếng.

Thẩm Nguyệt than thở nói: “Chỉ tiếc những món ăn này”.

Tô Vũ nói: “L ần này không ăn được, l ần sau sẽ được ăn”.

“Dù sao cũng không có việc gì, chúng ta đi ra ngoài xem tình hình”, Thẩm Nguyệt đề nghị nói.

Sau đó nàng cùng Tô Vũ bước ra khỏi lều, theo sau là một toán binh lính.

Bên ngoài có chút hỗn loạn, hai người đi về phía có nhiều người, Đại tướng quân Dạ Lương cũng đang ở đó. Tên lính bị trúng độc ngã trên đất vẫn chưa kịp đem đi.

Đại tướng quân quay đầu lại nhìn Thẩm Nguyệt, nói: “Tĩnh Nguyệt công chúa nên lánh đi, cái chết này kỳ lạ đáng sợ, tránh cho công chúa sợ hãi”.

Thẩm Nguyệt đã bước tới, thản nhiên nói: “Ta xem xem rốt cuộc nó đáng sợ thế nào”.

Sau khi tách đám đông ra, mượn ánh lửa nhìn đến tên lính bị trúng độc nằm trên đất, Thẩm Nguyệt khẽ ngậy ra.

Sắc mặt tên lính đó tím xanh, thất khiếu chảy máu, quả thực đáng sợ. Nhưng nàng chưa từng thấy bệnh trạng lúc độc phát tác như này bao giờ.

Tên lính trúng độc được mang đi, Đại tướng quân đích thân đưa Thẩm Nguyệt về lều.

Tô Vũ nhàn nhạt nói: “Có kẻ rắp tâm mưu hại công chúa nhằm phá vỡ cuộc đàm phán hòa đàm giữa hai nước, để tránh ban đêm lại xảy ra tình huống bất lợi với công chúa, ta vẫn nên ở cùng một lều với công chúa bảo vệ an toàn cho công chúa”.

Lúc nghỉ ngơi vào ban đêm, lều của Thẩm Nguyệt và của Tô Vũ được sắp xếp riêng. Mặc dù cách không xa, nhưng nếu thật sự xảy ra chuyện sẽ không thể qua ngay được.

Xung quanh đều là người của Dạ Lương, nếu không có Tô Vũ ở bên cạnh, sợ rằng ban đêm Thẩm Nguyệt sẽ không ngủ được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 296: Ở Chung Một Chỗ

Trong quân không có nhiều lễ nghi đến như vậy, tất cả mọi thứ diễn ra đều vì một mục đích an toàn, huống chi ở đây đều là nam nhân, trước khi Thẩm Nguyệt đến thì chẳng có chuyện nam nữ khác biệt gì.

Lều chuẩn bị cho Thẩm Nguyệt rộng rãi hơn, bên trong có đặt hai chiếc giường đơn, bỏ trống một chiếc thì cũng thật lãng phí.

Vì vậy đại tướng quân nói: "Nếu như công chúa Tĩnh Nguyệt đồng ý thì hãy để sứ thần ở cùng doanh trưởng với công chúa".

Thẩm Nguyệt cứng nhắc gật đầu nói: "Như vậy cũng tốt, như vậy thì bọn ta cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau".

Sau đó Thẩm Nguyệt trở về doanh trưởng trước, ánh nến vàng trong doanh trưởng có chút ảm đạm.

Nàng nhìn hai chiếc giường đơn, chăn đệm bên trên đã chuẩn bị khá đầy đủ.

Chăn đệm dùng trong quân chắc chắn sẽ không sạch sẽ, hơn nữa bông gòn bên trong đều bị ép chặt khiến cho chúng trở nên vừa to vừa cứng, chẳng khác nào một khối đá.

Thẩm Nguyệt dọn giường lại một chút, đêm nay nàng vẫn có thể chấp nhận ngủ ở đây một đêm, nàng cũng muốn mình cùng Tô Vũ có thể ngủ thoải mái một chút.

Khi Tô Vũ vén rèm bước vào thì thấy Thẩm Nguyệt đang cúi người bận rộn. Hắn không lên tiếng trong một lúc, chỉ lặng lẽ nhìn nàng.

Thẩm Nguyệt đứng lên, quay đầu lại nhìn thấy hắn thì liền ngăn người nói: "Chàng đã vào sao không lên tiếng?"

Tô Vũ nói: "Nàng làm cho ta đột nhiên cảm thấy như mình đang ở nhà mình".

Thần sắc của Thẩm Nguyệt vẫn dịu dàng nhưng lại có chút ảm đạm.

Bây giờ nghĩ lại, khi nàng còn sống trong phủ tướng quân thì nàng thật sự không cảm thấy nơi đó là nhà của mình, nhiều lắm thì cũng chỉ có thể xem là một quán trọ.

Bởi vì nàng chưa từng có cảm giác ấm áp khi ở đó.

Nơi mà mình được sống cùng với người mình yêu thương thì nơi đó mới gọi là nhà của mình.

Người này rõ ràng đang ở ngay trước mắt nhưng dường như lại quá xa xôi.

Cho nên Thẩm Nguyệt chỉ cười nói: "Chàng nghĩ nhiều quá, ta chỉ thấy chân bông quá cứng cho nên mới cố nói ra một chút để khi nằm xuống sẽ không có cảm giác gối đầu lên đá nữa".

Tô Vũ mang theo một bình nước sau đó rót một chén cho Thẩm Nguyệt rồi nói: "Đói bụng sao, đêm nay chỉ có thể uống nước đỡ đói thôi, chờ ngày mai đến biên quan Dạ Lương thì mới có thể ăn cơm".

Nàng cầm chén nước rồi xuống, nhấp hai ngụm rồi nói: "Thứ mà tên binh sĩ vừa rồi trúng chính là chất độc Tỏa Thiên Hài".

"Ừm, nàng đã nhìn ra rồi".

Thẩm Nguyệt trầm ngâm nói: "Theo ta biết thì người duy nhất có liên quan đến chất độc này chỉ có thể là huynh trưởng của Liễu Mi Vũ, Liễu Thiên Hạc".

Lời vừa nói ra thì Thẩm Nguyệt đã dừng lại một chút, nàng nhìn sang Tô Vũ, thấy khuôn mặt hắn tĩnh lặng thì không khỏi kinh ngạc liền nói: "Là Liễu Thiên Hạc sao?"

Tô Vũ nói: "Hắn ta đang ở trong quân doanh này, ta chỉ không biết hắn ta đang muốn giết nàng hay là ta, vì vậy tốt hơn hết thì chúng ta nên ở cùng nhau đêm nay".

Thảo nào vào ban ngày Thâm Nguyệt đã cảm thấy có ánh mắt theo sát nàng từ chiến trường đến quân doanh Dạ Lương khiến cho nàng vô cùng khó chịu.

Chẳng trách Tô Vũ lại nói câu oan gia ngõ hẹp.

Thâm Nguyệt nhìn hắn rồi nói: "Tại sao chàng không nói với ta sớm hơn, chàng đã sớm biết hắn ta quy phục Dạ Lương rồi sao?"

"Hắn ta chẳng phải nhân vật quan trọng gì", Tô Vũ nói: "Có thể dễ dàng xử lý".

Thâm Nguyệt nói: "Thế nào là dễ dàng xử lý, tất nhiên là phải bắt hắn ta lại sau đó đem hắn ta về kinh nhận lại muội muội Liễu Mi Vũ. Ta nghĩ cảnh tượng đó sẽ vô cùng cảm động".

"Được", Tô Vũ cười nói: "Còn muốn uống nước không?"

"Uống nước cũng không no được, không uống nữa".

"Vậy thì chúng ta tắt đèn đi ngủ".

Rõ ràng là một doanh trướng có hai giường, dù ở chung một doanh trướng cũng không chung đụng gì với nhau, nhưng nghe lời nói của Tô Vũ lại khiến cho người ta cảm thấy có chút ý tứ dây dưa không rõ.

Thâm Nguyệt quay đầu bước đến bên giường nằm xuống rồi Tô Vũ mới tắt đèn.

Hắn di chuyển rất nhẹ nhàng rồi chậm rãi nằm xuống. Trong một lúc lâu sau cả hai cũng không nói gì với nhau.

Thâm Nguyệt rõ ràng có rất nhiều chuyện muốn hỏi hắn nhưng toàn bộ đều giữ lại ở trong lòng khiến cho nàng trần trọc không ngủ được.

Ngọn lửa ngoài lều bập bùng sáng mờ, thỉnh thoảng lại có những bóng đen hắt lên doanh trướng.

Ánh sáng bên trong doanh trướng rất mờ ảo, Thẩm Nguyệt chậm rãi lên lút nghiêng người hướng mặt về phía Tô Vũ, nàng nhìn thấy bóng dáng của hắn như ẩn như hiện dưới ánh sáng mờ ảo đó.

Dường như Thẩm Nguyệt còn có thể nhìn ngắm bóng dáng đó thật lâu mà không cảm thấy mệt mỏi.

Thỉnh thoảng bên ngoài lại vang lên tiếng bước chân của binh lính tuần tra cùng với tiếng binh khí va vào khôi giáp càng khiến cho sự tĩnh lặng của khu doanh trướng thêm sâu.

Đêm nay dường như có rất nhiều người mang theo tâm sự mà trần trọc khó ngủ.

Tất nhiên, Liễu Thiên Hạc cũng là một trong số đó.

Mọi chuyện bây giờ đã vượt qua tầm kiểm soát của hắn ta, một khi Dạ Lương và Đại Sở hòa đàm thành công và chiến tranh kết thúc thì hắn ta sẽ không còn hy vọng trả thù nữa.

Hơn nữa ở đây còn có kẻ thù đang thoát ẩn thoát hiện ngay trước mắt hắn ta.

Tô Vũ cùng Thẩm Nguyệt là hai dư nghiệt tiền triều, đã gián tiếp hại hắn ta nhà tan cửa nát, tất cả đều đáng chết.

Nếu như không thể báo được mối thù này thì sẽ không giải được mối hận trong lòng hắn ta!

Liễu Thiên Hạc có đủ mọi lý do để giết chết bọn họ, phải giết chết bọn họ thì mới có thể khiến cho quan hệ giữa Đại Sở cùng Dạ Lương hoàn toàn xấu đi, hòa đàm thất bại thì chiến tranh sẽ bắt đầu một lần nữa.

Hắn ta sẽ không quan tâm liệu mẹ của Thẩm Nguyệt có phải là công chúa Bắc Hạ hay không, nếu Bắc Hạ để ý đến chuyện đó thì đã ra tay tương trợ từ nhiều năm về trước rồi chứ không phải đợi cho đến ngày hôm nay.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 297: Cơ Hội Cuối Cùng

Loại mách lới này dùng để hù dọa Dạ Lương cùng hoàng đế còn có chút tác dụng.

Cho dù cuối cùng Bắc Hạ tham gia vào cuộc chiến này, quấy nhiễu tới thiên hạ loạn lạc mới tốt!

Việc Liễu Thiên Hạc trước mắt nương nhờ vào Dạ Lương cũng chỉ là mưu kế tạm thời, hắn không hề coi bản thân là một thành viên của Dạ Lương, nếu có một nơi tốt hơn trong tương lai, hắn chắc chắn sẽ không do dự mà rời đi.

Hiện tại hắn chỉ muốn lợi dụng Dạ Lương để tiến đánh Đại Sở mà thôi.

Vốn tưởng rằng chàng vạng lính cấp dưỡng đưa cơm tới lâu của Thẩm Nguyệt, Liễu Thiên Hạc sẽ nhân lúc người khác không phòng bị mà hạ độc vào trong thức ăn để độc chết hai người họ trong một lần hành động.

Nhưng chẳng ngờ Thẩm Nguyệt cùng Tô Vũ không chỉ không động tới cơm canh, cuối cùng còn đưa lại cho một binh sĩ ăn, trực tiếp khiến người này mất mạng vì trúng độc.

Kết quả Thẩm Nguyệt và Tô Vũ đều bình an vô sự.

Ban đêm, đêm dài lắm mộng.

Liễu Thiên Hạc thầm nghĩ nếu đêm nay hắn còn không ra tay, sợ rằng đợi hai người kia ngày mai khởi hành tới biên thành gặp mặt hoàng đế, hắn sẽ càng không còn cơ hội.

Đến lúc đó hai nước chiến tranh hay hòa bình đều không phải là việc mà hắn có thể không chế nữa.

Do đó tối nay là cơ hội cuối cùng của hắn.

Liễu Thiên Hạc quyết định thử lại một lần.

Thẩm Nguyệt chỉ là phận đàn bà nên không có gì phải e sợ, nhưng Tô Vũ bên cạnh nàng lại là sứ thần của cuộc hoà đàm lần này nên cần phải trừ tận gốc trước, sau đó quay lại đối phó với Thẩm Nguyệt cũng không muộn.

Liễu Thiên Hạc hạ quyết tâm phải giết chết Tô Vũ trước, do đó nửa đêm hắt liềm thay trang phục và đeo khăn che mặt, âm thầm đến gần lều trại của Tô Vũ.

Bên ngoài lều của Tô Vũ rất yên tĩnh, ngọn lửa trong chậu than cũng gần như tắt lụi.

Đúng lúc có một toán lính đi tuần ngang qua lều, Liễu Thiên Hạc nhanh nhẹn trốn trong bóng tối, ngay khi những binh sĩ này đi khuất, hắt lập tức chui vào lều với tốc độ nhanh nhất.

Dưới ánh sáng cực kỳ mờ ảo, Liễu Thiên Hạc thấy tấm chăn trên giường phồng lên, tưởng rằng Tô Vũ hẳn là đang nằm trên đó.

Sau đó hắt siết chặt con dao trên tay, lặng lẽ di chuyển bước chân, giao dao lên, lưu loát chém mạnh xuống giường.

Tuy nhiên, dưới lớp chăn bông, lưỡi dao lại đụng tới đáy tấm đệm mà mềm mại vô lực, không giống như đã chém trúng cơ thể người.

Trái tim Liễu Thiên Hạc chùng xuống, hắt lật dao hất tung tấm chăn, chỉ thấy bên trong bọc hai chiếc gối.

Trong lòng hắt rung lên hồi chuông cảnh báo, lập tức quay đầu muốn tháo chạy khỏi lều.

Nhưng đã quá muộn.

Vào lúc này, xung quanh vốn dĩ mờ mịt vắng lặng bỗng nhiên sáng rực từng vòng lửa, các binh sĩ cấp tốc lao ra từ các lều vải bên cạnh, chớp mắt đã bao vây chặt chẽ lấy căn lều của Tô Vũ.

Liễu Thiên Hạc lúc này mới hoàn toàn phản ứng lại, hấn trúng kẻ r ỡ.

Những người này sớm đã có phòng bị.

Đại tướng quân Dạ Lương tay cầm ngọn đuốc dẫn đầu bước vào căn l ầu.

Liễu Thiên Hạc dứt khoát ra tay công kích về phía đại tướng quân trước một bước.

Vị đại tướng quân này là một đại tướng rong ru ổi sa trường nhiều năm, võ công đương nhiên không thấp, cộng thêm các binh lính tràn vào phía sau nên Liễu Thiên Hạc chẳng bao lâu đã bị đánh bại và vây chặt lại.

Đại tướng quân bước tới giật lấy tấm khăn đen trên mặt Liễu Thiên Hạc, nhìn thấy khuôn mặt dưới ánh lửa li ền kinh ngạc thốt lên: “Thì ra là người”.

Liễu Thiên Hạc còn giãy giụa muốn phản kháng nhưng lại bị một gậy đánh vào chân mà đau đớn quỵ sụp xuống đất, hai tay cũng bị trói gô ra sau lưng.

Đại tướng quân đứng ở trước mặt hắn, nói với ánh mắt đầy thâm thúy: “Vậy ra ban ngày không phải là do người tuột tay mà thực sự muốn giết chết sứ thần Đại Sở phái tới, động cơ của người là gì?”

Liễu Thiên Hạc cười gằn: “Ta ráp tâm đi ều gì? Dạ Lương là bị Đại Sở đánh cho mất mặt r ỡ phải không, trước mắt phần thắng đã nắm chắc trong tay, sao phải chấp nhận hòa đàm! Chỉ cần sứ thần chết thì việc hòa đàm cũng vô vọng, đại quân Dạ Lương có thể quét ngang lãnh thổ Đại Sở, như vậy không phải càng tốt hơn sao!”

“Khốn nạn! Người không tuân theo thánh ý, ngông cuồng muốn khơi dậy tranh chấp, còn già m ồm át l ẽ phải!”, đại tướng quân giận dữ tr ần giọng quát: “Người nên biết, ngân khố nước Dạ Lương ta trống rỗng, dân chúng nghèo đói quanh năm, chỉ có thể tốc chiến tốc thắng, không thể chinh chiến dài lâu, nói chi tới việc càn quét Đại Sở? Nếu ngày sau Đại Sở

liên minh cùng Bắc Hạ, Dạ Lương sẽ lấy gì để chống chọi? Nếu lòng dạ người không thâm hiểm khó lường, sao phải lợi dụng Dạ Lương ta đối phó Đại Sở?”

Đại tướng quân giương mắt liếc xéo Liễu Thiên Hạc từ trên cao xuống, tiếp tục hỏi: “Độc lúc chi đâu cũng là do người động tay động chân vào phải không?”

Còn không đợi Liễu Thiên Hạc trả lời, đại tướng quân đã sai người lục soát lều của hắn ta, đồng thời khám xét cả người hắn và tìm thấy một số ám khí cùng thuốc độc.

Chứng cứ xác thực trước mắt, không cho phép Liễu Thiên Hạc biện bạch phủ nhận.

“Trước đó sứ thần Tô đại nhân từng nói, người vốn là tội nhân phạm vào tội chết bỏ trốn của Đại Sở, ta lúc đầu còn không tin, bây giờ xem ra tám chín mươi phần trăm đúng là như vậy. Người cậy nhờ Dạ Lương không phải vì kế hoạch lớn của Dạ Lương, căn bản đều vì báo thù cho bản thân mình. Ta phải dùng quân pháp xử lý người, thi hành ngay tại chỗ!”

Liễu Thiên Hạc cười giễu cợt: “Ta vì Dạ Lương lập được công lao hiển hách, nhưng cuối cùng tướng quân lại nghe theo dăm ba câu của sứ thần nước đối địch liền muốn trừng trị ta theo quân pháp! Ta làm đi đâu cũng là vì giúp Dạ Lương nhất thống thiên hạ, hoàn thành bá nghiệp!”

“Người đâu, áp giải tên này xuống rồi nhốt lại, ngày mai đưa tới trước mặt thánh thượng mời người xử lý!”

Hóa ra việc Tô Vũ đổi từ lều của chính mình sang lều của Thẩm Nguyệt hắn chỉ nói với đại tướng quân, những người còn lại đều không hay biết.

Sau khi Thẩm Nguyệt trở về lều trước, Tô Vũ mới thỏa thuận với đại tướng quân về kế sách này- bố trí binh lính chờ đợi mai phục xung quanh lều của hắn, hắn đoán Liễu Thiên Hạc sẽ ra tay một lần nữa vào tối nay.

Nếu không ngày mai sau khi hấn cùng Thâm Nguyệt rời doanh trại, Liễu Thiên Hạc muốn hành động lại cũng khó.

Trong lều, Thâm Nguyệt đang thướt tha nằm nghiêng, nàng càng ngày càng cảm thấy tỉnh táo, cũng không biết đã qua bao lâu, Tô Vũ, người vẫn luôn trầm mặc bỗng nhiên thấp giọng nói: “A Nguyệt, nàng còn muốn nhìn bao lâu nữa?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 298: Khắc Sâu Vào Tim

Thẩm Nguyệt sững sờ: “Thì ra chàng chưa ngủ”.

“Ta ngủ rồi”.

“Vậy làm sao chàng biết ta đang nhìn chàng?”

“Chỉ là không sâu giấc”, giọng nói của Tô Vũ mang theo chút ngái ngủ cùng uể oải: “Nếu nàng cứ nhìn như vậy, có lẽ ta sẽ không chống đỡ được nữa đâu”.

Thẩm Nguyệt trở mình, nằm ngửa nhìn lên đỉnh lều tối om, lẩm bẩm: “Vậy ta không nhìn nữa, chàng mau ngủ đi”.

Một lúc sau Tô Vũ ngẩng dậy, chân thon dài của hắn hơi cong, khuỷu tay chống lên đầu gối, dụi dụi sống mũi mà thở dài.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Sao thế?”

“Không ngủ được nữa”, giọng nói trầm thấp của Tô Vũ truyền vào tai như có thể xoa dịu lòng người: “Phải làm thế nào đây? Ta muốn ôm nàng, nàng làm ta thức giấc rồi, có phải là nên chịu trách nhiệm không?”

“Ta không làm ồn ào tới chàng, là do chàng tự mình tỉnh dậy”.

“Nhưng nàng vẫn luôn nhìn ta”.

Thẩm Nguyệt giả bộ: “Ta chỉ là đang nhìn màn trướng bên cạnh chàng, là chàng tự mình đa tình đó chứ”.

“Được rồi, cùng nàng nói những lời thừa thãi này làm gì cơ chứ”.

Thẩm Nguyệt nghiêng người quay vào trong nhưng lại nghe được âm thanh Tô Vũ sột soạt đứng dậy, hắn phẩy góc áo, sau đó tiêu sái bước tới.

Sau đó mùi trầm hương nhàn nhạt lẫn với hơi khói lửa trên người Tô Vũ trườn vào khoang mũi Thẩm Nguyệt.

Tô Vũ thủ thỉ: “Tại sao khi ta cách xa hơn nàng không ngừng nhìn, mà hiện tại khi ta ở ngay trước mặt nàng nàng lại không dám xem nữa”.

Thẩm Nguyệt yếu ớt phủ phận: “Ai nói ta không dám, ta thực sự không nhìn chàng”.

Nghe thấy tiếng cười trầm ấm của hắn vang lên bên tai, vành tai Thẩm Nguyệt liền bông rớt.

“Nàng đang ngại sao?”

“Ta không có”.

“Muốn biết nàng có ngại ngừng hay không chỉ cần chạm vào tai nàng xem chúng có nóng hay không liền biết”.

Thẩm Nguyệt thẫn mắng, Tô Vũ này thật là gian xảo, hắn không chống đỡ nổi ánh mắt của nàng thì nàng làm sao có thể chịu được cử chỉ vành tai chạm tóc mai này của hắn?

Quả nhiên vừa dứt lời ngón tay ấm áp của Tô Vũ đã vươn tới bên cạnh mang tai, chạm vào tai nàng.

Thẩm Nguyệt đặc biệt miễn cảm mà rùng mình.

Giọng nói Tô Vũ sâu thẳm: “Tai nóng quá”.

Thẩm Nguyệt có chút buồn bực, nàng xoay người giơ tay gạt tay hắn ra.

Không ngờ Tô Vũ dường như đang đợi nàng quay người vậy, hắn thuận thế nắm lấy cổ tay nàng rồi một phát kéo cả người nàng vào ngực mình.

Hai tay hắn gắt gao ôm chặt lấy eo nàng, Thẩm Nguyệt bỗng chốc dính sát vào vòm ngực của Tô Vũ, trong đầu bất giác nghĩ còn mềm mại và thoải mái hơn chiếc giường mà nàng đang nằm nhiều.

Trong chốc lát nàng giống như mất hết sức lực vùng vẫy mà vùi đầu vào giữa vạt áo hần rồi hít sâu một hơi, ấp úng nói: “Như thế này không thích hợp đâu”.

“Có gì không thích hợp?”

“Bên ngoài có người”.

Tô Vũ thấp giọng đáp: “Nghĩ như vậy thật sự không thích hợp, hay là ta nằm xuống?”

“... Chàng vẫn nên như này đi”.

Nếu như nằm xuống không phải càng dễ dàng bị phát hiện ra sao, như vậy lại càng không thích hợp.

May mắn thay nơi Tô Vũ đang ngó có một chiếc móc áo chắn trước mặt, dùng để treo áo giáp và quân phục.

Bên trên có treo chiếc áo giáp mà Thẩm Nguyệt mặc ban ngày, vừa hay che chắn một phần quang cảnh.

Cái ôm của Tô Vũ khiến Thẩm Nguyệt u mê tới xương cốt đầu có chút mềm nhũn.

Như thế hẳn có thể giữ nguyên tư thế ôm nàng này cả đêm.

Sau đó bên ngoài có động tĩnh rất lớn, ánh lửa không ngừng sáng rõ rồi chớp tắt, kèm theo tiếng bước chân và tiếng nói chuyện.

Thẩm Nguyệt ngó ngang hỏi: “Bên ngoài sao thế?”

Tô Vũ trả lời một cách bình tĩnh: “Có lẽ Liễu Thiên Hạc ám sát không thành nên bị bắt rồi”.

“Thì ra chàng đã sắp xếp mọi thứ từ sớm. Tối nay chen chúc cùng một lều với ta cũng là một phần trong kế hoạch của chàng có phải không?”

“Ta phải cảm ơn nàng, nếu không có nàng thì lúc này ta đã không thể ôm nàng như vậy rồi”.

Tô Vũ đấy à, vẫn luôn có thể nói những lời khiến người ta phải cảm động.

Thẩm Nguyệt hạ mi, hai tay đặt lên hông hắn nhưng lại bắt đầu không biết nên đặt tay ở đâu.

“Chàng muốn ta ôm chàng sao, Tô Vũ?”, Thẩm Nguyệt khẽ nói.

“Chủ yếu là nàng muốn hay không, ta sẽ không miễn cưỡng nàng”.

“Vậy chàng muốn hay là không muốn?”, Thẩm Nguyệt khàn giọng hỏi.

“Loại chuyện này hẳn là nên hỏi bản thân nàng, ví dụ như ta muốn ôm nàng, ta liền ôm, nàng muốn ôm ta, ta cũng sẽ ôm nàng”.

“Ta chỉ muốn nghe từ chàng là có muốn hay không”.

Cánh môi Tô Vũ áp sát vào tai nàng: “Ta muốn”.

Thẩm Nguyệt không tiếng động cong môi cười, nàng giơ hai tay vòng lên eo hắn, sau đó dùng hết sức lực từng chút lại từng chút ôm chặt lấy hắn.

Nàng dường như nghe thấy nhịp tim của hắn, cũng dường như nghe thấy được của bản thân.

“Thực ra ta có rất nhiều lời muốn hỏi chàng”, Thẩm Nguyệt ngả người vào vòng tay hắn: “Có vẻ như chàng càng biết rõ về thân thể của ta hơn bản thân ta nữa”.

“Thân thể của nàng không phải là bí mật gì, chỉ là thời gian trôi qua đã quá lâu nên mọi người đều quên cả rồi mà thôi, cũng bao gồm cả bản thân nàng”.

Thẩm Nguyệt một tay vuốt ve ngực Tô Vũ, lớp vải dưới lòng bàn tay rất mềm mại.

“Chàng lúc nào cũng giấu diếm rất nhiều chuyện, ta hiện tại càng muốn biết được tâm tư của chàng rốt cuộc lớn tới mức nào mà có thể chứa đựng nhiều thứ như vậy”

“Không lớn, chỉ có thể đặt vừa một người cùng hai ba chuyện vụn vặt mà thôi”.

“Tô Vũ, ta đói rồi”.

Nàng bỗng nhiên không muốn hỏi nữa, cũng không muốn biết ngày mai hẳn sẽ dự định làm gì. Đợi khi gặp được hoàng đế Dạ Lương, gặp được Tần Như Lương thân là tù binh vào ngày mai, có lẽ nàng cũng sẽ không thể ôm hẳn như thế này nữa.

“Uống nước không?”

Thẩm Nguyệt nhếch môi: “Nhưng ta không khát”.

“Vậy phải làm thế nào, hay là nàng cắn ta hai miếng đi?”

Thẩm Nguyệt cũng không khách sáo mà thực sự vạch mở vạt áo trước của hẳn rồi cắn lên hai ngụm.

Tô Vũ không hé răng, chỉ ôm lấy chặt lấy eo nàng tới mức có chút phát nóng.

Nàng lùi lại phía sau, hơi thở đã có chút tán loạn, cảm của Tô Vũ như có như không gác lên trán nàng.

Hô hấp của hẳn phả vào trán nàng, giống như đang hạ xuống từng ngụm hôn phớt qua khiến con người ta phải đắm say.

Thẩm Nguyệt rử mi, ngón tay xuôi theo cõn cổ sờ lên tới mặt hẳn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 299: Sớm Mai Thức Dậy

Nàng chạm phải h ầu kết hơi nhô ra của hắn, dưới đ ầu ngón tay có một sự cảm đ ỗ khó tả.

Sau đ ỏ là đ ến cặp lông mày cùng đôi mắt hẹp dài, Thẩm Nguyệt nhắm mắt lại, nàng dùng ngón tay từ tốn phác họa từng đ ường nét khuôn mặt hắn, khắc sâu vào trái tim.

Đ ầu ngón tay từ từ trượt xuống khỏi lông mày r ồi rơi xuống sống mũi Tô Vũ, đôi mắt hắn như run lên, bờ mi kh ẽ khàng phất qua tay nàng.

Rất ngứa.

Sau khi vòng qua sống mũi, tay của Thẩm Nguyệt đặt lên môi Tô Vũ.

Tô Vũ hé môi định nói gì đ ỏ khiến đ ầu ngón tay nàng kh ẽ rung.

“Đã sờ rõ dáng vẻ của ta chưa?”

“Chạm vào rõ hơn so với việc chỉ đ ứng nhìn”.

“Vậy sau này đ ừng tùy tiện quên đi đ ỏ”.

Các đ ường nét ấy đã in sâu trong tâm trí nàng, cả đ ời này sẽ không bao giờ quên.

Nàng đã không kiểm soát đ ược bước chân của mình, từng bước từng bước đi v ề phía v ực thẳm nơi hắn hiện hữu.

“Tô Vũ, người ta đ ầu cứng ngắc cả r ồi”.

Ôm quá lâu, nàng vẫn duy trì tư thế quỳ gối, ph ần chân không nghe theo sai bảo, truy ền tới từng đ ợt tê dại âm ỉ.

Tô Vũ lúc này mới luyến tiếc buông nàng ra.

Lúc này bên ngoài đã khôi phục sự yên tĩnh, thi thoảng tiếng tuần tra dao động xa gần đã không còn cảm giác khẩn trương như trước đó nữa, tất cả mọi chuyện đã được xử lý ổn thỏa.

Thẩm Nguyệt một tay vịn lấy bờ vai Tô Vũ, tay còn lại thì bóp lấy đôi chân đã tê liệt của mình, nàng nhất thời không khống chế được, chưa kịp chậm rãi nằm xuống cả người đã ngã thẳng xuống.

Cú ngã này cũng thuận tiện kéo Tô Vũ nằm đè lên người nàng.

Thẩm Nguyệt tự mình choáng váng trước.

Tô Vũ chống tay hai bên người nàng, hần hơi nhóm người quan sát đáng vẻ ngờ ngạc này của nàng, yếu hèn không tìm được kẽ nhúc nhích: “Có thể ta sẽ không tìm nén như trước được nữa”.

Thẩm Nguyệt hếch hếch cằm, cùng với ánh lửa mờ nhạt bên ngoài đều thu vào mắt hắn.

Hần hơi hạ xuống, từng chữ quanh quần bên tai, trầm thấp triền miên: “Ma quỷ trong lòng ta đang lớn lên từng ngày, hơn nữa còn liên tục kêu gào phải nuốt trọn lấy nàng”.

Khi đó, nàng cũng có cảm giác lời nói của hắn vẫn vương quanh tim, trần trọc động lòng người.

Những sợi tóc hơi lạnh của Tô Vũ rơi xuống má khiến nàng run lên, nàng chỉ biết mở to mắt nhìn Tô Vũ đang chậm chạp cúi đầu.

Tâm mắt của hắn rơi xuống bờ môi nàng, sau đó nhẹ nhàng hôn lên.

Thẩm Nguyệt cảm thấy con tim mình đập điên cuồng tới mức có chút nhói đau, không thể phân biệt được là thoải mái hay khó chịu.

Có lẽ đó chính là rung động.

Hô hấp của hắn gần như vậy, hắn kềm sát nàng như thế.

Không giống như lần ‘chuồn chuồn đập nước’ trước đó, cũng không xảy ra tình trạng dòn dập không dứt, thay vào đó là biết tiến lùi đúng điểm, rút lui thoáng qua nhưng dường như không biết thỏa mãn đó lại hôn lên.

Dịu dàng lặp lại nhiều lần như vậy.

Thẩm Nguyệt mở mắt mơ hồ nhìn thấy giữa những khe hở trên tấm màn có binh sĩ khoác áo giáp đang chỉnh tề đi qua trước cửa lầu.

Thời gian khoan thai thả chậm lại bước chân trước mắt nàng.

Sự tiếp xúc rõ ràng bị cảm quan nhạy cảm của nàng phóng đại lên vô số lần, tiếng hơi thở đan xen vang lên bên tai khiến nàng hoàn toàn đắm chìm, xung quanh tràn ngập hơi thở của hắn.

Nàng đang được Tô Vũ hôn.

Hóa ra nụ hôn như vậy có thể khiến từng tấc xương của nàng như vỡ vụn trong sự dịu dàng của hắn.

Sau đó tiếng nàng thốt ra như tiếng muỗi kêu ngập ngừng vang lên: “Tô Vũ... đừng như vậy... nơi đây là doanh trại của Dạ Lương...”

Không thể tiếp diễn như vậy được nữa... nàng có cảm giác bản thân giống như bức tường thành loang lỗ đang sụp đổ từng mảng từng mảng, sau đó lộ ra nàng không thể đê kháng trước dáng vẻ dịu dàng này của Tô Vũ.

Nàng như vậy không hề có sức phòng ngự, là chân thành tha thiết, kết quả là sự mềm yếu trong lòng nàng hoàn toàn được phơi bày trước mặt Tô Vũ.

Nhưng Tô Vũ hôn nàng trong đêm, hai người họ đều đang đặt cược rủi ro vô cùng lớn.

Nếu ai đó bất ngờ phát hiện ra và nhìn thấy thì quả là khôn lường.

Tô Vũ buông lỏng nàng, nhịp thở vô thức có chút lộn xộn, nông sâu chùng mực, giọng nói hần quỵến rữ khàn đặc: "Thực xin lỗi, là do ta không tìm chế được".

Lồng ngực Thâm Nguyệt phập phồng, nàng cũng có chút ngổn ngang, còn kèm theo chút ngột ngạt.

Cùng với động tác đứng dậy của Tô Vũ, những sợi tóc mát lạnh trên mặt nàng cũng được vén lên kéo ra khoảng cách với tóc mai của nàng.

Nàng mấp máy môi nhưng không nói được lời nào, chỉ đưa đôi mắt lung linh ngập nước nhìn hần.

Tô Vũ đột nhiên đưa tay phủ lên mắt nàng, nhẹ giọng nói: "A Nguyệt à, đừng nhìn ta như vậy".

Nàng dường như nhìn thấy Tô Vũ động tình rồi.

Không nhìn cũng tốt, nàng dứt khoát nhắm lại mắt, có tay hần che mắt nàng, như vậy Tô Vũ cũng không nhìn thấy nàng.

Nhìn không thấy nàng tháo chạy không còn manh giáp và hãm sâu vào trong bế tình không cách nào tìm nén nổi.

Cả hai đều cố gắng hết sức để bình tĩnh lại, trong không gian vắng lặng tràn ngạt hơi thở dầy dụa hỗn loạn.

Thâm Nguyệt không biết bản thân ngủ thiếp đi từ lúc nào, có lẽ là khi sương đêm lặng lẽ giăng xuống, hoặc lúc bình minh hé rạng.

Trong doanh trại yên tĩnh bắt đầu hồi tĩnh, bày binh bố trận, đốt lửa nấu cơm.

Khoảng chừng căn lều này cách chỗ lính cấp dưỡng không xa nên một mùi khói củi thoang thoảng len lỏi vào trong lều từ tầng sáng.

Khi Thâm Nguyệt tỉnh dậy nàng còn có một loại ảo giác hốt hoảng như người xa nhà ở một nơi xa lạ.

Có người đang nhóm lửa nấu cơm, mặt trời từ sau núi chậm rãi hé lộ chiếu ra tia sáng buổi ban mai, một ngày mới bắt đầu.

Khi Thâm Nguyệt ng ỡ dậy khỏi giường, Tô Vũ cũng thức giấc.

Nghĩ đến những gì đã xảy ra đêm qua nàng nhất thời không biết nói gì cho phải. Ánh mắt Thâm Nguyệt có chút mơ màng bất định, vành tai nàng không thể giải thích được ửng lên màu hồng nhạt.

Không đợi Tô Vũ nói lời nào nàng đã cấp tốc bò xuống giường, mò lấy áo giáp treo trên móc mặc lên người rồi đi thẳng ra khỏi lều, nói: “Ta ra ngoài trước, chàng, chàng tự mình thu xếp đi”.

Sau khi Thâm Nguyệt rời đi, Tô Vũ ng ỡ co chân một mình trong lều, sau một đêm ngủ dậy quần áo vẫn vẫn chỉnh tề, búi tóc cũng không hề rối loạn, giống như không có gì phải thu dọn vậy.

Tô Vũ đưa tay chống trán, có lẽ thứ duy nhất cần sắp xếp chính là tâm trạng rồi bởi đang dâng trào này của hắn.

Mặt mày hắn nhập nhèm, nhắm mắt lại và suy tư một lúc, khoé miệng khẽ nhếch.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 300: Hành Cung

Đợi khi Tô Vũ ra ngoài, Thẩm Nguyệt đã đang gọi binh sĩ mang nước tới để vệ sinh, tâm trạng nàng thoải mái nhẹ nhàng không ít.

Khi Tô Vũ vốc nước rửa mặt cho tỉnh táo lại, Thẩm Nguyệt ở bên cạnh cũng vươn vai khởi động tay chân, nàng ngẩng đầu nhìn ánh sáng phía chân trời chiếu rọi vạn trượng, đôi mắt như được gột rửa sáng rõ như thủy tinh.

Nàng hít một hơi thật sâu, đã đi đều chỉnh tâm trạng đi êm tĩnh lại: “Tối qua ta ngủ mê man, chàng thì sao?”

Tô Vũ nghiêng đầu nhìn nàng, cong môi mỉm cười: “Ừm, ta cũng ngủ tới mơ hồ luôn”.

Thẩm Nguyệt mặt liệt giật giật mí mắt: “Chàng tốt nhất đừng dùng loại biểu cảm cùng ngữ điệu thâm thúy này nói chuyện, sẽ khiến người cảm thấy lời nói có nghĩa khác đó”.

Tô Vũ thản nhiên vượt phảng tà áo, tựa hồ tâm tình của hắn không tệ, nhẹ giọng đáp: “Được, vậy ta sẽ nghiêm túc chút”.

Sau đó đại tướng quân Dạ Lương mời hai người họ tới lầu tướng quân cùng dùng bữa sáng.

Đại tướng quân biết tối qua Tô Vũ cùng Thẩm Nguyệt chưa hề động tới thức ăn mà lính cấp dưỡng đưa lên, nếu sáng nay đưa tới một lần nữa bọn họ cũng chưa chắc có thể an tâm nuốt xuống.

Tốt xấu gì cũng là sứ thần và công chúa mà Đại Sở phái tới, cũng không thể khiến họ vác chiếc bụng rỗng tuếch tới gặp hoàng thượng Dạ Lương được.

Do đó đại tướng quân liền mời hai người họ tới cùng nhau dùng bữa sáng, đỡ ăn thức uống mọi người dùng đều giống nhau, cũng có thể khiến

hai người họ yên tâm.

Tô Vũ biết đêm qua Thâm Nguyệt đã đói bụng rồi, hiện tại nhớ tới khi nàng ghé vào tai hắn nói mình đói, giọng nói còn mang theo chút mềm yếu cùng đáng thương trong lòng hắn làm sao có thể nở, tốt hơn vẫn nên để nàng ăn no mới tương đối có tinh thần.

Bữa sáng chỉ gồm cháo trắng, bánh bao hấp, cộng thêm hai đĩa dưa muối đối với Thâm Nguyệt đã đủ.

Sau bữa sáng, đại tướng quân Dạ Lương sắp xếp xong sự vụ trong quân liễn đích thân hộ tống Tô Vũ cùng Thâm Nguyệt lên đường.

Liễu Thiên Hạc hành hung bất thành, thân là tội nhân tất nhiên cũng bị áp giải về theo.

Nghe nói đêm qua sau khi bị bắt hắn đã tìm cách trốn thoát, nên hôm nay đại tướng quân liễn nhất hắn lại bằng một nhà lao bằng gỗ vững chắc.

Khi họ khởi hành đi ngang qua nhà lao gỗ, Thâm Nguyệt cũng đánh mắt nhìn tới Liễu Thiên Hạc.

Trong ấn tượng mờ nhạt của nàng, khuôn mặt này vẫn có phần xa lạ.

Thâm Nguyệt nói: “Thì ra người chính là Liễu Thiên Hạc”.

Đôi mắt u ám của Liễu Thiên Hạc nhìn chăm chăm vào Thâm Nguyệt, rồi lại quay sang hướng Tô Vũ, đột nhiên cười đầy hung tợn: “Hãy cầu nguyện để bản thân chớ rơi vào kết cục như ta ngày hôm nay, thứ mất nước ti tiện thì có tư cách gì đi xem trò vui của người khác!”

Thâm Nguyệt cong khóe môi: “Ai có thời gian xem trò hề của người, trước khi tới đây ta còn không biết người là ai. Nhưng Mi Vũ ngược lại rất thương nhớ người đó”.

Vẻ mặt của Liễu Thiên Hạc thoát cái thay đổi, hai mắt hắn nhìn Thâm Nguyệt chòng chọc như muốn khoét một lỗ trên người nàng: “Nếu người

dám động tới muội ấy, ta tuyệt đối sẽ không buông tha cho ngươi!”

“Ngươi yên tâm, nàng ta tạm thời tất cả mọi chuyện đều tốt ngoại trừ việc điên điên khùng khùng mà thôi. Ta vẫn đang chờ xem ngày huynh muội các người đoàn tụ kia”.

Hai tay Liễu Thiên Hạc dùng lực đánh vào cột của nhà tù bằng gỗ, nhưng từ đầu tới cuối vẫn không thể phá tan mà thoát ra ngoài.

Tiếp đó Thẩm Nguyệt cùng Tô Vũ liền leo lên ngựa, đại tướng quân Dạ Lương dẫn đầu đi trước, một hàng người bắt đầu xuất phát về phía biên thành của Dạ Lương.

Thành trì gần biên giới của Dạ Lương gọi là thành Diệp thành.

Trước đó quân và dân tại thành Diệp đã sớm nhận được tin tức nói rằng sứ thần của Đại Sở hôm nay sẽ đến nơi đây cùng hoàng đế Dạ Lương đàm phán.

Nếu đàm phán thành công, Dạ Lương cùng Đại Sở sẽ không động binh đao trong những năm tiếp đó, tôn trọng nguyên tắc hòa bình và hữu nghị, người dân Dạ Lương cuối cùng cũng có thể khôi phục nguyên khí và nghỉ ngơi nên họ đều vô cùng vui mừng mà nhộn nhịp tới chào đón.

Chỉ là không ngờ tới sau khi tới được thành Diệp thành mới phát hiện ra hoàng đế Dạ Lương không có mặt ở đó mà lại di chuyển tới nơi khác rồi.

Chếch về phía nam của thành Diệp vài chục dặm có một ngọn núi Diệp, đây là ngọn núi cao nhất trong bán kính quanh đây với đỉnh núi tuyết phủ trắng xóa quanh năm.

Hành cung vào ngày hè vô cùng mát mẻ, là một nơi tuyệt vời để tránh cái nóng nực, leo lên đến đỉnh núi còn có thể thưởng thức tuyết vào giữa tháng sáu, phóng mắt nhìn khắp núi non.

Phải nói rằng hoàng đế Dạ Lương quả thực là một người rất biết cách hưởng thụ.

Thành Diệp là một tòa thành trì nhỏ, không đủ để dung chứa hoàng đế Dạ Lương và một nhóm quan viên trong triều đến đàm phán cùng Đại Sở.

Không gian tại hành cung rộng rãi, càng dễ dàng ôn hòa tâm tình, mẫu chốt là nơi đây sở hữu địa hình hiểm trở, lên dễ xuống khó.

Đến được dưới chân núi Diệp trời đã nửa chiều.

Một hàng người còn phải bỏ ngựa xe đi bộ lên núi.

Chân núi được canh phòng cẩn mật, phải vượt qua tầng tầng lớp lớp các trạm gác, nhưng có đại tướng quân mở đường ở phía trước, một đường này cũng trơn tru thông suốt.

Để đến được hành cung ở sườn núi còn phải thông qua một con hào.

Vắt ngang phía trước hào trời là một lối đi lơ lửng, và bên dưới lối đi chính là một vách núi sâu không thấy đáy.

Tại các điểm vào và ra của lối đi đều được bảo vệ bởi các binh sĩ Dạ Lương, nghe đại tướng quân tự hào cho biết trong trường hợp khẩn cấp có thể cắt đôi từ đó chặt đứt lối vào hành cung duy nhất để đảm bảo an toàn tuyệt đối cho hành cung.

Thẩm Nguyệt không khỏi ngưỡng mộ, nàng tấm tắc ngợi khen: “Không ngờ hoàng thượng của các người lại có ý thức an toàn mạnh mẽ như vậy”.

Chỉ không biết hẳn có từng cân nhắc tới, sau khi cắt đứt lối đi này, không chỉ người bên ngoài không thể tiến vào mà người bên trong hành cung cũng đều không ra được hay không.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 301: Yên Tiệc Chào Đón

Nếu đụng phải một nhân vật hung tàn, chôn đủ một lượng thuốc nổ dưới chân núi, sau vài trận đùng đoàng hành cung còn có thể sừng sững không ngã sao?

Đây chính là tình tiết một người không chết thì đâu không chết, mà nếu phải bỏ mạng thì là cả nhà mà.

Khi đến bên mép hào trời, đại tướng quân quen thuộc xuất trình lệnh bài, để đại nội thị vệ từng người đi qua.

Đầu tiên đại tướng quân đẩy Liễu Thiên Hạc, kẻ đang bị trói gô chắc chắn lên lối đi được bện từ dây thừng thô to cùng gỗ rắn chắc, phía sau không có lối thoát vì vậy hẳn chỉ có thể tiến lên phía trước.

Đại tướng quân đi ngay sau Liễu Thiên Hạc.

Sau đó mới là Tô Vũ cùng Thẩm Nguyệt lần lượt bước lên lối đi.

Khi giẫm chân lên con đường gỗ và dây thừng từng hẫ hẫ cốt kết cũng vang lên, con đường gỗ theo đó khẽ lắc lư. Dưới chân hư không khiến người ta phải kinh hồn táng đảm.

Nàng lo lắng mướt mồ hôi: “Cái này thực sự đủ vững chãi sao?”

Đong đưa qua lại như vậy khiến nàng cảm thấy nếu sơ sẩy sẽ có khả năng sẽ rơi xuống, cú rơi này sợ rằng sẽ ngã tới tan xương nát thịt.

Tô Vũ lặng lẽ vươn tay nắm lấy bàn tay Thẩm Nguyệt dưới ống tay áo rộng thùng thình.

Bóng dáng của hai người một người chặn phía trước một người che phía sau nên không ai nhìn thấy hành động thân mật này của họ.

Chỉ là trong lòng Thẩm Nguyệt cũng kinh sợ hoảng loạn vì động tác bất ngờ này của hắn.

Nàng im lặng muốn giãy tay ra trong tiềm thức, ngón tay Tô Vũ nghịch ngợm trêu chọc lồng cùng một chỗ với mười ngón tay của nàng, không cho phép nàng rút ra.

Đại tướng quân Dạ Lương nói: “Đừng nói tới việc chỉ có vài người này, cho dù cả một trăm người cùng đứng đây cũng chịu được”.

Mãi cho đến khi sắp đi xong con đường gỗ đầy bất ổn này Tô Vũ mới âm thầm buông tay nàng ra.

Ở phía bên kia sớm đã có cung nhân nhận được tin tức đến tiếp đón, đưa mọi người vào trong hành cung.

Phía dưới hành cung có một hầm giam, đại tướng quân áp giải Liễu Thiên Hạc đến đó trước, còn cung nhân thì dẫn Thẩm Nguyệt cùng Tô Vũ tới nơi nghỉ ngơi.

Thời tiết ở đây quả nhiên mát mẻ, vừa ngẩng đầu lên liền có thể thấy đỉnh núi tuyết cách đó không xa.

Trời vừa sẩm tối liền có một làn sương mỏng bao phủ xung quanh khiến khung cảnh nơi đây bay bổng giống như một xứ sở thần tiên.

Mỗi hành cây ngọn cỏ, từng viên gạch cột gỗ đều thấm đượm hơi thở của thiên nhiên hoang sơ.

Điều kiện cho cuộc đàm phán hòa bình tại nơi này quả thực tốt hơn tại thành Diệp rất nhiều, tuy nhiên toàn bộ đều là người của Dạ Lương, nếu Thẩm Nguyệt cùng Tô Vũ thương lượng không tốt có thể thuận lợi xuống núi hay không lại là chuyện khác.

Thẩm Nguyệt không biết Tô Vũ được sắp xếp đến đâu, biệt uyển được chuẩn bị cho nàng này chỉ có một mình nàng ở, ngoài ra còn có hai cung nữ.

Sau khi vào cửa, đồ trang trí trong phòng ngủ đủ đầy hoa lệ, ngay cả trang phục Thẩm Nguyệt thay cũng được chuẩn bị thỏa đáng, đúng là chiêu theo trang phục của công chúa Đại Sở mà chuẩn bị.

Thẩm Nguyệt cong môi, đúng là muốn ngoại giao trước, quân sự sau mà.

Nàng vào phòng mở ra cửa sổ, bên ngoài hàng rào núi xanh rậm rạp, quả thật đẹp như tranh vẽ.

Nước dùng để tắm rửa là nước suối trong vắt, vô cùng ấm nóng thư thái. Cung nữ thả cánh hoa lên mặt nước, muốn hầu hạ Thẩm Nguyệt tắm.

Thẩm Nguyệt chỉ để các nàng canh giữ ở ngoài bình phong và gọi họ vào khi cần thiết.

Sau đó liền tự mình cởi bỏ quần áo rồi chui vào bồn tắm.

Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng nó thực sự rất thoải mái, lâu rồi nàng chưa được tắm rửa sạch sẽ.

Sau khi tắm xong, cung nữ giúp nàng chỉnh trang mái tóc dài ẩm ướt, dùng bếp lò hương hong khô, sau khi chải lại búi tóc, Thẩm Nguyệt càng cảm thấy thư thái.

Sau đó có cung nhân tới báo tin hoàng đế đã sắp xếp yến tiệc trong hành cung, muốn mở tiệc chiêu đãi công chúa cùng sứ thần của Đại Sở.

Thẩm Nguyệt đương nhiên phải tham gia buổi tiệc rượu này.

Dưới sự dẫn đường của cung nhân đi theo họ đến đại điện.

Đến trước cửa điện vừa hay cùng Tô Vũ chạm mặt, Tô Vũ cũng đã tắm rửa một trận, trên người còn thoang thoang một mùi hương tươi mát.

Hai người cùng nhau bước vào đại điện đang vang lên tiếng đàn sáo du dương.

Hoàng đế Dạ Lương ngồi trên ngai vàng cao xa, bên cạnh là một đám triều thần Dạ Lương, tất cả đều đang chờ đợi sự xuất hiện của hai người họ.

Thâm Nguyệt và Tô Vũ đứng mực đứng trên điện chào hỏi với hoàng đế Dạ Lương.

Hoàng đế nói: “Hai vị khách quý từ phương xa tới không cần câu nệ, mời ngồi. Nếu đã tới rồi thì hãy nghỉ ngơi một đêm, tối nay không bàn chuyện chính trị, công chúa và sứ thần cứ thỏa thích vui chơi”.

Thâm Nguyệt cùng Tô Vũ cảm ơn rồi về chỗ ngồi xuống.

Ngay sau đó liền biểu diễn ca múa, các cung nữ lần lượt bưng lên các món ăn đủ màu sắc được đựng trong khay bạc.

Toàn cảnh vui vẻ hoà thuận, chỉ là thi thoảng quan viên Dạ Lương lại ném tới những ánh mắt dò xét về phía này.

Đầu là bữa tiệc đón gió tây trềnh nhưng lần này không giống với lần trước khi Triệu Thiên Khải làm chủ nhà tiếp đón tại thành Huyềnh.

Những món ăn địa phương ở Dạ Lương đều được dày công nấu nướng, sắc hương vẹn toàn, không hề thua kém sơn hào hải vị.

Hoàng đế nói: "Đây là những món ăn đặc sắc của Dạ Lương, nếu công chúa Tĩnh Nguyệt không chê có thể nếm thử xem”.

Trên thực tế Thâm Nguyệt cũng đã động đũa: “Trước đó ta có may mắn được dùng qua một hai lần, nhưng ta nghĩ thế nào cũng không so được với mùi vị của chính quốc. Chỉ nhìn thôi cũng đã kích thích vị giác rồi, Tĩnh Nguyệt xin cảm ơn sự chiêu đãi nồng hậu của bệ hạ, vậy ta cũng không khách sáo nữa”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 302: Tiếp Rượu Thay

Thẩm Nguyệt ăn rất tự nhiên, tuy không hề ăn từng miếng nhỏ như khuê nữ nhà người khác nhưng vẫn không hề mất đi lễ nghĩa phải có.

Nhìn nàng ăn một cách ngon lành khiến cho mọi người cảm thấy những món ăn bình thường ở Dạ Lương cũng trở nên thơm ngon lạ thường.

Hoàng đế cười nói: "Trẫm rất thích một công chúa hào sảng như vậy".

Hoàng đế Dạ Lương là một người đàn ông trung niên, diện mạo cũng khá hiên ngang, cho dù có cười lộ lên thì cũng không giấu được sự thâm trầm mưu tính của bậc đế vương.

Sau đó, hoàng đế mời Tô Vũ cùng uống rượu.

Trên bàn Tô Vũ chỉ có chén rượu, không có chén trà.

Tô Vũ trước giờ không hề thích những trò xã giao này, trong hầu hết mọi trường hợp hắn sẽ cố gắng làm giảm cảm giác tồn tại của mình xuống mức thấp nhất.

Hơn nữa, việc hòa đàm giữa hai nước cũng không thể thương lượng trên bàn rượu này.

Tuy rằng hắn chưa bao giờ uống rượu nhưng hiện tại bọn họ đang ở chỗ người khác, hoàng đế đã đích thân mời hắn cùng uống rượu thì hắn tất nhiên phải thuận theo.

Trong bữa tiệc các cung nhân liên tục châm đầy rượu, hoàng đế nhận thấy Tô Vũ chưa từng động đến chén rượu nên đã chủ động nhắc tới.

Khi các cận thần Dạ Lương thấy hoàng đế uống rượu với Tô Vũ thì họ cũng nhanh chóng bảo các cung nhân rót đầy rượu cho họ.

E rằng sau khi Tô Vũ và hoàng đế Dạ Lương uống rượu xong thì những người này sẽ lần lượt tiến đến uống rượu với Tô Vũ.

Chuyện vẫn chưa kết thúc.

Nàng biết ngày thường Tô Vũ không hề uống rượu.

Vì vậy khi Tô Vũ cầm chén rượu lên chuẩn bị đáp lễ hoàng đế thì Thẩm Nguyệt đã đột nhiên giơ tay đề chén rượu của hắn xuống.

Nàng không muốn những người này có cơ hội chuốc say Tô Vũ.

Thẩm Nguyệt nói với hoàng đế với một thái độ không kiêu ngạo cũng không xu nịnh: "Sứ thần nước ta không biết uống rượu, một chén rượu này ta xin thay hắn kính bệ hạ, tạ ơn ý tốt của bệ hạ".

Nói xong Thẩm Nguyệt liền cầm chén rượu của mình lên uống một hơi cạn sạch rồi còn khen ngợi: "Ta vốn tưởng rằng thứ ở Thành Huyền đã là mỹ tửu chính tông, không ngờ ngự tửu của hoàng thượng lại còn đặc biệt tinh tế hơn".

Hoàng đế cười nói: "Công chúa Tĩnh Nguyệt thật là hào sảng, nếu thích thì cũng có thể uống thêm vài chén".

Thẩm Nguyệt cười nói: "Cho dù rượu có ngon nhưng Tĩnh Nguyệt vẫn có thể hiểu được đạo lý không thể mê đắm vào men rượu".

Hoàng đế đảo mắt sang nhìn Tô Vũ, tỏ ra nghi hoặc nói: "Đây là lần đầu tiên ta thấy công chúa một nước tiếp rượu thay cho sứ thần".

Lời này vừa nói ra thì đám triều thần Dạ Lương ở phía đối diện đều bắt đầu xôn xao.

Sau một hồi lâu kim nén, cuối cùng bọn họ cũng không kim được nữa, bắt đầu bối lung tìm vết.

Tô Vũ khẽ nhướn mắt, lộ ra vẻ ôn hòa vô hại nói: "Tô mỗ quả thật không biết uống rượu, xin bệ hạ thứ lỗi".

Mặc dù vẻ mặt của hắn rất nghiêm túc nhưng trong đôi mắt dài của hắn vẫn khẽ hiện lên một chút vui vẻ.

Có triêu thần nhìn Tô Vũ bằng ánh mắt khinh thường rồi nói: "Ngô hoàng chủ động kính sứ thần rượu ngon mà sứ thần lại không uống một chút rượu nào, lại còn để cho Tĩnh Nguyệt công chúa thay mình tiếp rượu, công chúa là quân người là thần, chuyện này đúng là không phải phép chút nào".

Thẩm Nguyệt nhướn mày nói: "Đã có phân chia quân thần nhưng lại có câu quân yêu dân như con, vậy thì sao quân lại không thể yêu thần như thế? Mọi người nghĩ chuyện này không phải phép thì có lẽ là do đạo quân thần của Dạ Lương và Đại Sở ta không giống nhau. Hơn nữa lần này sứ thần thân mang trọng trách đi sứ Dạ Lương, chính sự không thể chậm trễ, bởi vì suy nghĩ cho đại cục ta có thay hắn tiếp một chén rượu thì đã làm sao?"

Bởi vì Thẩm Nguyệt đã tiếp rượu của hoàng đế thay cho Tô Vũ cho nên triêu thần Dạ Lương cũng không thể tiếp tục tiến lên mời rượu, tất nhiên là bọn họ không hài lòng.

Nếu đêm nay Tô Vũ bị chuốc say thì ngày mai khi hòa đàm Tô Vũ nhất định sẽ làm không tốt, đó cũng là điều mà Dạ Lương mong muốn.

Cũng có triêu thần nghiêm mặt nói: "Nếu ngay cả rượu cũng không uống được thì còn làm sứ thần cái gì nữa? Chẳng lẽ Đại Sở không tìm được người nào tử tế mà lại phái một kẻ vô dụng đến đây?"

Các triêu thần đều bật cười.

Thẩm Nguyệt thông dong nói: "Tô đại nhân là đại học sĩ triêu ta, là văn thần thanh liêm gương mẫu. Nghe đại nhân nói như vậy ta liền cảm thấy có chút buồn cười. Người có bản lĩnh nhất định phải biết uống rượu hay sao? Nếu như lần hòa đàm này có thể uống rượu mà xong việc thì Tĩnh Nguyệt ta nhất định sẽ phụng bái tới cùng, có phải chỉ cần sáng khoái uống rượu thì tất cả các điều kiện sẽ được miễn hay không?"

Triều thần đối diện chầm chọc nói: "Công chúa thật sự nhanh miệng, vô cùng miệng lưỡi, nhưng chuyện chính sự giữa hai quốc gia cũng không cần đến một nữ nhân nhúng tay vào".

Thẩm Nguyệt cười nói: "Nãy giờ có ai nhắc đến chuyện chính sự sao? Không phải hoàng thượng đã nói đêm nay chúng ta sẽ không nhắc đến chuyện chính sự hay sao?"

"Mới vừa rồi còn nhắc đến chuyện hòa đàm, đó không phải chính sự thì là cái gì?"

Thẩm Nguyệt nói: "Là do trước đó đại nhân đề cập đến vấn đề quân thần cho nên ta cũng chỉ kéo dài vấn đề đó để nói mà thôi. Chỉ là vài câu tán gẫu, đại nhân có cần phải nghiêm túc đến vậy không?"

Đúng lúc này hoàng đế lại cười vang nói: "Công chúa Tĩnh Nguyệt đúng là có khí khái còn hơn bậc nam nhân, cho dù đối mặt với triều thần Dạ Lương ta cũng có thể thông dong chầm rãi tán gẫu. Không biết uống rượu cũng không phải là chuyện gì đáng nói, nhưng trí tuệ cùng khí độ của Tĩnh Nguyệt công chúa đã khiến cho trăm được mở rộng nhãn giới".

"Chỉ tiếc nàng lại là một nàng công chúa thiên triều, nữ nhân như nàng có khi ngay cả nam nhân cũng không bằng".

Thẩm Nguyệt lễ nghĩa nói: "Đã khiến bệ hạ chê cười rồi, bệ hạ không trách tội ta lỗi mắng, đúng là có tấm lòng rộng như biển lớn có thể bao trọn trăm sông".

Hoàng đế nói: "Người đâu, mang trà cho sứ thần".

Sau đó Tô Vũ thay rượu bằng trà, mọi người trong bữa tiệc cũng trở nên khách khí hơn.

Cho đến khi cơm no rượu say và thời gian đã không còn sớm nữa thì bọn họ mới rời đi trước, không bao lâu sau thì các triều thần cũng lần lượt giải tán.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 303: Nghĩ Ngợi Lung Tung

Sau khi ra ngoài đại điện, gió từ bên ngoài thổi vào khiến Thẩm Nguyệt tỉnh táo hơn rất nhiều. Trên núi lạnh hơn dưới chân núi rất nhiều.

Ánh đèn trong đại điện rất sáng nhưng màn đêm bên ngoài đại điện lại hiu quạnh yên tĩnh.

Tô Vũ nói: "Ta tiễn nàng về".

"Chàng nghĩ ngợi ở đâu, cách có xa không?", Thẩm Nguyệt hỏi.

Rượu thơm của Dạ Lương thực sự rất ngon.

"Không xa".

Thói quen quả nhiên là thứ rất đáng sợ.

Trên suốt quãng đường từ kinh thành tới đây, mỗi ngày nàng đều sớm chiều ở cùng Tô Vũ, bây giờ phải tách ra mỗi người ở một chỗ khiến cho nàng cảm thấy rất khó chịu.

Nhưng đã tới hành cung thì cũng không thể hành xử giống như ở Thành Huyền, càng không thể giống như lúc ở quân doanh Dạ Lương để hai người ở chung một doanh trướng.

Khi bước đến ngã ba đường, chỗ ở của Thẩm Nguyệt nằm ở một hướng còn chỗ ở của Tô Vũ nằm ở hướng bên kia.

Thẩm Nguyệt đã bảo hai cung nhân trở về biệt uyển trước để chuẩn bị, trong khi nàng lại đứng cùng Tô Vũ ở ngã rẽ trong chốc lát.

Thẩm Nguyệt nương theo men rượu mà lên tiếng trước: "Chỗ ở của chàng có cung nhân hầu hạ hay không?"

Tô Vũ cúi đầu nhìn nàng, khoe miệng khẽ nở nụ cười nói: "Không biết thái giám có tính hay không?"

Thẩm Nguyệt bĩu môi nói: "Đêm nay ta hơi say, chàng cứ xem như là ta chưa từng nói gì đi. Ta về trước, chàng nhớ ngủ sớm một chút đi".

Nàng đi vài bước rồi lại quay đầu thì nhìn thấy Tô Vũ vẫn đang đứng đó.

Nàng nói: "Tô Vũ, sau này chàng nên cố gắng đừng gượng ép bản thân, không thích thì cứ trực tiếp cự tuyệt. Ta biết có một vài thời điểm chàng thân bất do kỷ nhưng ta cũng biết chàng đã cố gắng hết sức".

Tô Vũ nói: "Cảm giác được người khác che chở cũng thật tốt".

Thẩm Nguyệt liếc mắt nói: "Chàng rất đặc ý sao?"

"Nhất là khi nghe được những lời nói thông dong đường hoàng của nàng lại càng khiến cho ta đặc ý", hắn cúi đầu cười hai tiếng nói: "Được quân yêu thương như thế, thật thật sự cảm thấy rất hưởng thụ".

Cả khuôn mặt của Thẩm Nguyệt nóng lên, nàng nói: "Đó chỉ là do đang tranh cãi với người khác, chàng nghĩ là thật sao? Ta chỉ không muốn để cho bọn họ nghĩ rằng ta và chàng dễ bị bắt nạt mà thôi".

Tô Vũ tiến lên hai bước rồi đứng sát trước mặt nàng.

Nàng lui về phía sau rồi tựa lưng vào cột trụ.

Tô Vũ giơ tay lên đưa ra cây sáo trúc nằm trong lòng bàn tay khiến Thẩm Nguyệt sửng sốt mất một lúc.

Nhớ lại lần trước khi nàng trả lại cây sáo trúc này thì nàng đã đau lòng vô cùng, những chuyện xảy ra đêm đó nàng đều có thể nhớ được rõ ràng từng cảnh một.

Tô Vũ thì thầm nói nhỏ: "Ngay từ đầu khi tạo ra cây sáo này thì ta đã định tặng nó cho nàng, nếu như có chuyện gì xảy ra thì nàng cứ thổi nó lên,

ta sẽ thu xếp người đến bảo vệ nàng".

Nhưng nghĩ lại sau này cho dù có gặp chuyện gì thì với tính tình nóng nảy của mình nàng cũng sẽ tự tìm cách giải quyết thay vì mù quáng nhờ người khác giúp đỡ nên ta chỉ mong rằng có thể thường xuyên nghe thấy nàng thôi nó để ta có thể thường xuyên đến bên cạnh nàng".

Thẩm Nguyệt nghe vậy thì ngẩn ngơ, không ngờ ngay từ đầu Tô Vũ đã có ý định như vậy.

Đáng tiếc Thẩm Nguyệt rất hiếm khi thổi nó, nhưng vẫn mang nó theo bên mình mọi lúc mọi nơi.

Nàng vẫn rất thích cây sáo trúc này.

Không chỉ bởi vì nó được tạo nên một cách rất tinh xảo mà còn bởi vì nó là thứ độc nhất vô nhị do Tô Vũ làm tặng nàng.

Chắc hẳn là do uống rượu nên Thẩm Nguyệt rất dễ bị gợi lên cảm xúc, sống mũi nàng đột nhiên lại cảm thấy hơi nóng lên.

Tô Vũ nói: "Nếu nàng thực sự không thích cái này thì lần sau ta sẽ làm cái mới cho nàng".

Thẩm Nguyệt chỉ sợ hẳn sẽ bỏ cây sáo này đi cho nên liền vội vàng chụp lấy nó, gắt gao nói: "Ta thích cái cũ, không thích cái mới".

Tô Vũ cười nói: "Vậy sao này nàng sẽ không trả lại cho ta chứ?"

"Ta sẽ không trả lại nữa", cho dù sau này Tô Vũ bảo nàng trả lại thì nàng cũng sẽ không trả lại.

Nàng dường như đã lĩnh ngộ sâu sắc được ý nghĩa của sự quan tâm đến một người khác.

Cho dù tương lai không còn hẳn ở bên cạnh thì nàng cũng có thể giữ lại chút gì đó của hẳn để nhớ về hẳn.

Tô Vũ nói: "Nàng trở về ngủ đi, nếu như có chuyện gì xảy ra thì nàng cứ thổi nó lên, ta ở cách đó không xa liên tục có thể nghe thấy được".

Tô Vũ vẫn đứng mãi ở đó nhìn theo bóng lưng nàng đi càng lúc càng xa.

Nàng không quay đầu lại mà chỉ khẽ nở một nụ cười ngọt ngào.

Nàng như một kẻ ngốc vừa mới rơi vào lưới tình, nàng nguyện ý dừng bước để tận hưởng niềm hạnh phúc ngọt ngào này.

Niềm hạnh phúc ngọt ngào này vốn chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, cho nên nàng có lên mừng thầm một chút thì đã làm sao?

Nhưng khi Thẩm Nguyệt trở về nằm trên giường rồi mang trâm ngọc cùng sáo trúc mà Tô Vũ tặng đặt ở dưới gối thì nàng lại trần trọc không thể chìm vào giấc ngủ, như đột nhiên vùng vẫy trỗi lên được khỏi bế tình...

Tô Vũ vẫn chưa nói rõ ràng với nàng rằng hắn có yêu nàng hay không, hắn cũng không tỏ thái độ theo đuổi nàng, cũng không thể hiện tình cảm gì nhiều với nàng, tuy rằng giữa hai người cũng có vài hành động thân mật nhưng hắn chưa bao giờ chính thức bày tỏ với nàng, chỉ có một mình nàng tự ảo tưởng rồi tự cảm thấy ngọt ngào mà thôi!

Cái gì mà cảm nhận niềm hạnh phúc ngọt ngào, phải nói là chỉ số thông minh giảm sút thì có, đừng có mà tự tìm lý do cho sự ngu ngốc của bản thân!

Thẩm Nguyệt vật lộn với cơn mất ngủ trên giường một lúc lâu nhưng sau đó nàng lại đột nhiên bình tĩnh trở lại.

Nàng và Tô Vũ vẫn chưa chắc chắn về tương lai, thực sự còn quá sớm để nghĩ về những chuyện vợ vẫn này. Không ai biết tình hình sẽ thế nào sau khi bọn họ trở về, hiện tại vấn đề hòa đàm giữa hai nước vẫn còn là vấn đề lớn.

Tốt hơn hết là phải giải quyết những khó khăn trước mắt rồi mới có thể nghĩ đến những chuyện khác.

Nghĩ vậy, nàng liền thành công nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 304: Lâu Ngày Gặp Lại

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Nguyệt vừa thức dậy liền hỏi nơi đàm phán giữa hai quốc gia nằm ở đâu.

Vốn dĩ chuyện chính trị giữa hai quốc gia không liên quan gì đến nàng nhưng nàng đã có mặt khi quân đội Dạ Lương và Đại Sở đối đầu, hơn nữa thân phận của nàng cũng không tránh khỏi có liên quan đến đại chiến lần này.

Nếu không có nàng thì Tô Vũ sẽ là người duy nhất của phía Đại Sở, sau này khi ghi vào sử sách thì thế hệ mai sau sẽ khó tránh khỏi việc cười nhạo Dạ Lương ỷ nhiều hiếp ít.

Mặc dù tối hôm qua Thẩm Nguyệt đã tỏ rõ thái độ không kiêu ngạo mà cũng không xu nịnh, nhưng hoàng đế Dạ Lương cũng không ngại có thêm một người trong bàn đàm phán, vì vậy liền cho nàng tới tham gia hoà đàm.

Trên một chiếc bàn, hoàng đế Dạ Lương ngồi ở trên cùng, một hàng đại thần của Dạ Lương ngồi đối diện. Khi Thẩm Nguyệt đến thì Tô Vũ đang ngồi một mình ở hàng ghế bên kia, thần sắc vẫn vô cùng bình tĩnh mặc dù phải đối diện với rất nhiều người.

Dạ Lương ban đầu yêu cầu Đại Sở giao ra năm tòa thành trì làm điều kiện cho hoà đàm và đổi lấy mạng sống của tướng quân Trần Như Lương của Đại Sở.

Nhưng sau đó Đại Sở đã phát động đánh lén trước, muốn gây bất lợi cho Dạ Lương. Cũng may Dạ Lương lại bắt được thêm một vị Trấn Nam tướng quân của Đại Sở làm tù binh, hiện tại có thêm Trấn Nam tướng quân làm lợi thế liền có thể gia tăng điều kiện từ 5 tòa thành trì thành 7 tòa thành trì.

Nhóm đại thần Dạ Lương triển khai trận thế, cứ như thế nếu như hoà đàm không thuận lợi thì bọn họ sẽ ngay lập tức khơi mào một cuộc chiến

khác mà không hề do dự.

Nếu như hòa đàm thực sự thất bại, giữa Đại Sở và Dạ Lương lại nổ ra một cuộc chiến thì Tô Vũ và Thâm Nguyệt có lẽ sẽ không thể sống sót trở về.

Thấy thái độ của Dạ Lương cứng rắn Tô Vũ cũng không ý kiến gì, chỉ nhẹ giọng nói: "Công chúa Tĩnh Nguyệt đã nhận lệnh đưa tướng quân trở về kinh thành, bây giờ chúng ta muốn được gặp tướng quân một lần để xem tướng quân có khỏe hay không".

Đại thần Dạ Lương nói: "Chỉ cần người kí vào khế ước thì bọn ta sẽ cho người gặp mặt".

Tô Vũ nói: "Buôn bán cũng là tiền trao cháo múc, không cho xem hàng thì sao có thể bắt người ta giao tiền?"

Đại thần Dạ Lương không nhượng bộ một chút nào, vẫn nhất quyết muốn giao tiền trước rồi mới giao hàng, hoàn toàn bác bỏ lý lẽ thường tình mà lại đi bàn luận chuyện nhân tình xa xôi.

Thâm Nguyệt thực sự không thể hiểu nổi, một chuyện vô cùng đơn giản và dễ hiểu sao qua lời ông ta lại có thể trở thành một thứ vô cùng tối nghĩa như vậy chứ?

Nếu như cứ tiếp tục thảo luận kiểu này thì chuyện hòa đàm sẽ diễn ra suốt 3 ngày 3 đêm cũng không xong.

Đám đại thần này rốt cuộc đến đây để hòa đàm hay là để quấy rối?

Tư duy của Tô Vũ rất rõ ràng, trước tiên phải để cho bọn họ gặp được tù binh thì mới có thể tính được đến những chuyện khác.

Hiện tại có hai tù binh, nếu như bọn họ tính Triệu Thiên Khải là một lợi thế thì theo lý cũng nên kiểm tra một chút xem Triệu Thiên Khải có còn sống hay không?

Thẩm Nguyệt nói: "Bọn ta chỉ muốn nhìn thấy tù binh, yêu cầu này không hề quá đáng. Vấn đề tù binh chính là một trong những điều kiện trong việc hòa đàm, bây giờ Dạ Lương lại từ chối không cho bọn ta gặp mặt tù binh, như vậy không phải là do Đại Sở không thành tâm mà là do Dạ Lương không có thành ý".

"Bọn ta nói bọn họ còn sống thì tức là còn sống".

"Ta đây không được tận mắt gặp, nếu như sau khi ký kết ước thì mới phát hiện bọn họ đang hấp hối, chỉ còn lại một hơi thở không cứu được thì phải làm sao?"

Hoàng đế Dạ Lương xoa xoa ấn đường, rõ ràng cũng cảm thấy hơi mất kiên nhẫn với mấy cỗ luận không ra gì kia, liền hỏi: "Tĩnh Nguyệt công chúa muốn gặp ở đây hay là gặp trong địa lao?"

Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: "Mang người tới đây thì phiền phức quá, chi bằng để ta vào địa lao một chuyến".

Nếu như nàng không tận mắt nhìn thấy tình huống trong địa lao thì cũng không biết đám đại thần này đã tô son trát phấn lên hoàn cảnh thật sự như thế nào.

Nếu như tình huống trong đó quá tồi tệ thì nàng cũng có thể dùng nó để làm một quân bài thương lượng.

Đại Sở chỉ muốn trả lại ba thành trì đã lấy của Dạ Lương, nhưng bây giờ thì hay rồi, chẳng những Dạ Lương đòi năm tòa thành mà còn tăng lên tận bảy tòa thành.

Điều duy nhất Thẩm Nguyệt nghĩ đến bây giờ là làm thế nào để cò kè mặc cả.

Nàng muốn Tô Vũ thoát khỏi tình huống khó xử này, tốt nhất là nên hoàn thành việc hòa đàm chỉ bằng ba tòa thành.

Dù hi vọng rất mong manh nhưng nàng vẫn phải cố gắng hết sức thử một lần.

Hoàng đế Dạ Lương nói: "Vậy thì các người đi trước đi. Người đâu, mau đưa công chúa Tĩnh Nguyệt và sứ thần đến địa lao một chuyến".

Thâm Nguyệt lễ nghi nói: "Tạ ơn bệ hạ".

Tô Vũ vượt tay áo đứng dậy khỏi ghế, thi lễ với đại thần Dạ Lương sau đó mới cùng Thâm Nguyệt đi tới địa lao.

Địa lao vô cùng ẩm ướt và lạnh giá, vừa mới bước vào thì đã cảm nhận được một luồng khí lạnh thấu xương.

Các ngục tối ở đây đều bị bỏ trống, chỉ được dùng trong những trường hợp đặc biệt, đặc biệt là nơi dùng để trừng phạt những kẻ chọc giận hoàng đế.

Ngoài ra ở đây vô cùng ẩm ướt lạnh giá cho nên cho dù không làm địa lao cũng không thích hợp để ở lại.

Tình hình hiện nay cũng không hề âm thầm, dùng nó để giam giữ tù binh cũng rất tiện lợi.

Tù binh Đại Sở bị nhốt ở ngục tối tận cùng bên trong.

Khi đi qua lối đi nhỏ, Thâm Nguyệt nhìn thấy Liễu Thiên Hạc cũng đang bị nhốt trong ngục tối. Chỉ có điều nàng không hề dừng lại, chỉ thản nhiên bước qua hẳn ta.

Càng vào sâu bên trong, mùi máu tanh trong không khí ẩm ướt càng nồng nặc.

Cho đến khi Thâm Nguyệt nhìn thấy người bị nhốt trong ngục tối nằm trong góc, nhếch nhác và đầy vết máu.

Phòng giam bên cạnh còn có một người, các vết roi trên người vẫn còn mới nguyên. Thâm Nguyệt chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể biết được ai là

Tần Như Lương và ai là Triệu Thiên Khải.

Không ngờ sau khi từ biệt ở cổng thành thì lúc gặp lại lại là trong hoàn cảnh này.

Nàng rất cuộc cũng không phải là người có trái tim sắt đá, nhìn thấy một vị đại tướng quân oai phong lẫm liệt bây giờ lại bị bắt làm tù binh cũng cảm thấy có chút chua xót.

“Nàng có muốn vào thăm hấn ta một chút không?”, Tô Vũ hỏi.

Thẩm Nguyệt nói: "Ta sẽ vào trong".

"Được rồi, ta đợi nàng ở bên ngoài".

Thẩm Nguyệt bảo lính canh mở cửa ngục, tiếng khóa sắt leng keng vang lên nghe vô cùng chói tai.

Nhưng hấn ta thậm chí còn không hề động đậy một chút nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 305: Hấn Là Hả Hê Lắm

Thẩm Nguyệt không vội đi vào, nàng quay đầu hỏi lính canh: "Tại sao các người lại đánh hấn ta thành ra như vậy?"

Lính canh biện hộ: "Phía trên có lệnh, bọn ta chỉ phụng mệnh hành sự".

Lính canh biết hai người vừa tới là người của Đại Sở, vì quốc gia bại trận nên mới đến đàm phán cho nên không cần quá khách khí với bọn họ.

"Phụng mệnh hành sự tức là có thể dùng khổ hình với tù binh hay sao?"

Lính canh nói: "Hấn ta đã giết biết bao binh lính Dạ Lương, chịu chút khổ hình này thì đã tính là gì? Tướng quân đã ra lệnh cho ta ngày nào cũng phải quất roi, nếu như hấn chịu nói ra sơ đồ phòng thủ của Đại Sở thì ngày đó mới có thể được miễn đòn roi, nhưng bấy lâu nay hấn ta không hề hé răng nửa lời".

Lính canh tuy có chút phẫn hận nhưng cũng không thể không bội phục: "Xem như là hấn ta đủ cứng rắn, hấn ta không ăn không uống tự tìm tử lộ, để giữ lại mạng của hấn ta bọn ta còn phải mỗi ngày nhét thức ăn cho hấn ta thì hấn ta mới có thể miễn cưỡng sống tới ngày hôm nay".

Kẻ canh giữ Tần Như Lương cảm thấy mỗi ngày quất roi hấn cũng không thu được kết quả gì cho nên đã sớm cảm thấy rất phiền chán.

Nếu như có thể dùng hấn ta để trao đổi thành trì với Đại Sở thì lính canh chỉ ước gì có thể nhanh chóng đẩy hấn ta đi.

Tất nhiên Thẩm Nguyệt biết rằng Tần Như Lương không chỉ cứng rắn mà còn cố chấp đến cực điểm.

Một khi hấn ta đã khẳng định chuyện gì thì rất khó để tỉnh ngộ.

Nhưng cho đến ngày hôm nay, người mà hấn ta yêu cùng với vị trung quân mà hấn ta phò trợ có mang lại cho hấn ta chút an ủi nào hay không?

Một chút cũng không có.

Thẩm Nguyệt nhấc chân bước vào, đứng trên lớp cỏ khô đứng bên cạnh hắn ta rồi nhìn xuống hắn ta một lúc sau đó mới từ từ ngẩng đầu xuống.

Nàng đưa tay gạt đi mái tóc rối bù trước mặt hắn ta làm lộ ra khuôn mặt dính đầy máu đến mức khó mà nhận ra.

Mặc dù vậy, Thẩm Nguyệt vẫn có thể nhận ra đây là Tần Như Lương.

Bờ môi của hắn khô ráo rạn nứt, hai mắt vẫn nhắm nghiền.

Thẩm Nguyệt gọi: "Tần Như Lương, ta là Thẩm Nguyệt".

Tần Như Lương dường như đang ngủ say, không hề đáp lại.

Nhưng ngay khi Thẩm Nguyệt rút tay ra, hắn ta dường như đột nhiên cảm nhận được nhiệt độ trên bàn tay Thẩm Nguyệt cùng một cảm giác đã quen thuộc từ lâu, vì vậy hắn ta liền giơ bàn tay nhuộm máu đột nhiên nắm lấy tay Thẩm Nguyệt.

Hắn ta chưa mở mắt nhưng tay thì vẫn cố chấp nắm chặt lấy tay Thẩm Nguyệt đặt trên khuôn mặt lạnh giá của mình, nỉ non thì thầm: "Thẩm Nguyệt..."

Thẩm Nguyệt cau mày.

Nàng vẫn không thích ở quá gần Tần Như Lương, nhìn thấy Tần Như Lương trọng thương, nàng cũng không rõ hắn có còn ý thức hay là không.

Thẩm Nguyệt lạnh nhạt nói: "Người còn có sức giữ ta thì xem ra tình huống của người cũng không tệ lắm".

Hai tay của Tần Như Lương dừng lại, sau đó hắn chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt từ từ tập trung lên Thẩm Nguyệt, ánh sáng và bóng tối đều phản chiếu trong con ngươi mờ mịt của hắn ta.

Nữ nhân đang ở trước mặt hắn hoàn toàn không hề khác với nữ nhân ngày hôm đó đã khoác áo choàng cho hắn trước khi xuất chinh.

Sau này hắn ta vẫn thường xuyên nghĩ về chuyện đó, không thể nào quên được.

Ánh mắt của nàng luôn luôn hiện rõ sự lạnh lùng xa cách.

Cứ như thể chỉ cần hắn ta nghĩ nhiều thêm một chút thì nàng sẽ mãi mãi rời xa hắn ta vậy.

Vì lý do này cho nên hắn ta vẫn thường kiềm chế bản thân không suy nghĩ.

Chờ hắn xuất chinh trở về, nếu như có thể thấy nàng vẫn bình yên ở nhà thì cho dù không gặp nhau được mấy lần nhưng chỉ cần cùng nhau sống dưới một mái nhà vậy là đã đủ rồi.

Không ngờ trận chiến này sau một thời gian rất dài vẫn chưa thể chấm dứt.

Cho đến tận bây giờ, hắn ta vẫn chưa thể trở về.

Tần Như Lương nghĩ nếu như biết mình thua trận thì nữ nhân đó hẳn là sẽ rất hả hê.

Dù sao nàng cũng rất chán ghét hắn ta.

Tần Như Lương tỉnh táo lại, gạt đi bao nhiêu suy nghĩ chợt hiện lên trong đầu, liếc nhìn Thảm Nguyệt thêm lần nữa rồi hai tay chợt buông lỏng, nhắm mắt lại nói:

"Đúng là cô rồi".

Thảm Nguyệt gạt đầu, bình thản nói: "Đúng là ta đây, ta phụng mệnh tới mang hài cốt tướng quân quay về kinh, không ngờ chạy đến nửa đường thì mới biết được tướng quân không chỉ không chết mà còn bị Dạ Lương bắt làm tù binh".

"Vậy thì hẳn cô phải thất vọng lắm?"

Thẩm Nguyệt đứng dậy nói: "Chưa nói tới thất vọng, dù sao ta cũng không ôm kỳ vọng. Ta chỉ là phụng mệnh đến làm việc, chờ hoà đàm thuận lời thì sẽ đón tướng quân quay về Đại Sở".

Thẩm Nguyệt nói xong cũng không ở lại thêm, liền xoay người bước ra khỏi ngục tối.

Chỉ cần hẳn ta còn sống là được rồi, xem như chuyến đi này cũng không vô ích.

Nàng vừa mới bước ra ngoài cửa ngục thì liền nhìn thấy một lính canh khác bưng đồ ăn đến.

Lính canh bên cạnh xắn tay áo, hẳn là lại chuẩn bị nhét thức ăn vào miệng Tần Như Lương để duy trì tính mạng của hẳn ta.

Khi lính canh bưng đồ ăn đi ngang qua Thẩm Nguyệt thì liền có một mùi chua lạnh bất ngờ xộc vào mũi Thẩm Nguyệt.

Trước đây Thẩm Nguyệt cũng đã từng ăn qua cơm thừa canh cặn, không ngờ bây giờ lại đến lượt Tần Như Lương phải trải nghiệm đi đầu đó.

Khi lính canh định nhét thức ăn vào miệng Tần Như Lương thì Thẩm Nguyệt đã cau mày nói: "Người định cho hẳn ta ăn thứ này sao?"

Lính canh biện hộ: "Hẳn ta là tù binh, có cơm ăn đã là tốt lắm rồi, chẳng lẽ còn muốn bọn ta hầu hạ thịt cá hay sao?"

"Nhưng hẳn ta cũng là tướng quân của Đại Sở."

"Tướng quân Đại Sở thì sao? Chẳng phải bây giờ cũng bị nhốt trong ngục tối hay sao?"

Thẩm Nguyệt cả giận nói: "Cho dù bây giờ hẳn ta đang bị nhốt trong ngục tối thì hẳn ta cũng là đi đầu kiện trong hòa đàm giữa hai nước, Đại Sở

ta không đồng ý để các người vũ nhục tù binh, các người muốn phá hỏng hòa đàm giữa hai nước sao?"

Lính canh sợ mình không gánh nổi trách nhiệm nên dừng lại rồi nói: "Nhưng vậy thì cũng không thể để cho hắn ta nhịn đói được. Nếu như hắn ta chết đói thì bọn ta cũng không thoát được tội".

Thẩm Nguyệt nói: "Mang mấy món ăn này đến phòng giam bên cạnh cho Trấn Nam tướng quân ăn một bữa no nê đi, sau đó chuẩn bị một phần cơm khác còn nóng mang đến đây".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 306: Một Người Cũng Không Thiếu

Hai lính canh thất kinh nhìn nhau, sau đó lính canh mang bữa ăn tối đã quay đầu ra ngoài để chuẩn bị bữa ăn thứ hai.

Một lính canh khác lại mang cơm thừa canh cặn đến ngục tối bên cạnh của Triệu Thiên Khải.

Triệu Thiên Khải vừa mới phải chịu đòn roi, tuy rằng tinh thần của ông ta vẫn còn tốt hơn Tần Như Lương rất nhiều nhưng những vết roi khắp người cũng khiến cho ông ta không chịu nổi.

Lính canh vừa tiến đến thì ông ta đã vênh mặt hất hàm nói bằng giọng sai khiến: "Cút ngay! Bỏn tướng quân không ăn những thứ mà ngay cả súc vật cũng không ăn được! Ta là Trấn Nam đại tướng quân của Đại Sở, các người dám bất kính với ta sao?"

Hai tên lính canh chậm rãi bước về phía Triệu Thiên Khải, Triệu Thiên Khải vừa ngẩng đầu thì đã nhìn thấy Thẩm Nguyệt và Tô Vũ đang thản nhiên đứng ở ngoài cửa ngục.

Triệu Thiên Khải tức giận nói: "Các người không phải là sứ thần của Đại Sở đến hòa đàm sao, sao các người còn đứng đó, chẳng lẽ các người còn định trơ mắt đứng nhìn hai tên lính canh vũ nhục Đại Sở hay sao?"

Tô Vũ nói: "Chẳng phải Trấn Nam đại tướng quân không cần sứ thần hòa đàm sao? Bọn họ cho ông ăn cơm thì có liên quan gì đến chuyện xúc phạm Đại Sở? Xin tướng quân đừng nói chuyện giạt gân nữa".

Nghe thấy vậy thì hai lính canh cũng không còn chút cố kị nào, Triệu Thiên Khải không chịu ăn thì hai người liền thô bạo tách miệng ông ta ra rồi nhét cơm thừa canh cặn vào.

Triệu Thiên Khải chưa bao giờ chịu khuất nhục như vậy, cơm thừa canh cặn khiến cho ông ta vừa ngửi vào thì đã muốn nôn ra, vì thế phần lớn cơm canh đều bị ông ta phun ra mặt đất.

Thẩm Nguyệt nói: "Tiếp tục bốc cơm trên mặt đất lên rồi nhét vào miệng ông ta cho đến khi ông ta ăn hết mới thôi".

"Tiện nhân nhà ngươi!", Triệu Thiên Khải mắng: "Ngươi đang dùng chuyện công báo thù riêng".

Thẩm Nguyệt phát góc váy, thản nhiên cười nói: "Ta chỉ là công chúa tiền triều, thấp cổ bé họng, sao có thể gây thù chuốt oán với tướng quân được?"

Không lâu sau thì lính canh đã mang đến thức ăn tươi mới, hơi ấm vẫn còn bốc lên.

Thẩm Nguyệt chủ động mang đồ ăn tiến vào ngục tối của Tần Như Lương.

Sắc mặt của nàng không chút thay đổi, lạnh lùng dùng thìa múc thức ăn đưa tới miệng Tần Như Lương, nhưng cho dù như thế nào thì hần ta vẫn cắn chặt khớp hàm không chịu há mồm.

Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: "Ngươi có thể không ăn, cũng có thể nhịn đói đến chết. Đại Sở muốn cắt đất nhường thành để đổi ngươi trở về ta cũng không ngại đổi một thi thể trở về".

Tần Như Lương dừng một chút, nhìn nàng bằng ánh mắt nghi hoặc.

Nàng cau mày, lại múc một muỗng khác đặt lên mép bát rồi nói: "Đợi khi trở về ta liền giết chết Liễu Mi Vũ để hợp táng cùng ngươi. Trong phủ tướng quân có nhiều người như vậy, cuối cùng tất cả đều sẽ tan tác, ngươi rất muốn chuyện đó xảy ra có đúng không?"

Một lúc lâu sau, Tần Như Lương mới mấp má đôi môi khô nứt nẻ.

Khi Thẩm Nguyệt cho hần ta ăn một lần nữa, hần ta cuối cùng cũng chịu mở miệng ăn hết tất cả.

Thẩm Nguyệt bảo lính canh mang nước đến, dường như hần ta đã khát nước từ rất lâu cho nên liền uống một hơi cạn sạch, uống nhanh đến mức bị ho sặc sụa.

Sau đó hần ta đã khôi phục vài phần thể lực, cố gắng hết sức gượng dậy khỏi mặt đất rồi ngã dựa vào tường, một lúc sau mới bình tĩnh trở lại.

Thẩm Nguyệt đưa cái bát trống rỗng cho lính canh rồi vén váy đứng lên, quay đầu rời đi mà không thèm nhìn hần ta.

Tần Như Lương đột nhiên khàn giọng nói: "Ta còn tưởng rằng cả đời này sẽ không bao giờ gặp lại cô".

Thẩm Nguyệt lạnh nhạt nói: "Tướng quân nói đùa, ta làm gì lại có thể khiến cho tướng quân quan tâm nhiều đến như vậy. Cho dù tướng quân quan tâm Liễu Mi Vũ nhiều thì cũng không cần lo lắng, cho dù sống hay chết thì ta đâu sẽ để cho người gặp được nàng ta".

Lúc này đám lính canh đã nhét hết cơm thừa canh cặn vào bụng Triệu Thiên Khải, Triệu Thiên Khải vẫn còn đang không ngừng mắng chửi.

Thẩm Nguyệt và Tô Vũ đứng ở lối đi bên ngoài ngục tối không thể chịu nổi những lời mắng chửi của ông ta, Thẩm Nguyệt liền bĩu môi nói với Tô Vũ: "Đã gặp Tần Như Lương rồi, bây giờ thì đến lượt ông ta".

Tô Vũ thì thào nói: "Lần này đổi lại là nàng đứng chờ bên ngoài nhé?"

Cũng may là Dạ Lương không chặt đầu Triệu Thiên Khải, nếu không thì sẽ chẳng còn chuyện vui thế này nữa.

Thẩm Nguyệt nói: "Chuyện này ngay từ đầu do ta làm, hiện tại cũng nên do ta xử lý hậu quả".

"Nàng nói vậy cũng đúng".

Sau đó Thẩm Nguyệt liền đi qua hần để đi thẳng vào ngục giam của Triệu Thiên Khải.

Triệu Thiên Khải bị xiềng xích khóa chặt tay chân, những sợi xích kéo dài từ trên vách tường, ông ta không thể nào trốn thoát được.

Vừa nhìn thấy Thẩm Nguyệt thân nhiên bước vào thì Triệu Thiên Khải đã tức giận đến mức nghiến răng cắn hận, tiếng xích sắt kêu lên chói tai, ông ta đã xông về phía của nàng.

Đáng tiếc ông ta còn chưa kịp tới gần Thẩm Nguyệt thì đã bị Thẩm Nguyệt đá một cước vào ngực.

Sức mạnh của nàng vượt quá sức tưởng tượng của Triệu Thiên Khải, không giống lực chân của nữ nhân bình thường một chút nào.

Cơ thể Triệu Thiên Khải đập mạnh vào tường, ông ta còn có thể mơ hồ nghe thấy tiếng xương sườn của mình bị đá gãy ra.

Thông qua chuyện này cũng có thể thấy được một chuyện.

Triệu Thiên Khải ngẩng đầu, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc khó tin nhìn Thẩm Nguyệt rồi nói: "Tiện nhân, người thật sự biết võ công..."

Thẩm Nguyệt thân nhiên nói: "Sao, đi đầu này khiến người cảm thấy rất bất an sao?"

Nàng lại cười nói: "Ta ở Thành Huyền chờ người khải hoàn trở về, không ngờ cuối cùng lại gặp người ở đây. Triệu tướng quân, cảm giác khi làm tù binh của nước giặc thế nào?"

Nàng hỏi: "Không phải người nói mình mạnh hơn Tần Như Lương, sẽ không bị Dạ Lương bắt được, cũng sẽ không trở thành tù binh của Dạ Lương đó hay sao?"

Triệu Thiên Khải cắn hận nói: "Nếu không phải bị Dạ Lương mai phục thì chuyện này sao có thể xảy ra được? Là kẻ nào làm lộ tin tức, khi trở về ta nhất định sẽ tra cho rõ!"

Thẩm Nguyệt nương mày nói: "Nhóm phó tướng của người đầu đã bị chặt đầu cắm trên tường thành, lúc ta đi ngang qua đêm thử thì một người cũng không thiếu".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 307: Tự Tay Giết Chết Ông Ta

Hai mắt Triệu Thiên Khải đỏ ngầu.

Thẩm Nguyệt lại nói: “Dạ Lương tha mạng cho người, người cũng nên hiểu lý do vì sao. Dạ Lương bắt hai vị tướng quân của Đại Sở, đến khi hòa đàm sẽ càng thêm kiêu ngạo, bởi vì có tiền cược là người cho nên bọn họ bây giờ mới ép Đại Sở nhường bảy tòa thành”.

“Đúng là hảo huyềnh!”

Thẩm Nguyệt hỏi: “Vậy theo ý Triệu tướng quân, chuyện này phải xử lý thế nào?”

“Còn thế nào được?”, Triệu Thiên Khải vênh mặt hất hàm: “Các người mới là sứ thần hòa đàm, bất kể là điều kiện gì thì cũng là nhiệm vụ các người phải làm! Ta là Trấn Nam đại tướng quân, chẳng lẽ không có giá trị bằng hai tòa thành?”

Việc cấp bách bây giờ là phải đổi ông ta về, ông ta mặc kệ Dạ Lương có điều kiện gì.

Chờ ông ta quay về, nhất định sẽ dẫn đại quân san bằng Dạ Lương, bù lại mỗi nhục hôm nay ông ta phải chịu!

Thẩm Nguyệt thông dong nói: “Nhưng trước kia Triệu tướng quân nói các tướng sĩ quăng đầu ném lâu là vì bảo vệ quốc gia. Nếu Triệu tướng quân có giác ngộ của một quân nhân thì nên tự sát chứ đừng để Đại Sở cắt thành trì ra trao đổi”.

Triệu Thiên Khải gắt gao nhìn Thẩm Nguyệt đến lổ mắt: “Ta là Trấn Nam tướng quân của Đại Sở!”

Thẩm Nguyệt thản nhiên: “Đại Sở trước giờ không thiếu gì tướng quân”.

Triệu Thiên Khải không ngờ rằng những lời ông ta nói trước kia lại ứng nghiệm vào chính bản thân mình.

Triệu Thiên Khải không nể nang gì: “Con đàn bà thối tha, người cố ý kích ta đúng không, tối hôm đó người cố ý kích ta!”

Triệu Thiên Khải cười khẩy: “Ta đúng là coi thường đám sứ giả hòa bình sống trong nhung lụa các người, nhưng các người cũng đã đến thì không thể tay không quay về được”.

Nói rồi, ông ta nhìn sang Tần Như Lương ở phòng giam bên cạnh: “Dù gì các người vẫn phải nghĩ cách đưa cả ta lẫn hấn ta quay về, ta không vội, về sau sẽ đòi lại món nợ này”.

Chỉ cần ông ta ra ngoài được, ông ta nhất định sẽ khiến con đàn bà này không đi nổi.

Thẩm Nguyệt nhếch miệng cười nhạt: “Tự tin vậy cơ à?”

Nói rồi, Thẩm Nguyệt đi ra cửa phòng giam, vẫy tay với một lao vệ đang đứng ở lối đi.

Lao vệ tới, nàng nhanh chóng rút bội kiếm bên hông của lao vệ ra.

Lao vệ phụ trách mở cửa và mang cơm không đeo đao, để tránh phạm nhân trong tù cướp lấy uy hiếp.

Nhưng thị vệ thủ vệ cả cái địa lao đều mang đao kiếm.

Thẩm Nguyệt cầm kiếm quay về nhà lao, hai tên thị vệ canh cửa chặn lại, kinh hãi nói: "Người định làm gì?"

Thẩm Nguyệt chỉ kiếm vào họ, dứt khoát nói: “Tránh ra”.

Lao vệ bị ép cho lui bước, Thẩm Nguyệt xách kiếm đi vào.

Thị vệ địa lao thấy tình hình bất ổn, lập tức đi lên định cản lại, nhưng Tô Vũ vẫn luôn yên lặng lại đột nhiên chắn ở giữa đường đi.

Tô Vũ bình thản nói: “Đây là chuyện của Đại Sở, hy vọng các vị không nhúng tay vào”.

Hắn là sứ thần Đại Sở, thị vệ không thể cầm đao dùng võ với hắn, nhất thời chỉ có thể giằng co, không biết phải làm thế nào.

Triệu Thiên Khải thấy vậy thì mất đi vẻ tự tin ban nãy: “Người định làm gì?”

Thẩm Nguyệt cười như không cười, tay vuốt kiếm: “Có lẽ lúc này ta nên nói rõ ràng mọi chuyện ra, sau đó thưởng thức phản ứng của người, giống như một phần đồ ăn”.

“Nếu người dám giết ta, hoàng thượng nhất định sẽ không buông tha cho người!”

Tần Như Lương đang nhắm mắt dưỡng thần cũng mở mắt ra nhìn về bên này.

Hắn ta nhất thời không dám tin là Thẩm Nguyệt thật sự sẽ giết Triệu Thiên Khải.

Triệu Thiên Khải ngông cuồng đáng hận, nhưng dù gì cũng là Trấn Nam tướng quân, Thẩm Nguyệt giết ông ta thì sẽ phải gặp đại họa.

Nhưng Thẩm Nguyệt đã đưa chân chặn lại dây xích trói Triệu Thiên Khải, khiến ông ta không trốn đi đâu được, kiếm trong tay nàng cũng không chút do dự mà xuyên vào người Triệu Thiên Khải.

Phập một tiếng.

Theo đó là tiếng nói nhẹ nhàng của nàng: “Sao người lại cho rằng ta không dám nhỉ? Đâu ai biết trong số đám đầu lâu bị treo trên tường thành kia có Triệu Thiên Khải người hay không đâu?”

Nói rồi, Thẩm Nguyệt nhú mày, vô tình lộ ra chút tà ác của mình: “Lúc người kiêu căng ngạo mạn, không coi ai ra gì, chắc cũng không ngờ bản

thân sẽ có ngày hôm nay nhi”.

Một kiếm này không làm ông ta mất mạng ngay, mà hung hăng giày vò Triệu Thiên Khải một phen, cho ông ta chết đi trong đau đớn.

Thẩm Nguyệt cứ đẩy kiếm vào trong người ông ta, sau đó lại dùng sức khuấy động chuôi kiếm, cho kiếm di động trong cơ thể hắn.

Máu tươi ấm áp nhiễm đỏ tay Thẩm Nguyệt.

Triệu Thiên Khải đau đớn g ãng mình, thở phì phò: “Người... Thật to gan...”

“Triệu tướng quân quá khen, lá gan của người cũng không nhỏ”.

Tần Như Lương trừng mắt nhìn Triệu Thiên Khải thoi thóp dưới kiếm của Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt chậm rãi rút kiếm ra, mỗi lần rút ra là một sự đau đớn dành cho Triệu Thiên Khải.

Nhà lao nhiễm đầy máu.

Lao vệ ngờ ngác, cơ hồ là không dám tin người phụ nữ đến từ Đại Sở này lại dám giết chết Trấn Nam tướng quân của Đại Sở!

Đến khi Thẩm Nguyệt rút hết kiếm ra, Triệu Thiên Khải không chịu nổi mà trượt xuống đất.

Ông ta trừng mắt nhìn Thẩm Nguyệt, ánh mắt đỏ ng àu, cuối cùng nói một câu: “Con... tiện nhân...”

Thẩm Nguyệt cầm kiếm, mặt ngược sáng, nhướng mày không nói.

Lưỡi kiếm vẫn đang rỉ máu.

Bóng Thẩm Nguyệt chiếu trong bức tường mờ tối, giống như ma quỷ đến từ địa ngục.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 308: Đàm Phán Không Thành

Nàng thình lình quay lại nhìn Tần Như Lương, sâu xa nói: “Đại Sở không có khả năng lấy bảy tòa thành ra đổi lấy mạng của hai người, cho nên chỉ có một người được quay về, ta đã lựa chọn, ông ta chết, người sống”.

Ánh mắt bình tĩnh tịch mịch của nàng khiến Tần Như Lương cảm nhận được sự lạnh lẽo tỏa ra.

Triệu Thiên Khải chết dưới mặt đất.

Từ lúc ông ta dám không chút kiêng dè mà tát Thẩm Nguyệt ngã xuống bàn, ông ta đã bị phán tội chết.

Máu tươi còn rỉ ra từ người ông ta, sau đó đóng băng lại.

Thẩm Nguyệt đi ra khỏi lao, Tô Vũ nói với lao vệ như ra lệnh cho hạ nhân trong nhà: “Lấy ít nước đến đây”.

Trong phòng tra tấn có nước, dùng để hắt tỉnh người chịu tra tấn.

Nước kia lạnh vô cùng.

Lúc Thẩm Nguyệt đưa hai tay vào rửa máu, nước lạnh làm nàng càng tỉnh táo hơn.

Tô Vũ nói: “A Nguyệt, không cần phải để hai tay mình nhuộm máu đâu”.

Thẩm Nguyệt rửa rất lâu, thay mấy chậu nước, cho đến khi trong nước không còn màu máu nào.

Nàng nói: “Ta biết mình đang làm gì”.

Đến khi quay lại bàn đàm phán, lao vệ cũng đã bẩm báo lên trên mọi chuyện trong đại lao.

Hoàng đế Dạ Lương cùng một đám đại thần đều kinh ngạc.

Bọn họ khổ cực bắt Triệu Thiên Khải, còn đế Triệu Thiên Khải giết không ít tướng sĩ Dạ Lương chính là vì giữ lại một mạng của ông ta, sau này trao đổi với Đại Sở càng dễ hơn.

Không ngờ rằng, cho sứ thần Đại Sở đi vào lao một chuyến, họ lại tự giết người của mình.

Khác gì miếng ăn đến mồm rồi còn rơi.

Đại thần Dạ Lương thấy Thẩm Nguyệt và Tô Vũ quay lại thì vỗ bàn nổi giận nói: “Cho các người vào xem tù binh chứ không phải để giết tù binh! Các người dám động đao trong nhà tù của Dạ Lương, là không coi Dạ Lương ra gì!”

Hoàng đế đã biết hết tình hình trong lao.

Không ngờ công chúa Tĩnh Nguyệt này không chỉ thông minh mà ra tay cũng rất quyết đoán, lúc giết Trấn Nam tướng quân cũng không hề chớp mắt.

Đây không phải người phụ nữ tầm thường.

Thẩm Nguyệt thần nhiên ngẩng xuống, nói với Tô Vũ: “Bây giờ Tô đại nhân có thể nói chuyện với họ được rồi”.

Tô Vũ thần nhiên nói: “Trấn Nam tướng quân đánh lên Dạ Lương, ý đồ phá hư đàm phán hòa bình của hai nước, vốn nên xử theo quân pháp, cộng thêm việc ông ta hẳn đã giết rất nhiều binh sĩ Dạ Lương, bây giờ lấy mạng ông ta để giải mối hận của hai bên chẳng phải là chuyện nên làm hay sao?”

Đại thần Dạ Lương cả giận nói: “Vậy giờ còn hòa đàm cái gì nữa?”

Tô Vũ hỏi: “Hiện tại Dạ Lương còn muốn Đại Sở nhường bảy tòa thành trì?”

Đại thần Dạ Lương nói với vẻ đương nhiên: “Trước kia Dạ Lương ta thua Đại Sở, cắt nhường ba thành, bây giờ ngoài việc trả lại ba thành kia ra thì còn đổi mạng hai vị tướng quân này thành bốn tòa thành, yêu cầu này không hề quá đáng!”

Tô Vũ nói: “Ban đầu Dạ Lương yêu cầu năm tòa thành, bây giờ đổi ý thành bảy tòa. Dạ Lương muốn dùng Trấn Nam tướng quân đổi lấy hai tòa nhưng đi đầu này không thực tế chút nào. Chưa nói đến việc mạng của Trấn Nam tướng quân không đáng giá hai tòa thành, hiện nay ông ta chỉ là một thi thể, càng không đáng tiền”.

“Người là do các người giết!”

“Nhưng cũng đã chết trong lao của Dạ Lương mà”.

Đại thần Dạ Lương mặt đỏ tía tai: “Người muốn phá rối hòa đàm không phải Trấn Nam tướng quân mà là các người mới phải! Đường đường là công chúa và sứ thần một nước mà lại hành hung trong lao, bây giờ còn muốn trèo lên đầu Dạ Lương chúng ta, đừng mơ!”

Các đại thần khác cũng đều kiên định nói: “Bảy tòa thành trì, không thiếu một tòa, không thì gặp lại trên chiến trường đi!”

Tô Vũ nhướn mày nói: “Thực ra ta cũng không có ý kiến gì, Tô mỗ chỉ là sứ thần Đại Sở, hết thấy đầu phải nghe theo quân lệnh. Nếu hòa đàm thất bại thì chỉ còn cách sử dụng bạo lực thôi”.

“Các người muốn chó cùng cắn giậu à?”

Tô Vũ nói: “Nếu Dạ Lương có đủ binh lực và tài lực để bình định Đại Sở thì có gì phải muốn ngẩng đầu đây đàm phán, đòi bảy tòa thành chứ? Đại Sở tổng cộng có bốn mươi hai tòa thành kia kìa”.

Sau trận chiến lần trước, Dạ Lương vẫn rất phần uất với Đại Sở, mặc dù không chiếm đoạt được, nhưng nhiều loạn biên cảnh Đại Sở, đoạt lại số thành trì trước đây bị cắt ra cũng là có nắm chắc.

Trước mắt mọi người đều biết rõ Đại Sở không đủ lực, Dạ Lương cũng mệt mỏi, chiến tranh bộc phát lên thì không ai được lợi, nhưng lại khiến cho nước Bắc Hạ gần đây đang phát triển nhất được chỗ tốt.

Hoàng đế Dạ Lương cười khẩy: “Chưa nói đến việc xa xôi, bây giờ mà đánh thật, công chúa Tĩnh Nguyệt và sứ thần còn có thể sống sót rời khỏi đây sao?”

Tô Vũ nói: “Vậy phải xem bệ hạ có dám mạo hiểm hay không”.

Hoàng đế Dạ Lương sắc bén nhìn Thẩm Nguyệt: “Sứ thần nói đến thân thế của công chúa Tĩnh Nguyệt à? Trước kia Đại Sở nội loạn, hoàng đế hoàng hậu chết trong cung, nếu Bắc Hạ thật sự lo cho hoàng hậu thì sao không đuổi tay ra giúp?”

Ông ta nở nụ cười thâm sâu: “Bây giờ đã nhiều năm trôi qua, Đại Sở sớm thay đổi chính quyên, cũng chẳng thấy Bắc Hạ có động tác gì. Bắc Hạ há lại vì một công chúa vong quốc mà làm to chuyện ra? Sứ thần quá để ý đến công chúa Tĩnh Nguyệt này rồi đấy”.

Thẩm Nguyệt không thể không thừa nhận là hoàng đế Dạ Lương nói cũng đúng.

Nếu Bắc Hạ thật sự quan tâm thì sao lại bỏ mặc suốt bao năm?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 309: Vào Ngục

Tô Vũ lại nói: “Bệ hạ hẳn phải biết, trước kia Bắc Hạ loạn lạc hơn mười năm, lúc chính quy ền Đại Sở nội loạn thì Bắc Hạ cũng là ốc còn không lo nổi mình ốc. Bây giờ đã khác, Bắc Hạ tứ hải thái bình, ngày một mạnh mẽ, rút ra chút sức để chăm lo cho công chúa Tĩnh Nguyệt là chuyện quá đơn giản, lại còn là trăm lợi không hại”.

Sắc mặt hoàng đế bắt đầu thay đổi.

Nếu Bắc Hạ nhúng tay vào, liên minh với Đại Sở thì chắc chắn sẽ tiêu diệt được Dạ Lương, khi ấy chia lãnh thổ thì quá là lợi.

Nhưng hoàng đế Dạ Lương không dám chắc là Bắc Hạ có muốn nhúng tay vào hay không.

Hoàng đế Dạ Lương mất kiên nhẫn, nói luôn: “Điều kiện của Đại Sở là gì?”

Tô Vũ lạnh nhạt nói: “Trên thực tế, ngô hoàng chỉ đồng ý trả lại ba tòa thành mà Dạ Lương đã cắt đi”.

Lời này vừa ra, đến cả hoàng đế Dạ Lương cũng phải tím mặt: “Đại Sở các người đang đuổi ăn mày đấy à? Đừng quên Đại Sở mới là bên thua trận”.

Tướng quân dự thính của Dạ Lương đã không nhịn nổi, nói: “Hoàng thượng, bắt hai kẻ này lại trước, sau đó tìm nắp ấn để ký vào thư hòa đàm, đừng nói là bảy tòa, mười tòa thành hay cả cái Đại Sở này cũng được, chỉ cần làm theo thư hòa đàm thôi!”

Lúc này, hoàng đế lệnh cho thị vệ bao vây Thẩm Nguyệt và Tô Vũ, kéo hai người lên.

Tướng quân đi lên lục soát, quả thật lấy được khế ước có dấu ấn của Đại Sở.

Nhưng mở ra nhìn thì lại tức điên lên.

Khế ước đã ghi xong, giấy trắng mực đen là Đại Sở nhường ba tòa thành trì cho Dạ Lương.

Tô Vũ cười nói: “Làm tướng quân thất vọng rồi, nếu sửa đổi chữ trên này dù chỉ một chút thì khế ước cũng sẽ mất hiệu lực”.

Thâm Nguyệt nói: “Thực ra Đại Sở cũng chưa hề chiến bại hoàn toàn, chỉ là tướng quân Đại Sở chúng ta nhất thời thất bại, rơi vào tay các người thì mới tạo thành cục diện thế này”.

“Đại tướng quân ở trong địa lao của Dạ Lương các người chịu cục hình thế nào thì các người hẳn phải rõ ràng hơn chúng ta nhiều. Sau này hẳn ta còn chiến đấu được hay không thì vẫn còn là một ẩn số. Như vậy Đại Sở chúng ta lấy ba tòa thành trì ra để đổi lấy một kẻ tàn phế như đại tướng quân, các người còn thấy thiệt thòi à?”

Hoàng đế Dạ Lương nói: “Kéo chúng xuống, nhốt lại cho trầm! Chỉ là ba tòa thành thì cần gì Đại Sở phải trả về, trầm sẽ đòi lại từng tòa một! Ngày khai chiến, trầm sẽ lấy máu tươi của các người ra để cổ vũ tam quân!”

Rất rõ ràng là hòa đàm thất bại.

Thâm Nguyệt và Tô Vũ còn phải vào ngục.

Rõ ràng nàng vừa mới từ đây đi ra, bây giờ lại phải tiến vào.

Đây không phải dạo chơi mà là ở lại qua đêm.

Lúc đi qua phòng giam của Triệu Thiên Khải, thi thể đã bị xử lý nhưng vết máu trên đất vẫn còn.

Lao vệ liền nhốt hai người vào một phòng giam khác cạnh chỗ Tần Như Lương.

Khi đi vào, lao vệ không khách khí nói: “Hừ, sứ thần và công chúa Đại Sở thì thế nào, chọc giận hoàng thượng rồi vẫn phải bị giam thôi!”

Thẩm Nguyệt thần nhiên liếc hắt ta một cái, khiến hắt ta nhớ lại cảnh Thẩm Nguyệt giết Triệu Thiên Khải, sự sợ hãi khiến hắt ta phải ngậm miệng im lặng.

Thẩm Nguyệt híp mắt nói: “Nói tiếp đi, sao không nói nữa”.

Lao vệ cố trấn định nói: “Người nên trung thực vào trong đó rồi đi”.

Thẩm Nguyệt hừ nói: “Người mà dám đem cơm thiu đến thì ta sẽ khiến người phải ghi nhớ sâu sắc đấy”.

Sau khi nàng và Tô Vũ đi vào, lao vệ lập tức khóa cửa lại bằng tốc độ nhanh nhất.

Tần Như Lương ng ồi dựa vào tường, khẽ mở mắt ra, nhìn vào bên cạnh, mở miệng như chào khách: “Đến rồi à”.

Thẩm Nguyệt và Tô Vũ chọn nơi khô ráo để ng ồi xuống.

Thẩm Nguyệt nhìn hắt ta, nói: “Có vẻ người rất muốn chúng ta ng ồi vào đây đấy?”

Tần Như Lương lắc đầu, khẽ nói: “Cô giết Triệu Thiên Khải, chắc chắn sẽ chọc tức hoàng đế Dạ Lương, Đại Sở lại không thể chấp nhận toàn bộ điếu kiện mà Dạ Lương đề ra, bây giờ có thể được sống sót đã là tốt lắm rồi”.

Một lát sau, hắt ta lại nói: “Tĩnh Nguyệt, cô quá vọng động”.

Thẩm Nguyệt nói: “Triệu Thiên Khải buộc phải chết”.

“Ông ta chết thì thành Huyền phải làm sao?”

Thẩm Nguyệt nói: “Người không cần quan tâm mấy chuyện đó, người nên tự lo cho mình đi”.

Ở trong tù lâu, Thảm Nguyệt bỗng thấy lạnh, nàng vô thức ôm lấy cánh tay thì bỗng nhiên lại thấy ấm áp ở vai.

Thảm Nguyệt ngẩng đầu, thấy Tô Vũ cởi áo khoác ra choàng lên người nàng.

Tần Như Lương lặng lẽ nhìn cảnh đó, nói với vẻ khác thường: “Cô và hắn quả nhiên vẫn tiến đến với nhau”.

Thảm Nguyệt đi êm nhiên như không: “Cũng phải cảm ơn hoàng thượng đã thành toàn. Nếu hoàng thượng không phái ta đến đón thi cốt của người, phái Tô đại nhân đến làm sứ thần hòa đàm thì sao chúng ta tiến đến với nhau được”.

Tần Như Lương mấp máy môi, vẻ mặt ẩn giấu sau sợi tóc tán loạn, đột nhiên nói: “Hoàng thượng tuyệt đối không muốn hai người tiến tới với nhau, ông ta làm vậy là có ý khác!”

“Đến lúc này rồi mà người còn lo nghĩ việc hoàng thượng có ý gì à?”, Thảm Nguyệt nhíu mày nói: “Có thể sống sót ra khỏi đây đã rồi hãy nghĩ”.

Thảm Nguyệt nhếch miệng, không nhiều lời nữa. Hắn ta đâu chỉ lo lắng hoàng thượng có ý gì.

Cho đến ban đêm, địa lao tối mờ càng thêm âm u, chỉ còn mấy ngọn lửa đang thiêu đốt.

Thảm Nguyệt đói muốn xỉu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 310: Đó Là Thê Tử Của Ta

Nàng không chỉ không thấy đồ ăn mà bóng dáng của lao vệ cũng mất tăm.

Sau cùng, lao vệ đi đến cuối hành lang dò xét một cái, thấy người đầu ở trong lao, khóa vẫn còn ổn thì chuẩn bị quay về nghỉ ngơi.

Thẩm Nguyệt nhíu mày nói: “Người có quên cái gì không vậy? Đến đêm rồi mà sao người không đưa cơm đến?”

Lao vệ nói: “Các người mới đến nên không biết quy củ, ngày đầu tiên đến thì không có cơm ăn đâu!”

Thẩm Nguyệt vừa nghe đã giận: “Cái quy củ vớ vẩn này lập từ bao giờ thế hả!”

Tần Như Lương ở cách vách yên lặng nói: “Khi ta đến thì đã vậy rồi”.

Thẩm Nguyệt đi ra cửa phòng giam, lao vệ không khỏi lui về sau.

Nàng đá vào cửa lao, cửa sắt vang lên loảng xoảng, còn lao vệ thì sợ hết hồn.

Lao vệ phản ứng lại, thấy Thẩm Nguyệt cũng chẳng ra khỏi cửa phòng giam được, liền gân cổ lên nói: “Người làm ầm cái gì, không có là không có! Đừng có đòi ăn cơm nóng canh nóng, đến cả cơm rau thiu cũng không có đâu! Hoàng thượng đã hạ lệnh bỏ đói các người mấy hôm rồi!”

Thẩm Nguyệt tỏ ra sát khí làm lao vệ sợ hãi, nói xong thì lập tức rời đi.

Nàng còn nói ở phía sau: “Ghe gớm thế rồi thì đừng có chạy chửi, sợ ta đánh người à!”

Tô Vũ bất đắc dĩ mỉm cười: “A Nguyệt, bớt giận lại đi”.

Thẩm Nguyệt lúc này mới buồn bực ngẩng xuống, nhất thời trước mặt ba người chỉ còn ánh lửa lập lòe.

Thẩm Nguyệt mở miệng nói: “Ta cứ tưởng rằng chàng thực sự có thể hòa đàm với ba tòa thành đấy, coi như Dạ Lương không chịu thì chàng cũng sẽ có cách khác”.

Nói xong, nàng nhìn Tô Vũ: “Chàng khéo nói như vậy, sao không cò kè mặc cả thêm chút nữa?”

“Mới kịp nói điều kiện, ta còn chưa có cơ hội mặc cả thì đã bị bắt rồi mà”, Tô Vũ thản nhiên nói: “Nhưng mắng người thì đúng sở trường của ta rồi”.

Thẩm Nguyệt lườm hắt một cái: “Coi như chàng mắng hết bọn chúng đến mức chúng khóc ra đấy thì cũng chẳng thay đổi được hiện trạng của chúng ta”.

Nàng lại hỏi Tô Vũ: “Vậy chúng ta bây giờ phải làm sao?”

“Chờ”.

Bóng đêm dần sâu, địa lao ngày càng lạnh.

Mặc dù Thẩm Nguyệt đã mặc thêm áo choàng của Tô Vũ, nhưng vẫn không chống đỡ được cái lạnh thấu xương kia.

Tần Như Lương đã sớm quen với cảnh này, Tô Vũ là người có võ lực thâm hậu nên chống được lạnh, chỉ có Thẩm Nguyệt che kín quần áo nhưng vẫn run lẩy bẩy.

Trước đó Thẩm Nguyệt không sợ lạnh, chỉ cần có thể hoạt động thì nàng sẽ thấy ấm.

Nhưng buổi tối không ăn cơm, nàng ban nãy đã phí sức lực, không nhảy nổi.

Địa lao lạnh lẽo này không cho cơm ăn mới thật sự là giày vò!

Tô Vũ nhỏ giọng nói: “Dựa vào đây chút, có lẽ sẽ ấm áp hơn một xíu đấy”.

Thẩm Nguyệt dựa vào, chậm rãi gối lên vai Tô Vũ.

Tô Vũ đưa tay vòng ra sau hông của nàng, ôm Thẩm Nguyệt thật chặt, muốn dùng nhiệt độ cơ thể để sưởi ấm nàng.

Thẩm Nguyệt khép mắt xuống, giống như tựa vào người Tô Vũ thì không còn lạnh như cũ nữa.

Tần Như Lương nói: “Người đừng có dựa vào gầy như thế”.

Tô Vũ hơi nâng giọng lên: “Chẳng lẽ muốn nàng lạnh chết à?”

Thẩm Nguyệt khẽ nhắm mắt, chờ thêm một lát cũng chẳng thấy Tần Như Lương đáp lại.

Nàng đúng là rất lạnh, ngoài việc dựa vào Tô Vũ để sưởi ấm ra thì cũng chẳng còn cách nào khác.

Trước kia, Tô Vũ không thể để Tần Như Lương biết bọn họ qua lại với nhau, nhưng bây giờ mọi chuyện đã thay đổi.

Sau đó không ai nói thêm gì nữa, Thẩm Nguyệt suy nghĩ lại những chuyện xảy ra ban ngày rồi dần dần rơi vào mộng đẹp.

Hôm nay khi nàng trông thấy bộ dạng thảm thiết của Tần Như Lương trong lao thì có một cảm giác khó mà diễn tả.

Giống như thương xót, lại giống như phẫn nộ.

Nàng không biết sự thương xót và phẫn nộ này có bao nhiêu phần thuộc về Thẩm Nguyệt ngược thích Tần Như Lương trước kia.

Nhưng với chính nàng mà nói, cho dù nàng không có chút tình cảm phụ thuộc gì với Tần Như Lương thì cũng không muốn thấy hắn ta cứ sa sút như vậy.

Nàng lơ mơ có chút ấn tượng, dưới rừng cây hạnh, khi ánh sáng mặt trời tỏa ra giữa tán lá, một thiếu niên mắt to mày rậm vui vẻ leo lên cành cây cao nhất, hái xuống quả hạnh ngọt nhất cho nàng.

Ánh sáng rơi lên mặt thiếu niên nhưng cũng không chói mắt bằng sự lấp lánh trong mắt hắn ta.

Hắn ta nhảy từ trên cây xuống, phủi hết lá cây trên người, đưa quả hạnh cho nàng: “Tiểu Nguyệt, lấy đi”.

Trong đầu Thẩm Nguyệt vô thức bài xích, đây không phải trí nhớ của nàng, mà là ký ức của Thẩm Nguyệt ngược.

Cho nên, dù đã ngủ say, lông mày của nàng cũng dãn nhú chặt.

Tô Vũ nhìn thấy, khẽ nhẹ nhàng mơn trớn lông mày đang nhú của Thẩm Nguyệt, ấm áp nói: “Có phải là mơ thấy ác mộng rồi không?”

Thẩm Nguyệt đắm chìm trong mộng, không thể kiềm chế.

Tần Như Lương bỗng nhiên nói: “Đừng động vào nàng ấy”.

Tô Vũ hơi dừng lại, sau đó tiếp tục vuốt ve lông mày đang nhăn chặt của nàng như không có việc gì.

Tần Như Lương lại nói: “Đó là thê tử của ta”.

Tô Vũ nhẹ nhàng nói: “Trước đó người chưa từng coi nàng là thê tử, sau này cũng sẽ càng không có cái may mắn ấy. Nếu như nàng từng được người đối xử thật tốt thì làm gì có chuyện như hôm nay”.

Tô Vũ nói tiếp: “Trước kia ta đưa nàng đến cạnh người, nên ta cũng sẽ mang nàng đi. Trên đời này, người không có tư cách làm trượng phu của nàng nhất chính là người!”

Tần Như Lương khờ ở.

Nếu sớm biết bản thân sẽ rơi vào lưới tình, hẳn ta còn có thể tôn thương nàng như trước kia sao?

Hẳn ta lúc sở hữu thì không trân trọng, đến khi phát hiện không ngờ mình lại có một người phụ nữ như thế thì hẳn ta đã đánh mất rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 311: Luôn Là Chàng

Không biết có phải vì ngón tay Tô Vũ đang di chuyển hay không mà sau đó Thẩm Nguyệt không nhú mày nữa.

Trong nháy mắt, nàng phát hiện mình đang ở trong học đường đọc sách cùng mọi người.

Về sau, có một thiếu nữ xinh xắn đi tới trước mặt nàng, hành lễ với nàng bằng cấp bậc lễ nghĩa non nớt, rồi lại nói với giọng trẻ con: “Công chúa mạnh khỏe, ta là Liễu Thiên Tuyết”.

Ý thức của Thẩm Nguyệt đang ở trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Có lẽ vì cảm xúc của Thẩm Nguyệt thay đổi, nên cảnh tượng trong mộng đột nhiên chuyển biến.

Nàng và thiếu niên như ánh dương kia đang đứng đối mặt nhau, tranh cãi khàn cả giọng.

Nàng mạnh mẽ quay đi trước, không để cho hắn ta thấy vẻ mặt mềm yếu của mình.

Nhưng khi nàng ngừng bước, không nhận được quay đầu nhìn lại, thiếu niên như mặt trời một mực đi theo nàng bây giờ đã dừng chân lại, nàng thấy hắn ta đi ra xa, đến cạnh thiếu nữ xinh đẹp đang khóc sụt sùi tên là Liễu Thiên Tuyết kia.

Thiếu niên nói nàng là công chúa, bên người nàng luôn có người vây quanh, nhưng Liễu Thiên Tuyết chỉ có một mình.

Thiếu niên nói nàng lạnh lùng, bắt nạt người khác, xảo trá ngang ngược, kiêu căng tự đại.

Nhưng những cái đó đều là do hắn ta nuông chiều mà ra.

Nếu nàng thật sự lạnh lùng, thì sao lại vừa nắm chặt tay áo, vừa nghẹn ngào lau nước mắt đứng nhìn bóng dáng của thiếu niên đó chứ.

Nàng không hề xấu, nàng chỉ cố chấp mà thôi.

Sau này, có một giọng nói dịu dàng nói với nàng rằng, nàng là công chúa, vốn nên có ngàn vạn sủng áo, chỉ có những kẻ hèn mọn kia mới đòi bình đẳng.

Người nói chuyện với nàng dường như là thầy dạy trong học đường, lại tựa như một người luôn bầu bạn bên cạnh nàng.

Lời nói của hắn mang theo một sức mạnh khiến lòng người yên tâm, thoải mái đi.

Trong chớp mắt, cả thế giới giống như bị bao trùm.

Bầu trời chạng vạng tối bị ánh máu phủ đầy.

Khắp nơi đều là tiếng kêu khóc, người ngã xuống như ngã rạ, nàng trốn trong góc, cả người dính đầy máu, sợ đến run rẩy.

Nàng ôm tượng gỗ mình yêu thích nhất trong tay, điêu khắc dáng vẻ trẻ tuổi của nàng.

Nàng ôm không chặt nên tượng gỗ rơi xuống vũng máu, nàng nhặt nó lên, dùng cung y đất tìên lau sạch.

Nàng lại nhìn thấy thiếu niên như ánh dương khi xưa, chỉ tiếc trên người hắn ta đã không còn ánh sáng sạch sẽ như xưa.

Hắn ta cao lớn, đẫm máu quay về sát phạt đầy người.

Có người đẩy nàng từ phía sau về chỗ thanh niên kia, sau đó yên bình nói với nàng: “A Nguyệt, đi cùng hắn ta, chỉ hắn ta mới giúp nàng sống sót, nàng nhất định, phải sống khỏe mạnh”.

Hắn ta là công thần lương tướng, nàng là công chúa mất nước.

Người người hô lên đòi giết nàng để diệt trừ hậu họa, nhưng hắn ta khi ấy nhìn về mặt chạt vạt của nàng, kiếm trong tay vẫn không hề hạ xuống.

Hắn ta nói: “Chỉ là một công chúa, giữ mạng nàng ta lại sẽ thể hiện sự nhân từ của hoàng thượng, khiến người dân tâm phục khẩu phục”.

Thẩm Nguyệt bỗng nhiên mở mắt ra.

Trong mắt giống như còn dính ánh máu bên trong buổi chiều tối hôm ấy, vĩnh viễn không tan.

Trái tim đập thình thịch.

Ý thức của nàng hơi hỗn loạn, đã quên mất bản thân đang ở đâu, cũng quên bên cạnh mình là ai.

Nàng chỉ dùng sức ôm chặt hông của Tô Vũ, giống như nắm được phao cứu mạng.

Nàng đúng là gặp ác mộng.

Trước kia chỉ mơ thấy mùi máu tanh mơ hồ, nhưng lần này là thấy rõ ràng.

Nàng biết đây đều là những gì đã xảy ra trên người Thẩm Nguyệt.

Khi ấy nàng còn nhỏ, không thể chịu đựng nổi, cho nên sau đó mới trở nên ngu dại.

Trong mộng, người đứng sau nàng có giọng nói dễ nghe lại yên ổn như Tô Vũ.

“Là chàng sao?”, Thẩm Nguyệt mất hồn mất vía hỏi.

“Gì cơ?”

“Người luôn đứng sau lưng ta là chàng sao?”, nàng ngẩng đầu lên, mê man nhìn Tô Vũ: “Có phải khi đó cũng giống bây giờ, chỉ cần ta ngẩng đầu

hoặc quay đầu thì đầu có thể nhìn thấy chàng một cách rõ nét đúng không?”

Hốc mắt nàng đỏ lên.

Tô Vũ hít sâu một hơi, ngón tay khẽ lau mồ hôi trên trán nàng, nói: “Đúng là mơ thấy ác mộng rồi”.

Thẩm Nguyệt hít sâu một hơi, định thần lại, gật đầu: “Ừ, mơ thấy ác mộng”.

Thẩm Nguyệt mơ thấy Tần Như Lương, mơ thấy Liễu Thiên Tuyết, nhưng lại chẳng mơ thấy Tô Vũ.

Nàng chỉ nghe thấy một thanh âm giống hệt hần, luôn luôn trấn định như vậy, không có chút hoảng loạn.

Thẩm Nguyệt cũng quên đi việc Tần Như Lương đang ở cách vách, nàng chỉ muốn dùng sức ôm chặt Tô Vũ.

Một lúc lâu sau, nàng mới bình tĩnh lại, nhỏ giọng lầm bầm: “Tô Vũ, đối quá”.

Đôi mắt dưới làn tóc của Tần Như Lương bỗng sáng sốt.

Đây là lần đầu tiên hần ta thấy Thẩm Nguyệt ôm chặt một người như thế.

Tiếng nói chuyện của nàng mang theo sự dịu dàng và nũng nịu, là đi đầu Tần Như Lương chưa từng thấy ở nàng.

Trước đó, hần ta gần như không thể tưởng tượng rằng Thẩm Nguyệt cũng sẽ dựa vào lòng một người đàn ông, dịu dàng nói chuyện.

Và người đàn ông đó mãi mãi cũng không phải hần ta.

Trước mặt hần ta, Thẩm Nguyệt luôn dũng cảm kiên cường.

Không phải vì nàng không cần bảo vệ, mà là không cần Tần Như Lương bảo vệ.

Có lẽ hẳn ta đã mất tư cách bảo vệ nàng từ lâu, thậm chí hẳn ta còn không phát hiện, phụ nữ có kiên cường đến mấy thì cũng sẽ gặp ác mộng, cần người an ủi, cũng có một khía cạnh dịu dàng như nước.

Tô Vũ nói: “Nhưng ta cũng không có gì cho nàng ăn cả, hay nàng cần ta đi xem có dễ chịu hơn không”.

Thẩm Nguyệt hốt nhiên lại, bật cười, không khách khí mò vào ống tay áo của Tô Vũ, cắn vào tay hắn mấy cái.

Đợi nàng bình tĩnh hẳn lại thì mới nhớ ra đây là nhà lao, mà Tần Như Lương thì ở ngay sát vách.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 312: Tin Hoàng Đế Đại Sở Hay Tin Tô Mỗ

Chưa đến vài ngày, hoàng đế Dạ Lương đã nhận được thư từ Bắc Hạ, đợi đến khi mở thư ra, thần thái của ông ta trở nên nghiêm túc.

Dạ Lương và Bắc Hạ cách nhau khá xa, cũng không phải hai nước hữu hảo, sẽ không vô duyên vô cớ gửi thư tới đâu.

Bây giờ đi đâu duy nhất liên quan tới Bắc Hạ chỉ có Tĩnh Nguyệt công chúa thôi.

Thẩm Nguyệt còn kịp chưa đợi hoàng đế Dạ Lương nổi nóng bắt nàng và Tô Vũ đi “cắt tiết” để hưng phấn ba quân thì cung nhân trong hành cung đã đích thân tới đón Thẩm Nguyệt ra ngoài.

Thẩm Nguyệt bỗng chốc hiểu được hàm ý của chữ “đợi” trong lời nói của Tô Vũ.

Thấy cung nhân cung kính như thế, lại biết cung nhân chỉ tới đón một mình Thẩm Nguyệt ra khỏi địa lao, Thẩm Nguyệt cũng không nôn nóng nữa.

Nàng bình tĩnh ngồi xuống bên cạnh Tô Vũ: “Ta ra ngoài rồi, sứ thần của ta bao giờ mới có thể ra ngoài?”

Cung nhân đáp: “Hoàng thượng chỉ lệnh cho nô tài tới đón một mình Tĩnh Nguyệt công chúa ra ngoài, những người khác còn phải đợi hoàng thượng an bài”.

Thẩm Nguyệt đáp: “Ta với sứ thần có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, nếu ra ngoài thì cùng ra, hãn không ra thì ta cũng không ra nữa”.

Cung nhân thấy khó xử, mấy lần tới đón Thẩm Nguyệt, cuối cùng không được việc gì.

Sau cùng chỉ đành báo cáo với hoàng đế Dạ Lương, hoàng đế không khỏi nổi giận: “Lại còn được nước làm tới!”

Thế nhưng, tới tận tối, thấy Thâm Nguyệt vẫn kiên trì từ đầu đến cuối, hoàng đế Dạ Lương mới miễn cưỡng đồng ý đưa Tô Vũ ra ngoài.

Hai người ở trong đại lao đói khát hai ngày trời, sau khi ra ngoài tất nhiên phải tắm rửa thay y phục, ăn cơm rồi mới đi gặp hoàng đế.

Hoàng đế thẳng thừng nói: “Tĩnh Nguyệt công chúa từ xa tới là khách, lần này đàm phán hòa bình vốn không nên kéo công chúa vào trong. Ngày mai trăm sẽ đưa công chúa về biên giới Đại Sở”.

“Vội vàng vậy sao?”, Thâm Nguyệt thong dong hỏi: “Vậy còn sứ thần?”

Hoàng đế Dạ Lương lạnh lùng liếc nhìn Tô Vũ: “Đại Sở vốn không hề có thành ý đàm phán, thậm chí còn định lấy ba thành trì ra qua loa lấy lệ cùng trăm. Tất nhiên trăm muốn để sứ thần Đại Sở tưới máu trận tiền khi hai quân đối mặt”.

Thâm Nguyệt đáp: “Ồ, vậy hẳn không đi, ta cũng không đi nữa”.

Hoàng đế nheo mắt: “Người nói gì? Trăm cho người một con đường sống, người định từ chối?”

Thâm Nguyệt cười cười: “Đúng vậy, ta từ chối. Bệ hạ muốn hẳn tưới máu trận tiền, Tĩnh Nguyệt cũng phải tiến lui cùng hẳn, nếu không sau khi về Đại Sở, sẽ bị người ta nhàn tưởng rằng Tĩnh Nguyệt là kẻ tham sống sợ chết”.

Hoàng đế tức nghẹn họng: “Đã tới Dạ Lương này, sống hay chết không theo ý người được!”

Ngày mai cho dù phải cưỡng ép áp giải nàng cũng phải áp giải về Đại Sở.

Thẩm Nguyệt không hề hoảng loạn: “Nếu bệ hạ định cứng rắn với ta, vậy thì ta sẽ tự vẫn ngay tại chỗ, dù chết cũng phải chết trên đất Dạ Lương”.

Hoàng đế Dạ Lương nhất thời ghen hòng, phát hiện ra ông ta hoàn toàn nằm trong thế bị động.

Thẩm Nguyệt biết chắc chắn ông ta không dám làm gì nàng.

Nếu không cũng chẳng cần năm lần bảy lượt phái người tới đại lao đón nàng, càng không thuận theo nàng mà thả Tô Vũ ra cùng.

Hoàng đế đối xử với nàng đặc biệt như thế rất có khả năng là vì thân thế của nàng.

Nếu Bắc Hạ thật sự chịu nhúng tay vào việc này, vậy thì nàng và Tô Vũ nắm chắc phần thắng rồi.

Tô Vũ lên tiếng rất đúng lúc: “Bệ hạ đã nhận được thư từ Bắc Hạ sao?”

Hoàng đế sửng người: “Sao người biết?”

“Trước đó Tô mỗi từng gửi thư cho hoàng đế Bắc Hạ, tính thời gian, nếu Bắc Hạ gửi thư đáp lại, cũng là mấy ngày gần đây”.

Bấy giờ, hoàng đế mới phát hiện ông ta đã đánh giá thấp Tô Vũ: “Xem ra người đã chuẩn bị từ trước”.

Tô Vũ đáp: “Năm đó Bắc Hạ trong tình trạng ốc không mang nổi mình ốc, không thể chăm lo Tĩnh Nguyệt công chúa, nhưng bây giờ khác rồi. Hoàng đế Bắc Hạ là người trọng tình trọng nghĩa, Tĩnh Nguyệt dù thế nào cũng là cháu gái của hoàng đế Bắc Hạ”.

Thẩm Nguyệt nhìn về phía Tô Vũ.

Ánh nắng ấm áp rót lên người hắn, nổi bật và đẹp đẽ. Nàng cảm thấy, việc đàm phán giữa Tô Vũ và Dạ Lương, đến lúc này mới bắt đầu.

“Nếu Tĩnh Nguyệt gặp mệnh hệ gì ở Dạ Lương khiến Đại Sở và Bắc Hạ câu kết thành đàng minh, Dạ Lương sẽ vô cùng nguy hiểm”.

Hoàng đế Dạ Lương đâu thể không hiểu được đi đầu này, thế nên mới dự tính ngày mai sẽ đưa Thẩm Nguyệt về Đại Sở.

Bây giờ Tô Vũ và Thẩm Nguyệt biết rõ ý đồ của ông ta, ông ta lại càng bị hạn chế.

Hoàng đế nói: “Nếu Tĩnh Nguyệt công chúa cùng Bắc Hạ có chút quan hệ, hà cớ gì không thuyết phục Bắc Hạ cùng Dạ Lương ta kết thành đàng minh, như thế Nam - Bắc đâu có địch tấn công, tiêu diệt Đại Sở”.

Ông ta lộ ra dã tâm của người làm đế vương: “Quân vương hiện giờ của Đại Sở dù sao cũng là kẻ thù vong quốc vong phu vong mẫu của Tĩnh Nguyệt công chúa, thế thì còn có thể giúp công chúa báo thù”.

Thẩm Nguyệt không phải là Liễu Thiên Hạc - có thể vì báo thù mà không từ thủ đoạn.

Nàng nhếch môi cười cười, hỏi: “Đến lúc đó, Đại Sở vẫn là Đại Sở sao?”

Đến lúc đó không thể nào còn Đại Sở nữa, biên cương Đại Sở sẽ là của Dạ Lương, quê hương của nàng cũng triệt để không còn nữa.

Hoàng đế Dạ Lương biết nữ nhân này không dễ lừa, sắc mặt sa sầm.

Tô Vũ lại nói: “Thiên hạ loạn lạc, dân chúng lầm than, bệ hạ nhân từ, ta tin rằng bệ hạ cũng không muốn trông thấy cục diện ấy. Bọn ta đến vì hòa bình”.

“Đến vì hòa bình”, hoàng đế cười khẩy: “Đến vì hòa bình, Đại Sở chỉ muốn lấy ba tòa thành ra đã đòi đui trăm đi?”

Tô Vũ đáp: “Đó là lệnh của hoàng đế Đại Sở, Tô mỗ không thể không nghe theo. Nếu là Tô mỗ, chắc chắn sẽ nguyện ý thuận theo yêu cầu năm

tòa thành của bộ hạ. Vậy thì phải xem bộ hạ tin hoàng đế Đại Sở, hay là tin Tô mỗ”.

Hoàng đế chấn động, phải đánh giá Tô Vũ lại một lượt. Người này lúc nào cũng giữ giọng điệu và thần sắc bình thản.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 313

Lẽ ra hắn ta không nên quan tâm, nhưng hắn ta lại cứ muốn xem thử coi nam nhân đó rốt cuộc là ai.

Thế lực Thẩm Nguyệt không tệ, chạy cũng nhanh đến bất ngờ. Chỉ là nàng không có đôi chân dài như Tàn Như Lương, cũng không có sức bền như hắn ta, nếu không có Tô Vũ, nàng bị Tàn Như Lương tóm được chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Tô Vũ dắt nàng chạy vào ngõ nhỏ, đột nhiên ôm lấy hông nàng, tung người dùng sức bay lên mái hiên. Bay lướt qua những mái nhà nhấp nhô cao thấp.

Tàn Như Lương thấy thế cũng vận khí đuổi theo không bỏ.

Thẩm Nguyệt cảm giác như mình đang bay, cả đường phố đều đang dưới chân nàng.

“Ai da, nhanh quá, bây giờ mà té xuống dưới đó chắc bán thân bất toại luôn!”

“Nhanh quá hả?”, Tô Vũ nhếch môi, ghé sát tai nàng nói: “Nếu chậm hơn nữa thì sẽ bị Tàn tướng quân tóm được đấy. Nếu để hắn nhìn thấy mặt ta thì sẽ có chuyện lớn đó nha”.

Thẩm Nguyệt thoáng quay đầu nhìn lại, thấy Tàn Như Lương vẫn đuổi theo, cứ như âm hồn không tan.

Hình như hắn ta đang muốn ganh đua cao thấp với Tô Vũ, không tóm được người thì quyết không bỏ qua.

Chân Tô Vũ lướt đi thật nhanh, mũi chân vừa giẫm lên mái nhà, ngói bên dưới đã vỡ vài miếng, rơi xuống đất lạch cạch.

Hắn cực kỳ quen thuộc những con hẻm này, ôm Thâm Nguyệt rẽ trái quẹo phải, sau đó thì không biết đã đi đến tận nơi nào.

Đầu Thâm Nguyệt choáng váng, lại bất ngờ thấy Tần Như Lương đã bị bỏ lại khá xa.

Đến phút cuối cùng, Tô Vũ đã hoàn toàn cắt đuôi Tần Như Lương.

Tô Vũ rẽ thêm vài lần nữa, cuối cùng dừng lại ở một nơi có tên là Quan Tinh Lâu.

Quan Tinh Lâu chính là tòa nhà hình tháp cao nhất trong thành, đứng trên đỉnh tháp có thể ngắm được Kinh Đô phồn hoa, ngược lên bầu trời cao, chỉ cần giơ tay ra là đã hái được sao ôm được trăng.

Tô Vũ kéo Thâm Nguyệt bay lên góc mái ngẩng xuống.

Thâm Nguyệt giơ tay về phía bầu trời đêm, trời trong khí mát, trăng Trung Thu sáng ngời, cực kỳ thư thả thoải mái.

Rốt cuộc Thâm Nguyệt cũng có cơ hội hỏi hắn: “Tại sao người lại không để cho Tần Như Lương thấy mặt mình? Người sợ hắn ư?”

“Đúng đó, ta sợ chứ”.

Thâm Nguyệt liếc mắt nhìn hắn: “Người bớt diên lại”.

“Ta nhát gan thật mà”.

“Người nhát gan mà lại lên cao thế này á!”, Thâm Nguyệt cười nhạo: “Người sợ hắn biết người có võ công, hay là sợ hắn biết người đang ở cùng với ta?”

Tô Vũ nghĩ nghĩ, tiện tai tháo mặt xuống, lộ ra gương mặt xinh đẹp, ánh trăng bàng bạc hắt lên, khiến đôi mắt hắn lại càng trở nên âm u.

Hắn nhìn dãy núi trập trùng xa xa dưới màn đêm, nói: “Biết ta có võ công thì ta sống không thọ, biết ta với cô đi cùng nhau thì cô sống không

thọ, cô nói xem ta nên sợ cái nào?”

“Nghiêm trọng đến thế ư? T`ân Như Lương mà có biết thì bây giờ hẳn cũng chỉ là kẻ tàn phế, đánh không lại người mà”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 314

Vừa thốt ra xong, Thẩm Nguyệt đã chột ngẩn người, lại nói: “Không đúng, người không sợ hấn, người sợ hoàng thượng? Tần Như Lương chính là người cùng hoàng thượng trai triều lập tân”.

Tô Vũ bỗng nhiên cười, nói: “Dưới chân Thiên Tử, chúng ta làm trung thần, cũng nên cẩn thận một chút”.

Không biết tại sao, Thẩm Nguyệt lại cảm thấy sự hờ hững của hấn ẩn chứa rất nhiều chuyện quá khứ, nếu bóc từng lớp ra xem, sẽ nặng nề đến mức con người ta hít thở không thông.

Tô Vũ che giấu rất nhiều bí mật, cả người hấn như một mê cung khó tìm lời giải.

Thẩm Nguyệt nói: “Ta là một công chúa thiên triều, sợ mấy cái đó cũng dễ hiểu thôi, nhưng người thì sợ cái quái gì? Hoàng đế cũng đề phòng người lắm nhỉ, Tô Vũ, rốt cuộc người là ai?”

Tô Vũ chuyển tầm mắt, nghiêng đầu nhìn Thẩm Nguyệt.

Hấn đưa tay xoa tóc nàng, góc áo bị gió thổi bay, nói: “A Nguyệt, nghe lời lão sư, sau này ngọc một chút sẽ tốt hơn, cô và Bấp Chân đều ngọc hơn một chút, sẽ sống được lâu”.

Nhắc tới Bấp Chân, tâm trí Thẩm Nguyệt lại bị Bấp Chân hút mất hồn.

Vẻ mặt có chút uể oải và cô đơn.

Nàng cười khờ, nói: “Vừa ngọc vừa trung thành thì cũng có được gì đâu, trộm đến thăm nhà người, lấy đi hết tất cả mọi thứ, còn sợ người trả thù, nên lại đề phòng người như phòng trộm”.

“Từ góc độ nào đó mà nói, ở phủ tướng quân vẫn an toàn hơn hoàng cung”, Tô Vũ khẽ nói: “Mấy hôm nay cô sống có ổn không?”

Thẩm Nguyệt nói: “Bắp Chân bị bắt đi rồi, ta không biết nó sống thế nào, ta là mẹ nó, người nghĩ ta sống có ổn không?”, nàng đưa một tay chống cằm, quay sang nhìn về phía hắn: “Quái lạ, sao ta lại nói với người mấy chuyện này”.

Tô Vũ háng giọng: “Ta ở trong cung có lên đi xem thử”.

Thẩm Nguyệt lập tức quay phắt sang nhìn hắn chằm chằm: “Thế nào?”

“Tạm thời không sao cả”, hắn khẽ nghiêng đầu ghé tai nàng: “Nguyện vọng của cô, nếu ông trời không thể giúp cô thực hiện thì để ta”.

Thẩm Nguyệt giật mình, không quan tâm đến khoảng cách hai người gần trong gang tấc, hỏi: “Người có cách dẫn thẳng bé về ư?”

Tô Vũ vuốt vuốt sợi tóc bên tai nàng, thấp giọng thì thầm: “Sao nhi tử lại có thể ở xa mẹ của mình được. Chờ ta thêm mấy ngày”.

Lúc này, hốc mắt Thẩm Nguyệt nóng lên: “Tô Vũ, nếu người thật sự có thể giúp Bắp Chân trở về, Thẩm Nguyệt ta nợ người một ân tình”.

Hắn khẽ than thở: “Là ta nợ cô”.

“Người nói cái gì?”

Tô Vũ nhếch môi nở nụ cười, ngón tay khẽ gảy sáo trúc bên hông Thẩm Nguyệt, nói: “Cô vẫn chưa nói cho ta biết, cô có thích cây sáo này không mà”.

Thẩm Nguyệt cúi đầu nhìn lại, cầm sáo trúc trong tay, ngón tay nhanh nhẹn xoay xoay thưởng thức: “Nhắc mới nhớ, vô duyên vô có người lại tặng lễ vật cho ta, tại sao thế?”

“Sao lại là vô duyên vô có, đó là tín vật đính ước cơ mà”.

Thẩm Nguyệt bắt được chút cảm xúc nơi đáy mắt hắn, cong môi cười nói: “Ta tin người mới là lạ”.

Nàng tháo sáo trúc bên hông xuống, giơ lên không trung, nương theo ánh trăng híp mắt nhìn thật kỹ, nói: “Đây là do người khắc hả?”

“Tay nghề vẫn ổn chứ hả?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 315

“Người nói cho ta nghe xem còn cái gì mà người không biết làm không vậy?”, Thẩm Nguyệt nghiêng đầu nhìn hai tay hắn, móng tay được cắt tỉa rất gọn gàng, ánh trăng lại nhuộm cho nó thêm phần sáng bóng.

Không biết hai tay hắn so với tay của Tần Như Lương thì nặng hơn bao nhiêu.

Tô Vũ nói: “Ngoài thành có ông thợ mộc, tay nghề có thể nói là nhất phẩm, ngày trước thi thoảng rảnh rỗi ta lại đến đó học hỏi một hai. Nếu cô thích, lần sau ta dẫn cô đi”.

Thẩm Nguyệt cười nói: “Được thôi, có cái nghề trong tay, sau này cũng dễ kiếm cơm”.

“Cô còn nhớ cách thổi sáo không?”, Tô Vũ chậm rãi nằm trên mái hiên, gương mặt trắng nõn nhìn về phía trăng và sao.

Cả biển trời sao đó đều được hắn thu hết vào mắt.

“Người khinh thường ta quá”, Thẩm Nguyệt không biết gì nhiều, nhưng biểu diễn ca múa nhạc cũng không phải chuyện đùa.

“Thế cô thổi một khúc cho ta nghe đi”.

Đón gió dưới trăng, cũng có thể tức cảnh sinh tình.

Vì thế, Thẩm Nguyệt đặt sáo trúc bên môi, bắt đầu thổi.

Tô Vũ nghe đến mê mẩn, híp hai mắt lại, mái tóc đen như mực tản ra trên áo hắn, xinh đẹp lại vô hại.

Thẩm Nguyệt còn chưa thổi xong thì hắn bỗng nhiên nở nụ cười.

Thẩm Nguyệt nhướn mày lên, cứ thấy nụ cười của hắn không hề tốt lành gì cho cam.

“Ta thối khó nghe lắm hả?”, Thẩm Nguyệt luôn tự tin với việc học thanh nhạc của mình.

Tô Vũ đưa tay lên bên môi gõ gõ, nghiêm trang nói: “Không có, ta cảm thấy cô thối có tiến bộ đấy”.

“Thế người cười cái gì?”

“Ồ, ta không thể cười được hả?”

Cảm xúc của Thẩm Nguyệt đầu bị hắn phá hết, tức giận nói: “Rõ ràng ta đang thổi khúc Hương Sầu, người nói xem có cái gì buồn cười”.

“Thật lòng xin lỗi, ta một lòng suy nghĩ chuyện khác, không chú ý”.

Thẩm Nguyệt giơ chân đá hắn, nói: “Ồ, người muốn nghe ta thổi sáo, lại muốn mượn tiếng sáo của ta để suy nghĩ, người có biết phí mớì lão tử xuất trường đất đỏ lắm không hả!”

Uống công có khoảnh khắc nàng đã cảm thấy đêm xuân ngắn ngủi... Không, nhầm rồi! Là ngày lành cảnh đẹp!

Chẳng có kẻ nào sát phong cảnh bằng Tô Vũ được.

Tô Vũ khẽ nắm lấy mắt cá chân Thẩm Nguyệt, làm lành nói: “Đừng phá, cao thế này má té xuống là chết luôn đấy”.

“Sợ cái gì, ta chết thì chết thôi”.

“Cô không tức giận nữa thì ta sẽ nói cho cô biết ta cười cái gì”.

Thẩm Nguyệt liếc hắn trắng cả mắt, nói: “Ta mà nói là ta không muốn biết, chắc người ghen hòng luôn. Thôi người đừng có nói cho ta biết, nhất định phải ghen lại, cho chết ghen luôn”.

Tô Vũ ng ỡ dậy, thoải mái chỉnh góc áo, thong thả nói: “Thật ra cây sáo này... Thôi bỏ đi, để ta ghen lại vậy”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 316

Thẩm Nguyệt: “Cái định mệnh, ta ghét nhất cái loại nói chuyện chỉ nói nửa câu, Tô Vũ, người muốn lôi kéo giá trị thù hận đúng không?”

Tô Vũ cười cười nói: “Thật ra ta từng thổi cây sáo này r ồi, ta suy nghĩ, thế này có được tính là hôn môi gián tiếp không”.

Hắn nhìn gương mặt đen thui của Thẩm Nguyệt: “Có phải là hơi hơi hận r ồi không, chi bằng đừng ép ta nói”.

Thẩm Nguyệt đỡ trán: “Đúng là người không nói thì tốt hơn”, dừng một chút, nàng lại nói: “Người đặc ý lăm đấy nhỉ, suy nghĩ thôi cũng cười thành tiếng được mà”.

“Nào có”, Tô Vũ nghe chế nhạo: “Được r ồi, ta thừa nhận, đúng là có một chút”.

“Chỉ có một chút thôi hả? Sao ta lại thấy người đặc ý đến quên mình r ồi luôn đấy chứ”, Thẩm Nguyệt không xù lông lên như bình thường, mà nở nụ cười, tiện đà đến gần Tô Vũ, tay nắm lấy vạt áo hắn, kéo về phía mình.

Tô Vũ giật mình, chẳng mấy chốc đã k ề sát vào chóp mũi nàng, rất gần.

Chỉ là lần này hai người đều không đeo mặt nạ.

Hắn có thể nhìn thấy rất rõ màu lưu ly trong mắt nàng.

Thẩm Nguyệt bu ồm bã nói: “Tô Vũ, trêu đùa ta vui lắm hả? Ta thấy người đặc ý dương dương như thế ta lại bức bối”, nói xong bèn cúi đầu vào gáy hắn gửi người.

“Tô Vũ, người thật là thơm”.

Tô Vũ rợn hết cả da gà: “...”

Nàng giương mắt nhìn hắn, cười tủm tỉm nói: “Muốn hôn môi ta cũng không cần phải quanh co lòng vòng như thế, làm thế này là được mà”.

Dứt lời, nàng cúi đầu đặt môi mình xuống, bất ngờ chạm vào môi Tô Vũ.

Tô Vũ cứng đờ trên mái hiên, khoảnh khắc Thâm Nguyệt chạm vào hắn, hơi thở của hắn xông vào khoang mũi nàng, đè nén khiến tim nàng cũng chột phình to, như muốn nổ tung.

Chỉ sau khoảnh khắc ngắn ngủi đó, Thâm Nguyệt đã vội vàng buông hắn ra.

Nàng nghĩ, có lẽ nàng bị hắn chọc tức đến mức hồ đồ rồi.

Đó giờ Tô Vũ vẫn hay giỡn, nếu xem đó là thật, chắc chắn tên đó sẽ càng thích thú.

Khi đó Thâm Nguyệt chỉ nghĩ rằng mình không muốn để hắn đắc ý như thế.

Thế nhưng khi Thâm Nguyệt trông thấy dáng vẻ cứng đờ của hắn thì vẫn không khỏi khàn khàn nói: “Đúng là trêu người ta rất thú vị”.

Nếu đã là trêu đùa lẫn nhau, thì đừng ai cho đó là thật. Nhưng thấy phản ứng của Tô Vũ, Thâm Nguyệt lại thấy lòng mình thoải mái...

Sau đó nàng lại cười không tim không phổi, trêu: “Người đắc ý lắm cơ mà, bây giờ người còn cười được nữa không?”

Tô Vũ hoàn hồn lại, nói: “Ta chưa bị người nào hôn như thế bao giờ. Vậy nên cô phải chịu trách nhiệm với ta”.

Tiếng cười của Thâm Nguyệt tan trong gió, vui đùa nói: “Ta chịu trách nhiệm, chờ ta kiếm đủ tiền rồi ta sẽ chịu trách nhiệm với người. Nếu khi đó người vẫn chưa thành gia, mà ta vẫn còn độc thân”.

Sau nửa đêm, Thâm Nguyệt trở lại phủ tướng quân.

Phủ tướng quân cực kỳ im ắng, tất cả mọi người đã đi ngủ.

Có lẽ lúc này Tần Như Lương đang ôm cây đợi thỏ, tất nhiên Thâm Nguyệt sẽ không để Tô Vũ đưa mình về đến trước công.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 317

Cứ tưởng nàng sẽ mất chút thời gian để gọi cửa, nào ngờ mới bước lên bậc thang thì đã phát hiện ra có người để cửa cho nàng.

Ngoài Tầٰn Như Lương ra thì còn ai vào đây.

Với tính tình của hắٰn ta, đuổi theo một đoạn xa như thế vẫn không thể tóm được Thắٰm Nguyệt thì về nhà làm sao có tâm trạng đi ngủ. Nhất định phải đợi đến khi Thắٰm Nguyệt về mới thôi.

Chỉ là Tầٰn Như Lương đứng bên khung cửa, thấy vẻ mặt lạnh nhạt còn hơn cả màn đêm của Thắٰm Nguyệt, hắٰn ta lại đột nhiên không biết phải nói gì.

H ấi lâu sau, Tầٰn Như Lương mới nói: “Về ấi à”.

Hắٰn ta tránh cửa cho Thắٰm Nguyệt: “Tối nay Trung Thu thì không sao, sau này về sớm một chút”.

Thắٰm Nguyệt nhắٰc chân vào cửa, hắٰn ta lại nói: “Còn nữa, đừng dây dưa không rõ ràng với nam tử không rõ lai lịch, đó là vì tốt cho cô”.

Thắٰm Nguyệt không để ý tới hắٰn ta, khi nàng lướt ngang qua thì hắٰn ta vẫn không nhìn được, giớ tay nắm lấy cổ tay nàng, đề thấp giọng hỏi: “Người đêm nay là ai?”

Thắٰm Nguyệt dừng chân, chán ghét rút tay mình ra, nói: “Chuyện này không liên quan gì đến người”.

Tầٰn Như Lương giậ giậ khóe miệng nói: “Dù cô có chán ghét ta cách mấy thì nay ta với cô cũng là phu thê trên danh nghĩa. Cô với nam tử khác cùng đi rước đèn, cô thấy ta có nên hỏi hay không?”

Thắٰm Nguyệt cười nhạt, nói: “Thế thì ta nói cho người biết, hắٰn là lang quân ta mới quen hôm nay. Không chỉ mình hắٰn, sau này ta còn kết bạn với

rất nhiều nam tử khác, nam nhân có ba vợ bốn nàng hầu, ta là công chúa, tại sao bên cạnh ta lại không thể có vài nam tử?”

Tần Như Lương nhìn nàng thật lâu: “Thẩm Nguyệt, cô đang nghiêm túc ư?”

Thẩm Nguyệt xoay người rời đi, thản nhiên nói: “Dù sao nhi tử của ta cũng đã thành con tin, ta một mình lẻ loi thì còn gì phải sợ? Ta không ngại đạo chơi nhân gian, ăn chơi đàng điếm, trở thành một công chúa lang thang chỉ mong thu được hết mỹ sắc thiên hạ, thế thì mọi người mới có thể yên tâm, còn ta cũng vui vẻ thoải mái, cứ sao lại không làm?”

Nàng di di mũi chân, quay đầu liếc hẳn nói: “Nếu ngươi không chịu nổi, ngươi có thể bỏ ta”.

“Thẩm Nguyệt, cô đang tra tấn ta hay đang tra tấn bản thân mình”, Tần Như Lương mím môi nói: “Cô biết rõ ta không thể làm như thế được”.

Nếu hẳn ta thật sự bỏ Thẩm Nguyệt, người ngoài chỉ biết Thẩm Nguyệt vừa sinh cho hẳn ta một đứa con, hẳn ta chẳng những bị quở trách mà còn có thể chọc giận hoàng thượng vì không nể mặt mũi hoàng gia.

Thẩm Nguyệt nói: “Thật không, ngươi biết bí mật của ta, ta giữ bí mật của ngươi, tạm thời cứ chấp nhận sống vậy đi”.

Nàng nhìn thấu, dù nàng không hề lưu luyến gì phủ tướng quân này, thì nàng cũng phải ở lại.

Tần Như Lương với Liễu Mi Vũ có là gì, nếu nàng trở về cung, nơi đó mới là nơi ăn tươi nuốt sống nàng thật sự.

Tất cả mọi hành động của nàng đều sẽ lọt vào mắt hoàng đế, muốn tự do ra vào cửa cung, chỉ sợ khó càng thêm khó.

Trong Trì Xuân Uyển, Ngọc Nghiên và Thôi thị cũng chưa ngủ.

Ngọc Nghiên vội vàng không sao tả nổi, Thôi thị ở bên cạnh an ủi: “Cô đừng sốt ruột, công tử cũng đã nói là không sao rồi mà”.

Ngọc Nghiên nói: “Nhị nương, bà cũng tận mắt thấy công chúa bị một nam tử xa lạ bắt đi mà, đáng giận là khi đó ta đang ở phố bên này, không thể tiến lên kéo công chúa lại. Bây giờ đã qua nửa đêm rồi, công chúa vẫn chưa trở về..”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 318

Hai người này cũng mới trở về không lâu.

Chuyện là Ngọc Nghiên không yên tâm nên đã đi tới đi lui mấy con phố đèn lồng để tìm kiếm. Vẫn là Thôi thị nói nhớ đâu công chúa đã về ấ thì sao, nàng ta mới từ bỏ, vội vàng chạy về xem thử.

Kết quả là Thâm Nguyệt hoàn toàn không trở về.

Thôi thị nói: “Chờ thêm chút nữa. Người mang công chúa đi không phải là nam tử xa lạ”.

Ngọc Nghiên một mực nói: “Tại sao lại không phải là nam tử xa lạ, sau khi xông chúa gả ra khỏi cung, ngoài Liên công tử ra, ta chưa thấy công chúa tiếp xúc với nam tử khác bao giờ”.

“Thế lúc ở trong cung thì sao, công chúa có tiếp xúc với nam tử nào không?”, Thôi thị hỏi.

Ngọc Nghiên nhanh miệng nói: “Trong cung nào có nhiều nam tử như thế, ngoài Tô đại nhân, công chúa cũng không có cơ hội...”

Lời vừa ra khỏi miệng, Ngọc Nghiên cũng đã ý thức được điều gì đó, dừng lại, nhìn Thôi thị với ánh mắt không dám tin: “Nhị nương, ý bà là, người đó chính là...”

Thôi thị gật đầu nói: “Sớm muộn gì cũng không lừa được ngươi, ta cũng được đại nhân cử đến để chăm sóc công chúa và đưa nhỏ”.

Ngọc Nghiên lúng ta lúng túng nói: “Sao lại như thế... Hắn không thêm đếm xỉa đếm công chúa nữa mà, hắn đã cãi nhau làm ầm ĩ với công chúa thế mà... Rõ ràng công chúa ghét nhất là hắn”.

Thôi thị nói: “Ngọc Nghiên, nhị nương khuyên cô một câu, chuyện của công chúa thì hãy để nàng biết. Bây giờ công chúa đã không còn nhớ

chuyện ngày xưa, không còn những ân oán đó ràng buộc, khiến nàng có thể nhìn rõ được một người”.

Nói vừa dứt lời thì ngoài sân viện đang vang lên một giọng nói: “Để dàng nhìn rõ được ai?”

Ngọc Nghiên nhìn theo hướng âm thanh, thấy đèn đuốc trong phòng như trải một tấm thảm ánh sáng ra tận bên ngoài, Thảm Nguyệt đang giẫm lên tấm thảm đó đi tới.

Ngọc Nghiên vội vàng chạy ra, suýt chút nữa đã vui vẻ quá đổi mà bật khóc, nắm lấy tay Thảm Nguyệt, nói: “Công chúa đi đâu thế, suýt chút nữa là nô tỳ lo chết r ồi!”

Thảm Nguyệt nghĩ tới quang cảnh tối nay, khóe miệng nở nụ cười thản nhiên, néo néo gương mặt tròn của Ngọc Nghiên, nói: “Công chúa này đi ngắm trăng. Vừa r ồi các người đang nói tới ai thế?”

Ngọc Nghiên nhìn Thôi thị, ghen một chút, ủ rũ nói: “Bọn ta đang nói về Liên công tử, Liên công tử tốt với công chúa thật đó”.

Sau đó Ngọc Nghiên h ầu hạ Thảm Nguyệt rửa mặt, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Thảm Nguyệt nằm nghiêng người trên giường, Ngọc Nghiên tựa vào bên giường nhìn nàng với ánh mắt mong chờ.

Nàng nhú mày nói: “Người chưa buồn ngủ à?”

Ngọc Nghiên than thở, nói: “Đêm nay công chúa đi đâu vậy? Nô tỳ thấy công chúa bị người đó ôm đi, lại không thể đuổi theo. Liên công tử bảo nô tỳ đừng lo lắng, nhưng nô tỳ lại sợ mất mặt cả đêm”.

Thảm Nguyệt ấm áp nói: “Yên tâm, ta không sao, ta chỉ ra bờ sông Dương Xuân dạo chút thôi”.

“Bên đó có vui không?”

“Vui lắm, nhiều người tới đó thả đèn lắm”.

“Nhưng sau đó đèn l ờng cũng tan hết r ồi, sao vẫn không thấy công chúa trở v ề?”, Ngọc Nghiên lại c ần cú tiếp tục hỏi.

“Sau đó...”, Thẩm Nguyệt híp mắt, cười tủm tỉm nói: “Ngọc Nghiên, người thẩm vấn phạm nhân hả?”

Ngọc Nghiên vẫn mở to đôi mắt to tròn trong suốt và sáng ngời nhìn nàng.

Nàng nghiêm trang nói: “Sau đó tất nhiên là đi làm một số việc c ần làm”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 319

Vẻ mặt Ngọc Nghiên căng thẳng: “Công chúa làm gì với hần?”

Thẩm Nguyệt thấy dáng vẻ nàng ta như thế thì tâm trạng cũng tốt lên, nằm trên giường cười nắc nẻ, r ỡ chặc lưỡi: “Người đang sợ hần bắt nạt ta đấy hả?”

Ngọc Nghiên nghiêm túc gật đầu.

Thẩm Nguyệt thông thả nói: “Người yên tâm, muốn bắt nạt thì cũng là bản công chúa bắt nạt hần”.

Ngọc Nghiên sắp khóc đến nơi r ỡ: “Thế rốt cuộc là người đi làm cái gì thế?”

Thẩm Nguyệt liếc nàng: “Ngọc Nghiên, tại sao ta lại đột nhiên thấy người giống nương ta thế nhỉ”.

“Nô tỳ, nô tỳ không dám”.

Nàng sờ đầu Ngọc Nghiên, nhắm mắt lại, cong môi nói: “Về ngủ đi, hội đèn lồng kết thúc thì ta đến Quan Tinh Lâu ngắm trăng”.

“Nô tỳ không đi, nô tỳ ở đây gác đêm cho công chúa”.

Một lát sau, không biết Thẩm Nguyệt đã ngủ chưa, Ngọc Nghiên vẫn chưa thể yên lòng được, nhẹ giọng: “Công chúa cảm thấy... Hần có phải là người tốt không?”

Thẩm Nguyệt buồn ngủ nói: “Với người khác thế nào thì ta không rõ, nhưng với ta thì hần chắc là người tốt”.

“Đêm nay công chúa mới chỉ đi dạo hội đèn lồng với hần một lần, sao lại biết hần là người tốt?”

Đầu Thâm Nguyệt đang hỗn loạn như nằm mơ, chậm rãi nhớ lại cảnh bàn tay trắng nõn của hắn cấn kiếm, phá tan ổ sơn tặc, cứu nàng thoát khỏi nguy nan.

Chẳng biết vì sao mà trong tiềm thức Thâm Nguyệt luôn cho rằng bàn tay của hắn không nên nhuộm máu.

Hắn nên mặc áo bào sạch sẽ, để lộ ra bóng lưng thon dài đằng sau khung cửa sổ như ở viện thái học hôm đó, xung quanh là tiếng học trò đọc bài.

Thâm Nguyệt nhẹ nhàng nói: “Không, hắn đã cứu ta, cũng đã giúp ta, nếu không có hắn thì ta đã có khả năng mất mạng khi sơn tặc bắt ta lên núi rồi”.

Ngọc Nghiên ngẩn người.

Nàng ta luôn cho rằng Tô đại nhân không quan tâm gì đến công chúa, nhưng hóa ra hắn đã luôn giúp đỡ công chúa.

Sau đó, Thâm Nguyệt chính thức bắt đầu khôi phục và rèn luyện sau sinh.

Tô Vũ bảo nàng chờ thêm mấy ngày, mấy ngày này nàng rảnh rồi, phải kiếm việc để làm, nếu không tâm trạng sẽ nóng ruột, vậy là rèn luyện thân thể luôn.

Bây giờ Ngọc Nghiên và nàng đang vận động cơ giãn.

Ngọc Nghiên đau đớn kêu oai oái, mồ hôi dầy người: “Công, công chúa... hay là người làm chậm thôi được không ạ... nô tỳ, nô tỳ đi rót nước cho người...”

Ngọc Nghiên định ăn gian, nhưng mới đi được hai bước thì Thâm Nguyệt ở sau lưng nàng ta vừa giãn cơ vừa khẽ thở hỗn hển nói: “Người cứ thế đi, lần sau gặp phải đám Hương Lăng kia thì người bị đánh vẫn sẽ là người thôi”.

Ngọc Nghiên nắm chặt tay, lại ý chí sục sôi quay về “Không, nô tỳ phải đánh cho rơi răng bọn chúng ra!”

“Vậy có phải đơn giản hơn không, chỉ cần tay người khỏe thì có thể quật ngã không chỉ một mà hai, ba đến bốn đứa ẻo lả như thế”.

Hai ngày sau, nàng nghe được tin từ trong cung truyền đến là Bắp Chân bắt đầu không chịu ăn uống gì.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 320

Vốn dĩ Bấp Chân ngoan ngoãn không khóc không nháo, đột nhiên lại khóc như điên, nhũ mẫu trong cung nhân có làm gì cũng không đỡ được.

Người trong cung không có cách nào, bèn đến phủ tướng quân hỏi xem bình thường chăm sóc cho Bấp Chân thế nào.

Thẩm Nguyệt nói, thường ngày không có gì đặc biệt, Bấp Chân chỉ ngủ r ã tỉnh r ã ăn r ã ngủ.

Sau khi Ngọc Nghiên tiễn cung nhân đi thì Thẩm Nguyệt ở trong viện cũng thở ra một hơi.

Ngọc Nghiên cứ tưởng rằng Thẩm Nguyệt đang lo, đang định an ủi thì không ngờ Thẩm Nguyệt lại bật cười: “Hóa ra không phải tâm hay điếc, nó vẫn biết khóc cơ đấy”.

Tảng đá luôn xoay quanh trong lòng Thẩm Nguyệt rốt cuộc cũng rơi xuống.

Ngọc Nghiên yếu ớt nói: “Công chúa không sợ Bấp Chân khóc đến ốm hay sao, người lại vui mừng như thế”.

Thẩm Nguyệt đi dạo quanh viện, tủm tỉm nói: “Muốn khóc thì cứ khóc đi chứ, nhịn lâu như vậy r ã chắc nó mệt lắm. Con trai nào có yếu ớt như vậy”.

Bấp Chân không ăn không uống, chỉ khóc không ngừng, hoàng đế chắc chắn sẽ không mặc kệ, nếu không cũng sẽ không phái cung nhân đến phủ tướng quân hỏi thăm.

Nghe nói Bấp Chân ngày khóc đêm khóc, khóc đến nấc lên, cung nhân thật sự không chịu nổi.

Vốn là Bắp Chân ở chung với các tiểu hoàng tử, thấy Bắp Chân ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của tiểu hoàng tử như thế, đã có người đề xuất với hoàng đế nên cho Bắp Chân về phủ tướng quân.

Đứa bé còn nhỏ, nhất định là muốn đi theo mẹ ruột, người ngoài sao có thể dỗ được.

Giống như Bắp Chân biết được mấy chuyện này nên không nể mặt bất kỳ ai. Vú nuôi trong cung cho bú sữa thì nôn hết ra, hoàng đế đến cũng chẳng yên tĩnh hơn.

Dù sao ban đầu hoàng đế muốn đưa Bắp Chân vào cung là vì mượn cơ Bắp Chân không khóc không nháo, đi đâu kiện trong cung tốt hơn thì dễ chăm sóc hơn.

Nhưng bây giờ Bắp Chân lại khóc, ầm ĩ như vậy, đưa về phủ tướng quân là quá hợp lý.

Nếu hoàng đế còn giữ Bắp Chân không buông thì trong cung không chỉ mất yên tĩnh mà hoàng đế cũng sẽ phải chịu trách nhiệm nếu có đi đâu gì xảy ra.

Thế nên hoàng đế vẫn phải đưa Bắp Chân về, nói là đứa bé còn nhỏ, sau này lớn hơn thì có thể vào viện thái học để dạy dỗ.

Đứa bé được Tần Như Lương ôm về, còn chưa đi vào cửa lớn của phủ tướng quân thì Thẩm Nguyệt đã hùng hổ xông ra.

Nàng nhìn rõ ràng bộ dáng đứa bé trong tã lót, đúng là Bắp Chân của nàng.

Thẩm Nguyệt mỉm cười, hốc mắt hơi cay.

Bắp Chân gầy đi rồi, bây giờ đang ngủ thiếp đi trong ngực Tần Như Lương, có vẻ là khóc đến mệt mỏi cực độ nên hốc mắt vẫn còn ướt.

Thẩm Nguyệt chỉ quan tâm đến Bắp Chân, căn bản không quan tâm là ai ôm Bắp Chân về.

Thấy Thẩm Nguyệt đưa tay ra đón, Tần Như Lương liếc nhìn người cẩn thận đặt Bắp Chân vào khuỷu tay của nàng, vô tình đụng vào tay của nàng nhưng nàng cũng không để ý, mặc kệ.

Tần Như Lương nói: “Giờ nó đã quay về, lúc đi vào viện thái học thì chắc cũng phải đến hai, ba tuổi, nên cô có thể nuôi dưỡng nó trong hai, ba năm”.

Hai, ba năm, nàng có thêm được hai, ba năm nữa.

Còn sau hai, ba năm nữa sẽ thế nào thì Thẩm Nguyệt không nghĩ nhiều.

Thẩm Nguyệt vừa quay về vừa nói: “Ngọc Nghiên, mau đi đun nước để tắm cho con trai ta nào, nhị nương, lát nữa nhớ cho con ta bú”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 321

Chủ tớ ba người tràn đầy vui mừng, hoàn toàn coi Tậ̀n Như Lương là không khí.

Tậ̀n Như Lương đứng ở ngoài cửa, nhìn bóng dáng Thậ̉m Nguyệt ngày càng xa, quản gia ở bên cạnh nhắc nhở thì mới h ậ̀i thậ̀n lại và đi vào phủ tướng quân.

Trên đường về nhà, Bặ́p Chậ̀n luôn ở cùng hặ́n ta.

Hặ́n ta không có tình cảm gì đặc biệt với đậ̀u bé này, nhưng nhìn Bặ́p Chậ̀n đáng thương nằm ngủ, thân thể nhỏ nhắn mềm mại đó làm Tậ̀n Như Lương trước giờ luôn cần đao kiếm có chút không quen.

Cảm giác kỳ lạ lúc ấy đột nhiên ập tới.

Nếu Bặ́p Chậ̀n thật sự là con trai của hặ́n ta thì tốt biết bao.

Về lại viện, ba người bận rộn một h ậ̀i, dọn dẹp cho Bặ́p Chậ̀n xong, Thôi thị cho Bặ́p Chậ̀n bú sữa, đậ̀u bé ăn vô cùng mạnh mẽ.

Dáng vẻ đói đến mức ấy làm người ta thấy mà thương.

Thôi thị than thở: “Có vẻ Bặ́p Chậ̀n phải chịu khổ trong cung rồi”.

Thậ̉m Nguyệt sao có thể không đau lòng cho được, nhưng vẫn cười nói: “Dù gì thì giờ thằng bé cũng về rồi đây, chịu chút khổ cũng đáng”.

Bặ́p Chậ̀n ăn no xong thì ngoạo đậ̀u sang một bên ngủ, từ khi về Trì Xuần Uyển thì bé không hề khóc chút nào.

Đến khi bé tỉnh thì lại quay về những ngày ăn ngủ ngủ ăn.

Thậ̉m Nguyệt néo mông Bặ́p Chậ̀n, cào lòng bàn chân bé, nhưng bé lại không kêu rên gì nữa. Có những lúc bị Thậ̉m Nguyệt đánh thức thì cũng chỉ

mở mắt ra ung dung nhìn nàng rồi lại nhắm mắt tiếp.

Ánh mắt kia rõ ràng là đang nói: “Con không thèm chấp mẹ”.

Thẩm Nguyệt tức tối: “Ôi, kẻo nào, kẻo nào bảo nó khóc ngày khóc đêm không chịu dừng hả? Con thử khóc cho mẹ xem nào!”

Nàng bắt đầu nghi ngờ việc Bắp Chân khóc lóc không ngừng liệu có phải là tin đồn hay không.

Ngọc Nghiên vui vẻ nói: “Công chúa là mẹ của Bắp Chân, Bắp Chân về với mẹ thì khóc làm gì nữa. Bắp Chân nhà chúng ta không phải không biết khóc mà là lười khóc thôi”.

Lười đến mức này đúng là lần đầu tiên Thẩm Nguyệt thấy.

Thẩm Nguyệt ngày ngày trêu đùa con trai, rèn luyện thân thể, rất là thoải mái.

Nhưng chỉ có một điểm khiến Thẩm Nguyệt rất khó chịu.

Bộ ngực của nàng cứ căng lên, ban ngày thì không cảm thấy gì nhưng đến tối lại sưng và đau.

Ban đầu thì không hiện rõ lắm, sau này mỗi đêm nàng đều lăn lộn khó ngủ.

Thôi thị thấy Thẩm Nguyệt không ngủ nổi, dáng vẻ hơi tiều tụy, bèn nói: “Công chúa, sau khi sinh đầu như vậy cả, đây là công chúa đang căng sữa, nếu không khơi thông thì sẽ sưng đau”.

Thẩm Nguyệt sốt ruột vuốt tóc, nói: “Nhị nương có kinh nghiệm hơn ta, nói xem ta nên làm gì đây?”

“Cách tốt nhất đương nhiên là cho Bắp Chân bú”.

Thẩm Nguyệt sững sờ, nói: “Người vẫn luôn cho Bắp Chân bú mà, ta không cho đâu”.

Ở Đại Sở, phụ nữ nhà giàu sau khi sinh đều tìm bà vú cho con bú sữa vì không muốn mất dáng ngực.

Thâm Nguyệt cũng không quá quan tâm việc này, nhưng vấn đề là nàng còn chưa yêu ai bao giờ, sinh con thì thôi đi, nhưng để một đứa gà mờ trong tình yêu như nàng đốt cháy giai đoạn đến bước cho đứa bé bú thì... xin lỗi, nàng chưa chấp nhận được!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 322

Huống h ồng ngay từ đầu đã có Thôi thị nên nàng càng không nghĩ đến việc cho con bú sữa.

Bây giờ nói đến chuyện này đúng là có chút cản trở tâm lý.

Thẩm Nguyệt xua tay, tỏ ý không chịu.

Thôi thị lại nói: “Công chúa đừng trách nhị nương lắm lời, nhưng nếu công chúa muốn cho bú thì Bắp Chân cũng chưa chắc đã hút được sữa. Trẻ con ít sức, không có sữa sẽ khó chịu, dân gian có một cách làm đó là để đàn ông giúp đỡ hút sữa ra.

Thẩm Nguyệt im lặng, khổ sở nói: “Vậy thì càng không cần nói nữa, ta biết tìm đâu ra một người đàn ông để hút sữa ra bây giờ?”

Thẩm Nguyệt nghĩ, cùng lắm thì chịu đựng qua cái thời kỳ này mấy tháng, có lẽ sau này sẽ ổn trở lại.

Ai mà ngờ Thôi thị lại đi nói chuyện này cho Tô Vũ, nói là công chúa không ổn.

Thôi thị cho rằng nên để đại nhân của bà ta đến giải quyết triệt để chuyện này.

Đêm đó, Thẩm Nguyệt đang lăn qua lăn lại thì Tô Vũ đã đến.

Thôi thị nói nhỏ với Thẩm Nguyệt: “Công chúa, đại nhân đến rồi”.

Thẩm Nguyệt giật bắn dậy, dở khóc dở cười: “Lúc này hẳn đến làm cái đích gì?”

“Đương nhiên là đến thăm công chúa rồi ạ”.

Nếu để hắn nhìn thấy dáng vẻ bản thân bây giờ không ngủ được vì sưng ngực thì chắc hắn sẽ châm dầu vào lửa đến cháy đen mất!

Thẩm Nguyệt hít sâu một hơi, hơi xoa ngực, phát hiện nghĩ đến đây thì nàng càng đau ngực hơn.

Thôi thị không nói thêm gì, chỉ mở cửa cho Tô Vũ đi vào.

Tô Vũ mặc áo đen, thản nhiên đi vào phòng, ánh hoàng hôn chiếu khắp thân thể hắn, mang theo một mùi hương mát mẻ.

Tóc hắn tán loạn ở sau lưng, có mấy sợi vắt trên vai, phảng phất như xen lẫn mấy phần ướt át.

Tô Vũ khép mắt nhìn Thẩm Nguyệt, đôi mắt đen như mực khẽ giãn ra, mỉm cười nói: “Nghe nói dạo này cô không khỏe lắm nên ta tới thăm”.

Thẩm Nguyệt vừa nhìn thấy nụ cười thâm sâu kia thì bắt đầu tê dại cả đầu: “Thăm cái đêch, ta rất ổn, người đi đi! Nếu không ta bảo nhị nương càn chối đuổi người đi đó”.

Thôi thị rất nghe lời, nói: “Công chúa chờ chút, nô tỳ đi ra ngoài lấy chổi ạ”.

Thẩm Nguyệt trơ mắt nhìn Thôi thị định lui ra. Nàng có dự cảm Thôi thị lần này ra ngoài thì chắc chắn sẽ không quay về kể cả khi Tô Vũ đã rời đi, càn chối cái quái gì.

Thẩm Nguyệt bu ãn r ãu nói: “Nè, nhị nương, rốt cuộc người ở phe nào hả?”

Thôi thị nói: “Nô tỳ đương nhiên là hy vọng công chúa có thể khỏe lại nhanh”.

Tô Vũ nói: “Không vội, mau đi lấy một chậu nước đến đây”.

Thế là Thôi thị đến lấy nước vào đây rồi lui ra.

Tô Vũ đứng trước chậu nước, chậm rãi rửa sạch tay, Thẩm Nguyệt nhìn Tô Vũ như nhìn đại địch.

Sau khi rửa tay xong, hắn dùng khăn lau sạch nước đi rồi mới bước về chỗ Thẩm Nguyệt.

Thấy Thẩm Nguyệt rất kháng cự, Tô Vũ chỉ nhìn nàng: “Ta chỉ khám thôi chứ có làm gì cô đâu mà phòng ngự ghê thế”.

Thẩm Nguyệt trợn mắt: “Lại còn chỉ khám thôi, người nghệ y thuật của người giỏi lắm à”.

“Có bệnh thì phải chữa chứ, mau chìa tay ra nào”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 323

Thẩm Nguyệt chưa chủ động chìa tay ra thì Tô Vũ đã đi tới, cầm tay Thẩm Nguyệt, đặt tay lên mạch của nàng, khép mắt chẩn đoán một chút.

“Người mới là đờ có bệnh, đờ điên!”

Tô Vũ thả tay ra, mỉm cười: “Can hỏa hư vượng, tức ngực khó thở, nhìn sắc mặt của cô thì buổi tối không được nghỉ ngơi nhiều, có chút tiều tụy”.

Nói xong, ánh mắt liền rơi vào ngực của Thẩm Nguyệt, sâu xa nói: “Đúng là lớn lên không ít”.

Thẩm Nguyệt nhìn theo ánh mắt của hắn, hướng vào ngực mình, lập tức vừa thẹn vừa giận nói: “Lớn hay không thì liên quan gì đến người? Tô Vũ, ta không ngờ người lại là loại này đấy!”

Tô Vũ lấy ra cuộn da hươu, xếp ngân châm thành một hàng: “Nếu căng tức quá thì cần khơi thông, nếu không sẽ rất khó chịu”.

Tô Vũ vừa vân vê một cây ngân châm, Thẩm Nguyệt đã co lại về phía sau, sợ hãi nhìn hắn: “Cmn, người định châm kim để khơi thông cho ta á? Cái định mệnh, của ta có phải hàng giả đâu, người cho là nó sẽ xẹp xuống như cái túi bóng à? Ngực của ta là hàng thật, không phải đâm trên người người nên người không đau đúng không!”

“Ta chỉ giúp cô khơi thông huyết vị xung quanh để cô thoải mái hơn thôi mà”, Tô Vũ vô hại nói: “Cô yên tâm, ta sẽ không châm lung tung đâu”.

Thẩm Nguyệt nghĩ, nếu như không châm linh tinh mà chỉ lưu thông huyết vị thôi thì chắc nàng vẫn chấp nhận được. Hơn nữa ít ra vẫn tốt hơn cách mà Thôi thị nói.

Y thuật của Tô Vũ rất tốt, như vậy vừa an toàn lại vừa đảm bảo.

Thẩm Nguyệt uất ức nói: “Vậy thì ta tạm tin người một lần”.

Tô Vũ đang hoảng nhìn nàng: “Cô cưới đ ồ đi nào”.

“...Cởi, cởi đ ồ?”

“Cô không cưới đ ồ thì làm sao mà tìm được huyết vị?”

Thẩm Nguyệt tức tối nói: “Ý của người là ta vẫn phải cởi hết cho người xem?”

“Nếu cô ngại...”

Tô Vũ còn chưa nói xong thì Thẩm Nguyệt đã cắt lời: “Được r ồi, người im đi, ôi chao đau ngực quá, cởi, cởi cái con mẹ nhà người!”

Tô Vũ đành phải thả ngân châm xuống, nói: “Có cách không cần cởi vẫn làm được, cô muốn thử không?”

“Cách gì?”

Tô Vũ mỉm cười: “Nếu cô không chê thì ta có thể dùng tay xoa bóp huyết đạo cho cô, như vậy thì không cần cởi nữa”.

Thẩm Nguyệt cắn răng nói: “Ta rất chê!”

Tô Vũ nghĩ một lúc r ồi nhướng mày đ ề nghị: “Vậy hay là ta dùng cách nguyên thủy nhất, nếu cô không ngại thì ta có thể dùng miệng”.

Thẩm Nguyệt hoàn toàn không ôm hy vọng gì nữa, nằm ra giường: “Ta thấy người đến đây là để cười nhạo ta thì có”.

Tô Vũ khẽ cười: “Sao, ta thành tâm muốn giúp cô mà, chẳng qua là cô không cho ta giúp thôi”.

“Ta cho người giúp ta mới là lạ đấy”.

Tô Vũ không cười nữa, nói: “Đêm nay muộn quá, ngày mai cô bảo nhị nương lấy khăn ấm chườm cho cô, một ngày vài lần, xem có chuyển biến gì tốt không”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 324

Hắn chậm rãi thu lại ngân châm, lại nói: “Nếu không đỡ hơn thì cô phải chọn một trong ba cách ta vừa nói ban nãy, vì để lâu sẽ không tốt cho cơ thể”.

Thẩm Nguyệt méo miệng: “Từ khi nào người biến thành đại phu sản phụ thế, đến cả mấy bệnh này của phụ nữ cũng chữa được?”

“Vừa khéo ta mới nghiên cứu gần đây, cho nên hơi hiểu một chút”.

Tô Vũ vẫn chọc Bấp Chân như cũ, mặc dù Bấp Chân ngủ không thêm quan tâm hắn, nhưng một mình hắn nghịch vẫn rất vui.

Đại khái là vì Bấp Chân quá đáng yêu nên ai gặp cũng thấy thích, Tô Vũ cũng không ngoại lệ.

Thần sắc của hắn cực dịu dàng, hỏi: “Lúc về có còn khóc nữa không?”

Thẩm Nguyệt nói: “Nghe nói lúc ở trong cung thì khóc ghê lắm, ta chưa được tận mắt chứng kiến, nhưng khi quay về thì không ừ hử tiếng nào”.

Tô Vũ nói: “Giờ cô có thể yên tâm rồi đấy, con trai không phải cam điếc”.

Thẩm Nguyệt có một cảm giác kỳ lạ, nói: “Tô Vũ, lần sau người có thể thêm một chữ ‘cô’ vào sau chữ ‘con trai’ không? Nếu không người ta sẽ hiểu lầm đấy. ‘Con trai cô không phải cam điếc’ nghe mới chính xác, hoặc người cứ gọi là Bấp Chân luôn đi”.

“Lần sau ta sẽ chú ý”, hắn đứng dậy: “Muộn rồi, cô và Bấp Chân nghỉ sớm đi, ta về đây”.

Thẩm Nguyệt giúp Bấp Chân đắp chăn, ngẩng đầu nhìn bóng lưng của hắn. Khi hắn vừa đi ra đến cửa, định đóng lại thì Thẩm Nguyệt bỗng nhiên nói: “Tô Vũ”.

Tô Vũ khựng lại, không quay lưng về mà chỉ nâng cao giọng, âm thanh như lông hồng, làm người ta ngứa ngáy: “Không nỡ cho ta đi à?”

Thẩm Nguyệt hí mắt cười: “Người quả thật không lừa ta, giúp ta hoàn thành ước nguyện, Tô Vũ, cảm ơn người”.

Tô Vũ như có như không nhếch khóe miệng, mở cửa ra ngoài.

Hôm sau, Thôi thị làm theo lời Tô Vũ, lấy khăn ấm chườm lên ngực Thẩm Nguyệt.

Chườm lên mấy lần thì tình hình của Thẩm Nguyệt cũng được cải thiện.

Lúc Ngọc Nghiên đem cơm trưa đến thì Thẩm Nguyệt còn đang ngủ ở bên giường, nàng vừa bỏ khăn chườm ra.

Ngọc Nghiên bưng lên một bát canh gà: “Công chúa, ăn cơm thôi ạ”.

Thẩm Nguyệt đi đến bên bàn ăn, vừa uống canh gà vừa nói: “Gần đây Phù Dung Uyển thế nào rồi?”

Ngọc Nghiên nói: “Từ khi công chúa phế tay của tướng quân thì Phù Dung Uyển cũng an phận hơn rồi. Liễu thị kia cũng không dám đến khiêu khích công chúa nữa, nô tỳ nghe nói là tướng quân rất ít khi đến Phù Dung Uyển, lại còn đến chỗ Hương Phiến qua đêm cơ”.

“Hương Phiến dạo này cũng đặc ý lắm, Liễu thị và nàng ta âm thầm giao tranh mấy lần đấy. Nô tỳ nhìn thấy mấy lần Hương Lăng động tay động chân vào đồ ăn của Hương Phiến”.

Thẩm Nguyệt đặt bát xuống, bình thản nói: “Ta cứ tưởng Hương Lăng là một người thông minh cơ”.

Hôm ấy, trời đã về đêm, Hương Lăng đi đến lấy thuốc cho Liễu Mi Vũ, trên đường đi qua cái đình bên hồ.

Không ngờ rằng nửa đường bị Ngọc Nghiên chặn lại.

Hương Lăng lui về sau hai bước, Ngọc Nghiên lạnh mặt nói: “Công chúa cho gọi người vào đình ng ồi một chuyến”.

Hương Lăng nhìn vào trong đình, thấy chỉ có một người đứng đó. Lúc này nàng ta bị gọi vào thì chắc chắn không phải chuyện gì tốt lành.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 325

Hương Lăng nói: “Nô tỳ đang muốn đi lấy thuốc cho nhị phụ nhân, không làm phiền nhã hứng của công chúa”.

Hương Lăng chưa kịp bước chân ra thì trong đình đã truyền đến tiếng của Thẩm Nguyệt: “Ngọc Nghiên, nếu nàng ta dám đi thì người đẩy nàng ta xuống hồ cho chết luôn đi”.

Sắc mặt Hương Lăng tái mét, Ngọc Nghiên chặn trước mặt nàng ta cũng tỏ vẻ rất kiên quyết, không định rời đi.

Thẩm Nguyệt đứng trước mặt hồ, quay lưng lại với nàng ta: “Giờ người chỉ có hai con đường để đi thôi, một là vào đây nói chuyện với ta, hai là xuống hồ làm quỷ nước, người chọn đi”.

Cuối cùng, Hương Lăng cúi đầu, cẩn thận đi vào trong đình, phúc lễ: “Nô tỳ bái kiến công chúa, không biết công chúa có gì phân phó?”

Thẩm Nguyệt quay lại nhìn nàng ta, nói: “Chắc người biết ta muốn nói gì với người. Người muốn tự khai ra hay là ta hỏi từng câu một?”

“Nô tỳ ngu dại, mong công chúa nói rõ hơn”.

“Vậy là người không chịu khai ra rồi”.

Thẩm Nguyệt ép Hương Lăng đến bên mép đình, Hương Lăng cẩn thận lui về sau, đến khi không thể lui lại được nữa, cả người hơi run.

Hương Lăng nói: “Nô tỳ... nô tỳ thật sự không biết gì hết...”

Thẩm Nguyệt nhướn mày, khế nói: “Đừng vội, ta còn chưa hỏi gì mà người đã nói người không biết gì thì có sớm quá không?”

Một cảm giác áp bách vồ đến khiến Hương Lăng không thể làm gì khác, nàng ta đã tận mắt nhìn thấy thủ đoạn của Thẩm Nguyệt.

Nếu tôi nay không chịu trả lời Thẩm Nguyệt thì dù nàng ta có vào trong đình hay không, Thẩm Nguyệt cũng sẽ không buông tha cho nàng ta!

Nàng ta là nô tỳ bên người Liễu Mi Vũ, nàng ta nên sớm biết, dù xảy ra chuyện gì thì nàng ta sẽ là người đầu tiên không thoát khỏi quan hệ.

Hương Lăng co rúm lại, khi Thẩm Nguyệt đến gần thì bất giác dùng sức đẩy ra, phản ứng bản năng của nàng ta là chạy trốn.

Nhưng bây giờ Thẩm Nguyệt không còn là người phụ nữ có thai khó hành động như trước nữa, bây giờ nàng hành động nhanh hơn trước gấp vạn lần.

Nàng bắt lại tay của Hương Lăng, không cần tốn sức mà đã có thể mạnh mẽ kéo Hương Lăng quay lại, ném nàng ta vào trong một cái trụ hành lang ở đình nghỉ mát.

Hương Lăng đau đến rên rỉ, định há mồm lên gào.

Chỉ cần gọi người đến thì sẽ thoát được một kiếp, trốn được lúc này!

Nhưng Hương Lăng vừa mới há mồm ra thì Thẩm Nguyệt đã mặt không đổi sắc mà bóp chặt cổ nàng ta lại.

Cổ họng Hương Lăng bị bóp, không nói được tiếng nào, ngay cả hít thở cũng khó khăn.

Thẩm Nguyệt híp mắt, khẽ nói: “Muốn chạy à? Ta chưa đồng ý thì ai cho người chạy?”

Hương Lăng đạp chân, muốn giãy giụa, hai tay dùng sức cào tay của Thẩm Nguyệt ra, nhưng Thẩm Nguyệt không buông ra chút nào, khiến Hương Lăng cực kỳ khó thở.

Thẩm Nguyệt đẩy nàng ta lên trụ hành lang, nói: “Bây giờ ta hỏi người, người nghĩ kỹ đi rồi hãy trả lời”.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 326

Lúc này, bên hồ truyền đến tiếng động, là hộ vệ tuần đêm đi qua.

Từ lần phủ tướng quân gặp thích khách đến giờ, hộ vệ ban đêm càng tăng cường hơn nữa, hai canh giờ đi tuần một lần.

Thấy hộ vệ sắp đi vào đây, Hương Lăng như gặp được hy vọng, bắt đầu giãy giụa kịch liệt hơn. Nàng ta há mồm ra, định hô hào, nhưng chỉ tạo ra được những tiếng ậm ừ.

Thẩm Nguyệt quay lại nhìn ánh lửa cách đó không xa, gương mặt mỹ lệ động lòng người dưới bóng đêm trông như quỷ sát.

Nàng dán sang tai Hương Lăng, nói nhỏ: “Muốn cầu cứu? Hương Lăng, ngoài chính người ra thì không ai cứu nổi người đâu”, nói xong, Thẩm Nguyệt một tay nâng Hương Lăng lên, quay người lại xách nàng ta ra khỏi đình.

Dưới chân là mặt hồ yên lặng.

Thẩm Nguyệt nói: “Ngoan chút đi, nếu không ta sẽ lỡ tay làm rơi người xuống đấy”.

Hương Lăng sợ đến mức cả người co rúm, không dám cử động thêm chút nào nữa.

Hộ vệ tuần tra đi đến bên ngoài đình, thấy có người ở đây bèn hỏi: “Ai đó?”

Ngọc Nghiên luôn nghiêm túc canh ở đây, quay đầu nhìn bên đình rồi bình tĩnh nói: “Các vị đại ca khổ cực quá, trong đình là công chúa nhà ta, đêm nay công chúa khó ngủ, cho nên đến đình hóng mát”.

Từ đây nhìn vào đình thì đúng là chỉ nhìn thấy một mình Thẩm Nguyệt.

Bởi vì Thâm Nguyệt quay lưng lại với họ, tay nắm Hương Lãng thì vươn ra ngoài mặt hồ nên bóng dáng nàng cũng che luôn cả bóng của Hương Lãng, không ai phát hiện được là Hương Lãng đang gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Hộ vệ nhìn không rõ bên trong có phải công chúa hay không, nhưng bóng dáng Ngọc Nghiên dưới bóng đèn thì rất rõ ràng, đúng là nha hoàn bên cạnh của công chúa.

Đám thủ vệ mới không nghi ngờ gì, chỉ để lại một câu: “Trời khuya lắm rồi, công chúa nên về nghỉ sớm đi”, sau đó liền đi qua đình, đến tu viện tra chỗ khác.

Thâm Nguyệt lạnh lùng nhìn Hương Lãng: “Bây giờ chúng ta nói chuyện chính nhé, tên đại phu khám bệnh cho Liễu Mi Vũ là thế nào? Giờ kẻ đó đang ở đâu?”

“Nghĩ cho kỹ rồi hãy đáp, người cũng có thể lựa chọn im lặng, nhưng chỉ có một lần cơ hội thôi”, Thâm Nguyệt nhìn sắc mặt trắng bệch của Hương Lãng: “Nếu người không nói thì cũng không cần giữ lại người làm gì”.

Hương Lãng nhắm mắt, run rẩy, khó nhọc nói: “Ta nói... cần xin công chúa...”

Thâm Nguyệt nhướn mày, thu tay về, ném Hương Lãng lại xuống đất.

Hương Lãng quỳ phục xuống, tay xoa cổ, vẫn cảm nhận được sự lạnh lẽo như sắp rơi vào cái chết kia, không khỏi ho khan, hít thở thật sâu, nước mắt rơi như mưa, trông cực kỳ bất lực.

Thâm Nguyệt đứng trước mặt nàng ta, cao cao tại thượng nhìn xuống.

Nàng ta yên lặng một lúc rồi lắp bắp nói: “Đại phu đó... là phu nhân cho nô tỳ đi tìm... kẻ đó có một tiệm thuốc chuyên chữa trị cho người trong giang hồ, ở tại... ngõ Bách Gia”.

Hương Lăng nói ra vị trí và tên của tiệm thuốc kia, cũng chỉ rất rõ về nơi ở của đại phu đó.

Thâm Nguyệt về góc váy, chậm rãi khom người, ngón tay nắm lại cầm của nàng ta, bắt nàng ta ngẩng đầu lên: “Vậy là đúng lắm, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, dùng Tử Hà Xa để dẫn thuốc, nghe đúng là khó tin, rốt cuộc là ai nghĩ ra được, đại phu, Liễu Mi Vũ hay người?”

Hương Lăng lệ rơi đầy mặt, kinh hãi lắc đầu: “Không phải nô tỳ... là... là phu nhân bảo đại phu dùng thuốc đó, mà đó cũng chẳng phải thuốc giải cho loại độc kia...”

“Vậy Liễu Mi Vũ giải độc như thế nào?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 327

Hương Lăng quỳ dưới đất, nức nghẹn: “Công chúa, nếu nô tỳ khai hết ra, bất kể là bị phu nhân hay tướng quân biết, nô tỳ cũng sẽ chết...”

Thẩm Nguyệt thần nhiên nói: “Ta không định đem người ra đầu sóng ngọn gió, ta chỉ muốn biết rốt cuộc kẻ nào là chủ mưu của chuyện này thôi. Nếu người không nói thì chắc chắn sẽ chết, nhưng nếu người nói, có khi ta còn bảo vệ cho người sống sót được”.

“Phu nhân... phu nhân tự có thuốc giải, muốn đại phu kia mở phương thuốc đó chỉ vì... vì...”

“Vì hại tính mạng của đứa con trong bụng ta đúng không?”, Thẩm Nguyệt bình thần nói.

“Chẳng trách Liễu Mi Vũ trúng loại động ác liệt như vậy mà vẫn thoi thóp được mấy ngày, hóa ra là vì nàng ta đã có thuốc giải, đúng là khó cho nàng ta quá, chịu khổ sở đến mức đó để thực hiện kế hoạch âm hiểm này”.

Thẩm Nguyệt nhìn Hương Lăng, lại nói: “Như vậy thì nàng ta và thích khách là đồng bọn rồi. Nàng ta không chỉ che giấu thích khách mà còn giả vờ mình bị thủy đậu, mời đại phu đến chữa trị cho thích khách, sau này sợ mọi chuyện bại lộ nên mới giả vờ bị bắt cóc, và cho thích khách trốn thoát, bản thân lại trúng độc, khiến Tần Như Lương không thể đuổi theo dấu vết của thích khách và càng không thể nghi ngờ nàng ta, thuận tiện cũng hại ta một phen luôn, đúng chưa?”

Hương Lăng khóc lóc gật đầu.

Thẩm Nguyệt nhìn lạnh lẽo nhưng giọng nói lại cực kỳ dịu dàng: “Hương Lăng, vậy người nói cho ta biết, nàng ta và thích khách là gì của nhau?”

“Nô tỳ cũng không rõ...”

Ngón tay nắm cầm Hương Lăng đột nhiên dùng sức mạnh hơn nữa.

Hương Lăng lắc đầu khóc: “Nô tỳ không biết thật... Nhưng nô tỳ dường như nghe thấy phu nhân gọi hần ta là ca ca... còn hần ta, hần ta gọi phu nhân là Thiên Tuyết...”

“Không phải Mi Vũ mà là Thiên Tuyết sao?”

“Vâng...”

Thẩm Nguyệt không rõ rốt cuộc Liễu Mi Vũ có lai lịch thế nào, chỉ biết rằng nàng ta được Tần Như Lương đem về từ biên quan lúc đánh trận.

Nhưng vì sao nàng ta tên là Thiên Tuyết, sớm muộn Thẩm Nguyệt cũng sẽ tìm hiểu ra.

Thẩm Nguyệt nói: “Lát nữa ta thả ngươi đi, ngươi phải coi như chuyện tối nay chưa hề xảy ra, nhưng ngươi cũng nên biết, nếu ta thật sự truy cứu chuyện này thì ngươi chắc chắn sẽ chết, hoặc nói là khi Mi Vũ biết chuyện tình bại lộ thì chắc chắn sẽ đẩy ngươi ra làm con tốt đầu tiên”.

“Nô tỳ biết...”, đây cũng là đi đầu mà Hương Lăng lo lắng nhất từ trước đến giờ.

Nàng ta vô duyên vô cớ bị Liễu Mi Vũ kéo lại chung một con thuyền, phải về một phe với Liễu Mi Vũ, nên phải cố gắng giữ cho mọi chuyện không bị bại lộ, nếu không nàng ta sẽ thành vật hy sinh ngay.

Nhưng cùng lúc, nếu Liễu Mi Vũ biết nàng ta đã khai ra tất cả thì nàng ta cũng chắc chắn sẽ chết.

Bây giờ nàng ta tiến thoái lưỡng nan.

Nếu Thẩm Nguyệt nói coi như chuyện tối nay chưa hề xảy ra thì Liễu Mi Vũ sẽ không biết nàng ta đã khai ra, có lẽ nàng ta còn có thể sống lay lắt qua ngày,

Vậy rốt cuộc con đường nào mới đúng đây?

Thâm Nguyệt bình thản nói: “Ta có một con đường để người bo bo giữ mình”.

Hương Lăng ngẩng đầu lên, nước mắt đầm đìa nhìn Thâm Nguyệt. Thâm Nguyệt bình tĩnh, tự tin, Hương Lăng hèn mọn không chống lại nổi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 328

Hương Lăng thấp thỏm hỏi: “Nếu nô tỳ không đi con đường mà công chúa chỉ thì sao?”

Thẩm Nguyệt nương mày: “Mặc dù ta sẽ không kéo người ra ngoài, nhưng có thể sẽ có nhiều cách khiến Liễu Mi Vũ có tật giật mình, nghi ngờ người phản bội. Đến lúc ấy, người cũng tự tưởng tượng được hậu quả nhé. Người nói xem, làm sao ta có thể dung thứ cho một kẻ trợ trụ vi ngược được?”

Khí tức của Thẩm Nguyệt hơi âm hiểm, nhìn chằm chằm Hương Lăng, khiến Hương Lăng lạnh cả người.

“Tha cho người một lần đã là thành ý cực lớn của ta rồi”.

Hương Lăng biết bản thân không còn con đường nào nữa.

Cuối cùng, Hương Lăng quỳ phục dập đầu dưới đất, run rẩy nói: “Mong công chúa chỉ điểm cho”.

Thẩm Nguyệt nâng tay, đầu ngón tay lạnh lẽo vuốt ve cổ của Hương Lăng, Hương Lăng cố nén sợ.

Thẩm Nguyệt bình thần giúp Hương Lăng sửa lại vạt áo xốc xếch, vuốt lại những sợi tóc tán loạn: “Sau này người cứ làm việc trong Phù Dung Uyển như thường, chỉ coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, tiếp tục tận tâm tận lực phục vụ Mi Vũ, nhưng nếu nàng ta có hành động gì thì người cũng phải thông báo cho ta một tiếng, hiểu chưa?”

Thẩm Nguyệt nhìn nàng ta, lại nói: “Người yên tâm, đã là bo bo giữ mình thì đối với người là trăm lợi không hại. Ta sẽ bỏ qua những chuyện cũ của người, người không cần lo mình sẽ mất mạng trong tay ta, cho dù sau này Liễu Mi Vũ đẩy người ra chỗ chết thì ta cũng có thể ra mặt bảo vệ cho người không chết”.

Hương Lăng trừng mắt, đây đúng là một lựa chọn trăm lợi vô hại với nàng ta.

Hơn nữa chỉ là truyền tin bình thường, chẳng phải là chuyện khó gì với nàng ta. Bình thường nàng ta chỉ cần làm tốt bổn phận của mình thì Liễu Mi Vũ cũng sẽ không làm khó gì nàng ta.

“Sao, có phải rất dễ không?”, Thẩm Nguyệt hỏi.

Hương Lăng dập đầu, nói thật nhỏ: “Chỉ cần công chúa khẳng định sẽ bảo vệ nô tỳ thì nô tỳ sẽ nghe theo công chúa, có động tĩnh gì thì sẽ báo cho công chúa đầu tiên”.

“Nhưng người cũng phải biết, nếu hôm nay chúng ta đạt ước định, người quay về kể lại cho Liễu Mi Vũ thì ta cũng hoàn toàn có thể dí chết người như một con kiến, rõ chưa?”

Hương Lăng run rẩy cả người, nói: “Công chúa yên tâm, nô tỳ sẽ không dám có suy nghĩ khác, bây giờ ra khỏi vũng bùn lún đã khó, nô tỳ chỉ mong được sống sót! Nô tỳ thề độc, tuyệt đối sẽ không bán đứng công chúa, nếu không nô tỳ sẽ chết không được yên!”

Thẩm Nguyệt nhìn nàng ta, nói: “Lau sạch nước mắt rồi đi lấy thuốc cho Mi Vũ đi”.

“Vâng”.

Hương Lăng lau nước mắt, chỉnh sửa lại trang dung, cố gắng bình tĩnh lại rồi ra khỏi đình.

Ngọc Nghiên nhìn bóng dáng nàng ta đi xa dần, nói với Thẩm Nguyệt: “Công chúa, Hương Lăng có đáng tin không? Nàng ta có thể phản bội Liễu thị thì cũng có thể phản bội công chúa, nô tỳ thấy nàng ta không đáng tin”.

Thẩm Nguyệt nhếch miệng, chậm rãi ra khỏi đình, nói: “Người đứng bên bờ vực thì mới hiểu được rõ nhất nên làm gì mới không để bản thân ngã xuống vực sâu vạn trượng. Nàng ta sống hay chết cũng không có gì

tổn hại với ta, ta chỉ lấy thông tin của nàng ta để tham khảo thôi, nhưng có sống được hay không thì lại ảnh hưởng rất lớn đến chính bản thân nàng ta”.

Sau đó Thẩm Nguyệt nói: “Ngọc Nghiên, người nghe nói đến cái tên Thiên Tuyết này chưa?”

Ngọc Nghiên chau mày nghĩ một lúc: “Nhất thời nô tỳ chưa nghĩ ra, nhưng hình như đã nghe nói ở đâu r`ồi”.

Thẩm Nguyệt: “Trùng hợp thật, ta cũng thấy rất quen tai”.

Ngày hôm sau, Hương Phiến đi đến Trì Xuân Uyển, mượn có thăm hỏi Thẩm Nguyệt để mua cao thơm của Thẩm Nguyệt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 329

Đúng dịp hai ngày trước Ngọc Nghiên trông thấy Hương Lăng động tay chân trong đờn của Hương Phiến nên mới lò mò chỉ điểm hai câu.

Hôm nay Hương Phiến đến cũng dẫn theo nha hoàn ở sau bếp đi cùng, bung một bát canh.

Hương Phiến khách sáo nói: “Công chúa, Hương Phiến có một chuyện không hiểu muốn được hỏi công chúa”.

“Chuyện gì?”

Sau đó Hương Phiến liền gọi nha hoàn đưa canh tới nói: “Hôm nay nha hoàn của ta tình cờ gặp Hương Lăng khi nàng ta đi vào bếp. Lần trước may mắn được Ngọc Nghiên nhắc nhở cho nên nha hoàn của ta đã để mắt tới nàng ta, cuối cùng thực sự nhìn thấy Hương Lăng cho thứ gì đó vào canh của ta.

“Ta muốn nhờ công chúa nhìn giúp ta trong canh này đã bị bỏ thêm thứ gì, thảo nào mấy ngày nay ta ăn canh đều cảm thấy có mùi thuốc đông y nhàn nhạt”.

Thẩm Nguyệt cũng ngửi được mùi thuốc nhàn nhạt rất khó nhận ra, nàng nheo mắt cười, nói rõ ràng: “Nghe nói mấy ngày nay tướng quân luôn ngủ lại ở Hương Tuyết Uyển, Mi Vũ sợ nhất chuyện gì mà người còn không biết sao?”

Hương Phiến biến sắc liền hỏi: “Ý của công chúa là...”

“Thuốc tránh thai, dùng vè lâu vè dài người sẽ rất khó để có thêm một đứa con nào khác”.

Nàng vừa dứt lời thì Hương Phiến đã lớn tiếng mắng: “À ta đã không thể mang thai mà lại còn muốn ta cũng không thể mang thai, chẳng lẽ à ta muốn tướng quân đoạn tử tuyệt tôn sao!”

Thẩm Nguyệt nhìn nhạt nói: “Tướng quân có đôi mắt tinh tường, quả là rất biết cách nhìn người, chuyện thành ra thế này cũng chẳng còn cách nào khác”.

Hương Phiến nói: “Đa tạ công chúa đã chỉ điểm, ta sẽ không quấy rầy công chúa nghỉ ngơi nữa”, dứt lời thì nàng ta liền mang theo nha hoàn vội vàng rời đi.

Sau khi Hương Phiến rời đi, Thẩm Nguyệt liền quay vào nhà rồi bảo Ngọc Nghiên thay y phục mới cho mình.

Ngọc Nghiên vừa vuốt lại các nếp gấp trên y phục vừa bực bội liếc nhìn người có mái tóc dài búi cao tỏa ra ánh khí bừng bừng trước mắt rồi nói: “Công chúa, nhất định phải ăn mặc như thế này mới có thể đi ra ngoài sao?”

Lúc đó Thẩm Nguyệt đang bận trang điểm cho lông mày rậm hơn bên bàn trang điểm, nàng đáp: “Nếu không thì còn làm thế nào nữa? Ngọc Nghiên à, chúng ta đang đi làm chuyện xấu, tất nhiên là phải cải trang một chút rồi”.

Thẩm Nguyệt kéo kéo góc áo, ngắm nghía bản thân mình trong tấm gương đồng, trông nàng lúc này không khác gì một công tử tuấn tú, chuyện đó khiến nàng không khỏi hài lòng híp mắt.

Sau đó Ngọc Nghiên cũng thay vào trang phục nam nhân, trên đầu có một búi tóc nhỏ, khuôn mặt sáng mịn mềm mại cùng với đôi mắt long lanh sáng ngời.

Thẩm Nguyệt liếc nhìn nàng ta một cái rồi nói: “Ngay từ cái nhìn đầu tiên vẫn khiến người ta muốn phạm tội, haiz, thôi quên đi, tạm thời cứ như vậy cũng được”.

Lần này Thẩm Nguyệt ra ngoài không định mang theo Ngọc Nghiên nhưng Ngọc Nghiên cùng Thôi thị nhất định không yên tâm để nàng đi một mình.

Thôi thị phải ở lại Trì Xuân Uyển để chăm sóc Bấp Chân, bà ta còn dặn dò theo: “Công chúa ra ngoài phải cẩn thận”.

“Ta biết rồi nhị nương”, Thẩm Nguyệt hôn lên má Bấp Chân một cái rồi nói tiếp: “Bấp Chân, mẹ phải ra ngoài để trả thù, con ở nhà phải ngoan đó, đói bụng thì cứ kêu nhị nương dứt sữa biết chưa?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 330

Bấp Chân khẽ mở mắt nhàn nhạt liếc nhìn nàng một cái, sau đó lại nhắm lại.

Sau khi rời khỏi phủ tướng quân, Thâm Nguyệt mang theo Ngọc Nghiên ra phố, trên đường phố có rất nhiều người thỉnh thoảng liếc nhìn họ bằng ánh mắt khác thường.

Ngọc Nghiên yếu ớt nói: “Công... công tử, tại sao bọn họ cứ nhìn chúng ta vậy?”

Thâm Nguyệt nhắm mắt lại, tùy tiện đưa tay ra vỗ ngực Ngọc Nghiên một cái.

Ngọc Nghiên bất ngờ không kịp đề phòng, lập tức kêu lên rồi lấy hai tay che ngực, nét mặt vừa xấu hổ vừa tức giận.

Thâm Nguyệt vừa buồn cười vừa bực mình nói: “Người nói thử xem là tại sao? Chắc do bọn họ hiếm khi thấy một tiểu đệ đệ hay then thùng như người, bước đi thì lúng túng, lúc nào cũng khoanh tay trước ngực lộ ra vẻ giận dữ xấu hổ như bị ai ức hiếp, người như vậy rất dễ khiến cho người ta nổi thú tính đó, người có biết không?”

Ngọc Nghiên sửng sốt: “Hả?”

Trước đây nàng ta chưa bao giờ mặc y phục nam nhân ra đường.

Thâm Nguyệt nghiêm túc dặn dò: “Ngẩng đầu cao lên, bây giờ người là nam nhân thì sợ cái gì, đừng cố tỏ ra đoan trang hiên thực, người có đi hai hàng trên phố cũng không có vấn đề gì”.

Ngọc Nghiên dần dần buông lỏng dưới sự hướng dẫn của Thâm Nguyệt, lúc này nàng ta mới nhận thấy không còn nhiều người nhìn nàng ta một cách kỳ lạ nữa thì liền trở nên vui vẻ, muốn đi thế nào thì đi. Lúc

nàng ta còn là nữ nhân thì có nhiều quy tắc trói buộc, bây giờ đã không còn nữa, đúng là tự do chưa từng thấy.

Nàng ta giống như con ngựa bị đứt dây cương, không thể dừng lại được.

Cả hai đi bộ đến tận hiệu thuốc mà Hương Lăng đã nhắc đến tối hôm qua.

Con phố này khá vắng vẻ, chỉ lác đác vài người đi bộ qua lại.

Những khu dân cư trong kinh cũng chia làm năm bảy loại, khu phố này nằm ngoài rìa kinh thành cho nên không phần hoa náo nhiệt bằng những nơi khác.

Thâm Nguyệt đứng trước cửa hiệu thuốc, cánh cửa hiệu thuốc đang đóng chặt, tấm ván cửa cũ kỹ bụi bặm, trong góc còn có mạng nhện đóng dày đặc.

Có vẻ như hiệu thuốc này đã lâu không mở cửa buôn bán.

Thâm Nguyệt và Ngọc Nghiên lại cùng nhau đi tìm chỗ ở của đại phu, nơi đó nằm trong một ngõ nhỏ rách nát, Ngọc Nghiên đi thẳng đến ngôi nhà cuối ngõ thì dừng lại.

Kết quả, bọn họ gõ cửa một hồi nhưng không có ai trả lời.

Thâm Nguyệt đẩy cửa, phát hiện ra rằng cửa không khóa nên nàng có thể dễ dàng đẩy mở ra.

Nàng thận trọng nhấc chân bước vào.

Bên trong là một cái sân nhỏ, một gian phòng khách và hai gian phòng ngủ không có một bóng người.

Nếu nhìn vào lớp bụi bám trên bàn ghế thì có thể thấy rằng nơi đây đã không có người ở trong mấy ngày nay.

Ngọc Nghiêן nhanh chóng nói: “Cõng chúa, chẳng lẽ õng ta nghe được tin tức gì đó nên đã bỏ trốn rồi?”

Thãm Nguyệt đứng trong phòng khách nhìn xung quanh, tầm mắt hướng vào trong góc, ở nơi đó có những vết đỏ sẫm hơi mờ giống như những vết rỉ sét lâu ngày không được tẩy rửa.

Thãm Nguyệt nói: “Có lẽ không phải vậy, Hương Lãng không kịp đi mật báo, hơn nữa chắc chắn đã nhiều ngày nay không có ai sống ở đây. Nếu như õng ta nghe được tin tức rồi bỏ trốn thì sao đồ đạc trong phòng cũng không được dọn đi, mấy món đồ có giá trị vẫn còn nguyên ở đây?”

Nói đoạn Thãm Nguyệt lại nheo mắt rồi nhếch miệng cười: “Hơn nữa, ở chỗ mà người đứng còn có một vũng máu kìà Ngọc Nghiêן”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 331

Nàng vừa dứt lời thì Ngọc Nghiên đã sợ hãi kêu lên một tiếng rồi nhảy ra khỏi chỗ mình đứng.

Trong khi Thâm Nguyệt nở nụ cười thì Ngọc Nghiên tức giận nói: “Chuyện đến nước này rồi mà công chúa còn có tâm tình đùa giỡn!”

Cuối cùng, cả hai tiếp tục tìm kiếm trong sân cũng không tìm thấy gì.

Nửa tháng nay Thâm Nguyệt vừa lo dưỡng sức vừa lo lắng cho tình hình của Bắc Chân trong cung cho nên không có thời gian đến thanh toán chuyện này.

Thâm Nguyệt không vội trả thù vì nàng biết rõ kẻ đứng sau mọi chuyện là ai, nhưng đi đâu đó cũng không có nghĩa rằng nàng sẽ để cho tên lang trung giang hồ gian ác kia lọt lưới.

Nhưng chuyến đi lần này của nàng đã vô ích.

Nhưng Thâm Nguyệt có thể chắc chắn một điều, dấu vết trong phòng khách chính là máu thật.

Có lẽ do nàng đã tới muộn mới để cho tên đại phu đó chạy mất, hoặc là ông ta chưa kịp chạy trốn đã bị giết người diệt khẩu.

Nhìn thấy vết máu ở đây thì nàng đoán phần lớn khả năng là ông ta đã bị giết người diệt khẩu.

Nàng chỉ không biết là ai đã giết ông ta mà thôi.

Ngọc Nghiên hỏi: “Công chúa, chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Quay về thôi”.

Thẩm Nguyệt mở cửa, nàng chuẩn bị đi ra khỏi sân thì bước chân lại đột nhiên dừng lại.

Ở bức tường đây dây leo và rêu xanh của con hẻm đổ nát, có một bóng người đang đứng tựa lưng.

Thẩm Nguyệt nghiêng đầu nhìn lại thì thấy một người áo đen tóc đen, một chân đặt trụ trên vách tường, trên những ngón tay thon dài của người đó còn đang gấp mấy chiếc lá xanh, trên miệng cũng đang ngậm một chiếc lá.

Đường nét khuôn mặt của người đó vô cùng hoàn mỹ, đôi mắt dài với hàng lông mi dày đang rũ xuống tập trung nhìn ngắm thứ trong tay.

Dường như chỉ cần một bóng dáng này thôi cũng đã đủ để thấp sáng cả ngõ nhỏ rồi.

Thẩm Nguyệt gọi hắn: “Tô Vũ, sao người lại ở đây?”

Tô Vũ ngẩng đầu, mỉm cười nói với nàng: “A, thật trùng hợp”.

Thẩm Nguyệt giật giật khóe miệng: “Trùng hợp sao? Người đừng nói với ta hôm nay chỉ là tình cờ gặp gỡ”.

Tô Vũ tỏ ra vô tội nói: “Ta thật sự chỉ tình cờ đi ngang qua đây thôi. Cô có tìm được người mình cần tìm không?”

Thẩm Nguyệt dò xét nhìn hắn rồi nói: “Đề kẻ đó chạy mất rồi”.

Tô Vũ nói: “Ồ vậy sao? Thật đáng tiếc”.

Nàng không thể tìm được chút manh mối nào trên nét mặt của hắn. Làm sao Tô Vũ biết về nơi này?

Những ngón tay của Tô Vũ dừng lại, hắn mở ra lòng bàn tay khoe cho Thẩm Nguyệt thấy một con dế được gấp bằng lá rất tỉ mỉ xinh đẹp.

Tô Vũ nói: “Sắc thu n ững này, ta có thể mời cô cùng đi dạo dưới sắc thu này không?”

Ánh nắng chiếu xiên phía trên bức tường, chiếu rọi vào khuôn mặt vô cùng xinh đẹp của hắn. Hàng lông mi dày của hắn rũ xuống in bóng ở mi mắt bên dưới khiến cho ánh mắt của hắn trông càng thêm sâu sắc.

Thẩm Nguyệt liếc nhìn hắn, nở nụ cười tinh quái nói: “Người mời ta đi dạo mùa thu? Người thật sự không tìm được người khác đi dạo cùng hay sao mà còn nhớ đến ta?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 332

“Đúng vậy, vừa hay hôm nay có thời gian, nghe nói ở vùng ngoại ô cách đây mười dặm có phong cảnh rất đẹp”, Tô Vũ nở nụ cười dịu dàng nói: “Đi một mình thì rất nhàm chán, vẫn nên có bạn đồng hành thì tốt hơn”.

Thẩm Nguyệt liếc xéo hẳn một cái rồi nói: “Con người người tuấn tú lịch sự, sao có thể không tìm được nữ nhân đồng hành chứ? Chỉ cần người mở miệng nói một tiếng thì e rằng sẽ có rất nhiều nữ nhân chen chúc xông lên”.

Tô Vũ nghiêm túc nói: “Không phải, là do ta không giỏi hẹn hò với nữ nhân, gặp nữ nhân thì sẽ căng thẳng lúng túng. Chỉ có khi ở bên cạnh cô thì ta mới có thể thoải mái được một chút”.

“Nói cứ như người ngây thơ lắm vậy”.

Lông mày của Tô Vũ khẽ giật giật, hẳn nói: “Trông ta có chỗ nào không ngây thơ chứ? Không biết đã có chuyện gì khiến cho ấn tượng của cô về ta trở nên lệch lạc, ta sẽ thay đổi nó”.

Thẩm Nguyệt trợn mắt nói: “Đủ rồi. Hôm nay ta không rảnh cùng người đi dạo mùa thu, nếu người không tìm được ai khác đi cùng thì đến tìm Liên Thanh Châu đi”.

“Liên Thanh Châu còn đang bận kiểm tiển. Hôm nay cô không rảnh sao? Cũng bận rộn nhiều việc à?”

“Đúng vậy, ta rất bận, ta phải về nhà chơi với con trai ta!”

Nói xong, Thẩm Nguyệt quay sang nắm lấy Ngọc Nghiên còn đang耿耿 ngơ rồi cả hai quay đầu rời đi.

Ba hồn bảy phách của Ngọc Nghiên dường như đã bay đi mất từ lúc nào.

Tô đại nhân... đã thay đổi rất nhiều. Ngọc Nghiên thật sự không thể tin vào mắt mình.

Có lẽ vì công chúa không còn nhớ những chuyện cũ cho nên hai người bọn họ mới có thể nói chuyện thoải mái như vậy.

Tô Vũ ở phía sau đứng thẳng người, làm như không có việc gì mà vượt lại nếp y phục của mình, sau đó nhàn nhạt nói: “Cô không muốn biết vị đại phu ở đây đã đi đâu rồi sao?”

Thẩm Nguyệt dừng bước, quay đầu lại nhìn hắn.

Hắn nhếch miệng cười, thản nhiên nói: “Cô chịu đi dạo với ta thì ta sẽ nói cho cô biết”.

Thẩm Nguyệt hít một hơi thật sâu, đây rõ ràng là rủ rê không được thì quay sang ép buộc!

Thẩm Nguyệt và Ngọc Nghiên đi phía trước, Tô Vũ chậm rãi đi theo sau.

Chỉ có một con đường dẫn từ ngõ nhỏ ra ngoài phố, mọi người cùng đi chung một con đường cũng không có gì đáng nói.

Chỉ có đi đâu khi ra tới đầu ngõ thì bọn họ đã nhìn thấy một chiếc xe ngựa rất lớn đậu giữa đường chặn kín lối ra.

Ngọc Nghiên vốn định bảo người đánh xe dời xe ngựa đi nơi khác để tránh đường cho người ta đi qua, nhưng ngay sau đó đã nghe thấy Tô Vũ thình lình thản nhiên nói: “Ngọc Nghiên, người trở về cùng với Thôi nhị nương chăm sóc tốt cho Bắp Chân đi”.

Thẩm Nguyệt còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Tô Vũ kéo lên xe.

“Này, chết tiệt, ta chưa nói là muốn đi cùng người!”

Tô Vũ ấn Thẩm Nguyệt vào xe ngựa rồi nói với người đánh xe: “Khởi hành”.

Ngọc Nghiên hướng mắt nhìn theo xe ngựa đang chuẩn bị khởi hành, lúng túng nói: “Công chúa... người phải tự bảo trọng đó”.

Mặc dù Thẩm Nguyệt bị ép lên xe ngựa nhưng Ngọc Nghiên tin rằng Tô Vũ sẽ không làm tổn thương nàng.

Kết quả là hai người ra ngoài nhưng chỉ có một mình Ngọc Nghiên trở về

Ngay khi nàng ta vừa bước vào Trì Xuân Uyển thì Triệu thị đã nhìn thấy và hỏi: “Công chúa đâu?”

Ngọc Nghiên nói: “Công chúa đi dạo chơi với bạn r ỡ”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 333

Sau khi vào phòng gặp Thôi thị, Ngọc Nghiên mới thành thật nói: “Nhi nương, hôm nay công chúa đã gặp Tô đại nhân”.

Thôi thị hỏi: “Ồ? Công chúa đi cùng đại nhân rồi sao?”

Ngọc Nghiên bu ãn bã gật đầu nói: “Tô đại nhân bảo ta trở về cùng nhi nương chăm sóc tốt cho Bắp Chân”.

Thôi thị liền cười nói: “Có đại nhân ở đó, người không cần phải lo lắng cho công chúa. Công chúa sẽ về nhà đúng giờ thôi”.

Sau đó Ngọc Nghiên đã suy nghĩ rất nhiều, đột nhiên cảm thấy dường như có điều gì đó không đúng cho nên liền âm thầm kinh hãi. Vào đêm Trung thu Tô đại nhân cũng hẹn công chúa đi rước đèn, bây giờ lại hẹn công chúa đi dạo mùa thu, chẳng lẽ Tô đại nhân lại có ý gì với công chúa?

Trước khi công chúa thành hôn thì chuyện này cũng không thể xảy ra chứ đừng nói đến lúc này công chúa đã thành hôn.

Ngọc Nghiên tự tát vào mặt mình một cái rồi lại tự nhủ: “Chắc là ta đã suy nghĩ nhiều rồi. Hẳn chắc chỉ đối tốt với công chúa vì cảm thấy mình mắc nợ mà thôi... ta đã nghĩ nhiều rồi”.

Trong lúc này, xe ngựa đang lăn bánh trên đường phố.

Tô Vũ đưa con dế đàn bằng lá trong tay ra.

Thẩm Nguyệt tức giận nắm lấy nó, vừa nghịch con dế vừa bực mình nói: “Sao người có thể dùng vũ lực bắt cóc người khác chứ? Đúng là phường lưu manh thô bỉ”.

Tô Vũ tỏ ra rất nghiêm túc và chân thành nói: “Ta đã nói ta không giải hẹn hò với nữ nhân mà cô còn không tin. Vì lúng túng không biết làm gì, cho nên ta mới làm như vậy, ta cũng cảm thấy rất hối hận”.

Thẩm Nguyệt nhếch miệng cười nói: “Người mà cũng biết hối hận sao? Ta thấy người vô cùng thản nhiên, người hối hận chỗ nào chứ?”

Tô Vũ ng ỡ ngay ngắn trong một tư thế đoan trang tao nhã r ỡ chậm rãi nói: “Trong lòng”.

Thẩm Nguyệt thật sự rất muốn đá hấn xuống xe.

Thẩm Nguyệt tức giận nói: “Người không sợ bị phát hiện đi cùng với ta hay sao, người điên r ỡ sao, ngay giữa ban ngày ban mặt mà muốn cùng ta đi dạo? Người hoàn toàn không sợ bị người ta phát hiện ra sao?”

Đây chính là sự lo lắng của Thẩm Nguyệt.

Nếu như Tô Vũ không phải là quan viên trong triều mà chỉ là một thương nhân giống như Liên Thanh Châu thì nàng cũng sẽ không cảm thấy cố kỵ.

Nhưng Tô Vũ thì không.

Những lời mà hấn nói đêm đó nàng đều nhớ rõ.

Mặc dù không biết vì lý do gì, tuy hấn chỉ là một đại học sĩ nhưng từ trong lời nói của hấn nàng có thể mơ hồ hiểu được hoàng đế đang đề phòng nàng cũng như đang đề phòng hấn.

“Ta sợ chứ, nhưng nhớ mà không được gặp thì chẳng khác nào cách biệt xuân thu”.

Trong lòng Thẩm Nguyệt khẽ dao động, lông mày hơi nhíu lại: “Mẹ kiếp, người đang tán tỉnh ta?”

“Tán tỉnh?”, Tô Vũ nheo mắt nói: “Vậy cô có xiêu lòng không?”

“Không!”, Thẩm Nguyệt dứt khoát nói: “Được r ỡ, bây giờ ngay cả xe của kẻ bắt cóc ta cũng ng ỡ lên r ỡ, người mau nói cho ta biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Người sống ở đó bây giờ đang ở đâu?”

Tô Vũ hỏi: “Cô muốn tìm người nào?”

Thâm Nguyệt nói: “Chính là đại phu đã chữa trị cho Liễu Mi Vũ trong phủ tướng quân”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 334

“Đại phu đó là ai chứ?”

Thẩm Nguyệt hít sâu một hơi rồi nói: “Tô Vũ, đừng nói với ta là người không biết gì”.

Tô Vũ nở nụ cười đầy ẩn ý nói: “Có lẽ là ta biết cô đang tìm người nào”.

“Không phải người đã nói, chỉ cần ta đi theo người thì người sẽ nói cho ta biết kẻ đó đang ở đâu hay sao?”

“Đúng, nhưng ta chỉ có thể nói cho cô biết rằng ta cũng không biết kẻ đó đã đi đâu”.

Thẩm Nguyệt lạnh lùng ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt hắn rồi lãnh đạm nói: “Tô Vũ, người bớt nói nhảm đi, nếu như người không biết thì sao lại đột ngột xuất hiện bên ngoài nhà của kẻ đó? Kỳ thật người đã sớm đợi ở đó rồi có đúng không?”

“Không phải ta đã nói rồi sao, ta chỉ tình cờ đi ngang qua mà thôi”.

Thẩm Nguyệt bất thành linh dí sát vào mặt hắn rồi nhỏ giọng hỏi: “Ta đã nhìn thấy vết máu trong căn phòng đó, người đã giết chết đại phu đó rồi à?”

Tô Vũ nghiêm trang nói: “Có trời đất làm chứng, ta không bao giờ giết người bừa bãi”.

Thẩm Nguyệt nhếch miệng nói: “Tô Vũ, ta đã tận mắt chứng kiến người giết người không chớp mắt”.

Tô Vũ ngả người ra sau, thở dài nói: “Haiz, bị người khác nắm nhược điểm ở trong tay thì không tốt”.

“Có phải là người đã giết đại phu đó rồi hay không?”

“Ta thật sự không biết gì cả. Có lẽ đại phu đó đã bị kẻ thù của mình đuổi giết chứ sao ta có thể là một kẻ hung ác như vậy được?”

Thẩm Nguyệt vừa định nói thêm thì chiếc xe ngựa lại đột nhiên xóc nảy.

Nàng hoàn toàn bất ngờ, ngay lập tức ngã không vững mà ngã về phía Tô Vũ.

Tô Vũ ân cần đỡ nàng vào lòng, nhẹ nhàng thì thầm vào tai nàng: “Cô xem cô kia, cô bảo ta nói nhưng khi ta nói thì cô lại không tin, thế thì còn hỏi nhiều như vậy làm gì?”

Thẩm Nguyệt hoàn toàn bị chọc giận, nàng đẩy Tô Vũ ra rồi nói: “Dừng xe! Ta phải xuống xe! Sao ta có thể đi dạo với một kẻ không ra gì, hết lần này đến lần khác lừa người được!”

Nhưng xe ngựa đã chạy ra khỏi cổng thành rồi, hiện tại đang chậm rãi chạy đến vùng ngoại ô.

Người đánh xe không nghe lời Thẩm Nguyệt nói mà chỉ tiếp tục cẩn thận đánh xe.

Thẩm Nguyệt mở cửa sổ muốn nhảy ra ngoài.

Tô Vũ nói: “Làm như vậy rất nguy hiểm. Cửa sổ này rất nhỏ, lỡ như bị kẹt lại thì phải làm sao đây?”

“...”

Đôi mắt của Tô Vũ dường như đang rơi vào ngực Thẩm Nguyệt, sau đó hắn lại nói: “Dù gì thì nó cũng lớn hơn một cỡ, nếu bị kẹt thì sẽ rất đau”.

Thẩm Nguyệt: “A, chết tiệt”.

Nói là đi dạo mùa thu nhưng dọc theo đường đi Thẩm Nguyệt không nhìn thấy ai khác đang đi dạo.

Thẩm Nguyệt rất hoài nghi Tô Vũ thật ra không muốn đưa nàng đi dạo đơn giản như vậy.

Lát sau xe ngựa dừng lại trước một ngọn núi, Thẩm Nguyệt xuống xe quan sát xung quanh, nàng thấy gió thu thổi qua những phiến lá phong nhuộm đỏ lưng chừng núi, phong cảnh đẹp không sao tả xiết.

Những chiếc lá phong tung bay trong gió, một số còn rơi xuống chân núi.

Thẩm Nguyệt đột nhiên cảm thấy ở ngọn núi này thì thời gian cũng thản nhiên như gió.

Nàng nói: “Vì nơi này có phong cảnh đẹp cho nên ta bỏ qua cho người lần này”.

Đường lên núi đã được mở rộng và sửa chữa để du khách có thể thuận tiện lên núi ngắm cảnh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 335

Nhưng không hiểu sao đường lên núi lại bị hàng rào gỗ che chắn, con đường uốn lượn bên trong đầy lá rụng rục rỡ nhưng không có ai đặt chân đến.

Thẩm Nguyệt tự hỏi: “Thảo nào kể từ khi rời khỏi thành ta không thấy có người nào đến đây dạo chơi, hóa ra lối đi đã bị chặn, sao lại như thế?”

Tô Vũ giơ tay kéo hàng rào gỗ trên mặt đất ra rồi xoay người vẫy tay với Thẩm Nguyệt nói: “Mau vào đi, khi vào ta sẽ nói cho cô biết”.

Thẩm Nguyệt giật giật khóe miệng nói: “Chứ không phải sau khi ta đi vào thì người sẽ lại nói mình không biết gì hay sao?”

Tô Vũ mỉm cười nói: “Lần này ta thật sự biết”.

Mặc dù ngoài miệng tỏ ra khó chịu nhưng Thẩm Nguyệt vẫn chậm rãi bước vào.

Đã đến đây rồi, nếu như không đi tham quan một chút thì quả thật uổng phí.

Tô Vũ lại đặt hàng rào gỗ xuống để chặn lối đi lại.

Hắn phất tay với người đánh xe để người đánh xe quay đầu rời đi.

Thẩm Nguyệt giẫm lên những chiếc lá rơi khiến cho chúng phát ra những thanh âm giòn giã khe khẽ nghe rất vui tai.

Nàng nói: “Thảo nào người không sợ bị người ta phát hiện đi cùng ta giữa thanh thiên bạch nhật, hóa ra chẳng có ai đến đây đi dạo cả”.

Tô Vũ nói: “Trước đây có rất nhiều người vào thời điểm này trong năm đầu lên núi ngắm lá phong, số lượng nhiều đến mức có thể lấp đầy đỉnh núi”.

“Vậy tại sao bây giờ lại không thấy ai?”

Thẩm Nguyệt đang chậm rãi đi lên đỉnh núi, trong khi Tô Vũ đi sau lưng nhàn nhạt nói: “Bởi vì người ta nghe nói trên núi này có sói”.

Thẩm Nguyệt lập tức cảm thấy ớn lạnh, quay đầu trừng mắt nhìn hẳn nói: “Người nói cái gì?”

Tô Vũ mỉm cười lặp lại: “Ta nói trên núi có sói”.

Tiếng gằn của Thẩm Nguyệt vang vọng khắp ngọn núi: “Tô Vũ, tên khốn kiếp! Sao người không nói sớm!”

“Nếu như ta nói sớm thì cô đã không chịu đến đây rồi”.

“Người chán sống thì kệ người, đừng kéo ta vào! Không được, ta phải quay về”

“Xe ngựa đã đi xa rồi”.

“Ta sẽ đi bộ về”

“Cùng lắm thì khi gặp sói ta che chắn ở phía trước cho cô, sói muốn ăn cũng sẽ ăn ta trước để cô có thời gian chạy trốn”.

xTô Vũ nắm chặt tay Thẩm Nguyệt chậm rãi kéo nàng lên núi.

Người đi phía trước vô cùng vui vẻ trong khi người đi phía sau không hề tình nguyện.

Tô Vũ nhẹ giọng nói: “Cho dù trong núi này thật sự có sói thì chân núi cũng đã bị phong tỏa nhiều ngày như vậy, không có con mồi lên núi nên chắc chúng cũng chết đói hết cả rồi”.

Thẩm Nguyệt âm lãnh nói: “Hay lắm, nếu như bọn chúng còn đang hấp hối, người đưa ta lên núi chẳng khác nào cho bọn chúng một bữa ăn no nê, còn có thể cứu được đám sói đó một mạng”.

“Những người thường lui tới nơi này du ngoạn đều là con cháu nhà giàu rất quý trọng mạng sống, vừa nghe nói có người gặp sói trên núi thì đã tin rầm rập r ỡ không dám tùy tiện đi lên núi nữa”.

Thâm Nguyệt ngăn người.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 336

Tô Vũ lại nói: “Quan phủ cũng sợ gây tổn hại đến tính mạng của người dân lên núi cho nên đã phong tỏa đường lên núi. Không bao lâu sau thì nơi này sẽ không còn ai tới nữa”.

“Vậy rốt cuộc trên núi có sói thật hay không?”

Tô Vũ nói: “Đương nhiên là không, nếu không sao ta lại dẫn cô tới đây hẹn hò?”

Hắn hạ giọng ở nửa sau câu nên Thẩm Nguyệt không nghe rõ, vì vậy nàng liền hỏi: “Người nói gì?”

Tô Vũ nghiêm túc nói: “Ta nói càng đi lên núi càng dốc, lát sau cô nhất định phải giữ chặt ta”.

Phong cảnh trên núi rất đẹp, Thẩm Nguyệt đắm chìm trong đó, tất cả phiến muộn nàng có khi cãi nhau với Tô Vũ trước đó đều đã tan biến hết.

Rừng phong đỏ rực như lửa ở lưng chừng núi như phủ kín cả bầu trời và mặt đất.

Ánh sáng ban ngày lọt qua kẽ lá, nơi đây yên tĩnh đến lạ thường.

Y phục màu đen của Tô Vũ tung bay, búi tóc hơi vương vãi ra một vài sợi tóc chảy xuống vai đang tung bay trong gió vô cùng mềm mại.

Ngắm nhìn hồi lâu, trong thế giới mang màu đỏ rực lửa này dường như chỉ có duy nhất hắn mang màu sắc khác.

Đi sâu vào trong Thẩm Nguyệt lại nhìn thấy một mô đất bằng phẳng, cây cối giao nhau, chính giữa có dựng một cây cọc gỗ ba đầu sáu tay.

Lục tìm trong tiềm thức, Thẩm Nguyệt biết đó là một hình nộm bằng gỗ với các nhánh mô phỏng tay chân, thường được người luyện võ sử dụng để

tập luyện hàng ngày.

Hơn nữa, trong tiềm thức của nàng cũng không cảm thấy hình nộm bằng gỗ này xa lạ.

Thẩm Nguyệt cảm thấy có chút mâu thuẫn, không nhìn được mà nhíu mày hỏi: “Hóa ra người không đưa ta đến đây để thưởng ngoạn phong cảnh”.

Tô Vũ bước tới, đưa tay sờ sờ hình nộm bằng gỗ rồi nói: “Cảm thấy có chút thất vọng rồi sao?”

Sau đó hắn quay lại rồi thì thầm vào tai nàng trong khi những chiếc lá đỏ đang bay: “Hay cô thích nói những chuyện lãng mạn với ta hơn?”

Thẩm Nguyệt nghiêng rằng, đột nhiên cảm thấy nắm đấm giữa ngực liền nói: “Ta thích đánh người một trận hơn”.

Tô Vũ nói: “Đến đây, nếu như cô đánh thắng được nó thì ta sẽ đánh với cô”.

“Có gì mà khó, nó chỉ là một khúc gỗ không nhúc nhích, chỉ cần một cú đá là ta đã có thể hạ gục nó”.

“Thật sao, vậy cứ thử xem”, Tô Vũ liếc mắt một cái, đầy ẩn ý nói.

Thẩm Nguyệt bước tới, ngay lập tức định đá vào hình nộm gỗ, nhưng không biết Tô Vũ đã giở trò quỷ gì khi đứng bên cạnh hình nộm gỗ, chỉ thấy hắn chạm vào nó một chút thì đã có cơ quan nào đó được kích hoạt.

Hình nộm bằng gỗ không có linh hồn đột nhiên lại trở nên linh hoạt, liên tục vươn những cành gỗ về phía Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt đánh không kịp liền hét lên: “Tô Vũ! Đồn gian chết tiệt!”

Tô Vũ ngời xuống đất, lấy ra một cây sáo trúc, nói: “Nó không hề mạnh, với năng lực của cô thì hẳn là có thể đánh bại được nó”.

Sau đó hắn lại chậm rãi thổi lên một khúc nhạc, tiếng sáo nghe vô cùng du dương.

Trong lòng Thẩm Nguyệt trầm xuống, sao hắn lại biết nàng có võ?

Nhưng dĩ nhiên nàng không kịp nghĩ nhiều như vậy, những cành gỗ của hình nộm liên tục vươn về phía nàng, nếu như nàng không đánh lại thì sẽ bị nó đánh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 337

Thẩm Nguyệt ngưng thần, cũng không biết ra tay như thế nào, nhưng bản năng của cơ thể này nhanh hơn nàng tưởng tượng rất nhiều, nàng đã đón được đòn tấn công của hình nộm nhanh như chớp.

Đây là sự nhạy bén mà cơ thể nàng đã được tôi luyện trong một thời gian dài.

Những cành gỗ đánh vào tay chân nàng khiến cho Thẩm Nguyệt đau đến mức xương cốt đều run lên.

Nhưng một cuộc tấn công cường độ cao như vậy chẳng những không thể quét sạch ý chí của Thẩm Nguyệt mà ngược lại còn khiến nàng càng lúc càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Tiếng gió rít xen lẫn tiếng quyên cước, nàng thở không ra hơi, nắm tay đỡ bưng vì đánh trúng, gương mặt đỏ đầy mồ hôi, nhưng càng chiến đấu thì nàng lại càng dũng mãnh hơn.

Một lúc lâu sau Thẩm Nguyệt đã không còn cảm thấy đau nữa, chỉ cảm thấy cử động của hình nộm gỗ càng lúc càng chậm chạp.

Có lẽ nàng đã hiểu tại sao mình lại mâu thuẫn như vậy.

Có lẽ trong quá khứ nàng đã chịu đựng vô số gian khổ, bỏ ra rất nhiều mồ hôi và công sức với hình nộm gỗ này.

Nhưng bây giờ không phải là quá khứ.

Thẩm Nguyệt vẫn cảm thấy mới mẻ với chuyện này, nàng không phải là người dễ dàng bỏ cuộc, nhất định phải chiến đấu với đối thủ cho đến khi không còn sức chiến đấu nữa!

Dù đối thủ này chỉ là một hình nộm gỗ.

Nếu hôm nay nàng không đánh bại được nó thì những khó khăn mà nàng đã phải chịu đựng trong quá khứ sẽ trở thành uổng phí.

Cuối cùng Thẩm Nguyệt đã lần lượt đánh rớt những cành gỗ trên hình nộm, quyên cước của nàng vô cùng bá đạo, một cước cuối cùng của nàng đã khiến cho hình nộm ngã xuống đất gãy làm hai.

Vụn gỗ văng tung tóe nhưng Tô Vũ vẫn thản nhiên.

Thậm chí không có một chút dao động nào trong tiếng sáo của hắn.

Thẩm Nguyệt quay người đi về phía hắn, hơi thở vốn đã được điều chỉnh của nàng bỗng nhiên trở nên hỗn loạn, nàng thở hổn hển đứng trước mặt Tô Vũ.

Đột nhiên nàng khom người, nắm lấy vạt áo của Tô Vũ rồi kéo hắn lên.

Tô Vũ nhìn nàng, sau đó nở nụ cười nhẹ rồi nói: “A Nguyệt, cô thật uy vũ”.

Thẩm Nguyệt nhìn thẳng vào mắt hắn nói: “Bây giờ ta đã có thể đánh người một trận chưa?”

Tô Vũ nói: “Có thể, nhưng để công bằng thì trước tiên phải kiếm cái gì cho cô ăn để lấy lại sức đã”.

Tô Vũ đã quen thuộc với ngọn núi này, hắn đưa Thẩm Nguyệt băng qua rừng phong đến sườn đồi phía sau.

Ở nơi đó có một con suối lạnh lạnh chảy xuôi, phát ra những tiếng róc rách vui tai.

Càng chảy thì dòng suối càng chảy xiết, cuối cùng chảy đến một mép vực rồi biến thành dòng thác.

Hơi nước ẩm mát bốc lên xộc thẳng vào mặt, Thẩm Nguyệt chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt rất bất phàm, bởi vì hơi nước bốc lên mà nàng thấy mình giống như đang ở trong sương mù mê ly dịu nhẹ.

Tô Vũ mang tới ít món ăn dân dã, sau khi rửa sạch bằng nước sôi thì liền nỡi lửa lên nướng.

Thẩm Nguyệt tựa vào gốc cây lặng lẽ nhìn theo bóng dáng của hấn, động tác của hấn rất thu ần thực nhẹ nhàng cứ như thể hấn đang làm một đi ều gì đó vô cùng tao nhã.

Trong một thời gian ngắn, không ai nói với ai câu nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 338

Cả năm giác quan đều có thể cảm nhận được sự tĩnh lặng, cứ như thể chỉ cần mở miệng là sẽ phá vỡ sự tĩnh lặng này.

Về sau vẫn là Thảm Nguyệt hơi ngẩng đầu, nhắm mắt dưỡng thần rồi lên tiếng trước: “Tô Vũ, làm sao người biết ta biết võ công?”

Tô Vũ không nhìn lại, hấn đang bận nướng món ăn dân dã trong tay, nhẹ giọng nói một cách nghiêm túc: “Nữ nhân luyện võ không phải chuyện già quá kinh thiên động địa, ít nhất khi gặp nguy hiểm thì cũng có thể tự bảo vệ mình”.

Thảm Nguyệt vẫn nói đầu đầu: “Ta đang hỏi làm sao người biết được, người rõ ràng đang trả lời sai câu hỏi”.

Tô Vũ nhìn xa xăm nói: “Lúc trước tiên đế cũng nghĩ như vậy cho nên mới đề nghị cho một nàng công chúa hay nũng nịu như cô tập võ. Vừa rồi khi cô nhìn thấy hình nộm gỗ kia thì có phải cô liền cảm thấy rất ghét không? Ta nhìn thấy cô chặt nó làm đôi rất dữ dội”.

Thảm Nguyệt mở mắt ra, vừa nhìn thấy bộ dáng của hấn thì đã cau mày nói: “Người cùng ta có quan hệ gì? Người cùng với tiên đế lại có quan hệ gì?”

“Sau này có cơ hội thì ta sẽ từ từ nói cho cô biết”.

Trong lòng Thảm Nguyệt đột nhiên dâng lên sự xúc động, nàng nói: “Người chính là người đứng sau Liên Thanh Châu, muốn sắp xếp người tiếp cận ta, rốt cuộc người có ý đồ gì?”

“Tô Vũ, ta nói cho người biết, nếu như người muốn lợi dụng thân phận công chúa tiên tri của ta cùng với Bắc Chân thì ta khuyên người nên sớm từ bỏ ý định đó đi, nếu không thì cho dù làm bạn bè xã giao với người ta cũng không muốn”.

Tô Vũ nhẹ giọng hỏi: “A Nguyệt, nếu như ta không tính toán thì cô và Bắp Chân làm sao có được cuộc sống tốt đẹp?”

Hắn đưa món ăn đang nướng lên mũi người, sau đó lại tiếp tục nướng rồi nói: “Con đường phía trước còn dài và hiểm trở, ta không thể không có kế hoạch, nếu không sẽ không thể bảo vệ được hai người”.

Hắn đứng dậy đi tới dưới gốc cây ng ồi bên cạnh Thẩm Nguyệt, những ngón tay trắng trẻo thon dài của hắn mang đến miếng thịt thơm lừng, sau đó hắn lại xé phần thịt mềm nhất đưa cho Thẩm Nguyệt ăn.

Thẩm Nguyệt cup mắt xuống nhìn miếng thịt nhưng không nhận lấy nó.

Tô Vũ khẽ thở dài xem như không có chuyện gì xảy ra: “Cô luôn cho rằng ta là người xấu. Thôi được rồi”.

Thẩm Nguyệt khẽ bị dao động.

Cô đã nghĩ rằng mình sẽ lại bị bộ dáng giả vờ vô tội của Tô Vũ lừa dối, nhưng khi nghe thấy tiếng thở dài của hắn thì không biết tại sao nàng lại cảm thấy đau lòng thay hắn.

Khi Tô Vũ thu tay lại, Thẩm Nguyệt lại nắm lấy cổ tay hắn khiến cho Tô Vũ dừng lại một chút.

Nàng cúi đầu xuống ăn miếng thịt mà hắn đã xé ra cho nàng.

Thẩm Nguyệt ăn một miếng thịt lớn, mùi vị thơm ngon tác động lên toàn bộ vị giác của nàng.

Nàng nhỏ giọng nói: “Ta tin người thật sự muốn bảo vệ ta”.

Tô Vũ nheo mắt.

“Ta không biết người rốt cuộc là người tốt hay là người xấu, nhưng ta tin rằng người sẽ không đối xử tệ với ta”.

Trong đôi mắt dài của Tô Vũ dường như có một dòng chảy cảm xúc ng ần trào dâng.

Thẩm Nguyệt nâng mắt nhìn hắn, nghiêm túc nói: “Nếu như sau này người làm chuyện xấu đối với ta thì ta đánh giá người là kẻ xấu cũng chưa muộn”.

“Nếu quá muộn thì sao?”

“Vậy thì ta cũng đáng bị như vậy vì ta không nhận thức được rõ người xấu kẻ tốt bên cạnh ta”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 339

Nếu như đã quyết định tin tưởng một ai đó thì không cần phải giữ lại đề phòng làm gì.

Có lẽ đi đầu này là quá vội vàng, Tô Vũ thường luôn không đáng tin cậy nhưng hẳn chưa bao giờ khiến cho nàng thất vọng.

Nếu một người như vậy đến cuối cùng vẫn là một người xấu thì cũng có thể xem là một người xấu hiếm có khó tìm.

Thẩm Nguyệt đã nói ra một lời tin tưởng hẳn thì trong lòng nàng cũng rất kiên định.

Tô Vũ cười nói: “Nói kiên định như vậy, nếu như sau này cô phát hiện ra ta trong trí nhớ của cô không phải là ta ở trước mặt cô rồi cảm thấy hối hận thì phải làm sao?”

Thẩm Nguyệt nói: “Nếu như người đã không muốn nói cho ta biết người đang tính toán chuyện gì thì những chuyện sau này cứ để sau này tính đi, dù sao ta cũng đã nói rõ quan điểm của mình, thật ra ta cũng rất muốn biết trong ký ức của ta thì người rốt cuộc có quan hệ gì với ta”.

Hai người chia nhau các món ăn, Thẩm Nguyệt ăn no rồi uống nước sôi trong veo sau đó nằm ở dưới tán cây ợ ra một hơi đầy hài lòng.

Dòng suối lung linh dưới ánh nắng mặt trời, còn hát lên nhưng văng sáng mền mại đung đưa dưới tán cây.

Tô Vũ đỡ đầu Thẩm Nguyệt nằm trên đùi mình sau đó hái một chiếc lá to che mắt cho Thẩm Nguyệt rồi thì thầm bên tai nàng: “Nghỉ ngơi một chút, thời gian còn dài”.

Vì cảm thấy thoải mái hơn khi có một chỗ gối đầu cho nên Thẩm Nguyệt cũng không khách khí tiếp nhận lòng tốt của hắn.

Nàng thực sự rất mệt mỏi, lúc ở Trì Xuân Uyển nàng có thói quen chợp mắt vào buổi trưa, bây giờ ăn no rồi lại buồn ngủ.

Chiếc lá xanh mướt che mắt làm nổi bật lên làn da trắng mịn đàn hồi của nàng.

Chiếc lá không che được môi nàng, Tô Vũ rũ mắt xuống khẽ nhìn đôi môi ửng hồng của nàng trong chốc lát.

Lúc này sao hắn có thể ngủ được? Như vậy chẳng phải quá lãng phí thời gian tốt đẹp hay sao?

Sau khi Thẩm Nguyệt ngủ say, Tô Vũ nhẹ nhàng nâng tay nàng lên nhìn những vết đỏ trên mu bàn tay nàng rồi lấy thuốc mỡ mang theo nhẹ nhàng xoa lên mu bàn tay của nàng.

Chỉ chốc lát sau thì những vết đỏ đã mờ đi.

Tô Vũ vén tay áo nàng lên, thấy trên cánh tay cũng có vết đỏ cho nên lại xoa một ít thuốc trên cánh tay.

Cả quá trình Thẩm Nguyệt đều không hề hay biết, nàng đã ngủ một cách rất an yên.

Tô Vũ có vẻ rất thích thú, khoe miệng hắn khẽ cong lên, ngón tay vuốt ve tóc Thẩm Nguyệt rồi còn nghịch nghịch một sợi tóc của nàng trên đầu ngón tay.

Khi Thẩm Nguyệt thức dậy, mặt trời đã lặn ở phía tây.

Ánh sáng vàng rực rỡ ban đầu đã được nhuộm thành một màu vàng ấm áp hơn.

Nàng vuốt vuốt sống mũi, thở ra một hơi rồi ngẩng dậy, đôi mắt kèm nhèm liếc nhìn Tô Vũ nói: “Sao người không đánh thức ta dậy?”

Tô Vũ đáp: “Chẳng phải cô cần nghỉ ngơi dưỡng sức sao?”

“Nhưng ta đã ngủ đến nửa buổi chiều”.

Tô Vũ trấn an nàng: “Không sao, ta cũng không vội bị đánh như vậy”.

Nghe đến đây, Thảm Nguyệt chây lười dường như đã biến mất, nàng đã trở nên tràn đầy năng lượng.

Đúng rồi, nàng còn phải đánh Tô Vũ một trận. Tô Vũ đã khiến cho nàng bật cười chỉ với một câu nói.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 340

Thẩm Nguyệt phát áo đứng dậy, vươn vai mới nhận ra bàn tay trước đó còn hơi đau nhức, giờ đã không còn đau nữa, hơn nữa mấy vết bầm cũng biến mất.

Tâm trạng Thẩm Nguyệt khá vui vẻ, giơ tay ra với Tô Vũ: “Đứng lên đi, chúng ta vờ rùng cây phong đánh!”

Tô Vũ nói: “Được”.

Hắn kéo tay Thẩm Nguyệt đứng lên, chưa kịp đứng vững thì bỗng ngã nhào về phía nàng.

Thẩm Nguyệt vội vàng ôm lấy hắn khi chưa kịp đề phòng, thân thể lão đảo về sau vài bước, tựa vào thân cây. Tô Vũ vùi đầu vào hõm vai nàng, vừa vặn ôm lấy nàng.

Thẩm Nguyệt hít sâu một hơi, vừa định lên tiếng thì hơi thở Tô Vũ phả vào cổ nàng: “Đừng cử động, chân ta tê”.

“Tê cái gì ấy, tránh ra”.

“Tê thật mà, cho cô gối đầu cả một canh giờ, ta không động đậy gì!”

Mặc dù Tô Vũ viện cớ khá hợp lý nhưng sao nàng cứ cảm thấy ghen ghen.

Không lâu sau, Tô Vũ đứng thẳng, buông Thẩm Nguyệt ra, thấy nàng như muốn đánh người thì không khỏi bật cười.

Nếu hắn còn dám ôm thêm một chốc nữa, có lẽ nàng sẽ nổi bão mất.

Tô Vũ nói: “Bây giờ ta thấy đỡ hơn rồi, chúng ta vờ rùng phong thôi”.

Suốt chặng đường, Thâm Nguyệt luôn xoay cổ tay, định lát nữa lấy lại cả vốn lẫn lời.

Về đến rừng cây phong, chưa kịp nói câu nào, Thâm Nguyệt đã nhanh chóng tấn công Tô Vũ từ phía sau.

Tô Vũ lách người né sang một bên: “Gấp vậy sao? Hay là ta nhường cô vài chiêu nhé?”

Thâm Nguyệt nói: “Ta biết võ công của người rất cao cường, ta cũng muốn thử xem võ công của ta đến mức nào”.

Nói rồi nàng dùng hết sức với Tô Vũ.

Thế nhưng Tô Vũ chưa từng chủ động ra tay, chỉ lùi lại phòng thủ.

Lá đỏ xào xạc, tay áo hần tung bay theo gió, khí chất toàn thân trầm ổn, không hề suy sút mảy may.

Thâm Nguyệt nhanh chóng nhận ra là Tô Vũ quá quen với cách tấn công của mình, ngay cả việc đòn tiếp theo nàng sẽ đánh vào chỗ nào, hần cũng có thể đoán được, còn có thể phòng thủ trước một bước.

Thâm Nguyệt không thể chạm vào người hần, cũng không thể chiếm chút lợi thế nào.

Ngược lại, nếu Tô Vũ chủ động tấn công, vì đã quen với cách đánh của nàng, hần chắc chắn có thể khiến nàng bại trận trong thời gian rất ngắn.

Thâm Nguyệt tức giận nói: “Sao người lại biết lúc nào ta sẽ ra đòn tấn công?”

“Cô cứ đánh theo quy tắc thế này thì không đánh được ta đâu, đến khi ta ra tay, cô sẽ bị ta đánh đấy”, Tô Vũ nói.

Thâm Nguyệt bực mình nói: “Vậy ta phải làm sao mới có thể đánh được người?”

“Cô thử đảo các chiêu thức xem sao!”

Nhưng chiêu số cụ thể thế nào thì Thẩm Nguyệt không biết, cho đến nay, các chiêu thức mà nàng dùng đều đánh theo thói quen hình thành một cách vô thức của cơ thể.

Bây giờ bảo nàng đảo động tác, nàng hoàn toàn không biết làm sao.

Tô Vũ nói: “Thôi vậy, để ta hướng dẫn”.

Nói rồi, hắn từ bị động, biến thành chủ động, tấn công Thẩm Nguyệt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 341

Mỗi lần đánh về phía Thẩm Nguyệt, hẳn đầu sẽ nói vị trí và phương hướng trước để nàng có thể ứng đối hợp lý.

Ban đầu Thẩm Nguyệt khá mất sức và phải chật vật khi đối phó, nhưng khả năng thích nghi của nàng rất tốt, không lâu sau đã có thể bình tĩnh và dần dần, không cần Tô Vũ nhắc, nàng cũng có thể nhạy bén phát hiện được giây tiếp theo Tô Vũ tấn công ở đâu.

Chiêu pháp của Tô Vũ nhìn như là mất trật tự, thật ra lại có quy tắc của riêng mình. Thẩm Nguyệt dĩ nhiên sẽ vì phòng thủ cho bản thân mà bị loạn theo chiêu pháp của hắn, nhưng ngược lại nó lại giúp nàng có thể nhìn ra sự linh hoạt.

Thẩm Nguyệt cảm thấy khá mới mẻ và ngạc nhiên, sức bộc phát của cơ thể cực mạnh, nàng càng đánh càng hăng không khác gì lúc sáng.

Có lẽ là vì nàng muốn đụng vào người Tô Vũ, cũng quá muốn đánh cho hắn hai cú.

Càng là như thế, Tô Vũ lại càng không để nàng được như ý, hẳn như có như không nhếch môi, động tác trên tay càng lúc càng nhanh khiến tiết tấu của Thẩm Nguyệt bị chậm lại.

Thẩm Nguyệt thử phản công nhưng bị Tô Vũ đỡ được một cách dễ dàng.

Thẩm Nguyệt nhận ra chênh lệch giữa nàng và Tô Vũ cách lớn đến mức nào, quả thật như cách xa cả một con phố.

Nàng cố gắng cỡ nào cũng không thể đánh trúng Tô Vũ, mà còn bị hắn đánh đến mức biểu cảm hoàn toàn thay đổi, chẳng qua Tô Vũ đã đánh khá nhẹ, không ra tay nặng với nàng mà thôi.

Nghĩ đến đây Thẩm Nguyệt lại hơi chán nản.

Nàng không chú ý phía sau, chỉ lo lui, bất giác lùi đến mép một sườn dốc.

Tô Vũ vừa định lên tiếng nhắc nhở nhưng nào ngờ nàng lại lùi tiếp về sau, chân đạp vào khoảng không.

Thẩm Nguyệt sửng sốt, sau đó nhận ra cơ thể mình đã mất đà ngã ra sau.

Khi ấy Tô Vũ vươn tay ra, túm lấy tay nàng.

Kịp lúc nắm được tay Tô Vũ, thế là nàng kéo luôn hẳn xuống.

Cái này thường được gọi là có chết cũng phải kéo theo đệm lưng.

Tô Vũ sửng sờ, cơ thể hạ thấp, siết chặt vòng tay ôm Thẩm Nguyệt vào lòng, đồng thời, hẳn và Thẩm Nguyệt cùng lăn xuống dưới.

Con dốc này rất dài, cả đoạn đường đầu là lá khô

Thẩm Nguyệt cảm thấy văng đầu hoa mắt như đang ngồi tàu lượn siêu tốc.

Đầu nàng được Tô Vũ ép chặt vào trong ngực, sự tươi mát và yên tĩnh của núi rừng không thể sánh bằng mùi trầm hương thoang thoảng trong lòng hẳn.

Sau đó, cuối cùng trời đất cũng dừng quay cuồng.

Trên người cả hai đều dính lá khô, trông cực kỳ nhếch nhác.

Hai người đã lác xuống cuối con dốc.

Tô Vũ ở dưới, Thẩm Nguyệt nằm trên người hẳn.

Tô Vũ thở phào, Thẩm Nguyệt nằm trên thân hẳn một lúc lâu mà không có động tĩnh gì, hẳn giơ tay lên lấy lá cây trên đầu nàng xuống, chẳng biết dây buộc tóc đã rơi ở đâu, mái tóc mượt mà như nước xõa ra.

Hắn nằm đó, ngược mắt lên nhìn bầu trời trong xanh qua tán lá cây, bỗng cảm thấy trống trải nhưng lại đẹp vô cùng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 342

Mỗi một phiến lá trong rừng, từng phút vắng lặng trong rừng và cả người phụ nữ đang nằm trên người hắn đều khiến lòng mình xao động.

Tô Vũ nói: “Cũng may ta không phải kẻ thù của cô, nếu là kẻ thù thì chắc sẽ không lăn xuống đây cùng cô đâu”.

Thâm Nguyệt ở trong lòng hắn hừ một tiếng.

Tô Vũ nhướn mày nói: “Cô thế nào rồi?”

“Đau...”

Tô Vũ nhíu mày: “Đau ở đâu?”

Thâm Nguyệt chống lên đầu vai đối phương, khó nhọc ngẩng dậy: “Me nó, đập vào ngực ta đó, ngực ta đau...”

Vốn dĩ dạo gần đây nàng đã rất khó chịu vì ngực trướng, nhưng lần này lại đau như bị đập vậy.

Thâm Nguyệt cười trên người hắn, nàng đã không quan tâm đến hoàn cảnh nữa, giờ tay xoa xoa bộ ngực của mình, quả thực đau điếng cả người.

Ấy thế mà Tô Vũ yên phận nằm dưới nàng, tìm cơ hội thích hợp để khuyên răn: “Cô vừa đè ta vừa làm động tác như vậy, có phải không thỏa đáng lắm không?”

Động tác của Thâm Nguyệt khựng lại, bấy giờ nàng mới ý thức được mình cười lên người Tô Vũ và xoa ngực trước mặt Tô Vũ quả thực không – hề – ổn – tí nào!

Tô Vũ nheo nheo mắt, ánh mắt dần dần hiện ra vẻ gian xảo.

Tới rồi đây tới rồi đây, tên này lại sắp bắt đầu cười nhạo nàng rồi đây.

Thẩm Nguyệt cố ra vẻ mặt dày, dù sao bây giờ nàng ở trên, nàng có ưu thế hơn, nên mới cần rặng phản đòn: “Nếu không phải vì người ép ta quá mức, liệu ta có rơi xuống không?”

“Đúng vậy, là lỗi của ta”, Tô Vũ nghiêm túc nhận lỗi.

Thẩm Nguyệt lại hỏi: “Nếu không bị rơi khỏi vách núi dựng đứng này, ta có bị va đập đau đến thế không?”

Tô Vũ nằm trên đống lá khô, mái tóc đen xõa ra, hấn tỏ ra nham hiểm: “Để bù đắp cho lỗi lầm của mình, hay là ta giúp cô...”

Lời nói thốt ra từ miệng hấn chắc chắn không phải đi đâu gì tốt đẹp, còn chưa đợi hấn nói hết câu, Thẩm Nguyệt đã phủ định: “Không cần!”

“Để bày tỏ sự áy náy của ta, ta sẽ cho phép cô đề ta thêm chút nữa”.

Thẩm Nguyệt cười trên người Tô Vũ, tư thế không thể nào ái muội hơn.

Thẩm Nguyệt bĩu môi, chống một tay bên mặt Tô Vũ, khẽ cúi người xuống, trong ánh mắt ẩn chứa vẻ xâm phạm.

Đờng tử đen như mực của Tô Vũ như sâu hơn.

Ngay sau đó, một bàn tay khác của nàng mò tới bên cạnh cổ của Tô Vũ, trong tay có thêm một thanh chủy thủ đã rút khỏi vỏ từ lúc nào, đang kề sát vào vạt áo của hấn.

“Cho dù là kẻ địch, cũng có lúc lơ là cảnh giác, để lộ sơ hở”.

Tô Vũ như con cá nằm trên thớt, thế mà hấn chỉ mỉm cười nhẹ bằng như không: “A Nguyệt, lần này cô thắng rồi. Ta cho cô đánh vài cái, không đánh trả đâu”.

Thẩm Nguyệt đảo mắt nhìn toàn thân Tô Vũ và hỏi: “Nên xuống tay ở chỗ nào đây nhỉ?”

Sau đó nàng phát hiện ra dù mình xuống tay ở đâu cũng không ổn. Đánh vào mặt thì gương mặt kia đẹp trai quá, không ra tay được.

Khi nàng còn đang do dự thì Tô Vũ thành linh nắm chặt lấy cổ tay đang cầm chủ thủ của nàng, ấn nó sang một bên.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 343

Thẩm Nguyệt trợn mắt lườm hắn: “Mẹ kiếp, người lại giở trò!”

Tô Vũ khẽ cười một tiếng: “Việc quân cơ không nê đối trá”.

Thẩm Nguyệt vừa định dõn sức vật lại, đột nhiên toàn khựng lại, cứng đờ trên người Tô Vũ, không dám nhúc nhích.

Ngay lập tức, nàng cảm nhận được một thứ ấm nóng và ẩm ướt tràn ra từ ngực mình, uy thế chẳng khác nào núi lửa phun trời.

Thẩm Nguyệt đờ đẫn nhìn Tô Vũ, hoàn toàn không có kinh nghiệm.

Lúc này, Tô Vũ thong dong nói: “A Nguyệt, cô ướt rã”.

Thẩm Nguyệt cúi đầu nhìn ngực mình, phát hiện trên y phục dần dần thấm ra vết nước, dính chặt vào phần đỉnh của bầu ngực, đang dần dần lan ra xung quanh.

“Ướt cái đầu người!”, Thẩm Nguyệt nhắm mắt, chỉ tiếc hận vì không thể chết ngắt cho xong.

Thẩm Nguyệt lập tức bò dậy khỏi người Tô Vũ, quay lưng lại với hắn. Nàng sờ thử vết ướt trên y phục, có mùi thơm nhẹ và độ dính của sữa, cảm thấy tình cảnh này còn lúng túng hơn bị tràn vào ngày “đèn đỏ” nữa!

Nàng bị chảy sữa... đã thế còn ngay trước mặt Tô Vũ!

Tô Vũ nhìn dáng vẻ đứng quay lưng lại với mình mà luống cuống chân tay của nàng bèn đứng dậy, phủi phủi lá khô trên người rã nói: “Làm mẹ rã, đây là hiện tượng bình thường thôi, ừm, tuy hơi ngượng một chút, nhưng ta có thể hiểu được”.

Đến lúc nào mà chẳng được, cứ phải vào ngay hôm nay chứ!

Tô Vũ vừa định đến gần, Thẩm Nguyệt lập tức quay đầu chĩa chủy thủ vào mặt hắn: “Người mà còn tiếp tục qua đây, coi chừng ta đánh người”.

“Thế ta không qua đó đâu”.

Thẩm Nguyệt vẫn cảm thấy cảm giác ươn ướt không ngừng trào ra, nàng nhắc chân bỏ đi: “Người đợi ở đây, ta tự xử lý”.

Tô Vũ hỏi: “Dùng nước suối ở trong khe núi rửa sạch hả?”

“Nếu không còn biết làm sao!”

“Không được, nước suối quá lạnh, sẽ bị nhiễm lạnh”.

Tô Vũ bước lên từ phía sau, dù Thẩm Nguyệt thực sự muốn dùng đao đâm thương hắn cũng không thể với tới, huống hồ Thẩm Nguyệt đâu muốn đâm thương hắn, lại không thể thả lỏng chân tay, sau cùng bị hắn dùng vài động tác đơn giản cướp mất chủy thủ, tra vào vỏ, thản nhiên dắt tay nàng đi, không cho phép nàng từ chối, quay đầu dắt nàng xuống núi.

Tô Vũ nói: “Đừng lo, ta không nhìn đâu”.

Thẩm Nguyệt cảm thấy thời khắc mất mặt nhất chính là ngày hôm nay rồi.

Ngoại trừ đi theo Tô Vũ, nàng không còn lựa chọn nào khác. May mà suốt quãng đường sau đó Tô Vũ không hề quay đầu lần nào, cũng không trông thấy vẻ lúng túng của nàng.

Tới khi xuống núi, trước ngực Thẩm Nguyệt đã ướt sũng cả một mảng.

Đương lúc hoàng hôn, mặt trời như được khảm vào sơn cốc.

Ánh mặt trời yếu ớt rơi xuống và gió thu thổi qua khiến Thẩm Nguyệt cảm thấy rét run.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 344

Tô Vũ đứng dưới chân núi, quay lưng lại với Thẩm Nguyệt, cởi áo khoác ngoài, giờ cao tay khoác áo lên người Thẩm Nguyệt.

Một luồng hơi ấm lẫn cùng nhiệt độ cơ thể của hắn ập tới khiến Thẩm Nguyệt sững sờ.

Bấy giờ Tô Vũ mới quay người lại, kéo vạt áo giúp nàng và nói: “Như thế ta chẳng nhìn thấy gì nữa, cô cũng thấy ấm hơn”.

Bàn tay của hắn mò tới dưới vạt áo, nắm chặt bàn tay của Thẩm Nguyệt, dắt nàng đi trên con đường quanh quẽ vắng vẻ.

Trên đường không có lấy một người qua lại.

Ráng chiêu kéo cái bóng của hai người ra rất dài, sau cùng lồng vào nhau trên cánh đồng.

Cơn gió từ trước mặt thổi tới hất tung vạt áo và mái tóc của Tô Vũ, tay áo của hắn lướt qua bàn tay của Thẩm Nguyệt, cảm xúc nhẹ nhàng và mềm mại, giống như cánh bướm bay qua.

Một bàn tay của Thẩm Nguyệt được hắn nắm lấy, bàn tay còn lại giữ áo khoác của hắn, nàng hỏi: “Người có thấy lạnh không?”

Trong cơn gió nhẹ, hắn nheo mắt cười khẽ, âm thanh rung động lòng người: “Trái tim ấm áp mà, không lạnh được đâu”.

Thẩm Nguyệt khẽ ngẩng đầu, phát hiện bóng dáng của hắn dưới ánh chiêu ta có cảm giác bình yên và đáng tin cậy.

Trời vào thu rồi, chiếc áo ướt của nàng khiến nàng cảm thấy lạnh thấu xương.

Nhưng bàn tay được nắm chặt dưới vạt áo ấm áp như mùa xuân.

Nàng th ần nghi, trái tim của h ắn ấ m áp đ ến m ứ c nào, d ần d ần khi ến n àng cũ ng kh ông th ấ y l ạnh n ữ a.

Kh ông có chi ếc xe ng ựa nào t ới đ ón họ, có v ẻ nh ư Tô Vũ cũ ng kh ông d ẫn n àng đ ỉ trên con đ ườ ng d ẫn v ề kinh th ành.

Họ ra kh ỏi quan đ ạo, đ ỉ vào đ ườ ng nh ỏ gi ữ a cánh đ ờ ng, ngang qua m ột đ ầ đ ất, phía sau có thôn làng, lúc này kh ói lam chi ều đ ang từ từ b ố c lên từ nơi đ ó.

Thôn dân n ấ u n ướ ng, m ây chi ều đ ến mu ộ n, gió nh ẹ v ờ n quanh, trong m ột tho áng ng ườ c m ắ t nhìn lên chỉ th ấ y gi ật mình, m ỹ c ả nh nh ư h ọa.

Kh ói l ử a nh ân gian, ch ẳ ng qua cũ ng chỉ đ ến th ế.

“T ại sao kh ông v ề th ẳ ng kinh th ành mà phải t ới nơi này?”, Th ầ m Ng ườ c h ỏi.

Tô Vũ đ ắ p: “Tr ời đ ă t ối r ồ i, kh ông bao lâu n ữ a c ồ ng th ành s ẽ đ ố ng l ại, b ây gi ờ m ớ i quay v ề cũ ng kh ông k ị p n ữ a”.

“Ch úng ta có th ể ng ầ i xe ng ựa mà”.

Tô Vũ n ề o m ắ t h ỏi: “D ướ i ch ân n ứ i này l ấ y đ ầu ra xe ng ựa cho cô ng ầ i”.

“Chi ếc xe ng ựa mà ch úng ta ng ầ i khi đ ến đ ây đ ầu?”

“Ta b ả o ng ườ i ta v ề tr ướ c r ồ i”.

Th ầ m Ng ườ c gi ậ n d ữ : “Ta th ấ y ng ườ i c ố t ình thì có, ngay từ đ ầ u đ ă kh ông đ ị nh tr ở v ề vào h ôm nay đ ứ ng kh ông! Ng ườ i là k ẻ đ ộc th ân ch ẳ ng ai ng ố thì kh ông c ầ n đ ể ý, nh ưng ta còn có gia đ ị nh, B ắ p Ch ân, Ng ọ c N ghi ền và nh ị n ườ ng đ ang đ ợ i ta, t ối nay ta phải quay v ề! L át n ữ a t ới thôn nhà ng ườ i ta, xem th ử có th ể m ượ n đ ượ c xe ng ựa kh ông, ch ạy v ề kinh th ành may ra v ẫn còn k ị p”.

“Nhị nương và Ngọc Nghiên sẽ chăm sóc tốt cho Bắp Chân mà, cô cũng không yên tâm à?”

“Ta không thể nào yên tâm được!”

“So với đi ầu này, cô không yên tâm rằng Tần Như Lương sẽ truy cứu tại sao cô đi cả đêm không về, hay là không yên tâm vì qua đêm ở bên ngoài với ta hơn?”

Thẩm Nguyệt ghen hợ: “Ta và Tần Như Lương có cuộc sống riêng, hẳn ta lấy đâu ra tư cách chất vấn ta?”

Tô Vũ cười cười: “Vậ là không yên tâm qua đêm bên ngoài cùng ta r ấ”.

Thẩm Nguyệt buồn bực: “Tại sao người giỏi đổi đề tài như vậy chứ?”

Tô Vũ chậm rãi đáp: “Trước đây ta từng nói bên ngoài thành có một sư phụ làm mộc, hôm nào đó sẽ dẫn cô đi xem thử. Nếu ta không nhớ nhầm, hình như cô đ ồng ý r ấ”.

Thẩm Nguyệt sửng người: “Người nói rằng sư phụ dạy người điêu khắc ở ngay trong thôn này?”

Tiến vào thôn, nghe được âm thanh chó sủa từ đ ầu thôn vọng tới, gà vịt về chuồng, còn cả tiếng gia chủ đứng dưới mái hiên cao giọng quát tháo.

Tô Vũ gõ cửa một viện tử.

Người mở cửa là một bà lão với mái tóc bạc phơ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 345

Trông có vẻ như người này rất quen thuộc với Tô Vũ, trông thấy Tô Vũ đến, vội vàng mời hẳn và Thâm Nguyệt vào trong.

Thâm Nguyệt vừa bước qua viện tử đã thấy nơi nào cũng là hoa văn được chạm trổ tinh xảo, chắc hẳn vị sư phụ này tuổi đã cao, mỗi ngày dùng chúng để luyện tay nghề.

Bà lão nói, điêu khắc chính là tình yêu trọn đời của sư phụ, ông ấy từng nhận khá nhiều đồ đệ, nhưng không một ai vừa kiên trì vừa có trình độ cao như Tô Vũ, bởi thế hẳn rất được sư phụ yêu mến.

Sau khi biết tình hình của Thâm Nguyệt, bà lão dẫn nàng tới một căn phòng để thay áo vải sạch sẽ.

Thâm Nguyệt vừa thay y phục xong, búi tóc lên, bước ra ngoài, bà lão cứ nhìn nàng chăm chăm, không ngừng gật đầu đầy vui mừng mà cảm thán: “Đúng là một đứa trẻ ngoan!”

Sau đó Thâm Nguyệt sờ sờ mó mó nhìn nhìn ngó ngó trong viện tử, vô cùng tò mò.

Tô Vũ và sư phụ làm mộc đang trò chuyện trong sảnh chính.

Sư phụ nhìn Thâm Nguyệt trong viện tử, chòm râu bạc phơ thoáng rung lên: “Mấy năm trước người bằng lòng theo ta học thứ kỹ nghệ này, nói là muốn khắc một món quà tặng người ta, là tặng cho đứa trẻ đó sao?”

Tô Vũ dùng thân phận văn bối khiêm nhường và hiền hòa ngẩng ngay ngắn trên nệm ngồi, nhìn bức tượng gỗ trong tay sư phụ mà nói: “Để sư phụ chê cười rồi”.

“Ta nhớ năm đó khi mới học, vật đầu tiên mà người chạm khắc là một con búp bê, đã đem tặng cho người ta chưa?”

Tô Vũ khẽ cười, trong ánh mắt lộ vẻ chua chát: “Khi ấy học nghệ chưa thông, khắc không đẹp lắm, sau đó nàng trả lại ta rồi”.

“Bây giờ người khắc rất tốt, khắc thêm vài cái nữa, tặng cho nàng, để nàng vui vẻ”, sư phụ cười ha hả.

Tô Vũ nghiêng đầu nhìn về viện tử, ánh mắt dán chặt vào bóng dáng đó, gật đầu đáp: “Đồ đệ sẽ làm vậy”.

Nếu mỹ cảnh nhân gian có thể đưa vào đồ gỗ, hẳn nhất định sẽ khắc cảnh tượng đẹp nhất đưa cho nàng, không phải vì đi đâu gì khác, chỉ để đổi lấy nụ cười tươi tắn hơn.

Thẩm Nguyệt ngoái đầu nhìn về phía sảnh, trùng hợp bắt gặp ánh mắt của Tô Vũ. Trong sảnh, ánh sáng khá yếu, đôi mắt của hắn lại đen đến phát sáng, như sao trời.

Nàng cứ cảm thấy kỳ lạ, như thể vị sư phụ làm mộc kia và Tô Vũ đang nói xấu sau lưng nàng vậy.

Nói ra thì Tô Vũ và họ cũng có cả một câu chuyện.

Sau này khi Thẩm Nguyệt ngẩng xuống ăn cơm cùng họ mới được biết.

Nhiều năm trước, Tô Vũ bị người ta truy sát, hôn mê ở bên ngoài, may mà được đôi vợ chồng già này cứu giúp mới giữ được tính mạng. Trong thời gian dưỡng thương, hắn theo sư phụ học điêu khắc, chớp mắt đã qua nhiều năm, hắn chưa từng lười biếng.

Sau khi ăn cơm tối xong, trong sảnh thấp đèn dầu, Thẩm Nguyệt phẫn khích nhìn sư phụ chạm khắc một vài loại hình, cũng nghiêm túc học hỏi đôi chút.

Con dao trở trong tay sư phụ như có sinh mệnh vậy, chẳng được bao lâu đã khắc xong một con vật nhỏ, sống động như thật.

Thẩm Nguyệt cũng cầm dao khắc vạch ra vài đường rất ra dáng, nhưng kết quả hoàn toàn không nhìn nổi.

Bà lão cũng nháy mắt ra hiệu cho sư phụ mấy lần liền.

Phản ứng của sư phụ hơi chậm chạp, nhưng cuối cùng cũng hiểu ra, ông cùng bà lão về phòng nghỉ ngơi, còn dặn Thẩm Nguyệt rằng nếu muốn học thì có thể hỏi Tô Vũ, dù sao thì Tô Vũ cũng là đồ đệ của ông ấy trong lĩnh vực này.

Sảnh chính chỉ thoáng chốc đã trống rỗng, có cảm giác yên bình lâu rồi không gặp.

Thẩm Nguyệt một tay cầm khúc gỗ, một tay cầm dao khắc, thỉnh thoảng lại vạch ra một đao: “Tại sao người lại thích môn thủ công này?”

“Có thể rèn luyện tâm tính của một người, thử thách khả năng nhẫn nại”, Tô Vũ đáp: “Càng yêu thích thì càng phải chăm chút đẽo gọt, không nổi bết đi nhất đao nào”.

Tô Vũ hỏi: “Cô cảm thấy cơ thể thoải mái hơn chưa?”

Thẩm Nguyệt gật gật đầu.

Thoải mái hơn rất nhiều, cảm giác căng tức cũng biến mất, vô cùng nhẹ nhàng.

Tô Vũ thò tay tới từ sau lưng nàng, cầm lấy khúc gỗ trong tay nàng, đồng thời nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay đang cầm dao khắc của nàng.

Giọng nói của hắn vang lên ngay bên tai: “Đừng dùng sức quá nhiều, nếu không dễ để lại vết chai trên đầu ngón tay”.

Hắn đi đầu chỉnh tư thế của Thẩm Nguyệt rất kịp thời rồi hỏi thêm: “Muốn khắc thứ gì, ta dạy cô”.

Thẩm Nguyệt nhất thời không nghĩ ra nên buột miệng đáp: “Khắc người trước đã, người nói xem khắc ra có giống không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 346

Tô Vũ vừa nắm lấy tay cầm dao khắc của nàng vừa cười nói: “Vậy thì không thể làm qua loa cho xong, phải khắc cẩn thận”.

Lớp mùn của li ti trượt khỏi lòng bàn tay, rơi xuống đất từng chút một.

Thẩm Nguyệt hết sức chuyên chú, nhìn khúc gỗ trong lòng bàn tay dần hiện ra đường nét của Tô Vũ, nàng đột nhiên nhẹ giọng hỏi: “Nhiều năm về trước, tại sao người lại bị truy lùng rồi lại bị trọng thương?”

Hơi thở của Tô Vũ phả vào cổ nàng, nhẹ nhàng mà lưu luyến, hắn nói: “Chính quyền thay đổi, triều đại thay đổi, sẽ luôn có người phải đổ máu hi sinh. Do ta may mắn nên mới có thể nhặt về được một mạng”.

Hắn nói thản nhiên như thể chuyện này không liên quan gì đến hắn nhưng lại khiến cho trái tim của Thẩm Nguyệt như thắt lại: “Người cũng có tham dự vào chính biến hay sao?”

“Ta chỉ là một quan văn, rất yếu ớt”, Thẩm Nguyệt muốn hỏi lại nhưng Tô Vũ đã nắm chặt tay nàng và chuyển chủ đề “Tập trung khắc đi, nếu như khắc lệch lông mi của ta thì sẽ rất khó coi”.

Thẩm Nguyệt đã bị cuốn hút vào chuyện này, sau đó nàng cũng không hỏi thêm bất kỳ câu hỏi nào nữa.

Nàng rất mong chờ hình dáng của Tô Vũ xuất hiện trong bàn tay nàng.

Đúng như lời Tô Vũ nói, càng thích lại càng hận không thể chế tác cẩn thận, mỗi một nét dao khắc xuống đều khó khăn.

Không biết trời đã vào khuya từ lúc nào.

Tô Vũ phải nhắc nhở mấy lần nàng mới chịu trở về phòng nghỉ ngơi.

Khắc hết nửa đêm mới có thể khắc ra hình dáng đại khái, vẫn còn chút thô sơ.

Thẩm Nguyệt cau mày nhìn một hồi cũng không tìm được chút nét đẹp nào của Tô Vũ trên bức tượng gỗ này thì không khỏi suy sụp.

Tô Vũ cất bức tượng gỗ đi rồi nhẹ giọng thì thầm: “Nếu như chỉ trong một đêm mà cô có thể thuần thực được chuyện này thì chẳng phải đã giành được bát cơm của người khác rồi hay sao? Đừng lo, ta cũng sẽ không chạy đi mất, bất cứ khi nào cô muốn chạm khắc tiếp thì ta sẽ làm mẫu cho cô khắc”.

“Đừng tự mình đa tình, ta chỉ dùng hình mẫu của người để luyện tập mà thôi”.

“Ta còn cho rằng cô không đối xử với ta bình thường như mọi người, hoá ra vẫn do ta tự ảo tưởng”.

Ở đây chỉ còn một phòng trống đã được lão thẩm chuẩn bị sẵn sàng trước khi đi ngủ.

Thẩm Nguyệt đang suy nghĩ xem có nên tìm một sợi dây thừng để treo Tô Vũ lên hay không, dù sao thì hẳn cũng có võ công cao cường.

Sau khi vào phòng thì Thẩm Nguyệt mới nhận ra rằng nàng đã suy nghĩ quá nhiều.

Mặc dù chỉ có một chiếc giường trong căn phòng sạch sẽ ngăn nắp nhưng dưới đất còn có một bộ chăn đệm đã được trải sẵn.

Lúc lão thẩm đang chuẩn bị những thứ này, bà ta sợ Thẩm Nguyệt sẽ ngượng ngùng cho nên không hỏi nàng mà hỏi thẳng Tô Vũ.

Chuyện này cũng được sắp xếp theo ý của Tô Vũ.

Tô Vũ vào phòng, quay đầu lại thấy Thẩm Nguyệt vẫn đang ngây ngốc đứng ở cửa thì không khỏi mỉm cười nói: “Sao vậy, cảm thấy tiếc nuối

sao?”

Thẩm Nguyệt lườm nguyệt hấn, sau đó nói: “Ta vui mừng còn không kịp”.

Thẩm Nguyệt bước vào phòng, vừa định nằm xuống thì thấy Tô Vũ ngã xuống bộ chăn đệm nằm dưới đất, một chân co lại, nhẹ nhàng đưa tay ra nói: “Đưa tay ra đây”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 347

Thẩm Nguyệt hỏi: “Đề làm gì?”

Lúc này hắn đã lấy thuốc mỡ ra, lấy một ít ra đầu ngón tay rồi nắm lấy tay Thẩm Nguyệt xoa xoa thuốc lên những đầu ngón tay mà nàng vừa cầm con dao khắc.

“Sau này cô phải nhớ, cho dù là luyện quyền hay là cầm dao thì sau khi làm xong cũng phải xoa thuốc mỡ vào nơi dùng lực, như vậy sẽ không có vết chai, ít để lại manh mối”.

Thẩm Nguyệt chợt hiểu ra: “Thảo nào ta thấy võ công của người lợi hại như vậy thế nhưng lại có một đôi tay cầm bút”.

Nếu bàn tay của hắn có vết chai như bàn tay của Tần Như Lương thì chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể biết được hắn là người tập võ.

Tô Vũ xoa thuốc đầu trên tay nàng rồi nói: “Lúc rảnh rỗi ta sẽ cùng cô luyện võ”.

Thẩm Nguyệt nói: “Muốn luyện võ thì ta luyện với mấy hình nộm gỗ là được rồi, tại sao phải luyện với người chứ?”

Hắn rũ mắt xuống nói: “Có lẽ ta không phải là một sự phụ tốt nhưng ta đã quen với việc chỉ dạy cho người khác. Được rồi, lên giường đi ngủ đi”.

Thẩm Nguyệt nằm xuống, nghiêng đầu nhìn về phía hắn. Hắn cũng giở chăn bông rồi chậm rãi nằm xuống.

Thẩm Nguyệt nhắm mắt lại, không bao lâu sau thì đã chìm vào giấc ngủ.

Khung cảnh ngoài cửa sổ càng ngày càng trắng xóa tựa như bị một lớp sương mỏng bao phủ.

Sáng ngày hôm sau, Thâm Nguyệt được Tô Vũ đánh thức, lúc đó xe ngựa đã đậu sẵn bên đường chờ đợi.

Lúc này hai người trở về thì có thể bắt kịp những tốp người vào thành đầu tiên.

Sau khi tạm biệt đôi vợ chồng già, Thâm Nguyệt còn ngoái ngủ bước lên xe ngựa cùng với Tô Vũ.

Lúc này sắc trời vừa hừng sáng, Thâm Nguyệt đang nghĩ sau khi quay về sẽ ngủ bù thêm một lát.

Khi chuẩn bị vào thành Tô Vũ mới lên tiếng nói: “Tối hôm qua mệt muốn chết rồi, trở về nhớ nghỉ ngơi cho kỹ”.

Hắn không nói lời nào còn tốt, vừa mở miệng nói thì liền nghe sắc mặt ám muội!

Thâm Nguyệt giật giạt khóe miệng nói: “Người không thể nói chuyện đằng hoàng một chút sao? Tối qua người đã làm gì mà mệt muốn chết chứ?”

Tô Vũ nhíu mày, ánh mắt lộ ra nét cười lười biếng, hắn nói: “Hôm qua cô lăn qua lộn lại đến sau nửa đêm mới ngủ, cô không mệt sao?”

Thâm Nguyệt đỡ trán, quyết định không nói chuyện với hắn nữa.

Tô Vũ nhẹ nhàng lấy ra một bức tượng gỗ, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve rồi nói: “Cũng may không phải tất cả đều không có kết quả”.

Thâm Nguyệt nhìn kỹ một chút rồi liền hỏi: “Tại sao người lại mang cái này trở về?”

Nàng định vươn tay giật lấy nó nhưng Tô Vũ đã nâng tay lên, cuối cùng nàng chỉ có thể nắm lấy khoảng không.

Lúc này xe ngựa sắp đi vào cổng thành, Thâm Nguyệt đành phải kiên nhẫn ngồi yên lại.

Tô Vũ đưa nàng đến đầu đường vào phủ tướng quân, trước khi xuống xe hắn còn đột nhiên nói: “Hôm qua cô đến ngõ Bách Gia, ngoài chỗ ở của đại phu đó ra thì cô còn biết gì nữa không?”

Thẩm Nguyệt nhướn mày nói: “Tô Vũ, người thật sự nhện rất giỏi, chuyện ngày hôm qua đến hôm nay người mới hỏi, sao người không nhện đến chết luôn đi”.

Nàng lại ng ỡ ngay ngấn trở lại r ỡ nói: “Người hỏi hay lắm, ta còn đang không biết phải thăm dò thân thế của Liễu Mi Vũ từ đâu, nghe nha hoàn của ả ta nói thích khách kia đã gọi ả ta là Thiên Tuyết, ả ta lại gọi thích khách kia là ca ca”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 348

“Thiên Tuyết?”, ánh mắt Tô Vũ tối sầm lại: “Liễu Thiên Tuyết”.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Sao, hai người quen nhau sao?”

Tô Vũ cười nói: “Hình như đã từng nghe nói qua”.

“Quái thật, người thật sự quen biết ở ta à, không phải Tần Như Lương mang ở ta về từ biên quan sao?”, Thẩm Nguyệt trầm ngâm nói: “Ban đầu ta còn cảm thấy cái tên này có chút quen tai. Chẳng lẽ Tần Như Lương lại đang giấu diếm chuyện gì?”

Nói xong liền nhìn hướng Tô Vũ, mí mắt Thẩm Nguyệt đột nhiên giật giật, đáp: “Tô Vũ, nụ cười này của người là có chuyện gì vậy? Trông mà dựng cả lông măng”.

“Là thế này, sau khi trở về cô không ngại có thể thử xem, nếu Tần Như Lương cản đường cô, cô liền lấy cái tên Liễu Thiên Tuyết này ra để thử hấn ta, ta đoán hẳn nhất định sẽ không dám làm gì cô đâu”.

“Linh nghiệm như vậy?”

Tô Vũ gật đầu: “Ừm”.

Cơ hội rất nhanh đã tới.

Chẳng ngờ Thẩm Nguyệt vừa đặt chân vào cửa lớn lại vừa vịn chạm mặt Tần Như Lương, kẻ phải rời nhà để dự buổi chiều sớm.

Tần Như Lương nhìn nàng một cái thật sâu, hỏi: “Tối qua cô đã đi đâu?”

“Trêu hoa gẹo nguyệt”.

“Trêu hoa gì, gheo nguyệt gì?”, T`ân Như Lương cau mày, chặn đường Thâm Nguyệt.

Trong lòng hắn hiểu rõ Thâm Nguyệt không thuộc về mình, nhưng hắn phát hiện bản thân không hề rộng lượng như trong tưởng tượng, căn bản không có cách nào làm như mắt diếc tai ngơ với nàng.

Hắn có chút chán ghét dáng vẻ này của bản thân.

Khi ý thức lại được thì T`ân Như Lương đã tóm chặt lấy tay Thâm Nguyệt.

Thâm Nguyệt không tức giận, cũng chẳng đưa mắt nhìn tới hắn, chỉ đáp: “T`ân tướng quân biết việc Mi Vũ chính là Liễu Thiên Tuyết không?”

Sắc mắt T`ân Như Lương thoát cái thay đổi, gấp gáp hỏi: “Là ai đã nói cho cô biết?”

Thâm Nguyệt híp mắt, phát hiện phản ứng của hắn thực sự có chút thú vị, không khỏi cười lạnh: “Nếu không muốn mọi người đều biết thì mau bỏ cái tay bẩn thỉu của ngươi ra”.

T`ân Như Lương không thể tin được mà buông lỏng tay.

Trên đường trở về Trì Xuân Viện, Thâm Nguyệt vẫn còn suy nghĩ, xem ra thực sự cần phải đi điều tra xem Liễu Thiên Tuyết này rốt cuộc là ai.

Trong Trì Xuân Viện, Thôi thị cùng Ngọc Nghiên vừa luống cuống đổ Bắp Chân ngủ.

Ngoảnh đầu thấy Thâm Nguyệt đã quay trở lại, Ngọc Nghiên lập tức chạy tới gặng hỏi: “Tối qua công chúa chạy đi đâu vậy, làm nô tỳ lo lắng g`ần chết!”

Không đợi Thâm Nguyệt trả lời, Ngọc Nghiên lại tiếp tục d`ồn dập truy hỏi với gương mặt đ`ầy căng thẳng: “Tô đại nhân không gây khó dễ cho công chúa chứ? Tối hôm qua công chúa ở đâu? Có phải là Tô đại nhân

không cho người trở về không, còn có, công chúa và ngài ấy hẳn là....
không có gì?”

Thâm Nguyệt còn chưa tỉnh ngủ, chỉ vỗ vỗ bờ vai của Ngọc Nghiên:
“Sao có thể không có gì, ta còn dự định sau này có tiền rồi sẽ bao nuôi hẳn
nữa”.

Ngọc Nghiên nghe được lời này xem chút khuyu xuống: “Tuyệt đối
không được đâu công chúa! Ngài ấy, ngài ấy... công chúa người không
khuất phục nổi ngài ấy đâu!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 349

Thẩm Nguyệt ngáp dài một cái, quay đầu nhìn nàng ta: “Sao người nhìn ra được ta không khuất phục nổi hẳn?”

Con người Ngọc Nghiên vội vã đảo loạn, sốt ruột đáp: “Nô tỳ cảm thấy công chúa cùng ngài ấy tốt hơn hết vẫn nên duy trì một chút cấp bậc lễ nghĩa và khoảng cách thỏa đáng... kiểu người bao dung như Liên công tử càng thích hợp với công chúa hơn”.

Thẩm Nguyệt buồn cười trêu chọc nàng ta: “Nếu như ta cứ thích hình mẫu như Tô Vũ thì sao?”

Ngọc Nghiên siết chặt nắm đấm nhỏ nhắn, nóng ruột đáp: “Nô tỳ nhất định sẽ cố gắng khuyên giải công chúa, người đừng nghĩ không thoág như vậy!”

Thôi thị đúng lúc đi ra ngoài cắt đứt cuộc truy vấn này: “Được rồi, được rồi, Ngọc Nghiên à, công chúa hẳn là đang rất mệt mỏi, người mau chuẩn bị nước nóng cho công chúa tắm rửa thay quần áo đi”.

Ngọc Nghiên cũng nhìn ra khuôn mặt mệt mỏi của Thẩm Nguyệt, lúc này mới đề nén không nói thêm nữa mà đi chuẩn bị nước nóng cho Thẩm Nguyệt trước.

Một lúc sau Thẩm Nguyệt đã ngâm cả người trong nước, thở dài một cách thoải mái.

Nàng xoa nắn tay chân, Ngọc Nghiên thì nhào người bên bồn tắm lau chùi cho nàng, trong mắt mang theo chút nỗi hận thầm kín.

Thẩm Nguyệt ngừng đầu than thở: “Tối qua Tô Vũ đưa ta lên trên núi, nói muốn thưởng thức cây phong mùa thu gì đó nhưng lại bắt ta phải luyện võ công cả một ngày, hừ, hôm qua không cảm thấy gì, hôm nay toàn thân đều đau mỏi cả rồi”.

Ngọc Nghiê n vừa nghe vậy liền vui mừng hơn hỏ , vừa ân c ãn vừa đau lòng nói: “Đề nô tỳ xoa bóp cho công chúa, công chúa người vất vả r ấ , Tô đại nhân nhất định rất khắ khe với người”.

“Ngày hôm qua người mới gặp Tô Vũ, sao lại có thành kiến với hắ n lớn như vậy?”

Ngọc Nghiê n mím môi đắ p: “Nô tỳ chỉ liếc mắt đã nhìn ra đượ c, ngài ấy không phải người tốt giống như Liê n công tử”.

“Nhưng cái tốt của Liê n Thanh Châu cũng xuất phát từ hắ n”.

Ngọc Nghiê n vốn còn muố n khuyê n nhủ hai câu nhưng lời nói đến bên miệng lại dần lòng nuốt xuống.

Tô Vũ sẽ không làm tổn thương công chúa nhưng nếu sau này người biết đượ c lập trường của Tô Vũ thì phải làm thế nào đây?

“Hôm qua ta không có ở nhà, Bắ p Chân có ngoan không?”

Vừa nhắc tới bé con, Ngọc Nghiê n liền vực dậy tinh th ầ n, hào hứng đắ p: “Tối qua Bắ p Chân đã khóc, đó là lần đầ u tiên nô tỳ thấy bé khóc!”

Thắ m Nguyệt khẽ nhú mày: “Đói bụng sao?”

“Là vì nửa đê m tỉnh lại phát hiện ra công chúa không ở bên cạnh nên khóc tới choáng váng, nô tỳ và nhị nương làm thế nào cũng không dỗ đượ c bé, sau đó nhị nương hát cho bé nghe một điệ u dân gian mới dần dần ngủ thiếp đi. Đê m qua bé có tỉnh giấc nhi ề u lần, đến sáng sớm nay mới coi như an phận lại”.

Ngọc Nghiê n tiếp tục: “Đừng nhìn Bắ p Chân còn nhỏ, bé thế nhưng đã hiểu chuyện r ấ đó ạ”.

Thắ m Nguyệt đứng dậy mặc quần áo, đi đến bên giường ôm lấy Bắ p Chân vào trong lòng, nằm xuống cùng thắ ng bé. Bắ p Chân nhắm chắ t hai mắt, nhưng chân lại không ngoan ngoãn ngọ nguây đắ p loạn.

Thẩm Nguyệt ôm con trai an ổn ngủ cả một buổi sáng.

Buổi chiều sau khi lấy lại tinh thần, Thẩm Nguyệt vừa trêu ghẹo Bắp Chân vừa nói với Ngọc Nghiên: “Đi mời Liên Thanh Châu tới phủ”.

Thẩm Nguyệt có Thôi thị theo cạnh chăm sóc nên Ngọc Nghiên cũng yên tâm liền vội vàng vàng đi mời người tới.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 350

Chuyến viếng thăm này của Liên Thanh Châu chắc chắn sẽ lại tặng rất nhiều thứ, có quần áo cho trẻ sơ sinh một hai tháng tuổi, lớn hơn chút còn chuẩn bị tới một hai tuổi, đủ đầy hai hòm. Ngoài ra còn có đồ chơi của trẻ con, phàm là những thứ có mặt trên thị trường ắt đều đủ cả.

Quản gia thấy cảnh này cũng không có lý do gì để ngăn Liên Thanh Châu ở ngoài phủ, chỉ đành mời hắn ta đem đồ vật tới Trì Xuân Viện.

Mới đi tới ngoài viện, Ngọc Nghiên liền vội vã kêu lên: “Công chúa, Liên công tử tới rồi”.

Thẩm Nguyệt vừa bước ra khỏi cửa liền thấy từng hòm đồ được chuyển vào trong.

Trên mặt Liên Thanh Châu treo nụ cười ôn hòa, giống như tấm gió xuân tiến vào trong viện nói: “Hôm nay Ngọc Nghiên không tới, ta vốn cũng định tới cửa thăm hỏi. Những thứ này đều là đồ ta chuẩn bị cho Bắc Chân, còn mong công chúa vui lòng nhận cho”.

Thẩm Nguyệt đáp: “Cảm ơn tấm lòng của Liên công tử, nhị nương và Triệu muội đem đồ xuống sắp xếp đi. Ngọc Nghiên, châm trà”.

Dứt lời liền xoay người đi vào phòng, vừa nói với Liên Thanh Châu: “Người vào trong nói chuyện”.

“Không biết hôm nay công chúa tìm tại hạ tới có chuyện gì?”

Thẩm Nguyệt như cười như không: “Chúng ta đã không gặp lại từ đêm trung thu lần trước, Liên hồ ly, người làm đẹp lắm, tối đó xuất hiện kịp thời mà biến mất cũng đủ nhanh mà”.

“Công chúa đừng nói vậy, tối đó để lạc mất công chúa tại hạ cũng gặp tới lóng ngóng, cũng may công chúa bình yên vô sự, nếu không tại hạ khó tránh khỏi trách nhiệm”.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trong lòng ta và người đầu hiểu rõ. Là ai gửi tặng những thứ này?”

Liên Thanh Châu vẫn tươi cười như cũ: “Nếu công chúa đã biết hà tất phải hỏi tại hạ”.

Thẩm Nguyệt nhướn mày.

Nàng gạt chuyện này sang một bên, nói tiếp: “Hôm nay tìm người tới là muốn người giúp ta nghe ngóng về một người”.

“Ai?”

“Liễu Thiên Tuyết”, Thẩm Nguyệt thông dong đáp: “Đến ngày hôm nay ta chỉ nhớ được mơ hồ chuyện của quá khứ, cái tên này thực sự nghe rất quen tai. Theo lý mà nói ta không thể cảm thấy quen thuộc với cái tên trước kia của người phụ nữ mà Tần Như Lương đem về từ biên ải như thế được”.

Đúng lúc Ngọc Nghiên cũng bung trà lên, Thẩm Nguyệt nhón nắp trà, nhẹ nhàng gạt bọt khí bên trong: “Nhưng các mối quan hệ của ta có hạn, muốn thăm dò quá khứ của một người còn phải dựa vào bạn bè. Người cứ việc giúp ta dò la, nếu cần mua tin tức trở về lại tính nợ cho ta”.

Liên Thanh Châu híp mắt cười: “Chuyện này không cần phải hỏi người ngoài, tại hạ không thể rõ ràng hơn, đừng quên rằng bậc cha chú của tại hạ trước đây cũng từng làm quan trong kinh này”.

“Người biết?”, Thẩm Nguyệt có chút kinh ngạc.

“Đây cũng không phải bí mật gì”.

“Vậy người nói nghe thử xem”.

“Phụ thân của Liễu Thiên Tuyết là Liễu Văn Hạo, nàng ta còn có một người ca ca tên là Liễu Thiên Hạc. Năm đó Liễu Văn Hạo chỉ là một viên quan địa phương được thăng chức thuyên chuyển vào kinh, nhưng các quan

lại hiển quý trong kinh đầu chề bai người nhà quê như ông ta nên cực kỳ coi thường. Một đôi trai gái của ông ta cũng thường xuyên bị chề nhạt trong vòng tròn giao tiếp này”.

Liên Thanh Châu nhấp một ngụm trà, ung dung nói tiếp: “Liễu Văn Hạo trong giới quan trường tranh giành cấu xé, từng bước thăng tiến. Đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tầy gang, ông ta vừa ng ồi lên chiếc ghế thừa tướng liền gặp phải một cuộc đảo chính cung đình, vì đắc tội với vua đang tại vị kia, bị ông ta trù lên đầu tội thông đ ồng với địch bán quốc rồi bị chém đầu, toàn bộ nhà họ Liễu từ đó đầu bị đày ải”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 351

“Tại sao Liễu Văn Hạo lại làm mất lòng người kia?”

Liên Thanh Châu mỉm cười: “Vì thăng quan phát tài ông ta đã không tiếc bất cứ giá nào. Phụ thân của người kia là Hoài Nam Vương năm đó, tiên đế kiêng dè thế lực tại đất phong của Hoài Nam Vương, vừa lúc muốn loại bỏ, Liễu Văn Hạo đã hiến kế cho tiên đế đẩy Hoài Nam Vương xuất chinh tới nước Dạ Lương.

Khi Hoài Nam Vương xuất chinh tới Dạ Lương, Liễu Văn Hạo trù tính khiến ông ấy tử trận sa trường, nhưng chẳng ngờ con trai của ông ấy lại dũng mãnh giỏi chiến đấu, cố gắng xoay chuyển tình thế, sau khi thu phục đông đảo các lão tướng trong triều vào dưới trướng, trái lại còn giúp ông ấy nắm giữ đội quân 20 vạn binh lính của biên cảnh, trải qua nhiều năm nghỉ ngơi để lấy lại sức ở bên ngoài, cuối cùng một đường giết thẳng về kinh, xây dựng lên triều đình mới”.

Nghe xong Thẩm Nguyệt có chút đờ đẫn: “Tại sao tiên đế lại nghe theo lời gièm pha của Liễu Văn Hạo?”

Liên Thanh Châu thở dài một hơi: “Đại Sở thái bình nhiều năm, dân chúng yên vui không giả nhưng triều chính lại lơ là bảo thủ, tiên đế không muốn xây dựng rầm rộ, cũng không muốn trắng trợn dấy binh quấy phá bình yên thiên hạ mới khiến thế lực của Hoài Nam Vương thêm lớn mạnh từng ngày. Nếu khi đó không diệt trừ, tương lai Hoài Nam Vương đưa quân tạo phản là đi đâu tất nhiên.

Tiên đế lo sợ máu đổ thành sông, dân chúng trăm họ lảm than, lúc đó chỉ có một lựa chọn duy nhất là phái Hoài Nam Vương tới Dạ Lương nhằm tiêu hao thế lực của ông ta, chỉ là không ngờ rằng cuối cùng lại biến khéo thành vụng”.

Thẩm Nguyệt định thẫn lại: “Do đó Liễu Thiên Tuyết là con gái của Liễu Văn Hạo, vốn là một nữ nô lệ bị đưa đến biên giới?”

“Đúng vậy”.

Nếu là vậy đã giải thích được tất cả mọi chuyện, tại sao T`ân Như Lương lại đưa nàng ta trở lại từ biên giới.

“Liễu Thiên Tuyết trước kia đã quen biết với T`ân Như Lương?”

Liên Thanh Châu chậm rãi nói: “Chuyện này còn phải ngược dòng về thuở ấu thơ, khi đó tại hạ và công chúa là bạn cùng lớp. Khi Liễu Thiên Tuyết vừa tới kinh thành, Liễu Văn Hạo thăng chức, nàng ta cũng cùng với mọi người nhập học vào Viện Thái Học. Chỉ là mọi người chán ghét thân phận quê mùa của nàng ta nên vẫn xoi mói khắp nơi.

Liễu Thiên Tuyết biết công chúa là người được chi ều chuộng nhất nên vẫn luôn cố gắng nịnh nọt người. Công chúa quả thực đã đối xử tốt với nàng ta trong một khoảng thời gian, không cho phép những học sinh khác của học đường ức hiếp nàng ta.

Khi đó công chúa và T`ân tướng quân rất thân thiết, mỗi khi tan học, T`ân tướng quân đều sẽ bảo vệ công chúa, đích thân tiễn công chúa về cung rồi mới tự mình trở về nhà”.

Thẩm Nguyệt ngẩn người, còn có loại chuyện này sao?

Nàng thực sự không thể tưởng tượng nổi T`ân Như Lương trước kia cũng đã từng đối xử tốt với mình.

“Sau đó thì sao?”

“Công chúa và T`ân tướng quân thường đến rừng cây hạnh phía sau Viện Thái Học, vào mùa hạnh chín, T`ân tướng quân sẽ trèo lên ngọn cây cao nhất hái những quả hạnh to và ngon nhất cho công chúa ăn.

Nhưng sau khi Liễu Thiên Tuyết xuất hiện, nhân lúc công chúa không có mặt, cũng sẽ thường xuyên lên tới rừng hạnh, dùng danh nghĩa của công chúa hẹn T`ân tướng quân cùng nhau tới đó chơi đùa.

Tần tướng quân tưởng rằng công chúa không yêu thích hẳn nữa nên mới kêu Liễu Thiên Tuyết tường thuật lại cho hẳn ta, dần dần cũng trở nên xa cách với công chúa. Có vài lần Liễu Thiên Tuyết bị người khác bắt nạt đều nói là do công chúa xúi giục người khác làm khiến Tần tướng quân vô cùng tức giận liền tới chất vấn người.

Nhưng công chúa không làm loại chuyện này, sau đó biết được là do Liễu Thiên Tuyết đứng giữa gây cản trở liền tự mình gây lộn với nàng ta, bị Tần tướng quân vừa vặn gặp được. Ngày hôm đó công chúa lại đánh nhau với Tần tướng quân, bản thân mặt mũi bầm dập không khóc lóc, nhưng từ đó về sau công chúa cũng không bao giờ qua lại với Tần tướng quân nữa”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 352

Một hồi nhớ lại, tách trà cũng đã nguội lạnh.

Thẩm Nguyệt chưa từng lên tiếng.

“Xem ra hôm nay là tại hạ lỗ lời, nói nhiều quá rồi”.

“Tại sao người lại nói với ta những chuyện này?”, Thẩm Nguyệt ngừng đầu, nhìn thẳng vào mắt Liên Thanh Châu.

“Vừa rồi không phải là công chúa hỏi tại hạ về chuyện của Liễu Thiên Tuyết trước sao. Công chúa cũng là người hỏi liệu nàng ta cùng Tần tướng quân có quen biết trước đó hay không, những ân oán thuở nhỏ này là tại hạ nhiều chuyện, để công chúa biết tại sao Liễu Thiên Tuyết lại căm thù người”.

“Căm thù ta?”, Thẩm Nguyệt khó hiểu: “Không phải ta mới là người nên căm thù nàng ta sao?”

Vì vậy ngay từ đầu Tần Như Lương chán ghét nàng như vậy là vì hấn thuở nhỏ cho rằng nàng là một người vừa ác độc vừa xấu xa.

Liễu Mi Vũ mềm yếu mỏng manh cần người khác bảo vệ nhưng nàng thì không.

Nàng là công chúa đứng trên vạn người, nàng có thể trước hô sau ứng, một câu nói liền có người vì nàng mà đổi theo.

Thẩm Nguyệt nói ngả ngớn: “Người đang nói thay cho Tần Như Lương à?”

Liên Thanh Châu nhẹ giọng nói: “Tại hạ chỉ cảm thấy nếu đã nhắc đến chuyện này rồi thì chắc hẳn công chúa cũng biết nguyên nhân hậu quả. Lễ nào chỉ là vì câu nói của tại hạ mà công chúa có thể thay đổi được Tần tướng quân sao?”

Thẩm Nguyệt cười, lắc đầu nói: “Ta chỉ hơi bất ngờ thôi”.

Thẩm Nguyệt lại hỏi: “Người còn có thể nhớ rõ được chuyện năm đó thì lúc Liễu Thiên Tuyết hãm hại ta, sao người không lên tiếng?”

Liên Thanh Châu khẽ cười: “Lúc đó tại hạ thấp cổ bé họng, hơn nữa sư phụ cũng đã nói, một người không phân biệt được đúng sai đến mức đó thì không đáng để công chúa phó thác tình cảm và niềm tin”.

“Bây giờ người nói rõ hơn đi!”

“Đầu là chuyện đã qua, có nói cũng không thể thay đổi được gì, ngược lại có thể giúp công chúa nhìn thấu một người”.

“Người nói đúng, trước đây hẳn không phân biệt được ai tốt ai xấu, càng đừng mong gì sau này”.

Bị thiệt một lần thì sao Thẩm Nguyệt có thể cảm thấy thương xót cho Tần Như Lương được, dù biết chuyện trước đây thì đó cũng là tùy việc mà xét.

Thẩm Nguyệt tựa vào lưng ghế cười nói: “Thảo nào Tần Như Lương lại sợ ta biết chuyện Liễu Mi Vũ là Liễu Thiên Tuyết đến thế, Liễu Thiên Tuyết là con gái của tội thần, vốn dĩ là bị lưu đày thành nô lệ, nếu chuyện này bị vạch trần ra ngoài, Mi Vũ coi như xong”.

Liên Thanh Châu ở bên cạnh nói: “Tần Như Lương chưa chấp con gái của tội thần trong nhà tức là đã phạm tội khi quân”.

Thẩm Nguyệt híп mắt: “Cứ thế mà tử hình thì chẳng còn gì là thú vị, người ca ca đó của nàng ta là Liễu Thiên Hạc đúng chứ?”

Hai huynh muội này hợp lực với nhau giấu giếm mọi người, ép nàng và con của mình vào chỗ chết.

Món nợ này cứ từ từ mà tính.

Liên Thanh Châu nói: “Đúng thế, Liễu Thiên Hạc chạy trốn ở bên ngoài, công chúa không cần lo, sẽ có người giúp công chúa. Liễu Thiên Hạc chính là thích khách ám sát vua, có người chỉ ước gì phanh thây hắn”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 353

Chẳng phải à, tội thần tặc tử giống Liễu Thiên Hạc, nếu bị bắt, hoàng đế có thể yên lòng để hắt ta sống sót sao? Chỉ sợ ngay cả chết cũng không thể chết tử tế.

Liên Thanh Châu nói: “Trước mắt, công chúa phải bắt chẹt tử huyết của Tần tướng quân, sau đó là có thể yên lòng ở trong tướng quân phủ, nhưng công chúa vẫn phải cẩn thận”.

Nói rồi hắt đứng lên nói với Thẩm Nguyệt: “Hôm nay tại hạ đến đây là muốn chào tạm biệt công chúa”.

“Chào tạm biệt?”, Thẩm Nguyệt sững sốt nói: “Người phải đi?”

Liên Thanh Châu đứng thẳng người: “Vâng, tại hạ phải rời khỏi kinh thành một thời gian, ngày mai sẽ xuất phát”.

“Đi đâu?”

“Đi kiếm tiền”.

“Kiếm tiền ở đâu?”

“Đây là bí mật thương nghiệp”.

Thẩm Nguyệt bĩu môi: “Ta thấy, kiếm tiền là mảnh lời che mắt, không chừng đi làm chuyện không thể cho người khác biết”.

Liên Thanh Châu bu ãn cười nói: “Công chúa, đội thủy quân Giang Nam sắp hoàn công, tại hạ đoán chừng đến khi mình về lại kinh thành là có thể thuận nước đẩy thủy quân, đến lúc đó mời công chúa lên thủy quân du ngoạn”.

Nghe thế, Thẩm Nguyệt cười híp mắt: “Đi đi, kiếm tiền nhiều vào, khi nào về đừng quên mang đặc sản cho ta”.

“Được, lúc tại hạ không ở đây, nếu có gì cần, công chúa cứ bảo Nhị nương đi mời đại nhân”.

Sau đó, như thể không có gì để nói nữa, Liên Thanh Châu chốt một câu: “Công chúa bảo trọng, tại hạ cáo từ”.

Hắn vừa xoay người đi hai bước, Thẩm Nguyệt bỗng gọi hắn lại, nói với giọng mang ý tứ sâu xa: “Liên Thanh Châu, cũng đã đến rồi, người không thăm Bắp Chân sao?”

Liên Thanh Châu khựng người, xoay lại nhìn Thẩm Nguyệt nhẹ nhàng xoa bàn tay đầy thịt của Bắp Chân, cười nói: “Tiểu công tử thật đáng yêu... tên là Bắp Chân?”

“Ừ, là biệt danh ta đặt!”, Thẩm Nguyệt nhìn hắn: “Tên thì phải để cha nó đặt”.

Liên Thanh Châu nói: “Đương nhiên phải thế”.

“Người có muốn ôm không?”, Thẩm Nguyệt hỏi.

Liên Thanh Châu sững sốt nhưng lại từ chối: “Tại hạ chưa từng ôm đứa bé nào nhỏ như vậy, sợ ôm làm bé không thoải mái, vẫn nên đợi lúc lớn hơn...”

Không để Thẩm Nguyệt nói gì thêm, hắn quay đầu đi ra khỏi phòng.

Thẩm Nguyệt nhìn Bắp Chân, Liên Thanh Châu không hiểu ý tứ trong lời nói của nàng sao? Nàng nói quá ẩn ý à?

Hay là nàng nên hỏi thẳng: Rốt cuộc hắn có phải là cha của Bắp Chân không?

Hầy, bỏ lỡ cơ hội lần này rồi, không biết lần sau là bao giờ?

Ngọc Nghiên bước vào dọn dẹp nói: “Công chúa, Liên công tử chuẩn bị cho Bắp Chân rất nhiều quần áo, có cả mười mấy bộ cùng mùa mà không trùng nhau, lúc này nó đi xem thử mà thấy hoa cả mắt”.

Với chuyện này, Liên Thanh Châu nói nếu đã biết rõ như thế còn hỏi gì nữa, lẽ nào đúng là do Tô Vũ bảo hắn đưa đến?

Hắn lại suy xét chu đáo, chỉ là không biết có ý tứ gì.

Thẩm Nguyệt bảo Ngọc Nghiên gọi Thôi thị vào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 354

Thôi thị hỏi: “Công chúa gọi nô tì đến có gì dặn dò?”

Thẩm Nguyệt vừa giao Bắp Chân cho bà ta để cho bú sữa vừa nói: “Lúc này Liên công tử đã nói với ta, bảo có chuyện gì cứ kêu Nhị nương đi mời Tô đại nhân. Ta vừa nhớ ra là dạo gần đây Tô Vũ biết khá rõ những hành động của mình, có phải là trùng hợp hay không?”

Thôi thị cười gượng nói: “Có... có thể là trùng hợp thôi...”

Thẩm Nguyệt nhìn bà ta nói: “Nhị nương, ta không quan tâm người được ai phái đến, nhưng bây giờ người là người của ta, nghĩa vụ đầu tiên là phải nghe theo ta, sau này đừng báo cáo mọi thứ về ta cho người ngoài, việc này sẽ làm ta cảm thấy như bị giám sát, biết chưa?”

Thôi thị nói: “Nô tì đã biết”.

Ban đêm, Liên Thanh Châu xuất hiện trong phòng sách của Tô Vũ.

Sau bức màn tre, trâm hương ngào ngạt.

Tô Vũ cầm cây bút chấm vào mực, sau đó viết hai chữ “Dạ Lương” lên tờ giấy Tuyên Thành.

Hắn nhàn nhã đặt bút xuống nói: “A Nguyệt hỏi, người đã nói rồi à?”

Liên Thanh Châu đáp: “Học trò đã nói nhưng học trò có một chuyện không hiểu”.

Tô Vũ cũng không bất ngờ, khẽ “ừ” một tiếng.

Liên Thanh Châu nói: “Sự phụ không muốn công chúa có bất kỳ tình cảm gì với Tần Như Lương nữa, thế tại sao lại muốn để công chúa nghe chuyện của nàng và Tần Như Lương?”

“Tần Như Lương là một lưỡi dao sắc bén, nhưng phải xem cuối cùng hấn sẽ nằm trong tay ai”.

“Lẽ nào... sư phụ không sợ công chúa nhớ tình cảm cũ với Tần Như Lương à?”

Tô Vũ nhìn con rối được đặt ở góc bàn, đây chính là món đồ Thảm Nguyệt đã thức đến nửa đêm để khắc.

Ánh mắt hấn trở nên dịu dàng: “Ta tin nàng ấy như nàng ấy sẵn lòng tin ta vậy”.

Bây giờ Thảm Nguyệt không nhớ ra, chỉ biết những đi ều này có lợi cho nàng, giúp nàng có chỗ đứng trong phủ tướng quân. Với tính cách hiện giờ, cùng với sự dứt khoát như thời niên thiếu, nàng sẽ không còn nhân nhượng với một ai có lỗi nữa.

Tô Vũ đưa giấy tuyên thành đã hong khô cho Liên Thanh Châu nói: “Đêm nay về chuẩn bị, sáng mai khởi hành”.

“Vâng thưa sư phụ”.

Liên Thanh Châu vừa ra khỏi phòng, Tô Vũ ở phía sau nói: “Thanh Châu”.

“Sư phụ có gì dặn dò?”

“Mọi chuyện đều phải cẩn thận”.

Lúc Tần Như Lương về, nghe nói Liên Thanh Châu có ghé qua, hơn nữa còn ở trong Trì Xuân Uyển khá lâu.

Quản gia nói Liên Thanh Châu mang đến rất nhiều quần áo và đồ chơi cho Bấp Chân.

Khi Tần Như Lương đến Trì Xuân Uyển, lặng lẽ đứng trước cửa phòng thì cánh cửa vẫn chưa đóng, hấn ta trông thấy Thôi thị và Ngọc Nghiên

đang chắt quèn áo của Bắp Chân vào chật cả ngăn tủ, trong lòng hắn ta lại có cảm xúc khác lạ.

Hắn ta thấy nó cực kỳ chói mắt.

Tần Như Lương đột ngột lên tiếng: “Đó đều là những thứ Liên Thanh Châu đưa đến hả?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 355

Lời vừa thốt ra, Ngọc Nghiên và Thôi thị đều khựng lại một chút.

Không nghe thấy tiếng của Triệu thị ngoài sân, hẳn ta đã đến đây từ lúc nào?

Bấp Chân đang ngủ trên giường, Thâm Nguyệt không nhanh không chậm bước ra từ bức bình phong, thuận miệng nói: “Đúng vậy, chỉ có hẳn là chu đáo nhất thôi, ăn mặc chơi đùa gì đều không thiếu”.

Tần Như Lương nói: “Trong phủ tướng quân cũng có những thứ này, không cần phải dùng đồ hẳn ta mang tới. Nếu ta nhớ không lầm thì trong cung cũng thường xuyên ban thưởng vải vóc, lấy về làm quần áo cho đứa nhỏ là được”.

Thâm Nguyệt lấy ấm trà rót một chén, nói: “Sau này đứa nhỏ cũng không mang họ Tần, đồ trong phủ tướng quân thì cứ giữ lại cho hài tử của Mi Vũ hay Hương Phiến dùng đi. Ta thấy đồ của Thanh Châu mang đến cũng rất tốt, món nào cũng được chọn lựa rất kỹ”.

Tần Như Lương đứng trước mặt Thâm Nguyệt, cúi đầu nói: “Thâm Nguyệt, cô nên kiên nhẫn chờ một chút đi. Gió trông khua chiêng đi hẹn hò với nam nhân khác, đêm hôm khuya khoát không về, còn nhận những thứ mà người khác đưa tới cho hài tử, cô ném ta ở đâu?”

Thâm Nguyệt cong môi cười: “Hình như chính ngươi là người nói Liên Thanh Châu mới là phụ thân của hài tử, ta nhận những thứ phụ thân đưa nhỏ cho thì có gì sai đâu?”

“Tốt nhất ngươi đừng nên lấy cái danh nghĩa phu thê đó đè lên đầu ta, đúng lúc hôm nay Liên Thanh Châu đến, ta sẽ thử hỏi thăm chuyện của ngươi và Thiên Tuyết”.

Sắc mặt Tần Như Lương chợt thay đổi.

Thẩm Nguyệt cup mắt xuống, nhìn ánh nến hắt lên vạt áo tinh tễ kia, lại nói: “Người nhìn lại mình xem, trên mặt chỉ toàn vẻ ghen tị, thứ cho ta hỏi một câu, T`ân tướng quân, đừng nói người định lãng tử quay đầu, đi yêu ta đấy nhé?”

T`ân Như Lương mím môi.

Đến tận lúc này hẳn ta vẫn chưa từng nghĩ đến chuyện đó.

Thế nhưng hẳn ta lại ngày càng đẽ ý.

Thẩm Nguyệt bất thành linh hắt chén nước lên vạt áo hẳn, dập tắt đi ánh nến trên đó, nước bắn tung tóe lên cằm T`ân Như Lương.

“Cô yên tâm, ta sẽ không yêu cô”, T`ân Như Lương nói: “Nhưng ta mong cô hãy làm tốt bổn phận của một thê tử trong khoảng thời gian này”.

Nàng híp mắt, hờ hững nói: “Không có là được rồi, mong là ngày nào đó T`ân tướng quân đây không nuốt lại những lời đó. Xí, một kẻ sủng thiếp diệt thê lại nói về bổn phận với ta, người có biết là buồn cười lắm không, cú”.

Thẩm Nguyệt còn chưa ra tay thì Ngọc Nghiên đã xông tới, chặn trước mặt Thẩm Nguyệt, nói với T`ân Như Lương: “T`ân tướng quân, sắc trời đã tối, công chúa nhà ta không muốn nói chuyện với người, người nên quay về đi!”

T`ân Như Lương liếc nhìn Thẩm Nguyệt một cái, nói: “Sau này tốt nhất không nên cho Liên Thanh Châu vào phủ, để người ta lại nói ra nói vào”.

Thẩm Nguyệt cười nhạt, nói: “Ta không mời hẳn vào phủ, sau này ta chỉ ra ngoài chơi bồi, chắc là được chứ nhỉ”.

T`ân Như Lương ra khỏi Trì Xuân Uyển, cực kỳ ảo não vì bản thân mình không thể ki`em chế được đôi chân mình, cứ đi đến chỗ Thẩm Nguyệt.

Hắn ta thừa nhận, bản thân mình không muốn thấy kẻ khác đưa món này đ ồng đến chỗ Thâm Nguyệt, hắn ta thấy Thâm Nguyệt đang dỡ đưa nhỏ, tỳ nữ lo sắp xếp quần áo thì lại chướng mắt!

Sau đó Tần Như Lương lại đến Hương Tuyết Uyển.

Lúc đó, Hương Phiến vốn đã ngủ r ồi, nghe nói Tần Như Lương đến lại bật dậy, đi ra cửa nghênh đón.

Sắc mặt Tần Như Lương lạnh lẽo như băng giá, chẳng nói chẳng rằng kéo Hương Phiến vào phòng.

Hắn ta xé rách quần áo Hương Phiến, chẳng có màn dạo đầu nào đã xông thẳng vào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 356

Hương Phiến bị đau, lại không thể ngăn cản được Tần Như Lương tàn sát bừa bãi trên người mình, đầu ngón tay đâm vào vai hắn ta, rên rỉ nói: “Tướng quân nhẹ thôi...”

Đêm nay Tần Như Lương vô cùng thô bạo.

Hắn ta không màng đến lời cầu xin đầy đau đớn của Hương Phiến, để lại những dấu vết xanh xanh tím tím đầy tàn bạo trên người nàng ta. Hắn như loài sói đói, mặc sức đùa bỡn con mồi dưới thân mình.

Hương Phiến muốn ngất lịm đi mấy lần, lần này còn dữ dội hơn cái ngày nàng ta bỏ thuốc cho Tần Như Lương.

Đêm còn rất dài, cơn ác mộng này cũng chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Sau đó, Hương Phiến dựa vào chút ý thức cuối cùng, chờ đến khi Tần Như Lương cắn răng phóng thích thứ đó vào cơ thể nàng.

Khi đó, tay Tần Như Lương bấu mạnh vào vai nàng ta, ghé vào tai nàng ta, nặng nề gọi: “Thẩm Nguyệt...”

Đông tử Hương Phiến lập tức mở to, cả người nàng ta như đang rơi vào hãn băng ngàn năm.

Rốt cuộc là do hắn ta quá hận Thẩm Nguyệt, hay hắn ta vẫn luôn xem nàng ta là Thẩm Nguyệt?

Liên Thanh Châu đi rồi, Thẩm Nguyệt chẳng còn nơi nào để ra khỏi phủ tướng quân chơi đùa, đành phải ở lại Trì Xuân Uyển bầu bạn với Bấp Chân.

Liên Thanh Châu cũng đã biết đi xa để kiếm tiền, mà nàng vẫn suốt ngày nằm ở nhà ăn rồi chờ chết, chẳng phải là thiếu nghị lực quá ư?

Vì cuộc sống hạnh phúc trong tương lai của nàng và Bắp Chân, nàng phải tính toán thật sớm mới được. Không thì chờ đến lúc Bắp Chân hai ba tuổi rồi lại bị mang vào cung làm con tin chắc?

Lúc này, Thẩm Nguyệt không còn muốn nghĩ đó chờ chết nữa.

Thẩm Nguyệt bảo Ngọc Nghiên lấy vai tiền của mình ra.

Thẩm Nguyệt lắc rồi lại lắc, mò rồi lại mò, cũng chỉ đào ra được tổng cộng hai ngàn lượng ngân phiếu và chút bạc lẻ, chẳng thể thêm được.

Ngọc Nghiên keo kiệt nói: “Nếu công chúa hết tiền để tiêu rồi thì cứ đến phòng thu chi ấy. Đây là tiền công chúa cất giữ để sau này cho Bắp Chân mua đồ ăn vặt mà”.

Thẩm Nguyệt chống cằm, ánh chừng đồng bạc vụn trong tay, nói: “Chút tiền này làm sao đủ, đồ ăn vặt của Bắp Chân, sữa bột, ăn mặc ở đi lại, sau này sẽ phải chi ra một con số rất lớn. Xem ra, chúng ta phải kiếm thêm tiền càng sớm càng tốt”.

Ngọc Nghiên nháy mắt nói: “Có phải công chúa chuẩn bị vẽ hình người nhỏ phải không, Liên công tử đã thúc giục mấy lần rồi đấy”.

“Bây giờ Liên Thanh Châu không có trong kinh thành, vẽ cái đó cũng vô dụng thôi”, Thẩm Nguyệt suy nghĩ một phen, lại cất ngân phiếu và bạc đi: “Không được, tranh thủ lúc còn tuổi thanh xuân, bổn công chúa phải mau ra ngoài kiếm tiền thôi”.

“Công chúa định kiếm tiền thế nào?”

Thẩm Nguyệt nói: “Cứ tiếp tục ở nhà gheo nhi tử đùa Bắp Chân mãi sẽ mê muội mất hết ý chí mất. Trước mắt không phải là lúc ta nên hưởng thụ niềm vui này”.

Vì thế, Thẩm Nguyệt giao Bắp Chân cho Thôi thị, bản thân lại thay nam trang, trước khi ra ngoài còn hôn lên mặt Bắp Chân một cái, nói: “Tiểu bảo

bối à, nương phải ra ngoài kiếm tiền mua sữa bột, con ở nhà ngoan ngoãn, không được nháo đó nha, đói thì tìm nhị nương bú sữa ha”.

Thâm Nguyệt ra tới sân, lại quay đầu vào nói với Thôi thị: “Phải rồi, nếu có người hỏi ta đi đâu làm gì, nhị nương nhớ đừng có biết gì nói đó nha, ta có ý gì chắc bà hiểu mà”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 357

Lần này Thôi thị không hề thản nhiên như trước nữa, lo lắng nói: “Ai da, công chúa ra ngoài nhớ phải cẩn thận, Ngọc Nghiên, cô phải chăm sóc cho công chúa thật tốt đó!”

Ngọc Nghiên theo Thâm Nguyệt đảo qua đảo lại trên đường cái vài ngày, vẫn không hiểu, nói: “Công tử, người vẫn chưa nói rõ, rốt cuộc chúng ta phải kiếm tiền bằng cách nào vậy”.

Thâm Nguyệt nói: “Đừng lải nhải nữa, công tử ta phải tốn chút thời gian để tìm kiếm cơ hội kinh thương buôn bán”.

Vì thế cuối cùng, Thâm Nguyệt đặt mục tiêu vào sông bạc lớn nhất kinh thành, cũng là nơi loạn nhất, chướng khí mù mịt nhất... Sông bạc Thiên Kim.

Thâm Nguyệt quay về tìm quản gia để lấy bạc.

Quản gia cẩn thận hỏi: “Ngân lượng tháng này của công chúa đã được chi cả rồi mà, đây là...”

Thâm Nguyệt gõ tay lên mặt bàn, nói: “Ngân lượng hằng tháng chỉ đủ để trang trải chi phí hằng ngày thôi, bình thường ta còn phải đi dạo phố này, mua đồ ăn vặt này, mua y phục, trang sức rồi đi trang điểm này kia nữa”, nàng liếc nhìn quản gia: “Ta là công chúa, đồ ta dùng sao có thể tệ hơn người khác được?”

Quản gia cũng không tìm được cái lý lẽ nào để nói lại.

Quản gia lại hỏi: “Lần này công chúa muốn chi bao nhiêu?”

“Không cần nhiều, hai trăm lượng thôi”.

“Nhưng mà...”

“Hai trăm lượng đâu có nhiều, ta còn chưa lấy ngân lượng hằng tháng của nhi tử ta đây, từ khi ta mang thai sinh hạ đứa nhỏ đến nay đã là hơn mười tháng rồi, bạc của mười tháng đó chắc không chỉ là hai trăm lượng đâu nhỉ?”

“...”

Ngọc Nghiên vẫn một mực ngoan ngoãn đi theo sau lưng Thẩm Nguyệt, không khỏi tặng cho công chúa nhà mình một ngón tay cái.

Đòi tiền thế này đúng là hợp tình hợp lý! Cây ngay không sợ chết đứng luôn!

Quản gia hết cách, cuối cùng đành phải nhăn nhó nhí nhí dẫn Thẩm Nguyệt đến phòng thu chi lấy tiền.

Cứ tiêu xài thế này, chút bổng lộc của tướng quân sẽ không đủ mất!

Quản gia mà biết được sau khi lấy tiền xong Thẩm Nguyệt sẽ đến sòng bạc Thiên Kim để đánh bạc... Thì dù có phải liều mạng cũng sẽ không cho công chúa thành công lấy được một đồng nào.

Lúc này, hai chân Ngọc Nghiên đã run rẩy theo Thẩm Nguyệt bước đến trước cửa sòng bạc Thiên Kim.

Ngoài cửa người đi ra đi vào tấp nập, tất cả đều là dân đỏ đen vào đây chơi. Còn có vài nam tử vạm vỡ đứng canh gác.

Ngọc Nghiên sợ mất mật hỏi: “Công, công tử... Chúng ta phải vào đây thật hả? Nhưng mà nô... Đó giờ ta chưa từng đến mấy nơi thế này”.

Thẩm Nguyệt vẫn nhớn nhó nói: “Ta cũng chưa đến đây bao giờ”.

Ngọc Nghiên bắt đầu nhụt chí: “Hay là chúng ta đừng vào đó nữa, công tử có thể dùng số tiền này để kinh doanh gì đó mà”.

Ngọc Nghiên quay người đi vài bước, quay đầu lại vẫn thấy Thẩm Nguyệt không đi cùng mình, nàng vẫn còn thoải mái phủi vạt áo, sau đó

ngheh ngang bước vào trong kia.

Ngọc Nghiên thấy có gì đó không đúng, vội vàng nhào tới ôm lấy đùi Thẩm Nguyệt: “Công tử, chúng ta nên về thôi, bên trong đó loạn lắm, hạng người nào cũng có... Ta xin người đấy...”

Thẩm Nguyệt nhú mày nói: “Ta chẳng cần biết trong đó có hạng người gì, ai vào đây cũng là dân bài bạc. Ngọc Nghiên, mau buông tay ra, chúng ta vào đó mở mang tầm mắt”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 358

“Ta không buông! Công tử đừng đi!”, nhờ đâu vào đó lại bị kẻ xấu bám theo, thì mười cái đầu của nàng ta cũng không đủ bù.

Thẩm Nguyệt liếc mắt nhìn Ngọc Nghiên đã bắt đầu thút tha thút thít, mắt ngân ngấn nước, ai đi ngang qua cũng liếc nhìn hai người.

“Ngọc Nghiên, mau buông tay ra, người không sợ mất mặt thì ta sợ chứ”.

“Ta không buông, cửa sông bạc sâu như biển đó công tử! Nếu bị ai đó biết được, bọn họ sẽ đánh chết ta mất!”

Tô đại nhân thì khỏi phải bàn, ngày xưa hẳn là kẻ nghiêm khắc đến mức chẳng màng tới thân thích, cả Tần tướng quân nữa, dù không có tình cảm phu thê với công chúa, nhưng chắc chắn sẽ không cho công chúa đến mấy nơi thế này.

Thẩm Nguyệt hít một hơi thật sâu, đúng là không nên dẫn theo Ngọc Nghiên mà.

Nàng ng ỡ xồm xuống, cố gắng khuyên ngữ: “Ta biết cửa sông bạc sâu như biển, chúng ta chỉ đến xem thôi mà, đâu có nói là sẽ chơi đâu”.

Ngọc Nghiên chớp mắt: “Thế công tử muốn xem cái gì? Ta đã nói với người r ỡ, đây không phải là nơi tốt lành gì, giống như thanh lâu ấy, chúng ta là nữ...”

“Khụ khụ”, Thẩm Nguyệt lập tức hắng giọng hai tiếng, ngắt ngang lời Ngọc Nghiên.

Ngọc Nghiên ph ồng miệng, lại nói: “Nếu công chúa buôn bán gì đó, nô tỳ nhất định sẽ giơ hai tay tán thành, nhưng làm thế này thì không được”.

Thẩm Nguyệt vẽ vòng tròn trên mặt đất, nói: “Bỏ công tử hứa sẽ không chơi, thế được chưa, ai lại chẳng biết tay mơ phải nộp học phí, ta đâu có ngu ngốc, vội vàng dâng tiền cho kẻ khác? Yên tâm, chúng ta chỉ đi khảo sát giá cả, tiện thể giải trí chút thôi”.

Ngọc Nghiên vẫn dùng ánh mắt không có chút tin tưởng nào nhìn Thẩm Nguyệt.

Lúc này, mấy nam nhân vạm vỡ canh cửa không thể chịu nổi nữa, mất kiên nhẫn lên tiếng: “Này hai tên ng ǎi kia, các người cứ chầu đ ầu ghé tai nhau nói cái gì thế! Rốt cuộc có muốn chơi hay không, không chơi thì lượn, đừng có cản trở việc làm ăn của sòng bạc!”

Thẩm Nguyệt kéo Ngọc Nghiên vào trong, cười tủm tỉm nói: “Xin lỗi đại ca, tiêu đề của ta vẫn còn thấy lẩn cấn trong lòng nên ta cần chút thời gian để làm công tác tư tưởng cho hẳn”.

Nam nhân vạm vỡ kia cũng không ngăn cản họ, Thẩm Nguyệt nhanh chóng kéo Ngọc Nghiên vào cửa sòng bạc Thiên Kim.

Vừa vào cửa, hai người lập tức chìm trong tiếng người ồn ào, còn ồn ào náo nhiệt hơn cả họp chợ. Bầu không khí tràn ngập mùi tiền đầy hấp dẫn.

Trong sảnh có hai mươi bàn đặt cược, mỗi bàn đều có một đám đông vây quanh.

Dân cờ bạc nào bình dân một chút thì đến bàn cược ít, tiền nhiều không có chỗ tiêu thì cứ đến bàn lớn. Mỗi khi ván cược bắt đầu là mọi người xung quanh lại điên cuồng la hét, như thể chỉ cần giọng đủ lớn, thì phần thắng sẽ nghiêng về phía mình vậy.

Đó chính là khát vọng của dân bài bạc dành cho tiền tài và thắng thua.

Mỗi lần bước vào, sẽ rất khó bước ra.

Sau khi tiến vào sảnh lớn, tất cả mọi người đều cắm đầu vào bàn cược, căn bản chẳng có ai tiếp đón nàng và Ngọc Nghiên.

Ngọc Nghiên phát hiện, dù nơi này có hơi loạn, nhưng cũng không nguy hiểm như những gì nàng ta tưởng.

Dần dà, nàng ta cũng nhìn trái ngó phải quan sát giống Thẩm Nguyệt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 359

Họ đứng bên cạnh bàn đặt cược, thấy người ta đặt tiền vào, Ngọc Nghiên lại quay sang nói với Thẩm Nguyệt: “Lần này ta thấy đặt lớn sẽ thắng”.

Thẩm Nguyệt cười tủm tỉm nói: “Tự tin thế hả?”, nói xong bèn lấy ra một khối bạc vụn cho Ngọc Nghiên: “Cần lấy thử xem, thua tính cho ta”.

Mặt Ngọc Nghiên xuất hiện vẻ bức tức: “Công tử nói chỉ xem thôi không đặt mà!”

Thẩm Nguyệt vòng tay qua cổ Ngọc Nghiên kéo sang một bên, nói: “Đâu có đặt nhiều, chẳng qua là chơi giải trí, thử xem mình có may mắn không thôi. Chẳng lẽ người không muốn thử xem phán đoán của mình là đúng hay sai hả?”

Ngọc Nghiên nhìn bạc vụn trong tay.

Đang chần chừ thì Thẩm Nguyệt đã đẩy nàng ta tới chỗ bàn đặt cược, cần tay nàng ta đặt vào chỗ cược lớn.

Ngọc Nghiên vẫn giữ chặt khối bạc không chịu buông, Thẩm Nguyệt nói bên tai nàng ta: “Ngoan, buông ra”.

Nhà cái thấy Ngọc Nghiên cản trở quá bèn quát lớn: “Này, rốt cuộc người có đặt hay không đây, muốn chơi cứ chơi, không chơi thì né ra!”

Thẩm Nguyệt nói: “Ngại quá, tiêu đệ nhà ta mới đến lần đầu, vẫn chưa dám xuống tay”.

Cuối cùng, Ngọc Nghiên uất ức bĩu môi rồi mới quyến luyến buông tay ra.

Sau khi ván cược bắt đầu, nhà cái tuyên bố: “Đặt lớn thắng!”

Ngọc Nghiên nghệt mặt ra đó một lúc, hoàn toàn bỏ qua sự bối rối và buồn bã lúc nãy, nàng ta đã lấy lại tinh thần vốn, còn có cả tinh thần lười nên vui vẻ nhảy dựng lên.

“Công tử, không ngờ chúng ta thắng được tinh thần thật này!”

“Thích lắm đúng không?”, Thẩm Nguyệt cười tủm tủm hỏi.

“Thích thật đó!”, vui vẻ qua đi, Ngọc Nghiên lại như cụ già xụ mặt xuống: “Nhưng bài bạc là không tốt, công tử không nên chìm đắm vào đó”.

Cùng với nguyên tắc chỉ chơi nhỏ, Thẩm Nguyệt và Ngọc Nghiên lượn lờ khắp đại sảnh, thấy có ván nào chắc chắn lại đặt chút tinh thần, thắng một hai ván là vui rồi.

Ngọc Nghiên chỉ chú ý vào những bàn cược, còn Thẩm Nguyệt lại để ý đến những người đến chơi.

Có rất nhiều người thua thảm trong này, chỉ còn đúng cái quần, cũng có người muốn gỡ lại vốn nên lớn gan vay tinh thần của sòng bạc Thiên Kim, nhưng thường thì cái giá phải trả rất lớn.

Nếu không thể trả được trong thời gian quy định, có lẽ người đó sẽ bị đánh đến mức còn nửa cái mạng, đấy là chưa tính đến việc bỏ cả mạng mình vào.

Quan sát sòng bạc Thiên Kim mấy ngày, có người mượn xong không trả nổi còn phải bán cả thể tử và hài nhi.

Đại Sở là thế, thiếu nợ trả tinh thần là chuyện hết sức bình thường. Chắc hẳn ông chủ đứng đằng sau sòng bạc Thiên Kim này phải có chút nhân mạch, nên bình thường quan phủ cũng sẽ mặc kệ chuyện này.

Ngọc Nghiên chứng kiến tận mắt, cứ sụt sùi mãi không thôi.

Gần sòng bạc Thiên Kim có tiên sinh xem bát tự, tự nhận là bán tiên sống, trông giống một lão già mù.

Mỗi lần Thâm Nguyệt đi ngang qua chỗ lão ta, bát tự tiên sinh lại cất giọng như niệm kinh: “Tính bát tự, không đúng không lấy tiền, không đúng không lấy tiền”.

Hôm đó Thâm Nguyệt đã dừng lại trước quầy hàng của lão, thấy trên mặt bàn bày đầy giấy và bút viết bát tự thì cười híp mắt nói: “Có thật là không đúng không lấy tiền không vậy?”

Bát tự tiên sinh thấy có việc làm ăn, lập tức lên tinh thần: “Bao đúng, không tin công tử cứ thử xem”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 360

Vì thế Thâm Nguyệt lại hất vạt áo xuống, tùy tiện viết một ngày sinh tháng đẻ nào đó.

Tiên sinh bắm tay trong chốc lát, hoảng hốt nói: “Công tử, thứ cho ta nói thẳng, sắp tới người sẽ có đại nạn thấy máu!”

Thâm Nguyệt bèn đưa tay vỗ đầu lão ta một cái: “Đại nạn thấy máu cái đầu người, mấy tên thần côn như người lúc nào cũng có một câu đó, không biết đổi mới đi hả?”

“Này, người xem mệnh thì cứ xem, đang yên đang lành lại đi đánh người là sao?”, tiên sinh không phục.

Thâm Nguyệt chống tay lên bàn, buồn cười nói: “Người biết tính phải không, tại sao không tính được việc mình sẽ bị đánh? Người thử nói thêm một câu nữa xem, đoán coi mình sẽ bị đánh thêm bao nhiêu cái nữa?”

Tiên sinh bực mình hất tay áo: “Bỏ đi, bỏ đi, ta không lấy tiền của người là được chứ gì, người đi đi!”

Thâm Nguyệt cũng không vội, giữ lấy cán bút của lão ta hỏi: “Người bị mù hả?”

“Người mới mù ấy! Chỉ là mắt ta hơi nhỏ thôi!”

“Ta thấy người làm ăn thế này cũng khó khăn nhỉ, dù sao cũng phải chờ có ai tới thì mới lừa được người đó thôi”, Thâm Nguyệt nói: “Ta thuê quỳ của người dùng một chút, người giúp ta viết chữ, ta trả tiền thuê cho người, sao? Kiếm được nhiều tiền hơn cái nghề này tương số của người đấy”.

Bất tự tiên sinh đang rầu rĩ vì miếng cơm manh áo, định đổi nghề nào ngờ lại có việc làm ăn lâu dài tìm tới tận cửa.

Lão ta sáng khoái đồng ý, cũng bàn xong giá cả với Thâm Nguyệt.

Bảng hiệu được sửa lại, từ “Bán Tiên Sống” thành “Cho Vay Vốn Nhỏ”. Tuy lão ta cũng không biết cho vay vốn nhỏ là cái quái gì.

Thâm Nguyệt chuyên nhắm vào những kẻ mê cờ bạc tầm trung, ăn mặc bình thường hơn cả chữ bình thường. Chờ bọn họ thua sạch trong sòng bạc rồi nàng lại tung mồi nhử ra, có thể cho họ mượn một số tiền nhỏ để đi lấy lại vốn, nhưng thời hạn trả không được quá ba ngày, ba ngày sau phải trả cả gốc cả lãi.

Tất nhiên lãi rất cao, mượn năm lượng bạc phải trả sáu lượng, mượn mười lượng phải trả mười hai lượng.

Đại Sở chỉ quan tâm đến kế ước, chỉ cần có giấy trắng mực đen cộng thêm con dấu hoặc dấu tay là đã có hiệu lực. Đến lúc đó mà không chịu trả tiền, có thể cáo quan.

Ngày đầu tiên Thâm Nguyệt đã lôi kéo được một kẻ mê đồ đen tới ký giấy, mượn mười lượng bạc.

Ngọc Nghiên ngồi bên cạnh nhìn mà thấy đau lòng, vậy là mười lượng bạc cứ thế bay mất rồi.

Nàng ta hỏi: “Công tử, nếu hắn ta chạy mất và không trả tiền thì phải làm sao bây giờ?”

“Chạy mất?”, Thâm Nguyệt nhướn mày nói: “Người nói xem, đi vào sòng bạc sâu như biển, những con nghiện bạc đó sẽ dễ dàng chạy mất à?”

Những người mà Thâm Nguyệt đồng ý cho mượn tiền đầu đã được nàng tìm hiểu kỹ, họ đều là những người cầm cọc ở sòng bạc Thiên Kim, người trong sòng bạc đều rất quen mặt họ.

Khó khăn lắm mới có thể quen thuộc ở một sòng bạc, không thể bỏ đến sòng khác được, huống hồ mấy lượng bạc cũng không là gì với mấy gia đình có điều kiện.

Thẩm Nguyệt chỉ tạm thời cấp cứu cho bọn họ mà thôi.

Kết quả, ba ngày sau không thấy người kia đến trả tiền nữa.

Ngọc Nghiên lo lắng nói: “Đó, nô tỳ đã nói là người ta không trả mà”.

Thẩm Nguyệt tìm được người kia trong sòng bạc, lấy giấy tờ ra cho người đó nhìn, híp mắt nói: “Đại ca, người có quên đi đâu gì không nhỉ?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 361

Người đó đang say mê đánh bạc, không thèm để ý, đẩy Thẩm Nguyệt ra: “Mau tránh ra, tránh ra!”

Thẩm Nguyệt mỉm cười, cất giấy tờ vào lại tay áo, tìm đến đại hán canh cửa nói: “Đại ca, có muốn kiếm thêm đồng ra đồng vào không?”

Đại hán nhìn nàng, không quan tâm lắm.

Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: “Trong kia có một tên nợ ta mười hai lượng, nếu hắn ta ra ngoài thì mời đại ca đòi lại giúp ta, ta chỉ nhận mười lượng tiền vốn, còn hai lượng kia mời đại ca uống rượu, ta có giấy tờ ở đây này”.

Hai lượng bạc gần như là tiền lương một tháng của đại hán rồi.

Thế nên sau khi cái người vay tiền không trả kia ra khỏi sòng bạc, đi qua một con ngõ nhỏ nào đó thì bị đánh cho sưng mặt sưng mày, cuối cùng còn trả hết số tiền nợ.

Có ví dụ đầu tiên thì sau này cũng đơn giản hơn nhiều.

Dần dần, có người chủ động đến chỗ tiên sinh bắt tặc để làm giấy tờ, sau đó vay tiền Thẩm Nguyệt. Một khi nảy sinh tình trạng có vay không trả thì đại hán canh cửa sẽ rất vui vẻ kiếm thêm đồng tiền.

Có ai muốn bị đánh một trận đau, cho nên vẫn phải trả tiền.

Thế nên sau khi thời hạn ba ngày đến thì vẫn thu được phần lớn tiền vốn và lợi tức.

Không phải bạ ai Thẩm Nguyệt cũng cho vay, trước khi cho vay tiền thì nàng còn phải nhìn hành vi cử chỉ và cách ăn mặc của người đó phán đoán xem người này có năng lực trả lại tiền hay không nữa.

Có người bình thường đến vay tiền, Ngọc Nghiên bèn hỏi: “Nhà có mẹ già không?”

“Có”.

“Có vợ con không?”

“Có...”

“Cmn, thế người còn vay cái đêch gì, lấy hết tiền trong nhà ra vay, nợ nần chông chất thì ai trả lại giúp người hả! Mau rút về chăm lo cho mẹ già con thơ đi!”

Làm ăn nơi chợ búa thì cũng phải có dáng vẻ của người chợ búa.

Ngọc Nghiên đã học được tính khí thô lỗ của Thâm Nguyệt, cũng rất dọa được người.

Cho đến một ngày, một tên nghiện bạc đã chơi đến cùng đường mặt lộ, thua táng gia bại sản nhưng vẫn muốn vay tiền.

Nhưng sòng bạc Thiên Kim không muốn cho hắn ta vay.

Hắn ta bèn dắt vợ con đến trước quầy của Thâm Nguyệt.

Kẻ nghiện bạc này không biết đã cược mấy ngày mà trong mắt toàn tơ máu, hắn ta thô lỗ kéo vợ ngã xuống đất, đập bàn hỏi: “Người xem xem vợ và con gái của ta đáng giá mấy đồng rỗi đưa tiền cho ta, ta bán sạch bọn nó đi!”

Vợ con hắn ta khóc đến thảm thương.

Thâm Nguyệt nhàn nhạt nhìn hắn ta, nói: “Ta đây có ba thứ không cho mượn, một là nghèo rớt mùng tơi, hai là lòng lang dạ sói, ba là ác độc tà trời, người vừa hay chiếm đủ ba điều kiện, tiên sinh, Ngọc Nghiên, dọn quán, nghỉ ngơi”.

Tiên sinh bất tự và Ngọc Nghiên đang muốn dọn quỳ thì tên nghiên bạc kia lập tức đi tới lật bàn.

Hắn ta đang muốn hùng hổ phát tác thì Thâm Nguyệt đột nhiên đá lại một cái, sức lực mười phần, đá ngã hắn ta sang quỳ hàng đối diện.

Chỉ trong thời gian ngắn, bọn họ đã kiếm được mấy trăm lượng, nhưng tận mắt chứng kiến cảnh này thì Ngọc Nghiên cũng chẳng vui vẻ hơn bao nhiêu.

Thâm Nguyệt nói: “Sau này phải thay đổi quy tắc”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 362

Phàm là người bình thường ra vào sông bạc sẽ đều được vay tiền, nếu không trả nợ được thì phải ra bến tàu lao động kiếm tiền.

Bến tàu đang thiếu nhân công, Thẩm Nguyệt đã nói chuyện với quản sự bến tàu trước, có thể dẫn người đến làm, tiền công thì trả theo ngày.

Ban đầu Ngọc Nghiên không hiểu lắm, cho đến khi nàng ta thấy mấy người dân thường ban đầu ngày nào cũng ra vào sông bạc giờ phải đến bến tàu lao động kiếm tiền để trả nợ thì mới hiểu ý của Thẩm Nguyệt.

Dùng mồ hôi nước mắt của mình để đổi lấy tiền thì sẽ không nở đem tiền đi cược như trước nữa.

Ngọc Nghiên vui mừng nói: “Công tử có ý tốt quá, giúp bọn họ kịp thời hiểu ra, quay đầu là bờ”.

Tiên sinh bát tự tên là Lưu Nhất Quái, lắm bảm: “Nhưng làm việc tốt kiểu đó, đến lúc đắc tội ai cũng không biết, chẳng phải là sẽ gặp họa diệt thân hay sao”.

Thẩm Nguyệt cầm quạt định đập tới, Lưu Nhất Quái đã nói: “Rồi rồi, coi như ta chưa nói gì”.

Sông bạc Thiên Kim vắng bóng một vài con nghiện thì không còn náo nhiệt như xưa nữa, đại đường trước giờ luôn rộn ràng nay lại tĩnh lặng hơn nhiều.

Khi quản sự nộp doanh thu tháng này của sông bạc lên, ông chủ có vẻ không hài lòng.

“Sao tháng này kiếm được ít vậy?”

Quản sự khổ sở nói: “Bên ngoài có người làm nghề cho vay tiền, không rõ lai lịch ra sao mà kéo hết người trong sông bạc chúng ta qua đó, không

còn ai vay tiền của sòng bạc nữa, đây là thiếu mất một phần doanh thu. Ngoài ra, có rất nhiều người vì không trả nổi tiền nên phải rời sòng bạc, ra bến tàu kiếm tiền trả nợ...”

“Khốn kiếp!”, ông chủ phần nộ: “Mặc kệ có lai lịch gì, phá cho ta!”

Thế nên hôm ấy, khi Thâm Nguyệt và Ngọc Nghiên cùng Lưu Nhất Quái vừa dọn sạp ra thì một đám người từ trong sòng bạc Thiên Kim đã xông tới, không nói hai lời liền đuổi theo cả ba.

Rõ ràng là đến để phá tiệm.

Đối phương thế mạnh người đông, lúc này chạy là thượng sách.

Lưu Nhất Quái chạy nhanh nhất nhóm, nói: “Ồi giờ ời, bảo sao hôm nay mí mắt ta cứ giật mãi! Hóa ra là có tai họa cỡ này!”

“Dừng lại! Không được chạy!”

Thâm Nguyệt kéo tay Ngọc Nghiên chạy hết sức về phía trước, lúc đến ngã rẽ thì Thâm Nguyệt giao Ngọc Nghiên cho Lưu Nhất Quái: “Đưa Ngọc Nghiên trốn đi mau, ta sẽ đánh lạc hướng chúng! Nếu người không bảo vệ được Ngọc Nghiên thì ta sẽ chém người đấy!”

Thâm Nguyệt chủ động muốn đi dụ địch, Lưu Nhất Quái cầi còn không được, bèn kéo Ngọc Nghiên chạy sang hướng khác.

Sắc mặt Ngọc Nghiên trắng bệch, cố gắng giãy giụa: “Công tử!”

Thâm Nguyệt lúc này cũng kệ, dẫn đám người kia qua con ngõ khác.

Đối phương đều cầm vũ khí, nếu cứng đối cứng thì Thâm Nguyệt chắc chắn sẽ không đấu lại, nên nàng liều mạng chạy về phía nha môn quan phủ.

Nàng không tin đám người này có thể trắng trợn đánh nhau giữa nha môn.

Kết quả còn chưa đến nơi thì nhóm người kia đã phân thành hai đội chận đánh Thâm Nguyệt.

Đang định đánh nhau thì đột nhiên một tiếng nói ôn hòa vang lên: “A Nguyệt”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 363

Thanh âm này quá quen thuộc.

Thẩm Nguyệt theo tiếng nhìn lại, thấy một người đàn ông mặc đồ đen, bình tĩnh đứng ở bên đường.

Người thường thấy có đánh nhau thì chỉ sợ không tránh kịp, nhưng hắn thì lại bình thản vô cùng.

Nhưng hắn còn đeo một mặt nạ, trông bình thường nhưng vẫn diễm lệ mà quý dị, che được hết mặt của hắn, chỉ để lộ một đôi mắt.

Tuy rằng Thẩm Nguyệt không thấy rõ mặt, nhưng vẫn nhận ra đây là Tô Vũ.

Hắn thích mặc đồ đen khi ra ngoài, bên vai có mấy sợi tóc phất phơ, đôi mắt thon dài, nàng đã quá quen.

Ngoài hắn ra thì không có ai trên đời gọi nàng là “A Nguyệt” nữa. Giọng nói của hắn mềm dịu như ngọc, dư âm còn vang vọng bên tai.

Thẩm Nguyệt không ngờ rằng nàng sẽ gặp hắn ở đây.

Đám người kia cần vũ khí tấn công Thẩm Nguyệt, Thẩm Nguyệt đang đang đà chạy đến bên đường, kéo Tô Vũ đi về con phố bên cạnh để trốn tiếp.

Mặc kệ, có Tô Vũ ở đây thì tỉ lệ thắng coi như tăng lên mạnh hơn rồi.

Tốt nhất là Tô Vũ không nên đánh nhau giữa thanh thiên bạch nhật, nên Thẩm Nguyệt bèn dẫn người đến một ngõ cụt không người đặt chân.

Nhóm người kia cần gậy gộc trong tay, lần lượt tới gần, chắc chắn nói: “Để xem người còn chạy đi đâu!”

Thẩm Nguyệt đẩy Tô Vũ ra, nói: “Mau đánh họ giúp ta! Đánh thắng thì ta sẽ cảm ơn người!”

Đối phương cho người đầu tiên xông lên, Tô Vũ liền lật tay cướp lấy gậy của hắn ta, nhìn như không dùng bao nhiêu sức nhưng lại vung chân đạp bay kẻ kia.

Đám người thấy vậy thì cùng nhau xông lên.

Thẩm Nguyệt cũng không rảnh rỗi, cướp một cây gậy, kết hợp với Tô Vũ, không bao lâu sau bèn đánh cho đám người này rụng rời hết.

Bọn họ bị đánh cho sợ hãi, không dám tiến lên trước nữa.

Tô Vũ lạnh nhạt tiến lên trước một bước, bọn họ liền run rẩy lùi về sau.

Lúc Tô Vũ không định làm gì ai thì trông rất dịu dàng vô hại, văn hoa nho nhã, nhưng đến lúc đánh nhau thì lực tấn công sẽ cực kỳ mạnh.

Thẩm Nguyệt nhìn bóng lưng hắn, quá đẹp trai!

Tô Vũ mặt không đổi sắc bước lên liền năm, sáu bước. Đám người kia sợ hãi lui về sau đến ngã cả ra, cuối cùng quay đầu hoảng hốt chạy ra khỏi con ngõ cụt này.

Tô Vũ lúc này mới quay lại nhìn Thẩm Nguyệt, trong đôi mắt hẹp dài có một loại uy hiếp rất rõ ràng.

Thẩm Nguyệt xin thề, đây là lần đầu tiên Thẩm Nguyệt cảm thấy Tô Vũ thật đáng sợ...

Nàng mỉm cười, giọng gọt nói: “Tô Vũ, hôm nay người đẹp trai thật”.

Nhất thời, sự nghiêm nghị trong mắt Tô Vũ biến mất, đôi tay trắng trẻo khẽ bỏ mặt nạ ra, nét nhu tình trong mắt cũng hiện hữu, khẽ nhếch mày: “Ta đeo mặt nạ thì sao cô biết hôm nay ta đẹp trai?”

Thẩm Nguyệt nghiêm túc nói: “Người hôm nào cũng đẹp trai, hôm nay thì cực kỳ đẹp trai! Thật đó! Ta không lừa người đâu! Ai lừa làm chó!”

“Cô không định kể cho ta nghe là có chuyện gì xảy ra à?”

Thẩm Nguyệt sờ mũi, tùy tiện nói: “Đại khái là ra ngoài kiếm miếng cơm, nhưng có người gai mắt ta, nên muốn xử ta đấy”.

Tô Vũ ung dung phất tay áo, r ỡ lại phủi góc áo, nói: “Ta ra ngoài kiếm cơm lâu như vậy r ỡ nhưng có bao giờ bị nhiều người nhắm vào một lần như cô đâu?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 364

Thẩm Nguyệt nhìn hắn, nói: “Đó là bởi vì người khác người thường. Người đẹp trai như thế, ai muốn làm kẻ địch với người chứ, dù là kẻ địch cũng không nở đánh nữa là”.

Tô Vũ bật cười, nói: “Cô tưởng là nói mấy câu để nghe thì chuyện này coi như xong à? Cô không nói cho ta nghe thì để ta nói cho cô nghe vậy”.

“Nghe nói cô mở một quán cho vay tiền ở đối diện sông bạc Thiên Kim, cho người thua cược trong đó vay tiền”.

“Ai không trả đủ tiền sẽ phải đến bến tàu làm công để trả hết số tiền vay ở chỗ cô, khiến cho sông bạc mất đi một bộ phận khách hàng”.

“Sông bạc Thiên Kim là sông bạc lớn nhất kinh đô, ông chủ phí sau là người có quyền, thế mà cô cũng dám chọc vào?”

Thẩm Nguyệt bị Tô Vũ đè vào tường, Tô Vũ dựa vào ưu thế hình thế mà nhìn nàng từ trên cao.

Mùi trầm hương xộc đến, Thẩm Nguyệt lập tức cảm thấy không gian hơi chật hẹp.

Thẩm Nguyệt nói: “Người biết rồi còn cố hỏi ta?”

Lạ thật đấy, sao nàng cứ cảm thấy xét về khí thế thì nàng yếu hơn hắn một bậc nhỉ? Không lẽ là vì vấn đề chiều cao nên nàng bị ảo giác?

Tô Vũ hạ giọng, tiếng nói như vang bên tai: “Nếu ta không canh chừng cô thì có phải cô sẽ chọc thủng luôn một lỗ trên bầu trời Thiên Đô không? Hả?”

Thẩm Nguyệt lườm hắn, nói: “Bầu trời kinh thành vừa cao vừa rộng, ta mà chọc thủng được một lỗ thì còn cần ở đây lẫn lộn hay sao?”

“Tô Vũ, đừng có nghiêm trọng hóa vấn đề như vậy, chẳng phải là gây chút thù oán với người ta thôi sao, không đau thương thì sẽ không có thành công, nghĩ rộng một chút có phải thoải mái không”.

“Vậy mấy ngày này cô kiếm được bao nhiêu rưỡi?”, Tô Vũ hỏi.

Thẩm Nguyệt đáp: “Mấy trăm lượng, cách mục tiêu còn xa lắm”.

“Cô thiếu tiền đến vậy hả?”

Thẩm Nguyệt nhìn hần: “Người không nuôi con nên không biết quý trọng đồng tiền là phải. Ai mà biết lúc nào nhị nương sẽ hết sữa chứ, sữa bột không tốn tiền mua à? Sau này nó lớn lên, đi học cũng phải nộp học phí chứ, lại còn mua đồ dùng học tập rưỡi nhà ở các kiểu nữa... Lớn tí nữa thì lấy vợ, nhưng xa như thế thì ta chưa nhắc đến, mẹ nó chứ, sau này ta tìm người mới thì cũng phải tốn tiền mà?”

Tô Vũ nhướn mày, buồn cười nói: “Ai cướp tiền sữa bột, tiền học phí, tiền nhà của cô à? Nhị nương không đủ sữa thì tìm vú nuôi khác, muốn đi học thì chẳng phải trước mặt cô có một tiên sinh dạy học đây hay sao? Còn nhà ở, nếu chán ở phủ tướng quân quá thì chờ thời một chút, lập cái phủ mới là được”.

Hần cúi đầu xuống, dựa sát vào tai nàng: “Vậy chỉ còn vấn đề cá nhân của cô nữa thôi, cô còn trẻ, kiếm tiền từ từ cũng được mà, sau này chỉ cần sống tiêu dao tự tại, sao lại cứ đem con trai ra làm cái có chứ”.

Thẩm Nguyệt bị nói cho ngẩn người ra, ngờ ngác nhìn góc mặt hoàn mỹ của hần.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Tô Vũ im lặng một chút rưỡi bổ sung thêm: “Con trai cô”.

Thẩm Nguyệt nói: “Ta biết người đang nói con trai ta rưỡi”.

“Hôm nay may mà có ta đi ngang qua, nếu ngày khác không có ai giúp đỡ, lại gặp họa thì cô định làm thế nào?”

Thẩm Nguyệt tránh nặng tìm nhẹ nói: “Người đi ngang qua? Không thể nào, trùng hợp được đến thế cơ à?”

Tô Vũ rõ ràng mọi chuyện nàng làm như thế, lại còn dám nói là bản thân chỉ đi ngang qua?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 365

Cuối cùng, hắn lại thở dài: “Cô muốn kiếm tiền thì chờ Thanh Châu quay về đi, hắn sẽ giúp cô. Bây giờ Thanh Châu đi nơi xa có việc, cô cứ làm loạn như thế, ta không thoát thân ra cứu cô kịp thì làm sao?”

Nói xong, hắn lui về sau, Thâm Nguyệt có được tự do, vội vàng hít sâu một hơi.

Tô Vũ lại nói: “Từ hôm nay quay về thì cô ở yên phủ tướng quân mấy hôm đi, đừng ra ngoài, không an toàn đâu”.

Hắn nhìn nàng, nói: “Ban nãy cô nói sẽ cảm ơn ta, cô định cảm ơn ta bằng cách nào?”

Thâm Nguyệt nói: “Nói như thế, người đúng là đặc biệt đến đây để cứu ta nhỉ. Sao người biết có người muốn đánh ta vậy?”

Tô Vũ nói: “Cô phá chuyện làm ăn của người ta, lại còn giương cờ khua trống lập quán ở đó, bọn họ không xử cô thì xử ai? Nếu cô muốn làm thì tìm người mà làm, đừng có lộ diện mãi, biết chưa?”

Thâm Nguyệt khoanh tay trước ngực nói: “Vậy ta đúng là nên cảm ơn người chạy từ nơi xa đến đây cứu ta một lần”.

“Chỉ thế thôi à?”

Thâm Nguyệt cười híp mắt nói: “Không thì thế nào nữa? Bây giờ người nên về cung dạy học đi chứ”.

“Ừ nhỉ, ta sắp muộn giờ rồi”.

“Vậy lần sau ta mời người ăn cơm coi như cảm ơn vậy, được chưa”.

Hai người cùng đi ra khỏi ngõ cụt.

Thẩm Nguyệt thấy dáng vẻ thong dong của hắn, bèn nói: “Người sắp muộn làm r ễ mà sao vẫn thong thả thế?”

“Dù gì cũng muộn r ễ, vội cũng đâu có ích gì, ta đưa cô v ề”.

Lúc ra khỏi con ngõ, nàng quay đ ầu lại thì thấy Tô Vũ nâng tay lên, lúc thả tay xuống thì mặt nạ đã che cả gương mặt.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Mặt nạ của người ở đâu ra thế?”

“Vừa mua xong, cô muốn mua không?”, hai người trùng hợp đi qua sạp bán mặt nạ.

Thẩm Nguyệt im lặng, nói: “Mua một cái đi, nhỡ đâu bị người ta phát hiện thì chết”.

Cho nên hai người cùng đeo mặt nạ đi dạo phố.

Bây giờ Ngọc Nghiên và Lưu Nhất Quái chắc đang ng ỡ xồm trốn ở góc nào đó.

Ngọc Nghiên khóc hết nước mắt, Lưu Nhất Quái đứng ở bên thì xấu hổ vô cùng, khuyên nhủ:

“Người khóc lóc cái gì, trên phố có bao nhiêu người đang nhìn kia kìa, người ta còn tưởng ta làm gì người đấy. Mặc dù ta không có hứng thú với đàn ông, nhưng mà lời đ ền đ ể bay xa lắm”.

Ngọc Nghiên vẫn đang ăn bận như một tiểu công tử, vừa sụt sịt vừa lau nước mắt, kéo đến không ít ánh mắt lạ lùng của người qua đường.

Bọn họ đảo mắt quanh Lưu Nhất Quái và Ngọc Nghiên, khiến Lưu Nhất Quái thật sự không biết giấu mặt mo đi đâu.

Ngọc Nghiên vẫn nức nở nói: “Chính vì người! Hại ta đ ể lạc mất công tử! Nếu công tử có mệnh hệ gì... Huhuhu...”

Lưu Nhất Quái nói: “Tiểu đệ đệ, ban này tình thế khẩn cấp, là công tử nhà người giao phó người cho ta, ta tốn sức hai trâu chín hổ mới kéo người chạy thoát được, sao người lại lấy oán báo ơn thế hả?”

“Ta bảo người dẫn ta chạy xa thế à? Người đúng là đờnhat cáy! Ai muốn đi cùng người chứ, ta bảo người thả ta ra mà người không thả!”

Ngọc Nghiên đỏ mắt, lại bắt đầu nấc nghẹn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 366

Lưu Nhất Quái nói: “Lúc ấy nếu ta thả người đi cùng công tử nhà người thì người không sợ sẽ vướng chân vướng tay hử à?”

Nói xong, ông ta híp mắt nói: “Yên tâm đi, công tử nhà người có mệnh quý nhân, cát nhân tự có thiên tương, sẽ không gặp vấn đề gì đâu”.

Ngọc Nghiên nói: “Thật không? Người biết là sẽ không gặp vấn đề gì à?”

Lưu Nhất Quái nở một nụ cười tự tin: “Ban nãy ta thấy công tử nhà người chạy còn nhanh hơn cả ta, không bị người liên lụy thì hử chắc chắn có thể tẩu thoát thành công”.

Ngọc Nghiên tức tối, muốn đứng dậy đánh nhau với Lưu Nhất Quái.

Thẩm Nguyệt quay lại con phố này, tìm một hồi lâu mới thấy Ngọc Nghiên đang bình an vô sự.

Ngọc Nghiên bỏ nhào vào trong ngực Thẩm Nguyệt, mừng đến rơi lệ.

Thẩm Nguyệt an ủi: “Được rồi, không sao đâu”.

Thẩm Nguyệt lại nhìn Lưu Nhất Quái, thấy ông ta bầm dập thì kinh ngạc nói: “Ông bị đuổi trúng à?”

Lưu Nhất Quái xoa mặt nói: “Thôi, đừng nói nữa, người đệ đệ này của người ra tay nặng quá đấy”.

Ngọc Nghiên bối rối nói: “Ban nãy không tìm được công tử, ta nhất thời lo lắng nên đánh ông ta mấy cái”.

Vì thế mà Thẩm Nguyệt đưa cho ông ta thêm chút phí khám bệnh, dặn dò mấy ngày này cứ ở nhà đừng ra ngoài, không lại bị đánh.

Thẩm Nguyệt và Ngọc Nghiên chào tạm biệt Lưu Nhất Quái rồi về lại phủ tướng quân.

Tô Vũ đứng ở một góc phố xa xa, đưa mắt nhìn nàng rời đi.

Để đảm bảo nàng được an toàn, hắn vẫn cất bước theo sau, giữ cho nàng luôn ở trong tầm mắt của mình.

Trên đường về, Ngọc Nghiên hỏi: “Công tử làm sao thoát khỏi bọn chúng vậy?”

Thẩm Nguyệt nghĩ đến Tô Vũ, cúi đầu nhếch miệng cười: “Cũng may có người đi ngang qua, giúp ta một tay”.

“Hả? Đó là ai vậy, có lợi hại không?”, Ngọc Nghiên tò mò hỏi.

Thẩm Nguyệt đáp: “Giỏi chứ, đánh tan tác đám người đó, oai hùng và đẹp trai lắm”.

Lời của nàng bay theo gió, lọt hết vào tai của Tô Vũ phía sau.

Trên môi Tô Vũ cũng là ý cười nhàn nhạt.

Mấy lời nịnh nọt này... hắn phát hiện ra bản thân cũng khá thích nghe.

“Thế thì may quá, lần sau mà gặp lại vị đại hiệp kia thì nhất định phải cảm tạ mới được! Công chúa, mặt nạ này của người ở đâu ra vậy ạ?”

“Lúc quay về sợ bị nhận ra nên mua một cái để đeo”.

Ngọc Nghiên chê bôi: “Sao lần nào công tử cũng chọn một cái xấu như vậy chứ, người không chọn cái nào đẹp hơn được hay sao?”

Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: “Người đã đẹp thì đeo mặt nạ kiểu gì chẳng đẹp”.

Ngọc Nghiên che miệng bật cười.

Ngọc Nghiên lại không biết rằng Thẩm Nguyệt không hề nói bản thân mình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 367

Cho đến khi tận mắt nhìn thấy Thẩm Nguyệt đi vào phủ tướng quân thì Tô Vũ mới quay người rời đi.

Thẩm Nguyệt yên ổn trốn trong phủ tướng quân mấy hôm, đám người kia cũng không thể nào nhảy vào trong phủ tướng quân tìm được.

Bắp Chân dường như béo lên một chút, trắng trắng tròn tròn, trông như ngó sen vậy.

Bé không còn ngủ cả ngày như h ồi mới sinh ra nữa.

Mà bây giờ thì có mấy canh giờ là bé thức, lúc thức thì Thẩm Nguyệt sẽ lấy nước ấm để tắm cho bé.

Tắm là thứ yếu thôi, cái chính là nghịch đồng thịt trên người bé kia kìa.

Cứ đến lúc tắm rửa thì Thẩm Nguyệt sẽ c ầm chân hoặc tay của Bắp Chân, bóp những bắp thịt trên người bé.

Bị trêu đùa, Bắp Chân giãy dụa như một con cua nhỏ, ánh mắt cũng cực kỳ khinh bỉ.

Thẩm Nguyệt ân c ần dạy bảo: “Bắp Chân, nếu sau này mẹ rơi vào nước thì con phải cứu mẹ trước biết chưa? Con xem con đi, quanh đây toàn là nước, cũng nên phát huy kỹ năng của mình chứ”.

Bắp Chân trợn mắt, đập ít bọt nước coi như đáp lời.

Ngọc Nghiên thì ở bên cạnh cười nói: “Công chúa, người nói như vậy là Bắp Chân không vui đâu, bé cũng phải có tôn nghiêm chứ. Công chúa phải khen bé nhì ều vào thì bé mới tự tin chứ”.

Thẩm Nguyệt lấy tay nhào nặn Bắp Chân, vừa tắm rửa cho bé vừa nói: “Ta thấy nó tự tin lắm mà, còn dám khiêu khích quy ền uy của mẹ nó nữa”.

Trời mùa thu đông, nước nóng nhanh nguội, Thẩm Nguyệt tắm rửa sạch sẽ cho Bắp Chân xong thì lấy khăn ôm bé vào giường, chọn đồ cho bé mặc hôm nay.

Lúc Bắp Chân ngủ rất thích bám lấy Thẩm Nguyệt không buông tay, bàn tay nhỏ nhắn mềm mại đó khiến Thẩm Nguyệt khôngỡ giật ra, thường nằm xuống cùng bé.

Bắp Chân ngủ thì Thẩm Nguyệt đọc sách.

Ngọc Nghiên vào nhà mở cửa sổ ra, cho ánh nắng ấm bên ngoài chiếu vào song cửa sổ, ngày tháng trôi qua như vậy là yên bình.

Phủ tướng quân đạo này cũng không có nhiều phân tranh, mỗi người ở một viện, Hương Phiến và Liễu Mi Vũ thỉnh thoảng thì đấu đá nhau một chút.

Đạo này Hương Phiến được Tần Như Lương độc sủng, đêm nào Tần Như Lương cũng ngủ lại viện của Hương Phiến.

Bên ngoài thì nhìn Hương Phiến rất tươi sáng, nhưng nổi đau bên trong chỉ mình nàng ta thấu.

Mỗi sáng sớm, nha hoàn vào hầu hạ Hương Phiến thì đều thấy những vết hằn đáng sợ trên người nàng ta, vết bầm cũ chưa tan thì đã có vết mới đè lên.

Hằng đêm Hương Phiến đều cắn răng mới chống đỡ được, đến sáng sớm sắc mặt đã tái như quỷ.

Trong lúc Tần Như Lương mê loạn trên người nàng ta, cái tên hắc ta gọi không phải Liễu Mi Vũ mà là Thẩm Nguyệt!

Hương Phiến khoác áo mỏng, mệt mỏi ngã trước bàn trang điểm, nhìn gương mặt tàn tạ của bản thân, lớp áo không che nổi làn da bị giày vò ứ máu.

Mắt nàng ta đỏ hừng, móng tay cắm chặt vào lòng bàn tay.

Từ khi nàng ta trở thành tam phu nhân của phủ tướng quân, Tần Như Lương chính là người đàn ông của nàng ta, là bầu trời của nàng ta, nàng ta yêu Tần Như Lương.

Nàng ta biết Tần Như Lương không yêu mình, cho nên nàng ta không mong cầu nhiều, chỉ cần thỉnh thoảng Tần Như Lương nhớ đến nàng ta và đến viện của nàng ta là được.

Lúc trước Liễu Mi Vũ độc sủng, nhưng bây giờ hình như Thẩm Nguyệt đã tiến vào trái tim của hắn ta rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 368

Hương Phiến không muốn tranh đấu với Thâm Nguyệt, nhưng Thâm Nguyệt không làm gì, tại sao Tần Như Lương lại vì sự yêu hận với Thâm Nguyệt mà trút lên người nàng ta chứ!

Nếu người phụ nữ dưới thân hấn ta không phải nàng ta mà là Thâm Nguyệt thì Tần Như Lương sẽ còn mạnh bạo như thế sao?

Chắc là không đâu.

Tần Như Lương không nỡ làm thế với Liễu Mi Vũ, càng không dám làm gì Thâm Nguyệt, cho nên chỉ có nàng ta mới trở thành công cụ phát tiết của Tần Như Lương.

Bởi vì nàng ta có xuất thân nha hoàn, nàng ta không quan trọng!

Hương Phiến nhìn mình trong gương, lẩm bẩm: “Công chúa, ta không muốn tranh đấu với ngươi, nhưng cứ thế này thì ta sẽ chết mất”.

Hương Phiến thoa son điểm phấn cho bản thân trở nên thật lộng lẫy.

Hôm anh đẹp trời, nàng ta ra khỏi viện đi dạo, ở lại hoa viên mấy phút rồi đi đến Phù Dung Uyển.

Nhiều ngày không gặp, Liễu Mi Vũ vẫn yếu ớt như cũ, chỉ là Phù Dung Uyển trông tiêu đi đâu xác xơ hơn nhiều.

Kẻ thù gặp mặt đỏ cả mắt.

Hương Phiến nói: “Ta không đến để tranh chấp với ngươi, ta đến tìm ngươi nói chuyện”.

Hương Phiến ở lại Phù Dung Uyển một lúc lâu, đến gần trưa mới rời đi.

Đêm đến, Ngọc Nghiên vào phòng Thâm Nguyệt: “Công chúa, Hương Lăng đến ạ”.

Thâm Nguyệt nhướn mày, nói: “Cho vào đi”.

Hương Lăng có tin tức gì thì cũng chỉ dám đến báo cho Trì Xuân Uyển vào ban đêm,

Không bao lâu, Ngọc Nghiên đưa Hương Lăng vào phòng.

Hương Lăng dập đầu nói: “Nô tỳ bái kiến công chúa”.

Thâm Nguyệt hỏi: “Muộn thế này rồi, người đến có việc gì không?”

“Nô tỳ nghe lời dạy của công chúa, có tin tức gì thì đến bẩm báo cho công chúa ngay”.

“Người nói đi”.

“Hôm nay Hương Phiến đến Phù Dung Uyển, ng ồi nói chuyện với nhị phu nhân một lúc”.

Thâm Nguyệt ung dung nói: “Hai người đó chẳng phải căm thù nhau lắm sao, thế mà lại bình tâm hòa khí ng ồi nói chuyện được, họ nói gì thế?”

Hương Lăng nói: “Hương Phiến không phải đến để giễu võ dương oai với phu nhân, hình như nàng ta... không hòa hợp với tướng quân. Hôm nay, nàng ta cởi áo ngay trước mắt phu nhân trong Phù Dung Uyển, nô tỳ cũng tận mắt chứng kiến, toàn thân nàng ta là vết b ầm”.

Thâm Nguyệt trầm ngâm nói: “Tiếp tục đi”.

Hương Lăng nói tiếp: “Những ngày qua tướng quân đêm nào cũng ở lại Hương Tuyết Uyển, Hương Phiến nói những vết thương kia... đều là do tướng quân gây ra, nhưng những cái đó không quan trọng. Đi ều nô tỳ muốn nói với công chúa là, lúc tướng quân ân ái với Hương Phiến thì tướng quân lại... gọi tên công chúa”.

Cả căn phòng lập tức thay đổi sắc mặt.

Là phụ nữ sẽ đều hiểu điều này có ý nghĩa gì, càng không nói đến Liễu Mi Vũ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 369

Liễu Mi Vũ luôn có thể dung thứ cho việc Tần Như Lương thỉnh thoảng ngủ lại viện của Hương Phiến, vì nàng ta biết Tần Như Lương không yêu gì Hương Phiến, chẳng qua là chán ngán muốn đổi món mà thôi.

Nhưng Liễu Mi Vũ tuyệt đối không thể chấp nhận việc Tần Như Lương cho một người phụ nữ khác vào trái tim.

Hơn nữa lại còn là người mà nàng ta hận nhất.

Sau đó, Hương Lăng nói, Liễu Mi Vũ nghe được những lời này thì phần nộ cực kỳ, càng thêm thống hận Thẩm Nguyệt.

Sau khi Hương Lăng đi, Thẩm Nguyệt thỉnh thoảng véo bàn chân của Bấp Chân, Ngọc Nghiên đứng bên cạnh lo lắng nói: “Công chúa, phải làm sao đây, nếu Hương Phiến và Liễu thị kết hợp lại thì công chúa sẽ không được bình an đâu.

Thôi thị thì còn lo lắng hơn: “Không biết những gì Hương Phiến nói là thật hay giả, nếu là thật...”

Thẩm Nguyệt nhú mày, nếu là thật thì nàng chỉ cảm thấy cực kỳ ghê tởm.

“Tối nay cứ ngủ sớm đi”, Thẩm Nguyệt nói.

Liễu Mi Vũ tạm thời chưa có động tĩnh gì, nếu nàng ta dám không biết sống chết mà đến gây sự thì Thẩm Nguyệt cũng không sợ, có giỏi thì cứ đến.

Thẩm Nguyệt ở lại trong phủ mấy ngày, không biết rằng bên ngoài đã thay đổi lật trời.

Đến lúc nàng đi ra khỏi phủ thì mới nhận ra sòng bạc Thiên Kim đã bị niêm phong, nhưng những sạp hàng có biển hiệu “Cho vay vốn nhỏ” lại

mọc lên như nấm sau mưa.

Thẩm Nguyệt tìm Lưu Nhất Quái ở một góc phố, Lưu Nhất Quái lại treo biển “Hoạt Bán Tiên” lên, đi khắp phố, thấy Thẩm Nguyệt đến thì ai mắt sáng lên, liên tục vẫy tay.

“Công tử đến rồi à?”

Thẩm Nguyệt đến sạp của ông ta ngó một lúc, nhìn cánh cửa sòng bạc Thiên Kim đóng chặt, hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Lưu Nhất Quái nói: “Nghe nói ông chủ sau màn của sòng bạc này có liên quan đến việc xây dựng tiều trang dưới lòng đất, chuyên để rửa tiều cho tham quan trong triều, hôm qua bị tra ra nên hôm nay quan phủ đến đi điều tra”.

Thẩm Nguyệt không nói không rằng.

Lưu Nhất Quái lại than thở: “Làm cái nghề này có ai là sạch sẽ đâu, toàn là tiều bần cả, nếu không có quy định lực thì ai mà mở nổi sòng bạc?”

Thẩm Nguyệt: “Cũng đúng”.

Lưu Nhất Quái nói: “Cho nên, ta mới bảo rồi, sòng bạc Thiên Kim này là cây cao đón gió, chắc chắn đã đắc tội ai nên mới bị sờ gáy”.

Thẩm Nguyệt vô tình nghĩ đến Tô Vũ, bèn hỏi: “Sòng bạc Thiên Kim này sẽ bị đóng cửa sao?”

Lưu Nhất Quái lắc đầu: “Không đâu, quan lại cũng bao che cho nhau thôi, chắc là tra mấy ngày thì sẽ thả ra ấy mà. Hơn nữa, dạo này mọi người bắt đầu hành nghề cho vay, chúng ta nên tránh chút thị phi đi thì hơn”.

Thẩm Nguyệt cũng không ngờ rằng, bản thân chỉ muốn kiếm chút tiều mà lại kéo theo cả ngành tài chính của Đại Sở.

Nhưng Lưu Nhất Quái nói: “Cái ngành này cũng chẳng được mấy đâu mà, dù gì nó cũng ảnh hưởng đến lợi ích của các tiều trang và tiệm cầ đờ

nên sẽ bị sập sớm thôi, chúng ta không nên nhúng tay vào nữa đâu”.

Thâm Nguyệt liếc Lưu Nhất Quái, nói: “Người xem bát tự cũng chuẩn đấy nhỉ”.

Lưu Nhất Quái khiêm tốn: “Muốn sống an nhàn thì phải xem thời thế chứ”.

Không ngờ Lưu Nhất Quái nói rất đúng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 370

Những sạp hàng mọc lên như nấm không được bao lâu đã bị nhổ sạch sẽ, sòng bạc Thiên Kim bị niêm phong vài ba ngày lại tiếp tục chĩnh đốn, tiếp tục kinh doanh.

Hôm nay, một vị công tử đi đến sạp hàng của Lưu Nhất Quái.

Lưu Nhất Quái hỏi: “Công tử muốn đoán mệnh à?”

Công tử kia tỏ vẻ già đời: “Đoán mệnh cái gì, ta đến để vay tiền, lúc trước người chẳng phải mở quán vay tiền hay sao?”

Vừa lúc Thẩm Nguyệt đang muốn đi tìm kế làm ăn mới, cũng thân với Lưu Nhất Quái, đi ngang qua thì ng ỡ trước sạp của ông ta.

Thẩm Nguyệt thấy công tử này qu ần là áo lượt, gương mặt như ngọc, bên eo có ngọc bội hàng thượng đẳng, chắc chắn là con nhà giàu.

Nàng bèn híp mắt, cười như không cười nói: “Chúng ta đã rửa tay gác kiếm rồi, bây giờ sạp này là của Lưu Bán Tiên, công tử muốn đoán mệnh thì có thể để giá rẻ cho công tử”.

“Tiểu gia không thích đoán mệnh, tiểu gia chỉ cần vay tiền”, hấn ta trừng mắt nói với Thẩm Nguyệt: “Ta muốn mượn hai trăm lượng, trước trời tối ta sẽ trả lại người ba trăm lượng, thế nào?”

Thẩm Nguyệt dò xét hấn ta một lượt: “Ta thấy người cũng không phải con nhà nghèo, chỉ riêng ngọc bội bên eo lấy ra cần cỡ cũng đủ hai trăm lượng rồi, việc gì phải đến vay chúng ta?”

“Ta mà đi cần được thì còn tìm người làm gì”, công tử ảo não nói: “Lão già kia nhà ta rất keo kiệt, tiền trang hay cần đồ đầu từ chối ta, ta cũng hết cách”.

“Vậy nếu trước trời tối người không trả được cho ta thì sao?”

“Tiều gia nói được làm được”.

Thẩm Nguyệt ung dung nói: “Đưa ngọc bội bên hông kia ra cho ta, trước trời tối không trả được thì ta sẽ không trả lại ngọc bội cho người nữa”.

Cuối cùng, công tử kia cắn răng đưa ngọc bội cho Thẩm Nguyệt, Thẩm Nguyệt bảo Ngọc Nghiên đưa cho hắn ta hai trăm lượng ngân phiếu.

Giấy tờ làm chứng có thể miễn, miếng ngọc bội này nhìn sao cũng hơn hai trăm lượng, dù sao Thẩm Nguyệt cũng không thiệt.

Thẩm Nguyệt biết vị công tử này tên là Hạ Du, thoát nhìn hắn ta trông y hệt phương du đang ăn chơi trác táng.

Hạ Du chuẩn bị cầm hai trăm lượng bạc đến sông bạc gỡ gạc.

Hắn ta nói: “Ông đây đã thua hai vạn lượng rồi, nếu bị lão già ở nhà phát hiện thì nhất định ta sẽ bị đánh một trận!”

Thẩm Nguyệt nói: “Người đã thua hai vạn lượng mà còn muốn cầm thêm hai trăm lượng này vào sông bạc nữa sao? Sông bạc nhìn thấy người vừa nhiều tiền vừa ngu xuẩn, sao có thể để cho người thắng được?”

Hạ Du không tin, vẫn kiên quyết bước vào sông bạc Thiên Kim

Thẩm Nguyệt cười nói: “Rốt cuộc ai đã cho hắn ta tự tin đó vậy?”

Lưu Nhất Quái và Ngọc Nghiên đứng loạt lác đầu. Bọn họ dựng sạp bên kia đường lâu như vậy, số người bị hãm hại ở trong sông bạc mà bọn họ nhìn thấy thật sự không hề ít.

Nhưng người tự tin như Hạ Du đúng là không có nhiều.

Hồi lâu cũng không thấy Hạ Du đi ra, cũng không biết tình hình bên trong như thế nào.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 371

Thẩm Nguyệt xoa mặt ngọc bội, nhìn thấy chữ “Hạ” khắc phía sau thì liền liếc mắt hỏi Lưu Nhất Quái: “Trong kinh thành có gia tộc nào tiếng tăm hiển hách mang họ Hạ hay không?”

Lưu Nhất Quái nói: “Có rất nhiều người mang họ Hạ, nhưng nếu muốn nói đến gia tộc nổi bật nhất thì hẳn phải là gia tộc của thừa tướng”.

“Trong nhà thừa tướng lại có đứa con hoang đàng như vậy sao?”

“Hạ gia có hai người con trai, con trai trưởng làm quan trong triều, con trai nhỏ thì ta không biết”.

Thẩm Nguyệt cất ngọc bội vào, đứng dậy đi về phía sông bạc rồi nói: “Ta sẽ vào xem một chút”.

Ngọc Nghiên ngăn lại: “Công tử đừng đi, người đã quên chuyện lần trước rồi sao?”

Thẩm Nguyệt nói: “Mọi người trong sông bạc này đều đã thay đổi, sao có thể nhớ rõ ta được”.

Ban đầu Thẩm Nguyệt muốn Ngọc Nghiên ở lại bên ngoài với Lưu Nhất Quái, nhưng lần này Ngọc Nghiên quyết tâm phải đi theo Thẩm Nguyệt bất kể nàng có nói gì đi chăng nữa. Thế là cả hai cùng nhau bước vào cửa sông bạc.

Hạ Du đang ngồi trong một bàn, đổ mặt cá cược.

Nhìn thấy Thẩm Nguyệt đi tới, hắn ta giống như vừa gặp một vị cứu tinh, có thêm hai người ở bên cạnh thì hắn ta sẽ càng có thêm khí thế.

Dường như có thêm dũng khí cho nên vận khí của Hạ Du cũng bắt đầu chuyển biến tốt đẹp, liên tục cược thắng.

Hạ Du chỉ hận không thể ôm chầm lấy Thẩm Nguyệt rồi hôn một cái, hắn ta tỏ ra thân thiết nói: “Cô đúng là phúc tinh của ta, chỉ cần cô ở gần là ta liền có thể thắng cược liên tục! Như vậy cô cứ ở đây giúp ta, nếu như ta thắng được nhiều, lấy lại được hai ngàn lượng ban đầu ta thua thì số còn lại ta sẽ chia cho cô phân nửa”.

Thẩm Nguyệt thấy hắn ta đã thắng cược hơn một ngàn lượng thì cười nói: “Vậy thì ta phải giúp người rồi”.

Vì vậy, bất cứ khi nào Hạ Du không chắc chắn thì Thẩm Nguyệt liền quan sát sắc mặt của nhà cái sau đó đưa ra lời khuyên thích hợp cho Hạ Du, giúp Hạ Du thắng nhiều hơn thua.

Đúng lúc sòng bạc đang náo nhiệt thì đột nhiên ngoài cửa lại có người hét lớn: “Niêm phong sòng bạc!”

Ngay lập tức liền có một toán quan binh tiến vào khiến cho dân cờ bạc bên trong sòng bạc đều trở nên nhốn nháo.

Quan binh quát: “Không cho bất cứ kẻ nào chạy thoát!”

Thẩm Nguyệt cùng Ngọc Nghiên và Hạ Du ngẩn ngơ ở một góc khuất tăm tối.

Sau đó, ở cửa sòng bạc nơi có ánh sáng chiếu vào lại có thêm một người khác đến, người này có phong thái uy vũ khí phách như một vị đại tướng.

Thẩm Nguyệt thấy vậy thì càng cúi đầu xuống thấp hơn.

Con mợ nó, thật đúng là oan gia ngõ hẹp, không ngờ người đến niêm phong sòng bạc lại là Tần Như Lương!

Hạ Du so với nàng cũng không khá hơn là bao, hai người như đang thi đấu với nhau xem ai cúi đầu thấp hơn, chỉ hận không thể chui thẳng xuống lòng đất. Hạ Du thấp giọng mắng: “Mẹ kiếp, đại tướng quân không đi trấn thủ biên cương phụng sự đất nước mà lại đi chạy đến đây xem náo nhiệt!”

Thẩm Nguyệt cũng đen mặt nói: “Ta cũng thấy vậy, hôm nay đúng là ra đường không xem ngày”.

Có lẽ là bởi vì sòng bạc này làm ăn không cẩn thận, nóng lòng muốn moi tiền cho nên đã bị nắm được nhược điểm gì đó.

Nhưng Tần Như Lương đường đường là đại tướng quân mà lại đến đây niêm phong sòng bạc, công việc của hắn ta cũng quá nhàn hạ rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 372

Cuối cùng, toàn bộ đồng tiền và tiền bạc trong sòng bạc đều bị tịch thu, Hạ Du cảm thấy vô cùng đau lòng khi chứng kiến số tiền mình vừa thắng được bị bỏ vào túi của kẻ khác.

Trong khi đám dân cờ bạc khác đều đang quỳ xuống cầu xin tha thứ thì Tần Như Lương mới chú ý đến có ba người ngồi trong góc khuất im lặng, dường như còn muốn vùi đầu xuống đất.

Tần Như Lương đi tới trước mặt ba người, từ trên cao nhìn xuống nói: “Ngẩng đầu lên”.

Hạ Du, Thẩm Nguyệt và Ngọc Nghiên từ từ ngẩng đầu lên cùng một lúc, tuy không hẹn trước nhưng cả ba đều nhăn nhó mặt diễn thành mặt quỷ...

Một người thì nhếch miệng, một người thì nhăn mặt, một người thì trợn mắt giả ngu.

Sắc mặt Tần Như Lương thay đổi, hần cau mày nhìn ba người đang giả bộ một lúc rồi lạnh lùng nói: “Các người cho rằng chỉ cần nhe răng nhếch miệng thì ta sẽ không nhận ra các người sao?”

Cuối cùng, Tần Như Lương nói với thuộc hạ: “Ta sẽ đưa ba người này về tự mình thẩm vấn”.

Ngày hôm đó Hạ Du bị trục xuất về Hạ phủ, hẳn ta thật sự là tiểu công tử hoang đàng của Hạ tướng gia.

Thẩm Nguyệt và Ngọc Nghiên thì bị đuổi về phủ tướng quân.

Khi Tần Như Lương trở về, hẳn thỉnh Thẩm Nguyệt tới đại sảnh rồi lạnh lùng nói: “Cô giỏi lắm, thân là một công chúa mà lại dám đến một nơi như sòng bạc”.

Thẩm Nguyệt nói: “VẬY VẮN CÒN TỐT HƠN MỘT ĐẠI TƯỚNG QUÂN NHƯ NGƯỜI, KHÔNG NGỜ HÔM NAY NGƯỜI PHẢI ĐI LÀM MỘT VIỆC VẬT VĨNH NHƯ VẬY”.

“Ai dạy cô đánh bạc?”, T`ân Như Lương hỏi.

Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: “Là công tử Hạ gia, hắN ta nói ta là phúc tinh của hắN ta, muốn ta giúp hắN đánh bạc, ta cũng không thể chối từ”.

“Ta thấy cô không có chút ăn năn hối cải nào, cô có biết hôm nay nếu như người đến niêm phong sòng bạc không phải là ta thì sẽ có chuyện gì xảy ra không?”

Thẩm Nguyệt th`ần nghĩ nếu như không phải là hắN ta thì có lẽ mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.

T`ân Như Lương lại nói: “CÁCH ĐÂY KHÔNG LÂU CÔ MỚI VỪA BẢO QUẢN GIA CHI TIỀN ĐÚNG KHÔNG? THÌ RA KHÔNG PHẢI ĐỂ MUA SẮM TRANG SỨC HAY Y PHỤC MÀ LÀ ĐỂ ĐI ĐÁNH BẠC! BẮT ĐẦU TỪ HÔM NAY, MỖI THÁNG TRÌ XUÂN UYỄN CHỈ ĐƯỢC CẤP MƯỜI HAI LƯỢNG THÔI, NGHE RÕ CHƯA, MƯỜI HAI LƯỢNG!”

T`ân Như Lương rất tức giận, nhưng cuối cùng sự việc cũng chỉ kết thúc ở đó. HắN ta cũng không thực sự trừng phạt Thẩm Nguyệt.

Triệu thị nghe nói Thẩm Nguyệt đến sòng bạc thì trong lòng luôn cảm thấy việc này trái với đạo lý, nhưng dù sao bà ta cũng không tiện mở miệng lên tiếng.

Bây giờ bà ta không có quyền lên tiếng trong Trì Xuân Uyển này, Thôi thị và Ngọc NghiêN là những người chăm sóc chính cho Thẩm Nguyệt.

Nhưng thật ra Triệu thị cũng đã nói với Thôi thị, Thẩm Nguyệt thân là phu nhân tướng quân, đáng lý ra nên ít xuất đầu lộ diện bên ngoài, bà ta muốn Thôi thị ở bên cạnh khuyên nhủ Thẩm Nguyệt không nên đối nghịch với T`ân Như Lương, dù sao cũng đều là người một nhà.

Thôi thị không m`ềm không cứng đáp lại: “Chỉ cần T`ân tướng quân không tới gây phiền toái cho công chúa thì công chúa tất nhiên cũng sẽ

không làm khó Tần tướng quân”.

Triệu thị đành phải im lặng.

Triệu thị không ngờ tới Hương Phiến sẽ tự mình tìm tới cửa, nhưng người mà nàng ta tìm không phải là Thẩm Nguyệt mà là bản thân.

Bà ta cũng biết từ sau khi Hương Phiến một bước nhảy vọt lên thành tam phu nhân trong phủ vẫn luôn không tranh giành cướp đoạt, ngược lại còn qua lại khá gần gũi với công chúa, bà ta liền với bớt chút cảnh giác với nàng ta.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 373

Hương Phiến hẹn gặp Triệu thị tới một nơi vắng bóng người sau vườn hoa.

Triệu thị vừa nhìn thấy nàng ta đã thi lễ liền nhưng lại được Hương Phiến đỡ đứng lên: “Triệu muội là người làm lâu năm trong phủ, ta thực sự không dám nhận lễ lớn như vậy”.

“Không biết tam phu nhân gọi lão nô tới là có chuyện gì?”, Triệu thị đúng mực đáp: “Nếu phu nhân thực sự có chuyện có thể tới tìm công chúa”.

“Có vài lời ta không tiện nói trước mặt công chúa, chỉ có thể thông qua Triệu muội mới được. Chắc Triệu muội đã biết những ngày này tướng quân hằng đêm vẫn ở lại Hương Tuyết Uyển?”

“Tướng quân cưng chiều tam phu nhân là sự may mắn của tam phu nhân”.

“Người ngoài chỉ nghĩ là ta có phúc nhưng ta lại biết trong lòng tướng quân lại vô cùng khốn khổ”.

Triệu thị ngăn người: “Sao phu nhân lại nói vậy?”

Hương Phiến nhìn thẳng Triệu thị nói ngắn gọn: “Triệu muội, e rằng trong lòng tướng quân đã có hình bóng của công chúa rồi”.

Triệu thị không hề biết những lời mà Hương Phiến nói vào đêm hôm trước tại Trì Xuân Uyển vì vậy lúc này có chút phản ứng không kịp.

Hương Phiến nói tiếp: “Thành thật mà nói, tuy rằng tướng quân nghĩ lại Hương Tuyết Uyển nhưng đêm đêm khi trần trọc lại gọi tên cúng cơm của công chúa. Đây...cũng là một việc tốt đối với phủ tướng quân, Triệu muội cho rằng thế nào?”

Triệu mục đáp: “Tam phu nhân rốt cuộc muốn nói gì?”

“Ta có một yêu cầu quá đáng, công chúa đối đãi với ta không bạc, bây giờ cũng đã đến lúc ta đền ơn người rồi, mong Triệu mục giúp ta toại nguyện”.

Nói đoạn Hương Phiến liền muốn công gởi quỳ xuống, Triệu mục vội vã đỡ lấy nàng ta: “Tam phu nhân đừng làm vậy!”

Hương Phiến đáp: “Công chúa nhân nghĩa, ngày nay lại vì tướng quân sinh được con trai, là chủ mẫu lo liệu việc nhà trong phủ tướng quân này, theo lý danh xứng với thực.

Ngày trước tướng quân yêu chiều nhị phu nhân, khiến công chúa bị lạnh nhạt không biết làm thế nào, nhưng hiện tại nhị phu nhân thất thế, đây là thời điểm thuận lợi để tướng quân và công chúa gương vỡ lại lành.

Không lẽ Triệu mục không muốn thấy tướng quân và công chúa phu thê ân ái, mẹ hiền con thảo sao? Nếu công chúa thực sự là đương gia chủ mẫu danh xứng với thực, ta cũng sẽ thực lòng tin phục, nếu để nhị phu nhân độc chiếm tất cả, phủ tướng quân còn ra dáng vẻ gì nữa đây?”

Lời của Hương Phiến không phải là không đánh trúng nỗi sợ lo trong lòng Triệu thị.

Công chúa mới chính là vợ lớn mà tướng quân danh chính ngôn thuận rước về.

Triệu thị vẫn luôn muốn gán ghép nhưng vài lần đầu thất bại, xem chút còn gây ra hậu quả không thể cứu vãn do đó bà ta bất kể thế nào cũng không dám thử lại lần nữa.

Hương Phiến thấy bộ dáng chần chừ này của Triệu mục liền khích lệ: “Trước kia là trước kia, trước kia tướng quân không động lòng với công chúa, nhưng bây giờ thì khác, tướng quân đã rung động rồi, há còn có thể làm tổn thương công chúa lần nữa? Có lẽ Triệu mục cũng không muốn thấy

tướng quân và công chúa cả đời này đều ở tình thế giằng co với nhau như vậy, tướng quân không giành được chỉ càng thêm ngã lòng mà thôi”.

“Những đi đầu phu nhân nói lão nô đều hiểu được”, Triệu thị thở dài: “Thế nhưng công chúa tính tình quyết liệt, cho dù tướng quân có gạt bỏ thể diện xuống nước cũng sẽ không chấp nhận, hai người họ sao có thể gương vỡ lại lành đây?”

“Triệu mụ đừng quên bọn họ còn có một đứa con chung, máu thịt của chính mình, một giọt máu đào hơn ao nước lã, sao có thể dễ dàng bị phủi sạch như vậy? Ta cho rằng chỉ cần chúng ta thuận nước đẩy thuyền, chắc chắn có thể nước chảy thành sông”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 374

“Thuận nước đây thuy ền như thế nào?”

Lời lẽ của Hương Phiến xác đáng nên bà ta chẳng mảy may nghi ngờ động cơ tác hợp công chúa cùng tướng quân của nàng ta.

Xét cho cùng nàng ta lâu nay chưa từng đứng ở thế đối địch với Thẩm Nguyệt, bản thân cũng đạt được không ít lợi ích từ chỗ công chúa.

Triệu thị th ần nghĩ, Hương Phiến nhất định cho rằng công chúa cùng tướng quân hoà hợp lại sẽ càng tốt hơn so với việc Liễu Mi Vũ và tướng quân ở bên nhau, bằng cách này, nàng ta sẽ chỉ nhận được thêm một phần trợ giúp, bớt đi một chút uy hiếp.

Vì muốn đàn áp Liễu Mi Vũ, Triệu thị cảm thấy Hương Phiến chắc chắn là thật lòng thật dạ.

Hương Phiến lấy từ trong tay áo ra hai lọ thuốc nhanh nhẹn nhét vào tay Triệu thị, thấp giọng nói: “Lọ màu lam này là thuốc mê thông thường dùng cho Ngọc Nghiên và nhị nương trong viện, màu đỏ dành cho công chúa, là thuốc kích dục”.

“Cái này...”, Triệu thị trợn mắt kinh ngạc, vội vàng đẩy ra.

Nhưng Hương Phiến đã nắm chặt lấy tay bà tay: “Triệu muội à bà nghe ta nói, ta không có ý hại bọn họ, chỉ là thực sự muốn giúp tướng quân một tay. Chỉ cần Ngọc Nghiên và Thôi nhị nương bị hạ thuốc, đợt công chúa kích tình khó chịu, Triệu muội liền dẫn dụ tướng quân tới.

Tướng quân và công chúa là phu thê danh chính ngôn thuận, đầu đã có con rồi nên chuyện sinh hoạt phu thê là bình thường. Tục ngữ có câu ‘đầu giường cãi nhau, cuối giường làm hòa’, đợt thời cơ chín mu ồi, còn có rạn nứt nào mà không thể hóa giải?”

“Nhưng chuyện này...”

“Nếu không đi bước này, e rằng bọn họ còn tiếp tục bế tắc như hiện nay. Sau khi công chúa và tướng quân trải qua một đêm mặn nồng nhất định sẽ mềm lòng, tha thứ cho những lỗi lầm trong quá khứ của tướng quân. Triệu mụ chỉ cần cẩn thận một chút, hoàn thành chuyện này một cách thần không biết quỷ không hay thì sẽ không ai biết được”.

Hương Phiến cứng rắn ép Triệu thị cất hai lọ thuốc đi.

Triệu thị cẩn trên tay giống như đang nắm hai củ khoai nóng bỏng.

Hương Phiến nói tiếp: “Triệu mụ, ta đã dốc cạn tâm can rồi, việc còn lại bà hãy tự mình cân nhắc”.

Nàng ta tha thiết nhìn Triệu mụ: “Nếu Triệu mụ không thể thì cứ coi như ta chưa từng nói gì, bà tự xử lý thuốc này là được. Triệu mụ, tuyệt đối đừng để kẻ khác biết được là ta đưa cho bà thuốc này, nếu không tướng quân công chúa nổi cơn thịnh nộ nhất định sẽ đánh chết ta. Bất luận thế nào chúng ta cũng đừng hy vọng hai người họ có thể hòa hợp”.

“Nể tình phần lòng tốt này của phu nhân ta sẽ không nói ra”.

Triệu thị thấp thỏm trở lại Trì Xuân Uyển, trong lòng không ngừng xoắn xuýt về hai lọ thuốc này, không biết phải làm thế nào mới tốt.

Bà ta rất muốn công chúa và tướng quân xóa bỏ những thù hận trước kia, đây vẫn luôn là mong ước lớn nhất canh cánh trong lòng bà ta.

Mỗi ngày nhìn thấy cảnh tượng vui vẻ hòa thuận tại Trì Xuân Uyển bà ta liên nghĩ tới nếu tướng quân cũng góp mặt trong đó thì sẽ vẽ lên khung cảnh người một nhà quây quần hạnh phúc biết bao.

Nếu mọi thứ có thể diễn ra suôn sẻ như những gì Hương Phiến nói, sau khi thuận nước đẩy thuyền có thể khiến hai người hàn gắn lại, vậy bà ta sẵn sàng mạo hiểm thử một phen.

Đứa bé lớn lên từng ngày, không thể cứ tiếp diễn như vậy mãi được.

Triệu thị cho rằng trái tim người phụ nữ dù cứng rắn tới đâu cũng chỉ là một miếng thịt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 375

Kiếp này của công chúa nếu đợi được tướng quân lãng tử quay đầu, một nhà ba người trải qua những ngày tháng mỹ mãn cũng là tạo hóa.

Nếu tướng quân không có phần tâm tư này, cho dù bà ta cho công chúa dùng thuốc tướng quân cũng sẽ không bằng lòng động tới người.

Trái lại, nếu trái tim tướng quân thực lòng hướng về công chúa, vậy chẳng phải mọi người đều vui vẻ sao.

Khi Tần Như Lương tiễn Hạ Du trở lại nhà họ Hạ cũng không gây ra náo động lớn nào.

Hạ tướng rất cảm kích, nếu không tên con trai lười biếng vô tích sự này của ông ta bị bắt quả tang đang đánh bạc tại sòng bạc lại bị lan truyền ra ngoài, ông ta cũng không còn mặt mũi nào để mất nữa.

Vì vậy vào hai ngày sau, Hạ tướng mời Tần Như Lương đến Hạ phủ uống rượu nhằm cảm ơn, cũng để Hạ Du trực tiếp nhận tội.

Vì là lời mời của tể tướng nên Tần Như Lương cũng không tiện từ chối nên vào lúc sẩm tối liền ghé thăm phủ.

Sau khi màn đêm buông xuống, Ngọc Nghiên cùng Thôi thị đợi Thẩm Nguyệt dùng xong bữa tối rồi dọn dẹp phòng ốc, Thôi thị vẫn còn cho bé con bú sữa, Ngọc Nghiên thì bưng bát đĩa ra ngoài.

Vừa vặn Triệu thị cũng bưng trà ngọt tiến vào, đứng phải Ngọc Nghiên liền nói: “Ngọc Nghiên à người đến vừa đúng lúc, đây là trà ngọt mà phòng bếp mới cho ra lò, không biết mùi vị thế nào nên ta bưng cho mỗi người trong Trì Xuân Uyển chúng ta một phần. Người mau nếm thử xem, nếu cảm thấy ngon miệng ta lại mang tới cho công chúa uống”.

Ngọc Nghiên thấy màu sắc trà ngọt này bắt mắt, cũng không nghi ngờ gì mà cầm lấy một bát: “Vất vả cho bà rồi Triệu muội”.

Nàng ta đúng lúc đang cảm thấy khát, hơn nữa đ ò mang lên cho công chúa uống cũng c ãn phải qua miệng nàng ta trước.

Do đó Ngọc Nghiê n cũng không khách sáo bắt đ ãu uống.

Triệu thị thấy nàng ta uống hết trà ngọt li ên hỏi: “Mùi vị thế nào?”

Ngọc Nghiê n chặc lưỡi đ ăp: “Quả nhiên là ngọt ngào ngon miệng, đ ợi lát nữa nhị nương cho Bắ p Chân bú sữa xong thì đ ể nhị nương bê vào cho công chúa dùng đ ỉ”.

“Được”, Triệu thị mang theo tâm trạng phức tạp đ ăp một tiếng.

Chỉ là khi Ngọc Nghiê n vừa bước ra khỏi Trì Xuân Uyê n li ên cảm thấy một trận váng đ ãu, thậm chí không thể nhìn rõ đ ường đ ỉ.

Triệu thị thấy cảnh này li ên nhanh chóng đ ối theo đ ỡ lấy bát đ ũa trong tay nàng ta, tránh cho việc bị rơi xuống đ ất phát ra tiếng đ ộng, bà ta vừa đ ịu lấy Ngọc Nghiê n nói: “Ngọc Nghiê n người sao thế? Có phải là quá lao lực r ấ không? Mau trở phòng nghỉ ngơi một lúc đ ỉ, còn lại cứ đ ể ta lo”.

Ngọc Nghiê n gậ đ ãu trong cơn choáng váng, sau đó bị Triệu thị đ ịu vào phòng nằm xuống.

Khi Thôi thị cho Bắ p Chân bú sữa xong thì bên ngoài cũng truy ên tới tiếng đ ăp cửa.

Bà ta vốn tưởng rằng là Ngọc Nghiê n trở lại, chẳng ngờ người mở cửa lại là Triệu thị.

Triệu thị đ ăc đ ăc nhìn vào bên trong r ấ hỏi: “Nhị nương cho Bắ p Chân ă xong chưa?”

Thôi thị gậ đ ãu: “Triệu mục có chuyện gì sao?”

Triệu mục đ ỉ ên nhiên như không vừa bùng hai bát trà ngọt tới vừa nói: “Đ ầy là thứ ta mang từ phòng bếp tới cho công chúa cùng nhị nương giải khát, nói là món trà ngọt phòng bếp mới pha chế ra. Ta vừa gặp Ngọc

Nghiên, cũng cho nàng ta thử qua r ấ, nàng ta nói mùi vị không tệ nên ta bèn dâng lên cho công chúa dùng thử”.

Giọng nói của Thẩm Nguyệt vọng tới từ trong phòng: “Triệu mục có lòng r ấ”.

Triệu thị đưa lại trà ngọt cho Thôi thị: “Còn có một bát nữa cho nhị nương”.

Thôi thị gật đầu nhận lấy, sau đó đóng cửa ngăn Triệu thị ở bên ngoài.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 376

Đồ đựng trà ngọt cho Thâm Nguyệt là một chiếc bát sứ men xanh hoa văn men vàng, mà chuẩn bị cho Thôi thị lại chỉ là một chiếc bát sứ trắng thông thường.

Vừa nhìn đã thấy có chủ có thứ.

Thôi thị làm việc có quy tắc, Triệu thị ngược lại lo lắng Thôi thị sẽ lấy nhầm bát.

Thôi thị thử độc, nước trà ngọt thanh, trăm bạc ngâm xuống cũng không chuyển thành màu đen liền dâng lên cho Thâm Nguyệt nếm thử.

Thâm Nguyệt nói: “Nhị nương vất vả cả tối rồi, bà cũng uống đi”.

Nước trà ngược lại vừa miệng, nhưng không cảm thấy có gì đặc biệt.

Sau đó không có việc gì làm, Thâm Nguyệt súc miệng xong liền nằm xuống giường, Thôi thị cũng bưng hai chiếc bát rỗng ra khỏi phòng.

Hiện tại thời gian ngủ nghỉ của Bắp Chân tương đối có quy luật, buổi tối đúng giờ thức dậy, Thâm Nguyệt thông cảm việc Thôi thị thức đêm quá mệt nhọc nên đã cho bà ta nhón bé con tới bú vài lần là được.

Thôi thị ngồi ở trước bậc thềm dưới mái hiên, vốn muốn đợi Ngọc Nghiên trở lại mới trở về nghỉ ngơi.

Nhưng bà ta ngồi trước cửa một lúc liền cảm thấy cơn buồn ngủ ập tới, mí mắt nặng trĩu có chút không mở ra được.

Thôi thị đưa tay đỡ trán, trong lòng chợt lóe lên một tia cảnh giác nhưng đã quá muộn, bà ta cứ giữ nguyên tư thế này mà ngủ thiếp đi.

Triệu thị nhẹ nhàng bước tới lay lay bà ta, thấy không có phản ứng gì liền kéo người vào phòng nằm xuống.

Triệu thị quen hoạt động chân tay nên làm chút chuyện này cũng không tốn quá nhiều sức lực.

Ngay cả Thôi thị cũng bị trúng thuốc, ắt hẳn Thẩm Nguyệt cũng đã uống bát trà ngọt kia.

Tần Như Lương lúc này ước chừng cũng sẽ sớm trở về phủ.

Trước đây khi Tần Như Lương ra ngoài xã giao sẽ không bao giờ về nhà quá giờ hẹn (khoảng từ 9 giờ đến 11 giờ đêm), Triệu thị biết được đi đâu này nên đứng đợi ở con đường duy nhất phải băng qua vườn hoa.

Trên người Tần Như Lương thoảng bay mùi rượu, từ Hạ phủ trở về bước chân hắn còn khá vững vàng tỉnh táo, nhưng biểu cảm lại có chút ngà say.

Hạ tướng rót cho hắn ta không ít rượu.

Chẳng ngờ còn chưa tới chủ viện đã bị Triệu thị chặn lại giữa đường.

Tần Như Lương hỏi: “Triệu mục ở đây làm gì?”

“Công chúa mời tướng quân tới Trì Xuân Uyển một chuyến ạ”.

Con tim Tần Như Lương khẽ giật nảy, trong đầu vô thức phác họa lên bóng dáng kia.

Hắn không thể không thừa nhận kể từ sau khi sinh con, Thẩm Nguyệt càng trở nên càng yếu điệu mê người so với trước kia, trên người nàng phát ra một hơi thở từ trong ra ngoài khiến con người ta phải say đắm.

Trước đây Tần Như Lương vẫn luôn che giấu những tâm tư này xuống đáy lòng.

Chính vì đêm nay uống không ít rượu nên những suy nghĩ kia càng được khuếch đại vô hạn, chỉ cần nghĩ đến thôi cũng đủ khiến hắn dấy lên một cảm giác thôi thúc không thể kìm nén được.

Thẩm Nguyệt cuối cùng cũng chủ động mời hắn tới rồi sao?

Tần Như Lương không nghĩ ngợi nhiều, quay đầu liền đi về phía Trì Xuân Viên.

Những bước đi của hắn so với trước đó có mất đi sự bình thản mà nhiều thêm phần nôn nóng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 377

Trì Xuân Viên đèn sáng rực rỡ, yên tĩnh và thanh bình.

Trong viện không một bóng người, khi Tần Như Lương bước lên bậc thềm đẩy cửa tiến vào mới phát hiện ra không có ai khác ở trong phòng.

Người đang nằm thẳng trên giường không ai khác ngoài Thẩm Nguyệt, hai mắt nàng nhắm nghiền, gương mặt hơi ửng đỏ, lồng ngực nhấp nhô, đường cong cạnh sườn vô cùng tinh xảo.

Bắp Chân ngoan ngoãn nằm bên cạnh nàng, dường như đêm nay bé có chút bồn chồn nên vẫn luôn ngo ngoáy chân nhỏ.

Thẩm Nguyệt cảm thấy mình như chìm vào một giấc mơ, trên người nàng toát ra một lớp mờ hôi mỏng.

Nàng cảm thấy rất nóng, một làn sóng nhiệt bốc lên từ trong cơ thể nàng, chỉ hận không thể khiến cả người nàng bốc hơi.

Sự nóng cháy khó diễn tả thành lời ấy khiến nàng muốn tỉnh dậy ngay lập tức nhưng lại không thể.

Bên tai vang lên tiếng mở cửa rối loạn, nàng dấn toàn lực muốn động động mí mắt nhưng còn chưa kịp mở mắt nhìn xem xung quanh đã cảm nhận được một làn gió mát lạnh từ bên ngoài thổi vào giúp cả người nàng dễ chịu hơn một chút.

Nàng chậm rãi nâng mí mắt vén lên hai con ngươi đỏ bừng với ánh sáng lấp lánh.

Lụa xanh phủ trên gối vô cùng động lòng người.

Nàng mơ hồ nhìn thấy một bóng người bước vào phòng mình, luồng khí đó không phải là Ngọc Nghiên cũng chẳng phải Thôi thị.

Vào khoảnh khắc ánh mắt Tần Như Lương chạm phải dáng vẻ này của Thẩm Nguyệt, trong lòng hẳn liền sôi trào như dãi non lấp biển.

Hắn có lẽ đã nhận ra điếu gì đó nhưng lại không muốn bản thân quá sáng suốt vào lúc này.

Một hành động diễn ra trong cơn hờ dờ, sau đêm nay thì ai còn thể phân ra đúng sai nữa cơ chứ.

Yết hầu Tần Như Lương chuyển động lên xuống, cất giọng khàn khàn trầm thấp: “Triệu mục, bế đứa bé ra ngoài”.

Triệu mục lặng lẽ đi tới bên cửa sổ, cúi người ôm lấy Bắp Chân lên từ trong chiếc cũi cạnh giường, Bắp Chân không ngừng đập vào cánh tay của Triệu mục.

Thẩm Nguyệt cảm thấy bên cạnh trống rỗng, vô thức duỗi tay ra lần mò.

Nàng buộc mình phải tỉnh táo lại hai phần.

Bắp Chân dường như thấy được quyết tâm muốn ôm bé đi của Triệu mục nên bỗng nhiên nằm yên sau một hồi đập đá vô ích liền ‘oa’ một tiếng dùng hết sức bú sữa mà bật khóc.

Tiếng khóc vang vọng đến mức khó có thể dừng lại.

Triệu thị có chút hoảng loạn nhưng Tần Như Lương vẫn giữ nguyên mệnh lệnh: “Ôm ra ngoài đi”.

Nhưng cũng đúng lúc này tiếng khóc đã khiến Thẩm Nguyệt giật mình tỉnh giấc.

Toàn thân nàng mềm xụi không còn sức gắng gượng ngẩng dậy từ trên giường, vừa ngước mắt chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng bế đứa bé rời đi của Triệu mục liền yếu ớt quát lên: “Bà muốn làm gì đó, ôm đứa bé trở lại đây”.

Triệu thị một đường đi thẳng ra ngoài phòng không ngoảnh đầu nhìn lại, còn thuận tiện đóng cửa lại.

Trong lòng bà ta nghĩ chỉ cần vượt qua đêm nay mọi chuyện liền tốt đẹp.

Biểu hiện vừa rồi của tướng quân rõ ràng là đã nảy sinh tình cảm với công chúa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 378

Tướng quân trước đó chán ghét công chúa nên cho dù bà ta nỗ lực hàn gắn thế nào cũng đều biến khéo thành vụng.

Nhưng hôm nay tướng quân đã rung động, thân thể công chúa cũng không còn bất tiện nữa, còn có chuyện gì giữa vợ chồng như keo như sơn mà không thể giải quyết được?

Căn phòng chỉ còn lại hai người Thẩm Nguyệt cùng Tần Như Lương.

Ánh nến phản chiếu hắt hình bóng của hai người kéo dài đến trên tường, lay động không yên.

Bầu không khí tương đối vi diệu, cho dù Thẩm Nguyệt cực lực đi đầu chinh hô hấp của bản thân nhưng lại không thể kiềm chế được sự khô nóng trong người mà thở hắt ra ra miệng.

Tần Như Lương đã hoàn toàn say khướt, hấn nhấc gót từng bước đi tới trước mặt nàng.

Thẩm Nguyệt cũng ý thức được cơ thể có gì đó không thích hợp, khi Tần Như Lương vươn tay về phía mình mới nói nhẹ nhàng: “Tần Như Lương, ngươi muốn làm gì? Ngươi đánh thuốc ta sao?”

Đôi mắt rực cháy lửa nóng của Tần Như Lương khoá chặt lấy nàng, đáp: “Ta vừa mới trở về, cô không phải là người gọi ta tới đây sao? Nếu cô đã có ý định quyến rũ ta thì ta đây liền giúp cô được toại nguyện”.

“Thẩm Nguyệt, ta bị cô dụ dỗ thành công rồi, vậy thì hậu quả chỉ có thể do cô gánh chịu”.

Dứt lời Tần Như Lương liền cúi người túm chặt lấy bờ vai nàng.

Tay hắn cũng nóng cháy như ánh mắt hắn lúc này, như một khối thép bị nung chảy đỏ rực kìm kẹp lấy vai Thẩm Nguyệt, chỉ hận không thể tóm

được xương cốt của nàng khiến nàng cả đời này chạy không thoát.

Tay trái của hắn vẫn chưa dùng được mấy phần sức lực.

Nhưng đối phó với một người phụ nữ đã bị rút cạn hơi sức hơn nữa còn bị kích thích ham muốn như Thẩm Nguyệt đã là quá đủ.

Chính người phụ nữ này đã phế bỏ tay trái của hắn, đêm nay hắn cũng sẽ chỉ dùng một cánh tay bắt nàng đi vào khuôn mẫu, khiến nàng phải ngoan ngoãn thề phục dưới thân hắn.

Nhưng còn không đợi Tần Như Lương cúi đầu phủ lên bờ môi đỏ mọng của Thẩm Nguyệt, nàng đã đột nhiên giãy dụa thoát khỏi tay trái của hắn, ngón tay nàng hung ác cấu vào lòng bàn tay khiến cơn đau kéo đến giúp bản thân lấy lại được hai phần sức lực, nàng không đắn đo thêm mà vung một cái tát thật mạnh lên mặt Tần Như Lương.

Tần Như Lương không kịp né tránh cứ như vậy hứng trọn cái tát này của nàng.

Hắn không cảm thấy quá đau rát.

Hắn thuận thế giữ chặt lấy tay Thẩm Nguyệt, dùng sức kéo nàng vào trong vòng tay của mình, sau đó thân hình vạm vỡ cũng nặng nề ngã xuống, ngay lập tức đè nàng xuống giường.

Tần Như Lương khẽ sát ngấm nhìn gương mặt nàng, còn có từng đọt sóng ngấm và bướng bỉnh đang bị đè nén trong đôi mắt nàng.

“Dù cô căm ghét ta thế nào thì ta vẫn là phu quân của cô, cô vùi dập cái gì, còn muốn vì người đàn ông khác giữ gìn trong sạch sao?”

“Cái dũng khí không phải ta thì không gả ra ngoài lúc đầu chạy đâu mất rồi, cô không phải rất yêu ta sao, Thẩm Nguyệt?”

“Đêm tân hôn ta không chạm vào cô mà kêu tên đàn ông khác đoạt đi lần đầu của cô, còn cho phép cô nuôi dưỡng con trai của kẻ khác, như vậy

còn chưa đủ rộng lượng à? Cô còn muốn ta làm thế nào nữa?”

“Cô rốt cuộc vẫn là người đàn bà của ta, chỉ cần cô chưa rời khỏi phủ tướng quân một ngày thì đi đâu đó vẫn không thay đổi. Bất cứ lúc nào ta muốn cô đều phải xem xem ta có tâm trạng hay không, cho dù ta đêm đêm ở lại Trì Xuân Uyển cũng là đạo lý hiển nhiên!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 379

“Ta hiện tại thực sự có chút hối hận, đáng lẽ đêm tân hôn đó ta không nên vứt bỏ cô mà không quan tâm đến, khiến cô bị kẻ khác vấy bẩn”.

“Nhưng không sao, sau khi sinh con trai cô lại càng thêm hấp dẫn, từ nay về sau ta bắt đầu khắc dấu lên thân thể cô, dấu ấn thuộc về duy nhất Tần Như Lương này”.

Có lẽ là bị kích thích bởi vẻ kinh tởm trên mặt Thẩm Nguyệt, Tần Như Lương siết chặt lấy cằm nàng: “Mở mắt ra nhìn cho rõ, người đàn ông trên người cô đêm nay không ai khác chính là phu quân của cô”.

Tất cả những gì Thẩm Nguyệt có thể cảm nhận được là sự buồn nôn ngập trời khi Tần Như Lương ghé mặt tới kèm thêm hơi rượu trên người hắn, cằm nàng chạm vào cằm ông này tới cùng cực.

Bị đánh thuốc thì đã thế nào, dáng vẻ này của Tần Như Lương chỉ có thể khiến nàng càng thêm tỉnh táo, ngay cả khi thuốc phát tác cũng không làm giảm bớt sự ghê tởm trong lòng nàng tại giờ phút này.

“Đúng là thứ đê hèn đáng khinh, ta thực không biết người đã sinh ra như thế nào đó”.

Nàng nghiêng rằng: “Muốn ngủ với ta cũng phải xem xem người có năng lực đó hay không”.

Nói rồi, nàng cầm cây chủy thủ đã giấu dưới gối từ lâu, rút ra khỏi vỏ rồi chống vào trước ngực hắn ta.

Chỉ cần hắn ta dám liêu mạng xâm phạm nàng thêm một chút nào thì lưỡi dao sắc bén của chủy thủ sẽ đâm ngay vào tim của hắn ta.

Tần Như Lương dần dần tỉnh táo lại, giằng co với Thẩm Nguyệt, không tiếp tục xâm lấn.

Tần Như Lương hỏi: “Cô muốn giết phu quân mình?”

Thẩm Nguyệt nói rất rõ: “Ta không chỉ giết mà ngày mai ta sẽ còn chiếu cáo thiên hạ, rằng Liễu Mi Vũ chính là con gái của tội thần Liễu Văn Hạo, tên thật Liễu Thiên Tuyết. Người không chỉ bao che chứa chấp mà còn phạm tội khi quân, ta sẽ khiến cả nhà người phải đưa tang cùng! Tần Như Lương, người không tin thì cứ thử xem!”

“Sao cô cứ luôn hung ác như vậy chứ?”, một lúc lâu sau, Tần Như Lương mới hỏi.

“Người khác tặng ta một thước, ta trả lại kẻ đó một trượng”.

“Nếu ta nói có lẽ ta đã yêu cô rồi thì sao?”, Tần Như Lương nói: “Chẳng phải trước đó cô rất yêu ta hay sao, giờ ta đã đổi ý, cô đã ở trong tim ta rồi, vì sao chúng ta không thể làm lại từ đầu?”

“Ta có thể không quan tâm Bắp Chân là con ai, sau này ta cũng có thể coi nó như con trai ruột của mình. Chúng ta làm lại từ đầu đi, nếu cô thích có con, chúng ta lại sinh thêm, sinh bao nhiêu cũng được...”

“Vì sao không thể giống như trước đây, cô nguyện đổi tốt với ta, ta cũng nguyện đổi tốt với cô chứ”, ánh mắt hắn ta xẹt qua chút đau thương.

Thẩm Nguyệt nói: “Ta không biết người muốn nói đến trước đây nào, nhưng bất kể là trước đây hay sau này, những việc ta đã làm với người đâu khiến ta cảm thấy nhục nhã! Người nói người yêu ta cũng làm ta thấy bị sỉ nhục vô cùng!”

Thẩm Nguyệt cầm đao hướng về lồng ngực trái của Tần Như Lương.

Tần Như Lương nhíu mày, hắn ta không thể không đứng dậy.

Tần Như Lương vô hình cảm nhận được sự đau đớn trong ngực, Thẩm Nguyệt cũng lấy lại được tự do, cảm giác cả người nhẹ bẫng.

Nàng lão đạo đứng lên, nói: “Cho nên tốt nhất đừng có thích ta, bây giờ người còn không bằng chiếc giày rách, lại muốn ta đeo người? Ta nhõ vào, ta sợ thối chân!”

Tần Như Lương: “Thâm Nguyệt, những lời tốt xấu ta cũng đã nói hết rồi, cô đừng không biết đi đâu như vậy!”

Nếu Tần Như Lương động thủ, người đã mất sức vì trúng thuốc như Thâm Nguyệt sẽ chẳng đỡ được, muốn cướp lấy chủ thủ trên tay nàng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Thâm Nguyệt khiêu khích: “Huống hồ người còn là đờn đàn phê”.

Tần Như Lương then quá hóa giận, động thủ tới cướp chủ thủ trên tay Thâm Nguyệt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 380

Một khắc này, Thâm Nguyệt cầm chủ thủ hướng về chính cánh tay của mình, rạch một đường.

Tần Như Lương cả kinh, thấy máu từ trên cánh tay kia chảy ra.

Cơn đau đớn tức thì khiến Thâm Nguyệt tỉnh táo lại, áp chế được tính vào trong cùng nhất. Nàng rút cục khôi phục một chút sức lực, sự nhạy bén và lệ khí cũng rót vào trong thân thể của nàng.

Nàng nắm giữ quyền chủ động của thân thể mình một lần nữa.

Thâm Nguyệt đánh nhau với Tần Như Lương trong căn phòng.

Tần Như Lương bị phế một tay nhưng công phu không kém, Thâm Nguyệt tốc độ linh mãnh mau lẹ, nhất thời cả hai không ai chiếm thế chủ động.

Sau đó, Thôi thị nghe được tiếng Bắp Chân khóc, cố gắng ép bản thân mau mau tỉnh lại.

Khi bà ta mờ hồi dần dần chiến thắng được được tính của thuốc mê và xông vào phòng thì đã thấy cảnh Thâm Nguyệt đánh nhau với Tần Như Lương.

Thôi thị lập tức xông lên, thân thủ nhanh nhẹn đứng bên cạnh Thâm Nguyệt, đánh lại Tần Như Lương.

Tần Như Lương dùng một chọi hai, một tay bị động, từng bước lui lại, cuối cùng bị đuổi ra khỏi phòng.

Tần Như Lương không ngờ Thôi thị lại là một người luyện võ.

Thôi thị đã tỉnh, hôm nay e là không thể nào tiếp tục được nữa. Cuối cùng, Tần Như Lương chủ động thu tay, giấu đi nội khí trong lòng rồi

nhanh chân rời đi.

“Thẩm Nguyệt, ta nhất định sẽ khiến cô hối hận”.

Thẩm Nguyệt trơ mắt nhìn hấn ta rời khỏi Trì Xuân Uyển. Có Thôi thị ở bên, thần kinh căng thẳng của nàng thả lỏng ra, cả người nàng như vừa đi ra từ trong nước.

Máu nhuộm đỏ tay áo ngủ màu trắng, Thẩm Nguyệt không cần được chủ tử nữa, ngón tay buông lỏng, xụi lơ ngã xuống.

“Công chúa!”

Thôi thị vội vàng đỡ Thẩm Nguyệt lên giường, mặc kệ bộ dạng nhếch nhác của mình, ra ngoài lấy một chậu nước lạnh đi vào gian phòng mình vừa ngủ.

Bình thường Thôi thị và Ngọc Nghiên ngủ chung phòng, ban nãy khi cố ép bản thân tỉnh lại, bà ta thấy Ngọc Nghiên cũng đang ngủ say trong đó.

Thôi thị ý thức được bản thân bị ám hại.

Bà ta bèn đứng đầu giường, hắt một chậu nước lạnh xuống cho Ngọc Nghiên tỉnh dậy.

Ngọc Nghiên nặng nề bật dậy, xoa huyết thái dương đang đau vì căng cứng, hoảng sợ nói: “Có chuyện gì vậy?”

Thôi thị nghiêm giọng nói: “Mau dậy đi, công chúa gặp chuyện rồi”.

Ngọc Nghiên vừa nghe, lập tức đứng dậy chạy đến phòng của Thẩm Nguyệt, thấy toàn thân Thẩm Nguyệt đỏ lên, vết máu bên tay áo pha lẫn, lập tức tái mặt hỏi: “Công chúa bị sao vậy?”

Thôi thị nói: “Công chúa trúng thuốc, chưa nói gì vội, việc cấp bách là phải giúp công chúa bài xuất dược liệu, người ở đây đi, ta gọi người tới giúp”.

“Được, được, nhị nương mau đi đi!”, Ngọc Nghiên khóc nước mắt, lau đi nước đọng trên mặt.

Thôi thị quay lại nhìn Ngọc Nghiên, nghiêm giọng nói: “Ngọc Nghiên, người phải nhớ là không cho bất kỳ ai đến gần công chúa nửa bước, người nhất định phải bảo vệ được công chúa”.

Ngọc Nghiên gật đầu, run rẩy nói: “Nhị nương yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không rời khỏi công chúa nửa bước, ai cũng không được phép tiến gần!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 381

Ngọc Nghiên hoảng loạn, thấy trên giường chỉ có một mình Thẩm Nguyệt, không khỏi hỏi: “Đứa bé đâu rồi? Bắp Chân đâu rồi?”

Thôi thị quay đầu đi ra: “Ở chỗ Triệu thị, ta đến ôm về”.

Tiếng khóc của đứa bé vang lên từ căn phòng của Triệu thị.

Thôi thị đá bay cửa phòng của Triệu thị, dưới ánh đèn mờ mịt, thân thể Triệu thị run lên bần bật. Bà ta đang che miệng Bắp Chân lại để Bắp Chân không khóc nữa.

Bắp Chân yếu dần, tiếng khóc cũng giảm đi, nhưng Triệu thị không dám sơ xuất, một mực không buông tay.

Đến khi thấy Thôi thị đi vào Triệu thị đã biết chuyện tối nay thất bại.

Tướng quân và công chúa không thể thành đôi.

Thôi thị mặc kệ tình cảm ngày thường, tát vào mặt Triệu thị, nói: “Công chúa chưa từng bạc đãi người mà người lại dám làm ra chuyện hạ lưu bần thỉu như thế!”

Triệu thị không dám đánh trả.

Thôi thị đoạt lấy Bắp Chân, thấy Bắp Chân bị che miệng đến xanh mặt, vội vàng vỗ lưng bé cho thuận khí.

Tiếng khóc của Bắp Chân rất to và rõ, Thôi thị dỗ một hồi rồi nói: “Bắp Chân ngoan, không sao rồi, nhị nương sẽ đi tìm người chữa trị cho mẹ của Bắp Chân nhé, đừng khóc”.

Bắp Chân giống như hiểu được lời Thôi thị nói, dần ngưng lại tiếng khóc.

Thôi thị lạnh lùng nhìn Triệu thị rồi nói: “Nếu ta đến muộn nữa thì Bắp Chân sẽ bị người bịt mồm đến chết đấy! Đến lúc ấy ngũ mã phanh thây người cũng không bõ thường được tội lỗi của người đâu! Người tốt nhất là ở trong phòng này đi, chờ ngày mai công chúa khỏe lại rồi xử lý người!”

Thôi thị lạnh lùng quay đi, mặc kệ Triệu thị ngã dưới đất. Sau khi sắp xếp cho Bắp Chân xong, khóa cửa phòng Triệu thị lại rồi Thôi thị mới đi bẩm báo cho Tô Vũ.

Lúc Tô Vũ đến thì Thẩm Nguyệt vẫn còn đang mơ hồ.

Nàng cảm nhận được một bàn tay mát lạnh nắm chặt mình, giống như gió mát mùa hè mà cũng lại như làn sương mùa đông.

Tô Vũ đi cùng Thôi thị, Ngọc Nghiên biết Tô Vũ không phải người ngoài, vẫn nằm trong phạm trù cho phép đến gần công chúa.

Trên đường đến đây, Tô Vũ đã lệnh cho Thôi thị phải làm gì.

Tô Vũ vừa đến, Thôi thị đã kéo Ngọc Nghiên đi lấy nước nóng với mình.

Nếu là đàn ông thì không cần lo ngại, trúng thuốc thì chỉ cần ngâm nước lạnh là tỉnh táo như cũ.

Nhưng Thẩm Nguyệt lại là nữ, thân thể yếu hơn, có thể sẽ bị phản ứng không tốt, nếu nhiễm cảm lạnh thì càng tệ.

Tô Vũ cần giúp nàng bài xuất dược tính ra ngoài, nếu không thì nàng sẽ phải chịu giày vò khổ sở.

Thẩm Nguyệt cảm nhận được sự mát lạnh của tay hắn, bèn gối đầu lên tay hắn, khí tức này khiến nàng an tâm.

Nàng chớp mắt nhìn dung mạo mơ hồ trước mặt, cố gắng nói: “Tô Vũ?”

Giọng nói triền miên kia khiến lòng người tan chảy.

Tô Vũ ừ lại.

Nàng cố sức híp mắt lại nhìn hấn cho rõ hơn, rồi bỗng nhiên giờ tay lên chạm vào mi tâm của hấn: “Sao ngươi lại nhú mày?”

Tô Vũ khẽ nói: “Ta muốn giúp cô giải dược, nhưng cô cứ bắt lấy tay ta không thả, ta có phải ba đầu sáu tay đâu”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 382

“Tô Vũ”, Thẩm Nguyệt nỉ non.

Ánh mắt Tô Vũ tối lại, lập tức kéo Thẩm Nguyệt lên, ôm chặt thân thể mềm mại của nàng vào lòng.

Thẩm Nguyệt khoác tay lên vai hắn, khở sở nói: “Sao ngươi lại đến đây? Cười nhạo ta vào lúc này à?”

“Nếu ta đến để cười thì chẳng phải nên cười rồi hay sao?”, hắn nói thật nhỏ: “Nhưng ta lại không cười nổi đây này”.

Thẩm Nguyệt khàn khàn cười: “Cũng có lúc ngươi không cười nổi cơ đấy”.

Hắn vuốt ve mái tóc dài sau vai nàng, miết vạt áo nàng, khẽ mở ra.

Thẩm Nguyệt vô ý thức bắt được tay của Tô Vũ, gương mặt nàng nóng bỏng, hô hấp như phun lửa, khó hiểu nói: “Ngươi muốn lấy thân ra để giải dược cho ta à?”

Tô Vũ đáp: “Nếu cô thành tâm mời thì ta cũng không ngại”.

Nàng tới gần hắn, cảm nhận được hô hấp của hắn, ngửi mùi trầm hương trên người hắn, trong lúc lơ đãng còn chống tay vào ngực hắn, cảm giác được nhịp đập của trái tim hắn.

Trái tim nàng rung động, có một cảm giác kỳ diệu.

Cần cổ thon dài của Thẩm Nguyệt ửng đỏ, nàng khẽ cúi thấp đầu, Tô Vũ dễ dàng tránh được tay của nàng, lột vạt áo của nàng ra, để lộ bả vai tinh xảo mượt mà.

Xương quai xanh dưới vai như ẩn như hiện, Thẩm Nguyệt cảm thấy toàn thân sôi trào, không tìm được mà thở dốc, trái tim tán loạn theo hô

hấp.

“Tô Vũ...”

Tô Vũ nhẹ nhàng đẩy tóc ra trước ngực nàng, đỡ eo nàng để nàng tựa vào ngực mình, thấp giọng nói: “Cô dựa vào ta như thế thì ta sẽ không nhìn thấy gì”.

Hắn không phải Tần Như Lương, chưa từng khiến nàng phản cảm, cũng chưa từng khiến nàng bài xích.

Chắc bởi vì hắn là Tô Vũ.

Chắc là hắn có thể khiến nàng đỡ hết mọi sự phòng bị, ngoài hắn ra thì không ai được phép.

Tô Vũ nói: “Cố gắng chịu đựng”.

Nói xong, hắn cầm ngân châm lần vào huyết vị, chuẩn xác đâm vào.

Thẩm Nguyệt ghé vào tai hắn kêu rên.

Quá trình này giống như có ngàn vạn con kiến đang gặm nhấm thân thể nàng, khiến nàng đau ngứa từ tận trong xương.

Thẩm Nguyệt cắn răng nói: “Tô Vũ, người đúng là chính trực đúng đắn”.

“Nếu ta là loại người nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của thì có khác nào càn thú?”, Tô Vũ đáp.

“Người nói chuyện với ta đi, di dời sự chú ý của ta”, Thẩm Nguyệt cố gắng khống chế không cho mình phát ra những âm thanh xấu hổ.

“Sự chú ý gì cơ?”, Tô Vũ vừa nhanh tay châm vào huyết vị của nàng, vừa sâu thẳm nhìn vào sống lưng xinh đẹp đang căng cứng của nàng: “Sự chú ý của cô đang dồn hết vào ta à?”

“Um...”, Thẩm Nguyệt cong tay, càng nắm chặt góc áo của hắn.

“A Nguyệt, cô có cảm giác với ta à?”

Thẩm Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi: “Đây không phải là chuyện rõ ràng à? Ta thì trúng thuốc, đang có nhu cầu sinh lý và cố kìm nén cảm xúc muốn đè người xuống rồi ăn thịt người đây này, cho nên người đến đây làm gì chứ hả!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 383

Tô Vũ châm cây ngân châm cuối cùng vào, xương cốt của Thẩm Nguyệt cũng run lên, bắt đầu đổ mồ hôi.

Nàng loáng thoáng nghe thấy Tô Vũ nói: “Nếu cô muốn ăn thịt ta thì ta cũng không ngại, nhưng phải thận trọng suy nghĩ, nhớ sáng mai cô hối hận và muốn giết ta thì sao?”

Thẩm Nguyệt khó chịu lại tức giận: “Người rất giỏi lấy cớ nhé, ta đã thế này rồi mà người còn trấn tĩnh như thế, chứng tỏ người không có cảm giác gì với ta, thế sao người lại cứ thích chặn họng ta vậy?”

“Ta nào phải thánh nhân, ta không làm được kiêu lòng không tạp niệm”, Tô Vũ khẽ nói: “Sao cô biết trong lòng ta không có mãnh thú hay ma quỷ chứ?”

Thẩm Nguyệt giật mình, lòng bàn tay vân vê vạt áo của hắn, nhất thời hô hấp toàn là khí tức của hắn.

Nàng hít thở nhanh, không biết là nghe thấy tiếng tim đập của ai, nói: “Mặc dù người giỏi lấy cớ, nói chuyện hay lạc đề, nhưng ta nghe vậy cũng thấy có chút động lòng”.

Tô Vũ khẽ dừng lại, giảm âm lượng, nói: “Ta cũng có nhu cầu đấy, nếu cô cứ trêu ta thì sẽ nguy hiểm lắm”.

Thẩm Nguyệt dán mặt vào áo hắn, quần áo mát lạnh mà mềm mại của hắn khiến nàng dễ chịu vô cùng.

Sợi tóc bên thái dương ướt nhẹ mồ hôi, dán vào gương mặt nàng, nàng nghe Tô Vũ nói thế thì yếu ớt nhếch môi, không nói thêm tiếng nào nữa.

Sau khi chịu đựng qua thời điểm gian nan nhất, cả người nàng trở nên vô lực, không nói thêm được câu nào.

Luồng sóng nhiệt chậm rãi thổi lui như thủy triều, tuy đầu óc nàng dần dần thanh tỉnh trở lại nhưng vẫn sức cùng lực kiệt.

Sau khi bị ngân châm kích thích đồ mồ hôi, nhiệt độ từ đầu đến chân của nàng hạ xuống khiến cho nàng còn cảm thấy có chút lạnh.

Tô Vũ rút từng cây kim bạc ra, Thẩm Nguyệt thậm chí còn không có đủ sức mà ngẩng thẳng dậy khỏi vòng tay Tô Vũ. Tô Vũ vòng tay ôm nàng, cẩn thận che chắn cho nàng, để nàng tựa vào vai mình mà không nói lời nào.

Tô Vũ nói: “Không sao, cứ nghỉ ngơi một chút thì sẽ không sao”.

Nước nóng đã đổ đầy bồn, Thẩm Nguyệt nhẹ nhàng bước vào. Ngọc Nghiên cẩn thận hầu hạ nàng đi tắm.

Đến bây giờ Ngọc Nghiên vẫn còn có cảm giác thất hồn lạc phách.

Tô Vũ đứng ở bên ngoài bình phong, bên cửa sổ, hần vẫn chưa rời đi.

Thôi thị sắp xếp lại giường cùng đồ đạc lộn xộn trong phòng trở về vị trí cũ.

Báp Chân mệt mỏi chìm vào giấc ngủ. Tô Vũ đi tới nhẹ nhàng bế nó lên, tay bế vẫn có chút không quen.

Thôi thị nhỏ giọng nói: “Đêm nay Báp Chân đã khóc rồi. Nếu không phải tiếng khóc của nó đánh thức nô tỳ thì chỉ sợ rằng một mình công chúa không thể ứng phó nổi”.

Nói đoạn Thôi thị lại khụy chân xuống nói: “Đại nhân, chuyện này là do nô tỳ sơ suất, xin đại nhân hãy trách phạt”.

Thẩm Nguyệt tắm rửa xong, từ sau bình phong đi ra, nằm trở lại trên giường.

Nàng nói: “Người nói rất đúng, nếu như người không đến kịp lúc thì một mình ta đã không thể ứng phó nổi. Sao ta có thể trách người chuyện này được?”

Tô Vũ nhẹ giọng nói: “Nàng ấy đã nói không trách thì không trách nữa, người đứng lên đi”.

Hắn bế Bắp Chân để nằm bên cạnh Thâm Nguyệt. Thâm Nguyệt cũng vô cùng mệt mỏi, yên tâm nhắm mắt lại.

Tô Vũ nắm cổ tay nàng để bắt mạch, thấy nàng chỉ mệt nhọc quá độ, không có vấn đề đáng lo ngại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 384

Chỉ là vết thương trên cánh tay cần phải xử lý kịp thời, trong phòng thường có một hộp thuốc, Tô Vũ rất thường bôi thuốc cho nàng.

Căn phòng yên lặng một lúc, không ai nói nhiều.

Ngọc Nghiên nghĩ thầm, Tô đại nhân cũng không thể ở lại trong phòng này một đêm, như vậy rất không phải phép.

Sau khi Tô Vũ băng bó xong, Ngọc Nghiên định lên tiếng thì đã bị Thôi thị lôi đi, bà ta nói: “Công chúa, nô tỳ vừa vào phủ đã hắt nước lạnh lên người Ngọc Nghiên, bây giờ y phục của nàng ta vẫn còn ướt, nô tỳ sẽ đưa nàng ta đi thay y phục trước, nếu như nàng ta bị cảm thì sẽ không có ai hạ công chúa”.

Thẩm Nguyệt gật đầu.

Ngọc Nghiên muốn nói lại thôi, nàng ta bị Thôi thị mạnh mẽ kéo ra ngoài, khi vội vàng quay đầu lại nhìn thoáng qua thì đã thấy Tô Vũ ngồi ở bên giường, nghiêng người ôm lấy Thẩm Nguyệt vào lòng như chốn không người!

Ngọc Nghiên rất lo lắng nhưng khi Thôi thị vừa mở cửa để gió lạnh từ bên ngoài tràn vào thì bộ y phục ướt đẫm đã khiến cho nàng ta cảm thấy tê dại toàn thân.

Nàng ta lạnh như đang ở trong một hầm băng, nhất thời không phản ứng kịp, bị Thôi thị cứng rắn kéo về phòng thay y phục.

Thẩm Nguyệt đột nhiên ngã vào vòng tay của Tô Vũ thì liền cảm thấy không chân thật.

“Người ôm ta làm gì?”, nàng hỏi.

Tô Vũ nói: “Ta cảm thấy lạnh”.

Nàng biết đây rất có thể lại là cái cớ của hắn.

Thẩm Nguyệt vùi đầu vào ngực hắn, nói bằng giọng mũi: “Người nhất định không biết cái ôm của người rất ấm áp. Người dễ dàng ôm người khác như vậy rất dễ khiến cho người ta bị nghiện”.

Tô Vũ rũ mắt xuống, liền hỏi: “Cô nghiện rồi sao?”

Thẩm Nguyệt chỉ cười chứ không nói gì.

Một khi đã nghiện thứ gì đó thì người ta chỉ muốn giữ nó cho riêng mình, như vậy thì sẽ làm mất đi vẻ đẹp ban đầu của nó.

“Kẻ nào đã hạ thuốc? Tên Như Lương?”, Tô Vũ quay lại chuyện ban đầu.

Thẩm Nguyệt lắc đầu: “Không”.

Lúc này nàng đã bình tĩnh lại, hoàn toàn có lý do để tin rằng Tên Như Lương quả thật đã say cho nên mới làm như vậy.

Vào ngày thường hắn ta luôn luôn kiềm chế bản thân, nếu như không phải hôm nay hắn ta đã uống quá nhiều thì đã không liêu lĩnh như vậy.

Nói ra những lời đó chẳng khác nào hắn ta đang phơi bày tất cả tình cảm của mình trước mặt Thẩm Nguyệt, chỉ chờ Thẩm Nguyệt dẫm đạp lên.

Đó không phải là chuyện mà Tên Như Lương khi còn tỉnh táo có thể làm được.

“Có lẽ ta đã biết là ai làm rồi, chuyện này ta sẽ tự mình xử lý tốt”.

“Trên tay cô có một con dao, tại sao cô lại không giết Tên Như Lương mà lại đi tự hại chính mình?”

“Còn chưa tới lúc phải cá chết lưới rách với hắn ta, giết hắn ta ta cũng không được sống yên”.

Hai mắt Tô Vũ tối đen như mực: “Nếu như hấn ta lại dám xúc phạm cô một lần nữa thì cô cứ giết chết hấn ta, không cần đợi ta xử lý. Sau đó ta sẽ giải quyết tốt mọi hậu quả”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 385

“Ta sẽ không ngã ở một chỗ tận hai lần, sau này những chuyện như vậy sẽ không bao giờ xảy ra nữa”, Thẩm Nguyệt nhẹ giọng nói.

“Nếu như giết hấn ta đi thì không còn gì thú vị nữa, lần sau ta sẽ tiếp tục phế đi cánh tay phải của hấn ta, khiến cho hấn ta mãi mãi không thể tự lo liệu cuộc sống của mình”.

“Được, cứ như vậy mà làm”, Tô Vũ trầm giọng nói: “A Nguyệt, chờ thêm một chút, sẽ không lâu nữa đâu”.

“Chờ cái gì?”

“Chờ đông đi xuân đến”.

Thẩm Nguyệt không quá để ý đến ý nghĩa trong lời nói của hấn, nàng chỉ khẽ dịch chuyển một chút rồi nói: “Nói đến đây ta cũng phải cảm ơn người, nếu như lần trước không được người rèn luyện võ công thì ta cũng sẽ không có phản ứng nhanh nhạy như vậy”.

“Vậy thì tính luôn lời cảm ơn lần trước, cô đã hứa sẽ mời ta ăn cơm, cô nhất định phải thực hiện”.

Một ngày nào đó nàng sẽ hiểu rằng lý do vì sao hấn lại khát khe và thù đoạn với nàng như vậy, hấn chỉ mong rằng nàng có thể tự bảo vệ bản thân mình khi không có hấn bên cạnh, cũng giống như ngày hôm nay vậy.

Nếu như hấn đã không thể bảo vệ nàng một cách tuyệt đối thì hấn cũng chỉ có thể dạy nàng cách tự bảo vệ tốt bản thân mình.

“Được”.

“Ta sẽ chọn chỗ”, Tô Vũ lại đột nhiên nói: “Ta nghe nhị nương nói ở đây còn có một người họ Triệu khác, hiện tại còn đang bị nhị nương nhốt trong phòng”.

Thẩm Nguyệt ngẩn người, nàng rõ ràng cảm nhận được một luồng sát khí nhàn nhạt tỏa ra từ hắn.

Thẩm Nguyệt nói: “Đừng lo lắng về đi đâu đó, đó là việc của ta. Ta đã nói rằng ta sẽ tự giải quyết”.

Tô Vũ hơi nhướn mày nói: “Ta chỉ nhắc đến như vậy thôi, ta cũng không quan tâm lắm”.

Thẩm Nguyệt ngờ vực nhìn hắn: “Thật sự không quan tâm sao? Sao ta lại cảm thấy ngay sau khi ta vừa quay lưng đi thì người sẽ làm hại người đó vậy?”

Tô Vũ nói: “Ta đâu phải là người xấu xa như vậy”.

“Ta thấy người chính là người xấu xa như vậy”.

“Ta không thể giúp cô làm tất cả mọi thứ, ta chỉ có thể dạy cô cách làm việc. Bây giờ thấy cô có thủ đoạn cùng chủ kiến như vậy ta cũng cảm thấy an tâm”.

Tô Vũ mỉm cười: “Nhưng cũng hơi lạc lõng, nói không chừng có một ngày nào đó cô sẽ không còn cần ta nữa đâu”.

Thẩm Nguyệt thuận miệng nói: “Có thể đừng bi thương như thế được không, người làm như ta theo trai bỏ chồng ấy”.

Đêm hôm ấy, Trần Như Lương tức tối ra khỏi Trì Xuân Uyển, gió lạnh thổi qua khiến hắn ta tỉnh táo hơn không ít.

Nhưng hắn ta rất khó chịu, nên không nghĩ nhiều, bèn sai bước đến Hương Tuyết Uyển.

Hương Phiến cứ tưởng mình sẽ được ngủ ngon giấc đêm nay.

Nghe nha hoàn theo dõi động tĩnh của Triệu thị bẩm báo rằng Trần Như Lương vừa về đã được Triệu thị đưa đến Trì Xuân Uyển.

Chứng minh Triệu thị đã nghĩ thông và có hành động.

Tối nay hẳn là Thâm Nguyệt sẽ bị chơi đến hỏng người.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 386

Hương Phiến không vui vẻ hơn là bao, nàng ta biết rõ thủ đoạn của Thẩm Nguyệt.

Nàng ta tự cho rằng đây không phải chuyện xấu, mặc dù thủ đoạn ti tiện nhưng cũng đã kết đôi cho công chúa với tướng quân.

Chỉ mong rằng qua đêm nay, công chúa và tướng quân có thể yêu thương nhau, sẽ không ai nhớ đến việc truy cứu trách nhiệm.

Như vậy cũng tốt cho nàng ta, Liễu Mi Vũ sẽ lại nhắm vào Thẩm Nguyệt và bỏ qua nàng ta.

Hương Phiến thậm chí thấy may mắn, nếu Triệu thị thông minh, không để ai phát hiện ra chuyện hạ dược thì mọi chuyện sẽ rất tốt lành.

Nhưng không ngờ rằng, nửa đêm còn chưa qua thì Tần Như Lương đã tới.

Sắc mặt Hương Phiến tái mét, nàng ta ra cửa nghênh đón, Tần Như Lương hung hăng kéo thẳng nàng ta vào phòng mà không thềm nói lời nào.

Sắc mặt Hương Phiến tái mét, cầu xin: “Tướng quân xin hãy bỏ qua cho thiếp thân, thiếp thân thực sự không chịu nổi đâu... Chẳng phải tướng quân ở Trì Xuân Uyển ư, tại sao...”

Tần Như Lương chứa đầy một bụng hỏa, hủy hoại thỏa thích.

Sáng sớm hôm sau, khi đã tỉnh táo lại, Tần Như Lương nhớ về sự việc đêm qua thì không khỏi sùi nãi.

Là do đêm qua hắn ta uống quá say nên mới thế.

Nếu là bình thường, hắn ta chắc chắn sẽ không cưỡng ép người khác như thế, lại còn đến Trì Xuân Uyển và đứng trước mặt Thẩm Nguyệt, đứng

là tự rước lấy nhục mà!

Hắn ta đã từng nói, bản thân tuyệt đối không bao giờ yêu người phụ nữ đó!

Hắn ta luôn kiềm chế bản thân, không để bản thân bị lún quá sâu, nhưng cuối cùng lại bại lộ hết trước mặt nàng ta.

Hắn ta và Thẩm Nguyệt biến thành như thế thì sau này làm gì còn hy vọng nữa?

Tần Như Lương nhận thức được bọn họ đã không còn hy vọng từ lâu.

Dược tính đem qua quá mạnh, đến sáng hôm sau khi Thẩm Nguyệt tỉnh lại thì vẫn thấy mất sức.

Ngọc Nghiên cẩn thận bày cơm nước như bình thường.

Nàng ta và Thôi thị đã thương lượng xong, cho dù có thử đồ ăn thấy không có độc thì cũng sẽ cho một người ăn thử trước, nếu không có vấn đề thì mới cho Thẩm Nguyệt ăn.

Mà Thôi thị và Ngọc Nghiên tuyệt đối sẽ không ăn thử cùng 1 lúc, để tránh xảy ra chuyện gì mà bỏ lại Thẩm Nguyệt một mình.

Bởi vì ngoài độc dược ra thì vẫn còn rất nhiều loại thuốc không màu không vị khác.

Đêm qua, đừng nói Thôi thị và Ngọc Nghiên không phát hiện ra, đến Thẩm Nguyệt cũng không nghĩ được gì.

Chỉ trách bọn họ quá sơ suất, không ngờ đến Trì Xuân Uyển lại có nội gián.

Cả ba đều biết rõ, đêm qua bọn họ đều uống nước trà do Triệu thị mang đến nên mới thế.

Việc này Triệu thị rõ ràng không thoát khỏi liên quan.

Ngọc Nghiên tức giận nói: “Triệu mụ ba phen mấy bận hãm hại công chúa, công chúa nể tình bà ta ngày trước cống hiễn nên không tính toán, ai mà ngờ bà ta vẫn còn chấp mê bất ngộ, làm ra những chuyện ghê tởm hơn!”

Thôi thị nói: “Là công chúa quá niệm tình xưa. Triệu mụ vốn là người trong phủ tướng quân, lập trường của bà ta không ở bên công chúa”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 387

Thẩm Nguyệt lạnh nhạt nói: “Giờ bà ta đang ở đâu rồi?”

Thôi thị đáp: “Đêm qua nô tỳ sợ bà ta chạy nên khóa bà ta trong phòng, chờ công chúa xử trí”.

Ngừng một chút rồi nói tiếp: “Đêm qua Triệu mục sợ Bắp Chân khóc rống lên nên cứ bịt miệng Bắp Chân, nếu chậm thêm chút nữa, chỉ e Bắp Chân sẽ...”

Ánh mắt Thẩm Nguyệt lạnh đi: “Đẫn bà ta đến đây”.

Thôi thị liền mở cửa phòng, đưa Triệu thị ra ngoài.

Qua một đêm, Triệu thị giống như già đi mấy tuổi, tóc hoa râm, mặt tiều tụy, đến trước mặt Thẩm Nguyệt chưa kịp nói gì đã nghẹn ngào.

Thẩm Nguyệt mặt không đổi sắc: “Khóc cái gì, biết mưu kế không thành cho nên tiếc à?”

“Nô tỳ biết chuyện này là nô tỳ sai... Nhưng nô tỳ chỉ mong công chúa và tướng quân...”

Thẩm Nguyệt nuốt một ngụm trà, lạnh lẽo nhìn bà ta: “Mong ta và tướng quân làm sao? Ân ân ái ái à?”

Nàng thả chén trà xuống, mặt lạnh như tiền: “Triệu mục, người là lão nhân trong phủ, không phải là nhìn Tần Như Lương trưởng thành hay sao, người cũng không biết hắn ta là cái dạng gì à?”

Triệu thị há mồm, rưng rưng nói: “Nhưng dù gì cũng là tướng quân, là trượng phu của công chúa mà!”

“Trượng phu của ta? Hắn ta có ngày nào thực hiện nửa phần trách nhiệm với ta chưa?”, Thẩm Nguyệt đứng dậy, đi ra trước mặt Triệu thị, nói

tiếp.

“Triệu thị, ta cứ tưởng mặc dù người trung thành tuyệt đối với Tần Như Lương nhưng vẫn biết phân biệt phải trái. Nay ta thấy là do ta đã nhìn nhầm người rồi, thôi, đến hôm nay, chúng ta coi như cạn tình cạn nghĩa”.

Triệu thị ngẩng đầu, nước mắt ngập tràn, thấy sắc mặt lạnh lẽo của Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt lại hỏi: “Người có biết mình suýt thì giết chết Bắp Chân không?”

“Nô tỳ không cố ý... Nô tỳ cũng rất đau lòng, nô tỳ chỉ không muốn Bắp Chân khóc...”

Thẩm Nguyệt híp mắt, chậm rãi nói: “May là Bắp Chân không sao, nếu không ta sẽ khiến người chết không toàn thây”.

Triệu thị hơi run rẩy, Thẩm Nguyệt quay đi, không nhìn bà ta nữa: “Thuốc kia ở đâu ra?”

“Thuốc, thuốc gì ạ... Nô tỳ không biết...”

“Người nói người không biết, tối qua người dâng trà bánh, khi Ngọc Nghiên ra sân viện thì bị đổ thuốc, tại sao người không nói, tại sao lại phải cho Thôi thị và Ngọc Nghiên vào trong phòng, sau đó đi gọi Tần Như Lương đến?”

Triệu thị cắn răng phủ nhận.

Thẩm Nguyệt lạnh lùng hung dữ nói: “Nhị nương, vào phòng bà ta lục soát”.

Triệu thị lập tức hoảng sợ.

Trước đây bà ta rất ít làm chuyện như này, trước khi làm đâu có chuẩn bị. Huống hốt tối qua sau khi xảy ra chuyện, bà ta bị Thôi thị nhốt lại, vốn không có cơ hội tiêu hủy chứng cứ.

Thôi thị lập tức đến phòng Triệu thị lục soát, chỉ lúc sau đã tìm ra hai chai thuốc, bên trong còn có thuốc mê chưa dùng hết.

Thẩm Nguyệt bày hai chai thuốc xanh đỏ trước mặt Triệu thị nói: “Triệu mụ, đây là cái gì?”

“Công chúa, nô tì...”

“Ai đưa thuốc này cho bà?”, Thẩm Nguyệt quan sát vẻ mặt bà ta, hỏi: “Bà nói thật cho ta, là Mi Vũ hay Hương Phiến?”

Triệu thị lắc đầu quỳ quậy: “Không có ai cả... là nô tỳ nhất thời hồ đồ...”

“Mi Vũ không thể nào cam tâm dâng Tần Như Lương lên giường của ta, là Hương Phiến đúng không?”

Triệu thị vẫn lắc đầu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 388

Thẩm Nguyệt nói: “Nếu người khai ra thì ta có thể tha cho người một lần, nếu không khai, thì đừng trách ta giáng cho người tội hạ độc hãm hại chủ tử”.

Nhưng cuối cùng Triệu thị vẫn không khai.

Triệu thị cố chấp, đã hứa với Hương Phiến không nói ra thì kiên quyết sẽ không nói.

Hương Phiến cũng là phu nhân của tướng quân, Triệu thị vẫn luôn cho rằng nàng ta làm vậy cũng vì muốn tốt cho tướng quân, sự việc đã bại lộ, thì việc gì phải lôi nàng ta vào.

Triệu thị còn mong Hương Phiến có thể hầu hạ Tần Như Lương thật tốt, tương lai sinh thêm con cái cho phủ tướng quân.

Thẩm Nguyệt nhìn chằm chằm đôi mắt của Triệu thị, cười lạnh lùng nói: “Kể cả người không nói thì ta cũng biết là ai”.

Sau đó Triệu thị bị đưa đến chỗ quản gia, chứng cứ xác thực, bảo quản gia xử lý theo gia pháp.

Theo gia pháp, Triệu thị làm ra hành vi này, sẽ bị đánh gậy một trận thật mạnh rồi đuổi ra khỏi phủ, sống chết có số, đó là chuyện rất bình thường.

Quản gia cũng cầu xin cho Triệu thị, nói: “Công chúa, Triệu mụ là người hầu hạ bên cạnh lão phu nhân trước đây, đuổi đi không nơi nương tựa cũng đáng thương. Lão nô xin công chúa niệm tình Triệu mụ trước đây tận tâm tận lực hầu hạ, tha cho bà ta lần này đi”.

Thẩm Nguyệt mặt không đổi sắc nói: “Chính vì bà ta tận tâm tận lực, suýt nữa hại ta hai lần sảy thai, ta cũng không so đo với bà ta, lần này suýt nữa hại chết Bắp Chân, lỗi bất kỳ đi đâu gia pháp nào ra, bà ta cũng phạm tội chết!”

Nàng nhìn quản gia, lại nói: “Hôm nay chỉ đuổi bà ta ra khỏi phủ, các người cầu xin, chẳng lẽ không cảm thấy ta đã rất khai ân rồi sao?”

Cuối cùng khi quản gia quay người rời đi, Thẩm Nguyệt vẫn thay đổi chủ ý: “Có thể không đuổi bà ta ra khỏi phủ, nhưng tốt nhất người vĩnh viễn đừng để ta nhìn thấy bà ta. Đánh gậy không được thiếu một cái, để ta biết các người dám nhẹ tay, lần sau ta sẽ đuổi bà ta đi”.

Quản gia vui mừng, trả lời nói: “Công chúa yên tâm, lão nô nhất định xử phạt công bằng, tuyệt không dám nể tình riêng!”

Khi Triệu thị bị phạt đánh gậy vô cùng mạnh, công chúa miễn cho bà ta không bị đuổi ra khỏi gia môn, cho dù mạnh nữa bà ta cũng chịu được.

Nhưng cơn đau nổi lên, Triệu thị vẫn không nhịn được bật khóc ra tiếng, vừa khóc vừa tạ tội với Thẩm Nguyệt.

Cả buổi sáng Hương Phiến đầu thấp thỏm bất an.

Nghe nha hoàn nói Triệu thị bị đánh rất thê thảm, Hương Phiến không nhịn được run lên bần bật.

Không thể tránh, cuối cùng Thẩm Nguyệt cũng đến cửa, chủ động đến Hương Tuyết Uyển.

Hương Phiến nhìn nàng, sắc mặt tái nhợt, vội vàng quỳ xuống.

Thẩm Nguyệt liếc nàng ta, nói: “Hương Phiến, người rất sợ phải không?”

“Thiếp, thiếp thân chỉ là đêm qua nghỉ ngơi không tốt, cho nên tinh thần ngẫn ngờ...”

Thẩm Nguyệt nhướn mày, nói: “Cũng phải, đêm qua Tần tướng quân không thể có được gì ở Trì Xuân Uyển, đương nhiên muốn đến chỗ người để thỏa mãn”.

Nàng nhìn tà áo Hương Phiến thấp thoáng nếp nhăn, hỏi: “Mùi vị có dễ chịu không?”

Hương Phiến cắn môi, im lặng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 389

“Chuyện Triệu thị bị phạt ở đình trước, người đã biết chưa?”, Thẩm Nguyệt thân nhiên nhìn nàng ta một cái, lại hỏi.

Hương Phiến cố giữ bình tĩnh, nói: “Thiếp thân có nghe nói, chỉ là trước đây Triệu muội trung thành với công chúa, không biết lần này bà ta đã phạm tội gì mà bị phạt nặng như vậy”.

“Người không biết thật ư?”

“Thiếp thân không biết thật...”

“Nhưng Triệu thị khai hết rồi”, Thẩm Nguyệt thân nhiên nói.

Hương Phiến kinh hãi, tất cả nỗi kinh hoàng đều thể hiện ra lời nói: “Nhưng... thiếp thân nghe nói Triệu muội đã một mình gánh chịu toàn bộ sai lầm... không biết bà ta... đã khai những gì?”

Thẩm Nguyệt cong môi, nói: “Chẳng phải người nói không biết Triệu thị đã phạm tội gì, sao lại biết bà ta gánh hết ta một mình?”

Hương Phiến mới hiểu ra Triệu thị không hề khai đi đâu gì, Thẩm Nguyệt đang thử nàng ta.

Nếu Triệu thị đã khai hết, đâu thể một mình chịu phạt, nàng ta sớm bị liên lụy, cùng chịu phạt rồi.

Hương Phiến cố nở nụ cười nói: “Thiếp thân phách nha hoàn đi nghe ngóng mới biết. Thiếp thân thực sự cảm thấy đáng tiếc, Triệu muội là người tận tâm tận lực, sao lại gây bất lợi cho công chúa, có lẽ bà ta chỉ nhất thời hồ đồ, công chúa đuổi bà ta đi, chẳng phải mất đi một người đắc lực bên cạnh sao?”

Thẩm Nguyệt hơi khom người ghé lại gần nàng ta, nhìn chằm chằm đôi mắt của nàng ta, bỗng đưa tay đỡ cằm của nàng ta rồi nâng mạnh lên.

Hương Phiến thẫn thờ hít một hơi.

Thẩm Nguyệt thờ ơ nói: “Người bên cạnh phạm lỗi thì đã phạt như vậy, nếu là người khác phạm lỗi, người cảm thấy ta có hạ thủ lưu tình không?”

Thẩm Nguyệt nheo mắt, nói: “Ta cho người một cơ hội, khai thật ra, có phải người đưa thuốc cho bà ta không?”

Hương Phiến một mực phủ nhận: “Thiếp thân thực sự không biết công chúa đang nói thuốc gì...”

“Còn nhớ khi ta đề nghị giúp người, người đã nói thế nào không?”

Sắc mặt Hương Phiến tái nhợt: “Thiếp thân đã lập lời thề trước mặt công chúa, tuyệt đối sẽ không dối địch với công chúa...”

Thẩm Nguyệt buông nàng ta ra.

Hương Phiến phủ phục dưới đất thở hổn hển.

Thẩm Nguyệt cúi mắt thản nhiên nhìn nàng ta, nói: “Triệu mụ luôn một lòng hướng về phủ tướng quân không phải là giả, nhưng bà ta cần cù chăm chỉ làm việc, thật thà an phận, không biết dùng thủ đoạn đê hèn như này. Nếu để ta biết là người nào âm thầm dạy cho bà ta, người biết hậu quả rồi đấy”.

“Người tưởng chuyện này bỏ qua như vậy sao, người hại Triệu mụ không phải là ta, là người mà Triệu Ma một lòng muốn bao che. Muốn lôi người này ra còn không dễ sao?”

Ta sẽ tiếp tục đi điều tra thuốc đó, nếu lấy từ dược phòng trong phủ thì sẽ có ghi chép. Ta nghĩ người đó sẽ không ngốc đến mức đến dược phòng lấy thuốc, dược phòng cũng không có loại thuốc hạ tiện này, cho nên chắc chắn thuốc này được mua từ bên ngoài”.

Hương Phiến vẫn không thể hiện gì, nha hoàn bên cạnh nàng ta đã bắt đầu run rẩy.

Thẩm Nguyệt liếc nàng ta một cái, lại nói: “Bất luận là ai ra vào phủ tướng quân cũng sẽ có ghi chép. Ta sẽ đi điều tra từng người, ta không tin không tìm ra được. Hương Phiến, người hết lòng cầu nguyện đi, tốt nhất chuyện này không liên quan đến người”.

Nói xong, Thẩm Nguyệt dẫn theo Ngọc Nghiên hiên ngang bỏ đi.

Hương Phiến đứng trong sân viện đưa mắt nhìn theo bóng lưng Thẩm Nguyệt, trong đầu lại nhanh chóng suy nghĩ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 390

Nha hoàn bên cạnh hoang mang lo sợ, hỏi: “Phu nhân, bây giờ phải làm thế nào? Nếu để công chúa biết, chắc chắn nàng ta sẽ không tha cho chúng ta...”

Trên đường về Ngọc Nghiên không hiểu hỏi: “Tại sao phải nói với Hương Phiến là công chúa sẽ đi đi đâu tra ghi chép người ra vào phủ, chúng ta trực tiếp đi kiểm tra chẳng phải biết ngay sao, nếu nha hoàn bên cạnh Hương Phiến thực sự ra ngoài phủ, thì có chứng cứ rồi!”

Ngọc Nghiên đã rất chú ý quan sát, vừa này nha hoàn bên cạnh Hương Phiến sợ đến mức run lên bần bật.

Thẩm Nguyệt nheo mắt nhìn con đường phía trước, nói: “Vậy thì đánh rần động cỏ sớm vậy làm gì, cho dù bản ghi chép bày ngay trước mắt, Hương Phiến cũng có thể một mực phủ nhận, nếu nàng ta nói nàng ta sai nha hoàn ra ngoài mua châm hoa cài, mua điếm tâm, thì ta với người cũng chẳng còn cách nào”.

“Cho nên đi đâu tra ghi chép chỉ là gương cò đánh trống thôi ư?”, Ngọc Nghiên hiểu ra: “Thực ra bản ghi chép cũng vô dụng?”

“Sao lại vô dụng, mỗi câu này được quăng ra, sẽ có lúc nàng ta hoảng loạn”.

Thẩm Nguyệt vốn không định đi đi đâu tra ghi chép người ra vào phủ, nàng biết đi đâu ra cũng vô dụng.

Ban đêm, khi nha hoàn bên cạnh Hương Phiến lên đến phòng ghi chép hồ sơ xóa nhật ký ra vào phủ trước đó không lâu, thì vừa hay bị bắt tại trận.

Ngọc Nghiên lôi nha hoàn đó ném đến trước mặt Hương Phiến ở Hương Tuyết Uyển.

Dưới ánh đèn mờ, Thâm Nguyệt thông thả ung dung bước vào Hương Tuyết Uyển, Hương Phiến sợ đến như gặp ma.

Thâm Nguyệt nói: “Nếu không phải người có tật giật mình, thì đâu cho nha hoàn này đi sửa lại nhật ký ra vào phủ? Chuyện đến nước này, người còn gì để nói?”

Hương Phiến nói: “Công chúa thật có thủ đoạn hay, chỉ là một nha hoàn đến phòng hồ sơ thì có thể chứng minh đi đâu gì chứ?”

Thâm Nguyệt nheo mắt cong môi nói: “Ý của người là muốn ta dùng hình nghe nàng ta chính miệng khai ra?”

Lời vừa được nói ra, nha hoàn liền run rẩy quỳ xuống, dập đầu nói: “Công chúa tha mạng! Công chúa tha mạng!”

Lúc Triệu thị bị đánh, nha hoàn này đã đi xem, kết cục thế thảm đó, nàng ta không thể chịu nổi.

Có khi gậy còn chưa đánh xuống, nàng ta đã mất hết ý chí khai hết luôn.

Hương Phiến trầm mặc một lúc, nói: “Cho dù thuốc là do ta đưa cho Triệu mục thì đã làm sao, ta không sai bà ta hại công chúa, nên lựa chọn thế nào, có muốn làm thế hay không, ta cũng chưa từng ép bà ta, tự bà ta lựa chọn”.

“Triệu mục một lòng trung thành với công chúa, chẳng qua bà ta chỉ muốn để công chúa và tướng quân có thể hòa hợp, thiếp thân cho rằng yêu cầu này cũng không quá đáng chút nào”.

Hương Phiến cho rằng nàng ta có thể đánh thức cho dù chỉ một chút thông cảm của Thâm Nguyệt, tình thâm nghĩa trọng nói: “Thiếp thân chưa từng nghĩ đối địch với công chúa, thiếp thân cũng hy vọng công chúa có thể hòa hợp trăm năm với tướng quân, thiếp thân cho rằng chỉ có công chúa mới có thể làm nữ chủ nhân xứng đáng của phủ tướng quân!”

“Chính vì công chúa đã cho thiếp thân một cơ hội, thiếp thân mới có ngày hôm nay. Thiếp thân luôn ghi nhớ, công chúa luôn mong nhớ tướng quân, nay trong lòng tướng quân đã có công chúa, nếu công chúa có thể có được tình yêu của tướng quân, thiếp thân nguyện bỏ sức cố gắng, để báo đáp ơn tri ngộ ban đầu của công chúa!”

Thâm Nguyệt nhẹ giọng hỏi: “Người báo đáp ta như vậy sao? Hương Phiến, người muốn nói, cho dù đã dùng thủ đoạn xấu xa, cũng là vì tốt cho ta, phải không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 391

Hương Phiến uốn thẳng người, nghẹn ngào nói: “Đúng thế”.

Thẩm Nguyệt buồn cười nói: “Người đơn thuần lương thiện, có lẽ sẽ cảm động bởi lòng tốt của người, nhưng người cảm thấy ta có phải là người đơn thuần lương thiện không?”

Nói xong, nàng bỗng sát lại gần Hương Phiến, đôi mắt âm hiểm: “Đừng tưởng ta không biết, người vừa khích bác ở chỗ Liễu Mi Vũ khiến nàng ta hận ta, vừa muốn lợi dụng ta hòa hợp với Tần Như Lương đàn áp Liễu Mi Vũ, như vậy người nghĩ làm người ông đắc lợi?”

Đờng tử của Hương Phiến giãn ra.

“Ha, tốt cho ta? Đêm nào Tần Như Lương cũng đến ngủ chỗ người, người không tiêu hóa nổi cho nên đẩy ra ngoài. Người cũng chỉ mong ta và Tần Như Lương vui vẻ hòa thuận, như vậy Liễu Mi Vũ sẽ điên cuồng báo thù ta, vậy thì người chẳng có việc gì, người có thể gác cao gối ngủ ngon vô lo”.

“Người tính toán cũng rất tốt đấy, đáng tiếc người không nên tính lên đầu ta”.

Chút tâm tư đó của Hương Phiến bị Thẩm Nguyệt nhìn thấu hoàn toàn.

Thẩm Nguyệt quay người nói: “Ta không sợ ai báo thù, nhưng trước khi người làm việc, cũng nên nghĩ đến hậu quả”.

Từ Hương Tuyết Uyên đi ra, Ngọc Nghiên tức giận hỏi: “Tại sao công chúa không trách phạt nàng ta? Cứ như vậy mà đi chẳng phải hời cho nàng ta quá?”

Thẩm Nguyệt nói: “Cứ để cô ta trải qua vài ngày kinh hoàng khiếp sợ trước đi, dễ dàng phạt nàng ta mới là lợi cho nàng ta”.

Thẩm Nguyệt và Ngọc Nghiên đều biết rõ Hương Phiến là người thế nào.

Nếu luận tâm địa độc ác, Hương Phiến chắc chắn không thua bất kỳ ai.

Lần này Hương Phiến hoang mang thực sự, cả đêm khó ngủ, chỉ nghĩ kế sách ứng phó.

Trong hai ngày, Thẩm Nguyệt không có hành động gì, Hương Phiến sắp giầy vò bản thân đến suy sụp rã. Lúc nào tinh thần nàng ta cũng căng thẳng, sợi dây căng chặt cũng không được thả lỏng một chút.

Trong đầu Hương Phiến có vô số suy nghĩ, ảo tưởng Thẩm Nguyệt sẽ đối phó nàng ta thế nào, loại giầy vò không biết lúc nào mới có họa đồ đầu mới là hành hạ người ta nhất.

Chịu đựng hai ngày, Hương Phiến ý thức được thà rằng chủ động xuất kích còn hơn ngồi yên đợi chết.

Đừng đợi cho đến khi Thẩm Nguyệt ra tay, nàng ta không còn sức đánh trả, không bảo toàn được bản thân.

Nàng ta vẫn nhớ lời Thẩm Nguyệt nói ban đầu, nếu dám cản lại, Thẩm Nguyệt sẽ băm vụn nàng ta cho chó ăn!

Hương Phiến sợ hãi, nàng ta không thể để mình có kết cục như vậy.

Vậy là sau một hồi suy tính, Hương Phiến lại đến Phù Dung Uyển, nàng ta quyết định liên minh với Liễu Mi Vũ.

Liễu Mi Vũ nghe Hương Phiến nói đêm hai ngày trước Tần Như Lương đến Trì Xuân Uyển định qua đêm ở đó, Thẩm Nguyệt lại giở trò mê hoặc trong lúc Tần Như Lương say rượu, Liễu Mi Vũ liền bốc lên ngọn lửa ghen ghét, hận không thể lập tức xé xác Thẩm Nguyệt.

Khi Hương Lăng âm thầm đến bẩm báo chuyện này với Thẩm Nguyệt, Thẩm Nguyệt cũng không bất ngờ chút nào, vẫy tay với Hương Lăng: “Lại

đây”.

Hương Lăng cung kính tiến lên, cúi đầu nói: “Xin công chúa chỉ thị”.

“Ghé tai lại đây”.

Thâm Nguyệt dạn dò nho nhỏ bên tai Hương Lăng một lúc, mặt Hương Lăng biến sắc mấy lần, liên tục gật đầu.

Cuối cùng Hương Lăng phúc lễ nói: “Nô tỳ biết phải làm thế nào rồi”.

Hương Lăng đi khỏi, Ngọc Nghiên hiếu kỳ hỏi: “Công chúa đã nói gì với nàng ta vậy?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 392

Thẩm Nguyệt dựa vào gối, gập đầu gối rút cuốn sách, thư thái nói: “Chẳng qua là một vài chuyện dơ bẩn liên quan đến Hương Phiến, nếu để Mi Vũ biết, nhất định vô cùng thú vị, sắp có kịch hay rồi”.

Ngọc Nghiên lập tức hiểu ra, nói: “Thì ra công chúa không định đích thân ra tay, Hương Phiến đó cứ muốn liêu chết dựa vào Liễu thị. Nếu để Liễu thị biết những chuyện Hương Phiến làm còn...”

Vừa nói ra thì thấy kinh sợ, nàng ta lại nói: “Công chúa không sợ Liễu thị biết những việc này, lại dùng nó uy hiếp Hương Phiến giúp nàng ta làm chuyện xấu sao?”

Thẩm Nguyệt phì cười.

Vẫn là Thôi thị ở bên cạnh bình tĩnh nói: “Người không cần lo lắng, vừa nãy công chúa đã dặn dò Hương Lăng, Liễu thị chắc chắn sẽ trừng trị Hương Phiến đến chết”.

Thẩm Nguyệt nói: “Trước đây cảm thấy ba người kìm hãm nhau, ngày tháng sẽ dễ sống hơn. Bây giờ xem ra không cần thiết, ngược lại còn chuốc rắc rối cho mình”.

Trong Phù Dung Uyển, Hương Lăng cẩn thận hậu hạ Liễu Mi Vũ rửa mặt xong lên giường nghỉ ngơi, nghĩ đến những lời châm dẫu vào lửa của Hương Phiến lúc ban ngày, bèn nói: “Phu nhân đừng nghĩ nhiều, nô tỳ nghe nói đêm đó tướng quân không qua đêm ở Trì Xuân Uyển, phu nhân đừng tin hết lời của Hương Phiến. Nghe nói Triệu mục của Trì Xuân Uyển đã bị công chúa đánh cho chỉ còn lại nửa cái mạng”.

Liễu Mi Vũ cũng nghe nói đến chuyện này, nhưng không biết rõ cụ thể thế nào.

Liễu Mi Vũ nhìn sang Hương Lăng, Hương Lăng bèn nhỏ nhẹ nói: “Nô tỳ đặc biệt đi nghe ngóng, nói là Triệu mục hạ thuốc cho công chúa, muốn

tác hợp tướng quân và công chúa. Kết quả sau khi công chúa biết thì then quá hóa giận, mới xử phạt Triệu thị”.

Hương Lăng vừa buông rèm vừa nói: “Có thể thấy sự thực rất khác với lời Hương Phiến nói, nếu công chúa có lòng quyến rũ, làm sao lại xử phạt Triệu thị”.

“Hương Phiến là người thế nào, phu nhân biết rõ hơn nô tỳ, trước đây nàng ta phản bội phu nhân mới có ngày hôm nay, nói không chừng lần này lại muốn xúi giục phu nhân đối phó công chúa, để nàng ta ng ỡ xem hồ đấu nhau. Phu nhân tuyệt đối đừng bị nàng ta lừa”.

Liễu Mi Vũ nghĩ kỹ lại, cảm thấy cũng có lý.

Ban đầu Thẩm Nguyệt hận Tần Như Lương đến mức một đao rạch tay phải của Tần Như Lương, làm sao lại muốn quyến rũ Tần Như Lương?

Sau khi trải qua rất nhiều chuyện, Liễu Mi Vũ mới hoàn toàn nhìn ra, Thẩm Nguyệt thực sự không còn thích Tần Như Lương nữa.

Liễu Mi Vũ nói: “Vậy người nói ta phải làm thế nào?”

Hương Lăng lập tức quỳ xuống đất, nói: “Nô tỳ còn nghe được một vài chuyện, không biết có nên nói hay không. Đám hạ nhân của phủ tướng quân không dám nhiều lời, dù sao... đây cũng là chuyện dơ bẩn”.

“Chuyện gì?”

“Liên quan đến Hương Phiến”.

Liễu Mi Vũ liền hưng phấn: “Còn không mau nói đi”.

Hương Lăng nói ra chuyện Hương Phiến thân thiết với tên chăn ngựa trong chuồng ngựa trước khi hạ thuốc và lên giường với Tần Như Lương cho Liễu Mi Vũ biết.

Sau này xảy ra chuyện đó, lúc ban đêm tĩnh mịch không bóng người, Hương Phiến và tên chăn ngựa đó nhiều lần gặp riêng trong rừng cây, tình

cờ có người đi qua nhìn thấy.

Không biết Liễu Mi Vũ kích động hay làm sao, ng ỡ bật dậy từ trên giường, không còn buồn ngủ nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 393

Hương Lăng nói tiếp: “Sau đó nữa, vừa hay tướng quân muốn đuổi Hương Phiến đi, thì lại truy ền ra chuyện Hương Phiến có thai. Phu nhân nghĩ kỹ xem, Hương Phiến mang thai không lâu thì vu khống phu nhân hại nàng ta sảy thai, bây giờ nghĩ lại đúng là rất kỳ lạ”.

Liễu Mi Vũ chấn hái nói: “Người nói là... tất cả là nàng ta đã sắp đặt sẵn rồi? Nàng ta cố ý kích động ta đẩy nàng ta xuống nước, cố ý để mình sảy thai giá họa lên đầu ta?”

Hương Lăng nói: “Nô tỳ cũng chỉ suy đoán. Phu nhân nghĩ xem, nếu Hương Phiến thực sự mang thai con của tướng quân, sinh con ra, sau này rất có khả năng mẹ quý nhờ con, nàng ta cũng nên cẩn thận mọi chuyện. Cho dù lúc đó phu nhân có lời mời, nếu nàng ta sợ đưa trẻ xảy ra chuyện, cũng sẽ không buông lỏng cảnh giác đi đến bên h ỡ”.

Liễu Mi Vũ nói thuận theo dòng suy nghĩ: “Cho nên đưa con trong bụng nàng ta rất có khả năng không phải của tướng quân, mà là của nàng ta và tên chăn ngựa đó. Lúc đó nàng ta c ần mượn đưa trẻ để mình được ở lại trong phủ, nhưng nếu sau này đưa trẻ sinh ra bị phát hiện không phải của tướng quân, thì nàng ta sẽ gặp đại họa, nàng ta mới cố ý giết đưa trẻ từ khi còn trong bụng!”

“Hay cho người Hương Phiến, không ngờ người lại có tâm cơ độc ác như vậy!”, Liễu Mi Vũ tức giận nói.

Hương Lăng nói: “Cho nên nô tỳ mới không thể không to gan khuyên phu nhân vài câu, Hương Phiến càng ân c ần, phu nhân càng phải cẩn thận, đừng trúng kế của nàng ta, ngược lại bị nàng ta lợi dụng”.

Liễu Mi Vũ suy nghĩ một lúc, bỗng cười nói: “Ai lợi dụng ai còn chưa chắc đâu! Hiện giờ chúng ta đã nắm điếm yếu của Hương Phiến, nếu bắt nàng ta đi đối phó con tiện nhân Thẩm Nguyệt đó, chẳng phải rất vui sao!”

“Theo nô tỳ thấy, muốn dùng chuyện này uy hiếp Hương Phiến, khó tránh đem dài lắm mòng”, Hương Lăng dẫn đo nói.

“Hương Phiến là người độc ác, nếu phu nhân uy hiếp nàng ta, có thể uy hiếp được nhất thời, nhưng lại cho nàng ta thời gian xử lý rắc rối sau này.

Nếu phu nhân không quyết đoán kịp thời, đợi Hương Phiến vì tự bảo vệ mình mà không thể không giết tên chăn ngựa đó, người chết rồi không có gì đối chứng, phu nhân không những mất đi thóp của nàng ta chẳng làm gì được, ngược lại còn chọc giận Hương Phiến, gây bất lợi cho mình.

Phu nhân muốn có thêm kẻ địch hay là muốn giữ tai họa?”

Câu nói cuối cùng lập tức thức tỉnh Liễu Mi Vũ.

Hương Lăng nói đúng, nàng ta không thể mạo hiểm.

Lần này nếu không diệt trừ Hương Phiến, e rằng lần sau khó càng thêm khó. Nếu hoàn toàn đẩy Hương Phiến đến phía Thẩm Nguyệt, đó mới là hậu họa vô cùng.

Hướng hờ Liễu Mi Vũ cũng thực sự oán hận, gần đây Tần Như Lương rất hay đến Hương Tuyết Uyển.

Chỉ cần diệt trừ Hương Phiến, Tần Như Lương không thể nào đến Trì Xuân Uyển, chỉ có thể đến Phù Dung Uyển của nàng ta.

Như vậy nàng ta có thể nối lại tình xưa với Tần Như Lương, hoàn toàn chiếm hữu hắn ta.

Bây giờ chủ yếu nhất là nàng ta phải nắm được trái tim của Tần Như Lương.

Phải khiến Tần Như Lương biết lòng dạ hiểm ác của Hương Phiến, càng phải để Tần Như Lương hiểu, hắn ta đã hiểu lầm mình chuyện hại chết đứa con của Hương Phiến, hại mình chịu ấm ức.

Trước đây Hương Phiến cùng một phe với Thâm Nguyệt. Liễu Mi Vũ thực sự muốn uy hiếp Hương Phiến đi hại Thâm Nguyệt, nếu hai người đó lại liên thủ tiêu hủy tội chứng, rồi đối phó nàng ta, thì nàng ta đúng là được không bằng mất.

Cuối cùng Liễu Mi Vũ hạ quyết tâm, diệt trừ được người nào thì hay người đó.

Ngày hôm sau vừa hay Tần Như Lương được nghỉ phép, sáng sớm phủ tướng quân đã ần ỉ tung trời.

Ngọc Nghiên gấp gáp chạy xuyên chỗ nọ nhảy chỗ kia: “Hương Phiến và Liễu thị đều bị thâm vấn ở đại đường rồi, sao công chúa còn chưa dậy? Muộn nữa là không xem được trò vui đâu”.

Hiển nhiên Thôi thị bình tĩnh hơn nhiều: “Rốt cuộc là xem trò vui quan trọng hay giấc ngủ của công chúa quan trọng hơn?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 394

Ngọc Nghiên cân nhắc một chút, nói: “Giấc ngủ của công chúa quan trọng hơn”.

Vậy là Ngọc Nghiên và Thôi thị kiên nhẫn đợi Thẩm Nguyệt ngủ đến lúc tự nhiên tỉnh dậy.

Thẩm Nguyệt ngủ vô cùng ngon.

Bất giác đã qua hơn hai tháng, Bắp Chân trắng trẻo mềm mại. Đuôi mắt nhỏ dài, đồng tử đen láy như mực, chỉ cần cậu bé vừa mở mắt, là đặc biệt có cảm giác lười biếng.

Bắp Chân càng ngày càng hiểu ý người khác, khi cậu bé tỉnh dậy mà Thẩm Nguyệt còn chưa dậy, cậu bé không kêu cũng không hoạt động chân tay nhiều, dường như đợi Thẩm Nguyệt ngủ dậy.

Lúc thực sự không kìm nén được, Bắp Chân mới quờ quạng chân tay.

Đợi Thẩm Nguyệt tỉnh dậy, Thôi thị liền vào rửa mặt lau người thay quần áo cho Bắp Chân, sau đó cho ăn sữa.

Bắp Chân hút sữa thật mạnh, Thôi thị không khỏi thốt lên nói: “Đói đến mức này cũng không nghe thấy cậu ta kêu một tiếng, vừa nãy nô tỳ vào thì thấy cậu ta ngoan ngoãn nằm yên, chẳng lẽ là sợ làm phiền đến công chúa đang ngủ?”

Thôi thị khen nói: “Tuổi còn nhỏ mà đã hiểu lòng người, đúng là lần đầu tiên nô tỳ nhìn thấy, sau này lớn lên chắc chắn sẽ là một tiểu công tử thông minh tuyệt đỉnh”.

Thẩm Nguyệt mắt nhắm mắt mở ngửa trên giường vuốt bộ tóc rối bù, lầm bầm nói: “Mới được hai tháng, nó có thể biết hiểu lòng người là gì? Ngay cả đói cũng không biết khóc, không phải ngốc thì là nén chịu, ấy, mong là nén chịu”.

Vừa hay Ngọc Nghiên lấy nước vào cho Thâm Nguyệt rửa mặt, nghe vậy cười không được khóc không xong nói: “Công chúa, đâu có ai nói con trai mình như công chúa”.

Thâm Nguyệt véo cái má sáng trắng của Bắp Chân, nói: “Nào, nói với nương, con chỉ nén chịu, cục nợ”.

Bắp Chân liếc ngang nàng một cái, tiếp tục chuyên tâm hút sữa.

Thâm Nguyệt bị ánh mắt đó của cậu bé kích thích: “Nhị nương, người xem ánh mắt vừa nãy của nó, là đang khinh bỉ ta sao?”

Nhị nương cười vui vẻ nói: “Chẳng phải công chúa nói mới được hai tháng sao, làm sao biết khinh bỉ là thế nào”.

Thâm Nguyệt gật đầu, nói: “Cũng phải, vẫn còn nhỏ, đầu óc chưa phát triển hết, trí thông minh vẫn chưa kích hoạt. Thôi bỏ đi, hôm nay ta không so đo với con, cũng không biết cái tính cách này con học của ai nữa”.

Thâm Nguyệt chải tóc xong, rửa mặt, vừa súc miệng vừa nói: “Nghe nói Mi Vũ và Hương Phiến ăn ĩ với nhau à?”

Ngọc Nghiên chớp đôi mắt sáng: “Thì ra công chúa nghe thấy rồi, chúng ta cần đến tiển viện xem sao không? Tình huống này rất hiếm thấy, nô tỳ đi qua hoa viên cũng có thể nghe thấy tiếng khóc lóc của Hương Phiến”.

“Xem trò vui không sợ lớn chuyện à”.

Ngọc Nghiên nói: “Hương Phiến dám làm chuyện như vậy, nàng ta gây tội thì phải chịu tội, nô tỳ muốn thấy nàng ta thế thảm, giải tỏa ấm ức”.

Nhưng Thâm Nguyệt chẳng có vẻ gì là hứng thú muốn đi xem trò vui, súc miệng xong lại ngẩng đầu xuống ăn sáng, nói: “Dù thế nào đi nữa thì cũng không phải thứ tốt đẹp gì, ai thua ai thắng, có gì đáng vui. Cứ muốn đi lên đầu, ngược lại bị cắn”.

Thôi thị cũng nói: “Công chúa nói đúng, lúc này vẫn nên tránh thì tốt hơn.

Nô tỳ suy đoán, sự việc đã bại lộ, Hương Phiến chắc chắn biết rõ là tại sao.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 395

Lúc này công chúa qua đó, không chừng Hương Phiến còn cần không tha, nô tỳ thấy đừng ai qua đó, không xem trò vui thì cũng thôi”.

Ngọc Nghiên lập tức hiểu ra, nói: “Nô tỳ suy nghĩ không chu đáo, vẫn là công chúa và nhị nương nói đúng”.

Dù sao trước đây Hương Phiến có thể một phát trở thành tam phu nhân của phủ tướng quân, trong đó Thẩm Nguyệt chỉ dạy không ít.

Nếu lúc này Hương Phiến sắp chết đến nơi lại không giữ chừng mực nói ra hết, ngược lại còn chuốc rắc rối.

Cho nên ngay từ đầu Thẩm Nguyệt không định đi xem trò vui.

Nếu đã tiết lộ tin cho Liễu Mi Vũ, cuối cùng Hương Phiến có kết cục gì, nàng cũng sẽ không hỏi đến nữa.

Ngọc Nghiên nói: “Tên chăn ngựa trong chuồng ngựa vốn là người thật thà, không ngờ lần này cũng bị liên lụy”.

Thẩm Nguyệt lau miệng nói: “Còn cùng Hương Phiến cầm sừng lên đầu Tần Như Lương, có lẽ khó có đường sống. Làm sao, Ngọc Nghiên người cảm thấy tiếc à?”

“Nô tỳ chỉ cảm thấy Hương Phiến hại người quá đáng”.

“Lúc sung sướng sao không nghĩ đến sẽ có hậu quả này? Mỹ sắc chính là con dao, không tránh khỏi cám dỗ, con dao này vẫn luôn lơ lửng trên đầu, không chừng ngày nào đó sẽ rơi xuống”.

“Công chúa nói rất phải”.

“Cho nên chẳng liên quan gì đến việc hấn ta thật thà”.

Từ đầu đến cuối, Thâm Nguyệt vẫn luôn ở Trì Xuân Uyển không ra ngoài. Tình hình kịch liệt ở tiều viện, dùng ngón chân để nghĩ cũng có thể tưởng tượng ra.

Hương Phiến cũng không ngờ, nàng ta lại có ngày bị bại lộ âm mưu. Hơn nữa ngày này đến nhanh như vậy.

Sáng sớm, nàng ta chưa hiểu gì đã bị người ta lôi ra từ Hương Tuyết Uyển, không kịp thay y phục chải đầu, quần áo tóc tai hỗn loạn, sắc mặt trắng bệch và tiều tụy.

Nàng ta không cãi được một câu đã bị áp giải quỳ trong nền đất của sảnh hoa.

Hương Phiến ngẩng đầu nhìn thấy Tần Như Lương và Liễu Mi Vũ ngồi ưỡn trên cao.

Sắc mặt Tần Như Lương lạnh lùng, đóng băng dày ba tấc.

Hương Phiến bị lộ hoàn toàn dáng vẻ xấu xí, khiến đám hạ nhân cũng phải sấm soi. Kể cả trước khi chưa làm tam phu nhân, nàng ta cũng chưa từng mất mặt thế này.

Liễu Mi Vũ vạch trần chuyện nàng ta ăn nằm với tên chăn ngựa trong chuồng ngựa, mang thai nghiệt chủng rồi đổ lên đầu tướng quân để bò lên vị trí tam phu nhân, lại còn vu khống Liễu Mi Vũ hại chết đứa con trong bụng nàng ta.

Ban đầu Hương Phiến một mực phủ nhận.

Cho đến khi gã sai vặt ở chuồng ngựa bị lôi đến và bị đánh tơi tả trước mặt nàng ta.

Gã sai vặt không chịu được sự thống khổ của đòn roi cho nên trong lúc hấp hối đã đem hết những chuyện làm cùng Hương Phiến kể lại từ đầu đến cuối.

Trong đó bao gồm cả chuyện lần đầu tiên Hương Phiến đến chuồng ngựa để lấy thuốc thúc tình dành cho ngựa giống.

Từ đó chuyện Tần Như Lương bị hạ thuốc sau đó chiếm đoạt Hương Phiến khiến Hương Phiến mang thai và trở thành tam phu nhân đầu đã lộ ra chân tướng rõ ràng.

Tần Như Lương hết lần này đến lần khác bị một tiện tì nhỏ nhoi tính kẻ, vậy mà trước đó hẳn ta còn cảm thấy có chút thương hại đối với Hương Phiến.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 396

Hương Phiến cùng tên tiện nô làm chuyện cầu thả sinh ra nghiệt chủng vậy mà nàng ta lại cả gan nói đó là con của T`ân Như Lương khiến cho T`ân Như Lương rất vui mừng vì có được đứa trẻ đó, sau đó còn vì chuyện đứa trẻ mất đi mà đau buồn.

Bây giờ xem ra tất cả đều là chuyện hết sức nực cười!

T`ân Như Lương bị nàng ta chơi đùa lâu như vậy, nàng ta bấy lâu nay không chỉ tiêu tiền như nước mà còn cấm cho hắn một cặp sừng!

Nếu như chuyện này bị truyền ra ngoài thì sẽ có bao nhiêu lời đàm tiếu gièm pha đây!

Đường đường là một đại tướng quân thế mà lại bị một tỳ nữ leo lên đầu!

Bọn hạ nhân đều sợ hãi, Hương Phiến có thể leo được đến vị trí này cũng có thể xem là bản lĩnh của nàng ta.

Nhưng vận may của nàng ta cũng đã đến lúc tàn.

T`ân Như Lương rất tức giận, mặc dù Hương Phiến vẫn cầu xin và muốn giải thích nhưng T`ân Như Lương không muốn nghe bất cứ điều gì nàng ta nói nữa.

Hắn bảo người hầu đến ấn Hương Phiến xuống đất để đánh cùng gã sai vặt kia.

Gã sai vặt bị đánh đến chết trong khi Hương Phiến chỉ còn lại nửa cái mạng.

Cuối cùng, T`ân Như Lương cho rằng mình không thể trút hết giận bằng cách đánh chết Hương Phiến tại chỗ nên đã ra lệnh dừng đánh lại. Lúc đó

Hương Phiến còn nghĩ rằng Tần Như Lương vẫn còn lòng tốt, nghĩ rằng mình vẫn còn có một hy vọng.

Nhưng những gì mà Tần Như Lương nói sau đó mới thật sự đánh nàng ta vào địa ngục.

Tần Như Lương nói: “Mang ả ta đến Minh Nguyệt Lâu bán làm kỹ nữ, ký văn tự bán đứt, sau này ả ta có chết cũng phải chết ở Minh Nguyệt Lâu cho ta!”

Sắc mặt Hương Phiến tái nhợt: “Tướng quân... tướng quân người không thể như vậy... không thể được tướng quân!”

Minh Nguyệt Lâu là kỹ viện lớn nhất kinh thành, khách nhân lui tới chia làm năm bảy loại, kỹ nữ bên trong cũng chia làm năm bảy loại.

Nữ quyền của quan lại trong kinh phạm tội nếu như không bị đẩy ra biên cương thì sẽ bị đẩy vào Minh Nguyệt Lâu làm kỹ nữ, kẻ có xuất thân nô tì giống như Hương Phiến khi bị đẩy vào Minh Nguyệt Lâu thì tất nhiên sẽ trở thành kỹ nữ thấp kém nhất.

Một lời này của Tần Như Lương chứng minh hẳn ta đã không còn chút thương xót nào đối với nàng ta.

Lúc này lập tức có người tiến lên lôi Hương Phiến từ phủ tướng quân đi đến Minh Nguyệt Lâu.

Đọc đường, tiếng Hương Phiến kêu gào la khóc vang đầy trời.

Bầu không khí trong phòng khách im phăng phắt, máu tươi loang lổ ở khắp nơi.

Xác của gã sai vặt bị đem ra ngoài, đám người hầu ngay lập tức đem nước đến lau rửa vết máu trên mặt đất.

Liễu Mi Vũ này giờ vẫn không nói lời nào, Tần Như Lương liếc nhìn nàng ta, thấy sắc mặt nàng ta tái nhợt thì có chút giật mình.

Trái tim của Tần Như Lương rất cuộc vẫn mềm nhũn, hẳn biết nàng ta từ trước đến nay đều rất nhất gan, nhất định là đang rất sợ hãi.

Tần Như Lương dịu dàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng ta trong lòng bàn tay lớn của mình.

Liễu Mi Vũ rùng mình rồi bật khóc.

Tần Như Lương nói: “Sao, dọa nàng sợ hãi rồi sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 397

Liễu Mi Vũ khịt mũi, nghẹn ngào nói: “Không phải, Mi Vũ chỉ cảm thấy đã lâu rồi không được tướng quân nắm tay”.

Khoảng thời gian này hẳn ta quả thật đã quá bỏ bê nàng ta.

Kể từ lần trước tay trái bị thương, Tần Như Lương luôn cảm thấy không vui, chỉ cần ở cùng Liễu Mi Vũ thì hẳn ta liền khó chịu.

Bây giờ Tần Như Lương đã bình tĩnh lại, hẳn ta biết trong chuyện này hẳn ta không thể trách nàng ta. Hẳn ta không nên tiếp tục bỏ bê nàng ta nữa.

Nhìn dáng vẻ đáng thương của Liễu Mi Vũ, trái tim của Tần Như Lương tràn đầy dịu dàng.

Hẳn ta vẫn rất yêu Liễu Mi Vũ.

Tần Như Lương nói: “Trước kia là do ta không tốt, còn vì chuyện của Hương Phiến mà hiểu lầm nàng khiến cho nàng uất ức”.

Liễu Mi Vũ lắc đầu nói: “Tướng quân có thể trả lại sự trong sạch cho Mi Vũ thì Mi Vũ đã rất mãn nguyện rồi. Chỉ là... dù sao Hương Phiến cũng từng là nô tỳ thân cận của Mi Vũ, bây giờ nàng ta rơi vào kết cục như vậy Mi Vũ cũng không đành lòng”.

Tần Như Lương lạnh giọng nói: “Nàng còn nhớ tình cũ với ả ta nhưng ả ta chỉ hận không thể giẫm đạp nàng để leo lên cao, muốn trách chỉ có thể trách ả ta tự mình làm bậy cho nên không thể sống, tha cho ả ta tội chết đã là khai ân cho ả ta rồi”.

Hẳn ta dịu giọng xuống rồi lại nói: “Mi Vũ, nàng đừng tự trách mình. Loại người như vậy không đáng để nàng niệm tình cũ”.

Liễu Mi Vũ nói: “Mi Vũ biết”.

Mặc dù ngoài miệng nàng ta nói như vậy nhưng trong lòng thì thực chất đang mừng thầm. Nàng ta niệm tình cũ sao? Nàng ta chỉ hận không thể nhìn thấy Hương Phiến bị đánh chết tại chỗ, như vậy mới có thể hóa giải được nỗi hận của nàng ta từ trước đến nay.

Chẳng qua hôm nay cho dù Hương Phiến không chết thì sau này cũng không thể làm gì được nữa.

Tiện nhân không biết tốt xấu, đáng bị đám đàn ông phong lưu chà đạp!

Chỉ cần nghĩ đến điếu đó cũng đã khiến cho nàng ta cảm thấy vô cùng khoái chí!

Lâu như vậy mới có thể hoàn toàn rút ra được một cái gai trong lòng.

Liễu Mi Vũ diễn xuất thật sự rất vất vả, phải kìm lại khóe miệng đang chậm rãi nhếch lên.

Sau đó Tần Như Lương đưa Liễu Mi Vũ ra khỏi phòng khách.

Người trong phủ đã lâu không thấy hấn ta ở bên cạnh Liễu Mi Vũ.

Tần Như Lương ở trong Phù Dung Uyển nghe Liễu Mi Vũ đàn và xem nàng ta nhảy múa, tình cảm hòa hảo keo sơn như lúc ban đầu, thậm chí còn ngọt ngào hơn cả lúc ban đầu.

Tất cả những điếu này đều là kết quả mà Liễu Mi Vũ mong muốn nhất.

Ngay khi Hương Phiến không còn nữa, nàng ta quả nhiên có thể lấy lại được sự sủng ái của Tần Như Lương.

Dọn dẹp xong chuyện ở tiển viện thì đã gần giữa trưa.

Khi Ngọc Nghiên đi chuẩn bị bữa trưa cho Thẩm Nguyệt thì cũng có nhân tiện hỏi thăm vài câu.

Khi quay về, trông nét mặt của Ngọc Nghiên có chút phức tạp.

Nàng ta đem kết quả xử lý Hương Phiến kể lại toàn bộ cho Thâm Nguyệt nghe.

Ngọc Nghiên thở dài nói: “Mặc dù nô tỳ rất ghét những hành động của Hương Phiến nhưng những chuyện mà ả ta làm vẫn còn chưa ác bằng Liễu thị kia. Vẫn là Liễu thị thâm độc nhất, nô tỳ thật không ngờ Hương Phiến đã phục vụ lâu như vậy mà khi xảy ra chuyện tướng quân vẫn không mấy may nhớ lại tình cũ, còn nhẫn tâm đem bán ả ta vào kỹ viện”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 398

“Con người đó quả thật bạc tình, cho dù không có tình nghĩa vợ chồng thì vẫn còn có duyên mưa sương, thà đánh chết Hương Phiến còn khiến cho người ta phục hơn”.

“Nô tỳ còn nghe nói, Hương Phiến vừa bị lôi đi thì Tần tướng quân đã liễn đưa Liễu thị về Phù Dung Uyển. Đây đúng là nam nhân vô sỉ tàn nhẫn nhất mà nô tỳ từng thấy”.

Thẩm Nguyệt ăn cũng không có cảm giác ngon miệng, liễn đế đưa xuống nói: “Tần Như Lương chẳng phải luôn như vậy hay sao?”

Ngọc Nghiên thấy thế liễn nói: “Sao công chúa lại không ăn nữa? Có phải do nô tỳ nói nhiều quá không? Vậy thì nô tỳ sẽ không nói nữa”.

Thẩm Nguyệt nói: “Chuyện hôm nay đúng là khiến cho ta ăn cơm không ngon”.

Đối với Hương Phiến thì làm gì còn kết cục nào tở tệ hơn thế này nữa?

Nhưng việc này đã qua thì cũng không nên đề cập đến nữa.

Thẩm Nguyệt nghe nói con nhà người ta được hai ba tháng tuổi đều rất thích cười, cả ngày đều vui tươi hơn hờ cười không ngừng.

Nàng nhìn lại con nhà mình, cả ngày đều không ăn thì ngủ, sau khi ăn xong cũng chỉ mở to mắt ngẩn ngơ, Thẩm Nguyệt có cố gắng đến cỡ nào cũng không thể khiến cho nó cười được.

Thẩm Nguyệt ngẩng xuống thăm, ủ rũ thở dài nói: “Con trai à, cười cho mẹ thấy một cái bộ khó khăn lắm hay sao?”

Trước đây nàng vẫn thường lo lắng Bắp Chân là một đứa trẻ câm điếc, bây giờ nàng lại lo lắng Bắp Chân là một đứa trẻ ngốc.

Trong lúc nàng đang cúi đầu ủ rũ thì Bắp Chân lại đột nhiên nhếch miệng cười.

Khi Thôi thị và Ngọc Nghiên nhìn thấy thì liền nói: “Công chúa! Công chúa nhìn kìa! Bắp Chân đang cười!”

Nhưng nụ cười chỉ thoáng qua trên miệng Bắp Chân vài giây, khi Thâm Nguyệt vừa ngẩng đầu nhìn thì nó lại không cười nữa.

Thâm Nguyệt cố trêu chọc nó hết lần này đến lần khác nhưng nó vẫn không cười.

Thâm Nguyệt mệt mỏi nói: “Haiz, rốt cuộc là ta trêu chọc nó hay là nó trêu chọc ta đây?”

Vài ngày sau, Thâm Nguyệt xuất hiện trước Minh Nguyệt Lâu.

Mới sang đông được mấy ngày, bầu trời cũng tối sớm hơn bình thường.

Hoàng hôn vừa buông thì nơi này đã thấp đèn rực rỡ, bầu không khí nồng nặc mùi phấn son, những tiếng chèo kéo không ngừng vang lên bên tai.

Có rất nhiều khách nhân lưu luyến không rời, phía trước kỹ viện có vô số cô nương xinh đẹp đang mỉm cười động lòng người.

Nếu như có nơi tốt để về thì làm gì có ai muốn lưu lạc phong trần?

Dưới những nụ cười ấy tràn đầy chua xót và bất lực.

Ngọc Nghiên rất nhát gan, nàng ta nắm chặt tay Thâm Nguyệt nói: “Công tử, nơi này... chúng ta thật sự không vào được đâu”.

Thâm Nguyệt hỏi: “Mấy cô nương bên trong sẽ ăn thịt người hay sao?”

“Bọn họ muốn ăn cũng ăn không được, nô tỳ chỉ cảm thấy ra vào nơi này là trái với đạo đức”.

“Ngay cả sòng bạc người cũng dám vào mà còn không dám vào đây hay sao?”

Ngọc Nghiên lộ ra vẻ bối rối.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 399

Tất nhiên nàng ta biết tại sao Thâm Nguyệt lại đến đây. Bởi vì Hương Phiến đang ở trong Minh Nguyệt Lâu này.

Nhưng dù sao thì nơi này cũng là nơi trụ lạc của đám đàn ông.

Lúc này Thâm Nguyệt đã bảo hai cô nương ở cửa kéo Ngọc Nghiên vào trong với mình.

Vì vậy, hai cô nương một trái một phải đã kéo Ngọc Nghiên đi vào Minh Nguyệt Lâu, vừa đi vừa trêu chọc: “Tiểu đệ đệ lần đầu tiên đến đây sao, tiểu đệ đệ yên tâm, bên trong chơi vui lắm...”

Ngọc Nghiên rú lên một tiếng như heo bị chọc tiết.

Mọi người xung quanh nhìn Ngọc Nghiên với ánh mắt khó hiểu, nói với vẻ khuyên nhủ: “Thanh niên phải trải qua chuyện này mới có thể trở thành đàn ông thật thụ, người không cần sợ hãi, sẽ rất sung sướng đó”.

Thâm Nguyệt ở bên cạnh nở một nụ cười hài lòng, sau đó mới bảo hai cô nương buông Ngọc Nghiên ra, Ngọc Nghiên sợ hãi thút thút đi sát bên cạnh Thâm Nguyệt.

Đứng ở sảnh, Thâm Nguyệt nhìn thấy khung cảnh vô cùng náo nhiệt, những thanh âm tươi mát thoát tục cũng không ngừng vang lên.

Ngọc Nghiên nhìn đám người đang ôm ấp tán tỉnh nhau loạn lên hết cả thì không khỏi mắng chửi: “Không biết xấu hổ! Đồ phong bại tục! Mất hết mặt mũi!”

Thâm Nguyệt nghe thấy những lời nói chính trực cùng bộ dáng đầy phòng bị của Ngọc Nghiên thì giật giật khóe miệng, không nhịn được cười mà nói: “Mắng, tiếp tục mắng, ta cũng muốn nghe một chút, người tốt cuộc có thể nói ra bao nhiêu châm ngôn bốn chữ”.

Ngọc Nghiên ghen hờn mất một lúc cũng không nói ra thêm được nữa, liền nói: “Nô tỳ tài sơ học thiên cho nên không biết thêm nữa”.

Thẩm Nguyệt chậm rãi cười nói: “Nếu như đã đến đây rồi thì cũng phải biết cách thích ứng. Nếu như người không thích mấy cô nương ở đây thì lần sau chúng ta sẽ đi nơi khác, nơi mà có nhiều tiểu ca ca đẹp trai đó”.

Ngọc Nghiên nghe vậy thì suyt chút nữa đã khuyu xuống, nàng ta nói: “Không được, ta thích, rất thích ở đây”.

Nếu như nàng ta dám cùng với công chúa đi tới nơi có nhiều tiểu ca ca thì chắc chắn sẽ bị Tô đại nhân và Tần tướng quân lột da.

Ở trong kinh thành cũng không thiếu những nơi như vậy.

Suy cho cùng những kẻ có tiền đều có khẩu vị rất quái đản, có không ít quan lớn thích nam sủng, bình thường nam nữ gì cũng có thể ăn được.

Lúc này quản sự mới tiến lên hỏi: “Nhị vị công tử mới tới Minh Nguyệt lâu lần đầu sao, có muốn chỉ đích danh cô nương nào không? Nếu như không thì nhị vị công tử muốn loại cô nương như thế nào? Tiểu nhân có thể gọi các cô nương lại đây cho nhị vị công tử lựa chọn”.

Thẩm Nguyệt thông thả nói: “Ta thích những cô nương mới mẻ. Ở đây có cô nương nào mới tới không bao lâu hay không?”

Quản sự trả lời: “Tất nhiên là có”.

“Vậy thì gọi ra một lượt để ta chọn”.

Nhìn thấy thái độ thành thạo của Thẩm Nguyệt, Ngọc Nghiên vô cùng sửng sốt. Rõ ràng đây là lần đầu tiên nàng đến đây nhưng trông nàng lại hệt như một tay chơi sành sỏi.

Sau một lúc, một số cô gái đã được dẫn ra phía trước.

Thẩm Nguyệt liếc nhìn thấy Hương Phiến đang đứng ở phía sau thì liền chỉ vào nàng ta nói: “Chọn nàng ta đi”.

Quản sự lạnh lùng liếc mắt nhìn về phía Hương Phiến nói: “Phiến nhi, có công tử nhìn trúng người, người mau hầu hạ đi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 400

Sau khi Hương Phiến bị đẩy vào Minh Nguyệt Lô, tên gọi cũng không thay đổi nữa, chỉ đổi từ Hương Phiến thành Phiến nhi, nghe có vẻ là lướt khéo léo hơn nữa.

Hương Phiến kinh ngạc ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy Thẩm Nguyệt cùng Ngọc Nghiên thì sắc mặt đã trắng bệch.

Nàng ta không dám trái lời nên phải dẫn hai người đi vòng qua tiền sảnh ra dãy phòng phía sau.

Minh Nguyệt Lô có ba tầng, tầng dưới cùng chính là tầng dành cho tầng lớp hạ đẳng nhất, tầng chính giữa dành cho tầng lớp trung lưu còn tầng trên cùng dành cho tầng lớp thượng lưu.

Tầng hạ đẳng nhất cũng là tầng rẻ mạt nhất, chỉ cần có chút tiền thì ai cũng có thể bắt cô nương ở tầng này hầu hạ.

Xét về dung mạo thì Hương Phiến cũng có thể được xếp vào tầng trung lưu thượng lưu, nhưng bởi vì nàng ta vừa bị bán vào đã không chịu nghe lời cho nên liền bị tú bà trong kỹ viện bắt phải ném mù làm kỹ nữ thấp kém nhất trước.

Phải cho nàng ta ném đủ đau khổ thì nàng ta mới biết chấp nhận số phận của mình.

Bài trí của căn phòng dưới rất đơn giản, có một chiếc giường, một chiếc bàn và một vài chiếc ghế dài. Mùi hương trong phòng là của loại hương kém chất lượng cho nên khiến cho người khác khá khó chịu.

Hương Phiến nói: “Ngồi đi. Thật sự cực khổ cho công chúa phải đến một nơi như thế này để thăm ta”.

Ngọc Nghiên cảm thấy trong phòng này chỗ nào cũng dơ bẩn cho nên liền lấy khăn tay trải xuống ghế rồi mới cho Thẩm Nguyệt ngồi xuống.

“Người sống ở đây có thuận lợi không?”, Thẩm Nguyệt hỏi.

Hương Phiến cười thảm hai tiếng, nói: “Cô nói thuận lợi là thuận lợi như thế nào? Công chúa không nhìn thấy ta bây giờ sống không bằng chết hay sao? Công chúa hẳn là đến đây để xem kết cục của ta hiện tại, nhìn thấy ta thế này chắc là đã vừa lòng rồi chứ gì?”

Thẩm Nguyệt nói: “Nếu như ta nói mình tâm bình khí hòa đến thăm người thì người nhất định sẽ nói ta là mèo khóc chuột giả từ bi. Cho nên quên đi, cứ xem như là ta đến đây để xem chuyện nực cười của người”.

Hương Phiến rót hai tách trà, một cho mình và một cho Thẩm Nguyệt rồi nói: “Nếu như công chúa đã chỉ đích danh muốn ta hầu hạ thì ta tất nhiên phải hầu hạ công chúa thật tốt. Mời công chúa uống trà. Hy vọng công chúa không chê trà nơi này dở bản”.

Thẩm Nguyệt bưng tách trà lên, trong lúc đang muốn uống thì lại đặt xuống nói: “Mau mở cửa sổ ra một chút đi, mùi hương trong này thật sự khiến ta khó chịu”.

Hương Phiến đành phải đứng dậy đi mở cửa sổ.

Sau đó nàng ta quay lại ngồi xuống rồi nói: “Công chúa thân là nữ nhân, đúng là cực khổ cho công chúa phải đến tận một nơi thế này để xem chuyện nực cười của ta”, nói đoạn, nàng ta uống một ngụm trà rồi lại hỏi: “Chuyện mà Liễu Mi Vũ biết được đầu là do cô nói hay sao?”

Thẩm Nguyệt bĩu môi nói: “Bây giờ truy cứu những chuyện đó còn có ý nghĩa gì?”

“Dù cô không thừa nhận thì ta cũng biết là cô!”, Hương Phiến nói: “Không ngờ đến cuối cùng cô vẫn nhúng tay vào. Rốt cuộc cô đã biết được chuyện này khi nào và làm sao cô lại phát hiện ra?”

Thẩm Nguyệt nhướn mày nhìn nàng ta rồi nói: “Người cho rằng người ở trước mặt ta thì độc không đối địch với ta thì ta có thể hoàn toàn tin tưởng người mà giúp người hay sao? Người thấy trên đời này có bao

nhiều người lập lời thề bị thiên lôi đánh nhưng có bao nhiêu người bị ứng nghiệm chứ?”

“Nói chung muốn khống chế được người thì ta nhất định phải nắm được cái đuôi của người”, Thẩm Nguyệt bưng tách trà lên giả vờ uống một ngụm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 401

“Sống trên đời không thể không đễ phòng kẻ khác, ta chỉ giữ một nhược điểm của người nhưng nếu như người biết an phận thủ thường thì ta cũng không định truy ền nó ra ngoài. Đáng tiếc, chính ta cũng không ngờ lại phải dùng nó trong ngày hôm nay”.

Hương Phiến lộ ra vẻ căm hận, nếu như không phải vì Thâm Nguyệt thì nàng ta sẽ không rơi vào kết cục như thế này!

Nàng ta nghiêng r ăng nghiêng lợi nói: “Ta chẳng qua chỉ đưa cho Triệu thị hai lọ thuốc mà cô lại hại ta ra nông nỗi này!”

Thâm Nguyệt liếc mắt nhìn nàng ta, lạnh lùng nói: “Ta hại người thế nào? Người bây giờ chẳng phải còn tốt hơn bị b ăm nhỏ cho chó ă hay sao? Không phải là ta đã thủ hạ lưu tình r ồi hay sao?”

Hương Phiến kích động, đứng dậy vỗ bàn ph ẫn nộ nói: “Thủ hạ lưu tình? Cô có biết cuộc sống hiện giờ của ta như thế nào không?”

Vừa nói nàng ta vừa vén tay áo, mở toạc v ạt áo trước, rưng rưng nước mắt căm hận nói: “Nhìn đi! Cô nhìn xem! Ở đây không có ai mà không ức hiếp ta! Quản sự kêu ta đi tiếp khách, nếu như ta không theo thì tất cả ma cô trong Minh Nguyệt Lâu đều sẽ hung h ăng tiến vào phòng ra ức hiếp ta cho đến khi nào ta theo mới thôi”.

Hương Phiến rơi nước mắt, rùng mình nói: “Bọn chúng sẽ không quan tâm ta có bị thương hay không, h ể có khách đến là ta đều phải tiếp. Dù có bao nhiêu người đến cùng một lúc...”

Kỹ nữ r ẻ mặt nhất không có quy ền lên tiếng ở đây.

Thâm Nguyệt lúc này mới biết được chỉ cần kỹ viện mở cửa thì bất luận có bao nhiêu người nhân trả ti ền chỉ đích danh Hương Phiến, bất luận có cùng một thời gian hay không thì Hương Phiến đều phải tiếp, ai đến cũng không được cự tuyệt.

Một lời nói của Hương Phiến đã khiến Thẩm Nguyệt phải nhíu mày, trong khi Ngọc Nghiên thì cảm thấy khó chịu đến mức muốn bu ùn nôn.

Hương Phiến hung hăng trừng mắt nhìn Thẩm Nguyệt nói: “Cô nói sẽ bảo vệ ta, sẽ cứu ta, tại sao ngày hôm đó cô không xuất hiện! Cô mới là kẻ chủ mưu đứng phía sau, chính là kẻ ác độc nhất!”

Ngọc Nghiên tức giận nói: “Hương Phiến, ăn nói cho đàng hoàng!”

Thẩm Nguyệt không hề tỏ ra tức giận, chỉ nói: “Hương Phiến, người nói cho rõ ràng, trước đây ta đã từng nói nếu như người dám có ý đồ xấu xa với ta thì ta có thể nâng người lên được cũng có thể đạp người xuống được”.

Hương Phiến cười to hai tiếng nói: “Hay lắm, ta chẳng qua chỉ là một quân cờ của cô, một quân cờ cô dùng để đối phó với Liễu Mi Vũ”.

Thẩm Nguyệt vẫn chậm rãi nói: “Vậy người nói xem kẻ từ khi người lên làm tam phu nhân ta có từng xúi giục lợi dụng người làm cái gì cho ta chưa?”

“Người muốn cái gì, người có được cái gì thì toàn bộ đều do chính bản thân người làm ra”.

“Chuyện người có thể làm cho ta chỉ có duy nhất một chuyện đó là ổn định đội hình ba góc cân bằng trong phủ, nếu như người không tác loạn thì bây giờ người vẫn có thể sống tốt”.

“Nhưng người vẫn không biết an phận thủ thường, cuối cùng vẫn muốn hại ta”, Thẩm Nguyệt lãnh đạm nói: “Bây giờ người còn muốn trách ngược lại ta hay sao?”

Hương Phiến nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta hại cô? Đó chẳng qua là ta suy nghĩ cho cô mà thôi! Không phải trước đây cô luôn gào khóc muốn được đại tướng quân sủng hạnh hay sao, bây giờ ta cố sức mang hấn ta đến cho cô thì cô lại ra vẻ cự tuyệt!”

Thẩm Nguyệt không mẫn không nhạt nói: “Một đôi giày rách nát dơ bẩn đã bị các người mang qua thì ta còn cần làm cái gì nữa? Người tự sờ vào lương tâm của mình mà nói, người thật sự suy nghĩ cho ta hay sao?”

Nàng chậm rãi đứng dậy, đứng đối diện Hương Phiến nói: “Nếu như người thật sự suy nghĩ cho ta thì người không thể không nhìn ra ta vừa nhìn thấy Tần Như Lương liền cảm thấy vô cùng ghê tởm. Bây giờ người nói ra những lời này cũng khiến cho ta cảm thấy vô cùng ghê tởm”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 402

“Cô cảm thấy ghê tởm, còn ta đã không thể chịu đựng nổi nữa!”,
Hương Phiến vừa hận vừa đau lòng.

“Ta yêu tướng quân nhưng hấn ta thì sao, hấn ta chỉ dùng ta làm công cụ để trút giận! Hấn ta mỗi đêm đều nghĩ đến cô mà hành hạ ta, ta còn có thể làm gì nữa? Chẳng lẽ ta phải ngồi chờ bị hấn ta hành hạ đến chết hay sao?”

“Có bao giờ cô nghĩ đến tất cả những nỗi đau mà ta phải gánh chịu đều là do cô hay không! Ta hận cô nhưng ta lại không dám hận cô, ta còn có thể làm gì được nữa?”

“Công chúa, ta cũng là do cùng đường mà thôi”.

Thẩm Nguyệt yên lặng lắng nghe sau đó mới nói: “Cho nên người vẫn cảm thấy mình rất oan uổng đúng không? Rõ ràng có rất nhiều con đường để đi nhưng người lại cố tình chọn con đường hẹp nhất và ngu ngốc nhất”.

“Bởi vì người cho rằng con đường này tuy mạo hiểm một chút nhưng có thể một mũi tên bắn chết hai con chim, vừa có thể chuyển đi nỗi thống khổ của người vừa có thể khiến cho đối phương đấu với nhau đến đầu rơi máu chảy”.

“Hương Phiến, người nói người cùng đường nhưng trong lúc người cùng đường người vẫn cố công tính kế người khác để cho bản thân mình hưởng lợi”.

Thẩm Nguyệt vuốt lại vạt áo giống như không có chuyện gì xảy ra rồi lại nói: “Ta còn tưởng rằng mấy ngày qua người có thể ngấm lại xem bản thân mình đã sai ở chỗ nào, hiện tại xem ra người một chút cũng không biết sai, vậy thì người cứ tiếp tục ở đây chấp nhận số phận của mình đi”.

Ở lại thêm cũng vô ích, Thẩm Nguyệt liền xoay người chuẩn bị rời đi.

Hương Phiến ở sau lưng trở nên cuồn cuộn loạn gào lên: “Cô muốn ta biết ta sai ở đâu, chẳng lẽ nếu như ta biết sai thì cô sẽ cứu ta khỏi nơi này hay sao?”

Bên ngoài quá mức ồn ào, cho dù Hương Phiến có gào đến tận tâm liệt phế cũng không có ai nghe thấy.

Mà cho dù có nghe được thì cũng sẽ không có ai để ý đến.

Thâm Nguyệt dừng bước, quay lại nhìn nàng ta, nhướn mày nói: “Sao lại không? Nhưng sau khi đến đây thì ta đã thay đổi chú ý rồi!”

Sắc mặt Hương Phiến thay đổi, nàng ta hung hăng cười nói: “Cô không cần phải giả vờ, cô nghĩ ta sẽ tin cô hay sao? Hôm nay hai người không thể nào ra khỏi phòng này!”

Thâm Nguyệt nheo mắt hỏi: “Tại sao không được?”

Hương Phiến nói: “Chỉ cần hai người dám đi ra khỏi phòng này thì ta lập tức sẽ vạch trần thân phận nữ nhân của hai người! Thấy nữ nhân dám đi vào thanh lâu, tất cả những kẻ ở đây đều là lang sói hạ lưu, ta không tin bọn chúng sẽ buông tha cho hai người!”

Thấy Thâm Nguyệt vẫn thản nhiên, Hương Phiến lại nở nụ cười gian ác nói: “Cho dù cô nói mình là công chúa thì ở đây sẽ có ai tin chứ? Có hai nữ nhân tự động dâng đến cửa, tú bà trong kỹ viện này vui vẻ còn không kịp, nói không chừng đến cuối cùng hai người cũng sẽ rơi vào kết cục giống như ta!”

Thâm Nguyệt ngẩng đầu, chậm rãi nói: “Ta đây cũng không vội đi, ở lại trong phòng người một chút cũng được. Ta cũng muốn xem thử người định làm gì ta”.

Khi Hương Phiến nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Thâm Nguyệt, nàng ta chỉ hận không thể xé gương mặt lạnh nhạt của Thâm Nguyệt xuống, khiến cho nàng trở nên hoảng sợ bàng hoàng giống như mình!

Hương Phiến nhìn nửa tách trà mà Thâm Nguyệt để lại trên bàn, đắc ý nói: “Cô vừa uống trà này rồi”.

Thâm Nguyệt không đáp mà chỉ hỏi lại: “Vậy thì sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 403

Hương Phiến lúc này hoàn toàn không còn chút gì thê thảm đáng thương như trước đó, nàng ta nở nụ cười gian ác nói: “Ở trong trà của cô ta đã hạ xuân hoa đê, cô có biết đó là thứ gì không? Đó chính là thứ mà Minh Nguyệt Lâu này sử dụng để đối phó với những kỹ nữ không nghe lời”

Hương Phiến lại nói: “Chưa tới nửa nén hương thì xuân dược sẽ phát tác bên trong cơ thể của cô, ta muốn từ đêm nay đến rạng sáng, bất cứ khách phong trần nào đến phòng của ta thì cô cũng phải phục vụ thay ta, bất kể có bao nhiêu người đến thì cô cũng phải phục vụ!”

“Chính cô đã khiến cho ta bị bán vào nơi này, hiện tại ta cũng muốn cô phải ném thử chút hương vị đau khổ mà ta đã ném qua!”, Hương Phiến điên cuồng nói: “Công chúa thì thế nào, cô cho rằng bản thân mình cao cao tại thượng lắm hay sao? Lát nữa đợi đám khách làng chơi đó đến đây thì cô còn không bị chơi cho chết!”

Ngọc Nghiên vô cùng tức giận, không đợi Thẩm Nguyệt lên tiếng thì nàng ta đã bước tới tát Hương Phiến hai cái rồi nhổ nước bọt nói: “Tiện nhân không biết xấu hổ!”

Thẩm Nguyệt nói nhỏ: “Ngọc Nghiên, người không cần phải chấp nhặt với ả ta, làm như vậy chẳng khác nào hạ thấp thân phận của mình”.

Ngọc Nghiên tức giận quay lại bên cạnh Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt lại nói với Hương Phiến: “Ta vốn không định đến đây xem chuyện nực cười của người, nếu như người thật lòng biết hối cải thì vẫn còn được một con đường sống, nhưng cho đến tận bây giờ người vẫn không biết hối cải, còn làm mọi chuyện trở nên nghiêm trọng hơn. Một khi đã như vậy thì ai cũng không cứu được người!”

“Vẫn là Trần Như Lương tàn nhẫn, không niệm tình mưa sương, nói bán liền bán, nhẫn tâm ném người đến nơi này. Đối với nữ nhân, nơi này là

luyện ngục vô biên, kỳ thực còn đau đớn hơn dùng dao giết chết người”.

Thẩm Nguyệt nhếch miệng cười, không chút hoang mang nói tiếp: “Thời gian nén hương hình như cũng sắp đến rồi”.

Hương Phiến không thể phản ứng kịp với câu nói của Thẩm Nguyệt, ngược lại còn hỏi: “Cô không sợ hãi ư xin tha thứ sao?”

“Kẻ nên sợ hãi ư xin sự tha thứ cũng không phải là ta”.

Một lúc sau Hương Phiến liên cảm thấy có chuyện không ổn.

Khung cảnh trước mắt nàng ta đột nhiên trở nên mơ hồ, cơ thể nàng ta bắt đầu nóng lên, thở không ra hơi, hô hấp vô cùng gấp gáp.

Thuốc này so với loại thuốc mà Thẩm Nguyệt trúng phải lúc trước ghê gớm hơn rất nhiều, hiệu quả vô cùng nhanh chóng, chỉ trong thời gian ngắn đã có thể đẩy trạng thái của người ta đến cực điểm, khiến cho người ta vô cùng thống khổ đau đớn.

“Sao lại thế này, ta rõ ràng nhìn thấy cô...”, Hương Phiến toàn thân ửng đỏ, trừng mắt nhìn Thẩm Nguyệt.

Ngọc Nghiên kinh thường nói: “Tiện nhân, thứ trà dơ bẩn ở Minh Nguyệt Lô cũng xứng để công chúa uống hay sao?”

Vừa rồi Thẩm Nguyệt chỉ giả vờ uống trà, thật ra nàng đã đổ một nửa trà vào tay áo. Thẩm Nguyệt lúc này đang ngoảnh vuốt ve góc ống tay áo hơi ướt, không hề nhúc nhích.

Ngọc Nghiên lại giễu cợt nói: “Đúng là không thể không đề phòng kẻ khác, lúc này khi công chúa bảo người đi đóng cửa sổ thì đã đổi vị trí hai chén trà với nhau rồi. Chén trà mà người uống mới là chén bị hạ dược, người ngửi đó mà chậm rãi hưởng thụ đi!”

“Người! Các người...”, Hương Phiến phần hận không thôi, mấy đầu móng tay liên tục cào vào trụ giường, thân thể nhất thời không thể ổn định,

mềm nhũn ngã ra ở trên giường rồi không ngừng rên rỉ co quắp.

Vốn dĩ ngay từ khi Hương Phiến dùng động tác nhỏ để bỏ thuốc, Thẩm Nguyệt đã phát hiện ra rồi, nhưng nàng làm sao có thể thay đổi ý định chứ.

Thẩm Nguyệt đi êm tĩnh nói: “Cùng một chiêu trò, chẳng lẽ ta lại để người chơi hai lần?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 404

Nàng vừa dứt lời đã có người thô lỗ gõ cửa ở bên ngoài và hô lên: “Phiến Nhi, có khách tới, mở cửa đón khách”.

Ánh mắt của Thẩm Nguyệt trở nên lạnh lẽo: “Ôi, chưa gì đã có vị khách thứ hai tìm tới rồi”.

Nhưng khi cửa phòng mở ra, một bóng người cao ráo mặc áo đen bước vào, Hương Phiến trợn tròn đôi mắt ngập nước của mình.

Thẩm Nguyệt quay đầu nhìn lại, toàn thân khựng lại, lập tức nhú mày với vẻ khó chịu.

Bộ đồ đen trên người nam tử đã phác thảo được thân hình hoàn hảo của hắn, mái tóc đen như mực được búi gọn sau đầu.

Thẩm Nguyệt nheo mắt, nhìn chiếc mặt nạ trên mặt hắn vẫn còn là chiếc mà hắn đã đeo hôm đánh nhau ở cuối con ngõ.

Tô Vũ!

Bản thân Thẩm Nguyệt cũng không ý thức được rốt cuộc mình khó chịu vì đi đầu gì, nàng nhìn vào mặt hắn mà hỏi: “Sao người lại đến đây?”

Giọng nói của Tô Vũ không thể nghe ra hỉ nộ: “Cô nhận ra ta?”

Thẩm Nguyệt đáp: “Không muốn ta nhận ra người, lẽ nào người không biết đổi một chiếc mặt nạ khác?”, nàng nhướn mày: “Sao hả, người chính là vị khách thứ hai của nàng ta?”

Tô Vũ bước lên phía trước, chẳng nói chẳng rằng đã nắm chặt cổ tay Thẩm Nguyệt, không cho phép nàng phản kháng, thậm chí không buồn liếc nhìn Hương Phiến thêm một lần.

Có lẽ Ngọc Nghiên có thể đoán ra được, nam tử đeo mặt nạ này là ai...

Nàng ta cũng sợ sệt đi theo phía sau.

Hương Phiến thấy Tô Vũ tiến vào, tuy không nhìn rõ được dung mạo của hắn, nhưng nhìn hình thể cao ráo và thẳng tắp cùng khí độ phi phàm của người này, nàng ta đoán định rằng tướng mạo của hắn cũng chẳng kém được.

Nếu đây là khách của nàng ta, nàng ta cũng bằng lòng!

Thế nhưng người đàn ông này không đến để nàng ta hầu hạ, mà đến để đưa Thẩm Nguyệt đi.

Tại sao số mệnh của con người lại có thể khác nhau một trời một vực như vậy.

Hương Phiến đau đớn rầu rĩ tột cùng, nhưng cũng không biết làm thế nào được. Nàng ta nhanh chóng không còn tâm trí nào để cảm thán vận mệnh nữa.

Dược tính phát tác, nàng ta tự thò tay túm lấy y phục của mình, cố gắng “an ủi” bản thân.

Ra khỏi Minh Nguyệt Lâu, bầu không khí ở bên ngoài đúng là tươi mát hơn khá nhiều. Thẩm Nguyệt bị mùi huân hương chất lượng kém ở trong phòng hun quá lâu nên hơi xây xẩm mặt mày.

Thẩm Nguyệt hít một hơi thật sâu, giật giật cổ tay, nhưng bàn tay của Tô Vũ không buông ra. Bàn tay hắn bao phủ cổ tay này, giống như một miếng ngọc ấm áp.

Thẩm Nguyệt cứ như thế bị hắn dẫn ra khỏi Minh Nguyệt Lâu, bất chấp đón nhận ánh mắt khác lạ từ xung quanh hướng tới.

Bởi vì Tô Vũ là một người đàn ông, mà bây giờ Thẩm Nguyệt đang ăn mặc như phái nam.

Hai tên đàn ông dắt tay nhau từ trong lâu bước ra còn ra thế thống gì!

Con đường buôn bán hương này vô cùng náo nhiệt, đám ăn mày ở khu vực lân cận cứ ào tới đây ăn xin, hi vọng quan khách tiến vào sau khi hài lòng rồi sẽ bố thí rộng lượng hơn.

Thế là Tô Vũ vừa mới dẫn theo Thẩm Nguyệt ra khỏi Minh Nguyệt Lâu đã thấy vài ba tên ăn mày lao tới trước mặt, cầm theo cái bát mà nói: “Đại gia làm ơn làm phúc, bố thí cho ít!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 405

Gặp phải người bình thường sẽ không ngó ngang tới mà tránh ra rồi bỏ đi, đám ăn mày cũng không mặt dày bám víu.

Thế nhưng Tô Vũ lại dừng chân trước mặt chúng.

Hắn đi êm nhiên hỏi: “Chuyện bỏ thuốc là do nàng ta làm, đúng không?”

“Nàng ta” ở đây, khỏi cần nghi ngờ, chắc chắn là Hương Phiến.

Thẩm Nguyệt đáp: “Là nàng ta đưa thuốc cho Triệu mục trong viện của ta, sai sử Triệu mục làm vậy”.

“Người trong viện của cô đã xử lý chưa?”, Tô Vũ hỏi.

“Đuổi ra ngoài rồi”.

Tô Vũ gật gật đầu, sau đó buông Thẩm Nguyệt ra, sắp xếp cho nàng ở dưới cây liễu bên ngoài Minh Nguyệt Lâu: “Đợi ta ở đây”.

Tô Vũ lại quay về đại sảnh của Minh Nguyệt Lâu, không biết để làm gì.

Khi hắn ra ngoài, quản sự của đại sảnh cũng theo ra, dẫn theo vài ba tên ăn mày ban này vào trong Minh Nguyệt Lâu.

Thẩm Nguyệt loáng thoáng nghe thấy quản sự nói với đám ăn mày bằng giọng ghét bỏ: “Vị công tử này ra tay hào phóng, mua một đêm của Phiến Nhi cô nương mới đến thay các người. Chỉ cần các người ngoan ngoãn, Phiến Nhi cô nương sẽ để cho các người chơi đến tận hứng!”

Miếng bánh ngon từ trên trời rơi xuống, đám ăn mày gật đầu lia lịa, theo quản sự đại sảnh tránh đám khách quý cao quý, đi thẳng xuống phòng dưới.

Tô Vũ quay lại dưới gốc liễu, bước chân khoan thai, cử chỉ nho nhã khiến các cô nương đang chào khách trước cửa không khỏi động lòng, liên tục liếc mắt đưa tình với hắn.

Thâm Nguyệt có lòng tốt nhắc nhở: “Bên đó đang liếc mắt với người kia, hiếm khi được một lần say sưa trong hương sắc, người có chắc là người không ở lại thêm chút nữa?”

Tô Vũ thản nhiên đáp: “Đi thôi”.

Tô Vũ mặc kệ ánh mắt của người khác, tiếp tục nắm tay Thâm Nguyệt.

Nhưng Thâm Nguyệt trọng thể diện, hễ có ánh mắt khác lạ nào đảo tới, nàng phải khổ sở giải thích một hồi: “Ôi, đừng hiểu lầm nhé, hắn là anh trai ta, hắn là anh trai ta”.

Nàng giải thích khô cả miệng, Tô Vũ vẫn một mình một phách khiến Thâm Nguyệt không khỏi tức mình: “Người buông ta ra được không, rất mất mặt đấy”.

Tô Vũ đáp: “Ta đeo mặt nạ rồi, ta không sợ”.

Thâm Nguyệt thẫn thờ nghĩ, dù mất mặt cũng không thể mất mặt một mình, phải tìm cách nào đó làm giảm nhuệ khí của Tô Vũ.

Thế nên khi có ánh mắt tiếp theo hướng tới, Thâm Nguyệt vô cùng điềm tĩnh mà giải thích rằng: “Đừng đoán mò, bọn ta không phải đồng tính luyến ái! Hắn là cha kế của ta, không chấp nhận nổi ta tới đây tìm hoa vấn liễu!”

Người qua đường đồng loạt kinh ngạc: “Sao lại có người cha kế trông trẻ như vậy chứ!”

Tô Vũ: “..”.

Đi qua khu mại dâm, tiết trời khá lạnh, người qua người lại trên đường cũng thừa thốt.

Sau đó Ngọc Nghiện trông thấy công chúa nhà mình bị kéo đi như thể đúng là rất buồn bực và bị động, Ngọc Nghiện không thể nhẫn nại nổi, cuối cùng gom hết dũng khí để lên tiếng: “Người kéo tay công tử nhà ta như vậy, là, là vô cùng không bình thường đó!”

Thâm Nguyệt rất đệ̃ng tình: “Đúng vậy, Ngọc Nghiện nói vô cùng có lý”.

Tô Vũ dẫn Thâm Nguyệt đi thẳng tới một con ngõ đen như mực, Thâm Nguyệt chỉ cảm thấy bước chân vào bên trong là hai mắt đen thui.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 406

Ngọc Nghiên đang định cất bước đi theo thì lời nói thong dong của Tô Vũ đã truyền tới: “Canh chừng ở đầu ngõ, nếu dám bước vào ta sẽ đánh gãy chân ngươi”.

Ngọc Nghiên biết sợ rồi: “Ồ!”

Thẩm Nguyệt không hiểu hẳn có ý gì, cũng không thể nhẫn nhịn nổi nữa nên hất tay Tô Vũ ra: “Tô Vũ, ngươi làm gì thế?”

Trời quá tối, Thẩm Nguyệt không nhìn rõ con đường dưới chân, chỉ cảm thấy mình bị vấp vào thứ gì đó.

Tô Vũ kịp thời kéo nàng lại, thu tay ôm nàng vào trong lòng.

Thẩm Nguyệt giật mình, vô thức muốn chống tay lên ngực hẳn và đẩy hẳn ra.

Sau lưng nàng là bức tường bên trong con ngõ.

Sự im lặng đột ngột khiến Thẩm Nguyệt chỉ có thể nghe được tiếng hít thở của đối phương, trong con hẻm nhỏ hẹp càng khiến người ta suy nghĩ lung tung.

Tô Vũ nói: “Ta từ anh của cô biến thành cha kế của cô, cô gọi cũng thuận miệng ghê”.

Thẩm Nguyệt bĩu môi: “Vậy sao ngươi không suy xét đến việc hai người đàn ông lôi kéo nhau dây dưa nhau rất dễ gây hiểu lầm?”

“Cô thì là đàn ông ở điểm nào?”, Tô Vũ vừa khẽ giọng nói vừa giơ tay lên tháo buộc tóc của Thẩm Nguyệt.

Mái tóc dài mượt xõa xuống.

Thẩm Nguyệt hơi phát cáu, giơ tay định giật lại nhưng cánh tay Tô Vũ giơ lên cao hơn khiến Thẩm Nguyệt nhào hụt, suýt nữa ngã nhào lên người Tô Vũ.

Chắc chắn là do trời tối, giơ tay ra còn không thấy năm ngón, nàng mới bó chân bó tay như vậy.

Hắn nâng tay áo lên, mùi trầm hương thoang thoảng bay ra.

Thẩm Nguyệt càng không biết phải làm sao: “Ta không được coi là đàn ông nhưng bên ngoài trông khá giống đàn ông, trả đây cho ta”.

“Giống đàn ông!”, Tô Vũ cười: “Thế nên cô có thể ra vào nơi đó?”

Thẩm Nguyệt cười mỉa nói: “Ra vào nơi đó thì có làm sao, dù sao ta cũng không có “hung khí” gây án, không làm chuyện xấu được. Ta còn phải đi xem thử vì Hương Phiến bị bán vào đó, chứ không giống như ai kia”.

“Ai kia?”, Tô Vũ khẽ giọng nói, không nghe ra cảm xúc: “Ai kia thế nào?”

Thẩm Nguyệt buột miệng nói: “Ai kia còn điếm mặt Hương Phiến phục vụ, muốn làm khách của nàng ta, khó khăn lắm mới đến Minh Nguyệt Lâu một chuyến, muốn gọi người cũng không biết gọi cô nương nào đó cao cấp một chút à?”

“Cô nghĩ ta đến vui chơi sao?”, Tô Vũ hỏi.

Thẩm Nguyệt cười nhạt nói: “Có lẽ người sẽ lại nói là vì ta ở trong đó nên người mới đi vào”.

“Nếu không thì sao? Ta nhàn rồi quá nên mới thế à?”

“Sao người không lo làm tốt chức đại học sĩ của mình, không lo đọc sách đi, có chuyện gì, ta cũng gặp được người, chẳng phải người rảnh quá mức sao?”

Thẩm Nguyệt biết, đã nói đến mức này thì nàng nên dừng đúng chỗ mới phải, vì dù là tốt hay xấu, Tô Vũ đã giúp mình nhiều lần như thế, nàng nên cảm thấy biết ơn chứ không phải càng nghĩ càng tức thế này.

Thẩm Nguyệt trước giờ luôn bình tĩnh, lý trí, thế nhưng lần này lại cứ cảm thấy hơi mất mát, không ngờ nàng lại không thể khống chế được cảm xúc của mình.

Lần đầu tiên xảy ra chuyện này, lại là vì Tô Vũ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 407

Thẩm Nguyệt đề thấp giọng nói: “Tô Vũ, người nghĩ chỉ một mình người nổi giận được sao, người nói ta không nên đến Minh Nguyệt Lâu, lẽ nào người nên đến?”

Nàng gần từng chữ hỏi Tô Vũ: “Đại sảnh thì ồn ào, nhà dưới thì thấp kém, huân hương khiến người ta cảm thấy ghê tởm, còn có thứ trà dỏm khó nuốt, rốt cuộc có chỗ nào đáng cho người vào đó chứ? Người cũng không sợ mấy thứ bột phấn rẻ tì ền kia dính vào người mình sẽ làm ô uế góc áo sao?”

Cuối cùng Thẩm Nguyệt cũng nhận ra tại sao mình lại không vui, đó là vì nơi đó không xứng để Tô Vũ bước chân vào.

“Thẩm Nguyệt ta đi đâu thì người cũng theo đến đó, lần tới là núi đao biển lửa, chẳng lẽ người cũng đi theo cùng?”

Một hơi trút hết cơn giận, tiếp sau đó là một hồi tĩnh lặng.

Đợi đến khi phản ứng lại, Thẩm Nguyệt mới nhận ra hình như mình nói sai rồi.

Tô Vũ muốn đi đâu thì là việc của hắn, nàng làm gì mà quản được, cũng giống như nàng muốn đi đâu, Tô Vũ cũng không thể quản.

Thẩm Nguyệt nhắc chân lên định đi: “Thôi vậy, xem như ta chưa nói gì”.

Nhưng Tô Vũ lại đột ngột chặn đường đi trong bóng tối khiến Thẩm Nguyệt đâm sầm vào hắn.

Vừa định lùi lại thì nàng đã bị Tô Vũ giữ chặt eo.

Thẩm Nguyệt tức giận trợn mắt trừng hắn, chỉ là nàng không nhìn rõ mặt Tô Vũ, cái trừng đó cũng không hề có sức đe dọa nào.

Tô Vũ hơi cúi người xuống, nói bên tai nàng: “Cô tức giận như thế là vì ghen sao?”

“Ghen em gái người! Ta chỉ đang nhắc nhở người, quân tử phải giữ thân sạch sẽ”.

Thẩm Nguyệt càng vùng vẫy, Tô Vũ càng ôm chặt hơn, đến cùng, nàng chống lên hai vai hắn, không một khe hở.

Đứng gần như thế này như thế được hắn ôm vào lòng mang theo cảm giác độc đoán và điên cuồng mơ hồ, Thẩm Nguyệt không thể thoát ra được, tim đập càng nhanh hơn.

Hơi thở nóng hổi của hắn phả vào cổ nàng, theo đó là giọng nói trầm thấp:

“Cũng may ta không đi làm khách của Hương Phiến, bằng không chắc đêm nay ta sẽ khiến cô hận đến mức muốn giết chết hàng trăm ngàn lần. Ta cũng không có để tâm vào mấy cô gái cao cấp kia, vì hình như ta không có hứng thú với người khác”.

Thẩm Nguyệt thôi vùng vẫy, lòng bàn tay bầu lầy mảnh áo trên vai hắn, khàn giọng nói: “Tô Vũ, người buông ta ra”.

Tô Vũ nói: “Đại sảnh đó quả thật rất ồn ào, khung cảnh cũng rất khó coi, phòng dưới cũng rất thấp kém, trầm hương, trà, mùi son phấn đều chẳng ra gì”.

Hắn nói: “Cũng đúng là vì cô ở đó nên ta mới vào, đâu phải ta không lo lắng những thứ dư thừa trong đó sẽ dính vào vạt áo cô. Cô là phụ nữ, cô có biết nơi mình đến có cả đồng đàn ông hạ lưu không”.

Thẩm Nguyệt cảm thấy tim đập nhanh cứ như có một dòng điện chạy qua, r ồi lan ra khắp người nàng.

Hắn nói thẳng: “Cho dù là nơi đâu, chỉ cần biết cô đang ở đó, dù là xuống núi đao biển lửa, có gì ta lại không thể đi. Có lẽ ta thật sự rảnh g ần

chết r ồi!”

“A Nguyệt, ta đã thừa nhận đến mức này, có phải cô cũng nên thừa nhận mình ghen r ồi không”.

Thẩm Nguyệt nói: “Người buông ta ra, ta sẽ nói cho người biết”.

Cuối cùng Tô Vũ vẫn buông nàng ra khiến nàng hơi lảo đảo lùi về sau.

Nàng vừa đi vừa nói: “Ghen em gái người, ta ứ thềm tranh cãi với người”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 408

Nhưng bây giờ giọng điệu của nàng đã không còn tự tin như trước nữa, hình như có hơi chột dạ, cứ như muốn chạy trốn.

Đường dưới chân không được bằng phẳng, Thẩm Nguyệt vừa đi là vấp, Tô Vũ có lòng tốt kịp thời đỡ nàng, hấn dịu dàng nói: “Đừng đi vội, cô không muốn trả lời thì thôi, ta cũng không ép hỏi cô nữa”.

Ngừng một chốc, hấn lại nói: “Lần này bỏ qua, nhưng sau này không được đến Minh Nguyệt Lâu, ta không muốn cô vì thương hại ai mà khiến bản thân mình gặp họa”.

Thẩm Nguyệt nói: “Người bớt suy đoán tâm tư của người khác đi”.

“A Nguyệt vẫn luôn mạnh miệng nhưng mềm lòng nhỉ”.

Thẩm Nguyệt trợn mắt: “Người nghĩ ta mạnh miệng nhưng mềm lòng giống người à. Lúc này người còn mua Hương Phiến một đêm để phục vụ mấy tên ăn mày đó”.

Tô Vũ làm như vô hại nói: “Có thể lập trường khác nhau, rõ ràng là ta đang làm việc thiện, làm người tốt việc tốt. Bỏ vài đồng đuổi ăn mày chi bằng để họ có nơi che mưa che nắng một đêm”.

“Người đẹp đi!”, Thẩm Nguyệt không muốn cãi nhau với hấn nữa chỉ đành nói: “Chẳng phải người rất nghèo sao, ra ngoài chỉ đem theo vài cắc bạc, lúc làm chuyện xấu thì lại hào phóng như thế”.

Tô Vũ nói: “Có kinh nghiệm lần trước nên hôm nay ra ngoài ta đem theo một ít”.

Khi đi đến đầu ngõ, ánh đèn trên phố dường như càng trở nên ảm đạm mờng lung.

Tô Vũ nắm lấy cánh tay Thẩm Nguyệt để dừng bước chân nàng lại, nhẹ giọng nói: “Lần trước không phải cô nói muốn mời ta ăn cơm sao? Hẹn hai ngày sau được không?”

Không đợi Thẩm Nguyệt đáp lại thì Ngọc Nghiên đã tiến lên phía trước.

Thẩm Nguyệt cảm thấy rất kỳ lạ, không phải vừa nãy nàng mới cãi nhau với Tô Vũ sao? Sao bây giờ lại hòa hảo như vậy?

Nhắc đến chuyện mời cơm thì cũng không phải là nàng không mời nổi, nàng cũng phải đáp tạ hai lần hỗ trợ của Tô Vũ, thế là Thẩm Nguyệt buồn bực gật đầu nói: “Cứ chọn thời gian mà người cảm thấy thuận tiện đi. Ngọc Nghiên, chúng ta trở về”.

Ngọc Nghiên thấy bầu không khí giữa hai người không đúng lắm thì liền nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn, cả gan hỏi Tô Vũ: “Người, rõ ràng người ức hiếp công tử nhà ta!” Tải áp hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Tô Vũ híp mắt liếc nhìn, Ngọc Nghiên lập tức biến mất.

Thẩm Nguyệt và Ngọc Nghiên đi phía trước, Tô Vũ cứ đi theo phía sau cho đến khi hắn nhìn thấy Thẩm Nguyệt bước vào cổng phủ tướng quân một cách an toàn.

Ngọc Nghiên nhìn thấy Thẩm Nguyệt rõ ràng không vui cho nên vừa tiến vào Trì Xuân Uyển đã không nhịn được phải hỏi: “Công chúa, có phải Tô đại nhân ức hiếp người hay không, người nói cho nô tỳ biết, nô tỳ sẽ cùng người xử lý hắn!”

“Lúc hai người ở trong ngõ tối, hắn, hắn,... có làm gì công chúa không?”

Thẩm Nguyệt hoàn hồn lại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang vô cùng lo lắng của Ngọc Nghiên thì nói: “Công chúa của người là người tùy tiện như vậy sao? Nếu thật sự muốn làm chuyện gì thì ta còn không biết chọn chỗ tốt hơn để làm à?”

Ngọc Nghiên thấy Thâm Nguyệt vẫn ăn mặc chỉnh tề, ngoại trừ đầu tóc có chút rối thì không có chuyện gì nghiêm trọng.

Ngọc Nghiên vẫn lo lắng nói: “Vậy thì tại sao công chúa lại ủ rũ như vậy, Tô đại nhân hẳn đã khiến công chúa không vui”.

Thôi thị nghe được động tĩnh liền đi ra mở cửa.

Ánh đèn vàng trong nhà đổ ra ngoài.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 409

Đứng trước cửa nhà, Thẩm Nguyệt hoàn toàn bình tĩnh lại, nhìn Ngọc Nghiên nói: “Hắn nói ta ghen”.

Ngọc Nghiên không nói nên lời.

Sau đó Thẩm Nguyệt mới nhận ra câu này giống như một câu bỡn cợt, vừa xoay người bước vào phòng thì nàng đã bật cười nói: “Ha ha, hắn lại còn dám nói ta ghen”.

Thôi thị và Ngọc Nghiên nhìn nhau, Thôi thị nhép miệng hỏi: “Đã có chuyện gì xảy ra vậy?”

Ngọc Nghiên lắc đầu, biểu thị rằng nàng ta cũng đang bối rối.

Sau đó Thẩm Nguyệt đá vào cột giường trong phòng rồi bắt đầu mắng loạn cả lên: “Ghen, ghen cái rắm! Người cho rằng người quý hoá lắm hay sao! Đừng xúc phạm chỉ số thông minh của ta chứ, cái đờ đờ cho mình là đúng! Ta rõ ràng là đang rất tức giận mắng chửi người đó, bộ đẹp trai thì hay lắm sao!”

Ngọc Nghiên và Thôi thị bước vào ngõ ngách nhìn thấy Thẩm Nguyệt đang ôm cột giường thở hổn hển thì có chút thất kinh.

Thẩm Nguyệt vừa thở vừa ôm lưng tự nhủ: “Được lắm, được lắm, xem như người đẹp trai nên lợi hại, đúng rồi, tại sao ta phải tức giận chứ?”

Cột giường lắc lư, Bắp Chân đang ngủ cũng bị lay động tỉnh giấc, chậm rãi mở đôi mắt trong veo nhìn Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt nói với nó: “Đánh bây giờ, nhắm mắt lại tiếp tục ngủ đi!”

Thôi thị nhanh chóng nói: “Ngọc Nghiên, mau đi lấy nước về cho công chúa tắm rửa nghỉ ngơi đi”.

Thẩm Nguyệt ngậm mình trong nước nóng, nghĩ về lý do tại sao mình lại tức giận như vậy.

Cuối cùng nàng đã đưa ra kết luận đại khái rằng bởi vì bầu trời tối đen cho nên đã ảnh hưởng đến tâm nhìn cùng tâm trạng của nàng.

Thẩm Nguyệt hỏi Ngọc Nghiên: “Ngọc Nghiên, người có nghĩ rằng ta đang ghen không? Từ người của ta có thể ngửi được mùi ghen sao?”

Ngọc Nghiên lắc đầu kiên quyết nói: “Là Tô đại nhân nói bừa! Công chúa rõ ràng đang tức giận, nô tỳ chỉ ngửi thấy mùi tức giận mà thôi”.

“Công chúa nghĩ xem, Tô đại nhân đã vào Minh Nguyệt Lâu kéo công chúa ra ngoài khiến cho công chúa bị bao nhiêu người dòm ngó”.

“Tô đại nhân không hề mấy may cảm thấy có lỗi với hành động của mình, thậm chí còn kéo công chúa đến một nơi tối tăm, lúc đó khi đứng trước một người đàn ông như vậy công chúa sẽ rất dễ lo lắng. Tô đại nhân rõ ràng muốn làm suy yếu ý chí của công chúa!”

Thẩm Nguyệt như bưng tỉnh, liền nói: “Người phân tích rất thấu triệt”.

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng cũng không cần phải tức giận với Tô Vũ, nói không chừng Tô Vũ còn rất vui vẻ khi nhìn thấy nàng nhảy dựng lên vì tức giận.

Lần này xem như ta thua, lần sau ta nhất định sẽ trả lại.

Ngọc Nghiên ở bên cạnh lại bắt đầu nhắc nhở: “Công chúa, nô tỳ thấy Tô đại nhân tâm cơ rất sâu, công chúa đừng để bị hắn lừa gạt. Hôm nay hắn đã đe dọa nô tỳ, chứng tỏ hắn thật sự không phải là người tốt. Lần sau công chúa vẫn nên ít gặp hắn thì tốt hơn”.

Thẩm Nguyệt thở dài, nhưng nàng đã đồng ý hai ngày sau mời Tô Vũ ăn cơm. Không biết phải đến lúc nào thì mới có thể ít lui tới gặp hắn?

Sau khi tắm rửa xong Thẩm Nguyệt lên giường nằm.

Ngọc Nghiên vén chăn bông, sau khi làm ấm giường xong liền nói:
“Công chúa đừng suy nghĩ nhiều, người nghỉ ngơi sớm đi”.

“Người cũng đi ngủ đi”.

Thẩm Nguyệt xoay người đối diện với Bắp Chân, nhẹ nhàng vuốt ve
khuôn mặt mềm mại của Bắp Chân rồi ôm nó vào lòng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 410

Đèn trong phòng không được tắt, vẫn chiếu sáng như trước giờ vẫn vậy.

Thẩm Nguyệt tháo cây sáo trúc ra khỏi thắt lưng rồi nghịch nó trong lòng bàn tay.

Nàng vuốt ve những hoa văn khắc trên cây sáo trúc, sau đó lại có một số chuyện xưa bất giác hiện lên trong trí óc của nàng.

Chuyện liên quan đến sáo trúc cũng liên quan đến Tô Vũ.

Quả thật là đêm nay quá tối cho nên khi Tô Vũ ôm chặt nàng trong ngõ nhỏ thì nàng mới có tâm trạng hoảng loạn bối rối.

Giờ nghĩ lại, cảm giác đó đã nguôi đi không ít.

Nhưng nó vẫn khiến hơi thở của Thẩm Nguyệt có chút nghẹn lại.

Trong vô thức, những ngón tay của nàng dùng sức nắm chặt lấy cây sáo trúc. Khi nàng nhắm mắt lại, nàng đã đẩy tất cả những hình ảnh hỗn loạn đó ra khỏi tâm trí.

“Ta không biết có phải thật hay không, không thể hấp tấp vọng động”.

Có lẽ là do quen biết đã lâu cho nên trong nàng mới dần dần hình thành một thói quen.

Nàng đối với cái ôm của hắn dường như đã dần dần hình thành nên một loại tâm lý ỷ lại.

Bởi vì mỗi một lần, hắn đều luôn xuất hiện bên cạnh nàng.

Cho dù nàng có thật sự nghiện nó thì cũng chẳng liên quan gì đến tình cảm nam nữ.

Thậm chí thậm chí còn không biết chính mình muốn gì thì làm sao biết được Tô Vũ muốn gì.

Đối với nàng mà nói thì hẳn chắc chắn là một bãi mìn, hoặc là nơi có giếng lười điện và đê tấ m biển “Nơi này có điện, nguy hiểm cấm vào”. Nếu như nàng biết khôn thì nàng phải nhanh chóng lùi lại, không bao giờ tiến thêm dù chỉ một bước.

Thậm chí chỉ một bước nhỏ thôi cũng không được.

Nàng nói với chính mình rằng: “Thậm Nguyệt ơi Thậm Nguyệt à, làm bạn thì được, nhưng tuyệt đối không thể coi là thật. Người như hẳn luôn chuẩn bị mê hoặc người bất cứ lúc nào, một khi người buông lỏng cảnh giác, sẽ trúng ngay phải bẫy của hẳn”.

Thời gian hai ngày đủ để Thậm Nguyệt bình tĩnh hơn khá nhiều.

Nàng không phải người thích suy nghĩ lung tung, nếu đã quyết định rồi thì sẽ gạt bỏ hết những suy nghĩ kia ra khỏi đầu.

Mỗi khi có thời gian, nàng sẽ đọc sách, luyện chữ, vẽ tranh.

Thấy Thôi thị và Ngọc Nghiên thâm thù trong viện, thỉnh thoảng nàng cũng ghé tới ngắm nghía.

Hai ngày sau, Tô Vũ đặt chỗ xong, nhờ Thôi thị truyền tin cho nàng.

Hắn đặt một tửu lâu trong kinh thành, ăn cơm tối.

Chỉ là khi sắp xuất phát, thấy Ngọc Nghiên cũng muốn theo cùng, Thôi thị hết lời khuyên bảo: “Công chúa mời Tô đại nhân dùng cơm tối, cô đi theo làm gì chứ?”

Ngọc Nghiên hùng hồn đáp: “Ta phải trông chừng công chúa, không để Tô đại nhân làm bậy”.

Thôi thị hỏi: “Lần trước nghe cô nói, Tô đại nhân dọa sẽ đánh gãy chân cô mà, cô thực sự định đưa hai chân của mình qua đó à?”

Ngọc Nghiên thoáng im lặng nhưng vẫn cứng đầu: “Thế thì ta cũng không thể để công chúa ở riêng với hắn được”.

“Tô đại nhân có khi nào làm bậy chứ”, Thôi thị nói: “Đợi cô qua đó rồi, Tô đại nhân còn phải bố trí thêm cho cô. Tửu lâu là nơi đông người phức tạp, lỡ như có ai đó nhận ra cô, chẳng phải sẽ kéo thêm phiền phức cho công chúa sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 411

Ngọc Nghiên liếc mắt nhìn Thôi thị đầy u oán: “Nhị nương, ta biết bà là người được hấn phái đến. Nhưng bà nhìn xem, ngày ngày hấn tiếp cận cùng công chúa như vậy, có thực sự phù hợp không? Hấn không thể nhân lúc công chúa không nhớ chuyện trước kia mà phá vỡ giới hạn hết lần này đến lần khác. Rốt cuộc hấn muốn làm gì?”

Thôi thị thở dài: “Chúng ta là hạ nhân, chỉ có thể phục tùng mệnh lệnh của chủ tử thôi”.

Ngọc Nghiên đáp: “Điều ta sợ nhất là... công chúa sẽ có ý với hấn khi không hay biết gì. Ai cũng có thể, nhưng riêng hấn không thể, hấn hại công chúa như vậy, công chúa sẽ bị người trong thiên hạ chỉ trích”.

Đúng lúc này, Thâm Nguyệt biếng nhác từ bên trong bước ra, thấy Ngọc Nghiên vẫn rầu rĩ và phẫn nộ, nàng không khỏi nhướn mày: “Người nói ai chỉ trích ai?”

Ngọc Nghiên bĩu môi, ấm ức đáp: “Tô đại nhân không cho nô tì đi cùng công chúa, nô tì cảm thấy Tô đại nhân và công chúa trai đơn gái chiếc dễ bị người ta chỉ trích, thế nên nô tì nhất định phải đi cùng công chúa”.

Thâm Nguyệt cảm thấy tức cười: “Chỉ là ăn một bữa cơm, ta đi một lát rồi về ngay. Người không đi thì không đi, đi rồi cũng chỉ đứng đó nhìn. Nhìn bọn ta ăn uống, bụng dạ người có thấy dễ chịu không?”

Thôi thị vội vàng nói: “Đúng thế, Ngọc Nghiên, cô ở lại chăm sóc Bắp Chân cùng ta, một mình ta không xoay sở nổi”.

Ngọc Nghiên cố chấp: “Nô tì có thể chịu được”.

“Thế người ng ỡ xuống ăn cùng bọn ta?”, Thâm Nguyệt đề nghị. Nàng ăn cơm cùng Tô Vũ, để Ngọc Nghiên đứng hầu hạ bên cạnh đúng là không nhân đạo.

Ngọc Nghiên đáp: “Nô tì không dám”.

“Thế thì người cứ ở nhà đi, lát nữa đến giờ cơm còn có thể ăn cơm tối cùng nhị nương, không đến mức bị đói”.

Thẩm Nguyệt thong dong bước xuống bậc thềm, Ngọc Nghiên còn định nói gì đó, nàng nhếch môi: “Ai cần biết hẳn bày tiệc cảm ơn hay là Hồng Môn Yến, một bữa cơm thôi mà”.

Nàng đứng bên cạnh Ngọc Nghiên, giờ tay nhéo nhéo gương mặt bầu bĩnh của Ngọc Nghiên: “Ngọc Nghiên, ta biết người đang lo lắng đi đâu gì. Người yên tâm, bổn công chúa vẫn phân biệt được, nên có tâm tư gì, không nên có tâm tư gì”.

Ngọc Nghiên lộ vẻ lo lắng, khẩn thiết nói: “Công chúa, không thể có tâm tư đó đâu”.

Thẩm Nguyệt cười cười, nheo mắt nhìn ra bên ngoài: “Đến người còn biết rõ, chẳng lẽ bổn công chúa có thể hồ đồ. Yên tâm ở lại đi, ta ăn cơm tối xong sẽ về ngay”.

Nhìn Thẩm Nguyệt hào sảng và dứt khoát bước ra khỏi Trì Xuân Uyển, Thôi thị không nén được tiếng thở dài: “Đôi lúc tỉnh táo quá chưa chắc đã là chuyện tốt”.

Ngọc Nghiên đáp lại: “Nhưng chắc chắn không phải chuyện tồi tệ”.

Thẩm Nguyệt khá quen thuộc với kinh thành này, nàng biết từ lâu mà Tô Vũ đã đặt chỗ nằm ở đâu.

Chỉ là không đợi nàng bước ra đường đã có một chiếc xe ngựa chặn ngay giao lộ.

Thẩm Nguyệt nhận ra người phu xe này, đó chính là người lần trước đã đưa nàng và Tô Vũ ra khỏi thành đi chơi.

Phu xe thấy Thâm Nguyệt đã đến bèn cung kính hữu lễ: “Đại nhân dặn dò tiểu nhân đợi ở đây, hộ tống công chúa qua đó. Mời công chúa lên xe ngựa”.

Thâm Nguyệt đành lên xe ngựa.

Chiếc xe thông dong đổi sang đường khác, chạy mất một lúc.

Nhưng sau đó, Thâm Nguyệt phát hiện ra đi đâu bất thường.

Bởi vì nàng thấy xe ngựa chạy thẳng trên con đường bên cạnh tửu lâu đã đặt trước, căn bản không có ý định dừng lại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 412

Thẩm Nguyệt hỏi nguyên do, phu xe đáp: “Xin công chúa thứ lỗi, đại nhân đổi địa điểm sát giờ, tiểu nhân đành đưa công chúa tới nơi khác”.

Khi hoàng hôn buông xuống, xe ngựa tiến vào trong ngõ, sau khi quẹo trái quẹo phải mấy lần, Thẩm Nguyệt nhìn thấy con ngõ dài tĩnh lặng qua ô cửa sổ trên xe, chẳng hiểu sao cứ cảm thấy thân thuộc.

Nhưng nhất thời không nhớ ra.

Tận khi xe ngựa thông dong dừng lại trước cửa hông của một hộ dân.

Thẩm Nguyệt xuống xe, vừa ngẩng đầu lên đã thấy có người mở cửa hông từ bên trong. Tô Vũ rũ tay áo đứng trong khung cửa, tôn lên cảnh sắc đẹp như họa của viện tử sau lưng hắn.

Lông mày của Thẩm Nguyệt nhướn lên mấy cái.

Tô Vũ nói: “Đến rồi à”.

Thẩm Nguyệt nhìn thêm mấy lần, đúng vậy, nàng đã nhớ ra rồi.

Đây chẳng phải nơi nào khác mà chính là cửa sau nhà của Tô Vũ!

Nàng vẫn nhớ rất rõ, lần trước sau khi nàng đến đây, Tô Vũ tiễn nàng đi ra bằng lối cửa sau này.

Sắc mặt Thẩm Nguyệt lập tức sa sầm: “Không phải đã nói sẽ mời người ăn cơm ở tửu lâu sao, sao lại đến nhà người chứ?”

“Đồ ăn ở tửu lâu dù thế nào cũng không ngon bằng ở nhà”.

“Thế người ngày ngày ăn cơm ở nhà chẳng phải là được rồi sao!”

“Nhưng cô nói là cô muốn mời ta”.

Thẩm Nguyệt vừa bực mình vừa tức cười: “Đúng rồi đó, ta mời người tới nhà người ăn cơm, đúng là thú vị quá ha!”

Tô Vũ cũng cười cười: “Cô cũng đừng ý để ta quyết định địa điểm rồi, hình như người không nói là không thể đặt tại nhà của ta”.

Thẩm Nguyệt hiểu ra: “Người lừa ta, người lừa ta là tới tửu lâu, thực chất ngay từ đầu đã dự tính để ta tới nhà người rồi!”

“Trong nhà tự tại hơn, mời A Nguyệt”.

Thẩm Nguyệt cũng biết rằng cứ đứng giằng co ở bên ngoài cũng không hay, đến cũng đến rồi, nếu không vào trong, hẳn sẽ tưởng rằng nàng sợ hãi.

Nàng rất quen với viện lạc ở nơi này, sóng vai cùng Tô Vũ đi trên con đường nhỏ.

Trong viện tử của hắn có hoa mai, vào mùa này, hoa mai đón chút gió lạnh nên kết thành nhị hoa ở đầu cành, hương hoa mai thoang thoảng.

Sau đó Thẩm Nguyệt phát hiện ra, trong nhà Tô Vũ không hề chuẩn bị cơm tối.

Tô Vũ nói: “Tới nhà ta rồi, đâu thể để cô được hời. Tất nhiên ta muốn đích thân cô chuẩn bị cơm”.

Thẩm Nguyệt nheo mắt nói: “Ta đường đường một công chúa mà phải đích thân nấu cơm cho người? Tô Vũ, người mơ hay quá!”

Tô Vũ hời hợt lại: “Trước kia chẳng phải cô cũng từng nấu cho Liên Thanh Châu sao? Khi hắn đón sinh thần, cô cũng làm bánh bông lan cho hắn, ta ném thử rồi, rất ngọt”.

Thẩm Nguyệt sững người: “Người muốn ăn cái đó?”

Tô Vũ gật đầu.

Thẩm Nguyệt mới hỏi: “Hôm nay là sinh th ần của người?”

[6]

T ải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 413

Tô Vũ đứng dưới ánh đèn mà mỉm cười: “Nếu cô muốn nói tới ngày ta ra đời, hẳn rằng trên thế gian này chẳng có mấy người nhớ. Nếu nói là ngày ta được sinh ra lần nữa, đại khái là ngày này mỗi năm. Cho nên ngày hôm nay rốt cuộc có được coi là sinh thần của ta hay không, ta cũng không biết nữa”.

“Sinh ra lần nữa cũng là bắt đầu mới rồi”, Thẩm Nguyệt nói: “Nếu người nói ngay từ đầu rằng đó là ngày hôm nay, ta có thể chuẩn bị trước. Bây giờ đợi nấu xong cũng phải một canh giờ sau. Trừ phòng ở đâu?”

Tô Vũ dẫn Thẩm Nguyệt tới trừ phòng.

Bên trong trừ phòng đèn đuốc sáng trưng, nhưng không có một hạ nhân nào.

Tất cả nguyên liệu có thể cần dùng đều được chuẩn bị sẵn sàng, dường như chỉ còn chờ lại bước cuối cùng – để nàng đích thân nấu cơm cho Tô Vũ.

Thẩm Nguyệt xắn tay áo, rửa tay sạch sẽ, tìm trứng gà và bột mình, bắt đầu bận rộn trong trừ phòng.

Nàng chẳng buồn ngẩng đầu lên: “Lần sau có yêu cầu gì thì người cứ nói thẳng, không cần vòng vo. Người muốn ăn cơm ta nấu, người cứ nói ra, ta cũng vẫn nấu cho người. Dù sao để cảm ơn người, bấy lâu nay chúng ta cũng có chút giao tình”.

Ngừng lại đôi chút, nàng bổ sung thêm: “Chỉ là, nếu ta nấu không ngon, dù có khóc người cũng phải ăn hết cho ta”.

Tô Vũ đáp: “Nhưng ta sợ bị từ chối”.

Thẩm Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn hắn, buột miệng hỏi: “Người như người mà cũng sợ bị từ chối à? Người đẹp trai như thế, ai nữ từ chối”

người?”

“Chẳng phải cô vẫn luôn từ chối ta sao”.

“Đâu ra là luôn!”, Thẩm Nguyệt đáp: “Nếu ta từ chối người, ta còn đứng trong trù phòng này làm gì? Cứ giả bộ vô tội đi, có tin ta úp chậu bột lên đầu người không”.

Sau đó Thẩm Nguyệt khuấy trứng gà, đột nhiên hai mắt lóe sáng, nàng hỏi Tô Vũ: “Ban nãy người nói lần trước người ăn bánh bông lan ta làm cho Liên Thanh Châu?”, nói rồi nheo mắt lại đầy nguy hiểm: “Người còn không thừa nhận rằng người tối hôm đó là người?”

Ánh mắt của Tô Vũ khá gian xảo: “A, nói hơi r ỡ”.

Thẩm Nguyệt không nghe hẳn giải thích, đuổi đánh hẳn khắp trù phòng.

Tô Vũ vừa né tránh vừa cười trộm: “Cô nói hôm nay coi như sinh th ần của ta, A Nguyệt, cô không thể đánh ta được”.

Thẩm Nguyệt tức đến mức thở phì phò: “Được, bây giờ ta không so đo với người, lát nữa sẽ lấy bánh bông lan nh ỡ cho người chết ghen”.

Tô Vũ nhìn động tác nhu ần nhuyễn của nàng, đột nhiên buột ra một câu: “Ta nhớ lúc trước cô không biết làm mấy thứ này, cả Đại Sở cũng không có món ăn này”.

Thẩm Nguyệt căng thẳng: “Khi ta hôn mê, linh h ồn thoát ra ngao du khắp thiên hạ một vòng, trải nghiệm nhi ều tri thức rộng, không được à?”

Tô Vũ cup mắt, che đi th ần sắc trong đôi mắt.

Thẩm Nguyệt chưa từng nghĩ rằng, nàng bây giờ và Thẩm Nguyệt trước kia rốt cuộc nên tính là một người hay hai người?

Bây giờ nàng vẫn đang sống, rốt cuộc là sống giúp người khác hay sống vì chính mình?

Lời nói của Tô Vũ đột nhiên khiến nàng cảm thấy nặng nề

Tô Vũ cắt thái rau củ theo yêu cầu của Thẩm Nguyệt, lát nữa nàng định dùng chỗ bột còn thừa để làm món khác.

Thẩm Nguyệt có chút lơ đãng, buột miệng tìm một chủ đề nào đó: “Trước đó nghe người nói sống lại cuộc đời, là có ý gì?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 414

Tô Vũ đáp: “Từ nhỏ đã lang thang lưu lạc, không ngừng chạy trốn, không ngừng bị truy sát, sau đó gặp được ân nhân cứu mạng, từ đó mới yên ổn”.

Thẩm Nguyệt thấy ghen lòng: “Tại sao có người muốn truy sát người?”

“Có lẽ bởi vì ta còn sống, có chút vương vís”.

Động tác của Thẩm Nguyệt thoáng khựng lại: “Vậy thì càng phải sống tốt hơn chứ, cho họ thấy vương vís chết luôn”.

Tô Vũ cười cười: “Sau này ta cũng nghĩ như cô đấy”.

“Vậy ân nhân cứu mạng của người vẫn còn trên đời chứ?”

“Không còn nữa rồi”

“Có để lại hậu nhân không?”

“Có một con gái”.

Thẩm Nguyệt ngẩng đầu nhìn hắn, chẳng hiểu sao nàng lại hỏi: “Là một cô bé hay đã trưởng thành rồi?”

“Còn nhỏ thì sao mà đã trưởng thành thì sao”, Tô Vũ hỏi.

Thẩm Nguyệt bưng tỉnh, bàn tay khuấy trứng gà vừa nhanh vừa mạnh: “Không sao cả, chỉ cảm thấy người nên chăm sóc cho người ta thật tốt. Nếu cô nương đã trưởng thành rồi, có được người đi trước như người, chắc cũng khó ưng lòng với người đàn ông khác”.

Tô Vũ không đáp lời.

Qua một lúc lâu sau, hắn mới nói: “Nàng có ý trung nhân, mà cũng đã gả cho người ta rồi”.

Lần đầu tiên Thẩm Nguyệt nghe ra được vẻ rầu rĩ và thô lương trong lời nói của hắn.

Nàng buột miệng lấp liếm cho qua: “Ồ, vậy sao. Ta còn tưởng nàng định lấy thân báo đáp người cơ”.

Tô Vũ khẽ cười: “Nàng ấy cũng cảm thấy ta là một người rất xấu xa”.

Thẩm Nguyệt nhú mày: “Vậy chắc chắn nàng ta nhìn nhầm rồi, người không cần để tâm”.

“Được, cô nói không để tâm, ta sẽ không để tâm nữa”.

Thẩm Nguyệt đặt bánh bông lan vào xửng hấp. Loại bếp này dùng củi đốt khiến nàng không thể khống chế được mức lửa khi nướng, rất dễ thất bại, đành bỏ vào xửng hấp.

Thẩm Nguyệt vừa nhào bột vừa nói: “Nếu nói đến loại bánh ngọt kiểu Tây này, ta còn biết làm vài loại nữa, nhưng người mà bắt ta làm thịt cá thì ta không biết, mà đâu thể chỉ ăn mỗi bánh bông lan được. Ta định làm mì trường thọ cho người, nhưng ta không biết kéo sợi mì, đành dùng mì gọt bằng dao để thay mì trường thọ vậy”.

“Được”, Tô Vũ nói: “Cô làm gì ta cũng ăn”.

Ngày xưa Thẩm Nguyệt ở một mình, mỗi khi quay phim mệt mỏi về nhà sẽ không muốn ăn ngoài mà chỉ nấu một bát mì là xong.

Chuyện này không làm khó được nàng.

Tô Vũ nhóm lửa.

Ánh lửa tỏa ra, chiếu lên mặt hắn, ấm áp và sáng lóa.

Thẩm Nguyệt xào thịt trước, sau đó chiên trứng, lại đun nước nấu mì.

Chỉ chốc lát sau, nước sôi sùng sục, tỏa ra làn hơi bao phủ căn bếp như sương mù.

Tô Vũ giương mắt ra nhìn, có thể lơ mờ nhìn thấy bóng dáng bận rộn của Thẩm Nguyệt giữa khói bếp, ánh mắt hẩn sâu d ãn, nhìn không thấy đáy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 415

Thẩm Nguyệt không phát hiện ra, một tay cầm mì một tay cầm dao cắt thành những sợi mỏng rồi bỏ vào nồi.

Đến khi mì đã chín, Thẩm Nguyệt vớt mì vào hai bát, rải thịt lên trên, thêm một quả trứng chiên, lại bỏ chút hành nữa, thế là xong hai bát mì.

Bánh kem ở trong lò cũng đã chín.

Đêm nay không có sơn hào hải vị, chỉ có món mì mà bách tính thường ăn.

Riêng chiếc bánh vừa ra lò này thì hơi mới lạ một chút, Thẩm Nguyệt còn lấy hoa quả xếp thành chữ “Chúc mừng sinh nhật” trên bánh.

Thẩm Nguyệt đặt thêm mấy ngọn nến, nhẹ nhàng hát khúc hát mừng sinh nhật cho hắn, giống như một ca khúc động lòng người nhất trên đời vậy.

Thẩm Nguyệt nói: “Người thôi nên đi rồi ước”.

Tô Vũ mỉm cười: “Có thể ước nữa sao?”

“Đương nhiên là được chứ, nói không chừng còn thành hiện thực được ấy chứ”.

Thế là Tô Vũ cười nói: “Vậy ta sẽ ước một cái, đó là mong rằng sau khi ăn xong, A Nguyệt sẽ không vội đi mà ở lại cùng ta thêm chút nữa”.

Thẩm Nguyệt méo miệng: “Người nói ra thì sẽ không linh nghiệm nữa đâu”.

Sau đó hai người cùng ăn mì, Thẩm Nguyệt đã đói điên, ăn nhanh vô cùng.

Tô Vũ ăn ung dung hơn một chút. Tải app Truyел hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Hắn ăn được mấy miếng thì đột nhiên nói: “A Nguyệt, hàng của cô ngon ghê”.

Thẩm Nguyệt không kịp phòng bị, nghẹn luôn miếng mì đang ăn dở, sau đó nàng liền ho khan đến mức mặt đỏ bừng.

Tô Vũ tốt bụng vỗ lưng cho nàng, nói: “Đừng vội, ăn từ từ thôi, không đủ thì bát của ta vẫn còn mà”.

Thẩm Nguyệt thở ra, lườm hắn, tức tối nói: “Người nói tiếng người đi được không? Chắc chắn là người lười học văn nên nói năng mới cụt ngủn như thế! Hàng của ta là cái gì mà ngon hả! Thứ ngon là mì, chứ không phải là hàng của ta!”

Tô Vũ nói: “Ta nói gì không phải thì cô cứ chỉnh sửa là được, việc gì phải phản ứng thái quá như thế?”

“Mẹ nó nữa...”, Thẩm Nguyệt nâng trán, thở dài: “Thôi bỏ đi, người là cỗ nhân, có nói người cũng không hiểu”.

Tô Vũ quay về chỗ, cố nén cười, nghiêm túc nói: “Có phải cô nghĩ nhiều quá rồi không?”

Thẩm Nguyệt rất muốn lật bàn: “Cái đờkhốn kiếp, ta biết ngay là người cố ý nói vậy mà!”

Thẩm Nguyệt không hiểu Tô Vũ “cất” hạ nhân của nhà mình đi đâu mà nàng không thấy bóng dáng một ai.

Cho đến khi ăn mì xong, Tô Vũ lại ăn nửa cái bánh kem nữa thì mới thấy viên quản gia mà Thẩm Nguyệt gặp mấy lần đi đến: “Có thư của đại nhân ạ”.

Thư do người đưa tin gửi đến, chắc là khá gấp, nếu không cũng sẽ không vội vàng đi tới vào ban đêm.

Tô Vũ thu lại vẻ mặt thanh nhàn, đưa tay nhận thư, đồng thời bảo quản gia đưa người đưa tin đi nghỉ.

Nếu muốn hỏi âm thì phải chờ hẳn xem xong rồi mới viết thư đáp lại, và người đưa thư này cần đem thư về

Tô Vũ cầm thư ra khỏi phòng ăn, dừng lại ở cửa ra vào một chút rồi hỏi Thẩm Nguyệt: “Cô muốn đi cùng ta không hay là đi loanh quanh một mình thôi?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 416

Thẩm Nguyệt cũng không phải lần đầu đến, hướng hồ đêm hôm khuya khoắt thì có gì hay mà đi loanh quanh?

Thẩm Nguyệt hỏi: “Hay để ta tự vờnehé, không làm phiền người đọc thư nữa?”

Tô Vũ nói: “E là không được đâu”.

Thế là Thẩm Nguyệt chỉ có thể xụ mặt đi vào thư phòng với Tô Vũ.

Tô Vũ mở đèn, cuốn màn trúc, lư hương vẫn còn một mầu trầm hương đã nguội lạnh.

Mọi thứ trong thư phòng cũng đều sạch sẽ.

Tô Vũ bày giấy ra, đọc thư, mặc cho Thẩm Nguyệt đi lại quanh thư phòng.

Giá sách bày biện chỉnh tề, chắc bình thường Tô Vũ hay đọc mấy cuốn này nên trông vô cùng sạch sẽ, không nhuốm chút bụi nào.

Thẩm Nguyệt nhàm chán xem một hồi, sau đó phát hiện ra một thứ đồ chơi thú vị ở trong góc khuất.

Nàng thò tay vào lấy ra.

Mò một hồi mới ra được, nhìn kỹ lại thì ngây ngẩn cả người.

Đó là một cặp tượng gỗ.

Người nam thì nàng nhận ra, chính là do nàng khắc dựa trên hình mẫu của Tô Vũ từ lần ra ngoài thành trước, hình dạng mơ hồ, hoàn toàn không có thần vận của Tô Vũ.

Thẩm Nguyệt tự cho rằng đây là một món thất bại.

Không ngờ Tô Vũ lại giữ bên mình.

Thẩm Nguyệt nhìn con bên cạnh.

Đây là một tượng gỗ có bóng dáng của phái nữ, màu rất đậm, chắc là cũ r ồi.

So sánh ra thì bức tượng này tinh xảo hơn của nàng khắc nhiều, chắc là vì cũ quá nên dáng vẻ cũng tàn đi không ít.

Thẩm Nguyệt vuốt ve gương mặt của tượng gỗ, tự nhiên cảm thấy kỳ lạ.

Trong đầu có một hình ảnh nào đó đột nhiên nhảy ra, nhưng chỉ trong chớp mắt.

Nàng mơ hồ cảm thấy tượng gỗ nữ này có vẻ là khắc theo hình dáng của người con gái nào đó, giống như nàng lấy Tô Vũ làm khuôn vậy.

Tô Vũ nghiêm túc đọc thư, Thẩm Nguyệt bỗng nhiên nhô ra từ sau lưng hắn, hỏi: “Thư của ai vậy?”

“Liên Thanh Châu”, Tô Vũ không chút hoang mang mà gập thư lại.

Thẩm Nguyệt nghe thấy là Liên Thanh Châu thì tò mò hỏi: “Cho ta xem với”.

Lúc nàng nói xong thì Tô Vũ cũng đã để thư ra nên r ồi đốt cháy.

Thẩm Nguyệt thấy vậy liền nói: “Sao mà vội thế? Chắc chắn là có việc gì bí mật đúng không!”

Tô Vũ lười biếng nói: “Bởi vậy, cô đừng nên biết thì hơn”.

Tô Vũ trải giấy bút ra, trong lúc quay đầu thì thấy hai bức tượng gỗ trong tay Thẩm Nguyệt, sắc mặt hơi sâu: “Cô giỏi tìm đ ồ nhỉ”.

Lúc Tô Vũ đang viết thư đáp lại thì Thâm Nguyệt mới đặt hai bức tượng vờn bàn sách của hắn, hỏi: “Cô bé này là do người khắc à?”

“Khắc lúc mới học”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 417

“Khắc ai đó? Là nữ cô nhi của ân nhân cứu mạng người à?”

Tô Vũ khép mắt, khẽ nói: “Đêm nay cô hỏi chuyện nhiều quá đấy, cô sẽ khiến ta tưởng là cô đang thích ta đó”.

Thẩm Nguyệt bĩu môi: “Hừ, ta chỉ cảm thấy tiếc thay cho người thôi, đến khi nàng kia đi lấy chồng mà người cũng không đem tặng được”.

“Ai bảo ta dễ ngại chứ”.

Thẩm Nguyệt nhếch miệng: “Người dễ ngại chỗ nào thế, sao ta không nhìn thấy?”

Trong lúc nói chuyện, Tô Vũ đã viết thư xong, dùng sáp nấn niêm phong lại rồi mới bảo quản gia đưa cho người đưa tin.

Người đưa tin rời đi trong đêm.

Tô Vũ đứng dưới mái hiên, ngẩng đầu quan sát bầu trời đêm, kéo tay Thẩm Nguyệt: “Hôm nay có trăng, ta dẫn cô đi dạo”.

Thẩm Nguyệt thờ ơ đi theo hắn, hỏi: “Người bảo Liên Thanh Châu đến Dạ Lương làm gì?”

“Hử?”

“Ta vừa vô tình liếc được”, Thẩm Nguyệt nói: “Hắn đến biên cảnh của Đại Sở với Dạ Lương, nhưng ta nghe nói Dạ Lương chiến bại, không cùng một hướng với Đại Sở, biên cảnh hắn là không thiếu gì mâu thuẫn, hắn đến đó sẽ không gặp nguy hiểm sao?”

Tô Vũ híp mắt nói: “Hắn sắp về rồi, nói không chừng có thể kịp về kinh lúc cuối năm”.

Đúng là oan gia ngõ hẹp.

Liên Thanh Châu gửi thư về nói, Liễu Thiên Hạc đã đi nương nhờ Dạ Lương.

Đi qua rừng trúc có chút tiêu đi ầu vì mùa đông, không ngờ lại có một cảnh tượng khác.

Thâm Nguyệt chưa từng đến nơi này, không ngờ đằng sau lại có một hồ nước cực rộng.

Mặt nước bình tĩnh, ánh trăng mịn mù chiếu dưới mặt nước, vô cùng mỹ lệ.

Trong rừng trúc có một hành lang mở ra, kéo thẳng đến giữa hồ.

Tô Vũ phát áo ng ỡ xuống, gập chân lại, kéo tay Thâm Nguyệt: “Ng ỡ xuống đây với ta”.

Thâm Nguyệt nghĩ, chắc chắn là do ánh trăng này đang tác oai tác quái, khiến cho nàng không biết nên từ chối thế nào.

Nàng ng ỡ sóng vai với Tô Vũ, thấy bên ngoài hành lang gỗ không có lan can nên buông thông hai chân xuống, đứng đưa không có quy luật.

Góc áo cũng b ồng b ền bay phất phơ theo, khẽ khàng linh động.

Lúc ở nhà hoặc đến chỗ các quan, ngoài quan bào ra thì Tô Vũ chỉ mặc đồ trắng nhạt như màu ánh trăng.

Dùng lời của hắn thì tức là lúc làm chuyện xấu mới phải mặc áo đen.

Ở những nơi mà người ta có thể nhìn thấy, hay những địa điểm mà ánh sáng chiếu vào, hắn luôn ôn nhuận như ngọc, hi ền hòa vô hại, là công tử không tranh quyền thế, là đại học sĩ đầy bụng kinh luân.

Thâm Nguyệt cảm thấy hắn sống không quá vui vẻ.

Trước mặt người khác là một vẻ mặt, sau lưng lại là một mặt khác.

Cho đến nay, Thâm Nguyệt mới hiểu hẳn được một chút xíu.

Tối nay nghe được câu chuyện Tô Vũ phải giành giật sự sống thế nào thì Thâm Nguyệt lại thấy phức tạp, không biết là đang thông cảm hay là đang... đau lòng, khiến nàng rất khó hiểu.

Một người lang bạt kỳ hồ, không biết cả ngày mình sinh ra, chỉ biết sự tồn tại của mình là một điều thừa thãi, cảm giác đó sẽ ra sao chứ?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 418

Thẩm Nguyệt kéo lấy tay áo màu xanh nhạt mềm mại của hắn, hỏi: “Tô Vũ, đâu mới là người thật? Đen hay trắng?”

Tô Vũ nói: “Cô bảo ta là đen thì ta là đen, cô bảo ta là trắng thì ta là trắng”.

“Tại sao phải sống mệt mỏi như thế? Người không sợ sau này đến chính người cũng không biết rõ mình là ai sao?”

Hắn mỉm cười, ngón tay mát lạnh khẽ chạm vào tai Thẩm Nguyệt: “Cô biết là được mà, chờ khi ta h ồ đ ồ thì cô phải nhắc ta đấy”.

Thẩm Nguyệt ngẩng đầu lên, chạm phải ánh mắt thâm thúy của hắn.

Thẩm Nguyệt nói: “Người hiểu l ắm r ồi thì phải, ta cũng đâu có thân thiết với người đến mức ấy”.

Tô Vũ im lặng trong chốc lát: “Nhưng cô coi ta là bạn mà, lời nhắc nhở thiện ý giữa bạn bè với nhau cũng là bình thường chứ có sao đâu, có những người bạn còn ở chung với nhau cả đời kia mà”.

Mãi v ề sau, Thẩm Nguyệt mới hiểu được lúc Tô Vũ nói coi nàng là bạn thì có tâm trạng gì.

Thực ra Thẩm Nguyệt định nói, loại bạn có thể ở chung cả đời rất là hiếm, có người thành gia lập nghiệp, có người giúp ch ồng dạy con, tình bạn lâu d ần sẽ phai nhạt.

Nhưng nếu nàng nói ra thì có vẻ hơi chững chảng.

Tô Vũ khẽ chạm vào sáo trúc bên hông nàng, hỏi: “Cho ta mượn thổi một chút được không? Ta quên mang sáo của ta r ồi”.

Thẩm Nguyệt không nói gì, đưa sáo trúc tinh xảo cho hắn.

Tô Vũ xoay sáo trúc trong tay, sau đó đặt ở đầu môi, đầu ngón tay khẽ di chuyển, giai điệu lưu loát liên tục phát ra.

Cây sáo này đặc biệt nhờ vẻ ngoài đẹp đẽ và gia công tinh xảo, nhưng tiếng sáo thổi ra thì dài hơn, so với các loại sáo chuyên nghiệp thì thiếu đi vài phần ý vị.

Nhưng Thẩm Nguyệt lại nghe được sự triền miên, giống như ông trời tác hợp, như một lớp lụa mỏng phối hợp với ánh trăng mờ lung.

Nó lắng lắng bày ra, trải khắp mặt nước, trải trên bờ vai.

Thẩm Nguyệt chững cảm nghe đến mê mẩn.

Chờ Tô Vũ dừng lại một lúc lâu, nàng mới nói: “Ta giống như nghe được một câu chuyện gì đó, tiếc là không có rượu ở đây”.

Thẩm Nguyệt không phải kẻ ngu, từ nữ cô nhi mà Tô Vũ kể cho đến tượng gỗ mà nàng tìm được, rồi đến tiếng sáo của Tô Vũ, dường như nàng đã biết được tâm quan trọng của nữ cô nhi kia ở trong lòng hắn.

Nàng nhếch môi nói: “Tối nay người đúng là để lộ ra nhiều chuyện rồi đấy, không giống người bình thường chút nào cả. Là bạn của người, ta thực sự rất vui mừng vì người có thể giải bày tâm tư với ta”.

Thẩm Nguyệt nhìn hắn: “Cần ta an ủi không?”

Tô Vũ đi kèm nhiên như không: “Cần, cô an ủi ta đi”.

“Ta cứ nghĩ người chưa từng yêu ai cơ đấy, hóa ra không phải, người chỉ là không có được người mà người yêu thôi”, Thẩm Nguyệt chậm rãi nói.

“Việc giày vò nhất trên đời này không gì bằng việc không có được, khó trách, nàng kia đã làm vợ người ta rồi mà người vẫn nhớ nhưng không dứt”.

Thẩm Nguyệt không nói được bản thân đang mang tâm trạng gì.

Biết được Tô Vũ không nghiêm túc với nàng, trước giờ chỉ luôn trêu đùa nàng, trong lòng hẳn luôn có một người khác nên nàng cũng không cần phải nghiêm túc với Tô Vũ, không cần có gánh nặng tâm lý, giống như thờ phào nhẹ nhõm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 419

Nhưng dường như đã nghẹn lại một hơi.

Thẩm Nguyệt vỗ vai Tô Vũ, thản nhiên an ủi: “Huynh đệ, người phải nghĩ thoáng một chút, trên đời này không thiếu hoa thơm cỏ lạ, chuyện tốt còn ở phía sau. Dù sao người vẫn còn trẻ, vừa có tài năng lại vừa có nhan sắc”.

Tô Vũ nhìn xuống bàn tay đang đặt trên vai mình rồi nói: “Ừm, ta cảm thấy cô cũng rất tốt”.

Thẩm Nguyệt nheo mắt lại nói: “Ta đang nghiêm túc an ủi người, người không thể đứng đắn một chút hay sao?”

Tô Vũ khẽ cười, quay đầu nhìn ánh trăng trên mặt nước rồi nói: “À Nguyệt, không biết cô có thể hiểu cảm giác này hay không?”

Thẩm Nguyệt im lặng chờ hắn nói.

“Ta theo nàng ấy từ lúc nàng tập tễnh bước đi đến lúc bi cô tập nói, là người đỡ nàng đi và nghe nàng nói. Ta cố gắng tập võ vì muốn bảo vệ nàng, ta cố gắng đọc sách vì muốn có được thứ gì đó để có thể dạy lại cho nàng. Trong khoảng thời gian còn tốt đẹp, ta chỉ hận không thể đem toàn bộ thế giới tặng cho nàng ấy”.

Thẩm Nguyệt suy nghĩ một chút rồi nói: “Người theo nàng ấy từ lúc còn nhỏ đến khi lớn lên lập gia đình, nàng ấy nhiều lắm cũng chỉ khoảng hai mươi mấy tuổi, nhìn dáng vẻ hiện tại của người thì cũng không lớn hơn nàng ấy mấy tuổi, vậy mà lúc nào người cũng phải che chở đằng trước, học hỏi đằng trước nàng ấy. Người thực sự đã rất vất vả rồi”.

“Ta không nhớ chuyện gì vất vả, chỉ nhớ lại sự vui vẻ ngọt ngào mà thôi”.

Tô Vũ nói: “Sau này nhà của nàng ấy trải qua biến loạn, nàng ấy đã hận ta. Để cầu một đường sống ta phải tự tay mình đẩy nàng ấy cho một người khác, tự tay mình tạo ra một anh hùng cho nàng, để kẻ đó cứu nàng khỏi nguy hiểm và trở thành ý trung nhân của nàng ấy”.

Thẩm Nguyệt nghe xong lời này thì bỗng nhiên cảm thấy rất buồn.

“Cũng chính ta đã tự tay đưa nàng ấy lên kiệu hoa, nhìn nàng gả đi”.

Thẩm Nguyệt không thể nhìn thấy sự cay đắng sâu thẳm trong đôi mắt hần, nàng nghĩ nàng cũng không nỡ nhìn thấy đi đâu đó.

Nhắc đến những chuyện quá khứ, làm gì có ai mà không có những vết thương.

Tô Vũ cúi đầu, những ngón tay xoa xoa trên cây sáo trúc nhỏ, trầm giọng nói: “Nếu như ta muốn cho nàng ấy sự trọn vẹn thì ta cũng chỉ có thể dùng cách của ý trung nhân của nàng ấy, đau đớn nghe nàng ấy nhắc đến tên người khác bên tai mình. Ta chỉ có thể che giấu bản thân mình mới không cần sợ hãi bị nàng ấy nhận ra”.

Lời nói vừa rồi của Tô Vũ khiến Thẩm Nguyệt cảm thấy như lọt vào trong sương mù.

Nàng hỏi: “Người đã giả mạo ý trung nhân của nàng ấy rồi đi tìm nàng ấy à?”

Tô Vũ khẽ nhướn mày suy nghĩ một chút rồi mới nói với Thẩm Nguyệt như không có chuyện gì xảy ra: “Không, ta chỉ đang nghĩ nếu như ta là người đứng trong hủ đường cùng nàng bá thiên địa mới thật là tốt làm sao. Nhưng ta chỉ có thể đứng trong đám đông nhìn từ xa, tự tưởng tượng mình là ý trung nhân của nàng”.

Có lẽ nếu như hần nói như vậy thì cũng không đến mức làm cho Thẩm Nguyệt nghĩ hần là người xấu xa như trước kia.

Thẩm Nguyệt là một người thông minh, nếu như để cho nàng tìm ra manh mối không đúng lúc thì nàng sẽ oán hận hấn giống như trước đây.

Vì vậy, hấn đã chọn nói dối Thẩm Nguyệt.

Tô Vũ bình tĩnh lại và nhận ra rằng tối nay mình đã nói hơi nhiều.

Những lời này đều là tâm sự mà hấn chưa từng nói cho ai biết.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 420

Thẩm Nguyệt lại vỗ vai hắn nói: “Những chuyện đã qua người không nên để ở trong lòng rồi tự dày vò bản thân thêm nữa. Người nên nghĩ thoáng một chút, nhìn về phía trước, đoạn đường sau này vẫn còn rất dài”.

Tô Vũ thản nhiên cười nhẹ nói: “Đúng vậy, nên nhìn về phía trước, đoạn đường phía trước vẫn còn rất dài. A Nguyệt, ta đã kể chuyện của ta rồi, cô cũng kể chuyện của cô cho ta nghe đi”.

Thẩm Nguyệt cũng cảm thấy lúc này bọn họ nên đối xử với nhau chân thành.

Nàng phải nói gì đây?

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ càng, nàng vẫn thấy không có gì để nói, cuối cùng chỉ có thể thở dài: “Chuyện của ta không phải người đâu đã biết rồi sao? Ta là một công chúa thiên triều, sinh được một đứa con trai, bây giờ lại không đội trời chung với đại tướng quân. Còn đối với những cảm xúc mà người nói đến...”

Nàng nhún vai nói tiếp: “Ta phát hiện cảm xúc của ta lúc này trống rỗng. Người cũng biết rõ chí hướng của ta rồi, sau khi đá vắng Tần Như Lương thì ta nhất định sẽ nuôi dưỡng nam trên toàn thiên hạ trở thành trai bao của ta”.

Tô Vũ cười nói: “Có lạnh không?”

Thẩm Nguyệt lắc đầu.

Nhưng Tô Vũ vẫn cởi áo khoác của mình khoác lên người nàng. Nàng cũng cảm nhận được hơi ấm chân thành đến từ Tô Vũ.

Tô Vũ hỏi: “Tối nay phải về sao?”

“Ừm, nếu không Ngọc Nghiên sẽ lại cản nhắc không ngừng”.

Tô Vũ đứng dậy đưa tay về phía Thảm Nguyệt nói: “VẬY ĐỂ TA TIẾN CÔ”.

Thảm Nguyệt bám lấy tay hắn đứng dậy khỏi hiên nhà gỗ, sau khi vượt lại vạt áo thì cùng Tô Vũ quay người rời đi.

Nàng tự nhiên rút tay ra khỏi tay Tô Vũ, Tô Vũ cũng tự nhiên buông tay nàng ra.

Nàng trở về muện, Ngọc Nghiên quả nhiên lại cần nhân một trận.

Khi Thảm Nguyệt nằm trên giường, nàng nhớ lại hồ nước bên cạnh rừng trúc, ánh trăng treo trong nước và câu chuyện của Tô Vũ.

Nàng không ngủ được.

Sau khi trần trọc suy nghĩ một lúc, Thảm Nguyệt quay sang Bắp Chân, nhẹ nhàng nói: “Như vậy cũng rất tốt”.

Sau này nàng không cần phải miên man suy nghĩ, tâm trí cũng không bị quấy rầy bởi hắn.

Một người đã có ý trung nhân, một người thì có cảm xúc trống rỗng, tình cảm của Tô Vũ cùng nàng không còn chỗ để phát triển thêm nữa.

Có thể trở thành bạn bè với nhau đã là rất tốt rồi.

Mấy ngày này, Thảm Nguyệt thực sự cảm thấy phiên lòng.

Dù cho Ngọc Nghiên có nghĩ ra chiêu trò gì mới cũng không thể khiến nàng vui vẻ.

Thôi thị đã nhìn thấy có đi đâu gì đó không ổn liền hỏi: “Công chúa có tâm sự gì sao? Nếu như không ngại thì xin công chúa cứ nói ra, biết đâu nô tỳ có thể giúp công chúa giải tỏa phiên muện trong lòng”.

Thảm Nguyệt đen mặt lại nói: “Ta thì có thể có tâm sự gì chứ? Chỉ cần nhị nương không kể hết mọi chuyện của ta cho Tô Vũ thì ta đã vui lắm rồi”.

Nàng ng ỡ dậy khỏi ghế tựa, nghiêm túc nhìn Thôi thị r ỡ nói: “Không được nói cho Tô Vũ biết rằng ta đang buồn bực”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 421

Thôi thị ngập ngừng nói: “Chẳng lẽ công chúa phiền muộn vì đại nhân sao?”

Thẩm Nguyệt lại nằm trở lại, tùy ý xua xua tay, yếu ớt nói: “Bây giờ ta nhìn thấy ai cũng cảm thấy phiền lòng, có lẽ là do dì cả sắp tới rồi”.

Ngọc Nghiên đi qua nghe nàng nói vậy thì sửng sốt hỏi: “Dì cả? Công chúa có dì cả lúc nào mà nô tỳ không biết?”

Thẩm Nguyệt cũng lười đáp lại nàng ta.

Trong Phù Dung Uyển, mặc dù Liễu Mi Vũ và T`ân Như Lương đã hòa hảo như trước nhưng nàng ta vẫn có thể cảm nhận được rằng T`ân Như Lương đã thay đổi.

Trong chuyện phòng the, T`ân Như Lương không còn quan tâm đến cơ thể yếu đuối của Liễu Mi Vũ nữa mà đã trở nên thô bạo hơn trước một chút.

Mặc dù T`ân Như Lương đã rất kiên chế không trút giận lên nàng ta như khi làm với Hương Phiến.

Liễu Mi Vũ nhận ra rằng những gì Hương Phiến nói có lẽ là đúng.

T`ân Như Lương đối với Thẩm Nguyệt là vì hận sinh yêu.

Bây giờ Hương Phiến đã mất, hậu viện chỉ còn lại Thẩm Nguyệt là kẻ địch của nàng ta.

Liệu có cách nào để khiến cho nàng ra khỏi trái tim của T`ân Như Lương, để T`ân Như Lương vẫn hận nàng như lúc trước không?

Sau đó, Liễu Mi Vũ đã nghĩ ra một cách.

Lần này danh tiếng của Thẩm Nguyệt chắc chắn sẽ bị hủy hoại, nàng sẽ trở thành một trò cười cho toàn thành.

Trải qua rất nhiều chuyện, Liễu Mi Vũ đã thông minh hơn.

Lần này nhất định phải xử lý gọn gàng sạch sẽ, không để lại bất cứ chứng cứ gì để trở thành nhược điểm của mình, cho dù Thẩm Nguyệt có muốn tìm người xử lý cũng không thể tìm ra được tới nàng ta.

Khi Hương Lăng đang hầu hạ bữa ăn cho Liễu Mi Vũ, Liễu Mi Vũ nói nhỏ: “Con của công chúa bao nhiêu tuổi rồi?”

Hương Lăng thận trọng đáp: “Chắc là gần ba tháng tuổi”.

“Vậy là cũng sắp đến trăm ngày tuổi rồi”.

Hương Lăng không biết những lời này có ý gì nhưng cũng không dám hỏi thêm.

Khi Tần Như Lương giải quyết xong chuyện công vụ trở về, Liễu Mi Vũ đã cùng hắn ta dùng bữa tối.

Trong buổi tối, Liễu Mi Vũ nói: “Tướng quân, tiểu công tử sắp được trăm ngày tuổi rồi, Mi Vũ đang nghĩ chúng ta có nên tổ chức đại tiệc trăm ngày tuổi cho tiểu công tử không?”

Tần Như Lương có chút kinh ngạc, liền hỏi: “Sao đột nhiên nàng lại nhắc tới chuyện này?”

Liễu Mi Vũ vừa múc canh cho Tần Như Lương vừa tỏ ra hiểu chuyện nói: “Tiểu công tử tốt xấu gì cũng là con của tướng quân và công chúa, lại được hoàng thượng đặc biệt quan tâm. Vì vậy, Mi Vũ nghĩ nên tổ chức tiệc mừng trăm ngày tuổi cho tiểu công tử thì tốt hơn. Với lại đã lâu rồi trong phủ cũng chưa có tiệc vui”.

Tần Như Lương trầm ngâm.

Liều Mi Vũ lại nói: “Tướng quân, trải qua nhiều chuyện như vậy, Mi Vũ đã suy nghĩ thấu đáo rồi. Mi Vũ và công chúa đều là người của phủ tướng quân, lý ra nên sống hòa thuận với nhau, lấy tướng quân làm ưu tiên hàng đầu. Chỉ có một nhà bình an vô sự thì tướng quân mới có thể yên tâm làm việc”.

Vẻ mặt của Tần Như Lương khẽ dao động.

“Dù sao thì công chúa cũng đã liêu mình cứu mạng Mi Vũ, Mi Vũ cảm thấy vô cùng có lỗi cùng cảm kích công chúa, nếu như có thể báo đáp được phần nào thì Mi Vũ cũng thỏa mãn rồi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 422

“Mi Vũ tính toán thời gian thì nhớ ra năm ngoái chính là trong khoảng thời gian này công chúa gả vào phủ tướng quân, trở thành phu nhân tướng quân. Hiện tại thời gian trôi qua quá nhanh, chớp mắt đã trôi qua một năm”.

Tần Như Lương không lên tiếng nhưng trong lòng hắn ta cũng đang nhớ lại những chuyện năm ngoái. Vào thời điểm đó hắn ta đã vô cùng không mong muốn thành hôn với Thẩm Nguyệt, nhưng hắn ta cũng không thể không thành hôn.

Vào thời điểm đó, hắn ta đã chán ghét Thẩm Nguyệt đến cực điểm.

Nhưng một năm đã trôi qua, tình cảm mà hắn ta dành cho Thẩm Nguyệt cũng đã thay đổi. Đó là đi đầu hắn ta không muốn thừa nhận nhất.

Liễu Mi Vũ lại nói: “Tướng quân đã có tình cảm với công chúa rồi...”

Tần Như Lương sửng sốt một chút, sau đó nắm tay Liễu Mi Vũ nói: “Nàng đừng suy nghĩ lung tung, chuyện đó là không thể nào”.

Liễu Mi Vũ thuận thế dựa vào vòng tay của hắn ta, nói: “Tướng quân, Mi Vũ cũng là nữ nhân, tất nhiên có thể hiểu được tình cảm của nam nhân dành cho một nữ nhân. Nhưng chuyện đó cũng không có vấn đề gì, Mi Vũ không trách tướng quân. Công chúa đã trả giá nhiều như vậy, nếu như tướng quân thật sự không dao động thì chẳng khác nào lòng dạ sắt đá”.

“Mi Vũ muốn chung sống hòa thuận với công chúa, chứng tỏ Mi Vũ không ngại đối tốt với công chúa. Chỉ cần tướng quân có thể nhớ đến Mi Vũ thì ta đã hài lòng rồi. Đó cũng là lý do Mi Vũ muốn thỉnh cầu tướng quân tổ chức tiệc mừng trăm ngày tuổi cho tiểu công tử, chuyện này xem như là cố gắng đầu tiên của Mi Vũ, cũng xem như là cố gắng đầu tiên của tướng quân, được không?”

“Tướng quân cùng công chúa đã thành thân một năm, vừa hay lại gần tiệc mừng trăm ngày tuổi của tiểu công tử, nên tổ chức náo nhiệt một chút, nói không chừng còn có thể làm cho tâm ý lạnh như băng của công chúa dần dần tan chảy”.

Tần Như Lương thực sự ngạc nhiên rằng Liễu Mi Vũ lại hiểu chuyện đến như vậy.

Liệu hấn ta và Thẩm Nguyệt có thể tiến lại gần nhau hơn không?

Tần Như Lương đột nhiên cảm thấy có chút hi vọng.

Thẩm Nguyệt là một người phụ nữ dám yêu dám hận, chính vì thế mà hấn ta mới dần bị nàng cuốn hút.

Nhưng hấn ta vừa bị nàng cuốn hút thì đã khiến cho nàng bị tổn thương sâu sắc.

Tần Như Lương không muốn phủ nhận ý tốt của Liễu Mi Vũ, nếu như có thể hấn cũng muốn Liễu Mi Vũ cùng Thẩm Nguyệt hóa giải ân oán, đây chính là một chuyện tốt. Tài áp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Một phần vì hấn ta cũng muốn bản thân mình có thể hòa hảo với Thẩm Nguyệt dù hi vọng rất mỏng manh.

Mặc dù ngoài mặt nghĩ như vậy nhưng trong lòng Tần Như Lương vẫn ôm một tia hy vọng.

Được sự đồng ý của Tần Như Lương, phủ tướng quân dự định chuẩn bị đại tiệc trăm ngày tuổi cho Bắp Chân, lúc đó đại tiệc nhất định phải tổ chức sôi nổi náo nhiệt mới tốt.

Ngày hôm sau, Tần Như Lương đã dặn dò quản gia chuẩn bị.

Tin tức đã truyền đến Trì Xuân Uyển.

Toàn bộ phủ tướng quân đang tích cực chuẩn bị cho sự kiện vui vẻ này, nhưng Ngọc Nghiên và Thôi thị ở trong viện đều mang theo vẻ mặt phiên muộn, không có một chút vui mừng nào.

Sắc mặt của Thẩm Nguyệt không chút thay đổi, dường như không cảm thấy có gì đặc biệt.

Bởi vì bọn họ nghe nói rằng Liễu Mi Vũ đã chủ động đề cập chuyện này với Tần Như Lương.

Liễu Mi Vũ thì làm gì có ý tưởng nào tốt đẹp?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 423

Hiện giờ Ngọc Nghiên cùng Thôi thị chỉ hy vọng Bắp Chân có thể bình an lớn lên, không gặp phải bất kỳ rắc rối nào nữa.

Thẩm Nguyệt cân nhắc hồi lâu mới nheo mắt nói: “Bắp Chân của chúng ta đã lớn và bước sang một giai đoạn mới. Tổ chức tiệc trăm ngày tuổi cũng tốt”.

“Công chúa, Liễu thị chủ động đưa ra đề nghị này hẳn là có âm mưu gì đó...”, Ngọc Nghiên lo lắng nói.

Thôi thị phản ứng bình tĩnh hơn nhiều, liền nói: “Ngay cả người còn biết thì chẳng lẽ công chúa lại không biết hay sao?”

Đây là lần đầu tiên Tần Như Lương gặp lại Thẩm Nguyệt kể từ chuyện hạ ngục lần trước.

Hai người chỉ nói với nhau về bữa tiệc mừng trăm ngày tuổi của Bắp Chân, những việc khác không hề đề cập tới.

Yêu cầu của Thẩm Nguyệt rất đơn giản, bữa tiệc nhất định phải vô cùng náo nhiệt và vô cùng long trọng.

Chỉ có đi đâu khi Tần Như Lương rời đi, Thẩm Nguyệt lại đột nhiên hỏi: “Nghe nói chuyện này là do Liễu Mi Vũ chủ động đề cập tới?”

Tần Như Lương dừng lại.

Nàng nở nụ cười rồi lại nói: “Thật hiếm khi ở ta mới có lòng như vậy, có dịp ta nhất định sẽ cảm tạ ở ta. Ta chỉ không ngờ rằng người lại đi đường ý”.

Tần Như Lương quay đầu lại nhìn nàng.

Nàng ôm Bắp Chân vào lòng như không có chuyện gì xảy ra rồi nói: “Dù gì thì người cũng chỉ đang nuôi con cho người khác nhưng ta thấy người lại nuôi tốt hơn bình thường đó, không những cho người may y phục mới cho Bắp Chân mà bây giờ còn tổ chức tiệc mừng trăm ngày tuổi cho nó. Ta nghe nói lúc trước Hương Phiến bị bán ra khỏi phủ là bởi vì đứa con trong bụng ả ta không phải con của người, hình như người đã bị cấm sùng thành quen rồi, nuôi con người ta lại mát tay như vậy”.

Tần Như Lương nổi trận lôi đình, nàng lại đang khoét vào vết thương của hắn ta.

Tần Như Lương kìm nén tức giận nói: “Cô cho rằng nói như vậy thì ta sẽ không tổ chức tiệc mừng trăm ngày tuổi cho nó nữa hay sao? Ta vẫn sẽ làm theo ý cô, làm cho bữa tiệc này càng long trọng càng tốt. Cho dù nó không phải con ta thì thế nào, dù sao trong mắt thế nhân sau này nó cũng phải mang họ Tần của ta. Chỉ cần nó mang họ của ta thì ta nghĩ cô cũng không cảm thấy dễ chịu gì”.

Thẩm Nguyệt không hề tỏ ra khó chịu, chỉ nói: “Tùy người”.

Tần Như Lương xoay người rời đi.

Hắn ta đột nhiên phát hiện dường như mình đang đấu tranh với Thẩm Nguyệt, Thẩm Nguyệt không muốn cho hắn ta cảm thấy dễ chịu thì hắn cũng sẽ không cho nàng cảm thấy dễ chịu.

Nhưng trong thâm tâm hắn ta thật sự muốn đứa trẻ mang họ Tần của mình.

Hắn ta cũng muốn mẹ của đứa trẻ quay trở lại bên cạnh hắn ta một lần nữa.

Sau khi Tần Như Lương rời đi, Ngọc Nghiên ngờ ngác nhìn Thẩm Nguyệt. Đây là lần đầu tiên nàng ta nghe được rõ ràng Bắp Chân không phải con của Tần Như Lương.

Hơn nữa Tần Như Lương đã xác nhận đi đầu đó.

Ngọc Nghiên khẽ hỏi: “Công chúa, Bắp Chân thật sự... không phải con của Tần tướng quân sao?”

Thâm Nguyệt ngẩng đầu nhìn nàng ta rồi nói: “Người mới biết sao? Ày da, ta chưa nói với người sao?”

Ngọc Nghiên vội vàng nhảy dựng lên: “Nô tỳ sớm đã có chút hoài nghi nhưng cho dù hoài nghi cũng không dám nói lung tung. Công chúa, vậy cha của Bắp Chân là ai?”

Thâm Nguyệt nói: “Người phải hỏi công chúa gốc của nhà người lúc trước chứ ta làm sao biết nó là con ai?”

Khi đó, Ngọc Nghiên đã bị đuổi ra khỏi phủ tướng quân, còn không có cơ hội quay trở lại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 424

Ngọc Nghiên vỗ tay nói: “Chỉ cần biết rằng nó không phải con của Tần tướng quân thì nô tỳ đã vui lắm rồi!”, nói xong nàng ta lại lo lắng nói: “Nhưng như vậy cũng không được, cho dù cha của Bấp Chân là ai thì hiện tại nó vẫn phải là con của Tần tướng quân, nếu như để hoàng đế phát hiện ra chuyện này thì tai họa lớn sẽ ập xuống”.

Thôi thị nói: “Về sau chuyện này không ai được đề cập tới, chúng ta không được tiết lộ nửa lời ra ngoài”.

Ngọc Nghiên trịnh trọng gật đầu.

Phủ tướng quân đã bắt đầu giăng đèn kết hoa chuẩn bị cho đại tiệc mừng trăm ngày tuổi của tiểu công tử.

Ở Phù Dung Uyển khá yên tĩnh, và Liễu Mi Vũ vẫn chưa di chuyển.

Hương Lăng là tai mắt của Liễu Mi Vũ, khi bùng canh từ bên ngoài trở về, nàng ta đợi Liễu Mi Vũ dùng canh rồi nói: “Vừa rồi nô tỳ đi qua hoa viên thì thấy mọi người trong nhà đều đang vui vẻ trang trí lại phủ, ngay cả nhà bếp cũng được trang hoàng lại, trông rực rỡ hẳn lên. Mấy đầu bếp nữ trong nhà bếp đều đang nói chuyện say sưa, nghe nói quản gia đã phát thiệp mời đến vô số quý nhân trong thành”.

Hương Lăng hỏi: “Phu nhân thật sự cam tâm nhìn thấy một nhà ba người của tướng quân và công chúa hạnh phúc hòa thuận sao?”

Liễu Mi Vũ không cần thận liễm lộ ra vẻ hung ác nói: “À ta muốn một nhà ba người hòa thuận hạnh phúc sao? Nằm mơ đi!”

“Vậy phu nhân định...”

“Mời đi, tốt nhất là mời toàn bộ người quyền quý trong kinh thành đến đây, ta muốn tất cả mọi người đều nhìn thấy Thẩm Nguyệt rốt cuộc là một kẻ bản thủ như thế nào!”

Liễu Mi Vũ vừa ăn canh vừa bình tĩnh nói: “Mấy ngày nay người hầu trong phủ đều đã bận, lát nữa người theo ta ra phố một chuyến”.

“Vâng”.

Tất cả mọi người trong phủ đều đang bận rộn, thứ gì nên mua, thứ gì nên trang hoàng đều không được bỏ sót. Tiễn viện nhiều người hỗn loạn, tất nhiên sẽ không có ai để ý đến chuyện Liễu Mi Vũ mang theo Hương Lãng đi ra khỏi cửa sau.

Cho dù biết bọn họ ra ngoài thì cũng không ai rảnh hỏi nhiều.

Ở trong kinh thành này không hề thiếu đám lao dịch thuê gì làm nấy.

Muốn thuê người làm việc thì chỉ cần thanh toán tiền thuê cho cửa hàng liền có thể có được người.

Bởi vì đám lao dịch này không có công việc ổn định cho nên cho dù có bị thuê đi làm chuyện xấu thì cũng không có mấy người nhận ra, ở giữa còn có một cửa hàng trung gian giao dịch tiền bạc với khách hàng lại càng khiến cho bọn chúng giảm bớt đi nhiều rắc rối.

Nếu có vấn đề gì xảy ra thì bọn chúng cũng có thể thoát khỏi liên hệ.

Liễu Mi Vũ đến một cửa hàng cho thuê lao dịch âm thầm thuê một người.

Nhiệm vụ của kẻ đó là vào bữa tiệc mừng trăm ngày tuổi của Bắp Chân thì hắn ta sẽ từ cửa sau đột nhập vào phủ tướng quân.

Hương Lãng vẫn không hiểu Liễu Mi Vũ có kế hoạch gì, cho đến khi Liễu Mi Vũ sai Hương Lãng đến một hiệu thuốc, dưới ánh mắt không mấy thiện cảm của chủ hiệu thuốc mua một lượng lớn xuân dược thì nàng ta mới hiểu Liễu Mi Vũ rốt cuộc đang muốn làm gì.

Liễu Mi Vũ đang lên kế hoạch để cho tất cả mọi người chạy tới bắt gian Thâm Nguyệt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 425

Không biết Tần Như Lương sẽ cảm thấy thế nào khi tận mắt chứng kiến Thâm Nguyệt bị nam nhân khác làm ô uế?

Chỉ cần tưởng tượng đến chuyện đó thì Liễu Mi Vũ đã vô cùng đác ý, nói không chừng sau này vừa nhìn thấy Thâm Nguyệt thì Tần Như Lương liền cảm thấy ghê tởm đến mức buồn nôn!

Trên đường trở về, Liễu Mi Vũ lên tiếng cảnh cáo: “Hương Lăng, đừng để cho ai biết chuyện này, nếu không chuyện này người cũng tham gia vào thì chỉ có một con đường chết. Đừng quên thuốc này là do chính tay người mua!”

Sắc mặt Hương Lăng tái nhợt, nàng ta nói: “Nô tỳ nhất định cẩn thận tuân theo dặn dò của phu nhân”.

Nhưng trong lòng nàng ta biết rõ, nếu như nàng ta không nói ra chuyện này thì khi xảy ra sự việc nàng ta sẽ là người chết đầu tiên.

Còn hai ngày nữa là đến bữa tiệc mừng trăm ngày tuổi của Bắp Chân.

Vào nửa đêm, Hương Lăng xuất hiện trước mặt Thâm Nguyệt và nói: “Trong bữa tiệc mừng trăm ngày tuổi của tiểu công tử, công chúa nhất định phải cẩn thận một chút”.

Thâm Nguyệt nhàn nhạt nói: “Người đã biết Liễu Mi Vũ muốn làm gì chưa?”

Hương Lăng bắt đầu kể lại toàn bộ hành tung của Liễu Mi Vũ.

Nàng ta có thể đoán được Liễu Mi Vũ muốn làm gì tiếp theo cho nên Thâm Nguyệt cũng có thể đoán được mà không cần nàng ta phải nói thêm.

Thâm Nguyệt nói: “Người trở về đi, ả ta bảo người làm gì thì người cứ làm y như vậy”.

Hương Lăng rời đi với tâm trạng bất an, Thảm Nguyệt lại nói sau lưng nàng ta: “Đừng sợ, khi xảy ra chuyện ta sẽ lo cho ngươi”.

Trong lòng Hương Lăng lúc này mới cảm thấy an tâm hơn một chút.

Thôi thị tiễn Hương Lăng đi, trong lúc đó Ngọc Nghiên liền nói: “Công chúa, sao người bảo Hương Lăng đi giúp Liễu thị làm ác rồi còn lo cho ả ta, người làm như vậy không phải là tự hại chính mình hay sao?”

Thôi thị vừa bước vào cửa đã nói: “Ta có thể thấy Hương Lăng kia thật sự đang rất sợ hãi. Trong chuyện này, bất luận là công chúa gặp chuyện không may hay là Liễu thị gặp chuyện không may thì nàng ta cũng không thể sống tốt được. Công chúa nói vậy là để trấn an nàng ta”.

Ngọc Nghiên hiểu ra, tức giận nói: “Liễu thị thật sự quá thâm độc! Chuyện thất đức như vậy mà ả ta cũng dám làm ra! Công chúa, bây giờ chúng ta nên làm sao đây?”

Ngọc Nghiên đề nghị: “Hay là ngày mai nô tì bảo thêm nhiều người hầu canh giữ ở cửa sau, không cho kẻ xấu đột nhập vào”.

“Không cần thiết”, Thảm Nguyệt nói: “Làm như vậy thì Mi Vũ sẽ biết chính Hương Lăng đã phản bội ả ta và làm lộ tin ra ngoài. Ta còn muốn Hương Lăng ở bên cạnh Mi Vũ thêm một thời gian nữa”.

Nói đoạn, nàng lại nở nụ cười thần bí nói thêm: “Ả ta muốn chơi với ta sao? Ta sẽ chơi với ả ta đến cùng, nhưng cuối cùng ả ta đừng nên khóc đó!”

Trì Xuân Uyển không có động tĩnh gì, Thảm Nguyệt cũng cho Ngọc Nghiên thực hiện bất kỳ biện pháp bảo vệ nào.

Bữa tiệc mừng trăm ngày tuổi của tiểu công tử tưởng chừng như vô cùng êm thấm cũng đã đến.

Thảm Nguyệt đã dậy từ sáng sớm để cùng với Thôi thị tắm rửa sạch sẽ cho Bắp Chân.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ thơm phức, mặc vào bộ y phục nhỏ bé đáng yêu, đứa trẻ trông vô cùng trắng trẻo dễ cưng.

Chỉ có đi đâu nó chẳng nói cũng chẳng cười.

Thẩm Nguyệt đứng ở trong sân, giờ cao Bắp Chân lên trời rồi cười nói: “Cười đi, cười một chút thì mẹ mới đặt xuống”.

Bắp Chân có vẻ hơi sợ hãi, nó không ngừng vươn bàn tay nhỏ bé của mình ra nắm chặt lấy cánh tay của Thẩm Nguyệt, không ngừng đá chân.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 426

Dần dần dường như nó còn cảm thấy có chút hứng thú cho nên đã nương vào hai tay chống đỡ của Thẩm Nguyệt rồi bơi bơi trên không trung, tên nhóc nhỏ xíu này cuối cùng cũng đã chịu nở nụ cười.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Nguyệt nhìn thấy nhóc con này cười một cách rõ ràng như vậy.

Bắp Chân cười rất lâu.

Nàng chỉ cảm thấy lòng mình mềm nhũn ra như hóa thành bùn, trước một nụ cười thuần khiết như vậy nàng nguyện ý sẽ cho nó mọi điểu tốt đẹp trên đời này.

Ngọc Nghiên và Thôi thị đều tặng quà cho Bắp Chân.

Ngọc Nghiên đã thêu cho Bắp Chân một chiếc túi nhỏ, mùa đông có thể đựng hương liệu, mùa hè có thể đựng thuốc chống muỗi, vô cùng hữu dụng.

Ngọc Nghiên để cái ví lên y phục Bắp Chân rồi nói: “Bắp Chân lớn lên phải ngoan ngoãn, khi lớn lên nhất định sẽ trở thành một tiểu lang quân tuấn tú, sau này nhất định phải bảo vệ tốt cho công chúa”.

Thôi thị thì thêu cho Bắp Chân một cái mũ quả dưa, đội ở trên đầu trong vô cùng đáng yêu.

Quản gia sai người đến tặng đồ cho Bắp Chân, nói là do Tần Như Lương chuẩn bị.

Trên một cái khay màu đỏ đặt hai chiếc vòng bạc, được làm đặc biệt theo kích thước của tay chân tiểu công tử.

Những chiếc vòng này thoạt nhìn có vẻ rất tinh tế, được làm một cách tỉ mỉ phức tạp.

Thẩm Nguyệt bảo người nhận lấy những đồ vật này nhưng không định đem những thứ mà Tần Như Lương tặng đeo lên tay chân của Bắp Chân.

Ngày thường Bắp Chân cũng không có thói quen đeo đồ trang sức, bởi vì Bắp Chân rất hiếu động hay vung tay vung chân nên Thẩm Nguyệt sợ đeo vào nó sẽ bị thương.

Trong phòng còn có một cái hộp khác.

Thẩm Nguyệt không ngờ Thôi thị lại cầm ra một chiếc hộp gấm khác đặt lên tay mình.

Thẩm Nguyệt mở nó ra thì thấy bên trong có một chiếc khóa trường thọ bằng bạc, trên khóa trường thọ có chín chiếc chuông nhỏ được thiết kế rất tinh xảo.

Tiếng chuông đung đưa giòn tan trong gió.

Thẩm Nguyệt chưa kịp nói gì thì Thôi thị đã nói: “Hôm nay là một ngày tốt lành, Bắp Chân dù sao cũng phải mang khóa trường thọ. Theo nô tỳ thì tốt nhất là đeo chiếc khóa trường thọ này, nó là thứ đẹp nhất”.

“Tô Vũ tặng sao?”, Thẩm Nguyệt hỏi.

Thôi thị nói: “Tô đại nhân biết Bắp Chân đã đủ trăm ngày tuổi cho nên mới tặng tới”, bà ta sợ Thẩm Nguyệt từ chối, bèn nói: “Công chúa nhất định phải nhận thứ này, đây là thứ mà Tô đại nhân đặc biệt làm cho Bắp Chân”.

Thẩm Nguyệt nhìn vào nó, nheo mắt mỉm cười.

Nàng bắt đầu đeo chiếc khóa trường thọ vào cổ Bắp Chân rồi nói: “Có người vội vàng muốn tặng quà cho con ta, sao ta lại không nhận được?”

Nàng nhìn chiếc khóa nhỏ trên người Bắp Chân, nhẹ nhàng búng một cái phát ra tiếng rồi nói: “Mắt nhìn hàng của hấn đúng là tốt, thứ này quả thật rất đẹp”.

Thôi thị vui mừng cười toe toét.

Mặc dù Ngọc Nghiên có thái độ với Tô Vũ, nhưng món quà mà hắn tặng cho Bắp Chân thật sự trông rất đẹp.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 427

Vì vậy Ngọc Nghiên cũng rất vui, huống chi khóa trường thọ này còn làm từ bạc nguyên chất, những loại khóa bình thường không thể sánh được.

Tiệc chính vào buổi tối cho nên buổi trưa cũng không có quá nhiều người chú ý, ai cũng chỉ tùy tiện ăn một chút cho đỡ đói.

Tối buổi chiều đã lục tục có khách đến cửa, bắt đầu càng lúc càng tấp nập.

Trong hoa viên đã có một gánh hát được mời tới, chỉ chờ sau khi món ăn được dọn lên thì sẽ bắt đầu hát hí khúc. Ở tiền viện không ngừng có lễ vật được đưa vào báo với quản gia phòng thu chi sắp xếp danh sách.

Thẩm Nguyệt không cần đi ra ngoài mời chào khách, đợi đúng thời gian ra ngoài chào hỏi là được.

Hôm nay trong phủ tướng quân, bầu không khí vô cùng náo nhiệt.

Chuyện này không khỏi khiến cho Thẩm Nguyệt nhớ đến lần gần nhất mà phủ tướng quân này náo nhiệt như thế.

Đúng rồi, đó là khi Tần Như Lương và Liễu Mi Vũ thành hôn.

Hôm nay sẽ lại là một ngày chuyện tốt thành đôi, đúng là song hỷ lâm môn.

Sau đó đã có người đến Trì Xuân Uyển để mời Thẩm Nguyệt ra tiền viện, nghe nói rằng khách đã đến gần hết, nàng và Báp Chân là nhân vật chính của ngày hôm nay cho nên cũng đã đến lúc phải xuất hiện.

Thẩm Nguyệt đưa Thôi thị và Ngọc Nghiên cùng nhau rời đi, trước khi đi còn khóa cửa viện.

Cho dù kẻ nào muốn lén lút tiến vào thì cũng phải tốn thêm một chút công phu.

Thôi thị giải thích với Thẩm Nguyệt rằng khi đến tiển viện nàng không được giấu Bắp Chân đi, phải để cho Bắp Chân tiếp xúc nhiều với hơi người thì nó mới có thể lớn lên một cách bình an khỏe mạnh.

Mặc dù Thẩm Nguyệt không chấp nhất những phong tục cổ xưa này nhưng kiếp trước nàng cũng đã từng chứng kiến nhà người khác tổ chức tiệc thôi nôi, tiệc trăm ngày,... lúc đó người thân và bạn bè đều vây quanh ôm ấp đứa trẻ.

Bây giờ có lẽ các phu nhân sẽ không dám chủ động ôm Bắp Chân nhưng Thẩm Nguyệt cũng phải bế nó đi vòng quanh bọn họ một chút.

Mọi việc ở tiển viện đều đã được sắp xếp xong xuôi.

Các phu nhân nhìn thấy Thẩm Nguyệt đều gật đầu chào trước.

Thẩm Nguyệt liền tập hợp các phu nhân lại ngồi trong hoa viên uống trà trò chuyện.

Nàng nói chuyện hào phóng, xử sự chu đáo, rất có phong thái của bậc đương gia chủ mẫu.

Trong khi đó, Liễu Mi Vũ bị bỏ qua ở một bên trong vô cùng lặng lẽ.

Không phải Liễu Mi Vũ không muốn kết giao với mấy vị phu nhân này, chỉ có điều trước đó trong ngày thành hôn của nàng ta cùng Tần Như Lương đã náo động ra nhiều tin đồn không hay, sau này ở trong cung lại bị xấu mặt trước tất cả mọi người, những người quyền quý trong kinh khi nhắc lại chuyện này vẫn còn cảm thấy mới mẻ.

Hơn nữa, Liễu Mi Vũ chỉ là thiếp, mấy vị phu nhân chính thất kia sao có thể để mắt đến nàng ta được?

Từng có tin đồn rằng Thâm Nguyệt là một vị công chúa không được sủng ái, nhưng bây giờ đã khác.

Nàng đã hạ sinh một tiểu công tử, không chỉ được hoàng thượng coi trọng mà địa vị của nàng ở phủ tướng quân cũng càng được củng cố thêm.

Chuyện máu chốt là lúc trước Tĩnh Nguyệt công chúa bị hủy dung, nhưng hiện tại dung mạo lại hoàn mỹ như cũ, còn toát ra khí chất thông dong cao quý động lòng người.

Mấy vị phu nhân thấy chuyện này vô cùng thần kỳ, sau lại nghe Thâm Nguyệt nói bởi vì được hoàng thượng ban cho thuốc bôi cho nên vết thương trên khuôn mặt nàng mới có thể hồi phục.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 428

Đã là vật được hoàng thượng ngự ban thì tất nhiên có tác dụng thần kỳ, mọi người đều tin vào chuyện này mà không chút nghi ngờ.

Bây giờ Thẩm Nguyệt đã không còn ngốc nữa, dung mạo lại xinh đẹp như hoa, thậm chí còn sinh được một đứa con trai, Tàn tướng quân hẳn là cũng đã quay đầu.

Bằng không, nếu Tàn tướng quân không để ý đến hai mẹ con này thì sao có thể tổ chức tiệc mừng trăm ngày tuổi của tiểu công tử một cách phô trương như vậy?

Kết quả là mấy vị phu nhân đầu tiên đến bên cạnh Thẩm Nguyệt đều ghẹo Bấp Chân, thỉnh thoảng còn khen ngợi Bấp Chân thật giống tướng quân.

Thẩm Nguyệt nghe thấy vậy thì chỉ muốn bật cười.

Mấy vị phu nhân này đúng là trọn mắt nói dối như thật.

Bấp Chân còn không phải là con của Tàn Như Lương thì giống hẳn ở chỗ nào?

Chẳng qua Thẩm Nguyệt cũng không để lộ thái độ ra ngoài, nàng chỉ coi đó là những lời tốt lành, nghe xong thì vui vẻ cho qua vậy thôi.

Thôi thị và Ngọc Nghiên bận rộn bên cạnh Thẩm Nguyệt, không dám thư giãn chút nào.

Nơi này có rất nhiều tai mắt, tất nhiên phải bảo đảm an toàn cho Bấp Chân.

Liễu Mi Vũ không hòa nhập với mọi người, chỉ biết tự giấu bản thân mất mặt, đứng dưới gốc cây liễu trăn trăn mặc quan sát từ xa.

Nàng ta phần hận nghĩ nếu như nàng ta mới là đương gia chủ mẫu, là phu nhân của tướng quân thì đám người này chắc chắn sẽ đều đến nịnh bợ mình!

Đúng là một đám bợ đỡ nịnh hót!

Vị trí đó vốn dĩ thuộc về nàng ta nhưng lại bị Thẩm Nguyệt lấy đi! Thẩm Nguyệt đã cướp đi tất cả những gì vốn dĩ thuộc về nàng ta!

Một nụ cười xấu xa hiện ra trên khóe miệng Liễu Mi Vũ: “Người cứ ra sức mà phô trương đi, một chốc nữa trò hề xuất hiện thì để ta xem còn ai muốn vây quanh nịnh bợ người nữa!”

Nếu như Thẩm Nguyệt phải gánh trên lưng ô danh đàn bà phóng đảng truyền ra khắp toàn thành vậy thì nàng sẽ chẳng khác nào một con chuột bị người khác giẫm dưới chân, đi đến đâu cũng sẽ bị người khác mắng chửi!

Chỉ cần tưởng tượng đến những chuyện đó thì cơn tức giận trong lòng Liễu Mi Vũ mới có thể kìm lại được một chút.

Sau khi rời khỏi hoa viên, Liễu Mi Vũ hỏi: “Mọi thứ đã sẵn sàng chưa?”

Hương Lăng nói: “Phu nhân yên tâm, nô tỳ đã chuẩn bị sẵn sàng rồi”.

“Hừ, Thẩm Nguyệt, để ta xem lần này người có thể đắc ý được bao lâu!”

Đến giờ khai tiệc, người trong nhà lần lượt thấp sáng đèn lồng rực rỡ.

Những ngọn đèn treo giữa những ngọn cây chiếu sáng cả tiền viện.

Tần Như Lương dẫn dò người hầu một chút sau đó chào hỏi mọi người rồi ngồi vào vị trí.

Nam nữ khách mời được ngồi riêng biệt, ngăn cách bằng một lớp vải sa mỏng.

Khi Thâm Nguyệt ôm theo Bắp Chân xuất hiện, các nam khách mời chỉ có thể nhìn thấy đại khái bóng dáng của nàng đoan trang ngồi xuống bàn chủ nhà.

Hạ tướng hôm nay cũng đến tham gia, đương nhiên cũng đến cùng với Hạ Du.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 429

Hạ Du không có chút hứng thú nào với mấy dịp này, nhưng Hạ tướng không thể không nói, dù sao Tần Như Lương cũng đã giúp hắn ta một lần cho nên bọn họ cùng nhau đến chúc mừng cũng là chuyện đương nhiên.

Hạ Du vốn dĩ chỉ muốn đi ra ngoài quậy phá nhưng Hạ tướng đã ngay lập tức quát lên cảnh cáo: “Nếu như người dám rời đi thì ta sẽ đánh gãy cái chân chó của người!”

Hạ Du cũng không kinh ngạc trước sự đe dọa này, dù sao thì ông già này cũng chưa từng ra tay.

Hạ tướng thấy dọa không được hắn ta thì liền nói thêm: “Nếu như người dám rời đi thì tiền tiêu vật tháng này một văn cũng không có!”

Hạ Du thầm nghĩ, con mợ nó, nếu như tháng này không có tiền tiêu vật thì còn đau khổ hơn bị đánh gãy chân chó!

Kết quả là Hạ Du chỉ có thể bu ãn bực theo sau Hạ tướng cùng đến phủ tướng quân chúc mừng.

Hạ Du ng ồi trên bàn tiệc cảm thấy bu ãn chán muốn chết, tay cầm đũa gõ liên tục vào chiếc bát trước mặt, đợi đến khi nữ chủ nhà xuất hiện phía sau lớp vải sa mỏng thì hắn ta mới lơ đãng ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy đã bu ãn bực nói: “Ồ, sao người kia lại trông quen thế nhỉ?”

Lúc này, Thẩm Nguyệt đã ng ồi vào chỗ bên cạnh Tần Như Lương.

Hạ tướng nghe Hạ Du nói vậy thì ngay lập tức đập vào gáy của hắn ta một cái r ồi trầm giọng mắng: “Đó là công chúa! Không được vô lễ! Nghiệt tử, có phải đối với người thì nữ tử nào trông cũng quen mắt hay không?”

Hạ Du xoa xoa cái gáy, trợn mắt nói: “Ông già chết tiệt này, nói chuyện thì nói, tự nhiên lại đi động tay động chân!”

Tất cả mọi người đều biết Hạ tướng có một đứa con trai ham chơi khiến cho ông ta đau đầu nhất.

Nhìn thấy mấy quan lại trong triều đều đang nhìn qua mình, nét mặt già nua của Hạ tướng có chút nhịn không nổi liền cười gượng nói: “Khuyến tử bất hảo, đã khiến cho chư vị chê cười rồi”.

Hạ Du ghét nhất nhìn thấy cha mình diễn, rõ ràng là ông ta tự lôi kéo hẳn ta đến đây mà còn không để cho hẳn nói nhiều thêm một câu.

Hạ Du thỉnh thoảng lại nhìn về phía tấm vải sa mỏng, càng ngày càng cảm thấy vị công chúa đang ôm đứa trẻ rất quen.

Trước đây hẳn đã từng gặp qua Tĩnh Nguyệt công chúa chưa? Cũng có thể hẳn ta đã từng gặp qua nhưng chắc chắn đã quên mất bộ dạng của nàng trông như thế nào, làm sao có thể cảm thấy quen như thế được?

Ngồi ở phía bên kia của Tần Như Lương là Liễu Mi Vũ.

Trước khi nhập tiệc thì Liễu Mi Vũ đã đứng lên, tỏ ra vô cùng chân thành bước tới trước mặt Thẩm Nguyệt để kính trà cho nàng.

Hương Lăng bên cạnh nàng ta bưng tới một cái khay, hai tách trà đã được chuẩn bị sẵn trong khay.

Liễu Mi Vũ cầm lấy một trong những tách trà, nhẹ nhàng nói: “Công chúa, tách trà này Mi Vũ đáng ra đã phải kính người từ sớm, không biết đến bây giờ có quá muộn không?”

Thẩm Nguyệt không nhanh không chậm giao Bắp Chân cho Thôi thị, vừa đứng dậy cũng cười nói: “Thế nào, thật hiếm thấy người có tấm lòng như vậy, ta thực sự vui mừng khôn xiết”.

Liễu Mi Vũ nói: “Trước kia Mi Vũ không hiểu nên mới cùng công chúa có nhiều mâu thuẫn không vui. Mi Vũ và công chúa cùng là người bên cạnh tướng quân, đáng lý phải coi nhau như tử muội, như người một nhà.

Mi Vũ tạ tội cùng công chúa vì những chuyện trong quá khứ, mong công chúa lượng thứ”.

Thâm Nguyệt nhưn mày: “Người một nhà thì không sai, nhưng coi nhau như tỷ muội có vẻ không hợp lý lắm, người cũng muốn làm công chúa hả?”

Liễu Mi Vũ thoáng khựng lại, có vẻ lúng túng: “Công chúa chê cười rồi, Mi Vũ không dám, Mi Vũ lỡ lời”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 430

Tần Như Lương không thể chịu nổi khi Liễu Mi Vũ chịu ấm ức, bèn đỡ lời cho nàng ta: “Mi Vũ có lòng hòa thuận cùng cô, cô biết chừng mực đi”.

Thẩm Nguyệt thông dong nói: “Người nói như vậy là sao chứ, chẳng phải Mi Vũ muốn coi ta như tử muội sao. Tử muội của ta chẳng lẽ không phải công chúa? Ta chỉ suy xét bản chất của sự việc thôi”.

Biểu cảm của Liễu Mi Vũ càng lúc càng vô tội: “Công chúa, Mi Vũ thực sự chỉ muốn hòa thuận cùng người thôi”.

Thẩm Nguyệt gật gật đầu: “Ta tin người chứ, ban nãy chẳng qua cũng chỉ nói đùa vài câu với người thôi. Trong nhà đông khách như vậy, cứ gây ồn ã thì ồn ra ngoài cũng mất mặt”.

Nói rồi, nàng bưng chén trà còn lại lên, ngón tay đảo quanh miệng chén, nheo mắt nói: “Mi Vũ, người chịu kính ta chén trà này, ta thực sự thấy vui lòng”.

Khóe mắt Liễu Mi Vũ đỏ ửng lên, nước mắt loang loáng, giống như vui quá nên rơi lệ: “Nói như thế nghĩa là công chúa bằng lòng uống chén trà này, cùng Mi Vũ hóa giải hiềm khích trước kia? Sau này Mi Vũ nhất định không làm công chúa tức giận nữa”.

Thẩm Nguyệt khẽ nhếch môi, giờ tay định gạt đi giọt nước mắt bên khóe mi của nàng ta, lại khiến Liễu Mi Vũ gạt mình. Nàng tỏ vẻ độ lượng: “Coi người kìa, nói gì mà ngốc thế”.

Hai người nâng chén trà lên, đang định kính nhau.

Đúng lúc này Ngọc Nghiên ở phía sau đột ngột hô lên đầy kinh ngạc: “Ôi chao, nhị phu nhân, váy của phu nhân hình như bị rách một lỗ ở phía sau kìa”.

Liễu Mi Vũ trước nay vô cùng chú trọng hình tượng của mình, làm sao có thể bẽ mặt trong hoàn cảnh như vậy được. Thế là nàng ta đặt chén trà xuống, ngoái đầu kéo váy kiểm tra.

Thẩm Nguyệt cũng ghé tới gần: “Đề ta xem thử”.

Liễu Mi Vũ vừa nghiêng người, sự chú ý của Tần Như Lương cũng bị hút về bên đó.

Thẩm Nguyệt vừa lơ đãng đổi vị trí của hai chén trà, vừa điềm tĩnh liếc mắt nhìn nàng ta: “Chẳng qua chỉ là một lỗ thủng bé xíu thôi, không đáng ngại, có vẻ ban nãy không cẩn thận bị móc vào nơi nào nó dễ rách ra. Bây giờ trời tối, tầm nhìn hạn chế, người khác cũng không nhìn ra đi đâu gì đâu”.

Sau động tác khoa trương đó, Thẩm Nguyệt kéo Liễu Mi Vũ ngồi xuống: “Người là nhị phu nhân của phủ tướng quân, bây giờ rời tiệc e rằng sẽ khiến người khác suy đoán bậy bạ. Thôi thì cứ ngồi xuống yên tâm ăn cơm đi, đợi lát nữa ăn xong, nhân lúc người khác không chú ý, người về Phù Dung Uyển thay y phục là được”.

Trong ấn tượng của Liễu Mi Vũ, nàng ta chưa từng thấy Thẩm Nguyệt thân thiết với mình đến thế.

Có vẻ vì Thẩm Nguyệt thực sự tưởng rằng nàng ta muốn hóa giải hiềm khích trước đó.

Cho dù không phải như vậy, trước mặt mọi người, Thẩm Nguyệt cũng phải cho họ thấy khí độ của người làm đương gia chủ mẫu.

Liễu Mi Vũ thầm nghĩ như vậy, người cứ tiếp tục giả bộ đi! Ta xem người còn giả bộ được đến khi nào!

Thế nhưng thần sắc của nàng ta càng thêm nhu hòa: “Đa tạ ý tốt của công chúa”.

Thẩm Nguyệt nheo mắt nhìn chăm chăm vào chén trà trên tay: “Vậ chén trà này, uống hay không uống đây?”

Liều Mi Vũ vội vàng đáp: “Tất nhiên là phải uống rồi, Mi Vũ kính công chúa, đâu dám bỏ dở giữa chừng”.

Thẩm Nguyệt đưa chén trà tới bên môi, nhấp vài hớp, Liều Mi Vũ tận mắt trông thấy nàng uống rồi mới lộ vẻ vui mừng, bản thân nàng ta cũng uống theo.

Bầu không khí trên bàn ăn rất hòa hợp.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 431

Đến cả Tần Như Lương cũng loáng thoáng cảm thấy, bữa cơm tối lần này của họ mới giống người một nhà.

Liễu Mi Vũ và Thâm Nguyệt không giương cung bạt kiếm, đôi bên nhường nhịn lẫn nhau.

Thâm Nguyệt không tránh được việc gấp thức ăn cho Liễu Mi Vũ: “Mi Vũ, người càng ngày càng thấu tình đạt lý, chẳng trách tướng quân sủng ái người đến vậy”.

Liễu Mi Vũ hướng đôi mắt lúng liếng về phía Tần Như Lương, mỉm cười thẹn thùng.

Thâm Nguyệt lại nói: “Ta nghe nói, tiệc mừng trăm ngày của Bắp Chân là do người chủ động đề nghị cùng tướng quân, may mà có người tâm tư tinh tế, suy nghĩ chu toàn. Người chịu tiến một bước như vậy, quả thực khiến ta rất cảm động. Ta tin rằng người thật lòng muốn sống cho đảng hoàng”.

Liễu Mi Vũ ngon ngọt đáp rằng: “Mi Vũ đã có dự tính như vậy từ trước rồi, chỉ sợ công chúa không chịu hòa giải cùng Mi Vũ. Lần này cũng nhờ tiểu công tử mới giúp Mi Vũ có được cơ hội này”.

Thế nhưng trong lòng nàng ta đặc ý nghĩ rằng, Thâm Nguyệt trúng kế rồi.

Ai thêm hòa giải với thứ tiện nhân này chứ!

Cứ đợi đi! Lát nữa nàng ta sẽ cho ả tiện nhân này thân bại danh liệt!
Xem xem nàng còn tư cách gì làm đương gia chủ mẫu của phủ tướng quân!

Liễu Mi Vũ tính toán thời gian rất chuẩn, từ khi uống phải loại dược kia tới khi dược hiệu phát tác là khoảng một canh giờ.

Nửa canh giờ sau, bữa tối cũng gần kết thúc, mọi người sẽ di chuyển tới hoa viên xem hát kịch.

Đợi khi thời cơ chín muồi, nàng ta nhất định sẽ dẫn mọi người đi tìm Thẩm Nguyệt, tới lúc đó sẽ bắt gian tại giường!

Ăn tối xong, Thẩm Nguyệt dẫn khách khứa tới hoa viên dạo chơi, nơi đó đã cất lên tiếng hát du dương và quyến luyến của các ca kỹ từ bao giờ.

Lúc này, Hạ Du với lòng hiếu kỳ tràn đầy cuối cùng cũng có thể trông thấy dung nhan của Thẩm Nguyệt.

Hạ Du liếc mắt nhìn từ xa, thoáng chốc đờ cả người.

Cho dù ánh sáng của đèn lồng khá tối tăm, nhưng thị lực của hắn ta cực tốt, nàng, nàng... sao lại giống với người lần trước cho hắn ta vay tiền ở sòng bạc thế?

Khi ấy Thẩm Nguyệt mặc nam trang, nhưng mi mục ngũ quan không được tô điểm kỹ càng, thế nên thay đổi không hiểu.

Chẳng trách Hạ Du chỉ cần liếc mắt đã lòng ghép hình ảnh hai người vào nhau.

Nàng là công chúa? Còn là mẹ của một đứa trẻ? Không thể nào chứ?

Hạ Du dụi dụi mắt, nghi ngờ bản thân nhìn nhầm.

Đợi khi Thẩm Nguyệt sắp xếp ổn thỏa, quay lại tìm Liễu Mi Vũ mới thấy sắc mặt của nàng ta khá khác thường.

Liễu Mi Vũ cảm thấy có lẽ vì trong lúc dự tiệc đã uống cùng Tần Như Lương thêm vài chén nên tửu lượng không trụ nổi, bây giờ đầu óc nặng trĩu, cơ thể khô nóng.

Thẩm Nguyệt nói với Liễu Mi Vũ: “Mi Vũ, người trông chừng ở đây nhé, ta đột nhiên thấy cơ thể không thoải mái, bủn rủn mất sức, ta về viện tử nghỉ ngơi trước”.

Liễu Mi Vũ mong còn chẳng được, tưởng rằng Thâm Nguyệt bắt đầu ngấm thuốc, bèn đáp rằng: “Vậy công chúa nên nghỉ ngơi cho khỏe, công chúa về đi, Mi Vũ ở đây tiếp khách là được”.

Sau đó Thâm Nguyệt dẫn Ngọc Nghiên và Thôi thị bế theo đưa trẻ, cùng nhau rời đi.

Đợi lát nữa, Liễu Mi Vũ sẽ sai người tới Trì Xuân Uyển kiểm cái có nào đó dụ Thôi thị và Ngọc Nghiên đi chỗ khác, sau đó sẽ sắp xếp người lên vào trong.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 432

Thế nên Thẩm Nguyệt vừa mới rời đi, Liễu Mi Vũ đã dẫn Hương Lăng rời khỏi sân khấu trong hoa viên.

Liễu Mi Vũ càng đi càng thấy bùn rùn, đi tới con đường tắt đã phải chống tay vào gốc cây mà thở dốc.

Hương Lăng thấy vậy vội vàng bước tới dìu nàng ta: “Phu nhân sao thế? Có phải ban nãy ở bên tướng quân phẫn khởi quá nên uống quá chén không?”

“Có lẽ là thế”.

“Vậy để nô tì đỡ phu nhân về Phù Dung Uyển nghỉ ngơi trước”.

Liễu Mi Vũ xoa xoa tay với Hương Lăng: “Đã đến nước này rồi, nếu người đỡ ta về nghỉ, ai sẽ sắp xếp phần sau đó? Ta thấy nơi này cách Phù Dung Uyển cũng không xa, ta tự quay về nằm nghỉ một chút là được. Bây giờ người tới ngay chỗ cửa sau, dẫn người vào trong”.

Liễu Mi Vũ lại dặn dò thêm: “Dẫn người vào rồi không được tới Trì Xuân Uyển vội, người gọi vài bà tử tới Trì Xuân Uyển dụ Thôi thị và Ngọc Nghiên rời đi rồi hãy thả người vào”.

“Nô tì... nô tì biết rồi”.

“Đi mau, đừng chậm trễ, nhất định phải làm đến nơi đến chốn”.

Liễu Mi Vũ vánh vất nhìn Hương Lăng quay người rời đi rồi mới miễn cưỡng gắng gượng tiếp tục đi về Phù Dung Uyển.

Thế nhưng nửa đường nàng ta không hề chú ý rằng Thẩm Nguyệt đã quay trở lại, thông thả bước ra từ sau gốc cây.

Thẩm Nguyệt giơ tay chém ngay vào gáy Liễu Mi Vũ, căn bản không cần dùng sức, nàng ta đã mềm nhũn ra rồi.

Thẩm Nguyệt lập tức túm lấy cơ thể nàng ta, quay đầu đi về một hướng khác.

Trong điều kiện ánh sáng u ám, cảm quan của Thẩm Nguyệt vô cùng nhạy bén. Đi tới lối rẽ, nàng đột nhiên ngừng bước, nghiêng đầu đảo mắt về một góc nào đó.

Ánh mắt đó sắc bén như chim ưng khiến người ta không rét mà run.

Hạ Du nhìn thấy rất rõ, đó không phải ánh mắt mà một người phụ nữ nên có.

Hạ Du vốn tò mò, hẳn ta muốn xác nhận xem rốt cuộc Thẩm Nguyệt có phải là người ở sông bạc ngày hôm đó không.

Không ngờ hẳn ta lén lút đi theo nàng lại nhìn được cảnh tượng không nên thấy.

Hạ Du không khỏi run rẩy trong lòng, lần này Thẩm Nguyệt đã nhìn rõ dáng vẻ của hẳn ta, tất nhiên là nhận ra.

Vẻ lạnh lẽo trong ánh mắt của nàng thoáng chốc biến mất, thay vào đó là nét dịu dàng ôn hòa. Nàng đứng trong bóng tối, không hề di chuyển: “Chẳng lẽ Hạ gia công tử đi lạc sao?”

“Ừm, ừm... à, ta muốn đi nhà xí, không cần thận đi xa mất rồi”, Hạ Du hỏi: “Sao cô nhận ra ta?”

“Muốn đi nhà xí thì tới hoa viên bảo hạ nhân dẫn người đi là được”.

Hạ Du không bình tĩnh nổi nữa, thấy Thẩm Nguyệt sắp bỏ đi, hẳn ta gọi: “Này, quả nhiên là cô, đúng không! Hôm đó ở trên đường, ta tìm cô vay tiền, sau đó hai ta bị Tần tướng quân bắt được ở sông bạc, kết cục là ta bị đưa về nhà, cô cũng bị đưa về nhà, hóa ra cô là công chúa!”

Thẩm Nguyệt không ngó ngang tới hắn ta, đi thẳng về phía trước.

Tên này càng nói càng hăng hái, hắn ta đuổi theo Thẩm Nguyệt: “Nếu không làm sao tướng quân có thể chỉ lời mỗi hai ta ra ngoài. Nếu cô đúng là công chúa, sao không giống với lời đồn vậy, sao cô còn ra phố chợ thế...”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 433

Thẩm Nguyệt hít một hơi thật sâu rồi dừng lại. Nếu cứ để tên tiểu tử này đi theo, chắc hẳn sẽ hỏng việc.

Hạ Du thấy nàng định nói gì nên chặn họng: “Cô đừng nguy hiểm, chắc chắn là cô!”

Thẩm Nguyệt đáp: “Ta không nguy hiểm”.

“Mặt ngọc của ta đâu, lần trước đi vội quá, ta không kịp đòi nó. Đó là bảo vệ gia truyền của nhà ta, bà nội để lại cho ta sau này lấy vợ đấy!”

Thẩm Nguyệt đáp: “Hôm nay không mang theo, lát nữa rảnh rồi sẽ đưa cho người, được chưa? Bây giờ mời người rời đi ngay lập tức, được không?”

Hạ Du thấy đôi bên quen nhau nên quên luôn việc ban nãy Thẩm Nguyệt chỉ dùng ánh mắt đã chấn nhiếp được hắn ta: “Bây giờ cô rất bận à?”

Thẩm Nguyệt nhắc Liễu Mi Vũ lên: “Người cảm thấy sao?”

“Nàng ta sao vậy?”, Hạ Du hỏi.

“Người mù hủ, uống nhiều quá nên ngất xỉu rồi”, Thẩm Nguyệt đáp: “Bây giờ ta phải đưa nàng ta đi ngủ”.

Hạ Du im lặng: “Nhưng ban nãy rõ ràng ta trông thấy cô đánh ngất nàng ta”.

Bước chân của Thẩm Nguyệt thoáng khựng lại, nghiêng đầu nhìn Hạ Du, đôi mắt lạnh lẽo nheo nheo: “Hạ Du, nói năng tầm bậy sẽ phải trả giá đấy”.

Nàng nhếch môi, làm động tác quệt ngang cổ với Hạ Du.

Hạ Du vội vàng lùi về sau mấy bước: “Ban nãy ta chẳng nói gì hết nhé”.

Thẩm Nguyệt đưa Liễu Mi Vũ về Hương Tuyết Uyển.

May mà lúc này Hương Tuyết Uyển để trống, đồ đạc trong phòng không thiếu thứ gì.

Hạ Du tò mò đi theo nàng suốt dọc đường tới Hương Tuyết Uyển, tuy thấy Thẩm Nguyệt đánh ngất người ta, nhưng chẳng làm chuyện gì xấu xa.

Thẩm Nguyệt đặt Liễu Mi Vũ lên giường rồi rời đi ngay.

Liễu Mi Vũ nằm trên giường, hai má đỏ ửng, hơi thở run rẩy, dù đang ngủ say vẫn để lọt ra tiếng rên rỉ vô cùng kì diệu.

Hạ Du lại hỏi: “Nàng ta làm sao thế?”

“Không phải ta nói rồi sao, uống quá chén”.

“Nhưng sao ta cảm thấy nàng ta giống như bị trúng thuốc vậy? Cô chớ lừa ta, dù sao ta cũng ra ngoài lăn lộn lâu như vậy rồi, không đến mức không biết nổi đi đâu này đâu”.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Nếu người đã biết rồi, sao còn bép xép hỏi nhiều như vậy?”, nàng thong dong mỉm cười: “Người có muốn vào trong giải độc cho nàng ta không?”

Nói rồi Thẩm Nguyệt đẩy hắn ta vào trong phòng.

Hạ Du vội vàng trở ra, nghiêm nghị nói: “Cô đừng làm vậy, ta chưa bao giờ động tới phụ nữ đã có chồng!”

Thẩm Nguyệt túm hắn ta rời khỏi Hương Tuyết Uyển: “Chẳng phải người đòi mặt ngọc gia truyền sao? Đi, ta lấy mặt ngọc cho người”.

Hạ Du vội vàng ngoái đầu liếc nhìn một cái, dưới ánh đèn vàng vọt, Liễu Mi Vũ thân thể quyến rũ, phập phồng theo nhịp.

Cánh cửa nửa đóng nửa mở khiến phong cảnh bên trong như ẩn như hiện.

Hoa viên đang vào độ náo nhiệt, đâu có ai chú ý tới mấy chuyện bất thường này.

Đây là việc của phủ tướng quân, Hạ Du lại chẳng quen biết gì người phụ nữ kia, không tới lượt hấn ta lo chuyện bao đ ồng. Hấn ta chỉ thấy hơi tò mò thôi.

Tới thời gian đã định, Hương Lăng lặng lẽ tới cửa sau, dẫn hai người gác cửa vào trù phòng uống rượu, sau đó thả người từ bên ngoài vào trong.

Người đàn ông tiến vào, xoa xoa tay, đánh giá Hương Lăng từ trên xuống dưới, ánh mắt lộ rõ vẻ gian xảo.

Vừa nhìn đã biết đây là phường vô công r ỗ nghề, hạ lưu và háo sắc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 434

Ban đầu chính Liễu Mi Vũ đòi tìm dạng người như thế này đây. Chỉ có dạng người này mới to gan lớn mật, một khi dính vào mỹ sắc là bất chấp tất cả.

Nghे nói còn là phu nhân xinh đẹp của gia đình lớn, nếu để gã ném thử, dù chết cũng không tiếc hận gì.

Hương Lăng cảm thấy phản cảm: “Phường vô sỉ, người nhìn ta làm gì, người đẹp còn ở phía sau kia! Đi theo ta!”

Tên này miệng lưỡi cũng dẻo như kẹo: “Tiểu tử tử dẫn đường là được”.

Hương Lăng tránh chốn náo nhiệt trong hoa viên, dẫn gã đi về phía hậu viện.

Gã còn hỏi: “Trong phủ náo nhiệt quá, chẳng lẽ hôm nay có gì sự gì sao?”

“Hôm nay là tiệc trăm ngày của tiểu công tử, người cẩn thận cho ta”.

Kẻ gian xảo kia càng thêm phấn khích, trong hoàn cảnh này, đám đông tụ tập hết ở phía trước, khi ấy chỉ còn mình gã ở hậu viện, dù làm bậy thế nào cũng không ai phát hiện ra.

Cách đó không xa, đèn đuốc vẫn rất đẹp.

Hương Lăng dừng bước trước viện tử, nói với gã: “Người ở bên trong, người vào đi”.

Thấy gã tiến vào rồi, Hương Lăng hé miệng, dặn thêm: “Tốt nhất là người nên nhanh lên, nhanh chóng rời đi trước khi bị phát hiện”.

Hương Lăng tận mắt trông thấy phường hạ lưu đó tiến vào phòng.

Nơi này chẳng phải nơi nào khác, cũng không phải Trì Xuân Uyển mà họ đã giao hẹn từ trước, mà là Hương Tuyết Uyển mới bỏ trống cách đó không lâu.

Chuyện ngày hôm nay là không thể tránh được.

Hương Lăng bị kẹp ở giữa, thực ra cũng rất khổ sở.

Nàng ta không thể giúp Liễu Mi Vũ làm hại công chúa, chỉ có thể trở mặt nhìn Liễu Mi Vũ tự nhận quả đắng.

Chỉ mong đêm nay kẻ đó là một kẻ biết sợ, ném được vị ngon ngọt rồi nhanh chóng bỏ đi.

Chỉ cần không bị bắt gian tại trận, tất cả vẫn còn cơ hội để vãn hồi.

Hương Lăng hạ quyết tâm, quay người rời đi.

Trong phòng, Liễu Mi Vũ toát mồ hôi như tắm, không biết thân mình đang ở nơi nào. Nàng ta tưởng rằng mình đã quay về Phù Dung Uyển, đang nằm trên giường của mình.

Cho đến khi có người đẩy cửa bước vào.

Liễu Mi Vũ tưởng rằng đó là Tần Như Lương nên không thém khống chế tiếng rên rỉ nữa. Nàng ta loáng thoáng trông thấy một bóng người đứng trước giường, bàn tay đối phương lướt đi trên cơ thể nàng ta.

Cơ thể nàng ta như bị châm lửa đốt, tê dại khó chịu, cảm thấy trống vắng hơn bao giờ hết.

Liễu Mi Vũ bắt đầu uốn éo thân mình.

Gã đàn ông gian xảo đứng bên giường thấy nàng ta đã gấp gáp đến mức không thể nhẫn nại được bèn sờ mó khắp người Liễu Mi Vũ, cởi bỏ váy áo của nàng ta rồi tấm tắc ngợi khen: “Đúng là một vưu vật làng lơ!”

Tới khi gã đàn ông gian xảo đến gần, Liễu Mi Vũ dùng đôi mắt quyến rũ như tơ nhìn gã, cuối cùng cũng nhìn rõ gương mặt kia.

Không phải Tần Như Lương.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 435

Khi ấy Liễu Mi Vũ tỉnh táo hơn hẳn, toàn thân ớn lạnh, nàng ta khiếp sợ: “Người là ai! Người muốn làm gì?”

Nàng ta muốn trốn chạy nhưng cơ thể vô lực, chỉ bị coi như “dục cụ hoàn nghênh”.

“Đến lúc này rồi mà vẫn muốn tỏ vẻ trinh tiết? Hê hê, ở đây có ai trông thấy đâu!”

Gã đàn ông nói rồi túm lấy cổ chân của Liễu Mi Vũ, đề lên người nàng ta.

Nhuễn ngọc ôn hương, quả thực khiến người ta mất hồn.

Liễu Mi Vũ ban đầu còn giãy giụa, thế nhưng những va chạm nhỏ nhặt đó chỉ khiến tình triền cuộn, không thể nào quay đầu được nữa.

Nàng ta khó lòng khống chế khát khao của cơ thể, khi gã đàn ông đó xông vào bỗng chốc cảm thấy đủ đầy, nàng ta vừa khẽ rên rỉ vừa rướn người nghênh đón, không thể nào kiềm chế nổi.

Một bên là hoa viên có kịch hay mở màn, một bên là hậu viện kìêu diễm, dâm loạn.

Sau đó Hương Lăng vội vội vàng vàng chạy tới hoa viên, hoảng hốt nói với Tần Như Lương đang tiếp đãi đằng liêu trên quan trường: “Không hay rồi tướng quân! Không thấy phu nhân đâu cả!”

Tần Như Lương nhíu mày với vẻ không vui: “Đang yên đang lành, làm sao mà không thấy đâu được?”

Hương Lăng nước mắt lã chã như mưa: “Hồi tối phu nhân uống chút rượu, không chịu nổi nên thấy váng đầu. Nô tì đi bưng canh giải rượu tới,

đâu ngờ sau khi quay về không thấy phu nhân ở trong viện. Nơi nào có thể tìm nô tì cũng tìm hết rồi, thế nhưng không thấy bóng dáng phu nhân!”

Tần Như Lương bỗng chốc thấy cuống quýt.

Hắn ta không nên để Liễu Mi Vũ uống rượu.

Nếu nàng ta say rượu mà gặp chuyện gì thì phải làm sao, đi qua hoa viên sẽ tới một cái hồ rất lớn, nếu rơi vào hồ mà không lên tiếng cũng không ai phát hiện ra.

Thế là Tần Như Lương dẫn người đi tìm.

Quả thực không thấy ai ở Phù Dung Uyển, Tần Như Lương thậm chí còn phái người tới bên hồ tìm kiếm thử.

Những phu nhân quyền thuộc khác cũng không thể yên tâm tiếp tục xem kịch.

Hạ Du xem kịch trên đài đang đến lúc hứng thú nhất, bèn chọc chọc Hạ tướng ở bên cạnh, chỉ sợ thiên hạ không đủ loạn: “Lão đầu tử, không phải cha vẫn luôn mong chờ cơ hội nối “tình đồng liêu” với đại tướng quân sao, bây giờ ái thể của đại tướng quân mất tích, cha lại là người đứng đầu bá quan, nên tổ chức đội hình giúp hắn ta tìm kiếm nha”.

Hạ tướng trợn mắt: “Đây là chuyện nhà của người ta, đâu phải chuyện trên quan trường. Con nít con nôi, bớt vài câu đi!”

Hạ Du chớp chớp đôi mắt thuần khiết vô tội của mình: “Đúng là chuyện nhà, nhưng dù sao chúng ta cũng đến quý phủ làm khách rồi, nếu để xảy ra án mạng, hử sự biến thành tang sự, vậy thì lớn chuyện đó”.

Tuy rằng bình thường Hạ Du làm cha hắn ta rất đau đầu, nhưng Hạ tướng ngẫm nghĩ một hồi thấy hắn ta nói cũng không phải không có lý.

Thế là ông ta chủ động đứng dậy, huy động mọi người tham gia tìm kiếm.

Những phu nhân nhà quan kia ai cũng là “anh tài” hóng chuyện, tất nhiên không thể ng ỡ yên. Họ tụ tập thành từng nói, coi như đi dạo chơi vậy.

Hậu viện của phủ tướng quân bảo to thì cũng to đấy, một số viện tử trống không không có người ở sẽ do gia đình đi tìm, các phu nhân cứ tìm ở nơi có ánh sáng là được.

Một nhóm phu nhân tới Hương Tuyết Uyển, thấy bên trong có ánh đèn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 436

Hỏi nô tì trong phủ mới biết nơi này vốn là chỗ ở của tam phu nhân, nhưng từ sau khi tam phu nhân đi, nó vẫn luôn bỏ trống.

Còn chưa vào trong viện đã nghe thấy tiếng nam nữ hoan ái ở bên trong vọng ra, đám đông giật mình.

Âm thanh quyến rũ của nữ nhân cùng với tiếng thở dốc của nam nhân khiến các phu nhân chỉ cần nghe qua đã hiểu bên trong xảy ra chuyện gì.

Trận “giao chiến” bên trong vẫn đang tiếp diễn, các phu nhân đâu dám can thiệp, có vị phu nhân đành gọi sai tì nữ mau chóng đi mời Tàn Như Lương tới.

Có chuyện gì cũng phải để Tàn Như Lương giải quyết.

Tàn Như Lương vội vàng chạy tới trước cửa Hương Tuyết Uyển, nghe thấy âm thanh mà toàn thân cứng đờ, tay và trán nổi gân xanh.

Hắn ta không biết gã đàn ông đó là ai, nhưng âm thanh của bên nữ, hắn ta không thể nào quen hơn được nữa.

Bước chân của Tàn Như Lương như nặng ngàn cân, từng bước từng bước tiến vào trong.

Liễu Mi Vũ không hề hay biết, nàng ta chỉ cảm thấy toàn thân như biến thành một vũng nước, mỗi một lỗ chân lông đều kêu gào đòi khoái cảm.

Nàng ta không quan tâm người phía trên là ai nữa, chỉ cần tưởng tượng gã là tướng quân thôi.

Thế nên người bên trên không ngừng đưa đẩy trong cơ thể nàng ta, nàng ta không ngừng nâng eo chào đón, miệng không ngừng rên: “Tướng quân... tướng quân mau lên... Mi Vũ vẫn còn muốn...”

Khi Tần Như Lương đập cửa phòng xông vào, thứ mà hắn ta trông thấy là cảnh tượng nhếch nhác bất kham cùng với những câu từ không thể lọt tai nổi thoát ra từ miệng Liễu Mi Vũ.

Tên đàn ông thô tục này ‘chiến đấu’ trên người nàng ta tới m ò hôi nhỏ giọt, đến thời khắc quan trọng muốn dừng cũng không dừng được.

Ánh mắt của Liễu Mi Vũ tan rã, căn bản không thể tập trung tinh thần ý thức được chuyện đang xảy ra.

“Mi Vũ muốn...”, Liễu Mi Vũ nũng nịu yêu kiều rên khóc.

Tần Như Lương tận mắt nhìn thấy nàng ta cùng người khác nháp nhô tận hưởng, nằm dưới thân kẻ khác phóng túng thành dáng vẻ này.

Uông cho hắn ta còn lòng đầy lo lắng sự an nguy của Liễu Mi Vũ, đi đâu động nhiều người như vậy để xuống hồ trực vớt tìm kiếm.

Chuyện này kêu hắn làm sao có thể chấp nhận được đây.

Nhóm phu nhân theo sau thấy một màn này đều kinh ngạc thốt lên.

Giây tiếp theo Tần Như Lương giống như một cơn gió đột nhiên di chuyển tới trước giường, một phát tách hai người ra.

Hai người còn chưa kịp phản ứng lại, Tần Như Lương dưới cơn phần nộ đã bóp chặt lấy cổ của tên đàn ông kia, hung dữ dùng lực quăng hắn lên tường.

Lực quá lớn khiến tên đàn ông xụi người ngã quy xuống đất, trong miệng hắn cũng trào ra máu tươi, thậm chí còn chưa nhận thức được đã xảy ra chuyện gì.

Trong tích tắc tên đàn ông đó đã bị Tần Như Lương vặn gãy cổ, chết ngay tại chỗ.

Liễu Mi Vũ cuối cùng cũng lấy lại được vài phần tỉnh táo, nàng ta vừa lim dim nâng mí mắt liền nhìn thấy cảnh tượng máu me này mà thét lên

một tiếng chói tai.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 437

Tiếp đó khi thấy bản thân không mảnh vải che thân phơi bày trước mặt mọi người, sắc mặt nàng ta thoát cái tái mét, không ngừng trốn dưới chăn, khóc lóc thảm thiết: “Sao, sao lại thế này...”

Nàng ta nước mắt lưng tròng nhìn hướng Tầٰn Như Lương, cố gắng nắm lấy tay hắٰn ta.

Nhưng Tầٰn Như Lương vừa nhìn thấy đôi tay này của nàng ta vịn lên tấm lưng của tên đàn ông khác.

Gương mặt Tầٰn Như Lương lộ ra nét đau khổ cùng thất vọng, hắٰn tránh khỏi cái vớ tay này, chỉ thấp giọng gắٰm thét như dã thú: “Xảy ra chuyện gì mà bản thân nàng còn không biết sao?”

“Tướng quân xin chàng hãy tin ta, ta là bị oan mà! Ta bị người khác gài bắٰy!”

Tầٰn Như Lương như gắٰn từng chữ từ kẽ răng: “Ta tận mắt nhìn thấy nàng cùng người khác ân ái, ai có thể vu oan cho nàng đây. Chẳng lẽ bất luận tên đàn ông nào ở trên người nàng đầٰu có thể mang lại cho nàng khoái cảm sao?”

“Tướng quân không phải đầٰu mà...”, Liễu Mi Vũ khóc không thành tiếng.

Các phu nhân nhà quan đầٰu biết đây là chuyện gia đình phủ tướng quân nên tất cả đầٰu giải tán trong hậٰm hực.

Tầٰn Như Lương không muốn nhìn thấy nàng ta thêm giây phút nào nữa, lúc này hắٰn thực sự cảm thấy toàn thân nàng ta lộ ra một chữ, chính là- bắٰn.

Hắٰn quay người kiên quyết rời đi với đôi mắt ắٰn chứa sự thống khổ.

Liễu Mi Vũ đau khổ tột cùng nói vọng theo: “Tướng quân xin chàng hãy nghe ta nói đi mà, Mi Vũ thực sự không biết gì cả...”

Sau đó Hương Lãng tiến vào, chủ tớ hai người cùng bật khóc nức nở.

Hương Lãng dìu Liễu Mi Vũ trở lại Phù Dung Uyển rồi mang nước nóng tới cho nàng ta lau rửa.

Bữa tiệc tối nay cứ vội vàng như vậy khép lại.

Có lẽ đợi tới ngày mai, sự việc Tần Như Lương bị ‘cắm sừng’ này sẽ bị lan truyền ra khắp thành Nam.

Ngày tối đó Tần Như Lương đã bình tĩnh lại, hẳn muốn truy xét việc này nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Bởi không ai biết tên gian phu này là ai, hơn nữa còn bị Tần Như Lương đánh chết tại chỗ, do đó manh mối đều bị cắt đứt.

Phù Dung Uyển lúc này cũng rối loạn tới gà bay chó sủa.

Liễu Mi Vũ kiên quyết muốn chết chìm trong bồn tắm.

Hương Phiến tận lực ngăn cản, nàng ta không dám rời nửa bước, đành phải kêu bà tử bùng nước nhanh chóng đi mời Tần Như Lương tới.

Đợi Tần Như Lương đến thì Liễu Mi Vũ đã chỉ còn hơi tàn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt của nàng ta vương đầy nước mắt, trông vô cùng điềm đạm đáng thương.

Vừa thấy Tần Như Lương, Liễu Mi Vũ lập tức khóc thút thít: “Mi Vũ tự biết kiếp này không có mặt mũi nào gặp lại tướng quân nữa nên chỉ còn con đường duy nhất là tìm tới cái chết. Nhưng Mi Vũ khẩn thiết xin chàng nhất định phải trả lại trong sạch cho Mi Vũ... Mi Vũ không biết kẻ đó không phải là tướng quân... khi đó Mi Vũ không minh mẫn, cũng không còn sức lực, tưởng rằng, tưởng rằng là tướng quân trong phòng của ta...”

Nói đoạn nàng ta liền che mặt khóc lóc: “Nếu không ta có chết cũng sẽ không để hắn đạt được ý đồ..., là hắn đã cưỡng hiếp ta, Mi Vũ cũng chỉ là người bị hại thôi mà...”

Tần Như Lương thấy dáng vẻ khóc lóc sống không bằng chết này của nàng ta rồi cuộc vẫn động lòng trắc ẩn.

Cho đến bây giờ hắn đều không nỡ làm đau, làm tổn thương tới một sợi tóc của nàng ta.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 438

Nhưng hôm nay nàng ta lại bị kẻ khác mặc ý lảng nhục, nàng ta nói đúng, nàng ta cũng là người bị hại.

Tần Như Lương nghe thấy Liễu Mi Vũ luôn miệng kêu gào hai tiếng ‘tướng quân’, nàng ta có khả năng không nói dối mà thực sự cho rằng kẻ đó là hắn ta.

Người phụ nữ hắn nâng trong tay sợ rơi, ngậm trong miệng sợ tan lại... chỉ cần nghĩ tới trái tim Tần Như Lương lại đau như dao cắt.

Tần Như Lương ôm nàng ta lên từ trong bồn tắm, khàn giọng nói: “Tất cả đều lui xuống cho ta”.

Liễu Mi Vũ vẫn nức nở: “Cầu xin tướng quân hãy lấy lại công bằng cho ta...”

“Người cũng đã bị ta giết chết rồi, nàng còn muốn tìm công lý như thế nào? Mọi người đều đã biết đêm nay người phụ nữ của Tần Như Lương này cùng một tên đàn ông lỗ mãng vụng trộm, nàng nói xem phải làm thế nào?”

“Tướng quân...”, Liễu Mi Vũ hồi hận tới cực điểm: “Ta không biết thế nào, ta không động nổi tay, không thể nhận ra người... có khả năng là ta bị người khác hại mà...”

“Nàng nói mình bị ai hãm hại?”

“Là công chúa... nhất định là công chúa!”

“Không phải nàng muốn hòa giải với nàng ta sao? Đêm nay nàng ta chưa từng có bất kỳ động tác nào sớm đã trở về Trì Xuân Uyển nghỉ ngơi rồi. Bây giờ nàng lại muốn đổ toàn bộ trách nhiệm lên đầu nàng ấy để giảm nhẹ cảm giác tội lỗi của bản thân sao?”

Liễu Mi Vũ yếu ớt lắc đầu: “Ta không có...”

Lần này hắn không hề đồng nghe lời một phía từ Liễu Mi Vũ mà trách móc Thẩm Nguyệt nữa.

Hắn tận mắt nhìn thấy, không ai ép buộc nàng ta lên giường với kẻ khác, cho dù bị cưỡng dâm, hắn vẫn nhìn thấy sự vui sướng trên khuôn mặt nàng ta.

Những dấu vết chói mắt trên người Liễu Mi Vũ khiến hai mắt hắn nhìn tới đau rất.

Hắn giống như hoá thành dã thú mà đẩy ngã Liễu Mi Vũ lên giường, bắt đầu phủ lên thân thể nàng những dấu vết của riêng mình.

Tần Như Lương thậm chí không cởi bỏ phần trên, hắn chỉ tháo lỏng quần dưới, không có màn đạo đầu nào liền cưỡng ép tiến vào trong.

“Đừng mà tưởng quân...”

Dư vị của sự sung sướng vẫn còn.

Tần Như Lương tiến vào trong không chút khó khăn: “Không muốn? Nhưng thân thể của nàng đang nói cho ta biết là nàng vẫn đang rất thèm khát”.

Trong đầu hắn điên cuồng xoay quanh một suy nghĩ, người mà hắn nâng niu như báu vật đã bị kẻ khác nghiền nát rồi, tại sao hắn còn phải sợ hãi mà không hung hăng bóp nát nó một lần nữa đây?

Lần này Tần Như Lương không còn kiềm chế như trước, hắn giống như được phá bỏ mọi ràng buộc, đầy thô bạo và dửng mẫn.

Tần Như Lương lúc này cùng Liễu Mi Vũ triền miên dây dưa trong Phù Dung Uyển, sảnh trước cùng trong viện vẫn có người ra vào khắc phục hậu quả.

Thẩm Nguyệt là nữ chủ nhân của phủ tướng quân, đương nhiên phải ra mặt tiễn đưa các phu nhân, miệng nàng cũng nói không biết bao nhiêu lời cảm ơn.

Hạ Du không thể để Hạ tướng biết được hẳn và Thẩm Nguyệt có tiếp xúc qua với nhau, hơn nữa ngọc bội của bản thân còn đang ở trong tay nàng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 439

Nếu là trước kia thì Thảm Nguyệt sẽ không dễ dàng trả lại cho hắn ta.

Sau đó Hạ Du liền khiến Hạ tướng tưởng rằng bản thân đã rời đi trước, biết được tin Hạ tướng cũng vội vã rời khỏi phủ tướng quân để truy bắt người, nhưng chẳng hề hay biết hắn vẫn luôn ẩn nấp phía sau con sư tử đá trước cổng phủ tướng quân.

Đợi Thảm Nguyệt tiễn tất cả mọi người trở về, khi nàng quay người định căn dặn người hầu đóng lại cửa phủ, Hạ Du bỗng đứng lên tiếng từ phía sau con sư tử đá: “Công chúa xin hãy dừng bước nói chuyện một lát”.

Thảm Nguyệt ngoảnh đầu híp mắt nhìn tới, thấy Hạ Du đứng nơi đó nhếch môi cười sáng trong như ngọc.

Quản gia thấy vậy muốn tiến lên nói chuyện nhưng lại bị Thảm Nguyệt vươn tay ngăn cản: “Là công tử nhà Hạ tướng, không sao, có quen biết trước đó rồi”.

Thảm Nguyệt kêu quản gia đi vào trước còn mình thì thông thả bước ra khỏi cổng đến bên con sư tử đá, như cười như không hỏi: “Hạ công tử còn chưa về nhà sao? Nếu để lão thừa tướng biết được sẽ rất lo lắng cho người đó”.

Hạ Du xòe lòng bàn tay ra nói: “Cô còn chưa trả ngọc bội lại cho ta đâu”.

“Người có phải là còn nợ ta ba trăm lượng bạc không?”

“Hôm nay trên người ta không mang theo tiền, lần sau gặp mặt lại trả cô là được”.

Thảm Nguyệt liếc xéo đáp: “Nhưng hôm nay vừa gặp ta đã cảm thấy lão thừa tướng gia giáo nghiêm khắc, tiền tiêu vặt của người hắn là rất ít phải không?”

Hạ Du như mèo dấm phải đuôi, tức giận nói: “Này, tốt xấu gì ta đêm nay cũng không tiết lộ về cô dù chỉ một từ, hơn nữa còn xúi giục ông già nhà ta lửa cháy thêm dầu, nhiều đó còn không đáng giá ba trăm lượng sao?”

Thâm Nguyệt như ong mày, gật đầu: “Đáng, đương nhiên là đáng”.

Khi biết được miếng ngọc bội của Hạ Du dự định truyền lại cho nàng dâu của hắn ta thì Thâm Nguyệt cũng không muốn độc đoán giữ lại nữa, nàng chỉ là đang trêu ghẹo hắn thôi.

Nàng lấy ra miếng ngọc bội từ trong ống tay áo, ngay khi Hạ Du chuẩn bị đón lấy, Thâm Nguyệt lại giương tay lên cao né tránh.

Hạ Du nói với vẻ bức bối: “Cô còn nuốt lời sao?”

Thâm Nguyệt mỉm cười: “Tại sao không vạch trần ta?”

“Xin hỏi vạch trần công chúa thì ta được ích lợi gì?”, Hạ Du hỏi ngược lại, sau đó lại giống như đang than thở: “Mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh, cũng không phải chỉ có gia đình cô mới như vậy”.

Hắn cũng là người xuất thân từ thế gia vọng tộc, những mưu mô lục đục trong đó từ thuở nhỏ hắn còn thấy ít sao? Theo thời gian hắn cũng không còn quan tâm đến những gì bản thân lúc đầu để tâm tới nữa, thứ sót lại chỉ có lợi ích cùng địa vị.

Thâm Nguyệt sáng tỏ.

Hạ Du đi êm nhiên như không nói tiếp: “Nếu vạch trần ta và cô nhất định sẽ thành kẻ địch, cứu được cũng chỉ một tiểu thiếp không quen biết hơn nữa danh tiếng còn thối nát, ngọc bội này chắc chắn không lấy lại được nữa rồi, nói không chừng cô còn muốn trả thù ta, cô coi ta là đồng lõa à? Ta và tiểu thiếp đó không hề có chút tình cảm qua lại, nhưng lại từng có một lần kết bạn tới sòng bạc với cô, con người ta khá có nghĩa khí đó”.

Thẩm Nguyệt cẩn thận đánh giá hẳn hai lượt: “Người không giống như công tử qu ân là áo lượt chỉ biết ăn chơi hưởng lạc mặc kệ sự đời như trong lời đồn đại”.

Hạ Du nhanh nhẩu phản bác: “Cô cũng không giống như nàng công chúa vô dụng vừa ngốc vừa xấu xí chọc phá người khác hết lần này tới lần khác trong lời đồn”.

Thẩm Nguyệt chủ động đặt miếng ngọc bội vào tay hắn ta: “Như nhau mà thôi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 440

Hạ Du cầm lấy ngọc bội, viên đá treo lơ lửng trong lòng hắn cuối cùng cũng được buông lỏng, vừa vùi đầu buộc ngọc bội lên eo vừa nói lải nhải: “Hai ngày trước lão già nhà ta còn hỏi tới miếng ngọc bội này nhưng ta đều không dám nói ra sự thực, chỉ nói rằng không biết để chỗ nào rồi, trở vè lại tìm kiếm một lượt. Nhưng nếu như không tìm thấy ông ấy nhất định sẽ đánh chết ta. Bây giờ thì tốt rồi, đồ cũng đã tìm lại được, tâm trạng ta cũng được an ổn”.

Hắn ngược đầu liếc Thẩm Nguyệt, lại thì thào: “Này, một chiêu hôm nay của cô đúng là đủ ác mà, ta thấy ‘sừng’ trên đầu đại tướng quân cũng khá dài đó”.

Thẩm Nguyệt nghe vậy thì trầm ngâm: “Độc ác sao? Có lẽ là có một chút. Nếu như không tàn nhẫn thì người nằm ở đó tối nay hẳn là ta”.

Hạ Du ngăn người, lập tức hiểu ra: “Vậy thì cô còn quá lương thiện, nếu đổi lại là ta nhất định phải dõn nàng ta vào chỗ chết. Tuy nhiên trải qua sự việc lần này, đoán chừng tiêu thiếp đó cũng không còn mặt mũi sống tiếp nữa”.

Thẩm Nguyệt bật cười: “Vậy là người không hiểu con người Mi Vũ rồi”.

Mặt mày Hạ Du nhăn lại: “Sống cũng là uổng phí, đại tướng quân chắc chắn sẽ không đụng tới nàng ta nữa”.

Thẩm Nguyệt nở nụ cười đầy giễu cợt: “Vậy người càng không hiểu rõ con người tướng quân”.

Gương mặt Hạ Du tê dại: “Thì ra tướng quân lại không xem trọng chuyện này đến vậy?”

Sắc trời không còn sớm nên những lời này chỉ coi như lời ong tiếng ve. Sau đó hai người tạm biệt nhau, Hạ Du trở về nhà, còn Thẩm Nguyệt xoay

người bước vào cửa.

Trước khi đi Hạ Du còn nói thêm: “Lần sau gặp lại ta mời cô uống rượu”.

Hắn không coi Thẩm Nguyệt như một công chúa, hắn tùy hứng đã quen nên không chú trọng tới những điếu này. Hắn chỉ cảm thấy tính cách của Thẩm Nguyệt cực kỳ hợp với khẩu vị của mình.

Nàng còn dứt khoát hơn đám đàn ông, thời khắc ra đòn cũng sẽ không chút nương tay.

Hạ Du nhớ đến đôi mắt lạnh lùng của nàng dưới tán cây tối mờ ngày đó, đến giờ phút này hắn vẫn cảm thấy vừa mạo hiểm vừa kích thích.

Nàng công chúa này cực kỳ thú vị.

Cánh cổng dày nặng đỏ thẫm của phủ tướng quân từ từ đóng lại, sự việc của ngày hôm nay cũng chậm rãi hạ màn.

Sau khi trở lại Trì Xuân Uyển, vì thời tiết giá lạnh nên Thôi thị nhanh chóng để Thẩm Nguyệt đi vào sưởi ấm.

Trong phòng đốt lò sưởi, Thẩm Nguyệt đứng bên lò tùy ý huơ tay, Ngọc Nghiên thì tất bật chuẩn bị nước ấm chờ hầu hạ Thẩm Nguyệt tắm rửa.

Cả Thôi thị và Ngọc Nghiên đều cảm thấy hả lòng hả dạ vì những gì đã xảy ra tối nay.

Ngọc Nghiên như được trút giận nói: “Xem nàng ta sau này còn dám làm xằng bậy hay không, đây cũng được tính tự ăn trái đắng, đáng đời!”

Tần Như Lương sau đó xử lý đồng bọn này thế nào Thẩm Nguyệt cũng không để tâm tới.

Dù sao thì sự thật bày ra trước mắt, Tần Như Lương bỏ rơi Liễu Mi Vũ cũng được, giữ lại tiếp tục yêu chiêu cũng tốt, nàng không tin trong lòng hắn ta không tồn tại vương mắc.

Chỉ có đi ầu Liễu Mi Vũ dùng cái chết để đe dọa, Tần Như Lương chưa bao giờ xuất hiện trở lại kể từ lần cuối bước vào Phù Dung Uyển đó, Thẩm Nguyệt biết đi ầu này, nếu không nàng cũng sẽ không ra khỏi Trì Xuân Uyển giải quyết hậu quả.

Tần Như Lương đem qua hung dữ cả đêm, Liễu Mi Vũ lần đầu tiên có cảm giác đau đớn đến cực điểm, linh hội được cơn thống khổ mà Hương Phiến phải trải qua trước kia.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 441

Cho dù nàng ta khỗ sở van xin thế nào, Tần Như Lương cũng không quan tâm tới, ngược lại càng thêm mạnh bạo.

Đến gần rạng sáng mới từ từ lắng xuống.

Sang ngày thứ hai Liễu Mi Vũ không xuống nổi giường mà nằm ủ ê khóc lóc.

Khi Hương Lăng tiến gần tới hầu hạ, nhìn những dấu tích dày đặc trên người nàng ta mà giật mình, liếc nhìn mắt rơi lệ: “Tướng quân thật là quá quắt, rõ ràng biết thân thể phu nhân non nớt, trước nay đều không nỡ nặng tay với người”.

Liễu Mi Vũ cười như mếu: “Chàng ấy đã coi ta như gái điếm rồi”.

Vượt qua một đêm giày vò này, Liễu Mi Vũ có ngu ngốc đến đâu cũng nên phản ứng lại rồi.

Tối hôm qua nào phải do tửu lượng của nàng ta kém, rõ ràng là bị kẻ khác tính kế, ngoài Thẩm Nguyệt nàng ta không nghĩ ra được người thứ hai muốn hãm hại mình.

Liễu Mi Vũ bấu chặt móng tay vào da thịt, hận tới khóc ra máu. Nàng ta gắng gượng chống đỡ thân thể ngất xỉu, nhìn tới đôi mắt ngấn lệ của Hương Lăng, nàng ta bỗng nhiên giơ tay hung hăng tát lên mặt nàng ta.

Hương Lăng không kịp trở tay bị đánh tới ngã ngất xuống đất, nàng ta vừa che gò má vừa kinh ngạc không thôi: “Phu nhân?”

“Hương Lăng, người dám bắt tay với kẻ Thẩm Nguyệt hèn hạ kia phản bội ta?”

Hương Lăng vừa bò sắp tới vừa kêu thảm thiết: “Phu nhân minh giám! Nô tỳ ngàn vạn lần không dám làm vậy mà! Người mới là chủ nhân của nô

tỳ, làm như vậy có ích lợi gì với nô tỳ, nô tỳ cũng tham gia vào trong đó, sao dám bán đứng phu nhân đây?”

Nghĩ lại cũng đúng, cho dù Liễu Mi Vũ làm việc gì cũng đều ép buộc Hương Lăng nhúng tay vào, có cho nàng ta ăn gan hùm mật báo nàng ta cũng không dám làm chuyện đó.

“Người nói rõ từng chữ cho ta nghe rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hương Lăng thuật lại chi tiết những gì đã xảy ra ngày hôm qua.

Nàng ta đúng là làm theo mọi thứ theo sự sai bảo của Liễu Mi Vũ, cho thuốc vào trà của Thẩm Nguyệt, sau đó Liễu Mi Vũ kính trà lừa gạt nàng uống xuống.

Sau đó Thẩm Nguyệt trở lại Trì Xuân Uyển nghỉ ngơi, Hương Lăng lại đi cửa sau len lút thả người vào.

Bởi Hương Lăng lo lắng Liễu Mi Vũ sau khi say rượu một mình trở về Phù Dung Uyển sẽ không có người chiếu cố, nàng ta liền dẫn tên đàn ông đó ra sân sau, chỉ là không có thời gian để đưa người tới Trì Xuân Uyển mà chỉ chỉ cho hắn phương hướng tới Trì Xuân Uyển, sau đó lại gọi bà tử tới Trì Xuân Uyển dẫn dụ Thôi thị cùng Ngọc Nghiên rời đi, bản thân cũng vội vã vòng ngược trở về.

Nhưng ngàn vạn lần không ngờ rằng trên đường đến Trì Xuân Uyển phải đi qua Hương Tuyết Uyển, mà tên đàn ông đó liền chui vào Hương Tuyết Uyển.

Và càng không ngờ tới Liễu Mi Vũ không trở lại Phù Dung Uyển, mà thay vào đó lại nằm trong Hương Tuyết Uyển.

Đợi Hương Lăng trở lại Phù Dung Uyển tìm vòng trong lượt ngoài đầu không thấy người đâu, trong cơn hoảng loạn mới chạy tới cầu xin Tần Như Lương phái người đi tìm kiếm.

Lời giải thích này nghe có vẻ hợp tình hợp lý.

Liễu Mi Vũ nghe xong thì hùng hực lửa giận, cho dù muốn bới móc lỗi sai trong lời nói của Hương Lăng cũng tìm không ra.

Hương Lăng lại lặn dài lệ nóng: “Phu nhân rõ ràng đã trở về Phù Dung Uyển, tại sao lại đến Hương Tuyết Uyển? Nô tỳ cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có phải là, có phải là... công chúa đã sớm phát hiện ra đi đâu bất thường nên mới đối phó với phu nhân như vậy?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 442

Liễu Mi Vũ gào thét: “Ngoại trừ ả ta ra còn có thể là ai? Chắc chắn là ả đàn bà dê tiện đó!”

Cẩn thận suy xét lại thì Liễu Mi Vũ đột nhiên nhớ ra trong bữa tiệc tối qua Ngọc Nghiên bên cạnh Thẩm Nguyệt có nhắc nhở có một cái lỗ ở sau váy của nàng ta.

Khi đó Liễu Mi Vũ không lưu ý chỉ một lòng ngoảnh đầu nhìn làn váy.

Giờ nghĩ lại, sai sót chắc chắn xảy ra vào lúc đó! Là Thẩm Nguyệt vụng trộm đổi trà của nàng ta thành chiếc chén có bỏ thuốc sẵn kia!

“Thẩm Nguyệt! Ta với người không đội trời chung!”, Liễu Mi Vũ chỉ tay lên trời lập thề “Một ngày nào đó, ta sẽ khiến người phải nếm trải tất cả những gì mà ta đã phải chịu đựng!”

Sau đó Tần Như Lương cũng không bao giờ đến gặp nàng ta thêm lần nào nữa.

Chớp mắt trời đông lạnh giá đất trời cũng một mảnh tiêu đi ầu.

Lá liễu trong Trì Xuân Uyển cũng lìa cành rụng hết chỉ còn trơ lại cành cây.

Thôi thị quét lá rụng li ền quét thành một đống lớn, sau đó chắt rơm củi để sưởi ấm.

Năm nay chậm chạp không đổ tuyết, thỉnh thoảng trời xanh sẽ có nắng quang.

Bắp Chân không thích bí bách trong phòng, bé ngược lại thích ra ngoài sân chơi đùa.

Thẩm Nguyệt khoác cho bé một chiếc áo bông nhỏ, nhưng Ngọc Nghiên luôn không yên tâm bé mặc không đủ dày và ấm áp sẽ bị đông lạnh mất.

“Mặc quần áo quá dày sẽ không tiện cử động tay chân, Bắp Chân của chúng ta là bé trai, sẽ không mỏng manh như vậy có phải hay không?”

Bắp Chân lắc lư thân hình nhỏ bé khiến khóa trường mệnh phối trên trang phục kêu leng keng giòn tan.

Âm thanh đó trong trẻo như một cơn gió.

Bất cứ khi nào Thẩm Nguyệt nghe được đâu bật cười híp mắt.

Bởi nàng chốc chốc sẽ nhớ tới đây là khóa trường mệnh Tô Vũ đã tặng cho con trai của mình.

Nàng coi Tô Vũ như một người bạn, nên trong tiềm thức cũng tự thuyết phục bản thân bạn bè thỉnh thoảng nghĩ đến nhau là chuyện bình thường.

Kinh thành nổi phong ba rồi.

Trên đường to ngõ nhỏ, sau bữa cơm trà chiều nhàn rỗi, ngoại trừ bàn tán về việc hậu viện nhà hiền quý nào có mâu thuẫn còn thảo luận về những chuyện khác.

Ví dụ như vì giao thương vùng biên cảnh đã dấy lên xung đột giữa biên giới Dạ Lương- Đại Sở, dẫn tới loạn lạc leo thang, binh sĩ biên giới của hai bên đã rục rịch gây chiến với nhau.

Lần cuối cùng Dạ Lương thất bại dưới tay Đại Sở đã là chuyện của vài năm trước.

Dạ Lương hiếu chiến, không cam tâm khuất phục trước Đại Sở, hơn nữa thắng bại là chuyện thường tình trong nhà binh, không thể phân định thắng bại lâu dài qua một trận chiến.

Dạ Lương nuôi binh tích trữ quân lương sớm đã có dã tâm nổi loạn gây chiến.

Một khi xảy ra xích mích giữa hai quốc gia ở biên giới, Dạ Lương cầi còn không được, chỉ sợ không thể quấy vũng nước này càng thêm đục.

Mà vị trí lãnh thổ của Đại Sở lại bị kìm kẹp ở giữa nên khá khó chịu.

Ở phía bắc của Đại Sở vẫn còn một nước nữa là Bắc Hạ.

Vài năm trước, nội chính Bắc Hạ nhiễu nhiễu kéo dài hơn mười năm nên vẫn luôn trong tình trạng ốe còn không mang nổi mình ốe, do đó khi Đại Sở khởi binh chống lại Dạ Lương mới không canh cánh nỗi lo biên cương phía bắc (bắc cương) này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 443

Tuy nhiên trong hai năm qua triều chính của Bắc Hạ dần bình ổn kèm theo tốc độ phát triển cực nhanh và đang trên đà nước giàu dân mạnh.

Kể từ sau khi chính quyền Đại Sở được ‘thay máu’, mối quan hệ với Bắc Hạ càng thêm cứng nhắc.

Vào thời điểm này Đại Sở lại nổi ra chiến tranh với Dạ Lương không thể không đề phòng mối tai vạ bắc cương này.

Ắt hẳn Dạ Lương cũng nhìn ra điểm này nên mới ngông cuồng như vậy.

Mặc dù biên giới cách kinh thành ngàn dặm xa xôi, loạn lạc biên giới tạm thời còn chưa ảnh hưởng tới sự phồn hoa nơi đây nhưng dư luận vẫn sục sôi đàm luận, trong triều không thể không có hành động can thiệp.

Nếu không Dạ Lương sẽ càng không kiêng nể.

Ở nơi bí ẩn u tối, có một bàn tay đang âm thầm khuấy động bão đáp.

Thẩm Nguyệt biết đó là một bàn tay vô cùng đẹp để có thể cầm bút cũng có thể nâng kiếm.

Tần Như Lương trong chốc lát không có thời gian rảnh rang ở nhà.

Hắn mỗi ngày đều phải tới sân luyện binh, điểm binh, thao luyện tân binh.

Thẩm Nguyệt nghe người hầu trong phủ nói sắp đánh trận rồi.

Có người nói chiến trận có thể năm sau mới nổi ra, liệu không thể đợi đến sau giao thừa lại đánh sao?

Liễu Mi Vũ ở Phù Dung Uyển cả ngày hoang mang bất an, lúc này Tần Như Lương cũng không có thời gian ghé thăm nói chuyện tâm tình với

nàng ta, vài lần nàng ta muốn gặp mặt hắn nhưng đến bóng lưng cũng không thấy người đâu.

Quân đội tại bắc cương Đại Sở không thể đi đâu động sử dụng, Tần Như Lương chỉ có thể thao luyện tân binh, những ngày sắp tới sẵn sàng tập kết tân binh lên chiến trường.

Còn không đợi đón Tết xong, vào ngày 8 tháng 12 âm lịch đặc biệt giá buốt.

Ngọc Nghiên cũng nấu cháo mừng ngày ông Công ông Táo lên trời này để Thẩm Nguyệt làm ấm thân thể.

Cửa vừa mở gió lạnh thấu xương từ bên ngoài liền ùa vào trong.

Ngọc Nghiên nói với vẻ mặt bình thản: “Công chúa, Tần tướng quân tới rồi, người đang ở bên ngoài”.

Nàng ta không muốn Tần Như Lương bước chân qua cửa phòng nửa bước, nhưng lại không thể không bẩm báo.

Thẩm Nguyệt cũng không muốn Tần Như Lương đặt chân vào phòng mình nên nhanh chóng đứng dậy, Ngọc Nghiên thấy vậy liền lấy một chiếc áo choàng dày khoác lên người nàng rồi thắt nút gọn gàng.

Thẩm Nguyệt vừa mở cửa, ngẩng đầu liền nhìn thấy Tần Như Lương đang đứng trong gió lạnh.

Hắn không kiêng sợ gió lạnh giữa mùa đông, vẫn là thân hình rắn rỏi tuấn tú đó, chỉ là khuôn mặt giăng đầy nét mệt nhọc cùng tiều tụy

Ánh mắt Tần Như Lương lập lòe chớp tắt, hắn mấp máy môi như muốn nói gì đó nhưng khi chạm phải vẻ thờ ơ và xa cách trên mặt Thẩm Nguyệt chỉ đành dần lòng nuốt xuống.

Quả thực là sông có khúc, người có lúc.

Hắn vẫn còn nhớ vào thời điểm này năm trước, hắn cũng là đáng vẻ hồ hững như nàng lúc này, không muốn liếc mắt nhìn tới nàng dù chỉ một giây, không muốn nói chuyện với nàng dù chỉ nửa lời, ngay cả trong ngày vui lựa đồ che trời rợp đất, hắn cũng chưa từng đối xử dằng dặc với nàng.

Mà hôm nay họ lại thay đổi vị trí cho nhau.

Biết rõ bản thân không thể đem lòng yêu người phụ nữ trước mắt này nhưng hắn vẫn một mực đâm đầu vào lưới.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 444

Thẩm Nguyệt không có kiên nhẫn cùng hắn đứng ở bên ngoài chịu gió lạnh thổi, chờ một hồi không thấy hắn lên tiếng liền xoay người định trở lại phòng.

Nếu Tần Như Lương thích đứng trong sân này thì dù hắn đứng ba ngày ba đêm nàng cũng sẽ không hỏi thêm câu nào.

Ngay khi nàng xoay người, Tần Như Lương đột ngột nói: “Ta phải xuất chinh rồi”.

Bước chân Thẩm Nguyệt hơi khựng lại.

Nàng chỉ bình tĩnh đáp: “Người không nói với hoàng thượng là mình đã bị phế mất một cánh tay sao? Nếu hoàng thượng biết được người nhất định sẽ không phái người xuất chinh để tránh làm Đại Sở ta mất mặt”.

Tần Như Lương cười đắng chát: “Ta là đại tướng quân của Đại Sở, vốn nên tung hoành sa trường chứ không phải lãng phí thời gian ở hậu viện, nếu hoàng thượng biết được việc một cánh tay của ta bị phế bỏ, không chỉ có ta không được an ổn, mà Tĩnh Nguyệt cô cũng đừng mong được yên bình”.

Thẩm Nguyệt quay lại nhìn thẳng vào hắn ta, trong mắt nàng đều là sự lạnh băng, không chút động lòng.

Tần Như Lương lại nói tiếp: “Ngày mốt sẽ xuất chinh nên ta tới thông báo trước cho cô một tiếng. Sau khi ta rời đi không biết khi nào mới có thể trở lại, phủ tướng quân còn phải cảm phiền cô tới lo liệu”.

“Trước mắt ta vẫn là phu nhân tướng quân trên danh nghĩa, còn chưa đến nỗi bỏ mặc cả một nhà lớn không quan tâm tới”.

Tần Như Lương trầm mặc gật đầu, cuối cùng nói: “Về phía Liễu Mi Vũ bên kia còn mong cô có thể khoan dung một chút, nếu nàng ấy tùy hứng

làm gì sai mong cô đừng tính toán với nàng ấy. Còn nếu phạm phải lỗi lầm lớn, có thể đợi ta trở lại rồi xử lý không?”

Thẩm Nguyệt cong môi nở nụ cười, đáp lạnh băng: “Ta đang nghĩ sao người lại vô duyên vô cớ tới tìm ta nói những lời này, thì ra là không rời xa nàng ta. Nếu như đã luyện tiệp thì dẫn nàng ta đi cùng đội quân là được, hà tất phải để lại nhà mà nhớ mong”.

“Xuất chinh đánh trận không phải trò trẻ con, sao có thể mang theo đàn bà con gái?”

Thẩm Nguyệt ngược mắt lên nhìn bầu trời xám xịt, đáp: “Đối với người khác người tàn khốc vô tình, duy nhất chỉ nặng lòng dành nhiều tình cảm với Liễu Mi Vũ này, người cùng nàng ta đều đã âm thầm thành bộ dáng này rồi, trước khi rời đi còn nhớ mãi không quên nàng ta”.

Tần Như Lương thấp giọng đáp: “Nàng ấy từ nhỏ đã phải chịu nhiều thiệt thòi, khi ta đưa nàng ấy từ biên ải trở về đã hứa hẹn sẽ chăm sóc nàng ấy cả đời này, bên cạnh nàng ấy không còn người thân, lẻ loi một mình nên cần được bảo vệ”.

Thẩm Nguyệt không buồn cũng không vui đáp lại: “Đúng vậy, người khác đều không đơn bóng hiu quạnh, người khác đều không cần được bảo vệ, bên cạnh người khác trước nay đều có kẻ hộ người đón, chỉ có nàng ta là người thuần khiết mềm yếu nhất thiên hạ này, Tần Như Lương, người thực sự là có mắt nhìn người mà”.

Trái tim Tần Như Lương thất lại.

Trong những năm qua, tình cảnh của Thẩm Nguyệt có khác là bao.

Một hồ cung biến máu chảy thành sông.

Khiến nàng trở thành trẻ mồ côi, từ trên mây cao rớt xuống bùn lầy, vô số người đứng ở một bên ngoảnh mặt làm thinh, không ai dám dám bước vươn tay giúp nàng.

Nàng từ một công chúa hiền nhân hoạt bát biến thành một kẻ ngốc nghếch điên điên khùng khùng.

Tại sao Tần Như Lương chưa từng cảm thấy nàng đáng thương?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 445

Đại thể là vì đã có Liễu Mi Vũ làm nê n, khiến nàng một chút không toát lên vẻ tội nghiệp chẳng?

Tần Như Lương hiêm khi bình tĩnh lại mà nói vài câu với Thẩm Nguyệt.

“Tĩnh Nguyệt, là cô nợ nàng ấy”.

“Ta làm thế nào lại nợ nàng ta r ấ?”

“Trước đây ta không hận cô nhi ều như vậy, cho dù biết ta cứu được cô trong trận cung biến đó, ngăn cản thánh thượng một kiếm chém chết cô, là do người khác dày công trừ tính nhưng ta cũng chưa từng hối hận”.

“Nhưng ta giúp hấn cứu cô lại đổi lấy cả nhà họ Liễu bị tịch biên, đẩy Mi Vũ lưu lạc vào cảnh khốn cùng lênh đênh”, Tần Như Lương nhìn nàng chăm chú: “Lúc đó ta li ền cảm thấy ta cứu cô là một sai l ầm”.

Thẩm Nguyệt sững sờ.

Tần Như Lương cười nhạt nhẽo: “Chắc cô vẫn còn nhớ tới đại học sĩ hiện tại- Tô Vũ? Bên cạnh cô vẫn luôn có hấn dõi theo, có hấn vì cô giải quyết mọi khó khăn. Bên cạnh cô có người mà hấn tử mĩ sắp xếp để bảo vệ cô, không cần phải động dùng tới người ngoài? Nhưng không có ai bên cạnh Mi Vũ cả”.

“Vì vậy cho dù cô và Mi Vũ đều rơi vào kết cục nhà tan cửa nát, nhưng cô còn xa mới đáng thương như nàng ấy”, từng chữ của Tần Như Lương như rít từ kẽ răng: “Nếu không vì Tô Vũ, nhà họ Liễu cũng sẽ không gặp phải số phận như ngày hôm nay, là hấn một tay đập đổ nhà họ Liễu, cũng chính hấn hại Mi Vũ phải lưu đày, suy bại xuống tiện tịch”.

“Cho nên sau này ta thường xuyên hối hận, nếu biết trước kết quả của tương lai sẽ như vậy thì ngay lúc đầu khi xảy ra cung biến ta không nên

thuận theo ý hấn mà cứu cô”.

Trái tim Thâm Nguyệt đập lệch một nhịp.

“Hóa ra người cầm hận ta như vậy đều là vì Tô Vũ?”.

Thâm Nguyệt vui mừng khôn xiết, Liên Thanh Châu coi như giữ chữ tín, có thể kịp quay về trong ngày cuối cùng của năm.

Mấy đêm liên kinh thành đều tràn ngập niềm vui, phố xá ban đêm náo nhiệt hơn thường ngày.

Chiều, Ngọc Nghiên phục dịch Thâm Nguyệt thay đổi chải tóc.

Ngọc Nghiên muốn lấy đờn nam mà Thâm Nguyệt mặc khi ra ngoài ra, nhưng Thâm Nguyệt lại nói: “Mặc đờn nữ đi”.

Ngọc Nghiên ngăn người, lại nghe Thâm Nguyệt nói tiếp: “Hôm nay đi chơi chứ không phải ra ngoài trà trộn, không cần giả nam, nếu không Liên Thanh Châu gặp ta thì cũng sẽ khó xử”.

“Vâng”.

Thế là Ngọc Nghiên trang điểm làm tóc cho Thâm Nguyệt như cũ.

Thâm Nguyệt tùy ý nhìn mình trong gương, nói: “Bắp Chân ngày một trưởng thành, nhưng cha nó là ai thì vẫn chưa biết”.

Ngọc Nghiên hơi khựng lại, nói: “Hay công chúa hỏi thẳng Liên công tử xem thế nào”.

Thâm Nguyệt cười nói: “Quanh co lòng vòng với hấn thì lại bị hấn lừa cho không biết đâu mà lần thôi. Mà sao ta phải tìm cha của Bắp Chân làm gì? Nhớ đâu cha nó lại là một tên tiểu nhân gan to bằng trời thì sao?”

“Hả?”, Ngọc Nghiên cho đến giờ vẫn chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Thẩm Nguyệt lại nói: “Cho nên ta cũng nên cân nhắc cho bản thân, Liên Thanh Châu tính ra cũng là người không tệ”.

Ngọc Nghiên vô thức nghĩ đến, vậy Tô đại nhân phải làm sao?

Nhưng lời nói vừa đến mồm đã bị nàng ta chặn lại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 446

Ặc, sao nàng ta lại đi quan tâm Tô đại nhân kia chứ? Mặc kệ đi thôi, tốt nhất là đừng dây dưa gì với công chúa nhà nàng ta nữa.

Ngọc Nghiên li ền vui vẻ nói: “Nô tỳ cũng cảm thấy Liên công tử là người tốt”.

Mặc kệ cha của Bấp Chân thật sự là ai, Bấp Chân cũng đều là con của Thâm Nguyệt. Thâm Nguyệt nghĩ đến đây li ền cảm thấy cha đưa bé là ai cũng không còn quá quan trọng.

Thâm Nguyệt không thể mang Bấp Chân đi cùng, nên để Ngọc Nghiên ở lại trông Bấp Chân cùng Thôi thị, đồng thời lệnh cho nhà bếp chuẩn bị đồ ăn ngon nhất rồi đưa đến cho Trì Xuân Uyển một phần.

Còn bọn hạ nhân nếu có người nhà trong thành thì đặc cách cho về nhà ăn tết, ai không có người thân thì tụ tập lại trong phủ, lương tháng gấp đôi.

Đêm nay phủ tướng quân không cấm cửa, hạ nhân muốn ra ngoài đi dạo thì cũng có thể thoải mái.

Trước khi đi, Thâm Nguyệt xoa bóp gương mặt của Bấp Chân: “Ngoan, mệt thì nằm ngủ nhé, lát nữa nương về đón giao thừa với con. Bây giờ nương cần đi giải quyết một chuyện mình đang hoang mang bấy lâu”.

Ngọc Nghiên không yên lòng cho Thâm Nguyệt đi một mình, nhưng nghe nói Liên Thanh Châu đã phái kiệu đến nên mới yên tâm ở lại Trì Xuân Uyển.

Quản gia của phủ tướng quân là một người sáng suốt.

Lúc đi, Tần Như Lương đã ra lệnh, không cần quan tâm chuyện của Thâm Nguyệt.

Bởi vì lúc hần ta còn ở trong phủ thì đã không quản được r ời, nói gì đến quản gia.

Thẩm Nguyệt muốn đi đâu làm gì thì quản gia không cần hỏi nhiều, chỉ sắp xếp người trông cửa cho Thẩm Nguyệt về thôi.

Trước mắt, kiệu đã chờ ngoài cửa, vẫn là sự quen thuộc ngày xưa.

Thẩm Nguyệt vào kiệu ng ồi, bên trong vẫn m ềm mại như xưa.

Trên đường phố có đèn lưu ly giăng kín thỉnh thoảng chiếu vào trong khe cửa, kèm theo tiếng người huyên náo.

Thẩm Nguyệt nhìn qua màn che, thấy mấy đứa bé đứng bên đường cần đèn đuốc rực rỡ chơi đến quên cả trời đất.

Ở các đường phố rộng rãi, dân chúng xếp cọc gỗ củi lửa lên thành tầng cao, lửa cháy sáng lò, chói lên những gương mặt vui vẻ.

Mọi người xoay quanh lửa trại, nhảy múa vui cười.

Kiệu m ềm đi thẳng đến hồ Dương Xuân.

Nàng khá quen thuộc với nơi này, nhưng vì trời lạnh nên cảnh bờ sông hôm nay trông vắng vẻ hơn h ồi Trung thu nhiều.

Nhưng có một đi ều khác biệt là, Thẩm Nguyệt vừa đứng ở bờ sông đã nhìn thấy một con thuyền lớn đang đậu.

Trên thuyền có đèn đuốc sáng choang, tỏa ra ánh nước lờ mờ, gợn sóng lăn tăn, nhìn con thuyền này còn lớn hơn cả tượng tượng của Thẩm Nguyệt.

Thuyền lớn từ bên bến tàu lái qua, d ờ hàng xuống trước.

Sau khi ngừng lại thì thuyền cũng bất động luôn, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Trước kia cũng có thuyền hoa đi quanh hồ, nhưng chưa từng thấy có thuyền lớn nào đến đây.

Nhìn lên thấy cả hai tầng đều có đèn lồng đỏ, đúng là một chiếc du thuyền to lớn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 447

Thẩm Nguyệt thở ra khí lạnh, híp mắt mỉm cười.

Nàng nhớ rằng trước kia Liên Thanh Châu từng nói, khi hắn quay về thì sẽ đi một con thuyền ngược dòng quay về

Lúc này có người đến mời Thẩm Nguyệt lên thuyền.

Thang gỗ vững vàng được thả xuống, Thẩm Nguyệt xách mép váy bước lên trên.

Sau khi lên thuyền, trước mắt sáng tỏ, tầm mắt cũng cao hơn một đoạn, Liên Thanh Châu đang đứng trước boong tàu, mỉm cười hiền hòa.

Đèn đuốc màu đỏ dưới hiên làm nổi bật mái tóc đen và chiều cao của hắn, áo lụa mềm mịn rủ xuống chân, gương mặt sáng sủa đẹp trai, trong sáng như trăng.

Thấy Thẩm Nguyệt đi đến, Liên Thanh Châu chậm rãi vái chào, nói: “Công chúa, đã lâu không gặp”.

Thẩm Nguyệt cảm thấy hành động này của hắn rất có lễ nghĩa, không tìm ra khuyết điểm, rất là thân thiết.

Thẩm Nguyệt nở nụ cười nói: “Cứ tưởng rằng người cứ mãi mê kiếm tiền mà quên mất đường về cơ đấy”.

Liên Thanh Châu nói: “Cũng may là tại hạ đi suốt đêm nên mới kịp về”.

Thẩm Nguyệt nhìn bộ dạng phong trần đó, liền tiến lên phủi áo cho Liên Thanh Châu, nói: “Người đi đường xa xa xôi, hẳn là phải bồn ba nhiều lắm, cũng chẳng gấp một ngày hôm nay, sao không nghỉ ngơi cho khỏe rồi hãy mời ta đến”.

Động tác tự nhiên này của nàng khiến cho Liên Thanh Châu sợ choáng váng.

Theo lý mà nói, như ngày xưa Thâm Nguyệt mà làm những động tác này thì chắc là phải có ý đồ xấu gì đó.

Liên Thanh Châu lui về phía sau, toát mồ hôi hột: “Tại hạ chỉ một lòng muốn quay về, không hề mệt mỏi. Nếu hôm nay không mời được công chúa đến, e là không có cách nào ngủ yên giấc được”.

Thâm Nguyệt nhìn thấy hết phản ứng của hắn, cười mà như không cười nói: “Sao lại lùi? Sợ ta ăn thịt ngươi à?”

“Công chúa thật biết nói đùa”, Liên Thanh Châu đưa tay ra hiệu: “Bên ngoài trời lạnh, mời công chúa vào trong rồi nói tiếp”.

Liên Thanh Châu dẫn nàng vào một căn phòng rộng rãi, bên trong là ghế đệm trải đầy, trên ghế có gối dựa mặt gối.

Những chiếc bàn làm từ mộc thấp bé màu đậm, bên trên có hương trà lượn lờ, trông vô cùng mờ ảo.

Thâm Nguyệt ngắm cảnh trong phòng, tặc lưỡi nói: “Liên Thanh Châu, ngươi thật biết hưởng...”

Lời còn chưa nói hết, Thâm Nguyệt đã nhìn thấy một bóng người đang khoan thai thưởng trà ở trong phòng. Cả người nàng run dậy, lùi về sau một bước, giật mình nói: “Sao ngươi lại ở đây?”

Tô Vũ chậm rãi buông chén trà xuống, ngược mắt nhìn Thâm Nguyệt: “Sao ta lại không được ở đây?”

Liên Thanh Châu ho khan một cái, hóa giải lúng túng: “Hôm nay giao thừa, càng đông càng vui, càng đông càng vui”.

Tô Vũ khép mắt nhìn nàng lui về sau, nhại lại lời ban nãy của nàng: “Sao lại lùi? Sợ ta ăn thịt cô à?”

Giọng nói và âm điệu giống của Thẩm Nguyệt như đúc.

Liên Thanh Châu mặt không cảm xúc, trong lòng lại vui vẻ vô cùng.

Đây có phải là vở quyết dày có móng tay nhọn trong truyện thuyết không?

Liên Thanh Châu chủ động giải vây: “Công chúa cũng đến rồi thì vào ngồi chung thôi, ăn xong tại hạ sẽ đưa công chúa thưởng thức chiếc thuyền này”.

Thẩm Nguyệt cũng không ngờ sẽ gặp Tô Vũ ở đây, nàng không có chút chuẩn bị nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 448

Nhưng Liên Thanh Châu cũng đã nói, nàng đến rồi mà không dám vào cửa thì thành ra đang rên hay sao.

Ai không biết còn tưởng nàng sợ Tô Vũ.

Thẩm Nguyệt bèn hơi khó chịu đi vào, chọn ghế cách Tô Vũ xa nhất mà ngồi xuống.

Liên Thanh Châu lúng túng nói: “Công chúa à, đây là chỗ của tại hạ mà”.

Thẩm Nguyệt nghiêm mặt nói: “Thì làm sao? Ta không ngồi được à? Người qua mà ngồi cạnh hắn đi?”

Trong phòng này có tổng cộng ba cái bàn, đủ chỗ cho ba người ngồi.

Ngoài chỗ của Liên Thanh Châu ra thì còn lại một chỗ bên cạnh Tô Vũ.

Thẩm Nguyệt muốn chiếm chỗ của Liên Thanh Châu bằng được.

Nhưng Liên Thanh Châu lại nói: “Tại hạ sử dụng hết mấy dụng cụ kia mất rồi, công chúa nên dùng bàn mới thì hơn”.

Tô Vũ ung dung nói: “Cô sợ ta à?”

Thẩm Nguyệt trợn mắt: “Ai mà thêm sợ người? Người cho rằng dung mạo của người rất đáng sợ à? Hừ”.

Tô Văn híp mắt nhìn nàng, mỉm cười nói: “Cô có giỏi thì ra đây ngồi”.

Thẩm Nguyệt lườm hắn, qua ngồi với tư thế như gặp phải kẻ địch.

Trên thuyền không chỉ có ba người bọn họ, Liên Thanh Châu sai người mở tiệc, hạ nhân ở bên ngoài đưa vào từng món ngon một, bày lên ba chiếc

bàn của ba người.

Những món ăn này Thâm Nguyệt chưa bao giờ được ăn ở trong kinh thành.

Liên Thanh Châu nói: “Đây là những đặc sản địa phương, công chúa thử xem có hợp khẩu vị không”.

Thâm Nguyệt ăn vài miếng, vị giác bị kích thích, rất hợp khẩu vị, cả người li ên thả lỏng.

Nàng nói vu vơ: “Người đi Dạ Lương thuận lợi chứ?”

Đây vốn là bí mật giữa Liên Thanh Châu và Tô Vũ.

Liên Thanh Châu thấy Tô Vũ không nói gì, bèn trả lời: “Cảm ơn công chúa đã quan tâm, mọi thứ đều thuận lợi cả”.

Thâm Nguyệt lại nói: “Tân Như Lương phải xuất chinh đánh trận đầu là công lao của người nhỉ”.

Liên Thanh Châu phải đạo nói: “Công chúa đánh giá cao tại hạ quá, tại hạ chỉ là một thương nhân nhỏ, sao có thể dấy lên mâu thuẫn giữa hai nước được”.

Thâm Nguyệt nhìn hấn: “Người không thể, nhưng người khác thì có thể”.

Tô Vũ cầm một đôi đũa trúc trên tay, ngón tay trắng tinh của hấn hơi cong lại, giống như một món hàng mỹ nghệ thượng hạng”.

Nhìn hấn ăn cơm cũng có thể coi như một loại hưởng thụ.

Tô Vũ nghịch đũa: “Sao đêm hôm ấy cô lại chạy?”

Thâm Nguyệt giả ngu: “Đêm nào cơ?”

“Đêm mà nhị công tử Hạ gia bị đánh ấy”.

Thẩm Nguyệt khẽ run, nói: “Hạ Du huyết sáo trước, không phải ta. Ta không chạy, chẳng lẽ còn ở lại ăn đêm hay gì? Hẳn ta uống say mà người cũng chấp nhận với hẳn ta à”.

“Cũng may là cô chạy nhanh”, Tô Vũ lạnh nhạt nhướn mày, ghé mắt nhìn nàng: “Cô chột dạ à?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 449

Thẩm Nguyệt thuận miệng nói: “Chẳng qua là ta không muốn nhìn thấy người thôi”.

Bình rượu được làm ấm lên, tỏa ra mùi hương thơm thoang thoảng. Cả căn phòng lúc này chỉ còn lại tiếng nổi bọt không ngừng, cùng với mùi rượu ngọt.

Liên Thanh Châu cầm bình đi tới: “Đây là rượu dứa đặc sản của Dạ Lương, công chúa có muốn nếm thử?”

Thẩm Nguyệt đẩy ly rượu của mình ra: “Rót đầy cho ta”.

Liên Thanh Châu rót rượu cho nàng, quay người định về lại chỗ ngồi của mình.

Thẩm Nguyệt lại hỏi: “Sao không rót đầy cho hần nữa?”

Tô Vũ nói: “Ta không uống rượu”.

Bây giờ Thẩm Nguyệt mới biết hóa ra Tô Vũ không uống rượu.

Thẩm Nguyệt nói: “Người suốt ngày luôn giữ sự tỉnh táo như người sẽ mất đi rất nhiều niềm vui thú đấy”.

Thật ra Thẩm Nguyệt cũng không thích uống rượu. Khi uống cùng Hạ Du, nàng vẫn luôn tỉnh, chẳng qua là Hạ Du không kiềm chế được nên tự uống cho say mèm.

Hôm nay Liên Thanh Châu mang rượu về có mùi thơm ngọt, không quá nồng mùi cồn, Thẩm Nguyệt cũng uống nhiều hơn hai chén.

Lúc nàng và Liên Thanh Châu mời rượu nhau, Tô Vũ vẫn chỉ uống trà.

Tay trái của Tô Vũ đặt lên ấm trà, đợi đến khi sôi trào thì hắt mới cần lên, đổ nước trà màu xanh nhạt vào trong ly, đặt vào bên cạnh bàn của Thẩm Nguyệt, cũng không quan tâm nàng có uống hay không.

Tô Vũ nói: “Rượu dưa mặc dù không gây say nhưng cũng là rượu mà”.

Thẩm Nguyệt ôm mặt, cần đưa gõ nhẹ vào bát, hưởng thụ âm thanh vui tai phát ra từ mặt đĩa.

Nàng híp mắt, khẽ nhếch miệng, cười như không cười, thần thái say mê lòng người, nhẹ nhàng nói: “Người sợ ta uống say à? Người yên tâm, cho dù ta có say, ta cũng sẽ không huýt sáo với người, đùa giỡn người bên đường như Hạ Du đâu”.

Tô Vũ chỉ uống trà, không nói thêm gì nữa.

Tô Vũ đã nói đến vậy rồi, Liên Thanh Châu cũng phải khuyên: “Công chúa đừng uống nữa, nếu uống tiếp thì sẽ say đấy”.

Thẩm Nguyệt nói: “Bình thường ta không uống rượu, nhưng nếu uống với Liên Thanh Châu người, say thì có sao”.

Liên Thanh Châu run lên, từ khi Thẩm Nguyệt đi lên thuyền và chạm vào áo của hắn, hắn đã luôn cảm thấy có điểm gì không lành.

Liên Thanh Châu nói: “Công chúa nói quá lời rồi”.

Thẩm Nguyệt cảm thấy đêm nay có thời cơ hoàn hảo, thiên thời địa lợi nhân hòa.

Ừ, nếu Tô Vũ không có ở đây thì sẽ càng hoàn hảo hơn, nàng có thể thoải mái giải quyết vấn đề riêng với Liên Thanh Châu.

Nếu như không uống rượu, có Tô Vũ ở đây, e là nàng cũng chẳng nói được những lời kia với Liên Thanh Châu.

Nhưng bây giờ nàng đã uống rượu, tinh thần trở nên gan dạ lên không ít.

Liên Thanh Châu cũng chẳng mê rượu, say rượu thì đổi sang uống trà.

Lúc hắn đang uống, đột nhiên Thẩm Nguyệt bỗng đưa xuống, nghiêm túc nói một câu: “Liên Thanh Châu, đến đây tâm sự yêu thương với ta nào”.

“Phụt...”, Liên Thanh Châu còn chưa uống xong thì đã bị sặc nước.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 450

Hắn kinh hãi: “Tâm sự yêu thương cái gì cơ?”, Hắn vô thức nhìn qua Tô Vũ: “Như vậy không thích hợp đâu? Công chúa uống say rồi”.

Thẩm Nguyệt nhíu mày hỏi: “Tại sao lại không thích hợp? Người kết hôn rồi à?”

“Tại hạ chưa, nhưng công chúa thì rồi”.

“Chuyện này thì người đừng lo, ta sớm muộn cũng sẽ ly dị thôi”, Thẩm Nguyệt tỉnh táo lại một chút: “Người yên tâm, trong một năm kể từ khi kết hôn với Tần Như Lương đến nay, ta chưa từng phát sinh quan hệ với hắn ta. Tính cách người cũng không tệ, sau này Bắp Chân có người làm cha như người hắn là cũng không tệ”.

Liên Thanh Châu mất bình tĩnh, nói: “Tại hạ là thương nhân sao xứng đáng động vào thân thể quý giá của công chúa chứ, công chúa đừng nói đùa như thế, tại hạ sẽ rất sợ”.

Thẩm Nguyệt khẽ mỉm cười nói: “Ta không nói đùa đâu. Liên Thanh Châu, người dám từ chối ta? Người không thích ta?”

Tô Vũ híp mắt.

Liên Thanh Châu đờ m òhôi lạnh liên tục: “Tại hạ chỉ coi công chúa là bạn, nếu như công chúa hiểu lầm, tại hạ xin lỗi công chúa”.

Thẩm Nguyệt cũng không giận, ung dung nói: “Thế Bắp Chân thì sao? Người có thích thằng bé không?”

“Tiểu công tử đáng yêu động lòng người, sau này chắc chắn sẽ là nhân trung long phượng. Tại hạ sẽ phụng dưỡng tiểu công tử toàn lực”.

Thẩm Nguyệt khở não, thở dài nói: “Nhưng từ đầu đến cuối cũng chẳng thấy hình bóng của cha Bắp Chân đâu, ta cho rằng cùng lắm thì lấy tạm

một người, nhưng ta cũng không quen biết nhiều, Liên Thanh Châu, về ngoài của người cũng không tệ”.

Liên Thanh Châu vội vàng nói: “Ở đây có một vị nhìn còn đẹp trai hơn cả tại hạ nữa mà”.

Thẩm Nguyệt nghiêng đầu nhìn Tô Vũ, Tô Vũ cũng đang nhìn lại nàng.

Thật lâu sau, Thẩm Nguyệt có chút mông lung, sau đó đứng dậy nói: “Ta cần tỉnh táo lại một chút”.

Bên ngoài có gió lạnh thổi, Thẩm Nguyệt đang hơi bối rối cũng chậm rãi tĩnh tâm lại.

Thật ra chuyện Liên Thanh Châu từ chối cũng không làm cho nàng ảo não, ngược lại còn thở ra một hơi.

Nàng tạm thời vẫn chưa có tình cảm khác với Liên Thanh Châu. Đã lâu không gặp, nàng chỉ cảm thấy được sự thân thiết chứ không rung động.

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt Tô Vũ nhìn mình, ánh mắt hẹp dài giống như ẩn chứa toàn bộ bầu trời đó muốn hút nàng vào sâu, làm nàng có chút rung động khó cưỡng.

Mùi trầm hương tỏa ra từ người hắn luôn quanh quẩn trong mũi của nàng, khiến nàng nhạy cảm người được, không thể ngó lơ.

Thẩm Nguyệt đứng trên boong thuyền, tay vịn lan can, nhìn toàn thành sáng rực, gió lạnh thổi qua gương mặt nóng bỏng của nàng khiến cho nàng cảm thấy mát mẻ dễ chịu.

Nàng tự nhủ với bản thân, Thẩm Nguyệt, người không thể động lòng với hắn được.

Tô Vũ ở trong phòng nhìn nửa chén rượu còn dư lại ở trên bàn của Thẩm Nguyệt, ngón tay trắng nuốt cằm lên, nói: “Rượu dứa của Dạ Lương uống ngon như vậy cơ à?”

Liên Thanh Châu nói: “Thưa sư phụ, là học trò sai, học trò không nên lấy rượu này ra”.

Tô Vũ nhấp môi, sau đó hơi nhú mào: “Không ngon gì cả”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 451

Hắn đặt chén rượu xuống, lại nói: “Không sao, không phải lỗi của người, là nội tâm của nàng có khúc mắc”.

“Vì sao sư phụ không giải thích khúc mắc này ra cho nàng?”, Liên Thanh Châu hỏi.

“Nếu giải thích khúc mắc này”, Tô Vũ nhìn chén rượu còn dư, nói: “Mọi thứ sẽ trở lại như ban đầu”.

Hắn không muốn trở lại như ban đầu, hắn không muốn để Thâm Nguyệt cảm thấy hắn là người có mưu đồ xấu, không muốn Thâm Nguyệt... ghét bỏ hắn, kháng cự hắn như xưa.

Cho nên Tô Vũ cảm thấy việc Thâm Nguyệt mất trí nhớ cũng không phải là đi đầu xấu.

Quên đi quá khứ, hắn có thể sắp xếp mọi thứ cho nàng một lần nữa.

Có những lúc, muốn ở bên một ai đó cũng là một ước mơ xa xỉ.

Hắn vừa không tìm được muốn thân thiết với nàng, lại vừa sợ phải kéo hết mặt nạ của mình ra cho nàng xem.

Tô Vũ hỏi: “Thanh Châu, cảm giác khi có một người trần trọc suy nghĩ cho mình là thế nào nhỉ?”.

Liên Thanh Châu lắc đầu: “Học trò không biết, trong lòng học trò vẫn chưa có người nào như thế”.

Tô Vũ cười xa xăm, nói: “Ta cũng không biết, ta chỉ biết cảm giác khi trần trọc suy nghĩ cho một người là như thế nào thôi”.

Nếu như Thâm Nguyệt có nghĩ đến hắn dù chỉ một chút thì hắn cũng cam lòng.

Thấy Thâm Nguyệt đã lâu chưa quay lại, Liên Thanh Châu nói: “Su phụ, có nên đi ra xem nàng thế nào rồi không ạ?”

Bầu không khí vi diệu của Thâm Nguyệt và Tô Vũ ban nãy khiến cho Liên Thanh Châu hiểu được một chút. Hắn có thể thấy rõ rằng, Thâm Nguyệt không hề thích hắn mà ngược lại thì... hơi thích Tô Vũ.

Có đôi khi chỉ cần một ánh mắt, một động tác là có thể nhìn ra manh mối.

Chính Thâm Nguyệt cũng không biết ánh mắt của mình khi nhìn Liên Thanh Châu khác hẳn ánh mắt khi nhìn Tô Vũ.

Lúc nàng nhìn Liên Thanh Châu, ánh mắt tràn ngập sự thản nhiên nhẹ nhàng, cho dù có chủ động nói lời yêu thương với Liên Thanh Châu thì cũng vô cùng bình thường giống như đang mời hắn đến nấu cơm chung vậy.

Nhưng khi nàng nhìn Tô Vũ, ánh mắt của nàng lại dấu giếm một vài thứ gì đó.

Sau đó, pháo hoa nổ rộ bầu trời đêm.

Thâm Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên, hiếm khi thấy được mặt trăng lạnh lẽo cùng vài ngôi sao điểm xuyết, kèm theo pháo hoa thoáng qua trong nháy mắt làm nổi bật lẫn nhau, cảnh tượng cực kỳ xinh đẹp.

Nàng nghĩ, bách tính trong thành đều ở đây vui vẻ đón năm mới, nàng việc gì phải tự tìm phiền não?

Thế là Thâm Nguyệt bình tĩnh trở lại, xóa bỏ toàn bộ những nỗi lòng lung tung kia.

Nàng mượn men rượu, cảm thấy cảnh đẹp ý vui, toàn thân ấm áp nàng không chút rét lạnh, sau đó liền cởi áo khoác gió bên người ra, xoay một vòng lên boong thuyền.

Khi cúi đầu, nàng trông thấy mép váy bay lên, khẽ mỉm cười, híp mắt đếm nhịp trong lòng, bắt đầu nhảy múa.

Thâm Nguyệt đã lâu chưa khiêu vũ, bước chân hơi xa lạ, thế nhưng nàng vẫn còn nhớ rất rõ động tác.

Lâu dãn, nàng cũng quen thuộc.

Khi Tô Vũ đi ra thì trông thấy nàng đang nhảy múa dưới ánh trăng kết hợp với pháo hoa.

Nàng nhảy một điệu nhảy dân tộc, cực kỳ hiếm thấy ở Đại Sở. Thân thể yêu kiều, động tác duyên dáng tóc dài như thác đổ tung bay, múa ra một sắc đẹp nhân gian, mỹ lệ động lòng người.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 452

Ánh mắt Tô Vũ sâu lắng, tựa trên lan can ngắm nhìn rất lâu.

Sau đó hắn quay người vào nhà lấy cây đàn đi ra.

Hắn phất áo đen ng ồi xuống, đặt cây đàn ở trên đầu gối, ngón tay nhẹ nhàng thử âm trên dây đàn và đ ồng thời cũng rất kinh ngạc mà nhìn Thẩm Nguyệt.

Khi Thẩm Nguyệt quay lại thì thấy hắn đang hơi cúi đầu, những ngón tay thon dài chạm lên đàn, âm điệu động lòng người từ từ cất lên.

Thẩm Nguyệt khẽ thở ra, mê say nghe tiếng đàn, nói: “Chưa nghe người đánh đàn bao giờ, không ngờ lại hay như thế”.

Tô Vũ nói: “Ta cũng chưa từng thấy cô khiêu vũ bao giờ. Nếu cô vẫn còn hứng thú, có thể nhảy thêm một bài nữa, ta sẽ rất vui”.

Thẩm Nguyệt chậm rãi cười: “Người muốn ta khiêu vũ cho người xem?”

Tiếng đàn của Tô Vũ như có linh hồn, lay động lòng người. Hắn nói: “Ban nãy ta cũng đã xem r ồi, nhưng nếu bây giờ cô muốn nhảy cho ta xem, ta cũng sẽ không ngại”.

Thẩm Nguyệt nói: “Ta tự nhảy cho ta xem”.

Trái tim nàng như muốn bay lên, tưởng tượng bản thân vươn hai đôi cánh dài theo điệu nhảy, giống như có thể bay lên trên không trung, chạm vào trăng với sao.

Tô Vũ đàn với một tiết tấu chậm chạp tri ền miên, nàng nhảy ra một cảm xúc rất tang thương.

Khi ấy pháo hoa đầy trời, nhưng cũng chẳng xóa nổi bóng dáng xinh đẹp trong đáy mắt hắn.

Sau đó, có một thứ lông vũ nhẹ bỗng từ trên trời rơi xuống, tung bay ở trong lòng bàn tay của Thẩm Nguyệt.

Nàng xem xét một lúc rồi nhẹ nhàng nói: “Tô Vũ, tuyết rơi rồi”.

Nàng hơi ngẩng đầu, lơ mơ trông thấy những bông tuyết trắng rơi xuống cùng một chỗ với những đốm pháo hoa lạnh như băng kia.

Chúng rơi vào giữa lông mày của nàng, trong tóc nàng, giữa tay áo của nàng.

Nàng cảm thán: “Đây là trận tuyết rơi đầu tiên của năm nay, đẹp quá. Ta cứ tưởng rằng năm nay sẽ không có tuyết”.

Tô Vũ nhìn nàng và nói: “Đúng vậy, đẹp thật”.

Thế là nàng đã đến Đại Sở được một năm.

Một năm qua xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng nàng cũng đã nhận lại được rất nhiều tình cảm thật lòng.

Dưới cơn tuyết kéo dài, Thẩm Nguyệt quay đầu, nhìn thấy tuyết trắng rơi vào trên áo đen của Tô Vũ, mặc dù là dưới lớp đèn đuốc đỏ bừng nhưng vẫn trông thuần khiết vô cùng.

Nàng mặc kệ cho bản thân đang xoay tròn, cảm nhận được tuyết đọng, nhưng vẫn không hề thấy lạnh.

Ngón tay trên dây đàn của Tô Vũ bắt đầu di chuyển nhanh hơn, tiếng đàn bỗng nhiên gọn sóng, tiết tấu trở nên nhanh chóng, chìm nổi vô biên.

Thẩm Nguyệt rất nhạy cảm với âm nhạc, một khi đã hòa mình vào trong âm nhạc thì sẽ biểu diễn theo tiết tấu, thế là nàng cũng xoay càng nhanh, sợi tóc tung bay, mặt mũi như tranh vẽ.

Không bao lâu sau, lớp tuyết lưa thưa đã tạo thành một lớp băng trắng mờ mờ ở trên boong tàu.

Trong cái chớp mắt cuối cùng, Thẩm Nguyệt bỗng nhiên trật chân, sau đó ngã về phía Tô Vũ.

Khi Thẩm Nguyệt ngã ở trong lòng hắn, ngón tay hắn lại đè vào dây đàn, như ẩn chứa rất nhiều khí thế, âm điệu gấp rút mà mạnh mẽ, sau đó im bật, cả thế giới trở nên yên tĩnh, kết lại một dấu chấm tròn viên mãn cho khúc nhạc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 453

Bài nhạc kết thúc.

Âm điệu tán loạn.

Mùi trầm hương thoang thoang ập đến, Thẩm Nguyệt không thể phân biệt được nàng đang tỉnh hay mê.

Nàng duy trì tư thế, quên cả cử động, còn nghĩ chính mình như một người tuyết.

Chỉ có luồng khí trắng thoát ra từ hơi thở của nàng mới có thể chứng minh được rằng nàng vẫn đang sống.

Cả nàng và Tô Vũ đều đang sống, nàng có thể cảm nhận được hơi ấm truyền đến từ thân thể lạnh lẽo của hắn, nhưng không có ai cử động.

Cằm của Thẩm Nguyệt đặt trên vai hắn, vòng eo của nàng thì bị Tô Vũ ôm vào trong lòng.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới ngày đó ở trong ngõ nhỏ hắn cũng ôm nàng chặt như thế này.

Kỳ thật nàng cũng không muốn rời khỏi, chỉ cảm thấy quá bối rối.

Thẩm Nguyệt đưa tay lên muốn đẩy vai Tô Vũ.

Nàng nghĩ rằng mình có lẽ sẽ giống như lần trước vậy, cho dù có tiếp tục rung động thì cũng có thể không chút do dự đẩy hắn ra.

Nhưng sau khi im lặng một lúc lâu, hắn là do đã uống quá nhiều cho nên nàng lại không đẩy Tô Vũ ra.

Vì dẫn vật trong lòng, bàn tay nàng lại siết chặt thành nắm đấm.

Nàng chậm rãi di chuyển bàn tay của mình vòng qua cổ hắn, nắm chặt lấy vạt áo của hắn sau đó dùng sức ôm chặt lấy hắn.

Tô Vũ dừng lại một chút, có hơi kinh ngạc, một làn sóng ngấm mẫn liệt dâng lên trong lòng.

Thẩm Nguyệt chậm rãi nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu rồi tiến đến gần cổ hắn lắm lắm: “Có phải người cố tình chơi đàn nhanh để khiến cho ta té ngã rồi ôm người thế này không?”

“A Nguyệt, ta đã nói rồi, rượu thơm cũng là rượu, nên uống ít một chút”.

Thẩm Nguyệt cười nhẹ nói: “Đúng vậy, ta say rồi, người không cần nghiêm túc, ta cũng sẽ không nghiêm túc, mối quan hệ giữa chúng ta cũng không nghiêm túc. Người đã từng nói ta lạnh người cũng lạnh cho nên hoàn toàn có thể ôm nhau một cái”.

“Ta đã từng nói”.

“Ta thừa nhận cái ôm của người khiến ta có chút nghiện”, Thẩm Nguyệt nói: “Nhưng ta có thể kiềm chế bản thân”.

“Tại sao phải kiềm chế?”

Thẩm Nguyệt nghiêng đầu dựa vào vai hắn, cảm nhận hơi thở của hắn, cảm thấy trái tim mình như được lấp đầy bởi một thứ gì đó.

Nàng mỉm cười, thản nhiên nói: “Nếu như ta không biết chuyện xưa của người thì có khi ta còn nghĩ là người đang nghiêm túc, nếu như người chỉ là một người bình thường thì có lẽ ta đã...”

Đã để bản thân thích hắn.

Chỉ có điều nàng không thể nói ra, không biết Tô Vũ có thể hiểu được không.

Tô Vũ cúi đầu xuống nói với nàng: “Có tình cảm cần phải kiềm chế, cô như vậy, ta cũng như vậy. Cô nói cô với ta là bạn bè, cô có thể chấp nhận thường xuyên gặp gỡ ta, tại sao bây giờ cô lại trốn ta?”

“Trốn?”, Thẩm Nguyệt ngây người hỏi: “Ta tại sao phải trốn người?”

Thẩm Nguyệt từ từ nhớ lại rồi nói: “Ý người là chuyện ta đã đã bỏ chạy khi người nhìn thấy ta uống rượu với Hạ Du đêm đó sao? Chỉ là vì ta sợ người sẽ tức giận giống như lúc ta tới Minh Nguyệt Lâu vậy, nhưng ta chỉ giả vờ uống rượu với hắn ta thôi, trước giờ ta chưa từng uống rượu”.

Tô Vũ nheo mắt nói: “Vậy thì tại sao đêm nay cô không muốn gặp ta?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 454

“Tô Vũ, tuyết đang rơi dày đặc”, nàng lơ đãng ôm lấy đầu hắn, giúp hắn phủi tuyết trắng trên tóc.

“Đúng vậy, ta lạnh quá”.

Thẩm Nguyệt nói: “Vậy mà ngươi còn không chịu đứng lên?”

“Khi lạnh ta chỉ muốn ôm chặt hơn”, Tô Vũ vừa nói lại vừa ôm chặt nàng hơn, cứ như thể muốn dán nàng vào lồng ngực của hắn.

Cây đàn bên cạnh có chút lẻo loi. Bông tuyết rơi xuống dây đàn, chỉ trong chốc lát liền bị dây đàn cắt làm đôi rồi chìm xuống bên dưới, tản ra ánh sáng bóng loáng.

Những đầu ngón tay của Thẩm Nguyệt vuốt ve những đường vân trên vạt áo của hắn, nhẹ giọng nói: “Nghe nói trước đây vì để cứu ta ngươi đã phải dùng tới rất nhiều thủ đoạn, bàn tay sạch sẽ của ngươi cũng đã nhuộm không ít máu tươi”.

Tô Vũ ngẩn người, lập tức có chút buồn bực nói: “Cô cảm thấy ta rất xấu xa sao?”

Thẩm Nguyệt nói: “Ta chỉ cảm thấy có chút đau lòng. Ta cảm nhận được vị đại học sĩ mà ta nhìn thấy đang dạy học trong viện thái học qua hàng cây ngô đồng ngày ấy đã vì ta mà đánh mất chính bản thân mình”.

Thật lâu sau, Tô Vũ mới trầm giọng nói: “A Nguyệt, cô phải biết, chỉ có tìm về cô thì ta mới có thể tìm thấy bản thân chân thật của ta”.

Thẩm Nguyệt cảm thấy sống mũi có chút chua xót, nàng hỏi: “Có phải rất vất vả hay không?”

“Ta đã từng nói trên con đường này ta đã sớm quên mất cái gì gọi là vất vả rồi”.

“Cho nên việc người ôm ta nhiều thêm một cái cũng không đáng để chỉ trích nặng nề”, Thẩm Nguyệt nói: “Có đôi lúc ta cũng muốn trở về quá khứ để xem người là gì của ta, càng muốn biết người đã từng vì ta làm những việc gì, nhưng lại có đôi lúc ta lại không muốn biết bởi vì ta rất sợ”.

Người quen biết Tô Vũ không phải là nàng.

Người quen biết hẳn là Thẩm Nguyệt trước đây.

Người mà hẳn ngày đêm tâm niệm trong lòng lại càng không phải là nàng.

Những chuyện mà bọn họ cùng nhau trải qua nàng chưa từng tham gia vào, chuyện đó khiến cho nàng cảm thấy có chút tiếc nuối, lại càng có chút không cam lòng.

Tô Vũ nói: “Nếu như đã có thể quên thì cứ vĩnh viễn quên đi. Ta cũng không muốn cô nhớ lại làm gì”.

Một chút tiếc nuối cùng không cam lòng duy nhất còn sót lại trong nàng đầu đã bị một lời nói của Tô Vũ quét đi sạch sẽ.

Thẩm Nguyệt cong môi, vô tâm vô phẫn nói: “Đã quên thì cứ quên đi, dù sao từ khi về phủ tướng quân thì Thẩm Nguyệt ta mới xem như sống lại, đó mới là điểm bắt đầu của ta, những chuyện trước kia trải qua với người xem như là phủ sạch sẽ đi”.

Sau đó trời đổ tuyết lớn, cả hai người mới rời khỏi mạn thuyền vào trong.

Sưởi ấm với ngọn lửa bên trong một chút thì bọn họ liền cảm thấy ấm áp trở lại, tuyết bên ngoài cũng đã ngừng rơi.

Thời gian cũng đã muộn, Thẩm Nguyệt và Liên Thanh Châu hẹn ngày hôm sau sẽ quay lại để đánh giá con thuyền rồi bọn họ xuống thuyền về phủ ngay trong đêm.

Người đi ra ngoài du ngoạn đã dãn tan, chỉ còn lại một con phố vắng tanh.

Chẳng qua trong các phủ đệ vẫn rất vui vẻ náo nhiệt, pháo trúc liên tục nổ giòn giã, thanh âm vang lên xa gần không dứt.

Tô Vũ đưa Thẩm Nguyệt về phủ như thường lệ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 455

Chân Thâm Nguyệt giẫm lên lớp tuyết mỏng mềm mại, để lại dấu chân dài trên mặt tuyết.

Tô Vũ cầm một chiếc ô trong tay nhưng chưa mở nó ra, để phòng trên đường đi lại có tuyết rơi.

Trên đường vẫn còn thừa thớt người đi bộ, tất cả đều đang vội vã chạy về nhà giống như Thâm Nguyệt.

“Người đưa ta về làm gì, ta vẫn biết đường về nhà mình”, Thâm Nguyệt vừa đi vừa chậm rãi nói.

Tô Vũ nói: “Ta cảm thấy cô còn chưa tỉnh rượu, không yên tâm để cô một mình trở về”.

Thâm Nguyệt quay đầu lại cười với hắn rồi nói: “Lúc ta không uống rượu người cũng nói là không yên tâm, vậy đến khi nào thì người mới yên tâm đây?”

Tô Vũ hạ tay xuống, tay áo nhẹ nhàng tiến lại gần nàng.

Sau đó hắn lặng lẽ nắm tay Thâm Nguyệt, cảm thấy bàn tay của nàng có chút lạnh.

Thâm Nguyệt muốn rút tay ra nhưng không rút được.

Tô Vũ nhẹ giọng nói với nàng: “Sau này cô không cần phải trốn ta, nếu như cô đã muốn xem ta là bạn bè thì cứ xem ta là bạn bè, chỉ cần không làm kẻ thù thì làm gì cũng được, cho dù làm người xa lạ cũng không sao”.

Thâm Nguyệt giật mình.

“Cô quen biết Hạ Du từ lúc nào?”, Tô Vũ hỏi.

Thẩm Nguyệt nói: “Lúc trước ở trên phố hắt ta đã tới tìm ta vay tiền đi đánh bạc, sau này khi Bắp Chân được một trăm ngày tuổi hắt ta cũng có đến phủ tướng quân chúc mừng, kể từ đó cũng xem như có quen biết”.

“Nhi công tử Hạ gia tính tình đơn giản, chỉ có hơi bất hảo một chút nhưng đầu óc cũng không tệ”, Thẩm Nguyệt lại nói thêm.

“Cô có thể kết thân với hắt ta, sau này có thể sẽ có ích. Nhưng sau này khi ra ngoài cô phải cẩn thận, không được để cho người khác biết giữa hai người có giao tình, nếu không sẽ khiến cho người ta hiểu lầm cô có lui tới với Hạ tướng, chuyện này đối với cả cô và hắt ta đều không có lợi”.

Thẩm Nguyệt gật đầu.

Một lúc sau, Tô Vũ nhẹ giọng hỏi nàng: “Cô có chê ta đêm nay làm vương bạn cô không?”

Thẩm Nguyệt ngẩng đầu nhìn hắt, trong lòng cảm thấy rất khó tả. Nàng không muốn nghe thấy hai chữ “vương bạn” thốt ra từ miệng Tô Vũ.

Nàng chưa bao giờ nghĩ rằng hắt làm nàng vương bạn.

Thẩm Nguyệt nói: “Không sao”.

Tô Vũ nói: “Lời nói của cô không rõ ràng. Ý của cô là ta không làm cô vương bạn hay là ta làm cô vương bạn nhưng vẫn không sao?”

“Ta không nghĩ nhiều như vậy, là do người tự mình nghĩ lung tung”.

Tô Vũ nhẹ giọng hỏi: “Tại sao cô lại muốn ở cùng với Liên Thanh Châu, cô thật sự thích hắt ta sao?”

Thẩm Nguyệt nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi nói: “Thích chứ, tuy rằng không phải thứ tình cảm nam nữ nhưng ta nghĩ chuyện đó có thể từ từ bồi dưỡng, nếu như ta cố gắng thì chắc cũng sẽ có một ngày ta cảm thấy hắt ta không tồi”.

Tô Vũ nghĩ một chút rồi nói: “Là bởi vì cô cho rằng hẳn ta là cha của Bắp Chân sao?”

Thâm Nguyệt sững sốt nhìn hẳn nói: “Làm sao người biết?”

“Vừa rồi cô đã nói cô cùng Tần Như Lương đã thành hôn hơn một năm cũng chưa từng có quan hệ gì”, Tô Vũ cười nói: “Có nghĩa là Bắp Chân không phải là con của Tần Như Lương. Ta lại nhớ trước đó khi đặt tên cho Bắp Chân cô đã khẳng khẳng rằng nó họ Liên, cho nên ta liền đoán như vậy”.

Thâm Nguyệt không biết phải nói gì, nàng nghĩ thầm, quả nhiên không thể ở bên cạnh một kẻ có tâm tư kính đáo, bất cứ một lỗ hổng nào trong lời nói của đối phương hẳn đều có thể bắt được, sau đó liền kết lại rồi suy đoán chính xác.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 456

“Bắp Chân vẫn còn phải chịu uất ức một thời gian làm con của người khác”, Tô Vũ khẽ nói.

Đúng lúc đó lại có một tràng pháo nổ vang, Thẩm Nguyệt nghe không rõ liền hỏi lại: “Người nói cái gì?”

“Ta đang nói, cô có biết tại sao Liên Thanh Châu lại từ chối cô hay không?”

“Tại sao?”

Tô Vũ híp mắt, chậm rãi nói: “Theo ta biết thì hẳn ta không thích nữ nhân”.

“Cái gì?”, Thẩm Nguyệt vô cùng kinh ngạc: “Người nói hẳn đừng tính luyện ái?”

Thẩm Nguyệt lập tức hiểu ra mọi chuyện, vỗ tay nói: “Thảo nào hẳn ta từ chối ta, với lại quen biết lâu như vậy mà ta không thấy bên cạnh hẳn ta có nữ nhân nào khác! Thì ra là hẳn ta có chuyện khó nói ra”.

Nàng xoa xoa cằm: “Cho nên hẳn ta không phải là cha ruột của con ta?”

Tô Vũ nghiêm nghị nói: “Không cần biết cha ruột của Bắp Chân là ai, hiện tại nó nhất định phải là con trai trên danh nghĩa của đại tướng quân. A Nguyệt, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện”.

Thẩm Nguyệt cũng nghiêm túc nói: “Chà, người nói đúng, nếu như ta tìm ra cha ruột của nó rồi phát hiện ra cha nó là một kẻ xấu xí quái dị thì sao?”

Tô Vũ: “...”

Thẩm Nguyệt thở dài một mình, nói: “Bắp Chân có thể lớn lên để nhìn như vậy hoàn toàn là nhờ vào gen của ta chống đỡ”.

Sau đó nàng lại nghĩ đến một chuyện khác liên tở mò ngừng đầu nhìn Tô Vũ hỏi: “Người và Liên Thanh châu bên nhau lâu như vậy, hai người mới là một đôi sao?”

Tô Vũ như đang nghe một câu chuyện cười, ý cười lan tràn đến khóe mắt, lúc vừa muốn cười thì lại lơ đãng ngừng đầu nhìn về phía trước. Hắn khẽ khựng lại một chút, tất cả biểu cảm dịu dàng ấm áp trên mặt đều biến mất.

Ở phía đối diện có hai người đang chầm chậm đi tới.

Có vẻ như là người quen.

Hai người đang đi tới đều là quan viên trong triều.

Lúc này đường phố có rất ít người, bình thường cũng có rất ít quan viên đi lại trên phố vào giờ này.

Nhưng hai quan viên này đều mặc thường phục, trên người nồng nặc mùi rượu, hẳn là đã uống say khướt, phía sau còn dẫn theo hai tôi tớ, hiển nhiên là vừa mới đi xã giao nơi khác trở về.

Bọn họ vừa đi vừa bàn tán về mấy vị cô nương, sau đó lại bàn tán về đêm giao thừa tuyết rơi này, khó có được một ngày mới có thể ăn chơi vui vẻ, lại còn có tuyết rơi trên đường, đúng là thú vị.

Thẩm Nguyệt không biết tại sao Tô Vũ lại đột nhiên không nói nữa, nàng tưởng mình đã nói trúng tim đen hắn rồi cho nên liền quay lại nhìn hắn cười nói: “Sao? Chẳng lẽ là người cũng có chuyện khó nói như vậy?”

Thẩm Nguyệt vừa định nói thì đã phải hít một hơi thật sâu.

Bởi vì Tô Vũ đã bất thành tình nghi người tóm chặt lấy eo của nàng kéo nàng vào lòng.

Thẩm Nguyệt chật vật tránh ra nói: “Này, người đang làm gì vậy?”

Tô Vũ không trả lời, nhưng lúc này hai quan viên kia đã phát hiện ra hẳn rồi ngạc nhiên hỏi: “Ồ, đây không phải là Tô đại học sĩ sao?”

Thẩm Nguyệt đột nhiên có cảm giác như bị một chậu nước lạnh dội qua đầu khiến nàng cảm thấy ớn lạnh cả người.

Nàng nằm trong lòng Tô Vũ không dám nhúc nhích bởi vì sợ bị người khác nhận ra.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 457

Nàng nhìn phản ứng của Tô Vũ, biết rằng hai quan viên này đã nhận ra Tô Vũ thì chắc chắn sẽ nhận ra Thẩm Nguyệt nàng.

Nếu như để cho bọn họ phát hiện nàng thân là phu nhân tướng quân, Tĩnh Nguyệt công chúa lại đây đưa không rõ với Tô Vũ ở trên đường thì mọi chuyện sẽ trở nên rất t ấ t ệ.

Tô Vũ bình tĩnh đỡ đầu Thẩm Nguyệt trong lòng gật đầu chào hỏi hai quan viên: “Thật trùng hợp, lại gặp hai vị đại nhân ở đây”.

Hai quan viên kia cảm thấy vô cùng tò mò với nữ nhân được Tô Vũ ôm trong lòng.

Bởi vì trước nay bọn họ chưa từng nghe nói Tô đại học sĩ quá gần nữ sắc, chứ đừng nói đến chuyện ôm ấp nữ nhân trên đường!

Đây đúng là một tin tức lớn.

Có một vị bước đến bên cạnh Tô Vũ, muốn nhìn thấy rõ bộ dáng của nữ nhân trong lòng hắn nhưng không được, chỉ có thể bật cười nói: “Tô đại nhân thật sự thú vị, không ngờ lại đi hẹn hò ở đây”.

“Tô mỗ là người đọc sách, trong lúc đập tuyết ngắm trăng không tránh khỏi phong hoa tuyết nguyệt”.

“Nữ nhân này hẳn là phải sắc nước hương trời mới có thể lọt vào mắt của Tô đại nhân”.

Tô Vũ thản nhiên nói: “Không đâu, nàng chỉ là một nữ nhân dân dã, Tô Vũ còn chưa tán tỉnh được nàng nên cũng không thể làm gì được”.

Thẩm Nguyệt vui đầu vào lòng ngực hắn, cảm thấy lồng ngực hắn khẽ rung động khi hắn đang nói. Nàng bất giác phối hợp với Tô Vũ, giả vờ vùng vẫy từ chối vài lần.

Tim nàng đập loạn nhịp, suýt chút nữa đã nhảy ra ngoài.

Nàng đã rất lo lắng.

Rõ ràng Tô Vũ cũng rất lo lắng nhưng hắn vẫn có thể tỏ ra bình tĩnh nói chuyện với người khác.

Hai quan viên kia vừa nói đến chuyện nữ nhân thì liền tỏ ra kinh nghiệm đầy mình, trong đó có một người nói: “Nữ nhân này có gì mà khó tán tỉnh. Chỉ cần đại nhân cứng rắn một chút, bảo đảm nàng sẽ ngoan ngoãn chịu thua”.

Người còn lại cũng phụ họa nói theo: “Tô đại nhân không ngại để cho ta nhìn thử xem nữ nhân này rốt cuộc là tuyệt sắc giai nhân nơi nào, lại có thể khiến cho Tô đại nhân thần hồn điên đảo”.

Chưa nhìn thấy được bộ dáng của Thẩm Nguyệt thì bọn họ thực sự chưa từ bỏ ý định. Nhưng Tô Vũ làm sao có thể để bọn họ nhìn thấy dễ dàng như vậy.

Tô Vũ lại hỏi: “Xin hỏi hai vị đại nhân, Tô mỗ phải cứng rắn thế nào với nàng đây?”

“Nếu như nàng không cho người ôm thì người cứ dùng sức ôm, nếu như nàng không cho người hôn thì người cứ dùng sức hôn, nếu như nàng không cho người chạm vào thì người cứ dùng sức mà chạm vào”, quan viên kia nở nụ cười khả ố nói.

Thẩm Nguyệt không khỏi thẫn mắng, đúng là hạ lưu.

Một quan viên khác nói: “Đúng đúng, nữ nhân đầu miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo, nàng càng từ chối tức là càng hoan nghênh. Ngoài mặt nàng càng không quan tâm đến người thì trong lòng lại càng quan tâm đến người như vậy”.

“Thì ra là như vậy”, Tô Vũ trầm ngâm nói: “Tô mỗ xin lĩnh giáo”.

Vừa dứt lời, Thảm Nguyệt liền cảm thấy Tô Vũ buông lỏng tay.

Nhưng nàng còn chưa kịp hít sâu một hơi thì khuôn mặt của nàng đã đột nhiên bị một bàn tay thon dài mát lạnh nâng lên.

Nàng kinh ngạc ngược mắt lên thì nhìn thấy Tô Vũ đang cúi đầu, ánh mắt của hắn sâu thẳm, sau đó đờng tử của nàng giãn ra rồi như không còn nhìn thấy gì nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 458

Nàng như rơi vào trong ánh mắt của hắn, đôi môi mát lạnh khẽ run, khuôn mặt Tô Vũ vừa lại gần trước mặt Thẩm Nguyệt thì liền hôn nàng.

Không gian thời gian như ngưng đọng, chóp mũi của hai người khẽ chạm vào nhau, sau đó hô hấp của cả hai cũng trở nên hỗn loạn.

Hắn tiếp tục rũ mắt xuống, trong ánh mắt như sáng lên ánh sáng nhàn nhạt. Nếu như ánh mắt của hắn là một gông xiềng thì hắn chỉ muốn có thể giam cầm nàng từ linh hồn đến tận xương tủy.

Một số hình ảnh trong quá khứ hiện lên trong tâm trí của Thẩm Nguyệt một cách không kiểm soát, khác hẳn với lần chạm mặt dưới mái hiên lần trước.

Hơi thở của hắn càng lúc càng dày đặc, không chỉ lướt qua mà còn tiến sâu thăm dò.

Thẩm Nguyệt chưa bao giờ bị hôn như thế này trước mặt người khác.

Tai của nàng bắt đầu nóng ran, hơi thở của Tô Vũ lấp đầy mọi giác quan của nàng khiến trái tim nàng đập mạnh đến mức muốn nghẹt thở.

Biểu hiện của nàng giống như một nữ nhân không chịu khuất phục trước Tô Vũ, nhưng lúc này thân thể của nàng đã cứng ngắc, muốn đẩy Tô Vũ ra cũng không đẩy nổi.

Hai quan viên kia đều rất để ý đến bộ dáng của nữ nhân trong lòng Tô Vũ, một là vì tò mò, hai là vì luôn có hứng thú với nữ nhân xinh đẹp.

Bởi vì vậy cho nên hai người mới liên tục nói chuyện mà không muốn rời đi.

Không ngờ Tô Vũ lại cưỡng hôn nữ nhân ngay trên phố.

Cho dù bọn họ rất muốn nhìn thấy bộ dáng của Thẩm Nguyệt nhưng từ đầu đến cuối vẫn không có cách nào nhìn thấy được. Nếu như cứ tiếp tục ở lại thì chắc chắn sẽ bị chọc cho khó chịu, cuối cùng chỉ đành phải tức giận rời đi.

Hai người liếc nhìn nhau, phỏng chừng ngày mai danh tiếng giữ mình trong sạch của Tô đại học sĩ cũng sẽ không còn nữa.

Thẩm Nguyệt cảm thấy mình đang rất bối rối, không biết Tô Vũ đã mở rãnh mình ra như thế nào.

Nàng chỉ sai lầm một lần mà toàn quân đều đã tan rã!

Tô Vũ ôm lấy eo nàng, ép chặt nàng vào người mình.

Hắn khuấy động mây mưa trong miệng nàng, Thẩm Nguyệt không còn nơi nào để trốn thoát, làn môi hắn vuốt ve môi nàng, ngay cả khi nàng cố gắng trốn vào một góc thì cũng sẽ chạm vào lưỡi hắn.

Toàn thân nàng không còn sức lực, lên một lớp bông.

Nàng khó khăn muốn mở mắt ra, sau đó lại rũ mắt xuống.

Không phải người khác, là Tô Vũ.

Người đàn ông đang hôn nàng thật sâu chính là hình ảnh hiện lên trong đầu nàng.

Sau đó nàng lại vòng tay qua cổ Tô Vũ, nghiêng người về phía hắn, toàn bộ thân thể đều dựa vào hắn.

Sau này Thẩm Nguyệt thường xuyên nhớ tới đêm nay nàng cùng Tô Vũ hôn nhau dưới trời tuyết ngoài phố, cảm thấy vô cùng điên cuồng.

Không ai có thể nhìn thấy khuôn mặt của họ.

Chỉ có bọn họ nhìn thấy nhau gần trong gang tấc.

Không biết đến khi nào thì hai quan viên kia mới rời đi.

Tuyết lại bắt đầu rơi, xung quanh yên lặng. Thâm Nguyệt giật mình nhìn thấy mái tóc phủ trắng của Tô Vũ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 459

Tô Vũ chậm rãi chuyển từ mãnh liệt sang bình tĩnh, hắc vẫn hôn nàng, sau khi khẽ lui về phía sau một chút thì lại hôn nàng thêm lần nữa.

Môi hắn ửng hồng, mũi thở ra khói trắng, ánh mắt sâu thẳm còn chưa làm mờ đi được cơn sóng cuộn trào trong lòng.

Hai người nhìn nhau thở dốc hồi lâu cũng chưa thể bình tĩnh lại.

Đôi môi Thâm Nguyệt sưng đỏ, ngọt ngào động lòng người, một cảm giác nóng bỏng từ khoe môi truyền đến toàn thân. Tô Vũ khẽ nâng tay lên nhẹ nhàng lau khoe môi nàng.

Thâm Nguyệt thì thào nói: “Bọn họ đã rời đi chưa?”

“Đi rồi”.

“Không có vấn đề gì chứ?”

“Không có vấn đề gì”.

Thâm Nguyệt muốn tránh xa Tô Vũ một chút cho nên liề buông tay khỏi cổ hắn.

Nàng biết rằng vừa nãy chỉ là diễn kịch, cũng may hai người kia không nhìn thấy mặt của nàng, nhưng nàng cảm thấy nếu như cứ tiếp tục như vậy với Tô Vũ thì sẽ rất nguy hiểm.

Nàng muốn hít một hơi thật sâu để thoát ra.

Nhưng vừa lùi bước thì nàng liề phát hiện hai chân không còn chút khí lực nào, mềm nhũn ngã xuống.

Tô Vũ kịp thời cúi xuống bế nàng lên.

“Bỏ ta xuống”, Thẩm Nguyệt mềm nhũn nói.

Tô Vũ vẫn bình tĩnh đi về phía trước, kiên định nói: “Ta làm cho cô thành ra như vậy thì ta phải chịu trách nhiệm đến cùng chứ”.

“Chỉ là diễn kịch thôi, ta không định bắt người chịu trách nhiệm”.

“Chỉ là diễn kịch sao? Làm sao cô biết không phải là do ta kìm lòng không đặng?”, Tô Vũ nói: “Bây giờ thì cô đã biết rồi đó, xu hướng của ta hoàn toàn bình thường”.

Hắn bế Thẩm Nguyệt chậm rãi bước về phía trước, không biết pháo nhà ai đang liên tục nổ giòn.

Đột nhiên hắn cúi đầu cười với Thẩm Nguyệt, như thể cả thế giới đều bị nụ cười trên môi hắn làm lu mờ.

Hắn nói: “A Nguyệt, năm mới vui vẻ”.

Khi họ trở lại Trì Xuân Uyển thì toàn thân đều đã bị tuyết trắng bao phủ.

Ngọc Nghiên và Thôi thị luôn chờ Thẩm Nguyệt trở về, vừa thấy người về thì đã vội vàng đi lấy nước nóng cùng ấm sưởi tới để sưởi ấm cho họ.

Nửa đêm, tiếng pháo trong từng hộ gia đình càng lúc càng nhiều, vang vọng xa gần nối tiếp nhau không dứt.

Vài dây pháo cũng được đốt trong phủ tướng quân vang lên những âm thanh đinh tai nhức óc.

Tất cả mọi người đều vui vẻ, Ngọc Nghiên cũng rất vui vẻ, cùng Thôi thị xây người tuyết trong sân.

Báp Chân vẫn đang ngủ, đến nửa đêm thì muốn tỉnh.

Nó mở to đôi mắt tròn của mình rồi đá chân không ngừng nghỉ.

Thẩm Nguyệt bịt hai lỗ tai của nó nhưng dường như nó không hề bị tiếng pháo nổ làm giật mình.

Nếu như là con nhà người khác thì chắc chắn đã bị tiếng pháo nổ làm sợ đến mức oa oa khóc lớn.

Bắp Chân nhìn thấy Tô Vũ cũng ở đó thì càng thêm hoạt bát hơn, nó giương nanh múa vuốt, hai mắt dán chặt vào người Tô Vũ chứ không hề nhìn đi hướng khác.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 460

Tô Vũ nói: “Hình như đã lâu rồi ta không tới đây cho nên nó đã không còn nhớ được ta nữa rồi, ánh mắt nhìn ta còn có chút tò mò kìa”.

Nét mặt Thẩm Nguyệt lúc này trông vô cùng dịu dàng, nàng chỉnh lại y phục cho Bấp Chân rồi cười nói: “Đừng nói là người, ngay cả mẹ ruột của nó mà có đôi khi nó còn khinh không thèm nhìn tới đây”.

Tô Vũ nhướn mày: “Cao ngạo đến vậy sao?”

Lúc này Bấp Chân lại duỗi bàn tay nhỏ đầy thịt của nó ra hướng về phía Tô Vũ.

Thẩm Nguyệt cười nói: “Nhóc con không có lương tâm, sao nhìn thấy mẹ người không tỏ ra thân thiết như vậy chứ?”

Nói đoạn nàng lại liếc nhìn về phía Tô Vũ nói: “Nó muốn người bế nó, người có muốn bế nó một lần không?”

Tô Vũ bắt lấy bàn tay nhỏ bé của Bấp Chân.

Một bàn tay lớn thon dài đang nâng đỡ một bàn tay bé mềm mại, hai hình ảnh bổ sung cho nhau dường như càng tăng thêm sức mạnh, giống như một bức tranh hài hòa nhất trên thế gian.

Hình ảnh đó bất luận là ai nhìn thấy cũng sẽ cảm thấy vô cùng xúc động.

Đây cũng là một trong những lý do tại sao Thẩm Nguyệt luôn muốn biết cha của Bấp Chân là ai.

Bấp Chân phải có được tình phụ tử mà nó đáng được có.

Bấp Chân thật sự dùng hai tay nắm lấy Tô Vũ, cố gắng khiến cho Tô Vũ bế nó.

Tô Vũ bế nó lên đặt ở trên đùi, để nó ngoan ngoãn nằm trong vòng tay mình rồi dịu dàng nói: “Y phục xinh xắn quá”.

Thẩm Nguyệt vươn tay trêu chọc Bắp Chân rồi nói: “Trong tủ còn nhiều lắm, mỗi bộ một vẻ. Lần sau lại mặc một bộ khác màu khác kiểu dáng đi”.

Một lúc sau, Thẩm Nguyệt lại nói: “Nó có vẻ thích người đó. Dù sao nó cũng là một đứa trẻ không có cha, vậy người có thể thay cha nó bế nó nhiều hơn một chút cũng được”.

Bắp Chân nhanh chóng ngủ say trong lòng Tô Vũ.

Thẩm Nguyệt nghĩ chắc là do Bắp Chân của nàng cũng cảm nhận được trên người Tô Vũ luôn toát ra một loại ma lực khiến người ta cảm thấy bình an vô sự.

Lần đầu tiên nàng mới có hi vọng đêm nay có thể dài hơn, thời gian có thể trôi qua chậm hơn một chút.

Dường như nàng đã quá mê muội rồi.

Cho đến nửa đêm, khi Tô Vũ chuẩn bị rời đi, đầu óc nàng vẫn còn đang rối bời.

“A Nguyệt”.

Bên tai nàng đột nhiên lại cảm thấy nhột, Thẩm Nguyệt ngẩng đầu lên liền thấy tay Tô Vũ vòng qua tai mình, nhẹ nhàng vuốt tóc rồi vén ra sau tai.

Động tác của hắn rất nhẹ nhàng, khiến cho Thẩm Nguyệt quên mất chuyện phải giữ khoảng cách.

Thẩm Nguyệt mơ hồ cảm thấy hơi ấm từ những đầu ngón tay thon dài của hắn chạm vào vùng huyết mạch cảm trên tai nàng.

Tô Vũ dừng tay, ánh mắt thâm thúy nói: “Tai cô đỏ quá”.

Thẩm Nguyệt cuối cùng cũng định thần lại, trừng mắt nhìn hắn rồi gạt tay hắn ra.

Tô Vũ thấp giọng nói nhỏ với nàng: “Sau ngày hôm nay có lẽ ta sẽ không tới đây một thời gian. Cô và Bắp Chân cứ an tâm sinh sống bình thường trong nhà, ra ngoài nên cẩn thận, tốt nhất không có việc gì thì đừng nên ra ngoài”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 461

Thẩm Nguyệt nói: “Chuyện này ta không cần người nhắc nhở, ta biết rồi”.

Tô Vũ nói: “Còn nữa, khi ta không có ở đây thì không được uống rượu”.

Hơi thở của Thẩm Nguyệt ngưng trệ một lúc, dường như còn có chút sợ.

Tô Vũ đứng dậy, tay áo nhẹ nhàng quét qua mu bàn tay Thẩm Nguyệt, khi Thẩm Nguyệt nâng mắt lên nhìn thì chỉ còn nhìn thấy được bóng lưng của hắn cao ngất dưới ánh đèn vàng.

Thẩm Nguyệt định mở miệng nhưng không nói được lời nào.

Tô Vũ đột nhiên xoay người lại, thấy nàng muốn nói lại thôi liền hỏi: “Muốn giữ ta lại sao?”

Thẩm Nguyệt buột miệng: “Ta chỉ đang muốn nói người đi thông thả, không tiễn”.

Tô Vũ cười nói: “Ta lại đang muốn hỏi cô muốn thứ gì làm quà năm mới?”

Thẩm Nguyệt hơi ngần người.

“Không muốn sao? Không muốn thì thôi vậy”, Tô Vũ nói.

Thẩm Nguyệt nói: “Người đã tự nói ra chuyện này thì ta không muốn cũng không được, nhưng bây giờ ta còn chưa nghĩ ra, khi nào ta nghĩ ra thì ta lại nói với người”.

“Được”.

Ánh nến lung linh ánh lên trong mắt hấn, hấn nhìn Thảm Nguyệt rất lâu sau đó mới xoay người rời đi không hề quay đầu lại.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, vừa mở cửa phòng ra thì một luồng gió lạnh đã lùa vào phòng, cảnh vật bên ngoài phủ đầy một màu trắng sáng chói.

Thảm Nguyệt quấn Bắp Chân vào lớp vải thật dày rồi mang nó ra ngoài chơi tuyết.

Tiếng cười nói vui vẻ ở Trì Xuân Uyển lan đến tận hoa viên.

Bọn người hầu trong phủ cũng vui vẻ theo.

Ngày hôm qua pháo đặt đầy ở sân trước, trên mặt đất bây giờ vẫn còn trải đầy giấy đỏ vụn, ngay cả tuyết rơi suốt đêm cũng không thể che phủ hoàn toàn.

Giấy đỏ xác pháo rơi lác đác giữa tuyết trắng chói mắt giống như hàng mai rơi xuống, trông vô cùng xinh đẹp.

Trong ngày Tết lớn này, ngoài bàn luận về chuyện năm mới và thời tiết thì trên phố bàn luận nhiều nhất về chiến sự với Dạ Lương.

Các cuộc đàm phán và hòa giải giữa hai nước đã thất bại, lúc này một cuộc chiến đã chính thức nổ ra.

Đại quân từ kinh thành vẫn chưa đi đâu đến, vẫn chỉ có quân trấn thủ biên cương đang chiến đấu với Dạ Lương. Nhưng Dạ Lương lòng dạ khó lường đã có chuẩn bị, một khi cuộc chiến này nổ ra thì mọi chuyện sẽ vô cùng tồi tệ.

Quân biên cương liên tục bại lui.

Những năm trước các quan viên đều được nghỉ nửa tháng vào dịp năm mới, nhưng hiện nay do chiến tranh đã xảy ra cho nên kỳ nghỉ giảm xuống còn bảy ngày.

Nếu trong kỳ nghỉ có việc gấp thì các quan viên vẫn phải kịp thời vào cung để thượng tấu, hoàng đế cũng không thể nhàn rỗi.

Vào ngày đầu tiên của năm mới, ngoài những báo cáo về chiến sự liên tục xảy ra từ phía nam, hoàng đế còn nhận được một tin tức khiến ông ta hết sức kinh ngạc.

Theo tin tức từ hai gã quan viên đêm hôm trước thì đêm đó bọn họ đã nhìn thấy Tô đại học sĩ ngoài phố.

Loại tin tức này rất nhanh đã truyền đi khắp nơi trong chốn quan trường, dù sao thân phận của Tô Vũ cũng khá đặc biệt, nếu như có bất cứ tin đồn này xảy ra xung quanh hắn thì cũng sẽ bị kẻ khác chú tâm nghi ngờ ngầm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 462

Từ sáng sớm hoàng đế đã triệu kiến Tô Vũ.

Tô Vũ mặc quan bào màu tím thẫm, mái tóc đen được búi sau gáy, đang tiến về phía điện.

Hoàng đế ngẩng đầu lên, nhìn ra bên ngoài tuyết phủ trắng trời, thềm ngọc không một tí vết, bóng dáng Tô Vũ từ xa bước đến, xung quanh hẳn chỉ là một màu trắng xóa, giống như từ trên thiên đàng bước xuống nhân gian.

E rằng tìm khắp Đại Sở cũng không thấy được người thứ hai sở hữu khí độ và diện mạo này.

Tô Vũ tới bên ngoài điện rồi hành lễ, trước nay chưa từng bỏ qua quy củ, phải đợi tuyên triệu mới tiến vào điện.

Sau khi hành lễ quân thần, hoàng đế thẳng thừng hỏi: “Hôm nay trẫm nhận được một tin báo vô cùng chấn động, nghe nói đêm qua ái khanh kết giao trên đường”.

“Hoàng thượng mắt tinh tai thính, vi thần không giấu nổi hoàng thượng”.

Tô Vũ chẳng hề thấy bất ngờ, hẳn cũng biết hoàng thượng sẽ biết chuyện này rất nhanh.

Hoàng đế giả bộ tức giận: “Trẫm còn nghe nói, đêm qua đại học sĩ không những cưỡng ép ôm ấp nữ tử, thậm chí còn cưỡng hôn nữ tử trên đường. Người đã biết tội chưa?”

“Vi thần biết tội”.

Hoàng đế hỏi: “Người là đại học sĩ đương triều, là tấm gương tiết tháo kỷ cương, lại là thầy dạy cho các hoàng tử và công chúa của trẫm, bây giờ

làm vậy còn ra thế thống gì?”

Hoàng thượng nheo mắt, nhìn Tô Vũ cung kính đứng trên điện: “Nữ tử đó là ai?”

Bao nhiêu năm nay, hoàng thượng chưa từng thấy bên cạnh Tô Vũ có bất kỳ cô gái nào.

Ban đầu khi triều chính chưa ổn định, hoàng đế cần dùng hãn đế lung lạc các cựu thần tiền triều, nhưng không thể để hãn nắm giữ thực quyền, bèn xua hãn làm đại học sĩ, nhập vào học viện dạy học.

Sau đó hoàng đế muốn hứa hôn công chúa cho hãn cũng bị hãn dùng lý do thân thể không ổn để từ chối.

Bây giờ nghe được tin báo như thế, hoàng đế thực sự có lý do để nổi giận, nhưng lại không thể trở mặt hoàn toàn với Tô Vũ.

Tô Vũ đáp: “Hồi bẩm hoàng thượng, thực ra vi thần... cũng không biết nữ tử đó là ai”.

Hoàng đế càng thêm giận dữ: “Người đã ôm đã hôn rồi mà không biết nàng ta là ai?”

Tô Vũ vừa hối hận vừa đau khổ: “Đêm qua vi thần uống say quá nên cứ mơ mơ màng màng, không biết bản thân đang ở đâu, thế nên mới làm ra chuyện như vậy, mong hoàng thượng giáng tội. Chuyện đêm qua cố nhớ lại cũng chỉ thấy mơ mơ hồ hồ, không rõ ràng lắm”.

Hoàng đế nghi hoặc, Tô Vũ trước nay khắc chế và chừng mực, sao có thể uống say?

Nhưng đi đâu khiến hoàng đế để tâm không phải nữ tử kia rồi cuộc là ai, ông ta quan tâm rằng Tô Vũ có ý đồ trong phương diện này.

Hoàng đế biết rằng không thể hỏi được đi đâu gì, bèn đáp: “Đàn ông luôn có những lúc khí huyết phương cương, xem ra Tô ái khanh cũng không thể

tránh được. Huống hồ bao năm nay ái khanh vẫn một thân một mình, khó lòng tránh được khi thất thố, đi đâu này trẫm có thể hiểu được”.

Tô Vũ cúi người hành lễ: “Vi thần tạ hoàng thượng thương xót”.

Hoàng đế hỏi: “Trước đây khi trẫm muốn gả công chúa cho người, người từ chối, bây giờ đã qua lâu như vậy rồi, cơ thể người đã khá hơn chưa?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 463

“Chuyện nhỏ nhặt của vi thần, không đáng để hoàng thượng ghi nhớ”.

Hoàng đế hàm ý thâm sâu: “Người là thần tử đặc lực của trẫm, là rường cột của quốc gia, chuyện chung thân đại sự của người sao có thể là chuyện nhỏ được. Theo trẫm thấy, Tô ái khanh trước kia không có tâm tư này, bây giờ có rồi, cũng nên có gia thất chăm sóc mới được”.

Tô Vũ cúi đầu, trên gương mặt chỉ thấy vẻ ảm đạm.

...

Tô Vũ trước nay không nuốt lời với Thẩm Nguyệt.

Lúc hần rời đi vào đêm Trừ Tịch có nói rằng sắp tới sẽ có một thời gian hần không đến.

Đúng thế thật.

Từ đó về sau Thẩm Nguyệt không gặp hần nữa.

Con thuyền tiến vào kinh thành đã neo đậu trên sông Dương Xuân nhiều ngày nay.

Con thuyền này là của Thẩm Nguyệt, tạm thời do Liên Thanh Châu vận hành giúp nàng.

Vốn dĩ có tới hai chiếc thuyền to như thế này, chiếc còn lại đang vận chuyển hàng hóa ở khu vực Giang Nam, là một chiếc thuyền hàng thực thụ.

Còn chiếc thuyền này có thể coi như thuyền khách, khi nào việc vận tải quá bận rộn cũng có thể dùng như thuyền hàng.

Trong đêm Trừ Tịch Thẩm Nguyệt chưa kịp thưởng thức kỹ càng, đợi tới khi trời trong mây tạnh, Liên Thanh Châu mới mời nàng lên thuyền lần

nữa.

Thẩm Nguyệt vốn tưởng rằng Tô Vũ cũng sẽ ở đó.

Tiếc rằng sau khi lên thuyền, nàng đi hết một lượt các tầng và phòng trên thuyền cũng không phát hiện ra bóng dáng của Tô Vũ.

Liên Thanh Châu thấy nàng có vẻ lơ đãng bèn nói: “Công chúa dường như đang tìm ai đó?”

Thẩm Nguyệt định thản lại, đứng trên mặt thuyền nhìn ra sông Dương Xuân: “Ban nãy nói đến đâu rồi?”

“Nói đến vấn đề sử dụng chiếc thuyền này như thế nào rồi”, Liên Thanh Châu đáp.

Thẩm Nguyệt thong thả nói: “Con thuyền này nhiều tầng, phòng riêng cũng nhiều, dù sao bây giờ người vận chuyển hàng hóa cũng đâu cần dùng tới, đúng lúc có thể dùng để kiếm ít tiền nhàn rồi”.

“Kiếm tiền nhàn rồi thế nào?”

“Có thể mở khách điểm, mở tửu lâu, cũng có thể làm trà lâu hay hí phường”, Thẩm Nguyệt xoay người tựa lên lan can, nhìn về phía Liên Thanh Châu.

“Đến mùa xuân hạ, nước sông dâng lên, còn có thể chở khách du lịch ngắm cảnh, bình thường cứ neo đậu bên bờ, cung cấp một điểm ăn uống vui chơi đầy đủ dịch vụ, còn sợ không kiếm được tiền sao?”

Kinh thành rộng lớn phần hoa này chưa bao giờ thiếu người có tiền, chỉ thiếu thú vui thôi.

Một khi xuất hiện nơi để người có tiền tiêu dao như vậy, chẳng khác nào cái động hút tiền không đáy cả.

Điều quan trọng nhất là người từ bốn phương tám hướng tụ hội tại nơi này, có thể lấy được tin tức của các địa phương nhanh nhất.

Ánh mắt Liên Thanh Châu sáng ngời: “Công chúa sao lại nghĩ tới phương pháp này?”

Thẩm Nguyệt đáp: “Có phải người thấy nó còn thiết thực hơn dùng thuyền để vận chuyển hàng hóa không? Chúng ta không cần đầu tư quá nhiều, chỉ cần cho các khách điếm, trà lâu tửu quán thuê vị trí, mỗi tháng thu tiền thuê”.

Như thế chỉ tính riêng tiền thuê mỗi tháng cũng đã là một con số không nhỏ rồi.

Sau khi thương lượng cùng Liên Thanh Châu xong xuôi, Thẩm Nguyệt bước xuống bậc gỗ nhô ra của con thuyền, đi được vài bước trên bờ, sau cùng vẫn dừng chân, quay đầu nhìn lại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 464

Liên Thanh Châu đưa mắt nhìn theo nàng, sau lưng hắn, non nước một màu.

Thẩm Nguyệt nheo mắt, cuối cùng vẫn hỏi: “Sao hắn không đến?”

Đương nhiên Liên Thanh Châu biết nàng đang hỏi ai. Hắn ta đứng ngược sáng, Thẩm Nguyệt không thấy rõ biểu cảm của hắn ta.

Hắn ta chần chừ trong thoáng chốc, mỉm cười đáp lại: “Công chúa thứ lỗi, tại hạ cùng sư phụ đã lâu rồi không qua lại”.

Liên Thanh Châu kịp thời dời sự chú ý của Thẩm Nguyệt: “Nếu Tô sư phụ biết công chúa nhớ người như vậy, chắc chắn sẽ rất vui lòng”.

Thẩm Nguyệt đáp: “Ta cũng chỉ buột miệng hỏi một câu thôi, ta đi đây”.

Nhìn theo bóng lưng Thẩm Nguyệt đi xa dần, Liên Thanh Châu khẽ thở dài.

Vào đêm Nguyên Tiêu sẽ có hội hoa đăng rất náo nhiệt.

Hạ Du hẹn Thẩm Nguyệt ra trò chuyện, sau khi gặp mặt chẳng nói hai lời đã kéo Thẩm Nguyệt đi về phía tử lâu.

Hạ Du phấn khích gọi tiểu nhị bưng rượu ngon tới.

Thẩm Nguyệt nghịch chén rượu trong tay, nhìn người qua người lại trên đường, đèn đuốc rực rỡ, vô cùng phấn khởi.

Nàng hỏi: “Lần trước ra ngoài uống rượu, người vẫn chưa biết sợ à? Ta nghe nói người bị ông cụ trong nhà treo lên đánh”.

Cứ nhắc đến chuyện này là Hạ Du tức tối mà không biết xả vào đâu: “Lần trước vận khí quá chán, gặp phải đại học sĩ. Sao cô không để ý tới ta

chứ, lại để mặc ta huýt sáo với hắn! Cô chớ nhìn hắn nho nhã lễ độ, thực chất là một kẻ ăn thịt người không nhả xương đâu!”

Thẩm Nguyệt tức cười: “Làm sao ta có thể cảm người được, ta cảm không nổi”.

Hạ Du vỗ tay xuống mặt bàn: “Thù này, tiêu gia ta ghi sổ cho hắn rồi đấy”.

Nếu Thẩm Nguyệt nhớ không nhầm thì lần trước Tô Vũ còn nói tính tình Hạ Du đơn giản, có thể kết giao.

Bây giờ Hạ Du lại hận hắn đến mức nghiền răng kèn kẹt.

Hạ Du nói: “Hừ, còn tưởng hắn thanh cao chính trực, chính nhân quân tử, không ngờ sau cùng vẫn là một ngụy quân tử thôi”.

“Tại sao lại nói như vậy?”

“Chắc chắn cô không biết rồi, ta nghe nói, vào đêm Trừ Tịch, Tô đại học sĩ cưỡng hôn dân nữ trên đường, sau này còn lan tới tai hoàng thượng cơ”.

Thẩm Nguyệt thấy ghen lòng.

Làm sao mà nàng không biết chứ, nàng là đương sự mà.

“Chuyện này đương nhiên là tin đồn xấu rồi, nào ngờ hoàng thượng không những không trách tội mà còn thông cảm cho hắn cúc cung tận tụy vì triêu đình trong mấy năm qua đến độ lỡ dở chuyện thành gia lập thất. Mừng hai đầu năm, hoàng thượng chọn lựa kỹ lưỡng được hai cơ thiếp dung mạo như hoa đưa tới phủ của đại học sĩ. Hắn thậm chí chẳng nói nửa lời thoái thác đã mỉm cười tiếp nhận rồi”.

Sau đó Hạ Du còn hùng hùng hổ hổ nói thêm vài điếu gì đó, nhưng Thẩm Nguyệt không nghe rõ lắm.

Nàng chỉ cảm thấy xung quanh quá ồn ào.

Cổ họng nàng khô khốc, dường như hơi khát, bèn tiện tay quơ lấy cái chén trên bàn đưa tới bên miệng, dốc cạn trong một hơi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 465

Thế rồi vì cay quá nên bị sặc.

Hạ Du vẫn đang thao thao bất tuyệt: “Hào sảng thế! Vậy thì ta cũng uống cạn đây... Ờ, này, cô định đi à?”

Thẩm Nguyệt đặt mạnh chén rượu xuống, chống tay lên bàn mà đứng dậy, không nói không rằng đã quay đầu đi ra ngoài.

Hạ Du vội vàng gọi giật lại: “Cô đi đâu thế, rượu còn chưa uống xong mà!”

Thẩm Nguyệt chẳng buồn quay đầu lại, lạnh lùng đáp: “Ta có việc riêng, hôm khác b ả người sau”, Hạ Du đang định đòi đi cùng thì nàng đã sải bước ra khỏi cửa, còn b ả thêm một câu: “Không được đi theo ta!”

Đến cả Liên Thanh Châu cũng không ngờ rằng Thẩm Nguyệt sẽ đến tìm hấn ta vào lúc này.

Nếu không phải chuyện làm ăn, thời gian này, hấn ta tránh được Thẩm Nguyệt thì sẽ tránh.

Một khi Thẩm Nguyệt có ý định hỏi tới Tô Vũ, Liên Thanh Châu sẽ chuyển đề tài kịp thời.

Điều khiến Liên Thanh Châu thở phào một hơi là từ sau câu hỏi ở trên thuy ền ngày hôm đó, Thẩm Nguyệt không hỏi tới lần nào nữa.

Liên Thanh Châu cũng không dám chủ động mời Thẩm Nguyệt đi chơi, chỉ sợ rước họa vào thân.

Nhưng khi thấy Thẩm Nguyệt xông thẳng vào nhà hấn ta, Liên Thanh Châu cảm thấy có vẻ như nàng đã biết hết tất cả rồi.

Thẩm Nguyệt tiến vào sảnh, đi thẳng đến trước mặt Liên Thanh Châu và hỏi: “Nghe nói Tô Vũ nạp cơ thiệp?”

Liên Thanh Châu bất đắc dĩ: “Công chúa nghe ai nói vậy, những lời đồn đại này không tin cũng được mà”.

Thẩm Nguyệt ghé tới gần, nhìn chằm chằm vào đôi mắt của hắn ta, giọng nói âm u lạnh lẽo: “Liên Thanh Châu, nếu ngươi còn tiếp tục lừa ta thêm một chữ nào nữa, đừng trách ta sau này không coi ngươi là bạn”.

Bao lâu nay, lần đầu tiên Liên Thanh Châu thấy Thẩm Nguyệt như vậy.

Hắn ta hé miệng, nhưng rồi chỉ thở dài và đáp: “Nếu công chúa đã biết rồi, hà tất phải hỏi tại hạ nữa”.

“Tại sao ngươi không nói sớm hơn, hẳn nhờ ngươi giấu ta sao?”

Liên Thanh Châu ngậm thừa nhận.

“Hay, hay lắm”, Thẩm Nguyệt lùi về sau mấy bước, cảm giác đè nén đột nhiên ập tới cũng tiêu biến trong chốc lát, nàng nhếch môi cười cười: “Đã vào cửa nửa tháng rồi, đến hôm nay ta mới biết. Các ngươi làm hay lắm”.

Nói xong, nàng quay người rời đi.

Nửa tháng qua, thỉnh thoảng nàng vẫn nhớ tới Tô Vũ.

Nhớ mùi trầm hương trên người hắn, nhớ từng lời nói nụ cười của hắn, nhớ tới vẻ không thể kiềm chế của hắn trong đêm Trừ Tịch.

Nàng vẫn muốn tin rằng nụ hôn đó của Tô Vũ là không thể kiềm chế được.

Khi ấy, suy nghĩ duy nhất của nàng cũng là “tình này khó lòng kiềm nén”.

Chắc hẳn nàng điên rồ mới muốn vứt bỏ tất cả tạp niệm trong thời khắc ấy để thật lòng thích nam tử mà nàng đang hôn.

Nàng điên rồ mới định vứt bỏ mọi đề phòng, để bản thân từng bước “lọt vào tròng”.

Nàng nghĩ, đàn ông như Tô Vũ không có ai là không thích đâu nhỉ. Vậy thì nàng sẽ buông thả bản thân thích hẳn một chút, có đáng gì đâu.

Tô Vũ nói, có lẽ thời gian tới sẽ không gặp mặt nàng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 466

Trong thời gian này, quả thực nàng đã từng nhớ hẳn.

Chỉ không ngờ rằng, ngày thứ hai của năm mới, hẳn đã nghênh đón cơ thiệp vào cửa.

Tính đến bây giờ, hẳn đã giấu nàng nửa tháng trời.

Thẩm Nguyệt không có cảm giác gì đặc biệt, ngoài việc lòng dạ trống rỗng. Cảm giác rung động kia quả thực đã bị hiện thực tạt cho một chậu nước lạnh, lửa cháy hừng hực cũng bị dập tắt hoàn toàn.

Ngẫm kỹ lại, nàng cảm thấy đòn cảnh tỉnh này của Tô Vũ đánh rất hay, kịp thời thức tỉnh nàng, chặt đứt mọi vọng tưởng không nên có của nàng.

May mà nàng mới chỉ bước một chân về phía trước, nàng vẫn có thể thu về được.

Bước ra đến cửa, Thẩm Nguyệt dừng bước, quay người nhìn Liên Thanh Châu, nhướn mày và nói: “Thực ra các người không cần phải giấu giếm ta, Tô Vũ không coi ta là bằng hữu sao? Hỉ sự tốt như thế mà cũng không cho ta biết”.

Liên Thanh Châu lộ vẻ lo lắng, hẳn ta hỏi lại: “Câu nói này của công chúa là lời đến từ nội tâm sao?”

Thẩm Nguyệt cười nhạt như không: “Người từng thấy ta hư tình giả ý bao giờ à? Cơ thiệp mà hoàng thượng tặng cho hẳn chắc hẳn cũng là hàng thượng đẳng. Tô Vũ diễm phúc không tẻ đâu, đến tầm tuổi này của hẳn cũng nên thành gia lập thất rồi”.

Nụ cười trên gương mặt nàng không một kẽ hở.

Nhưng Liên Thanh Châu không thấy ý cười chạm tới đáy mắt.

Liên Thanh Châu nói: “Có lẽ ta không nên nói nhiều, đợi xong việc Tô sư phụ sẽ giải thích với cô, nhưng chuyện này không phải do sư phụ làm chủ, người là hoàng thượng ban tặng, hẳn không có quyên từ chối, mong công chúa thấu hiểu”.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Nếu ta không biết, có phải các người sẽ giấu ta mãi không?”

“Sư phụ sẽ cố gắng giải quyết chuyện này thật nhanh”.

“Có gì để giải quyết đâu, nếu đã qua cửa rồi, Tô Vũ cũng không phải không nuôi nổi một vài nữ nhân”.

Thẩm Nguyệt lơ đãng bước ra ngoài, bóng dáng của nàng lẩn vào màn đêm.

Liên Thanh Châu không nhìn thấy khuôn mặt của nàng. Sắc mặt của nàng lúc này có vẻ rất bình tĩnh, ngoài miệng còn cười nói: “Đây là chuyện vui, người không cần phải gạt ta làm gì. Chẳng lẽ ta lại không đi chúc phúc chứ, tốt xấu gì thì cũng đã từng có một đoạn giao tình”.

“Liên Thanh Châu, thừa dịp đêm nguyên tiêu náo nhiệt, ta định mua một ít lễ vật mang sang nhà Tô Vũ, người có muốn đi cùng ta không?”

“Muộn rồi, để lần sau đi”.

“Người không đi thì thôi, ta đi một mình cũng được”.

Liên Thanh Châu vô cùng lo lắng, không dám để Thẩm Nguyệt đi một mình cho nên trước khi nàng ra khỏi nhà thì hẳn ta đã vội vàng đi theo.

Những ngọn đèn trên phố vẫn sáng, chiếu sáng cả một con phố dài như ánh sáng ban ngày.

Lễ hội đèn lồng vào đêm nguyên tiêu còn rầm rộ hơn cả Tết Trung thu, những chiếc đèn lồng bằng gốm được thắp sáng ở khắp mọi nơi, không đâu không có.

Thẩm Nguyệt không biết nên chọn lễ vật gì nên khi đi ngang qua cửa hàng bán quả hạch, nàng liền mua táo đỏ, đậu phộng, long nhãn cùng hạt sen rồi mang chúng theo.

Thẩm Nguyệt nói: “Quà cho dù không đáng giá nhưng ý nghĩa đằng sau mới quan trọng, ý nghĩa mang đi kèm báo tốt lành rất hay phải không?”

Thẩm Nguyệt đi phía trước, Liên Thanh Châu sải bước đi theo sau rồi nắm lấy cổ tay nàng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 467

Liên Thanh Châu nói với nàng: “Thẩm Nguyệt, chúng ta trở về đi, bỏ qua chuyện này đi”.

Thẩm Nguyệt nhìn Liên Thanh Châu hỏi: “Người sợ sao?”

Liên Thanh Châu lắc đầu nói: “Ta không muốn nhìn thấy cô miễn cưỡng như vậy. Cô bình tĩnh lại rồi nói chuyện được không?”

Thẩm Nguyệt cười nói: “Người thấy ta miễn cưỡng ở chỗ nào chứ? Người không thấy ta đang rất bình thản hay sao? Liên hồ ly, người đừng có nghĩ quá phức tạp như vậy, ta đi mua lễ vật đến chúc mừng chuyện vui cũng không được sao?”

Liên Thanh Châu nói: “Nếu như là chuyện tốt thì đương nhiên phải tặng lễ và ta cũng đã không giấu diếm cô làm gì. Nhưng bây giờ ta nghĩ sự phụ cũng không hi vọng nhìn thấy cô”.

Thẩm Nguyệt gạt tay Liên Thanh Châu ra, bước bình tiếp tục đi về phía trước: “Hắn có hi vọng hay không là chuyện của hắn, liên quan gì đến ta chứ”.

Liên Thanh Châu không ngăn được Thẩm Nguyệt nên hắn ta chỉ có thể đi theo nàng đến nhà Tô Vũ.

Chỉ có đi đầu thân phận của Thẩm Nguyệt khá nhạy cảm cho nên không thể công khai đi vào cửa chính nhà Tô Vũ.

Cũng may cạnh nhà Tô Vũ là căn nhà trống mà Liên Thanh Châu đã mua từ lâu cho nên nên hắn ta liền tạm thời kéo Thẩm Nguyệt vào trong đó.

Thẩm Nguyệt cũng chẳng muốn vào cổng chính nhà Tô Vũ.

Chúc mừng thì chúc mừng, nàng cũng không muốn tự mình rước rắc rối cho bản thân và Tô Vũ.

Thẩm Nguyệt tự nghĩ rằng bây giờ nàng đang rất lý trí và bình tĩnh.

Trong ngôi nhà trống có một quản gia cùng hai người hầu trông coi ngôi nhà.

Liên Thanh Châu nói: “Cô muốn chúc mừng thì cứ đưa đồ cho quản gia, để quản gia mang đi tặng giúp cho cô”.

Thẩm Nguyệt nhú mày nói: “Được rồi, tìm cho ta một chiếc đĩa đẹp hơn, trang trí long trọng một chút, lúc mang tặng Tô Vũ nhớ nói cho hắn biết rằng ta chúc hắn sớm sinh quý tử”.

Quản gia đi lấy khay, Thẩm Nguyệt xếp táo đỏ, đậu phộng, long nhãn cùng hạt sen vào khay một cách cẩn thận.

Nàng thản nhiên nói: “Quả thật không cần phải gặp lại hắn làm gì”.

Ánh đèn vàng rọi vào khuôn mặt của Thẩm Nguyệt giống như đang chiếu rọi một bức tranh hoàn mỹ. Nàng lấy tấm vải đỏ nhẹ nhàng đậy khay lại rồi nói: “Đưa đi đi”.

Quản gia đi rồi, người hầu trong nhà liễn tạm thời chuẩn bị một ít đồ ăn.

Liên Thanh Châu bảo nàng ngẩng đầu ăn chút gì đó rồi đi.

Thẩm Nguyệt nói: “Vừa hay ta cũng đang rất đói bụng”.

Lúc này Tô Vũ cũng đang ở nhà.

Trong nửa tháng qua, ngoại trừ việc vào cung dạy học trong viện thái học thì hắn không hề rời khỏi nhà.

Người bên ngoài còn tưởng rằng hắn đang vui vẻ vì những mỹ nhân được ban tặng cho mình, còn đang bận chìm đắm trong tử sắc.

Khi quản gia của Liên Thanh Châu mang đồ đến, quản gia của Tô Vũ tất nhiên có thể nhận ra cho nên đã đích thân dẫn quản gia đến gặp Tô Vũ.

Quản gia dâng khay lên rồi nói: “Đây là quà mừng mà lão gia nhà ta đưa tới, xin đại nhân nhận lấy”.

Tô Vũ mở tấm vải đỏ ra, hơi sững sờ khi nhìn thấy các loại quả hạch trong khay.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 468

Hai cơ thiếp vừa được gả vào nhà quả nhiên đều là những nữ nhân vô cùng xinh đẹp, khi nhìn thấy những món quà này thì không khỏi che miệng cười nói: “Thì ra là muốn chúc đại nhân sớm sinh quý tử”.

Tô Vũ nhận lấy lễ vật, thản nhiên nói: “Thay ta cảm ơn lão gia nhà ngươi”.

Sau khi quản gia rời đi, hai cơ thiếp cũng bị đuổi lui xuống.

Tô Vũ ngồi một mình ngoài hiên, vén vạt áo ra ngồi khoanh chân lại.

Hắn tiện tay lấy đậu phộng bên trong khay, bóc bỏ vỏ rồi cho phần nhân vào miệng.

Vị hơi chát.

Liên Thanh Châu làm sao có thể tặng quà chúc mừng cho hắn.

Hắn biết những thứ này là do Thẩm Nguyệt đưa tới và nàng đang ở căn nhà bên cạnh.

Người hầu nấu vài món đơn giản, Thẩm Nguyệt đã rất ăn ngon miệng nhưng Liên Thanh Châu thì không ăn nổi miếng nào.

Thẩm Nguyệt nói: “Tay nghề của đầu bếp nhà ngươi đúng là rất khá”.

Liên Thanh Châu lo lắng nhìn nàng nói: “Vậy sao? Ta nhớ bình thường cô đâu thích ăn những món này, hơn nữa bởi vì hôm nay không có đầu bếp bình thường cho nên nữ đầu bếp kia mới làm thay”.

Thẩm Nguyệt nói: “Sao chứ? Nữ đầu bếp kia nấu cũng rất ngon mà”.

“Vậy thì cô có ăn ra mùi vị gì không?”, Liên Thanh Châu hỏi.

Thẩm Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn hắn ta.

Liên Thanh Châu không đành lòng nói: “Nữ đầu bếp này xuất thân nông dân, tay nghề không được tốt lắm, món ăn này cũng rất mặn, cô không nếm ra sao?”

Thẩm Nguyệt cẩn thận nếm thử lần nữa rồi nói: “Có lẽ là do ta đói quá nên không để ý, quả thực có chút mặn”.

Liên Thanh Châu thấy quản gia trở về rồi đi về phía này thì mới cảm thấy an tâm như đã đoán được chuyện gì xảy ra.

Quản gia nói: “Công tử, Tô đại nhân bên cạnh đã tới, nói là muốn tạ lễ”.

Liên Thanh Châu đứng dậy nói: “Ta cùng người đi ra ngoài nghênh tiếp một chút”.

Lần này Liên Thanh Châu cùng quản gia cũng không quay trở lại.

Thẩm Nguyệt một mình bên bàn ăn, ánh nến trên bàn chiếu rọi sắc mặt vô cùng tĩnh lặng của nàng.

Tô Vũ từ bên ngoài đi vào, đứng ở cửa lẳng lẳng nhìn nàng, không nói lời nào cũng không tiến lên một bước.

Hai người giằng co thật lâu.

Khi Thẩm Nguyệt nhìn thấy cái bóng cao gầy từ ngoài cửa đi vào, nàng ngẩng đầu nhìn thấy hắn, ánh mắt nàng vẫn vô cùng tĩnh lặng.

Ánh mắt đó giống như một mặt hồ tĩnh lặng không chút gợn sóng.

Sau đó, Thẩm Nguyệt lại hỏi: “Người đã ăn chưa?”

Ánh mắt Tô Vũ nhìn nàng giống như đang muốn nhìn thấu nàng.

Thẩm Nguyệt vẫn còn cười nói: “Ta nghĩ người đã ăn rồi cho nên sẽ không mời người ngồi xuống cùng ăn đâu. Giờ này người tới đây làm gì?”

Thật lâu sau Tô Vũ mới nói: “Nhận được lễ vật cho nên cũng phải đến thăm một chút”.

Thâm Nguyệt cho biết: “Hôm nay ta mới biết được chuyện tốt của người, nếu biết sớm hơn thì ta đã chuẩn bị một món quà lớn hơn rồi. Hôm nay trên phố không có gì để mua cho nên ta đành phải mua một ít quả hạch hàm ý may mắn”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 469

“Chúc ta sớm sinh được quý tử, với ai?”

Thẩm Nguyệt nói: “Ở nhà người không có tận hai người sao? Cùng ai thì phải xem người yêu thích ai hơn”.

“Người ta yêu thích cũng không phải bọn họ”.

Thẩm Nguyệt đứng dậy phủi phủi vạt áo rồi thản nhiên nói: “Vậy người thích ai thì người cũng có thể thỉnh hoàng thượng gả cho. Dù sao cũng chỉ nhiều thêm một nữ nhân”.

“Nếu hoàng thượng có thể ban cho”, Tô Vũ sâu kín nhìn chằm chằm Thẩm Nguyệt nói: “Thì ta cũng sẽ không đợi đến hôm nay”.

Thẩm Nguyệt cong môi, giễu cợt nói: “Ồ, ta nhớ ra rồi, người đang nói về nữ nhân mờ ám kia đúng không? Nàng đã thành hôn rồi, hoàng thượng thật sự cũng không thể phá bỏ hôn nhân của người ta để ban nàng cho người. Nhưng ta nghĩ hai nữ nhân trong nhà người là đã quá đủ để an ủi người rồi”.

Vừa nói nàng vừa định rời khỏi phòng ăn.

Nhưng Tô Vũ đang chặn cửa, dường như không có ý định để nàng đi.

Thẩm Nguyệt nhíu mày, lạnh lùng nói: “Tô Vũ, người chặn đường ta?”

“Nếu như cứ để cô đi như vậy thì ta sẽ không cam lòng”.

“Không cam lòng? Thật là nực cười”, Thẩm Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Người nói thời gian này người không thể gặp lại ta, ta tin người, không ngờ người lại nạp hai cơ thiếp mà không nói một lời, nửa tháng nay không biết đã ở trong phủ hưởng bao nhiêu phúc”.

“Người nói ta nghe xem, người không cam lòng ở chỗ nào? Chuyện này tất cả mọi người đều biết, chỉ một mình ta không biết. Một thời gian nữa của người là bao lâu? Có phải là muốn đợi đến khi thê thiếp thành đàn, con cháu đầy sảnh thì người mới nói cho ta biết đúng không?”

“Rõ ràng người không cam lòng phải là ta mới đúng, ta thậm chí còn không có quyền được biết”.

“Thật ra người không cần phải gạt ta, cho dù có biết thì ta cũng chỉ mừng cho người mà thôi!”

Tô Vũ nắm lấy cổ tay Thẩm Nguyệt, đột nhiên kéo nàng về phía mình, nhẩn nhẩn nói: “Đó chỉ là hai người mà hoàng thượng tự nhét vào nhà ta, sao có thể coi là thê thiếp của ta được. Thê thiếp đầy đàn, con cháu đầy sảnh, một mình ta không thể chịu nổi, đời này ta chỉ cần có một người vợ là đủ rồi. A Nguyệt, tại sao cô lại nói như vậy, là cô đang ghen sao?”

Thẩm Nguyệt nghiêm mặt, tay âm thầm dùng sức giãy dụa nhưng miệng vẫn cười nói: “Mặc dù là hoàng thượng ban cho nhưng cũng đã vào cửa nhà người, ăn cơm nhà người, ngủ trong nhà người! Người nói ta ghen, Tô Vũ, hôm nay người muốn nghe lời nói thật hay là nói dối?”

Tô Vũ trầm giọng nói: “Ta muốn nghe lời nói thật”.

Cuối cùng hắn vẫn sợ rằng mình sẽ làm tổn thương Thẩm Nguyệt nhưng nàng lại vô cùng bướng bỉnh, không hề quan tâm ngay cả khi đang tự làm tổn thương mình, vì vậy hắn đành buông lỏng tay ra.

Cổ tay của Thẩm Nguyệt được giải phóng, nàng xông lên nắm lấy vạt áo của Tô Vũ, buộc hắn phải hơi cúi đầu xuống gần khuôn mặt của nàng.

Hơi thở của hai người hòa vào nhau, nhưng cảm giác khác xa với sự dây dưa đêm hôm đó.

Thẩm Nguyệt nhìn thẳng vào mắt hắn ta, gần từng chữ nói: “Đúng vậy, ta ghen đó thì sao?”

Tô Vũ mở to mắt.

“Nhưng người đã lừa gạt ta, ta ghét nhất là bị kẻ khác lừa gạt. Nửa tháng qua trong khi ta luôn lo lắng không biết đã có chuyện gì xảy ra với người thì người lại đi nạp thiệp, đúng là diễm phúc quá!”, Thẩm Nguyệt nói.

“Tin hay không thì tùy, suýt chút nữa thì ta đã thích người rồi. Ta đã nghĩ không phải chỉ có mình ta dao động, vừa gặp người là đã không thể kiềm chế được mình. Đến hôm nay ta mới hiểu được bản thân mình nực cười biết bao nhiêu”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 470

“Nếu như người nói với ta sớm hơn thì cho dù ta có thất vọng cũng sẽ hiểu cho người được một chút”.

“Nếu như ngay từ đầu người không tiếp cận trêu chọc ta, chỉ như bạn bè bình thường mà đối đãi thì ta đã không suy nghĩ lung tung rồi bị người mê hoặc, cũng sẽ không chán ghét người giống như bây giờ”.

Sắc mặt Tô Vũ có chút bi thương, bàn tay đang siết chặt trong tay áo.

Thẩm Nguyệt bật cười hai tiếng, tự giễu nói: “Thật ra đây là lỗi của ta, là do khả năng tự chủ của ta quá kém, không chống lại được sự cám dỗ”.

“Nhưng Tô Vũ, ta vẫn nên cảm ơn người vì đã dội cho ta một gáo nước lạnh kịp thời. Người yên tâm, sau này ta sẽ không nổi nóng, cũng sẽ không tệ hại như thế này nữa. Nếu như người đã có người bên cạnh thì ta liền không tiếp tục dây dưa”.

“Thật may là mọi thứ vẫn còn kịp. Quên đi, cứ như vậy đi”.

Khi đó hắn muốn ôm nàng thật chặt nhưng lại sợ nàng càng thêm chán ghét hắn.

Hắn đã nghĩ rằng họ có thể có một khởi đầu khác, nhưng cuối cùng nàng vẫn chán ghét hắn và tất cả đều vô ích.

Tô Vũ nói: “Là ta đã làm cô đau khổ, là lỗi của ta. Đôi khi chính ta còn chán ghét bản thân mình cho nên cũng không thể tránh được chuyện đến cuối cùng cô vẫn chán ghét ta”.

Thẩm Nguyệt bỗng dưng cảm thấy đau nhói trong tim làm cho nàng bất ngờ không kịp phòng. Một cảm giác chua xót trào ra từ trái tim và lan tỏa khắp tứ chi xương cốt.

Nàng nghĩ cũng may mà mọi chuyện chưa bắt đầu, cũng may mà nàng chưa kịp lún sâu thì đã có thể thoát ra.

Chỉ cần nàng chịu khó nghỉ ngơi vài ngày thì cảm giác khó chịu sẽ biến mất.

Nàng từ từ nói lỏng ngón tay, rũ mắt xuống, thản nhiên nói: “Về sau chúng ta cũng nên ít giao du đi, ta là người đã có chồng còn người cũng là người đã có vợ, không thích hợp dây dưa lui tới với nhau. Sau này người không cần đến tìm ta, cũng đừng xuất hiện trong Trì Xuân Uyển của ta nữa, ta không muốn nhìn thấy người”.

Ngập ngừng một chút, nàng nói thêm: “Nhị nương cũng không cần ở lại với ta nữa, ngày mai ta sẽ cho bà ấy trở về, ta sẽ tìm vú nuôi khác cho Bắp Chân”.

Tô Vũ nói: “Nhị nương là người của cô, nếu như cô không muốn thì ta sẽ không tìm bà ấy hỏi chuyện của cô nữa”.

Thẩm Nguyệt gật đầu nói: “Như vậy cũng tốt, nếu như ta biết bà ấy tiếp tục cung cấp thông tin cho người thì đừng trách thuộc hạ của ta vô tình đuổi bà ấy ra ngoài”.

Thẩm Nguyệt không còn gì để nói, nàng khàn khàn nói: “Tô Vũ, tránh ra, ta phải đi”.

Tô Vũ cuối cùng cũng bước sang một bên tránh đường.

Thẩm Nguyệt đi ngang qua hắn, trên mũi nàng còn phảng phất mùi trầm hương thoang thoảng.

Nàng không nhìn lại mà nói: “Chúc người hạnh phúc, sớm sinh quý tử, phúc Trạch kéo dài, sống lâu trăm tuổi, đừng cho rằng ta dối lòng, ta đang vô cùng thành tâm”.

Tô Vũ chỉ có thể bất lực nhìn nàng đi ngày càng xa.

Đến khi nàng sắp rời khỏi cửa, Tô Vũ mới khẽ nói: “Thanh Châu, giúp ta đưa nàng về”.

Sau khi Thâm Nguyệt rời đi, viện này đột nhiên trở nên trống rỗng.

Tô Vũ đứng ở trong viện hồi lâu, cô đơn chiếc bóng.

Hắn biết rõ đêm nay không nên đến đây, lại càng không nên gặp nàng, nhưng khi biết nàng đang ở ngay bên cạnh thì cuối cùng hắn vẫn nhịn không được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 471

Đã lâu không gặp, hắn rất muốn được nhìn thấy nàng.

Tô Vũ có chút hối hận, nếu như hắn chịu đựng được một thời gian không đến gặp nàng thì hắn đã không nghe thấy nàng nói nhiều lời tuyệt tình như vậy.

Khi Tô Vũ trở về nhà, vừa ngẩng đầu lên thì đã liền nhìn thấy một bóng dáng xinh đẹp đứng ở tiền viện.

Nhưng dù nàng ta có xinh đẹp đến đâu thì Tô Vũ cũng không quan tâm.

Nàng ta là một trong hai cơ thiếp, chẳng qua so với người còn lại thì có phần thân trọng hơn.

Thấy Tô Vũ quay lại, nàng ta liền hỏi: “Mới vừa rồi đại nhân đã đi đâu vậy?”

Tô Vũ vẫn bình thản nói: “Ta vừa đi sang cảm tạ lão gia nhà bên cạnh”.

“Không biết lão gia nhà bên cạnh là ai?”, nàng ta nhẹ giọng nói: “Thiếp đã ở đây nhiều ngày cũng không thấy bên cạnh có người lui tới”.

Tô Vũ đi ngang qua nàng ta, chậm rãi nói: “Lão gia nhà bên cạnh là một thương nhân, một năm về nhà không được mấy lần, lần này chỉ là trùng hợp đụng phải. Cô cũng có thể báo cáo chuyện tối nay cho hoàng thượng biết”.

Cơ thiếp sau lưng thân trọng nói: “Là thiếp lắm miệng”.

Cho dù nàng ta miễn cảm đa nghi nhưng cũng không muốn làm Tô Vũ chán ghét mình. Nàng cùng một cơ thiếp khác cùng gả vào phủ này, nếu như Tô Vũ chán ghét nàng ta thì sẽ nghiêng về phía người còn lại hơn.

Tuy rằng hai nữ nhân này đều có hoàng mệnh trong người nhưng cũng tránh không được sự đấu đá âm thầm.

Dù sao Tô Vũ cũng có tài mạo song tuyệt, nếu như có thể trở thành cơ thiếp mà hấn sủng ái thì bọn họ cũng không tiếc công sức.

Trong nửa tháng qua, theo lệnh của hoàng đế, mỗi ngày bọn họ đều báo cáo tin tức về cuộc sống và hành tung của Tô Vũ.

Hoàng đế đang lo không tìm thấy nhược điểm của Tô Vũ, mà chuyện lần này đã cho ông ta một cơ hội tuyệt hảo để sắp xếp hai do thám bên cạnh Tô Vũ.

Nhưng kết quả lại khiến cho ông ta khá thất vọng.

Bởi vì người mỗi ngày tới truy vấn tin cũng chẳng có tin tức gì mới lạ.

Tô Vũ ngày nào cũng vào triều đúng giờ, đến viện thái học dạy học đúng giờ, sau khi rời cung thì về nhà ăn cơm, đọc sách và luyện thư pháp, không xã giao với ai cũng không có hoạt động gì đặc biệt.

Hành tung mỗi ngày của hấn đều cứng nhắc như vậy.

Về sau hoàng đế cũng lười nghe báo cáo về hành tung cứng nhắc của hấn cho nên đã lệnh cho cơ thiếp vài ngày mới báo cáo một lần thay vì mỗi ngày đều phải báo cáo, sau đó lại đổi thành có chuyện gì đặc biệt khác lạ mới cần báo cáo.

Nhưng qua một thời gian thì hai cơ thiếp cũng không phát hiện ra điều gì khác lạ, cũng không phát hiện hấn đi gặp người nào không nên gặp.

Lúc ra khỏi nhà thì sắc trời đã khá muộn.

Đèn lồng của Tết nguyên tiêu chỉ còn lại một vài chiếc tỏa ánh sáng le lói.

Thẩm Nguyệt một mình bước đi trên đường, đầu hơi cúi xuống, không nói một lời nào.

Liên Thanh Châu không xa không gần theo sát phía sau nàng.

Nàng bỗng nhiên bình thản nói: “Người đi theo ta làm gì?”

“Sự phụ bảo ta tiền cô v ẽ”.

Lúc trước Tô Vũ lo lắng nàng đi về một mình cho nên cũng sẽ không xa không gần theo sát nàng cho đến khi nhìn thấy nàng bước vào phủ tướng quân thì mới thôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 472

Liên Thanh Châu nói: “Thẩm Nguyệt, sư phụ có rất nhiều chuyện không thể nói rõ với cô, cũng có rất nhiều chuyện người không thể làm với cô, nhưng người làm như vậy nhất định đều là vì tốt cho cô”.

“Vì tốt cho ta sao, ai cần chứ?”, bóng lưng của Thẩm Nguyệt khẽ dừng lại một chút, rồi nàng lại nói: “Sau này người đừng nhắc đến hấn trước mặt ta nữa, ta không thích”.

Liên Thanh Châu đột nhiên nói: “Thật ra cô đang không chấp nhận được chuyện bên cạnh sư phụ có những nữ nhân khác chứ không phải không chấp nhận chuyện người gạt cô”.

Thẩm Nguyệt phớt lờ hấn.

“Bởi vì cô không chấp nhận được cho nên mới tức giận đến như vậy”, Liên Thanh Châu nói một cách rõ ràng: “Cô còn quan tâm đến sư phụ hơn những gì mà cô nghĩ đó”.

Thẩm Nguyệt dừng chân, quay lại nhìn hấn ta với ánh mắt lạnh lùng.

Liên Thanh Châu nói: “Ta không có ý gì khác, ta chỉ muốn cô bình tĩnh một chút”.

“Ta lặp lại lần nữa, hiện tại ta đang rất bình tĩnh. Nếu như người cứ nói về hấn trước mặt ta thì đừng trách ta trở mặt với người”.

“Được rồi, xem như ta chưa nói gì cả”.

Sau khi trở về phủ tướng quân, Thẩm Nguyệt nằm xuống liền ngủ, không nói một lời trong suốt hai ngày.

Sau khi nàng ngủ ngon lành thì lại tiếp tục sinh hoạt bình thường như không có chuyện gì xảy ra.

Chỉ có đi ầu trong hai ngày này, cả Ngọc Nghiên và Thôi thị ầu vô cùng sợ hãi.

Ngọc Nghiên vừa khóc vừa nói: “Công chúa, người làm sao vậy? Từ khi đi uống rượu với nhị công tử Hạ gia trở về thì trông người không ổn chút nào”.

Thẩm Nguyệt đặt tờ giấy vẽ lên bàn, vươn tay véo khuôn mặt tròn trịa của Ngọc Nghiên rồi nói: “Ai trông không ổn chứ, chẳng qua là công chúa của người đang nghĩ cuộc sống vẫn còn dài, ta vẫn còn phải nuôi con, nếu như không lo kiếm tiền thì sau này chắc phải hít không khí mà sống mất”.

Ngọc Nghiên mở miệng muốn nói gì thêm nhưng Thẩm Nguyệt đã nheo mắt nói: “Được rồi, đi lấy than đen lại đây cho ta, ta phải tiếp tục làm việc, bây giờ Liên Thanh Châu cũng đã trở lại rồi, truyện tranh của ta cũng không thể bỏ xó được”.

Ngọc Nghiên đành phải đi lấy than đen tới.

Thẩm Nguyệt còn phải vẽ truyện tranh ba khung tiếp tục kể về những âm mưu thâm độc trong hậu viện.

Thẩm Nguyệt bận rộn đến mức quên ăn quên ngủ.

Nàng vừa phải vẽ truyện tranh vừa phải cùng Liên Thanh Châu chuẩn bị những chuyện trên thuyền.

Liên Thanh Châu chiêu mộ được một ít người thuê, một số tiểu thương còn lại ầu được lôi kéo tới từ mối quan hệ với Lưu Nhất Quái

Trên thuyền đã có rất nhiều cửa hàng được khai trương, du khách ầu lên thuyền thì cho dù muốn xuống cũng phải mất hết nửa ngày tham quan khắp nơi.

Vào ngày khai trương, con thuyền lớn thả neo trên sông, cảnh tượng vô cùng đặc sắc.

Người lui tới đầu lên thuyền để xem náo nhiệt, chỉ trong mấy ngày mà việc làm ăn trên thuyền vô cùng phát đạt và nó cũng đã trở thành một nơi tiêu khiển rất nổi tiếng.

Sau khi màn đêm buông xuống, trên thuyền treo đầy đèn lồng gấm rực rỡ sinh động.

Thẩm Nguyệt và Liên Thanh Châu xuống thuyền sau bữa tối.

Liên Thanh Châu nói: “Hôm nay dừng ở đây, để ta tiễn cô trở về”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 473

Thẩm Nguyệt lắc đầu, nhếch miệng cười nói: “Liên hồly, mấy ngày nay ngươi đã làm việc vất vả rồi, nếu như ta không khoản đãi ngươi thì làm sao mà được chứ. Đi, để ta dẫn ngươi đến một nơi này rất tốt!”

Liên Thanh Châu còn chưa kịp đồng ý thì nàng đã kéo hắn ta đi một mạch.

Liên Thanh Châu nói: “Ta còn quen thuộc với kinh thành này hơn cả cô, còn có nơi nào tốt mà ta không biết chứ?”

“Ha ha, ngươi cứ đi đi rồi sẽ biết mà thôi”.

Liên Thanh Châu dở khóc dở cười nói: “Công chúa kè vai đi với tại hạ như thế này, tại hạ thấy không được ổn lắm đâu”.

Thẩm Nguyệt liếc xéo hắn ta rồi nói: “Vậy ngươi nói đi, tại sao lần trước ta nói chuyện tình cảm với ngươi trên thuyền thì ngươi lại cự tuyệt ta?”

Liên Thanh Châu nghiêm nghị nói: “Ta thật sự coi công chúa là bạn bè, không thể sinh ra quan hệ nam nữ”.

Thẩm Nguyệt nhướn mày nói: “Vậy thì đúng rồi!”

Trong mắt nàng hiện lên ý cười, nàng lại nói tiếp: “Cuối cùng ta cũng tìm ra lý do tại sao ngươi không có quan hệ nam nữ. Ngươi đã kìm chế rất vất vả rồi, tối nay ta sẽ dẫn ngươi đi phóng thích một chút”.

Liên Thanh Châu nghe thấy vậy thì tâm trí như chìm trong sương mù.

Cho đến khi Thẩm Nguyệt đưa hắn ta đến một tòa nhà và dừng lại, hắn ta nhìn lên tấm bảng của tòa nhà thì liền cảm thấy vô cùng lúng túng.

Sở Ngọc Lâu?

Liên Thanh Châu nhìn Thâm Nguyệt, thì thàn hỏi: “Này, cô đi nhàn chỗ r ấ!”

“Sở Ngọc Lâu, đúng r ấ mà, chúng ta đến đúng nơi r ấ”, Thâm Nguyệt đã mỉm cười vẫy tay với một nam nhân đẹp trai đứng ở cửa.

Nam nhân tiến lên, cất giọng nói dịu dàng mang hàm ý phong tình: “Là Thâm công tử sao, mời đi theo ta”.

Nói đoạn nam nhân kia dẫn Thâm Nguyệt vào trong Sở Ngọc Lâu, nghe giọng điệu quen thuộc như vậy không giống như lần đầu mới gặp Thâm Nguyệt.

Làm sao có thể....

Liên Thanh Châu ngay lập tức nắm lấy tay Thâm Nguyệt.

Thâm Nguyệt quay lại mỉm cười với hắn ta, ra vẻ an ủi nói: “Đây là lần đầu tiên người đến đây phải không, người đừng lo lắng, ta đã đặt trước một phòng bên trong, lát nữa vào chỉ cần thư giãn là được r ấ”.

Liên Thanh Châu nhướn mày nói: “Người có biết nơi này là nơi nào không? Người đến đây đều là...”

Hắn ta cảm thấy rất khó để có thể mở miệng nói thẳng ra, thật sự vô cùng xấu hổ.

Tất cả những người ra vào nơi này đều là những nam nhân có sở thích đặc biệt với nam nhân, bởi vì bên trong toàn là nam nhân hầu hạ!

Thâm Nguyệt vỗ ngực nói: “Huynh đệ, ai mà chẳng có sở thích riêng chứ? Ta hiểu người mà, chẳng phải hôm nay ta đang tạo đi ều kiện cho người được phóng thích bản thân khỏi gông cùm đó sao?”

Liên Thanh Châu bình thường vẫn luôn dịu dàng tao nhã nhưng hiện tại rốt cuộc cũng sắp nổi giận, hắn ta nhe răng đỏ mắt, cắn răng thấp giọng nói:

“Ta là một nam nhân bình thường! Ta chưa bao giờ tới nơi không đứng đắn như thế này!”

Thâm Nguyệt nhìn hắn ta rồi nói: “Nhìn người đi, ta cũng đâu bắt người vào trong làm chuyện gì, chỉ vào tâm sự uống trà một chút, người khẩn trương như vậy làm gì? Người đó, bình thường chắc chắn đã giam cầm bản thân quá chặt chẽ rồi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 474

Liên Thanh Châu đỡ trán nói: “Người đã nghe ai nói gì bậy bạ sao? Ta thật sự là nam nhân bình thường...”

“Thôi đi, người không dám thừa nhận thì ta cũng không ép buộc người làm gì. Người cứ xem như là đi theo ta cho bớt nhàm chán đi được không?”

Thẩm Nguyệt quay đầu lại, đi thẳng vào trong Sở Ngọc Lâu.

Liên Thanh Châu tóm lấy nàng nói: “Không được, ta sẽ không vào đó, người lại càng không được vào đó”.

Thẩm Nguyệt nhìn lại hắn ta, cười nhảu nói: “Người có chắc là không muốn tự mình bước vào không? Còn không cho ta đi vào?”

“Ta rất chắc chắn!”

Thẩm Nguyệt nhanh chóng gạt tay của Liên Thanh Châu ra, sau đó quật ngã hắn chỉ trong một cú vật.

Liên Thanh Châu không có võ cho nên không thể nào đánh trả nổi.

Thẩm Nguyệt nói với nam nhân bên cạnh: “Đi gọi mấy tiểu ca ca khác tới đây khiêng hắn ta vào trong cho ta”.

Liên Thanh Châu bị mấy người khác khiêng thẳng vào trong Sở Ngọc Lâu.

Người khiêng hắn ta vào trong là mấy công tử đang bật cười khe khẽ dục dục khiến cho cả người Liên Thanh Châu đầu nổi da gà, không còn thiết sống nữa!

Vào phòng, Thẩm Nguyệt để lại hai người hầu hạ.

Hai công tử này đều có khí chất xuất trần, trắng trẻo dịu dàng.

Để giảm bớt áp lực cho Liên Thanh Châu, Thẩm Nguyệt đã bảo một người đánh đàn, một người đi pha trà.

Thẩm Nguyệt nhìn Liên Thanh Châu bằng ánh mắt chán ghét rồi nói: “Đừng có giả bộ, ta đã biết tổng người rồi”.

Liên Thanh Châu ghét cay ghét đắng nói: “Rốt cuộc là người đã nghe ai nói bậy bạ như vậy chứ!”

Thẩm Nguyệt tỏ ra lãnh đạm, nhàn nhạt cười nói: “Bây giờ nói đến chuyện đó cũng có ích lợi gì, đến đây, cứ tự nhiên vui vẻ đi, đừng lãng phí một đêm phong tình”.

Cho dù Liên Thanh Châu có nói thế nào thì Thẩm Nguyệt vẫn không tin rằng hắn ta là một nam nhân bình thường.

Sau đó hắn ta cũng không thể không ngồi xuống nghe một công tử đánh đàn, rồi lại nghiêm mặt uống hai ngụm trà mà một công tử khác pha, đây đã là sự bình tĩnh cực hạn của hắn ta rồi.

Hắn ta thề lần sau sẽ không bao giờ đến nơi này nữa!

Nhưng Thẩm Nguyệt thì khác... nàng dường như rất quen thuộc với nơi này, thậm chí còn có thể dễ dàng cùng với công tử pha trà kia nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất! Sau một thời gian, nàng lại quay sang nói chuyện với công tử đánh đàn, lại còn chơi đàn với nhau nữa!

Liên Thanh Châu giật giật khóe miệng, có thật là nàng lần đầu tiên đến đây không? Sao hắn ta lại thấy nàng giống y hệt khách quen ở đây vậy!

Liên Thanh Châu chỉ sợ rằng Thẩm Nguyệt sẽ đi quá giới hạn.

Vì vậy hắn ta đã tranh thủ lúc thuận tiện ra khỏi phòng rồi bỏ tiền ra tìm người giúp hắn ta chuyển đi một tin nhắn.

Khi quay lại Liên Thanh Châu vô cùng hoảng hốt, bởi vì Thẩm Nguyệt không biết từ lúc nào đã gọi thêm hai công tử phong tình vạm vỡ đến.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 475

Thẩm Nguyệt nhìn qua từng người một, miệng tẩm tắc cảm thán: “E rằng tất cả mỹ nam trong kinh thành đều tập trung ở Sở Ngọc Lâu này”.

Câu nói này khiến cho đám công tử kia đều che miệng cười khúc khích.

Thẩm Nguyệt quay đầu liếc nhìn Liên Thanh Châu, bất mãn nói: “Người đi đâu mà lâu như vậy, lại đây, mau lại đây”.

Liên Thanh Châu áp lưng sát vào cửa, nghiêm túc cự tuyệt: “Không được, ta sẽ không lại đó đâu. Ta đã nói rồi, người không được làm xằng bậy”.

Thẩm Nguyệt nhướn mày, nở nụ cười xấu xa rồi ra lệnh cho bốn công tử đi tới nắm lấy tay chân của Liên Thanh Châu rồi khiêng đến trước mặt nàng.

Liên Thanh Châu tức giận nói: “Buông ta ra! Ta là nam nhân trong sạch, sẽ không cùng các người làm bậy!”

Thẩm Nguyệt lại ra lệnh: “Đặt hắn ta lên ghế”.

“Các người, các người muốn làm gì!”

Thẩm Nguyệt nhếch miệng cười khi nhìn mấy công tử đè Liên Thanh Châu xuống ghế đến mức không nhúc nhích được, nàng nói: “Trước tiên hãy xoa bóp toàn thân cho hắn ta đi!”

Liên Thanh Châu hít sâu một hơi quát lên: “Đừng động vào ta!”, trông hắn ta lúc này giống y hệt cô nương nhà lạnh sắp bị làm nhục.

Nhưng bốn đôi tay mềm mại kia cũng không hề nhàn rỗi, ngay lập tức bắt đầu xoa bóp toàn thân cho Liên Thanh Châu theo lời của Thẩm Nguyệt.

Mấy công tử này thành thực nhất là việc h ầu hạ người khác, lúc này bọn họ lại đang sờ soạng toàn thân Liên Thanh Châu khiến cho hắn ta chậm rãi cảm nhận được sự thoải mái trong nỗi khổ sở vô bờ.

Hắn ta thật sự muốn đập đầu vào đầu hũ đến chết!

Thẩm Nguyệt ở bên cạnh vẫn đang quan sát với vẻ thích thú.

Liên Thanh Châu tức giận nói: “Họ Thẩm kia, ta nhất định phải tuyệt giao với người... á, nhẹ thôi!”

Liên Thanh Châu bị nắn bóp đến mức xấu hổ không còn muốn sống, cảm thấy xương cốt toàn thân đều mềm nhũn hết cả ra.

Sau đó không biết từ lúc nào mà toàn thân Liên Thanh Châu đã đổ đ ầy mồ hôi, hắn ta vô lực ng ồi phịch trên ghế, thậm chí còn không thềm phản kháng thêm nữa.

Mấy vị công tử thủ pháp rất tốt, Thẩm Nguyệt đã nghe ngóng từ trước r ồi.

Nhờ có mấy đôi bàn tay linh hoạt kia xoa bóp, từng lỗ chân lông trên cơ thể đều được thư giãn, cảm giác khoan khoái kéo dài lan ra từ trong cốt tủy khiến người ta cảm thấy toàn thân thư thái.

Liên Thanh Châu tuy rằng xấu hổ không dám thừa nhận, nhưng nhìn phản ứng của hắn ta, chắc hắn cũng thấy sượng l ắm, miệng hừ hừ vài tiếng r ồi không hề gi ữa giữa kịch liệt nữa.

Thẩm Nguyệt rút lấy khăn tay thơm ngào ngạt giặt ở thắt lưng của một vị công tử, giúp Liên Thanh Châu lau mồ hôi, cườì tí mắt và hỏi: “Thế nào, bây giờ còn đòi cắt đứt tình bạn với ta nữa không? Một người quanh năm không vận động như người, tới đây một chuyến, có phải toàn thân nhẹ b ắng, dường như được đ ả thông hai huyết Nhâm Đốc?”

Liên Thanh Châu liếc nhìn Thẩm Nguyệt với vẻ u oán.

Thẩm Nguyệt lại bật cười: “Miệng người nói không cần đâu không cần đâu nhưng cơ thể rất thành thật, có phải bây giờ đã thấy sương đến mức sắp bay thẳng lên trời không?”

“Cô tránh ra đi, ta không muốn nói chuyện với cô”.

Bốn vị công tử buông Liên Thanh Châu ra r ỡ vây quanh Thẩm Nguyệt, mỉm cười xinh đẹp: “Thẩm công tử, hay là công tử cũng thử xem? Rất thoải mái đấy”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 476

Không đợi nàng lên tiếng, Liên Thanh Châu lập tức từ chối giúp nàng: “Nàng ta không cần đâu!”

Hắn ta đường đường là một nam nhân bị mấy nam nhân khác xúm lại xoa bóp, tuy khó chấp nhận, nhưng dù sao cũng không tổn hại gì.

Nhưng Thẩm Nguyệt thì khác.

Tuy Thẩm Nguyệt đang giả trang nam tử, suy cho cùng vẫn là nữ nhân. Nếu để mấy công tử này sờ soạng khắp cơ thể, sự phụ mà biết sẽ làm thiệt hẳn ta mất!

Không được, tuyệt đối không thể để họ chạm tới Thẩm Nguyệt!

Thẩm Nguyệt biếng nhác ngả người trên ghế, hai chân vắt chéo vào nhau gác lên một chiếc ghế khác, thong dong nói: “Tại sao lại không cần chứ? Người sướng xong rồi, tại sao ta không thể sướng như người?”

Liên Thanh Châu trợn mắt đảo lên đảo xuống trên người Thẩm Nguyệt, nghiêng răng nghiêng lợi đáp: “Không được là không được, đừng quên thân phận của cô”.

Thẩm Nguyệt gật gật đầu như đã hiểu: “Ờ nhỉ, ta vốn dĩ muốn giúp người giải tỏa mà”.

Thế là Thẩm Nguyệt cho hai vị công tử dìu Liên Thanh Châu tới giường mềm sau tấm rèm nghỉ ngơi, hai vị công tử còn lại giúp nàng bóp tay bóp chân.

Thủ pháp của các công tử rất thuần thực, chẳng kém gì thợ mát-xa chuyên nghiệp, chỉ là ở Đại Sở vẫn chưa có nghề này.

Thẩm Nguyệt thấy họ cũng rất quy củ, chỗ nào không nên sờ thì không bao giờ sờ bậy.

Công tử trong Sở Ngọc lâu này tiếp khách vô số kẻ, rất biết đoán định nhu cầu của khách nhân. Nếu khách có nhu cầu sinh lý ở phương diện kia, cũng không cần vừa gảy đàn vừa uống trà, lè mà lè mà tới tận lúc này.

Họ cũng nhìn ra được Liên Thanh Châu không có sở thích trên phương diện ấy, nên chỉ bông đùa với Liên Thanh Châu vì cảm thấy phản ứng của hắn ta rất thú vị thôi.

Bốn vị công tử trong phòng bưng bưng hứng khởi.

Hai vị công tử kéo Liên Thanh Châu từ trên ghế dậy, dịu giọng đùa rằng: “Mời công tử đi theo bọn ta, bọn ta đảm bảo sẽ hầu hạ công tử thoải mái nhất có thể~”

“Ta không cần! Các người buông tay mau, ta không cần!”

Đúng vào lúc này, tiếng gõ cửa đột ngột vang lên.

Âm thanh không nhanh không chậm, nhưng mang theo áp lực vô hình.

Cả căn phòng nhất thời chìm vào im lặng.

Liên Thanh Châu vội vàng nói: “Còn chờ ra đây làm gì, mau mở cửa! Mở cửa đi chứ!”

Thẩm Nguyệt nghiêng đầu tựa người lên ghế, chống cằm suy tính: “Ta nhớ rằng hình như ta không gọi thêm dịch vụ nào khác mà”.

Liên Thanh Châu đáp: “Cứ mở cửa ra chẳng phải sẽ biết ngay sao”.

Thế là một vị công tử bèn đứng dậy đi mở cửa. Đợi khi cửa phòng mở ra, trông thấy nam tử mặc đồ đen đứng trước phòng mà sững người: “Vị công tử này là...”

Tô Vũ không tỏ thái độ gì, toàn thân toát ra khí chất lạnh lùng, chỉ đi kèm tinh cụp đôi mắt trắng đen rõ ràng liếc nhìn người kia một cái.

Sát khí phảng phất quanh đây.

Vị công tử kia lập tức im bật, trong lòng không khỏi run rẩy.

Thấy Tô Vũ định tiến vào, công tử bèn đứng sang một bên nhường đường.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 477

Liên Thanh Châu trông thấy Tô Vũ đã đến, lần đầu tiên cảm thấy thân thiết đến vậy. Hắn đến quá đúng lúc, nếu muộn hơn nửa khắc, e rằng hắn ta không giữ nổi sự trong sạch của bản thân nữa.

Giọng nói của Tô Vũ vô cùng lãnh đạm: “Tất cả ra ngoài, đóng cửa lại”.

Bốn vị công tử đưa mắt nhìn nhau.

Thẩm Nguyệt thoáng ngẩng đầu, nhắm mắt dưỡng thần, chưa mở mắt nhìn người mới đến đã ngửi thấy mùi trầm hương thoang thoảng, không khỏi nhú mày.

Nàng ung dung đáp: “Ra ngoài làm gì, có thêm một khách nhân đây này, mau đi mời thêm hai công tử nữa tới hầu hạ”.

Dứt lời, một ánh mắt thâm trầm rơi xuống cơ thể nàng, nhưng nàng làm như không hề hay biết.

Liên Thanh Châu thấy tự tin hẳn, cất giọng: “Các người mau ra ngoài hết đi, họ có ân oán cá nhân cần xử lý, coi chừng lát nữa ngộ thương các người”.

Bốn vị công tử là người sáng mắt, Tô Vũ vừa bước vào, họ đã cảm thấy không khí trong phòng trở nên nặng nề.

Tất cả lặng lẽ lui hết xuống.

Thẩm Nguyệt khe thở dài: “Đến tận hôm nay, ta mới cảm thấy, trái ôm phải ấp là cảm giác kỳ diệu không lời lẽ nào tả xiết. Không chỉ có người cùng ta giải sầu, cùng ta tiêu diêu, có thể vui sướng từ trong ra ngoài. Chẳng trách sau khi mỹ nhân vào cửa, có người không nở lãng phí thời gian bên ngoài nữa. Nếu đổi lại là ta, bên cạnh có mỹ sắc lượn lờ, ta cũng chỉ mong đóng chặt cửa khỏi đi đâu nữa. Vậy thì Tô đại nhân, có phải người đi nhàn chỗ rồi không?”

“Đây không phải nơi cô nên đến”.

Thẩm Nguyệt không tỏ thái độ gì: “Đây cũng không chuyện mà người nên quản”.

Trong đôi mắt hẹp dài của Tô Vũ chỉ thấy sự u ám.

Khi hai người đang giằng co, Liên Thanh Châu đã lùi dần về phía cửa, sờ sờ mũi và nói: “Hai người cứ nói chuyện trước, ta ra ngoài đợi”.

“Đứng lại”.

“Đứng lại”.

Thẩm Nguyệt và Tô Vũ đồng thanh, lạnh lùng lên tiếng.

Hai chân của Liên Thanh Châu bị đông cứng ở cửa ra vào.

Tô Vũ xuất hiện ở nơi này, ngoại trừ tên phản đồ Liên Thanh Châu “mách lẻo” ra thì còn có thể là ai được.

Thẩm Nguyệt còn chưa truy cứu trách nhiệm của Liên Thanh Châu, Tô Vũ đã đi kèm tinh cất giọng trước: “Liên Thanh Châu, người đưa nàng tới đây làm gì?”

Không đợi Liên Thanh Châu trả lời, Thẩm Nguyệt đã đứng dậy khỏi ghế, tỏ ra tức cười: “Liên Thanh Châu, chẳng phải người hỏi ta ai đã nói với người rằng ta thích nam sắc sao? Đây, người ở ngay trước mặt”.

Liên Thanh Châu: “...”

Thẩm Nguyệt lại nói: “Người thích đàn ông, ta cũng thích đàn ông, chúng ta cùng đến một nơi chỉ có đàn ông mới đến, có gì không thỏa đáng?”

Tô Vũ đưa mắt nhìn Thẩm Nguyệt nhưng miệng lại nói với Liên Thanh Châu: “Sau này để ta biết được người dẫn nàng tới những nơi như thế này, người có thể dùng cái chết để tạ tội”.

Liên Thanh Châu: “...”

Tại sao hai người này có mâu thuẫn mà người chịu thiệt toàn là hấn ta?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 478

Thẩm Nguyệt nhếch miệng cười cười: “Là ta đánh hấn ta ngất xỉu rồi không vào đây đấy, sao nào? Người quản được chắc?”

Liên Thanh Châu âm thầm oán thán: Cuối cùng công chúa cũng nói được một câu đúng sự thật!

Tô Vũ trầm giọng hỏi: “A Nguyệt, nhất định phải như thế sao?”

Nụ cười trên môi Thẩm Nguyệt nhạt đi, nàng cup mắt không muốn nhìn hấn nữa, thản nhiên đáp rằng: “Ta nhớ rằng ta đã nói với người rất rõ ràng, sau này ta không muốn trông thấy người nữa”.

“Ta cũng nhớ rằng, người nói người ghét ta”.

“Vậy người còn ở đây làm gì? Bây giờ chẳng phải người nên ở nhà bầu bạn cùng mỹ nhân sao?”

Tô Vũ đáp: “Nếu cô thực sự không muốn thấy ta thì đừng tới những nơi như thế này nữa, nếu không lần sau ta sẽ còn đến”.

Thẩm Nguyệt phì cười: “Bất kể người có đến hay không, đi đâu này liên quan gì tới ta. Nhưng nếu người đến rồi thì hãy chơi cho tận hứng”.

Nàng đi êm tĩnh đi ngang qua người hấn: “Người ở cứ đây vui vẻ nhé, ta không phụng bồi nữa”.

Tô Vũ quay lưng lại với nàng: “Liên Thanh Châu, đưa nàng về”.

Bước chân của Thẩm Nguyệt dừng lại, đột nhiên âm thanh của nàng trở nên rất trầm: “Người càng nhúng tay vào chuyện của ta như vậy, ta chỉ càng thấy chán ghét người”.

Sắc mặt của Tô Vũ không chút gợn sóng: “Vậy ư, nhưng ta quản nhiều quen rồi, đại khái không thể thu tay được nữa”.

Thẩm Nguyệt không nấn ná thêm, ra khỏi cửa là rời đi ngay.

Một mình Tô Vũ đứng lặng bên bàn, cúi đầu nhìn chén trà đã nguội trên bàn, sau đó thò ngón tay trắng nõn mân mê nắp đậy của hũ đựng rượu.

Rượu trong hũ đầy ắp, chưa được chạm tới.

Hắn lẩm bẩm tự nói: “A Nguyệt, có phải ta từng khiến nàng thích nhiều bao nhiêu thì bây giờ khiến nàng căm ghét bấy nhiêu”, hắn nhếch môi thành nụ cười nhạt: “Nếu là như thế, kể ra cũng tốt”.

Nói xong, hắn khẽ phất tay áo, hũ rượu đổ đầy ra bàn.

Chất lỏng lập tức tràn ra, thấm ướt tay áo của hắn.

Điều này cũng khiến người hắn dính mùi rượu nồng đậm.

Tô Vũ phất tay áo, xoay người ra khỏi phòng.

Trong Sở Ngọc lâu có công tử tiến tới tiễn hắn ra ngoài.

Hắn không cần phải giấu giếm, cho dù ra vào nơi này bị người quen trông thấy cũng chẳng sao cả.

Đối với hắn mà nói, danh tiếng đã thành ra thế này rồi, hắn không quan tâm liệu nó có tệ hơn được nữa không.

Tô Vũ bước đến cửa, nghe công tử trắng trẻo bên cạnh dựa dàng nói: “Công tử đi thông thả, hoan nghênh lần sau lại đến”.

Tô Vũ dừng chân trước cửa, nghiêng người nhìn vị công tử kia, sau đó ánh mắt bình thản của hắn đảo tới thất lưng người đó.

Trên thất lưng của vị công tử này treo một tấm thẻ bài bằng gỗ, một mặt viết tên, một mặt viết bảng hiệu của Sở Ngọc lâu để tỏ rõ thân phận.

Tô Vũ lấy ra một đỉnh bạc đặt vào tay của công tử: “Có thể tặng thẻ bài cho ta không”.

Công tử nhận được ngân lượng nên mỉm cười vui vẻ, lấy thẻ bài trên thất lưng xuống đưa cho hắn: “Công tử thích thì cứ lấy đi là được”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 479

Thẻ bài giắt trên hông ở Sở Ngọc lâu này cũng chẳng phải thứ gì quý hiếm, công tử trong lâu làm mất cũng có thể bù lại.

Tô Vũ cẩn lấy thẻ bài bỏ vào tay áo rồi mới rời đi.

Khi đến nhà, hai vị cơ thiếp nghênh đón hắn, chưa gì đã ngửi thấy mùi rượu.

Cơ thiếp hỏi: “Đại nhân đi đâu thế, tại sao muộn thế này mới về chàng đã... uống rượu à?”

Tô Vũ phất tay áo, thẻ bài giắt trên hông công tử kia không cẩn thận rơi xuống nền đất. Hắn không phát hiện ra, nhưng có cơ thiếp dè dặt lấy chân mình dè lên để giấu giếm cho qua.

Hắn nói đêm nay chỉ tới nhà một vị đại nhân nào đó uống rượu xã giao thôi.

Sau khi Tô Vũ về phòng, cơ thiếp kia mới nhắc chân ra, cúi người nhặt tấm thẻ bài lên.

Chẳng trách bao nhiêu lâu nay, lần đầu nghe Tô Vũ nói hắn ra ngoài xã giao.

Sau khi làm rõ chuyện này phải bẩm báo lên hoàng đế, như thế hoàng đế sẽ biết phải âm thầm đi điều tra xem hắn lại với những quan viên nào.

Thế nhưng khi nhìn kỹ lại tấm thẻ bài kia, bên trên hình như viết tên của người nào đó, lật ra xem thử, cơ thiếp mới sửng người: “Sở Ngọc lâu?”

Điều tra ra mới biết, Sở Ngọc lâu là sở quán nổi tiếng trong kinh thành, người ở trong đó toàn là nam.

Lại phái người đi hỏi gia đình của vị đại nhân được Tô Vũ nhắc tới, hóa ra đêm đó Tô Vũ không hề tới nhà người ta.

Vị đại nhân đó nghe nhắc tới Tô Vũ còn tránh né không kịp, liên tục phủ nhận, đồng thời đưa ra chứng cứ cho thấy đêm đó không có mặt Tô Vũ.

Vậy thì đêm đó rốt cuộc Tô Vũ đã đi đâu, việc này rõ đến mức không thể rõ hơn được nữa.

Hóa ra hẳn tới Sở Ngọc lâu.

Đàn ông tới nơi đó còn làm gì được nữa, chỉ có thể là chơi đùa với các nam kỹ ở trong đó.

Hai vị cơ thiếp nhất thời không dám tin lắm.

Hóa ra từ khi họ vào cửa đến nay, Tô Vũ chưa từng thân cận với họ, không phải bởi vì thân thể hẳn “không ổn”, mà bởi vì tâm trí của Tô Vũ không ở nơi này.

Hai vị cơ thiếp bỗng chốc thấy lòng dạ nguội bốt phân nửa.

Một người đàn ông trông có vẻ phong hoa tuyệt đại như thế, sau cùng lại đi thích nam nhân, đúng là quá thâm hiểm.

Hai vị cơ thiếp cho rằng Tô Vũ nín nhịn bấy lâu nay, cuối cùng cũng không chịu nổi, đành để lộ đuôi hồ ly.

Sau cùng cơ thiếp vẫn bám báo cho hoàng đế, dùng bìa câu truyền tin vào hoàng cung.

Trên thế gian này chẳng có bức tường nào không lọt gió, trong thời gian dài, văn võ bá quan vẫn luôn lưu truyền một số lời đồn đãi.

Chỉ cần nhắc tới Tô Vũ, cứ mười người sẽ có tám chín người lắc đầu thở dài.

Có người vui vẻ khi thấy hấn không may, tất nhiên cũng có người thật lòng thấy tiếc.

Sau khi tảo tri ầu xong, Tô Vũ đi ở hàng sau, chậm rãi ra khỏi tri ầu điện.

Ánh nắng sớm rạng rỡ đang từ từ nhô lên nơi chân trời, chiếu rọi những mảnh ngói lưu ly đường hoàng và rực rỡ trong nội cung.

Ánh nắng cũng rọi lên đường nét bình thản và không tì vết cùng đôi mắt hẹp dài thâm trầm của hấn.

Những lời thì thầm thậ của đám quan viên lọt vào tai hấn.

“Ta nghe nói Tô đại học sĩ trà trộn vào Sở Ngọc lâu, chuyện này là thật đó, còn bị đ ồng liêu trông thấy cơ”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 480

“Nhưng cách đây không lâu hoàng thượng mới ban thưởng cho hấn hai cơ thiếp, không ngờ hấn có sở thích này, đúng là uổng phí của trời mà”.

“Đúng thế đấy, ta nghe nói hoàng thượng còn định để công chúa tái giá cùng hấn, phen này hấn là không còn gì nữa rồi”.

“Đại học sĩ chẳng qua cũng chỉ là nhân tài cỏ hủ trời gà không chặt thôi mà, tại sao hoàng thượng phải ra sức lôi kéo hấn như thế?”

“Người làm quan trong triều chưa lâu, còn nhiều chuyện của triều đình mà người không biết. Những chuyện này đừng nghe ngóng nữa, tránh phạm phải điếu cấm kỵ...”

Mùa xuân trong tiết tháng Ba, ánh nắng rực rỡ, từng nhóm người kéo nhau ra ngoại ô kinh thành du ngoạn.

Kinh thành đang an hưởng thái bình, chiến sự ở phía Nam lại như nước sôi lửa bỏng.

Quân đội do Tần Như Lương dẫn dắt cùng quân đội của Dạ Lương giao chiến, hai bên đánh đến mức không thể tách ra nổi.

Thành trì phía Nam dần dần có dòng người chạy nạn, chỉ là chiến sự lên cao, khó mà dỗ yên lòng dân.

Từ sau lần trở về từ Sở Ngọc lâu, Liên Thanh Châu bận rộn công việc làm ăn, Thẩm Nguyệt cũng không làm khó hấn ta nữa.

Hấn ta trốn nàng còn không kịp, đối với những lời mời của Thẩm Nguyệt, từ chối được sẽ từ chối, tuyệt đối không đi chơi riêng cùng nàng nữa.

Hấn ta chỉ sợ Thẩm Nguyệt lại lừa mình tới mấy chỗ như Sở Ngọc lâu lần trước.

Hạ Du cũng lâu lắm rồi không thấy đâu, Lưu Nhất Quái mở một sạp hàng nhỏ trên thuyền, chuyên tính bát tự cho người qua lại, việc làm ăn không tãi, bận rộn vô cùng.

Bắp Chân từ khi hơn nửa tuổi đến giờ chưa ra khỏi phủ tướng quân nhìn ngắm thế giới bên ngoài rồi. Thằng bé càng lớn thì càng im lặng và hướng nội, không khỏi khiến Thẩm Nguyệt sinh ra lo lắng.

Thẩm Nguyệt nghe nói hoa lê ở ngoại ô kinh thành trắng muốt như tuyết, thời điểm này đẹp để khỏi bàn.

Thế là nàng quyết định đưa Bắp Chân ra kinh thành dạo chơi một vòng để Bắp Chân mở rộng tầm mắt.

Những đứa trẻ ở tầm tuổi của thằng bé đáng lẽ phải ngây thơ và hoạt bát, nhưng bây giờ trông thằng bé càng lúc càng phát triển theo hướng trầm lặng và ít lời.

Quản gia cũng thấy Bắp Chân quá yên tĩnh và hướng nội nên đương nhiên hi vọng Bắp Chân có thể hoạt bát hơn, vì thế ông ta vô cùng tán thành Thẩm Nguyệt đưa Bắp Chân ra ngoài dạo chơi.

Trang viên ở ngoại ô kinh thành không hề xa, năm nào ở đó cũng có không ít phu nhân quản gia đi ngắm hoa lê, rất an toàn.

Quản gia tích cực sắp xếp, chuẩn bị thêm một ít thức ăn, sợ Thôi thị và Ngọc Nghiên không xoay sở được còn gọi thêm hai bà tử.

Tới trang viên ở ngoại ô kinh thành, hoa lê nở trắng đầu cành, đến mức khi gió xuân thổi qua, chúng bay khắp trời như tuyết, cảnh tượng quả thực rất đẹp.

Thẩm Nguyệt trải một tấm thảm dưới gốc cây lê, đặt Bắp Chân lên thảm cho thằng bé chơi đùa.

Trên cổ thằng bé đeo khóa trường mệnh, chiếc chuông nhỏ phát ra âm thanh vui tai trong gió, thỉnh thoảng sẽ khiến Thẩm Nguyệt thất thán.

Ngọc Nghiên vui chơi đến mức sắp bay lên, trên đầu nàng ta cài hoa lê trắng muốt, chạy tới chạy lui, còn hái bông hoa nở to nhất đầu cành gài vào mũ của Bấp Chân.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 481

Báps Chân ng ỡ trên thẳm, cúỉ đ ầu, bàn tay nhỏ nhấn nghịch khóa trường mệnh trước ngực khiến nó lắc qua lắc lại.

Dường như thắng bé thắch tiếng chuông này.

“Cồng chúa? Cồng chúa?”

Ngọc Nghiênn gọi hai lần, Thẳm Nguyệt mới hoàn h ần.

Ngọc Nghiênn nũng nịu hỏi: “Cồng chúa đắng nghĩ gì thế, mau qua ắn cơm thôi”.

Bà tử giúp họ nấu món canh tươi mới, ắn cùng điểm tâm mỹ vị, coi như giải quyếtt xong bữa trưa.

Không biết Tô Vũ có dẫn theo hai cơ thiếp xinh đẹp như hoa của hắn tới du xuầnn ngắm cảnh hay không.

Thẳm Nguyệt cười cười, nàng phát hiệnn ra nếu một người quá rắnh, rất đễ suy nghĩ lung tung.

Sau bữa cơm, vui chơi kha khá, đòann người lục tục kéo nhau ra về.

Thẳm Nguyệt bế Báps Chân ng ỡ lên xe ngựa, Ngọc Nghiênn và Thôi thị cũng ở trong xe, hai bà tử còn lại thì ng ỡ một chiếcc xe khác.

Đi ngang qua phố chợ tắp nắp, Ngọc Nghiênn vén rèm lên, phắnn khởi nói: “Cồng chúa, hôm nay thời tiếtt tốt, đường phố cũng vô cùng náo nhiệtt”.

Báps Chân nhìn ra bên ngoài, tuy không nói gì, nhưng hiểnn nhiên cũng rất hiểu kỳ. Thắng bé ng ỡ trong lòng Thẳm Nguyệt, khuầ chân múa tay mà quắy đắp.

Thẩm Nguyệt bèn bảo Ngọc Nghiên cuốn rèm lên, để Bắp Chân ngắm cho thỏa thích.

Khi ngang qua một đoạn đường nào đó, vài ba tên ăn mày ng ồi thụp trong góc khuất khiến Bắp Chân nhìn chăm chú không hề chớp mắt.

Thẩm Nguyệt tiện đà nhìn sang, đảo mắt nhìn thoáng qua, đang định nói vài câu gì đó đùa Bắp Chân, thế nhưng dáng vẻ của tên ăn mày đầu bù tóc rối ở bên cạnh chỉ mất một khoảnh khắc ngắn ngủi đã hằn sâu vào đầu óc của Thẩm Nguyệt, nàng đột nhiên thấy quen mắt.

Chiếc xe ngựa nhanh chóng chạy qua, Thẩm Nguyệt biến sắc, vội dặn dò: “Dừng xe”.

Đường phố ồn ào náo nhiệt, xe ngựa không tiện dừng ngay trên đường lớn, đành tìm một giao lộ không tấp nập lắm để dừng lại.

Ngọc Nghiên hỏi: “Công chúa, sao thế ạ? Có phải bị chóng mặt không?”

Thẩm Nguyệt giao Bắp Chân cho Thôi thị: “Nhị nương, người đợi ở trên xe, bên ngoài đông người, đừng xuống dưới”.

Thôi thị là người rất giỏi quan sát, lập tức hỏi ngay: “Có phải công chúa gặp được người quen nào không?”

Thẩm Nguyệt không nói năng gì, quay người xuống xe, Thôi thị vội vàng nói: “Ngọc Nghiên, người mau đi theo công chúa qua đó xem có chuyện gì”.

Ngọc Nghiên lập tức nhảy xuống xe theo nàng.

Thẩm Nguyệt đi bộ ngược về, thế nhưng chưa kịp đi tới góc khuất ban nãy, từ đằng xa đã trông thấy có người đang đi về phía góc khuất mà tên ăn mày kia ng ồi.

Đó là một nam tử mặc cẩm y, sau lưng dẫn theo hai tên tùy tùng, dừng lại trước mặt một tên ăn mày toàn thân nhếch nhác gần như chẳng khác gì

hai tên ăn mày đang ng ồi thụp trên n ền đất còn lại.

Thâm Nguyệt không nóng lòng tiến lên phía trước mà cũng dừng lại ở bên này.

Ngọc Nghiên nhìn sang bên đó, nhìn thấy tên ăn mày ở đó và nam tử phú quý mặc áo gấm kia, bèn hỏi: “Có phải phu nhân muốn đi bố thí hành thiện không?”

Thâm Nguyệt nheo mắt, thấy người nhếch nhác kia không mặc áo vải đơn sơ, không giống với mấy tên ăn mày bên cạnh.

Chẳng qua toàn thân hắn ta rất bẩn thỉu và rối bời, gần như không nhìn ra được dáng vẻ nguyên bản.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 482

Trước mặt hai tên ăn mày còn lại đặt một cái bát mẻ, trong ánh mắt tràn ngập khao khát với sinh kế. Khi nam tử mặc cẩm y kia đến trước mặt họ, nhãn cầu của họ chỉ hận không thể dính vào đối phương.

Nhưng tên ăn mày nhếch nhác kia thì không thế.

Hắn ta chỉ ôm đầu gối, cúi mặt xuống, bất kể người đứng trước mặt là ai, hắn ta cũng không để tâm.

Nam tử mặc cẩm y cúi đầu nhìn hắn ta một lúc, đột nhiên lấy hai đồng tiền xu trên tay của tùy tùng, ném bừa trước mặt hắn.

Đồng xu va chạm với mặt đất phát ra âm thanh thanh thúy.

Cơ thể đang vùi đầu của người kia thoáng khựng lại, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn nam tử mặc cẩm y vừa mới bố thí cho hắn ta.

Nam tử kia nở nụ cười với hắn ta.

Hai mắt hắn ta đỏ ngầu, tràn đầy hận thù.

Đường phố quá hỗn tạp, Thẩm Nguyệt không nghe rõ nam tử mặc cẩm y kia nói gì với hắn ta, lúc ấy chỉ thấy hắn ta đứng bật dậy, không nói năng gì đã nhào tới, định túm lấy nam tử mặc cẩm y mà đánh cho một trận.

Nhưng sức lực của hắn ta không đủ, hắn ta bị nam nhân áo gấm vật ngã xuống đất mấy lần, sau đó lại bị hai tên tùy tùng phía sau xông lên đấm đá.

Trên đất đã có máu tạt ra.

Hai người ăn xin bên cạnh sợ hãi đến mức nhanh chóng bưng bát vỡ bỏ chạy.

Người nọ bị đánh tới tấp không thể chống trả, chỉ có thể ôm đầu chịu trận.

Nam nhân áo gấm nhìn thấy người nọ đã bị đánh tới tấp thì liền ngửa cổ xuống tỏ ra thân thiết vỗ vai hấn ta, cười nói vài câu rồi nghênh ngang mang tù tỳ rời đi.

Một lúc lâu sau người nọ mới chột vật đứng dậy khỏi mặt đất, cúi đầu lau vết máu trên khoeo miệng sau đó trở lại chỗ ngồi xổm, vùi đầu vào giữa hai đầu gối.

Cho dù có nghèo túng thì hấn ta cũng không buồn bận tâm đến mấy đồng bạc nằm vương vãi dưới đất.

Thẩm Nguyệt cau mày đi xuyên qua đám đông, đi về phía hấn ta rồi nói: “Ta hy vọng là ta đã nhận nhầm người. Sao người như hấn có thể lưu lạc đầu đường xó chợ thế này?”

Ngọc Nghiên khó hiểu hỏi: “Phu nhân đang nói về ai vậy?”

Trong nháy mắt Thẩm Nguyệt đã đứng trước mặt hấn ta.

Lúc này nàng đã có thể thấy rõ bên dưới bộ y phục bản thủ xộc xệch của hấn vẫn còn phảng phất lộ ra vẻ sang trọng quý giá.

Thẩm Nguyệt đoán không sai, hấn ta hoàn toàn không phải là một kẻ ăn xin.

Nàng cố kìm chế sự tò mò trong lòng, khẽ gọi: “Hạ Du?”

Thân thể của hấn ta run lên bần bật nhưng vẫn không ngẩng đầu hay trả lời.

Ngọc Nghiên đứng bên cạnh mở to mắt nhìn hấn ta.

Đây là Hạ Du sao?

Sao có thể như thế được?

Hạ Du là con trai của Hạ tướng, xuất thân cao quý, sao có thể lưu lạc đến bước đường này?

Thâm Nguyệt cũng không thể tin được, nàng đã lâu không gặp Hạ Du, không ngờ bây giờ lại gặp trong tình huống như thế này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 483

Lúc này Thẩm Nguyệt đã cảm thấy bộ dáng của hắn ta rất quen thuộc, lại thấy y phục của hắn ta khác với những người ăn mày bên cạnh cho nên mới xuống xe xem thử.

Thẩm Nguyệt chậm rãi ng ẩ x ồm xuống, giọng nói có chút nặng nề “Hạ Du”.

Hắn ta quay sang một bên, khàn khàn nói: “Cô đã nhận nhầm người r ấ”.

Hắn ta cố gắng né tránh Thẩm Nguyệt, chỉ muốn đứng dậy rời đi. Nhưng vì hắn ta vừa bị đánh rất nặng cho nên bây giờ muốn đứng lên cũng khó.

Thẩm Nguyệt vẫn bước tới cho dù hắn ta có trốn tránh thế nào, nàng vươn tay ra vén mái tóc rối bù đang che khuất gương mặt của hắn ta.

Hắn ta có chút khó chịu, bất lực nói: “Ta nói cô đã nhận nhầm người r ấ!”

Thẩm Nguyệt đã vén tóc của hắn ta ra, hai tay giữ lấy khuôn mặt b ầm dập của hắn ta, ánh mắt run rẩy, nàng nói: “Hạ Du”.

Ngọc Nghiên lúc này cũng nhận ra, kinh ngạc che miệng.

Hắn ta cố gắng né tránh ánh mắt của Thẩm Nguyệt, hết sức vùng vẫy nói: “Cô thật sự đã nhận sai người r ấ... Hạ Du là công tử qu ần là áo lụa, sao có thể có bộ dạng của một con chó lang thang giống như ta được chứ?”

Thẩm Nguyệt bất ngờ ôm hắn ta vào lòng.

Hắn ta vẫn lầm bầm: “Ta không phải Hạ Du, ta không phải Hạ Du... Ta cũng không biết ta là ai...”

Thẩm Nguyệt ôm cái đầu bù xù của hắn ta, thấp giọng an ủi: “Ta là Thẩm Nguyệt, đừng sợ, đừng sợ”.

Hạ Du chấn động.

Hắn ta ra vẻ kiên cường rất lâu, cuối cùng vẫn mềm nhũn ra trong vòng tay của Thẩm Nguyệt.

Hắn ta cúi đầu, ôm chặt lấy cánh tay của Thẩm Nguyệt, trong cổ họng phát ra tiếng nghẹn ngào nói: “Cô là Thẩm Nguyệt... Thẩm Nguyệt, ta phải làm sao đây, ta rất buồn... bà nội của ta mất rồi... bọn họ đầu nói bà nội bị ta chọc đến tức chết!”

Hạ Du nhỏ hơn Thẩm Nguyệt vài tuổi cho nên bấy lâu nay Thẩm Nguyệt không chỉ xem hắn ta là bạn bè mà còn xem hắn ta như đệ đệ.

Hắn ta đối đãi với Thẩm Nguyệt rất chân thành cho nên Thẩm Nguyệt cũng đối đãi chân thành lại với hắn.

Bây giờ Hạ Du rơi vào bước đường này, phải nghẹn ngào khóc nức nở trong lòng nàng, Thẩm Nguyệt thực sự cảm thấy rất khó chịu.

Thẩm Nguyệt đỡ hắn ta dậy rồi nói: “Đứng dậy theo ta trở về”.

Hạ Du lắc đầu nói: “Ta không thể trở về nữa, ta đã bị đuổi ra khỏi nhà rồi”.

“Trở về phủ tướng quân”.

Cũng may trên đường không có ai nhận ra Hạ Du trong bộ dạng này, Thẩm Nguyệt thì đang dùng khăn che mặt cho nên cũng không có ai nhận ra nàng.

Nàng mang Hạ Du mình đầy vết thương lên xe ngựa, cùng hắn ta trở về phủ tướng quân.

Vừa vào cửa thì Thẩm Nguyệt đã dặn dò quản gia đi mời đại phu và chuẩn bị nước nóng.

Quản gia không ngờ rằng Thẩm Nguyệt lại mang thêm một người khác về phủ, ông ta nhìn mãi cũng không nhận ra người đó là ai cho nên đành phải làm theo căn dặn, vội vàng chuẩn bị mọi thứ.

Hạ Du được đưa đến một phòng trống để rửa mặt và để đại phu xử lý vết thương.

Trong viện này không có y phục thích hợp để cho hắn ta mặc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 484

Thẩm Nguyệt liền nói với quản gia: “Mau ra chính viện lấy một bộ y phục của tướng quân đến đây cho hấn ta tạm thời thay ra”.

Quản gia: “Chuyện này...”

“Nhanh đi, còn nữa, chuyện ngày hôm nay không kể nào được phép truyền ra ngoài, nếu không sẽ xử lý theo gia pháp”.

Sau khi Hạ Du tắm rửa thay y phục sạch sẽ, quản gia nhìn rõ mặt hấn ta thì lập tức hiểu ra.

Người này đã từng tới phủ tướng quân trong bữa tiệc mừng trăm ngày tuổi của tiểu công tử, đây chính là nhị công tử Hạ gia!

Chuyện này không thể lơ là, quản gia vội vàng hỏi ý kiến của Thẩm Nguyệt: “Mặc dù lão nô không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng để Hạ công tử ở lại trong phủ tướng quân quả thật không thích hợp. Phu nhân có muốn lão nô ngay lập tức đến báo tin cho phủ thừa tướng hay không?”

Thẩm Nguyệt nói: “Ta đã nói người không được truyền tin tức ra ngoài, lại càng không được để cho phủ thừa tướng biết Hạ Du đang ở đây. Phải chờ đến khi sự tình sáng tỏ thì mới tính được”.

“Vâng”.

Sau khi thăm khám tình trạng của Hạ Du, đại phu đã kê đơn thuốc để giải quyết những vết thương trên cơ thể Hạ Du.

Ngoại trừ những vết thương rách da chảy máu thì trên người Hạ Du vẫn còn đây những vết bầm tím, không biết hấn ta rốt cuộc đã phải trải qua những chuyện gì.

Thẩm Nguyệt cầm thuốc mỡ đi vào phòng, Hạ Du cúi đầu xuống nhìn thấy bộ y phục trên người hấn ta quá dài thì liền nói: “Bộ y phục này ta

mặc không vừa chút nào”.

“Đây là y phục của T`ân tướng quân, nhất thời ta cũng không tìm được một bộ y phục khác thích hợp, người mặc tạm trước đi”.

Thẩm Nguyệt ng ẫ xuống trước mặt hắn ta, tỉ mỉ dùng ngón tay lấy ít thuốc mỡ r ẫ bôi lên mặt hắn ta.

Hắn ta nghiêng đầu né tránh.

Thẩm Nguyệt lại vươn tay ra, dùng sức bôi thuốc lên chỗ bị thương của hắn ta r ẫ nói: “Người tránh cái gì? Bây giờ mà không bôi thuốc thì sau này sẽ rất khó coi”.

Sau đó Hạ Du không né tránh nữa.

Hắn ta chăm chú nhìn Thẩm Nguyệt, động tác bôi thuốc của nàng vô cùng nhẹ nhàng, đôi mắt của hắn ta có chút ướt át, hắn ta nói: “Ta đã bị đuổi ra khỏi nhà, bạn bè ngày xưa của ta ai cũng không dám quan tâm đến ta, tại sao cô còn muốn cứu ta, cô không sợ gặp phiền phức hay sao?”

Ánh mắt Thẩm Nguyệt tối s ầm lại, nàng nói: “Vây trước tiên người nói cho ta biết, người lúc nãy đánh người trên đường là ai?”

Hạ Du nheo ngà nói: “Là anh thứ của ta”.

Thẩm Nguyệt thấy hắn ta nắm chặt tay, tràn đ ầy hận ý.

Nàng nói: “Cái tên đó ngày thường chắc chắn rất ghét người cho nên mới bỏ đá xuống giếng như vậy”.

Hạ Du nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chính là hắn ta cùng với người mẹ tiện nhân của hắn ta đã liên thủ hại chết bà nội! Ta có thành quỷ cũng sẽ không buông tha cho hắn ta!”

Thẩm Nguyệt thấy nước mắt của hắn ta đã trào ra li ền giờ tay giúp hắn ta lau đi r ẫ nói: “Nếu như người đã không đánh đ ồng ta với đám bạn xấu thì người mau nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì”.

“Thâm Nguyệt, ta có thể ôm cô một cái được không? Ta nghĩ như vậy thì ta sẽ cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút”, nét mặt của Ha Du trông vô cùng đau khổ.

Thâm Nguyệt nghiêng người thoải mái ôm hẳn ta để an ủi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 485

Ban đầu hắn ta còn có thể chịu đựng được nhưng ngay sau đó hắn ta đã bật khóc nức nở trên vai nàng.

Khi Hạ Du còn ở trong phủ thừa tướng thì hắn là đứa cháu được lão phu nhân sủng ái nhất và hắn cũng thương bà nội của mình nhất.

Nhưng bà nội của hắn ta đã nôn ra máu và chết ngay trước mặt hắn ta, thậm chí còn có nhân chứng khai rằng là do chính hắn ta đã khiến cho bà nội tức đến chết!

Hạ Du không thể chịu nổi đả kích này, hắn ta tự biết mình đã bị hãm hại, xảy ra chuyện như vậy thì người được lợi nhất chính là nhị nương cùng huynh thứ của hắn ta.

Hạ Du căm hận bọn họ đã hại chết bà nội nên đã cầm kiếm chém nhị nương của hắn một đường ngay tại chỗ.

Hạ tướng cũng vô cùng kính yêu lão phu nhân, trong lúc ông ta đang cực kỳ bi thương thì ông ta lại đi tin lời của mấy người nhị nương làm chứng nói Hạ Du làm lão phu nhân tức chết, lại tận mắt nhìn thấy Hạ Du muốn giết nhị nương cho nên lửa giận ngập trời liền đuổi đánh Hạ Du ra khỏi cửa.

Ông ta cũng tuyên bố, từ nay về sau, Hạ Du không còn là con trai của Hạ gia nữa, để cho hắn ta ở bên ngoài tự sinh tự diệt.

“Chuyện này xảy ra bao lâu rồi?”

“Từ ba ngày trước”.

“Vậy là người đã lưu lạc đầu đường xó chợ suốt ba ngày nay sao?”, Thẩm Nguyệt hỏi: “Tại sao người không đến tìm ta?”

Nàng thật sự rất khó tưởng tượng một công tử qu ân là áo lụa như Hạ Du lại có thể trở thành một kẻ lưu lạc đường xá chợ giống như ăn mày trong suốt ba ngày.

Trong ba ngày này hẳn ta không có chỗ để ngủ, không có thức ăn để ăn, đã bị bỏ rơi lại còn bị ức hiếp.

Không ai trong số những người bạn ngày xưa của hẳn ta vươn tay ra giúp đỡ bởi vì hẳn ta đã bị đuổi ra khỏi nhà và Hạ tướng không còn nhận hẳn ta là con trai nữa.

Cả đời này chắc chắn Hạ Du cũng sẽ không thể quên được ngày hôm nay phải lưu lạc đường xá chợ.

Hạ Du nói: “Bà nội của ta khi còn sống yêu thương ta nhất nhưng ta chỉ là một đứa cháu bất hiếu, thậm chí còn không thể tìm ra được hung thủ đã hại chết bà nội”.

“Ta thật vô dụng, cho dù ta có đau đớn, hối hận, khổ sở đến đâu thì bà nội của ta cũng sẽ không sống lại được nữa”, Hạ Du chảy nước mắt giàn giụa, trước kia cho dù lên trời xuống biển hẳn ta cũng chưa từng cảm thấy bất lực như hôm nay.

“Ta nghe cha ta nói cô tuy là công chúa nhưng cũng chỉ là công chúa tí ền tri ều, bản thân cô còn chưa thể lo được cho mình thì làm sao ta có thể đến tìm cô được, chẳng lẽ lại muốn lôi cô cùng chìm xuống nước hay sao?”

Thẩm Nguyệt nói: “Vậy là do người sợ liên lụy đến ta sao?”

Nàng lại nói: “Cho dù ta chỉ là công chúa tí ền tri ều thì ta cũng sẽ giúp người”.

“Tại sao?”, Hạ Du bối rối hỏi.

Thẩm Nguyệt nghĩ đến một người r ấ nhẹ nhàng nói: “Bởi vì có người đã từng nói với ta rằng người là một người đơn thu ần”.

Ngọc Nghiên mang bữa ăn tối, Hạ Du thật sự đã mấy ngày rồi không ăn cơm cho nên vừa thấy đặt đũa xuống thì hắn ta đã ăn ngấu nghiến.

Ngọc Nghiên thấy vậy cũng không đành lòng, liền nói: “Nhị công tử đừng nóng vội, trong bếp còn nhiều lắm”.

Thẩm Nguyệt đã gặp Hạ tướng trong bữa tiệc mừng trăm ngày tuổi của Bắp Chân, nàng thấy rõ ông ta cũng chỉ còn một đứa con trai này để thừa tự, ngoài miệng tuy hùng hù hỡ hỡ nhưng trên thực tế nhưng vẫn rất dung túng sủng ái.

Cái chết của lão phu nhân bị đổ cho Hạ Du, có lẽ chuyện này đã chạm vào giới hạn của Hạ tướng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 486

Hạ tướng đã quá thất vọng cho nên mới đuổi Hạ Du ra khỏi nhà.

Điều quan trọng nhất là phải giải quyết hiểu lầm giữa Hạ tướng và Hạ Du càng sớm càng tốt.

Hai mắt Hạ Du đã đỏ hoe, hắn ta nói: “Ta với ông ta chẳng có hiểu lầm gì hết. Ông ta cho rằng ta đã giết chết bà nội thì ta cũng không muốn làm con của ông ta nữa. Dù sao trong mắt ông ta thì ta cũng chỉ là một đứa con bại gia chuyên rước họa về cho ông ta mà thôi”.

Hắn ta ngẩng đầu nhìn Thẩm Nguyệt nói: “Ta chỉ muốn nhờ cô giúp ta một việc”.

“Người nói đi”.

“Ta muốn nhờ cô trong lúc đi phúng viếng thì mang theo ta quay về Hạ gia. Ta muốn làm tròn chữ hiếu của mình trước linh cữu của bà nội. Ta nhất định sẽ tìm ra bằng chứng bọn họ đã hại chết bà nội để an ủi vong linh bà nội trên trời”.

Hạ Du nói Hạ tướng sẽ không cho hắn quay về Hạ gia nữa, lại càng không cho phép hắn ta đi tiễn lão phu nhân lần cuối, thậm chí nhìn lão phu nhân lần cuối một lần cũng không được.

Hạ Du muốn trở về Hạ gia thì chỉ có thể cải trang rồi nhờ người khác mang theo mình cùng đi.

Lão phu nhân đã tạ thế ba ngày, thời gian này đã đủ để Hạ gia sắp xếp linh đường và báo tang.

Quả nhiên, phủ tướng quân rất nhanh đã nhận được tin báo tang từ Hạ gia.

Lão phu nhân Hạ gia vốn là cáo mệnh phu nhân, Hạ tướng cũng là một vị quan tài đức, nay lão phu nhân đã tạ thế thì quan viên khắp nơi cũng nên đến chia buồn.

Tần Như Lương không có ở đây cho nên mọi việc đều do Thẩm Nguyệt làm chủ.

Hạ gia đã báo tang tới phủ, nàng không có lý do gì mà không đi.

Sang ngày thứ hai, tình trạng tinh thần và thể chất của Hạ Du đã tốt lên rất nhiều.

Thẩm Nguyệt bảo quản gia mang tới một bộ y phục người hầu để cho Hạ Du thay.

Trước khi đi, Thẩm Nguyệt đã hỏi Hạ Du chi tiết về tình huống lúc lão phu nhân qua đời.

Hạ Du chỉ nói rằng lão phu nhân trước khi chết đã học máu không ngừng, mặt mày tái xanh sau đó ngã xuống đất chết ngay tại chỗ, không thể nói thêm một câu nào.

Ngày hôm đó lão phu nhân rốt cuộc đã ném qua thứ gì, chạm qua thứ gì, Hạ Du thật sự không thể biết được.

Bây giờ muốn quay lại tìm chứng cứ chỉ e rằng khó càng thêm khó.

Nếu như hung thủ đã có dã tâm hại người thì những bằng chứng về những thứ mà lão phu nhân đã ăn, đã mặc hay đã chạm vào chắc chắn đều đã bị xóa sổ hoàn toàn.

Sau đó Thẩm Nguyệt nói: “Lần này có cơ hội thì người vào nhìn bà nội của người nhiều hơn đi. Có lẽ bằng chứng duy nhất vẫn còn ở trên người bà nội của người”.

Nhưng lão phu nhân đang nằm ở trong quan tài đặt ở linh đường, người đến phúng viếng làm sao có thể dễ dàng nhìn thấy được?

Hạ Du ủ rũ nói: “Bọn họ sẽ không cho chúng ta bước lên nhìn đâu”.

Thâm Nguyệt liếc mắt nói: “Chỉ cần người không sợ quấy rầy sự an tĩnh của lão phu nhân thì ta sẽ có cách. Ta nghĩ lão phu nhân cũng muốn nhìn thấy người bình an vô sự thì mới có thể ra đi thanh thản”.

Hạ Du trịnh trọng gật đầu nói: “Được, bất kể dùng biện pháp gì, chỉ cần ta có thể nhìn thấy bà nội và tìm ra hung thủ thì có làm gì ta cũng đồng ý”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 487

Quản gia rất nhanh đã chuẩn bị xong đồ phúng viếng, Thẩm Nguyệt thay y phục trắng, mang theo Ngọc Nghiên cùng Hạ Du đi tới Hạ gia.

Hạ Du mặc y phục của người hầu, hơi cúi đầu cùng Ngọc Nghiên đi phía sau, khi đến tới cổng Hạ phủ cũng không khiến cho ai nghi ngờ.

Trong Hạ phủ có người tiến lên tiếp đón, sau đó dẫn theo Thẩm Nguyệt đến phía trước linh đường.

Bên trong Hạ phủ lúc này tràn đầy bi thương, còn chưa kịp vào linh đường thì nàng đã nghe thấy những tiếng khóc truyền ra.

Hạ Du ở phía sau nàng đang rất căng thẳng, hấn ta cố kìm nén cảm xúc nhưng nước mắt vẫn lặng lẽ rơi xuống từ hốc mắt.

Thẩm Nguyệt trầm giọng nói: “Người bây giờ là người của phủ tướng quân ta, bất luận thế nào thì người cũng phải chịu đựng cho ta, người không thể khóc. Nếu như để cho kẻ khác nhìn thấy thì họ chắc chắn sẽ nhận ra người”.

Hạ Du hít sâu một hơi, nghiến răng nghiến lợi: “Được rồi, ta sẽ không khóc”.

Chỉ cần hấn ta có thể đến linh đường nhìn thấy bà nội lần cuối, được khấu đầu quỳ lạy bà nội thì hấn ta đã mãn nguyện rồi.

Lụa trắng treo cao bên trong linh đường Hạ phủ.

Hai bên sảnh là hai hàng người đang quỳ rạp khấu đầu, những người mặc đồ tang bên trong Hạ phủ đều là gia quyến Hạ gia, tiếng khóc than thê lương kéo dài không dứt.

Hôm nay không chỉ có phủ tướng quân đến phúng viếng mà còn có rất nhiều quan viên khác trong triều đến phúng viếng.

Nhưng trong số những người đến phúng viếng chỉ có một mình Thẩm Nguyệt là nữ nhân.

Đại tướng quân đã xuất chinh, nàng đại diện cho phủ tướng quân đến phúng viếng cũng là chuyện bình thường.

Là nữ nhân duy nhất trong đoàn người đến phúng viếng, chuyện Thẩm Nguyệt mang theo bên người một nha hoàn cùng một gia nô tiến vào linh đường cũng không khiến cho người khác cảm thấy kỳ lạ.

Khi nàng bước vào linh đường, bên cạnh liễn có người hô lên: “Tĩnh Nguyệt công chúa của phủ đại tướng quân đến viếng”.

Thẩm Nguyệt chậm rãi bước vào, Hạ Du và Ngọc Nghiên cúi đầu đi theo sau.

Hạ Du không thể ngẩng đầu nhìn lên quan tài trong sảnh, chỉ có thể đau khổ chịu đựng.

Có người từ bên cạnh đi qua dâng lên hương nến.

Hương khói mịt mù, Thẩm Nguyệt cầm lấy nén hương, cúi đầu thật sâu trầm mặc trước quan tài trong linh đường.

Hạ Du và Ngọc Nghiên cũng ngay lập tức quỳ trên mặt đất và cúi đầu thật sâu cùng với Thẩm Nguyệt.

Hạ Du áp trán xuống mặt đất, đau đớn không thể kìm nén.

Thẩm Nguyệt đã cúi đầu ba lần liên tiếp, hẳn ta cũng đã làm được đi đầu mình muốn đó là khẩu đầu lạy bà nội ba lần.

Sau khi làm lễ, người chủ trì linh đường cúi đầu trả lễ cho Thẩm Nguyệt.

Hạ tướng cùng phu nhân đã già yếu lại chịu không nổi bi thương cho nên không tiện trả lễ, vì vậy chuyện đó đã được giao cho huynh thứ của Hạ Du và thê tử của hắn ta làm.

Huynh thứ của Hạ Du tên là Hạ Phóng.

Khi trả lễ, Thẩm Nguyệt nhìn thấy hắn ta chậm rãi ngẩng đầu lên.

Nàng có thể nhận ra rõ ràng đây là gã đã đánh Hạ Du trên phố ngày hôm trước.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 488

Nét mặt của hắn ta vô cùng bi thương, nếu như không để ý thì chắc hẳn sẽ bị hắn ta lừa gạt, nhưng sự giả tạo trong ánh mắt đó không thể nào lừa được Thẩm Nguyệt.

Phúng viếng xong, Thẩm Nguyệt quay đầu rời đi cùng mọi người.

Đúng lúc này lại có thêm một người khác bước vào phúng viếng.

Thẩm Nguyệt nghe thấy tiếng hô thông báo rõ ràng truyền đến từ ngoài cửa: “Đại học sĩ Tô đại nhân đến viếng”.

Thẩm Nguyệt khẽ ngẩng đầu lên, nhìn thấy bóng người cao gầy tuyệt sắc từ bên ngoài chậm rãi đi vào dưới ánh nắng mùa hè thì ánh mắt liền dao động.

Hắn ta mặc y phục đen, tóc vấn sau đầu, khuôn mặt lãnh đạm, không ngờ lại gặp Thẩm Nguyệt ở trước linh đường.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, hắn khom người chào Thẩm Nguyệt, không hề ngẩng đầu lên.

Bầu không khí trong linh đường lúc này vô cùng yên tĩnh, trong ngoài đều có vô số ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào một cảnh này.

Đối với bọn họ mà nói thì chuyện có thể thấy được đại học sĩ cùng công chúa đồng thời xuất hiện chính là một chuyện hiếm thấy, không thể bỏ qua được.

Thẩm Nguyệt không nhớ rõ về quá khứ vì vậy nàng cũng không hề biết một cảnh này dưới ánh mắt của mọi người có ý nghĩa gì.

Dù vậy nàng vẫn không thất lễ, nàng khẽ gật đầu trả lễ cho Tô Vũ, thái độ vẫn tôn quý hào phóng, thanh cao xa cách như cũ, sau đó nàng liền mang theo người hầu bước qua hắn.

Thẩm Nguyệt khẽ nhú mày, nàng dường như vẫn còn ngửi được mùi hương lưu luyến trên người hắn.

Tô Vũ vẫn duy trì động tác khom người chào của mình cho đến khi Ngọc Nghiên và Hạ Du cũng bước ngang qua hắn.

Lúc này, trông thần sắc của hắn đã thay đổi một chút.

Cho đến khi người của Hạ phủ ở bên cạnh nhắc nhở: “Tô đại nhân có thể đi vào”.

Tô Vũ mới đứng thẳng người bước vào linh đường.

Sau khi phúng viếng trở về, Hạ Du như bị mất hồn mất vía. Thẩm Nguyệt vẫn bình tĩnh như không có việc gì, chỉ nói: “Người đã quá quen thuộc đường đi nước bước trong Hạ phủ cho nên đêm nay chúng ta sẽ quay lại, chuyện có tìm được chứng cứ về cái chết của bà nội người hay không đều tùy thuộc vào người”.

Hạ Du ngẩng đầu lên, kiên định nhìn Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt nói: “Ta sẽ xử lý người túc trực bên linh cữu trong linh đường, người cứ việc đi gặp bà nội của mình, không cần quan tâm đến những chuyện khác. Cho dù có bị bắt thì cũng chẳng sao, cùng lắm là bị đánh đuổi ra khỏi nhà, làm gì còn tình huống nào tệ hơn thế này được nữa chứ?”

Hạ Du hít một hơi thật sâu, đôi mắt ngấn lệ, gật đầu nói: “Được rồi, cứ làm như vậy đi”.

Buổi tối, cả hai thay ra một bộ y phục đơn giản.

Thẩm Nguyệt đã tháo bỏ toàn bộ phục sức phức tạp trên người, mái tóc dài của nàng được vấn cao sau đầu trông vô cùng anh khí.

Hạ Du cùng nàng tiếp cận Hạ phủ trong bóng tối.

Vào lúc này toàn bộ Hạ phủ đều đã được thấp đèn nhưng bầu không khí vẫn bị sự thâm u ám bao trùm.

Hạ Du cùng Thẩm Nguyệt đi vòng ra hậu viện, tìm thấy nơi mà trước kia Hạ Du thường trèo tường lên lút trở về nhà, chuẩn bị trèo tường vào trong.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 489

Trước đây Hạ Du thường xuyên ra ngoài ăn chơi rồi về nhà vô cùng trễ cho nên hắn ta mới phải vào nhà bằng cách này để tránh bị phạt.

Hạ Du nói bên trong vách tường này có một hàng cây đại thụ, tuy nhiên lối đi này rất bí mật, không dễ bị phát hiện.

Thẩm Nguyệt chưa bao giờ trải nghiệm qua chuyện này.

Nhưng nhìn thấy Hạ Du có thể trèo tường vào một cách dễ dàng thì nàng cũng có thêm động lực để trèo qua tường dễ dàng giống như vậy.

Hạ Du trèo lên bờ tường, hắn ta còn muốn quay lại kéo Thẩm Nguyệt lên nhưng không ngờ Thẩm Nguyệt đã ngẫ trên bờ tường từ lúc nào khiến cho Hạ Du giật mình tới mức suýt nữa đã ngã xuống.

Hai người chậm rãi trèo xuống cái cây gần bức tường, Hạ Du nói: “Trước kia khi ta mới học trèo tường thì thường bị té, sao cô có thể học nhanh thế?”

Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: “Có lẽ là do ngộ tính của ta tương đối cao”.

Sau khi vào Hạ phủ, Hạ Du tránh những người hầu tuần tra ban đêm rồi dẫn Thẩm Nguyệt đến linh đường một cách lặng lẽ.

Thẩm Nguyệt không hề lo lắng sẽ bị phát hiện, hiển nhiên kinh nghiệm trèo tường lên vào nhà của tên Hạ Du này rất điêu luyện, còn không biết trước kia hắn ta đã lén lút về nhà biết bao nhiêu lần rồi.

Hạ Du nói trước kia hắn ta không hiểu chuyện, không biết quý trọng những thứ mình có, bây giờ hắn ta lại lén lút trở về nhà nhưng nhà mình đã rơi vào hoàn cảnh kẻ còn người mất, một đi không trở lại.

Một ánh sáng yếu ớt le lói lên trong linh đường.

Có người đang túc trực bên cạnh linh cữu.

Hắn là do mấy ngày nay làm việc quá mệt mỏi cho nên người túc trực bên linh cữu cũng đã quỳ gối khom lưng ngủ gà ngủ gật trên mặt đất.

Thẩm Nguyệt bước đi mà không gây ra tiếng động, đi thẳng đến sau lưng người túc trực bên linh cữu, ngay lập tức khiến cho người đó hôn mê bất tỉnh.

Để đề phòng người đó tỉnh lại giữa chừng, Thẩm Nguyệt liền lấy dây thừng trói chặt người đó, sau đó còn nhét giẻ vào miệng người đó, cho dù có tỉnh lại thì cũng không thể gây ra động tĩnh gì.

Thẩm Nguyệt sau đó quay lại ngoắc tay với Hạ Du nói: “Vào đi”.

Hai mắt Hạ Du ngấn lệ, cuối cùng hắn ta đã không cần phải đau khổ nhẫn nhịn giống như ban ngày nữa, hắn ta vừa bước vào thì đã quỳ xuống phía trước linh cữu dập đầu thật mạnh, thấp giọng khóc nỉ non nói: “Cháu trai bất hiếu, cháu trai bất hiếu, cháu trai không thể tới chăm sóc tiễn biệt bà nội trước lúc bà nội lâm chung!”

Thẩm Nguyệt vỗ vai hắn ta nói: “Người đừng khóc nữa, người đi nhìn cho kỹ bà nội của mình đi, để ta đứng canh cửa”.

Hạ Du lau nước mắt đứng lên, Thẩm Nguyệt đưa cho hắn ta một cây ngân châm rồi nói: “Người nói lúc bà nội người chết thì đã nôn ra máu, rất có thể là đã bị trúng độc. Người cứ lấy cây ngân châm này đâm vào huyết mạch của bà ấy thử xem có phải là bị trúng độc hay không?”

Thẩm Nguyệt biết nếu như bảo Hạ Du kiểm tra thân thể của bà nội thì chính là hành động đại bất kính, đối với hắn ta mà nói sẽ rất khó khăn.

Tìm không thấy chứng cứ cũng không sao, luôn có biện pháp khác để bắt hung thủ.

Việc quan trọng hàng đầu chính là phải xác định xem lão phu nhân có bị trúng độc hay không. Nếu như bà cụ bị trúng độc thì Hạ Du có thể thoát

khởi hi ền nghi, chứng minh không phải hấn ta đã khiến cho lão phu nhân tức chết.

Hạ Du mím môi c ần lấy cây ngân châm.

Thẩm Nguyệt quay đầu bước ra ngoài r ồi nói: “Thời gian có hạn, người nên nói lời từ biệt với bà nội của mình càng sớm càng tốt”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 490

“Thẩm Nguyệt”, Hạ Du đột nhiên gọi nàng lại.

Nàng quay lại hỏi: “Hửm?”

Hạ Du vẫn còn rất trẻ, gặp phải tình huống này thì tay chân liêu luống cuống, không thể tiếp nhận nổi. Nếu không có Thẩm Nguyệt thì hẳn ta cũng không biết mình có thể làm gì khác.

Thẩm Nguyệt bình tĩnh hơn hẳn ta và có nhiều chủ ý hơn hẳn ta rất nhiều.

Hạ Du ghen ngào nói: “Cảm ơn cô”.

Thẩm Nguyệt nói: “Người không cần phải cảm ơn ta”.

Gió đêm thổi bay những ngọn đèn lồng trắng ngoài linh đường, Thẩm Nguyệt ôm lấy cánh tay, cảm thấy có chút lạnh lẽo.

Bên trong linh đường hết sức quạnh quẽ, Thẩm Nguyệt đứng bên ngoài cũng có thể nghe thấy tiếng khóc rấm rứt đau buồn của Hạ Du ở bên trong.

Thẩm Nguyệt không muốn quấy rầy hẳn ta. Nàng chỉ hy vọng hẳn ta có thể tận dụng tốt khoảng thời gian này.

Một lúc lâu sau Hạ Du vẫn chưa ra, nàng định vào nhắc nhở nhưng vừa quay đầu lại thì phía sau đã truyền đến tiếng bước chân rất nhẹ.

Nàng cực kỳ nhạy cảm cho nên đã nhận ra ngay lập tức.

Thẩm Nguyệt ngay lập tức quay lại, sau đó trong lòng trầm xuống.

Quả nhiên có một bóng người đang bước đến gần nàng, nàng không thấy rõ gương mặt của đối phương cho nên liền theo bản năng tấn công,

mục đích của nàng chính là để tranh thủ thời gian và tạo ra khoảng cách đủ để rút lui.

Không ngờ đối phương đã bắt thóp được nàng, nàng chẳng những không thể rút lui mà còn không phải là đối thủ của hắn.

Chỉ sau mấy chiêu, Thẩm Nguyệt đã bị đối phương nắm chặt, không thể rút lui.

Sau đó, dưới ánh đèn lồng mờ ảo, Thẩm Nguyệt mới nhìn thấy rõ gương mặt của hắn.

Tô Vũ.

Khí tức trên người hắn giống như sương mù, trong khoảnh khắc này hắn đã tóm chặt lấy nàng, sau đó bao phủ lấy toàn thân nàng.

Tô Vũ bình tĩnh nói: “Không phải ta đã nói rồi sao, những chiêu thức rập khuôn như vậy không thể đánh bại được ta đâu”.

Thẩm Nguyệt vừa định nói thì toàn thân nàng lại đông cứng.

Lại có thêm tiếng bước chân truyền đến bên tai Thẩm Nguyệt.

Tiếng bước chân này rõ ràng không giống tiếng bước chân của Tô Vũ, không cố ý đi nhẹ nhàng mà vô cùng nặng nề. Đây chắc chắn là tiếng bước chân của người trong phủ thừa tướng.

Tô Vũ không hề biến sắc, hắn ngay lập tức kéo Thẩm Nguyệt đi qua linh đường rồi trốn vào góc tường phía trong.

Hành động này của hắn đã khiến cho cỏ cây xung quanh bị hất tung, phát ra những âm thanh sột soạt.

Thẩm Nguyệt không muốn Tô Vũ lại gần mình như vậy, nàng vừa đẩy hắn ra vừa nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tại sao ta đi đâu cũng phải gặp thứ âm hồn bất tán như ngươi? Ta không muốn nhìn thấy ngươi, lại càng không muốn bị ngươi chạm vào!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 491

Tô Vũ nói: “Ta tới cảnh tỉnh nàng, nàng lại định đẩy ta ra sao?”

Thẩm Nguyệt dừng một chút rồi nói: “Được, ta sẽ không đẩy người ra ngoài, thừa dịp bây giờ người còn chưa tiến vào thì người mau buông ta ra, Hạ Du vẫn còn đang ở bên trong đó”.

“Không được, ta sẽ không buông nàng ra”, Tô Vũ chặn nàng lại ở trong góc tường rồi nói: “Nếu như nàng vào trong đó sẽ bị Hạ tướng chặn ở bên trong linh đường không thể ra ngoài được. Nếu như để ông ta phát hiện ra nàng nửa đêm lén vào nhà của ông ta thì hậu quả sẽ rất tồi tệ”.

“Vậy còn Hạ Du thì phải làm sao?”

Tô Vũ trầm giọng nói: “Hắn ta là con trai của Hạ tướng, Hạ tướng luôn yêu thương hắn ta, hổ dữ cũng không ăn thịt con. Chuyện giữa hai cha con họ thì nên để cho hai cha con họ giải quyết. Nàng giúp Hạ Du tới đây là đủ rồi”.

Thẩm Nguyệt không thể đẩy hắn ra, nàng tức giận đến mức há miệng cắn mạnh vào cổ của Tô Vũ.

Góc tường này rất hẹp, chỉ có thể giấu một mình Thẩm Nguyệt, còn Tô Vũ lại không thể trốn hết.

Một nửa thân thể Tô Vũ vẫn lộ ra bên ngoài.

Lúc này cổng viện đã bị mở ra.

Hạ tướng từ ngoài bước vào.

Thẩm Nguyệt biết rằng nàng không thể bại lộ trước mặt Hạ tướng vào lúc này, nhưng Tô Vũ cũng giống như vậy.

Nếu Hạ tướng phát hiện ra, cả Tô Vũ và nàng đều không thể trốn thoát.

Hai người ở cùng một chỗ, lại ban đêm ban hôm lén vào trong nhà Hạ tướng, đúng là một lời khó giải thích hết.

Vì vậy ngay trước lúc Hạ tướng mở cổng thì Thẩm Nguyệt đã hít sâu một hơi rồi một tay nắm lấy vạt áo của Tô Vũ rồi đột ngột kéo mạnh hẳn về phía mình.

Hai người kề sát bên nhau, hoàn toàn tránh được ánh đèn phía trước cổng.

Thẩm Nguyệt nín thở, không biết trái tim của ai đang đập loạn trong lồng ngực.

Thời gian như ngưng đọng lại, Tô Vũ ép nàng vào góc tường, dùng lực ôm chặt lấy nàng.

Nàng cố gắng hít một hơi thật sâu nhưng vẫn cảm thấy ngọt ngọt khó thở.

Nàng cảm thấy Tô Vũ thật sự rất gian xảo.

Lúc nào cũng vậy.

Nàng biết Tô Vũ đang cố ý làm như vậy. Hắn cố ý không rời đi, cố ý dây dưa với nàng.

Nhưng tại sao hắn lại có thể chắc chắn rằng nàng sẽ không đẩy hắn ra ngoài mà sẽ kéo hắn vào trong?

Nàng dường như đã rơi vào bẫy của hắn. Là chính nàng tự đẩy mình vào trong bẫy.

Hai người yên lặng chờ đợi, chờ tiếng bước chân của Hạ tướng đi xa rồi từng bước tới gần linh đường.

“Tô Vũ, ngươi đừng quên ta đã từng nói ta rất chán ghét ngươi”.

“Nàng đang nhắc nhở ta hay là đang nhắc nhở chính mình?”

Lúc này, từ bên trong linh đường lại truyền ra giọng nói tức giận của Hạ tướng: “Nghịch tử!”

Thẩm Nguyệt giật mình, vừa định ra ngoài thì Tô Vũ đã ấn nàng lại rồi nói vào tai nàng: “Nàng không thể đi, đó là chuyện của bọn họ”.

Thẩm Nguyệt cuối cùng cũng hiểu, nàng hỏi: “Là người đã đưa Hạ tướng đến đây sao?”

“Càng hỏi nhiều thì nàng sẽ càng không vui”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 492

“Vậy là người thừa nhận rồi?”, Thẩm Nguyệt nói: “Người cố ý dẫn ông ta tới đây, người muốn cha con bọn họ hoàn toàn trở mặt với nhau hay sao?”

Tô Vũ nói: “Nếu như cái chết của lão phu nhân thật sự có điềm kỳ quái thì cho dù đêm nay hai người có tìm được cái gì, nếu như không có người chứng kiến thì ai sẽ tin hai người?”

Lúc này từ trong linh đường lại truyền ra tiếng đánh mắng của Hạ tướng.

Thẩm Nguyệt không lo lắng về chuyện Hạ tướng đánh Hạ Du, nàng chỉ lo lắng Hạ tướng sẽ gọi người đến đuổi Hạ Du đi.

Không ngờ ở bên trong linh đường Hạ tướng vừa đánh Hạ Du vài cái thì đã khiến cho Hạ Du ngã xuống đất, những vết thương trên cơ thể Hạ Du vốn chưa lành bây giờ lại rách da, thối máu ra ngoài y phục.

Hạ tướng giật mình, ông ta cởi y phục của Hạ Du ra thì thấy trên người hắn ta có chi chít những vết sẹo.

Ngay lập tức ông ta liền rơi lệ, vừa đau lòng vừa tức giận.

Thẩm Nguyệt nghe thấy động tĩnh thì sợ hãi, Tô Vũ lại thì thào nói: “Chỉ cần để Hạ tướng tận mắt nhìn thấy nguyên nhân cái chết của lão phu nhân thì Hạ Du mới có cơ hội giải oan”.

Thẩm Nguyệt lại lúng túng hỏi: “Sao người biết đêm nay bọn ta sẽ lên vào đây, là do nhị nương nói cho người biết sao?”

“Vào buổi sáng ta nhìn thấy nàng mang theo một gia nô, bình thường nàng không bao giờ mang theo gia nô, vậy thì hắn ta chắc chắn chính là Hạ Du. Nếu như nàng muốn giúp hắn ta giải oan thì cũng chỉ có thể tìm hiểu trên thi thể của lão phu nhân”.

Nàng không thể đoán được hết tâm tư kín đáo của Tô Vũ, chuyện này cũng khiến cho nàng không còn lời nào để nói.

Thẩm Nguyệt rất muốn đánh nhau với hắn, nàng nói: “Sao người biết được lão phu nhân chết một cách kỳ lạ? Nếu như không phải như vậy mà người lại dẫn Hạ tướng tới thì chẳng khác nào nói với ông ta rằng Hạ Du đang bất kính với lão phu nhân”.

Tô Vũ nói: “Bởi vì ta tin tưởng vào phán đoán của A Nguyệt”.

Trong linh đường, Hạ Du quỳ gối bên quan tài, cứ như thể chỉ trong vài ngày mà hắn ta đã trưởng thành, cho dù Hạ tướng có đánh đập và la mắng như thế nào thì hắn ta cũng không đáp trả hay nói thêm một lời nào.

Nét mặt của hắn ta lúc này không còn là sự nản lòng thoái chí, hoàn toàn khác so với trước đây.

Hạ Du nuốt máu ngược vào trong rồi nói: “Ta là nghịch tử nhưng ta không hề khiến cho bà nội tức chết. Bây giờ ông có đuổi ta ra khỏi gia môn thì ta cũng không oán không thán, nhưng chuyện ông không cho ta bái tế bà nội thì ta sẽ ghi nhớ cả đời. Ta trở lại đây chỉ vì muốn chứng minh sự trong sạch của ta mà thôi”.

Vừa dứt lời thì hắn ta liền nghiêng răng nghiêng lợi đứng lên, quay đầu nhìn lão phu nhân đang nằm trong quan tài rồi lại bật khóc nói: “Bà nội, cháu trai bất hiếu”.

Nói xong hắn ta liền cẩn thận nâng bàn tay lạnh lẽo cứng ngắc của lão phu nhân lên, phát hiện móng tay của bà ấy đã dần biến thành màu đen, hắn ta liền lấy ngón châm đâm vào trong ngón tay của bà ấy.

Sau một lúc lâu, Hạ Du lấy ngón châm ra cho Hạ tướng xem.

Hạ tướng ngay lập tức biến sắc.

Phần đầu của ngón châm đã biến thành màu đen, đi đầu đó chứng tỏ trong thi thể của lão phu nhân có độc, lão phu nhân đã bị đầu độc chết.

Hạ tướng không thể tin nổi vào mắt mình, Hạ Du liền nói: “Ta đã nói ta không khiến cho bà nội tức chết, nhưng bây giờ ta cũng không cần ông tin đi đâu đó nữa”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 493

Bây giờ sự tình đã rõ ràng, Hạ Du cũng sẽ không trở về chỗ của Thẩm Nguyệt nữa.

Hắn ta phải ở lại đây thì mới có thể tiếp tục đi đầu tra rõ chuyện này.

Tô Vũ nói nhỏ: “Chuyện đã đúng ý của nàng rồi, mau đi thôi”.

Cuối cùng Tô Vũ đưa nàng rời khỏi Hạ phủ, lần này nàng không cần trèo tường, chỉ cần nhảy một cái thì đã đứng bên ngoài bức tường rồi.

Nàng ngay lập tức đẩy Tô Vũ ra trước.

Khi Tô Vũ buông nàng ra thì hắn còn cúi đầu dùng ngón tay nghịch cây sáo trúc đang buộc quanh eo nàng.

Nàng xoay người bước nhanh về phía trước.

Tô Vũ vẫn theo nàng từ xa giống như trước.

Nàng không hề quay đầu nhìn lại, vừa về tới phủ tướng quân đã đi thẳng vào trong.

Tô Vũ dừng lại trong góc tối của con hẻm.

Khi quay lại Trì Xuân Uyển, Thẩm Nguyệt nhìn xuống thấy cây sáo trúc trên eo mình thì trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nàng vẫn đeo cây sáo trúc này bên người theo thói quen mà quên tháo ra, hôm nay để Tô Vũ nhìn thấy, lẽ nào hắn lại cho rằng nàng vẫn còn đang mơ tưởng đến hắn hay sao?

Khi thay y phục, Thẩm Nguyệt nói với Ngọc Nghiên: “Tháo cây sáo trúc ra đi”.

Ngọc Nghiê n sùng sốt nói: “Công chúa không muốn đeo nó nữa sao?”

“Sau này ta sẽ không đeo nó nữa”, Thâm Nguyệt buồn bã nói.

“Công chúa muốn để nó ở đâu, để nô tỳ giúp công chúa cất đi?”

Thâm Nguyệt nhú mào nói: “Ta không biết, người muốn để ở đâu thì để, đừng để cho ta nhìn thấy nó là được”.

Thâm Nguyệt nhìn lại và thấy chiếc khóa trường sinh trên cổ Bấp Chân thì li ên nói: “Cái này cũng bỏ đi”, sau đó nàng li ên cúi xuống để lấy chiếc khóa trường sinh.

Không ngờ lúc này Bấp Chân lại đột nhiên tỉnh dậy, nó vươn đôi bàn tay nhỏ bé ra nắm chặt lấy khóa trường sinh không buông.

Thôi thị biết nàng không muốn nhìn thấy bất cứ thứ gì có liên quan đến Tô Vũ cho nên li ên nói: “Công chúa, thôi bỏ đi, Bấp Chân thích cái khóa này mà. Dù sao khóa trường sinh mang theo bên người cũng có thể trừ tà giữ bình an”.

Bấp Chân không chịu buông tay, Thâm Nguyệt không còn cách nào khác đành phải bỏ cuộc.

Đến tối, Thâm Nguyệt lên giường đi ngủ, Ngọc Nghiê n hạ màn ủ ấm cho nàng.

Nàng nghiêng người về phía Bấp Chân, nghịch ngợm lòng bàn tay non nớt đầy thịt của Bấp Chân rồi nói: “Ngọc Nghiê n, người cũng nên đi ngủ đi”.

Khi không có ai trong phòng, nàng mới chạm vào chiếc khóa trường sinh treo trên y phục của Bấp Chân. Chiếc khóa dài mát lạnh dưới những ngón tay của nàng.

Cũng không biết từ khi nào mà lòng nàng lại dao động.

Bây giờ nghĩ lại tất cả những chuyện xảy ra trong quá khứ, mọi thứ hiện lên trong đầu Thẩm Nguyệt dường như đều trở nên rõ ràng vô cùng.

Dáng vẻ cao gầy tuyệt sắc của hắn, tay áo mềm mại của hắn, mùi trầm hương nhàn nhạt của hắn, còn có nụ cười dịu dàng của hắn, hơi ấm trong vòng tay hắn, tất cả cảm giác vẫn còn mới như vừa chỉ xảy ra hôm qua.

Nàng bỗng dưng cảm thấy muốn quên được hắn khó khăn hơn tưởng tượng của nàng rất nhiều.

Nhưng không sao, thời gian trôi qua sẽ xóa nhòa tất cả, chỉ cần sau này nàng không gặp lại hắn nữa thì hình bóng của hắn trong trí nhớ của nàng sẽ càng trở nên mờ nhạt hơn.

Đêm đã khuya mà Thẩm Nguyệt vẫn chưa thể ngủ sâu được.

Nàng đã mơ rất nhiều giấc mơ hỗn loạn và kỳ quái.

Nửa đêm bị bừng tỉnh, Thẩm Nguyệt giật mình ngồi bật dậy khỏi giường, vẫn còn mê man hoảng hốt, hai mắt hắn đầy tơ máu, vươn tay đỡ vầng trán ướt đẫm mồ hôi, mấy đầu ngón tay trở nên vô cùng lạnh lẽo, nàng không ngừng lầm bầm: “Tô Vũ...”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 494

Khi nàng ngẩng đầu nhìn lên thì thấy căn phòng trống trơn, Bấp Chân vẫn còn ngủ say.

Nàng cảm thấy rất mờ mịt, dường như trong mộng nàng đã mơ thấy hắn nhưng dường như lại chưa từng mơ thấy hắn.

Thẩm Nguyệt ra khỏi giường rồi đi về phía bàn trang điểm, nàng ngó trước bàn trang điểm nhìn mình với mái tóc rối bù trong gương.

Nàng vấn tóc lại rồi lần lượt mở từng ngăn kéo của bàn trang điểm như thể đang tìm kiếm thứ gì đó. Chỉ là nàng không thể tìm thấy nó.

Ngăn kéo rơi xuống đất phát ra tiếng vang.

Thôi thị đã tỉnh dậy, đã đến lúc cho Bấp Chân ăn rồi, bà ta vừa vào phòng thì đã thấy trong phòng ngổn ngang, không khỏi sửng sốt hỏi: “Công chúa đang tìm thứ gì sao?”

Thẩm Nguyệt lúc này mới tỉnh táo lại, đỡ tay lên trán, thở dài nói: “Không có gì, ta không tìm gì cả. Ta chỉ vừa gặp ác mộng cho nên không ngủ được”.

Ngọc Nghiên là người chăm lo cho cuộc sống hàng ngày của Thẩm Nguyệt, Thôi thị thấy có chuyện không ổn thì liền gọi Ngọc Nghiên tới.

Ngọc Nghiên nhìn căn phòng lộn xộn, sau đó nhìn thấy bộ dạng mất hồn mất vía của Thẩm Nguyệt, trong lòng lo lắng nói: “Công chúa muốn tìm cái gì, nô tỳ giúp công chúa tìm”.

Thẩm Nguyệt lắc đầu lặp lại: “Ta đã gặp ác mộng”.

Thôi thị cho Bấp Chân ăn rồi thì liền lui xuống trước để Ngọc Nghiên một mình ở lại trong phòng.

Thẩm Nguyệt quay lưng về phía nàng ta, đã kê gối nằm xuống.

Một lúc sau, Ngọc Nghiên đi tới bên giường nói: “Công chúa muốn tìm thứ này phải không?”

Thẩm Nguyệt dừng một chút, nhìn thấy cây sáo trúc do Ngọc Nghiên đưa tới.

Cây sáo trúc lộ rõ những hoa văn được khắc một cách khéo léo tinh xảo.

Nàng đưa tay ra nhận lấy, giữ nó trong lòng bàn tay.

Ngọc Nghiên nói: “Công chúa nói không muốn nhìn thấy nó nữa, cho nên nô tỳ đã để nó ở phía dưới đáy hòm”.

Một lúc lâu sau, Ngọc Nghiên lại nói: “Nô tỳ còn tưởng rằng công chúa đã hạ quyết tâm phân rõ giới hạn với hần”.

“Đúng vậy, chỉ có đi đâu gần đây ta phát hiện muốn quên đi một người thật sự có chút phiên toái”.

Ngọc Nghiên hỏi: “Công chúa có muốn biết chuyện trước đây của công chúa với Tô đại nhân không? Nếu công chúa muốn thì nô tỳ có thể nói cho công chúa biết. Có lẽ sau khi công chúa nghe được thì sẽ không còn thích hần nữa”.

Nàng ta là nô tỳ bên cạnh Thẩm Nguyệt bao nhiêu lâu nay, có thể nói là gần như tâm ý tương thông.

Làm sao nàng ta có thể không biết Thẩm Nguyệt đã chôn chặt trong lòng những chuyện gì trong suốt thời gian qua.

Ngọc Nghiên nhận ra rằng mình thật ngốc.

Khi công chúa nói với nàng ta rằng công chúa sẽ không để tâm tới Tô đại nhân nữa thì nàng ta nên nhận ra rằng công chúa thật ra vô cùng để tâm đến hần.

Mấy ngày nay công chúa luôn để cho bản thân trở nên bận rộn, chính là bởi vì không muốn dư ra thời gian để suy nghĩ đến chuyện khác.

Nhưng nàng càng kìm nén thì càng phản tác dụng.

Có những thứ, chẳng hạn như tình cảm, người ta càng kìm nén thì phản lực ảnh hưởng lên người ta lại càng đáng sợ.

Nhưng Thẩm Nguyệt vẫn cố chấp nói: “Không nghe, ta không muốn nghe”.

Ngọc Nghiên khóc nức nở, đau khổ bất lực nói: “Công chúa, người không thể tiếp tục cố chấp nữa, nếu như người thật sự thích hắn thì sau này sẽ không còn đường để đi. Nô tỳ thật sự không lừa người đâu!”

Thẩm Nguyệt cố chấp che tai của mình lại rồi nói: “Ta không muốn nghe. Ta không muốn nghe bất cứ chuyện gì đã xảy ra với hắn trong quá khứ”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 495

Nàng biết Tô Vũ từ lúc một mình hắn cặm kiếm xông vào ổ sơn tặc đến cứu nàng, không liên quan gì đến quá khứ của hắn.

Nàng không quan tâm ngày xưa hắn là người như thế nào.

Những chuyện đã từng xảy ra giữa hắn và nàng cũng là vấn đề giữa Thẩm Nguyệt ngày xưa và hắn mà thôi.

Nàng không muốn nghe những lời đó.

Ngọc Nghiên rưng rưng nói: “Công chúa... người đã chọn sai Tần tướng quân một lần rồi, người đừng sai thêm một lần nữa làm gì...”

Thẩm Nguyệt nhẹ giọng nói: “Ngọc Nghiên, ta không muốn vì đánh giá quá khứ của người khác mà xóa bỏ hảo cảm với người đó. Ta muốn bản thân thật sự quên đi hắn, ta nhất định sẽ làm được, nhưng ta cần thêm thời gian”.

Chẳng qua hắn chỉ mới cho nàng ân cứu mạng, cho nàng cái ôm ấm áp thoải mái, cho nàng nụ cười dịu dàng, cho nàng sự ấm áp của hắn, cho nàng nghe câu chuyện quá khứ của hắn, cho nàng... nụ hôn sâu trong tuyết đêm đó mà thôi.

Thậm chí là cái ôm ghì chặt trong Hạ phủ đêm đó.

Thẩm Nguyệt nhắm mắt: “Ta nhất định sẽ quên được”.

Nghe nói về sau Hạ Du đã tìm được hung thủ độc hại lão phu nhân.

Chính là nhị di nương của Hạ phủ, mẹ ruột thứ huynh của Hạ Du.

Hạ Du tìm người giả trang thành dáng vẻ của lão phu nhân lúc còn sống, chuyển động, kêu khóc khắp phủ vào ban đêm, đặc biệt còn đi vào trong phủ của nhị di nương kia.

Tất cả mọi người trong phủ đều cho là lão phu nhân hiện hồn về

Nhị di nương kia làm việc trái với lương tâm, bị dọa cho tinh thần hoảng hốt, cuối cùng sau một lần bị dọa, bà ta đã lộ miệng trong lúc sợ hãi.

Hạ tướng khi ấy đã chính tai nghe được.

Cuối cùng nhị di nương bị đuổi đánh ra khỏi phủ, thứ huynh của Hạ Du cũng rời nhà cùng. Thứ huynh kia giờ đã không còn vọng tưởng nối nghiệp Hạ tướng được nữa.

Tin đồn liên quan đến danh tiếng của Tô Vũ cũng bắt đầu được truyền ra.

Ngọc Nghiên nghe xong lời đồn của Tô Vũ thì đương nhiên là muốn đi nghe ngóng cho rõ, rồi chọn những chuyện khó nghe nhất cho Thẩm Nguyệt nghe.

Dĩ nhiên những thông tin nàng ta nghe được cũng chẳng có cái nào là dễ nghe.

Ngọc Nghiên mới biết, hóa ra Tô Vũ nạp hai tiểu thiếp, liền tức giận chỉ trích: “Không thể trông mặt mà bắt hình dong được, không ngờ hắn là loại háo sắc như vậy”.

Nhưng nàng ta cũng hưng phấn nói: “Nhưng thế thì cũng chẳng hưởng phúc được, công chúa mau quên hắn đi thôi, nô tỳ nghe nói hắn không thích nữ mà chỉ thích nam đấy!”

Thẩm Nguyệt tiện tay lật sách, không nhíu lông mày nói: “Hắn cũng thích nam à”.

“Vâng, nô tỳ cũng thấy lạ, nhìn thì có vẻ là chính nhân quân tử nho nhã lễ độ, không ngờ lại có một mặt bí mật như vậy”.

Ngọc Nghiên thần bí tiến gần nói: “Nghe nói hắn suốt ngày đến Sở Ngọc Lâu đó ạ”.

Thẩm Nguyệt không phản ứng.

Ngọc Nghiên lại thêm mắm dặm muối: “Nghe nói hắc đến Sở Ngọc Lâu chơi nam kỹ”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 496

Thẩm Nguyệt rất muốn tụ lại một chỗ hóng hớt với Ngọc Nghiên, nhưng tiếc là trí tưởng tượng của nàng có hạn, thực sự không tưởng tượng nổi.

Nàng biết Tô Vũ từng đến Sở Ngọc Lâu, nhưng lời đồn đãi đi vào trong tai nàng đều biến thành lời nói vô căn cứ.

Sau đó, Ngọc Nghiên lại nói: “Nô tỳ còn nghe nói có một đêm khuya hấn về nhà, trên cổ có cả dấu răng của nam kỹ đấy”.

Thẩm Nguyệt đặt sách xuống, mí mắt hơi giật: “Đêm nào vậy?”

Ngọc Nghiên cố nhớ lại rồi nói: “Nô tỳ biết ngay công chúa không tin, sẽ hỏi cặn kẽ thời gian nên nô tỳ cũng đã nghe ngóng thật kỹ rồi, chính là đêm mà công chúa và Hạ nhị công tử lên đến Hạ gia ấy!”

“À”, Thẩm Nguyệt đáp lại, không nói thêm gì nữa.

Đêm ấy nàng quá giận nên đã cắn hấn một cái.

Sau đó, nàng lại bổ sung: “Người ngoài đồn đãi đến là thần kỳ”.

“Không có lửa sao có khói chứ, công chúa, loại đồn đãi phong bại tục như thế không đáng để công chúa nhớ nhung đâu”, Ngọc Nghiên tức giận nói.

“Sao người có vẻ còn tức tối hơn cả ta vậy?”

“Nô tỳ đang tức hấn không biết đi đâu ấy chứ, lãng phí tâm tư của công chúa. Công chúa mau quên cái loại người này đi!”

Tâm trạng của Thẩm Nguyệt đã bình tĩnh hơn.

Lúc rùng hấn kết trái vào tháng năm, phía nam truyền đến một tin dữ phá vỡ sự thái bình của kinh thành.

Trong chiến dịch giữa Đại Sở và Dạ Lương, Đại Sở thua.

Trận chiến cuối cùng thương vong thảm trọng, thây chất ngồn ngang.

Căn cứ chiến báo truyền đến mới nhất, trong trận chiến đó, đại tướng quân bị thương ngã ngựa, không rõ tung tích.

Nhưng chiến trường vô tình, mặc dù chưa tìm được thi thể của đại tướng quân nhưng hơn phân nửa đã chết trận.

Tin tức này truyền đến khiến cả triều bi thương.

Hoàng đế ngỡ trên long ý, không bình tĩnh nổi.

Đến lúc hoàn hồn, ông ta mới tức giận nói: “Đại nhất tướng quân của Đại Sở trăm sao có thể nói chết là chết trận! Tung tích không rõ thì tìm ngay cho trẫm, lật toàn bộ thi thể lên, sống phải thấy người, chết phải thấy xác cho trẫm!”

Không ai biết Tần Như Lương bị phế một bên tay, đến chiến trường chắc chắn sẽ bị hạn chế rất nhiều.

Hoàng đế không quan tâm mạng người, ông ta chỉ quan tâm sự thắng bại giữa hai nước, uy nghiêm của Đại Sở mà thôi.

Nếu đại tướng quân cũng chết trận thì Đại Sở còn mặt mũi nào nữa? Càng không nói đến sau này áp chế Dạ Lương kiểu gì!

Tin tức truyền đến phủ tướng quân, trên dưới bàng hoàng.

Liễu Mi Vũ bị cấm túc trong Phù Dung Uyển nghe Hương Lăng nói thì cũng không chịu được nữa mà chạy vào Trì Xuân Uyển gào khóc.

Cũng đã mấy tháng chưa thấy Liễu Mi Vũ.

Thâm Nguyệt suất thì quên đi sự tồn tại của nàng ta.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 497

Liễu Mi Vũ gào thét giữa viện như một bà điên, Ngọc Nghiên muốn đi lên vả miệng nhưng Thâm Nguyệt đang nằm trên ghế dưới tán cây, mặc cho Bấp Chân bò qua bò lại trên người mình, nói: “Kệ nàng ta đi”.

Liễu Mi Vũ nhìn Thâm Nguyệt, hận đến mức muốn ăn thịt nàng.

Vì sao nàng ta lại biến thành dáng vẻ này, Tần Như Lương sinh tử chưa rõ, mà Thâm Nguyệt lại có thể hạnh phúc với con trai như thế!

Liễu Mi Vũ nghiến răng nghiến lợi nói: “Thâm Nguyệt, đâu là do người, người đã hại chết tướng quân!”

“Nếu người không phế một tay của tướng quân thì sao chàng lại bại trận, lại ngã ngựa được!”

Có Thôi thị ở bên cạnh, Liễu Mi Vũ muốn nhào lên cắn xé Thâm Nguyệt cũng không được.

Nàng ta chỉ cần hơi hành động thì Thôi thị cũng sẽ không nương tay với nàng ta, tát một cái cho nàng ta ngã dập xuống đất.

Tóc của Liễu Mi Vũ tán loạn, nằm sấp dưới đất, phần hận trừng mắt nhìn nàng với Bấp Chân: “Vì sao chỉ có một mình người được sống tốt, ta cho người biết, người tạo nhiều điếu ác thì sớm muộn cũng sẽ gặp báo ứng thôi, các người sẽ không được chết yên lành đâu!”

Mặc cho nàng ta có cuồng loạn, hung ác thế nào, Bấp Chân cũng chẳng khóc hay nháo gì mà bình tĩnh nhìn Liễu Mi Vũ.

Thâm Nguyệt càng bình thản, đứng dậy từ trên ghế, đặt Bấp Chân bên gối.

Bấp Chân càng lớn nhìn càng giống Thâm Nguyệt, một lớn một nhỏ trông y hệt.

Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: “Liễu Mi Vũ, người nói là ta hại Tần tướng quân, ta đúng là đã phế một tay của hắn ta, nhưng vì sao ta phải phế một tay đó của hắn ta thế?”

“Độc Tỏa Ngàn Hâu kia đã có giải dược rồi đấy, ta còn chưa kịp bàn luận với Tần tướng quân xem là giải dược có cần đến Tử Hà Xa hay không đâu”.

Liễu Mi Vũ nghe vậy, sắc mặt trắng bệch, tiếp đó bèn nhón nói: “Ta có lòng hại người đấy thì làm sao? Ta muốn trơ mắt nhìn tướng quân lấy nhau thai của người để làm thuốc cho ta, ta muốn người một xác hai mạng đấy thì sao hả!”

“Nhưng không ngờ người và tiện chủng kia lại sống tiếp được”, nàng ta không cố kỵ gì nữa: “Nhưng giờ có nói thế thì cũng đâu có tác dụng gì, tướng quân cũng đã bị người hại chết, không quay về được nữa”.

Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: “Nhị nương, vả miệng”.

Thôi thị níu lấy Liễu Mi Vũ, dùng sức vả miệng Liễu Mi Vũ mấy cái, khiến mặt nàng ta sưng vù.

Thẩm Nguyệt nói: “Trước không nói tướng quân tung tích không rõ, nếu thật chết trận và truy cứu đến cùng thì cũng là bị người hại chết, nếu người không hại ta thì ta cũng đâu khiến hắn ta bị thương, đúng không?”

Liễu Mi Vũ quỳ dưới đất thở nặng nề, không ngừng rơi lệ.

Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: “Tần tướng quân có tình cảm sâu đậm với người, cho dù tận mắt thấy người ngủ với tên đàn ông khác thì trước khi đi vẫn lo cho người, muốn ta để ý tới người”.

Liễu Mi Vũ lấy tay cào đất, khóc rống lên.

“Có những chuyện nếu người không khơi ra thì cũng sẽ không đến ngày hôm nay. Ta cấm túc người ở Phù Dung Uyển thì thôi đi, nhưng người cứ một mực phải chạy ra đây nhảy nhót trước mặt ta làm gì?”

Thẩm Nguyệt híp mắt nhìn Liễu Mi Vũ, nhẹ giọng nói: “Biết vì sao ta một mực giữ lại mạng của ngươi không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 498

Liễu Mi Vũ oán hận nói: “Người giết ta, tướng quân sẽ không bỏ qua cho người!”

“Bởi vì giết người không vui chút nào”, Thảm Nguyệt đặt Bắp Chân lên ghế, phồng mép ghế đứng dậy, nhìn nàng ta từ trên cao, giẫm chân vào mười đầu ngón tay của Liễu Mi Vũ.

Giống như một ngày nào đó của năm ngoái, Tần Như Lương đã vì Liễu Mi Vũ mà đối xử với nàng như vậy.

Liễu Mi Vũ đau đớn kêu lên.

Thảm Nguyệt đưa tay lên môi, nói: “Suýt, Liễu Thiên Hạc vẫn đang trốn đấy, việc người giúp Liễu Thiên Hạc trốn đi vẫn chưa xong đâu. Người kêu to như vậy để người khác nghe thấy thì mới thật sự là chết không yên lành”.

Liễu Mi Vũ run rẩy.

Thảm Nguyệt nói: “Ta nên gọi người là Mi Vũ hay Thiên Tuyết đây nhỉ?”

Liễu Mi Vũ có đau nữa cũng không dám gào to thêm.

“Bây giờ còn chưa tìm được thi hài của Tần tướng quân, chờ đến khi xác định hắn ta đã chết trận nơi sa trường, người sống một mình cũng khổ, ta sẽ đưa người xuống bậu ban với hắn ta ngay. Người yêu hắn ta như thế, chắc chắn sẽ không nỡ để hắn ta cô độc một mình dưới đó đúng không?”

Thảm Nguyệt không nhìn nàng ta nữa, quay đi nói: “Việc bây giờ người cần làm là thấp nhang cầu cho Tần Như Lương không chết, như vậy người còn sống được lâu thêm chút nữa”.

“Thảm Nguyệt, ta có làm quỷ cũng sẽ không tha cho người!”

Thẩm Nguyệt nhếch miệng cười: “VẬY chờ đến lúc người làm quý đã rờn tính, tưởng ta dễ bị lừa như hũ nhỏ là sai lầm lớn nhất của người đấy”.

Văn võ toàn triều, cả kinh thành đều đang chờ.

Thẩm Nguyệt cũng đang chờ.

Chờ tin tình báo tiếp theo truyền đến từ phía Nam.

Tung tích không rõ thì không thể định đoạt sinh tử của một người, phải tìm được thi cốt mới được.

Chiến trường vô số thay xác, phải tìm từng cỗ thi thể một, xem rốt cuộc là Tần Như Lương có ở trong đó hay không.

Trước khi tìm được thì Thẩm Nguyệt cũng không tin Tần Như Lương thật sự chết trận.

Mới mấy tháng ngắn ngủi đi qua, Thẩm Nguyệt vẫn nhớ rõ trước khi đi Tần Như Lương còn nhờ nàng trông nom phủ tướng quân và dáng vẻ uy phong lẫm liệt của hắn ta khi hiệu lệnh tam quân.

Những ân oán kia giống như vẫn còn từ hôm qua.

Không phải nàng khổ sở, vì trong ấn tượng của nàng thì Tần Như Lương còn không có tư cách để nàng căm hận hay ghét bỏ.

Bây giờ hắn ta thua trận, sống chết không rõ, thật sự là do nàng hại sao?

Thẩm Nguyệt luôn cho là hắn ta nhìn sai người.

Nhìn lầm Thẩm Nguyệt nàng, cũng nhìn lầm Liễu Mi Vũ, và nhìn lầm chính bản thân mình.

Ngọc Nghiên nói: “Có nhiều chuyện đều là nhân quả báo ứng cả, Tần tướng quân thích Liễu thị như thế, Liễu thị tâm địa ác độc như thế, là nàng

ta tạo nghiệp cho T`ân tướng quân. Sao nàng ta không nghĩ đến công chúa trước kia ba phen mấy bận suýt thì mất mạng vì nàng ta chứ”.

“Công chúa nói đúng, nếu muốn chỉ trích ai là người hại chết T`ân tướng quân thì chính là Liễu thị mà ra, sao công chúa lại thờ dài chứ”, Thôi thị hỏi.

Thẩm Nguyệt nói: “Có đôi khi ta cũng muốn hận Liễu Mi Vũ, nhưng nàng ta còn càng không có tư cách để ta hận. Ta đang thờ dài về chuyện Liễu Mi Vũ hủy hoại T`ân Như Lương thôi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 499

Nếu không vì nàng ta thì Tần Như Lương có lẽ sẽ là một người tốt.

Thẩm Nguyệt từng thấy một mặt không tề của hắn ta, cho dù sau này nàng đã xóa sạch toàn bộ ấn tượng đó đi.

Liễu Mi Vũ trăm phương ngàn kế đoạt lấy Tần Như Lương, cuối cùng lại biến thành thế này thì Liễu Mi Vũ thật đúng là đáng giận đến cực điểm.

Vài ngày sau, phương Nam truyền đến chiến báo lần hai.

Quân Đại Sở đang dọn dẹp chiến trường, hơn vạn bộ thi thể bị đốt cháy.

Họ đều phân biệt kỹ càng từng thi thể, nhưng không tìm thấy Tần Như Lương.

Có đi đâu họ phát hiện khôì giáp dẫm máu của Tần Như Lương, cùng một bộ thi thể tàn tạ bên cạnh.

Thi thể mà bị chặt phá thành ngàn mảnh nhỏ thì đúng là không cách nào phân biệt.

Đến đây thì mọi chuyện giống như đã kết thúc.

Nếu thi thể tàn tạ kia không phải Tần Như Lương thì sao lại có khôì giáp dưới đất.

Tất cả đều cho rằng đó là Tần Như Lương.

Trong lúc nhất thời, cả tri ều tràn ngập tiếng hô ai oán, phủ tướng quân khóc rờn.

Thẩm Nguyệt cũng không quá tin tưởng.

Chỉ dựa vào bộ áo giáp và chân cụt tay đứt thì sao có thể xác định đó chính là Tần Như Lương được?

Trong cung nhanh chóng truyền thánh chỉ đến.

Thẩm Nguyệt nhìn bầu trời âm u, chắc là sắp có một hồi dông tố đến, đột nhiên lại thấy có chút buồn.

Thẩm Nguyệt nói với Ngọc Nghiên: “Lấy chút nước gừng qua đây”.

Ngọc Nghiên lấy nước gừng đến, Thẩm Nguyệt dùng nước gừng lau mắt, để mắt mình trông vừa đỏ vừa sưng.

Sau đó thì thay đò vào cung theo chỉ dẫn của người trong cung.

Lúc gặp hoàng đế, nàng vén áo quỳ xuống, chưa kịp nói gì đã chảy nước mắt, nức nở nói: “Thần muội tham kiến hoàng thượng”.

Hoàng đế cũng rất đau xót ưu phiền, nói: “Tĩnh Nguyệt hãy bình thân”.

Hoàng đế thấy mắt nàng sưng đỏ, sắc mặt trắng bệch, trông rất bi thương đau lòng.

Hoàng đế hỏi: “Trong phủ tướng quân thế nào rồi?”

Thẩm Nguyệt lau mắt nói: “Trong phủ vẫn ổn, chỉ là bất ngờ hay tin tướng quân gặp nạn thì đầu đau đớn không nguôi. Thần muội không muốn tin tướng quân cứ như vậy mà chết trận, đó không chỉ là thiệt hại của phủ tướng quân mà còn là của Đại Sở nữa. Trước khi tận mắt nhìn thấy thì phủ tướng quân quyết không cử tang”.

Hoàng đế cảm khái: “Xem ra người luôn thật lòng với Tần Như Lương, trăm cũng không tin”.

Sau đó ông ta lại nói: “Chiến sự biên quan trước mắt chưa yên ổn, nếu thật là đại tướng quân, đại tướng quân hi sinh vì nước, hài cốt chưa lạnh, theo lý nên đưa về quê cũ an táng, Tĩnh Nguyệt, người phải có chuẩn bị tâm lý”.

Thẩm Nguyệt rơi lệ phúc lễ: “Xin nghe theo lời của hoàng thượng”.

“Đường đi từ phương nam đến kinh thành xa xôi ngàn dặm, bây giờ thi cốt đang ở biên quan, trẫm mệnh lấy hàn băng trấn thủ, đảm bảo cho thi cốt không hỏng”, hoàng đế nói: “Trẫm muốn người đi đón đại tướng quân trở về”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 500

Lòng Thâm Nguyệt trâm xuống, cúi đầu, không để lộ cảm xúc.

Hoàng đế nhìn nàng chăm chú, nói: “Người và đại tướng quân có tình cảm sâu đậm, cho dù bộ thi cốt kia bị phá hủy hoàn toàn, nhưng trăm nghĩ người chắc chắn có thể xác nhận đó là tướng quân hay không”.

Từng tiếng hoàng đế nói vang lên trong đầu Thâm Nguyệt: “Nếu đúng thì người đưa hãn ta quay về, nếu không phải thì hãn ta vẫn còn đường sống. Trăm không ép người, đường này gian khổ trùng trùng, nếu người không muốn thì trăm sẽ tìm người khác đi”.

Đã nói đến thế rồi, nàng có thể từ chối sao?

Thâm Nguyệt biết mình không còn lựa chọn, nói: “Thần muội chỉ có một yêu cầu, mong hoàng thượng ân chuẩn”.

“Chỉ cần trăm làm được thì sẽ làm, người nói đi”.

Thâm Nguyệt khóc không thành tiếng: “Đứa bé còn nhỏ, không biết gì hết, thần muội chỉ mong sau khi mình đi thì con có thể bình yên ở trong phủ tướng quân lớn lên”.

Thần Như Lương chết, Thâm Nguyệt đi về phía nam, để lại đứa bé kia thì cũng chẳng còn tác dụng gì nữa.

Hoàng đế nói: “Trăm đừng ý”.

Thâm Nguyệt từ trong cung đi ra, mặc cung phục hoa lệ đi suốt con đường dài rộng buồm tẻ.

Tiếng sấm đánh trên đỉnh đầu, ngay sau đó là có cơn mưa giội xuống.

Lúc xuân hạ giao mùa, mưa rơi ẩm ướt trên người vẫn mang chút lạnh lẽo.

Khi về Trì Xuân Uyển, Ngọc Nghiên và Thôi thị thấy Thẩm Nguyệt chặt vật như vậy thì đều lo lắng không thôi, vội vàng bung dù ra đưa nàng vào, giúp nàng đun nước tắm, thay quần áo.

Thẩm Nguyệt không kịp thay đồ ướt, sắc mặt đẫm nước hơi trắng, kéo tay Ngọc Nghiên và Thôi thị, tóc ướt dán chặt vào mặt, khẽ nói: “Ngọc Nghiên, nhị nương, các người là người ta tin tưởng nhất, ta muốn các người dốc toàn lực bảo vệ Bắp Chân cho ta”.

“Công chúa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy ạ?”

“Ta sắp phải ra khỏi kinh thành để đi đón thi hài của Tần Như Lương, đây là thánh chỉ”, Thẩm Nguyệt nói: “Ta không thể mang các người theo, các người phải ở lại chăm sóc Bắp Chân”.

Ngọc Nghiên cả kinh: “Sao lại thế, Bắp Chân không thể rời mẹ, công chúa đến nơi xa xôi như vậy cũng không an toàn...”

Thẩm Nguyệt âm thầm nói: “Các người không cần lo gì hết, chỉ cần bảo vệ tốt Bắp Chân thôi. Nếu trong phủ có người thừa cơ ta không có mặt mà làm hại nó thì không cần giữ lại mạng làm gì, trực tiếp giết chết”.

“Cũng phải lưu ý động tĩnh trong cung, sau khi ta đi mà người trong cung đi đến thì các người nhất định phải đưa Bắp Chân chạy trước, tuyệt đối không để nó một mình vào cung”.

“Đi tìm Liên Thanh Châu, hẳn nhất định sẽ có cách đưa Bắp Chân rời khỏi kinh, đến nơi nào cũng được, chỉ cần không để họ tìm thấy Bắp Chân, cho Bắp Chân được yên bình qua ngày”.

Đi đâu Thẩm Nguyệt không yên tâm nhất chính là đứa nhóc không khóc không nháo này.

Sau khi tắm rửa thay đồ, Thẩm Nguyệt hơi hoa mắt váng đầu. Nàng ôm Bắp Chân không rời tay, nhìn dáng vẻ của nó, ánh mắt chua xót.

Trì Xuân Uyển hai ngày nay không ngủ yên giấc.

Mưa rơi suốt hai ngày rồi cũng đến lúc phải tạnh.

Khi ngừng mưa, mặt trời ló rạng, cả thế giới giống như đầu là thủy tinh lấp lánh.

Trong cung truyện chỉ đến, mời Thẩm Nguyệt thu dọn đồ đạc, ngày mai lên đường.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 501

Ngọc Nghiên và Thôi thị im lặng dọn đồ, Thẩm Nguyệt nhàn nhạt nói: “Đừng làm phức tạp quá, mấy bộ đồ đơn giản để thay thôi là được”.

Sau cùng, Ngọc Nghiên không nhịn được, vừa lau nước mắt vừa gói đồ.

Nàng ta không thể đi cùng Thẩm Nguyệt, nàng ta phải ở lại chăm sóc Bắp Chân với Thôi thị, nhưng chuyến đi này chắc chắn sẽ nguy hiểm trùng trùng, Ngọc Nghiên chỉ muốn bản thân phân thân ra được để đi theo Thẩm Nguyệt.

Ngọc Nghiên nheo ngòai đi đến trước mặt Thẩm Nguyệt: “Công chúa, chúng ta dọn đồ rồi ôm Bắp Chân trốn đi trong đêm được không, đi đâu cũng được, không quay về kinh thành nữa!”

Thẩm Nguyệt nheo gương mặt của Ngọc Nghiên, nói: “Lúc này mà trốn thì đã không kịp nữa rồi, ta càng trốn thì càng đúng ý ông ta, ông ta mới có lý do chính đáng để diệt trừ hai mẹ con chúng ta, phòng ngừa hậu hoạn”.

Thẩm Nguyệt cười dịu dàng, an ủi Ngọc Nghiên: “Cho nên ta không thể trốn, ta phải đi, ta đi ra khỏi tầm mắt của hoàng đế thì các người và Bắp Chân cũng được yên ổn”.

“Nhưng nhớ đâu...”

“Nhớ đâu ta gặp nạn, các người hãy rời đi, làm theo lời ta vừa nói, đi tìm Liên Thanh Châu”, Thẩm Nguyệt mỉm cười: “Yên tâm, ta sẽ trở về dù chỉ còn một hơi tàn”.

Ngọc Nghiên khóc: “Công chúa không thể để Bắp Chân không có mẹ được”.

“Ta biết”, lông mày của Thẩm Nguyệt chan chứa sự buồn bã không thể tiêu tan.

Ngọc Nghiê n lấy chũ y thủ dấ u dướ i gổ i và cả phi tiêu ra, cấ t lại, cũ ng chuẩ n bị rấ t nhi ều ngâ n chấ m, vũ khí đẽ m đi phò ng thâ n.

Như ng Ngỏ c Nghiê n cũ ng vô tì nh lấ y ra cả sáo trứ c dướ i gổ i Thấ m Nguyê t.

Ngỏ c Nghiê n ch ầ n chò hỏ i: “Cò ng chũ a, có c ầ n mang theo nó không ạ?”

Nàng ta sợ Thấ m Nguyê t không mang theo thì sẽ không ngủ đượ c ngon.

Có nhữ ng thứ đ ờ rấ t có ma lự c, có thẽ khiê n con ngườ i ta yên tâm, đượ c an ủi.

Thấ m Nguyê t ngắ n ngườ i nhìn sáo trứ c kia, ánh mắ t hơi lóe lên vẻ đầ u thươ ng, nỏ i: “Không c ầ n, ta đẽ m đi trắ ”.

Cứ chấ p nhấ t cũ ng không phả i chuyê n tốt.

Nàng sẽ mấ i không thoá t ra đượ c.

Trắ lại câ y sáo trứ c này cho Tô Vũ, sau này sẽ coi như hoầ n toầ n kêt thứ c.

Nàng không muổ n nghi đế n hắ n nũ a.

Cũ ng chắ ng biế t chuyê n này mộ t đi có trở lại hay không.

Thấ m Nguyê t nắ m sáo trứ c trong tay, lòng bàn tay hơi nóng lên, thay đổ i mộ t bộ đ ồ đõ n giẩ n r ẫ i đi ra khỏi phủ tướ ng quâ n.

Trướ c đó Thấ m Nguyê t cứ cảm thấ y đườ ng v ề nhằ Tô Vũ quâ n co toầ n lối rẽ , không nhớ nỏ i.

Như ng bây giờ khi vòng qua cầ u trướ c nhằ Tô Vũ, đi vào ngõ hẽ m phía sau, Thấ m Nguyê t mới nhận ra bản thâ n đầ u nhớ rõ từng đườ ng đi lối rẽ .

Nàng đến cửa sau nhà Tô Vũ, đứng đó ngẩng đầu lên nhìn cánh cửa đang đóng chặt dưới ánh trăng mờ mờ.

Nàng hít sâu một hơi, không kìm nén được nỗi đau đớn bỗng ào lên trong lòng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 502

Trước đó, khi nàng rời khỏi đây, Tô Vũ đứng ngoài cửa tiễn đưa nàng, khi nàng đi vào đây, Tô Vũ cũng đứng ngoài cửa đón nàng.

Nàng đứng trước cửa nhà hắn rất lâu mà chưa gõ cửa.

Nàng đang nghĩ, nếu mình gõ cửa thì ai sẽ mở cửa ra đây? Cơ thiếp trong nhà hắn sao?

Nàng nên làm gì, nói gì?

Chẳng lẽ lại đưa sáo trúc này ra rồi nhờ cơ thiếp trong nhà hắn truyền lời lại?

Đến khi Thảm Nguyệt hồi thần thì mới tự giễu bản thân nghĩ quá nhiều.

Nàng chỉ đến trả đồ, thế mà lúc này nàng lại còn ngại phụ nữ trong nhà hắn.

Thảm Nguyệt chần chờ một lúc, không biết có nên ném sáo vào trong viện hoặc nhét qua khe cửa hay không, trả đồ như vậy thì sẽ không cần gặp bất kỳ ai trong nhà hắn.

Nhưng như vậy thì Tô Vũ chưa chắc đã phát hiện ra, nếu cứ để sáo trúc nằm trong bụi cỏ hoặc dưới khe cửa thì quả là phí của.

Nàng có một cảm giác xúc động từ trong trái tim.

Muốn gặp hắn.

Cũng có thể trả lại đồ cho hắn, nói tạm biệt hắn.

Nhưng không phải muốn gặp thì sẽ gặp được. Tô Vũ có đi ra hay không, có mở cửa ra không, tất cả đều phải xem duyên phận.

Thẩm Nguyệt không muốn cưỡng ép mối duyên này, không muốn mạo hiểm.

Bỏ đi.

Thẩm Nguyệt cúi đầu nhìn cây sáo trúc trong tay, chậm rãi quay người, định mở cửa giao cho quản gia cho hắn, nhờ quản gia đưa lại cho hắn.

Tô Vũ thông minh như vậy, nhìn thấy sáo trúc chắc sẽ hiểu ý.

Nhưng nàng vừa quay đi được hai bước thì cánh cửa sau lưng bỗng mở ra.

Trong khung cửa có một bóng người, Thẩm Nguyệt đưa lưng về người đó, nhất thời không ai lên tiếng cả.

Sau đó Thẩm Nguyệt quay người, híp mắt nhìn người kia, hóa ra là Tô Vũ.

“Nàng tìm ta?”, Tô Vũ hỏi.

“Người định ra ngoài?”, Thẩm Nguyệt cũng hỏi.

Hai người gần như đồng thời thốt lên.

Nhưng đáp án rất rõ ràng.

Thẩm Nguyệt đến đây, không tìm hắn thì tìm ai.

Dù nàng không đến thì hôm nay Tô Vũ cũng sẽ tới tìm nàng, chỉ là không ngờ vừa mới mở cửa ra thì đã thấy nàng đứng ở đây.

Tô Vũ hơi sửng sốt.

Sau đó hắn nói: “Đến tìm ta mà sao không gõ cửa”.

Thẩm Nguyệt nhú mày, như không có việc gì: “Ta sợ là người khác mở cửa”.

“Chỉ có ta thích đi đường này”.

Thâm Nguyệt hỏi: “Người đang vội ra ngoài à?”, nàng lui về sau, nếu hẳn bận thì nàng cũng không kéo dài thời gian, trả lại đồ cho hắn là xong.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 503

Cũng chẳng có gì muốn nói.

Hắn đi ra gặp mặt cũng đã đạt dự tính ban đầu của Thẩm Nguyệt rồi.

Nhưng Tô Vũ lại nói: “Ta không vội”.

Thẩm Nguyệt đứng ngoài khung cửa sổ, nhìn thấp hơn hắn một chút, khẽ ngẩng đầu lên, mượn ánh trăng sáng để cố thấy rõ mặt hắn.

Nhớ kỹ từng góc cạnh trong khuôn mặt hắn.

Thẩm Nguyệt chợt nhớ tới con rối lần đầu nàng học khắc, nếu có lần sau, nàng đã nhớ kỹ hình dáng hắn, chắc chắn có thể khắc đẹp hơn.

Tô Vũ cũng nhìn nàng, con mắt như đêm tối, chỉ muốn cuốn nàng vào trong.

Thẩm Nguyệt thu mắt lại, chìa tay ra, thanh tịch nói: “Tô Vũ, trả lại cho người”.

Tô Vũ khép mắt nhìn sáo trúc trong tay nàng: “Không thích nữa?”

“Ừ, không thích nữa rồi”, Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: “Ta nhớ chỗ người có một tượng gỗ của ta nữa, người cũng trả lại cho ta đi”.

“Nhưng ta vẫn thích cái đó, e là không trả cho nàng được rồi”.

“Đồ xấu như thế có gì mà thích?”

Tô Vũ nhẹ nói: “Bởi vì ngoài nàng ra thì ta chưa nhận đồ của ai cả”.

Thẩm Nguyệt giật khóe môi, muốn cười, nhưng lúc ấy nàng cố gắng thế nào cũng không cười nổi.

Nàng cố gắng thả lòng: “Người khác sẽ không tặng những vật này cho người, mà đồ vật người tặng đi cuối cùng cũng sẽ bị trả lại, sau này tặng quà cho ai thì nên cẩn thận chút”.

Nàng đưa sáo trúc ra trước mặt hắn: “Người có lấy hay không? Không muốn thì để ta ném đi”.

Tô Vũ nói: “Được thôi, dù gì cũng không phải lần đầu”.

Hắn lấy lại sáo trúc trong tay Thẩm Nguyệt, trong sáo trúc nhỏ nhỏ ẩn chứa vô số hờn ức của bọn họ.

Ai lại nỡ ném đi chứ.

Thẩm Nguyệt buông thõng tay, im lặng một chút rồi nói: “Sau này không cần làm gì cho ta nữa đâu”.

“A Nguyệt”, hắn gọi nàng.

Thẩm Nguyệt cười, bình tĩnh nói: “Ta cũng không vội, nếu người muốn nói cái gì thì nói đi, dù sao sau này có thể sẽ không gặp lại hay có liên quan gì với nhau nữa đâu”.

Tô Vũ im lặng một hồi, nói: “Mai nàng phải đi à?”

“Ừ, thánh chỉ đã ra rồi, mai bắt đầu đi”.

“Sao nàng không từ chối?”

“Hoàng thượng đích thân yêu cầu ta đến phương nam xác nhận Thiên Như Lương đã qua đời, ta được phép từ chối sao?”

“Coi như không từ chối thì cũng có rất nhiều cách để nàng không phải đi mà”, Tô Vũ nhìn nàng: “Nàng có thể giả bệnh, đêm nay ta sẽ cho nàng ốm một trận, nàng không đi được, ông ta sẽ không bắt nàng đi nữa”.

Ánh mắt hắn sâu thẳm, khiến Thẩm Nguyệt hít thở không thông.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 504

Tô Vũ nói: “Trên đời này có người hiểu rõ Tần Như Lương hơn cả nàng, nàng không cần phải đi xác nhận xem hắn có chết hay không. Ta sẽ để Liễu Thiên Tuyết đi thay nàng”.

Thẩm Nguyệt thấp giọng nói: “Cho dù ta có đỡ bệnh thì hoàng đế cũng biết là ta giả trò. Lần này ông ta không làm gì được ta, nhưng lần sau có thể sẽ nghĩ cách khác đối phó ta, ta càng thêm khó lòng phòng bị. Chỉ cần ta đi, ông ta sẽ tạm thời không có ý đồ gì với Bắc Chân, cho nên ta không thể không đi”.

Thẩm Nguyệt lui về sau, lạnh nhạt nhìn Tô Vũ, lại nói: “Tô Vũ, người chớ xen vào những chuyện này, sau này người cũng không cần lo cho ta, được không? Người cứ yên chí làm Đại học sĩ, ta bận ba cho cuộc sống của mình, chúng ta không liên quan gì đến nhau nữa, được không?”

Nhưng nàng lui về sau không nhanh, Tô Vũ đã bất ngờ nắm được cánh tay của nàng, kéo nàng tới trước mặt.

Thẩm Nguyệt hít sâu một hơi, đối diện với hắn.

Hắn nói: “Sao ta lại mặc kệ cho được, nàng muốn ta nhìn nàng đi vào chỗ chết ư?”

“Cho dù Tần Như Lương thật sự đã chết đi nữa, nàng đi nhặt xác cho hắn cũng tuyệt đối không phải lúc an toàn. Chiến sự giữa Đại Sở với Dạ Lương vẫn chưa lắng lại hoàn toàn, chiến trường rất nguy hiểm”.

Hắn bất cần để lộ ra toàn bộ áp lực.

Tô Vũ cơ hồ chưa từng thể hiện ra vẻ mặt gấp gáp như thế này trước mặt Thẩm Nguyệt.

Hắn phủ đầu, nói nhỏ với nàng: “Nàng có biết chuyện này nàng đi thì rất có thể sẽ không trở về được hay không? Chỉ nhìn thấy một cái xác bị

bấm vào liên kết luận Tần Như Lương đã chết, nàng tin sao?”

Thẩm Nguyệt giương mắt lên nhìn hắn thật kỹ.

“Nếu như thật sự chết thì hắn ta hẳn là đã bị quân Dạ Lương giết chết, Dạ Lương làm sao lại không biết được? Nếu như vậy thì Dạ Lương chắc chắn sẽ thừa dịp Đại Sở như rắn mất đầu mà phát động tiến công chứ không phải tạm thời đình chiến như lúc này”.

“Vì vậy, Tần Như Lương rất có thể vẫn chưa chết và đang trở thành con bài thương lượng của Dạ Lương. Bọn chúng còn đang muốn dùng hắn ta để ra đi điều kiện cho Đại Sở, nếu như không thể thương lượng được thì bọn chúng giết chết hắn ta cũng chưa muộn”.

Thẩm Nguyệt có thể thấy rõ sự lo lắng trong mắt hắn, ngay cả ánh trăng cũng gần như đang chìm sâu trong đôi mắt dài của hắn.

Lòng nàng đã bị hắn nắm được.

“A Nguyệt, hoàng thượng còn biết rõ hơn nàng chuyện phân tranh giữa hai quốc gia vẫn chưa chấm dứt. Nếu như Tần Như Lương còn sống thì ở trong mắt hoàng thượng hai người chính là phu thê ân ái, nếu như hy sinh nàng thì sẽ càng khiến cho chiến công của Tần Như Lương trên chiến trường càng thêm dũng mãnh thị sát. Nếu như Tần Như Lương đã chết thì chuyện này nàng vừa đi hoàng thượng chắc chắn sẽ không giữ nàng lại mà sẽ ra tay diệt trừ hậu hoạn vĩnh viễn, nàng còn không hiểu hay sao?”

Cho dù là trường hợp đầu tiên hay trường hợp thứ hai thì hoàng thượng cũng tuyệt đối sẽ không làm chuyện khiến cho bản thân mình bất lợi.

Thẩm Nguyệt khẽ nói: “Vậy thì ta lại càng phải đi, nếu không thì có thể làm gì được nữa? Nếu như Tần Như Lương không quay lại thì phủ tướng quân sẽ không còn là phủ tướng quân nữa, ta cũng sẽ không còn chỗ dung thân nữa. Trước kia sợ trước sợ sau còn chưa tính, về sau vẫn còn muốn sợ trước sợ sau mặc người chém giết hay sao?”

Nàng nói: “Ta còn muốn nuôi bắp chân tới tuổi trưởng thành, không thể ngồi chờ chết được. Nếu như bọn chúng đã muốn ta đi chịu chết thì ta càng phải đi, ta muốn nhìn xem cuối cùng ai mới là kẻ phải chết”.

Thẩm Nguyệt kéo tay Tô Vũ ra, chỗ cánh tay bị hấn nắm lấy vẫn còn hơi ấm của hắn.

Nàng vờ như không có chuyện gì xảy ra rồi lại nói: “Nếu như cuối cùng ta vẫn không quay trở về được thì xem như ta chấp nhận số phận của mình. Ngay từ đầu ta đã không thuộc về nơi này”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 505

“Chấp nhận số phận”, Tô Vũ trầm giọng nói: “Mới chưa bao lâu mà nàng đã muốn chấp nhận số phận rồi sao? A Nguyệt, ta không cho nàng chết, nàng dám chết thử xem!”

Thật lâu sau Thẩm Nguyệt đột nhiên nhẹ giọng nói: “Tô Vũ, ta sẽ quên người. Chỉ là nơi này không thích hợp để ta quên người”.

Tô Vũ sững sốt.

Nàng nhìn hắn rồi nở một nụ cười phức tạp, dường như trong nụ cười ẩn chứa rất nhiều chuyện khó nói.

“Có lẽ khi ta rời khỏi nơi này, đi về phương nam thì mới có thể nhìn thấy một thế giới càng rộng lớn hơn, lúc đó cõi lòng của ta cũng sẽ rộng mở hơn. Nếu như ta trải qua sinh tử mà vẫn còn sống sót trở về thì lòng dạ chắc chắn sẽ không còn hẹp hòi như vậy nữa, có thể chứa thêm nhiều người, không chấp nhất nhiều thứ nhỏ nhặt”.

Khi đó có lẽ ta đã hoàn toàn có thể quên được người. Khi đó có lẽ ta đã không còn phải cảm thấy đau khổ nữa.

Tô Vũ đột nhiên buông lỏng, có chút chật vật hỏi: “Nếu như nàng quên ta thì ta phải làm sao?”

“Nếu như không quên được người thì ta phải làm sao?”, trong lòng Thẩm Nguyệt đau nhói, nàng nói: “Không phải bây giờ người sống rất tốt hay sao? Người là một đại học sĩ thanh sạch, sau này không cần phải dính líu đến một kẻ trăn mê nam sắc như ta”.

Nàng cố gắng kiềm chế cảm xúc, thản nhiên nhìn Tô Vũ nói: “Ta vẫn còn nhớ vào đầu năm mới người đã hỏi ta muốn được tặng món quà gì. Bây giờ ta đã nghĩ xong rồi, món quà năm mới mà ta muốn là người và ta đều tự bảo trọng, bình an. Chuyện này đối với người mà nói hẳn là rất dễ dàng”.

Tô Vũ không nói gì, chỉ nhìn nàng.

Nàng lại nói: “Đêm nay nói nhiều như vậy, đa tạ người đã phân tích tình thế thay cho ta, ta nhất định sẽ cẩn thận, không cần phiền đến người quan tâm. Nếu như không còn chuyện gì khác thì kết thúc ở đây đi”.

“Tô Vũ, tạm biệt”.

Khi nàng quay người lại thì ánh mắt đã trở nên run rẩy, còn có hơi nước dâng lên.

Tô Vũ ở sau lưng nàng nói: “Không biết bây giờ ta giải thích với nàng thì có còn kịp hay không?”

Thẩm Nguyệt nói: “Chuyện đến nước này ta cũng đã hiểu được ngày đó người chỉ là thân bất do kỷ, cho nên không cần phải giải thích”.

Thẩm Nguyệt vừa dứt lời thì đã cảm thấy cổ tay mình bị nắm chặt.

Sau đó Tô Vũ kéo mạnh nàng lại rồi ấn nàng lên vách tường cạnh cửa.

Tô Vũ đến gần nói: “Thay vì trở mắt nhìn nàng rời đi thì ta sẽ giải thích mọi chuyện cho nàng nghe”.

“Ta đã nói là không cần!”, Thẩm Nguyệt vừa trừng mắt nhìn hắn vừa dùng sức giãy giụa cổ tay nhưng tay của hắn dường như đang dùng lực rất mạnh, lại dường như đang vô cùng dịu dàng giữ chặt lấy nàng.

Hô hấp của nàng có chút dồn dập, nàng nói: “Bây giờ người giải thích thì có ích lợi gì, người có thể quay ngược thời gian và khiến cho mọi chuyện chưa từng xảy ra hay không? Rõ ràng là không. Ta đã nói rõ rồi, ta không còn muốn giương cung bạt kiếm như trước đây nữa, ta tâm bình khí hòa làm rõ mối quan hệ với người, người giữ ta lại làm gì?”

“Ta đã hôn nàng vào đêm giao thừa, nếu như nàng muốn cự tuyệt thì phải cự tuyệt ta vào lúc đó”, Tô Vũ nói rõ ràng.

“Từ mùng hai tết đến mười lăm nguyên tiêu, tại sao ta phải giấu nàng, đó là bởi vì ta không muốn nàng biết chuyện thân bất do kỷ của ta”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 506

Thẩm Nguyệt gần như nín thở, sau đó khi nhìn khuôn mặt đang ở gần trong gang tấc thì liền thở dài một hơi.

“Ta chỉ muốn cho nàng thấy những chuyện tốt đẹp, những chuyện khiến nàng rung động, chứ không muốn để cho nàng thấy những chuyện xấu xa chán ghét. Chính ta còn cảm thấy những chuyện đó đáng ghê tởm thì sao ta có thể để cho nàng biết được?”

Trong lòng Thẩm Nguyệt khẽ run lên, nàng nói: “Người cảm thấy ghê tởm?”

Tô Vũ gắt gao nhìn thẳng vào mắt nàng nói: “Ta không muốn đưa nữ nhân khác về nhà, cho dù nữ nhân đó có dung mạo tựa thiên tiên đi chăng nữa. Ta chỉ muốn đưa nữ nhân mà ta thích về nhà, để nàng bước vào nhà ta, ăn cơm nhà ta, ngủ lại nhà ta. Vậy mà mỗi ngày ta đều phải đối mặt với những nữ nhân mà ta không thích, tại sao ta không thể cảm thấy ghê tởm?”

Hắn nói: “Nàng nói ta diễm phúc sâu, nhưng ta không nhận nổi. Mỗi ngày từ hoàng cung trở về nhà, chuyện ta có thể làm chỉ là khắc chế chính mình không đi tìm nàng, sao nàng có thể hiểu được, ta ngày ngày đọc sách viết chữ, tu thân dưỡng tính, nhưng ý niệm trong lòng đều hướng về nàng!”

Giọng nói của Tô Vũ cứ như một loại ma chú, từng chữ từng chữ khắc sâu vào trái tim Thẩm Nguyệt.

Chuyện đó khiến cõi lòng nàng tràn đầy sự chua xót.

Tô Vũ cúi đầu, áp trán lên trán nàng, thấp giọng lưu luyến nói: “Sao nàng biết chỉ có nàng là người duy nhất đang nuôi hi vọng, sao nàng biết ta không vì nghĩ về nàng mà từng mừng thầm cùng trần trọc mất ngủ, sao nàng biết từ sau đêm giao thừa mỗi một ngày ta đều nhớ nàng đến phát điên!”

Thẩm Nguyệt tự nhiên cảm thấy sợ, hai chân nàng mềm nhũn, dường như nàng lại đang rơi vào vòng xoáy của hắn.

Nàng cố kìm nén và bình tĩnh nói: “Nhưng mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi. Có nói đi nói lại thì cũng có ích gì?”

Hơi thở của Tô Vũ quấn lấy nàng, hắn nói: “Nếu như đêm đó ta không tiễn nàng về nhà hay hôn nàng ngoài phố thì có lẽ chuyện này đã không xảy ra. Nhưng nếu như ta có quay lại được đêm đó thì ta vẫn sẽ lựa chọn tiễn nàng về nhà và hôn nàng”.

Thẩm Nguyệt mở lớn mắt, nhìn chằm chằm gương mặt đang gằn trong gan tấc của hắn.

Lòng ngực nàng lại có cảm giác nóng lên và đau đớn.

Tô Vũ nói: “Nếu như ta được quay lại đêm đó thì ta sẽ còn ôm nàng chặt thêm một chút, hôn nàng lâu thêm một chút, cho dù ngày hôm sau cả triều đờu bàn tán về tin tức đó, cho dù thanh danh của ta có bị mất hết thì ta cũng cam lòng nguyện ý!”

“Ta cũng biết rằng chuyện này sẽ khiến cho ta gặp rắc rối nên ta muốn nàng đợi ta một thời gian, sau khi ta giải quyết xong chuyện này thì ta sẽ đến tìm nàng. Không phải ta không muốn gặp nàng mà là tai mắt của của hoàng thượng luôn ở bên cạnh ta cho nên ta không thể”.

Tô Vũ thử thả lỏng tay một chút.

Nàng không chạy trốn.

Thẩm Nguyệt nghiêng đầu tránh khỏi trán của Tô Vũ, hai tay âm thầm chống đỡ trên tường, thân thể có chút nhũn ra.

Cứ như thế nàng lại trở về là nàng trong đêm giao thừa, mỗi lời hắn nói đều khiến cho nàng như bị rút hết sức lực, thậm chí còn không thể đứng vững.

“Tai mắt đầu đàng ở bên cạnh, người đi không được”, Thảm Nguyệt nhẹ giọng lằm bằm: “Sao người lại nói cho ta biết chuyện này?”

“Bởi vì ta đàng giải thích cho nàng biết”.

Tô Vũ nhìn thân thể Thảm Nguyệt chậm rãi trượt xuống một chút khỏi vách tường thì chậm rãi vươn tay ôm nàng nâng lên, nhẹ giọng nói: “Sao vậy, nàng mất sức sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 507

Thẩm Nguyệt theo bản năng đẩy hắn ra, tỏ vẻ bài xích nói: “Người đứng gần quá, chân ta yếu”.

“Vậy phải làm sao bây giờ, nếu như ta buông nàng ra thì chỉ sợ nàng sẽ té, nếu như chân nàng yếu thì cứ dựa vào ta”.

Một người cố ôm còn một người cố đẩy.

Kết quả này không giống như kết quả mà Thẩm Nguyệt đã tưởng tượng từ trước, rõ ràng nàng không muốn tiếp tục dây dưa với Tô Vũ như lúc này...

Nhưng khi ở trong vòng tay của Tô Vũ thì nàng lại cảm thấy hỗn loạn.

Rõ ràng nàng rất chán ghét hắn.

Tô Vũ nói: “Nếu như nàng lại lộn xộn thì ta sẽ hôn nàng như lần trước”.

Thẩm Nguyệt thật sự không dám lộn xộn, nàng nói: “Người không sợ có người nhìn thấy hay sao?”

“Dù sao thanh danh của ta cũng đã mất, có tệ hơn cũng chẳng sao”.

Hắn vừa dứt lời thì từ cửa sau đột nhiên lại có một cái đầu ló ra.

Thẩm Nguyệt rung mình, Tô Vũ vẫn ôm sát nàng trong lòng như không có chuyện gì xảy ra, thẫn thờ không hề dao động, không hoảng cũng không vội, dường như không hề muốn buông Thẩm Nguyệt ra.

Người vừa ló đầu ra chính là một cơ thiếp trong nhà hắn, chính là cơ thiếp nhạy cảm hơn lúc trước.

Nàng ta nhìn thấy Tô Vũ đang đứng ôm một người khác, mặc dù không nhìn thấy rõ bộ dáng của người kia nhưng chỉ riêng cảnh tượng này cũng

đã đủ để khiến nàng ta kinh ngạc.

Cơ thiếp lên tiếng nói: “Xin hỏi... có phải là đại nhân đang đứng ngoài cửa hay không?”

Tô Vũ đáp: “Ừm”.

“Vậy vị kia là ai?”

“Chỉ là một cố nhân”.

Cơ thiếp kia không có ý định rời đi, vẫn nhẹ nhàng nói: “Thiếp thân còn không biết đại nhân lại có cố nhân thế này”.

Trong lúc nàng ta đang nói thì Tô Vũ đã quay người đi vào khung cửa và bóng dáng của Thẩm Nguyệt đã khuất một nửa trong bóng đêm.

Cơ thiếp kia chỉ kịp loáng thoáng liếc mắt nhìn một cái, rồi đột nhiên Tô Vũ lại vươn tay ra tóm lấy cổ của nàng ta.

Tốc độ của hắn nhanh đến mức cơ thiếp kia thậm chí còn chưa kịp lộ ra biểu tình kinh ngạc thì Thẩm Nguyệt đã nghe thấy được tiếng cổ của nàng ta bị Tô Vũ vặn gãy.

Những ngón tay thon dài khẽ buông lỏng, thân thể của cơ thiếp kia mềm oặt ngã xuống đất cùng với tiếng nói của Tô Vũ: “A Nguyệt, đừng nhìn”.

Thẩm Nguyệt kinh hoàng, lúng túng nói: “Đáng ra người phải nhắc nhở ta sớm một chút, bây giờ ta đã nhìn thấy rõ ràng hết cả rồi”.

Lúc này, cơ thiếp còn lại cũng đã đi qua bên này vừa đi vừa lên tiếng gọi: “Tỷ tỷ, tỷ đang ở đâu...”

Nàng ta chỉ đi được nửa chừng thì đã nhìn thấy cảnh tượng khủng khiếp kia.

Trên mặt đất có người đã ngã xuống, bên cạnh Tô Vũ còn có một nữ nhân khác.

Cơ thiếp kia đột ngột như đông cứng lại, kinh hoàng nhìn tỷ muội của mình nằm trên mặt đất, bất giác liền lùi bước.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 508

Tô Vũ không lên tiếng, chỉ bộc phát ra khí tức khiến cho đối phương cảm thấy ớn lạnh.

Ngay sau đó, cơ thiếp kia liền xoay người bỏ chạy vì quá sợ hãi.

Cùng lúc đó, Thẩm Nguyệt đột nhiên cảm thấy búi tóc của mình lỏng ra, sau đó tóc nàng đã xõa dài xuống hai bên thái dương.

Thủ pháp của Tô Vũ vô cùng nhanh, hắn đã tháo trâm cài của Thẩm Nguyệt xuống từ lúc nào.

Sau đó hắn ngay lập tức vung tay phóng chiếc trâm cài về phía cơ thiếp kia.

Chiếc trâm cài tóc phóng thẳng đến yết hầu của cơ thiếp kia một cách vô cùng chính xác.

Cơ thiếp kia kêu lên một tiếng đau đớn rồi chậm rãi ngã xuống đất.

Thẩm Nguyệt không khỏi kinh hãi, cướp đi mạng sống của người khác chỉ trong tích tắc thôi sao!

Một hồi lâu sau, Thẩm Nguyệt mới hoàn hồn lại, hai cô gái mà trước đó nàng để ý thoáng chốc đã chết trước mặt nàng.

Tô Vũ vẫn thong dong như trước, xoay người nhìn nhả đóng cửa sau lại như thể những gì hắn vừa làm chỉ là một việc bình thường như quét dọn sân sau.

Thẩm Nguyệt nói: “Ta đột nhiên cảm thấy tốt nhất là không nên chọc điên người, nếu không chắc ngay cả bản thân chết thế nào cũng không biết”.

Tô Vũ nói: “Nàng chọc vào ta thì không sao, tính cách ta rất tốt, nhưng lần này bọn họ đã nhìn thấy mặt nàng, giữ lại không ổn lắm”.

Hắn quay đầu lại nhìn nàng: “Nàng sợ sao?”

Thẩm Nguyệt nói: “Cũng đâu phải là ta chưa từng nhìn thấy người chết, nhưng ta chỉ không ngờ là họ đã sống trong nhà người lâu thế mà người vẫn có diệt khẩu không chớp mắt. Người không có tình cảm gì với họ sao?”

“Tình cảm, tình cảm gì?”, Tô Vũ hỏi: “Nàng ghen cỡ đấy mà còn muốn ta có tình cảm với họ?”

Thẩm Nguyệt không nói gì.

Tô Vũ nói: “A Nguyệt, nàng sợ ta đến thế sao?”

Thẩm Nguyệt thuận miệng đáp: “Ta cũng muốn sợ, cách người làm việc đúng là khiến người khác sợ hãi... nhưng ta không sợ được thì phải làm sao đây!”

Tô Vũ khẽ cười.

“Đã lúc nào rồi mà người còn tâm trạng để cười!”, Thẩm Nguyệt liếc nhìn hai thi thể trên đất: “Họ chẳng phải là tai mắt hoàng thượng sắp xếp vào bên cạnh người sao? Bây giờ đã bị người giết mất rồi, người nói xem phải làm sao”.

Thật ra nàng đã đoán ra được là hoàng đế không phải thật sự muốn tặng người đẹp cho Tô Vũ mà là chỉ muốn theo dõi hắn.

Nhưng nghĩ là một chuyện, chính tai nghe Tô Vũ nói lại là chuyện khác.

Dù là tai mắt, là gián điệp nhưng chỉ cần là phụ nữ, nàng cũng cực kỳ để ý.

Tô Vũ nói: “Ta đã biết rõ bút tích của họ, bùa câu đưa thư cũng đã bị chặn đường, giữ lại cũng vô dụng”.

Mặc dù hai người này là do hoàng đế ban tặng, nhưng dù sao cũng chỉ là thiếp thất, thân phận thấp hèn, hoàng đế không thể đích thân tới chỗ Tô Vũ gặp mặt.

Thậm chí, có lẽ hoàng đế đã quên mất dáng vẻ hai người này ra sao luôn rồi. Điều mà hoàng đế quan tâm chỉ là mật báo do hai người gửi về sau một khoảng thời gian.

Tô Vũ để họ ở đây vài tháng là vì tiện cho việc nắm vững nét chữ của hai người, tìm hiểu thói quen gửi tin, sau đó thuần phục bồ câu đưa thư, tiếp theo, họ không còn tác dụng nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 509

Tô Vũ lại nói: “Nhưng hiện giờ nàng đã tận mắt nhìn thấy ta giết họ, sau này chúng ta cùng lên chung một con thuyền”.

Thẩm Nguyệt mấp má môi, khẽ hỏi: “Vậy người từng chạm vào họ chưa?”

Tô Vũ cúi thân, ngón tay vân vê trâm cài tóc cắm giữa cổ họng một cơ thiệp, khẽ rút ra khiến vết máu loang lổ.

Hắn nhìn nàng với vẻ ý tứ sâu xa, khẽ cười: “Nàng yên tâm, ta giữ thân như ngọc”.

Thẩm Nguyệt mím môi, dời tầm mắt sang chỗ khác: “Hai cô gái xinh đẹp ở trong nhà mà người vẫn có thể giữ thân như ngọc, thế thì báo lại với hoàng thượng thế nào? Ta không tin đâu”.

Tô Vũ nói: “Ta nói với họ là ta không cứng nổi!”

Thẩm Nguyệt nói: “Họ tin à?”

“Tin hay không thì cũng không còn cách nào khác, không có hứng thú thì cũng không thể cưỡng cầu”.

Thẩm Nguyệt hí mắt lại hỏi: “Thế sau đó, người làm cách nào mà lại móc nối quan hệ với Sở Ngọc Lôu, lời đồn bên ngoài nói như thật, họ bảo người thích đàn ông”.

“Tại sao ta đến Sở Ngọc Lôu, nàng còn không biết à?”, Tô Vũ nói: “Nhưng sau đó, đúng là ta cũng có đến vài lần”.

Ngón tay hắn chỉ vào cổ mình rồi nói: “Đêm đó, nàng cắn vào chỗ này của ta, cắn mạnh lắm, vừa hay chứng minh tin đồn ta thích đàn ông”.

Thẩm Nguyệt trợn mắt nhìn hắn, không biết mình nên nói gì mới tốt nên chỉ buồn bực bảo: “Người thích người khác đến mình “yếu kém” như thế sao?”

Đêm đó, nàng bị hắn chọc tức, không biết nên làm sao để thoát ra nên mới cắn một cái.

Tô Vũ nói: “Nếu ta không thích đàn ông, chẳng bao lâu nữa, hoàng thượng vẫn nuôi ý định gả công chúa cho ta. Đợi đến lúc cưới hỏi đàng hoàng thì mới đúng là chẳng còn cách nào khác”.

Thẩm Nguyệt sửng sốt.

Vậy nên hắn làm thế là để phòng trước, thà hủy hoại thanh danh của mình chứ không muốn cưới công chúa gì đó.

Hoàng đế vẫn chưa hạ lệnh là đã bị Tô Vũ cắt đứt suy nghĩ này.

Khi Thẩm Nguyệt cảm thấy không được tự nhiên, Tô Vũ lại nói: “Nhưng chắc hẳn nàng cũng hiểu ta, tính hướng của ta có bình thường hay không thì ta đã thử với nàng rồi, nàng phải biết mới đúng”.

Mặt Thẩm Nguyệt hơi nóng, bất giác tai đỏ bừng.

Sau đó Tô Vũ gọi người đến giải quyết hậu quả.

Quản gia gọi thêm hai người đến, họ chẳng may may ngạc nhiên mà chỉ làm tốt phận sự của mình, đem thi thể đi xử lý sạch sẽ, rửa sạch mặt đất không còn một vết máu.

Thẩm Nguyệt nói: “Đã không còn sớm nữa, ta cũng nên về rồi”.

Tô Vũ nói: “Ta sẽ trả lại trâm cài tóc của nàng”.

Thẩm Nguyệt liếc nhìn vết máu trên trâm cài tóc, khóe môi khế giật: “Một lời không hợp là dùng trâm của ta đi giết người, bây giờ trên đó còn dính máu, người muốn trả lại ta, người đúng là chẳng hề khách sáo”.

Tô Vũ không sợ hãi mà nói: “Xin lỗi! Lúc đó tình hình cấp bách, vừa lúc tiện tay thôi, ta sẽ rửa sạch rồi trả lại cho nàng, đừng đi vội”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 510

Thẩm Nguyệt nói: “Không cần đâu, một cây trâm mà thôi”.

Nói rồi, nàng vừa quay người đi, giọng Tô Vũ lại vang lên: “Thế nên đây có thể xem là tín vật định tình sao?”

Thẩm Nguyệt quay đầu lại nhìn hắn nói: “Thôi vậy, người vẫn nên rửa sạch rồi trả lại ta”.

Thế là Thẩm Nguyệt đi theo Tô Vũ vào sân trong, để mặc hắn lấy nước sạch, từ tốn rửa sạch cây trâm của nàng.

Thẩm Nguyệt cảm thấy khá buồn chán, đứng trong sân một lúc lại nói: “Vậy trước đây hai người phụ nữ đó cũng thường đến chỗ của người à?”

“Chuyện này là không thể tránh khỏi, dù sao cũng phải để cho bọn họ biết ta đang làm gì”.

Thẩm Nguyệt tức giận nói: “Người rốt cuộc đã lau xong chưa, hay còn định giải lau cả buổi tối?”

“Xong rồi”.

Tô Vũ dùng khăn lụa lau sạch sẽ trâm cài trước khi quay đầu đi về phía nàng, đứng trước mặt nàng dưới ánh trăng, hắn nâng tay lên cài lại tóc cho nàng.

Búi tóc hơi hơi rời rạc nhưng vẫn đẹp theo một cách khác.

Những ngón tay thon dài sạch sẽ của hắn như tản ra hơi thở thanh mát, hắn khẽ vuốt tóc hai bên thái dương nàng, trên môi hắn còn nở một nụ cười nhàn nhạt.

Thẩm Nguyệt hất tay hắn ra, biết hắn đang cố ý làm cho nàng khó chịu, nàng liền nói: “Ta vẫn còn rất chán ghét người”.

Tô Vũ nói: “Nàng có chán ghét ta cũng không sao, chỉ cần nàng không quên ta là được”.

Muốn quên hẳn là chuyện dễ dàng như vậy sao? Nếu như dễ dàng như vậy thì nàng cũng đã không dằn vặt bấy lâu mà vẫn không quên được hẳn.

Thẩm Nguyệt từng tự cho mình là đúng, nghĩ rằng nàng đã bước đi còn có thể trở về.

Nhưng cuối cùng nàng đã thất bại.

Có lẽ là bởi vì nàng đã đối xử với hắn bằng một sự nghiêm túc mà nàng thậm chí còn không thể tưởng tượng được.

Nàng quay đầu bước ra ngoài rồi nói: “Xem duyên phận đi, nếu như lần này ta đi một chuyến lại gặp được người tốt hơn người thì nói không chừng li hôn có thể quên được người”.

Trên đời này chắc chắn vẫn còn có nhiều người khác tốt hơn hẳn.

Tô Vũ đi theo nàng, tiễn nàng về tới phủ tướng quân.

Hắn đã bình tĩnh hơn trước rất nhiều, hắn nói: “Ngày mai nàng vẫn muốn đi sao?”

“Đúng vậy, giả bệnh chỉ là hạ sách, nếu như hoàng thượng đã muốn đổi phó với ta thì ta ở lại trong kinh thành còn không an toàn bằng đi ra bên ngoài”, Thẩm Nguyệt nói: “Chỉ cần ông ta không bắt Bắp Chân của ta đi là được, ta sẵn sàng chấp nhận rủi ro”.

“Sự tồn tại của Bắp Chân không phải là để nàng phải hi sinh cho nó”, Tô Vũ thấp giọng thở dài nói.

Thẩm Nguyệt không hiểu lắm, liền hỏi lại: “Người nói cái gì?”

Tô Vũ nói: “Ý ta là nàng phải bảo vệ được bản thân mình thì mới có thể bảo vệ được Bắp Chân”.

“Không được, ta là mẹ nó, phải bảo vệ nó an toàn trước thì ta mới không lo lắng nữa”.

Thâm Nguyệt nhìn con hẻm yên tĩnh dưới đêm trăng, khẽ nói: “Thật ra khi ta mới mang thai Bắp Chân thì ta cũng không ngờ rằng mình lại không thể dứt bỏ nó như bây giờ. Có lẽ đây là mối liên hệ giữa máu mủ ruột thịt với nhau”.

Không biết Tô Vũ đang nghĩ gì, chỉ nghe hắn nói: “Có lẽ ta đã đánh giá sai mối liên hệ máu mủ ruột thịt này rồi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 511

Thẩm Nguyệt nói đúng, bảo nàng giả bệnh để thoát khỏi tình huống này chính là hạ sách.

Tô Vũ dừng lại ở con hẻm phía trước phủ tướng quân, ngược mắt nhìn Thẩm Nguyệt bước vào trong.

Cuối cùng hắn cũng thỏa hiệp nói sau lưng nàng: “Ngày mai khi xuất hành nàng phải cẩn thận một chút, bảo vệ tốt chính mình”.

Thẩm Nguyệt dừng bước rồi trả lời: “Ta biết”.

“Còn nữa, cho dù có gặp được người tốt hơn ta thì nàng cũng không được quên ta”.

Thẩm Nguyệt rũ mắt xuống, khe cong môi cười nhẹ nhưng giọng nói lại rất nghiêm túc: “Chờ ta gặp được rồi hắn nói sau, lúc đó ta sẽ viết thư nói cho người biết một tiếng”.

Khi nàng trở về Trì Xuân Uyển, Ngọc Nghiên rõ ràng cảm nhận được Thẩm Nguyệt đã không còn sa sút tinh thần như lúc trước.

Nàng ngẩng trước bàn trang điểm, Ngọc Nghiên xoa tóc nàng xuống rồi hỏi: “Công chúa đã trả lại đồ cho Tô đại nhân chưa?”

Thẩm Nguyệt nói: “Trả rồi”.

“Tâm trạng của công chúa hôm nay có vẻ tốt”.

Thẩm Nguyệt nhìn vào gương, tỏ ra nghiêm túc nói: “Thật sao?”

Khi Ngọc Nghiên tháo trang sức của Thẩm Nguyệt xuống, nàng ta có chút kinh ngạc nói: “Ấy, nô tỳ nhớ lúc nô tỳ chải tóc cho công chúa thì công chúa mang trâm cài bạc, sao bây giờ trâm cài lại biến thành trâm cài bằng ngọc?”

Thẩm Nguyệt cũng sững sốt nói: “Mau tháo ra cho ta xem”.

Ngọc Nghiên liền đưa cây trâm ngọc cho Thẩm Nguyệt rồi nói: “Hơn nữa nô tỳ cũng không nhớ trong sổ trang sức của công chúa có cây trâm ngọc này”.

Thẩm Nguyệt cầm cây trâm ngọc, nó mát lạnh trong lòng bàn tay nàng, toàn thân nhả nhụi, trông rất tinh xảo.

Cây trâm này vô cùng đơn giản mà trang nhã, trên thân không có quá nhiều hoa văn, chỉ có một đầu được chạm khắc hoa văn rất tinh xảo đã thu hút nàng.

Thẩm Nguyệt cũng nhìn thấy cây trâm này lần đầu tiên, nhưng nàng đã hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra.

Tô Vũ đã cài lại trâm cho nàng nhưng lại cài một chiếc trâm hoàn toàn khác.

Lúc đó Thẩm Nguyệt không hề để ý, bây giờ về đến nhà mới phát hiện trâm cài của mình đã bị Tô Vũ đánh tráo.

“Thứ này là do Tô đại nhân tặng sao?”, Ngọc Nghiên hỏi.

“Ta không biết, nhưng có vẻ như không có ai khác ngoài hắn làm được chuyện này”.

Ngọc Nghiên lo lắng nói: “Hay thật, công chúa đi trả lại cây sáo trúc cho hắn, hắn lại tặng cho công chúa trâm ngọc, công chúa muốn vạch rõ giới hạn với hắn thật sự quá khó khăn”.

Nàng cũng không thể trả lại cây trâm ngọc này cho Tô Vũ ngay, ngày mai rời nhà sợ rằng cũng không còn cơ hội gặp lại hắn.

Thẩm Nguyệt vốn không muốn để lại trâm cài của mình ở chỗ Tô Vũ, không ngờ kết quả nàng đã không lấy lại được trâm cài của mình mà còn phải nhận một cây trâm cài khác của hắn.

Nàng đúng là không thể xảo quyết bằng Tô Vĩ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 512

Thẩm Nguyệt vừa bực mình vừa buồn cười, nàng đặt trâm cài lên bàn, đứng dậy nói: “Ta đi tắm rửa thay y phục rồi đi ngủ”.

Tô Vũ trở về nhà thì đi thẳng vào thư phòng, lấy ra giấy bút viết một bức thư.

Nét chữ trên bức thư hoàn toàn không phải là nét chữ bình thường của hắn.

Sau khi mực khô, hắn gấp bức thư lại rồi cho vào một phong thư, dùng sáp dán kín lại rồi gọi quản gia vào nói: “Phái người chạy suốt đêm đem phong thư này gửi đến Bắc Cương, phải gửi nó đến tận tay hoàng đế Bắc Hạ càng sớm càng tốt”.

Quản gia cung kính nói: “Lão nô đã hiểu, lão nô sẽ gọi người đưa tin tới ngay”.

Sau đó Tô Vũ lại suy nghĩ, hắn cầm bút bắt chước nét chữ của hai cơ thiếp đã chết viết mấy tờ ghi chú, mỗi tờ đều viết vào một vài điếu vụn vật sau đó bảo quản gia dùng bìa câu đưa vào cung cho hoàng đế xem qua.

Đêm đó công thành bị phong tỏa nghiêm ngặt nhưng người đưa tin vẫn có cách mang tin tức ra khỏi thành.

Nửa đêm, Tô Vũ vẫn đang ngồi bên bàn trong thư phòng chứ chưa đi ngủ, trầm hương trong lư hương đã đốt gần hết.

Hắn gõ nhẹ mấy đầu ngón tay xuống bàn, trong lòng không ngừng tính toán.

Tin tức bên phía Dạ Lương hắn là cũng sắp tới rồi, nhiều nhất là vài ngày nữa. Thẩm Nguyệt chỉ đi trước mấy ngày, ở trên đường lại có người hộ tống nên chắc sẽ không xảy ra vấn đề gì nghiêm trọng.

“Làm sao ta có thể để nàng một mình đi mạo hiểm được”, Tô Vũ lầu bầu thấp giọng nói.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Thẩm Nguyệt nằm trên giường, đã khuya nhưng nàng vẫn không ngủ được.

Nàng ôm Bắp Chân của mình trong vòng tay, cảm thấy có ôm thế nào cũng không đủ.

Nàng nắm nhẹ bàn chân của Bắp Chân, nhẹ giọng nói: “Con cái càng lớn lại càng khó dứt bỏ, kiếp trước mẹ chắc đã mắc nợ con rồi cho nên kiếp này còn chưa kịp yêu đương mà đã có con. Trước kia mẹ cảm thấy con là cục nợ, bây giờ cho dù con là cục nợ thì mẹ cũng muốn nhận”.

“Cục nợ này, sau này con phải luôn đứng về phía mẹ, biết không hả? Chờ mẹ của con tìm được mối tốt thì con không được phép quấy rầy, về sau con còn phải giúp đỡ mẹ, dỗ dành mẹ nghe không?”

Thẩm Nguyệt lại ôm hôn Bắp Chân rồi nói: “Nếu như mẹ đi lâu quá mà không trở về thì nhị nương sẽ đưa con đi tìm Liên thúc thúc. Liên thúc thúc là người tốt, sẽ bảo vệ tốt cho con”.

Bắp Chân tỉnh lại, yên lặng mở to mắt lặng lẽ nhìn nàng.

Thẩm Nguyệt không nhịn được cười nói: “Có nói với con chuyện này thì con cũng không hiểu. Thôi quên đi, ta không nói nữa”.

Rạng sáng, Thẩm Nguyệt ngủ một giấc liền dậy.

Nàng mặc thường phục, vấn tóc đơn giản, không hề trang điểm.

Chuyến đi này không phải để du sơn ngoạn thủy mà là đi xa làm việc, trên đường đi đây khó khăn bất tiện, tất nhiên là phải ăn mặc càng đơn giản càng tốt.

Nhưng khi Ngọc Nghiên đang vấn tóc cho Thẩm Nguyệt thì nàng lại cầm trâm cài ngọc trên bàn đưa cho nàng ta rồi nói: “Dùng cái này đi”.

Ngọc Nghiên không hỏi thêm câu nào, chỉ lặng lẽ cài trâm lên búi tóc.

Khi họ chuẩn bị xuất hành thì xe ngựa đã chờ sẵn trước cổng phủ tướng quân, một đám thị vệ trong cung đã xuất hiện hộ tống Thẩm Nguyệt đi xuống phía nam.

Bên cạnh xe ngựa còn có một cung nữ cũng được phái đến từ cung điện đang kiên nhẫn chờ đợi.

Ngọc Nghiên cho tất cả hành lý lên xe ngựa, sau đó theo Thẩm Nguyệt bước ra khỏi cổng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 513

Một nhóm người theo họ ra khỏi cửa.

Ngọc Nghiên đỏ mắt đứng với Thôi thị, Thôi thị thì đang ôm Bấp Chân trên tay.

Quản gia dẫn đầu một đám người hầu, lo lắng tang thương nói: “Công chúa đi chuyến này, đường xá xa xôi, nhất định phải bảo trọng. Lão nô không có tâm nguyện gì, chỉ hi vọng công chúa có thể mang theo tướng quân bình an trở về”.

Người quản gia trung thành khẽ lau nước mắt.

Mọi người đều biết Thẩm Nguyệt sẽ đi đón thi hài của Tần Như Lương trở về kinh đô, nhưng chi tiết thì không ai biết rõ. Phủ tướng quân tạm thời sẽ không tổ chức tang lễ, chờ thi hài của Tần Như Lương được mang về kinh rồi mới cử tang.

Liễu Mi Vũ vẫn còn sống sờ ở trong Phù Dung Uyển, không muốn tin rằng Tần Như Lương đã chết.

Thẩm Nguyệt đã sắp xếp xong nhiều chuyện trong phủ, có quản gia ở đó thì nàng cũng không cần quá lo lắng. Thứ duy nhất đáng quan tâm chính là Liễu Mi Vũ, Thẩm Nguyệt đã dặn dò phải nhất nàng ta trong Phù Dung Uyển, không được phép cho nàng ta rời khỏi viện của mình nửa bước.

Thẩm Nguyệt nhéo nhéo mặt của Bấp Chân, cười nói: “Bấp Chân, mẹ đi đây”.

Bấp Chân bần chần vung vẩy tay chân trong lòng của Thôi thị.

Khi Thẩm Nguyệt quay lại và đi về phía xe ngựa, Bấp Chân trước giờ luôn im lặng lại đột nhiên bật khóc.

Nó không ngừng giãy dụa trong lòng Thôi thị, suýt chút nữa thì Thôi thị còn không thể giữ được nó.

Hai mắt Thôi thị đỏ hoe, bà ta nói: “Công chúa, hay là người quay lại ôm Bắp Chân thêm một lần đi, đã lâu lắm rồi nó không khóc như thế này”.

Thẩm Nguyệt dừng lại trước xe ngựa một chút nhưng vẫn cố nén không quay đầu lại, cuối cùng nàng bước lên xe ngựa, nói với Thôi thị: “Cứ để cho nó khóc, khi nó khóc đủ rồi và nhận ra có khóc ta cũng không trở về thì tự nhiên nó sẽ không khóc nữa”.

Thật ra nàng cũng muốn quay lại ôm Bắp Chân thêm nhiều lần nữa, nhưng nàng nhận ra có làm như vậy cũng không giúp ích được gì, ngược lại còn khiến cho đôi bên thêm miễn cưỡng.

Xe ngựa trên đường rời khỏi kinh đô, đi ngang qua đường phố phồn hoa, ánh sáng mặt trời chiếu ánh vàng rực rỡ lên tòa lầu ngắm sao cao nhất trên phố.

Thẩm Nguyệt đột nhiên dao động, vén rèm lên nhìn.

Dường như trên lầu ngắm sao có bóng dáng của ai đó?

Nàng không thể nhìn thấy rõ mặt hắn nhưng lại cảm thấy bận tâm.

Sau đó, khi xe ngựa ra khỏi cổng thành thì nàng mới ngoảnh lại liếc mắt một cái rồi không còn lưu luyến gì nữa.

Quả thực Thẩm Nguyệt vừa rời kinh được mấy ngày thì ở phía nam lại truyền đến tin tức mới.

Tần Như Lương không chết nhưng rơi vào tay của kẻ thù Dạ Lương.

Tin tức này khiến triều đình Đại Sở vừa vui vừa buồn.

Vui vì cuối cùng đại tướng quân cũng còn sống và có thể tiếp tục phục vụ cho Đại Sở trong tương lai, buồn vì lần này chẳng những Đại Sở mất

mặt mà còn tạo điều kiện cho Dạ Lương đưa ra những điều kiện hà khắc để đối người.

Nếu như hai quốc gia tiếp tục chiến loạn thì đối với cả hai đều không có lợi.

Binh lực của Đại Sở không đủ, Dạ Lương cũng chỉ mới hồi phục được mấy năm, sinh khí cũng chưa khôi phục, cả hai nước đều không thích hợp để tiếp tục chiến tranh kéo dài.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 514

Lần này Dạ Lương chủ động khiêu khích chẳng qua chỉ muốn thị uy chiếm chút lợi nhỏ.

Dạ Lương đề xuất đổi mạng sống của đại tướng quân để lấy năm tòa thành ở biên giới Đại Sở.

Nếu Đại Sở không muốn thì Dạ Lương chỉ có thể thừa thắng xông lên.

Dạ Lương chẳng những sẽ dốc hết toàn lực mà còn sẽ tích cực tìm kiếm đấng minh. Đại Sở đang xảy ra chiến loạn, nếu để Bắc Hạ lợi dụng nhảy vào thì Đại Sở sẽ gặp nguy hiểm.

Tin tức này khiến hoàng đế tức giận, các quan đại thần trong triều chia thành hai phe, mỗi người đều có ý kiến riêng.

Có phe chủ chiến cũng có phe chủ hòa.

Có văn thần chủ động đứng ra phân tích lợi hại, nói: “Khởi bẩm hoàng thượng, hiện nay nội chính Bắc Hạ đã yên ổn, Bắc Hạ đối với Đại Sở ta như hổ rình mồi, hơn nữa quan hệ với Đại Sở cũng vô cùng xơ cứng ác liệt. Lại nói, quốc khố Đại Sở lúc này cũng không tràn đầy, không thể kéo dài thời gian chống đỡ cho lương thảo của quân đội”.

“Quân đội biên cương hiện tại tổn thất thảm trọng, sĩ khí tuột dốc không phanh, thật sự không thích hợp để tiếp tục chiến đấu, nếu như cứ cố chấp tiếp tục chiến đấu thì chỉ càng khiến cho máu đổ nhiều hơn”.

“Nếu như lúc này giảng hòa với Dạ Lương thì còn có thể cứu được đại tướng quân một mạng. Đại tướng quân năm xưa phò tá hoàng thượng xuất chinh bình thiên hạ, bây giờ tính mạng của đại tướng quân gặp nguy hiểm, nếu như hoàng thượng mặc kệ đại tướng quân thì khó tránh khỏi bị người trong thiên hạ dị nghị!”

Hoàng đế sao có thể không biết những đi ều này, cho nên ông ta vừa tức giận vừa bất lực.

Nếu như ông ta mặc kệ T ần Như Lương, để cho Dạ Lương giết T ần Như Lương thì máu của T ần Như Lương chắc chắn sẽ khiến cho sĩ khí của quân Dạ Lương tăng vọt, trong khi đó lòng quân Đại Sở thì sẽ đại loạn.

Hoàng đế vốn còn cho rằng Dạ Lương vẫn dễ ức hiếp giống như trước.

Chỉ cần T ần Như Lương xuất chinh đánh đuổi quân đội Dạ Lương đang gây hỗn loạn ở biên giới thì biên giới Đại Sở sẽ trở lại yên bình như trước.

Không ngờ Dạ Lương đã sớm chuẩn bị kỹ lưỡng cho cuộc chiến này, liên tục đưa ra những sách lược khiến cho Đại Sở trở tay không kịp.

T ần Như Lương luôn luôn dũng mãnh thiện chiến, lần này hoàng đế thật sự bị chấn động khi nghe tin h ắn ta đã ngã ngựa.

Hơn nữa chuyện này còn khiến cho hoàng đế phải tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, ông ta không thể nào nuốt trôi được cục tức này cho nên liền ph ẫn nộ nói: “Khốn kiếp! Chẳng lẽ các người muốn trăm phải cống năm tòa thành cho Dạ Lương hay sao?”

Đám th ần tử nghe thấy tiếng rống giận dữ của hoàng đế thì ngay lập tức quỳ rạp xuống đất.

Lại có tri ều th ần khác lên tiếng: “Đây đã là cái giá nhỏ nhất rồi thừa bề hạ! Trong năm tòa thành đó có ba tòa thành vốn là thuộc về Dạ Lương, thắng bại vô thường, quốc thổ cũng không thể vĩnh viễn ở đó, khẩn cầu hoàng thượng tính toán vì đại cục! Chỉ cần còn núi xanh, sợ gì không có củi đốt!”

Sau đó hoàng đế lại hỏi: “Theo ý của các người thì lần này nên cử bộ tướng nào làm sứ th ần đến Dạ Lương hòa đàm?”

Lời này vừa nói ra thì b ầu không khí trong tri ều li ền trở nên im lặng như tờ, không ai dám hé răng.

Bất luận bọn họ có tiến cử ai thì cũng sẽ sinh ra vấn đề Người có thể làm sứ th ần đến Dạ Lương hòa đàm thì nhất định phải là người tâm tư kín đáo, gặp nguy không loạn, như vậy thì mới có thể đảm đương được trách nhiệm này.

Chuyện chọn sứ th ần đi hòa đàm tạm thời vẫn chưa được quyết định.

Sau khi hạ tri ều, hoàng đế li ền triệu tập mấy vị đại th ần thương nghị ở ngự thư phòng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 515

Cho đến lúc này thì những người nắm giữ vị trí chính trong triều đều là cựu thân tể trị triều, căn cơ thâm hậu.

Hoàng đế vẫn sử dụng bọn họ, mặc dù vẫn nghi ngờ bọn họ sẽ có ý đồ khác nhưng bao năm qua hoàng đế cũng chưa từng làm việc gì chèn ép bọn họ.

Hoàng đế xuất thân võ tướng, từ việc trị quốc đến việc làm lung lạc nhân tài sĩ tộc đều phải dựa vào những cựu thân này, cho nên ông ta chỉ có thể sắp xếp thân tín của mình trà trộn vào trong nhóm cựu thân này khiến cho thế cục trong triều trở nên rắc rối phức tạp.

Đối với chuyện chọn sứ thân đến Dạ Lương, hoàng đế đã có sẵn một ứng cử viên thích hợp.

Ông ta chỉ muốn hỏi lại một lần nữa ở ngự thư phòng, cuối cùng liền có đại thân đứng ra tiến cử Tô Vũ.

Hoàng đế hỏi các đại thân khác: “Các người nghĩ như thế nào?”

Có đại thân khác đứng lên nói: “Hỡi hoàng thượng, Tô đại nhân tài hoa hơn người, mưu lược tài trí, nếu phái Tô đại nhân đi Dạ Lương hòa đàm thì vô cùng thích hợp, lần này nhất định Dạ Lương sẽ không chiếm được thêm nhiều lợi thế!”

Đây chỉ là một trong số những lý do.

Hoàng đế nghĩ đến Tô Vũ đầu tiên không chỉ bởi vì hắn có tài.

Hoàng đế tỏ ra đường hoàng nói: “Tô đại nhân là một nhân tài được văn võ toàn triều công nhận, hơn nữa hắn còn là sủng thân tể trị triều, từ trước đến nay đã kinh qua không ít sự việc lớn. Phái hắn đi hòa đàm với Dạ Lương chắc chắn không thành vấn đề”.

Điểm mấu chốt ở đây chính là Tô Vũ là sủng thần bên cạnh hoàng đế triều Triệu, không biết trong triều còn có bao nhiêu cựu thần đầu chơ chỉ đạo của hắn.

Nhưng nhiều năm qua Tô Vũ vẫn không hề gây ra động tĩnh gì.

Tô Vũ chẳng khác nào bộ mặt của các đại thần triều Triệu, hoàng đế không thể công khai giết chết hắn, hơn nữa hắn đã vô cùng tận tâm làm tốt bổn phận của mình cho nên hoàng đế không thể tìm ra bất kỳ lý do gì để động vào hắn.

Nhưng một người như vậy, vừa không thể hoàn toàn mượn sức, vừa không thể yên tâm sử dụng hắn, đây là điều luôn khiến cho hoàng đế phải đau đầu.

Lần này ông ta phái Tô Vũ đến Dạ Lương, nếu như hắn có thể hoàn thành được nhiệm vụ thì không sao, nếu như hắn không thể hoàn thành nhiệm vụ thì ông ta cũng có lý do chính đáng để giáng tội hắn.

Hoặc nếu như giữa đường xảy ra biến cố thì đó cũng là định mệnh của hắn.

Chuyện này xem như đã được định đoạt.

Các quan đại thần khác lần lượt lui ra, chỉ có một mình Hạ Phóng bị hoàng đế giữ lại.

Hạ Phóng là con trai cả của Hạ tướng, được hoàng đế đích thân đề bạt một chức quan trong triều, đồng thời cũng được coi là thân tín của ông ta.

Mặc dù Hạ tướng cũng là cựu thần triều Triệu nhưng ông ta chỉ muốn lo cho thân mình, không muốn có liên hệ gì với các cựu thần khác, mà đưa con trai cả của ông ta, Hạ Phóng, cũng có mục đích rất rõ ràng, chính là tích cực phối hợp với hoàng đế chèn ép các cựu thần.

Hạ Phóng nói: “Hoàng thượng cứ như vậy mà yên tâm phái Tô đại học sĩ đi sao? Công chúa Tĩnh Nguyệt đã rời khỏi kinh thành được mấy ngày,

lần này nàng ta và đại học sĩ còn có cùng điếm đến, vì thàn lo lắng rằng đại học sĩ sẽ giúp đỡ công chúa”.

Hoàng đế nói: “Đúng là trăm sông đổ về một biển, chỉ có đi đâu lần này bọn chúng có đường để đi cũng chưa chắc có đường để trở về”, dừng một chút, ông ta buông tấu chương trong tay ra rồi lại nói: “Nhưng để tránh biến cố xảy ra thì vẫn nên phái người theo dõi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 516

Hạ Phóng thấp giọng nói: “Hoàng thượng thánh minh, vi thần cũng đang có ý này. Muốn tìm một người theo dõi đại học sĩ và kịp thời chuyển tin cho hoàng thượng thì tốt nhất nên chọn người là kẻ địch của đại học sĩ”.

“Ồ? Có vẻ như người đã có sẵn ứng cử viên tốt nhất trong đầu rồi”.

“Vi thần muốn tiến cử đệ đệ Hạ Du với hoàng thượng. Đệ đệ bất hảo, ham chơi bướng bỉnh, không hiểu chính sự trong triều, sử dụng cũng sẽ không có hại, hơn nữa đệ đệ còn vô cùng hận đại học sĩ”.

Hoàng đế hơi kinh ngạc hỏi: “Sao lại như vậy?”

Hạ Phóng nói: “Hoàng thượng có đi đâu không biết, năm trước đệ đệ thần uống rượu say mèm ở trên đường, lại đúng lúc gặp Tô đại học sĩ đi ngang qua, đệ đệ không biết đúng mực đã quấy rối hắn”.

“Sau đó đệ đệ của thần đã bị đại học sĩ tống về nhà, cha thần mất hết mặt mũi cho nên đã nhịn không được mà thẳng tay đánh đệ đệ trước mặt đại học sĩ. Từ đó về sau, mỗi khi nhắc tới đại học sĩ thì đệ đệ thần đều tỏ ra căm hận đến mức nghiến răng nghiến lợi”.

Hoàng đế cười nói: “Còn có chuyện này sao?”

Ông ta cũng đã từng nghe nói con trai nhỏ của Hạ tướng là một kẻ bất tài, hắn ta không có chức quan, không có lập trường, chỉ có hận thù với Tô Vũ, nếu như phái một người như vậy đi cùng Tô Vũ thì vô cùng thích hợp.

Hoàng đế có lẽ cũng biết được dụng ý của Hạ Phóng khi làm như vậy nhưng ông ta không vạch trần hắn ta, vì vậy chuyện này cũng đã được quyết định.

Cuối cùng, Hạ Phóng lại đột nhiên nói: “Vi thần còn có một kế sách có thể một mũi tên bắn chết ba con nhạn, không chỉ có thể tiêu diệt Dạ Lương

mà còn có thể giải quyết những rắc rối ở phía bắc, thu hút Bắc Hạ làm đồng minh và loại bỏ những lo lắng của hoàng thượng”.

Hoàng đế tỏ ra hứng thú nói: “Kế gì?”

Hạ Phóng cung kính nói: “Kế mượn đao giết người”.

Thánh chỉ được ban xuống ngay hôm sau, Tô Vũ được phái cử làm sứ thần của Đại Sở đến Dạ Lương, nhận lệnh ngay lập tức đi đến biên cương lo việc hòa đàm.

Tất nhiên trên thánh chỉ còn có một điều kiện rằng Đại Sở chỉ đồng ý giao ra ba tòa thành, lệnh cho Tô Vũ phải lo hoàn thành chu toàn sứ mệnh này.

Sau khi nghe thánh chỉ ban xuống, tất cả quan viên trong triều đều im lặng.

Chỉ có Tô Vũ bước lên khấu tạ lĩnh chỉ.

Mọi người đều có thể thấy rằng hoàng đế đã đẩy một trọng trách vô cùng khó khăn cho Tô Vũ.

Dạ Lương muốn có năm tòa thành nhưng Đại Sở chỉ muốn giao ra ba tòa thành, hơn nữa ba tòa thành này còn là những tòa thành mà ban đầu Đại Sở đã chiếm được của Dạ Lương.

Nếu như chuyện này chọc giận Dạ Lương và khiến cho hòa đàm giữa hai nước thất bại thì Tô Vũ liền sẽ trở thành tội nhân của Đại Sở.

Nếu như Tô Vũ không chiếu theo thánh chỉ làm việc thì cho dù hắn có hòa đàm thuận lợi và trở về triều đình báo cáo thì hoàng đế vẫn có thể trị tội hắn kháng chỉ.

Trong tình thế tiến thoái lưỡng nan, tất cả quan viên trong triều đều cảm thấy lo lắng thay cho hắn, không biết hắn làm thế nào mà có thể tiếp chỉ một cách bình thản như vậy?

Sau khi lâm triều, Hạ phủ cũng nhận được quân lệnh. Hạ Du đã được phái làm phó sứ đi cùng Tô Vũ.

Người đến triều ý chỉ chính là cung nhân bên cạnh hoàng đế, người đó đã nói một cách hết sức ngắn gọn và rõ ràng với Hạ Du về ý chỉ của hoàng đế.

Mặc dù trên danh nghĩa hắn ta là phó sứ nhưng lần này hắn ta cũng gánh vác trách nhiệm tương tự, đó chính là giám sát sứ thần Tô Vũ, một khi Tô Vũ gây ra động tĩnh gì thì Hạ Du phải triều tin về triều ngay tức khắc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 517

Trên đường đi luôn có sai dịch chuyên truyệ̀n tin nhanh vệ̀triều đình, Hạ Du chỉ cần đến một chỗ sai dịch viết một phong thư thì liền có thể truyệ̀n tin được.

Hạ Du cũng cúi đầu lĩnh mệnh, khấu tạ thánh ân.

Trước đây hẳn ta chỉ biết ham vui phóng túng, chưa bao giờ có hứng thú đối với chuyện chính sự cũng chưa bao giờ làm quan, hẳn ta hoàn toàn không biết hoàng đế tại sao lại lựa chọn mình.

Cung nhân kia biết hẳn ta nghi hoặc thì liền kể ra chút chuyện ngày xưa của Hạ Du, chính là chuyện Hạ Du đùa giỡn với đại học sĩ cho nên bị đánh. Nghe đến đây Hạ Du mới lập tức hiểu ra.

Hoàng đế rõ ràng không tin tưởng đại học sĩ cho nên mới muốn tìm một người giám sát hẳn.

Sau khi cung nhân rời đi thì nét mặt của Hạ tướng trở nên vô cùng ưu sầu.

Chưa nói đến việc Hạ Du chưa bao giờ đi xa nhà, Hạ tướng thật sự không muốn hẳn ta phải dính líu đến vấn đề này.

Hạ tướng nói: “Buổi chiều ta sẽ vào cung cầu xin hoàng thượng thu lại mệnh lệnh, chọn người khác”.

Hạ Du có chút lãnh đạm nói: “Không cần, chuyến đi này ta nhất định sẽ đi. Trước kia ông rất chán ghét chuyện ta không học vấn không tài năng, vừa hay bây giờ đã có cơ hội để ta từng bước chuyển mình”.

Hạ tướng nói: “Người vẫn còn trẻ, chuyện trong triều không đơn giản như người nghĩ đâu!”

Giữa hai cha con trong lòng đã có ngăn cách, Hạ Du sẽ không bao giờ nói chuyện với cha mình theo cách như trước nữa.

Hắn ta đã trưởng thành, cũng đã thay đổi.

Hạ Du nói: “Đây là chuyện riêng của ta, không cần ông phải lo lắng. Vừa hay ta ở trong nhà này cũng cảm thấy phiền phức, muốn ra ngoài hít thở không khí mát mẻ một phen”.

Hạ Du quay đầu rời khỏi đại sảnh, Hạ tướng nhìn theo bóng dáng của hắn ta, dường như muốn nói lại thôi.

Hạ Du nói thêm: “Sau này ta sẽ cố gắng phấn đấu nhưng không phải để làm vui lòng ông mà là để không làm bà nội của ta thất vọng”.

Trước kia Hạ tướng chỉ hận không thể rèn sắt thành thép nhưng bây giờ ông ta lại muốn Hạ Du trở lại như xưa.

Tô Vũ không thể trì hoãn thêm một phút giây nào, ngay sau khi gặp Hạ Du ở cổng thành thì bọn họ đã rời khỏi kinh trong ngày hôm đó.

Trời đã vào hè, thời tiết dần dần trở nên nóng bức.

Hành trình của Thẩm Nguyệt dường như rất suôn sẻ, chỉ có đi đầu sau nhiều ngày di chuyển thì bọn họ cũng đã cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Dưới cái nắng như thiêu như đốt, những thị vệ hộ tống nàng đều đã tràn ngập mồ hôi.

Thẩm Nguyệt ngồi trên xe ngựa, đường đi gập ghềnh không thể đi nhanh được.

Nhưng cả ngày ngồi trong xe ngựa cũng khiến cho Thẩm Nguyệt không tránh khỏi cảm thấy đau nhức khắp người.

Trên đường đi, cuộc sống của nàng đều được cung nữ tên Thanh Hạnh lo liệu.

Thanh Hạnh làm việc rất gọn gàng nhưng có thể thấy rõ ràng nàng ta rất thận trọng với Thâm Nguyệt. Lúc đến trạm dịch đầu tiên thì Thâm Nguyệt đã nhìn thấy nàng ta kín đáo đưa tin cho sai dịch vào ban đêm.

Cho dù bị Thâm Nguyệt nhìn thấy thì Thanh Hạnh cũng không hề tỏ ra hoảng hốt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 518

Thẩm Nguyệt nhướn mày, thản nhiên hỏi: “Trong thư viết cái gì vậy?”

Thanh Hạnh cúi đầu, chấp tay nói: “Nô tỳ truyền tin báo bình an về kinh”.

Thẩm Nguyệt không hỏi thêm câu nào nữa nhưng cũng không quá thân cận nàng ta.

Ban ngày Thẩm Nguyệt không bao giờ gọi Thanh Hạnh hầu hạ trong xe ngựa, chỉ gọi nàng ta khi cần thiết.

Dựa theo quy củ thì Thanh Hạnh phải đi theo xe ngựa.

Thị vệ cảm thấy nàng ta đi quá chậm cho nên liền để nàng ta đi ngựa, nàng ta đã bị mặt trời chói chang trên đầu khiến cho hoa mắt chóng mặt mà hai chân còn phải bám chặt trên lưng ngựa không được thả lỏng.

Thanh Hạnh mặc dù oán hận trong lòng nhưng cũng không dám biểu hiện ra ngoài.

Thẩm Nguyệt cũng làm như không biết gì.

Đợi đến buổi tối khi bọn họ vào trạm dịch nghỉ ngơi thì Thanh Hạnh đã kiệt sức. Thẩm Nguyệt cho nàng ta trở về phòng nghỉ ngơi, nàng ta vừa ngã xuống giường thì đã không nhúc nhích được nữa.

Vì thế cho nên Thanh Hạnh cũng không còn hứng thú gì với việc truyền tin nữa, bình thường phải đi qua mấy trạm dịch thì mới miễn cưỡng viết một phong thư.

Trong đêm khuya thanh vắng, Thẩm Nguyệt thay y phục, tháo tóc nằm trên giường, dưới ánh nến mờ ảo trong phòng, nàng cầm chiếc trâm cài ngọc mà nàng cài vào buổi sáng vuốt ve trong lòng bàn tay.

Nàng dường như đã thuộc lòng tất cả hoa văn được khắc trên nó, cho dù có nhắm mắt lại cũng có thể nhớ ra.

Trước kia nàng từng nghĩ chỉ cần nàng rời khỏi kinh thành thì liền có thể quên đi người mà mình muốn quên.

Bây giờ nàng mới cảm thấy tự giễu.

Nàng chẳng những không thể quên được mà ngược lại còn ngày càng khắc sâu hình ảnh đó vào tận xương tủy.

Rốt cuộc phải yêu thích đến bao nhiêu thì mới có thể tương tự đến tận xương tủy như thế?

Tô Vũ.

Không biết hẳn ở kinh thành có sống tốt không?

Mỗi đêm Thẩm Nguyệt đều phải ôm theo trâm cài của hắn thì mới ngủ được. Thật may vẫn còn có vật này để cho nàng dựa vào, giúp nàng yên giấc cả đêm.

Một khi bị mắc kẹt thì tất cả những cố gắng phủ định của nàng lúc trước đều vô ích, những rào chắn mà nàng đặt ra lúc trước cũng đã không còn là rào chắn thật sự nữa.

Dưới ánh nến, Thẩm Nguyệt chỉ biết rằng nàng đang rất nhớ hắn.

Trần trọc nhớ thương.

Ngày hôm sau nàng vẫn tiếp tục lên đường.

Thẩm Nguyệt ngồi trong xe ngựa, dùng tay áo quạt gió.

Nàng vẫn ổn, không cảm thấy quá khó chịu, thị vệ cùng cung nữ cả ngày bị phơi nắng ở bên ngoài còn khó chịu hơn nàng.

Bên ngoài nắng như thiêu đốt, không khí nóng bức đến mức vụn vẹo. Những ngọn đũa xanh mượt cùng hoa màu hai bên đường vẫn im lìm không có chút gió thổi qua.

Thỉnh thoảng còn có những người đi làm đường thở dài, mồ hôi nhễ nhại tuôn xuống như mưa, cảm thán nói: “Nắng nóng mấy ngày nay rồi, nếu như nắng nóng hơn nữa thì hoa màu sẽ chết vì hạn hán mất!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 519

“Đúng vậy, bây giờ mới là đầu hè mà đã nóng như vậy thì sau này còn nóng thế nào nữa?”

Kinh đô Đại Sở nằm ở phía bắc, trước đây Thẩm Nguyệt rất ít khi ra ngoài đi dạo dưới cái nắng thiêu đốt thế này cho nên chưa từng cảm thấy mùa hè năm nay quá nóng.

Bây giờ nàng đã đi càng lúc càng xa kinh đô, lại một đường đi về phía nam, trên đường đi mới cảm thấy thời tiết càng ngày càng nóng.

Trong lúc Thẩm Nguyệt đang buồn ngủ thì đột nhiên đội thị vệ đầu đề cao cảnh giác, đậu xe ngựa sang một bên, cả đội cũng dừng lại.

Thẩm Nguyệt không biết chuyện gì đang xảy ra, vì vậy nàng đã vén rèm nhìn ra ngoài.

Nàng thấy thị vệ ngồi trên lưng ngựa không hề nhúc nhích, lại âm thầm đề cao cảnh giác, đứng loạng nhìn về phía sau.

Thẩm Nguyệt phải tập trung hết mức mới có thể nghe thấy tiếng vó ngựa đang dồn dập bất thường từ xa vọng lại.

Tốc độ đó rất nhanh, đội ngũ của bọn họ chắc chắn không thể nhanh hơn tốc độ của người đang tới cho nên mới chủ động dừng lại nhường đường.

Nhưng đội thị vệ cũng không biết người tới là thiện hay ác, nếu là kẻ ác muốn tới đánh cướp hay bắt cóc thì bọn họ phải bảo vệ công chúa Tĩnh Nguyệt an toàn, không thể lơ lửng cảnh giác.

Tiếng vó ngựa càng lúc càng gần, vừa dồn dập vừa hỗn loạn khiến cho lòng người cũng trở nên căng thẳng.

Thẩm Nguyệt cố gắng nhìn vọng ra xa thông qua ô cửa sổ nhỏ.

Nàng cố gắng nhíu mắt nhìn xuyên qua ánh nắng chói chang đang chiếu xiên xuống đất thì nhìn thấy ở con đường phía bên kia có hai chấm đen đang xuất hiện càng lúc càng gần, phía sau còn có bụi đường dâng lên.

Hoa màu xanh mượt ven đường đột nhiên có cơn gió thổi qua giống như từng ngọn sóng đang rì rào khiến cho Thẩm Nguyệt đột nhiên cảm thấy mong đợi đi đâu gì đó.

Thẩm Nguyệt nhắc nhở đội thị vệ: “Hắn là bọn họ đang rất gấp, chúng ta nên nép vào một chút để nhường đường”.

Thẩm Nguyệt đang định thu lại tầm mắt rồi thả rèm xuống thì một thị vệ đột nhiên tỏ ra cảnh giác nói: “Công chúa, hình như họ đến vì chúng ta”.

Ngay sau đó, tất cả thị vệ đều tập trung tinh thần, tay lặng lẽ nắm chặt chuôi kiếm bên hông.

Thẩm Nguyệt ngăn người.

Đối phương chỉ có hai người trong khi bên này nàng có cả một đám người, nếu như đối phương thật sự có ác ý thì cũng sẽ không chọn cách hành động giữa ban ngày ban mặt.

Thẩm Nguyệt cũng không ngăn cản, chỉ đợi ở trong xe ngựa.

Nàng nghĩ thầm, nếu như hai người đó thật sự là cao thủ lợi hại thì cũng sẽ không ngại hành động giữa thanh thiên bạch nhật.

Nàng chợt nghĩ tới Tô Vũ.

Lúc trước chẳng phải hắn cũng một thân một mình lên núi giết hết đám kẻ cướp mà không để lại hậu quả gì hay sao?

Tiếng vó ngựa đã gần đến nỗi Thẩm Nguyệt dường như có thể người thấy mùi bụi đất từ vó ngựa.

Tuy nhiên tình hình vẫn sóng yên biển lặng, không hề có chuyện cướp đường hay bắt cóc mà mọi người đang đề phòng, cũng không có trận đối

đầu vũ trang nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 520

Vừa nghe thấy những giọng nói ở bên ngoài thì Thẩm Nguyệt liền chấn động.

Lòng bàn tay nàng đỏ đẫy mồ hôi, trái tim đập loạn xạ trong lồng ngực, cơ thể đang run rẩy gầy như không thể kiểm soát được.

Giọng nói đó như cơn gió mát lướt qua tai nàng, đó chính là giọng nói mà nàng luôn nghe thấy khi trần trọc mơ màng hằng đêm.

Giống nhau như đúc.

Tô Vũ?

Thẩm Nguyệt không dám tin tưởng vào điếu đó, nàng rất sợ mình đang bị ảo giác. Tô Vũ đang ở kinh thành, sao hắn có thể xuất hiện ở một nơi cách kinh thành mấy trăm dặm xa xôi được.

Nàng ngẩng yên, không hề vén rèm nhìn ra bên ngoài.

Cho đến khi nàng nghe thấy mấy chữ “sứ thần Dạ Lương”, “lĩnh chỉ làm việc”,... thì nàng mới đột ngột nhảy ra khỏi xe ngựa, khi xuống xe còn vô ý đạp vào chân váy suýt té ngã, lão đảo vài bước mới có thể ổn định thân mình.

Thẩm Nguyệt ngược nhìn lên thì thấy người thanh niên mặc y phục đen đang ngẩng trên lưng ngựa, tóc vấn cao sau đầu, cho dù phong trần mệt mỏi nhưng vẫn vững vàng giữ cương ngựa, thần sắc bình thản.

Thủ lĩnh đội thị vệ xác nhận xong thánh chỉ thì ngay lập tức quỳ xuống bên cạnh vó ngựa của mình, hai tay dâng lên thánh chỉ. Những thị vệ còn lại cùng Thanh Hạnh cũng đều quỳ xuống trên đường.

Tô Vũ chậm rãi cưỡi lại thánh chỉ, hắn vừa ngược mắt lên liền có thể nhìn thấy Thẩm Nguyệt đã nhảy xuống xe ngựa, nét mặt của nàng trông vô

cùng lo lắng.

Thẩm Nguyệt cảm thấy ánh mặt trời vô cùng chói mắt, nàng phải cố hết sức nheo mắt mới có thể nhìn thấy được những đường nét trên khuôn mặt ngược sáng của hắn.

Đôi mắt dài của hắn vẫn sâu thẳm, y phục đen mềm mại rủ xuống, ống tay áo vén nhẹ lên.

Hoa màu hai bên đường vẫn đang gợn sóng xanh mượt trong gió, những ngọn núi sau lưng hắn như cũng trở nên hùng vĩ lộng lẫy hơn.

Nàng cảm thấy khung cảnh này thật không chân thật, cứ như thể mọi thứ trước mắt nàng chỉ là một bức tranh và nàng là người duy nhất đắm chìm trong bức tranh đó.

Đợi đến khi nàng định thẩn lại thì đã không thể nhìn được mà phải chạy tới xác nhận cảnh tượng trước mắt nàng rốt cuộc chỉ là một bức tranh ảo tưởng hay là Tô Vũ thật sự đã xuất hiện ở đây.

Nàng siết chặt nắm tay, tự nhắc nhở bản thân phải chịu đựng.

Nàng còn chưa kịp lên tiếng, đôi thị vệ trên mặt đất còn chưa kịp đứng dậy thì Tô Vũ đã hướng về phía nàng khẽ mỉm cười như đang trấn an nàng, nhưng ngay sau đó hắn đã buông lỏng tay nắm cương ngựa, mi mắt mệt mỏi hạ xuống rồi đột nhiên ngã xuống ngựa mà không hề có dấu hiệu báo trước.

“Tô đại nhân!”

Hạ Du ở bên cạnh hắn cũng đang rất vui vẻ khi nhìn thấy Thẩm Nguyệt, tất cả mọi mệt mỏi trên đường cũng đều tiêu biến hết một nửa, nhưng ở trước mặt nhiều người như vậy hắn ta cũng phải thu liễm niềm vui của mình một chút.

Nhìn thấy Tô Vũ ngã xuống, Hạ Du hiển nhiên rất hả hê cho nên liền nói: “Chắc là do cố chấp thúc ngựa đi đường ngày đêm nên đã thấm mệt,

đúng là người đọc sách da mỏng thịt mềm không thể chịu khổ nổi, thế mà còn muốn cậy mạnh. Bây giờ thì hay rồi, ngã xuống là đáng lắm”.

Tuy Hạ Du cũng là công tử da mỏng thịt mềm nhưng hẳn ta cảm thấy khí lực của mình còn tốt hơn so với một thư sinh như Tô Vũ, vì vậy hẳn mới có thể kiên trì cho đến bây giờ vẫn chưa gục ngã.

Tô Vũ ngã xuống trước mặt hẳn ta khiến cho hẳn ta cảm thấy rất xem thường.

Trong mắt mọi người, Tô Vũ quả thực là một thư sinh không chịu được sương gió.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 521

Thời tiết nóng bức lại phải đi một đoạn đường dài như vậy, có thể chống đỡ được đến tận lúc này đã là cực hạn của hắn rồi.

Thủ lĩnh thị vệ không còn chú ý đến lễ nghĩa nữa, vội vàng tiến lên nâng Tô Vũ dậy.

Nhìn thấy trên đầu Tô Vũ mồ hôi nhễ nhại, hiện tại cũng không có chỗ râm mát để hắn nghỉ ngơi, thủ lĩnh thị vệ không khỏi nói: “Có thể là do Tô đại nhân đã quá mệt mỏi mà còn bị say nắng”.

Tiến không được mà lui cũng không xong, chuyện này quả thật có chút phiền phức.

Nếu như để Tô Vũ tiếp tục phơi nắng thì e rằng tình hình sẽ càng thêm nghiêm trọng.

Thẩm Nguyệt cố gắng bình tĩnh lại rồi nói: “Đưa hắn vào trong xe ngựa của ta đi”.

Đội thị vệ không thấy có gì sai, tất cả mọi người đều là nam nhi, đi ra ngoài cũng không quan tâm đến nhiều chuyện lễ nghĩa như vậy.

Nhưng Thanh Hạnh lại nói: “Công chúa, Tô đại nhân là thần tử, vào ngồi trong xe ngựa của công chúa là không thích hợp”.

Thẩm Nguyệt thần nhiên liếc mắt nhìn nàng ta một cái rồi nói: “Cứu người quan trọng hơn, có cái gì mà không thích hợp? Chẳng lẽ người muốn để Tô đại nhân còn chưa kịp tới Dạ Lương thì đã lâm bệnh giữa đường? Nếu như Tô đại nhân không thể gánh vác sứ mệnh của triều đình thì công chúa ta cũng không chịu trách nhiệm nữa, người có thể chịu trách nhiệm được sao?”

Thanh Hạnh nói: “Nô tỳ không dám”.

Hạ Du không khách khí nói: “Mau đưa hắn vào trong đi kéo hắn chết dọc đường thì lại khổ cho mọi người phải chịu tội chung”.

Vì vậy Thanh Hạnh đành phải nhường đường, Thẩm Nguyệt cũng nhường đường để cho một vài thị vệ khiêng Tô Vũ vào trong xe ngựa của nàng. Cỗ xe này đủ rộng rãi để hắn nằm thẳng chân mà không có vấn đề gì.

Cũng có một đội thị vệ đi theo Tô Vũ cùng Hạ Du nhưng vừa ra khỏi thành thì đã bị hai người bỏ xa ở phía sau. Những chuyện sau đó thì phải chờ đội thị vệ đó bắt kịp mới có thể nói được.

Chuyện quan trọng nhất lúc này là phải mau chóng tìm được một nơi nghỉ chân, nếu không tình trạng say nắng của Tô Vũ chắc chắn không thể thuyên giảm dưới cái nắng nóng gay gắt này mà ngược lại sẽ càng thêm nghiêm trọng.

Vì thế đội thị vệ không dám chậm trễ, ngay lập tức tiếp tục lên đường.

Thẩm Nguyệt ngồi ở trong xe ngựa, nghe thấy Hạ Du ở bên ngoài nói: “Tại sao ở đây còn có một tiểu cung nữ?”

Thanh Hạnh đường hoàng đáp: “Nô tỳ được hoàng thượng phái đến đây hầu hạ công chúa”.

Hạ Du nói: “Công chúa gọi người thì người mới phải hầu hạ, công chúa không gọi người mà người cứ dán mắt vào xe ngựa làm gì? Chẳng lẽ người có thói quen nhìn trộm người khác sao?”

“Nô tỳ không dám”.

Hạ Du lấy tay áo quạt gió, chán nản nói: “Thư sinh kia bị say nắng cho nên tất cả mọi người đều quan tâm đến hắn, ngay cả một ngụm nước cũng không lấy cho ta uống. Tiểu cung nữ kia, nước đâu r ồi?”

Thanh Hạnh vội vàng tháo bình đựng nước đưa sang r ồi nói: “Mời đại nhân dùng”.

Trên đường đi Hạ Du liên tục lấy Thanh Hạnh ra làm trò tiêu khiển, chọc giận nàng ta đến mức nàng ta mặt đỏ tai hồng, khiến cho đường đi cũng không còn nhàm chán nữa.

Hạ Du là một tên vô lại khó chơi, Thanh Hạnh đối phó với một mình hắn ta là đã đủ mệt mỏi.

Hạ Du cũng không khách khí, hắn ta thật sự xem Thanh Hạnh là tỳ nữ của mình mà mặc sức sai bảo, Thẩm Nguyệt cũng để mặc cho hắn sai bảo nàng ta. Thanh Hạnh bị Hạ Du xoay như chong chóng cho nên đã không còn sức để bận tâm đến Thẩm Nguyệt cùng Tô Vũ nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 522

Nhưng tất cả chuyện đó đều không quan trọng.

Xe ngựa tiếp tục chạy về phía trước, Thẩm Nguyệt lúc này đã không còn quan tâm đến những cuộc đối thoại giữa Hạ Du và Thanh Hạnh nữa.

Nàng không biết rốt cuộc Tô Vũ đã phải chạy bao nhiêu ngày đường mới mệt mỏi đến mức này, ngã gục ngay trước mặt nàng.

Hắn tiêu hao tới chút tinh lực cuối cùng, nhất định phải tận mắt trông thấy nàng mới có thể yên tâm nhắm mắt sao?

Thẩm Nguyệt không nghĩ được nhiều như vậy, lập tức lấy túi da đựng nước trên xe ngựa tới bên cạnh Tô Vũ.

Nàng mở túi nước, dùng khăn lụa thấm ướt nước rồi cẩn thận lau mặt, trán và lòng bàn tay cho hắn, cố gắng giúp hắn hạ nhiệt.

Nhìn cảnh tượng hắn ngủ thiếp đi, Thẩm Nguyệt chỉ thấy lòng dạ mình lâm lâm cảm giác chua xót.

Ngón tay mềm ẩm dừng lại trên mi tâm của hắn, nhẹ nhàng vuốt ve đầu lông mày, men theo sống mũi cao như triền núi mà trượt tới bọng mắt của hắn.

Ngón tay của nàng dừng lại nơi đồ bóng của hàng mi, có thể thấy quầng thâm ẩn hiện.

Hắn không thể ngủ một giấc ngon lành.

Thẩm Nguyệt lấy thêm một cái khăn khác, thấm nước đưa tới bên môi Tô Vũ, để dòng nước mát thấm vào đôi môi khô khốc của hắn, sau đó men theo khe hở chảy vào trong.

Động tác của nàng rất dịu dàng, nàng chưa từng tử mỉ và kiên nhẫn đối xử với bất kỳ nam tử nào như thế.

Nhưng nàng vẫn cảm thấy không đủ.

Khi thật lòng muốn đối xử tốt với một ai đó, chỉ muốn dồn hết tất cả dịu dàng của bản thân trao cho hắn.

Thẩm Nguyệt không biết bao giờ Tô Vũ mới tỉnh lại, nàng quay đầu rót thêm nước vào khăn, nào ngờ một bàn tay đột nhiên từ dưới thò lên, túm lấy cánh tay nàng vô cùng chuẩn xác, kéo mạnh nàng xuống dưới.

Nàng cầm túi da dê trong tay không chắc nên chiếc túi ngã ra nền, nước bên trong òng ọc chảy ra, hòa cùng với tiếng bánh xe chạy trên mặt đường của xe ngựa.

Thế nhưng lúc ấy Thẩm Nguyệt lại cảm thấy không gian nhỏ hẹp này tràn ngập sự yên tĩnh.

Nàng phủ phục trong lòng Tô Vũ, bàn tay của Tô Vũ bấu chặt lấy eo nàng, rất mạnh mẽ.

Hơi thở của hắn lướt qua vành tai nàng, ấm nóng mà triền miên.

Thẩm Nguyệt ngả đầu lên vai hắn, hít vào thở ra toàn là mùi trầm hương như có như không trên người hắn, mang theo cả hương vị của gió mát và cát bụi.

Trên y phục của hắn vẫn còn vương chút độ ấm của ánh nắng.

Cái ôm của hắn khiến Thẩm Nguyệt buông bỏ mọi đề phòng trong thoáng chốc, hốc mắt bỗng dưng nóng lên.

Lạ ghê!

Trước kia, nàng chưa từng vì bất kỳ ai hay bất kỳ chuyện gì mà thấy cảm động.

Cảm giác xót xa này là sự tích lũy và dồn nén qua từng ngày để rồi vỡ lở ra trong khoảnh khắc, tấn công vào tứ chi bách hại.

Thậm chí, trong thời khắc được hân ôm lấy, nàng còn muốn khóc.

Phải chăng sau khi một người có điểm yếu chí mạng, người đó sẽ mềm yếu đến khó tin.

“Chàng tỉnh lại từ bao giờ thế?”, Thẩm Nguyệt vùi đầu vào hõm cổ hắn mà hỏi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 523

“Ta vẫn luôn tỉnh mà, có nữ ngủ đâu”.

Bấy giờ Thẩm Nguyệt mới hiểu ra, hóa ra ban nãy hắn giả bộ ngất xỉu. Hắn đã đoán chắc rằng sau khi hắn ngất đi, Thẩm Nguyệt sẽ cho người khiêng hắn vào xe ngựa.

Thế nên hắn mới có thể thân cận cùng nàng, ôm ấp nàng, nói cùng nàng vài câu.

Thẩm Nguyệt không có cách nào nổi nóng với hành vi của hắn: “Tại sao phải đến?”

“Ta là sứ thần mà, ta không đến thì ai đến?”, Tô Vũ khẽ khàng trả lời nàng.

“Ta muốn nghe sự thật”.

“Nàng ở đây, làm sao ta có thể không đến, đâu thể để một mình nàng đối mặt với hiểm nguy được”, cổ họng Tô Vũ khô khốc: “Thế nên, bất kể thế nào ta cũng phải tới”.

“Chàng ôm ta thế này, lát nữa sẽ bị người khác phát hiện ra đấy”.

“Chỉ một lát thôi, ta sẽ không tham lam đâu”, bàn tay hắn siết chặt hơn, chỉ hận không thể ghim chặt nàng vào trong cơ thể mình.

Hắn hỏi: “Nhớ ta không?”

Thẩm Nguyệt giờ tay ôm chặt bả vai hắn, nàng cũng chỉ muốn dùng hết sức lực của mình, nhưng vẫn tỏ ra buồn bực: “Không nhớ”.

Nàng nghe thấy Tô Vũ cười cười bên tai mình, vô cùng rung động: “Nhưng ta rất nhớ”.

Thẩm Nguyệt hít thở sâu vào làn mùi hương trên y phục của hắn, lặng lẽ mỉm cười: “Rất nhớ gì cơ?”

“Rất nhớ nàng”.

Thẩm Nguyệt nhắc nhở hắn: “Một lát đã qua rồi đấy”.

Nàng nhắc nhở vài lần liên, nhưng không thấy Tô Vũ buông tay.

Thẩm Nguyệt vừa xấu hổ vừa giận dữ: “Chàng đủ rồi đấy, thật sự sẽ bị phát hiện”.

Bấy giờ Tô Vũ mới nỡ thả tay buông nàng ra, bản thân mình ngổ ỉu dậy, ngã người vào vách xe, thần thái có vẻ mệt mỏi, mái tóc sau gáy rũ tung, lọn tóc mềm tràn qua vai.

Hắn khẽ cup mắt, nhìn Thẩm Nguyệt luống cuống tay chân chình lại y phục xốc xếch vì vừa bị hắn ôm lấy mà khẽ cười.

Hắn chưa từng thấy lúc nào yên bình hơn thời điểm này.

Hắn có thể mặc sức ngắm nhìn nàng, không cần kiêng dè, thưởng thức từng cử động của nàng.

Nhất là đôi tai giấu sau mái tóc, nó cứ đỏ mãi, vô cùng đáng yêu.

Khi Thẩm Nguyệt nhạt lại chiếc túi da dê mới phát hiện nước ở bên trong đã chảy hết đi rồi, không khỏi cảm thấy buồn bực. Đáng lẽ ban nãy phải đỡ cái túi lên đúng lúc, tự dưng lãng phí mất một túi nước.

Chỉ trách nàng nhất thời bị sắc đẹp mê hoặc, chẳng nhớ được gì nữa.

Khi ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt của Tô Vũ, thấy hắn cứ nhìn vào tai mình mãi, Thẩm Nguyệt càng lúc càng thấy vành tai nóng bừng.

Nàng đành mắt nói: “Nhìn gì mà nhìn, chưa nhìn thấy tai người bao giờ à?”

Tô Vũ đáp: “Chỉ là nhìn gần mới phát hiện ra, hóa ra lúc nàng xấu hổ sẽ đỏ tai. Lần này còn đỏ hơn lần trước rất nhiều, đỏ như sắp chảy máu”.

“Chàng mới xấu hổ, cả nhà chàng xấu hổ”.

Đấu võ miệng là thế, nhưng thấy sắc mặt hắn có vẻ nhợt nhạt, Thẩm Nguyệt vẫn rất lo lắng cho sức khỏe của hắn. Nàng hỏi: “Cảm nắng thật à?”

“Ừm, cảm nắng thật”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 524

“Vậy chàng có thấy đỡ hơn chút nào không?”

Tô Vũ đáp: “Tinh thần vẫn ổn, chỉ là không phân biệt nổi đang thấy nóng hay thấy lạnh”.

Thẩm Nguyệt sờ trán hắn, thấy hơi mát mát: “Chàng nghỉ ngơi thêm một lát đi”.

Nàng lấy chiếc túi đựng nước duy nhất còn lại đưa cho hắn, hắn uống mấy ngụm rồi nằm xuống.

Thẩm Nguyệt ngồi xuống bên cạnh, nhưng hắn lại ghé tới, gối đầu lên chân nàng. Nàng vừa định đẩy hắn ra thì hắn đã nói: “Như thế này ta thấy thoải mái hơn”.

Thôi vậy, nể tình cơ thể hắn không khỏe, tạm thời cứ chiều theo hắn vậy.

Sau đó Tô Vũ ngủ thiếp đi, có lẽ vì ở bên Thẩm Nguyệt hắn cảm thấy cực kỳ yên tâm, thế nên ngủ rất say.

Thẩm Nguyệt không hề thấy buồn ngủ, nàng rũ mắt nhìn chằm chằm vào gương mặt Tô Vũ, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve bầu mắt của hắn, thậm chí lướt qua mái tóc của hắn, hắn vẫn không hề biết.

Thẩm Nguyệt phát hiện ra nàng có thể nghịch mái tóc của Tô Vũ cả buổi chiều mà không chán.

Nhất định là bị ma nhập rồi nên nàng mới cảm thấy thỏa mãn hơn bao giờ hết.

Người mà nàng từng trần trọc mong ngóng trong đêm nay đang ở trước mặt nàng, đang gối đầu lên chân nàng mà ngủ.

Trước kia chưa từng thấy hấn ngủ như thế này, hóa ra hấn cũng biết mệt, hấn cũng biết ngủ.

Khi đến chỗ nghỉ chân trong rừng cây, Tô Vũ vẫn chưa tỉnh. Sức khỏe của hấn chưa tốt lên, cũng không thể đuổi hấn ra khỏi xe ngựa.

Nếu đến lúc nghỉ chân mà Thâm Nguyệt vẫn còn ở riêng trong xe ngựa cùng với hấn sẽ không tránh khỏi sự nghi ngờ của người khác, bèn đặt Tô Vũ nằm ngáy ngấn lại, chuẩn bị ra ngoài.

Nàng vừa mới đứng dậy, Tô Vũ đã nắm lấy bàn tay nàng.

Nàng quay đầu nhìn hấn, thấy hấn vẫn uể oải chưa mở mắt ra, bèn khẽ nói: “Chàng cứ nghỉ ngơi đi, ta ra ngoài thay đổi không khí”.

Khi Thâm Nguyệt xuống xe, Thanh Hạnh lập tức nghênh đón nàng, tiện thể liếc nhìn qua khe hở rèm che của xe ngựa, thấy Tô Vũ vẫn ngủ thiếp đi, chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Thanh Hạnh hỏi: “Tô đại nhân không sao chứ ạ?”

Thâm Nguyệt đáp: “Tới trạm nghỉ thì tìm một đại phu xem cho hấn, bây giờ cứ để hấn ngủ đã”, nàng đưa hai chiếc túi da dê cho Thanh Hạnh: “Đi tìm ngu ồn nước lấy ít nước đi”.

“Vâng”.

Sau đó Thanh Hạnh cùng hai hộ vệ đi xung quanh tìm ngu ồn nước.

Thâm Nguyệt thấy Hạ Du ngồi trên mỏm đá dưới gốc cây, trong tay cầm theo cây quạt bằng lá cây, bèn đi tới đó, ngồi xuống bên cạnh hấn ta.

Thâm Nguyệt khẽ hỏi: “Sao ngươi lại tới đây?”

Hạ Du cũng không giấu giếm: “Hoàng thượng ra lệnh cho ta làm phó sứ, đi theo đại học sĩ, ta phụng mệnh tới trông chừng hấn”.

Hạ Du lại nói: “Cũng chẳng biết một người đọc sách yếu nhách như hấn có gì hay ho mà phải trông chừng nữa”.

Thâm Nguyệt cười cười: “Đúng vậy, trông qua chỉ thấy vô hại thôi”, nhưng nếu hấn mà ra oai thì chắc có thể chém tất cả mọi người có mặt ở đây ra làm tám mảnh.

Hạ Du nói: “Hừ, lần này cuối cùng cũng đến lượt ta có thù báo thù có oán báo oán rồi, lần trước hấn hại ta bị đánh, lần này nếu hấn dám hành xử lỗ mãng, ta sẽ viết thư cáo trạng về kinh thành”.

Thâm Nguyệt nheo mắt, không hề phản bác.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 525

Hạ Du bỗng đổi giọng, hấn ta nói: “Nhưng trông hấn có vẻ văn nhã mà lúc làm việc cũng cố chấp đấy nhỉ”.

“Hửm?”

“Cô không biết đấy chứ, từ khi ra khỏi kinh thành, hấn vội vã lên đường, không hề dừng chân dù chỉ thoáng chốc, nếu không bọn ta làm sao có thể đuổi kịp cô chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi. Trên đường đi hấn đã làm chết ba con ngựa rồi”.

Thẩm Nguyệt thoáng sửng người.

Lá cây khẽ đung đưa, ánh sáng lốm đốm lấp lánh dao động trên vạt váy của nàng.

Hạ Du nói: “Tuy không muốn thừa nhận lắm, nhưng riêng về điểm này thì ta rất bội phục, không ngờ một người đọc sách lại có nghị lực như thế. Hấn có thể ra roi thúc ngựa cả ngày lẫn đêm, mỗi tối chỉ nghỉ ngơi nhiều nhất là hai canh giờ. Mẹ kiếp, ta liêu cái mạng này mới miễn cưỡng đuổi kịp hấn, dọc đường mệt đến mức suýt hộc máu. May mà tiểu gia ta căn cốt không tệ mới không đến mức cảm đầu ngã xuống”.

“Sao ngươi không đi theo đội hộ vệ ở phía sau, như thế cũng đỡ phải chịu khổ hơn”, Thẩm Nguyệt hoàn hồn lại, nàng đáp.

“Như thế không biết tới ngày tháng năm nào mới đuổi kịp cô, ta cũng muốn trông thấy cô thật mau”, Hạ Du nói: “Hấn lo lắng cô sẽ gặp chuyện, ta cũng lo lắm chứ. Huống hồ nhiệm vụ mà hoàng thượng giao cho ta là nhất định phải trông chừng hấn, nếu ta không đi theo hấn, làm sao tóm được sai phạm của hấn mà cáo trạng”.

Thẩm Nguyệt dở khóc dở cười: “Ngươi đúng là thật thà quá, hở ra là đòi cáo trạng, nhưng người đọc sách giả hoạt lắm, nhất định sẽ giấu thật kỹ cái đuôi cáo của mình”.

Sau đó nàng hỏi thêm: “Người có biết là ai tiến cử người đi theo không?”

Nếu không phải vì được ai đó tiến cử thì trong triều có cả đồng người dùng được, tại sao cứ phải phải một người không ở trong triều.

Hạ Du ngẫm nghĩ rồi đáp: “Không biết nữa. Nhưng công công tới truyề thánh chỉ đã nhắc tới ân oán giữa ta và đại học sĩ”, hắ ta ngừng lại trong thoáng chốc: “Ân oán này chẳng có mấy người biết, khi ta bị đánh cũng là ở nhà ta, cha ta sợ mất mặt sẽ không lấy chuyện này ra khoe khoang đâu”.

Thẩm Nguyệt đáp: “Đây là chuyện nhà của nhà người, đừng quên, khi ấy trong nhà người vẫn còn một người huynh trưởng là con của thiếp thất ở đó, cũng làm quan trong triều”.

“Ý của cô là hắ ta tiến cử ta?”

“Nếu đúng là hắ ta thì có lẽ động cơ không đơn giản, sau này phải cẩn thận”.

Hạ Du gật gật đầu: “Ta sẽ cẩn thận. Lần này có thể ra ngoài, cùng cô tới biên quan, ta thực sự rất vui. Lần trước cô giúp ta, ta còn chưa kịp cảm ơn cô đằng hoàng, lần này bất luận thế nào ta cũng phải đi cùng cô, bảo vệ an toàn cho cô”.

Thẩm Nguyệt nhìn Thanh Hạnh và hai hộ vệ đã quay về, thong dong cười: “Vậy trước hết người giúp ta xử lý nha đầu kia, nàng ta cứ giám sát ta mãi, ta thấy rất phiền”.

“Yên tâm, chuyện nhỏ nhặt này giao cho ta là ổn ngay”.

Thế là Thanh Hạnh vừa quay về, còn chưa kịp tới gần Thẩm Nguyệt đã bị Hạ Du gọi qua. Hắ ta dựa người vào gốc cây than mệt, bảo Thanh Hạnh tới bóp chân cho mình.

Dù gì Hạ Du cũng từng là một công tử sống trong nhung lụa, không thể chậm trễ.

Một vị sứ thần đã ngã xuống, nếu phó sứ cũng ngã thì làm sao mà tiếp tục hành trình.

Cho nên Thanh Hạng chỉ đành làm theo.

Hạ Du cũng mệt đến kiệt quệ, chưa được bao lâu đã ngủ say, gọi thế nào cũng không tỉnh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 526

Hắn ta chống cự được đến giờ đã là tốt lắm rồi.

Dưới tán cây rất mát mẻ, Thẩm Nguyệt không cho ai đến làm phiền hắn ta. Cứ để một người ngủ trong xe, một người ngủ dưới tàng cây cho khỏe lại thì mới lên đường tiếp.

Đến chạng vạng, gió mát thổi qua, cả cánh rừng được nhuộm một lớp ráng chiêu.

Cái nóng ban ngày dần dần tiêu tan.

Thủ lĩnh hộ vệ hỏi: “Công chúa, hôm nay có tiếp tục lên đường không ạ?”

Thẩm Nguyệt nhìn Hạ Du đang dựa vào thân cây ngủ như chết, nghĩ đến trong xe cũng có một người đang ngủ bù, tâm trạng vô cùng tốt.

Nàng hỏi: “Còn bao xa thì đến trạm dịch tiếp theo?”

Thủ lĩnh hộ vệ nói: “Nếu hôm nay khẩn trương lên đường thì có thể đến được trước khi trời tối, nhưng chúng ta dừng chân hơi lâu nên e rằng phải quá nửa đêm mới đến nơi được”.

Thẩm Nguyệt bèn nói: “Mọi người đều mệt cả, hôm nay không đi tiếp nữa, ở lại đây một đêm đi rồi mai tiếp tục hành trình”.

“Vâng”.

Đám thị vệ cực khổ cả ngày nghe vậy cũng đều thở phào một hơi.

Nghỉ ngơi dưới bóng mát hơn nửa buổi chiều, ai cũng mệt mỏi vô lực, thật sự không lấy nổi tinh thần để tiếp tục lên đường, chẳng muốn cử động.

Đến tối, bắt đầu có ánh lửa nổi lên.

Nghe nói sau rừng có một suối cạn, bọn thị vệ thay phiên nhau đến uống nước tắm rửa, sau khi trở về cũng xoa tan mệt mỏi, phấn chấn tinh thần.

Thanh Hạnh lấy lương khô trong bao quần áo ra nướng, chỉ chốc lát sau đã tỏa mùi thơm.

Ánh lửa lóe lên, chiếu sáng khuôn mặt của mọi người.

Thẩm Nguyệt bỗng nhiên nói với thị vệ: “Các người có kinh nghiệm săn bắt ở quanh mấy khu núi này không? Ăn lương khô mãi cũng chán, ta muốn ăn thịt”.

Hiếm khi thấy công chúa đưa ra yêu cầu trực tiếp như vậy, đám thị vệ sao có thể không làm theo.

Ừ rừ đi đường suốt mấy ngày liền, bây giờ chính là thời cơ tốt để phát huy.

Thế là thủ lĩnh thị vệ bèn phân công cho hai nhóm thị vệ ra ngoài kiếm thịt rừng. Thẩm Nguyệt muốn tăng thêm hứng thú cho mọi người nên lấy ra chút bạc vụn: “Ai bắt được thịt rừng thì sẽ có thưởng”.

Nên tất cả đều tích cực đi lùng sục khắp nơi, chỉ để lại vài người trấn thủ.

Thanh Hạnh lấy lá cây bọc lại lương khô đã nướng xong, đặt bên cạnh Thẩm Nguyệt, xoa cánh tay nhức mỏi, oán thán: “Nô tỳ được hoàng thượng chỉ định hầu hạ công chúa, công chúa không cho nô tỳ phục vụ thì nô tỳ cũng không có nghĩa vụ phải đi hầu hạ người khác”.

“Hạ phó sứ là người khác à?”, Thẩm Nguyệt thản nhiên hỏi.

Thanh Hạnh nói: “Phó sứ khó tính, nô tỳ không chống nổi”.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Người là người hoàng thượng phái đến, hẳn ta cũng là người hoàng thượng phái đến, lúc phó sứ còn ở trong kinh thì có thân

phận hiển hách tôn quý, người cảm thấy hấn ta không xứng để người h ầu hạ sao?”

“Nô tỳ không dám, nô tỳ không có ý đó”.

“Nếu bây giờ người đắ tội hấn ta, sau này vềkinh hấn ta chắc chắn sẽ thăng quan tiến chức, còn người thì được gì? Nếu hấn c ầu xin hoàng thượng giày vò người thì người nghĩ hoàng thượng sẽ vì một nô tỳ nhỏ nhỏ như người mà do dự à?”

Thâm Nguyệt vừa nói, Thanh Hạnh lập tức tỉnh ra.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 527

Nàng ta đúng là có hoành mệnh, nhưng Hạ Du xuất thân hiền hách, nàng ta đổ mà đắc tội nổi.

Thẩm Nguyệt lại nói: “Cho nên người đừng có nhìn mỗi cái trước mắt thôi, còn phải tính toán cho sau này nữa. Chỗ của ta không cần người vất vả nhiều, sau này hẳn ta bảo người thế nào thì người làm vậy đi, nếu không sau này về kinh thì người khó sống lắm”.

“Tạ công chúa nhắc nhở, nô tỳ hiểu rồi ạ”.

Không bao lâu, lần lượt có thị vệ lấy thịt về, Thẩm Nguyệt đầu khen thưởng.

Bọn họ cần thịt ra ven suối xử lý sạch sẽ sau đó nhóm lửa nướng.

Thẩm Nguyệt hí mắt nhìn thịt rừng được nướng thơm phức, thán nghĩ đêm nay có lộc ăn rồi.

Hạ Du tỉnh lại đúng lúc thịt sắp nướng xong, hẳn ta duỗi eo, mắt nhắm mắt mở, chép miệng nói: “Nướng cái gì mà thơm vậy”.

Thủ lĩnh thị vệ nói: “Phó sứ tỉnh lại đúng lúc quá, các huynh đệ bắt ít gà rừng thả rừng về cho công chúa và phó sứ đổi khẩu vị”.

Bởi vì thịt lấy khá nhiều nên chỉ mình Thẩm Nguyệt cùng Hạ Du cũng ăn không hết, bèn chỉ lấy hai con, còn lại chia cho mọi người.

Có thị vệ rất là quan tâm Thanh Hạnh, để lại cho nàng ta ăn.

Nhưng nàng ta còn phải hầu hạ Thẩm Nguyệt ăn xong thì mới được ăn.

Thẩm Nguyệt vốn không cần đến, chỉ có Hạ Du hí mắt ngẩng trước đống lửa, vẫy tay với Thanh Hạnh: “Ra đây, cầm gà cho tiểu gia ném thử xem nào”.

Thanh Hạnh nhìn Thảm Nguyệt, Thảm Nguyệt nói: “Ta tự làm được, người qua đó đi”.

Thanh Hạnh cầm gà rừng nướng chín đến bên cạnh Hạ Du và đem cho hắn ta.

Hạ Du nhìn qua: “Tiểu gia sợ bẩn tay, người đút cho ta đi”.

Nhìn dáng vẻ sống trong nhung lụa lại cực kỳ thèm đòn của hắn ta, Thanh Hạnh thật sự chỉ muốn lấy gậy đập chết hắn ta thì thôi.

Nhưng dù nàng ta có khó chịu đến mấy thì cũng chỉ có cách quỳ xuống, xé gà đút cho Hạ Du ăn.

Hạ Du lúc thì muốn uống nước, Thanh Hạnh phải lấy nước đút cho hắn ta, lúc thì muốn ăn điểm tâm, Thanh Hạnh lại phải cầm điểm tâm lên đút.

Thảm Nguyệt thấy Hạ Du thật sự xoay Thanh Hạnh vòng vòng, hưởng hờ chính hắn ta cũng tỏ vẻ hưởng thụ, cho nên không khỏi bật cười.

Tiểu cung nữ này sao có thể là đối thủ của tên Hạ công tử hoàn khố này được.

Hạ Du nói không sai, giao Thanh Hạnh cho hắn ta đúng là rất ổn thỏa.

Thanh Hạnh bên kia bị sai đi sử lại, Thảm Nguyệt thư thái ăn uống.

Đến đêm khuya, thị vệ thay nhau gác đêm để đảm bảo an toàn, thị vệ nào không gác đêm thì tụ tập lại ngủ một chỗ.

Thảm Nguyệt vốn là ngủ trên xe ngựa, nhưng Tô Vũ đang ở trong xe nàng, nàng mà về xe ngủ thì hơi không tiện.

Không biết Tô Vũ đã tỉnh chưa, nếu tỉnh rồi thì cũng nên ăn chút gì đó.

Nên Thảm Nguyệt bèn cầm ít nước và đùi thổi với lương khô đi về chỗ xe ngựa.

Thanh Hạnh còn đang h ầu hạ Hạ Du thấy vậy thì vội vàng qua hỏi:
“Công chúa muốn đi nghỉ ạ? Có c ần gọi Tô đại nhân dậy không ạ?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 528

Thẩm Nguyệt nói: “Không cần, Tô đại nhân chưa khỏe, cứ để hắn ngủ trong ấy đi. Ta mang đồ ăn vào rồi lấy chăn thảm ra để ngủ qua đêm thôi”.

Thanh Hạnh nói: “Vậy để nô tỳ làm cho ạ”.

Thẩm Nguyệt không định giao đồ ăn cho nàng ta để nàng ta đưa cho Tô Vũ ăn.

Trực giác của nàng cho biết, chuyện này không thích hợp giao cho... bất kỳ người phụ nữ nào.

Thẩm Nguyệt mới đánh mắt cho Hạ Du, Hạ Du bên kia lập tức ồn ào: “Ê, tiểu cung nữ, tiểu gia ta buồn ngủ!”

Thanh Hạnh thực sự rất bực, cứng rắn nói: “Phó sứ mệt rồi thì cứ ngủ thôi ạ, nô tỳ không làm phiền phó sứ nữa”.

Hạ Du đập vào mu bàn tay một cái, nói: “Mùa hè nhiều muỗi, người mau đến đây quạt đuổi muỗi cho tiểu gia!”

Chỉ cần Thanh Hạnh không qua thì Hạ Du chắc chắn sẽ dây dưa không dừng.

Thanh Hạnh bây giờ không còn cách nào khác, Thẩm Nguyệt nói: “Đi hầu hắn ta đi, nếu không đêm nay không ai ngủ được mất”.

“Nhưng mà công chúa...”

Thẩm Nguyệt nói: “Không sao, ta vào xem Tô đại nhân thế nào rồi ra ngoài ngay”.

Thanh Hạnh đành phải bực bội đi về chỗ Hạ Du.

Lúc Thâm Nguyệt lên xe ngựa còn nghe thấy tiếng Hạ Du kén chọn: “Người quạt gì mà yếu thế, chưa ăn cơm à? Ta thấy ban nãy người ăn rồi còn gì, mà ăn nhiều hơn cả người ta nữa kìa!”

“Người!”, Thanh Hạnh không nhìn nổi nữa, mà cũng không muốn nhìn: “Nô tỳ chỉ có bấy nhiêu sức thôi, nếu phớ sứ không hài lòng thì gọi thị vệ khác đến quạt cho!”

Hạ Du giận dữ: “Không, ta cứ bắt người quạt đấy!”

Thâm Nguyệt đi vào trong xe ngựa, bên trong mù mờ, nàng chậm rãi sờ lên, hỏi: “Tô Vũ, chàng tỉnh chưa?”

Tô Vũ khàn khàn nói, rất quyến rũ: “Ừ, nàng đang sờ chỗ nào thế?”

Thâm Nguyệt khựng lại, vừa vặn đang chạm đến bụng của Tô Vũ, bèn lập tức thu lại: “Xin lỗi, tối quá ta không thấy gì”.

Tô Vũ nói: “Nàng đừng run, ta cũng đâu có trách nàng”.

Thâm Nguyệt cảm nhận được hần ng ỡ dẩy trong bóng tối, lười biếng dựa vào.

“A Nguyệt, qua đây ng ỡ”.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà Thâm Nguyệt qua ng ỡ với hần thật, vừa mới đến gần hần đã cảm thấy thấp thỏm không yên, nói: “Chàng đói chưa, ta mang đồ ăn...”

Lời còn sót lại đã bị nàng nuốt lại ở cổ ngay khi Tô Vũ ập đến.

Tô Vũ khẽ dựa lên vai nàng, tay ôm eo nàng, nàng còn cảm thấy môi của hần như hơi lướt qua tai mình một chút.

Cả người Thâm Nguyệt cứng đờ.

Hai người im lặng không nói.

Sau đó Thâm Nguyệt thấy tiếng nói khô khốc của mình: “Đói rồi thì ăn đi, ta còn mang cả nước sạch mới lấy hời chiều nữa đây này”.

“A Nguyệt, nhịp tim nàng đập nhanh quá”.

Thâm Nguyệt bỗng nhiên thấy hơi nóng, đẩy ngực Tô Vũ ra: “Chàng bỏ ra đi, ta phải đi ra ngủ”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 529

“Ra ngoài ngủ? Không ngủ trên xe hả?”

“Cho chàng ngủ trong xe, ta mà chui vào thì người ta đánh giá thế nào hả?”, Thẩm Nguyệt c ãm cái chấn bên cạnh, tùy tiện ôm đi.

Nhưng Tô Vũ lại đoạt lấy chấn, mấy lần nàng cướp lại nhưng cũng không được, chỉ có thể trừng mắt.

Nhưng trong bóng tối mà trừng mắt thì cũng chẳng có tác dụng gì.

Tô Vũ nói: “Nàng sợ cái gì, ta có bảo nàng ngủ chung với ta đâu”.

“Vậy sao chàng lại cướp đ ò của ta?”

“Nếu ta đ ể cho nàng ra ngoài ngủ, công chúa ngủ bên ngoài, th ãn tử ngủ trong xe thì còn ra dáng gì nữa”.

Nói xong, hấn c ãm đ ò ản, ôm chấn định ra ngoài: “Nàng ở trong xe đi, ta ra ngoài ngủ”.

Thẩm Nguyệt thốt lên: “Nhưng chàng còn chưa khỏe mà”.

Tô Vũ kh ẽ cười: “Vậy thì cứ đ ể đ ỏ cho ngày mai nàng tiếp tục đau lòng thôi”.

Nói xong, Tô Vũ thong dong xuống ngựa.

Không khí như còn đang đọng lại khí tức của hấn, khiến cho lỗ tai của Thẩm Nguyệt nóng rục lên.

Thanh Hạnh không ngờ Tô Vũ lại là người đi ra, nhưng cũng là đi ều hợp lý.

Tô Vũ vẫn còn hơi buồn ngủ, không biết là do ngủ quá nhiều hay là do chưa ngủ đủ mà sắc mặt vẫn khá là lạnh nhạt.

Hắn ném chăn cho Hạ Du rồi tự tìm lấy một gốc cây sạch sẽ, phất áo ngủ xuống, và bắt đầu ăn.

Đây là lần đầu tiên Thanh Hạnh nhìn thấy Đại học sĩ trong truyện thuyết, nhất thời bị thu hút bởi sự nho nhã của hắn.

Hạ Du gõ đầu Thanh Hạnh, nói: “Người ngậy ra làm gì hả, quạt cho tiêu gia nhanh lên!”

Đến Thanh Hạnh cũng cảm thấy Đại học sĩ và tên công tử hoàn khố trước mặt này đúng là khác nhau một trời một vực.

Về sau Hạ Du ngửi mĩa mai Tô Vũ cả tối, có thể thấy Hạ Du bất mãn với Tô Vũ thế nào.

Tô Vũ không buồn quan tâm đến hắn ta. Hạ Du nói một mình mãi cũng chán, thế là nghiêng đầu ngủ thẳng cẳng.

Một đêm bình an.

Nhưng đến sáng sớm hôm sau, chắc là sương đêm dày quá nên khi Tô Vũ tỉnh lại thì cả người đều lạnh buốt, giống như cảm lạnh.

Hạ Du khinh bỉ: “Loại ma ốm như người thì cưới ngựa lên đường kiêu gì bây giờ, chui vào trong xe ngựa giùm đi. Thân thể không tốt lại còn cố gắng tỏ vẻ, ai bắt người nhường chăn cho tiêu gia hả? Tối qua ngạt chết ta mất”.

Hôm qua Tô Vũ cũng nằm trong xe ngựa nửa ngày, thấy hắn là bệnh nhân nên sáng sớm khi lên đường lại cho hắn vào xe ngựa của Thẩm Nguyệt, cả Thanh Hạnh cũng không có dị nghị.

Chủ yếu là nàng ta không còn sức để mà quan tâm nữa, tối qua bị Hạ Du bắt phải đuổi muỗi đến nửa đêm nên nàng ta mệt muốn chết.

Chờ đến khi Tô Vũ trèo lên xe ngựa, Thảm Nguyệt nhìn dáng vẻ bình thản của hắn thì mới nghi ngờ hỏi: “Thật sự cảm lạnh đấy à?”

Tô Vũ mỉm cười: “Thật mà, ta lừa nàng làm gì đâu”.

Thảm Nguyệt càng thêm hoài nghi: “Đưa tay ra đây, ta xem xem có phải cảm lạnh không nào”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 530

“Nàng để ta ng ỡ đã r ỡ ta cho nàng xem được không?”

Thẩm Nguyệt hơi giựt mí mắt, một lúc sau, khi Tô Vũ mới định thân và vuốt tay áo, ng ỡ đối diện Thẩm Nguyệt.

Hắn cũng rất có lòng mà chìa tay ra: “Bây giờ nàng còn xem không?”

“Khỏi đi, tinh th ần chàng phơi phới như vậy thì quá nửa là giả vờ r ỡ”, Thẩm Nguyệt nói.

Tối hôm qua hắn một mực muốn ra ngoài ngủ, sau đó để bản thân nhiễm lạnh, hôm nay li ền có thể danh chính ngôn thuận chen vào xe ngựa của nàng.

Sau lại diễn trò tiếp, Thẩm Nguyệt cực kỳ nghi ngờ việc hôm qua hắn ốm cũng là giả vờ.

Dù gì hắn cũng là người tập võ, Hạ Du so ra còn kém, nhưng Hạ Du vẫn mạnh mẽ chống đỡ mà hắn lại ngã gục trước.

Hôm qua Thẩm Nguyệt là quan tâm quá sẽ bị loạn, lại còn thương hắn chịu khổ nên không nghĩ nhiều.

Thẩm Nguyệt nhìn hắn: “Hôm qua chàng bị cảm cũng là giả vờ đúng không?”

Quả nhiên, Tô Vũ nghiêm trang phủ nhận: “Ta ốm thật, không lừa nàng mà”.

“Hừ, có quỷ mới tin”.

Tô Vũ thở dài, sâu xa nói: “Hôm qua nàng rõ ràng rất lo cho ta mà”.

Thẩm Nguyệt nói: “Hôm qua là ta nghĩ quẩn, ai ngờ chàng đột nhiên đuổi theo, ta bị bất ngờ”.

Qua một đêm bình tĩnh, Thẩm Nguyệt cuối cùng cũng thả lỏng lại. Nàng không thể... bày tỏ cảm xúc quá rõ ràng với hắn như hôm qua được.

Nếu không người ngoài sẽ nhìn ra manh mối mất.

Nàng cảm giác bản thân như bị Tô Vũ dắt mũi, bị hắn chọc cho xoay vòng vòng.

Tô Vũ luôn tỉnh táo, điêu luyện, mà nàng thì như một con cá rơi vào lưới tình, chỉ số thông minh bằng không.

Sau này nghĩ lại, Thẩm Nguyệt tuyệt đối không ưa thích cái loại cảm giác này, thật sự giống như chỉ có một mình nàng là tung tăng vui vẻ vậy.

Thẩm Nguyệt cẩn thận nghĩ lại một hồi, lần này đường đến biên quan phía nam còn rất dài, nàng vẫn phải làm bạn với Tô Vũ.

Nếu như không thể tránh khỏi chuyện này thì nàng nhất định phải khắc chế và thu liễm lại.

Xe ngựa ung dung chạy, Tô Vũ tự nhiên nắm lấy tay nàng.

Lần này Thẩm Nguyệt tránh ra, nói: “Tốt nhất là đừng có đụng vào ta”.

Nàng sợ bản thân không khống chế nổi.

Tô Vũ nhỏ giọng tiếc nuối nói: “Chỉ nắm một chút cũng không được à?”

Thẩm Nguyệt kiên định từ chối: “Một chút chút cũng không được”.

Tô Vũ cười như không cười nói: “Ừ, nàng bảo thôi thì thôi vậy”.

Đoạn đường sau đó đúng là Tô Vũ không chạm vào Thẩm Nguyệt nữa.

Toàn bộ hành vi của hắn đều dừng lại ở cấp bậc lễ nghĩa, nghiêm nhiên đã không còn cái dáng vẻ một mực ôm chặt nàng mặc kệ hết thảy như vậy nữa.

Đến trưa, đội ngũ tới trạm dịch.

Mọi người đi vào trạm dịch ăn trưa rồi nghỉ ngơi, chờ ngày mai tiếp tục hành trình.

Nếu buổi chiều cứ tiếp tục hành trình thì không thể đến trạm dịch trước khi trời tối thì mọi người sẽ phải ngủ lại bên ngoài.

Trạm dịch nấu cơm canh đơn giản, nhưng vẫn ngon hơn là ăn lương khô.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 531

Thẩm Nguyệt ăn xong thì quay về phòng, để Thanh Hạnh trải giường chiếu cho nàng, sau đó thì lấy nước tắm rửa thay quần áo.

Thẩm Nguyệt ngồi lì trong phòng, mãi cho đến lúc chạng vạng, mặt trời đỏ về tây, ánh sáng chiếu lên cả trạm dịch.

Nghe sai dịch nói ở gần đây có một con sông.

Thanh Hạnh lập tức mang quần áo của hai hôm nay ra ngoài sông giặt rũ, quay về phơi một đêm là khô cong.

Hạ Du rảnh rỗi cũng đi theo.

Thanh Hạnh chán ghét hắn ta bao nhiêu thì hắn ta sẽ xuất hiện trước mắt nàng ta nhiều bấy nhiêu.

Lúc Thanh Hạnh đi thì Thẩm Nguyệt bảo nàng ta nhặt ít đá cuội về

Khi mặt trời xuống núi, Thanh Hạnh mới ôm chậu về, sau lưng là Hạ Du đang liên tục quở trách.

Thanh Hạnh suy sụp phơi quần áo.

Không khí trong viện vẫn ổn, Thẩm Nguyệt ngồi trên một chiếc ghế dài, bỏ hết đá cuội vào trong chậu nước sạch.

Khi Thanh Hạnh phơi quần áo xong, quay lại thì thấy Thẩm Nguyệt đang thảnh thơi vén váy cởi giày.

Thanh Hạnh kinh hãi nói: “Công chúa muốn làm gì vậy ạ?”

Thẩm Nguyệt: “Ngâm chân”.

“Công chúa vào phòng ngâm chân đi ạ, để nô tỳ bưng chậu vào cho người”.

“Không khí ở đây rất tốt, ta thích ngâm ở đây cơ”.

Thanh Hạnh chưa kịp cảm thì Thẩm Nguyệt đã ngâm hai chân trắng nõn vào trong nước, thở ra một tiếng thoải mái.

Nàng ta rối rắm vô cùng, Thẩm Nguyệt cuối cùng cũng cảm nhận được tiêu cung nữ này có vài phần đáng yêu.

Hai ngày này nàng ta bị Hạ Du sai đi sai lại, dần dần bộc lộ ra bản tính.

Nàng ta sợ bây giờ có người đi vào viện thì sẽ thấy Thẩm Nguyệt ngâm chân.

Thẩm Nguyệt là công chúa, có lí nào lại để lộ đôi chân ngọc ngà ra ngoài được. Hơn nữa, ở đây ngoài nàng ta và Thẩm Nguyệt ra thì toàn là đàn ông.

Nhưng mặc cho Thanh Hạnh lo lắng cuống cuồng thì Thẩm Nguyệt vẫn bền tâm vững dạ.

Làn nước này nhẹ nhàng khoan khoái, đá cuội bóng loáng mượt mà, chân chạm vào vừa thích vừa nhột, thoải mái vô cùng.

Tô Vũ đang nghỉ ngơi trên tầng hai, thị vệ đi xung quanh tìm đại phu đến kiểm tra thân thể của hắn, sau đó lại kê hai đơn thuốc cho có.

Sau đó, Tô Vũ nghe thấy tiếng nói của Thẩm Nguyệt, bèn nghiêng người tựa vào cửa sổ, đẩy cửa phòng ra, buông mắt nhìn toàn bộ quang cảnh trong viện.

Hắn thấy Thẩm Nguyệt lắc lư chân trong nước, dưới lớp đá cuội, đôi chân trắng mềm như ngọc lộ ra, ngón chân ôm lấy giọt nước trong suốt, thỏa thích hành động.

Hắn hơi híp mắt, sắc mặt sâu lại.

Sau đó, Tô Vũ bảo thủ lĩnh thị vệ truyền lệnh cho tất cả thị vệ không được bước vào trong viện nửa bước.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 532

Nhưng hắn lại quên đi tên đ̣ần Hạ Du.

Hạ Du giống như không nằm trong phạm vi mệnh lệnh của Tô Vũ, hắn ta đi đâu cũng không ai ngăn cản nổi.

Thế là Hạ Du bèn rảnh rỗi c̣ần quả lê đi vào trong hậu viện.

Thấy Tḥm Nguyệt đang ngâm chân cũng chẳng ṭị hi ềm mà chào như gọi bạn: “Công chúa rửa chân đấy à?”

Thanh Hạnh thấy thế thì nói: “Phó sứ bình thường khó ḥầu hạ thì thôi, nhưng bây giờ cũng đừng học đòi làm bọn ḍe x ồm, công chúa đang để lộ chân, phó sứ nên tránh đi thì hơn!”

Trong lúc nàng ta nói thì Hạ Du đã ng ỡ xuống đ̣ầu ghé bên kia, bộ dạng “ta không đi người làm gì được ta” trông rất đáng đánh đòn.

Tḥm Nguyệt rảnh rỗi cũng thích xem Hạ Du trêu chọc tiểu cung nữ này.

Tô Vũ ở trên phòng thấy Hạ Du xuất hiện thì hơi nhíu mày, bèn buông cửa sổ xuống.

Chỉ chốc lát sau, hắn cũng thản nhiên đi vào trong viện.

Thanh Hạnh càng luống cuống hơn. Hạ Du không có quy củ thì nàng ta trách cứ vài câu được, nhưng nàng ta lại không làm gì nổi Tô Vũ.

Thanh Hạnh đỏ mặt nói: “Đại nhân, công chúa đang để chân tr ần ạ”.

Ý tứ chính là mời hắn né đi.

Tô Vũ nhẹ nhàng nói: “Hôm qua đến vội, hạ quan lại bị ồm trong người, chưa kịp kể lại tình hình Đại Sở và Dạ Lương với công chúa. Hôm

nay đến đây là để nói rõ cho công chúa biết”.

Tô Vũ đến vì chính sự, Thâm Nguyệt không có cơ gì để từ chối.

Thâm Nguyệt thản nhiên nói: “Thanh Hạnh, mời Tô đại nhân vào”.

Thanh Hạnh hỏi: “Công chúa có cần lau chân đi giày không ạ?”

Thâm Nguyệt vẫn chưa ngâm đủ, nói: “Ra ngoài thì không cần để ý nhiều lễ tiết, ta nghĩ Tô đại nhân là chính nhân quân tử, sẽ biết đạo lý phi lễ chớ nhìn”.

“Vâng”, Thanh Hạnh bây giờ mới mời Tô Vũ vào.

Thâm Nguyệt ngồi trên ghế dài, híp mắt nhìn Tô Vũ.

Tô Vũ lấy lễ vua tôi để hành lễ, cúi đầu lạy dài, không chề ở đâu được.

Hiếm khi Thâm Nguyệt thấy vẻ nghiêm túc khi là Đại học sĩ trong triều của hần như thế, lần trước là ở trong nhà Hạ tướng, nhưng nàng không có tâm trạng tán thưởng.

Bây giờ thì nàng có thể thưởng thức thỏa thích.

Từ hôm qua đến giờ, Tô Vũ chưa nói với nàng bất kỳ chuyện triều đình nào cả.

Hần luôn cúi thấp mặt, chưa từng vượt khuôn khổ mà ngẩng mặt lên nhìn nàng.

Thâm Nguyệt nhếch miệng cười, chân võ bọt nước, hần rũ mắt xuống nhìn hai chân nàng đang chơi đùa, tâm mắt sâu thẳm.

Thâm Nguyệt nói: “Mời Tô đại nhân nói”.

Tô Vũ mở miệng: “Hoàng thượng lệnh cho thần đến Dạ Lương hòa đàm, Dạ Lương muốn Đại Sở lấy thành trì để đổi mạng của Tần tướng quân, thật ra Tần tướng quân chưa hề chết trận”.

Thẩm Nguyệt quên đi chơi đùa, ngăn người nói: “Người nói là hẳn ta chưa chết ư?”

“Không sai, chỉ là trở thành tù binh của Dạ Lương. Công chúa không cần lo, trước khi chúng ta đến biên quan thì Tần tướng quân sẽ không bị sao cả”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 533

Thẩm Nguyệt cũng không quá tin tưởng, nói: “Hoàng thượng đừng ý lấy thành trì của Đại Sở để đổi mạng của tướng quân ư?”

Tô Vũ dịu dàng nói: “Tần tướng quân là tướng quân đệ nhất Đại Sở, là công thần của hoàng thượng, hoàng thượng tuyệt không nhẫn tâm để mất đi rường cột của quốc gia, nên mới mệnh cho thần đến hòa đàm”.

Cho nên nàng đi một chuyến xa xôi ngàn dặm này là công toi à?

Cũng đã được nửa đường, không có lí nào lại quay về, xem ra nàng đành phải đi cùng Tô Vũ đến đích.

Chẳng qua là không cần đi phân biệt thi cốt của Tần Như Lương nữa mà là đổi hãn ta đem về.

Sự dự đoán của Tô Vũ ban đầu lại ứng nghiệm.

Đây vốn là một chuyện rất bình thường thôi, ấy thế mà một tiếng cắn lê vang lên làm bầu không khí trở nên kỳ lạ.

Ba người im lặng nghe tiếng cắn lê rộp rộp của Hạ Du.

Hãn ta còn nói: “Sao các người im thế, tiếp đi, Đại học sĩ, người chưa nói xong đúng không?”

Tô Vũ lạnh nhạt nói: “Ban nãy khi ta đến đây thì thấy thủ lĩnh thị vệ đang tìm phó sứ đấy”.

Hạ Du nghi hoặc: “Tìm ta làm gì?”

“Bọn họ tìm được một hộp xúc xắc trong lúc đi tuần, không biết nên chơi kiểu gì, nghĩ là phó sứ biết nên mới muốn đến thỉnh giáo”.

Hạ Du vừa nghe xong đã có tinh thần: “Ồi d ối ôi, sao không nói sớm, ta giỏi cái này nhất mà!”

Nói xong, hắn ta chạy đi như một cơn gió.

Thẩm Nguyệt đỡ trán.

Hạ Du vẫn quá trẻ con, bị Tô Vũ thần nhiên lừa hai câu là cun cút chạy đi.

Cho dù có tìm được đi nữa, đang là quan sai đi làm công vụ thì không thể oang oang mở sòng được, cùng lắm chỉ là mấy huynh đệ đóng cửa vào chơi lén mà thôi, nói gì đến việc không sợ chết mà tìm cấp trên thỉnh giáo cách chơi.

Thẩm Nguyệt nhìn Tô Vũ một cái, hắn vẫn giữ tư thế cúi đầu đứng yên, nói: “Tô đại nhân vẫn chưa nói xong, Tô đại nhân còn gì muốn nói không?”

Tô Vũ nói: “Hạ quan đã nói xong cả rồi, hạ quan xin cáo lui”.

Thẩm Nguyệt im lặng lấy chân cọ xát đá cuội, vang lên tiếng nước thanh thúy.

Tô Vũ quay người định đi, hơi chần chờ rồi quay người vái chào: “Hạ quan cả gan mời công chúa dời bước vào trong phòng ngâm chân, dù gì vẫn có người ngoài nhìn vào”.

Thanh Hạnh vội vàng hùa theo: “Tô đại nhân nói phải đó ạ”.

Thẩm Nguyệt nhíu mày, lại nghe Tô Vũ nói với Thanh Hạnh: “Hầu hạ công chúa lau chân đi giày vào đi”.

Hắn nhìn thì có vẻ như quân tử hữu lễ, kỳ thực chỉ cần dăm ba câu bình thường đã có thể quyết định thay cho nàng luôn rồi?

Thanh Hạnh nhận được chỉ thị của Tô Vũ thì đi lên lau chân cho Thẩm Nguyệt.

Chờ đến khi Hạ Du hào hứng đến tìm thủ lĩnh thị vệ hỏi chuyện xúc xắc thì thủ lĩnh liền nói ngay: “Thuộc hạ không dám dẫn thủ hạ đánh cược trong lúc đang làm việc đâu ạ, mong phó sứ minh xét”.

Hạ Du lúc này mới hiểu được là mình bị lừa, đến khi hắn ta vội vàng chạy về thì trong viện đã không còn bóng người.

Đến tối, bởi vì ngày mai còn phải gấp rút lên đường nên mọi người đều nghỉ ngơi sớm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 534

Dưới tầng có đèn dầu, ánh sáng ảm đạm.

Điều kiện trong dịch quán có hạn, Thanh Hạnh muốn viết thư thì phải đi ra ngoài mượn bút mực.

Thẩm Nguyệt không ngủ được, thong thả bước ra khỏi cửa phòng rồi chấp tay đứng tại cửa một căn phòng khác, khẽ gõ nhẹ.

Tô Vũ mở cửa ra, hắn đang mặc áo mỏng màu xanh nhạt, búi tóc lỏng lẻo, trên thân còn có khí tức ấm áp, hắn là mới tắm xong.

Lúc ngẩng đầu lên thì thấy Thẩm Nguyệt, ánh mắt hẹp dài hơi khựng lại, hỏi: “Công chúa có việc gì không?”

Thẩm Nguyệt cố gắng không nhìn hắn, hỏi: “Hạ Du đâu?”

Hạ Du ở trong phòng đáp ra: “Công chúa tìm ta à? Chờ chút, ta đang mặc đồ”.

Thẩm Nguyệt khẽ giật khóe miệng.

Một kẻ vừa tắm xong, một kẻ thì tắm xong nhưng chưa kịp mặc đồ... Hai tên đàn ông sống chung một phòng thật sự rất khiến người ta hiểu lầm đấy!

Tô Vũ hơi nhướn mày, nhìn biểu cảm của Thẩm Nguyệt, nói: “Ta biết nàng đang nghĩ gì đó, phòng này có hai vách riêng, tắm rửa hay ngủ nghỉ cũng đều chia đôi”.

Dịch quán cũng chỉ lớn cỡ đó, các thị vệ khác đều là mấy người một phòng.

Thật sự là không còn cách gì khác thì Tô Vũ mới ở chung với Hạ Du.

Thẩm Nguyệt ho khan, nghiêm mặt nói: “Tô đại nhân đừng ngại, ta cũng có nói hai người tắm chung đâu”.

Tô Vũ nhẹ giọng nói: “Nàng tìm Hạ Du làm gì?”

Thẩm Nguyệt mới giương mắt liếc hắn, thấy bóng dáng của hắn in lên hành lang, bèn ngả ngón cười: “Sao, ghen à?”

Ánh mắt Tô Vũ tĩnh mịch, đáp: “Ừ”.

Tim Thẩm Nguyệt đập đến là nhanh.

Lúc này, Hạ Du mới mặc xong quần áo đi ra, tóc vẫn ướt, nói: “Công chúa tìm ta có việc gì thế?”

Thẩm Nguyệt nghiêng người, nhìn Hạ Du đi từ trong phòng ra đứng ngoài cửa, thản nhiên nói: “Thanh Hạnh đang viết thư dưới lầu, đi cản thư của nàng ta lại, sau này không cho nàng ta gửi thư về kinh nữa”.

Hạ Du vỗ ngực: “Cứ giao cho ta”.

Sau đó, Hạ Du liền rón rén đi xuống lầu.

Tô Vũ tựa vào cửa, hỏi: “Có vào làm ly trà không?”

Thẩm Nguyệt xoay người rời đi: “Thôi, chàng nghỉ sớm đi”.

“Ừ, nàng cũng thế nhé”.

Khi Thanh Hạnh đang múa bút thành văn ở trong góc thì Hạ Du đã im hơi lặng tiếng xuất hiện ngay sau lưng nàng ta. Thấy nàng ta viết được một nửa, Hạ Du mới thình lình nói: “Viết cái gì mà lén lút thế?”

Thanh Hạnh giật mình, cánh tay run rẩy, vạch ra một vệt mực trên mặt giấy.

Thế này thì đưa thư đi kiêu gì nữa.

Thanh Hạnh quay lại nhìn thấy Hạ Du, lập tức bực bội nói: “Phó sứ không ngủ đi, sao lại trốn sau lưng dọa người khác thế!”

“Người nếu không làm việc gì trái lương tâm thì có thể bị dọa đến mức đó à?”

Nói rồi, Hạ Du liền cầm tờ giấy kia lên, nhìn xem nàng ta đã viết cái gì.

Thanh Hạnh giống như đã đoán được hẳn ta định làm thế, bèn xoay người chặn giấy lại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 535

Hạ Du không ngờ tới chuyện này, vừa nghiêng người đã vô tình đè Thanh Hạnh xuống bàn.

Hai người trừng mắt nhìn nhau, sững sờ một hồi.

Hạ Du mới nhận ra tiểu cung nữ này có đôi mắt to to, nhìn đáng yêu ra trò.

Thanh Hạnh vừa giận vừa thẹn. Hạ Du hứng thú nên đùa bốn nàng ta liên tục, càng ngày càng hạ tay xuống, luồn ra sau lưng nàng ta, túm tờ giấy từ sau lưng nàng ta ra ngoài.

Thanh Hạnh trừng mắt: “Ngài, ngài là đờ lưu manh!”

Hạ Du cười khà khà: “Người không biết tiểu gia ta ngày xưa là bá vương hoàn khố à”.

Hạ Du cầm giấy viết thư lên, nhìn thật nhanh, Thanh Hạnh muốn cướp nhưng cũng chẳng thắng được Hạ Du.

Hạ Du nói: “Hóa ra là người ghi chép lại toàn bộ hoạt động của công chúa trong ngày hả, người đang giám thị công chúa đấy à?”

Thanh Hạnh nói: “Mong phó sứ trả lại cho nô tỳ, nô tỳ cũng không muốn làm vậy, nô tỳ chỉ phụng mệnh hành sự mà thôi!”

“Phụng mệnh hành sự, phụng mệnh ai?”, Hạ Du hỏi: “Ta cũng phụng mệnh hành sự đây, sau này người không cần viết thư nữa, ta sẽ tự báo cáo cho hoàng thượng, như vậy người cũng không khó xử nữa”.

Thanh Hạnh ngơ ngác nhìn Hạ Du bằng đôi mắt to tròn.

Hạ Du lấy ấn tín ra, nói: “Nhìn cho rõ vào, đây là ấn tín hoàng thượng khâm ban, chẳng lẽ người còn cảm thấy thư ta viết không có sức thuyết

phục bằng người à?”

Thanh Hạnh há hốc mồm, u oán nhìn hắn ta mà không nói lời nào.

Hạ Du vừa cất ấn tín vừa xé thư Thanh Hạnh viết thành cặn bã, nói: “Sau này cứ để chuyện viết thư cho ta, người hầu hạ công chúa cho tốt đi, có như thế đến lúc về kinh ta mới không làm khó người”.

Hạ Du ngẩng xuống chỗ nàng ta vừa ngẩng, vuốt bút mực, bày giấy ra, nói: “Thôi, người về đi, ta viết thư đây”.

Thanh Hạnh hừ một tiếng, không cam tâm đi thẳng, nàng ta rất tò mò là Hạ Du sẽ viết những gì.

Hạ Du quay lại, thấy nàng ta đang rướn đầu ra nhìn, liền sầm mặt lại: “Người nhìn cái gì, đây là cơ mật triều đình, không về ngủ đi à, hay là muốn quạt đuôi muỗi cho tiểu gia tiếp?”

Thanh Hạnh không muốn tự dày mình nữa, đến giờ nàng ta vẫn còn thấy đau cả tay đây này, thế là phải rầu rĩ rời đi.

Không nhìn thì thôi, dù gì Hạ Du cũng có ấn tín, quyên hạn lớn hơn nàng ta. Sau này nàng ta không cần viết thư hầu báo nữa thì lại càng nhẹ nhõm.

Hạ Du quay đầu nhìn nàng ta đi lên tầng rồi mới bắt đầu viết thư, trong lòng thầm nghĩ tiểu cung nữ này khi tức giận trông rất thú vị.

Không ngờ Thanh Hạnh vừa đi lên đã thấy Thâm Nguyệt đứng ngoài hành lang.

Nghĩ đến việc ban nãy có thể Thâm Nguyệt đã thấy cảnh huynh đệ đề nàng ta lên bàn, mặt nàng ta lập tức đỏ bừng lên.

Cũng may Thâm Nguyệt không nói gì, chỉ thản nhiên nói: “Đừng chờ ta, người vào ngủ trước đi”.

Thanh Hạnh như được đại xá, quay đầu chạy một mạch vào trong.

Thẩm Nguyệt nghiêng đầu nhìn vào cửa phòng nghỉ, hơi buồn cười, ban nãy nàng lại cảm thấy Thanh Hạnh và Hạ Du rất xứng đôi mới hay chứ. Nàng chấp tay thông thả đi xuống lầu.

Bây giờ đến phiên Hạ Du ngồi trong góc chong đèn, múa bút thành văn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 536

Thẩm Nguyệt cũng đi nhẹ nhàng như hấn ta, gần như không phát ra âm thanh, đứng sau lưng Hạ Du cả buổi mà hấn ta không nhận ra.

Thẩm Nguyệt bỗng nhiên nói: “Viết cái gì mà lén lút thế?”

Hạ Du giật mình, tay run một cái, sau đó bất cẩn quệt một đường mực lên trên giấy.

Hạ Du hít sâu một hơi, nói: “Cô làm gì mà bất thành linh thế hả, hù chết người có đến mạng được không!”

Thẩm Nguyệt nhìn thấy hấn ta viết một xấp tin, mà không chỉ có một tờ như của Thanh Hạnh.

Nàng c ầm thư lên, nói: “Mối quan hệ của người với hoàng thượng tốt lên từ bao giờ thế, mấy ngày không gặp mà đã nhiều đi ều để nói đến thế r ồi cơ à?”

Hạ Du cười khẩy: “Hoàng thượng bảo ta trông chừng Đại học sĩ mà, ai bảo hấn cứ chọc vào ta, đây ều là tội trạng của hấn mà ta viết ra đấy! Cô mau đến xem giúp ta xem hấn còn tội danh gì mà chưa ghi lên không”.

Thẩm Nguyệt cau mày xem từ ầu đến cuối, Hạ Du này viết đúng là kỹ đến không thể kỹ hơn, đến cả việc nàng ng ỡ chung xe ngựa với Tô Vũ, tối mới c ầm chặn từ trong xe ngựa ra ngoài, thậm chí hấn ta còn trắng trợn miêu tả lại cảnh Tô Vũ xuất hiện lúc Thẩm Nguyệt đang ngâm chân, đắp lên tội danh là bất kính với công chúa, hành vi quái đản, vô lễ các kiểu.

Nhưng những việc như kiểu gấp rút lên ường cả ngày cả đêm, chạy chết mấy con ngựa, bỏ xa đội hộ vệ, vân vân mây mây, ều bị Hạ Du nói thành Tô Vũ không thương cảm cho thuộc hạ! Không trân trọng sinh mạng của động vật! Không có lòng thương tiếc người khác!

Thẩm Nguyệt co quắp khoe miệng, nhìn Hạ Du, dở khóc dở cười: “Tô Vũ khiến người khó chịu đến vậy à?”

Hạ Du nói: “Cô cũng đừng bảo ta lấy việc công trả thù riêng nữa, ta đúng là người như vậy đấy. Ta đây chỉ đang thật lòng bầm báo, có vụ hãm tí nào đâu”.

Thẩm Nguyệt nói: “Nhưng người lại dùng phép nói quá”.

“Cô thấy tài viết văn của ta đỉnh chứ?”, Hạ Du hài lòng nói.

Thẩm Nguyệt trực tiếp xé tan thư của hắn: “Đỉnh cái đẽch, sau khi giám định, viết văn quá tệ, viết lại cho ta”.

Lúc Hạ Du muốn cản lại thì cũng không kịp nữa, lúc này hắn ta mới thật sự hiểu được cảm giác của Thanh Hạnh ban nãy.

Thẩm Nguyệt một lần nữa đưa bút cho hắn ta, hạ giọng nói: “Chuyện gấp rút lên đường thì được, kể sơ lược thôi, nhưng việc Tô Vũ và ta ở cùng một chỗ thì không thể nói ra”.

Hạ Du nói: “Sao không thể kể chuyện hắn bất kính với cô chứ?”

“Người cứ làm theo lời ta nói đi”, Thẩm Nguyệt phất áo ngồi bên cạnh hắn ta, ngón tay gõ dọc theo bàn: “Hạ Du, người phải nhớ kỹ, ta và Tô Vũ không được xuất hiện trong cùng một câu. Hoặc là người viết ta, hoặc là viết hắn”.

Hạ Du nói: “Ta không cáo trạng gì cô, ta chỉ viết hắn thôi”.

“Người cáo trạng hắn không thương cảm thuộc hạ, không trân trọng mạng sống của động vật đâu được”, Thẩm Nguyệt nghiêm túc: “Nhưng người không được nói chuyện hắn có tiếp xúc với ta, và cả những chuyện có khả năng khiến hắn chịu tội lớn nữa”.

Tô Vũ vốn không quan tâm việc Hạ Du đi lâu không về, nhưng hắn ta lại ở chung với Thẩm Nguyệt thì Tô Vũ không thể không quan tâm.

Lúc hắn đi ra khỏi phòng để kiểm tra thì cũng nghe được toàn bộ câu nói của Thẩm Nguyệt.

Mặc dù Thẩm Nguyệt đã cố gắng hạ giọng, nhưng Tô Vũ vẫn nghe được vì thính lực phi phàm của mình.

Hạ Du hỏi: “Vì sao?”

“Không có vì sao gì hết, ta không cho phép thế thôi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 537

Hạ Du thấy ánh mắt Thẩm Nguyệt kiên định thì nói: “Xem ra cô rất quan tâm hần, hần cũng rất quan tâm cô, nhưng cứ bỏ đi cơ hội kết tội hần như thế thì ta sẽ tiếc lắm”.

Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: “Người muốn trị tội hần, có khả năng ta sẽ bị liên lụy”.

Hạ Du hơi khựng lại một chút rồi nói: “Ồ, nghe theo cô vậy, cô nói gì ta viết đó là được chứ gì!”

Thẩm Nguyệt híp mắt cười, sau đó đặt tay lên vai Hạ Du: “Không hổ là người bạn cùng chung hoạn nạn với ta”.

Thế nên phong thư này do Hạ Du cầm bút viết chính, Thẩm Nguyệt ở bên cạnh chỉ đạo. Thẩm Nguyệt dạy hần ta chỉ cần nhớ mấy chuyện chính thôi, vài chuyện nhỏ nhặt không đáng kể thì cứ viết phóng đại lên, còn chuyện Tô Vũ ngỗ nghịch chung xe ngựa với Thẩm Nguyệt thì không cần đề cập.

Thư tín sau này cũng đều kể những chuyện nhỏ nhặt đó ra cho đủ là được.

Lúc Hạ Du đang múa bút thành văn thì Thẩm Nguyệt ở bên cạnh đột nhiên hỏi: “Lúc chàng vụng người bảo Tô Vũ còn lời gì chưa nói hết, nào, rốt cuộc là chuyện gì thế?”

Tô Vũ đã sớm nói Hạ Du là một người đơn thuần.

Bây giờ thấy Thẩm Nguyệt hỏi như vậy, Tô Vũ đứng trên lan can chỉ biết thẫn thờ dài.

Hạ Du sao có thể thoát khỏi cú lừa của Thẩm Nguyệt.

Buổi chiều nay, Hạ Du vô tình nhưng Thẩm Nguyệt nghe hữu ý, vẫn luôn nhớ kỹ trong đầu.

Hạ Du đang chăm chú viết thư, bèn thuận miệng nói: “Có chuyện này à, sao ta không nhớ nhỉ?”

Thẩm Nguyệt híp mắt nói: “Lúc chiều tối Tô Vũ nói lên Dạ Lương để đàm phán chuyện gì đó, người bảo hấn vẫn chưa nói hết mà”.

Hạ Du quả thật không phòng bị chút nào: “À, cô bảo chuyện đấy hả, đương nhiên là hấn chưa nói hết, có một phần còn giấu diếm cô đó”.

“Giấu diếm ta cái gì?”

“Chính là đi đầu kiện giảng hòa với Dạ Lương ấy, Dạ Lương muốn năm tòa thành, nhưng hoàng thượng chỉ cho Đại học sĩ ba tòa thành để đàm phán thôi”.

Sắc mặt Thẩm Nguyệt thay đổi.

Hạ Du tiếp tục nói: “Cha ta cũng đã nói đây là việc khở sai mà. Đại tướng quân đang treo mạng ở đó, Dạ Lương làm gì cho ta cơ hội mặc cả đâu”.

“Nếu đàm phán không xong, người trong thiên hạ sẽ chỉ cho là Đại học sĩ hại đại tướng quân, lại còn chọc giận Dạ Lương, khiến hai nước chiến loạn, hấn sẽ trở thành tội đồ của Đại Sở”.

“Nhưng nếu Đại học sĩ vì hòa bình của hai nước mà tự ý ký hiệp ước năm tòa thành thì cũng là bán nước cầu vinh, làm trái thánh chỉ, chịu tội chết”.

“Cho nên lần đàm phán này Đại học sĩ làm gì cũng có tội, trừ phi hấn dùng ba tòa thành để duy trì được sự thái bình của hai nước, nhưng khả năng đó quá nhỏ bé”.

Dạ Lương đang cầm Tầm Như Lương trong tay, có đủ đi đầu kiện, tại còn đang tạm thắng trận này. Hạ Du nói rất đúng, Tô Vũ căn bản không có hy vọng mặc cả!

Thẩm Nguyệt bỗng đứng dậy, làm Hạ Du giật mình, vạch một đường vào giấy.

Nàng vừa quay người đã thấy Tô Vũ đang dựa vào lan can tầng hai và nhìn xuống mình.

Nàng mím môi nói với Hạ Du: “Viết từ từ thôi, không cần vội, viết xong chờ mực khô thì bỏ vào trong phong thư, tìm người đi xuyên đêm đưa ra ngoài”.

“Nhưng giờ cũng đã muộn lắm rồi, ngày mai không được à?”, Hạ Du ngáp ngủ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 538

Thẩm Nguyệt đã đi lên tầng hai, không buồn quay đầu lại: “Không được, người tốt nhất là về phòng muộn một chút, không thì sẽ không tránh khỏi tai bay vạ gió đâu”.

Hạ Du cũng đã thấy Tô Vũ, hơn nữa bầu không khí khá là bất ổn, bèn đồng ý: “Ờ, ta sẽ cố gắng”.

Chắc là sắp có chuyện xảy ra rồi, Đại học sĩ mà Thẩm Nguyệt và hắn ta ghét đúng là không đơn giản.

Sao bây giờ, hắn ta lại tò mò rồi.

Thẩm Nguyệt đi lên tầng hai, lướt qua Tô Vũ, thản nhiên nhìn hắn rồi đi vào phòng của Tô Vũ với Hạ Du: “Đi vào đây cho ta”.

Tô Vũ nổi gót đi vào.

Thẩm Nguyệt lại nói: “Đóng cửa lại”.

“Công chúa không sợ người khác hiểu lầm ư?”, Tô Vũ vừa nói vừa khép cửa.

Sau đó lại vô hại hỏi: “Công chúa làm chén trà nhé?”

“Chàng thấy ta có tâm tư uống trà cùng chàng không hả?”, nàng thình lình đẩy Tô Vũ vào góc tường: “Ban nãy chàng nghe được những gì Hạ Du nói chưa?”

Tô Vũ: “Thính lực ta cũng khá nên có nghe thấy rồi”.

“Vậy mà chàng không giải thích cái gì à? Buối chiều sao chàng không nói tiếp?”, Thẩm Nguyệt nhìn thẳng: “Hay là chàng không có ý định nói cho ta biết?”.

Tô Vũ gật đầu: “Đúng là không định nói cho nàng, nhưng ta biết không thể giấu nàng mãi, giống như bây giờ ta không nói, Hạ Du mồm to vẫn sẽ nói cho nàng đấy thôi”.

“Tô Vũ”, Thẩm Nguyệt không biết mình đang có cảm xúc như thế nào: “Sao chàng lại tới? Bất luận chàng làm gì thì cũng sẽ phải chịu tội, sao còn tới làm gì?!”

Thẩm Nguyệt nói “Coi như không có chàng thì một mình ta vẫn ổn, có ai vội đi chịu chết như chàng không hả!”

Tô Vũ nhìn nàng thật lâu, giơ tay lên sờ vào vành tay nàng: “Nàng sao có thể không biết lý do ta đến đây chứ”.

“Nhưng chàng không nghĩ đến việc, nếu đàm phán thất bại thì chàng sẽ phải chịu tội, đến khi quay về thì còn có thể bình yên vô sự làm Đại học sĩ sao?”

Tô Vũ nói: “Không nghĩ đến”.

Thẩm Nguyệt tức giận: “Vậy giờ chàng nghĩ cho kỹ đi!”

Tô Vũ thấy nàng tức giận vô cùng, giống như sẽ bùng nổ bất kỳ lúc nào.

Hắn dịu dàng nói: “Đừng giận mà, tức giận sẽ mọc tóc bạc đấy. Nàng bảo ta nghĩ kỹ lại nhưng giờ cũng đã muộn rồi mà, chẳng bằng bình thản ngồi xuống uống chén trà”.

Thẩm Nguyệt nói: “Ai thêm uống trà với chàng hả, bớt bớt đi! Chàng chẳng phải là giỏi mưu kế lắm hay sao, hoàng đế một lòng muốn hại chàng mà chàng còn để cho ông ta thành công hả?! Lúc trước chàng nghĩ được cách cho ta đấy còn gì, sao chàng không giả bệnh đi!”

Tô Vũ phối hợp nói: “Ừ, nàng cũng nói là, lần này ta trốn được nhưng lần sau hoàng thượng vẫn sẽ tìm cách khác đối phó ta, nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có cách rời kinh đuổi kịp nàng là tốt nhất”.

Thẩm Nguyệt không biết phải nói gì.

Giờ nàng cảm thấy lý do lúc trước đem ra để thuyết phục Tô Vũ đúng là rất tệ.

Tô Vũ nói: “A Nguyệt, giờ nàng đã hiểu sự gấp gáp và lo lắng của ta khi ấy chưa”.

Đúng, nàng đã hiểu rồi.

Nàng chậm rãi nói: “Giờ ta chỉ muốn đá một phát cho chàng bay về kinh thành thôi”.

Tô Vũ dựa thân thể cao dài vào tường, sau đó bất ngờ kéo Thẩm Nguyệt vào lòng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 539

Thâm Nguyệt đã dồn toàn bộ sức lực vào cơn tức r ồi, bây giờ cũng không còn hơi sức mà đẩy hấn ra nữa.

Mọi sự thu liễm và kiềm chế của nàng đã không còn bất kỳ tác dụng nào khi nàng dán vào lòng hấn.

Khi hấn lên tiếng, ngực của hấn cũng truyên ra sự rung động khiến người ta run rẩy: “Nàng hiểu là được. Khi ấy ta lo lắng bao nhiêu, không thể để nàng đi một mình được, nàng mà đi thì sẽ không quay về nữa”.

Hấn đặt tay vào sau lưng nàng, áp chặt vào ngực mình: “Giờ thì tốt r ồi, có ta ở đây, nàng chắc chắn có thể bình yên trở về”.

Thâm Nguyệt rõ ràng đang đ ầy một bụng tức, nhưng lại không có sức lực nói gì nữa, mọi cơn lửa giận của nàng đã bị Tô Vũ dập tắt.

“Ta rất lo lắng”, nàng vùi đầu vào áo hấn, hít một hơi thật sâu.

“Không sợ, ông trời sẽ không tuyệt đường sống của ai đâu”.

“Tô Vũ, nếu hoàng thượng không cho chàng làm sứ thần đi đàm phán thì có phải chàng cũng sẽ mạo hiểm đến tìm ta bằng mọi giá không?”

Tô Vũ nói: “Ta sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế để làm sứ thần đàm phán, như vậy có thể quang minh chính đại tới tìm nàng”.

<https://vietwriter.vn/threads/tham-nguyet-mot-kiep-hong-tran-tham-nguyet.10796/>

Hấn nói nghe rất nhẹ nhàng, nhưng bây giờ hấn như đang đứng bên bờ vực, chỉ hơi bất cẩn thì sẽ ngã xuống, đến thịt nát xương tan.

Nàng không muốn hấn gặp nguy hiểm.

Nếu có thể, nàng hy vọng hẳn chỉ là một Đại học sĩ bình thường, một người đọc sách bình thường, dạy học, làm văn trong viện thái học.

Trong tiếng đọc sách rõ ràng, hẳn liêm khiết thanh bạch, độc lập tự nhiên đứng trong học đường sáng sủa, bên ngoài học đường là hoa ngô đồng rơi đầy đất.

Nhưng nàng lại biết, từ khi hẳn một thân một mình cặm kiếm lên núi cứu nàng, hẳn sẽ không thể chỉ là một Đại học sĩ bình thường được.

Thẩm Nguyệt dần bình tĩnh lại, trầm giọng nói: “Tiếp theo chàng định làm gì? Làm sao để đàm phán với Dạ Lương chỉ bằng ba tòa thành trì chứ?”

“Ta có thể nói sau được không?”

“Không”.

“Nhưng mà”, Tô Vũ cúi đầu xuống, ôm chặt nàng trong ngực, khẽ chạm vào lỗ tai của nàng, ấm áp nói: “Cẩn thận tai vách mạch rừng”.

Thẩm Nguyệt hí mắt nói: “Được, vậy ta chờ chàng nghĩ xong rồi nói cho ta sau”.

Khi Thẩm Nguyệt mở cửa ra, Hạ Du ở ngoài cửa không kịp phòng bị, suýt nữa thì té ngã.

Đối mặt với vẻ thản nhiên của Thẩm Nguyệt, Hạ Du ho khan nói: “Hahaha, ta mới tới, mới tới thôi”.

Hắn ta thật sự rất tò mò những chuyện đã xảy ra lúc nãy.

Nhìn hai người vô cùng bình tĩnh, không giống như vừa đánh nhau không.

Sau khi Thẩm Nguyệt về phòng, Hạ Du hóng hớt hỏi Tô Vũ: “Lúc ta không ở đây, các người đã làm gì vậy?”

Tô Vũ nghĩ một lúc rồi nói: “Làm mấy chuyện vô hại”.

Hạ Du miên man bất định: “Hay là người có ý gì với Thẩm Nguyệt đây? Ta nói cho mà biết, Thẩm Nguyệt là phu nhân tướng quân, người dám bất kính với nàng, coi chừng ta vạch tội người!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 540

Bình thường Tô Vũ cũng chẳng nói quá nhiều với Hạ Du, bởi vì Hạ Du động tí là muốn cáo trạng hắn, vạch tội hắn.

Hạ Du cũng chỉ định dọa Tô Vũ một chút, chứ không muốn kéo Thẩm Nguyệt xuống nước cùng.

Tô Vũ ng ồi vào giường, để nguyên quần áo nằm xuống, vóc người thon dài, khe nhắm mắt lại, góc mặt nhìn rất tinh thể, đèn đuốc chiếu lên không góc chết, đến Hạ Du cũng thấy hắn đẹp như tranh vẽ.

Tô Vũ nói: “Người bảo vệ nàng như vậy, ta cũng yên tâm”.

Thẩm Nguyệt cứ canh cánh trong lòng, bởi Tô Vũ mãi không nói cho nàng biết dự định kế tiếp của hắn là gì. Hắn nói là để sau, nhưng không biết cụ thể là lúc nào.

Mỗi lần Thẩm Nguyệt hỏi thì Tô Vũ đều bảo để sau, nhưng cũng chẳng nói “để sau” là khi nào, có vẻ là không muốn nói cho nàng biết.

Đội ngũ tiếp tục đi về biên quan.

Càng đi về phía nam, quãng đường càng hoang vu.

Nơi này gần chiến trường, bách tính lưu lạc, bởi vì chiến tranh loạn lạc nên hoa màu bị hủy diệt, thành trấn lụi tàn.

Tính toán hành trình thì ước chừng mấy ngày nữa sẽ đến biên cảnh.

Mới đầu Hạ Du còn đùa bỡn Thanh Hạnh cho vui, như vậy con đường này sẽ không còn nhàm chán nữa.

Trên đường đi, đội ngũ chưa từng gặp nguy hiểm, trong cái khổ có cái hên, hòa thuận vui vẻ.

Hôm ấy đoàn người không đến trạm dịch kịp trước trời tối, bèn nghỉ chân như thường lệ, tìm một rừng cây tá túc qua đêm.

Trời vừa tối, tiếng côn trùng đã kêu vang không ngừng, não nhiệt vô cùng.

Bọn thị vệ thuần thực phân công nhiệm vụ, từ nhóm lửa, tìm nước cho đến săn thịt rừng.

Thanh Hạnh đã dần dần hòa thuận, không còn là tiểu cung nữ cẩn thận khắp chốn, chỉ chú ý đến Thẩm Nguyệt như trước nữa.

Nàng ta đã học được cách cãi lại Hạ Du, Hạ Du thấy có người cãi mình thì cũng càng hăng hái hơn.

Thanh Hạnh nhận ra Hạ Du tuy chỉ giỏi to mồm, suốt ngày gọi nàng ta qua lại nhưng thực ra cũng chẳng hề có mấy thói xấu hay kiêng kỵ gì của quý công tử bình thường.

Hắn ta mệt mỏi thì có thể ngủ dưới đất cùng mọi người, đói thì cũng có thể ăn lương khô khó nuốt như mọi người, hơn nữa cũng chẳng hề kén chọn.

Hắn ta chỉ đơn thuần muốn chọc tức Thanh Hạnh mà thôi.

Ánh lửa trong rừng cây bùng lên.

Thanh Hạnh lấy khăn trải xuống đất cho Thẩm Nguyệt ngồi lên, vì nó rộng nên Thẩm Nguyệt cũng mời Tô Vũ vào ngồi cùng.

Tô Vũ là Đại học sĩ, xưa nay yêu sạch sẽ, nên ai cũng hiểu.

Có đi đâu là Tô Vũ cũng đã khỏe lại nên ban ngày không ngồi xe ngựa với Thẩm Nguyệt nữa mà cưỡi ngựa đi trước.

Có người ngoài ở đây thì Tô Vũ luôn hành xử rất đúng cấp bậc lễ nghĩa của quân với thần, không hề có chút phạm quy nào.

Mắt thấy Thâm Nguyệt mời hấn vào ng ỡ, hấn cũng cảm ơn với dáng vẻ thành khẩn r ỡ ng ỡ vào một khoảng cách Thâm Nguyệt mấy thước.

Thị vệ nhanh chóng tìm được nước, thịt rừng và bắt đầu nướng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 541

Tô Vũ cầm nhánh cây xiên thịt rừng trong tay, ngón tay trắng tinh thỉnh thoảng chuyển động, ánh lửa chiếu lên dáng hấn cứ vụt sáng lên.

Tô Vũ trông khoan thai vô cùng, Thẩm Nguyệt không tự chủ mà phải liếc qua hấn.

Hấn như có như không nhếch khóe miệng, ánh lửa trong mắt hấn nhảy vọt, nói: “Công chúa đói bụng sao, đừng lo, ta nướng sắp xong rồi”.

Hấn chắc chắn đã nhận thấy nàng đang nhìn trộm mình.

Thẩm Nguyệt liếc mắt ra chỗ khác, quần bách nói: “Ta không sao hết, người cứ từ từ mà nướng”.

Nhưng bên Hạ Du có vẻ không được thuận lợi như thế.

Hấn ta cũng cầm một xiên thịt rừng để nướng, nhưng trước giờ hấn ta hầu như chẳng làm bao giờ, nướng không đều gì cả, cuối cùng lại sai sử Thanh Hạnh đến nướng thay.

Thanh Hạnh tức tối nghe Hạ Du chỉ trỏ: “Chỗ này người đã nướng đâu, ôi trời ơi, chỗ kia khét cháy rồi kia, rốt cuộc người có biết nướng không hả!”

Thanh Hạnh không chịu nổi nữa: “Nô tỳ không biết nướng đấy, phó sứ nói nhiều thế nhỉ, ngài tự đi mà làm!”

Hạ Du nói: “Người làm không tốt lại còn không cho người khác nói nữa hả! Thôi được rồi, người chú ý nướng thịt đi, ta sẽ bớt nói vài câu”.

Không bao lâu sau, trong rừng bốc lên mùi thơm của thịt nướng.

Đến lúc thịt chín, Thanh Hạnh đang muốn cho Thẩm Nguyệt ăn trước thì đã bị Hạ Du chặn lại: “Người muốn độc chiếm à?”

Thanh Hạnh nói: “Nên mời công chúa ăn trước rồi phó sứ mới được ăn chứ!”

Hạ Du bĩu môi, nhìn về phía thịt rưng trên tay Tô Vũ: “Đại học sĩ đang nướng kia kìa, hẳn nướng còn ngon hơn người, công chúa cần gì ăn chút thịt sắp bị nướng cháy đen này chứ!”

Thẩm Nguyệt buồn cười nói: “Ta tạm thời vẫn tự làm được, Thanh Hạnh, phó sứ muốn ăn thì để hẳn ta ăn đi”.

Hạ Du rõ ràng có chân có tay nhưng không chịu ăn, bảo là sợ bẩn tay.

Thế nên Thanh Hạnh lại phải quỳ xuống bên cạnh Hạ Du, dùng tay gỡ phần thịt cháy ra rồi đưa phần thịt ngon cho hẳn ta ăn.

Hạ Du nắm tay của nàng ta, há miệng ra ăn.

Bên ngoài tuy bị nướng khét nhưng thịt bên trong vẫn ngon.

Khi Hạ Du nắm lấy tay Thanh Hạnh thì ánh mắt nàng ta hơi run rẩy.

Thị vệ bên cạnh thấy thế thì đầu bật cười. Họ biết Hạ Du dễ gần, nên có người còn lên tiếng: “Đi ra ngoài mà vẫn có cô nương đích thân bón cho, phó sứ hên thật đấy”.

Thanh Hạnh cảm giác tất cả đầu đang trên đầu hai bọng họ, mặt liền đỏ lên, muốn tránh khỏi tay của Hạ Du. Mà Hạ Du còn liên tục nắm lấy tay nàng ta, khiến nàng ta cảm thấy không được tự nhiên. Một luồng khí nóng bốc lên từ cổ nàng ta, càng ngày càng bỏng.

Hạ Du nhanh chóng nắm chặt lại, bất mãn nói: “Người quan tâm bọng họ nói làm cái gì, dứt tiếp đi”.

Thẩm Nguyệt nhìn tất cả cảnh đó, cầm nhánh cây gậy đồng lửa, cười mà như không cười nói: “Chờ đến khi về kinh, ta sẽ xin hoàng thượng lấy Thanh Hạnh cho Hạ phó sứ, cho Thanh Hạnh đến hầu hạ người mấy hôm”.

Hạ Du chép miệng: “Trước kia bên cạnh ta cũng chẳng có tỳ nữ nào h ầu hạ, bây giờ lại quen có tiểu nha đ ầu này, nếu giữ ở chỗ ta thì cũng đ ược đ ấy, cảm ơn công chúa trước nh ế”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 542

Ánh mắt Thanh Hạnh hơi bốc lên dòng nước như muốn rơi ra, cây mạnh nói: “Ai thêm ở lại bên cạnh ngài chứ!”

Nhưng với một cung nữ như nàng ta, được chọn làm tỳ nữ thiếp thân của chủ tử thì đó chính là may mắn.

Hạ Du nói: “Người lại còn không chịu? Đã thế thì ta càng muốn! Chờ đó cho ta, đến khi nào về kinh, không cần công chúa lên tiếng, tiểu gia ta cũng sẽ tự xin người từ chỗ hoàng thượng!”

Bọn thị vệ cũng ồn ào nói theo.

Thanh Hạnh then đến mức muốn chui xuống đất.

Sau một trận đánh chén, mọi người có vẻ vẫn chưa thỏa mãn.

Hạ Du đứng dậy muốn đi vào trong rừng, Thanh Hạnh thấy thế thì hỏi: “Bên kia tối đen như mực, phó sứ qua đó làm gì?”

Hạ Du quay lại đùa nàng ta: “Ta muốn đi tiêu, người đi cùng không?”

“... Coi như nô tỳ chưa hỏi gì đi”.

Đúng lúc gặp một trận gió thổi qua, cây lá trong rừng bay lả tả, lấn át cả tiếng côn trùng kêu vang ở đồng ruộng bên cạnh cánh rừng.

Ánh mắt Tô Vũ hơi khựng lại một chút, cầm lên một nhánh cây, sắc mặt bình thản: “Tốt nhất là gọi một người đi cùng phó sứ đi”.

Thủ lĩnh thị vệ nghe thế thì lập tức phái một thị vệ khác đi cùng Hạ Du.

Nhưng Hạ Du từ chối: “Ta quen đi một mình, có người nhìn thì ta không tiêu được”.

Tô Vũ nói: “Phó sứ đừng đi xa quá”.

Hạ Du khinh thường trong lòng, nếu không đi xa ra một chút, chẳng lẽ lại để mọi người nghe thấy tiếng hản ta đi tiêu à? Thế thì ngại chết!

Hơn nữa đêm nay lại còn phải ngủ ở đây, Hạ Du cũng không muốn đi tiêu ngay gần chỗ ngủ.

Thế là hản ta cố gắng đi xa ra một chút.

Nhưng Hạ Du vừa mới bước chân đi khỏi đó thì không khí vui vẻ bỗng nhiên yên tĩnh lại.

Sau đó, tiếng gió ngày càng lớn, cảm xúc của thủ lĩnh thị vệ từ thả lỏng bỗng biến thành cảnh giác, đám thị vệ khác cũng âm thầm sờ vào bội kiếm bên hông.

Tô Vũ bình thản nói: “Thanh Hạnh, đưa công chúa vào xe ngựa tạm lánh đi”.

Thẩm Nguyệt ngưng thần lắng nghe, lúc này mới cảm nhận được tiếng lá lác lư trong gió hơi mạnh hơn bình thường. Tiếng lá cây xào xạc che đi tiếng chân đang đập trên thân cây, mà chính vì thân cây bị mượn lực đẩy lên nên mới khiến lá cây lác lư càng mạnh.

Thanh Hạnh vẫn chưa hiểu, nhưng cũng tự nhiên thấy lo sợ, bèn lập tức đỡ Thẩm Nguyệt dậy và đi vào xe ngựa.

Thẩm Nguyệt chưa biết người tới có ý gì.

Nhưng chỉ nhìn lá cây bay tán loạn là biết ngay đây là người có võ công cao cường, cho nên Thẩm Nguyệt kết luận những kẻ này không phải loạn tặc hay thổ phỉ.

Nếu phải thì cũng sẽ không lén lút mượn tiếng gió để tới gần rừng cây mà sẽ gióng trống khua chiêng xông tới.

Cho nên đây chắc hẳn là đuổi tới từ trong kinh.

Thảm Nguyệt bắt đầu xoay chuyển cực nhanh, đối phương nhắm vào nàng sao?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 543

Trước mắt đã đi được hơn nửa đường đến biên cảnh, hành trình vẫn rất an toàn, bây giờ mới có người tới thì quá là kỳ quái.

Nếu là hoàng đế phái tới thì đã nên động thủ để lấy mạng nàng từ lâu, chứ không phải chờ đến khi Tô Vũ đến đi cùng nàng thì mới động thủ.

Huống h ồ T ần Như Lương còn sống, hoàng đế sẽ không hành động thiếu suy nghĩ như vậy mới đúng.

Hay là nhằm vào Tô Vũ?

Thẩm Nguyệt cảm thấy khả năng không lớn lắm, Tô Vũ mang sứ mệnh đàm phán đến, còn chưa bàn bạc được gì với Dạ Lương thì đã gặp tập kích, chẳng phải là thất bại trong gang tấc hay sao.

Nghĩ vậy, Thẩm Nguyệt bèn lên xe ngựa với Thanh Hạnh.

Nhưng chỉ trong phút chốc, Thẩm Nguyệt lập tức tái mặt, đẩy Thanh Hạnh ra ngoài, nói: “Mau lên, đi tìm Hạ Du!”

Nếu đối phương thật sự có chuẩn bị mà đến, không phải để giết nàng hay Tô Vũ thì chỉ còn Hạ Du là mục tiêu duy nhất thôi!

Thanh Hạnh là một tiểu cung nữ, không phải mục tiêu, hơn nữa còn là người hoàng đế phái đến. Trong tình huống bình thường, chỉ cần nàng ta không cản trở thì đối phương cũng sẽ không làm gì nàng ta.

Thanh Hạnh rõ ràng rất sợ hãi: “Nhưng nô tỳ mà đi thì công chúa phải làm sao!”

Thẩm Nguyệt trấn tĩnh nói: “Người ở lại đây cũng có giúp được gì đâu, thừa dịp bây giờ thì mau đi tìm đi, tìm được Hạ Du thì cùng nhau chạy trốn, đừng quay lại biết chưa? Những kẻ này mà nhắm đến hấn ta thì hấn ta sẽ gặp nguy hiểm đấy!”

Thanh Hạnh vừa nghe thấy Hạ Du sẽ gặp nguy hiểm thì trái tim bỗng nhiên run lên, nói chuyện cũng run rẩy: “Vậy, vậy nô tỳ đi tìm ngài ấy trước... công chúa phải cẩn thận ạ!”

“Mau đi đi, ở đây nhiều người, ta tạm thời sẽ ổn thôi”, Thẩm Nguyệt nói.

Sau đó Thanh Hạnh không trì hoãn nữa mà run rẩy bò xuống xe ngựa, nương theo ánh lửa quay đầu đâm thẳng vào bụi cây.

Thanh Hạnh chạy nhanh về phía trước, quay đầu lại thì trông lấy những bóng đen lơ mơ, vun vút xông vào chỗ mọi người đang đứng.

Thanh Hạnh sợ hãi vô cùng, chỉ biết rằng bản thân phải nhanh chóng tìm được Hạ Du.

Không thể để Hạ Du lỡ mạng quay lại được, ở đây rất nguy hiểm!

Thanh Hạnh vừa bước chân đi, một vùng đao kiếm liền lập lòe chói mắt Thẩm Nguyệt.

Tô Vũ tới gần, không có bất kỳ hành động gì, nhưng trên người lại vô tình tỏa ra sát khí. Hắn hít mắt nhìn mấy người áo đen đứng tại chỗ, vẫn bình thản hỏi: “Nàng bảo Thanh Hạnh đi tìm Hạ Du à?”

“Ừ”.

“Nàng chắc chắn đám người này nhằm vào Hạ Du sao?”

Thẩm Nguyệt trầm tĩnh nói: “Ta chỉ phỏng đoán thôi, nếu không phải thì cho Thanh Hạnh đi xem hắn ta có chạy linh tinh hay không cũng là một chuyện tốt mà”.

Nàng vừa nói xong, tất cả thị vệ lần lượt rút đao.

Thủ lĩnh thị vệ lạnh lùng quát: “Người phương nào đến, mau xưng tên ra!”

Kết quả, đối phương không nói hai lời, vung đao lên bắt đầu chiến đấu.

Bọn chúng ra tay tàn nhẫn, lập tức quấn lấy đám thị vệ.

Mùi máu tanh tràn ngập khắp rừng, tiếng kêu rên vang lên liên hồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 544

Những kẻ này che mặt, chỉ để lộ ra đôi mắt ác độc, giết người tàn nhẫn dứt khoát, thị vệ không phải đối thủ của chúng.

Thẩm Nguyệt nhíu chặt lông mày, nhìn từng thị vệ ngã vào vũng máu.

Ban nãy mọi người còn nói nói cười cười, thế mà bây giờ đã thảm liệt như thế này.

Thủ lĩnh thị vệ vẫn đang dẫn thuộc hạ dây dưa với chúng.

Đám sát thủ kia nhanh chóng muốn thoát khỏi nhóm thị vệ, tìm mục tiêu ra tay.

Bọn chúng liền xông thẳng vào xe ngựa.

Thủ lĩnh thị vệ quát lên: “Bảo vệ công chúa và đại nhân!”

Đám thị vệ còn dư lại ra sức chặt đứt lối vào của sát thủ, ngăn cản ở trước mặt.

Đám sát thủ để lại một vài người đánh nhau với thị vệ, chia nhỏ ra một nhóm nhanh chóng vọt ra trước mặt Thẩm Nguyệt và Tô Vũ.

Ngay thời khắc tên sát thủ kia xông tới, Tô Vũ kéo lấy cổ tay của Thẩm Nguyệt, mạnh mẽ kéo nàng ra khỏi xe ngựa, quay người cực nhanh vài vòng rồi dừng lại ở khoảng cách bên ngoài hai trượng.

Sát thủ không lập tức đuổi theo họ mà trước hết phải vén rèm che của xe ngựa lên, nhìn xem bên trong thùng xe còn người nào khác không.

Lúc này, Thẩm Nguyệt đã có thể kiên định tin rằng, chúng đến đây để nhắm vào Hạ Du.

Bây giờ trong xe ngựa đã không còn người nào khác, sát thủ cũng không cần biết ai là ai, lập tức nhào tới phía trước.

Thẩm Nguyệt đang nghĩ có nên dụ tên sát thủ này tới nơi mà thị vệ không thấy được hay không, như thế mới tiện cho Tô Vũ động thủ, nàng cũng có thể giúp hắn đôi chút.

Thẩm Nguyệt vốn tưởng rằng Thanh Hạnh sẽ báo cho Hạ Du trốn thật xa, nhưng nào ngờ Hạ Du lại đột ngột quay trở về vào đúng lúc này.

Hạ Du thấy sát thủ đang tiến lại gần Thẩm Nguyệt và Tô Vũ mà thị vệ đang bị quấn chân không thể thoát ra được, hắn ta lập tức hô lên với tên sát thủ kia, hoàn toàn không sợ chết: “Bắt nạt một người trời gà không chặt, đáng mặt hảo hán gì chứ! Có giỏi thì nhắm vào ta đây này!”

Thẩm Nguyệt nhìn theo hướng âm thanh, bỗng chốc thấy toàn thân mình bất ổn.

Ngay sau đó, một số sát thủ ở phía trước quả nhiên rất có nghĩa khí, chuyển hướng lao về phía Hạ Du.

Chắc hẳn sau khi so sánh thì chúng cảm thấy Hạ Du giống với mục tiêu của chúng hơn.

Thẩm Nguyệt quát ầm lên với Hạ Du: “Đồ ngốc! Còn không mau chạy đi!”

Hạ Du bấy giờ mới hoàn hồn, túm lấy Thanh Hạnh quay đầu chạy mất.

Tên sát thủ cầm đầu thấy vậy bèn giơ thanh kiếm trong tay lên, phóng vào lưng của Hạ Du.

Trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Thẩm Nguyệt rất ấn ý, đưa phi tiêu phòng thân cho Tô Vũ. Tô Vũ nhón lấy phi tiêu, thần sắc nặng nề như sấm chớp nghìn cân, hắn cũng lập tức phóng phi tiêu ra.

Hạ Du giật mình quay đầu lại, sợ hãi đến mức tim gan phèo phổi sắp vọt cả ra ngoài.

Hắn ta trông thấy thanh kiếm bén nhọn kia tới gần trong gang tấc, đột nhiên một chiếc phi tiêu từ bên cạnh bay tới, trùng hợp trúng ngay lưỡi kiếm kia, khiến thân kiếm bay lệch hướng, cắm vào thân cây bên cạnh.

Tô Vũ khẽ nói: “Nàng đi tiếp ứng cho Hạ Du, sát thủ cứ để ta xử lý”.

Thâm Nguyệt đáp: “Được, chàng phải cẩn thận đấy”.

Nói xong, hai người cùng lúc lao vào sâu trong rừng cây, lần lượt chạy về hai hướng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 545

Thẩm Nguyệt chạy lên phía trước tiếp ứng Hạ Du, Tô Vũ đuổi theo hắc y nhân từ phía sau.

Hạ Du và Thanh Hạnh lần mò trong bóng tối, chạy vào rừng cây, rõ ràng hắc y nhân ở phía sau càng lúc càng gần, thế mà đột nhiên vang lên tiếng đánh nhau.

Bóng người dao động, trong không khí ngập tràn mùi máu tanh, không ngừng kích thích cảm quan của Hạ Du.

Đột nhiên phía trước có người xông tới, Hạ Du và Thanh Hạnh không khỏi giật mình.

Hạ Du vô thức chần trước mặt Thanh Hạnh, chuẩn bị liều mạng với người này.

Không ngờ giọng nói căng thẳng của Thẩm Nguyệt đột nhiên lọt vào tai hai người: “Làm cái quái gì thế hả! Người còn định đánh nhau với ta chắc, không may chạy đi!”

Thẩm Nguyệt kéo hai người kia, nhân lúc Tô Vũ đang giữ chân đám sát thủ, ba người bất chấp mọi thứ, điên cuồng trốn chạy về phía trước.

Mà mấy sát thủ đang giao đấu cùng thị vệ trong rừng ban nãy thấy Hạ Du xuất hiện cũng lục tục tách ra, bắt đầu đuổi theo hắn ta.

Tô Vũ câu giờ được nhất thời nhưng không thể kiềm chân tất cả sát thủ, về sau lục tục có thêm sát thủ đuổi tới.

Thẩm Nguyệt như có lửa đốt trong lòng, vừa lo lắng cho an nguy của Tô Vũ, vừa không biết phải làm thế nào để thoát được tình cảnh khốn khó hiện giờ.

Đừng nói một mình nàng không ứng phó nổi, bây giờ còn kéo theo hai người không biết võ công như Hạ Du và Thanh Hạnh.

Thẩm Nguyệt không biết mình đã dồn hết sức lực tháo chạy thế nào trong tình huống không nhìn rõ đường, Hạ Du và Thanh Hạnh phía sau bị nàng kéo cho lao đảo, nhưng không thể dừng lại.

Một khi dừng lại, sát thủ sẽ đuổi kịp, đến lúc ấy không ai chạy được.

Thẩm Nguyệt tức đến mức thở không ra hơi: “Không phải bảo người đi thật xa sao, quay về làm gì, định đưa mạng cho chúng sao! Thanh Hạnh người làm việc kiêu gì thế!”

Thanh Hạnh cũng không thở nổi: “Nô tì không kéo nổi... Ngài ấy cứ đòi quay về...”

Hạ Du cũng thở hồng hộc: “Cô đừng trách nàng ta, là tự bản thân ta đòi quay lại. Ta không thể trơ mắt nhìn các người gặp chuyện, người chúng thực sự muốn giết là ta, nhưng lại để cô rơi vào nguy hiểm, cả đời ta không thể yên lòng nổi”.

Thực ra xuất phát điểm của Hạ Du là tốt, hắn ta rất nghĩa khí, không nỡ bỏ lại Thẩm Nguyệt mạo hiểm một mình.

Nhưng nếu hắn ta vừa có thể nghĩa khí vừa có thể dùng tới đầu óc thì cục diện cũng không đến mức như hiện giờ.

Thẩm Nguyệt phát điên: “Vậy người cảm thấy bây giờ ba người chúng ta rơi vào nguy hiểm thì tốt ở đâu hả!”

Hạ Du trầm ngâm, hắn ta sốt ruột đáp: “Ôi chao đừng nói nhiều nữa, chúng ta mau chạy thôi, chúng sắp đuổi tới nơi rồi!”

Lúc này Thanh Hạnh hoảng hốt nói: “Chúng ở trên cây!”

Sát thủ tay chân nhanh nhẹn, còn biết khinh công, nhảy qua nhảy lại giữa những cành cây không thành vấn đề

Ngay khi hai tên sát thủ từ trên ngọn cây lao thẳng xuống dưới, Thâm Nguyệt không nghĩ được quá nhiều, tiện tay rút hai cây trâm trên đầu Thanh Hạnh, trong đầu bất giác nhớ đến cảnh tượng khi Tô Vũ đối phó với cơ thiếp kia, một đòn lấy mạng.

Bàn tay nàng dõn lực, nhìn hai bóng đen kia chẳng khác nào hai con chim nhận giang cánh trong bóng đêm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 546

Sức lực chảy tràn khắp cơ thể nàng, Tô Vũ làm được, nàng cũng có thể làm được.

Thế là hai cây trâm bay ra khỏi bàn tay của Thâm Nguyệt, vô cùng tàn nhẫn, bắn thẳng về phía bóng đen.

Chắc hẳn sức lực của nàng cũng không nhỏ, có thể nghe thấy tên sát thủ khê rên lên, nhất thời không giữ được cân bằng nên cắm đầu xuống đất.

Hạ Du và Thanh Hạnh trợn mắt há miệng.

Thâm Nguyệt quát mắt quát lên: “Đứng đực ra đó để trứng hả, còn không mau trốn đi?!”

Hai người này kịp hoàn hồn, bấy giờ mới gồng sức cùng Thâm Nguyệt chạy về phía trước.

Ba người chạy ra khỏi khu rừng, màn đêm phía trước bỗng dưng sáng sủa hơn, trên đỉnh đầu có ánh trăng bàng bạc, gió trên khe núi mát rượi thổi qua.

Thế nhưng phía trước không còn đường để đi nữa.

Bày ra trước mắt họ là một vách núi dài và dốc đứng, ba người suýt chút nữa không dừng lại kịp mà lăn thẳng từ nơi này xuống dưới.

May mà Thâm Nguyệt có đủ định lực nên kịp thời giơ tay tóm lấy Hạ Du và Thanh Hạnh đang cắm đầu xông về phía trước.

Ba người thậm chí đã thò nửa chân ra ngoài, đất đá lạo xạo rơi xuống dưới, ai nấy không khỏi giật mình, mồ hôi lạnh túa ra sau lưng.

“Bây giờ nên làm thế nào đây?”, Hạ Du không có chủ ý gì, chỉ biết trưng cầu ý kiến của Thâm Nguyệt.

Ban nãy thấy Thảm Nguyệt vung đòn hạ gục hai tên sát thủ, họ vừa kinh ngạc vừa tán thưởng. Khi c ần nghi ngờ gì nữa, nàng đã trở thành “nòng cốt” của nhóm ba người.

Thảm Nguyệt không đáp lời, ánh mắt như hổ như báo nhìn chăm chăm vào bóng tối nơi rừng cây.

Ở phía sau không còn thị vệ nào đuổi theo nữa, không biết có phải họ đã bị đám sát thủ này giết sạch r ồi không.

Thảm Nguyệt cảm nhận được sát khí n ồng nặc thì trong rừng cây tràn ra, đang bao vây v ề phía ba người họ.

Sau đó, từng sát thủ bước ra khỏi rừng cây, xuất hiện giữa ánh trăng nhợt nhạt. Lưỡi đao trong tay chúng vẫn còn đang nhỏ máu, b ầu không khí khiến người ta hết sức ngột thở.

Tên sát thủ c ần đầu giờ đao chỉ v ề phía Hạ Du sau lưng Thảm Nguyệt, giọng nói trầm đục: “Giao nó ra đây, ta sẽ chừa lại một mạng cho các người”.

Thảm Nguyệt nói với Hạ Du ở phía sau, âm thanh như lọt ra từ những kẽ răng: “Tạm thời cứ kéo dài thời gian đã, nếu thực sự không ổn thì nhảy xuống đi, dù què quặt tàn phế cũng đỡ hơn là bị giết chết”.

Hạ Du nói với đám sát thủ: “Người nói là chừa lại một mạng cho họ, nhưng họ có hai người, các người chừa một mạng làm sao mà đủ?”

Tên sát thủ hiển nhiên chẳng đủ kiên nhẫn, gã vừa đi v ề phía này vừa nói: “Thế thì cứ đi cùng người xuống gặp Diêm Vương hết là xong!”

“Đợi đã!”, bước chân của sát thủ ngừng lại, Hạ Du hít vào thật sâu: “Ta có thể giao bản thân mình cho các người, các người có thể đảm bảo hai người này bình yên vô sự chứ?”

Sát thủ quắc mắt nhìn Thảm Nguyệt và Thanh Hạnh: “Được”.

Hạ Du lại hỏi: “Ta chỉ có một câu hỏi, hi vọng có thể biết rõ trước khi chết. Rốt cuộc kẻ nào muốn đẩy ta vào chỗ chết?”

Thâm Nguyệt nghĩ, đầu óc Hạ Du vẫn chưa h ồ đ ồ h ắ n, vẫn biết hỏi vài thứ hữu dụng.

Nhưng chuyện này cho dù không hỏi thì chắc hẳn hẳn ta cũng biết chừng mực ít nhi ều. Tên sát thủ này chắc chắn sẽ không trả lời, nhưng câu hỏi này vẫn có thể kéo dài thời gian.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 547

Sát thủ nói: “Điêu này người để dành xuống hỏi Diêm Vương, bọn ta chỉ phụng mệnh hành sự, đem đầu của người về bàn giao”.

Thấy Hạ Du vẫn chưa chịu qua, sát thủ đành dõn họ từng bước một.

Hạ Du có vẻ cuống quýt: “Người muốn lấy đầu của ta chứ gì, nếu người còn bước tới, ta sẽ không cho người lấy đầu, ta sẽ nhảy từ đây xuống đây!”

“Người tưởng rằng nhảy xuống là hết chuyện sao? Dù người có tàn phế, ta vẫn có thể chặt đầu người ra!”

Hạ Du lâm bẫm: “Thẩm Nguyệt, làm thế nào đây, ta không câu giờ nữa...”

Thẩm Nguyệt đột nhiên chỉ vào trong rừng cây, hô lên với tên sát thủ: “Người xem đó là thứ gì!”

Tên sát thủ chỉ liếc mắt sang bên cạnh trong một thoáng chốc, Thẩm Nguyệt ra tay cực kỳ nhanh, lại là một cây trâm nữa phóng ra rất dứt khoát.

Tiếc rằng sát thủ đã đề phòng từ trước, vung kiếm chém cây trâm đứt làm hai, rơi ngay xuống đất.

Nhất thời gió trên đỉnh núi nổi lên, khiến cành cây đung đưa xào xạc.

Mùi tanh ngọt của lảng vảng trong không khí.

Sát thủ lập tức bị chọc giận, chỉ tiếc rằng gã vừa mới tiến thêm được hai bước thì một thanh kiếm không biết từ phương hướng gì của rừng cây đột nhiên phóng ra, nhắm thẳng vào tên sát thủ cầ đầu.

Sát thủ thấy vậy, đành phải thối lui liên tục.

Thanh kiếm đó thành linh cắm vào nơi tên sát thủ vừa mới đứng, sâu đến vài tấc.

Sát khí đằng đằng.

Sát thủ quen với thanh kiếm đó đến mức không thể quen hơn được nữa, đó là kiếm của đờng bọn gã.

Thế nhưng bây giờ nó đã biến thành một đoạn kiếm gãy, vết máu trên lưỡi kiếm vẫn còn loang lổ, phản chiếu ánh sáng rợn người dưới ánh trăng.

Đừng nói tới sát thủ ở phía đối diện, đến cả ba người Thẩm Nguyệt trông thấy cũng hết hồn hết vía.

Thanh Hạnh thậm chí còn không chịu nổi mà hét lên.

Trái tim Thẩm Nguyệt đập điên cuồng, nàng nhìn theo hướng thanh kiếm bắn ra.

Giữa những tán lá lay động, một bóng người chậm rãi bước ra khỏi chỗ tối.

Y phục của hắn phất phơ theo gió, thon dài và thẳng tắp, mái tóc xõa trên vai trông có vẻ rối loạn.

Trong tay hắn cũng cầm một thanh kiếm giống như tên sát thủ đang dùng, không biết đã dính máu của bao nhiêu người, máu dính ở bên trên thậm chí có chỗ đã khô lại, khiến lưỡi kiếm đỏ ngầu.

Hắn như bước ra từ địa ngục, trong đôi mắt thanh lãnh chỉ toàn là sát ý nặng nề, mùi máu tanh trên cơ thể dường như thuận theo làn gió lọt vào khoang mũi của Thẩm Nguyệt, che hết mùi trầm hương vốn thuộc về hắn.

Thẩm Nguyệt trông thấy mà lòng ngực nóng ran.

Hạ Du trợn trừng hai mắt, không thể tin nổi, Thanh Hạnh ở bên cạnh run như cây sậy.

Không ai có thể ngờ rằng, đại học sĩ ngày thường nho nhã lễ độ trời gà không chặt lại có thể khát máu đến vậy.

Đúng thế, người bước ra từ bên cạnh chính là Tô Vũ.

Đám sát thủ cũng chấn động.

Trước đó chúng chia nhau thành hai nhóm, một nhóm kiềm chân các thị vệ, một nhóm ra tay với mục tiêu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 548

Bây giờ những tên sát thủ còn lại là những tên rút chân ra được sau khi giết các thị vệ, mà khi chúng đuổi theo ba người Thẩm Nguyệt, một nhóm sát thủ đang giữ chân Tô Vũ trong rừng.

Chúng có bao nhiêu sát thủ như thế, võ công không hề yếu, mà Tô Vũ chỉ có một mình.

Rất khó để tưởng tượng, một mình Tô Vũ đã xử hết tất cả sát thủ. Bây giờ hắn còn đủ sức tới nơi này, vẫn còn có thể đối địch cùng chừng ấy sát thủ.

Tên sát thủ c ãm đầu không ch ãn ch ãn gì nữa, lập tức lao về phía ba người Thẩm Nguyệt.

Khi Thẩm Nguyệt trông thấy thanh đao bén của tên sát thủ chém về phía mình lần nữa, nàng đã không còn thấy sợ r ãi.

Đại khái vì nàng cuối cùng cũng đợi được Tô Vũ đến, có thể trông thấy hắn vẫn còn sống.

Những chuyện khác chỉ là thứ yếu thôi.

Không đợi sát thủ tới gần Thẩm Nguyệt, một mùi tanh ngọt đột nhiên ập đến, bóng đen vụt qua trước mắt, Tô Vũ đã chắn trước mặt nàng.

Mái tóc của hắn lướt qua mặt nàng như có như không, vẫn còn hơi lạnh lạnh.

Bên tai chỉ còn tiếng đao kiếm va chạm, Tô Vũ giơ tay c ãm kiếm phản đòn, toàn thân mạnh mẽ hữu lực.

Khi hắn chém tên sát thủ c ãm đầu bằng thanh kiếm của mình, mùi máu tanh nồng hơn lại phủ vào mặt.

Thần sắc của Tô Vũ không hề thay đổi, hắn rút thanh kiếm ra khỏi cơ thể của tên sát thủ như đang làm một việc không thể bình thường hơn được nữa.

Hạ Du và Thanh Hạnh ở phía sau đã sợ đến cứng đờ cả rồi.

Tô Vũ nhặt đoản kiếm dưới đất lên, đưa cho Thẩm Nguyệt, khẽ bảo: “Cần lấy, bảo vệ bản thân”.

Sát thủ ở phía đối diện hùng hổ nhào tới, hắn vẫn bình thản và điềm tĩnh cất tiếng hỏi nàng: “Biết giết người chứ?”

Thẩm Nguyệt đáp: “Ta đã từng”.

“Cẩn thận đấy, đám này không phải như sơn tặc đâu”.

Hắn vừa dứt lời, tất cả cảm quan của Thẩm Nguyệt đã bị đao quang kiếm ảnh và máu tươi lấp đầy. Từ đầu đến cuối luôn có Tô Vũ chắn trước mặt nàng, bày ra tràng Tu La, giúp nàng ngăn hết mọi sát nghiệp.

Máu tươi bắn lên y phục của hắn, chỉ thoáng chốc sau đã không còn thấy nữa.

Bao nhiêu sát thủ đối phó với một mình hắn, hắn không thể nào xoay sở với tất cả được.

Gặp phải tên sát thủ nào nhân cơ hội mà xông tới, tấn công hắn từ mạn sườn, Tô Vũ ngăn cản không kịp, Thẩm Nguyệt sẽ giơ kiếm lên đối phó, không hề do dự.

Nàng chưa từng cầm kiếm chém người với khoảng cách gần như vậy, nhưng trong đầu bỗng dựng nhớ tới cảnh tượng so chiêu cùng Tô Vũ ở rừng cây phong, nàng biết mình nên làm thế nào.

Nàng không thể để Tô Vũ lo lắng cố kỵ, nàng phải dùng hết sức lực của bản thân bảo vệ chu toàn cho mình, Hạ Du và Thanh Hạnh.

Kiểm pháp của Tô Vũ thiên biến vạn hóa, nhưng đối thủ nhiều như vậy, trước đó hắn cũng trải qua một trận ác chiến, hiện giờ không thể nào múa kiếm điêu luyện được.

Có nhát đao của sát thủ hạ xuống cánh tay của Tô Vũ nhưng không thấy hắn có phản ứng gì, thậm chí đến cả một tiếng rên cũng không. Hắn nhanh chóng trở tay đâm chết tên sát thủ kia chỉ bằng một nhát kiếm.

Không có cơ hội nào để xả hơi, Thẩm Nguyệt thoáng đau lòng, nàng cảm nhận được hơi thở của Tô Vũ đang rất nặng nề và rối loạn.

Từng tên sát thủ ngã xuống, vài tên còn chừa lại bắt đầu chùn chân, nhưng thấy tình hình của Tô Vũ cũng không ổn lắm, đành cắn răng xông hết lên trong một lần.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 549

Tô Vũ cup mắt, đáy mắt như bị màu của máu nhuộm đỏ, đỏ ngầu cả lên.

Nhát kiếm gần ngay trước mặt kia còn chưa kịp hạ xuống đã thành linh được Thẩm Nguyệt đỡ lấy. Tô Vũ ngoái đầu nhìn lại, thấy Thẩm Nguyệt sóng vai cùng mình, thanh kiếm trong tay cắm thẳng vào cơ thể của tên sát thủ.

Trong ánh mắt nàng tràn ngập vẻ kiên định và lạnh lùng, thứ chất lỏng ấm nóng dính dớp kia chảy ra, dính đầy vào đôi tay nàng.

Vài ba sát thủ còn lại tập trung ở chỗ Tô Vũ, không ai tấn công Hạ Du từ phía mạn sườn nữa, thế nên Thẩm Nguyệt không thể trở mắt nhìn Tô Vũ một mình chiến đấu, thậm chí nàng không thể chịu nổi khi mũi kiếm của sát thủ chạm tới góc áo của Tô Vũ...

Tô Vũ nói, nếu nàng dùng chiêu thức cứng nhắc và cố định sẽ dễ dàng bị kẻ địch tìm thấy kẽ hở, chỉ có thay đổi liên tục mới có thể đánh bại kẻ địch.

Khi ấy nàng dùng chiêu thức loạn xạ theo bản năng mà thân thể chỉ dẫn, trông có vẻ như múa kiếm lung tung, nhưng lại cùng Tô Vũ đẩy mấy tên sát thủ đến mức không còn đường lui.

Sau cùng tất cả chết dưới lưỡi kiếm.

Cho dù những tên sát thủ này buông tay giữa chừng, Tô Vũ cũng không thể nào để chúng sống sót trở về.

Nếu chúng đã trông thấy phương diện mà hắn không muốn cho ai biết, chỉ còn đường chết. Nếu không để lại những tên sát thủ này quay về kinh thành, hậu họa khôn lường.

Thế nhưng không ai biết, khi Thẩm Nguyệt và Tô Vũ đang hợp lực giết nốt vài tên còn lại, một tên sát thủ đang nằm trên nền đất đột nhiên hẫ

quang phản chiếu, không biết có phải đã trù tính trước hay không, nhân lúc Thẩm Nguyệt và Tô Vũ không rảnh tay chú ý tới bên này, bao nhiêu chú ý của Hạ Du và Thanh Hạnh bị tình hình chiến đấu thu hút.

Tên sát thủ nằm trên nền đất đó lặng lẽ mò tới thanh kiếm bên tay.

Bàn tay gã khẽ nhếch lên, cặm lấy thanh kiếm, nhắm vào Hạ Du rồi lập tức phóng ra.

Hạ Du hoàn toàn không phát giác, thế nhưng vì thân kiếm nằm chéo nên ánh trăng hắt lên thân kiếm tạo ra phản quang rất nhạt.

Thanh Hạnh hoàn hồn, quay đầu nhìn lại, mặt mũi khiếp hãi.

Trong khoảnh khắc đó, thanh kiếm sắc bén đã rời khỏi tay của sát thủ, bắn thẳng về phía Hạ Du.

Có lẽ vì khí thế quá mức đáng sợ nên Hạ Du quay đầu nhìn lại, dưới ánh trăng, hình ảnh lưỡi kiếm lọt vào đồng tử của hắn ta, càng lúc càng gần.

Hắn ta nín thở, quên mất là bản thân phải tránh đi.

Trong đầu hắn ta vô thức bật ra một giọng nói – trốn không thoát rồi.

Hạ Du chờ dẫn đứng ở đó, Thẩm Nguyệt ngoái đầu trông thấy nên hét lên với hắn ta, nhưng dường như hắn ta không nghe thấy, cơ thể rơi vào tình trạng đông cứng và tê liệt trước khi chết, không thể phản ứng được.

Khi ấy Tô Vũ trở tay dùng một nhát kiếm đâm trúng vào lưng của tên sát thủ vẫn còn một hơi thở thoi thóp kia, triệt để kết thúc tính mạng của gã.

Nhưng vẫn chậm một bước.

Nơi sơn dã này yên tĩnh vô cùng.

Nhưng đến cả hơi thở của chính mình, hẳn ta cũng không nghe thấy.

Cho đến khi “phụt” một tiếng.

Giống như âm thanh lưỡi kiếm cắm vào da thịt cơ thể người.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 550

Trái tim Hạ Du chọt nảy lên, bỗng chốc hoàn hồn từ trong cảm giác sững sờ nghệt thờ kia.

Lòng ngực Thẩm Nguyệt đập phồng, thần sắc thay đổi, hiện ra vẻ phức tạp khó lòng nắm bắt.

Hạ Du nghĩ lần này mình chết chắc rồi, hẳn ta rõ ràng nghe thấy tiếng kiếm đâm vào da thịt nhưng lại không cảm thấy đau gì cả.

Máu nóng hồi nhỏ trên tay hắn ta, ngón tay khẽ run.

Hạ Du nghe bên tai có tiếng ai đó đang kêu đau, hẳn ta hoàn hồn, đột nhiên phát hiện trước mặt mình có người.

Hạ Du nhìn chăm chú, là thân hình mảnh mai của Thanh Hạnh đứng chắn trước người hắn ta.

Thanh kiếm sắc bén đâm xuyên cả phần bụng của nàng ta, máu không ngừng chảy ra ngoài ướt đầm quần áo.

Thanh Hạnh cúi đầu xuống nhìn thoáng qua bụng mình, sắc mặt không còn chút máu, sinh khí nhanh chóng trôi theo dòng máu đang chảy kia.

Nàng ta hít sâu một hơi, thở gấp, hơi thở khá yếu.

Hai chân sắp đứng không vững nhưng vẫn kiên cường đứng thẳng người, lưng đối mặt, dán sát vào Hạ Du. Thanh Hạnh hơi cúi đầu, nôn ra máu.

“Thanh, Thanh Hạnh?”, Hạ Du trợn mắt không dám tin, giọng nói xen lẫn sự run rẩy dữ dội.

Cung nữ trước mặt hắn ta rõ ràng trông còn ốm yếu, nhỏ nhắn hơn hẳn ta nhưng tại sao... người chắn trước mặt hắn ta lại là nàng ta.

Hạ Du cứ nghĩ Thanh Hạnh cực kỳ ghét mình.

Vì hắn ta luôn trêu chọc , trách mắng và bắt nạt nàng ta.

Sao nàng ta lại... chần kiếm lại giúp mình?

Chắc chắn là hắn ta đang nằm mơ... chắc chắn là thế.

Khi hai tay ôm chặt lấy người Thanh Hạnh, Hạ Du mới nhận ra cơ thể Thanh Hạnh đã lạnh như băng, trên tay hắn ta dính đầy máu của đối phương, thanh kiếm đó vẫn còn cắm trên bụng nàng ta, hắn ta muốn rút ra nhưng lại không dám động vào.

“Không thể nào... Không thể nào, Thanh Hạnh, người đang đùa với ta đúng không?”, Hạ Du run rẩy nói. Toàn thân đều run lên, nước mắt chảy dài rơi xuống trên gáy Thanh Hạnh.

Hạ Du hít mũi nói: “Chắc chắn là người đang đùa với ta... người muốn trả thù ta...”

Sắc mặt Thanh Hạnh trắng bệch, trán ướt đầm mồ hôi, nàng ta yếu ớt cười một cái nhưng trong mắt ngân ngấn nước nói: “Đau quá... lạnh quá...”

Hạ Du cố sức ôm chặt lấy nàng ta nói: “Không lạnh, không lạnh, người sẽ không có chuyện gì đâu. Bây giờ ta đưa người đi tìm đại phu, ta đi ngay đây”.

Thẩm Nguyệt nhìn cảnh tượng này mà thấy cay cay khóe mắt, muốn qua đó xem tình hình của Thanh Hạnh nhưng lại bị Tô Vũ kéo lại.

Tô Vũ khẽ nói: “Vô dụng thôi”.

Thanh kiếm đó đâm trúng chỗ chí mạng với Thanh Hạnh, y thuật có tốt đến mấy cũng không cứu được.

Trước đây, Thẩm Nguyệt không thích Thanh Hạnh đi theo chăm sóc mình vì Thanh Hạnh là người do hoàng đế sai phái đến bên cạnh nàng,

nhưng ở chung lâu ngày nàng cũng thấy được sự đáng yêu của đôi phương.

Nhất là khi nhìn thấy Thanh Hạnh không màng mọi thứ chặn kiếm trước mặt Hạ Du, Thâm Nguyệt cảm thấy khá phức tạp.

Thâm Nguyệt nắm chặt tay Tô Vũ, đè nén ý định đi sang đó.

Đây là lần thứ hai nàng nhìn thấy Hạ Du lực bất tòng tâm gào khóc như thế.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 551

Hắn ta nói muốn dẫn Thanh Hạnh đi tìm đại phu.

Nhưng đại phu cũng không cứu được Thanh Hạnh.

Thâm Nguyệt chợt nghĩ có phải lúc đầu nàng không nên để Hạ Du đến gần Thanh Hạnh không.

Không có gì tàn nhẫn hơn việc lâu ngày sinh tình nhưng mình lại không cảm nhận được, đợi đến lúc sắp mất đi rồi mới nhận ra.

Nếu không phải như vậy thì Thanh Hạnh đã không màng sống chết chần một kiếm cho Hạ Du rồi, mà Hạ Du cũng sẽ không đau đớn đến mức này.

Khi Hạ Du ôm nàng ta từ phía sau, Thanh Hạnh mới cảm thấy cơ thể sắp lạnh lẽo của mình có chút hơi ấm.

Nàng ta cúi đầu, nước mắt và máu rơi trên mu bàn tay của Hạ Du.

Thanh Hạnh khẽ hỏi: “Ngài nói đợi sau khi về kinh sẽ xin với hoàng thượng là ban ta cho ngài, đó là lời thật lòng sao?”

Hạ Du gật đầu, bật khóc: “Là thật... là thật... Thanh Hạnh, người đừng trêu ta nữa, cùng lắm lần sau ta sẽ quạt và đập muỗi cho người, ta sẽ nướng đồ ăn cho người...”

Tay Thanh Hạnh đang túm lấy Hạ Du từ từ trượt xuống, nàng ta cong môi cười: “Vậy thì tốt quá...”

“Thanh Hạnh”.

Chính sự tĩnh lặng trong rừng núi mới khiến màn đêm trở nên đau thương hơn.

Hạ Du ng ỡ trên sườn núi ôm chặt lấy Thanh Hạnh gào khóc.

Bản thân hắn ta không ngờ, nàng ta rõ ràng chỉ là một cung nữ, mình đã quen với việc sai khiến nàng ta nhưng cung nữ này lại khiến hắn ta buồn đau như thế.

Hạ Du lau vết máu trên khóe môi Thanh Hạnh, cúi đầu nhìn nàng ta nói: “Nếu biết trước có kết quả thế này, lúc đầu ta sẽ không bắt nạt ngươi...”

Thẩm Nguyệt vùi đầu vào ngực Tô Vũ, ủ rũ hít sâu vào cái.

Nàng không muốn nhìn thấy Hạ Du đau buồn như vậy.

Tô Vũ khẽ nói: “Nơi này không tiện ở lại lâu”.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Vết thương của ngươi thế nào?”

“Không vấn đề gì, chỉ là vết thương nhỏ thôi”.

Thẩm Nguyệt đứng thẳng, ngẩng đầu lên nhìn Tô Vũ, thấy sắc mặt hắn cũng hơi tái nhợt, nàng biết hắn không còn sức lực và tinh thần gì nữa, chỉ cố miễn cưỡng chống đỡ thôi.

Thẩm Nguyệt cảm thấy đau lòng, nhẹ giọng nói: “Vậy ngươi đợi một lát, ta đi khuyên bảo hắn”.

Tô Vũ gật đầu: “Ừ”.

Thẩm Nguyệt cố gắng bình tĩnh lại, đi đến phía sau Hạ Du, nhẹ nhàng vỗ lên vai hắn ta.

Hạ Du không phản ứng, nàng nói: “Hạ Du, chuyện đã đến nước này, chúng ta đi khỏi đây trước rồi hãy nói được không?”

Hạ Du bình thản ngẩng đầu lên nhìn màn đêm đen kịt phía xa hỏi: “Thẩm Nguyệt, có phải trước đây ta rất xấu xa không?”

Thẩm Nguyệt nói: “Nếu người xấu xa thì Thanh Hạnh nào có xả thân cứu người như thế”.

“Ta thà rằng nàng ấy nghĩ ta rất xấu xa, như thế còn tốt hơn”.

Lúc này cát sỏi xào xạc liên tục trượt xuống dốc dài.

Thẩm Nguyệt nhú mày nói: “Hạ Du, nên đi r ồi”.

“Ta không đi!”, Hạ Du nói: “Ta không tin rõ ràng mọi chuyện vẫn đang tốt đẹp, sao chỉ thoáng chốc đã như vậy... Ta không đi, không chùng đợi đến sáng mai, mọi thứ đều chỉ là giấc mơ”.

“Không đợi đến ngày mai kịp đâu!”, Thẩm Nguyệt khẽ nói: “Người nhanh lên, chúng ta đi khỏi đây”.

Cát sỏi bên rìa như phong hóa đã lâu liên tục bị bong tróc, toàn bộ con dốc dài ngày càng lung lay.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 552

Nơi này vừa xảy ra đánh nhau kịch liệt, bây giờ lại sắp xảy ra lở đất.

Thấy tình hình không ổn, Thẩm Nguyệt liền nhanh chóng chạy tới kéo Hạ Du lên rồi nói: “Người mau đứng lên cho ta, nếu không đứng lên thì sẽ ngã xuống đó!”

Hạ Du không hề phản ứng.

Thẩm Nguyệt tức giận nói: “Hạ Du, người tỉnh táo lại cho ta! Thanh Hạng đã chết, nàng ta vì cứu người mà chết, chẳng lẽ người muốn hành động của nàng ta trở thành vô ích hay sao?”

Hạ Du lúc này mới bừng tỉnh.

Thẩm Nguyệt lại kích động hẳn ta: “Đứng dậy, sắp lở đất rồi! Chẳng lẽ người muốn Thanh Hạng bị chôn vùi dưới sườn núi này sao? Đất ở đây rất tơi, nếu như nàng ta bị chôn vùi ở đây thì chẳng bao lâu nữa nàng ta cũng sẽ bị lũ thú rừng tìm thấy và ăn thịt, thậm chí ngay cả hài cốt cũng không còn!”

Hạ Du thật sự không muốn như vậy.

Hắn ta nhúc nhích cơ thể và cố gắng đứng dậy rời khỏi rìa của sườn núi để đến một nơi an toàn hơn.

Nhưng hẳn ta vừa mới ôm Thanh Hạng đứng dậy, còn chưa kịp nhúc nhích bước chân thì đột nhiên cả tảng đất dưới chân hắn ta đã đều trượt ra ngoài.

Hạ Du cũng không khống chế được thân thể mà rơi ra ngoài.

“Hạ Du!”, Thẩm Nguyệt đưa tay muốn kéo hắn ta lại, không ngờ chỉ vì dùng thêm một chút lực mà lại khiến cho tảng đất dưới chân nàng cũng bị sụp theo.

Hạ Du cố gắng đẩy Thâm Nguyệt lên nhưng đã quá muộn.

Thâm Nguyệt ngay lập tức ngã xuống, cả ba người đồng loạt lăn về phía sườn núi.

Sườn núi dài gập ghềnh đá cuội khiến cho thân thể va chạm vô cùng đau đớn, đầu óc cũng ông ông chấn động. Bùn đất cùng tro bụi tràn vào trong mũi miệng khiến cho bọn họ không thể thở được bình thường.

Thâm Nguyệt không thể tóm lấy thứ gì để giữ mình lại, càng không biết Hạ Du và Thanh Hạnh đã lăn đến đâu.

Trong cơn hoảng loạn, nàng giật mình nắm được một bàn tay.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên thì mơ hồ cảm giác được có một bóng đen đang bao trùm đỉnh đầu của mình.

Bóng người đó vừa xông tới thì đã vươn hai tay ôm nàng vào lòng, lòng bàn tay che chở sau gáy của nàng, siết nàng vào trong ngực của mình.

Cả hai cùng lăn xuống.

Lúc đó lòng ngực Thâm Nguyệt đang đè nén cảm xúc quay cuồng, nàng dùng hai tay ôm chặt hân, cho dù bị va chạm đau đớn cũng không thể buông lỏng chút nào.

Tô Vũ đã nhảy xuống, không để nàng phải rơi xuống một mình.

Nàng bỗng dưng nhớ tới lúc ở trong rừng phong hân cũng đã không chút do dự nhảy xuống, hân chưa bao giờ chỉ quan tâm đến bản thân mình.

Nàng tin rằng cho dù là lên núi đao hay xuống biển lửa thì hân cũng sẽ đồng hành cùng nàng.

Cho dù trời đất có sụp đổ thì cũng không có gì thay đổi.

Không biết bao lâu sau thì bọn họ mới ngừng lại, những tiếng ù ù bên tai chậm rãi biến mất, bầu không khí lại chìm vào im lặng.

Sườn dốc dài đột nhiên bị sạt lở giống như vết thương hở miệng làm lộ ra bùn đất bên dưới.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 553

Sườn dốc này còn dài hơn nơi ở trong rừng phong, bị lăn xuống từ trên cao thật sự rất khổ sở.

Một lúc lâu sau Thẩm Nguyệt dần dần tỉnh lại sau cơn tê dại, cổ nhức nhích thân thể rã rời.

Nhưng Tô Vũ ở bên dưới nàng thì một hồi lâu cũng không có phản ứng.

Hai tay hắn vẫn đang ôm chặt lấy thắt lưng của Thẩm Nguyệt như những chiếc vòng sắt.

Thẩm Nguyệt gọi mấy lần nhưng không thấy hắn hồi đáp, trong lòng nàng vô cùng hoảng hốt, liền giơ hai bàn tay dánh đậy bùn đất sờ lên tóc Tô Vũ rồi sờ lên mặt hắn, khàn giọng nói: “Tô Vũ... Tô Vũ?”

Ngón tay nàng chạm vào hốc mắt của hắn, cảm thấy có chút mát lạnh, ngón tay nàng cũng chạm vào lông mi của hắn, nhưng hai mắt của hắn vẫn nhắm nghiền.

Thẩm Nguyệt quen biết Tô Vũ lâu như vậy nhưng đây là lần đầu tiên nàng vì hắn mà cảm thấy sợ hãi, đó là nỗi sợ hãi bộc phát ra từ tận sâu trong đáy lòng.

Cũng giống như Hạ Du, thân thể của nàng bất giác run lên, những đầu ngón tay không tự chủ được mà liên tục vuốt ve gương mặt Tô Vũ hết lần này đến lần khác, phỉ bụi trên mặt hắn, giọng nói trở nên khàn khàn đau đớn: “Tô Vũ, tỉnh lại đi, tỉnh lại đi”.

Hơi thở của hắn rất nhẹ, nhẹ đến nỗi khiến cho Thẩm Nguyệt mất hồn mất vía.

“Đừng làm ta sợ”.

Nàng biết rằng Tô Vũ rất lợi hại nhưng cho dù mạnh mẽ đến đâu thì hắn cũng là con người bằng xương bằng thịt.

Hắn cũng sẽ bị thương, cũng sẽ đổ máu, cũng sẽ mệt mỏi và chạm đến giới hạn của mình.

Thậm chí hắn cũng có thể giống như bây giờ, ngủ say đến mức Thâm Nguyệt không thể gọi dậy.

Trước đây chỉ cần Thâm Nguyệt gọi thì hắn đâu sẽ đáp.

Cõi lòng Thâm Nguyệt giống như bị thứ gì đó xé nát, khiến cho nàng cảm thấy trống rỗng đau đớn.

Thâm Nguyệt cắn răng, nàng không muốn ngay khi nàng vừa chịu thừa nhận và nhìn thẳng vào nam nhân liêu lĩnh nguyện ý cùng nàng lên núi đao xuống biển lửa thì hắn lại để nàng ở lại một mình.

Nàng lại càng không muốn giống như Hạ Du, phải một mình ngồi khóc trên sườn núi!

Nàng không muốn phải chịu sự thống khổ đó. Nàng thừa nhận Tô Vũ rất quan trọng đối với nàng, quan trọng đến nỗi nàng không thể đo lường được.

“Tô Vũ, tỉnh lại cho ta”.

Hai mắt Thâm Nguyệt đỏ hoe, nàng liên tục ấn vào huyệt vị của hắn nhưng không hề thấy có tác dụng, sau đó nàng lại vùi đầu cắn vào cổ hắn, lại cắn thêm một cái vào tai của hắn.

Miệng nàng đầy bụi đất.

Nàng đã không còn chú ý đến chuyện gì khác, nàng đã quên mất mình phải làm gì, nàng chỉ muốn Tô Vũ tỉnh lại bằng bất cứ giá nào.

“Tỉnh lại cho ta...”

Có lẽ là bởi vì cảm thấy đau đớn, cũng có lẽ là đã cảm nhận được sự lo lắng của Thẩm Nguyệt.

Sau một lúc lâu, Tô Vũ mới chậm rãi mở mắt ra.

Đáy mắt của hắn sâu đến mức muốn khóa chặt hình ảnh của nàng bên trong.

Tô Vũ ngơ ngác nhìn nàng, sau đó vươn tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên mắt Thẩm Nguyệt.

Đầu ngón tay hắn mát lạnh.

Tô Vũ thở ra một hơi rồi nở một nụ cười an ủi nàng, cho dù bộ dạng lúc này có chật vật nhưng nụ cười của hắn vẫn rất động lòng người.

Hắn nói: “Đừng khóc, ta không sao”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 554

Thẩm Nguyệt tiện tay lau mắt nhưng có cát lọt vào càng làm cho nàng cảm thấy ngứa ngáy. Nàng trừng đôi mắt ướt át nhìn hắn nói: “Nếu như chàng không sao thì sao lại không mở mắt ra? Nếu như chàng không sao thì sao lại không đáp lời ta?”

Tô Vũ nở nụ cười vô hại nói: “Thật xin lỗi, ta đã khiến cho nàng phải lo lắng r ồi. Nhưng thấy nàng lo lắng như vậy thì ta cũng cảm thấy rất hưởng thụ”.

“Chàng cố ý giả vờ phải không?”

Tô Vũ nói với hắn: “A Nguyệt, nàng cần ta đau quá”.

Thẩm Nguyệt trước đó còn lo lắng như vậy, bây giờ thì lại cảm thấy vô cùng buồn bực.

Rõ ràng nàng đã rất sợ hãi vậy mà Tô Vũ còn cố ý dọa nàng. Nhất định là hắn cố ý thờ ơ để nhìn thấy nàng r ồi lên.

Thẩm Nguyệt đứng dậy không muốn nói chuyện với hắn nữa nhưng Tô Vũ lại đột nhiên vươn tay kéo nàng lại r ồi ấn nàng vào lòng.

Thẩm Nguyệt vẫn không nguôi tức giận, lúc nàng sắp giã dũa thì một giọng nói dịu dàng từ trên đỉnh đầu nàng đã truyền đến: “Đừng nhúc nhích, ta đang bị thương, rất đau”.

Thẩm Nguyệt thấp giọng mắng: “Chàng đã bị thương mà còn giằng co, chàng thích bị ngược đãi hay sao vậy?”

Tô Vũ vuốt ve mái tóc của nàng, những ngón tay thon dài lướt vào giữa tóc nàng, hắn dịu dàng nói: “Đúng vậy, ta thích bị nàng ngược đãi đó. Lúc này nàng đã sợ mất ta sao?”

Thẩm Nguyệt kiên quyết phủ nhận nói: “Không hề”.

Tô Vũ mỉm cười nói: “Thật vậy sao, nhưng ta lại rất sợ hãi, cho nên dù đã bước một chân xuống hoàng tuyền thì ta cũng muốn cố gắng trở về”.

Thẩm Nguyệt vươn tay ôm chặt lấy hắn.

Một Tô Vũ như vậy, làm sao nàng có thể không sợ mất đi hắn.

Đúng là lúc này nàng đã vô cùng kinh hãi.

Tô Vũ nằm thẳng nhìn lên mặt trăng trên trời, nhẹ giọng nói: “Con người ai cũng phải chết đi, nếu như ta phải chết sớm, A Nguyệt, nàng có cảm thấy buồn không?”

Thẩm Nguyệt đột nhiên cảm thấy cơn buồn bực lại dâng lên, nàng liếc nhìn nói: “Vậy chàng có nhớ khiến cho ta buồn không?”

Tô Vũ mỉm cười nói: “Rõ ràng là ta đang hỏi nàng, nhưng lại bị nàng hỏi ngược”.

Thẩm Nguyệt mạnh mẽ nói như ra lệnh: “Ai cho chàng chết sớm hơn, ta muốn chàng phải chết muộn hơn ta”.

Ở bên kia, Hạ Du đầu óc mê muội đứng dậy khỏi mặt đất đầy cát bụi, trước phiên phủ bớt bụi đất, sau đó lại ôm Thanh Hạnh nhìn chằm chằm.

Nàng ta vẫn không mở mắt.

Lần té ngã này đã khiến cho Hạ Du tỉnh táo trở lại, khiến cho hắn nhận ra mọi thứ hoàn toàn không phải là giấc mộng.

Sau này Thanh Hạnh sẽ không bao giờ mở mắt ra nữa.

Bởi vì nàng ta thực sự đã chết.

Sau đó Hạ Du lại cõng Thanh Hạnh trên lưng đi vòng qua chân núi cùng Thẩm Nguyệt và Tô Vũ.

Hắn ta im lặng không nói trong suốt dọc đường.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 555

Bọn họ đã tìm thấy nguồn nước, ngay sau đó bọn họ liền nhóm một đống lửa bên cạnh nguồn nước đó.

Ngọn lửa mập mờ lập lòe phản chiếu bóng dáng của ba người bọn họ.

Hạ Du ở bên cạnh nhẹ nhàng đặt Thanh Hạnh lên bãi cỏ, lấy nước lau sạch những vết máu đầy trên khuôn mặt của nàng.

Thẩm Nguyệt không có thời gian an ủi hắn ta bởi vì vết thương của Tô Vũ cũng cần được xử lý càng sớm càng tốt.

Thẩm Nguyệt nhìn thấy quần áo của Tô Vũ bị hư hại nhiều chỗ, tuy rằng trên lớp y phục màu đen bên ngoài không thể thấy vết máu nhưng màu đỏ tươi của máu đã thấm ướt y phục màu trắng bên trong.

Nàng dùng nước nhanh chóng rửa sạch vết thương, sau đó đứng dậy nói: “Chờ ở đó, ta tìm dược thảo”.

Tô Vũ hỏi: “Có muốn ta đi cùng nàng không, ta sợ nàng tìm sai”.

Thẩm Nguyệt quay đầu liếc nhìn hắn một cái rồi nói: “Ta biết phải tìm dược thảo gì, chàng ngốc yên đó chờ ta đi!”

Tô Vũ ngoan ngoãn hiếm thấy trả lời: “Được”.

Các loại thảo dược cần máu mà Thẩm Nguyệt muốn tìm rất phổ biến cho nên nàng không cần phải đi quá xa, chỉ tìm kiếm trong tầm mắt của Tô Vũ.

Chỉ chốc lát sau thì nàng đã có thể mang thảo dược về đặt ở trước mặt Tô Vũ.

Tô Vũ gật đầu nói: “Ừm, đúng là những thứ này”.

Thẩm Nguyệt rửa sạch dược thảo ở con sông nhỏ sau đó gấp lại ở góc váy rồi thấp xuống trước mặt Tô Vũ.

Tô Vũ nhìn nàng vừa lấy một nắm thảo dược nhét vào miệng nhai, nhai nhuyễn xong liền lột quần áo rách của Tô Vũ ra rồi bôi thảo dược lên những vết thương.

Mặc dù Tô Vũ không hề hé răng nhưng Thẩm Nguyệt vẫn nhẹ giọng hỏi: “Có đau hay không?”

“Không đau”.

Sắc mặt của hắn trông rất tệ, hắn nói hắn không đau chỉ để an ủi nàng.

Thẩm Nguyệt có thể thấy rõ nét mặt mệt mỏi và suy yếu sau khi mất nhiều máu của hắn.

Một mình phải đối phó với nhiều sát thủ như vậy, thân thể đầy thương tích còn bị lăn xuống sườn núi, tinh lực của hắn cũng đã sớm cạn kiệt.

Thẩm Nguyệt thật sự rất đau lòng.

Nàng không hỏi nhiều, tất cả những gì nàng có thể làm là giải quyết vết thương trong thời gian ngắn nhất có thể rồi để cho hắn nghỉ ngơi.

Tô Vũ lại đột nhiên hỏi nàng: “Thảo dược có đắng không?”

Thẩm Nguyệt nói: “Không quá đắng”.

Hắn bỗng nhiên vươn tay lấy chút bã thảo dược trên khóe môi nàng.

Hắn cho vào miệng nếm thử, hơi nhíu mày nói: “Thật đắng”.

Thẩm Nguyệt dừng lại, sau đó bực mình nói: “Tô Vũ, đã đến lúc này rồi mà chàng còn không quên trêu chọc ta sao?”

“Là ta không đúng”.

Nàng bốc một nắm thảo dược khác r ỡ cho vào trong miệng.

Mãi cho đến khi tất cả những vết thương của Tô Vũ đều đã được bôi đ ầy thảo dược thì Thâm Nguyệt mới cảm nhận được vị đắng n ồng đậm lưu lại trên vị giác của nàng, thật lâu cũng không phai đi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 556

Nàng bước ra sông súc miệng.

Nàng nhúng mào xé một mảnh góc váy sau đó xả lại nó bằng nước sông cho sạch rồi vắt chút nước mang đến trước mặt Tô Vũ.

Thẩm Nguyệt nhẹ nhàng lau mặt và tóc cho Tô Vũ bằng miếng vải ướt vừa xả sạch.

Hai người dựa vào nhau thật gần, hơi thở cũng nhẹ nhàng.

Ánh mắt Tô Vũ giống như gong cùm nhẹ nhàng quấn lấy nàng. Khi nàng ngược mắt lên nhìn thấy thì không còn chỗ nào để trốn.

Chính vào lúc Thẩm Nguyệt định vươn tay vén tóc sau đầu Tô Vũ thì tay nàng đã kịp bị Tô Vũ bắt lấy.

Tô Vũ rũ mắt xuống nói: “Thôi, có lau thêm nữa cũng không lau sạch được. Ta vừa mệt vừa khát, nàng lấy nước cho ta uống được không?”

Thẩm Nguyệt nhìn quanh bốn phía, tạm thời không có thứ gì múc nước được, bèn nói: “Ta dùng vải thấm nước cho chàng uống được không?”

Tô Vũ nhìn tay Thẩm Nguyệt, nói: “Muốn uống nước trong tay nàng”.

Thẩm Nguyệt nể tình hắn đang bị thương, nghe lời hắn. E là sắp tới Tô Vũ muốn đưa ra một vài yêu cầu khác, Thẩm Nguyệt cũng sẽ đồng ý.

Nàng xoay người ra bờ sông lấy nước, lại nhanh chóng trở về sau đó kề lại gần môi Tô Vũ nói: “Mau uống đi, nó chảy hết bây giờ”.

Tô Vũ bèn giữ tay nàng uống nước. Chỉ là mỗi lần uống hết, hắn lại khẽ hôn lên lòng bàn tay Thẩm Nguyệt thật nhẹ.

Môi hắn có nhiệt độ cơ thể nhàn nhạt, đảo qua lòng bàn tay khiến nàng cứ run rẩy.

Cuối cùng, Thẩm Nguyệt không thể nhịn được nữa, nói: “Uống nhiều như vậy, chàng không sợ no chết hả?”

Lúc này Tô Vũ mới thôi không đòi nữa, nghiêm mặt nói bừa: “Nước trong quá, ta nhất thời quên mất”.

Sau đó Tô Vũ tựa vào tảng đá ngủ. Hắn ngủ rất sâu, như chìm vào mê man, Thẩm Nguyệt không dám né ra, cũng không dám nhắm mắt, thỉnh thoảng lại kiểm tra hơi thở của hắn mới yên tâm.

Có lẽ do lúc này nàng đã quá sợ hãi rồi.

Tô Vũ đang ngủ say lại chợt lên tiếng, như đã tỉnh dậy rồi lại không giống lắm, chất giọng đầy mệt mỏi: “A Nguyệt, đừng lo lắng quá. Ta sẽ không để mình chết trong giấc ngủ, nàng cũng nghỉ ngơi một chút đi”.

Thẩm Nguyệt nói: “Ta trông chừng cho chàng, chàng cứ yên tâm ngủ đi, nhưng khi ta gọi chàng nhất định phải đáp lời nhé”.

Khóe miệng Tô Vũ khẽ cong lên, tâm trạng vui sướng: “Biết nàng trông chừng thì ta cũng chẳng thể yên tâm ngủ. Hay là nàng đi xem coi Hạ Du sao rồi”.

Thẩm Nguyệt nghĩ nghĩ, nói: “Thế cũng được”.

Nàng quay đầu nhìn sang bên kia, Hạ Du cô đơn ngồi đó, cố chấp ôm lấy Thanh Hạnh.

Hắn ta đã chỉnh trang lại cho Thanh Hạnh sạch sẽ, nhưng vết máu trên áo mãi vẫn không thể lau sạch.

Hạ Du nhận thức rất rõ một điếu, Thanh Hạnh chắn đao cho mình nên mới chết, có lẽ suốt đời hắn ta cũng không thể quên được.

Thẩm Nguyệt đứng dậy, đi đến sau lưng Hạ Du, Tô Vũ chậm rãi mở mắt.

Hắn đưa tay ra sau đầu sờ sờ, dưới lớp tóc đó là thứ chất lỏng sền sệt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 557

Hắn nhìn ngón tay đỏ thẫm, vẻ mặt bình tĩnh, lại bình thản nhắm mắt lại như lúc đắp thuốc ban nãy.

Thẩm Nguyệt quay đầu lại nhìn thì Tô Vũ đã được tảng đá che khuất một góc nên không thể nhìn thấy động tác của hắn.

Thẩm Nguyệt lặng lẽ ng ồi xuống bên cạnh Hạ Du.

Mặt Hạ Du xám ngoét như tro tàn, nàng chẳng nói một lời nào, chỉ ng ồi đó với hắn ta.

Vẫn là Hạ Du mở miệng nói trước: “Là ta hại chết nàng”.

Thẩm Nguyệt nói: “Cái này không thể trách người”.

Nếu không có Thanh Hạnh, người nằm xuống chính là Hạ Du. Nàng phải giải thích thế nào?

Hạ Du nói: “Là ta không nghe lời nàng, không chịu đi thật xa, biết rõ sẽ gặp nguy hiểm nhưng vẫn kéo nàng theo cùng nhau mạo hiểm”.

Thẩm Nguyệt không nói gì, vỗ vai hắn ta.

“Lẽ ra ta không nên dẫn nàng về ta nên để nàng đi thật xa”.

Thẩm Nguyệt nói: “Nàng vì cứu người nên mới hy sinh bản thân mình, người phải sống thật tốt thì nàng mới có thể yên lòng”.

Hạ Du khẽ cắn môi, giờ tay xoa khoe mắt cay xè, cắn hận nói: “Nhất định là Hạ Phóng, chỉ có hắn hận không thể giết chết ta! Thanh Hạnh, ta nhất định sẽ báo thù cho nàng!”

Khi trời sắp đến hừng đông, Thẩm Nguyệt đỡ Hạ Du, cùng ra bờ sông tìm một nơi trống trải đào hố, đặt Thanh Hạnh xuống m ờan nghỉ.

Hắn ta quỳ gối bên cạnh, tự tay đặt Thanh Hạnh vào, bốc lấy đất cát phủ lên người nàng ta. Đến phút cuối cùng, không thể nhìn thấy nàng ta được nữa.

Mặt trời chậm rãi mọc lên cao.

Tia sáng mờ ảo chiếu qua chân núi, hắt lên phần mộ.

Tô Vũ lặng lẽ hé đôi mắt vẫn còn nhậ nhèm, góc nghiêng của hắn cũng sáng lên, tia sáng nhỏ ánh vào trong mắt hắn, đẹp đẽ đến lạ.

Ba người rời khỏi bờ sông, Tô Vũ đi vòng vè rừng cây tối qua, đống hỗn độn kia vẫn chưa kịp dọn, hắn dắt ba con ngựa, lấy một vài thứ thiết yếu trong xe ngựa rồi rời đi.

Kí ức Thẩm Nguyệt nói rằng nàng không biết cưỡi ngựa, nhưng khi leo lên lưng ngựa nàng lại thấy quen tay.

Ba người không dây dưa kéo dài nữa, đánh mông ngựa tiếp tục đi.

Giọng Hạ Du rất tệ, trầm thấp: “Thị vệ trong rừng thì phải làm sao bây giờ, dù sao cũng đường hành lâu như vậy, cũng không nên để họ phơi thây nơi hoang dã thế này”.

Tô Vũ nói: “Chờ đến khi vào tòa thành tiếp theo hẵng báo quan, để quan phủ cho người đến xử lý”.

Buổi chiều, trước khi trời tối, ba người đến tòa thành tiếp theo.

Nay tình huống khá đặc biệt, bọn họ đi ngang qua dịch quán của quan lại cũng không vào, mà chọn khách điếm trong thành.

Dịch quán quan lại được triều đình xây dựng dọc đường, hành tung của bọn họ sẽ không thể giữ bí mật. Nếu gặp phải một đám thích khách nữa, họ sẽ không thể đối phó nổi.

Bọn họ nghỉ ở khách điếm vài ngày, chờ dưỡng thương xong thì nhanh chóng ngựa không ngừng vó đuổi tới biên quan.

Nay cũng chỉ còn vài ngày lộ trình.

Trong khi Hạ Du đi mua lương khô và vật dùng thiết yếu, Thẩm Nguyệt đến hiệu thuốc bốc thuốc cho Tô Vũ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 558

Thuốc bôi và thuốc uống, Thẩm Nguyệt đều chuẩn bị tỉ mỉ.

Cả căn phòng chìm trong mùi thuốc nồng nặc.

Thẩm Nguyệt vừa nghiền thuốc bột, vừa châm lửa nấu thuốc, nỡ thuốc sôi ùng ục.

Nàng lại vội vàng cầm chén lên mức thuốc ra ngoài cho nguội bớt.

Tô Vũ thấy bóng dáng bận rộn của nàng thì hoảng hốt cười nói: “Nàng thế này khiến ta có cảm giác mình rất vô dụng”.

Thẩm Nguyệt liếc hắn một cái, nói: “Thật ư, ta thấy chàng thoải mái vui vẻ lắm mà”.

Tô Vũ nhẹ giọng chậm rãi nói: “Ừm, vì có nàng chăm sóc thế này thật sự không tệ”.

“Chàng thích thì ta sẽ chăm sóc chàng nhiều hơn”.

Nếu là trước kia, chẳng có lúc nào Thẩm Nguyệt không cãi nhau với hắn. Nhưng bây giờ nàng lại muốn hắn mau khỏi, nói dễ nghe một chút, làm cho hắn vui vẻ một chút cũng có sao đâu.

Lúc Hạ Du trở về, nhìn thấy Thẩm Nguyệt tự tay đút thuốc cho Tô Vũ, tự tay đắp thuốc vào vết thương của hắn.

Bây giờ Hạ Du mới hồi phục tinh thần, hắn ta khiếp sợ nhìn cảnh tượng trước mắt.

Hắn ta chưa từng thấy vẻ thù mị của Thẩm Nguyệt.

Lúc nói chuyện Tô Vũ cũng rất nhẹ nhàng, riu rít giống như tình nhân, hoàn toàn khác với dáng vẻ nói làm đâu ra đấy khi ở trạm dịch.

Thẩm Nguyệt và Tô Vũ ở chung một chỗ không giống vua tôi thông thường, giữa bọn họ còn có mối liên quan sâu sắc hơn.

Đột nhiên Hạ Du hiểu ra, tại sao Tô Vũ thần tốc ngày đêm chạy đến bên cạnh nàng, tại sao Thẩm Nguyệt không cho hắn ta báo cáo tất cả những chuyện gì liên quan đến Tô Vũ và nàng.

Hạ Du đứng ngây ngốc trong phòng, nhìn thấy họ trai tài gái sắc, nhất thời cảm giác vô cùng xúng đỏi.

Cũng vào tối hôm qua Hạ Du mới biết, Thẩm Nguyệt biết chút công phu, nàng đã dùng cây trâm nhắm chuân xác vào tên sát thủ.

Mà Tô Vũ nhìn cũng không hề yếu, công phu của hắn cực tốt, một mình có thể giết sạch tất cả sát thủ.

Hai người họ không giống với vẻ bên ngoài, ngày thường che giấu bản thân, chưa đến lúc cần thiết thì tuyệt đối không bộc lộ mình.

Cho nên cái này chắc hẳn là bí mật.

Hạ Du biết bí mật của họ, không thể không dùng ánh mắt khác nhìn kỹ lại lần nữa.

Vô tình Hạ Du đã sớm không còn vẻ căm thù với Tô Vũ.

Huống chi tối qua Tô Vũ đã kịp thời xuất hiện, còn cứu mạng hắn ta và Thẩm Nguyệt.

Hạ Du bỗng dưng cảm thấy trước kia mình chê Tô Vũ là người đọc sách một tay trời gà không chặt, nói không chừng hắn ta mới thực sự là kẻ ếch ngồi đáy giếng trong mắt Tô Vũ.

Uống thuốc xong, vết thương cũng đã xử lý ổn thỏa, Thẩm Nguyệt lại làm thêm thuốc trị thương.

Lúc ra khỏi cửa phòng, Hạ Du cũng đi theo nàng.

Thấy dáng vẻ Hạ Du muốn nói lại thôi, nàng cũng không bất ngờ, chỉ nói: “Người có gì cứ hỏi?”

Hạ Du nói: “Các người... quen nhau từ lâu rồi đúng không?”

Thẩm Nguyệt gật đầu: “Đây chắc không phải là bí mật gì đó chứ”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 559

“Trước kia ta không quan tâm đến nhân sự trong triều đình, biết cũng không nhiều”, Hạ Du nhìn Thẩm Nguyệt rồi lại hỏi: “Cô thích đại học sĩ?”

Thẩm Nguyệt ngẩn người.

Hạ Du nói: “Ta cảm nhận được sự quan tâm rất khác thường của cô với hắn. Bình thường dù giấu rất kỹ, nhưng vừa rồi đều lộ ra toàn bộ”.

Thẩm Nguyệt cười khanh khách: “Biểu hiện của ta rõ ràng như vậy sao? Ngay cả người cũng nhìn ra được?”

“Nhưng không phải cô là phu nhân tướng quân sao? Nếu truy vấn ra chuyện với đại học sĩ thì sẽ không tốt với cả hai người”.

Thẩm Nguyệt giật giật mi: “Bọn ta không có chuyện gì đâu”.

Hạ Du gật đầu: “Ta biết”.

Thích và ở bên nhau là hai chuyện khác nhau.

Cho dù ban đầu Thẩm Nguyệt không làm phu nhân tướng quân, Hạ Du nghĩ cô cũng không thể ở bên đại học sĩ được.

Đừng nói trước kia khả năng mong manh, về sau thì càng không có khả năng.

Hạ Du coi như những chuyện này không tồn tại, hắn ta cũng chưa từng biết tất cả những gì họ che giấu.

Khi Thẩm Nguyệt vào phòng, nàng nói với Hạ Du: “Hạ Du, có thể giữ bí mật giúp ta không?”

“Cái gì?”

“Tô Vũ thì cứ để hẳn duy trì hình tượng của ngày trước, tối hôm qua tất cả những gì người nhìn thấy cũng quên đi”.

“Hóa ra cô đã sớm biết hẳn giấu diếm rất kỹ”, Hạ Du nói: “Chúng ta là bạn tốt, ta không muốn cô thất vọng, cũng không muốn cô phiền toái, ta sẽ quên”.

Thẩm Nguyệt nhếch môi cười cười rồi nói: “Tin ta đi, bảo người quên cũng là không muốn người gặp phiền phức”.

Hạ Du nghe mà như hiểu như không.

Hai ba ngày sau, vết thương của Tô Vũ đã khỏi, ba người cũng đã khôi phục lại tinh thần, họ tiếp tục phi ngựa đi về phía nam.

Trong cuộc hành trình, một ngày ra roi thúc ngựa có thể băng qua hai thành trấn trở lên, đổi ngựa trong thành rồi lại tiếp tục đi về phía trước.

Cả ngày Thẩm Nguyệt gầy như đầu ở trên lưng ngựa.

Ban ngày nắng chói chang, nòng đội mũ che mặt, ở trên lưng ngựa cũng sắp bị điên đến choáng váng. Khi trời tối cũng không đến được thành trấn nào, chỉ đành ngủ ngoài trời.

Ba người đốt một đống lửa, động tĩnh không lớn.

Chỉ là khi Thẩm Nguyệt từ trên lưng ngựa xuống, cảm giác hai chân mình căng cứng đến mức sắp mất cảm giác rồi.

Tô Vũ đỡ nòng, nhìn thấy dáng vẻ đi hết sức quái dị của nòng, vẻ mặt khó suy đoán nói: “Nàng cứ đi bộ như thế thì rất dễ khiến người ta hiểu lầm”.

Thẩm Nguyệt mệt mỏi rã rời, nòng cũng không có tâm trạng quan tâm đến những thứ này, vậy nên thuận miệng nói: “Hiểu lầm thì kệ hiểu lầm đi, dù sao ở đây cũng không có người ngoài”.

Tô Vũ nghiêng đầu liếc xéo Hạ Du, hất ta vội vàng ngoảnh sang nơi khác, ánh mắt trôi lơ lửng: “Ta không nhìn thấy gì đâu nhé”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 560

Hạ Du lại có ý tốt nhắc nhở: “Nhưng Thẩm Nguyệt, dù sao thì cô cũng đang ở cùng với hai người đàn ông đấy, cô phải chú ý chút ảnh hưởng chứ?”

Thẩm Nguyệt cũng muốn khép hai chân để đi bộ hẳn hoi, nhưng bấp thịch hai chân nàng đều cứng ngắc, quả thực không chỉ huy không chế nổi.

Cơ thể này dù gì cũng sống trong nhung lụa lâu như vậy, làn da mềm mại và hai chân sau khi cọ sát ở trên lưng ngựa gây nên cảm giác đau rất nóng hừng hực lan tràn bên trong.

Loại cảm giác da bị cọ sát đâm xuyên xương từng chút một là cảm giác hành hạ người ta nhất, chi bằng cứ để cho nàng thoải mái chút đi.

Thẩm Nguyệt nghe vậy liền có chút buồn cười: “Người thì tính là đàn ông gì chứ, cùng lắm là bé trai thôi”.

Hạ Du không vui nói: “Cô đừng coi thường ta, những công tử khác ở tuổi bằng ta trong nhà sớm đã có một đồng thê thiếp, con cái chạy đầy sân rồi đấy”.

Hạ Du quen việc đã đốt một đồng lửa nhỏ, nhặt mấy nhánh cây làm củi đốt.

Tô Vũ cởi áo khoác của mình ra, đặt xuống đất cho Thẩm Nguyệt ngồi.

Thẩm Nguyệt đỡ cái eo sắp gãy, nàng kêu aizz hai tiếng rồi từ từ ngồi xuống.

Sau đó Tô Vũ đưa nước cho Thẩm Nguyệt, hắn lấy lương khô ra, bàn tay thon dài cầm một nhánh cây khô, đâm xuyên lương khô nướng trên lửa, hắn nhẹ nhàng nói với Thẩm Nguyệt: “Nghỉ một chút là có thể ăn được rồi”.

Hạ Du nhìn cử chỉ của Tô Vũ, mặc dù biết hắn và Thẩm Nguyệt có quan hệ sâu sắc, nhưng hắn ta vẫn cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

Tuy trước kia không biết chuyện trong triều đình, nhưng hắn ta vẫn nghe nói qua không ít về Tô Vũ này.

Trước khi những lời đồn đại đó truyền ra ngoài, hắn ta nghe nói Tô Vũ là một người thanh cao, không kéo bè kết phái, cũng không chìm đắm trong tử sắc.

Thậm chí ngay cả một giọt rượu cũng không dính vào.

Hôm nay thấy hắn lúc nào cũng quan tâm chú ý đến Thẩm Nguyệt, đi khá xa với lời đồn đại.

Thậm chí Hạ Du hoài nghi Tô Vũ giấu diếm bản thân quá tốt, tin đồn trước đó nói hắn thích nam nhân cũng có thể chỉ là giả bộ.

Trong lòng Hạ Du nghĩ ngợi luẩn quẩn không ngừng, làm sao hỏi ra được những gì mình đang nghĩ: “Đại học sĩ, rốt cuộc người thích đàn ông hay phụ nữ?”

Tô Vũ hơi nhướn mày, hắn khinh thường nói: “Liên quan gì đến người?”

Hạ Du nói: “Nếu người thích đàn ông, ta dĩ nhiên phải cẩn thận một chút, nếu người thích phụ nữ, Thẩm Nguyệt phải cẩn thận người một chút”.

“Nhìn trông người rất an toàn, điểm này người có thể yên tâm”.

Một lúc sau Hạ Du mới hiểu ra, hắn ta trợn mắt: “Người chê ta xấu xí? Dù gì tiểu gia cũng là ngọc thụ lâm phong đấy!”

Tô Vũ nhàn nhạt nói: “Nếu ta không chê người, ngay lúc này chắc người cũng sợ hãi lắm”.

Thẩm Nguyệt nghe cuộc đối thoại giữa Tô Vũ và Hạ Du, nàng ở một bên ngẩn cười không chút hiềm hận.

Hạ Du hài hước trước kia lại quay về rồi, chỉ ít nhìn vẻ ngoài là như vậy.

Đường vẫn phải đi, ngày tháng vẫn phải trải qua, những bi thương những khổ sở kia được hấn ta nhận lấy, và những gì có liên quan những gì có liên quan hấn ta đều thận trọng gìn giữ ở đáy lòng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 561

Hắn ta đang ngày một trưởng thành.

Còn nữa, thời điểm Thẩm Nguyệt phát hiện ra Tô Vũ nghiêm trang nói những lời này với Hạ Du, không khỏi chọc trúng huyết cườì của nàng.

Kết quả nụ cườì này đã dẫn đến việc Tô Vũ và Hạ Du cùng nhìn qua.

Ánh lửa trong mắt Tô Vũ nhảy nhót, nhìn chăm chăm Thẩm Nguyệt đang dang rộng hai chân, hắn nói: “Nàng có thể ng ỡ hẳn hoi được không?”

Thẩm Nguyệt nói: “Ta cũng muốn, nhưng chân ta đau”.

Hạ Du hỏi: “Thẩm Nguyệt, vừa r ỡ cô cườì cái gì? Cô cũng thấy ta rất xấu sao?”

Thẩm Nguyệt nghiêm nghị: “Không có không có, tuyệt đối không có. Người rất ngọc thụ lâm phong”.

Hạ Du trợn mắt khinh thường nhìn Tô Vũ, hắn ta nổi giận nói: “Vậ ta so với hắn thì thế nào?”

Thẩm Nguyệt ho khan, dối lòng nói: “Người đẹp”.

Hạ Du: “Cô lừa ta!”

Thẩm Nguyệt: “Vậ hẳn đẹp?”

Hạ Du: “Cô xem, cô vẫn cảm thấy ta xấu”.

“...”

Sao nàng cảm thấy Hạ Du này ầm ĩ khó tính vậ, còn khó đỡ hơn cả phụ nữ.

Thẩm Nguyệt dở khóc dở cười nói: “Đầu tiên đối thủ này người không chọn cho tốt. Đàn ông Đại Sở có nhiều như vậy, người nghĩ không thông hay sao khi so sánh với Tô Vũ chứ, vậy thì phần thắng của người quả thật không lớn”.

Phải biết rằng ở toàn bộ Đại Sở, e rằng không tìm ra mấy người đẹp ngang Tô Vũ.

Hạ Du kiên quyết không thừa nhận mình trông xấu xí, nhưng hẳn lại không thể không thừa nhận, so với Tô Vũ hẳn quả thật có chênh lệch nhất định.

Hạ Du lại bu ãn bực hừ một tiếng, hẳn ta nói: “Đừng nói ta, ta cũng không thấy cô nghĩ thông đâu”.

“Ta nghĩ không thông thế nào?”, Thẩm Nguyệt hỏi.

Hạ Du liếc Tô Vũ, không biết giữ mồm miệng nói: “Chỉ nhìn trúng bề ngoài đẹp thì có ích gì, ta thật không hiểu sao cô lại thích loại người yêu nam hay nữ cũng không rõ ràng này”.

Mặt Thẩm Nguyệt tê cứng: “Này, Hạ Du, tốt nhất người nên ăn nói thận trọng”.

Thần sắc Tô Vũ khẽ động, hẳn nhướng mi nói: “Nàng đã nói với hẳn nàng thích ta?”

Thẩm Nguyệt mặt đầy nghiêm túc nói: “Chưa từng nói! Chàng đừng nghe hẳn nói bậy bạ!”

Hạ Du cười nhạt hai tiếng, nhìn sang Tô Vũ, có chút hả giận nói: “Hắc, ta không nói cho người biết đâu”.

Tô Vũ híp mắt một cái, từ chối cho ý kiến.

Hắn chia lương khô nướng xong cho Thẩm Nguyệt ăn, không để lại cho Hạ Du.

Lúc Hạ Du muốn c ần, hấn bình thản nói: “Tự nướng”.

“Hừm, tự nướng thì tự nướng”.

Lúc Thâm Nguyệt gặm lương khô, Tô Vũ cũng thản nhiên ăn hai miếng.

Hấn lại hỏi: “Chân còn đau không?”

Thâm Nguyệt gật đầu.

“Có thể là bị mài rách da, lát nữa c ần đắp chút thuốc”, nói xong Tô Vũ liền lấy ra thuốc mỡ đã chuẩn bị từ trước đưa cho Thâm Nguyệt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 562

Thẩm Nguyệt nheo một cái: “Bôi thế nào đây?”

“Không biết bôi? Có cần ta giúp nàng không?”

Thẩm Nguyệt trừng mắt với hắn: “Đương nhiên ta biết! Nhưng quan trọng là hai người ở đây làm sao ta bôi thuốc được!”

Thẩm Nguyệt cũng rất muốn bôi thuốc, như vậy thì vết thương bên trong mới có thể lành nhanh được. Nếu không sáng sớm ngày mai ngựa tiếp tục lên đường thì lại bị hành hạ một phen.

Trong tình hình này, Hạ Du và Tô Vũ nên tránh đi.

Nhưng dù tránh đi rồi, để một mình Thẩm Nguyệt ở nơi rừng núi hoang dã này cởi quần bôi thuốc... cảm giác cũng rất kỳ quái.

Cuối cùng vẫn là Hạ Du mượn cớ đi vệ sinh để tránh đi, nhưng Tô Vũ vẫn thản nhiên ở lại.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Sao chàng không đi vệ sinh?”

“Ta không vội”, Tô Vũ nhìn thấy dáng vẻ sắp phát điên của nàng, hắn chậm rãi cười một tiếng, sau đó ngoảnh lại: “Ta ở lại che chở cho nàng. Nàng có thể ngoảnh lưng vào ta, ta không nhìn đâu”.

Tô Vũ quay lưng lại, vừa hay chặn lại ánh lửa. Thẩm Nguyệt ngoảnh lưng vào lưng hắn, quả thật có loại cảm giác an toàn không nói được thành lời.

Nàng vừa dựa vào hắn, vừa ngửi thuốc mỡ, nàng nói: “Vậy lát nữa nếu chàng quay lại nhìn thì phải làm sao?”

Tô Vũ nói: “Trừ phi nàng cần ta giúp”.

“Vậy nếu chàng dám nhìn, ta đâm mù mắt chàng”, Thẩm Nguyệt uy hiếp nói.

Thẩm Nguyệt cũng không cởi quăn, sau khi lấy thuốc mỡ, nàng đưa vào trong quăn, mò tìm bắp đùi của mình.

Lúc đụng phải vết thương, nàng không chút phòng bị, kêu rít lên hai tiếng.

Động tác của Thẩm Nguyệt chậm chạp quái dị, lại bơi trong bóng tối, chờ khi bôi thuốc mỡ xong thì phải h ồi lâu mới hết.

Khi màn đêm buông xuống, Thẩm Nguyệt quá mệt mỏi, nàng bất giác chìm vào giấc ngủ say.

Nàng gối đầu lên chân Tô Vũ, khuôn mặt an tâm. Thỉnh thoảng khước miệng khẽ tràn ra vài tiếng nói mơ.

Tô Vũ lắng nghe kỹ lắm mới nghe ra nàng đang gọi “bắp chân”. Hình như là nằm mơ thấy bắp chân, khước miệng nàng còn lộ ra nụ cười bình yên.

Ngón tay Tô Vũ vén tóc mai cho nàng, động tác nhẹ nhàng.

Hạ Du vẫn chưa ngủ, hấn ta ở một bên nhìn đến trở mắt ghen họng.

Hấn ta đã có chút khẳng định, nói chung là Tô Vũ cũng thích phụ nữ. Hơn nữa người hấn thích e rằng chính là người phụ nữ đang gối trên chân hấn.

Nếu không làm sao hấn có thể lộ ra vẻ dịu dàng như vậy, làm sao vì nàng mà bỏ mặc sống chết, sớm đã vượt qua cả đạo quân th ần.

Đột nhiên Tô Vũ không rõ ràng nói: “Đừng xem những gì không nên xem, coi những gì không nên biết là không biết. Như vậy mới có ích cho người”.

Lời hắn nói rất lạnh nhạt, nhưng khí tức bộc lộ ra trên người cũng hơi lạnh, đồng thời mang theo cảm giác áp bức mơ hồ không nói được.

Hạ Du kinh hãi, quay lưng giả vờ ngủ.

Ngày thứ hai lên đường, rõ ràng đã đỡ hơn nhiều, không có đau như ngày hôm qua. Chỉ có đi lâu cưỡi ngựa đi đường khó tránh khỏi lặp đi lặp lại, chịu đựng nhiều để thành thói quen.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 563

Nếu như nói các thành trấn dọc đường đều tiêu đi đều phân tán, vậy thì thành trì ở biên ải cũng coi như gió thổi hạc kêu, cỏ cây đều là binh.

Thẩm Nguyệt bọn họ đã thuận lợi đến thành Huy ền ở biên ải.

Ráng mây phía chân trời làm nổi bật ánh mặt trời lặn, đỏ ửng giống như máu.

Trong không khí tràn ngập một luồng khí tức chết chóc và chiến tranh.

Hai nước đang chờ hòa giải đàm phán, cho nên sau trận chiến này Dạ Lương đại thắng, bọn họ cũng không gấp gáp cướp đoạt thành biên ải này.

Nhưng trong thành hạ giới nghiêm, khắp nơi đều là binh lính canh giữ tuần tra, phàm là mỗi người ra vào thành Huy ền cũng phải đi đầu tra rõ ràng.

Nếu nghi ngờ gặp phải gian tế nước thù địch thì chém chết tại chỗ.

Chỉ là bách tính Đại Sở trong thành Huy ền nóng lòng muốn chạy trốn ra ngoài thành, biết trong này có chiến sự, làm sao gì bách tính nào không sợ chết chịu ở trong thành Huy ền này chứ.

Vì vậy lúc ba người vừa đến cửa thành, lập tức bị từng đoàn binh lính vây lại.

Đặc điểm dáng vẻ của người Dạ Lương và Đại Sở cũng không khác nhau mấy, chỉ là lấy quần áo để phân biệt. Vì vậy binh lính giữ thành hoài nghi ba người là gian tế cải trang thành dân Đại Sở muốn trà trộn vào thành.

Ở cửa thành còn chất đống mấy thi thể bị chặt đầu, đầu lâu đen thùi lùlù vút lẩn lóc ở một bên không ai hỏi han.

Người bị giết đầu là những người được cho rằng là gian tặc đến từ Dạ Lương.

Máu tươi loang lổ trên đất, xung quanh đầu là mùi máu tanh, kích thích tất cả giác quan của mọi người.

Hạ Du còn chưa nói được câu nào liền nghiêng đầu nôn mửa.

Binh lính phía sau muốn ra tay với Hạ Du, hấn ta giơ tay lấy ấn tín khâm ban đặt trước mặt các binh lính, khí tức không trôi chảy nói: “To gan! Bọn ta là khâm sai sứ thần triều đình phái tới đàm phán!”

Binh lính khó phân biệt thật giả, chỉ đành mời tướng quân giữ thành đến.

Tướng quân cũng không thể phân biệt thật giả, chỉ đành báo cáo lên cấp trên.

Mà Trấn Nam đại tướng quân cai quản quân biên giới tên là Triệu Thiên Khải, là võ trạng nguyên trong một năm Đại Sở tuyển võ, hoàng đế cực kỳ coi trọng.

Lần trước sau khi đánh một trận với Dạ Lương, hoàng đế liền phái ông ta ở lại trông coi thành Huyên, phong làm Trấn Nam đại tướng quân.

Bây giờ binh sĩ cửa thành không dám buông lỏng, ba người Thẩm Nguyệt vẫn còn ở dưới sự bao vây của các binh sĩ, đao kiếm chĩa vào.

Thẩm Nguyệt và Tô Vũ còn chưa nói gì, chỉ có Hạ Du mặt đây tức giận.

Hấn ta đã nói thân phận rồi, mấy tên nhãi này lại còn vô lễ như vậy.

Thẩm Nguyệt nói: “Hạ Du, bình tĩnh chút nóng vội, thời kỳ chiến loạn bọn họ cảnh giác phòng bị như vậy cũng không phải là xấu”.

Hạ Du nhanh chóng liếc mắt nhìn sang đầu người lia khỏi thân ở bên cạnh, bây giờ ba người bọn họ vẫn đang đứng trong vũng máu, hấn ta không nhịn được bu ồm nôn một trận nói: “Sao mà không xấu được? Những

người này mặc trang phục của Đại Sở ta, dựa vào đâu mà kết luận bọn họ vào thành chính là gian tặc! Vừa rồi nếu không phải ta lấy ra ấn tín, e rằng ba người chúng ta sẽ bị coi thành gian tặc xử tử tại chỗ!”

Thâm Nguyệt ở kiếp này sinh ra trong thời đại hòa bình, chưa từng thấy tận mắt chiến tranh tàn khốc. Mà hôm nay nhìn thấy cảnh này trước mắt này đã khiến nàng kích động không nhỏ.

Nàng kiên nhẫn hơn Hạ Du, nhưng sắc mặt cũng không khá hơn chút nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 564

Cánh cửa thành này còn là cửa thành hướng về phía lãnh thổ Đại Sở, người vào thành còn bị đối xử nói vậy thì đừng nói đến tình hình trong thành, trên chiến trường.

Máu chảy thành sông, người bị thương vô số cũng là điều đương nhiên. Khi ở kinh thành nàng đã nghe nói, thu nhặt binh lính chết trận trên chiến trường đủ để lấp đầy cái hố chứa mấy chục ngàn người.

Có lẽ Hạ Du nói đúng, chém chết người ở cửa thành cực kỳ độc đoán và xem mạng người như cỏ rác, nhưng so sánh với chết trận trên chiến trường thì không đáng nhắc tới.

Còn không chờ Thẩm Nguyệt nói chuyện, từng tâng binh lính vòng ngoài vang lên một tràng âm thanh khinh miệt: “Thời kỳ chiến loạn, những người này không quan tâm gì đến chạy thoát thân, còn muốn chui vào trong thành này, không phải có ý đồ khác sao? Mặc kệ bọn họ có phải gian tế hay không, bọn tướng thà giết nhầm cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua một con cá lọt lưới nào!”

Các binh lính phân tán ra hai bên, một người đàn ông trung niên quân trang áo giáp đi ra từ cửa thành.

Người này tâm cao khí ngạo, ngẩng đầu bước đi, hiển nhiên là một người chuyên quyền quá lâu ở biên ải. Ngay cả đối mặt với ba người Thẩm Nguyệt có khả năng là khâm sai tri ều đình phái tới cũng hoàn toàn không coi ra gì.

Trong mắt ông ta, đây chỉ là ba người yếu ớt chưa từng chịu khổ, cho nên ông ta không hề che giấu sự khinh bỉ trên mặt.

Đây chính là đại tướng quân biên cảnh Triệu Thiên Khải của thành Huy ền.

Triệu Thiên Khải đánh giá từng người một.

Ông ta chỉ liếc mắt nhìn Thẩm Nguyệt liền biết là nữ, sau đó nhìn nàng lâu hơn một chút rồi mới nhìn sang Hạ Du: “Sao, người đang trách bản tướng quân giết người lung tung à?”

Hạ Du tức giận bưng bưng: “Nếu bọn họ thật sự là bách tính Đại Sở thì người chính là giết người lung tung còn gì? Nếu ta không nói chúng ta được triều đình phái tới thì các người có phải cũng sẽ coi chúng ta là gian tế và giết chết chúng ta hay không?”

Triệu Thiên Khải dò xét Hạ Du, nói: “Nhãi con miệng còn hôi sữa mà cũng dám làm càn ở nơi cơ yếu của quân đội! Bản tướng không giết bọn chúng, nếu để lọt gian tế vào thành thăm dò bố trí quân cơ của Đại Sở chúng ta rồi tuồn về nước, đến lúc ấy bách tính tướng sĩ cả thành này cũng sẽ phải chôn cùng, ai sẽ gánh vác hậu quả này hả? Là đứa nhãi con ngu dốt như người hay sao?”

Hạ Du còn muốn tranh luận với ông ta, nhưng Thẩm Nguyệt đã ngăn lại: “Bớt nói vài câu đi”.

Triệu Thiên Khải lại nói: “Người bảo các người là người triều đình phái đến, có chứng cứ gì không?”

Hạ Du đặt ấn tín đến trước mặt ông ta, nói: “Đây là ấn tín hoàng thượng ngự tứ, mời xem cho rõ!”

Triệu Thiên Khải cũng không buồn nở mặt: “Bản tướng quân làm sao biết ấn tín này có phải do các người ngụy tạo hay không? Nhớ đâu các người muốn giả trang thành sứ thần đi vào thành Huyền để đánh cắp bí mật trong quân thì sao?”

Hạ Du hỏi: “Cmn, có phải ngoài người ra thì ai người cũng coi là gian tế không?”

“Làm càn!”, phó tướng bên người Triệu Thiên Khải lập tức rút kiếm ra chỉ vào cổ Hạ Du: “Người dám bất kính với tướng quân, có tin ta chém đầu người không hả!”

Triệu Thiên Khải nâng tay ý bảo phó tướng bỏ kiếm ra, nói: “Bản tướng quân đúng là có nghe tin triều đình phái người đến giảng hòa, nhưng nếu là sứ thần thì phải có đội ngũ hộ tống, tại sao chỉ còn lại ba người các người, trông lại còn chật vật như vậy, đi đâu này khiến bản tướng quân không thể không nghi ngờ các người là giả mạo”.

Ông ta liếc mắt nhìn ba người: “Bây giờ ngoài ấn tín này ra thì các người còn thứ gì để chứng minh mình là do triều đình phái tới không? Nếu không thì đừng trách bản tướng quân luận xử các người như gian tế!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 565

Tô Vũ bấy giờ mới chậm rãi lấy thánh chỉ trong tay áo ra, giao cho Triệu Thiên Khải, thản nhiên nói: “Nếu tướng quân nói thứ này cũng là giả mạo thì chúng ta không còn gì để nói”.

Triệu Thiên Khải thay đổi sắc mặt, chậm rãi lấy thánh chỉ nhìn một lát rồi lạnh giọng nói: “Không ngờ triều đình lại phái mấy tên vô dụng đến, các người mà cũng muốn đàm phán à? Đúng là nực cười!”

Tô Vũ nói: “Tướng quân không phục cũng không sao, chúng ta cũng không vội vào thành, có thể chờ bên ngoài mấy hôm cũng được, đợi đội ngũ phía sau tới nơi thì cùng nhau đi vào”.

Triệu Thiên Khải lệnh cho binh lính xung quanh tản ra, lạnh lùng nhìn Tô Vũ: “Sao, mới nói người mấy câu mà người đã không vui rồi? Một đám văn thần vô dụng, nếu chỉ dựa vào miệng mép của các người thì có thể bình định thiên hạ, vậy còn cần tướng sĩ chúng ta ra trận giết địch làm gì? Chúng ta bảo vệ quốc gia là để các người hưởng phúc thái bình mà?”

Tô Vũ nói: “Tướng quân nói quá đúng, nếu bây giờ chưa cần đến chúng ta thì chúng ta sẽ ra ngoài thành chờ”.

Triệu Thiên Khải nhổ một bãi nước bọt: “Tùy người, đây là do chính người không chịu vào, đừng trách bản tướng quân không mời người vào”.

Sau đó, toàn bộ binh sĩ đều quay về phòng thủ, không hề có ý định cho bọn họ đi vào.

Bọn họ quay đầu ra khỏi thành, xem ra đêm nay phải ngủ lại nơi hoang vu này rồi.

Hạ Du một bụng tức, nói: “Đến cũng đã đến rồi, sao chúng ta không vào trong?”

Tô Vũ hí hóp nói: “Không vội”.

Thẩm Nguyệt nói: “Tướng quân kia quanh năm quen làm lão đại ở biên quan r ấ, tính hiếu chiến thành quen, không chào đón ai đến đây hết, bây giờ vào thành cũng chẳng có lợi gì”.

Nàng ngừng một chút r ấ nói: “Sắp đến lúc đàm phán, hai nước cũng không muốn chiến tranh lâu dài hơn nữa, hòa bình lại là chuyện bách tính và đa số binh sĩ hy vọng nhất. Bây giờ sứ thần đến mà không được vào thành, tin tức bị truy ền ra thì người bị chỉ trở sẽ không phải chúng ta mà là ông ta”.

Tô Vũ mỉm cười nói: “A Nguyệt nói không sai, tối nay sẽ có người đến đón chúng ta”.

Thế là ba người bèn nhóm lửa, nướng lương khô ở ngoài thành, chuẩn bị qua đêm ở đây.

Trời tối chưa được bao lâu thì đã có ánh lửa từ trong thành lóe ra, không ngừng kéo dài về phía ngoại ô.

Tiếng vó ngựa dần dần vang lên bên tai.

Một đội binh mã nhanh chóng tới trước mặt bọn họ.

Đi đầu cũng là một vị tướng quân, nhưng tuổi tác lớn hơn Triệu Thiên Khải, cầm đ ầy râu quai nón, chững chạc ổn định, cũng có mùi tang thương vì trải qua thế sự.

Thái độ của Tô Vũ với vị tướng quân hơn năm mươi tuổi này rõ ràng là khác hẳn Triệu Thiên Khải.

Tướng quân kia đi xuống ngựa, tới chỗ Tô Vũ. Tô Vũ cũng phất áo đứng dậy, thần thái trang trọng, Khi tướng quân kia ôm quyền vái chào thật sâu với hắn, hắn mới giơ tay đỡ lấy, ấm áp nói: “Hoắc tướng quân đừng đa lễ”.

Thẩm Nguyệt và Hạ Du không rõ ràng lắm, cũng đứng lên theo.

Xem ra Tô Vũ biết người này.

Hoắc tướng quân nói: “Tô đại nhân chịu khổ rồi, ta cũng vừa mới biết Tô đại nhân đến, nên lập tức tới dẫn mọi người vào thành”.

Tô Vũ nói: “Không vội, Triệu tướng quân cũng không quá tin tưởng Tô mỗ, không bằng chờ đội ngũ phía sau đuổi kịp thì vào thành cũng không muộn”.

Hoắc tướng quân nói: “Chuyện sứ thần đến đã lan rộng khắp trong quân, việc đàm phán với Dạ Lương còn cần nhờ Tô đại nhân ra mặt. Tô đại nhân nên vào thành trước đã. Triệu tướng quân không bỏ mặt mũi được, chỉ đành nhờ ta ra mặt, mong Tô đại nhân nể mặt ta”.

Hoắc tướng quân nhìn Thảm Nguyệt và Hạ Du ở sau lưng Tô Vũ, nói: “Hai vị này là...”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 566

Tô Vũ giới thiệu: “Đây là con trai của Hạ tướng, Hạ Du”.

Hoắc tướng quân hỏi: “Người là con trai của Hạ Hiên ư?”

Hạ Du đáp: “Đúng vậy, bái kiến tướng quân”, vị Hoắc tướng quân này tràn ngập khí thế tướng môn, nhưng không hề kiêu căng như tên tướng quân ban ngày, ngược lại còn khiến người ta tôn kính.

Hoắc tướng quân lại nhìn về Thẩm Nguyệt, Tô Vũ nói: “A Nguyệt, đến đây”.

Thẩm Nguyệt tiến lên trên hai bước, Hoắc tướng quân nghe thấy Tô Vũ gọi nàng như vậy thì ánh mắt lập tức thay đổi.

Tô Vũ nói với Hoắc tướng quân: “Đây là Tĩnh Nguyệt”.

Thẩm Nguyệt gỡ mũ ra, thấy được vẻ già nua của vị tướng quân trấn thủ biên quan này sau khi nhìn rõ nàng.

Ánh mắt ông ta lóe lên, há miệng ra một lúc lâu vẫn không biết nói gì, nhưng biểu cảm giống như có rất nhiều điều muốn nói, lại không biết bắt đầu từ đâu.

Ánh mắt ông ta rưng rưng, lầm bầm: “Đã trưởng thành đến thế này rồi sao...”

Trái tim Thẩm Nguyệt bỗng nhiên chua xót.

Tô Vũ nhẹ giọng nói: “Nàng không còn nhớ chuyện xưa nữa rồi”.

Hoắc tướng quân tỉnh táo lại, vội vàng hồi thần, quỳ xuống trước mặt Thẩm Nguyệt, vái thật sâu: “Lão thần tham kiến công chúa”.

Thẩm Nguyệt cả kinh, không ngờ một vị tướng quân lớn tuổi lại hành đại lễ với nàng như thế.

Lúc nàng đang ngây người, Tô Vũ dịu dàng nói: “A Nguyệt, mau đỡ Hoắc tướng quân dậy”.

Thẩm Nguyệt nâng tay Hoắc tướng quân, mời ông ta đứng dậy: “Tướng quân bảo vệ biên cương Đại Sở, có công to lớn, mời tướng quân đứng dậy, Tĩnh Nguyệt không chịu nổi đại lễ này”.

Hoắc tướng quân đứng dậy, nước mắt vẫn rưng rưng: “Lão thần nghe nói công chúa lúc trước thần trí không rõ, không màng thế sự, hôm nay được gặp, công chúa đã tỉnh táo lại, đúng là chuyện mừng của Đại Sở!”

Thẩm Nguyệt nói: “Đều là những chuyện đã qua rồi mà”.

“Mời công chúa đi vào thành cùng thần”.

Thẩm Nguyệt vẫn chưa thích ứng được với việc một vị tướng quân biên quan có nhiều công lao lại cung kính với nàng như thế.

Trong ba người bọn họ, Tô Vũ là người có chủ kiến nhất, thấy Tô Vũ gật đầu, Thẩm Nguyệt mới đồng ý vào thành.

Hoắc tướng quân vội vàng nói: “Tô đại nhân, Hạ công tử, mời”.

Thẩm Nguyệt đang đi ở phía trước bỗng nhiên cảm thấy Tô Vũ cố ý ở ngoài thành không vào là để gọi vị Hoắc tướng quân này đến gặp mặt.

Sau khi vào thành, Hoắc tướng quân này chưa chắc đã có thể quỳ xuống xưng thần với nàng ngay trước mặt mọi người.

Nhất là khi Hoắc tướng quân nói với nàng rằng “đã trưởng thành đến thế này rồi sao” khiến nàng sinh lòng cảm thán.

Quả nhiên, sau khi đến chỗ đông người thì Hoắc tướng quân chỉ gọi nàng là “Tĩnh Nguyệt công chúa”.

Hạ Du cũng cảm thấy khiếp sợ và nghi hoặc y hệt như Thẩm Nguyệt. Thẩm Nguyệt tuy là công chúa nhưng cũng không đến mức Hoắc tướng quân phải phản ứng như thế, nhưng hẳn ta cũng chỉ nghi hoặc trong lòng mà không nói ra.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 567

Cửa thành ngay ở trước mặt, ánh lửa sáng choang.

Hoắc tướng quân nói: “Công chúa và Tô đại nhân, Hạ công tử hà có gì mà chật vật như thế? Sao chỉ có ba người đến đây?”

Thẩm Nguyệt nói: “Chúng ta đi nửa đường thì bị tập kích, chỉ còn lại ba người sống sót. Ta và Tô đại nhân không đi cùng lúc, đội hộ vệ của hắn với Hạ phó sứ bị bỏ lại phía sau, chắc mấy ngày nữa mới tới”.

Hoắc tướng quân vô thức hỏi: “Kẻ đánh lén có còn sống sót quay về không?”

Thẩm Nguyệt giương mắt nhìn Tô Vũ, thấy hắn thản nhiên như không, bèn đáp: “Không”.

Hoắc tướng quân nói: “Vậy là tốt rồi”.

Thẩm Nguyệt nhướng mày, trong lòng kinh ngạc.

Sau khi vào thành, thấy từng nhà đóng cửa không ra, thậm chí còn không dám bật đèn, chỉ sợ rước phải tai họa, trên đường thỉnh thoảng có mấy binh sĩ tuần tra, ngoài ra thì trống rỗng tịch liêu, gió tanh thổi qua.

Toàn bộ thành Huyền bị bao phủ bởi một bầu không khí ngột ngạt.

Hài cốt của hàng vạn người còn chưa lạnh, quân dân trong thành ai cũng bất an, khó trách mà tử khí lúc nào cũng âm u.

Hạ Du không được ổn lắm, đã nôn ở ngoài cửa thành một lần, sắc mặt tím nén đến xanh cả ra. Hắn ta không thể nhịn được mùi tanh tưởi, mục rỗng hoặc mùi khét trong không khí.

Mùi này khiến người ta buồn nôn, nhất là khi biết đây là mùi tỏa ra từ thi thể binh sĩ đã chết trận. Hố chôn vạn người này chắt chứa quá nhiều

người chết, không thể nào che giấu được hoàn toàn mùi máu tanh.

Hạ Du càng muốn coi nhẹ thì giác quan càng mẫn cảm.

Sắc trời không còn sớm, Hoắc tướng quân dẫn ba người đến một phủ đệ đã được sửa sang, chuẩn bị cơm nước.

Mọi chuyện khác cứ để nghỉ ngơi xong rồi tính.

Phủ này rất an toàn, khắp nơi đều là binh sĩ. Hoắc tướng quân sắp xếp thỏa đáng xong thì rời đi, ba người vào trong phòng của mình tắm rửa một phen.

Vừa vào trong viện, Thẩm Nguyệt đã không nhịn được mà nôn ọe điên cuồng vào bồn hoa cùng Hạ Du.

Hạ Du vừa nôn vừa vỗ lưng Thẩm Nguyệt, khó nhọc nói: “Cô nhịn giỏi thật đấy...”

Thẩm Nguyệt cũng khó nhọc nói: “Chuyện cười, ta là công chúa, đây là tiền tuyến của chiến trường, toàn là chiến sĩ và tướng quân đánh giặc, người vô dụng thì không ai nói, nhưng ta cũng vô dụng thì họ sẽ càng thêm xem thường chúng ta”.

Thực vật trong nội viện này khá tươi tốt, trong viện toàn là cây cỏ hoa lá rậm rạp, nên không khí cũng tươi mát hơn chút.

Hoắc tướng quân sắp xếp cho bọn họ ở lại đây đã là rất tốt rồi.

Sau khi nôn xong, hai người đỡ nhau đứng dậy, quay đầu nhìn Tô Vũ.

Ánh đèn lồng làm ánh sáng nơi đây mờ mờ ảo ảo, hắt thản nhiên đứng dưới ánh đèn như không có chuyện gì xảy ra.

Thẩm Nguyệt bội phục khả năng nhịn của hắn, líu lười nói: “Tô Vũ, hương vị khó ngửi này không làm người thấy khó chịu à?”

Tô Vũ nói: “Ta vẫn ổn, vẫn thích ứng được”.

Thật ra, cho dù không tận mắt chứng kiến thì hẳn vẫn có thể tưởng tượng được ra cảnh máu tanh giết chóc trên chiến trường, có chết nhiều hơn nữa, đổ máu nhiều hơn nữa thì cũng chỉ giống như mới xảy ra ngày hôm qua mà thôi.

Hắn đã quen.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 568

Ba người về phòng tắm rửa, sau đó có người đưa đồ ăn đến.

Sau khi tẩy hết bụi bặm, cảm giác cũng thoải mái hơn, người mùi khó chịu này cũng nhịn thêm được đôi phần.

Đóng cửa lại thì hầu như không còn người thấy gì nữa.

Thức ăn trên bàn là cơm nhạt canh nhạt, đây đã là món ngon trong quân rồi, nhưng Thẩm Nguyệt và Hạ Du vừa mới nôn xong thì chẳng có khẩu vị gì.

Hạ Du ăn qua loa mấy miếng liền nặng nề về phòng ngủ, mấy ngày nay gấp rút lên đường, hẳn ta chưa được ngủ giấc nào hẳn hoi.

Tô Vũ rót trà cho Thẩm Nguyệt: “Bây giờ nàng đã khỏe hơn chưa?”

Thẩm Nguyệt nâng trà lên uống, vị trà rất nhạt, nàng khẽ gật đầu.

“Vậy nàng muốn hỏi ta đi đâu gì nào?”

Thẩm Nguyệt ngẩng lên nhìn hắn: “Xem ra chàng cũng biết ta có lời hỏi chàng, vậy chàng chắc chắn biết ta định hỏi gì đúng không?”

“Về Hoắc tướng quân à?”, Tô Vũ khẽ nói.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Hoắc tướng quân... có phải là cựu thân tiên triều không? Hôm nay ta thấy hai người không giống lần đầu gặp mặt, thái độ của chàng với ông ta cũng rất khác biệt”.

“Hoắc tướng quân là bộ hạ của tiên đế, mặc dù còn sót lại sau lần chính loạn đó nhưng đã bị phái đến biên quan trấn thủ biên cương và nhận một chức không có thực quyền”.

“Tất cả quyền lực đều nằm trong tay Trấn Nam tướng quân kia kìa”.

“Triệu Thiên Khải là võ tướng mà hoàng thượng sai phái, trong tay có binh quy ền của đại quân biên cảnh, nhờ vào đó mà chèn ép cự th ần võ tướng của ti ền tri ều”, Tô Vũ lạnh nhạt nói: “Sau một h ồi chính loạn, hoàng thượng thực thi chính sách chiêu an với bọn họ, nhưng cho đến giờ thì đa số ều bị khống chế quân quy ền”.

Thẩm Nguyệt nói: “Thành Huy ền đã thế này thì những nơi khác chắc hẳn ều là người của hoàng thượng làm đại tướng trấn thủ, nắm lấy binh quy ền. Bộ hạ cũ như Hoắc tướng quân trong quân đội chỉ có danh chứ không có quy ền, hoàng thượng cần bọn họ để ổn định nhân tâm. Chỉ khi nào có chiến sự bộc phát thì bọn họ chắc chắn sẽ là người ều tiên xông pha ra trận, đúng chứ?”

Tô Vũ nhìn Thẩm Nguyệt: “A Nguyệt thật thông minh”.

Muốn để những bộ hạ cũ như Hoắc tướng quân xông lên chiến trước thì phía sau phải có những người độc tài như Triệu Thiên Khải, Thẩm Nguyệt suy nghĩ một chút thì cảm thấy rất khó chịu.

Trải qua trận chiến này mà Hoắc tướng quân vẫn còn bình yên vô sự, chắc hẳn không chỉ nhờ vào kinh nghiệm phong phú mà năng lực thống lĩnh quân đội khi đánh trận của ông ta cũng rất mạnh.

Tô Vũ nói, Hoắc tướng quân trước kia đã phụng mệnh trấn thủ biên quan, tây cảnh Đại Sở chính là chỗ của man di mọi rợ. Ông ta là Trấn Tây tướng quân nên không thể tự ý rời vị trí trong lúc Đại Sở nội loạn. Nếu không man di sẽ xông vào, Đại Sở sẽ thành thù trong giặc ngoài, tràn ngập nguy hiểm.

Đã từng là Trấn Tây tướng quân nhất phẩm năm đó trấn thủ Tây cảnh, uy phong凛冽 khiến cho đám man di kia cũng phải sợ hãi, vậy mà bây giờ lại không bằng cả phó tướng bên người Triệu Thiên Khải.

Tô Vũ hạ giọng, cúi ều lẩm bẩm để chỉ mình Thẩm Nguyệt nghe được, giống như là đang nói ra nỗi lòng mình.

Thật ra hẳn đang phân tích thế cục cho Thẩm Nguyệt.

Hắn nói: “Lần này đối đầu với Dạ Lương, đại quân Nam cảnh tuy tổn thất nặng nề nhưng vẫn không thể khinh thường. Năm đó tiên đế không đủ binh lực, chỉ thua ở chỗ nghi ngờ Nam Vương nhờ quân đi về Nam cảnh, nhưng lại không có sự lựa chọn nào khác. Man di Tây cảnh thì có thể ngăn được, nếu phương Bắc ổn định, Dạ Lương ngừng chiến thì đại quân Nam cảnh này vẫn có thể hành quân về phía Bắc như cũ”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 569

Thẩm Nguyệt chấn động nhìn Tô Vũ.

Hắn vẫn rất lạnh nhạt như cũ, khép đôi mắt hẹp dài, nói ra những lời dịu dàng nhưng lại chém đúng chỗ yếu hại.

Thế nhưng ngữ khí của hắn lại không có chút ngấp ngừng nào, giống như đang nói chuyện ngày thường với nàng vậy.

Thẩm Nguyệt đột nhiên cảm thấy nàng như đang đi vào một thế cục to lớn.

Cục diện này do chính tay hắn bày ra.

“Tô Vũ, rốt cuộc chàng muốn làm gì?”, Thẩm Nguyệt nghe thấy giọng nói của mình vang lên.

Là hắn cho Tần Như Lương xuất chinh đánh Dạ Lương, cũng có thể là hắn để Tần Như Lương chiến bại ở đây, mặc dù Thẩm Nguyệt không biết hắn đã dùng đến thủ đoạn gì.

Dạ Lương bắt sống Tần Như Lương, sau đó nàng bị phái đến Nam cảnh, lại nửa đường gặp hắn, giống như mọi thứ đều được sắp xếp một cách mượt mà.

Chính là vì quân quyên của đại quân Nam cảnh.

Thẩm Nguyệt biết còn cố hỏi, nhưng cũng không dám tin.

Kiếp trước lăn lộn trong giới giải trí, thấy đủ loại lục đục đấu đá, cho nên đầu óc nàng rất linh hoạt, liên tưởng được nhiều.

Nhưng bây giờ lại khác, trước mắt đang là mưu đồ quốc gia đại sự, những lục đục nhỏ nhỏ ngày xưa so với chuyện này thì chính là trò trẻ con.

Tô Vũ nói: “Ta không muốn sau này nàng và Bắp Chân bị chèn ép”.

Lòng Thâm Nguyệt run lên: “Lý do này có hơi đường hoàng quá rồi đấy”.

Tô Vũ cười nói: “Nàng bảo nó đường hoàng thì là đường hoàng”.

Thâm Nguyệt nhìn thẳng hắn, hỏi: “Ta chỉ hỏi chàng một câu. Nếu chàng lúc trước đã sắp xếp xong mọi chuyện, cố tình để ta đến đây, cho ta gặp mặt Hoắc tướng quân thì tại sao vào buổi tối trong kinh thành hôm ấy, chàng lại đau khổ giữ ta lại, Tô Vũ, chàng đang diễn trò cho ta xem ư?”

Tô Vũ thản nhiên đáp: “A Nguyệt, trên đời này không có chuyện gì là ta không chế được toàn bộ hết. Đi đâu ta khó không chế nhất chính là lòng người. Ta không thể không chế được chuyện nàng thích ta hay ghét ta, cũng không không chế được việc hoàng thượng một lòng muốn phái nàng đi Nam cảnh”.

“Thứ duy nhất ta không chế được chính là có thể chú ý được thêm một chút trong lúc ông ta làm những việc này. Đường đi nguy hiểm xa xôi, ta không nghĩ là ông ta sẽ phái nàng đến. Bây giờ nàng đến đây, để nàng gặp Hoắc tướng quân một lần cũng chỉ là thuận tiện”.

Ánh mắt Thâm Nguyệt hơi nói lỏng.

Tô Vũ lại nói: “Ta nhớ nàng từng nói là không muốn dây dưa vào những chuyện này, ta chỉ muốn hỏi nàng, sau khi nàng gặp Hoắc tướng quân và Trấn Nam tướng quân thì nàng đứng về phe ai?”

Thâm Nguyệt liếc hắn, nói: “Ta không muốn dây dưa vào, nhưng nếu ta trả lời chàng thì khác nào tỏ rõ lập trường, bị chàng kéo xuống nước?”

Tô Vũ vô hại nói: “Đâu có, ta chỉ tham khảo ý kiến của nàng thôi”.

Thấy Thâm Nguyệt không trả lời, Tô Vũ bèn nói: “Hoắc tướng quân hay là Triệu tướng quân? Nếu nàng không nói thì ta sẽ coi là Triệu tướng quân nhé”.

Người này đúng là giỏi hoạt đến đáng giận.

Thẩm Nguyệt tức giận lườm hắt một cái: “Là người sáng suốt và biết nghĩ cho biên phòng Đại Sở thì ai mà không cho là Hoắc tướng quân đảm đương được chức trách lớn chứ hả, chàng còn hỏi ta làm gì?”

Tô Vũ mỉm cười gật đầu: “Ừm, nàng nói đúng lắm, hết thầy đầu vì an nguy của biên phòng Đại Sở”, sau đó hắt nhếch lông mày: “Vậy nên xử lý Triệu tướng quân kia chứ, nàng thấy sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 570

“Nè”, Thẩm Nguyệt cắn răng nói: “Tô Vũ, chính chàng làm chuyện xấu thì thôi đi, sao cứ phải kéo ta vào cùng một hội thế”.

Tô Vũ thấp giọng nói bên tai nàng: “Hôm nay ta thấy Triệu tướng quân nhìn nàng mấy lần, ta khó chịu”.

Thẩm Nguyệt đỏ bừng cả tai, không còn phát giận nữa.

Đến biên quan, đi vào phủ đệ của Hoắc tướng quân sắp xếp, ba người không cần che giấu thân phận nữa.

Một là sứ thần khâm sai đến đây hòa đàm, một là phó sứ đi theo, còn một là công chúa Tĩnh Nguyệt đến biên quan đón phu quân về kinh.

Nhưng Trần Như Lương giờ đang trong tay của Dạ Lương, Đại Sở chưa thấy người thật thì không thể xác định, Thẩm Nguyệt vẫn phải đến nhìn cái xác tàn ở trong quan tài đá kia.

Trước tiên phải xác nhận xem đây có phải Trần Như Lương không đã rồi mới tính tiếp.

Hôm sau, Hoắc tướng quân dẫn ba người Thẩm Nguyệt đến chỗ quan tài đá.

Đó là một hòm băng dưới lòng đất khá lớn, bên trong có những quan tài đá trong suốt, vừa đi vào thì không khí lạnh lẽo đã thổi vào tận xương tủy.

Điều kiện ở đây có hạn, không có áo choàng cho công chúa, chỉ có choàng nỉ. Cũng may Tô Vũ đã chuẩn bị trước nên lấy choàng nỉ ra khoác cho Thẩm Nguyệt.

Hạ Du cũng lạnh cóng đến run rẩy, thấy Tô Vũ đưa choàng nỉ cho Thẩm Nguyệt thì vừa hâm mộ vừa ghen tỵ nói: “Sớm biết nơi đây lạnh, sao người không mang theo mấy cái nữa?”

Tô Vũ đứng là chỉ lấy một món, hẳn không dùng đến.

Hoắc tướng quân thấy vậy thì cười choàng nỉ trên người ra, đưa cho Hạ Du: “Công tử dùng của ta đi, ta tập võ quanh năm, đã quen với cái lạnh, không cần dùng đến nó”.

Hạ Du vội vàng nhận lấy, trùm lên nói: “Cảm ơn Hoắc tướng quân rất nhiều”.

Ở đây có mười mấy quan tài bằng, bên trong có thi thể, có người đã hoàn toàn mất dạng, có người thì vẫn còn nguyên.

Hoắc tướng quân cảm khái nói, đây đều là võ tướng chết trận, sau khi chiến sự kết thúc sẽ đem về cố hương an táng.

Bên trong có mấy võ tướng là thuộc hạ của ông ta, Hoắc tướng quân đặt tay lên quan tài, khẽ vuốt ve, vô cùng thương cảm.

Hoắc tướng quân hận mà không làm gì được: “Nếu không phải Triệu tướng quân lần này mệnh cho tướng sĩ cố gắng công thành thì cũng sẽ không chết nhiều huynh đệ như vậy, đúng là không coi mạng của các huynh đệ ra gì mà”.

“Tần tướng quân là đại tướng quân đệ nhất Đại Sở, hẳn là biết bày mưu tính kế, giỏi dùng binh pháp, tại sao lại lâm vào thảm kịch như vậy?”

Sau này Thẩm Nguyệt nghĩ, Tần Như Lương đã từng đánh bại Dạ Lương một lần, cho dù có bị phế đi một tay thì vẫn bày binh bố trận được, chỉ huy cho chiến sĩ chiến đấu, không đến mức thua thảm như thế.

Nàng rất muốn biết vì sao Tần Như Lương lại bại.

Hoắc tướng quân buồn rầu nói: “Trong chiến dịch Đại Sở đại bại đó, Tần tướng quân lệnh cho Triệu tướng quân bọc đánh trong thời gian chỉ định, nhưng Triệu tướng quân đến muộn nửa canh giờ, khiến cho Tần tướng quân bị quân Dạ Lương vây công”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 571

“Dạ Lương khi ấy còn không ngừng tăng thêm binh lực, quân ta đã tổn thất nặng nề, cần phải rút lui toàn lực, nhưng Triệu tướng quân không những không nghe lệnh của Tần tướng quân mà còn hạ lệnh cho toàn bộ chiến sĩ toàn lực tiến công, định không tiếc giá nào đoạt lấy một tòa thành của Dạ Lương, cuối cùng không phá được vòng vây, vô số tướng sĩ hy sinh, chấm dứt bằng thảm bại”.

Thẩm Nguyệt nói: “Vậy thì một phần lớn nguyên nhân gây ra chiến bại lần này chính là vì Triệu tướng quân làm chậm quân cơ, không làm việc theo lệnh”.

Nghĩ đến cũng phải, trước khi Tần Như Lương đến thì Triệu Thiên Khải mới là lão đại, kẻ này bảo thủ, sao có thể cam tâm nghe theo chỉ huy của Tần Như Lương.

Sau đó, Hoắc tướng quân nói: “Ngoài ra, bên ta dò la được rằng Dạ Lương cũng có một tướng lĩnh trẻ tuổi bày mưu tính kế cho, người này hữu dũng hữu mưu, lại giỏi binh hành hiểm chiêu, khiến bên ta chịu thiệt không ít”.

Trong lúc nói chuyện, mọi người đã đi đến chỗ sâu của hầm, dừng lại trước một quan tài đá.

Xuyên qua lớp băng thì nhìn thấy một bộ khôi giáp và vết máu trên đó.

Thẩm Nguyệt vừa nhìn đã nhận ra bộ giáp của Tần Như Lương. Nàng lơ mơ nhớ lại, hôm đại quân xuất chinh thì nàng đã tiễn đưa Tần Như Lương và khoác một lớp áo choàng lên khôi giáp của hắn ta.

Lớp áo choàng kia vẫn còn, nhưng bị tổn hại vô cùng, vết máu nhiễm đỏ cả lớp băng bên dưới.

Tần Như Lương một mực mặc áo choàng nàng khoác lên?

Hoắc tướng quân nói: “Đây chính là bộ xác tìm được bên cạnh khôi giáp của Tần tướng quân”.

Bộ hài cốt này còn cả hai tay, Thẩm Nguyệt thấy cổ tay trái sạch sẽ gọn gàng, không hề bị cắt đứt thì nói: “Đây không phải tướng quân”.

Cổ tay trái của Tần Như Lương có một vết sẹo do nòng để lại, nhưng bây giờ thì không thấy đâu.

Hoắc tướng quân nghiêm nghị nói: “Vậy đại tướng quân rất có khả năng đã bị Dạ Lương bắt”.

Cùng lúc đó, bên Dạ Lương nghe được sứ thần Đại Sở đã đến biên quan, liền phái người đến đây thương lượng, ba ngày sau mời sứ thần vào thành trong biên cảnh Dạ Lương hòa đàm.

Để biểu lộ thành ý, quốc quân Dạ Lương cũng đích thân giá lâm, quân dân Dạ Lương một lòng, kiên cường hơn cả trước kia.

Triệu Thiên Khải đích thân tiếp kiến sứ giả Dạ Lương, sau đó chửi to một trận ngay trước mặt sứ giả.

Thân là tướng quân, ông ta đương nhiên mong là bản thân có thể đánh thắng Dạ Lương nhờ chiến tranh, thành tựu hiển hách, cho nên việc Đại Sở lựa chọn lấy thành trì ra để hòa đàm là cực kỳ sỉ nhục.

Ông ta mặc kệ các tướng lĩnh khác, lúc này hung hăng ném bay thư từ liên quan đến hòa đàm ba ngày sau mà sứ thần Dạ Lương gửi đến, đồng thời rút kiếm ra chém thành mấy mảnh, rồi cho người áp tải sứ giả đưa tin của Dạ Lương đến gần.

Triệu Thiên Khải phẫn nộ nói: “Đi hòa đàm cái con mẹ nhà ngươi! Tướng bắt được một tên tướng quân liền có thể áp chế Đại Sở chúng ta cắt ra năm tòa thành trì để nhường à, đừng mơ!”

Hoắc tướng quân dẫn nhóm Tô Vũ ra khỏi hẻm ngấm, đi quanh quân doanh. Dù sao muốn đi hòa đàm với Dạ Lương thì cũng phải cần mang

theo một ít tướng lĩnh để an toàn, nên đi làm quen trước cũng tốt.

Nhưng không ngờ vừa đặt chân vào bên ngoài lều chính thì đã nghe thấy tiếng nói phẫn nộ của Triệu Thiên Khải.

Khi xốc màn lều lên, mọi người thất sứ giả Dạ Lương đang run rẩy quỳ dưới đất, mạng sống như ngàn cân treo sợi tóc, nói năng lộn xộn mấy câu. Triệu Thiên Khải hoàn toàn mặc kệ, cầm kiếm vắt ngang cổ kẻ đó, lập tức định cắt cổ sứ giả: “Bản tướng quân muốn nhìn xem Dạ Lương các người rốt cuộc có thể làm gì được bản tướng. Không có Tần Như Lương, bản tướng vẫn có thể tiêu diệt Dạ Lương như cũ”.

Đang định ra tay, Thẩm Nguyệt đã quát lên: “Dừng tay!”

Triệu Thiên Khải khựng lại, lưỡi kiếm sắc bén khảm vào da của sứ giả, có chút máu chảy ra.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 572

Trong lều một mảnh yên lặng.

Những đôi mắt sắc bén thành linh phóng tới.

Nơi này có không ít tướng lĩnh là thuộc hạ trung thành của Triệu Thiên Khải, có một vài người thì giống Hoắc tướng quân, không có chức quyền, không có tư cách khuyên can, chỉ có thể giận mà không dám nói gì.

Trong mắt bọn họ, Thẩm Nguyệt chỉ là công chúa tiều tụy, Tô Vũ là một văn thần dẻo miệng, Hạ Du là một công tử sống trong nhung lụa, lại thêm Hoắc tướng quân hết thời, cộng lại chẳng làm được trò trống gì.

Đám tướng quân này ở trong quân giễu võ dương oai quá lâu, cho rằng người trong kinh chỉ biết an lạc hưởng thụ nên khinh thường.

Triệu Thiên Khải nhìn Thẩm Nguyệt, khinh miệt nói: “À, hóa ra là công chúa, đây là trọng địa trong quân, công chúa chỉ là hạng đàn bà trong nhà, e là không hợp tới đây”, sau đó thì nặng mặt nói tiếp: “Càng không nên hoa tay múa chân trong việc bản tướng xử lý quân vụ”.

Hoắc tướng quân thấp cổ bé họng, Tô Vũ càng không định lên tiếng, nên nàng không thể làm gì khác hơn là phát huy cái chức danh công chúa này.

Thẩm Nguyệt bình tĩnh đi vào trong lều, cười nói: “Không đến thì không biết, đến rồi mới thấy cách Triệu tướng quân xử lý quân vụ, bảo sao mà Đại Sở đại bại lần này”.

“Người nói cái gì?”, Triệu Thiên Khải trợn mắt nhìn: “Người dám chất vấn việc bản tướng hành quân đánh trận?”

Thẩm Nguyệt thông dong nói: “Ta tuy chỉ là con đàn bà ngỗ nhà, nhưng lần này cũng mang theo hoàng mệnh trong người, khi hễ kinh sẽ bầm báo toàn bộ sự thật cho hoàng thượng”.

Sau đó, nàng nhìn thẳng Triệu Thiên Khải: “Chưa nói đến việc trong lúc giao chiến thì không giết sứ thần, trước mắt là hòa đàm giữa Dạ Lương cùng Đại Sở ta sắp diễn ra, Triệu tướng quân giết sứ thần này là muốn làm gì? Khiến cho hai nước một lần nữa đại loạn, tướng sĩ tử thương vô số, bách tính sinh linh đờ thán à?”

Triệu Thiên Khải giận dữ vô cùng, cười khẩy hai tiếng: “Người đâu, đưa sứ thần xuống”.

Sau đó thì cần kiếm từng bước tiến gần Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt một bước cũng không lùi về phía sau, híp mắt nhìn chăm chăm ông ta.

Hoắc tướng quân kịp thời lên tiếng: “Công chúa nói có lý, Triệu tướng quân không thể bất kính với công chúa”.

“Ta bất kính với nàng ta hay không cũng chưa tới lượt người xen vào”.

Hoắc tướng quân cơ thể bị băng bó, ngón tay âm thầm mở chuôi kiếm để có thể rút ra khỏi bao với tốc độ nhanh nhất.

Triệu Thiên Khải lớn gan làm bậy quen rồi, chuyện gì cũng có thể làm được.

Nếu thật sự dám ra tay với Thẩm Nguyệt, Hoắc tướng quân lập tức sẽ rút kiếm.

Chỉ là lúc này Tô Vũ không nhanh không chậm chìa tay ấn cán đao của ông ta xuống.

Ngược lại Thẩm Nguyệt không lo lắng Triệu Thiên Khải sẽ ra tay lúc này. Trong doanh trường cũng không phải chỉ có nàng và Triệu Thiên Khải, còn có rất nhiều cặp mắt đang dõi theo.

Triệu Thiên Khải nói: “Cô nói bốn tướng làm hai nước đại loạn. Bốn tướng nói cho cô biết, mỗi một tấc đất của Đại Sở ban đầu cũng dựa vào

hài cốt và máu tươi của vô số người đời lấy! Bây giờ triêu đình lại muốn vì một Tần Như Lương lấy ra năm thành trì trao đổi tới cùng với Dạ Lương! Triêu đình để mồi hôi xương máu của biết bao tướng sĩ ở đâu! Một đứa con gái như cô thì biết cái gì, còn ăn nói bậy bạ nữa, có tin bọn tướng một đao chém cô không!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 573

Ngay sau đó Triệu Thiên Khải lại nhìn Thẩm Nguyệt không rõ ý tứ, ông ta tràn đầy giễu cợt nói: “Nhìn dáng vẻ thì cái tên Tần Như Lương kia quả thực ở trong thôn quê dẹt dài lâu quá rồi, cho tới khi đến chiến trường thì không chịu nổi một kích. Bản thân hẳn không tốt, bị Dạ Lương bắt sống, dựa vào đâu mà muốn Đại Sở trả giá lớn để đổi lại cái mạng của hắn?”

Thẩm Nguyệt nhún nhún vai đầy vô nghĩa, nàng bình thản nói: “Đây là ý chỉ của hoàng thượng, bọn ta có thể có cách gì đây, chỉ có thể tuân theo hoàng mệnh. Nói không chừng là hoàng thượng nể trọng đại tướng quân, nào có nữ để tổn thất một ái tướng”.

Lời này đã kích thích đến Triệu Thiên Khải, ông ta cắn răng nghiến lợi nói: “Tần Như Lương hễ đã coi mình là quân nhân thì nên lấy quốc gia thiên hạ làm trọng! Nếu hắn biết sống chết của mình khiến Đại Sở phải bỏ ra cái giá nặng nề như vậy thì hắn nên tự kết liễu mình đi, để cho Dạ Lương cũng không thể mang hắn ra làm tì nê đặt cược!”

“Phi”, Triệu Thiên Khải thô lỗ phun lên đất: “Không phải một tướng quân, Đại Sở ta không phải là không có tướng quân!”

Thẩm Nguyệt nhíu mày, nàng khoan thai nói: “Đại Sở quả thật không thiếu tướng quân, nếu như đổi lại Triệu tướng quân bị bắt làm tù binh, Triệu tướng quân cũng sẽ lo nghĩ đến Đại Sở đầu tiên, tình nguyện buông bỏ công trận hiển hách, từ bỏ vinh hoa phú quý tự kết liễu mình không?”

Triệu Thiên Khải ngừng một chút, ông ta cười nhạt nói: “Bỏn tướng không xấu như Tần Như Lương, sẽ không trở thành tù binh của Dạ Lương như hắn. Chỉ một điểm này thôi bỏn tướng đã không làm được!”

“Ồ, vậy sao?”, Thẩm Nguyệt như cười như không đáp: “Nhưng sao ta lại nghe nói, nếu không phải Triệu tướng quân làm lỗ quân cơ mất nửa canh giờ, làm sao ông lại bị vây công chứ, nếu không phải Triệu tướng

quân không kịp thời hạ lệnh cho các tướng sĩ rút lui, làm sao có thể chết nhiều người đổ nhiều máu như vậy?”

Triệu Thiên Khải mặt liền biến sắc, mắt ngậm sát khí nhìn về phía Hoắc tướng quân sau lưng Thẩm Nguyệt.

Hoắc tướng quân không thẹn với lương tâm, căn bản không cần chột dạ.

Thẩm Nguyệt lại nói: “Ông luôn miệng nói các tướng sĩ dùng mồ hôi và máu bảo vệ thiên hạ Đại Sở, nhưng Triệu tướng quân lại có thể không thèm chớp mắt một cái, bất kể giá nào cũng phải để các tướng sĩ uống công đi chịu chết, ông đưa bọn họ vào đâu chứ?”

Triệu Thiên Khải cười ngang ngược điên cuồng nói: “Cô cho rằng chỉ dựa vào mấy từ này của cô, còn có cả mấy từ của lão già kia thì hoàng thượng có tin hay không?! Nói đến cùng thì hoàng thượng tin bốn tướng hay tin các người?”

Thẩm Nguyệt cười nhạt nói: “Cái này không thể nghi ngờ, hoàng thượng đương nhiên là tin Triệu tướng quân. Nếu Triệu tướng quân cố ý làm bậy, muốn phá hư lần đàm phán hòa bình này, vậy thì ông cứ việc làm cho tốt, chờ khi hai nước lại nổi lên chiến loạn, ta cũng muốn xem tốt cuộc Triệu tướng quân thắng trận hay bị đánh bại”.

Thẩm Nguyệt nhíu mày nhìn tay Triệu Thiên Khải nắm kiếm nổi đày gân xanh.

Triệu Thiên Khải chỉ tức giận không có sát khí, cho nên Thẩm Nguyệt vẫn bình tĩnh.

Triệu Thiên Khải giơ kiếm kề vào cổ Thẩm Nguyệt, tay Tô Vũ ấn tên bội kiếm của Hoắc tướng quân, ngón tay thon dài khẽ dùng sức miết vào cán đao.

Khí tức trên người hần thân nhiên, nhưng trên mặt không có biểu cảm gì. Tất cả sát khí đều ngưng tụ trên bàn tay đang muốn rút kiếm ra khỏi

bao.

Cứ như vậy từng người đều có thể nhẫn nhịn, nhưng Hạ Du lại không nhẫn được, lúc này hắn ta đứng ra nói: “Cái loại Trấn Nam tướng quân bỏ đi như ông thật là vô pháp vô thiên r ỡ!”

Chỉ là lời nói vừa dứt, hắn ta liền bị Thẩm Nguyệt thuận tay kéo đi.

Thẩm Nguyệt đi êm tĩnh nói: “Nếu Triệu tướng quân một lòng muốn giết ta thì đã ra tay lâu r ỡ, cần gì phải chờ tới bây giờ”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 574

Nàng nói tiếp: “Nếu Triệu tướng quân nắm chắc mình đánh bại được Dạ Lương, vậy tranh chấp đầu năm giữa Đại Sở và Dạ Lương bắt đầu, sao không thấy Triệu tướng quân thắng ngay từ trận đầu tiên hả? Nếu cuộc chiến tranh còn tiếp tục, ắt sẽ là một trận trường kỳ kháng chiến, phía bắc có Bắc Hạ gây hoang mang r ối, Đại Sở không có khả năng có nhiều binh lực chi viện, Triệu tướng quân đã tính qua chưa, năm nay đã bao lâu r ối không mưa?”

“Bao lâu không mưa thì liên quan gì đến bốn tướng?”

Thẩm Nguyệt nhếch môi nói: “Từ xuân hạ luân chuyển đến nay chưa từng rơi nửa giọt mưa, dòng sông cạn kiệt, hoa màu khô héo, sắp có một trận hạn hán kéo dài, lại vào lúc thu hoạch lương thực, nếu thu hoạch không tốt, lương thảo cũng khó mà tiếp tục. Nếu Triệu tướng quân muốn khai chiến với Dạ Lương, không có lương thực thì ông khai chiến thế nào? Ông muốn để mọi người đầu chết đói ở trên chiến trường?”

Triệu Thiên Khải vốn không để ý những đi ầu này. Ông ta cho rằng chỉ cần bọn họ đánh trận trên ti ền tuyến, triều đình ủng hộ toàn lực là được.

Tô Vũ buông cánh tay nắm thanh kiếm của Hoắc tướng quân, vẻ mặt thâm trầm nhìn Thẩm Nguyệt.

Vẻ ung dung, đứng trước nguy hiểm không sợ hãi, và luận điệu của nàng, không biết đã khiến biết bao nhiêu người kinh ngạc.

Các tướng lĩnh trong doanh trại đầu trầm mặc.

Tô Vũ thấp thoáng cong khóe miệng, hẳn tin rằng nàng hoàn toàn có thể một mình đảm đương.

Tương lai không xa, nàng còn có thể làm tốt hơn.

Ngón tay Thâm Nguyệt càn lướt kiếm của Triệu Thiên Khải, đẩy dịch sang bên cạnh, thản nhiên như gió thổi mây trôi nói: “Cho nên, bây giờ Triệu tướng quân có hai con đường có thể đi. Hoặc là hết sức phối hợp hòa đàm, hoặc là có thể nắm được điểm yếu của Dạ Lương, đánh bại Dạ Lương trong thời gian ngắn nhất”.

Lúc này, một vị phó tướng của Triệu Thiên Khải hình như nghĩ đến đi đâu gì, đang định lên tiếng, liền bị Triệu Thiên Khải giơ tay ngăn lại.

Ông ta chậm rãi thu hồi kiếm, mắt sắc như chim ưng nói: “Cô gái, gan cũng lớn đấy. Nếu đã đến Thành Huyền, bốn tướng vẫn chưa kịp tiếp đãi các cô, vậy tối nay mở tiệc thiết đãi”.

Thâm Nguyệt nói: “Tĩnh Nguyệt cảm tạ thịnh tình của Triệu tướng quân”.

Sau đó Triệu Thiên Khải thả sứ giả ra.

Khi từ doanh trại đi ra, Thâm Nguyệt hít sâu một hơi, thấp thoáng vẫn nghe thấy có tướng lĩnh nói những lời như: “Hoàng đế Dạ Lương đã đến biên giới”, “chính là thời cơ tốt đánh giặc thì bắt vua trước”.

Đợi sau khi đi khỏi, Tô Vũ đi đầu động Hạ Du, bảo hấn ta cùng Hoắc tướng quân đến chỗ khác của quân doanh đi tuần tra một vòng.

Tô Vũ dẫn Thâm Nguyệt rời khỏi quân doanh, thong thả đi dạo trên con phố trống trải của Thành Huyền.

Tô Vũ cười, đôi mắt rủ xuống hẹp dài thấp giọng nói: “A Nguyệt, làm tốt lắm”.

Thâm Nguyệt liếc hấn một cái, nói: “Nếu không thì có thể làm thế nào, chàng đã nói, đứng vững trận doanh thì không thể thay đổi. Đây chẳng phải cũng là do chàng giỏi chỉ huy, cho nên chàng đang khen ta hay đang khen bản thân?”

“Ta rất khiêm tốn, đương nhiên là khen nàng”.

Thẩm Nguyệt bĩu môi, sau đó hơi lo lắng nói: “Có phải hôm nay ta đã quá nhiều lời rồi không”.

“Không nhiều, vừa đủ”.

“Nhìn phản ứng của họ, phần lớn là không ngờ ta có thể nói ra những lời đó, dù sao trước đây ta là một công chúa vô dụng. Những lời nói hôm nay, nếu truyền đến tai hoàng thượng thì sẽ gặp đại họa”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 575

Tô Vũ đi êm nhiên nói: “Không sợ, dù sao cũng là người sắp chết, vẫn không có cơ hội truyền đến tai hoàng thượng”.

Trong Thành Huyền vẫn còn có một số người dân ở lại, ban đêm không ra ngoài, ban ngày thỉnh thoảng có thể nhìn thấy bọn họ đi qua đường, đầu vội vàng gấp gáp.

Cũng có một vài quán rượu, quán trà, thậm chí là lâu xanh còn mở cửa kinh doanh, nhưng đều phục vụ tướng sĩ ở đây.

Tô Vũ đưa Thẩm Nguyệt đến một quán rượu không hề nổi bật, trong đó không có đến một sĩ binh, trước cửa chỉ có hai cánh cửa cũ nát, và một tấm rèm cửa vừa bẩn vừa nát.

Tô Vũ nói: “Chẳng phải nàng thích uống rượu Phượng Lê của Liên Thanh Châu mang về sao, mùi vị ở đây rất chính tông”.

“Sao chàng biết?”

“Nghe Liên Thanh Châu nói”.

Ông chủ thấy hai người đi vào, vội vàng chào hỏi, nói lưu loát thành thạo tiếng địa phương Đại Sở, nhanh nhẹn đi chuẩn bị mấy món ăn địa phương.

Sau khi rượu và đồ ăn được đưa lên, Tô Vũ gấp vào bát của Thẩm Nguyệt, nói: “Ăn đi, tuy chỗ này tởn tưởi, nhưng đồ ăn rất sạch sẽ”.

Lúc này đã gần buổi trưa, Thẩm Nguyệt cũng đói rồi.

Nàng nếm thử mấy miếng, rồi uống rượu Phượng Lê, hương vị không khác mấy so với đồ ăn trên thuyền lúc đó.

Chỉ là đồ ăn và rượu Phương Lê ở những nơi này không được tươi, lại thêm quán rượu vừa bẩn vừa nát, không mấy ai muốn đến.

Thẩm Nguyệt biết uống rượu Phương Lê sẽ say, vì thế không coi như nước hoa quả mà uống nhiều như lần trước.

Tô Vũ thấy nàng biết chừng mực, nên để mặc cho nàng uống.

Hắn chỉ nói: “Yến tiệc tối nay đừng uống rượu”.

Thẩm Nguyệt chẳng tỏ rõ thái độ.

Hắn lại bổ sung một câu như nói chuyện nhà: “Cũng ăn ít thôi”.

Thẩm Nguyệt ngẩng đầu nhìn hắn: “Chàng sợ tên họ Triệu sẽ hạ độc ta chắc?”

“Có thể nàng không biết, hắn để ý đến nàng”.

Thẩm Nguyệt suýt nghẹn, khó khăn lắm mới nuốt được, nói: “Ta phá hắn mà hắn có thể để ý đến ta, nếu ta giết hắn, chẳng phải hắn sẽ yêu ta ư?”

Tô Vũ uống một ngụm trà, nói: “Trước nàng thì không có ai dám phá hắn”.

“Này, có phải chàng nhạy cảm quá rồi không?”

Tô Vũ cười với nàng, nói: “Có lẽ thế, không phải đã nói từ lâu rồi à, ta rất ghen đấy”.

Thẩm Nguyệt gấp thức ăn cho Tô Vũ, cố kiên chế khước miệng sắp cong lên, nói: “Đây cũng không phải một việc xấu”.

Nàng lại hỏi: “Cứ như chàng biết lần này Tần Như Lương chắc chắn bại trận vậy?”

Tô Vũ cầm chén trà, động tác uống trà che khuất nửa bên mặt hắn, nói: “A Nguyệt, nàng đánh giá ta cao quá rồi”.

Thẩm Nguyệt nheo mắt: “Đánh giá cao ư, sao ta cảm thấy vẫn đánh giá thấp chàng nhỉ. Nếu chàng không biết, làm sao làm việc xấu tiếp theo?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 576

“Ta chỉ biết một vài tính cách của Triệu tướng quân, một núi không thể có hai hồ, cho nên phần thắng của Tần Như Lương không lớn”.

“Nhưng Hoắc tướng quân nói Dạ Lương rất lợi hại, không chỉ võ tướng anh dũng thiện chiến, mà ngay cả phía Đại Sở có hành động gì, Dạ Lương đâu có thể ứng phó. Chàng nói xem nếu không biết trước hành động của Đại Sở, làm sao có thể chuẩn bị chu toàn?”

Tô Vũ gật đầu: “Ừm, Đại Sở chắc chắn có nội gián”.

Thẩm Nguyệt nói: “Ta nhớ thời gian trước, chàng và Liên Thanh Châu rất thường xuyên thư từ qua lại”.

Tô Vũ bất lực nhìn nàng, nói: “Nàng chỉ mới chỉ nhìn thấy một lần thôi”.

“Ta chỉ mới nhìn thấy một lần, còn không biết có bao nhiêu những lần chưa nhìn thấy”.

“Kể cả có gì, đó cũng là trước khi chiến sự xảy ra, thời gian không khớp”.

Thẩm Nguyệt u ám nói: “Nếu chàng khá hiểu phương thức tác chiến của Tần Như Lương, lại hiểu tình hình chiến lược hai nước, lên kế hoạch đề phòng cũng không phải là không thể”.

Tô Vũ dựa vào lưng ghế, có chút uể oải và khóa đoán, ánh mắt nhìn Thẩm Nguyệt vô cùng thâm trầm.

Hắn mỉm cười nói: “Trong mắt nàng, ta lợi hại thế sao?”

Thẩm Nguyệt không tiếc nói: “Chỉ có hơn chứ không có kém”.

Tô Vũ nhẹ giọng nói: “Quả thực, nếu Tần Như Lương thắng trận này, thì sẽ không có ý nghĩa gì”.

Nói đến đây, Thẩm Nguyệt có thể chắc chắn, tất cả đều không thoát khỏi liên can đến hắn.

Tần Như Lương bại trận, mới không phải là nguyên nhân hắn bị phế một cánh tay, càng không chỉ là nguyên nhân Triệu Thiên Khải cố ý làm chậm trễ quân cơ.

Còn Tô Vũ quá hiểu tính cách của Triệu Thiên Khải, cũng quá hiểu tác phong của Tần Như Lương, cho nên hắn có thể dễ dàng suy đoán ra tình thế của hai nước một khi chiến tranh bùng nổ.

Lúc đó Liên Thanh Châu ở xa mãi biên giới, chiến loạn hai nước vẫn chưa bắt đầu, hắn đã bố trí xong tất cả.

Sau đó hai người trầm mặc một lúc.

Thẩm Nguyệt phát hiện, đợi nàng từng bước mở ra đáp án, từng bước tìm hiểu sâu hơn về Tô Vũ, thì không còn nhẹ nhõm như trong tưởng tượng.

Tô Vũ thản nhiên hỏi nàng: “Có phải nàng ở bên ta càng lâu, khám phá được bí mật của ta, thì càng cảm thấy ta đáng sợ không?”

Thẩm Nguyệt chiếu lệ nói: “Cũng không đến mức ấy”.

Nàng chỉ cảm thấy không thoải mái.

Hắn nói: “Có lẽ ta thích hợp cô độc một mình hơn, để nàng biết những chuyện bản thủ này, ta cũng rất áy náy”.

Trong lòng Thẩm Nguyệt run lên, bỗng có chút nặng nề khó chịu.

Khi nàng đang định lên tiếng nói gì, bỗng nhiên sàn nhà phía bên trên đỉnh đầu vang lên tiếng động thịch thịch bùm bụp, chen ngang cuộc trò chuyện của hai người.

Lúc này ông chủ đi ra với vẻ áy náy, nói: “Xin lỗi hai vị khách quan, trên lều có chuột, hy vọng không làm phiền khách quan dùng bữa”.

Thẩm Nguyệt hoàn hồn lại từ trong vẻ trầm trọng, nói: “Nghe âm thanh này hình như không chỉ có một con chuột, mà cả một đàn chuột”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 577

Ông chủ nói: “Đám chuột này rất giảo hoạt, không tìm được ổ của chúng, cho nên chúng cứ chui ra làm loạn”.

“Việc này còn không đơn giản ư, nuôi một con mèo là được”.

Ông chủ nói: “Khách quan nói rất đúng, đợi sau khi chiến loạn kết thúc, ta sẽ nuôi một con mèo”.

Thẩm Nguyệt không nói gì thêm. Khi quay đầu lại định nói với Tô Vũ, lại không biết nói từ đâu.

Một lúc sau, ông chủ lại từ bếp lấy ra một bình rượu Phụng Lê, đặt lên bàn nói: “Rượu này tặng miễn phí cho hai vị khách quan, để bù đắp lỗi chuột khiến hai khách quan không thoải mái”.

Thẩm Nguyệt đang định cầm bình, lúc này con phố bên ngoài vang lên tiếng kim loại do binh giáp ma sát vào nhau, và tiếng bước chân hỗn loạn dồn dập nặng nề.

Sắc mặt ông chủ nghiêm lại, rời bước đến bên cửa sổ, vén rèm lên nhìn ra ngoài.

Nhưng thấy hàng dài binh sĩ từ trên phố đi qua, dưới ánh nắng gay gắt, những chỗ đi qua lại có một luồng lạnh giá thấu xương.

Ông chủ quay đầu lo lắng sợ hãi hỏi: “Chắc không phải lại sắp đánh nhau chứ? Không phải nói sứ thần đã đến Thành Huyền, sắp hòa đàm với Dạ Lương sao?”

Tô Vũ thản nhiên nói: “Có lẽ Trấn Nam đại tướng quân của Thành Huyền không cam tâm thất bại như vậy, còn muốn cố hết sức một phen, muốn cứu vãn chiến cục”.

Lúc Tô Vũ nói những lời này, vẻ mặt rất bình tĩnh, cứ như đang nói một chuyện hết sức bình thường, khiến Thẩm Nguyệt rất bất ngờ.

Hắn chắc chắn như vậy, Triệu Thiên Khải nhất định sẽ nắm bắt lấy cơ hội cuối cùng này, đi tấn công Dạ Lương lần nữa sao?

Muốn giết chết Triệu Thiên Khải, trận chiến này ông ta phải thất bại. Nếu để ông ta bắt được hoàng đế của Dạ Lương thật, thì bọn họ vất vả đến đây chẳng phải là công lao đổ biển ư.

Đến lúc đó Triệu Thiên Khải sẽ càng thêm kiêu ngạo. Còn muốn đoạt binh quyền của đại quân Nam Cảnh thì khó càng thêm khó.

Trước mắt Dạ Lương tưởng rằng Đại Sở đang chuẩn bị hòa đàm, có thể không ngờ Đại Sở lại đột nhiên dẫn binh đánh úp, chắc đang là lúc buông lỏng phòng vệ.

Bất kể Triệu Thiên Khải có khả năng thắng hay không, nếu không thể khiến ông ta thắng, Dạ Lương chắc hẳn đã có phòng bị từ sớm.

Thẩm Nguyệt bất ngờ ngẩng đầu, nhìn kỹ và quan sát chăm chú ông chủ trước mặt, thấy vẻ mặt lời nói của ông ta thay đổi liên tục, đột nhiên hiểu ra, tại sao Tô Vũ đưa riêng nàng đến nơi này.

Quán rượu này vừa bản vừa cũ nát, rất ít có sĩ binh để ý đến, nhưng nó lại vẫn mở cửa làm ăn ở trong góc này, có hơi không đơn giản.

Tuy làm ăn không phát đạt, nhưng có thể nghe ngóng được tình báo trong thành đầu tiên.

Đường dây này, khi Liên Thanh Châu đến nơi này đã chôn sẵn từ lâu rồi ư?

Thẩm Nguyệt khó mà tin được, những hình như lại không có lý do khiến nàng không tin.

Quả thật, ông chủ còn muốn nghe ngóng chi tiết hơn, khẽ suyt nói: “Sắp hòa đàm rồi, sau này hai nước có thể chung sống hòa bình rồi, lúc này tại sao tướng quân còn muốn đi tấn công Dạ Lương chứ? Lần trước thất bại đã đủ thảm hại rồi, nếu thực sự đánh nhau, hai nước còn có khả năng hòa đàm không?”

Tô Vũ bình thản nói: “Đại Sở và Dạ Lương đều có lòng muốn hòa đàm, chỉ là Triệu tướng quân cố chấp một mình một ý. Nghe nói Quốc Quân Dạ Lương cũng đến biên giới, nếu Triệu tướng quân đánh úp thành công, có lẽ là con đường trở lại chiến tranh nhanh nhất.

Ông chủ gật đầu liên tục nói: “Không nên đánh, trận này thực sự không nên đánh, không biết sẽ có bao nhiêu người chết đây. Quốc Quân Dạ Lương đâu có dễ dàng đánh úp như vậy. Hai vị khách quan từ từ ăn, tôi không làm phiền nữa”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 578

Sau đó Thẩm Nguyệt thấy ông chủ lại vào nhà bếp, lần này vào thì không ra nữa.

Thẩm Nguyệt muốn đi lấy bình rượu Phượng Lê đó, vừa chạm vào, thì bị Tô Vũ giơ tay ngăn lại.

Tô Vũ nói: “Uống ít thôi”.

Thẩm Nguyệt cũng không cố uống, nói; “VẬY ta mang về cho Hạ Du uống thử”.

“Được”.

Cho đến khi muốn thanh toán ra về cũng không thấy ông chủ xuất hiện.

Tô Vũ đặt một ít bạc vụn lên bàn, nói: “CÓ lẽ ông chủ rất bận, đi thôi”.

“Quán của ông ta không có khách, còn có thể bận việc gì?”, Thẩm Nguyệt tiện miệng nói.

Tô Vũ nói: “CÓ lẽ bận đuổi chuột”.

Đi một lúc, Thẩm Nguyệt bỗng nói: “Thì ra chàng lên kế hoạch đi phòng trước như vậy. Chàng chắc chắn Triệu Thiên Khải sẽ đi đánh úp thế sao?”

“Ông ta không đi cũng có thể kích động ông ta đi, nếu kích động mà ông ta không đi, để Dạ Lương đi phòng hơn cũng không có hại gì”.

Thẩm Nguyệt nhìn hắn nói: “Chàng như vậy có tính là thông đồng với địch bán nước không?”

Việc gì cũng không nói cho nàng, nàng cứ luôn suy đoán. Suy đoán quá vất vả, câu chọc tức này dường như là buột miệng hỏi.

Hối hận muốn rút lại thì đã không kịp.

“Bán nước?”, Tô Vũ cười nhạt nói: “Nhà của nàng, nước của ta sớm đã mất rồi. Ta không thể để đại quân Nam Cảnh bị hủy hoại trong tay Triệu Thiên Khải, ta càng không thể để Đại Sở và Dạ Lương chiến loạn không ngừng, ít nhất trong mấy năm sau, không thể có chiến tranh nữa”.

Tô Vũ thờ ơ nhìn nàng một cái, nói: “Nếu đây là thông điệp với địch bán nước, thì là vậy đi, ta không để ý”.

Rõ ràng biết hỏi ra câu này sẽ khiến hắn khó chịu, Thẩm Nguyệt nghe câu trả lời của hắn, trong lòng càng khó chịu hơn.

Thẩm Nguyệt nói: “Tại sao chàng cứ nhất định phải cố chấp lưu luyến đất nước xưa?”

“Bởi vì chỉ có như vậy, nàng và Bắc Chân mới không bị người khác ức hiếp, ta mong các nàng đi ức hiếp người trong thiên hạ”.

Khoang mắt Thẩm Nguyệt nóng lên đỏ ửng.

Khi sắp đến phủ đệ, Tô Vũ thì thầm với nàng: “Yến tiệc tối nay gặp Triệu Thiên Khải, nàng kích động ông ta, được không?”

Thẩm Nguyệt nói: “Nếu chàng nói ông ta để ý ta, đương nhiên để ta kích động ông ta thì hiệu quả hơn”.

Nàng đi lên phía trước, bước vào cửa, bỗng nói: “Xem ra, sau này ta cũng phải làm việc xấu cùng chàng rồi”.

“Xin lỗi, để nàng cảm thấy khó xử”.

“Ta cũng không muốn sau này Bắc Chân bị ức hiếp, và còn vì chàng là Tô Vũ”.

Tô Vũ sững sờ.

Trong quán rượu, sau khi Tô Vũ và Thẩm Nguyệt rời đi, chỉ lúc sau, đã có mấy con chuột hoảng sợ từ trong quán rượu chạy ra.

Hình như đúng là bị ông chủ đuổi ra.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 579

Chuột nhanh chóng lao xuyên con phố, chui vào cái lỗ quen thuộc, không ngừng bò về phía trước.

Các sĩ binh bận chiến sự, ai mà đi quản chuột trong thành chứ. Chỉ cần chuột không lượn trước mắt bọn họ, thì sẽ không sao.

Cho dù bị sĩ binh phát hiện, chuột bò rất nhanh, chớp mắt đã chui vào lỗ không thấy bóng, sĩ binh muốn bắt cũng không bắt được.

Đến lúc chiều tối, chuột chạy ra khỏi thành, bị người canh cái lỗ bắt được.

Người đó phanh bụng từng con chuột, tìm được dải thư trong bụng của một con trong đó, cầm dải thư vội vàng đi bẩm báo với vẻ mặt nghiêm túc.

Buổi trưa Hạ Du và Hắc tướng quân dùng bữa trưa trong quân doanh, khi Thẩm Nguyệt và Tô Vũ quay về, hắn ta thấy một bụng tức giận, trách Thẩm Nguyệt và Tô Vũ lén ra ngoài, không đưa hắn ta đi cùng.

Thẩm Nguyệt về đến nội viện, trong lúc Hạ Du còn lằm bằm cần nhân, nàng đưa một chai rượu Phượng Lê cho hắn ta nếm thử, nói: “Nghe nói đây là rượu đặc sản của Dạ Lương, trộm chính tông, người thử đi”.

Hạ Du oán trách nói: “Cũng may cô còn nhớ mang về cho ta, nếu không ta nhất định lần nữa nhắc đến khi trời tối”.

Hắn ta đỡ ra uống thử, chua ngọt vừa miệng, kèm vị rượu tinh khiết, quả đúng là rất ngon. Uống từng chén thì phiền phức, hắn ta ôm luôn uống cả bình.

Thẩm Nguyệt mới không nhìn hắn ta một lúc, muốn đến nhắc nhở hắn ta, rượu này uống dễ say, bảo hắn xem tình hình mà thưởng thức. Kết quả đã thấy bình rượu trống rỗng.

Hạ Du ngủ trong phòng cả một buổi chiều, đến tối cũng không tỉnh.

Đợi đến khi yến tiệc sắp bắt đầu, Hạ Du cũng chưa tỉnh. Vậy nên Thẩm Nguyệt và Tô Vũ cùng đến nơi mà Triệu Thiên Khải sắp xếp thiết yến.

Bên ngoài là một đội binh lính canh gác căng thẳng, vào phủ đệ của Triệu Thiên Khải lại là một cảnh tượng ca múa bình yên khác.

Trên đại điện trải thảm đỏ, bàn rượu hương án hai bên ngay ngắn thẳng hàng, từng hàng nến sắp vô cùng sáng rực.

Triệu Thiên Khải ngồi phía trên đầu đại điện, bên cạnh đặt một cái giá, trên giá treo áo giáp và kiếm của ông ta.

Tối nay Dạ Nguyệt đặc biệt thay một chiếc váy, mái tóc vấn lên thành búi, giữa búi tóc là cây châm bạch ngọc mà Tô Vũ tặng cho nàng.

Ngoài ra không còn đồ trang sức nào nữa.

Nhưng dáng người nàng mảnh mai, mặc dù mặc áo rộng, cũng không che được vẻ thướt tha của nàng, đôi mắt bình yên nhẹ nhàng, dường như có thể bao dung vạn vật, ngọn nến lấp lánh trong mắt nàng, nổi bật lên đôi mắt nàng vừa đen vừa sáng.

Khuôn mặt của Thẩm Nguyệt, vừa nhìn chỉ là thanh thoát, nhưng nhìn lâu thêm thì càng cảm thấy ưa nhìn, có khí chất động lòng người toát ra từ bên trong.

Mặt nàng không chút biểu cảm, chỉ khẽ hành lễ, rồi ngồi sang bên cạnh.

Triệu Thiên Khải làm đại tướng quân nhiều năm ở biên giới, có phụ nữ nào mà chưa từng thấy.

Rất nhiều cô gái đẹp hơn Thẩm Nguyệt, ông ta cũng từng cho ở bên cạnh để chơi đùa.

Nhưng những cô gái đó, hoặc là sợ cái uy của tướng quân ông ta, hoặc là làm theo ý ông ta, a dua nịnh bợ khiến ông ta nhanh chóng mất hứng.

Nhưng phụ nữ dám phá ông ta, không hề sợ hãi, còn hiểu biết giống như Thâm Nguyệt, khiến Triệu Thiên Khải vô cùng có hứng thú.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 580

Triệu Thiên Khải giơ tay, cầm bát rượu kính Thẩm Nguyệt một bát rượu, nói: “Thiệt nghĩ Tần Như Lương thực là người biết hưởng phúc, chẳng trách đến bây giờ còn không biết đánh trận”.

Ông ta tự cho rằng mình mạnh hơn Tần Như Lương, phụ nữ mà ông ta muốn chắc chắn sẽ có được, công danh ông ta cũng sẽ không bỏ lỡ.

Tô Vũ ngồi ngay bên cạnh bàn rượu của Thẩm Nguyệt, khi hắn không lên tiếng thì cứ như không tồn tại, Triệu Thiên Khải coi thường hắn nhất, hoàn toàn không coi hắn là người thông minh.

Triệu Thiên Khải cảm thấy, quan văn như Tô Vũ đúng là rách giầy cho ông ta cũng không xứng. Tô Vũ có diện mạo xuất chúng, nhưng ngoài tướng mạo ra, thì không có gì khác, mới khiến Triệu Thiên Khải coi thường.

Tô Vũ không tranh không biện, cũng không có một lời thừa thãi.

Ngoài Triệu Thiên Khải ra, trên điện còn có một vài tướng lĩnh bên cạnh ông ta, Hoắc tướng quân cũng có mặt.

Giữa rất nhiều đàn ông, chỉ có Thẩm Nguyệt là phụ nữ, khó tránh phải chịu nhiều ánh mắt dồn đến, tuy khiến nàng cực kỳ phản cảm, nhưng không thể hiện ra mặt.

Trên yến tiệc, Thẩm Nguyệt không động đến một giọt rượu, chỉ uống trà.

Triệu Thiên Khải rắp tâm muốn chuốc nàng say, bèn nói: “Tĩnh Nguyệt công chúa đang coi thường bốn tướng ư, ngay cả một chén rượu cũng không chịu nể mặt uống?”

Thẩm Nguyệt nói: “Ta không biết uống rượu, xin Triệu tướng quân rộng lòng thứ lỗi”.

Hiền nhiên Triệu Thiên Khải không bỏ qua, nói: “Đường đường là công chúa, chắc chắn thường xuyên tham dự yến tiệc, làm sao có thể không biết uống rượu, cô không uống tức là coi thường bản tướng”.

Lúc này các tướng lĩnh khác bắt đầu hòa theo, nói: “Hiếm khi tướng quân mời công chúa uống rượu, bình thường đâu sẽ không nề mặt phụ nữ, Tĩnh Nguyệt công chúa vẫn nên uống thì hơn”.

Thẩm Nguyệt cũng không lay động, nói: “Ta không biết uống rượu, các vị tướng quân cứ muốn ta uống rượu, chẳng phải là ép người vào chỗ khó sao. Chẳng lẽ các tướng quân chỉ biết làm khó một cô gái như ta?”

Nói xong, Thẩm Nguyệt giơ chén trà, nói: “Tĩnh Nguyệt lấy trà thay rượu, kính tướng quân”.

Triệu Thiên Khải bùng lửa giận, hừ lạnh lùng một tiếng: “Không biết đi đâu”.

Sau đó ông ta uống liền ba bát rượu lớn, các tướng đều hô: “Tướng quân tửu lượng thật tốt!”

Yến tiệc chưa bắt đầu được bao lâu thì Triệu Thiên Khải đột nhiên làm rơi một bát rượu xuống đất, vỡ từng mảnh.

Trên điện bỗng yên tĩnh, ngay cả ca múa cũng dừng lại.

Với tửu lượng của Triệu Thiên Khải, không đến nỗi uống say, nhưng ông ta đã say mùi rượu đứng lên từ chỗ ngồi, sau đó đi xuống bậc thềm điện, từng bước đi đến chỗ Thẩm Nguyệt.

Sắc mặt Thẩm Nguyệt trầm xuống, không tỏ rõ thái độ.

Cho đến khi Triệu Thiên Khải đứng trước bàn rượu của nàng, bỗng gạt tất cả đồ ăn và rượu trên bàn xuống đất, ông ta dẫm lên bàn, cúi nửa người gần sát Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt ngược mắt, ánh mắt lạnh nhạt, cau mày nói: “Triệu tướng quân tiếp đãi ta như vậy ư?”

Triệu Thiên Khải cười một tiếng, bất ngờ đưa tay nâng cằm Thẩm Nguyệt, động tác vô cùng hung dữ và tùy tiện.

Nhưng còn chưa chạm đến, Thẩm Nguyệt giơ tay bóp cổ tay ông ta, nheo mắt nói: “Triệu tướng quân muốn làm gì?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 581

Một cô gái mà thôi, hơi có tính hoang dã của mèo.

Triệu Thiên Khải nói: “Tĩnh Nguyệt công chúa, hà tất cô phải đi theo tên phế vật vô dụng Tần Như Lương đó, chỉ bằng theo ta, ta cũng có thể bảo đảm cô ăn ngon mặc đẹp”.

Nói xong, ông ta dùng sức lật ngược ấn tay của Thẩm Nguyệt, tóm nàng lên.

Thẩm Nguyệt lạnh giọng nói: “Triệu tướng quân, xin người tự trọng, ta không chỉ là Tĩnh Nguyệt công chúa, ta còn là phu nhân đại tướng quân!”

Triệu Thiên Khải cười điên cuồng nói: “Phu nhân đại tướng quân? Trấn Nam đại tướng quân ta cũng là đại tướng quân, cô làm người đàn bà của ta chẳng phải cũng là phu nhân đại tướng quân ư?”

Hoắc tướng quân tức giận nói: “Triệu tướng quân, ông làm vậy e rằng sẽ làm tổn hại thiên uy Đại Sở! Cô ta là công chúa!”

Các tướng lĩnh khác thú vị nói: “Hoắc tướng quân, ông vẫn chưa hiểu à, cô ta là công chúa thiên triều, thiên triều sớm đã diệt vong, ông bảo vệ cô ta như vậy, chắc không phải có lòng khác chứ? Triệu tướng quân muốn có công chúa thiên triều thì làm sao, hoàng thượng có thể nói gì, hoàng thượng còn hận không thể dâng cô ta lên giường Triệu tướng quân đó!”

Những lời đê tiện vừa được nói ra khiến đám người phá lên cười lớn.

Thẩm Nguyệt giật cổ tay ra, nghe Triệu Thiên Khải cực kỳ hỗn xược nói: “Nghe thấy chưa, cô chỉ là công chúa thiên triều, đừng có rượu kính không uống lại uống rượu phạt. Chơi với ta thì đã làm sao, nếu chọc giận bản tướng quân, đợi bản tướng chơi xong sẽ để bọn họ chơi cô”.

Thẩm Nguyệt ghê tởm bu ãn nôn.

Triệu Thiên Khải lại nói: “Cô là người phụ nữ của Tần Như Lương, nhưng bây giờ Tần Như Lương đã làm tù binh của Dạ Lương, cô còn mong hấn đến cứu cô chắc? Cô ngoan ngoãn theo ta, còn có thể bớt chịu khổ!”

Thẩm Nguyệt tức giận bật cười nói: “Vậy đợi sau khi Tần Như Lương từ Dạ Lương về thì sao? Người đợi hấn và người đao kiếm tương tàn sao?”

Triệu Thiên Khải khinh miệt nói: “Người còn hy vọng hai tướng quân của Đại Sở ra tay đánh trận vì một người phụ nữ như cô chắc?”

Thẩm Nguyệt nói: “Ta tự cho rằng ta vẫn chưa có sức mê hoặc đó, nhưng một khi Tần Như Lương trở về, thì chuyện Triệu tướng quân ông cố ý làm chậm trễ quân cơ, không tính đến thương vong cố cường công thành, dẫn đến Đại Sở thảm bại cũng sẽ được công bố!”

Người cho rằng người còn có thể hoang dâm vô sỉ như bây giờ ư? Lúc đó người sẽ bị xử lý theo quân pháp, lấy đầu của người để tế vong hồn ba quân!

Đừng quên, Tần Như Lương là đại tướng quân đệ nhất Đại Sở, về chức vụ hấn còn hơn người, hấn muốn xử trí người theo quân pháp, người còn có thể trốn được không?”

Nụ cười cuồn cuộn trên mặt Triệu Thiên Khải dần lạnh xuống.

Cơ thể Thẩm Nguyệt hết sức ngả về phía sau, mùi rượu và mồ hôi trên người ông ta khiến nàng buồn nôn.

Lúc này Tô Vũ cầm một chiếc đĩa, tất cả mọi sự chú ý đều dồn lên người Triệu Thiên Khải và Thẩm Nguyệt, không ai để ý ra hấn.

Dưới gầm bàn, ngón tay hấn khéo léo bẻ gãy đĩa, đưa đầu nhọn của đĩa đến trong một tay để sau lưng của Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt lấy được vũ khí sau đó hai mắt dần dần lộ ra hung quang, nàng ngay lập tức ra tay, đầu đũa được đưa nhọn đâm chính xác vào mu bàn tay của Triệu Thiên Khải đang tóm lấy nàng.

Triệu Thiên Khải đau đến mức phải buông nàng ra, chiếc đũa cắm vào mu bàn tay của ông ta khiến cho máu chảy ròng ròng, ông ta vô cùng tức giận, liền giơ tay tát vào mặt Thẩm Nguyệt rồi mắng chửi: “Tiện nhân!”

Đến lúc này, Hoắc tướng quân mới đứng lên rút kiếm ra khỏi vỏ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 582

Các phó tướng còn lại sao có thể để cho ông ta ra tay, bọn họ cũng ngay lập tức rút kiếm khỏi vỏ, còn chưa đợi Hoắc tướng quân bên vực Thẩm Nguyệt thì tất cả những mũi kiếm khác đều đã chỉ về hướng ông ta.

Bầu không khí trong điện nhất thời rơi vào trạng thái giương cung bạt kiếm.

Hoắc tướng quân trầm giọng quát: “Triệu tướng quân, nàng là công chúa, sao người dám phạm thượng!”

Triệu Thiên Khải cười khẩy chế nhạo nói: “Lão Hoắc, xem ra người chính là chó không thể ngừng ăn phân, cho tới bây giờ còn một lòng hướng về chủ cũ. À ta dám đâm vào tay bốn tướng quân, ta tát ả ta một cái thì sao!”

Vừa nói ông ta vừa rút chiếc đũa trên mu bàn tay ném xuống đất, vết thương trên tay vẫn còn chảy máu.

Triệu Thiên Khải tát rất mạnh, Thẩm Nguyệt trở tay không kịp, thân thể xoay một vòng rồi ngã xuống bàn ngay trước mặt Tô Vũ.

Mái tóc nàng rối bù, bộ dạng vô cùng chật vật, vừa ngã vào bàn đã thờ hốt hên.

Tay áo của nàng quét qua bàn thức ăn khiến cho tất cả trở thành một đống hỗn độn đầy dãi mỡ.

Nàng biết Tô Vũ đang ở ngay trước mặt mình nhưng nàng không muốn nhìn thấy khuôn mặt của Tô Vũ hay phản ứng của hắn, một chút cũng không muốn.

Cho nên nàng mới cố gắng kiềm chế, biểu hiện ra sự bình tĩnh của mình, nhưng nàng cũng đã cảm nhận được luồng sát khí toát ra từ Tô Vũ ngay lúc đó.

Nàng nhìn thấy đôi bàn tay thon dài của hắn đã siết chặt thành nắm đấm, trên mu bàn tay đã nổi đầy gân xanh vô cùng rõ ràng.

Nàng chỉ thấp giọng nói trong lúc đau đến phát run: “Chàng đừng mạnh động, để ta”.

Nàng sẽ tự xử lí chuyện này.

Nếu như đã lên kế hoạch ngay từ đầu như vậy thì chịu chút đau khổ cũng chẳng tính là gì.

Nàng thật sự muốn nói cho hắn biết rằng hắn không phải là một người cô độc ản nhĩn. Nếu như nàng đã muốn làm chuyện xấu cùng với hắn thì nàng sẽ làm đến cùng.

Cho dù có bị tát cũng không sao, cũng chẳng phải trước kia nàng chưa từng bị tát.

Thẩm Nguyệt cũng không tin Tô Vũ chưa bao giờ trải qua những khó khăn này, hắn có thể đi đến hôm nay thì những chuyện mà hắn đã trải qua chắc chắn còn đáng sợ hơn nàng.

Cho nên những chuyện mà nàng đã trải qua hôm nay chẳng là cái thá gì.

Thẩm Nguyệt đột nhiên hiểu tại sao Tô Vũ luôn muốn thể hiện mặt tốt của mình trước mặt nàng.

Bởi vì khi nàng đặt mình vào vị trí của hắn thì nàng cũng không muốn để cho Tô Vũ nhìn thấy bất cứ sự chật vật nào của mình.

Nàng siết chặt nắm tay trong tay áo, ép mình đứng dậy.

Khẽ cắn môi, nàng phất tay áo đứng dậy, xoay người nhìn về phía Triệu Thiên Khải, trong mắt lộ ra sự cương nghị.

Một bên má của nàng đã mất đi cảm giác, trong miệng tràn đầy vị tanh tưởi của máu.

Thẩm Nguyệt nhếch miệng như không có chuyện gì xảy ra, nàng giơ ngón tay lên khẽ lau khóe môi rồi đặt trước mắt nhìn, khóe môi của nàng quả nhiên đã rách và có vết máu chảy ra.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 583

Triệu Thiên Khải còn muốn tóm lấy nàng thì nàng đã đứng thẳng lưng nói: “Chẳng lẽ người chỉ có bản lĩnh ra tay với một nữ nhân thôi hay sao?”

Triệu Thiên Khải hung tợn nói: “Ta còn có rất nhiều thủ đoạn, cũng không ngại để cho người ném thử hết lần này đến lần khác!”

Ông ta vừa đến gần thì Thâm Nguyệt đã đập vỡ một cái đĩa sau đó cầm một mảnh sứ vỡ trong tay rồi quát: “Người nghĩ là mình lợi hại lắm hay sao? Thị uy ở đây thì có gì oai phong, có bản lĩnh thì sao đi đánh bại đánh bại Dạ Lương đi!”

Thâm Nguyệt cao giọng cười nói: “Chẳng phải người cũng chỉ là bại tướng của Dạ Lương thôi hay sao? Nếu không phải tại đám người giá áo túi cơm như các người thì Đại Sở cũng sẽ không bại dưới tay Dạ Lương, càng không phải hòa đàm với Dạ Lương! Nói cái gì mà bảo vệ quốc gia, xả thân đẫm máu, chiến đấu hùng dũng, con mẹ nó nghe vô cùng thú!”

Triệu Thiên Khải dừng lại, lạnh lùng nhìn Thâm Nguyệt nói: “Người có can đảm thì lặp lại lần nữa”.

Thâm Nguyệt đường đường chính chính hếch cằm lên, nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Người nói Tần Như Lương là kẻ vô dụng, theo ta thấy thì người còn vô dụng hơn hẳn ta rất nhiều. Người xem thường sứ thần từ triều đình đến, nhưng sứ thần chính là người đến đây để giúp đám rùa rụt đầu các người thu dọn tàn cuộc! Nếu như người thật sự có thể đánh bại Dạ Lương thì còn có cục diện như ngày hôm nay hay sao?”

Triệu Thiên Khải giơ tay lên, còn muốn đánh nàng.

Nàng lại giễu cợt nói: “Sao, đánh nữ nhân thì mạnh tay lắm mà lại không dám mang quân đi đánh Dạ Lương sao? Vua Dạ Lương đang ở ngay biên quan, nếu như người có thể bắt được thì liền có thể xoay chuyển thế cục, Đại Sở không cần lấy năm tòa thành trì đi trao đổi, cũng không cần

tạm nhân nhượng đi hòa đàm với Dạ Lương vì lợi ích toàn cục. Khi đó người sẽ là công thần danh tướng của Đại Sở, Thẩm Nguyệt ta cũng không phải là người không thức thời, nhất định sẽ tắm rửa sạch sẽ chờ hầu hạ người, người muốn làm thế nào thì làm, tuyệt không hai lời!”

Triệu Thiên Khải tức giận đến mức máu đã nóng đã dồn hết lên não.

Thẩm Nguyệt hỏi ông ta: “Sao, rốt cuộc người có dám hay là không? Không dám thì cứ nói đi, cũng chẳng có ai dám trách người”, nàng lại lộ ra vẻ khinh thường cười nói: “Rốt cuộc thì người cũng chỉ có vậy thôi”.

Thẩm Nguyệt vừa dứt lời đã ngạo nghễ xoay người.

Cho dù y phục của nàng đã vô cùng bản thủ thì tư thái của nàng vẫn vô cùng cao quý.

Phía sau, Triệu Thiên Khải đột nhiên nắm lấy cổ tay nàng, kéo tay nàng lại rồi nói: “Người nghe bốn tướng nói cho rõ đây, chỉ là một Dạ Lương nho nhỏ, có lý nào ta lại không dám! Chờ bốn tướng bắt sống hoàng đế Dạ Lương trở về thì người không chỉ phải hầu hạ ta mà còn phải hầu hạ tất cả huynh đệ ở đây được sáng khoái, người có dám không?”

Thẩm Nguyệt nở nụ cười đầy phong tình nói: “Tất cả huynh đệ ở đây chỉ cần lập nên công trạng thì ta nhất định hầu hạ chu đáo, có gì mà không dám?”

“Tiện nhân, đợi đó cho ta! Đợi ta trở về nhất định sẽ xử lý người!”

Triệu Thiên Khải bước trở lại ghế chủ vị, cầm bát rượu kính chư vị tướng lĩnh một lần nữa, sau đó bọn họ liền ném hết tất cả các bát rượu rỗng xuống đất.

Tiếng bát rượu vỡ nghe vô cùng chói tai.

Triệu Thiên Khải khoác lên mình bộ giáp chiến, cùng các tướng lĩnh bước ra khỏi đại điện.

Ban ngày Triệu Thiên Khải đưa các tướng lĩnh đi nghiên cứu địa thế, kiểm kê binh lính, không dự định ra tay ngay mà phải chuẩn bị vẹn toàn mọi thứ.

Hiện giờ hoàng đế Dạ Lương đang ở ngay biên quan, đây là cơ hội ngàn năm có một. So với hòa đàm thì Triệu Thiên Khải càng không muốn để cơ hội này dễ dàng trôi qua.

Nếu như có thể bắt sống được hoàng đế Dạ Lương thì đừng nói là b ấi thường nắm tòa thành trì, ngay cả lật tung Dạ Lương bọn họ cũng có thể làm được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 584

Triệu Thiên Khải định ra tay vào ngày hai bên hòa đàm.

Nhưng bây giờ ông ta đã bị một nữ nhân chỉ vào mũi mắng nói ông ta là rùa rụt đầu không dám mang quân đi tấn công Dạ Lương.

Nực cười, ông ta sống đến tận bây giờ còn chưa biết chữ “không dám” viết như thế nào!

Triệu Thiên Khải là loại người võ biền dễ bị kích động, làm việc gì cũng liều lĩnh không nghĩ đến hậu quả. Ngày xưa ông ta cũng có một phần công lao đánh bại Dạ Lương cho nên ông ta nghĩ Dạ Lương bây giờ vẫn là Dạ Lương của ngày xưa, thậm chí còn nghĩ bản thân mình vẫn còn là một vị tướng đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Trong lòng Triệu Thiên Khải thầm hận, nghĩ rằng chỉ đợi ông ta bắt được hoàng đế Dạ Lương mang về thì nhất định phải tra tấn nữ nhân kia đến mức sống không bằng chết!

Vừa ra khỏi cửa thì đã thấy đêm nay không trăng không sao, chọn ngày không bằng được ngày, đêm nay dường như là thời cơ tốt nhất.

Đám phó tướng bên cạnh Triệu Thiên Khải đều há miệng to nốc rượu, rượu vào khiến cho lá gan cũng cứng hơn, bọn họ đều một lòng nghĩ đến công lao sự nghiệp, không hề để ý đến những chuyện khác.

Vừa nghe nói Triệu Thiên Khải dự tính đêm nay sẽ đánh lén, tất cả phó tướng nhóm đều hô ứng.

Binh lính ở Thành Huyền đã tập hợp lại, cố gắng hết sức để không gây ra tiếng động lớn và tiếng gió, lặng lẽ rút khỏi cổng thành trong đêm để âm thầm đi về phía doanh trại của kẻ thù.

Đại điện vốn là một nơi bình yên đang diễn ra ca múa nhưng sau khi trải qua một loạt biến cố liều trở nên vô cùng quạnh quẽ.

Thảm đỏ đỏ đầy dầu mỡ và sáp nến.

Hoắc tướng quân định thần trở lại, trong lòng vẫn còn tràn đầy khiếp sợ.

Những gì mà ngày hôm nay Thảm Nguyệt nói trong doanh trướng đã khiến cho ông ta mở rộng tầm mắt, khí phách của nàng khiến cho ông ta không thể không phục tùng.

Nàng đã sớm không còn là nàng công chúa được nâng niu chiều chuộng trong lòng bàn tay hoàng đế ngày xưa nữa.

Nếu muốn quật khởi, nàng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Người ngoài chỉ có thể chỉ cho nàng một con đường rõ ràng, nếu nàng muốn đi đến cuối cùng và đạt được những gì mình muốn thì nàng phải tự mình bước về phía trước.

Nhưng nàng vẫn cao quý kiêu ngạo, kiên định dũng cảm như trước, không ai có thể khuất phục nàng được.

Hoắc tướng quân không khỏi xúc động đến rưng rưng nước mắt.

Công chúa có thể trưởng thành như ngày hôm nay thì tất cả những năm tháng nhẫn nhịn của bọn họ đều xứng đáng.

Hoắc tướng quân nói: “Thần sẽ tiến công chúa trở về”.

Thảm Nguyệt cảm thấy có chút mệt mỏi, lực bất tòng tâm, nàng xua tay nói: “Không cần, ngày mai tướng quân còn nhiều việc cần phải lo, tướng quân nên đi chuẩn bị sớm đi”.

Nói rồi nàng lại phất tay áo, quay đầu bước ra ngoài đại điện.

Ánh lửa chiếu sáng bóng dáng quật cường cứng cỏi của nàng.

Nàng sờ tay lên khoe miệng súng tấy, không khỏi hít dài một hơi.

Cho dù không nhìn lại thì nàng cũng biết Tô Vũ đang đi phía sau lưng mình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 585

Nhưng nàng chỉ đi thẳng về phía trước, không hề quay đầu nhìn lại. Với bộ dạng này khi quay đầu lại gặp hắn thì nàng cũng không biết nên nói gì.

Nàng yên lặng trên suốt đường đi.

Trở về nội viện, trong nội viện cũng vô cùng im ắng.

“A Nguyệt”.

Giọng nói của Tô Vũ nghe rất nhẹ, cứ như thể sẽ vỡ vụn ra khi chạm vào.

Thẩm Nguyệt dừng bước chân, làm như không có việc gì nói: “Ta phải vào trong tắm rửa sạch sẽ một chút, có chuyện gì đợi ta ra ngoài rồi nói sau”.

Hắn đang đứng sau lưng nàng, hơi thở nhẹ nhàng phả vào cổ Thẩm Nguyệt khiến cho nàng cảm thấy hơi lạnh.

Sau đó Tô Vũ lại vươn tay từ phía sau nắm lấy cánh tay nàng, kéo nàng lại vào lòng.

Hắn bắt đầu ôm nàng thật chậm, thật chặt từng chút một, cho đến khi nàng gần như muốn ngạt thở.

Thẩm Nguyệt cứng ngắc nhích người lên, để hắn từ từ cúi đầu vùi đầu vào hõm vai của nàng.

Nàng khàn giọng nói: “Tô Vũ, đừng đụng vào ta, y phục của ta bây giờ rất bẩn, chỗ nào cũng đầy dầu mỡ”.

Nàng vừa dứt lời thì vòng tay đang ôm hai bên hông nàng lại càng siết chặt thêm một chút như một gọng kiềm sắt.

“Ta không nên để nàng khiêu khích hẳn”.

Thẩm Nguyệt khẽ cười nhưng lại có một sự chua xót không tự chủ được mà trào ra từ tận đáy lòng, nàng nói: “Không phải ta đã làm rất tốt hay sao? Ta đã thành công rồi”.

Nhưng nàng vĩnh viễn cũng không thể tưởng tượng được khi nàng bị tát ngã đến trước mặt Tô Vũ, Tô Vũ trơ mắt nhìn thấy nàng như vậy mà không thể giúp nàng đòi lại công đạo, khi đó ma quỷ trong nội tâm của hắn đã bành trướng tới cực hạn.

Nỗi đau đó dường như sắp nuốt chửng hẳn.

Cho tới nay, sự ản nhẫn trước mặt người khác đã trở thành thói quen và lớp ngụy trang tốt nhất của hắn.

Nhưng những gì xảy ra đêm nay đối với hắn chẳng khác gì một cơn ác mộng, và hắn đã bị cơn ác mộng đè bẹp không thể nhúc nhích.

Tô Vũ trầm giọng nói: “Ta đã sai rồi”.

Thẩm Nguyệt khẽ nói: “Muốn đạt được thì phải biết trả giá, chuyện đêm nay chỉ là chuyện nhỏ, chàng yên tâm, ta lạc quan hơn người khác rất nhiều”.

“Vậy thì tại sao nàng thậm chí còn không muốn liếc mắt nhìn ta một cái?”

Tô Vũ cố gắng đưa ngón tay lên chạm vào gò má cùng khóe miệng sưng tấy của Thẩm Nguyệt nhưng Thẩm Nguyệt đã nghiêng đầu né tránh khiến cho bàn tay hắn đông cứng giữa không trung.

Thẩm Nguyệt nói: “Ta không có ý gì khác, ta chỉ không muốn chàng nhìn thấy bộ dạng chật vật của ta mà thôi”.

“Chỉ cần chàng không nhìn thấy, không chạm tới thì trong lòng chàng sẽ cảm thấy dễ chịu hơn, mà trong lòng ta cũng sẽ dễ chịu hơn đôi chút”,

Thẩm Nguyệt giả vờ thoải mái nói.

“Thẩm Nguyệt trước kia khi mới gả vào phủ tướng quân còn phải sống hèn mọn hơn thế này nhiều, không phải lúc đó chàng cũng thấy r ỡ hay sao?”

Lúc này Hạ Du đã tỉnh, loạng choạng từ trong phòng bước ra ngoài, không hề biết bây giờ đã là canh mấy, hùng hùng hổ hổ nói: “Sao trời đã tối r ỡ cũng không có ai biết đánh thức ta...”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 586

Hắn vừa ra khỏi cửa thì đã ngẩng đầu nhìn thấy hai người đang ôm nhau trong viện, nhất thời không biết phải phản ứng thế nào.

Tô Vũ trầm giọng nói: “Đi”.

“Ồ”, Hạ Du quay đầu định trở về phòng nhưng vừa bước được vài bước thì đã cảm thấy không ổn, liền quay lại nói: “Này, tại sao ta phải nghe lời người? Đại học sĩ, có biết mình đang làm gì không? Còn không mau buông Thẩm Nguyệt ra!”

Tô Vũ ngẩng đầu khỏi vai Thẩm Nguyệt rồi hướng ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn sang khiến cho Hạ Du cảm thấy kinh hãi, không khỏi nghĩ đến cảnh hắn giết người không chớp mắt vào đêm hôm trước.

Hạ Du lùi hai bước vào phòng.

Tô Vũ đã lên tiếng, thái độ còn có chút mãnh liệt bá đạo: “Ta muốn ôm nàng, người có ý kiến gì?”

Hạ Du làm sao dám có ý kiến, hắn lí nhí nói: “Ai thèm có ý kiến, ta, ta chỉ thấy người làm như vậy không tốt chút nào!”

“Ta lại cảm thấy rất tốt”, Tô Vũ nheo mắt nói: “Đóng cửa”.

Hạ Du tức giận nói: “Đóng thì đóng, ai sợ ai!”, vừa dứt lời thì hắn ta đã đóng sầm cửa lại.

Sau khi bị Hạ Du quấy rầy, Thẩm Nguyệt không biết nên khóc hay nên cười bởi vì cảm giác tiêu cực dường như đã bị đánh tan hơn phân nửa.

Nàng nói: “Chàng buông ta ra đi, ta muốn đi tắm rửa sạch sẽ một chút”.

Giọng nói của Tô Vũ lại trở nên lạnh lùng, hắn hỏi Thẩm Nguyệt: “Còn đau phải không?”

Thẩm Nguyệt r ùi r ùi nói: “Ban đ ãu cũng có hơi đau nhưng giờ đ ã đ ã hơn nhi ãu r ùi. Có thể dùng một cái tát này đ ã đ ãi lấy một mạng của Triệu Thiên Khải thì cũng đ ãng lắm”.

“A Nguyệt, sau này ta sẽ không đ ãi n ãng làm chuyện xấu cùng với ta nữa”.

Thẩm Nguyệt nói: “Không, chuyện này cũng khá thú vị đ ã”.

Có tiếng Hạ Du ãn ào trong phòng truyền ra: “Hai người ôm xong chưa, ta phải ra ngoài đ ãi tiêu!”

Tô Vũ bu ãng Thẩm Nguyệt ra, nói nhỏ: “Ngày mai đ ãi mấy cái đ ãu của bọn chúng treo trên tường thành thì sẽ còn thú vị hơn nữa. Không phải n ãng muốn đ ãi tắm rửa sao, vào trong đ ãi, đ ãi ta lấy nước cho n ãng”.

Thẩm Nguyệt rời khỏi vòng tay của h ãn r ùi quay người đ ãi vào phòng, trước khi vào còn nói: “Chuyện đ ãm nay chàng h ãy quên đ ãi, nếu không ta sẽ cảm thấy rất mất mặt”.

“Được r ùi, ta đ ã quên mất r ùi”.

Bởi vì mấy tháng r ùi không có mưa cho nên lượng nước trong thành ngày càng có hạn.

Tô Vũ chỉ có thể lấy đ ãi nửa thùng nước đ ãn ấm r ùi mang đ ãn phòng của Thẩm Nguyệt.

N ãng cởi y phục r ùi tắm rửa đ ãn giản một chút thì mới thấy cảm giác đ ãu mỡ đ ãi b ãn giảm đ ãn.

Chỉ là n ãng không đ ãnh ra khỏi phòng l ãn nữa, chỉ muốn l ãn ra ngủ ngay lập tức.

Chỉ ch ãc lát sau li ãn có tiếng gõ cửa vang lên, Thẩm Nguyệt cũng l ãi trả lời.

Tô Vũ đ ãng ở ngoài cửa hỏi: “N ãng tắm rửa xong chưa?”

Thẩm Nguyệt không trả lời thì hắn vẫn sẽ tiếp tục đứng ngoài cửa, cho nên Thẩm Nguyệt liền đáp: “Chưa, chàng trở về ngủ đi, không cần lo lắng cho ta”.

Tô Vũ hỏi: “Chỉ với nửa thùng nước mà nàng có thể tắm lâu như vậy sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 587

Thẩm Nguyệt uể oải nói: “Ta mệt rồi, tắm rửa xong chỉ muốn nghỉ ngơi ngay”.

“Phải chườm đá lên vết thương thì mới có thể ngủ, nếu không sẽ không tiêu sưng được”, Tô Vũ nói: “Nếu nàng không muốn ra thì ta cũng có thể vào đó”.

Tô Vũ đợi ở bên ngoài một lúc, thấy Thẩm Nguyệt không nói gì thì liền giơ tay đẩy cửa, đối với hắn mà nói thì chỉ cần dùng một chút lực là đã có thể bẻ được chốt cửa, không có việc gì khó.

Ngay khi hắn chuẩn bị dùng lực thì Thẩm Nguyệt đã vội vàng bước xuống giường, nhanh chóng chạy ra mở cửa.

Nhất thời không ai nói với ai câu nào.

Khóe miệng Thẩm Nguyệt vẫn đang sưng tấy lên, nàng biết mình lúc này trông nàng đang rất xấu xí cho nên không hề nhìn thẳng vào nét mặt của Tô Vũ, chỉ xòe tay nói: “Đá đâu, đưa ta tự mình chườm”.

Tô Vũ nhìn khuôn mặt của nàng, ánh mắt sâu thẳm như xoáy sâu vào nàng, hắn rất muốn giơ tay chạm vào khuôn mặt của nàng nhưng lại cố hết sức để kiềm chế không chạm vào, chỉ nói: “Đá là do ta mang tới, nếu nàng muốn tự mình chườm thì tự mà đi tìm đá khác”.

Thẩm Nguyệt nghe vậy thì rất bực mình: “Người bị đánh là ta, chàng không thể nghe lời ta một chút hay sao?”

Tô Vũ nghiêm nghị nói: “Suy cho cùng thì do ta nên nàng mới bị đánh, ta nên chịu trách nhiệm với nàng”.

“Ta chỉ muốn ở một mình một chút thôi”.

“Như vậy càng dễ suy nghĩ lung tung, ta sẽ không để cho nàng có cơ hội đó”.

Thẩm Nguyệt nói: “Chàng đã nói thẳng như vậy thì ta còn có lựa chọn nào khác sao?”

Tô Vũ nói: “Nàng vẫn có thể lựa chọn vào bên trong hay đi ra bên ngoài”.

Thẩm Nguyệt không muốn ở trong phòng một mình với Tô Vũ, vì vậy nàng đã chọn đi qua hẻm để đi thẳng ra ngoài.

Hai người ng ồi xuống bậc thềm trước cửa.

Tô Vũ cúi người g ần hơn, một tay nhẹ nhàng nâng cằm Thẩm Nguyệt lên, tay kia cầm một túi vải chứa đá mát lạnh lăn qua lăn lại trên khuôn mặt và khóe miệng của nàng.

Thẩm Nguyệt rũ mắt xuống, thỉnh thoảng lại liếc nhìn đôi bàn tay mảnh khảnh của hắn đang chạm vào khuôn mặt nàng.

Hơi thở của Tô Vũ phả vào mặt nàng nhẹ như lông h ồng.

Động tác của hắn rất nhẹ nhàng, nét mặt vô cùng chuyên chú.

Cuối cùng nàng ngược mắt lên r ồi chậm rãi nhìn khuôn mặt hắn.

Thẩm Nguyệt đột nhiên nhẹ giọng nói: “Tô Vũ, ta không muốn chàng tự trách mình”.

Tô Vũ tạm dừng tay.

“Trên đời này có ai mà không phải kiên cường đứng trước đả kích để tiếp tục tiến xa hơn chứ”, Thẩm Nguyệt nói: “Không phải ta giận dữ nên mới nói như vậy, ta chỉ cảm thấy có chút xúc động, từ trước đến nay những chuyện mà chàng phải chịu đựng chắc chắn còn ghê gớm hơn ta rất nhiều”.

Nàng lại nói: “Chàng có chuyện chàng muốn làm, ta cũng có người mà ta muốn bảo vệ”.

Đừng nói là một cái tát, cho dù có phải chịu đao chém kiếm đâm thì chỉ cần có thể thay hẳn san sẻ một chút thống khổ Thẩm Nguyệt cũng sẽ không chút do dự mà lao ra.

Nàng cũng không biết mình bắt đầu có ý tưởng đó từ khi nào, có lẽ là ngay từ khi nàng nhìn thấy hình ảnh hắn không ngại phong trần cưới ngựa ngày đêm đuổi tới bên cạnh nàng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 588

Cũng có thể là khi hắn liêu lĩnh nhảy xuống sườn núi để bảo vệ nàng trong vòng tay của hắn trong khi hắn suýt chút nữa đã hôn mê bất tỉnh không dậy nổi.

Đợi đến lúc nàng nhận ra thì ý tưởng đó đã cắm rễ sâu vào trong lòng của nàng từ lúc nào.

Hai người tựa vào gờ như thế, Thẩm Nguyệt có thể nhìn hắn mà không phải kiêng dè gì.

Tô Vũ khẽ ngược lên, nhìn thẳng vào mắt nàng.

Thẩm Nguyệt khẽ run rẩy, bất giác rơi vào tay giặc.

Nàng lại vội vàng dời tầm mắt, nói: “Không có bất kỳ kẻ nào trời sinh thích cô độc cả, Tô Vũ chàng cũng không.”

Sáng nay ta có hơi tức giận là vì chàng mang theo ta, lại không cho ta chia sẻ bất kỳ đi đâu gì với chàng, cái gì chàng cũng giấu trong lòng, một mình tính kế”.

Thẩm Nguyệt thở hắt ra một hơi, lạnh nhạt cười: “Chàng như thế có xấu xa không ấy hả? Có lẽ có, chẳng cần phải làm gì đã có thể tiễn một đám xuống địa ngục, trong lòng chàng không có chính nghĩa, chỉ có mục đích chàng phải đạt được, tất cả mọi người đều là quân cờ của chàng. Nghĩ như thế, đúng là chàng thật sự đáng sợ đến mức con người ta phải rợn cả người”.

Vẻ mặt Tô Vũ có hơi ảm đạm.

Thẩm Nguyệt nói: “Nhưng trước đó ta cũng đã nói rồi, dù chàng đáng sợ đến mức nào, dù chàng là kẻ xấu xa nhất thiên hạ, thì ta cũng không sợ”.

Tô Vũ ngạc nhiên nhìn nàng.

Nàng lại thấp giọng nói: “Ta có thể cảm nhận được sự bình yên đến kỳ lạ từ trên người chàng, nếu kẻ khác cảm thấy chàng đáng sợ, đó là vì họ không hiểu được chàng”.

Tô Vũ đáp: “Ta chưa từng cho ai cơ hội cảm nhận đi đâu”.

Thẩm Nguyệt nói: “Những lời này sáng nay ta chưa kịp nói, bây giờ nói chắc vẫn còn kịp nhỉ”.

Tô Vũ nói: “Ta khá vui”, hần lại bổ sung: “Không chỉ là một chút”.

Thẩm Nguyệt buồn cười cong môi: “Thế thì chàng phải có thành ý một chút chứ nhỉ, trao đổi với ta về suy nghĩ trong lòng chàng đi”.

Đôi mắt hẹp dài của Tô Vũ dừng lại ở khóe môi Thẩm Nguyệt, sau đó chuyển sang môi nàng.

Hần chỉ cần giơ tay lên thôi sẽ chạm vào má Thẩm Nguyệt, ngón tay khẽ vuốt ve khóe môi nàng.

Lần này Thẩm Nguyệt không trốn nữa, mà không nhịn được, muốn đưa tay dán tay mình vào tay hắn.

Lúc này, tầm mắt của Tô Vũ đã chuyển sang môi Thẩm Nguyệt, bù ngùi nói: “Bây giờ suy nghĩ cấp thiết nhất trong đầu ta chính là hôn nàng, nàng có chắc là muốn trao đổi đi đâu đó với ta không?”

Thẩm Nguyệt chột khựng lại, sau khi đón nhận ánh mắt sâu thẳm của hắn, thần kinh trở nên căng thẳng.

Nhiệt độ nàng cố gắng làm lạnh lại bỗng có xu hướng dâng lên.

Nào ngờ được ngay lúc này, Hạ Du đáng bị phanh thây đã trở về, thấy hai người ng ồi ở góc hành lang còn phá phong cảnh nói: “Hai người ng ồi đây làm gì thế?”

Thấy tay Tô Vũ đang xoa má Thâm Nguyệt, Hạ Du lại đậy chính nghĩa nói: “Đại học sĩ Tô Vũ! Uông công ngươi là một đại học sĩ, tại sao lại động tay động chân với nữ nhi người ta như thế, tay ngươi để ở đâu vậy?”

Tô Vũ đã lười dùng ánh mắt để uy hiếp hấn ta rồi, biếng nhác nói: “Liên quan gì tới ngươi?”

Hạ Du nói: “Không ngờ ngươi trông thì đạo mạo là thế, mà trong lòng lại biến chất như vậy!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 589

Mí mắt Thâm Nguyệt giật giật, mặt liên tục nóng rực lên nói: “Hạ Du, hần chỉ đang chườm lạnh cho ta”.

“Chườm lạnh?” Hạ Du nhìn kỹ lại: “Thâm Nguyệt, mặt cô bị làm sao thế?”

Thâm Nguyệt không để ý nói: “Nhỡ té ngã”.

Hạ Du đi tới ngồi bên cạnh Thâm Nguyệt, thở dài như ông cụ non: “Đi đường ráng mở mắt thật to chứ, sao cô lại bất cẩn như vậy nhỉ. Lớn từng này tuổi rồi, còn bị té”.

Thâm Nguyệt: “...”

Có Hạ Du ở đây, Thâm Nguyệt và Tô Vũ không thể nói chuyện như lúc này nữa.

Lại phát hiện ba người ngồi ở góc hành lang, nhất thời không có chuyện gì để nói.

Bầu không khí là lạ.

Vì thế, Thâm Nguyệt cảm nhận được đá trong túi vải đã tan kha khá rồi, bèn thuận miệng nói với Tô Vũ: “Băng lạnh này người lấy ở đâu thế, mát lắm”.

Tô Vũ nhìn cục đá trong tay mình, nói: “Cô đang nói cái này hả, ta đập ra từ quan tài băng dưới hầm đấy”.

Thâm Nguyệt nhìn hần: “Người nói cái gì...? Người dùng đá của quan tài băng để ta chườm mặt á?”

Hạ Du bên cạnh chặc chặc, lắc đầu nói: “Vô tâm quá mà, lại đi mang mấy thứ dùng cho người chết về cho Thâm Nguyệt sử dụng, đại học sĩ bảo

người ta yên tâm kiêu quái nào được!”

Tô Vũ nhanh chóng chuyển chủ đề, chậm rãi nói: “Hạ phó sư, người mới ngủ dậy, bộ người không định ăn cơm tối à, trời cũng sắp tối rồi”.

Hạ Du như vừa từ trong mộng tỉnh dậy, vuốt cái bụng rỗng tuếch, nói: “Thảo nào ta cứ thấy thiếu thiếu, thì ra là chưa ăn cơm!”

Hắn lại vỗ tay nói: “Đúng rồi, đêm nay có bữa tiệc tầy trần gì đó mà, sao chúng ta vẫn chưa đi?”

Tô Vũ nói: “Lúc đi quên gọi người, bọn ta đã ăn hết cả rồi”.

Hạ Du đầy căm phẫn: “Tại sao các người không gọi ta !”

“Bởi vì người ngủ như chết vậy”.

Làm sao bây giờ đây, nghĩ tới việc mình vẫn chưa ăn cơm tối, Hạ Du lại càng thấy đói bụng.

Hắn ta vội vàng chạy xuống bếp tìm gì đó để ăn.

Tô Vũ mới nói có vài câu đã đuổi hắn ta đi, trước mặt góc hành lang chỉ còn mỗi hắn và Thẩm Nguyệt.

Tô Vũ lại nghiêm túc nói với Thẩm Nguyệt vẫn còn nhìn khối đá trong tay với ánh mắt ghét bỏ: “Băng này ta tìm về từ nơi khác, nàng yên tâm dùng đi”.

Thẩm Nguyệt trừng mắt nhìn hắn.

Chờm đá xong, Tô Vũ lại lấy thuốc mỡ đã chuẩn bị từ sớm, nhẹ nhàng bôi lên vết thương của Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt rầu rĩ hỏi: “Thế này trông có xấu lắm không?”

“Không xấu”.

“Chàng lại ghẹo ta”.

Tô Vũ nhìn nàng thật lâu, bỗng nhiên cúi xuống hôn lên môi nàng một cái.

Xúc cảm lạnh lạnh cùng với hơi thở dịu dàng đột nhiên chiếm cứ tất cả mọi giác quan của Thẩm Nguyệt.

Thần kinh của nàng nhanh chóng bị chặn đứng, cứng đờ cả người.

Dù chỉ trong một giây phút ngắn ngủi, lại khiến lòng nàng hoảng hốt như muốn nổ tung.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 590

Dù chỉ là chuồn chuồn lướt nước, Tô Vũ lại thấy chưa đã thềm, máu nóng trong người như muốn sôi trào, nhưng hắn lại cố kiềm chế, giọng trở nên khàn khàn, thối vánh tai Thẩm Nguyệt có hơi nóng: “Không gheo nàng”.

Thẩm Nguyệt không biết mình đã rời khỏi góc hành lang và trở về phòng thế nào.

Hạ Du cầm thức ăn trở lại, vừa ăn vừa đứng bên ngoài hỏi: “Thẩm Nguyệt đâu?”

Tô Vũ thản nhiên đáp: “Nàng trở về phòng nghỉ ngơi rồi”.

Hạ Du lại nói: “Ta còn mang thêm hai cái bánh bao tới này”.

“Người tự ăn đi”.

Hạ Du ai oán nói: “Các người ăn ngon uống ngọt, ta chỉ có mỗi cái bánh bao nguội ngắt thế này...”

Thẩm Nguyệt nằm trên giường, rõ ràng đã đến giờ đi ngủ, nhưng nàng lại muốn bản thân mình tỉnh táo một chút.

Sao thế này? Trước kia cũng có hôn rồi cơ mà, sao nàng phải chạy trốn như thế?

Chỉ có ngày càng trở nên nghiêm túc, thì mới có phản ứng như thế.

Không đúng, nàng không có trốn, nàng chỉ trở về phòng ngủ mà thôi! Nhưng động tác của nàng quá nhanh, trông cứ như đang bỏ trốn vậy!

Tieu rồi, chỉ số thông minh của nàng đang có xu hướng giảm đáng kể!

Nhưng nghe thấy những lời Hạ Du đang nói ngoài cửa, Thẩm Nguyệt lại cảm thấy buồn cười.

Dạ yến hoàn toàn không phải là nơi để ăn ngon uống ngọt. Nàng và Tô Vũ chẳng ăn được bao nhiêu, may là Hạ Du đang ngủ nên không đi, nếu không lại phiền thêm một chút.

Không biết Thẩm Nguyệt đã chìm vào giấc ngủ từ khi nào.

Đêm nay là một đêm ồn ào náo nhiệt, nhưng nàng lại ngủ rất ngon.

Lúc này, biên giới nước Dạ Lương đã dấy lên chiến hỏa.

Triệu Thiên Khải lại dẫn theo binh lính đánh lên Dạ Lương, lẽ ra đó là cơ mật của quân doanh, không một người ngoài nào được phép biết.

Nhưng ông ta lại không thể ngờ được, liên hành quân này lại lao thẳng vào vòng vây của địch.

Hoàng đế Dạ Lương thì không bắt được, lại bị binh lính Dạ Lương đánh cho khóc hu hu.

Triệu Thiên Khải hạ lệnh cố gắng đột phá vòng vây.

Kết quả quân tiếp viện của Dạ Lương không ngừng tiến lên, mùi máu tươi tràn ngập, chém giết đầy trời, tướng sĩ tấn công Đại Sở trong đêm liên tục ngã xuống.

Cuối cùng, Triệu Thiên Khải thất bại trong việc đột phá vòng vây, toàn quân bị diệt.

Tất cả, chờ đến hừng đông rồi sẽ có kết quả.

Nhưng vẫn chưa tới hừng đông, sắc trời bên ngoài vẫn còn mờ ảo, thì cả Thành Huyền đã tỉnh lại từ giấc mộng đẹp.

Dạ Lương thả cho một binh lính Đại Sở trên người đầy vết thương trở về truyền tin.

Toàn bộ kỵ binh tập kích trong đêm đầu bị Dạ Lương tiêu diệt.

Ngoài đường cái, đâu đâu cũng là binh lính tập kết khiến lòng người hoảng sợ, bầu không khí lạnh lẽo tiêu đi đâu.

Sáng sớm Thâm Nguyệt thức dậy bước ra ngoài, Tô Vũ cũng mở cửa phòng ra.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 591

Bọn họ nhanh chóng nghe thấy những lời bàn tán.

Đại Sở lại mất đi một đại tướng quân cùng rất nhiều phó tướng, tinh thần của binh lính xuống thấp đến mức khó tin.

Chỉ trong một buổi sáng, đầu phó tướng đầu bị cắt xuống, treo hết lên tường thành, dùng nó để uy hiếp Đại Sở.

Binh lính Đại Sở giận nhưng lại không dám nói gì.

Nay rắn đã mất đầu, còn gì để đánh nữa đâu. Trước mắt, khí thế Dạ Lương tăng vọt, có đưa thêm nhiều binh lính tới nữa cũng chỉ chết uổng mạng mà thôi.

Cứ tưởng sau khi sứ thần đến biên quan, hai nước sẽ có hi vọng hòa bình, nay Đại Sở lại đánh lên trong đêm, phá vỡ ý định hòa đàm, cũng đã chọc giận Dạ Lương.

Dạ Lương đang chỉnh đốn ba quân, chuẩn bị tấn công Thành Huyền.

Không chỉ mình dân chúng đang thủ trong thành, mà cả quân lính cũng thấy bất an.

Hoắc tướng quân là lão tướng, không chỉ có kinh nghiệm phong phú mà còn có khí thế vững vàng, uy vọng rất cao.

Sau đó chính ông ta là người ổn định lòng quân, tập hợp mọi người lại, bụng làm thì dạ chịu.

Hạ Du lại vui vẻ ra mặt, nói: “Tuy là vui sướng khi người gặp họa vào lúc này không được hay lắm, nhưng nghe nói Triệu tướng quân có đi không có về, lòng ta thấy hết sức sáng khoái”.

Hạ Du chống cằm, chặc chặc nói: “Ta còn tưởng ông ta sẽ quét sạch Dạ Lương cơ, cái kiểu cách vênh váo đó, chẳng ai ưa nổi, thì ra cũng chỉ có thế mà thôi”.

Nói xong bèn quay sang Thâm Nguyệt và Tô Vũ: “Thế có nghĩa là hai nước sắp khai chiến rồi đúng không, chúng ta có cần hòa đàm nữa không vậy?”

Thâm Nguyệt híp mắt nhìn màn trời, bầu trời ảm đạm không thấy ánh sáng, buồn bã đến mức con người ta phải khó chịu.

Không biết lát nữa có mưa không.

Nàng bình thân nói với Tô Vũ: “Người nghĩ xem, lần này Triệu Thiên Khải tấn công đã chọc giận Dạ Lương, có lẽ hòa đàm còn chưa bắt đầu đã thất bại ấy nhỉ”.

Tô Vũ nói: “Đúng là có chọc giận Dạ Lương, nhưng hòa đàm có thất bại hay không, chưa đến phút cuối thì chưa thể kết luận được gì”.

Thâm Nguyệt nhếch môi, nói: “Xem ra người đã nghĩ kỹ tiếp theo phải làm thế nào rồi, không ngại nói thử”.

Tô Vũ xoay người nhìn nàng, cười tủm tỉm nói: “Khi hai quân đang giao chiến, ta với cô lên tuyền tuyến xung phong, cô có sợ không?”

Thâm Nguyệt “xí” một cái: “Đúng là ý tưởng ngu ngốc”.

Thâm Nguyệt lại hỏi: “Nếu vẫn còn cơ hội hòa đàm, người tính đàm phán với Dạ Lương thế nào, có thể nói ta nghe không?”

Tô Vũ nhướn mày, nói: “Triều đình chỉ sẵn sàng đưa ra ba tòa thành, ta cũng chỉ có thể dùng ba tòa thành đó để bàn bạc”.

“Tạm thời Dạ Lương đang là nước chiếm phần thắng, người lại đưa ra điều kiện cho họ, có thể thành công được không?”

“Ta cố thử một lần”.

Tô Vũ nói nghe rất nhẹ, nhưng lại khiến Thẩm Nguyệt tin tưởng, nếu là người khác thì chưa chắc đã làm được, nhưng nếu là Tô Vũ thì tất cả mọi thứ đều có thể thành công.

Hạ Du bên cạnh nghe như tiếng miên, nói: “Thế rốt cuộc là hòa đàm hay không?”

Thẩm Nguyệt nói: “Hòa đàm, tất nhiên là có rồi. Chỉ là phải mạo hiểm bước lên chiến trường. Hạ Du, người có muốn đi cùng không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 592

Vẻ mặt Hạ Du hết sức nghiêm túc, nói đây chính nghĩa: “Thời kỳ chiến loạn thế này, ta là phó sứ, gặp phải tình huống chuẩn bị đánh trận thế này, tất nhiên là ta... Không đi”.

Thẩm Nguyệt buồn cười nói: “Được, thế tới lúc đó người cứ ở trong thành, thấy tình hình không ổn thì mau chóng rút lui”.

Đêm đến, Hoắc tướng quân dẫn theo một đội binh lính đến, muốn hộ tống Thẩm Nguyệt, Tô Vũ và Hạ Du rời khỏi thành Huyền.

Một khi chiến sự nổ ra, Hoắc tướng quân là người đầu tiên ra trận giết địch, lúc đó có lẽ ông ta không thể để ý đến an toàn của họ nữa.

Kết quả nghe nói Thẩm Nguyệt muốn theo Tô Vũ, Hoắc tướng quân lại kiên quyết không đồng ý.

Nhưng trong tình huống trước mắt, chỉ có đưa sứ thần ra chiến trường, cho thấy thành ý của bọn họ thì mới có cơ hội cứu vớt được tình thế.

Tin chắc rằng Dạ Lương cũng không muốn đánh với Đại Sở quá lâu, bọn họ chỉ là một nước vừa mới hồi phục lại thực lực, kéo dài càng lâu càng bất lợi cho họ.

Cuối cùng chỉ có lưỡng bại câu thương.

Huống chi lần này cả dạ kỵ binh của Triệu Thiên Khải đều bị diệt, trước đó Dạ Lương nhận được tin tức, đã có chuẩn bị trước nên không chịu tổn thất gì quá lớn.

Nếu Đại Sở đủ thành ý, đôi bên mới có thể ngồi xuống đàm phán.

Hoắc tướng quân nói: “Một khi đã như vậy, thì Tô đại nhân đi cùng ta, ta sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ an toàn của Tô đại nhân. Công chúa và Hạ công tử ở lại thủ thành”.

Thẩm Nguyệt đang muốn nói chuyện thì chợt nghe Tô Vũ nói: “E là không được, A Nguyệt phải đi cùng với ta”.

Dường như Hoắc tướng quân đã hiểu ra đi đâu gì đó, cuối cùng cũng không ngăn cản nữa, thở dài nói: “Thôi được rồi, mong là tất cả mọi thứ sẽ thuận lợi”.

Ngày thứ hai trống trận đánh vang.

Đại quân Dạ Lương chuẩn bị đánh vào thành.

Tô Vũ không nhanh không chậm khoác khôi giáp lên người Thẩm Nguyệt, buộc lại cho nàng

Bản thân hắn, lại là một thân hắc y, thân giữa loạn thế, vẫn giữ sự thanh liêm, đứng vững trước gió.

Mái tóc như mực được búi lên sau đầu, đôi mắt hẹp dài là hắc bạch phân minh.

Bầu trời hôm nay còn âm u hơn cả hôm qua.

Thần thái hắn hết sức tự nhiên, chẳng thể cảm nhận được chút căng thẳng của đại chiến trên người hắn.

Tô Vũ khẽ dặn dò: “Lên chiến trường phải theo sát sau lưng ta, không được rời đi nửa bước”.

Thẩm Nguyệt thuận miệng hỏi: “Nếu ta rời đi thì thế nào”.

Tô Vũ nói: “Thế thì ta sẽ rối loạn trận tuyến”.

Thẩm Nguyệt cúi đầu nở nụ cười, ngược lại vẫn cố làm mặt nghiêm túc hỏi: “Tại sao chàng không mặc khôi giáp?”

Tô Vũ nói: “Nàng mặc là được rồi”.

Khôi giáp này là một bộ mã giáp, bảo vệ ngực và lưng Thâm Nguyệt, ngoài ra, nàng vẫn mặc váy dài, vẫn trông như một nữ tử.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 593

Tô Vũ thấy trâm ngọc Linh Lung trên đầu nàng, cười nói: “Cây trâm này rất thích hợp với nàng”.

Thẩm Nguyệt nói: “Dù sao cũng nhặt được, không mang thì uổng”.

Mái tóc đen dài xõa xuống thắt lưng, mềm mại như mây. Tô Vũ đưa tay, vén sợi tóc mai bên tai nàng ra đằng sau.

Hôm nay nàng ở đây với thân phận Tĩnh Nguyệt công chúa, phải ăn mặc như một nữ tử.

Để tránh cho người Dạ Lương cố tình làm điểu bất lợi với nàng hồng khời mào chiến loạn giữa hai nước, thế nên Tô Vũ mới cho nàng mặc khôi giáp, muốn bảo vệ an toàn của nàng mọi lúc.

Hai người còn chưa ra khỏi nội viện, lúc này cánh cửa phía sau lại mở ra.

Thẩm Nguyệt quay đầu lại, trông thấy Hạ Du cũng mặc mã giáp từ trong phòng đi ra.

Thẩm Nguyệt cười tủm tỉm nói: “Người nói người không đi cơ mà?”

Hạ Du nói: “Ta suy nghĩ lại rồi, hình như ta là phó sứ, không đi sẽ không được hay lắm”.

Hoắc tướng quân dẫn theo ba người, đằng sau là quân Đại Sở, ra khỏi thành nghênh địch.

Ngoài thành bão cát chợt nổi lên, mảnh đất này đã trở nên hoang tàn, dòng máu nóng chảy xuống vẫn chưa khô, loang lổ như những vết sẹo mang theo mùi tanh hôi.

Nếu không có Dạ Lương quân tiến công tới, có lẽ chiến trường bị san bằng nơi ngoại thành này sẽ bị thương và trống trải lắm.

Nhưng trước mặt, đảo mắt nhìn quanh, đại quân đông nghìn nghịt trải dài hàng trăm mét, hào hùng như mây đen chứa cả hàng vạn quân lính.

Cấp bách đến mức con người ta không có thời gian than thở về sự tàn khốc của chiến tranh.

Tô Vũ dẫn Thẩm Nguyệt tiến về phía trước. Mỗi một bước chân đều nặng như đang giẫm vào lòng người, nặng đến mức không thể chịu nổi.

Hai quân khai chiến, e là bọn họ sẽ là người bị nghiền thành thịt vụn trước tiên.

Hạ Du cũng đi theo họ, được Hoắc tướng quân hộ tống tiến về phía trước.

Cuối cùng, họ dừng lại ở mảnh đất giữa hai đại quân.

Bão cát thổi mờ cả mắt, Thẩm Nguyệt híp mắt lại, tà váy bay bay, ba ngàn tóc đen bay theo gió. Chiếc váy dài trong bão cát, tư thái xinh đẹp lại cao quý.

Hoắc tướng quân đẩy hùng hồn nói: “Đại Sở thành tâm đến hòa đàm với Dạ Lương, kết tình giao hữu của hai nước, tạo phúc cho dân chúng. Sự thật hòa đàm chính là Tĩnh Nguyệt công chúa, nàng đã đích thân đến chiến trường này, cầu mong phước lành cho hai nước”.

Mảnh đất mênh mông bát ngát, chỉ nghe thấy giọng nói vang lên đối diện: “Thành tâm hòa đàm? Thành tâm mà Đại Sở các người lại đánh lên Dạ Lương ta ư?”

Hoắc tướng quân nói: “Đó là do Trấn Nam tướng quân không nghe ý chỉ triều đình, khư khư cố chấp! Nay đầu của tướng lĩnh Đại Sở đã bị treo trên tường thành Dạ Lương, Đại Sở ta hao binh tổn tướng, trả giá rất đắt!”

Bây giờ Tĩnh Nguyệt công chúa đích thân đến hòa đàm với Dạ Lương, đó là chính là thành ý lớn nhất!”

Tướng quân đối diện cười, hừ lạnh: “Tĩnh Nguyệt công chúa nào? Chính là công chúa tiều triêu mất nước đó hả? Đại Sở khinh thường Dạ Lương ta đấy ư, cả loại công chúa vô dụng này cũng dám đưa tới!”

Bên Dạ Lương, người dẫn quân cũng là một lão tướng quân giống Hoắc tước quân, chẳng qua bên cạnh còn một tướng quân khá trẻ.

Khi nghe đến cái tên Tĩnh Nguyệt công chúa thì ánh mắt chợt lóe lên vẻ tàn nhẫn, nhìn chăm chăm Thẩm Nguyệt giữa chiến trường, cùng Tô Vũ với gương mặt mờ ảo.

Dù chỉ cách rất gần, nhưng tạm thời vẫn không thể thấy rõ mặt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 594

Tướng quân trẻ tuổi cùng tướng quân dẫn quân nói: “Đại tướng quân không ngại hỏi một chút, sứ thần hòa đàm kia có phải là Tô Vũ không?”

Đại tướng quân Dạ Lương hỏi, nhận được câu trả lời khẳng định từ Hoắc tướng quân.

Thẩm Nguyệt khá ngạc nhiên liền hỏi Tô Vũ: “Chàng nổi danh như vậy sao, bọn họ đều nhận ra chàng?”

Ánh mắt Tô Vũ u ám, nhìn về phía trước, khẽ nói: “Có thể chỉ là một oan gia ngõ hẹp khác”.

Phó tướng đi bên cạnh Đại tướng quân Dạ Lương không ai khác chính là Liễu Thiên Hạc, kẻ mới chạy trốn khỏi kinh thành năm ngoái.

Trong cuộc chiến này, Liễu Thiên Hạc đã nhiều lần đưa ra diệu kế, luôn có thể dự đoán chính xác động thái tiếp theo của Đại Sở, bởi vì hắn ta đã lập được công trạng to lớn, mới leo lên vị trí như ngày hôm nay trong quân Dạ Lương.

Lúc này, Liễu Thiên Hạc nói với Đại tướng quân Dạ Lương: “Đại Sở vậy mà lại phái một công chúa thiên triêu tới, rõ ràng là đến để khiêu khích! Mặc dù vô dụng, nhưng dù gì cũng là thân phận công chúa, chi bằng giết để củng cố ba quân!”

Liễu Thiên Hạc hận không thể lập tức khai chiến, để khói lửa chiến tranh lan khắp các vùng đất của Đại Sở, biến sông núi Đại Sở thành vùng đất khô cằn, trả mối thù của cả nhà hắn ta.

Liễu Thiên Hạc lại nói thêm: “Tô Vũ bên cạnh Thẩm Nguyệt công chúa là một tên cực kỳ xảo quyệt. Nói không chừng cuộc tập kích tối qua chính là chủ ý của hắn. Muốn nhân cơ hội trước lúc hòa đàm, gây bất lợi cho hoàng thượng, như vậy không cần đánh cũng thắng! Người này phải giết!”

Đại tướng quân Dạ Lương vì vậy cũng rất tức giận.

Ông ta đưa tay ra bên hông, Liễu Thiên Hạc hiểu ý đưa cung tên cho ông ta.

Ông ta từ từ kéo căng dây cung, mũi tên sắc nhọn trên dây cung chuẩn bị sẵn sàng bắn ra.

Một khi mũi tên này được bắn ra, đồng nghĩa với việc cờ hiệu khai chiến đã được gióng lên.

Liễu Thiên Hạc thấy vậy cũng kéo căng dây cung, hắn ta và Đại tướng quân Dạ Lương, một người nhắm thẳng vào Tô Vũ, một người nhắm thẳng vào Thẩm Nguyệt.

Có thể loại bỏ hai kẻ thù này ở biên ải đúng là thu hoạch bất ngờ với Liễu Thiên Hạc.

Tô Vũ híp mắt, trong không khí cũng bao phủ đầy sát khí.

Ngay lúc phía Dạ Lương chuẩn bị bắn tên, Tô Vũ đột nhiên lên tiếng, giọng nói du dương đôn hậu, nghe như sức mạnh của nước có thể chứa đựng vạn vật, lại giống như đội quân dũng mãnh trên chiến trường có lực xuyên thấu mạnh mẽ, nói: “Tĩnh Nguyệt là con gái duy nhất của Tiên hoàng và Tiên hoàng hậu Đại Sở, mà Tiên hoàng hậu của Đại Sở là nghĩa nữ của Hoàng đế Bắc Hạ, h ồi đó hai nước có mối quan hệ hữu hảo nghĩa công chúa Bắc Hạ hòa thân xuất giá”.

Lời nói của Tô Vũ lưu loát uyển chuyển, rất có khí phách.

Thẩm Nguyệt quay qua, kinh ngạc nhìn hắn.

Trước đó nàng không hề biết công chúa sa sút của tiên triều như nàng lại có một thân phận quan trọng như vậy.

Nếu hôm nay Tô Vũ không nhắc tới chuyện này, e là rất ít người còn nhớ vị Tiên hoàng hậu đã mất nhiều năm đó còn là nghĩa công chúa gả xa

của Bắc Hạ.

Giọng hắn vẫn không chút dao động, nói: “Nếu vậy, ai còn nói Tĩnh Nguyệt là công chúa vô dụng của Đại Sở”.

Lời nói của Tô Vũ giống như một hòn đá khuấy động ngàn lớp sóng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 595

Nếu đây chỉ là ân oán giữa Đại Sở và Dạ Lương còn dễ nói, cùng lắm là lưỡng bại câu thương.

Nhưng nếu kéo cả Bắc Hạ vào, thiên hạ sẽ đại loạn.

Động tác trên tay Đại tướng quân Dạ Lương dừng lại, do dự đặt cung tên trong tay xuống.

Tình huống này ông ta không thể quyết định được, phải xin chỉ thị của Hoàng đế Dạ Lương.

Nhưng Liễu Thiên Hạc làm sao cam lòng cho qua, mũi tên đã lên dây, khó khăn lắm mới chuẩn bị diễn ra đại chiến, không thể để việc sắp thành lại hỏng được.

Thảm Nguyệt không thể giết, vậy hẳn ta sẽ giết Tô Vũ trước!

Thế là không đợi Đại tướng quân Dạ Lương ra lệnh hẳn ta dừng tay, hẳn ta đã nhắm ngay đến Tô Vũ rồi nhanh chóng buông tay, bắn tên ra.

Lúc này đã không kịp ngăn lại, Đại tướng quân Dạ Lương quát nói: “Trên chiến trường, há có thể cho người làm càn!”

Liễu Thiên Hạc cúi đầu nhận tội nói: “Mặc tướng nhất thời trượt tay, xin Tướng quân xử phạt!”

Mũi tên xé gió từ chỗ đông nghịt bay ra, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt lao tới phía trước.

Tim Thảm Nguyệt giật thót lên, vô thức đẩy Tô Vũ sang một bên, nói: “Cẩn thận!”

Tô Vũ nhìn có vẻ rất thông dong, nhưng trên thực tế hẳn sao có thể không phòng bị chứ.

Thẩm Nguyệt ở trên chiến trường cùng hấn, tinh thần hấn tập trung cao độ, chưa từng có chút lơ lửng.

Chưa kể đến bình thường mũi tên con con này không thể làm hấn bị thương, chứ đừng nói là bây giờ.

Chỉ là, phản ứng của Thẩm Nguyệt không ngờ lại nhanh như vậy, hấn cũng thuận theo lực của nàng, nhẹ nhàng tránh sang một bên.

Mũi tên bắn lên trên đất phía sau hấn.

Thẩm Nguyệt nhìn Tô Vũ lo lắng hỏi: “Chàng không sao chứ?”

Tô Vũ lắc đầu, vung tay áo nói: “A Nguyệt yên tâm, ta không sao. Việc xấu nhất có thể xảy ra cũng chỉ có khai chiến mà thôi. Cũng không có gì đáng ngại, đợi chiến sự kết thúc rồi trở về kinh”.

Hấn nói vô cùng thoải mái, giống như đang lên kế hoạch cho một chuyến đi du ngoạn núi non sông nước.

Hấn khẽ nhướn mày, không chút cảm xúc khẽ nói: “Ta không ngại để Dạ Lương lấp thêm vài ngôi mộ tập thể nữa”.

Đây mới là bộ mặt thật của hấn.

Thẩm Nguyệt có lý do để tin rằng năng lực của hấn chắc chắn vượt trội hơn so với Tần Như Lương. Bằng không, Tần Như Lương đã không thất bại thảm hại trong kế hoạch lo trước tính sau của hấn.

Hòa đàm giữa hai nước là cái giá nhỏ nhất, nếu đã không thể đạt được, một khi khai chiến, chỉ quan tâm thắng hay thua, há gì quan tâm đến thi thể chôn thành núi, máu chảy thành sông!

Vì vậy Hoắc tướng quân tức giận nói: “Dạ Lương thật sự muốn khai chiến?! Vậy Đại Sở ta chắc chắn sẽ dốc hết sức tiếp!”

Hoắc tướng quân giơ tay hô lớn, quân Đại Sở phía sau phát cờ chiến, tiếng hò hét rung chuyển trời đất.

Phía Dạ Lương cũng sẵn sàng chiến đấu.

Thế nhưng Đại tướng quân Dạ Lương lại vung tay ra lệnh: “Truyền lệnh xuống, không ai được phép manh động! Kẻ nào trái lệnh xử tử ngay tại chỗ!”

Ngay sau đó ông ta sai người đi bẩm báo với Hoàng đế Dạ Lương, Tĩnh Nguyệt công chúa đang ở đây, xin Hoàng đế Dạ Lương định đoạt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 596

Hoắc tướng quân thấy vậy hỏi: “Thế này là đánh hay không đánh?”

Tô Vũ thờ ơ nói: “Không vội, có chuyển biến tốt”.

Không biết đã đợi bao lâu, Dạ Lương bên đó truyền lệnh tới: “Ngô hoàng có lệnh, mời sứ thần và Tĩnh Nguyệt công chúa vào thành bàn bạc về việc hòa đàm”.

Hoắc tướng quân lập tức bố trí hộ vệ hộ tống.

Kết quả, Dạ Lương bên đó lại nói: “Chỉ có sứ thần và Tĩnh Nguyệt công chúa được vào thành. Mang theo hộ vệ thì thế nào, vào thành rồi có nhiều hộ vệ bao nhiêu cũng không giải quyết được vấn đề gì. Sao nào, các người không dám sao, thế này còn xem gì là thành ý?”

Tô Vũ nhàn nhạt nói: “Chúng ta lập tức vào thành”.

Đơn thương độc mã tiến vào doanh trại địch, việc này gánh lấy nguy hiểm rất lớn. Chỉ cần một chút sơ suất, có thể sẽ không trở về được nữa.

Hoắc tướng quân làm sao có thể không lo lắng được chứ.

Tô Vũ nói: “Hoắc tướng quân chỉ cần lo việc trong quân, bình tĩnh chờ tin tốt là được”, hẩn nhướng mắt nhìn về phía đại quân Dạ Lương: “Lúc này chấp nhận đàm phán coi như đã thành công một nửa rồi, Tướng quân đừng lo lắng”.

Hoắc tướng quân nói: “Ta đã hiểu, Tô đại nhân nhất định phải bảo vệ công chúa bình an vô sự trở về”.

“Ừm, ta biết”, Tô Vũ lúc này mới xoay người lại nhìn Thẩm Nguyệt, trong đôi mắt đen nhánh như mực thoáng nhिễm chút ý cười: “A Nguyệt, bây giờ còn cảm thấy kích thích không?”

Thẩm Nguyệt bình tĩnh lại, tức giận nói: “Chàng không nói một tiếng đã đem ta đi làm con tốt trao đổi?”

Tô Vũ trầm giọng nói: “Nàng yên tâm, lần này sẽ không bị ăn tát nữa. Nếu bị chỉ có thể là đao thương không có mắt, chỉ có đi đâu ta sẽ chắn trước mặt nàng”.

Thẩm Nguyệt liếc hần một cái: “Không phải bảo chàng quên chuyện đó đi sao. Đã nói cùng nhau làm chuyện xấu, vậy thì đi thôi. Ta cũng muốn xem xem chàng làm thế nào dùng ba thành đổi lấy hòa bình cho hai nước”.

Tô Vũ nói: “Chỉ dùng ba thành, thật ra ta cũng không nắm chắc lắm”.

Thẩm Nguyệt giật giật khóe miệng: “Lúc này mới nói những đi đâu này có phải đã quá muộn rồi không? Xem ra lần này có phải một đi không trở lại hay không đều dựa cả vào chàng”.

Cho dù một đi không trở lại, nàng cũng sẽ đi cùng Tô Vũ.

Thẩm Nguyệt không chút sợ hãi, nhắc chân đi về phía địch. Tô Vũ đi bên cạnh nàng, góc áo hai người tung bay trong gió.

Thẩm Nguyệt nói: “Ta tin chàng”.

Đi theo phía sau còn có một tên lính Hạ Du, nói: “Này, các người muốn vứt lại ta sao, chờ ta nữa!”

“Hạ Du, người không cần phải miễn cưỡng”.

“Nực cười, ta, ta mới không cảm thấy miễn cưỡng! Là phó sứ, ta nhất định phải đi sứ Dạ Lương, bằng không truyền ra ngoài ta sẽ bị nói là lâm trận bỏ chạy, thật mất mặt!”

Hai quân đàn trận đông nghịt, vô cùng vuông vắn.

Ba người đi trong đó, nhỏ bé nhưng không thể xem thường.

Đến trước quân Dạ Lương, Đại tướng quân đó thấy có ba người, liền chỉ vào Hạ Du, hỏi: “Hắn ta là ai?”

Tô Vũ nói ngắn gọn: “Phó sứ”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 597

Kết quả Đại tướng quân Dạ Lương dứt khoát nói: “Hòa đàm không cần phó sứ, mời trở về”.

Hạ Du tuyệt đối không ngờ tới, hắn ta quyết tâm gạt sống chết sang một bên, theo Thẩm Nguyệt và Tô Vũ đến doanh trại địch, nhưng còn chưa đến địa bàn của Dạ Lương, đã bị đuổi về?

Hạ Du rất không phục, nói: “Các người coi thường phó sứ như vậy sao?!”

Hắn ta còn muốn đi lên, nhưng lại bị mấy binh lính giơ đao kiếm ép lùi lại.

Hạ Du hét lên: “Thẩm Nguyệt, cô đưa ta theo với!”

Thẩm Nguyệt cảm thấy để Hạ Du ở lại doanh trại Đại Sở cũng không hẳn không phải là chuyện tốt. Nếu thực sự không thể quay về cũng không cần kéo thêm hắn ta vào.

Thẩm Nguyệt đầu cũng không ngoảnh lại nói: “Trở về có thời gian thì theo Hoắc tướng quân học vài chiêu, lần sau đợi người đánh bại được mấy tên lính này sẽ đưa người đi cùng”.

“Này! Sao cô lại không có tình nghĩa như vậy!”, Hạ Du bất lực, cuối cùng không còn mặt mũi bị binh lính Dạ Lương ép trở về doanh trại quân Sở.

Đại quân Dạ Lương mở đường, Thẩm Nguyệt và Tô Vũ đi xuyên qua đại quân.

Hàng loạt ánh mắt ở xung quanh nhìn đến khiến Thẩm Nguyệt mơ hồ cảm thấy giống như lại trở về kiếp trước lúc vừa lên sân khấu ánh đèn không ngừng nhấp nháy.

Thẩm Nguyệt thản nhiên nói nhỏ với Tô Vũ: “Cảm giác này giống như đang đi thăm đồ”.

“Đi thăm đồ?”

“Là trung tâm của sự chú ý”.

Tô Vũ cười: “Thì ra nàng thích cảm giác này”.

Thẩm Nguyệt nói: “Chỉ là sau lưng luôn có một ánh mắt khiến ta cảm thấy bất an”.

Tô Vũ hiểu được: “Đương nhiên rồi, như nàng nói, ra ngoài lẫn lộn đâu sẽ một số người muốn giết chết nàng”.

“Nhưng ta không thể mãi đợi người ta đến giết”.

“Hắn ta đã mất cơ hội ra tay trước, bây giờ chỉ có ánh mắt hung tợn chút thôi”.

Dù sao đây cũng là địa bàn của Dạ Lương, không thể tỏ ra quá thù địch, Thẩm Nguyệt chỉ có thể tạm thời không quan tâm đến.

Doanh trại của Dạ Lương nằm bên ngoài biên thành, cách biên thành mấy chục dặm.

Trước doanh trại, có một bức tường thành mới được xây dựng dùng để phòng ngự.

Phóng tầm mắt nhìn đến, dưới bầu trời u ám, chỉ thấy trên tường thành đó treo toàn đầu người đen thui thúi, tóc rối tung!

Thẩm Nguyệt đứng dưới lầu cổng thành nheo mắt nhìn lên.

Tướng quân Dạ Lương uy hiếp nói: “Nhìn cho kỹ cũng tốt, bên trên đó là đầu của các tướng lĩnh Đại Sở, dám xâm phạm Dạ Lương ta, kết cục sẽ là như vậy!”

Thẩm Nguyệt giơ ngón tay chỉ vào cái ngoài rìa, kiến nghị nói: “Sợi dây đó có phải để dài quá rồi không, nhìn không ngay ngắn lắm, người bị bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế sẽ cảm thấy không thoải mái”.

Đại tướng quân khẽ sừng sốt, cũng ngẩng đầu nhìn, hình như sợi dây đó để hơi dài.

Thẩm Nguyệt và Tô Vũ bình tĩnh thông dong tiến vào trong cổng thành.

Chỉ nghe thấy nàng thông thả nói: “Hai nước đều hướng về hòa bình, nhưng luôn có một số kẻ chỉ sợ thiên hạ không loạn, đây chẳng phải là tự gây nghiệp chướng không thể sống sao”.

Đứng dưới cổng thành, bước chân Thẩm Nguyệt hơi dừng lại, quay đầu nhìn Tướng quân Dạ Lương còn đang thất thần, hỏi: “Đầu của Triệu Thiên Khải có ở bên trên không? Có thể gỡ đầu của ông ta xuống cho bản công chúa làm bóng đá không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 598

Tướng quân lúng túng nói: “Trấn Nam tướng quân của Đại Sở không có ở trên đó, Ngô hoàng tạm giữ lại mạng của ông ta, chờ xử lý”.

Thẩm Nguyệt nương mày, đi ầm nhiên như không nói: “Chẳng trách vừa rồi ta đếm phát hiện thiếu một cái, còn tưởng rằng mình đếm nhầm”.

Nói xong, quay đầu lại đi cùng Tô Vũ vào vào nơi đóng quân của Dạ Lương.

Tô Vũ nhỏ giọng nói: “Dù sao nàng cũng là công chúa của Đại Sở, nhiều đầu của tướng lĩnh Đại Sở bị treo như vậy, nàng nên cảm thấy buồn một chút”.

Thẩm Nguyệt nói: “Ta cũng muốn giả bộ chút, nhưng phát hiện đến giả bộ cũng lười”.

Nàng đã quen nhìn thấy những cái đầu người như vậy.

Đám người Triệu Thiên Khải giữ lại cũng là tai họa, vì vậy nàng cảm thấy không có gì đáng tiếc.

Nàng cúi đầu cười nhạt: “Tô Vũ, thôi xong, ta thấy ta có thể cũng trở thành người xấu rồi”.

“Cho dù xấu, nàng chỉ cần đối tốt với bản thân là được”.

Thẩm Nguyệt nhìn hắn: “Còn chàng, sao không thấy chàng đối xử với bản thân mình tốt hơn một chút?”

Tô Vũ cười như có như không: “Ta chỉ cần đối tốt với nàng là được”.

Đến doanh trại, trên bãi đất rộng và bằng phẳng toàn là lều mái vòm.

Binh lính qua lại không ngớt giữa các lều, canh gác cẩn mật.

Sau này Thẩm Nguyệt mới biết Hoàng đế Dạ Lương ban đầu cũng ở trong doanh trại này. Vì nhận được tin Đại Sở có thể đánh lên từ trước, Hoàng đế Dạ Lương đã rời đi ngay trong đêm.

Thẩm Nguyệt và Tô Vũ muốn gặp Hoàng đế, phải đến thành biên ải của Dạ Lương.

Lúc này trời đã tối, bọn họ phải đợi đến ngày mai mới lên đường đến biên thành.

Trong doanh trại đã kịp chuẩn bị một lều trại để hai người tạm thời nghỉ ngơi. Bên ngoài trại có một toán lính canh gác, hai người đều không thể tự do ra ngoài, dù có ra ngoài, làm bất cứ việc gì cũng có binh lính Dạ Lương đi theo.

Tướng quân Dạ Lương còn nói, không có việc gì tốt nhất đừng có đi ra ngoài, đây cũng là vì nghĩ cho an toàn của bọn họ.

Dấu sao bên ngoài cũng đều là binh lính của Dạ Lương, chẳng may có người kích động muốn làm hại bọn họ cũng là đi đâu khó tránh khỏi.

Chậu than bên ngoài lấp lánh ánh lửa, màn đêm buông xuống, càng thêm sáng rực.

Sau đó bên ngoài mang đồ ăn vào cho Thẩm Nguyệt và Tô Vũ.

Bữa ăn trong doanh trại không tốt, thức ăn là rau dưa của địa phương mà lúc trước Thẩm Nguyệt từng ăn, nhìn có vẻ sơ sài qua quýt.

Hai người đều không động đến.

Sau giờ ăn tối, binh lính đến thu dọn bát đĩa, lại bùng nguyên xi ra ngoài.

Đối với những binh lính trong doanh trại, những món ăn này có thể gặp mà không thể cầu.

Ngày thường binh lính đều gặm màn thêu để lót dạ.

Thấy thức ăn sạch sẽ, còn chưa động đến, bụng đói đi thật sự quá tiếc, thế là tên lính bụng thức ăn đó nhân lúc xung quanh không có ai, lén bụng đến một góc ăn ngấu nghiến.

Nhưng còn chưa kịp ăn xong, sắc mặt của tên lính đó tím tái, ngã xuống đất co giật một lúc rồi không còn cử động nữa.

Lúc binh lính tuần tra phát hiện ra, hẳn ta đã bị chảy máu thất khiếu, độc phát tác mà chết.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 599

Lính canh gác trong doanh trại lập tức báo cáo cho Tướng quân Dạ Lương.

Lúc Đại tướng quân vội vã chạy đến lều trại của hai người, nhìn thấy Thẩm Nguyệt và Tô Vũ không việc gì, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lập tức ra lệnh cho người đi đầu tra cẩn thận kẻ hạ độc.

Trong quân Dạ Lương có người chỉ mong sao Thẩm Nguyệt và Tô Vũ chết, để châm ngòi chiến tranh giữa hai nước.

Bản thân Thẩm Nguyệt cũng biết cho dù đưa đến là món ăn địa phương yêu thích của nàng, nàng cũng sẽ không mạo hiểm ăn một miếng.

Thẩm Nguyệt than thở nói: “Chỉ tiếc những món ăn này”.

Tô Vũ nói: “Lần này không ăn được, lần sau sẽ được ăn”.

“Dù sao cũng không có việc gì, chúng ta đi ra ngoài xem tình hình”, Thẩm Nguyệt đề nghị nói.

Sau đó nàng cùng Tô Vũ bước ra khỏi lều, theo sau là một toán binh lính.

Bên ngoài có chút hỗn loạn, hai người đi về phía có nhiều người, Đại tướng quân Dạ Lương cũng đang ở đó. Tên lính bị trúng độc ngã trên đất vẫn chưa kịp đem đi.

Đại tướng quân quay đầu lại nhìn Thẩm Nguyệt, nói: “Tĩnh Nguyệt công chúa nên lánh đi, cái chết này kỳ lạ đáng sợ, tránh cho công chúa sợ hãi”.

Thẩm Nguyệt đã bước tới, thản nhiên nói: “Ta xem xem rốt cuộc nó đáng sợ thế nào”.

Sau khi tách đám đông ra, mượn ánh lửa nhìn đến tên lính bị trúng độc nằm trên đất, Thẩm Nguyệt khẽ ngáy ra.

Sắc mặt tên lính đỏ tím xanh, thất khiếu chảy máu, quả thực đáng sợ. Nhưng nàng chưa từng thấy bệnh trạng lúc độc phát tác như này bao giờ.

Tên lính trúng độc được mang đi, Đại tướng quân đích thân đưa Thẩm Nguyệt về lều.

Tô Vũ nhàn nhạt nói: “Có kẻ rắp tâm mưu hại công chúa nhằm phá vỡ cuộc đàm phán hòa đàm giữa hai nước, để tránh ban đêm lại xảy ra tình huống bất lợi với công chúa, ta vẫn nên ở cùng một lều với công chúa bảo vệ an toàn cho công chúa”.

Lúc nghỉ ngơi vào ban đêm, lều của Thẩm Nguyệt và của Tô Vũ được sắp xếp riêng. Mặc dù cách không xa, nhưng nếu thật sự xảy ra chuyện sẽ không thể qua ngay được.

Xung quanh đều là người của Dạ Lương, nếu không có Tô Vũ ở bên cạnh, sợ rằng ban đêm Thẩm Nguyệt sẽ không ngủ được.

Trong quân không có nhiều lễ nghi đến như vậy, tất cả mọi thứ diễn ra đều vì một mục đích an toàn, huống chi ở đây đều là nam nhân, trước khi Thẩm Nguyệt đến thì chẳng có chuyện nam nữ khác biệt gì.

Lều chuẩn bị cho Thẩm Nguyệt rộng rãi hơn, bên trong có đặt hai chiếc giường đơn, bỏ trống một chiếc thì cũng thật lãng phí.

Vì vậy đại tướng quân nói: “Nếu như công chúa Tĩnh Nguyệt đồng ý thì hãy để sứ thần ở cùng doanh trưởng với công chúa”.

Thẩm Nguyệt cứng nhắc gật đầu nói: “Như vậy cũng tốt, như vậy thì bọn ta cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau”.

Sau đó Thẩm Nguyệt trở về doanh trưởng trước, ánh nến vàng trong doanh trưởng có chút ảm đạm.

Nàng nhìn hai chiếc giường đơn, chăn đệm bên trên đã chuẩn bị khá đầy đủ.

Chăn đệm dùng trong quân chắc chắn sẽ không sạch sẽ, hơn nữa bông gòn bên trong đều bị ép chặt khiến cho chúng trở nên vừa to vừa cứng, chẳng khác nào một khối đá.

Thẩm Nguyệt dọn giường lại một chút, đêm nay nàng vẫn có thể chấp nhận ngủ ở đây một đêm, nàng cũng muốn mình cùng Tô Vũ có thể ngủ thoải mái một chút.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 600

Khi Tô Vũ vén rèm bước vào thì thấy Thẩm Nguyệt đang cúi người bận rộn. Hắn không lên tiếng trong một lúc, chỉ lặng lẽ nhìn nàng.

Thẩm Nguyệt đứng lên, quay đầu lại nhìn thấy hắn thì liếc ngăn người nói: “Chàng đã vào sao không lên tiếng?”

Tô Vũ nói: “Nàng làm cho ta đột nhiên cảm thấy như mình đang ở nhà mình”.

Thần sắc của Thẩm Nguyệt vẫn dịu dàng nhưng lại có chút ảm đạm.

Bây giờ nghĩ lại, khi nàng còn sống trong phủ tướng quân thì nàng thật sự không cảm thấy nơi đó là nhà của mình, nhiều lắm thì cũng chỉ có thể xem là một quán trọ.

Bởi vì nàng chưa từng có cảm giác ấm áp khi ở đó.

Nơi mà mình được sống cùng với người mình yêu thương thì nơi đó mới gọi là nhà của mình.

Người này rõ ràng đang ở ngay trước mắt nhưng dường như lại quá xa xôi.

Cho nên Thẩm Nguyệt chỉ cười nói: “Chàng nghĩ nhiều quá, ta chỉ thấy chán bông quá cứng cho nên mới cố nói ra một chút để khi nằm xuống sẽ không có cảm giác gối đầu lên đá nữa”.

Tô Vũ mang theo một bình nước sau đó rót một chén cho Thẩm Nguyệt rồi nói: “Đói bụng sao, đêm nay chỉ có thể uống nước đỡ đói thôi, chờ ngày mai đến biên quan Dạ Lương thì mới có thể ăn cơm”.

Nàng cầm chén nước rồi xuống, nhấp hai ngụm rồi nói: “Thứ mà tên binh sĩ vừa rồi trúng chính là chất độc Tỏa Thiên Hài”.

“Um, nàng đã nhìn ra rồi”.

Thẩm Nguyệt trầm ngâm nói: “Theo ta biết thì người duy nhất có liên quan đến chất độc này chỉ có thể là huynh trưởng của Liễu Mi Vũ, Liễu Thiên Hạc”.

Lời vừa nói ra thì Thẩm Nguyệt đã dừng lại một chút, nàng nhìn sang Tô Vũ, thấy khuôn mặt hắn tĩnh lặng thì không khỏi kinh ngạc liền nói: “Là Liễu Thiên Hạc sao?”

Tô Vũ nói: “Hắn ta đang ở trong quân doanh này, ta chỉ không biết hắn ta đang muốn giết nàng hay là ta, vì vậy tốt hơn hết thì chúng ta nên ở cùng nhau đêm nay”.

Thảo nào vào ban ngày Thẩm Nguyệt đã cảm thấy có ánh mắt theo sát nàng từ chiến trường đến quân doanh Dạ Lương khiến cho nàng vô cùng khó chịu.

Chẳng trách Tô Vũ lại nói câu oan gia ngõ hẹp.

Thẩm Nguyệt nhìn hắn rồi nói: “Tại sao chàng không nói với ta sớm hơn, chàng đã sớm biết hắn ta quy phục Dạ Lương rồi sao?”

“Hắn ta chẳng phải nhân vật quan trọng gì”, Tô Vũ nói: “Có thể dễ dàng xử lý”.

Thẩm Nguyệt nói: “Thế nào là dễ dàng xử lý, tất nhiên là phải bắt hắn ta lại sau đó đem hắn ta về kinh nhận lại muội muội Liễu Mi Vũ. Ta nghĩ cảnh tượng đó sẽ vô cùng cảm động”.

“Được”, Tô Vũ cười nói: “Còn muốn uống nước không?”

“Uống nước cũng không no được, không uống nữa”.

“Vậy thì chúng ta tắt đèn đi ngủ”.

Rõ ràng là một doanh trướng có hai giường, dù ở chung một doanh trướng cũng không chung đụng gì với nhau, nhưng nghe lời nói của Tô Vũ

lại khiến cho người ta cảm thấy có chút ý tứ dây dưa không rõ.

Thâm Nguyệt quay đầu bước đến bên giường nằm xuống rồi Tô Vũ mới tắt đèn.

Hắn di chuyển rất nhẹ nhàng rồi chậm rãi nằm xuống. Trong một lúc lâu sau cả hai cũng không nói gì với nhau.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 601

Thẩm Nguyệt rõ ràng có rất nhiều chuyện muốn hỏi hấn nhưng toàn bộ đều giữ lại ở trong lòng khiến cho nàng trần trọc không ngủ được.

Ngọn lửa ngoài lều bập bùng sáng mờ, thỉnh thoảng lại có những bóng đen hắt lên doanh trướng.

Ánh sáng bên trong doanh trướng rất mờ ảo, Thẩm Nguyệt chậm rãi lên lút nghiêng người hướng mặt về phía Tô Vũ, nàng nhìn thấy bóng dáng của hấn như ẩn như hiện dưới ánh sáng mờ ảo đó.

Dường như Thẩm Nguyệt còn có thể nhìn ngắm bóng dáng đó thật lâu mà không cảm thấy mệt mỏi.

Thỉnh thoảng bên ngoài lại vang lên tiếng bước chân của binh lính tuần tra cùng với tiếng binh khí va vào khi giáp càn khiến cho sự tĩnh lặng của khu doanh trướng thêm sâu.

Đêm nay dường như có rất nhiều người mang theo tâm sự mà trần trọc khó ngủ.

Tất nhiên, Liễu Thiên Hạc cũng là một trong số đó.

Mọi chuyện bây giờ đã vượt qua tầm kiểm soát của hấn ta, một khi Dạ Lương và Đại Sở hòa đàm thành công và chiến tranh kết thúc thì hấn ta sẽ không còn hy vọng trả thù nữa.

Hơn nữa ở đây còn có kẻ thù đang thoát ẩn thoát hiện ngay trước mắt hấn ta.

Tô Vũ cùng Thẩm Nguyệt là hai dư nghiệt tiền triều, đã gián tiếp hại hấn ta nhà tan cửa nát, tất cả đều đáng chết.

Nếu như không thể báo được mối thù này thì sẽ không giải được mối hận trong lòng hấn ta!

Liễu Thiên Hạc có đủ mọi lý do để giết chết bọn họ, phải giết chết bọn họ thì mới có thể khiến cho quan hệ giữa Đại Sở cùng Dạ Lương hoàn toàn xấu đi, hòa đàm thất bại thì chiến tranh sẽ bắt đầu một lần nữa.

Hắn ta sẽ không quan tâm liệu mẹ của Thẩm Nguyệt có phải là công chúa Bắc Hạ hay không, nếu Bắc Hạ để ý đến chuyện đó thì đã ra tay tương trợ từ nhiều năm về trước rồi chứ không phải đợi cho đến ngày hôm nay.

Loại mảnh lời này dùng để hù dọa Dạ Lương cùng hoàng đế còn có chút tác dụng.

Cho dù cuối cùng Bắc Hạ tham gia vào cuộc chiến này, quấy nhiễu tới thiên hạ loạn lạc mới tốt!

Việc Liễu Thiên Hạc trước mắt nương nhờ vào Dạ Lương cũng chỉ là mưu kế tạm thời, hắn không hề coi bản thân là một thành viên của Dạ Lương, nếu có một nơi tốt hơn trong tương lai, hắn chắc chắn sẽ không do dự mà rời đi.

Hiện tại hắn chỉ muốn lợi dụng Dạ Lương để tiến đánh Đại Sở mà thôi.

Vốn tưởng rằng chàng vạng lính cấp dưỡng đưa cơm tới lâu của Thẩm Nguyệt, Liễu Thiên Hạc sẽ nhân lúc người khác không phòng bị mà hạ độc vào trong thức ăn để độc chết hai người họ trong một lần hành động.

Nhưng chẳng ngờ Thẩm Nguyệt cùng Tô Vũ không chỉ không động tới cơm canh, cuối cùng còn đưa lại cho một bình sữa, trực tiếp khiến người này mất mạng vì trúng độc.

Kết quả Thẩm Nguyệt và Tô Vũ đều bình an vô sự.

Ban đêm, đêm dài lắm mộng.

Liễu Thiên Hạc thầm nghĩ nếu đêm nay hắn còn không ra tay, sợ rằng đợi hai người kia ngày mai khởi hành tới biên thành gặp mặt hoàng đế, hắn sẽ càng không còn cơ hội.

Đến lúc đó hai nước chiến tranh hay hòa bình đều không phải là việc mà hắn có thể không chế nữa.

Do đó tối nay là cơ hội cuối cùng của hắn.

Liễu Thiên Hạc quyết định thử lại một lần.

Thẩm Nguyệt chỉ là phận đàn bà nên không có gì phải e sợ, nhưng Tô Vũ bên cạnh nàng lại là sứ thần của cuộc hoà đàm lần này nên cần phải trừ tận gốc trước, sau đó quay lại đối phó với Thẩm Nguyệt cũng không muộn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 602

Liễu Thiên Hạc hạ quyết tâm phải giết chết Tô Vũ trước, do đó nửa đêm hắn liền thay trang phục và đeo khăn che mặt, âm thầm đến gần lều trại của Tô Vũ.

Bên ngoài lều của Tô Vũ rất yên tĩnh, ngọn lửa trong chậu than cũng gần như tắt lụi.

Đúng lúc có một toán lính đi tuần ngang qua lều, Liễu Thiên Hạc nhanh nhẹn trốn trong bóng tối, ngay khi những binh sĩ này đi khuất, hắn lập tức chui vào lều với tốc độ nhanh nhất.

Dưới ánh sáng cực kỳ mờ ảo, Liễu Thiên Hạc thấy tấm chăn trên giường phồng lên, tưởng rằng Tô Vũ hẳn là đang nằm trên đó.

Sau đó hắn siết chặt con dao trên tay, lặng lẽ di chuyển bước chân, giao dao lên, lưu loát chém mạnh xuống giường.

Tuy nhiên, dưới lớp chăn bông, lưỡi dao lại đụng tới đáy tấm đệm mà mềm mại vô lực, không giống như đã chém trúng cơ thể người.

Trái tim Liễu Thiên Hạc chùng xuống, hắn lật dao hất tung tấm chăn, chỉ thấy bên trong bọc hai chiếc gối.

Trong lòng hắn rung lên hồi chuông cảnh báo, lập tức quay đầu muốn tháo chạy khỏi lều.

Nhưng đã quá muộn.

Vào lúc này, xung quanh vốn dĩ mờ mịt vắng lặng bỗng nhiên sáng rực từng vòng lửa, các binh sĩ cấp tốc lao ra từ các lều vải bên cạnh, chớp mắt đã bao vây chặt chẽ căn lều của Tô Vũ.

Liễu Thiên Hạc lúc này mới hoàn toàn phản ứng lại, hắn trúng kế rồi.

Những người này sớm đã có phòng bị.

Đại tướng quân Dạ Lương tay cầm ngọn đuốc dẫn đầu bước vào căn lều.

Liễu Thiên Hạc dứt khoát ra tay công kích về phía đại tướng quân trước một bước.

Vị đại tướng quân này là một đại tướng rong ruổi sa trường nhiều năm, võ công đương nhiên không thấp, cộng thêm các binh lính tràn vào phía sau nên Liễu Thiên Hạc chẳng bao lâu đã bị đánh bại và vây chặt lại.

Đại tướng quân bước tới giật lấy tấm khăn đen trên mặt Liễu Thiên Hạc, nhìn thấy khuôn mặt dưới ánh lửa liền kinh ngạc thốt lên: “Thì ra là người”.

Liễu Thiên Hạc còn giãy giụa muốn phản kháng nhưng lại bị một gậy đánh vào chân mà đau đớn quỳ sụp xuống đất, hai tay cũng bị trói gô ra sau lưng.

Đại tướng quân đứng ở trước mặt hắn, nói với ánh mắt đầy thâm thúy: “Vậy ra ban ngày không phải là do người tuột tay mà thực sự muốn giết chết sứ thần Đại Sở phái tới, động cơ của người là gì?”

Liễu Thiên Hạc cười gằn: “Ta rắp tâm đi đâu gì? Dạ Lương là bị Đại Sở đánh cho mất mặt rồi phải không, trước mắt phần thắng đã nắm chắc trong tay, sao phải chấp nhận hòa đàm! Chỉ cần sứ thần chết thì việc hòa đàm cũng vô vọng, đại quân Dạ Lương có thể quét ngang lãnh thổ Đại Sở, như vậy không phải càng tốt hơn sao!”

“Khốn nạn! Người không tuân theo thánh ý, nông cuồng muốn khơi dậy tranh chấp, còn già mồm át lẽ phải!”, đại tướng quân giận dữ trăn giọng quát: “Người nên biết, ngân khố nước Dạ Lương ta trống rỗng, dân chúng nghèo đói quanh năm, chỉ có thể tốc chiến tốc thắng, không thể chinh chiến dài lâu, nói chi tới việc càn quét Đại Sở? Nếu ngày sau Đại Sở liên minh cùng Bắc Hạ, Dạ Lương sẽ lấy gì để chống chọi? Nếu lòng dạ

người không thâm hiểm khó lường, sao phải lợi dụng Dạ Lương ta đối phó Đại Sở?”

Đại tướng quân giương mắt liếc xéo Liễu Thiên Hạc từ trên cao xuống, tiếp tục hỏi: “Độc lúc chi đầu cũng là do người động tay động chân vào phải không?”

Còn không đợi Liễu Thiên Hạc trả lời, đại tướng quân đã sai người lục soát lều của hắn ta, đồng thời khám xét cả người hắn và tìm thấy một số ám khí cùng thuốc độc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 603

Chứng cứ xác thực trước mắt, không cho phép Liễu Thiên Hạc biện bạch phủ nhận.

“Trước đó sứ thần Tô đại nhân từng nói, người vốn là tội nhân phạm vào tội chết bỏ trốn của Đại Sở, ta lúc đầu còn không tin, bây giờ xem ra tám chín mươi phần trăm đúng là như vậy. Người cậy nhờ Dạ Lương không phải vì kế hoạch lớn của Dạ Lương, căn bản đầu vì báo thù cho bản thân mình. Ta phải dùng quân pháp xử lý người, thi hành ngay tại chỗ!”

Liễu Thiên Hạc cười giễu cợt: “Ta vì Dạ Lương lập được công lao hiển hách, nhưng cuối cùng tướng quân lại nghe theo dăm ba câu của sứ thần nước đối địch liền muốn trừng trị ta theo quân pháp! Ta làm đi đầu này cũng là vì giúp Dạ Lương nhất thống thiên hạ, hoàn thành bá nghiệp!”

“Người đâu, áp giải tên này xuống rồi nhốt lại, ngày mai đưa tới trước mặt thánh thượng mời người xử lý!”

Hóa ra việc Tô Vũ đổi từ lâu của chính mình sang lâu của Thẩm Nguyệt hẳn chỉ nói với đại tướng quân, những người còn lại đều không hay biết.

Sau khi Thẩm Nguyệt trở về lâu trước, Tô Vũ mới thỏa thuận với đại tướng quân về kế sách này- bố trí binh lính chờ đợi mai phục xung quanh lâu của hắn, hắn đoán Liễu Thiên Hạc sẽ ra tay một lần nữa vào tối nay.

Nếu không ngày mai sau khi hắn cùng Thẩm Nguyệt rời doanh trại, Liễu Thiên Hạc muốn hành động lại cũng khó.

Trong lâu, Thẩm Nguyệt đang thướt tha nằm nghiêng, nàng càng ngày càng cảm thấy tỉnh táo, cũng không biết đã qua bao lâu, Tô Vũ, người vẫn luôn trầm mặc bỗng nhiên thấp giọng nói: “A Nguyệt, nàng còn muốn nhìn bao lâu nữa?”

Thẩm Nguyệt sững sờ: “Thì ra chàng chưa ngủ”.

“Ta ngủ r ồi”.

“Vậy làm sao chàng biết ta đang nhìn chàng?”

“Chỉ là không sâu giấc”, giọng nói của Tô Vũ mang theo chút ngái ngủ cùng uể oải: “Nếu nàng cứ nhìn như vậy, có lẽ ta sẽ không chống đỡ được nữa đâu”.

Thẩm Nguyệt trở mình, nằm ngửa nhìn lên đỉnh l ầu tối om, l ắm b ảm: “Vậy ta không nhìn nữa, chàng mau ngủ đi”.

Một lúc sau Tô Vũ ng ồi dậy, chân thon dài của hắn hơi cong, khuỷu tay chống lên đ ầu gối, dụi dụi sống mũi mà thở dài.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Sao thế?”

“Không ngủ được nữa”, giọng nói trầm thấp của Tô Vũ tr uyền vào tai như có thể xoa dịu lòng người: “Phải làm thế nào đây? Ta muốn ôm nàng, nàng làm ta thức giấc r ồi, có phải là nên chịu trách nhiệm không?”

“Ta không làm ần ào tới chàng, là do chàng tự mình tỉnh dậy”.

“Nhưng nàng vẫn luôn nhìn ta”.

Thẩm Nguyệt giảo biện: “Ta chỉ là đang nhìn màn trướng bên cạnh chàng, là chàng tự mình đa tình đó chứ”.

“Được r ồi, cùng nàng nói những lời thừa thãi này làm gì cơ chứ”.

Thẩm Nguyệt nghiêng người quay vào trong nhưng lại nghe được âm thanh Tô Vũ sột soạt đứng dậy, hắn phẩy góc áo, sau đó tiêu sái bước tới.

Sau đó mùi trầm hương nhàn nhạt lẫn với hơi khói lửa trên người Tô Vũ tr uyền vào khoang mũi Thẩm Nguyệt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 604

Tô Vũ thủ thỉ: “Tại sao khi ta cách xa hơn nàng không ngừng nhìn, mà hiện tại khi ta ở ngay trước mặt nàng nàng lại không dám xem nữa”.

Thẩm Nguyệt yếu ớt phủ phận: “Ai nói ta không dám, ta thực sự không nhìn chàng”.

Nghe thấy tiếng cười trềm ảm của hắn vang lên bên tai, vành tai Thẩm Nguyệt liền bồng rớt.

“Nàng đang ngại sao?”

“Ta không có”.

“Muốn biết nàng có ngại ngừng hay không chỉ cần chạm vào tai nàng xem chúng có nóng hay không liền biết”.

Thẩm Nguyệt thẫn mẫn, Tô Vũ này thật là gian xảo, hắn không chống đỡ nổi ánh mắt của nàng thì nàng làm sao có thể chịu được cử chỉ vành tai chạm tóc mai này của hắn?

Quả nhiên vừa dứt lời ngón tay ấm áp của Tô Vũ đã vươn tới bên cạnh mang tai, chạm vào tai nàng.

Thẩm Nguyệt đặc biệt miễn cảm mà rùng mình.

Giọng nói Tô Vũ sâu thẳm: “Tai nóng quá”.

Thẩm Nguyệt có chút bu ãn bực, nàng xoay người giờ tay gạt tay hắn ra.

Không ngờ Tô Vũ dường như đang đợi nàng quay người vậy, hắn thuận thế nắm lấy cổ tay nàng rồi một phát kéo cả người nàng vào ngực mình.

Hai tay hắn gắt gao ôm chặt lấy eo nàng, Thẩm Nguyệt bỗng chốc dính sát vào vòm ngực của Tô Vũ, trong đầu bất giác nghĩ còn mềm mại và

thoải mái hơn chiếc giường mà nàng đang nằm nghỉ.

Trong chốc lát nàng giống như mất hết sức lực vùng vẫy mà vùi đầu vào giữa vạt áo hần r ồi hít sâu một hơi, ấp úng nói: “Như thế này không thích hợp đâu”.

“Có gì không thích hợp?”

“Bên ngoài có người”.

Tô Vũ thấp giọng đáp: “Nghĩ như vậy thật sự không thích hợp, hay là ta nằm xuống?”

“... Chàng vẫn nên như này đi”.

Nếu như nằm xuống không phải càng dễ dàng bị phát hiện ra sao, như vậy lại càng không thích hợp.

May mắn thay nơi Tô Vũ đang nghỉ có một chiếc móc áo chắn trước mặt, dùng để treo áo giáp và quân phục.

Bên trên có treo chiếc áo giáp mà Thẩm Nguyệt mặc ban ngày, vừa hay che chắn một phần quang cảnh.

Cái ôm của Tô Vũ khiến Thẩm Nguyệt u mê tới xương cốt đầu có chút mềm nhũn.

Như thế hẳn có thể giữ nguyên tư thế ôm nàng này cả đêm.

Sau đó bên ngoài có động tĩnh rất lớn, ánh lửa không ngừng sáng rõ r ồi chớp tắt, kèm theo tiếng bước chân và tiếng nói chuyện.

Thẩm Nguyệt ngỡ ngàng hỏi: “Bên ngoài sao thế?”

Tô Vũ trả lời một cách bình tĩnh: “Có lẽ Liễu Thiên Hạc ám sát không thành nên bị bắt r ồi”.

“Thì ra chàng đã sắp xếp mọi thứ từ sớm. Tối nay chen chúc cùng một lều với ta cũng là một phần trong kế hoạch của chàng có phải không?”

“Ta phải cảm ơn nàng, nếu không có nàng thì lúc này ta đã không thể ôm nàng như vậy rồi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 605

Tô Vũ đấy à, vẫn luôn có thể nói những lời khiến người ta phải cảm động.

Thẩm Nguyệt hạ mi, hai tay đặt lên hông hắn nhưng lại bắt đầu không biết nên đặt tay ở đâu.

“Chàng muốn ta ôm chàng sao, Tô Vũ?”, Thẩm Nguyệt khẽ nói.

“Chủ yếu là nàng muốn hay không, ta sẽ không miễn cưỡng nàng”.

“Vậy chàng muốn hay là không muốn?”, Thẩm Nguyệt khản giọng hỏi.

“Loại chuyện này hẳn là nên hỏi bản thân nàng, ví dụ như ta muốn ôm nàng, ta liền ôm, nàng muốn ôm ta, ta cũng sẽ ôm nàng”.

“Ta chỉ muốn nghe từ chàng là có muốn hay không”.

Cánh môi Tô Vũ áp sát vào tai nàng: “Ta muốn”.

Thẩm Nguyệt không tiếng động cong môi cười, nàng giơ hai tay vòng lên eo hắn, sau đó dùng hết sức lực từng chút lại từng chút ôm chặt lấy hắn.

Nàng dường như nghe thấy nhịp tim của hắn, cũng dường như nghe thấy được của bản thân.

“Thực ra ta có rất nhiều lời muốn hỏi chàng”, Thẩm Nguyệt ngả người vào vòng tay hắn: “Có vẻ như chàng càng biết rõ về thân thể của ta hơn bản thân ta nữa”.

“Thân thể của nàng không phải là bí mật gì, chỉ là thời gian trôi qua đã quá lâu nên mọi người đều quên cả rồi mà thôi, cũng bao gồm cả bản thân nàng”.

Thẩm Nguyệt một tay vuốt ve ngực Tô Vũ, lớp vải dưới lòng bàn tay rất mềm mại.

“Chàng lúc nào cũng giấu diếm rất nhiều chuyện, ta hiện tại càng muốn biết được tâm tư của chàng rồi cuộc lớn tới mức nào mà có thể chứa đựng nhiều thứ như vậy”

“Không lớn, chỉ có thể đặt vừa một người cùng hai ba chuyện vụn vặt mà thôi”.

“Tô Vũ, ta đói rồi”.

Nàng bỗng nhiên không muốn hỏi nữa, cũng không muốn biết ngày mai hẳn sẽ dự định làm gì. Đợi khi gặp được hoàng đế Dạ Lương, gặp được Tần Như Lương thân là tù binh vào ngày mai, có lẽ nàng cũng sẽ không thể ôm hẳn như thế này nữa.

“Uống nước không?”

Thẩm Nguyệt nhếch môi: “Nhưng ta không khát”.

“Vậy phải làm thế nào, hay là nàng cắn ta hai miếng đi?”

Thẩm Nguyệt cũng không khách sáo mà thực sự vạch mở vạt áo trước của hẳn rồi cắn lên hai ngụm.

Tô Vũ không hé răng, chỉ ôm lấy chặt lấy eo nàng tới mức có chút phát nóng.

Nàng lùi lại phía sau, hơi thở đã có chút tán loạn, cằm của Tô Vũ như có như không gác lên trán nàng.

Hô hấp của hẳn phả vào trán nàng, giống như đang hạ xuống từng ngụm hôn phớt qua khiến con người ta phải đắm say.

Thẩm Nguyệt rử mi, ngón tay xuôi theo cần cổ sờ lên tới mặt hẳn.

Nàng chạm phải h ầu kết hơi nhô ra của h ắn, dưới đ ầu ngón tay có một sự cảm đ ỗ khó tả.

Sau đ ố là đ ến cặp lông mày cùng đ ôi mắt hẹp dài, Th ầm Nguyệt nhắm mắt lại, nàng dùng ngón tay từ t ốin phác họa từng đ ường nét khuôn mặt h ắn, khắc sâu vào trái tim.

Đ ầu ngón tay từ từ trượt xuống khỏi lông mày rồi rơi xuống sống mũi Tô Vũ, đ ôi mắt h ắn như run lên, bờ mi kh ẽ khàng ph ất qua tay nàng.

Rất ngứa.

Sau khi vòng qua sống mũi, tay của Th ầm Nguyệt đặt lên môi Tô Vũ.

[6]

T ải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 606

Tô Vũ hé môi định nói gì đó khiến đầu ngón tay nàng khẽ rung.

“Đã sờ rõ dáng vẻ của ta chưa?”

“Chạm vào rõ hơn so với việc chỉ đứng nhìn”.

“Vậy sau này đừng tùy tiện quên đi đó”.

Các đường nét ấy đã in sâu trong tâm trí nàng, cả đời này sẽ không bao giờ quên.

Nàng đã không kiểm soát được bước chân của mình, từng bước từng bước đi về phía vực thẳm nơi hắc hiện hữu.

“Tô Vũ, người ta đâu cứng nhắc cả rồi”.

Ôm quá lâu, nàng vẫn duy trì tư thế quỳ gối, phần chân không nghe theo sai bảo, truyền tới từng đợt tê dại âm ỉ.

Tô Vũ lúc này mới luyến tiếc buông nàng ra.

Lúc này bên ngoài đã khôi phục sự yên tĩnh, thi thoảng tiếng tuần tra dao động xa gần đã không còn cảm giác khẩn trương như trước đó nữa, tất cả mọi chuyện đã được xử lý ổn thỏa.

Thẩm Nguyệt một tay vịn lấy bờ vai Tô Vũ, tay còn lại thì bóp lấy đôi chân đã tê liệt của mình, nàng nhất thời không khống chế được, chưa kịp chậm rãi nằm xuống cả người đã ngã thẳng xuống.

Cú ngã này cũng thuận tiện kéo Tô Vũ nằm đè lên người nàng.

Thẩm Nguyệt tự mình choáng váng trước.

Tô Vũ chống tay hai bên người nàng, hần hơi nhóm người quan sát đáng vẻ ngờ ngác này của nàng, yếu hèn không tìm được kẽ nứt ních: “Có thể ta sẽ không tìm nén như trước được nữa”.

Thẩm Nguyệt hếch hếch cằm, cùng với ánh lửa mờ nhạt bên ngoài đầu thu vào mắt hắn.

Hần hơi hạ xuống, từng chữ quanh quần bên tai, trầm thấp triền miên: “Ma quỷ trong lòng ta đang lớn lên từng ngày, hơn nữa còn liên tục kêu gào phải nuốt trọn lấy nàng”.

Khi đó, nàng cũng có cảm giác lời nói của hắn vẫn vương quanh tim, trần trọc động lòng người.

Những sợi tóc hơi lạnh của Tô Vũ rơi xuống má khiến nàng run lên, nàng chỉ biết mở to mắt nhìn Tô Vũ đang chậm chạp cúi đầu.

Trầm mắt của hắn rơi xuống bờ môi nàng, sau đó nhẹ nhàng hôn lên.

Thẩm Nguyệt cảm thấy con tim mình đập điên cuồng tới mức có chút nhói đau, không thể phân biệt được là thoải mái hay khó chịu.

Có lẽ đó chính là rung động.

Hô hấp của hắn gần như vậy, hắn kềm sát nàng như thế.

Không giống như lần ‘chuồn chuồn đập nước’ trước đó, cũng không xảy ra tình trạng dồn dập không dứt, thay vào đó là biết tiến lùi đúng điểm, rút lui thoáng qua nhưng dường như không biết thỏa mãn đó lại hôn lên.

Dịu dàng lặp lại nhiều lần như vậy.

Thẩm Nguyệt mở mắt mơ hồ nhìn thấy giữa những khe hở trên tấm màn có binh sĩ khoác áo giáp đang chỉnh tề đi qua trước cửa lầu.

Thời gian khoan thai thả chậm lại bước chân trước mắt nàng.

Sự tiếp xúc rõ ràng bị cảm quan nhạy cảm của nàng phóng đại lên vô số lần, tiếng hơi thở đan xen vang lên bên tai khiến nàng hoàn toàn đắm chìm, xung quanh tràn ngập hơi thở của hắn.

Nàng đang được Tô Vũ hôn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 607

Hóa ra nụ hôn như vậy có thể khiến từng tấc xương của nàng như vỡ vụn trong sự dịu dàng của hắn.

Sau đó tiếng nàng thốt ra như tiếng muỗi kêu ngập ngừng vang lên: “Tô Vũ... đừng như vậy... nơi đây là doanh trại của Dạ Lương...”

Không thể tiếp diễn như vậy được nữa... nàng có cảm giác bản thân giống như bức tường thành loang lỗ đang sụp đổ từng mảng từng mảng, sau đó lộ ra nàng không thể đêkháng trước dáng vẻ dịu dàng này của Tô Vũ.

Nàng như vậy không hề có sức phòng ngự, là chân thành tha thiết, kết quả là sự mềm yếu trong lòng nàng hoàn toàn được phơi bày trước mặt Tô Vũ.

Nhưng Tô Vũ hôn nàng trong đêm, hai người họ đều đang đặt cược rủi ro vô cùng lớn.

Nếu ai đó bất ngờ phát hiện ra và nhìn thấy thì quả là khôn lường.

Tô Vũ buông lỏng nàng, nhịp thở vô thức có chút lộn xộn, nông sâu chùng mực, giọng nói hắn quyến rũ khàn đặc: “Thực xin lỗi, là do ta không tìm chế được”.

Lòng ngực Thẩm Nguyệt phập phồng, nàng cũng có chút ngổn ngang, còn kèm theo chút ngọt ngào.

Cùng với động tác đứng dậy của Tô Vũ, những sợi tóc mát lạnh trên mặt nàng cũng được vén lên kéo ra khoảng cách với tóc mai của nàng.

Nàng mấp máy môi nhưng không nói được lời nào, chỉ đưa đôi mắt lung linh ngập nước nhìn hắn.

Tô Vũ đột nhiên đưa tay phủ lên mắt nàng, nhẹ giọng nói: “A Nguyệt à, đừng nhìn ta như vậy”.

Nàng dường như nhìn thấy Tô Vũ động tình rồi.

Không nhìn cũng tốt, nàng dứt khoát nhắm lại mắt, có tay hấn che mắt nàng, như vậy Tô Vũ cũng không nhìn thấy nàng.

Nhìn không thấy nàng tháo chạy không còn manh giáp và hãm sâu vào trong bế tình không cách nào kìm nén nổi.

Cả hai đều cố gắng hết sức để bình tĩnh lại, trong không gian vắng lặng tràn ngập hơi thở dây dưa hỗn loạn.

Thẩm Nguyệt không biết bản thân ngủ thiếp đi từ lúc nào, có lẽ là khi sương đêm lặng lẽ giăng xuống, hoặc lúc bình minh hé rạng.

Trong doanh trại yên tĩnh bắt đầu hồi tĩnh, bày binh bố trận, đốt lửa nấu cơm.

Khoảng chừng căn lều này cách chỗ lính cấp dưỡng không xa nên một mùi khói củi thoang thoang len lỏi vào trong lều từ tầng sáng.

Khi Thẩm Nguyệt tỉnh dậy nàng còn có một loại ảo giác hốt hoảng như người xa nhà ở một nơi xa lạ.

Có người đang nhóm lửa nấu cơm, mặt trời từ sau núi chậm rãi hé lộ chiếu ra tia sáng buổi ban mai, một ngày mới bắt đầu.

Khi Thẩm Nguyệt ngẩng dậy khỏi giường, Tô Vũ cũng thức giấc.

Nghĩ đến những gì đã xảy ra đêm qua nàng nhất thời không biết nói gì cho phải. Ánh mắt Thẩm Nguyệt có chút mơ màng bất định, vành tai nàng không thể giải thích được ửng lên màu hồng nhạt.

Không đợi Tô Vũ nói lời nào nàng đã cấp tốc bò xuống giường, mò lấy áo giáp treo trên móc mặc lên người rồi đi thẳng ra khỏi lều, nói: “Ta ra ngoài trước, chàng, chàng tự mình thu xếp đi”.

Sau khi Thảm Nguyệt rời đi, Tô Vũ ngồi co chân một mình trong lều, sau một đêm ngủ dậy quần áo hắn vẫn chỉnh tề, búi tóc cũng không hề rối loạn, giống như không có gì phải thu dọn vậy.

Tô Vũ đưa tay chống trán, có lẽ thứ duy nhất cần sắp xếp chính là tâm trạng rồi bởi đang dâng trào này của hắn.

Mặt mày hắn nhập nhèm, nhắm mắt lại và suy tư một lúc, khoé miệng khẽ nhếch.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 608

Đợi khi Tô Vũ ra ngoài, Thẩm Nguyệt đã đang gọi binh sĩ mang nước tới để vệ sinh, tâm trạng nàng thoải mái nhẹ nhàng không ít.

Khi Tô Vũ vốc nước rửa mặt cho tỉnh táo lại, Thẩm Nguyệt ở bên cạnh cũng vươn vai khởi động tay chân, nàng ngẩng đầu nhìn ánh sáng phía chân trời chiếu rọi vạn trượng, đôi mắt như được gột rửa sáng rõ như thủy tinh.

Nàng hít một hơi thật sâu, đã đi đều chỉnh tâm trạng đi êm tĩnh lại: “Tối qua ta ngủ mê man, chàng thì sao?”

Tô Vũ nghiêng đầu nhìn nàng, cong môi mỉm cười: “Ừm, ta cũng ngủ tới mơ hồ luôn”.

Thẩm Nguyệt mặt liệt giật giật mí mắt: “Chàng tốt nhất đừng dùng loại biểu cảm cùng ngữ điệu thâm thúy này nói chuyện, sẽ khiến người cảm thấy lời nói có nghĩa khác đó”.

Tô Vũ thản nhiên vượt phảng tà áo, tựa hồ tâm tình của hắn không tệ, nhẹ giọng đáp: “Được, vậy ta sẽ nghiêm túc chút”.

Sau đó đại tướng quân Dạ Lương mời hai người họ tới lầu tướng quân cùng dùng bữa sáng.

Đại tướng quân biết tối qua Tô Vũ cùng Thẩm Nguyệt chưa hề động tới thức ăn mà lính cấp dưỡng đưa lên, nếu sáng nay đưa tới một lần nữa bọn họ cũng chưa chắc có thể an tâm nuốt xuống.

Tốt xấu gì cũng là sứ thần và công chúa mà Đại Sở phái tới, cũng không thể khiến họ vác chiếc bụng rỗng tuếch tới gặp hoàng thượng Dạ Lương được.

Do đó đại tướng quân liền mời hai người họ tới cùng nhau dùng bữa sáng, đỡ ăn thức uống mọi người dùng đều giống nhau, cũng có thể khiến

hai người họ yên tâm.

Tô Vũ biết đêm qua Thâm Nguyệt đã đói bụng rồi, hiện tại nhớ tới khi nàng ghé vào tai hắn nói mình đói, giọng nói còn mang theo chút mềm yếu cùng đáng thương trong lòng hắn làm sao có thể nở, tốt hơn vẫn nên để nàng ăn no mới tương đối có tinh thần.

Bữa sáng chỉ gồm cháo trắng, bánh bao hấp, cộng thêm hai đĩa dưa muối đối với Thâm Nguyệt đã đủ.

Sau bữa sáng, đại tướng quân Dạ Lương sắp xếp xong sự vụ trong quân liễn đích thân hộ tống Tô Vũ cùng Thâm Nguyệt lên đường.

Liễu Thiên Hạc hành hung bất thành, thân là tội nhân tất nhiên cũng bị áp giải về theo.

Nghe nói đêm qua sau khi bị bắt hắn đã tìm cách trốn thoát, nên hôm nay đại tướng quân liễn nhất hắn lại bằng một nhà lao bằng gỗ vững chắc.

Khi họ khởi hành đi ngang qua nhà lao gỗ, Thâm Nguyệt cũng đánh mắt nhìn tới Liễu Thiên Hạc.

Trong ấn tượng mờ nhạt của nàng, khuôn mặt này vẫn có phần xa lạ.

Thâm Nguyệt nói: “Thì ra người chính là Liễu Thiên Hạc”.

Đôi mắt u ám của Liễu Thiên Hạc nhìn chăm chăm vào Thâm Nguyệt, rồi lại quay sang hướng Tô Vũ, đột nhiên cười đầy hung tợn: “Hãy cầu nguyện để bản thân chớ rơi vào kết cục như ta ngày hôm nay, thứ mất nước ti tiện thì có tư cách gì đi xem trò vui của người khác!”

Thâm Nguyệt cong khóe môi: “Ai có thời gian xem trò hề của người, trước khi tới đây ta còn không biết người là ai. Nhưng Mi Vũ ngược lại rất thương nhớ người đó”.

Vẻ mặt của Liễu Thiên Hạc thoát cái thay đổi, hai mắt hắn nhìn Thâm Nguyệt chòng chọc như muốn khoét một lỗ trên người nàng: “Nếu người

dám động tới muội ấy, ta tuyệt đối sẽ không buông tha cho ngươi!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 609

“Người yên tâm, nàng ta tạm thời tắt cả mọi chuyện đầu tốt ngoại trừ việc điên điên khùng khùng mà thôi. Ta vẫn đang chờ xem ngày huynh muội các người đoàn tụ kia”.

Hai tay Liễu Thiên Hạc dùng lực đánh vào cột của nhà tù bằng gỗ, nhưng từ đầu tới cuối vẫn không thể phá tan mà thoát ra ngoài.

Tiếp đó Thẩm Nguyệt cùng Tô Vũ liền leo lên ngựa, đại tướng quân Dạ Lương dẫn đầu đi trước, một hàng người bắt đầu xuất phát về phía biên thành của Dạ Lương.

Thành trì gần biên giới của Dạ Lương gọi là thành Diệp thành.

Trước đó quân và dân tại thành Diệp đã sớm nhận được tin tức nói rằng sứ thần của Đại Sở hôm nay sẽ đến nơi đây cùng hoàng đế Dạ Lương đàm phán.

Nếu đàm phán thành công, Dạ Lương cùng Đại Sở sẽ không động binh đao trong những năm tiếp đó, tôn trọng nguyên tắc hòa bình và hữu nghị, người dân Dạ Lương cuối cùng cũng có thể khôi phục nguyên khí và nghỉ ngơi nên họ đều vô cùng vui mừng mà nhộn nhịp tới chào đón.

Chỉ là không ngờ tới sau khi tới được thành Diệp thành mới phát hiện ra hoàng đế Dạ Lương không có mặt ở đó mà lại di chuyển tới nơi khác rồi.

Chếch về phía nam của thành Diệp vài chục dặm có một ngọn núi Diệp, đây là ngọn núi cao nhất trong bán kính quanh đây với đỉnh núi tuyết phủ trắng xóa quanh năm.

Hành cung vào ngày hè vô cùng mát mẻ, là một nơi tuyệt vời để tránh cái nóng nực, leo lên đến đỉnh núi còn có thể thưởng thức tuyết vào giữa tháng sáu, phóng mắt nhìn khắp núi non.

Phải nói rằng hoàng đế Dạ Lương quả thực là một người rất biết cách hưởng thụ.

Thành Diệp là một tòa thành trì nhỏ, không đủ để dung chứa hoàng đế Dạ Lương và một nhóm quan viên trong triều đến đàm phán cùng Đại Sở.

Không gian tại hành cung rộng rãi, càng dễ dàng ôn hòa tâm tình, mẫu chốt là nơi đây sở hữu địa hình hiểm trở, lên dễ xuống khó.

Đến được dưới chân núi Diệp trời đã nửa chiều.

Một hàng người còn phải bỏ ngựa xe đi bộ lên núi.

Chân núi được canh phòng cẩn mật, phải vượt qua tầng tầng lớp lớp các trạm gác, nhưng có đại tướng quân mở đường ở phía trước, một đường này cũng trơn tru thông suốt.

Để đến được hành cung ở sườn núi còn phải thông qua một con hào.

Vắt ngang phía trước hào trời là một lối đi lơ lửng, và bên dưới lối đi chính là một vách núi sâu không thấy đáy.

Tại các điểm vào và ra của lối đi đều được bảo vệ bởi các binh sĩ Dạ Lương, nghe đại tướng quân tự hào cho biết trong trường hợp khẩn cấp có thể cắt đôi từ đó chặt đứt lối vào hành cung duy nhất để đảm bảo an toàn tuyệt đối cho hành cung.

Thẩm Nguyệt không khỏi ngưỡng mộ, nàng tấm tắc ngợi khen: “Không ngờ hoàng thượng của các người lại có ý thức an toàn mạnh mẽ như vậy”.

Chỉ không biết hẳn có từng cân nhắc tới, sau khi cắt đứt lối đi này, không chỉ người bên ngoài không thể tiến vào mà người bên trong hành cung cũng đều không ra được hay không.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 610

Nếu đụng phải một nhân vật hung tàn, chôn đủ một lượng thuốc nổ dưới chân núi, sau vài trận đùng đoàng hành cung còn có thể sừng sững không ngã sao?

Đây chính là tình tiết một người không chết thì đâu không chết, mà nếu phải bỏ mạng thì là cả nhà mà.

Khi đến bên mép hào trời, đại tướng quân quen thuộc xuất trình lệnh bài, để đại nội thị vệ từng người đi qua.

Đầu tiên đại tướng quân đẩy Liễu Thiên Hạc, kẻ đang bị trói gô chắc chắn lên lối đi được bện từ dây thừng thô to cùng gỗ rắn chắc, phía sau không có lối thoát vì vậy hẳn chỉ có thể tiến lên phía trước.

Đại tướng quân đi ngay sau Liễu Thiên Hạc.

Sau đó mới là Tô Vũ cùng Thẩm Nguyệt lần lượt bước lên lối đi.

Khi giẫm chân lên con đường gỗ và dây thừng từng hẫ hẫ cót két cũng vang lên, con đường gỗ theo đó khẽ lắc lư. Dưới chân hư không khiến người ta phải kinh hồn táng đảm.

Nàng lo lắng mướt mồ hôi: “Cái này thực sự đủ vững chãi sao?”

Đong đưa qua lại như vậy khiến nàng cảm thấy nếu sơ sẩy sẽ có khả năng sẽ rơi xuống, cú rơi này sợ rằng sẽ ngã tới tan xương nát thịt.

Tô Vũ lặng lẽ vươn tay nắm lấy bàn tay Thẩm Nguyệt dưới ống tay áo rộng thùng thình.

Bóng dáng của hai người một người chặn phía trước một người che phía sau nên không ai nhìn thấy hành động thân mật này của họ.

Chỉ là trong lòng Thẩm Nguyệt cũng kinh sợ hoảng loạn vì động tác bất ngờ này của hắn.

Nàng im lặng muốn giãy tay ra trong tiềm thức, ngón tay Tô Vũ nghịch ngợm trêu chọc lòng cùng một chỗ với mười ngón tay của nàng, không cho phép nàng rút ra.

Đại tướng quân Dạ Lương nói: “Đừng nói tới việc chỉ có vài người này, cho dù cả một trăm người cùng đứng đây cũng chịu được”.

Mãi cho đến khi sắp đi xong con đường gỗ đầy bất ổn này Tô Vũ mới âm thầm buông tay nàng ra.

Ở phía bên kia sớm đã có cung nhân nhận được tin tức đến tiếp đón, đưa mọi người vào trong hành cung.

Phía dưới hành cung có một hầm giam, đại tướng quân áp giải Liễu Thiên Hạc đến đó trước, còn cung nhân thì dẫn Thẩm Nguyệt cùng Tô Vũ tới nơi nghỉ ngơi.

Thời tiết ở đây quả nhiên mát mẻ, vừa ngẩng đầu lên liền có thể thấy đỉnh núi tuyết cách đó không xa.

Trời vừa sẩm tối liền có một làn sương mỏng bao phủ xung quanh khiến khung cảnh nơi đây bay bổng giống như một xứ sở thần tiên.

Mỗi hành cây ngọn cỏ, từng viên gạch cột gỗ đều thấm đượm hơi thở của thiên nhiên hoang sơ.

Điều kiện cho cuộc đàm phán hòa bình tại nơi này quả thực tốt hơn tại thành Diệp rất nhiều, tuy nhiên toàn bộ đều là người của Dạ Lương, nếu Thẩm Nguyệt cùng Tô Vũ thương lượng không tốt có thể thuận lợi xuống núi hay không lại là chuyện khác.

Thẩm Nguyệt không biết Tô Vũ được sắp xếp đến đâu, biệt uyển được chuẩn bị cho nàng này chỉ có một mình nàng ở, ngoài ra còn có hai cung nữ.

Sau khi vào cửa, đồ trang trí trong phòng ngủ đủ đầy hoa lệ, ngay cả trang phục Thẩm Nguyệt thay cũng được chuẩn bị thỏa đáng, đúng là chiếu theo trang phục của công chúa Đại Sở mà chuẩn bị.

Thẩm Nguyệt cong môi, đúng là muốn ngoại giao trước, quân sự sau mà.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 611

Nàng vào phòng mở ra cửa sổ, bên ngoài hàng rào núi xanh rậm rạp, quả thật đẹp như tranh vẽ.

Nước dùng để tắm rửa là nước suối trong vắt, vô cùng ấm nóng thư thái. Cung nữ thả cánh hoa lên mặt nước, muốn hầu hạ Thẩm Nguyệt tắm.

Thẩm Nguyệt chỉ để các nàng canh giữ ở ngoài bình phong và gọi họ vào khi cần thiết.

Sau đó liền tự mình cởi bỏ quần áo rồi chui vào bồn tắm.

Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng nó thực sự rất thoải mái, lâu rồi nàng chưa được tắm rửa sạch sẽ.

Sau khi tắm xong, cung nữ giúp nàng chỉnh trang mái tóc dài ẩm ướt, dùng bếp lò hương hong khô, sau khi chải lại búi tóc, Thẩm Nguyệt càng cảm thấy thư thái.

Sau đó có cung nhân tới báo tin hoàng đế đã sắp xếp yến tiệc trong hành cung, muốn mở tiệc chiêu đãi công chúa cùng sứ thần của Đại Sở.

Thẩm Nguyệt đương nhiên phải tham gia buổi tiệc rượu này.

Dưới sự dẫn đường của cung nhân đi theo họ đến đại điện.

Đến trước cửa điện vừa hay cùng Tô Vũ chạm mặt, Tô Vũ cũng đã tắm rửa một trận, trên người còn thoang thoảng một mùi hương tươi mát.

Hai người cùng nhau bước vào đại điện đang vang lên tiếng đàn sáo du dương.

Hoàng đế Dạ Lương ngồi trên ngai vàng cao xa, bên cạnh là một đám triều thần Dạ Lương, tất cả đều đang chờ đợi sự xuất hiện của hai người họ.

Thẩm Nguyệt và Tô Vũ đứng mực đứng trên điện chào hỏi với hoàng đế Dạ Lương.

Hoàng đế nói: “Hai vị khách quý từ phương xa tới không cần câu nệ, mời ngồi. Nếu đã tới rồi thì hãy nghỉ ngơi một đêm, tối nay không bàn chuyện chính trị, công chúa và sứ thần cứ thỏa thích vui chơi”.

Thẩm Nguyệt cùng Tô Vũ cảm ơn rồi về chỗ ngồi xuống.

Ngay sau đó liền biểu diễn ca múa, các cung nữ lần lượt bưng lên các món ăn đủ màu sắc được đựng trong khay bạc.

Toàn cảnh vui vẻ hoà thuận, chỉ là thi thoảng quan viên Dạ Lương lại ném tới những ánh mắt dò xét về phía này.

Đều là bữa tiệc đón gió tây trần nhưng lần này không giống với lần trước khi Triệu Thiên Khải làm chủ nhà tiếp đón tại thành Huyền.

Những món ăn địa phương ở Dạ Lương đều được dày công nấu nướng, sắc hương vẹn toàn, không hề thua kém sơn hào hải vị.

Hoàng đế nói: “Đây là những món ăn đặc sắc của Dạ Lương, nếu công chúa Tĩnh Nguyệt không chê có thể nếm thử xem”.

Trên thực tế Thẩm Nguyệt cũng đã động đũa: “Trước đó ta có may mắn được dùng qua một hai lần, nhưng ta nghĩ thế nào cũng không so được với mùi vị của chính quốc. Chỉ nhìn thôi cũng đã kích thích vị giác rồi, Tĩnh Nguyệt xin cảm ơn sự chiêu đãi nồng hậu của bệ hạ, vậy ta cũng không khách sáo nữa”.

Thẩm Nguyệt ăn rất tự nhiên, tuy không hề ăn từng miếng nhỏ như khuê nữ nhà người khác nhưng vẫn không hề mất đi lễ nghĩa phải có.

Nhìn nàng ăn một cách ngon lành khiến cho mọi người cảm thấy những món ăn bình thường ở Dạ Lương cũng trở nên thơm ngon lạ thường.

Hoàng đế cười nói: “Trẫm rất thích một công chúa hào sảng như vậy”.

Hoàng đế Dạ Lương là một người đàn ông trung niên, diện mạo cũng khá hiên ngang, cho dù có cưỡi rộ lên thì cũng không giấu được sự thâm trầm mưu tính của bậc đế vương.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 612

Sau đó, hoàng đế mời Tô Vũ cùng uống rượu.

Trên bàn Tô Vũ chỉ có chén rượu, không có chén trà.

Tô Vũ trước giờ không hề thích những trò xã giao này, trong hầu hết mọi trường hợp hắn sẽ cố gắng làm giảm cảm giác tởn tợi tại của mình xuống mức thấp nhất.

Hơn nữa, việc hòa đàm giữa hai nước cũng không thể thương lượng trên bàn rượu này.

Tuy rằng hắn chưa bao giờ uống rượu nhưng hiện tại bọn họ đang ở chỗ người khác, hoàng đế đã đích thân mời hắn cùng uống rượu thì hắn tất nhiên phải thuận theo.

Trong bữa tiệc các cung nhân liên tục châm đầy rượu, hoàng đế nhận thấy Tô Vũ chưa từng động đến chén rượu nên đã chủ động nhắc tới.

Khi các cận thần Dạ Lương thấy hoàng đế uống rượu với Tô Vũ thì họ cũng nhanh chóng bảo các cung nhân rót đầy rượu cho họ.

E rằng sau khi Tô Vũ và hoàng đế Dạ Lương uống rượu xong thì những người này sẽ lần lượt tiến đến uống rượu với Tô Vũ.

Chuyện vẫn chưa kết thúc.

Nàng biết ngày thường Tô Vũ không hề uống rượu.

Vì vậy khi Tô Vũ cầm chén rượu lên chuẩn bị đáp lễ hoàng đế thì Thẩm Nguyệt đã đột nhiên giơ tay đề chén rượu của hắn xuống.

Nàng không muốn những người này có cơ hội chuốc say Tô Vũ.

Thẩm Nguyệt nói với hoàng đế với một thái độ không kiêu ngạo cũng không xu nịnh: “Sứ thần nước ta không biết uống rượu, một chén rượu này ta xin thay hẳn kính bệ hạ, tạ ơn ý tốt của bệ hạ”.

Nói xong Thẩm Nguyệt liền cầm chén rượu của mình lên uống một hơi cạn sạch rồi còn khen ngợi: “Ta vốn tưởng rằng thứ ở Thành Huyền đã là mỹ tửu chính tông, không ngờ mỹ tửu của hoàng thượng lại còn đặc biệt tinh tế hơn”.

Hoàng đế cười nói: “Công chúa Tĩnh Nguyệt thật là hào sảng, nếu thích thì cũng có thể uống thêm vài chén”.

Thẩm Nguyệt cười nói: “Cho dù rượu có ngon nhưng Tĩnh Nguyệt vẫn có thể hiểu được đạo lý không thể mê đắm vào men rượu”.

Hoàng đế đảo mắt sang nhìn Tô Vũ, tỏ ra nghi hoặc nói: “Đây là lần đầu tiên ta thấy công chúa một nước tiếp rượu thay cho sứ thần”.

Lời này vừa nói ra thì đám triều thần Dạ Lương ở phía đối diện đều bắt đầu xôn xao.

Sau một hồi lâu kìm nén, cuối cùng bọn họ cũng không kìm được nữa, bắt đầu bới lông tìm vết.

Tô Vũ khẽ nhướn mắt, lộ ra vẻ ôn hòa vô hại nói: “Tô mỗ quả thật không biết uống rượu, xin bệ hạ thứ lỗi”.

Mặc dù vẻ mặt của hắn rất nghiêm túc nhưng trong đôi mắt dài của hắn vẫn khẽ hiện lên một chút vui vẻ.

Có triều thần nhìn Tô Vũ bằng ánh mắt khinh thường rồi nói: “Ngô hoàng chủ động kính sứ thần rượu ngon mà sứ thần lại không uống một chút rượu nào, lại còn đề cho Tĩnh Nguyệt công chúa thay mình tiếp rượu, công chúa là quân người là thần, chuyện này đúng là không phải phép chút nào”.

Thẩm Nguyệt nương mày nói: “Đã có phân chia quân thần nhưng lại có câu quân yêu dân như con, vậy thì sao quân lại không thể yêu thần như thế? Mọi người nghĩ chuyện này không phải phép thì có lẽ là do đạo quân thần của Dạ Lương và Đại Sở ta không giống nhau. Hơn nữa lần này sứ thần thân mang trọng trách đi sứ Dạ Lương, chính sự không thể chậm trễ, bởi vì suy nghĩ cho đại cục ta có thay hẳn tiếp một chén rượu thì đã làm sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 613

Bởi vì Thâm Nguyệt đã tiếp rượu của hoàng đế thay cho Tô Vũ cho nên triều thần Dạ Lương cũng không thể tiếp tục tiến lên mời rượu, tất nhiên là bọn họ không hài lòng.

Nếu đêm nay Tô Vũ bị chuốc say thì ngày mai khi hòa đàm Tô Vũ nhất định sẽ làm không tốt, đó cũng là điều mà Dạ Lương mong muốn.

Cũng có triều thần nghiêm mặt nói: “Nếu ngay cả rượu cũng không uống được thì còn làm sứ thần cái gì nữa? Chẳng lẽ Đại Sở không tìm được người nào tử tế mà lại phái một kẻ vô dụng đến đây?”

Các triều thần đều bật cười.

Thâm Nguyệt thông dong nói: “Tô đại nhân là đại học sĩ triều ta, là văn thần thanh liêm gương mẫu. Nghe đại nhân nói như vậy ta liền cảm thấy có chút buồn cười. Người có bản lĩnh nhất định phải biết uống rượu hay sao? Nếu như lần hòa đàm này có thể uống rượu mà xong việc thì Tĩnh Nguyệt ta nhất định sẽ phụng bái tới cùng, có phải chỉ cần sáng khoái uống rượu thì tất cả các điều kiện sẽ được miễn hay không?”

Triều thần đối diện châm chọc nói: “Công chúa thật sự nhanh miệng nhanh miệng, vô cùng miệng lưỡi, nhưng chuyện chính sự giữa hai quốc gia cũng không cần đến một nữ nhân nhúng tay vào”.

Thâm Nguyệt cười nói: “Nãy giờ có ai nhắc đến chuyện chính sự sao? Không phải hoàng thượng đã nói đêm nay chúng ta sẽ không nhắc đến chuyện chính sự hay sao?”

“Mới vừa rồi còn nhắc đến chuyện hòa đàm, đó không phải chính sự thì là cái gì?”

Thâm Nguyệt nói: “Là do trước đó đại nhân đề cập đến vấn đề quân thần cho nên ta cũng chỉ kéo dài vấn đề đó để nói mà thôi. Chỉ là vài câu tán gẫu, đại nhân có cần phải nghiêm túc đến vậy không?”

Đúng lúc này hoàng đế lại cười vang nói: “Công chúa Tĩnh Nguyệt đúng là có khí khái còn hơn bậc nam nhân, cho dù đối mặt với triều thần Dạ Lương ta cũng có thể thông dong chậm rãi tán gẫu. Không biết uống rượu cũng không phải là chuyện gì đáng nói, nhưng trí tuệ cùng khí độ của Tĩnh Nguyệt công chúa đã khiến cho trăm được mở rộng nhãn giới”.

“Chỉ tiếc nàng lại là một nàng công chúa tiều triều, nữ nhân như nàng có khi ngay cả nam nhân cũng không bằng”.

Thẩm Nguyệt lễ nghĩa nói: “Đã khiến bệ hạ chê cười rồi, bệ hạ không trách tội ta lỗi mắng, đúng là có tấm lòng rộng như biển lớn có thể bao trọn trăm sông”.

Hoàng đế nói: “Người đâu, mang trà cho sứ thần”.

Sau đó Tô Vũ thay rượu bằng trà, mọi người trong bữa tiệc cũng trở nên khách khí hơn.

Cho đến khi cơm no rượu say và thời gian đã không còn sớm nữa thì bọn họ mới rời đi trước, không bao lâu sau thì các triều thần cũng lần lượt giải tán.

Sau khi ra ngoài đại điện, gió từ bên ngoài thổi vào khiến Thẩm Nguyệt tỉnh táo hơn rất nhiều. Trên núi lạnh hơn dưới chân núi rất nhiều.

Ánh đèn trong đại điện rất sáng nhưng màn đêm bên ngoài đại điện lại hiu quạnh yên tĩnh.

Tô Vũ nói: “Ta tiễn nàng về”.

“Chàng nghỉ ngơi ở đâu, cách có xa không?”, Thẩm Nguyệt hỏi.

Rượu thơm của Dạ Lương thực sự rất ngon.

“Không xa”.

Thói quen quả nhiên là thứ rất đáng sợ.

Trên suốt quãng đường từ kinh thành tới đây, mỗi ngày nàng đều sớm chiêu ở cùng Tô Vũ, bây giờ phải tách ra mỗi người ở một chỗ khiến cho nàng cảm thấy rất khó chịu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 614

Nhưng đã tới hành cung thì cũng không thể hành xử giống như ở Thành Huyền, càng không thể giống như lúc ở quân doanh Dạ Lương để hai người ở chung một doanh trướng.

Khi bước đến ngã ba đường, chỗ ở của Thẩm Nguyệt nằm ở một hướng còn chỗ ở của Tô Vũ nằm ở hướng bên kia.

Thẩm Nguyệt đã bảo hai cung nhân trở về biệt uyển trước để chuẩn bị, trong khi nàng lại đứng cùng Tô Vũ ở ngã rẽ trong chốc lát.

Thẩm Nguyệt nương theo men rượu mà lên tiếng trước: “Chỗ ở của chàng có cung nhân hầu hạ hay không?”

Tô Vũ cúi đầu nhìn nàng, khoe miệng khê nở nụ cười nói: “Không biết thái giám có tính hay không?”

Thẩm Nguyệt bĩu môi nói: “Đêm nay ta hơi say, chàng cứ xem như là ta chưa từng nói gì đi. Ta về trước, chàng nhớ ngủ sớm một chút đi”.

Nàng đi vài bước rồi lại quay đầu thì nhìn thấy Tô Vũ vẫn đang đứng đó.

Nàng nói: “Tô Vũ, sau này chàng nên cố gắng đừng gượng ép bản thân, không thích thì cứ trực tiếp cự tuyệt. Ta biết có một vài thời điểm chàng thân bất do kỷ nhưng ta cũng biết chàng đã cố gắng hết sức”.

Tô Vũ nói: “Cảm giác được người khác che chở cũng thật tốt”.

Thẩm Nguyệt liếc mắt nói: “Chàng rất đặc ý sao?”

“Nhất là khi nghe được những lời nói thông dong đường hoàng của nàng lại càng khiến cho ta đặc ý”, hần cúi đầu cười hai tiếng nói: “Được quân yêu thương như thế, thần thật sự cảm thấy rất hưởng thụ”.

Cả khuôn mặt của Thẩm Nguyệt nóng lên, nàng nói: “Đó chỉ là do đang tranh cãi với người khác, chàng nghĩ là thật sao? Ta chỉ không muốn để cho bọn họ nghĩ rằng ta và chàng dễ bị bắt nạt mà thôi”.

Tô Vũ tiến lên hai bước rồi đứng sát trước mặt nàng.

Nàng lui về phía sau rồi tựa lưng vào cột trụ.

Tô Vũ giơ tay lên đưa ra cây sáo trúc nằm trong lòng bàn tay khiến Thẩm Nguyệt sửng sốt mất một lúc.

Nhớ lại lần trước khi nàng trả lại cây sáo trúc này thì nàng đã đau lòng vô cùng, những chuyện xảy ra đêm đó nàng đâu có thể nhớ được rõ ràng từng cảnh một.

Tô Vũ thì thầm nói nhỏ: “Ngay từ đầu khi tạo ra cây sáo này thì ta đã định tặng nó cho nàng, nếu như có chuyện gì xảy ra thì nàng cứ thổi nó lên, ta sẽ thu xếp người đến bảo vệ nàng”.

Nhưng nghĩ lại sau này cho dù có gặp chuyện gì thì với tính tình nóng nảy của mình nàng cũng sẽ tự tìm cách giải quyết thay vì mù quáng nhờ người khác giúp đỡ nên ta chỉ mong rằng có thể thường xuyên nghe thấy nàng thổi nó để ta có thể thường xuyên đến bên cạnh nàng”.

Thẩm Nguyệt nghe vậy thì ngẩn ngơ, không ngờ ngay từ đầu Tô Vũ đã có ý định như vậy.

Đáng tiếc Thẩm Nguyệt rất hiếm khi thổi nó, nhưng vẫn mang nó theo bên mình mọi lúc mọi nơi.

Nàng vẫn rất thích cây sáo trúc này.

Không chỉ bởi vì nó được tạo nên một cách rất tinh xảo mà còn bởi vì nó là thứ độc nhất vô nhị do Tô Vũ làm tặng nàng.

Chắc hẳn là do uống rượu nên Thẩm Nguyệt rất dễ bị gợi lên cảm xúc, sống mũi nàng đột nhiên lại cảm thấy hơi nóng lên.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 615

Tô Vũ nói: “Nếu nàng thực sự không thích cái này thì lần sau ta sẽ làm cái mới cho nàng”.

Thẩm Nguyệt chỉ sợ hắn sẽ bỏ cây sáo này đi cho nên liền vội vàng chụp lấy nó, gắt gao nói: “Ta thích cái cũ, không thích cái mới”.

Tô Vũ cười nói: “Vậy sao nàng sẽ không trả lại cho ta chứ?”

“Ta sẽ không trả lại nữa”, cho dù sau này Tô Vũ bảo nàng trả lại thì nàng cũng sẽ không trả lại.

Nàng dường như đã lĩnh ngộ sâu sắc được ý nghĩa của sự quan tâm đến một người khác.

Cho dù tương lai không còn hắn ở bên cạnh thì nàng cũng có thể giữ lại chút gì đó của hắn để nhớ về hắn.

Tô Vũ nói: “Nàng trở về ngủ đi, nếu như có chuyện gì xảy ra thì nàng cứ thổi nó lên, ta ở cách đó không xa liền có thể nghe thấy được”.

Tô Vũ vẫn đứng mãi ở đó nhìn theo bóng lưng nàng đi càng lúc càng xa.

Nàng không quay đầu lại mà chỉ khẽ nở một nụ cười ngọt ngào.

Nàng như một kẻ ngốc vừa mới rơi vào lưới tình, nàng nguyện ý dừng bước để tận hưởng niềm hạnh phúc ngọt ngào này.

Niềm hạnh phúc ngọt ngào này vốn chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, cho nên nàng có lên mừng thầm một chút thì đã làm sao?

Nhưng khi Thẩm Nguyệt trở về nằm trên giường rồi mang trâm ngọc cùng sáo trúc mà Tô Vũ tặng đặt ở dưới gối thì nàng lại trần trọc không thể chìm vào giấc ngủ, như đột nhiên vùng vẫy trỗi lên được khỏi bể tình...

Tô Vũ vẫn chưa nói rõ ràng với nàng rằng hắn có yêu nàng hay không, hắn cũng không tỏ thái độ theo đuổi nàng, cũng không thể hiện tình cảm gì nhiều với nàng, tuy rằng giữa hai người cũng có vài hành động thân mật nhưng hắn chưa bao giờ chính thức bày tỏ với nàng, chỉ có một mình nàng tự ảo tưởng rằng tự cảm thấy ngọt ngào mà thôi!

Cái gì mà cảm nhận niềm hạnh phúc ngọt ngào, phải nói là chỉ số thông minh giảm sút thì có, đừng có mà tự tìm lý do cho sự ngu ngốc của bản thân!

Thẩm Nguyệt vật lộn với cơn mất ngủ trên giường một lúc lâu nhưng sau đó nàng lại đột nhiên bình tĩnh trở lại.

Nàng và Tô Vũ vẫn chưa chắc chắn về tương lai, thực sự còn quá sớm để nghĩ về những chuyện vợ vẫn này. Không ai biết tình hình sẽ thế nào sau khi bọn họ trở về, hiện tại vấn đề hòa đàm giữa hai nước vẫn còn là vấn đề lớn.

Tốt hơn hết là phải giải quyết những khó khăn trước mắt rồi mới có thể nghĩ đến những chuyện khác.

Nghĩ vậy, nàng liền thành công nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Nguyệt vừa thức dậy liền hỏi nơi đàm phán giữa hai quốc gia nằm ở đâu.

Vốn dĩ chuyện chính trị giữa hai quốc gia không liên quan gì đến nàng nhưng nàng đã có mặt khi quân đội Dạ Lương và Đại Sở đối đầu, hơn nữa thân phận của nàng cũng không tránh khỏi có liên quan đến đại chiến lần này.

Nếu không có nàng thì Tô Vũ sẽ là người duy nhất của phía Đại Sở, sau này khi ghi vào sử sách thì thế hệ mai sau sẽ khó tránh khỏi việc cười nhạo Dạ Lương ỷ nhiều hiếp ít.

Mặc dù tối hôm qua Thẩm Nguyệt đã tỏ rõ thái độ không kiêu ngạo mà cũng không xu nịnh, nhưng hoàng đế Dạ Lương cũng không ngại có thêm

một người trong bàn đàm phán, vì vậy liền cho nàng tới tham gia hoà đàm.

Trên một chiếc bàn, hoàng đế Dạ Lương ngồi ở trên cùng, một hàng đại thần của Dạ Lương ngồi đối diện. Khi Thẩm Nguyệt đến thì Tô Vũ đang ngồi một mình ở hàng ghế bên kia, thần sắc vẫn vô cùng bình tĩnh mặc dù phải đối diện với rất nhiều người.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 616

Dạ Lương ban đầu yêu cầu Đại Sở giao ra năm tòa thành trì làm điều kiện cho hòa đàm và đổi lấy mạng sống của tướng quân Tần Như Lương của Đại Sở.

Nhưng sau đó Đại Sở đã phát động đánh lên trước, muốn gây bất lợi cho Dạ Lương. Cũng may Dạ Lương lại bắt được thêm một vị Trấn Nam tướng quân của Đại Sở làm tù binh, hiện tại có thêm Trấn Nam tướng quân làm lợi thế liên có thể gia tăng điều kiện từ 5 tòa thành trì thành 7 tòa thành trì.

Nhóm đại thần Dạ Lương triển khai trận thế, cứ như thế nếu như hòa đàm không thuận lợi thì bọn họ sẽ ngay lập tức khơi mào một cuộc chiến khác mà không hề do dự.

Nếu như hòa đàm thực sự thất bại, giữa Đại Sở và Dạ Lương lại nổ ra một cuộc chiến thì Tô Vũ và Thẩm Nguyệt có lẽ sẽ không thể sống sót trở về.

Thấy thái độ của Dạ Lương cứng rắn Tô Vũ cũng không ý kiến gì, chỉ nhẹ giọng nói: “Công chúa Tĩnh Nguyệt đã nhận lệnh đưa tướng quân trở về kinh thành, bây giờ chúng ta muốn được gặp tướng quân một lần để xem tướng quân có khỏe hay không”.

Đại thần Dạ Lương nói: “Chỉ cần người kí vào khế ước thì bọn ta sẽ cho người gặp mặt”.

Tô Vũ nói: “Buôn bán cũng là tiền trao cháo múc, không cho xem hàng thì sao có thể bắt người ta giao tiền?”

Đại thần Dạ Lương không nhượng bộ một chút nào, vẫn nhất quyết muốn giao tiền trước rồi mới giao hàng, hoàn toàn bác bỏ lý lẽ thường tình mà lại đi bàn luận chuyện nhân tình xa xôi.

Thẩm Nguyệt thực sự không thể hiểu nổi, một chuyện vô cùng đơn giản và dễ hiểu sao qua lời ông ta lại có thể trở thành một thứ vô cùng tối nghĩa như vậy chứ?

Nếu như cứ tiếp tục thảo luận kiểu này thì chuyện hòa đàm sẽ diễn ra suốt 3 ngày 3 đêm cũng không xong.

Đám đại thần này rốt cuộc đến đây để hòa đàm hay là để quấy rối?

Tư duy của Tô Vũ rất rõ ràng, trước tiên phải để cho bọn họ gặp được tù binh thì mới có thể tính được đến những chuyện khác.

Hiện tại có hai tù binh, nếu như bọn họ tính Triệu Thiên Khải là một lợi thế thì theo lý cũng nên kiểm tra một chút xem Triệu Thiên Khải có còn sống hay không?

Thẩm Nguyệt nói: “Bọn ta chỉ muốn nhìn thấy tù binh, yêu cầu này không hề quá đáng. Vấn đề tù binh chính là một trong những điều kiện trong việc hòa đàm, bây giờ Dạ Lương lại từ chối không cho bọn ta gặp mặt tù binh, như vậy không phải là do Đại Sở không thành tâm mà là do Dạ Lương không có thành ý”.

“Bọn ta nói bọn họ còn sống thì tức là còn sống”.

“Ta đây không được tận mắt gặp, nếu như sau khi ký khế ước thì mới phát hiện bọn họ đang hấp hối, chỉ còn lại một hơi thở không cứu được thì phải làm sao?”

Hoàng đế Dạ Lương xoa xoa ấn đường, rõ ràng cũng cảm thấy hơi mất kiên nhẫn với mấy cỗ luận không ra gì kia, liền hỏi: “Tĩnh Nguyệt công chúa muốn gặp ở đây hay là gặp trong địa lao?”

Thẩm Nguyệt thần nhiên nói: “Mang người tới đây thì phiền phức quá, chi bằng để ta vào địa lao một chuyến”.

Nếu như nàng không tận mắt nhìn thấy tình huống trong địa lao thì cũng không biết đám đại thần này đã tô son trát phấn lên hoàn cảnh thật sự

như thế nào.

Nếu như tình huống trong đó quá t ấ t ệ thì nàng cũng có thể dùng nó để làm một quân bài thương lượng.

Đại Sở chỉ muốn trả lại ba thành trì đã lấy của Dạ Lương, nhưng bây giờ thì hay r ấ , chẳng những Dạ Lương đòi năm tòa thành mà còn tăng lên tận bảy tòa thành.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 617

Đi đâu duy nhất Thẩm Nguyệt nghĩ đến bây giờ là làm thế nào để cò kè mặc cả.

Nàng muốn Tô Vũ thoát khỏi tình huống khó xử này, tốt nhất là nên hoàn thành việc hòa đàm chỉ bằng ba tòa thành.

Dù hi vọng rất mong manh nhưng nàng vẫn phải cố gắng hết sức thử một lần.

Hoàng đế Dạ Lương nói: “Vậy thì các người đi trước đi. Người đâu, mau đưa công chúa Tĩnh Nguyệt và sứ thần đến địa lao một chuyến”.

Thẩm Nguyệt lễ nghi nói: “Tạ ơn bệ hạ”.

Tô Vũ vượt tay áo đứng dậy khỏi ghế, thi lễ với đại thần Dạ Lương sau đó mới cùng Thẩm Nguyệt đi tới địa lao.

Địa lao vô cùng ẩm ướt và lạnh giá, vừa mới bước vào thì đã cảm nhận được một luồng khí lạnh thấu xương.

Các ngục tối ở đây đều bị bỏ trống, chỉ được dùng trong những trường hợp đặc biệt, đặc biệt là nơi dùng để trừng phạt những kẻ chọc giận hoàng đế.

Ngoài ra ở đây vô cùng ẩm ướt lạnh giá cho nên cho dù không làm địa lao cũng không thích hợp để ở lại.

Tình hình hiện nay cũng không hết âm thường, dùng nó để giam giữ tù binh cũng rất tiện lợi.

Tù binh Đại Sở bị nhốt ở ngục tối tận cùng bên trong.

Khi đi qua lối đi nhỏ, Thẩm Nguyệt nhìn thấy Liễu Thiên Hạc cũng đang bị nhốt trong ngục tối. Chỉ có đi đâu nàng không hề dừng lại, chỉ thản

nhiên bước qua hắn ta.

Càng vào sâu bên trong, mùi máu tanh trong không khí ẩm ướt càng nồng nặc.

Cho đến khi Thâm Nguyệt nhìn thấy người bị nhốt trong ngục tối nằm trong góc, nhếch nhác và đầy vết máu.

Phòng giam bên cạnh còn có một người, các vết roi trên người vẫn còn mới nguyên. Thâm Nguyệt chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể biết được ai là Tần Như Lương và ai là Triệu Thiên Khải.

Không ngờ sau khi từ biệt ở cổng thành thì lúc gặp lại lại là trong hoàn cảnh này.

Nàng rốt cuộc cũng không phải là người có trái tim sắt đá, nhìn thấy một vị đại tướng quân oai phong lẫm liệt bây giờ lại bị bắt làm tù binh cũng cảm thấy có chút chua xót.

“Nàng có muốn vào thăm hắn ta một chút không?”, Tô Vũ hỏi.

Thâm Nguyệt nói: “Ta sẽ vào trong”.

“Được rồi, ta đợi nàng ở bên ngoài”.

Thâm Nguyệt bảo lính canh mở cửa ngục, tiếng khóa sắt leng keng vang lên nghe vô cùng chói tai.

Nhưng hắn ta thậm chí còn không hề động đậy một chút nào.

Thâm Nguyệt không vội đi vào, nàng quay đầu hỏi lính canh: “Tại sao các người lại đánh hắn ta thành ra như vậy?”

Lính canh biện hộ: “Phía trên có lệnh, bọn ta chỉ phụng mệnh hành sự”.

Lính canh biết hai người vừa tới là người của Đại Sở, vì quốc gia bại trận nên mới đến đàm phán cho nên không cần quá khách khí với bọn họ.

“Phụng mệnh hành sự tức là có thể dùng khổ hình với tù binh hay sao?”

Lính canh nói: “Hắn ta đã giết biết bao binh lính Dạ Lương, chịu chút khổ hình này thì đã tính là gì? Tướng quân đã ra lệnh cho ta ngày nào cũng phải quất roi, nếu như hắn chịu nói ra sơ đồ phòng thủ của Đại Sở thì ngày đó mới có thể được miễn đòn roi, nhưng bấy lâu nay hắn ta không hề hé răng nửa lời”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 618

Lính canh tuy có chút phẫn hận nhưng cũng không thể không bội phục: “Xem như là hấn ta đủ cứng rắn, hấn ta không ăn không uống tự tìm tử lộ, để giữ lại mạng của hấn ta bọn ta còn phải mỗi ngày nhét thức ăn cho hấn ta thì hấn ta mới có thể miễn cưỡng sống tới ngày hôm nay”.

Kẻ canh giữ Tần Như Lương cảm thấy mỗi ngày quất roi hấn cũng không thu được kết quả gì cho nên đã sớm cảm thấy rất phiền chán.

Nếu như có thể dùng hấn ta để trao đổi thành trì với Đại Sở thì lính canh chỉ ước gì có thể nhanh chóng đẩy hấn ta đi.

Tất nhiên Thẩm Nguyệt biết rằng Tần Như Lương không chỉ cứng rắn mà còn cố chấp đến cực điểm.

Một khi hấn ta đã khẳng định chuyện gì thì rất khó để tỉnh ngộ.

Nhưng cho đến ngày hôm nay, người mà hấn ta yêu cùng với vị trung quân mà hấn ta phò trợ có mang lại cho hấn ta chút an ủi nào hay không?

Một chút cũng không có.

Thẩm Nguyệt nhấc chân bước vào, đứng trên lớp cỏ khô đứng bên cạnh hấn ta rồi nhìn xuống hấn ta một lúc sau đó mới từ từ ngẩng đầu xồm xuống.

Nàng đưa tay gạt đi mớ tóc rối bù trước mặt hấn ta làm lộ ra khuôn mặt dính đầy máu đến mức khó mà nhận ra.

Mặc dù vậy, Thẩm Nguyệt vẫn có thể nhận ra đây là Tần Như Lương.

Bờ môi của hấn khô ráo rạn nứt, hai mắt vẫn nhắm nghiền.

Thẩm Nguyệt gọi: “Tần Như Lương, ta là Thẩm Nguyệt”.

Tần Như Lương dường như đang ngủ say, không hề đáp lại.

Nhưng ngay khi Thẩm Nguyệt rút tay ra, hắn ta dường như đột nhiên cảm nhận được nhiệt độ trên bàn tay Thẩm Nguyệt cùng một cảm giác đã quen thuộc từ lâu, vì vậy hắn ta liền giơ bàn tay nhuộm máu đột nhiên nắm lấy tay Thẩm Nguyệt.

Hắn ta chưa mở mắt nhưng tay thì vẫn cố chấp nắm chặt lấy tay Thẩm Nguyệt đặt trên khuôn mặt lạnh giá của mình, nỉ non thì thầm: “Thẩm Nguyệt...”

Thẩm Nguyệt cau mày.

Nàng vẫn không thích ở quá gần Tần Như Lương, nhìn thấy Tần Như Lương trọng thương, nàng cũng không rõ hắn có còn ý thức hay là không.

Thẩm Nguyệt lạnh nhạt nói: “Người còn có sức giữ ta thì xem ra tình huống của người cũng không tệ lắm”.

Hai tay của Tần Như Lương dừng lại, sau đó hắn chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt từ từ tập trung lên Thẩm Nguyệt, ánh sáng và bóng tối đều phản chiếu trong con ngươi mờ mịt của hắn ta.

Nữ nhân đang ở trước mặt hắn hoàn toàn không hề khác với nữ nhân ngày hôm đó đã khoác áo choàng cho hắn trước khi xuất chinh.

Sau này hắn ta vẫn thường xuyên nghĩ về chuyện đó, không thể nào quên được.

Ánh mắt của nàng luôn luôn hiện rõ sự lạnh lùng xa cách.

Cứ như thể chỉ cần hắn ta nghĩ nhiều thêm một chút thì nàng sẽ mãi mãi rời xa hắn ta vậy.

Vì lý do này cho nên hắn ta vẫn thường kiềm chế bản thân không suy nghĩ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 619

Chờ hấn xuất chinh trở về, nếu như có thể thấy nàng vẫn bình yên ở nhà thì cho dù không gặp nhau được mấy lần nhưng chỉ cần cùng nhau sống dưới một mái nhà vậy là đã đủ rồi.

Không ngờ trận chiến này sau một thời gian rất dài vẫn chưa thể chấm dứt.

Cho đến tận bây giờ, hấn ta vẫn chưa thể trở về.

Tần Như Lương nghĩ nếu như biết mình thua trận thì nữ nhân đó hẳn là sẽ rất hả hê.

Dù sao nàng cũng rất chán ghét hấn ta.

Tần Như Lương tỉnh táo lại, gạt đi bao nhiêu suy nghĩ chợt hiện lên trong đầu, liếc nhìn Thảm Nguyệt thêm lần nữa rồi hai tay chợt buông lỏng, nhắm mắt lại nói:

“Đúng là cô rồi”.

Thảm Nguyệt gạt đầu, bình thản nói: “Đúng là ta đây, ta phụng mệnh tới mang hài cốt tướng quân quay về kinh, không ngờ chạy đến nửa đường thì mới biết được tướng quân không chỉ không chết mà còn bị Dạ Lương bắt làm tù binh”.

“Vậy thì hẳn cô phải thất vọng lắm?”

Thảm Nguyệt đứng dậy nói: “Chưa nói tới thất vọng, dù sao ta cũng không ôm kỳ vọng. Ta chỉ là phụng mệnh đến làm việc, chờ hoà đàm thuận lời thì sẽ đón tướng quân quay về Đại Sở”.

Thảm Nguyệt nói xong cũng không ở lại thêm, liền xoay người bước ra khỏi ngục tối.

Chỉ cần hấn ta còn sống là được rồi, xem như chuyến đi này cũng không vô ích.

Nàng vừa mới bước ra ngoài cửa ngục thì liền nhìn thấy một lính canh khác bưng đồ ăn đến.

Lính canh bên cạnh xắn tay áo, hấn là lại chuẩn bị nhét thức ăn vào miệng Tần Như Lương để duy trì tính mạng của hấn ta.

Khi lính canh bưng đồ ăn đi ngang qua Thẩm Nguyệt thì liền có một mùi chua lạnh bất ngờ xộc vào mũi Thẩm Nguyệt.

Trước đây Thẩm Nguyệt cũng đã từng ăn qua cơm thừa canh cặn, không ngờ bây giờ lại đến lượt Tần Như Lương phải trải nghiệm đi đâu đó.

Khi lính canh định nhét thức ăn vào miệng Tần Như Lương thì Thẩm Nguyệt đã cau mày nói: “Người định cho hấn ta ăn thứ này sao?”

Lính canh biện hộ: “Hấn ta là tù binh, có cơm ăn đã là tốt lắm rồi, chẳng lẽ còn muốn bọn ta hầu hạ thịt cá hay sao?”

“Nhưng hấn ta cũng là tướng quân của Đại Sở.”

“Tướng quân Đại Sở thì sao? Chẳng phải bây giờ cũng bị nhốt trong ngục tối hay sao?”

Thẩm Nguyệt cả giận nói: “Cho dù bây giờ hấn ta đang bị nhốt trong ngục tối thì hấn ta cũng là đi đâu kiện trong hòa đàm giữa hai nước, Đại Sở ta không đồng ý để các người vũ nhục tù binh, các người muốn phá hỏng hòa đàm giữa hai nước sao?”

Lính canh sợ mình không gánh nổi trách nhiệm nên dừng lại rồi nói: “Nhưng vậy thì cũng không thể để cho hấn ta nhịn đói được. Nếu như hấn ta chết đói thì bọn ta cũng không thoát được tội”.

Thẩm Nguyệt nói: “Mang mấy món ăn này đến phòng giam bên cạnh cho Trấn Nam tướng quân ăn một bữa no nê đi, sau đó chuẩn bị một phần

cơm khác còn nóng mang đến đây”.

Hai lính canh thất kinh nhìn nhau, sau đó lính canh mang bữa ăn tối đã quay đầu ra ngoài để chuẩn bị bữa ăn thứ hai.

Một lính canh khác lại mang cơm thừa canh cặn đến ngục tối bên cạnh của Triệu Thiên Khải.

Triệu Thiên Khải vừa mới phải chịu đòn roi, tuy rằng tinh thần của ông ta vẫn còn tốt hơn Tần Như Lương rất nhiều nhưng những vết roi khắp người cũng khiến cho ông ta không chịu nổi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 620

Lính canh vừa tiến đến thì ông ta đã vênh mặt hất hàm nói bằng giọng sai khiến: “Cút ngay! Bỏn tướng quân không ăn những thứ mà ngay cả súc vật cũng không ăn được! Ta là Trấn Nam đại tướng quân của Đại Sở, các người dám bất kính với ta sao?”

Hai tên lính canh chậm rãi bước về phía Triệu Thiên Khải, Triệu Thiên Khải vừa ngẩng đầu thì đã nhìn thấy Thẩm Nguyệt và Tô Vũ đang thản nhiên đứng ở ngoài cửa ngục.

Triệu Thiên Khải tức giận nói: “Các người không phải là sứ thần của Đại Sở đến hòa đàm sao, sao các người còn đứng đó, chẳng lẽ các người còn định trơ mắt đứng nhìn hai tên lính canh vũ nhục Đại Sở hay sao?”

Tô Vũ nói: “Chẳng phải Trấn Nam đại tướng quân không cần sứ thần hòa đàm sao? Bọn họ cho ông ăn cơm thì có liên quan gì đến chuyện xúc phạm Đại Sở? Xin tướng quân đừng nói chuyện giạt gân nữa”.

Nghe thấy vậy thì hai lính canh cũng không còn chút cố kị nào, Triệu Thiên Khải không chịu ăn thì hai người liền thô bạo tách miệng ông ta ra rồi nhét cơm thừa canh cặn vào.

Triệu Thiên Khải chưa bao giờ chịu khuất nhục như vậy, cơm thừa canh cặn khiến cho ông ta vừa ngửi vào thì đã muốn nôn ra, vì thế phần lớn cơm canh đều bị ông ta phun ra mặt đất.

Thẩm Nguyệt nói: “Tiếp tục bốc cơm trên mặt đất lên rồi nhét vào miệng ông ta cho đến khi ông ta ăn hết mới thôi”.

“Tiên nhân nhà ngươi!”, Triệu Thiên Khải mắng: “Ngươi đang dùng chuyện công báo thù riêng”.

Thẩm Nguyệt phát góc váy, thản nhiên cười nói: “Ta chỉ là công chúa tì tần triều, thấp cổ bé họng, sao có thể gây thù chuốt oán với tướng quân được?”

Không lâu sau thì lính canh đã mang đến thức ăn tươi mới, hơi ấm vẫn còn bốc lên.

Thẩm Nguyệt chủ động mang đồ ăn tiến vào ngục tối của Tần Như Lương.

Sắc mặt của nàng không chút thay đổi, lạnh lùng dùng thìa múc thức ăn đưa tới miệng Tần Như Lương, nhưng cho dù như thế nào thì hắn ta vẫn cắn chặt khớp hàm không chịu há mồm.

Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: “Người có thể không ăn, cũng có thể nhịn đói đến chết. Đại Sở muốn cắt đất nhường thành để đổi người trở về ta cũng không ngại đổi một thi thể trở về”.

Tần Như Lương dừng một chút, nhìn nàng bằng ánh mắt nghi hoặc.

Nàng cau mày, lại múc một muỗng khác đặt lên mép bát rồi nói: “Đợi khi trở về ta liền giết chết Liễu Mi Vũ để hợp táng cùng người. Trong phủ tướng quân có nhiều người như vậy, cuối cùng tất cả đều sẽ tan tác, người rất muốn chuyện đó xảy ra có đúng không?”

Một lúc lâu sau, Tần Như Lương mới mấp máy đôi môi khô nứt nẻ.

Khi Thẩm Nguyệt cho hắn ta ăn một lần nữa, hắn ta cuối cùng cũng chịu mở miệng ăn hết tất cả.

Thẩm Nguyệt bảo lính canh mang nước đến, dường như hắn ta đã khát nước từ rất lâu cho nên liền uống một hơi cạn sạch, uống nhanh đến mức bị ho sặc sụa.

Sau đó hắn ta đã khôi phục vài phần thể lực, cố gắng hết sức gượng dậy khỏi mặt đất rồi ngẩng đầu dựa vào tường, một lúc sau mới bình tĩnh trở lại.

Thẩm Nguyệt đưa cái bát trống rỗng cho lính canh rồi vén váy đứng lên, quay đầu rời đi mà không thèm nhìn hắn ta.

Tần Như Lương đột nhiên khàn giọng nói: “Ta còn tưởng rằng cả đời này sẽ không bao giờ gặp lại cô”.

Thẩm Nguyệt lạnh nhạt nói: “Tướng quân nói đùa, ta làm gì lại có thể khiến cho tướng quân quan tâm nhiều đến như vậy. Cho dù tướng quân quan tâm Liễu Mi Vũ nhiều thì cũng không cần lo lắng, cho dù sống hay chết thì ta đều sẽ để cho người gặp được nàng ta”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 621

Lúc này đám lính canh đã nhét hết cơm thừa canh cặn vào bụng Triệu Thiên Khải, Triệu Thiên Khải vẫn còn đang không ngừng mắng chửi.

Thẩm Nguyệt và Tô Vũ đứng ở lối đi bên ngoài ngục tối không thể chịu nổi những lời mắng chửi của ông ta, Thẩm Nguyệt liền bĩu môi nói với Tô Vũ: “Đã gặp Tần Như Lương rồi, bây giờ thì đến lượt ông ta”.

Tô Vũ thì thầm nói: “Lần này đổi lại là nàng đứng chờ bên ngoài nhé?”

Cũng may là Dạ Lương không chặt đầu Triệu Thiên Khải, nếu không thì sẽ chẳng còn chuyện vui thế này nữa.

Thẩm Nguyệt nói: “Chuyện này ngay từ đầu do ta làm, hiện tại cũng nên do ta xử lý hậu quả”.

“Nàng nói vậy cũng đúng”.

Sau đó Thẩm Nguyệt liền đi qua hắc đẽ đi thẳng vào ngục giam của Triệu Thiên Khải.

Triệu Thiên Khải bị xiềng xích khóa chặt tay chân, những sợi xích kéo dài từ trên vách tường, ông ta không thể nào trốn thoát được.

Vừa nhìn thấy Thẩm Nguyệt thản nhiên bước vào thì Triệu Thiên Khải đã tức giận đến mức nghiến răng cắn hận, tiếng xích sắt kêu lên chói tai, ông ta đã xông về phía của nàng.

Đáng tiếc ông ta còn chưa kịp tới gần Thẩm Nguyệt thì đã bị Thẩm Nguyệt đá một cước vào ngục.

Sức mạnh của nàng vượt quá sức tưởng tượng của Triệu Thiên Khải, không giống lực chân của nữ nhân bình thường một chút nào.

Cơ thể Triệu Thiên Khải đập mạnh vào tường, ông ta còn có thể mơ hồ nghe thấy tiếng xương sườn của mình bị đá gãy ra.

Thông qua chuyện này cũng có thể thấy được một chuyện.

Triệu Thiên Khải ngẩng đầu, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc khó tin nhìn Thẩm Nguyệt rồi nói: “Tiện nhân, người thật sự biết võ công...”

Thẩm Nguyệt thần nhiên nói: “Sao, đi đâu này khiến người cảm thấy rất bất an sao?”

Nàng lại cười nói: “Ta ở Thành Huyền chờ người khải hoàn trở về, không ngờ cuối cùng lại gặp người ở đây. Triệu tướng quân, cảm giác khi làm tù binh của nước giặc thế nào?”

Nàng hỏi: “Không phải người nói mình mạnh hơn Tần Như Lương, sẽ không bị Dạ Lương bắt được, cũng sẽ không trở thành tù binh của Dạ Lương đó hay sao?”

Triệu Thiên Khải cảm hận nói: “Nếu không phải bị Dạ Lương mai phục thì chuyện này sao có thể xảy ra được? Là kẻ nào làm lộ tin tức, khi trở về ta nhất định sẽ tra cho rõ!”

Thẩm Nguyệt nhướn mày nói: “Nhóm phó tướng của người đầu đã bị chặt đầu cắm trên tường thành, lúc ta đi ngang qua đếm thử thì một người cũng không thiếu”.

Hai mắt Triệu Thiên Khải đỏ ngầu.

Thẩm Nguyệt lại nói: “Dạ Lương tha mạng cho người, người cũng nên hiểu lý do vì sao. Dạ Lương bắt hai vị tướng quân của Đại Sở, đến khi hòa đàm sẽ càng thêm kiêu ngạo, bởi vì có tiền cược là người cho nên bọn họ bây giờ mới ép Đại Sở nhường bảy tòa thành”.

“Đúng là hảo huyềnh!”

Thẩm Nguyệt hỏi: “Vậy theo ý Triệu tướng quân, chuyện này phải xử lý thế nào?”

“Còn thế nào được?”, Triệu Thiên Khải vênh mặt hất hàm: “Các người mới là sứ thần hòa đàm, bất kể là điếu kiện gì thì cũng là nhiệm vụ các người phải làm! Ta là Trấn Nam đại tướng quân, chẳng lẽ không có giá trị bằng hai tòa thành?”

Việc cấp bách bây giờ là phải đổi ông ta về, ông ta mặc kệ Dạ Lương có điếu kiện gì.

Chờ ông ta quay về, nhất định sẽ dẫn đại quân san bằng Dạ Lương, bù lại mỗi nhục hôm nay ông ta phải chịu!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 622

Thẩm Nguyệt thông dong nói: “Nhưng trước kia Triệu tướng quân nói các tướng sĩ quăng đầu ném lâu là vì bảo vệ quốc gia. Nếu Triệu tướng quân có giác ngộ của một quân nhân thì nên tự sát chứ đừng để Đại Sở cắt thành trì ra trao đổi”.

Triệu Thiên Khải gắt gao nhìn Thẩm Nguyệt đến lờ mờ mắt: “Ta là Trấn Nam tướng quân của Đại Sở!”

Thẩm Nguyệt thản nhiên: “Đại Sở trước giờ không thiếu gì tướng quân”.

Triệu Thiên Khải không ngờ rằng những lời ông ta nói trước kia lại ứng nghiệm vào chính bản thân mình.

Triệu Thiên Khải không nể nang gì: “Con đàn bà thối tha, người cố ý kích ta đúng không, tối hôm đó người cố ý kích ta!”

Triệu Thiên Khải cười khẩy: “Ta đúng là coi thường đám sứ giả hòa bình sống trong nhung lụa các người, nhưng các người cũng đã đến thì không thể tay không quay về được”.

Nói rồi, ông ta nhìn sang Trần Như Lương ở phòng giam bên cạnh: “Dù gì các người vẫn phải nghĩ cách đưa cả ta lẫn hấn ta quay về, ta không vội, về sau sẽ đòi lại món nợ này”.

Chỉ cần ông ta ra ngoài được, ông ta nhất định sẽ khiến con đàn bà này không đi nổi.

Thẩm Nguyệt nhếch miệng cười nhạt: “Tự tin vậy cơ à?”

Nói rồi, Thẩm Nguyệt đi ra cửa phòng giam, vẫy tay với một lao vệ đang đứng ở lối đi.

Lao vệ tới, nàng nhanh chóng rút bội kiếm bên hông của lao vệ ra.

Lao vệ phụ trách mở cửa và mang cơm không đeo đao, để tránh phạm nhân trong tù cướp lấy uy hiếp.

Nhưng thị vệ thủ vệ cả cái địa lao đều mang đao kiếm.

Thẩm Nguyệt cầm kiếm quay về nhà lao, hai tên thị vệ canh cửa chặn lại, kinh hãi nói: “Người định làm gì?”

Thẩm Nguyệt chỉ kiếm vào họ, dứt khoát nói: “Tránh ra”.

Lao vệ bị ép cho lui bước, Thẩm Nguyệt xách kiếm đi vào.

Thị vệ địa lao thấy tình hình bất ổn, lập tức đi lên định cản lại, nhưng Tô Vũ vẫn luôn yên lặng lại đột nhiên chắn ở giữa đường đi.

Tô Vũ bình thản nói: “Đây là chuyện của Đại Sở, hy vọng các vị không nhúng tay vào”.

Hắn là sứ thần Đại Sở, thị vệ không thể cầm đao dùng võ với hắn, nhất thời chỉ có thể giằng co, không biết phải làm thế nào.

Triệu Thiên Khải thấy vậy thì mất đi vẻ tự tin ban nãy: “Người định làm gì?”

Thẩm Nguyệt cười như không cười, tay vượt kiếm: “Có lẽ lúc này ta nên nói rõ ràng mọi chuyện ra, sau đó thưởng thức phản ứng của người, giống như một phản đồ ấy”.

“Nếu người dám giết ta, hoàng thượng nhất định sẽ không buông tha cho người!”

Tần Như Lương đang nhắm mắt dưỡng thần cũng mở mắt ra nhìn về bên này.

Hắn ta nhất thời không dám tin là Thẩm Nguyệt thật sự sẽ giết Triệu Thiên Khải.

Triệu Thiên Khải công cu ờng đáng hận, nhưng dù gì cũng là Trấn Nam tướng quân, Thâm Nguyệt giết ông ta thì sẽ phải gặp đại họa.

Nhưng Thâm Nguyệt đã đưa chân chặn lại dây xích trời Triệu Thiên Khải, khiến ông ta không trốn đi đâu được, kiếm trong tay nàng cũng không chút do dự mà xuyên vào người Triệu Thiên Khải.

Phập một tiếng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 623

Theo đó là tiếng nói nhẹ nhàng của nàng: “Sao người lại cho rằng ta không dám nhỉ? Đâu ai biết trong số đám đèn lồng bị treo trên tường thành kia có Triệu Thiên Khải người hay không đâu?”

Nói rồi, Thẩm Nguyệt nhíu mày, vô tình lộ ra chút tà ác của mình: “Lúc người kiêu căng ngạo mạn, không coi ai ra gì, chắc cũng không ngờ bản thân sẽ có ngày hôm nay nhỉ”.

Một kiếm này không làm ông ta mất mạng ngay, mà hung hăng giày vò Triệu Thiên Khải một phen, cho ông ta chết đi trong đau đớn.

Thẩm Nguyệt cứ đẩy kiếm vào trong người ông ta, sau đó lại dùng sức khuấy động chuôi kiếm, cho kiếm di động trong cơ thể hắn.

Máu tươi ấm áp nhiễm đỏ tay Thẩm Nguyệt.

Triệu Thiên Khải đau đớn gồng mình, thở phì phò: “Người... Thật to gan...”

“Triệu tướng quân quá khen, lá gan của người cũng không nhỏ”.

Tần Như Lương trừng mắt nhìn Triệu Thiên Khải thoi thóp dưới kiếm của Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt chậm rãi rút kiếm ra, mỗi lần rút ra là một sự đau đớn dành cho Triệu Thiên Khải.

Nhà lao nhiễm đầy máu.

Lao vệ ngạc nhiên, cơ hồ là không dám tin người phụ nữ đến từ Đại Sở này lại dám giết chết Trấn Nam tướng quân của Đại Sở!

Đến khi Thẩm Nguyệt rút hết kiếm ra, Triệu Thiên Khải không chịu nổi mà trượt xuống đất.

Ông ta trừng mắt nhìn Thâm Nguyệt, ánh mắt đỏ ngầu, cuối cùng nói một câu: “Con... tiện nhân...”

Thâm Nguyệt cần kiếm, mặt ngược sáng, nhưng mày không nói.

Lưỡi kiếm vẫn đang rỉ máu.

Bóng Thâm Nguyệt chiếu trong bức tường mờ tối, giống như ma quỷ đến từ địa ngục.

Nàng thành linh quay lại nhìn Tần Như Lương, sâu xa nói: “Đại Sở không có khả năng lấy bảy tòa thành ra đổi lấy mạng của hai người, cho nên chỉ có một người được quay về, ta đã lựa chọn, ông ta chết, người sống”.

Ánh mắt bình tĩnh tịch mịch của nàng khiến Tần Như Lương cảm nhận được sự lạnh lẽo tỏa ra.

Triệu Thiên Khải chết dưới mặt đất.

Từ lúc ông ta dám không chút kiêng dè mà tát Thâm Nguyệt ngã xuống bàn, ông ta đã bị phán tội chết.

Máu tươi còn rỉ ra từ người ông ta, sau đó đóng băng lại.

Thâm Nguyệt đi ra khỏi lao, Tô Vũ nói với lao vệ như ra lệnh cho hạ nhân trong nhà: “Lấy ít nước đến đây”.

Trong phòng tra tấn có nước, dùng để hắt tỉnh người chịu tra tấn.

Nước kia lạnh vô cùng.

Lúc Thâm Nguyệt đưa hai tay vào rửa máu, nước lạnh làm nàng càng tỉnh táo hơn.

Tô Vũ nói: “A Nguyệt, không cần phải để hai tay mình nhuộm máu đâu”.

Thẩm Nguyệt rửa rất lâu, thay mấy chậu nước, cho đến khi trong nước không còn màu máu nào.

Nàng nói: “Ta biết mình đang làm gì”.

Đến khi quay lại bàn đàm phán, lao vệ cũng đã bẩm báo lên trên mọi chuyện trong đại lao.

Hoàng đế Dạ Lương cùng một đám đại thần đều kinh ngạc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 624

Bọn họ khổ cực bắt Triệu Thiên Khải, còn để Triệu Thiên Khải giết không ít tướng sĩ Dạ Lương chính là vì giữ lại một mạng của ông ta, sau này trao đổi với Đại Sở càng dễ hơn.

Không ngờ rằng, cho sứ thần Đại Sở đi vào lao một chuyến, họ lại tự giết người của mình.

Khác gì miếng ăn đến mồm rồi còn rơi.

Đại thần Dạ Lương thấy Thẩm Nguyệt và Tô Vũ quay lại thì vỗ bàn nổi giận nói: “Cho các người vào xem tù binh chứ không phải để giết tù binh! Các người dám động đao trong nhà tù của Dạ Lương, là không coi Dạ Lương ra gì!”

Hoàng đế đã biết hết tình hình trong lao.

Không ngờ công chúa Tĩnh Nguyệt này không chỉ thông minh mà ra tay cũng rất quyết đoán, lúc giết Trấn Nam tướng quân cũng không hề chớp mắt.

Đây không phải người phụ nữ tầm thường.

Thẩm Nguyệt thản nhiên ngẩng đầu, nói với Tô Vũ: “Bây giờ Tô đại nhân có thể nói chuyện với họ được rồi”.

Tô Vũ thản nhiên nói: “Trấn Nam tướng quân đánh lên Dạ Lương, ý đồ phá hư đàm phán hòa bình của hai nước, vốn nên xử theo quân pháp, cộng thêm việc ông ta hẳn đã giết rất nhiều binh sĩ Dạ Lương, bây giờ lấy mạng ông ta để giải mối hận của hai bên chẳng phải là chuyện nên làm hay sao?”

Đại thần Dạ Lương cả giận nói: “Vậy giờ còn hòa đàm cái gì nữa?”

Tô Vũ hỏi: “Hiện tại Dạ Lương còn muốn Đại Sở nhường bảy tòa thành trì?”

Đại thần Dạ Lương nói với về đương nhiên: “Trước kia Dạ Lương ta thua Đại Sở, cắt nhường ba thành, bây giờ ngoài việc trả lại ba thành kia ra thì còn đổi mạng hai vị tướng quân này thành bốn tòa thành, yêu cầu này không hề quá đáng!”

Tô Vũ nói: “Ban đầu Dạ Lương yêu cầu năm tòa thành, bây giờ đổi ý thành bảy tòa. Dạ Lương muốn dùng Trấn Nam tướng quân đổi lấy hai tòa nhưng đi đầu này không thực tế chút nào. Chưa nói đến việc mạng của Trấn Nam tướng quân không đáng giá hai tòa thành, hiện nay ông ta chỉ là một thi thể, càng không đáng tiền”.

“Người là do các người giết!”

“Nhưng cũng đã chết trong lao của Dạ Lương mà”.

Đại thần Dạ Lương mặt đỏ tía tai: “Người muốn phá rồi hòa đàm không phải Trấn Nam tướng quân mà là các người mới phải! Đường đường là công chúa và sứ thần một nước mà lại hành hung trong lao, bây giờ còn muốn trèo lên đầu Dạ Lương chúng ta, đừng mơ!”

Các đại thần khác cũng đều kiên định nói: “Bảy tòa thành trì, không thiếu một tòa, không thì gặp lại trên chiến trường đi!”

Tô Vũ nhướng mày nói: “Thực ra ta cũng không có ý kiến gì, Tô mỗ chỉ là sứ thần Đại Sở, hết thấy đầu phải nghe theo quân lệnh. Nếu hòa đàm thất bại thì chỉ còn cách sử dụng bạo lực thôi”.

“Các người muốn chớ cùng cắn giậu à?”

Tô Vũ nói: “Nếu Dạ Lương có đủ binh lực và tài lực để bình định Đại Sở thì có gì phải muốn ng ỡ đây đàm phán, đòi bảy tòa thành chứ? Đại Sở tổng cộng có bốn mươi hai tòa thành kia kìa”.

Sau trận chiến lần trước, Dạ Lương vẫn rất phẫn uất với Đại Sở, mặc dù không chiếm đoạt được, nhưng nhiều loạn biên cảnh Đại Sở, đoạt lại số thành trì trước đây bị cắt ra cũng là có nắm chắc.

Trước mắt mọi người đều biết rõ Đại Sở không đủ lực, Dạ Lương cũng mệt mỏi, chiến tranh bộc phát lên thì không ai được lợi, nhưng lại khiến cho nước Bắc Hạ gần đây đang phát triển nhất được chỗ tốt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 625

Hoàng đế Dạ Lương cười khẩy: “Chưa nói đến việc xa xôi, bây giờ mà đánh thật, công chúa Tĩnh Nguyệt và sứ thần còn có thể sống sót rời khỏi đây sao?”

Tô Vũ nói: “Vậy phải xem bệ hạ có dám mạo hiểm hay không”.

Hoàng đế Dạ Lương sắc bén nhìn Thẩm Nguyệt: “Sứ thần nói đến thân thế của công chúa Tĩnh Nguyệt à? Trước kia Đại Sở nội loạn, hoàng đế hoàng hậu chết trong cung, nếu Bắc Hạ thật sự lo cho hoàng hậu thì sao không duỗi tay ra giúp?”

Ông ta nở nụ cười thâm sâu: “Bây giờ đã nhiều năm trôi qua, Đại Sở sớm thay đổi chính quyền, cũng chẳng thấy Bắc Hạ có động tác gì. Bắc Hạ há lại vì một công chúa vong quốc mà làm to chuyện ra? Sứ thần quá để ý đến công chúa Tĩnh Nguyệt này rồi đấy”.

Thẩm Nguyệt không thể không thừa nhận là hoàng đế Dạ Lương nói cũng đúng.

Nếu Bắc Hạ thật sự quan tâm thì sao lại bỏ mặc suốt bao năm?

Tô Vũ lại nói: “Bệ hạ hẳn phải biết, trước kia Bắc Hạ loạn lạc hơn mười năm, lúc chính quyền Đại Sở nội loạn thì Bắc Hạ cũng là ốc cò không lo nổi mình ốc. Bây giờ đã khác, Bắc Hạ tứ hải thái bình, ngày một mạnh mẽ, rút ra chút sức để chăm lo cho công chúa Tĩnh Nguyệt là chuyện quá đơn giản, lại còn là trăm lợi không hại”.

Sắc mặt hoàng đế bắt đầu thay đổi.

Nếu Bắc Hạ nhúng tay vào, liên minh với Đại Sở thì chắc chắn sẽ tiêu diệt được Dạ Lương, khi ấy chia lãnh thổ thì quá là lợi.

Nhưng hoàng đế Dạ Lương không dám chắc là Bắc Hạ có muốn nhúng tay vào hay không.

Hoàng đế Dạ Lương mất kiên nhẫn, nói luôn: “Điều kiện của Đại Sở là gì?”

Tô Vũ lạnh nhạt nói: “Trên thực tế, ngô hoàng chỉ đồng ý trả lại ba tòa thành mà Dạ Lương đã cắt đi”.

Lời này vừa ra, đến cả hoàng đế Dạ Lương cũng phải tím mặt: “Đại Sở các người đang đuổi ăn mày đấy à? Đừng quên Đại Sở mới là bên thua trận”.

Tướng quân dự thỉnh của Dạ Lương đã không nhịn nổi, nói: “Hoàng thượng, bắt hai kẻ này lại trước, sau đó tìm nắp ấn để ký vào thư hòa đàm, đừng nói là bảy tòa, mười tòa thành hay cả cái Đại Sở này cũng được, chỉ cần làm theo thư hòa đàm thôi!”

Lúc này, hoàng đế lệnh cho thị vệ bao vây Thẩm Nguyệt và Tô Vũ, kéo hai người lên.

Tướng quân đi lên lục soát, quả thật lấy được khế ước có dấu ấn của Đại Sở.

Nhưng mở ra nhìn thì lại tức điên lên.

Khế ước đã ghi xong, giấy trắng mực đen là Đại Sở nhường ba tòa thành trì cho Dạ Lương.

Tô Vũ cười nói: “Làm tướng quân thất vọng rồi, nếu sửa đổi chữ trên này dù chỉ một chút thì khế ước cũng sẽ mất hiệu lực”.

Thẩm Nguyệt nói: “Thực ra Đại Sở cũng chưa hề chiến bại hoàn toàn, chỉ là tướng quân Đại Sở chúng ta nhất thời thất bại, rơi vào tay các người thì mới tạo thành cục diện thế này”.

“Đại tướng quân ở trong địa lao của Dạ Lương các người chịu cục hình thế nào thì các người hẳn phải rõ ràng hơn chúng ta nhiều. Sau này hẳn ta còn chiến đấu được hay không thì vẫn còn là một ẩn số. Như vậy Đại Sở

chúng ta lấy ba tòa thành trì ra để đổi lấy một kẻ tàn phế như đại tướng quân, các người còn thấy thiệt thòi à?”

Hoàng đế Dạ Lương nói: “Kéo chúng xuống, nhốt lại cho trẫm! Chỉ là ba tòa thành thì cần gì Đại Sở phải trả về, trẫm sẽ đòi lại từng tòa một! Ngày khai chiến, trẫm sẽ lấy máu tươi của các người ra để cổ vũ tam quân!”

Rất rõ ràng là hòa đàm thất bại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 626

Thẩm Nguyệt và Tô Vũ còn phải vào ngục.

Rõ ràng nàng vừa mới từ đây đi ra, bây giờ lại phải tiến vào.

Đây không phải dạo chơi mà là ở lại qua đêm.

Lúc đi qua phòng giam của Triệu Thiên Khải, thi thể đã bị xử lý nhưng vết máu trên đất vẫn còn.

Lao vệ liền nhất hai người vào một phòng giam khác cạnh chỗ Tần Như Lương.

Khi đi vào, lao vệ không khách khí nói: “Hừ, sứ thần và công chúa Đại Sở thì thế nào, chọc giận hoàng thượng rồi vẫn phải bị giam thôi!”

Thẩm Nguyệt thản nhiên liếc hắn ta một cái, khiến hắn ta nhớ lại cảnh Thẩm Nguyệt giết Triệu Thiên Khải, sự sợ hãi khiến hắn ta phải ngậm miệng im lặng.

Thẩm Nguyệt hí mắt nói: “Nói tiếp đi, sao không nói nữa”.

Lao vệ cố trấn định nói: “Người nên trung thực vào trong đó ng ồi đi”.

Thẩm Nguyệt hừ nói: “Người mà dám đem cơm thiu đến thì ta sẽ khiến người phải ghi nhớ sâu sắc đấy”.

Sau khi nàng và Tô Vũ đi vào, lao vệ lập tức khóa cửa lại bằng tốc độ nhanh nhất.

Tần Như Lương ng ồi dựa vào tường, khẽ mở mắt ra, nhìn vào bên cạnh, mở miệng như chào khách: “Đến rồi à”.

Thẩm Nguyệt và Tô Vũ chọn nơi khô ráo để ng ồi xuống.

Thẩm Nguyệt nhìn hần ta, nói: “Có vẻ người rất muốn chúng ta ng ỡ vào đây đấy?”

T ần Như Lương lắc đầu, kh ẽ nói: “Cô giết Triệu Thiên Khải, chắc chắn sẽ chọc tức hoàng đế Dạ Lương, Đại Sở lại không thể chấp nhận toàn bộ đi ều kiện mà Dạ Lương đ ề ra, bây giờ có thể được sống sót đã là tốt lắm rồi”.

Một lát sau, hần ta lại nói: “Tĩnh Nguyệt, cô quá vọng động”.

Thẩm Nguyệt nói: “Triệu Thiên Khải buộc phải chết”.

“Ông ta chết thì thành Huy ền phải làm sao?”

Thẩm Nguyệt nói: “Người không cần quan tâm mấy chuyện đó, người nên tự lo cho mình đi”.

Ở trong tù lâu, Thẩm Nguyệt bỗng thấy lạnh, nàng vô thức ôm lấy cánh tay thì bỗng nhiên lại thấy ấm áp ở vai.

Thẩm Nguyệt ng ẩng đầu, thấy Tô Vũ cởi áo khoác ra choàng lên người nàng.

T ần Như Lương lạng lẽ nhìn cảnh đó, nói với vẻ khác thường: “Cô và hần quả nhiên vẫn tiến đến với nhau”.

Thẩm Nguyệt đi ềm nhiên như không: “Cũng phải cảm ơn hoàng thượng đã thành toàn. Nếu hoàng thượng không phái ta đến đón thi cốt của người, phái Tô đại nhân đến làm sứ thần hòa đàm thì sao chúng ta tiến đến với nhau được”.

T ần Như Lương mấp má môi, vẻ mặt ẫn giấu sau sợi tóc tán loạn, đột nhiên nói: “Hoàng thượng tuyệt đối không muốn hai người tiến tới với nhau, ông ta làm vậy là có ý khác!”

“Đến lúc này rồi mà người còn lo nghĩ việc hoàng thượng có ý gì à?”, Thẩm Nguyệt nhú mày nói: “Có thể sống sót ra khỏi đây đã rồi hãy nghĩ”.

Thẩm Nguyệt nhếch miệng, không nhiều lời nữa. Hắn ta đâu chỉ lo lắng hoàng thượng có ý gì.

Cho đến ban đêm, địa lao tối mờ càng thêm âm u, chỉ còn mấy ngọn lửa đang thiêu đốt.

Thẩm Nguyệt đói muốn xỉu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 627

Nàng không chỉ không thấy đồ ăn mà bóng dáng của lao vệ cũng mất tăm.

Sau cùng, lao vệ đi đến cuối hành lang dò xét một cái, thấy người đầu ở trong lao, khóa vẫn còn ổn thì chuẩn bị quay về nghỉ ngơi.

Thẩm Nguyệt nhíu mày nói: “Người có quên cái gì không vậy? Đến đêm rồi mà sao người không đưa cơm đến?”

Lao vệ nói: “Các người mới đến nên không biết quy củ, ngày đầu tiên đến thì không có cơm ăn đâu!”

Thẩm Nguyệt vừa nghe đã giận: “Cái quy củ vớ vẩn này lập từ bao giờ thế hả!”

Tần Như Lương ở cách vách yên lặng nói: “Khi ta đến thì đã vậy rồi”.

Thẩm Nguyệt đi ra cửa phòng giam, lao vệ không khỏi lui về sau.

Nàng đá vào cửa lao, cửa sắt vang lên loảng xoảng, còn lao vệ thì sợ hết hồn.

Lao vệ phản ứng lại, thấy Thẩm Nguyệt cũng chẳng ra khỏi cửa phòng giam được, liền gân cổ lên nói: “Người làm ầm cái gì, không có là không có! Đừng có đòi ăn cơm nóng canh nóng, đến cả cơm rau thiu cũng không có đâu! Hoàng thượng đã hạ lệnh bỏ đói các người mấy hôm rồi!”

Thẩm Nguyệt tỏ ra sát khí làm lao vệ sợ hãi, nói xong thì lập tức rời đi.

Nàng còn nói ở phía sau: “Ghe gớm thế rồi thì đừng có chạy chửi, sợ ta đánh người à!”

Tô Vũ bất đắc dĩ mỉm cười: “A Nguyệt, bớt giận lại đi”.

Thẩm Nguyệt lúc này mới buồn bực ngẩng xuống, nhất thời trước mặt ba người chỉ còn ánh lửa lập lòe.

Thẩm Nguyệt mở miệng nói: “Ta cứ tưởng rằng chàng thực sự có thể hòa đàm với ba tòa thành đấy, coi như Dạ Lương không chịu thì chàng cũng sẽ có cách khác”.

Nói xong, nàng nhìn Tô Vũ: “Chàng khéo nói như vậy, sao không cò kè mặc cả thêm chút nữa?”

“Mới kịp nói điều kiện, ta còn chưa có cơ hội mặc cả thì đã bị bắt rồi mà”, Tô Vũ thản nhiên nói: “Nhưng mắng người thì đúng sở trường của ta rồi”.

Thẩm Nguyệt lườm hắt một cái: “Coi như chàng mắng hết bọn chúng đến mức chúng khóc ra đấy thì cũng chẳng thay đổi được hiện trạng của chúng ta”.

Nàng lại hỏi Tô Vũ: “Vậy chúng ta bây giờ phải làm sao?”

“Chờ”.

Bóng đêm dần sâu, địa lao ngày càng lạnh.

Mặc dù Thẩm Nguyệt đã mặc thêm áo choàng của Tô Vũ, nhưng vẫn không chống đỡ được cái lạnh thấu xương kia.

Tần Như Lương đã sớm quen với cảnh này, Tô Vũ là người có võ lực thâm hậu nên chống được lạnh, chỉ có Thẩm Nguyệt che kín quần áo nhưng vẫn run lẩy bẩy.

Trước đó Thẩm Nguyệt không sợ lạnh, chỉ cần có thể hoạt động thì nàng sẽ thấy ấm.

Nhưng buổi tối không ăn cơm, nàng ban nãy đã phí sức lực, không nhảy nổi.

Địa lao lạnh lẽo này không cho cơm ăn mới thật sự là giày vò!

Tô Vũ nhỏ giọng nói: “Dựa vào đây chút, có lẽ sẽ ấm áp hơn một xíu đấy”.

Thâm Nguyệt dựa vào, chậm rãi gối lên vai Tô Vũ.

Tô Vũ đưa tay vòng ra sau hông của nàng, ôm Thâm Nguyệt thật chặt, muốn dùng nhiệt độ cơ thể để sưởi ấm nàng.

Thâm Nguyệt khép mắt xuống, giống như tựa vào người Tô Vũ thì không còn lạnh như cũ nữa.

Tần Như Lương nói: “Người đừng có dựa vào g ần như thế”.

Tô Vũ hơi nâng giọng lên: “Chẳng lẽ muốn nàng lạnh chết à?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 628

Thẩm Nguyệt khẽ nhắm mắt, chờ thêm một lát cũng chẳng thấy Tần Như Lương đáp lại.

Nàng đúng là rất lạnh, ngoài việc dựa vào Tô Vũ để sưởi ấm ra thì cũng chẳng còn cách nào khác.

Trước kia, Tô Vũ không thể để Tần Như Lương biết bọn họ qua lại với nhau, nhưng bây giờ mọi chuyện đã thay đổi.

Sau đó không ai nói thêm gì nữa, Thẩm Nguyệt suy nghĩ lại những chuyện xảy ra ban ngày rồi dần dần rơi vào mộng đẹp.

Hôm nay khi nàng trông thấy bộ dạng thảm thiết của Tần Như Lương trong lao thì có một cảm giác khó mà diễn tả.

Giống như thương xót, lại giống như phẫn nộ.

Nàng không biết sự thương xót và phẫn nộ này có bao nhiêu phần thuộc về Thẩm Nguyệt ghét thích Tần Như Lương trước kia.

Nhưng với chính nàng mà nói, cho dù nàng không có chút tình cảm phụ thuộc gì với Tần Như Lương thì cũng không muốn thấy hắn ta cứ sa sút như vậy.

Nàng lơ mơ có chút ấn tượng, dưới rừng cây hạnh, khi ánh sáng mặt trời tỏa ra giữa tán lá, một thiếu niên mắt to mày rậm vui vẻ leo lên cành cây cao nhất, hái xuống quả hạnh ngọt nhất cho nàng.

Ánh sáng rơi lên mặt thiếu niên nhưng cũng không chói mắt bằng sự lấp lánh trong mắt hắn ta.

Hắn ta nhảy từ trên cây xuống, phủi hết lá cây trên người, đưa quả hạnh cho nàng: “Tiểu Nguyệt, lấy đi”.

Trong đầi Thẩm Nguyệt vô thức bài xích, đây không phải trí nhớ của nàng, mà là ký ức của Thẩm Nguyệt gốc.

Cho nên, dù đã ngủ say, lông mày của nàng cũng dãn nhú chặt.

Tô Vũ nhìn thấy, khẽ nhẹ nhàng mơn trớn lông mày đang nhú của Thẩm Nguyệt, ấm áp nói: “Có phải là mơ thấy ác mộng rồi không?”

Thẩm Nguyệt đắm chìm trong mộng, không thể kiềm chế.

Tần Như Lương bỗng nhiên nói: “Đừng động vào nàng ấy”.

Tô Vũ hơi dừng lại, sau đó tiếp tục vuốt ve lông mày đang nhăn chặt của nàng như không có việc gì.

Tần Như Lương lại nói: “Đó là thê tử của ta”.

Tô Vũ nhẹ nhàng nói: “Trước đó người chưa từng coi nàng là thê tử, sau này cũng sẽ càng không có cái may mắn ấy. Nếu như nàng từng được người đối xử thật tốt thì làm gì có chuyện như hôm nay”.

Tô Vũ nói tiếp: “Trước kia ta đưa nàng đến cạnh người, nên ta cũng sẽ mang nàng đi. Trên đời này, người không có tư cách làm trượng phu của nàng nhất chính là người!”

Tần Như Lương khở ở.

Nếu sớm biết bản thân sẽ rơi vào lưới tình, hẳn ta còn có thể tổn thương nàng như trước kia sao?

Hẳn ta lúc sở hữu thì không trân trọng, đến khi phát hiện không ngờ mình lại có một người phụ nữ như thế thì hẳn ta đã đánh mất rồi.

Không biết có phải vì ngón tay Tô Vũ đang di chuyển hay không mà sau đó Thẩm Nguyệt không nhú mày nữa.

Trong nháy mắt, nàng phát hiện mình đang ở trong học đường đọc sách cùng mọi người.

Về sau, có một thiếu nữ xinh xắn đi tới trước mặt nàng, hành lễ với nàng bằng cấp bậc lễ nghĩa non nớt, rồi lại nói với giọng trẻ con: “Công chúa mạnh khỏe, ta là Liễu Thiên Tuyệt”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 629

Ý thức của Thẩm Nguyệt đang ở trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Có lẽ vì cảm xúc của Thẩm Nguyệt thay đổi, nên cảnh tượng trong mộng đột nhiên chuyển biến.

Nàng và thiếu niên như ánh dương kia đang đứng đối mặt nhau, tranh cãi khàn cả giọng.

Nàng mạnh mẽ quay đi trước, không để cho hắn ta thấy vẻ mặt mềm yếu của mình.

Nhưng khi nàng ngừng bước, không nhịn được quay đầu nhìn lại, thiếu niên như mặt trời một mực đi theo nàng bây giờ đã dừng chân lại, nàng thấy hắn ta đi ra xa, đến cạnh thiếu nữ xinh đẹp đang khóc sụt sùi tên là Liễu Thiên Tuyết kia.

Thiếu niên nói nàng là công chúa, bên người nàng luôn có người vây quanh, nhưng Liễu Thiên Tuyết chỉ có một mình.

Thiếu niên nói nàng lạnh lùng, bắt nạt người khác, xảo trá ngang ngược, kiêu căng tự đại.

Nhưng những cái đó đều là do hắn ta nuông chiều mà ra.

Nếu nàng thật sự lạnh lùng, thì sao lại vừa nắm chặt tay áo, vừa ghen ngào lau nước mắt đứng nhìn bóng dáng của thiếu niên đó chứ.

Nàng không hề xấu, nàng chỉ cố chấp mà thôi.

Sau này, có một giọng nói dịu dàng nói với nàng rằng, nàng là công chúa, vốn nên có ngàn vạn sủng ái, chỉ có những kẻ hèn mọn kia mới đòi bình đẳng.

Người nói chuyện với nàng dường như là thầy dạy trong học đường, lại tựa như một người luôn bầu bạn bên cạnh nàng.

Lời nói của hắn mang theo một sức mạnh khiến lòng người yên tâm, thoải mái đi.

Trong chớp mắt, cả thế giới giống như bị bao trùm.

Bầu trời chạng vạng tối bị ánh máu phủ đầy.

Khắp nơi đều là tiếng kêu khóc, người ngã xuống như ngã rạ, nàng trốn trong góc, cả người dính đầy máu, sợ đến run rẩy.

Nàng ôm tượng gỗ mình yêu thích nhất trong tay, điêu khắc dáng vẻ trẻ tuổi của nàng.

Nàng ôm không chặt nên tượng gỗ rơi xuống vũng máu, nàng nhặt nó lên, dùng cung y đất tì vết lau sạch.

Nàng lại nhìn thấy thiếu niên như ánh dương khi xưa, chỉ tiếc trên người hắn ta đã không còn ánh sáng sạch sẽ như xưa.

Hắn ta cao lớn, đẫm máu quay về sát phạt đầy người.

Có người đẩy nàng từ phía sau về chỗ thanh niên kia, sau đó yên bình nói với nàng: “A Nguyệt, đi cùng hắn ta, chỉ hắn ta mới giúp nàng sống sót, nàng nhất định, phải sống khỏe mạnh”.

Hắn ta là công thần lương tướng, nàng là công chúa mất nước.

Người người hô lên đòi giết nàng để diệt trừ hậu họa, nhưng hắn ta khi ấy nhìn về mặt chật vật của nàng, kiếm trong tay vẫn không hề hạ xuống.

Hắn ta nói: “Chỉ là một công chúa, giữ mạng nàng ta lại sẽ thể hiện sự nhân từ của hoàng thượng, khiến người dân tâm phục khẩu phục”.

Thẩm Nguyệt bỗng nhiên mở mắt ra.

Trong mắt giống như còn dính ánh máu bên trong buổi chiều tối hôm ấy, vĩnh viễn không tan.

Trái tim đập thình thịch.

Ý thức của nàng hơi hỗn loạn, đã quên mất bản thân đang ở đâu, cũng quên bên cạnh mình là ai.

Nàng chỉ dùng sức ôm chặt hông của Tô Vũ, giống như nắm được phao cứu mạng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 630

Nàng đúng là gặp ác mộng.

Trước kia chỉ mơ thấy mùi máu tanh mơ hồ, nhưng lần này là thấy rõ ràng.

Nàng biết đây đều là những gì đã xảy ra trên người Thẩm Nguyệt.

Khi ấy nàng còn nhỏ, không thể chịu đựng nổi, cho nên sau đó mới trở nên ngu dại.

Trong mộng, người đứng sau nàng có giọng nói dễ nghe lại yên ổn như Tô Vũ.

“Là chàng sao?”, Thẩm Nguyệt mất hồn mất vía hỏi.

“Gì cơ?”

“Người luôn đứng sau lưng ta là chàng sao?”, nàng ngẩng đầu lên, mê man nhìn Tô Vũ: “Có phải khi đó cũng giống bây giờ, chỉ cần ta ngẩng đầu hoặc quay đầu thì đều có thể nhìn thấy chàng một cách rõ nét đúng không?”

Hốc mắt nàng đỏ lên.

Tô Vũ hít sâu một hơi, ngón tay khẽ lau mồ hôi trên trán nàng, nói: “Đúng là mơ thấy ác mộng rồi”.

Thẩm Nguyệt hít sâu một hơi, định thần lại, gật đầu: “Ừ, mơ thấy ác mộng”.

Thẩm Nguyệt mơ thấy Tần Như Lương, mơ thấy Liễu Thiên Tuyết, nhưng lại chẳng mơ thấy Tô Vũ.

Nàng chỉ nghe thấy một thanh âm giống hệt hấn, luôn luôn trấn định như vậy, không có chút hoảng loạn.

Thẩm Nguyệt cũng quên đi việc Tần Như Lương đang ở cách vách, nàng chỉ muốn dùng sức ôm chặt Tô Vũ.

Một lúc lâu sau, nàng mới bình tĩnh lại, nhỏ giọng lầm bầm: “Tô Vũ, đói quá”.

Đôi mắt dưới làn tóc của Tần Như Lương bỗng sững sốt.

Đây là lần đầu tiên hấn ta thấy Thẩm Nguyệt ôm chặt một người như thế.

Tiếng nói chuyện của nàng mang theo sự dịu dàng và nũng nịu, là đi đầu Tần Như Lương chưa từng thấy ở nàng.

Trước đó, hấn ta gần như không thể tưởng tượng rằng Thẩm Nguyệt cũng sẽ dựa vào lòng một người đàn ông, dịu dàng nói chuyện.

Và người đàn ông đó mãi mãi cũng không phải hấn ta.

Trước mặt hấn ta, Thẩm Nguyệt luôn dũng cảm kiên cường.

Không phải vì nàng không cần bảo vệ, mà là không cần Tần Như Lương bảo vệ.

Có lẽ hấn ta đã mất tư cách bảo vệ nàng từ lâu, thậm chí hấn ta còn không phát hiện, phụ nữ có kiên cường đến mấy thì cũng sẽ gặp ác mộng, cần người an ủi, cũng có một khía cạnh dịu dàng như nước.

Tô Vũ nói: “Nhưng ta cũng không có gì cho nàng ăn cả, hay nàng cần ta đi xem có dễ chịu hơn không”.

Thẩm Nguyệt hồi thần lại, bật cười, không khách khí mò vào ống tay áo của Tô Vũ, cắn vào tay hấn mấy cái.

Đợi nàng bình tĩnh hẳn lại thì mới nhớ ra đây là nhà lao, mà Tần Như Lương thì ở ngay sát vách.

Chưa đến vài ngày, hoàng đế Dạ Lương đã nhận được thư từ Bắc Hạ, đợi đến khi mở thư ra, thần thái của ông ta trở nên nghiêm túc.

Dạ Lương và Bắc Hạ cách nhau khá xa, cũng không phải hai nước hữu hảo, sẽ không vô duyên vô cớ gửi thư tới đâu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 631

Bây giờ đi đâu duy nhất liên quan tới Bắc Hạ chỉ có Tĩnh Nguyệt công chúa thôi.

Thẩm Nguyệt còn kịp chưa đợi hoàng đế Dạ Lương nổi nóng bắt nàng và Tô Vũ đi “cắt tiết” để hưng phấn ba quân thì cung nhân trong hành cung đã đích thân tới đón Thẩm Nguyệt ra ngoài.

Thẩm Nguyệt bỗng chốc hiểu được hàm ý của chữ “đợi” trong lời nói của Tô Vũ.

Thấy cung nhân cung kính như thế, lại biết cung nhân chỉ tới đón một mình Thẩm Nguyệt ra khỏi địa lao, Thẩm Nguyệt cũng không nôn nóng nữa.

Nàng bình tĩnh ngồi xuống bên cạnh Tô Vũ: “Ta ra ngoài rồi, sứ thần của ta bao giờ mới có thể ra ngoài?”

Cung nhân đáp: “Hoàng thượng chỉ lệnh cho nô tài tới đón một mình Tĩnh Nguyệt công chúa ra ngoài, những người khác còn phải đợi hoàng thượng an bài”.

Thẩm Nguyệt đáp: “Ta với sứ thần có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, nếu ra ngoài thì cùng ra, hắt không ra thì ta cũng không ra nữa”.

Cung nhân thấy khó xử, mấy lần tới đón Thẩm Nguyệt, cuối cùng không được việc gì.

Sau cùng chỉ đành báo cáo với hoàng đế Dạ Lương, hoàng đế không khỏi nổi giận: “Lại còn được nước làm tới!”

Thế nhưng, tới tận tối, thấy Thẩm Nguyệt vẫn kiên trì từ đầu đến cuối, hoàng đế Dạ Lương mới miễn cưỡng đồng ý đưa Tô Vũ ra ngoài.

Hai người ở trong đại lao đói khát hai ngày trời, sau khi ra ngoài tất nhiên phải tắm rửa thay y phục, ăn cơm rồi mới đi gặp hoàng đế.

Hoàng đế thẳng thừng nói: “Tĩnh Nguyệt công chúa từ xa tới là khách, lần này đàm phán hòa bình vốn không nên kéo công chúa vào trong. Ngày mai trẫm sẽ đưa công chúa về biên giới Đại Sở”.

“Vội vàng vậy sao?”, Thẩm Nguyệt thông dong hỏi: “Vậy còn sứ thần?”

Hoàng đế Dạ Lương lạnh lùng liếc nhìn Tô Vũ: “Đại Sở vốn không hề có thành ý đàm phán, thậm chí còn định lấy ba thành trì ra qua loa lấy lệ cùng trẫm. Tất nhiên trẫm muốn để sứ thần Đại Sở tưới máu trận tiền khi hai quân đối mặt”.

Thẩm Nguyệt đáp: “Ồ, vậy hẳn không đi, ta cũng không đi nữa”.

Hoàng đế nheo mắt: “Người nói gì? Trẫm cho người một con đường sống, người định từ chối?”

Thẩm Nguyệt cười cười: “Đúng vậy, ta từ chối. Bệ hạ muốn hẳn tưới máu trận tiền, Tĩnh Nguyệt cũng phải tiến lui cùng hẳn, nếu không sau khi về Đại Sở, sẽ bị người ta nhìn tưởng rằng Tĩnh Nguyệt là kẻ tham sống sợ chết”.

Hoàng đế tức nghẹn họng: “Đã tới Dạ Lương này, sống hay chết không theo ý người được!”

Ngày mai cho dù phải cưỡng ép áp giải nàng cũng phải áp giải về Đại Sở.

Thẩm Nguyệt không hề hoảng loạn: “Nếu bệ hạ định cứng rắn với ta, vậy thì ta sẽ tự vẫn ngay tại chỗ, dù chết cũng phải chết trên đất Dạ Lương”.

Hoàng đế Dạ Lương nhất thời nghẹn họng, phát hiện ra ông ta hoàn toàn nằm trong thế bị động.

Thẩm Nguyệt biết chắc chắn ông ta không dám làm gì nàng.

Nếu không cũng chẳng cần năm lần bảy lượt phái người tới đại lao đón nàng, càng không thuận theo nàng mà thả Tô Vũ ra cùng.

Hoàng đế đối xử với nàng đặc biệt như thế rất có khả năng là vì thân thế của nàng.

Nếu Bắc Hạ thật sự chịu nhúng tay vào việc này, vậy thì nàng và Tô Vũ nắm chắc phần thắng rồi.

Tô Vũ lên tiếng rất đúng lúc: “Bệ hạ đã nhận được thư từ Bắc Hạ sao?”

Hoàng đế sửng người: “Sao người biết?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 632

“Trước đó Tô mỗ từng gửi thư cho hoàng đế Bắc Hạ, tính thời gian, nếu Bắc Hạ gửi thư đáp lại, cũng là mấy ngày gần đây”.

Bây giờ, hoàng đế mới phát hiện ông ta đã đánh giá thấp Tô Vũ: “Xem ra người đã chuẩn bị từ trước”.

Tô Vũ đáp: “Năm đó Bắc Hạ trong tình trạng ốc không mang nổi mình ốc, không thể chăm lo Tĩnh Nguyệt công chúa, nhưng bây giờ khác rồi. Hoàng đế Bắc Hạ là người trọng tình trọng nghĩa, Tĩnh Nguyệt dù thế nào cũng là cháu gái của hoàng đế Bắc Hạ”.

Thẩm Nguyệt nhìn về phía Tô Vũ.

Ánh nắng ấm áp rót lên người hắn, nổi bật và đẹp đẽ. Nàng cảm thấy, việc đàm phán giữa Tô Vũ và Dạ Lương, đến lúc này mới bắt đầu.

“Nếu Tĩnh Nguyệt gặp mệnh hệ gì ở Dạ Lương khiến Đại Sở và Bắc Hạ câu kết thành đồng minh, Dạ Lương sẽ vô cùng nguy hiểm”.

Hoàng đế Dạ Lương đâu thể không hiểu được điếu này, thế nên mới dự tính ngày mai sẽ đưa Thẩm Nguyệt về Đại Sở.

Bây giờ Tô Vũ và Thẩm Nguyệt biết rõ ý đồ của ông ta, ông ta lại càng bị hạn chế.

Hoàng đế nói: “Nếu Tĩnh Nguyệt công chúa cùng Bắc Hạ có chút quan hệ, hà cớ gì không thuyết phục Bắc Hạ cùng Dạ Lương ta kết thành đồng minh, như thế Nam – Bắc đâu có địch tấn công, tiêu diệt Đại Sở”.

Ông ta lộ ra dã tâm của người làm đế vương: “Quân vương hiện giờ của Đại Sở dù sao cũng là kẻ thù vong quốc vong phu vong mẫu của Tĩnh Nguyệt công chúa, thế thì còn có thể giúp công chúa báo thù”.

Thẩm Nguyệt không phải là Liễu Thiên Hạc – có thể vì báo thù mà không từ thủ đoạn.

Nàng nhếch môi cười cười, hỏi: “Đến lúc đó, Đại Sở vẫn là Đại Sở sao?”

Đến lúc đó không thể nào còn Đại Sở nữa, biên cương Đại Sở sẽ là của Dạ Lương, quê hương của nàng cũng triệt để không còn nữa.

Hoàng đế Dạ Lương biết nữ nhân này không dễ lừa, sắc mặt sa sầm.

Tô Vũ lại nói: “Thiên hạ loạn lạc, dân chúng lìa than, bệ hạ nhân từ, ta tin rằng bệ hạ cũng không muốn trông thấy cục diện ấy. Bọn ta đến vì hòa bình”.

“Đến vì hòa bình”, hoàng đế cười khẩy: “Đến vì hòa bình, Đại Sở chỉ muốn lấy ba tòa thành ra đã đòi đuổi trẫm đi?”

Tô Vũ đáp: “Đó là lệnh của hoàng đế Đại Sở, Tô mỗ không thể không nghe theo. Nếu là Tô mỗ, chắc chắn sẽ nguyện ý thuận theo yêu cầu năm tòa thành của bệ hạ. Vậy thì phải xem bệ hạ tin hoàng đế Đại Sở, hay là tin Tô mỗ”.

Hoàng đế chấn động, phải đánh giá Tô Vũ lại một lượt. Người này lúc nào cũng giữ giọng điệu và thần sắc bình thản.

Hoàng đế nói: “Người có bản lĩnh gì để trẫm không tin hoàng đế Đại Sở mà đi tin một sứ thần như người”.

Tô Vũ ngược mắt nhìn lên, trong đôi mắt chỉ có vẻ ôn hòa: “Tô mỗ chỉ có Tĩnh Nguyệt công chúa ở bên cạnh, bệ hạ tin Tô mỗ là tin Tĩnh Nguyệt công chúa”.

Hoàng đế ngẫm nghĩ kỹ càng lời nói của Tô Vũ, biểu cảm trên gương mặt thoáng thay đổi.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 633

“Bây giờ Đại Sở cắt nhượng ba tòa thành cho Dạ Lương”, giọng nói của Tô Vũ rất chậm rãi: “Ngày sau Đại Sở ổn định sẽ nhượng tiếp hai tòa thành cho Dạ Lương. Dạ Lương vừa có thể đứng ngoài cuộc, vừa lấy được hai tòa thành, đúng là một chuyện tốt”.

“Nếu không thì, lần này hoặc là bệ hạ chấp nhận điều kiện chỉ có ba tòa thành của Đại Sở, hoặc là hai nước khai chiến, khi chiến trận, nếu bệ hạ không thả Tĩnh Nguyệt công chúa trở về, khiến Bắc Hạ và Đại Sở liên minh, đối với Dạ Lương cực kỳ bất lợi”.

Hoàng đế đáp: “Không phải trăm không thả người, là nàng ta không chịu quay về”.

Tô Vũ cười cười: “Đó là điều đương nhiên, trừ phi bệ hạ thả Tô mỗ cùng về Nhưng một khi Tô mỗ quay về Đại Sở, ắt hẳn chiến trận sẽ không lưu tình. Đến lúc đó thắng hay bại phải dựa vào bản lĩnh của các bên thôi”.

Bất kể là con đường nào, đối với hoàng đế Dạ Lương mà nói, về cơ bản toàn là hành động không khôn ngoan. Dường như chỉ khi tin Tô Vũ và Thẩm Nguyệt, ông ta mới có thể đứng ở trên cao, ngẩng không hưởng lộc.

Hoàng đế trầm ngâm trong chốc lát, ông ta nhìn chằm chằm vào Tô Vũ: “Người tự tin đến vậy sao, nhất định có thể giúp Tĩnh Nguyệt công chúa bình định Đại Sở?”

Tô Vũ đáp: “Kể ra cũng phải đa tạ bệ hạ đã giúp sức xử lý Trấn Nam tướng quân và đám phó tướng của hắn ta”.

Hoàng đế hít một hơi thật sâu, bỗng chốc cảm thấy hóa ra Dạ Lương bị người ta dắt mũi lôi đi.

Dạ Lương giết Trấn Nam tướng quân, đại quân ở biên cảnh của Dạ Lương càng dễ bị khống chế.

Chẳng trách, cho dù Dạ Lương bắt sống Trấn Nam tướng quân, vào trong ngục rồi, Tĩnh Nguyệt công chúa vẫn muốn giết ông ta!

Họ không phải nhất thời nảy sinh ý định này, mà là đã có âm mưu từ trước.

“Tô mỗ chỉ mong Dạ Lương và Đại Sở trong vòng mười năm tới không xảy ra chiến loạn nữa, Tô mỗ chắc chắn sẽ dốc hết sức lực thực hiện lời hứa”.

“Năm tòa thành, trước hết nhượng ba tòa, còn lại hai tòa vẫn ở Đại Sở”, hoàng đế cười vài tiếng: “Thế thì trăm phải mong Tĩnh Nguyệt công chúa bình định Đại Sở, như thế mới có hi vọng lấy lại được hai tòa thành. Các người tinh toán tinh hơn cả trăm rồi đấy”.

Thâm Nguyệt bấy giờ mới chợt hiểu ra.

Hóa ra Tô Vũ đã tính toán từ trước, tạm thời nhường ba tòa thành, sau đó hứa thêm hai tòa nữa.

Làm như thế, Tô Vũ sẽ không đắc tội triều đình Đại Sở, trở thành tội nhân của thiên hạ, nhưng vẫn đạt được thảo thuận cùng hoàng đế Dạ Lương, tránh được hậu họa sản sinh trong lúc Đại Sở nội loạn.

Bởi vì Tĩnh Nguyệt công chúa có Bắc Hạ chống lưng, Dạ Lương không thể khai chiến cùng Đại Sở. Mà Dạ Lương vì có được hai tòa thành còn cần phải giúp Tĩnh Nguyệt công chúa giành phần thắng, đến lúc cần có thể giờ tay tương trợ.

Hoàng đế Dạ Lương cảm thấy hình như con đường này là con đường tốt nhất rồi, nhưng cũng cảm thấy một khi đờng ý, ông ta sẽ cảm thấy vô cùng ấm ức.

Giống như kiêu dũng kim chỉ của mình, đến sau cùng lại may áo cưới cho người khác.

Hoàng đế tr ần ng ầm, sau đó nói: “Thời giờ không còn sớm nữa, đưa Tĩnh Nguyệt công chúa quay về nh ỉ ngơi”.

Th ầm Nguyệt cũng biết hoàng đế cần thời gian suy xét, hướng h ồ tới nay nàng cũng phải tiếp nhận quá nhiều thông tin, đôi bên cần tiêu hóa.

Khi Th ầm Nguyệt rời khỏi điện, hoàng đế lại bảo: “Sứ thần ở lại, tr ẫm có vài câu muốn hỏi cho rõ”.

[6]

T ải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 634

Khi Thâm Nguyệt quay đầu, nàng thấy Tô Vũ điềm tĩnh đứng trong ánh đèn đuốc. Tuy hắn khẽ cúi đầu, nhưng từ đầu đến cuối không hề khom lưng nhún gối, bóng lưng thon dài và ưu mỹ, loáng thoáng lộ ra vẻ cao quý.

Vẻ cao quý của hắn, dường như sinh ra đã có, chỉ khi không chú ý mới lộ ra ngoài, lấp lánh ánh hào quang không thể ngờ.

Bước chân của Thâm Nguyệt hơi ngập ngừng, nhưng vẫn rời khỏi đại điện.

Hoàng đế từng bước đi tới trước mặt Tô Vũ, lặng lẽ nhìn gương mặt không rõ hỉ nộ của Tô Vũ: “Trẫm muốn biết, người đang giúp Tĩnh Nguyệt công chúa hay đang giúp chính mình. Chẳng lẽ tương lai của Đại Sở thực sự do một nữ nhân làm chủ sao?”

Tô Vũ đáp: “Tĩnh Nguyệt công chúa là chân mệnh thiên nữ, tại sao không thể”.

Hoàng đế cười vài tiếng: “Nói thật, Đại Sở do nữ nhân làm chủ sẽ tốt hơn là do nam nhân làm chủ, kể cả cho nàng ta mười năm, mười năm sau nàng ta cũng chưa chắc sẽ là đối thủ của Dạ Lương ta”.

Với cục diện hiện tại, ông ta có thể chờ mười năm.

Chưa biết chừng mười năm sau, nhờ sự thống trị của một nữ nhân mà Đại Sở càng ngày càng suy yếu, đến lúc đó Dạ Lương muốn tiêu diệt Đại Sở, cũng không muộn.

Bá nghiệp thiên thu, cũng không muộn gì vài năm.

Hoàng đế nói: “Lời hứa hôm nay, trẫm muốn người phải lập kế ước”.

Tô Vũ đồng ý: “Vậy thì coi như Tĩnh Nguyệt công chúa đã đạt thành kế ước liên minh cùng bệ hạ rồi”.

“Lui xuống đi, ngày mai trăm sẽ chuẩn bị khế ước”.

Tô Vũ hành lễ rồi chậm rãi lui đi, thế nhưng mới đi được vài bước, hắn lại quay đầu, thản nhiên đáp:

“Bệ hạ chí hướng xa xôi, tuy không biết mười năm sau tình cảnh sẽ thế nào, nhưng bệ hạ muốn thu phục Đại Sở, Tô mỗ có cách nào, có thể không tổn một binh lính”.

Hoàng đế Dạ Lương thoáng kinh ngạc, sau đó cảm thấy nực cười:
“Người sẽ thật lòng đưa ra chủ kiến giúp Dạ Lương ta?”

Buổi nói chuyện đêm nay khiến hoàng đế Dạ Lương không thể không bội phục Tô Vũ.

Người này bình thường không biểu lộ đi đâu gì, nhưng trong lòng hắn không chứa phong hoa tuyết nguyệt, mà là non sông thiên hạ.

Triều thần Dạ Lương ban đầu coi thường Tô Vũ, đến cả rượu cũng không biết uống, cho rằng Đại Sở phái một kẻ vô dụng đến.

Thế nhưng không phải.

Một mình hắn lợi hại hơn đám triều thần này nhiều.

Không hề hoảng loạn, chỉ đợi thời cơ, hắn đã bố trí xong mọi thứ, nhìn thấu mọi thứ, thế nên có thể vận hành cục diện lúc ấy một cách hợp lý nhất, khiến cục diện nghiêng về phía có lợi cho hắn.

Ắt hẳn hắn đã nắm rõ đại quân biên giới phía Nam của Đại Sở.

Đối đầu với một kẻ tâm tư kín đáo như thế, chưa chắc đã là một chuyện tốt, dạng người bồng bột lỗ mãng như Triệu Thiên Khải vẫn dễ đối phó hơn.

Tô Vũ giống như một con sói núp trong bóng tối, lên kế hoạch cho mọi thứ.

Thế nhưng người như vậy chỉ ử mưu tính kế vì một vị công chúa ti ền
tri ều, mà bản thân h ắn không có chút d ấ tâm nào, nói ra hoàng đ ế Dạ
Lương cũng không tin lắm.

[6]

T ải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 635

Tô Vũ mỉm cười: “Tất nhiên không phải là miễn phí r ấ”.

“Người nói đi, người muốn đi ều kiện gì”.

“Liễu Thiên Hạc”.

Hoàng đế hiểu ngay: “Trẫm nghe tướng quân của trẫm nói, hấn ta là tội phạm đào thoát của Đại Sở, trong lúc ở quân doanh chỉ một lòng muốn giết người và Tĩnh Nguyệt công chúa”.

Tô Vũ thản nhiên như không: “Đúng vậy, Tô mỗ và hấn ta có chút khúc mắc”.

“Nhưng hiện giờ hấn ta là võ tướng của Dạ Lương. Người này là tướng tài bất phàm, vì Dạ Lương ta lập không ít quân công. Nếu muốn trẫm giao hấn ta cho người, nhất thời trẫm thấy không nỡ”.

Chính bởi vì hoàng đế Dạ Lương nhắm trúng tướng tài của Liễu Thiên Hạc, tuy rằng vẫn luôn nhất hấn ta trong đại lao, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không hạ lệnh trừng phạt hấn ta.

Trông có vẻ như ông ta không định giao Liễu Thiên Hạc cho Đại Sở xử lý.

Hoàng đế tiếc tài, người mà Đại Sở không cần, Dạ Lương không đến mức không dung nạp nổi. Thế nên ông ta vốn định đợi khi Tô Vũ và Thẩm Nguyệt rời khỏi Dạ Lương sẽ thả Liễu Thiên Hạc ra ngoài.

Tô Vũ ý vị thâm trường: “Bệ hạ nói rằng hấn ta biết trước thiên cơ, có thể tính ra được động tĩnh tiếp theo của Đại Sở ư? Trên thế giới này được mấy người biết trước thiên cơ”.

Hoàng đế khẽ nhướng mày: “Ý người là hấn ta có gian tể ở Đại Sở? Đó cũng nhân tài đặc lực dưới trướng trẫm, cho dù hấn ta không thể biết trước

thiên cơ, nhưng trong hành quân bố trận vẫn nhiều lần cho ra quyết sách diệu kỳ, rất đáng để trầm coi trọng”.

Khóe môi Tô Vũ khẽ nhếch lên: “Nhiều lần cho ra quyết sách diệu kỳ, bên trong thành Huyền quả thực có tai mắt của hắn ta, nhưng theo ta được biết, những kế sách kia cũng không phải do hắn ta nghĩ ra, mà là sau lưng có cao nhân chỉ điểm”.

“Cao nhân đó là ai?”

“Điều này Tô mỗ không rõ”.

Hoàng đế bán tín bán nghi, cười khẩy nói: “Nếu hắn ta vô dụng như thế, tại sao người phải đổi lấy hắn ta? Chẳng lẽ chỉ vì hắn ta là tội phạm đào thoát của Đại Sở? Người làm chuyện lớn như người không đến mức phải so đo tính toán vì một tên tội phạm”.

Tô Vũ đáp: “Có khúc mắc chỉ là thứ yếu, chủ yếu vẫn là để làm công chúa vui”.

Hoàng đế kinh ngạc: “Người cũng muốn lấy lòng Tĩnh Nguyệt công chúa?”

Tô Vũ chỉ nói: “Nếu bệ hạ bằng lòng trao đổi, Tô mỗ sẽ nói cách, không bằng lòng thì thôi. Chỉ mong phân lượng của Liễu Thiên Hạc có thể so bì với kế sách thiên thu của Dạ Lương mười năm sau”.

Chỉ một con người, so với kế sách của cả quốc gia, tất nhiên không đủ sức nặng.

Thấy Tô Vũ đang định cáo lui, cho dù hoàng đế Dạ Lương biết hắn đang lấy lùi làm tiến, nhưng vẫn không khỏi buồn bực: “Hay là người cứ nói thử xem, nếu đúng là kế hoạch hay, trầm giao Liễu Thiên Hạc cho người cũng không sao”.

Tô Vũ mỉm cười vô hại: “Đợi khi Đại Sở bình định, bệ hạ có thể đưa hoàng tử đặc lược tới Đại Sở làm hoàng phu”.

Hoàng đế Dạ Lương nghe xong nổi giận: “Người đang sỉ nhục trẫm sao, bắt hoàng tử của trẫm đi làm hoàng phu, đi đâu này khác gì nữ nhân làm thê làm thiếp cho người ta!”

Tô Vũ thông thả đáp: “Nói thật lòng, Đại Sở không thể do nữ nhân làm chủ mãi được, sau Tĩnh Nguyệt công chúa, tương lai ai chấp chương quyên chính Đại Sở, vẫn chưa quyết định”.

Hoàng đế Dạ Lương lập tức bình tĩnh ngay: “Câu này của người có ý gì?”

Tô Vũ nói: “Nếu Tĩnh Nguyệt công chúa tương lai cùng hoàng phu sinh ra long tử, vậy thì có thể kế thừa đại thống. Con của hoàng phu chấp chương Đại Sở, vậy chẳng phải là không mất một binh lính nào cũng vẫn thuộc về huyết mạch Dạ Lương sao”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 636

Hoàng đế Dạ Lương như bưng bình, nhưng ông ta vẫn nói: “Người tính toán như người, người thông minh như Tĩnh Nguyệt công chúa mà lại để con trai của hoàng phu Dạ Lương kế tục Đại Sở?”

“Có thể trở thành người thừa kế của Đại Sở, tất nhiên không phải con của hoàng phu xuất thân bình thường được. Điều này không chỉ vì chú trọng tới huyết thống, mà còn cần sự ủng hộ và vây cánh từ bên cha”.

Lời của Tô Vũ cũng có lý, thẳng thừng nói rõ ra cũng không phải là không thể. Chuyện gì cũng có mặt lợi mặt hại, phải xem ông ta lựa chọn ra sao.

Chọn ổn thì hại có thể biến thành lợi, chọn không ổn thì lợi có thể biến thành hại.

Nếu hoàng đế Dạ Lương đã bắt đầu có ý định từ bây giờ, vậy thì ông ta phải giúp Tĩnh Nguyệt công chúa rồi.

Đợi khi đại nghiệp của Tĩnh Nguyệt công chúa đã thành, Dạ Lương đưa hoàng tử tiến vào Đại Sở làm hoàng phu, chỉ cần bỏ công sức, vậy thì đứa trẻ sau này là con cháu của Dạ Lương!

Đúng là không tốn bất kỳ toan tính nào, chỉ cần một chút huyết mạch là làm được!

Tĩnh Nguyệt dù sao cũng là nữ nhân, nàng ta cũng phải sinh con chứ.

Cho dù danh xưng hoàng phu không quá vẻ vang, nhưng chỉ cần nhận nhện nhất thời. Một khi có con rồi, tương lai hoàng phu sẽ là cha của tân đế Đại Sở.

Thiên hạ này từ đầu đến cuối vẫn coi trọng nam nhân.

Không thể không nói, Tô Vũ đã đưa ra cho hoàng đế Dạ Lương một chủ ý cực hay.

Hoàng đế tiếp nhận chủ ý này của Tô Vũ: “Liều Thiên Hạc tùy người xử trí”.

Phải tương kế tựu kế, chứ không để cái lợi trước mặt ngăn cản.

“Tạ bệ hạ”.

Ra khỏi đại điện, gió núi nổi lên, làm cho ánh đèn dưới chân cũng lung lay theo.

Gió đêm hất tung vạt áo của Tô Vũ.

Khi ngẩng đầu lên, hần trông thấy Thâm Nguyệt đang đợi mình cách đó không xa, bèn bước xuống bậc thềm, đi về phía nàng.

“Sao không về sớm mà nghỉ ngơi?”

“Ta sợ hoàng đế sẽ làm khó chàng”.

Tô Vũ cup mắt, nắm lấy bàn tay Thâm Nguyệt, chậm rãi siết chặt nó vào lòng bàn tay: “Lạnh không?”

Thâm Nguyệt cười cười, định rút tay ra nhưng không được: “Vốn là ngày nóng bức mà, hỏi ta lạnh hay không, không thấy lạ sao. Nhưng bên ngoài gió thổi to thật đấy. Đây là tiêng điện của hoàng đế, chàng mau buông tay”.

Tô Vũ chẳng những không buông mà còn tự nhiên dẫn nàng đi về phía trước, tay áo của hần bồng bênh, những ngón tay dài mảnh khảnh nắm chặt lấy tay nàng, hần dịu dàng nói: “Không sao, hiện tại mọi người đều đã ngủ rồi”.

Bóng đêm phía trước như loang lổ.

Thẩm Nguyệt bị Tô Vũ dẫn dắt nên chỉ có thể đi theo hần về phía trước. Nàng không cần nhìn rõ con đường dưới chân mình bởi vì Tô Vũ hiện tại giống như chỗ dựa vững chắc nhất của nàng.

Cảm giác có ai đó để dựa vào... chính là bất luận như thế nào cũng không sợ té ngã.

Thẩm Nguyệt cong bàn tay lại muốn kéo tay hần, nàng hỏi: “Chàng ở bên trong lâu như vậy, rốt cuộc đã nói chuyện gì thế?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 637

Tô Vũ nói: “Ta đã khai sáng cho hấn ta”.

“Chàng khai sáng cho hấn ta?”, Thẩm Nguyệt liếc mắt một cái nhìn hấn rồi cười nói: “Chàng khai sáng cho hấn ta chuyện gì?”

“Khai sáng cho hấn ta cách ít tổn kém nhất để đạt được lợi ích lớn nhất cho quốc gia”, Tô Vũ khẽ cười nói: “Không cần lúc nào cũng nghĩ đến việc đánh giặc, xâm chiếm ranh giới, rõ ràng vẫn còn có rất nhiều cách khác để có thể giải quyết trong hòa bình”.

“Hấn ta nghe lời chàng sao?”

“Sao lại không nghe lời chứ? Dù sao những đi đầu đó cũng là vì lợi ích quốc gia”.

Thẩm Nguyệt không hỏi thêm câu nào nữa, nàng đã không còn tâm lý cố chấp phải làm rõ tất cả mọi chuyện nữa.

Khi nào cần nói với nàng thì Tô Vũ chắc chắn sẽ nói với nàng.

Chỉ có đi đầu nàng cũng không biết lúc nàng biết được mọi chuyện thì cục diện đã trở thành như thế nào.

Tô Vũ đưa nàng tới trước cửa phòng, nhìn thấy nàng vào phòng xong liền xoay người rời đi.

Ở trong ngục tối không thể nghỉ ngơi tốt, Thẩm Nguyệt nhìn thấy phòng đã chuẩn bị xong thì liền ngã xuống ngủ ngay lập tức.

Nàng ngủ thẳng giấc cho đến rạng đông.

Vì vậy khi Tô Vũ ký kết minh ước với hoàng đế Dạ Lương, Thẩm Nguyệt vẫn đang ở trong giấc mộng.

Đại Sở và Dạ Lương đã chính thức ký kết khế ước hòa bình, Đại Sở sẽ nhường lại ba tòa thành trì cho Dạ Lương.

Tất cả các đại thần của Dạ Lương đều không hiểu ngọn nguồn, trông gương mặt của ai cũng đen như đất nễ, rõ ràng không hề mong muốn Đại Sở và Dạ Lương kết khế ước hòa bình như thế này.

Vốn dĩ Dạ Lương kiên quyết không chấp thuận với điều kiện của Đại Sở nhưng không biết vì lý do gì mà hoàng đế của bọn họ lại đột nhiên đổi ý, cuối cùng lại đi chấp thuận.

Sau khi hai quốc gia ký kết xong khế ước hòa bình, Tô Vũ lại ký thêm một giao ước với hoàng đế Dạ Lương.

Giao ước này tất nhiên là được ký kết sau lưng các đại thần của Dạ Lương để tránh việc lọt tin tức ra ngoài, gây bất lợi lẫn nhau.

Hoàng đế đã in tỷ ấn lên giao ước, Tô Vũ cũng in dấu tay lên nó, hoàng đế nói: “Sau này nếu như người không tuân thủ giao ước thì ta nhất định sẽ đem nó chiêu cáo thiên hạ, sẽ khiến cho người không có chốn dung thân ở Đại Sở”.

Tô Vũ lãnh đạm nói: “Nếu như ta vi phạm giao ước này thì đến lúc đó tùy ý bệ hạ xử trí”.

Trong lúc Thẩm Nguyệt vẫn còn nhập nhèm mơ ngủ thì lại có cảm giác bên cạnh giường có người.

Nàng trần trọc xoay người lại, chậm rãi mở mắt nhìn thoáng qua rồi lại chậm rãi nhắm mắt lại.

Hừm, quả nhiên có một bóng đen đang đứng bên cạnh giường... Không đúng, sao trong phòng của nàng lại có người khác chứ?

Nàng thậm chí còn không nhận ra đi ều đó!

Sau khi lấy lại được chút ý thức, đại não đang hỗn độn ngay lập tức thanh tỉnh trở lại, nàng đột nhiên mở mắt ra, quay phắt lại nhìn về phía đầu giường.

Kết quả nàng phát hiện bên giường quả nhiên có một người đang mở to đôi mắt đen nhánh sáng ngời nhìn nàng chăm chăm không chớp mắt.

Đôi mắt ấy có chút gì đó ngây thơ, không giống như có bất kỳ ác ý nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 638

Sau khi nhìn chăm chăm vào nhau một lúc, Thẩm Nguyệt liền kinh ngạc hét lớn một tiếng, đối phương cũng sợ hãi và hét lên: “Á!”

Chuyện Thẩm Nguyệt đột nhiên hét lên đã khiến cho đối phương giật mình ngã ra sau rồi ngã phịch xuống đất.

Thẩm Nguyệt vuốt lại mái tóc rối bù, nàng khoanh chân ngồi trên giường, lông mày nhíu lại, nàng trừng mắt nhìn kẻ đang ngã trên mặt đất rồi nói: “Người là ai? Đến phòng ta làm gì?”

Kẻ đó là một thanh niên trông có vẻ nhỏ tuổi hơn Hạ Du một chút. Cách hắn ta ăn mặc phục trang rất sang trọng, hắn có đôi mắt lạnh lợi cùng hai hàng mày kiếm, ngũ quan tinh xảo sáng láng.

Chẳng qua chuyện hắn ta đột ngột xuất hiện trong phòng Thẩm Nguyệt đã khiến cho nàng cực kỳ không vui.

Do đó giọng nói của nàng nghe vô cùng tức giận.

Nhìn thanh niên này da mỏng thịt mềm, nhất định là chưa từng trải qua đau khổ.

Hắn ta rất không hài lòng với việc Thẩm Nguyệt đột ngột khiến cho hắn ta sợ hãi ngã xuống đất, hắn ta cảm thấy rằng điểu đó đã làm tổn hại khí độ cùng mặt mũi của hắn ta.

Thanh niên kia đứng dậy, phỉ phỉ y phục rồi nói: “Ta là lục hoàng tử của Dạ Lương! Phụ hoàng hạ lệnh bảo ta dẫn cô đi thăm quan hành cung. Sao cô lại hung dữ như vậy chứ!”

“Người vào phòng ta không nói lời nào, còn trách ta hung dữ? Chẳng lẽ ta không nên hung dữ với người hay sao?”, Thẩm Nguyệt liếc mắt nhìn hắn ta nói: “Cha người bảo người dẫn ta đi tham quan, đầu óc của ông ta hỏng rồi hay sao?”

Lục hoàng tử nói: “Phụ hoàng của ta nói về sau tất cả mọi người đều là người một nhà, không được xem nhau như người xa lạ!”

“Ta nhớ vào, ai là người một nhà với người chứ?”

“Á, một công chúa sao có thể lỗ mãng như vậy!”, lục hoàng tử đỏ mặt giận dữ, trừng đôi mắt lớn vô hại nhìn nàng.

Thẩm Nguyệt chống nạnh, nhếch miệng cười nói: “Lỗ mãng? Mới như thế còn chưa đâu vào đâu, nếu như người còn không đi ra ngoài thì có tin là ta sẽ đánh người hay không?”

Ban đầu lục hoàng tử còn không tin, nhưng khi thấy Thẩm Nguyệt bước ra khỏi giường với đôi chân trần và chuẩn bị bước đến xử lý hắn ta thì hắn ta liền quay đầu chạy ra ngoài rồi nói: “Đúng là bà la sát, đi thì đi, ta cũng không thèm làm thân với cô!”

Khi Tô Vũ đến thì Thẩm Nguyệt đã tắm rửa thay y phục xong.

Nàng hỏi: “Chuyện của cái gã lục hoàng tử kia là gì vậy? Từ sáng sớm thì hắn ta đã vào phòng của ta rồi”.

Tô Vũ khẽ cau mày liền hỏi: “Hắn ta đã làm gì?”

“Hắn ta không làm gì cả, chỉ nói là muốn dẫn ta đi tham quan hành cung”.

Tô Vũ nói: “Có lẽ là bệ hạ muốn nhiệt tình đối đãi khách nhưng có phần làm hơi quá”.

Thẩm Nguyệt không quan tâm lắm, chỉ hỏi: “Mọi chuyện đã xong xuôi hết chưa?”

Nhìn thấy Tô Vũ gật đầu, Thẩm Nguyệt hỏi: “Tần Như Lương đâu, đã thả ra chưa?”

“Đã thả ra rồi, thái y trong hành cung đang xử lý vết thương cho hắn ta”.

“Vậy thì lát nữa hãy đến thăm hấn ta một chút”.

Tô Vũ nói: “A Nguyệt, nàng có vẻ rất quan tâm đến hấn ta”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 639

Thẩm Nguyệt chậm rãi nói: “Kỳ thực ta cũng không quan tâm lắm, có lẽ là bởi vì Thẩm Nguyệt trước đây vẫn muốn cứu hần ta, hơn nữa hần ta cũng đã từng cứu mạng của Thẩm Nguyệt trước đây cho nên cũng có thể coi như là bù trừ lẫn nhau đi”.

Nàng quay đầu nhìn Tô Vũ, nhếch miệng cười nói: “Tô Vũ, chuyện này làm chàng khó chịu sao?”

Tô Vũ thở dài nói: “Cũng có một chút”.

Nét mặt của Thẩm Nguyệt khẽ trầm xuống, giọng nói của nàng càng lúc càng nhỏ lại: “Nhưng sau khi chúng ta rời khỏi đây và trở về Đại Sở thì chúng ta sẽ không còn có thể thường xuyên ở bên cạnh nhau như thế này nữa”.

Khoảng thời gian bọn họ thường xuyên được bên nhau này sắp kết thúc.

Khoảng thời gian này mặc dù gặp phải nhiều khó khăn nhưng nàng vẫn trân trọng từng ngày, bây giờ nàng lại đột nhiên cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh.

Khi nàng đi đến chỗ Trần Như Lương ở, vừa bước vào cửa đã ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc.

Trần Như Lương để trần nửa thân trên, vết thương trên người đã được chữa trị, toàn thân được băng kín.

Hần vẫn còn tỉnh, cũng không còn chật vật lôi thôi giống như lúc ở trong ngục tối, thân thể đều tóc đều đã được tắm gội sạch sẽ, chỉ có đi đâu chắc chắn không còn rần rần bằng trước khi xuất chinh.

Sau mấy tháng chịu tù đầy, lại phải chịu khổ hình liên tục, thân thể của hần ta đã càng lúc càng gầy yếu, xương gò má đã lộ ra rõ ràng, hai hốc mắt

cũng hõm sâu, đúng là một trời một vực so với lúc còn no đủ.

Một người như vậy khi trở về Đại Sở thì không biết phải mất bao lâu mới có thể khôi phục lại trạng thái như trước đây để tiếp tục rong ruổi sa trường.

Mặc dù Dạ Lương đã chữa lại cho Tần Như Lương một mạng nhưng cũng đã mài mòn căn cơ của hắn ta, khiến cho hắn ta không còn là một đại tướng quân uy phong lẫm liệt của Đại Sở nữa.

Như vậy thì cho dù hắn ta có quay trở về Đại Sở cũng không có ích lợi gì.

Thẩm Nguyệt trên danh nghĩa cũng là thê tử của Tần Như Lương, bây giờ Tần Như Lương không thể tự chăm sóc bản thân, đối với nàng chuyện lo thuốc thang cho hắn chẳng qua của chỉ là tiện tay.

Trong khi dứt thuốc cho hắn ta, nàng lãnh đạm nói: “Tô đại nhân đã hoàn thành nhiệm vụ, Đại Sở cùng Dạ Lương đã hòa đàm, người chỉ cần dưỡng thương cho tốt, chỉ cần người bước đi được thì chúng ta sẽ trở về”.

Ánh mắt Tần Như Lương vẫn đang nhìn chăm chăm vào nàng, hắn ta nói: “Đi đâu kiện hòa đàm là gì?”

“Đại Sở đã giao ra ba tòa thành cho Dạ Lương, hai nước đã đạt được thỏa thuận đình chiến và chung sống hòa bình”.

Tần Như Lương cảm thấy nghi hoặc: “Hoàng đế Dạ Lương sao có thể đồng ý chuyện đó, đừng nói là ta không tin, sau khi trở về kinh thì hoàng thượng chắc chắn cũng sẽ không tin”.

Thẩm Nguyệt nhìn hắn ta, thản nhiên nói: “Dạ Lương muốn có năm tòa thành nhưng Đại Sở chỉ bằng lòng giao ra ba tòa thành, nên chuyện này mới giao cho Tô đại nhân giải quyết. Hiện tại Tô đại nhân đã thành công ký hiệp ước hòa bình chỉ với ba tòa thành, như vậy còn chưa thỏa đáng hay sao?”

Tần Như Lương nói: “Hoàng thượng sẽ không bao giờ hài lòng đối với hần”.

Khi bát thuốc cạn đáy, Thẩm Nguyệt đặt bát thuốc xuống, vừa định đứng dậy thì Tần Như Lương đã giơ tay nắm lấy cổ tay nàng.

Thẩm Nguyệt lạnh lùng nhìn xuống hần hỏi: “Có chuyện gì?”

Tần Như Lương gần từng chữ một nói: “Cô không được ở bên cạnh hần”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 640

Thẩm Nguyệt không trả lời, ánh mắt rơi vào bàn tay gầy guộc đang nắm cổ tay nàng mà không còn chút sức lực nào, lông mày nàng nhíu lại, nàng liệ̀n nói: “Ta không ở bên cạnh hấn thì chẳng lẽ ở bên cạnh người hay sao? Người sẽ bảo vệ ta sao?”

Sau khi Tậ̀n Như Lương im lặng một lúc thì hấn ta lại nghiêm túc nói: “Sau này ta sẽ dốc hết toàn lực để bảo vệ cô”.

Thẩm Nguyệt giống như vừa nghe được một câu chuyện cười, liệ̀n bĩu môi nói: “Tậ̀n Như Lương, nếu như Liễu Mi Vũ và ta cùng gặp nguy hiểm và người chỉ có thể cứu một người thì người sẽ chọn bảo vệ nàng ta hay là bảo vệ ta?”

Tậ̀n Như Lương dừng một chút, cuối cùng lại do dự.

Có lẽ nguyên nhân chính là vì do dự nên hấn mới là Tậ̀n Như Lương.

Thẩm Nguyệt không thấy sự do dự của hấn ta có gì sai, nếu như hấn ta không chút do dự nói rằng hấn ta sẽ bảo vệ cho nàng thì có lẽ nàng sẽ còn cảm thấy hơi thất vọng.

Thẩm Nguyệt nói: “Ta không cần nghe câu trả lời của người cũng biết đáp án của người là gì. Hơn nữa, hai tay của người đã bị phế, làm sao có thể bảo vệ người khác? Người có thể bảo vệ được chính mình đã là tốt lắm rồi”.

Lời nói của nàng khiến Tậ̀n Như Lương vô cùng đau lòng.

Lời nói này khiến cho Tậ̀n Như Lương cảm thấy như bị nhìn thấu, hấn buông lỏng tay ra, Thẩm Nguyệt cũng nhanh chóng rút tay về.

Trên cổ tay phải của hấn ta còn có một vết sẹo mới.

Thẩm Nguyệt nói: “Chúng đã cắt đứt gân tay phải của người rồi”.

Tần Như Lương cười khở nói: “Sau khi chúng phát hiện ra gân tay trái của ta bị đứt thì liền cắt luôn gân tay phải”.

Lý do khiến Tần Như Lương cam chịu từ bỏ bản thân khi ở trong ngục là bởi vì hắn ta biết mình đã là một phế vật, nếu còn sống thì cũng chẳng để làm gì, không chỉ khiến Đại Sở hổ thẹn mà còn cả đời không cần nổi thanh kiếm.

Hiện giờ thái y trong hành cung tuy đang chữa trị vết thương cho Tần Như Lương nhưng gân cốt đã bị đứt thì rất khó phục hồi.

Tần Như Lương nói: “Đây là chuyện ta phải chịu, không liên quan đến cô”.

Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: “Ta không hề tự trách bản thân mình. Nếu như thời gian có quay trở lại thì khi Liễu Mi Vũ trúng độc người vẫn sẽ lựa chọn bất chấp tính mạng của đứa trẻ trong bụng ta để lấy nhau thai đi cứu nàng ta, vậy thì cuối cùng ta vẫn sẽ chọn cắt bỏ gân tay trái của người mà thôi”.

“Ta biết”, Tần Như Lương gật đầu: “Ta cũng từng tự trách vì chuyện đó”.

Thẩm Nguyệt cười nói: “Chờ đến khi về kinh, ta sẽ cho người biết rốt cuộc có cần đến Tử Hà Xa để chế ra giải dược của Tỏa Ngân Hài hay không”.

Tần Như Lương ngẩn người.

Thẩm Nguyệt đứng dậy, quay đầu ra ngoài: “Người nghỉ ngơi đi”.

Tần Như Lương nhấc mắt lên, thấy Tô Vũ vẫn luôn chờ ngoài cửa.

Sau khi Thẩm Nguyệt đi ra ngoài, Tô Vũ thản nhiên nhìn vào trong phòng, ánh mắt trong trẻo ẩn chứa một ý vị khác, chỉ dừng lại trên người Tần Như Lương một lúc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 641

Lúc hoàng đế Dạ Lương xử phạt Lục hoàng tử cũng mời Thẩm Nguyệt và Tô Vũ đến.

Lục hoàng tử quỳ dưới đất, dường như là vừa mới khóc xong, trong mắt vẫn còn ngấn nước, trông rất đáng thương.

Hoàng đế Dạ Lương còn giận dữ nói: “Trẫm bảo ngươi mang công chúa Tĩnh Nguyệt đi dạo một vòng, công chúa Tĩnh Nguyệt còn chưa ngủ dậy mà ngươi đã to gan đi vào phòng của công chúa! Bây giờ công chúa đang ở đây, trẫm phải trách phạt ngươi, nếu không trẫm biết giấu mặt vào đâu bây giờ!”

Hoàng đế ra lệnh tiếp: “Người đâu, kéo Lục hoàng thượng ra phạt nặng hai mươi gậy!”

“Phụ hoàng, nhi thần biết sai rồi!”

Vừa hay sau khi rời khỏi chỗ Trần Như Lương, Thẩm Nguyệt đang không vui, hoàng đế Dạ Lương bảo nàng đến xem kịch thì nàng tội gì mà không xem.

Hoàng đế Dạ Lương vốn mong là nàng sẽ kịp thời lên tiếng can lại, nhưng Thẩm Nguyệt lại chẳng hề có động tĩnh gì, cũng không hề hô dừng.

Quả thực là khiến cho Lục hoàng tử vô tội chịu hai mươi gậy.

Cung nhân có hạ thủ lưu tình hay không thì Thẩm Nguyệt cũng không quan tâm, nhưng nếu Lục hoàng tử này nếu thật sự không được hoàng đế Dạ Lương yêu thích thì cũng sẽ không được tự ý đến hành cung, càng không sai Lục hoàng tử này dẫn nàng đi chơi.

Cho nên một người muốn đánh một người muốn chịu thì cứ kệ họ đi.

Sau khi hoàng đế Dạ Lương rời đi, Lục hoàng tử che mắt không dám nhìn, đứng dậy, mọi cảm xúc đều bày ở trên mặt, trông rất đặc sắc, đau đến chảy cả nước mắt, vừa tức vừa đau nói: “Sao cô không chịu giúp ta hả?”

“Chuyện nhà người mắc mớ gì đến ta?”

“Nếu cô chịu giúp ta thì phụ hoàng cũng sẽ không ra tay mạnh như thế, bây giờ ta bị đánh thì sao dẫn cô đi chơi được?”

Thẩm Nguyệt hí mắt nói: “Lần sau còn để ta thấy người đi vào phòng của ta thì người sẽ còn bị đánh tiếp, lúc ấy không phải đánh đít đâu mà là đánh vào cái mặt xinh đẹp này đây”.

Lục hoàng tử trợn mắt nói: “Cái đồ đàn bà hung hãn!”

Thẩm Nguyệt buồn cười nhìn hắn ta khấp khểnh rời đi.

Mặc dù không có Lục hoàng tử dẫn đường, hoàng đế Dạ Lương vẫn hạ lệnh cho Thẩm Nguyệt và Tô Vũ đi thưởng ngoạn các nơi trong hành cung trước khi rời đi, trừ chỗ của hoàng đế.

Đến xâm tối, Tô Vũ dẫn Thẩm Nguyệt đi qua cầu treo vắt ngang núi, chậm rãi đi tới phía đối diện.

Họ đi lên đỉnh núi, ngắm nhìn cảnh tượng từ chân núi kéo dài đến phía xa xôi.

Càng đi lên đỉnh thì càng thấy lạnh.

Trên đỉnh núi này có thể thấy rõ ràng thay đổi của bốn mùa trong năm.

Tuyết đọng trên đỉnh núi, ngắm tuyết trong tiết trời hạ thu đúng là một trải nghiệm mới.

Khi Thẩm Nguyệt và Tô Vũ lên được đỉnh núi thì cũng thấy được hoàng hôn, trời chiều chậm rãi chìm xuống, nhuộm đỉnh núi tuyết trắng thành màu đỏ vàng, trông vô cùng diễm lệ.

Thẩm Nguyệt hít sâu một hơi.

Không khí rất mát mẻ.

Nàng hỏi: “Tô Vũ, chàng dẫn ta đến đây làm gì?”

“Ngắm cảnh”, hắn thản nhiên nói: “A Nguyệt, Tần Như Lương khiến nàng có tâm sự à? Nàng lo cho hắn ta?”

Thẩm Nguyệt hỏi: “Ta không nên lo cho hắn ta sao? Có lẽ là không nhỉ”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 642

Nàng ng ỡ xuống mồm đá lạnh, híp mắt nhìn ánh chi ều tà phía xa xa.

Ráng chi ều mê hoặc lòng người, nhưng rơi lên mặt thì lại bớt đi chút ấm áp.

Thẩm Nguyệt nhìn T ần Như Lương thì sẽ nhớ lại thiếu niên điển trai dưới ánh dương ngày xưa, mặt nở nụ cười, hái quả hạnh cho nàng ăn.

Cuối cùng, thiếu niên dắt tay thiếu nữ xinh đẹp đó rời đi, khiến nàng khóc đến đau lòng.

Còn cả lúc trong cung máu chảy thành sông, hấn ta hóa thân thành bộ dáng cao lớn mạnh mẽ, cúi đầu nhìn nàng với ánh mắt mất kiên nhẫn và thương xót.

Đó vốn thuộc về ký ức của Thẩm Nguyệt trước kia. Thẩm Nguyệt khi ấy thực sự thích T ần Như Lương.

Hôm nay Thẩm Nguyệt bị quá khứ năm xưa ảnh hưởng, có chút cảm khái.

Tô Vũ chậm rãi ng ỡ xuống cạnh Thẩm Nguyệt, nói: “Nàng lo lắng cho hấn ta quá thì ta cũng sẽ ghen đó”.

Thẩm Nguyệt chống cằm, cười mà như không cười: “Bây giờ đã ghen rồi, sau này quay về Đại Sở phải làm sao bây giờ? Chúng ta là phu thê, trên đường về còn phải chăm sóc hấn ta nữa, còn phải tỏ vẻ ân ái, thậm chí đến tối còn phải ngủ chung...”

Thẩm Nguyệt chưa nói dứt lời thì Tô Vũ đã thành linh kéo nàng vào lòng, ôm chặt nàng.

Thẩm Nguyệt nằm trong ngực Tô Vũ, lòng bàn tay nắm lấy vạt áo hấn, cau mày nói: “Ta sẽ không thể tùy ý ngắm cảnh với chàng như trước, cũng

không thể để chàng ôm ta. Trước đó ta không nghĩ đến hóa ra đây cũng là một kiểu giày vò”.

“A Nguyệt, không riêng gì nàng cảm thấy vậy đâu”.

Thẩm Nguyệt khẽ nói: “Trước kia Thẩm Nguyệt yêu Tần Như Lương tha thiết, nhưng nàng không biết luôn có một người ở sau lưng mình, chăm sóc bảo vệ mình, thực sự là có phúc không biết hưởng”.

Vài ngày sau, tuy rằng Tần Như Lương chưa khỏi hẳn nhưng vẫn có thể lên đường bình thường.

Bọn họ ở lại hành cung trên núi đã quá lâu, phải về Đại Sở sớm thôi.

Cũng may biên cảnh giữa hai nước coi như an ổn, sau khi tin tức hai bên ký kết hiệp ước hòa bình được truyền ra ngoài, bách tính Dạ Lương đều vui mừng vì lấy lại được thành trì cũ.

Mà Đại Sở tuy mất thành trì, nhưng dù gì cũng bị giày vò bởi chiến tranh, cho nên cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hoắc tướng quân cai quản đại quân thành Huyền, chỉ chờ Tô Vũ và Thẩm Nguyệt đưa Tần Như Lương về

Thấy việc lớn đã xong, hoàng đế Dạ Lương biết bọn họ còn có việc cần làm, nên không cố gắng níu giữ.

Hoàng đế một bên cho người xuống núi nghị sự, một bên cho cung nhân dâng lên không ít đặc sản Dạ Lương.

Trong đó có đến mấy vò rượu dứa.

Thẩm Nguyệt rất thích rượu dứa đặc sản Dạ Lương, cho nên vui vẻ nhận lấy.

Ngoài ra, hoàng đế Dạ Lương còn sai người kéo Liễu Thiên Hạc ở trong địa lao ra ngoài, nhốt hẳn ta vào trong một cái lồng sắt còn chắc chắn hơn cả lồng gỗ.

Bên ngoài lồng sắt có một cái khóa vừa dày vừa nặng, Tô Vũ đích thân khóa lại.

Tô Vũ giao chìa khóa cho Thẩm Nguyệt dưới ánh mắt phần hận của Liễu Thiên Hạc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 643

Thâm Nguyệt cầm chìa khóa, nhếch môi cười với Liễu Thiên Hạc: “Không phục? Cố chịu đi, chờ khi về kinh ta sẽ khiến ngươi chịu phục”.

Tần Như Lương suy yếu đi ra, nhìn thấy Liễu Thiên Hạc trong lòng giam thì hơi khựng lại.

Thâm Nguyệt nhướn mày nói với Tần Như Lương: “Ca ca của Liễu Thiên Tuyệt, không cần ta giới thiệu chắc ngươi cũng biết. Được rồi, đi thôi”.

Lòng sắt của Liễu Thiên Hạc bị đặt lên một cái xe ba gác, do mấy tên thị vệ di chuyển xuống núi.

Thâm Nguyệt, Tô Vũ và Tần Như Lương đi theo sau, sau họ là mấy chục tên thị vệ.

Đến khi xuống núi, đại tướng quân Dạ Lương sẽ tiếp đón bọn họ và đích thân đưa bọn họ về biên cảnh Đại Sở.

Trong núi yên tĩnh chỉ còn lại tiếng bước chân, cùng với tiếng lá cây xào xạc theo gió.

Không khí nổi một tầng sương mù thật mỏng, cảnh tượng trước mắt cũng mờ mờ lung lung như ẩn như hiện.

Nhưng chưa đến chân núi, đại khái đi được nửa đường, thì đã thấy một đội binh sĩ Dạ Lương lên núi.

Binh sĩ Dạ Lương đi đến gần, nói là đại tướng quân phái lên núi đón công chúa và sứ thần Đại Sở xuống núi.

Thâm Nguyệt còn nghi hoặc, chẳng phải nói là chờ ở dưới chân núi hay sao?

Huống hồ Thâm Nguyệt cũng biết phong cách làm việc của đại tướng quân Dạ Lương rất cẩn thận. Vài ngày trước ông ta đích thân đưa Thâm Nguyệt và Tô Vũ lên hành cung trong núi, sao bây giờ chỉ phái một đám binh sĩ lạ mặt đến tiếp ứng?

Cho dù đại tướng quân không rảnh thì cũng phải có một tướng lĩnh dẫn đầu có tiếng nói đi lên mới được chứ.

Nghĩ vậy, trong lòng Thâm Nguyệt sinh cảnh giác.

Dãy núi này lớn như thế, cho dù bảo vệ nghiêm ngặt thì cũng khó tránh khỏi sơ hở bị người thừa cơ chen vào.

Khả năng này tuy rất nhỏ nhưng lại không phải không có.

Tính cảnh giác của Tô Vũ càng mạnh hơn, hẩn lờ mờ che chở Thâm Nguyệt ở phía sau lưng mình.

Tần Như Lương tuy đang bị thương nhưng cũng đề cao cảnh giác.

Đội binh sĩ kia vừa vặn chặn đường của họ.

Nhưng thị vệ đi theo không dễ dàng bàn giao mà cẩn thận nói: “Hoàng thượng có lệnh, chúng ta phải đưa công chúa, tướng quân và sứ thần Đại Sở giao cho đại tướng quân, các người liền đi xuống núi gặp mặt đại tướng quân với chúng ta đi”.

Đội binh sĩ kia nghe vậy thì âm thầm trao đổi ánh mắt với nhau, rồi chậm rãi tránh qua một bên,

Nhưng ngay trước khi thị vệ đi ngang qua thì có bóng dáng lóe lên, tiếng đao kiếm tuốt ra khỏi vỏ vang vọng, thị vệ còn chưa kịp phản ứng thì đã bị đâm xuyên cơ thể, chết ngay tại chỗ.

Thị vệ thấy sau thấy thế thì xông lên, nhao nhao rút kiếm ra, nghiêm nghị quát: “Bảo vệ công chúa!”

Những binh lính này lộ vẻ hung ác, ra tay ác liệt chém giết mấy thị vệ.

Lúc này, Thâm Nguyệt đương nhiên trở thành đối tượng được bảo vệ nhất.

Nàng là công chúa Đại Sở, có nguồn gốc với hoàng đế Bắc Hạ, nàng không được phép gặp chuyện, nhất là càng không thể gặp chuyện gì ở trong Dạ Lương.

Thị vệ giết địch không phải thị vệ bình thường mà là thị vệ đại nội trong hành cung của hoàng đế Dạ Lương, võ công không tệ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 644

Nhưng lại không phải đối thủ của những binh lính này.

Bọn họ ra chiêu tàn nhẫn, võ công cao cường, khiến Thâm Nguyệt nhớ lại sát thủ mình gặp trong hành trình lần trước.

Nếu thật là binh sĩ Dạ Lương thì sao có thể mạnh như thế được, những kẻ này rất có khả năng là sát thủ cải trang thành binh sĩ Dạ Lương.

Tần Như Lương ngăn tại trước mặt Tô Vũ và Thâm Nguyệt, trầm giọng nói: “Tô đại nhân mau dẫn Thâm Nguyệt rời khỏi đây đi!”

Vừa nói xong, đám sát thủ đã đột phá vòng vây thị vệ, mãnh liệt đánh về phía bên này.

Không cần Tần Như Lương nói nhiều, Tô Vũ cũng đã kéo Thâm Nguyệt quay đầu chạy.

Thâm Nguyệt chạy nhanh theo Tô Vũ, chỉ cảm thấy cảnh tượng đang không ngừng lùi về sau.

Khi nàng quay đầu lại nhìn, đã thấy Tần Như Lương không đi cùng nàng và Tô Vũ mà ở lại ngăn cản đám sát thủ kia.

Hai tay Tần Như Lương bị phế, căn bản không dùng được kiếm, hắn ta bây giờ cũng chẳng ngăn nổi đám sát thủ này.

Hắn ta đẩy mạnh lồng sắt của Liễu Thiên Hạc về đám sát thủ để ngăn cản một ít, nhưng đã có sát thủ đi lên dây dưa với hắn ta.

Tần Như Lương tay không tấc sắt không phải đối thủ của họ, hai tay của hắn ta cũng không thể vung quyên phản kích như trước, chỉ có thể cố gắng phản ứng bằng những kinh nghiệm ngày xưa.

Nhưng T`ân Như Lương không kiên trì được bao lâu, rất nhiều sát thủ thừa dịp h`ắn ta bị cuốn lấy, trực tiếp vượt qua h`ắn ta, đuổi theo Th`ẩm Nguyệt và Tô Vũ.

Những sát thủ này nhắm vào Tô Vũ và Th`ẩm Nguyệt.

Chuyện này không liên quan gì đến T`ân Như Lương, h`ắn ta vốn có thể chạy đi mà không cần ở lại ngăn cản.

Th`ẩm Nguyệt hô to với h`ắn ta: “T`ân Như Lương!”

“Mau chạy đi!” T`ải ápp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại ápp nhé.

T`ân Như Lương nắm chặt thanh kiếm mà sát thủ đâm tới, máu me đ`ần đ`ĩa, mũi kiếm bén nhọn đâm vào cơ thể của h`ắn ta.

Khi Th`ẩm Nguyệt quay lại lần cuối cùng ở góc đường trên núi thì thấy T`ân Như Lương ngày càng nhỏ lại, sau đó bị sát thủ đá ra ngoài, lăn xuống núi.

Ch`ẳng ai ngờ mọi chuyện sẽ thành ra thế này, càng không ai ngờ sát thủ sẽ cải trang thành người Dạ Lương mà hành hung ngay cạnh hành cung của Dạ Lương!

Một khi Th`ẩm Nguyệt và Tô Vũ chết ở đây, Dạ Lương chắc chắn sẽ không thoát khỏi quan hệ!

Th`ẩm Nguyệt không biết đây là quỷ kế ai bày ra, nàng cũng không cần T`ân Như Lương bảo vệ.

Người mà mới hai ngày trước còn luôn m`ồm nói muốn bảo vệ nàng, thực ra còn không bảo vệ nổi bản thân, vì sao còn đòi bảo vệ nàng?

Vì sao còn muốn chặn lại đao trong tay địch?

Lăn xuống từ nơi đó, h`ắn ta cũng ch`ẳng biết mình có sống được hay không!

Nếu Tần Như Lương vẫn lạnh lùng cho rằng nàng không cần ai bảo vệ như trước đây, có lẽ nàng còn thoải mái hơn một chút.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 645

Thẩm Nguyệt rối loạn vô cùng, nhưng ngay sau đó nàng cũng không nghĩ được nhiều nữa.

Đám sát thủ sau lưng kéo đến ngày càng gần, một mực theo sát, xem ra tất cả đều là cao thủ.

Nàng và Tô Vũ bị nhốt trong tù, lại chạy đường núi, tốn sức vô cùng.

Dưới tình trạng này, Tô Vũ dốc sức kéo theo Thẩm Nguyệt chắc chắn là không nhanh bằng đám sát thủ kia đơn thương độc mã đuổi theo.

Thẩm Nguyệt đã dùng hết toàn bộ cực hạn cơ thể của mình nhưng vẫn liên lụy đến Tô Vũ.

Nàng không biết khinh công, nếu chỉ có một mình Tô Vũ thì chắc chắn có thể nhẹ nhàng thoát ra.

Thẩm Nguyệt thở hắt ra nói: “Hay là chàng bỏ ta xuống và chạy trước đi?”

Tô Vũ nhíu mày, cả người dùng sức, nhẹ nhàng nói: “Thả nàng xuống thì có ý nghĩa gì?”, hấn híp mắt, dáng vẻ nghiêm trọng: “So với ta thì chúng muốn giết nàng hơn đấy”.

Thẩm Nguyệt tỉnh táo, gia tăng sức lực: “Vậy chúng ta cùng cố gắng nhanh hơn!”

Tô Vũ vẫn giữ nhịp thở, kéo Thẩm Nguyệt chạy như bay, nhỏ giọng nói: “Kéo chúng đến nơi nào trống trải rồi bắt tay vào giải quyết!”

Trước mắt đối phương người đông thế mạnh, trong rừng rậm này, Tô Vũ và Thẩm Nguyệt sẽ bị hạn chết rất nhiều.

Nói chung, Tần Như Lương và đám sát thủ này đều không ngờ rằng Tô Vũ biết võ công.

Nếu không sao hẳn có thể kéo Thâm Nguyệt chạy lâu như vậy mà không bị bắt kịp chứ.

Trước đó Thâm Nguyệt còn thản nhiên cười nhạo về vấn đề an toàn của hành cung Dạ Lương, bây giờ thì đúng là hồngбет.

Không biết chạy được bao lâu, Thâm Nguyệt lờ mờ cảm giác sát thủ sắp đuổi đến gót chân nàng rồi. Nàng và Tô Vũ chạy mãi trên núi cũng không tốt, lúc này, cây cối trước mắt bỗng thưa dần, tia sáng trước mắt cũng bao la hơn.

Tô Vũ không định đưa Thâm Nguyệt chạy về hành cung mà chạy về phía khác của đỉnh núi.

Chưa kể đến đường lên hành cung dài và hẹp, cây cầu treo kia cũng có thể gặp nguy hiểm bất kỳ lúc nào, không đảm bảo được an toàn.

Phía dưới là vực sâu vạn trượng, không thể mạo hiểm.

Hai người dùng sức chạy nhanh qua rừng, đi thẳng tới nơi rộng lớn kia.

Ánh sáng đột ngột đập vào mắt khiến Thâm Nguyệt không thích ứng kịp, còn có chút choáng váng, giống như trời đất đều xoay tròn.

Nàng không biết đây là đâu, chắc là sườn núi gần đỉnh núi, một phiến đất trống rậm rạp, dưới lớp cỏ dại là đá loạn, tất cả đều là tảng đá gập ghềnh, lâu ngày mọc rêu.

Nhưng ít ra vẫn rộng rãi hơn rừng cây.

Cũng chẳng còn đường nào để đi nữa, Thâm Nguyệt ít ra vẫn dừng lại thở một chút được.

Nàng cong lưng, vịn đầu gối, sợi tóc xõa xuống, hô hấp kịch liệt như vừa chạy đường dài, tim nàng như muốn ngừng đập luôn.

Tô Vũ đỡ lưng nàng, nhìn đám sát thủ sắp đuổi tới kịp, nói nhẹ nhàng như lông hồng: “Sao rồi, nàng vẫn ổn chứ?”

Thẩm Nguyệt tỉnh lại, lau mồ hôi trên trán, nói: “Không sao”.

“Lát nữa nàng trốn sau lưng ta nhé”.

Tô Vũ vừa dứt lời thì đám sát thủ kia đã đuổi tới.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 646

Dao quang kiếm ảnh tung bay, chiêu thức nhanh đến hoa mắt. Tô Vũ đoạt kiếm, thế kiếm như lôi đình, quét ngang không gian.

Trong tình huống địch nhiều ta ít, tốc chiến tốc thắng là thượng sách.

Càng kéo dài thì hai người càng bất lợi.

Những sát thủ kia thấy không đánh phá được Tô Vũ, định vòng ra sau để đối phó với Thâm Nguyệt.

Sát thủ tưởng rằng công chúa Tĩnh Nguyệt cũng chỉ là một người phụ nữ tay trái gà không chặt, có thể dễ dàng giải quyết.

Nào ngờ Thâm Nguyệt và Tô Vũ lại phối hợp cực kỳ ăn ý, Tô Vũ đúng lúc đưa ra một thanh kiếm cho nàng, nàng chuyển tay giết chết ngay hai tên sát thủ chưa kịp phòng bị.

Máu tươi thấm vào trong cỏ dại và đá loạn càng kích thích ý chí chiến đấu của con người.

Tô Vũ và Thâm Nguyệt không thể phòng ngự được hoàn toàn, cả người không tránh khỏi vết kiếm, nhưng cả hai giết đến đỏ mắt mà không biết đau đớn.

Thâm Nguyệt quên đi cơn đau, nàng càng bị áp chế thì càng bùng nổ, chỉ biết nếu mình thả lỏng thì cả hai sẽ có thể phải chết.

Mà lần này, nàng sẽ không bao giờ trở mắt nhìn Tô Vũ bị thương một mình, nàng sẽ gắng hết sức kèn vai chiến đấu với hắn.

Loại cảm giác này vẫn thoải mái hơn để Tô Vũ chiến đấu anh dũng một mình vì nàng nhiều.

Nếu có thể khiến hắn đỡ chịu thương tổn một ít, dù bản thân đổ nhiều máu thì có làm sao.

Tay của Thẩm Nguyệt đã tê dại cả, máu tươi nhuộm đầy tay nàng nhưng cũng chẳng tạo nên gợn sóng gì.

Nàng chỉ muốn đám người này chết đi, có thể thì nàng và Tô Vũ mới được sống.

Trong ánh mắt hắc bạch phân minh đó cũng tràn ra lệ khí mạnh mẽ.

Đám sát thủ lần lượt ngã xuống mà Thẩm Nguyệt và Tô Vũ vẫn đứng vững, sát thủ không cách nào đột phá.

Nếu tiếp tục như vậy thì chúng không thể hoàn thành được nhiệm vụ.

Thừa dịp sát thủ dây dưa với Tô Vũ và Thẩm Nguyệt, một tên trong đó nhân lúc họ không chú ý mà lén rút lui ra ngoài.

Hắn ta nhìn vị trí của Tô Vũ với Thẩm Nguyệt, lại ngẩng đầu nhìn đá loạn lổm chổm bên sườn núi, bèn hạ quyết tâm khinh công về phía sườn núi kia.

Khi Tô Vũ và Thẩm Nguyệt quay lưng, sát thủ kia đá mạnh vào đám đá loạn phong hóa trên sườn núi.

Bụi đất lập tức bay đầy trời.

Bãi đá vụn lâu ngày phơi gió phơi nắng, cơ hồ đã kết thành chĩnh thế, chỉ một phần lung lay thì toàn bộ sẽ rung chuyển.

Những khối đá trên sườn núi tróc ra từng mảng, sau đó là ầm ầm bóc tách.

Bão cát nổi lên, tiếng đá vỡ không ngừng phóng lớn, ầm ầm như sét đánh.

Khi Thảm Nguyệt quay đầu nhìn lại thì đã thấy cát bụi như sương, từng cục đá lớn nhỏ đang lặn xuống.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 647

Mà chỗ nàng và Tô Vũ đang đứng lại đúng chỗ đá loạn lăn xuống, nếu không kịp rút lui thì sẽ bị đá nện xuống ép thành thịt nát!

Thẩm Nguyệt vừa phân thân đã khiến sát thủ có cơ hội, nhưng Tô Vũ kịp thời cản lại giúp nàng.

Tô Vũ biết tình hình cấp bách, chỉ chậm vài phút thì đá sẽ rơi xuống. Sát thủ lúc này cố gắng áp chế bọn họ, đưa bọn họ vào chỗ chết.

Sát thủ chỉ cần kiên trì thêm phút chốc thì sẽ khiến hai người này không còn cơ hội chạy trốn nữa.

Tô Vũ lúc ấy đã dùng hết sức lực, điên cuồng phản kích như một thị sát ma quỷ đang thể hiện ra vẻ mặt khát máu của mình, làm người ta sợ hãi.

Mắt thấy đá loạn sắp đến đỉnh, Tô Vũ giết sạch bọn sát thủ vào lúc cuối cùng, không kịp tránh ra mà chỉ có thể đẩy Thẩm Nguyệt ra chỗ khe hở bên cạnh.

Thẩm Nguyệt như nghe thấy tiếng kêu tên Tô Vũ đến khàn giọng của mình, nhưng giống như chìm ngấm vào trong tiếng ầm ầm, không nghe thấy gì cả.

Mọi cảm quan của nàng cũng trống rỗng, chỉ còn bóng dáng áo đen kia bay vọt giữa đám đá loạn.

Nàng lơ mơ cảm thấy kia giống như là toàn bộ ý nghĩa của nàng.

Đá loạn lăn lộn trên đỉnh đồi, nện vào những thi thể kia, đập lên nơi này một tầng đá.

Tô Vũ vẫn chưa ngã xuống, hắn đang tránh thoát khỏi những hòn đá rơi.

Có hòn đá đập vào vai Tô Vũ khiến hắn lão đảo.

“Tô Vũ...”

Không đủ, cuối cùng nàng vẫn phải trơ mắt nhìn Tô Vũ vì cứu nàng mà gặp nguy hiểm về tính mạng.

Thẩm Nguyệt không khống chế nổi bước chân của mình.

Nhưng tiếng thở trâm thấp của Tô Vũ vang lên, hần lần đầu tiên nghiêm túc nói với nàng: “Thẩm Nguyệt, đừng qua đây, đừng để ta uổng phí sức lực”.

Thẩm Nguyệt xanh mắt, giống như bị ghìm chân lại, gương mặt tái mét, nước mắt rơi ra, hỏi: “Vậy ta phải làm gì bây giờ?”

Nàng kêu lên: “Nếu chàng gặp chuyện thì ta phải làm sao đây?”

Tô Vũ khựng lại, cúi đầu nói: “Ta sẽ không sao hết, ta nói rồi, dù là một chân bước vào suối vàng thì ta cũng sẽ rút lại”.

Hần như là khôi phục tinh lực, có vô số nghị lực và kiên trì.

Người con gái kia vẫn đang chờ hần, sao hần có thể để mình chết giữa đám đá loạn này.

Hần không lơ, càng không cam tâm.

Kiểm trong tay đã đứt, Tô Vũ phản ứng càng chậm hơn, nhưng hần vẫn tránh được phần lớn số đá, một ít đá vụn nện vào người hần nhưng cũng không bị thương chỗ yếu hại.

Cuối cùng đá loạn cũng hơi ngừng lại.

Cát bụi tan đi, tiếng gió chầm chậm.

Cả người Tô Vũ đều là bụi, khi quay đầu lại khiến Thẩm Nguyệt hoảng hốt nhớ lại lần đầu nàng học khắc gỗ.

Trên đời này, chỉ có Tô Vũ mới khiến cho nàng cảm nhận được cơn đau thấu tim gan, sâu tận xương tủy như thế.

Thâm Nguyệt há hốc mồm, không nói được lời nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 648

Nàng hoàn toàn không biết mình đã lệ rơi đầy mặt, nước mắt cọ rửa tàn tro trên mặt, để lại từng vết mờ.

Tô Vũ khẽ nhếch miệng với nàng, dịu dàng bảo: “A Nguyệt, đừng khóc, ta sẽ đau lòng”.

Thẩm Nguyệt hít sâu một hơi, khàn khàn nói: “Được, ta không khóc, Tô Vũ, chàng mau tới chỗ ta đi”.

Nhưng vì đá loạn vẫn đang cuộn rơi xuống, tiếng ầm ầm không dứt bên tai, trước mắt mới chỉ là phút yên tĩnh trong chốc lát.

Bên cạnh là một khối đá to lớn chịu ảnh hưởng của chấn động nên đã bị lệch khỏi trọng tâm, giống như nhánh cây bị quả nặng đè cong.

Mà khối đá ấy lại đang rơi vào đỉnh đầu Thẩm Nguyệt.

Khối đá rơi xuống ào ào, tạo nên chấn động như mưa kèm theo tiếng đá nứt rụn.

Cơ thể Tô Vũ gần như đầu cố gắng mở ra đến cực hạn, nỗ lực của hắn thính lạ thường, nghe thấy dù chỉ là một tiếng gió nhẹ.

Khi hắn ngẩng đầu lên thì sắc mặt lập tức tái nhợt.

Khối đá đã thoát khỏi sườn núi, rơi xuống với một khí thế không thể ngăn cản. Những góc cạnh sắc bén của nó cắt ngang sườn núi khiến vô số đá vụn bay ra.

Đỉnh đầu như bị mây đen bao phủ.

Một bóng đen dùng tốc độ nhanh nhất có thể bay ra sau lưng Thẩm Nguyệt.

Dùng thân thể thay nàng chống cự một góc, không thể khối đá đè trún9nàng.

Đá vụn rầm rầm rơi xuống, chấtt thành một phần mộ.

“Tô, Tô Vũ?”

Khi nàng quay lại và nhìn thấy cảnh đó, có lẽ cả đời nàng cũng không quên được.

Hắn lấy sức mình chông đỡ mặt đá to lớn, nhưng vì hắn kẹt ở giữa mặt đất và khối đá khiến cho khối đá bị nghiêng, tạo ra một không gian cho Thẩm Nguyệt.

Khối đá không nện vào nàng mà đập hết vào người Tô Vũ.

Tô Vũ không lên tiếng, khi vừa há miệng thì cả người không chịu được mà phun ra máu.

Bốn phía là đá tảng, dưới tia sáng mờ mờ xuyên thấu qua đá, Thẩm Nguyệt trông thấy lớp máu đỏ đỏ đến chói mắt.

“Tô Vũ...”

Thẩm Nguyệt khi ấy còn cảm giác cả người lạnh như rơi vào hầm băng, máu trong người nàng không lưu thông nổi nữa.

Thẩm Nguyệt chậtt vật leo lên trước mặt Tô Vũ, chông lấy mặt đá, dùng hết sức để đứng dậy, phụ giúp Tô Vũ.

Nhưng bất kể nàng dùng sức thế nào, cắtt chặtt rắttng, gầm nhẹ lên, cả người kéo căng đến cực hạn thì cũng chẳng làm gì được, táng đá trên kia vẫn bất động như cũ.

Nàng không cẩn thận bậtt khóc, vừa đỡ mặt đá vừa run rẩy nói: “Tô Vũ, chàng cử động thử xem nào? Ta chông đỡ được... Ta chông đỡ được mà... Chàng xich ra ngoài một chút đi!”

Tô Vũ nhỏ giọng nói: “Sao mà xích được, nếu không nó sẽ đè chết hai chúng ta đây”.

“Ta ở đây mà, ta chắc chắn chịu được mà...”, giọng nói Thẩm Nguyệt mang theo vẻ khấn cầu: “Tô Vũ, đừng coi thường ta, ta rất khỏe mà...”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 649

Tô Vũ yếu ớt nói: “Nhưng ta sắp hết sức rồi, không mạo hiểm được đâu. A Nguyệt, kệ ta đi, nàng tìm cách ra ngoài trước đã”.

Đúng, đúng vậy, nàng phải nghĩ cách ra ngoài, như thế mới tìm cách giúp hắn được.

Thẩm Nguyệt đau đớn mà giãy vò, g ãm lên, giống như thú mẹ tuyệt vọng. Nàng khàn khàn nói: “Tô Vũ, chàng chờ ta một chút... chàng kiên trì một chút, ta sẽ nghĩ cách để cả hai ta cùng ra ngoài...”

Bốn phía là đá tảng nén lại cực chặt, Thẩm Nguyệt không lấy ra nổi tảng đá nào, ngón tay bị mài đến bật máu, nhưng nàng cũng không thấy đau chút nào.

Nàng giãy dựa trong vô vọng, ng ẫ sập xuống đất, vung chân ra cố sức đá vào tảng đá.

Tô Vũ nói rất nhỏ: “A Nguyệt, đừng đá như vậy, nếu không đá ở trên rơi xuống sẽ khiến chân nàng bị thương”.

“Ta mặc kệ, ta không quan tâm!”

Thẩm Nguyệt hít sâu một hơi, đá đến cứng cả chân, cuối cùng cũng đá được một cục ra ngoài.

Nhưng ngay sau đó lại có một tảng đá khác r ầm r ầm lăn xuống, chặn lại vùng không gian mà nàng vừa vất vả đá ra kia.

Thẩm Nguyệt vô lực ngửa trên mặt đất, không buồn thở nữa.

Nàng đột nhiên khóc như một đứa trẻ: “L ần đầu tiên ta cảm thấy hóa ra mình lại vô dụng như vậy”.

Tô Vũ khẽ nói: “Là chuyện này quá khó, nàng đừng khóc, không ra ngoài được thì thôi, A Nguyệt, nàng ra đây nói chuyện với ta, ta tỉnh táo thì sẽ chống cự được lâu hơn”.

Thâm Nguyệt lau nước mắt, lồm cồm bò dậy, ng ã trước mặt Tô Vũ, run rẩy sờ vào vết máu bên môi hắn, lò mò còn ấm.

Giọt máu chảy dọc xuống cằm, thấm ướt vạt áo đen của hắn.

Thâm Nguyệt chảy nước mắt hỏi: “Tô Vũ, chàng có thể chảy ít máu đi được không?”

Tô Vũ nhếch miệng: “Ta cũng không muốn như vậy đâu”.

Nàng nâng mặt hắn lên, tự tay lau hết vết máu bên môi của hắn, sau đó k ề vào trán hắn, từng giọt nước mắt ướt át nhỏ lên mặt hắn.

Đôi mắt hẹp dài của Tô Vũ run rẩy, đột nhiên cảm thấy đau lòng.

Thâm Nguyệt vòng qua cổ của Tô Vũ, cố gắng hết sức đứng chống đỡ mặt đá vừa dày vừa nặng này cùng hắn.

Có thể giúp hắn giảm bớt một chút ít sức nặng cũng tốt.

Nàng càng rơi lệ nhiều hơn, tựa như muốn khóc cạn nước mắt của nửa đời mình.

Tô Vũ rất muốn lau nước mắt cho nàng, nhưng hắn không rảnh tay được, bèn cúi đầu khẽ hôn lên vệt nước mắt trên mặt nàng, nói: “Ta không nhận ra nàng giỏi khóc như vậy đấy”.

“Có phải người như ta thì không nên khóc?”, Thâm Nguyệt nói liên miên: “Nhưng ta rất muốn khóc, có phải như vậy mới khiến chàng không yên lòng, không nỡ bỏ mặc ta không?”

Tô Vũ khẽ cười: “Phụ nữ giống như nàng không hay khóc, nhưng khi khóc r ẫ lại khiến cho người ta không chống đỡ nổi nhất. A Nguyệt, nàng

không thể để người khác làm mình khóc, ta muốn nước mắt của nàng chỉ thuộc về một mình ta”.

“Được, được, ta cũng chỉ khóc cho chàng xem”. Thẩm Nguyệt vùi đầu vào lồng ngực hắn, khe nước nở nói: “Tô Vũ, chàng không thể có chuyện gì...”

“Ta sẽ cố gắng hết sức”. Hắn rũ mắt, giọng nói nhẹ tựa không khí: “A Nguyệt, có thể nói mấy lời dễ nghe cho ta nghe hay không...”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 650

“Tô Vũ...”, Thẩm Nguyệt háng giọng, đè nén nghẹn ngào nơi cổ họng: “Nếu ta nói ta yêu chàng rồi, sau này không thể không có chàng, không biết lời này có được tính là dễ nghe hay không?”

Tô Vũ giương mắt nhìn lên, nhưng rồi vẫn không chịu được mà rũ xuống, loáng thoáng nghe thấy hần cười hai tiếng, bên trong mang theo đùa giỡn nói: “Nàng yêu ta hay là thương ta?”

Thẩm Nguyệt nói: “Chờ chàng khỏe rồi, chúng ta lại tỉ mỉ thảo luận vấn đề này”. Nàng ngẩng đầu khẽ xoa mắt hần: “Chàng không thể ngủ, chàng cũng phải nói mấy lời bù tai với ta...”

Nàng nói: “Cho tới bây giờ ta chưa từng nghe thấy chàng nói rằng muốn ở bên ta, chưa từng nghe thấy chàng nói rằng chàng cũng yêu ta, Tô Vũ, chàng nói cho ta nghe đi”.

Tô Vũ nói: “Hình như đúng là ta chưa từng nói những lời như vậy, nhưng tất cả mọi chuyện ta làm, có chuyện nào lại không phải đang chứng minh rằng ta yêu nàng chứ”.

Lời nói của hần thản nhiên rõ ràng, có loại dịu dàng và ngọt ngào khiến người ta hít thở không thông.

Thẩm Nguyệt run lên, nói: “Nhưng rốt cuộc người mà chàng yêu là Thẩm Nguyệt hay là ta, ta đã không còn là Thẩm Nguyệt trước kia, Thẩm Nguyệt trước kia mới là cô bé m òcôi trong lời chàng nói, trong lòng chàng nhớ...”

Trên mặt nàng vương đầy nước mắt, trong miệng phát ra tiếng khóc nỉ non: “Chàng tự tay trù tính tất cả cho nàng, tự tay đưa nàng xuất giá, tận mắt nhìn nàng bái đường thành thân với người khác. Nhưng ta không phải là Thẩm Nguyệt kia, làm sao bây giờ...”

Chính bởi vì nàng biết, người trong lòng Tô Vũ vốn không phải là nàng của bây giờ.

Cho dù nàng có thể nhận lấy toàn bộ tốt đẹp của hắn, có thể không giữ lại chút nào mà yêu hắn.

Nhưng nàng không muốn trở thành cái bóng của người khác, càng không muốn sống thay người khác, thay thế người khác có được tình yêu của Tô Vũ.

Hóa ra nàng đã yêu hắn như vậy, yêu đến ích kỷ, muốn có được toàn bộ tình cảm của hắn. Nếu như người Tô Vũ yêu vẫn là Thẩm Nguyệt trước kia, vậy là không công bằng cho cả hai.

Một lát sau Tô Vũ mới nói: “Làm sao bây giờ, từ giây phút nhìn thấy nàng đứng trong lửa lớn rút đao giết người ở hang ổ sơn tặc, nàng chính là hình mẫu lý tưởng nhất trong lòng ta”.

Trên mặt Thẩm Nguyệt là ánh mắt mang đầy sự sợ hãi.

“Bởi vì có nàng, dường như ta càng hiểu được mùi vị của cuộc sống là gì. Ta nếm được ngon ngọt, ta càng sợ cô đơn, càng sợ cái chết”, Tô Vũ khe khẽ nói.

“A Nguyệt, có nàng ở đây, ta cảm thấy còn sống thật tốt, còn sống có thể cùng đi làm chuyện xấu với nàng, ta cũng sẽ không còn phải một thân một mình nữa, còn sống có thể nhìn thấy nàng bảo vệ ta trước người khác, cảm giác được nàng che chở cũng thật tốt, còn sống, còn có cơ hội làm bạn đến già với nàng”.

“Đối với ta trước kia, những thứ này cũng chỉ là hi vọng xa vời”.

“Cho nên ta hi vọng sống sót, ta sợ hãi chết đi. Chỉ cần ta còn một hơi thở, ta cũng sẽ trở về”, Tô Vũ nói.

Thẩm Nguyệt khóc không thành tiếng: “Chàng đừng nói nữa...”

Tô Vũ khẽ nói: “Nàng khiến ta cảm nhận được ngọt ngào, tốt đẹp khi yêu một người, nàng đưa ta từ một người sống bất cần đời đến cẩn thận từng li từng tí, có phải Thẩm Nguyệt trước kia hay không thì liên quan gì chứ. Dù sao, ta đã yêu nàng như vậy rồi”.

Tô Vũ rầu rĩ khẽ ho một tiếng, dường như sự ấm áp này rơi vào trong cổ họng Thẩm Nguyệt, nóng bỏng khiến nàng run rẩy càng thêm kịch liệt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 651

Nàng ôm chặt lấy cổ hắn, trả lời lộn xộn: “Đừng nói nữa, ta biết cả rồi... Tô Vũ, chàng đừng nói gì nữa, ta không muốn ngày hôm nay nút thắt trong lòng ta hoàn toàn cởi bỏ, nhưng rồi lại phải xa chàng!”

Nàng nghẹn ngào: “Sau này còn rất nhiều thời gian, chúng ta có thể từ từ nói... nhất định có cơ hội, có thể làm bạn đến già...”

Tô Vũ nhắm mắt lại, lông mi khẽ quét qua gò má Thâm Nguyệt, nàng lập tức lấy lại tinh thần: “Tô Vũ, không thể nhắm mắt, tuyệt đối không thể. Chàng đừng ý với ta sẽ trở về..”

Thâm Nguyệt như phát điên, hét một con trâu đại, liều lĩnh đẩy tảng đá lớn phía sau hắn. Nàng có thể cảm giác được, cơ thể Tô Vũ đang dần dần bị đè xuống, nặng đến độ hắn không thể chịu đựng nổi.

Thâm Nguyệt gào khóc thất thanh, liên tục dậm lên trên tảng đá, khiến cho máu tươi của mình nhè đi.

“Tô Vũ! Chàng đừng ý với ta, không thể nhắm mắt!”, Thâm Nguyệt cắn răng nghiêng lợi dán vào bên tai hắn nói: “Ta yêu chàng, ta yêu chàng mà, chàng không thể rời bỏ ta... ta cần xin chàng được không?”

“Tô Tiên...”

Thâm Nguyệt nghiêng tai lắng nghe, nghe thấy hắn nói: “Sau này để Bắp Chân theo họ của ta, được không?”

Thâm Nguyệt vội gật đầu, khóc nói: “Được, được, cứ theo họ Tô của chàng, đời này nó chỉ họ Tô!”

“Gọi là Tô Tiên”. Tô Vũ nói: “Tương lai nó cũng có cha thương, có mẹ yêu, là một đứa bé khiến người ta hâm mộ”.

“Được... được, tất cả nghe theo chàng, sau này Bắp Chân sẽ tên là Tô Tiễn”, Thẩm Nguyệt nói trọn vẹn cả câu: “Chàng trở về, nó mới có thể trở thành đứa bé khiến cho người ta hâm mộ...”

Tô Vũ khép mắt, còn hé ra một khe nhỏ, bên trong hơi có ánh nước ẩm ướt, giọng điệu mang theo tiếc hận, khe khẽ thở dài: “Cuối cùng, nếu ta không còn, khi không có người nào bảo vệ nàng, A Nguyệt nàng phải nhớ kỹ, bảo vệ an toàn bản thân đầu tiên”.

“Ta không muốn”. Thẩm Nguyệt ngang bướng lắc đầu: “Chàng không thể không còn, không thể không còn...”

“Sự tồn tại của Bắp Chân có thể giúp nàng phân tán sự chú ý”, khóe mắt Tô Vũ ẩm ướt, một giọt nước mắt rơi xuống: “Đến lúc bất đắc dĩ, A Nguyệt nàng phải vứt bỏ nó”.

“Tô Vũ, chàng đừng bỏ lại ta, được không?”, Thẩm Nguyệt cảm thấy toàn bộ bản thân đều trống rỗng, cơ thể trống rỗng, trái tim trống rỗng, chỉ còn lại một câu nói cũng trống rỗng.

Nhưng Tô Vũ chỉ tựa đầu vào vai Thẩm Nguyệt, không trả lời nàng.

Có một việc mà Thẩm Nguyệt hối hận nhất là mình chưa kịp mở lòng với hắn, đi đầu nàng hối tiếc nhất là sau này còn rất nhiều chuyện chưa kịp làm với hắn.

Trước đây nàng luôn cảm thấy tiếc nuối chưa trải qua một đoạn tình cảm chân thành mà đã phải làm mẹ.

Nhưng bây giờ, khó khăn lắm nàng mới yêu một người nhưng họ đã không còn cơ hội ở bên nhau nữa sao?

Điều này tàn nhẫn với nàng biết bao, tàn nhẫn với Tô Vũ biết bao.

Thẩm Nguyệt khẽ nói: “Tô Vũ, chàng mà chết sau này ta sẽ bao nuôi trai tơ để dù có thành ma thì chàng cũng phải ghen tỵ”.

Nàng vốn còn nghĩ Tô Vũ sẽ không đáp lời mình nhưng hấn lại dùng giọng yếu ớt nói: “Nàng dám làm thế, đêm nào ta cũng sẽ về quẩn lấy nàng”.

Thâm Nguyệt bật khóc, sau đó cười, cười xong lại khóc thất thanh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 652

Đại tướng quân Dạ Lương biết họ bị đánh lén giữa đường thì lập tức dẫn người lao lên núi.

Đám đông binh lính tìm kiếm trong đồng đất đá hỗn loạn, cỏ dại chất đống nhưng chỉ thấy khắp nơi đâu là tảng đá đã lăn từ trên núi xuống, dưới đồng đá là thi thể của sát thủ và mặt đất đầy máu, chúng không thể che giấu được vết tích của cuộc chiến khốc liệt

Đại tướng quân Dạ Lương nhìn xung quanh nhưng không thấy bóng dáng của Tô Vũ và Thẩm Nguyệt đâu nên ra lệnh dọn sạch toàn bộ đá dưới đất.

Một hòn đá trong số đó có kích thước vô cùng lớn đè hõm xuống, vô số đá vụn chất đống xung quanh tạo ra một ngọn đũa bằng đá.

Binh sĩ Dạ Lương dịch chuyển từng hòn đá xuống dưới, xuyên qua khe hở, nhìn thấy trong đồng đá thấp thoáng bóng người bèn hô lớn: “Bên trong có người”.

Thế là tất cả binh lính và đại tướng quân đều ra sức nhấc hòn đá đó lên.

Cuối cùng từng hòn đá mắc kẹt mới được dời sang một bên, tia sáng chói mắt chiếu vào từ phía trên những khoảng trống đã được tạo ra.

Khi chuyển mấy hòn đá đang chất đống đi khỏi, mọi người đều cực kỳ ngạc nhiên với cảnh tượng mình nhìn thấy.

Hai người dính đầy bụi đất đang ôm chặt lấy nhau dưới hòn đá lớn, một người dùng thân thể chặn hòn đá lớn để tạo một khoảng trống an toàn cho người kia, người kia thì đang ôm chặt kẻ còn lại, hai tay vòng ra sau chống lên hòn đá muốn giảm sức nặng cho hắn.

Không biết họ đã chịu đựng trong bao lâu, dù có người đến cứu cũng không thấy họ có phản ứng gì.

Đại tướng quân Dạ Lương nhận ra một nam một nữ này chính là công chúa và sứ thần Đại Sở.

Đại tướng quân không dám chậm trễ, vội vàng gọi người đến, mọi người cùng nhau nhấc hòn đá lớn đó ra.

Sau khi ra lệnh, mọi người cùng gắng sức, nín thở miễn cưỡng mới nhấc lên được một chút.

Tô Vũ chần bèn trên cuối cùng cũng buông lỏng người, lảng lạng ngã về phía Thảm Nguyệt.

Thảm Nguyệt ôm hấn vào lòng, thân thể tê cứng dần thả lỏng, nhìn thấy người ngã vào mình là Tô Vũ, toàn thân dính máu đen ngòm. Hai tay Thảm Nguyệt đều dính đầy máu của hấn, nỗi đau đớn như xé nát tâm can lan ra khắp cơ thể.

Nàng gào khóc: “Tô Vũ, chàng nhất định phải nhớ cho rõ, rút lại cái chân đã bước vào Suối Vàng đó cho ta”.

Giữa nàng và Tô Vũ tồn tại chân tình thật sự và nỗi buồn vô hình.

Chỉ là mọi người còn không kịp tỏ vẻ ngạc nhiên, đại tướng quân lập tức công Tô Vũ lên, nhanh chóng chạy xuống núi, vượt qua cầu Thiên Tiệm Tác, đưa họ về trong hành cung.

Trong hành cung có thái y, họ chắc chắn sẽ cố gắng cứu chữa cho hấn.

Thảm Nguyệt quay lại khi vừa mới rời khỏi hành cung vào buổi sáng khiến nhiều người hoảng hốt.

Nàng bị thương nhẹ, trên cánh tay có mấy vết xước khá rõ và vài vết chém, sau khi rửa vết thương, cung nhân đến bôi thuốc cho nàng.

Nàng phát tay cho cung nhân rời đi, lão đảo ra ngoài, tiện tay túm lấy một người hỏi: “Tô Vũ đang ở đâu?”

Người bị nàng túm lấy không ai khác chính là Lục hoàng tử mới vừa gặp hai ngày trước.

Đối diện với ánh mắt như muốn ăn thịt của Thẩm Nguyệt, Lục hoàng tử cảm thấy khá ngạc nhiên, vội vàng giơ tay lên chỉ về một hướng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 653

Sau đó Thẩm Nguyệt buông đôi phương, thất thần chạy về phía đó.

Lục hoàng tử quay đầu lại nhìn bóng lưng nàng, khác với vẻ ngây thơ vừa rồi, hắn ta lộ ra vẻ mặt thích thú.

Tĩnh Nguyệt công chúa này hình như quan tâm sứ thần cùng đi với mình hơi quá mức.

Tô Vũ vẫn còn đang ở trong biệt viện trước đó, lúc này thái y đang bao quanh hắn.

Thẩm Nguyệt đứng ngoài cửa, toàn thân cứ như bị rút cạn sức lực.

Khi nhìn thấy người đàn ông sắc mặt tái nhợt đến mức không còn chút máu nằm trên giường, nàng gần như không có can đảm bước vào.

Hắn nhắm chặt đôi mắt, làn da trắng đến mức trong suốt, bên mặt có vết thương nhỏ để lộ vết máu màu đỏ, dường như đó là màu sắc duy nhất trên người hắn.

Vết thương ở sau lưng Tô Vũ rất nặng, dù sao hắn cũng đã chịu đựng trọng lượng của tảng đá lâu như thế, nói là máu thịt lẫn lộn cũng là nhẹ rồi, sau lưng chống đỡ vật nặng dẫn đến phần xương trước ngực cũng bị gãy hai cái.

Trong tình huống nguy cấp như thế, Tô Vũ đã cắn răng chịu đựng, sử dụng sức lực cả người, dù hộc máu cũng phải nuốt ngược lại.

Vết thương của hắn không chỉ là vết thương ngoài da, rất còn thể là đang tổn thương ở trong phổi nữa.

Với tình trạng hiện nay, chỉ riêng vết thương ngoài da nặng cũng đã có thể khiến hắn mất mạng rồi.

Thái y vừa xử lý vết thương vừa lắc đầu thờ dài khi nói những đi ều này.

Lúc này phía sau bỗng vang lên giọng nói: “Đề ta”.

Thái y vừa xoay người thì đã bị Thâm Nguyệt đẩy ra, nàng ng ỡ xồm xuống bên giường Tô Vũ, nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của h ắn, ngón tay đặt lên mạch.

Mạch đập của h ắn yếu đến mức lúc cảm nhận được, lúc lại không.

Thái y nhận ra nàng: “Tĩnh Nguyệt công chúa vẫn nên v ề nghỉ ngơi trước đi, ta nhất định sẽ cố gắng hết sức cứu chữa cho sứ thần”.

“Ta nói, đề ta”.

Thâm Nguyệt hít sâu một hơi để mình bình tĩnh lại từ nỗi buồn và sự đau đớn, nàng giơ tay ra đặt ở phía dưới ngực Tô Vũ, ngón tay sờ đến chỗ xương bị gãy.

Nàng rất biết ơn người đã dạy y thuật cho mình, để lúc này đây nàng có thể xử lý tình huống một cách dễ dàng.

Người dạy y thuật cho nàng hình như từng dạy nàng cách xử lý vết thương sau khi xương bị gãy.

Thâm Nguyệt cảm thấy may mắn, may là nàng đã từng học trước đây.

Nàng chỉnh lại xương của Tô Vũ về đúng vị trí, sau đó lấy dây buộc lại.

Lật người Tô Vũ lại, lúc tận mắt nhìn thấy vết thương sau lưng h ắn, hai mắt nàng đỏ bừng, giọng nghẹn ngào. Thâm Nguyệt hỏi thái y: “Có giấy bút không?”

Thái y lấy giấy bút ra, tay Thâm Nguyệt hơi run lên tên dược liệu lên tờ giấy, thuốc uống và thuốc bôi đều được ghi ra rất chi tiết.

Thái y nhìn đại khái cũng hiểu là Thâm Nguyệt biết rõ tác dụng của các loại thuốc này.

Thế là dứt khoát c ần phương thuốc đó đi chuẩn bị dược liệu.

Thâm Nguyệt lại nói: “Ta c ần một bộ châm bạc”.

Châm được xếp thành hàng một hàng, vết thương trên hai tay Thâm Nguyệt vẫn chưa được xử lý, ngón tay vừa đỏ vừa sưng, cánh tay đến giờ vẫn còn đang run vì phải dùng sức chống đỡ trong thời gian dài.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 654

Thẩm Nguyệt mở to mắt, một tay tìm đến huyệt vị sau lưng Tô Vũ, hít sâu vào chuẩn bị tinh thần trong chốc lát rồi mới có thể châm vào đúng vị trí.

Mồ hôi túa ra trên trán nhưng nàng vẫn kiên trì giữ nguyên tư thế bất động đến lúc dùng châm cứu kích thích huyệt vị của Tô Vũ, để cơ thể hắn từ từ thả lỏng, kích thích các chức năng trong cơ thể.

Đến bây giờ cơ thể Tô Vũ vẫn còn căng chặt, chỉ sợ đến lúc chết, hắn cũng không cho phép mình yếu đuối.

Nhưng hiện tại, hắn không cần phải vất vả như thế nữa, mọi chuyện đã qua rồi.

Thẩm Nguyệt vừa châm cứu vừa khẽ nói: “Không sao rồi, chúng ta đã an toàn”.

Thái y cảm thấy khá ngạc nhiên với thủ pháp châm cứu của Thẩm Nguyệt, tuy không giống với thái y bọn họ nhưng hiệu quả lại rất đáng đáng kinh ngạc.

Lúc thuốc uống và thoa ngoài được đưa tới, các thái y bắt đầu băng bó vết thương bên ngoài, thấy Thẩm Nguyệt còn cố gắng chịu đựng chống đỡ thì mới nói: “Tĩnh Nguyệt công chúa, xin hãy nghỉ ngơi một lát, chúng ta sẽ làm phần việc còn lại”.

“Ta không sao, mặc kệ ta, cứ để thuốc đó rồi ra ngoài đi”.

Thẩm Nguyệt rất cố chấp, các thái y cũng không ép buộc nàng nên từng người lui ra ngoài, đi báo cáo lại tình hình cho Hoàng đế Dạ Lương.

Thẩm Nguyệt rửa sạch vết thương cho Tô Vũ từng chút một, sau đó bôi thuốc lên, mỗi một vết thương trên người hắn đều là vì nàng.

Nàng muốn nhìn thấy, muốn khắc ghi vào lòng.

Nàng nghĩ nước mắt của mình đã cạn nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng này, nàng vẫn không kiềm chế được, hai mắt nhòe lệ.

Đến khi bôi thuốc xong thì trời cũng đã tối.

Thẩm Nguyệt ở lại trong phòng Tô Vũ, không đi đâu cả.

Nàng nghiến nát dược liệu, trên lò còn thuốc đang sắc, thỉnh thoảng lại phải đi trông chừng một chút.

Bữa tối do cung nhân mang đến được đặt trên bàn nhưng Thẩm Nguyệt không có thời gian động vào.

Hoàng đế Dạ Lương nghe nói Thẩm Nguyệt không rời khỏi Tô Vũ dù chỉ một tấc từ ban ngày đến bây giờ thì cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Để tỏ lòng an ủi, Hoàng đế Dạ Lương đã đích thân đến biệt viện.

Vụ ám sát lần này cũng có một phần trách nhiệm của Dạ Lương, chính vì sơ sót trong việc canh phòng của họ nên đã tạo điều kiện cho những sát thủ thừa cơ lên vào.

Nhưng chuyện này vẫn nên đợi người bị thương tỉnh lại rồi hẵng nói.

Có thể nhìn ra Thẩm Nguyệt đang vô cùng mệt mỏi.

“Tô sứ thần thế nào rồi?”, Hoàng đế Dạ Lương nhìn người trên giường.

Nàng không rảnh để hành lễ với Hoàng đế Dạ Lương, chỉ mở miệng nói: “Vẫn chưa tỉnh, cũng không biết lúc nào mới tỉnh, nơi này hơi lộn xộn, bệ hạ cứ tự nhiên”.

“Có cần giúp gì thì cứ nói”.

“Cảm tạ bệ hạ”.

Hoàng đế Dạ Lương nói: “Y thuật của thái y trong hành cung của trẫm cũng không kém cỏi, Tĩnh Nguyệt công chúa cứ yên tâm giao sứ thần cho thái y, như thế cũng có thể bớt phiền lòng. Trẫm thấy Tĩnh Nguyệt công chúa mệt lắm rồi, chi bằng về nghỉ ngơi đi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 655

Hôm nay, ông ta mới phát hiện Thẩm Nguyệt còn hiểu biết y thuật.

Hơn nữa, theo những gì đại tướng quân báo lại vào hôm nay, thi thể của các sát thủ bên dưới đồng đá đã bị giết chết trước khi bị đá nghiền nát. Vết đao trên người rất rõ ràng, thủ đoạn cũng dứt khoát, tàn nhẫn.

Nhưng lúc đó nơi kia chỉ có Tô Vũ và Thẩm Nguyệt.

Thi thể sát thủ đầy đất mà hai người họ vẫn còn sống, từ đó có thể thấy hai người này thường ngày che giấu khá kỹ.

Nhất là Tô Vũ, Hoàng đế Dạ Lương cảm thấy mình đã đánh giá thấp hẳn lần nữa rồi.

Thấy Thẩm Nguyệt lo lắng đến độ không muốn rời đi, Hoàng đế Dạ Lương như nhận ra điều gì.

Thẩm Nguyệt sẽ không về phòng, nàng muốn ở đây, nàng sợ là khi mình vừa đi, Tô Vũ sẽ không tỉnh lại nữa.

Hoàng đế nói: “Công chúa cũng nên chú ý đến sức khỏe của mình, đừng để khi sứ thần chưa tỉnh mà bản thân công chúa lại ngã bệnh”.

“Đã khiến bệ hạ nhọc lòng rồi, ta sẽ không ngã bệnh đâu”.

Hoàng đế Dạ Lương tiếp tục: “Lát nữa trăm bảo người đem cơm đến, lúc đó dù thế nào Tĩnh Nguyệt công chúa nên ăn chút gì đó đi”.

Ông ta đi ra đến cửa thì khựng lại, quay đầu lại nhìn bóng lưng Thẩm Nguyệt: “Tĩnh Nguyệt công chúa, hôm nay đại tướng quân phát hiện Tần tướng quân của Đại Sở ở dưới chân núi. Nếu trăm nhớ không nhầm, Tần tướng quân mới là phu quân của công chúa nhỉ”.

Thẩm Nguyệt sững sờ.

“Tần tướng quân bị thương, cũng may không nguy hiểm đến tính mạng”, Hoàng đế Dạ Lương lại nói: “Bây giờ hấn đang nằm ở phòng đối diện, Tĩnh Nguyệt công chúa không thể chăm sóc phu quân nhưng lại tận tâm tận lực chăm sóc sứ thần này, đúng là kỳ lạ!”

Thẩm Nguyệt chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Hoàng đế Dạ Lương.

Đôi mắt đen láy đầy vẻ mệt mỏi và lạnh lùng, nàng nói: “Dù bọn ta đã ký kết hiệp ước đồng minh với người nhưng đây cũng là chuyện riêng của ta, ta muốn chăm sóc hấn thì đã sao nào?”

Hoàng đế Dạ Lương nghĩ ông ta nói thế ít nhiều gì Thẩm Nguyệt sẽ cảm thấy khó xử đôi chút hoặc sẽ cố gắng giấu giếm gì đó.

Ông ta chẳng ngờ Thẩm Nguyệt lại thẳng thắn thừa nhận như vậy.

Hoàng đế Dạ Lương cũng không nói gì nữa mà rời đi luôn.

Ít nhất thì ông ta đã xác nhận một điều, Tĩnh Nguyệt công chúa đối xử không bình thường với vị sứ thần này.

Mới kết ký hiệp ước liên minh, Tô Vũ tạm thời không thể chết.

Theo nguyên tắc hòa bình và hữu nghị, Hoàng đế Dạ Lương bảo cung nhân chuyển nơi ở của Thẩm Nguyệt đến biệt viện này để tiện cho việc nàng chăm sóc hấn.

Người ra vào biệt viện đều thông minh mà chỉ hiểu trong lòng chứ không nói ra.

Dù sao đây cũng là việc riêng của người ta, không liên quan gì đến người ngoài và chuyện lớn hai nước.

Sau đó cung nhân lại mang bữa tối đến biệt viện lần nữa.

Lần này Thẩm Nguyệt cũng tranh thủ ăn lúc nó còn nóng.

Nàng cần bổ sung thể lực nếu không sợ là mình sẽ không kiên trì được bao lâu.

Thuốc đã sắc xong, Thẩm Nguyệt kiên nhẫn vô cùng, cẩn thận đút cho Tô Vũ từng muỗng, mặc dù hắn chưa tỉnh nhưng nhưng may là không cắn chặt miệng không mở.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 656

Thẩm Nguyệt đút khá từ tốn, tốt xấu gì Tô Vũ cũng uống được một ít.

Nửa đêm, Tô Vũ bị sốt, Thẩm Nguyệt không dám chớp mắt, không lúc nào lơ là việc hạ sốt cho hắn.

Hóa ra Tô Vũ có thể trở nên yếu ớt thành như vậy trước mặt nàng.

Bệnh của hắn tới như núi lở, như muốn một lần bộc phát toàn bộ những gì vết thương và nỗi đau mà trước kia hắn từng chịu.

Thẩm Nguyệt lơ đãng, không biết hai ngày qua mình trải qua thế nào.

Nàng cực kỳ mệt mỏi nhưng lại không chịu rời khỏi phòng của Tô Vũ, nằm sấp bên giường hắn ngủ một lúc rồi bất chợt nàng mở mắt ra, vô thức kiểm tra hơi thở của hắn.

Nàng cứ sợ là khi mình không cẩn thận ngủ quên thì sẽ để lỡ thời gian.

Nhưng Tô Vũ vẫn hôn mê sâu, chưa từng tỉnh lại.

Thẩm Nguyệt nghĩ, có lẽ mình nên đợi thêm vài ngày nữa là Tô Vũ sẽ tỉnh thôi.

Lại sang một ngày mới.

Thẩm Nguyệt đẩy cửa ra, tay chân tê lại, ngơ ngẩn bước ra ngoài, nàng định đi lấy nước lạnh rửa mặt để lấy lại tinh thần.

Ai ngờ vừa mới bước ra khỏi cửa là đã đụng phải một người.

Đối phương tiến lên, vươn tay đỡ lấy nàng.

Thẩm Nguyệt ngẩng đầu lên thì thấy là Trần Như Lương, lúc này nàng mới nhớ hình như có loáng thoáng nghe người khác nhắc đến việc Trần

Như Lương cũng ở trong biệt viện này dưỡng thương, còn là ở đối diện.

Tần Như Lương vốn đã có vết thương cũ, lần này lại bị thương không nhẹ, hẳn ta hôn mê mấy ngày cuối cùng cũng tỉnh lại.

Nhưng sắc mặt hẳn ta vẫn không quá ổn, trên cánh tay và thắt lưng còn quấn băng, chỉ có thể tùy ý khoác áo choàng miễn cưỡng xuống giường, bước ra ngoài.

Bây giờ một cánh tay hẳn ta vẫn còn được cố định bằng băng vải.

Hẳn ta nghe nói Thẩm Nguyệt luôn túc trực trong phòng Tô Vũ nhiều ngày, ai khuyên cũng không chịu nghe.

Nàng đích thân chăm sóc cho Tô Vũ, cực nhọc ngày đêm, không nghỉ ngơi đằng hoàng, một tấc không rời.

Nhưng suy cho cùng, người Thẩm Nguyệt cũng không phải làm bằng sắt, cứ tiếp tục như thế thì nàng sẽ đỡ bệnh mất.

Tần Như Lương cũng chỉ nghe thái y chữa trị vết thương cho mình nói việc này, đến khi có thể xuống giường, hẳn ta đã lập tức đến đây ngay.

Khi nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi của Thẩm Nguyệt mới biết thái y không nói quá chút nào.

Tần Như Lương chưa từng thấy dáng vẻ tiều tụy này của Thẩm Nguyệt.

Với nàng, Tô Vũ vẫn khác hẳn so với người ngoài, vì cứu hẳn, nàng có thể không nghỉ không ngủ.

Trong lòng Tần Như Lương cảm thấy chua chát.

Hẳn ta vẫn còn nhớ lúc mình bị sát thủ đá xuống núi đã nghe thấy Thẩm Nguyệt hét lớn tên của hẳn ta.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 657

Hắn ta nghĩ chỉ cần mình chịu làm gì đó cho nàng thì có thể nhận được báo đáp.

Nhưng bây giờ, so với Tô Vũ, hắn ta không hề là gì cả.

Người phụ nữ này vẫn là thê tử của hắn ta, ít nhất trên danh nghĩa là thế.

Nhưng nàng lại cố chấp như vì người đàn ông khác mà lại chẳng hỏi han, quan tâm gì đến hắn ta.

Thậm chí Tần Như Lương còn cảm thấy đố kỵ với Tô Vũ, cho dù mình có làm bất kỳ chuyện gì đi chăng nữa thì cũng không thể kéo người phụ nữ trước mặt quay về với mình.

Chỉ đành trơ mắt nhìn nàng nhào vào lòng người khác.

Trước đây, hắn ta không có cảm giác rõ ràng như vậy, đó là vì trước đây không có ai tranh giành nàng với mình, hắn ta cũng không có cảm giác khấn trương, bởi thế cứ nghĩ sau này còn rất nhiều thời gian, vẫn có thể từ từ bù đắp.

Bây giờ xem ra không thể nữa rồi.

Thẩm Nguyệt rút tay lại, mắt nhìn hắn ta, cuối cùng cũng nhớ hỏi một câu: “Vết thương của người thế nào rồi?”

Tần Như Lương nói: “Vẫn ổn, thái y nói không bị thương đến chỗ nguy hiểm”.

Thẩm Nguyệt gật đầu nói: “Vậy thì tốt, người vẫn nên quay về phòng nghỉ ngơi đi”.

Không nói được mấy câu, Thâm Nguyệt bèn vòng qua người T`ân Như Lương.

T`ân Như Lương hỏi: “Cô đi đâu?”

“Rửa mặt rồi quay lại nấu thuốc!”

T`ân Như Lương không ngăn nàng lại.

Không lâu sau, Thâm Nguyệt đã quay lại, sau khi rửa mặt bằng nước lạnh, nàng thấy tỉnh táo hơn khá nhiều. Cung nhân đi theo mang nước suối tươi mát và bếp than vào, Thâm Nguyệt bắt đầu sắc thuốc.

Cung nhân vốn định làm nhưng thấy động tác của Thâm Nguyệt khá thành thạo, họ không nhúng tay vào nữa.

Trong phòng có đặt đủ thứ loại dược liệu, nàng dùng tay cân nhắc li`ều lượng, sau đó cho vào nước rồi bảo cung nhân lui xuống.

T`ân Như Lương vẫn chưa đi, hắn ta đứng trước cửa nhìn Thâm Nguyệt cẩn`ần mẫn bận rộn, dù đã mệt lắm rồi nhưng vẻ mặt nàng vẫn rất chăm chú.

Đợi sau khi nàng bận xong, ánh ban mai đã ló dạng vào cửa sổ phản chiếu ánh vàng dưới nền đất.

Thâm Nguyệt mới hoàn` toàn nhận ra T`ân Như Lương vẫn còn ở đây, sững sốt hỏi: “Sao người vẫn chưa quay về nghỉ ngơi?”

T`ân Như Lương nói: “Một người sống sờ sờ như ta đứng đây này giờ mà hiện tại cô mới phát hiện ra ta chưa đi sao? Có phải trong mắt cô chỉ có Tô Vũ, không chứa được người khác nữa rồi không?”

Thâm Nguyệt mặc kệ phớt lờ lời hắn ta.

T`ân Như Lương nói: “Thâm Nguyệt, cô về nghỉ ngơi đi, nếu cô không yên tâm, ta trông chừng hắn giúp cho”.

“Không cần”.

Thỉnh thoảng có làn khói nóng hây hây bay ra từ trong n ồi thuốc, Thảm Nguyệt sợ khói sẽ làm Tô Vũ ngạt thở nên c ần ấm thuốc ra ngoài, đặt ngay cạnh cửa.

Nàng ng ồi trên bậc thềm trước cửa, yên lặng đợi ánh nắng ban mai và thuốc của Tô Vũ.

Chờ đợi người bên trong tỉnh lại là kỳ vọng lớn nhất của nàng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 658

Vì trong lòng có một người như vậy nên nàng không thể để tâm đến những thứ khác.

Hóa ra cảm giác này vừa là ngọt ngào thấm vào xương tủy, vừa là đau đớn đến tâm can.

Nàng chỉ cần nhắm mắt lại là không kiên chế được nhớ đến lúc Tô Vũ lấy cơ thể mình chống đỡ cả bầu trời cho nàng, vừa bị chảy máu vừa khẽ cười nói với nàng những lời tâm tình ngọt ngào nhất thế gian.

Nếu nàng xác định sẽ yêu người này thì tại sao không dũng cảm sớm hơn một chút? Tại sao không nồng nhiệt đáp lại hắn?

Nàng sợ cả đời này sẽ lưu lại quá nhiều tiếc nuối, chỉ cần vừa nhắc đến cái tên Tô Vũ này sẽ đau đớn thấu tâm can.

Tay Thâm Nguyệt chống lên trán, ngăn người.

Ánh nắng ban mai chiếu rọi lên sườn mặt của nàng ánh lên vẻ bi thương.

Cơ thể Tần Như Lương bất tiện, hắn ta vẫn cẩn thận từng chút ngửi xuống bên cạnh nàng.

Nếu đổi lại là trước kia, nhìn nàng thất thần vì người đàn ông khác, có lẽ hắn ta sẽ tức giận.

Mà bây giờ sau khi trải qua biến cố sinh tử này, hiện thực lại như một chậu nước lạnh tạt vào người hắn ta từ đầu đến chân.

Tần Như Lương hỏi: “Thâm Nguyệt, chúng ta còn khả năng làm lại từ đầu không?”

Từ khi rời kinh đến nay, vô số lần tới rìa cái chết, hắn ta cũng có nhớ người nhà nhưng đi đâu mà lúc nào cũng hiện lên trong đầu hắn ta lại không phải là Liễu Mi Vũ ngày đêm ở cạnh, thấu hiểu lòng người mà là người phụ nữ bướng bỉnh, dũng cảm, kiên cường bên cạnh này.

Hắn ta luôn nhớ đến hôm rời kinh nàng đứng trong gió, vẻ mặt rất bình thản giơ tay lên khoác áo lên người hắn ta.

Đó là lần dịu dàng duy nhất của nàng với hắn ta, xa cách và lạnh lùng.

Nhưng bóng người đó lại khắc sâu vào lòng hắn ta, dần cô đặc lại thành một nốt chu sa.

Trước kia hắn ta luôn làm tổn thương đến Thẩm Nguyệt, chưa lần nào đối xử tốt với nàng.

Hắn ta nói muốn bảo vệ nàng nhưng có ai cần một người từng làm tổn thương mình bảo vệ đâu chứ?

Tần Như Lương nói: “Nếu có khả năng, ta sẽ nhìn thẳng vào mối quan hệ của chúng ta lần nữa, sẽ cố hết sức đối xử tốt với cô, bù đắp lại cho cô”.

Hắn ta cũng có thể yêu thương nàng, nâng niu nàng trong tay như đã yêu thương Liễu Mi Vũ trước đây.

Tần Như Lương bỗng nhớ đến lúc nhỏ, khi Thẩm Nguyệt vẫn còn là cô công chúa được mọi người yêu thương chiều chuộng, hắn ta luôn bảo vệ và cưng chiều nàng.

Lúc đó hắn ta không dám tưởng tượng có ngày Thẩm Nguyệt sẽ trở thành vợ của mình.

Có lẽ hắn ta sẽ vui đến mức nhảy cẫng lên.

Nhưng rốt cuộc đi đâu gì đã khiến họ trở nên như bây giờ?

Thẩm Nguyệt rất bình tĩnh, khẳng định với hắn ta: “Chúng ta không có khả năng bắt đầu lại, hoặc có thể nói hoàn toàn chưa từng có khả năng”.

“Thâm Nguyệt trước kia thích người, thậm chí rất yêu người”, nàng nói: “Mấy hôm trước, khi bị nhốt trong ngục, ta nằm mơ thấy những chuyện lúc nhỏ của nàng ấy, người và nàng ấy cãi nhau, người dẫn Liễu Thiên Tuyết bỏ đi, chưa từng quay đầu lại nhìn, lúc nàng ấy nhìn người đã khóc rất đáng thương”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 659

Tần Như Lương sững sốt.

“Chắc người nghĩ nàng ấy mạnh mẽ như thế thì sẽ không khóc chứ gì”.

Giọng Thâm Nguyệt rất bình thản nhưng cũng hơi khàn khàn, không dao động cảm xúc: “Người nói xem nàng ấy là công chúa, bên cạnh có rất nhiều người vây quanh nhưng tại sao nàng ấy lại đáng thương như thế? Vì trước kia thiếu niên từng đứng ý trèo lên cây hái quả hạnh cho nàng ấy sau đó chỉ bằng lòng hái quả hạnh cho người khác”.

Yết hầu Tần Như Lương nghẹn lại, không nói gì.

Thâm Nguyệt nói: “Chỉ tiếc là Thâm Nguyệt đó đã chết rồi. Sau khi cưới nàng ấy vào cửa, người đã bỏ mặc không quan tâm, mặc cho nàng ấy chịu đói bị lạnh, mặc cho nàng ấy bị người khác bắt nạt, thậm chí người nàng ấy yêu thương tự ra tay đánh nàng ấy, trái tim nàng ấy đã bị nghiền nát từng chút”.

Bây giờ, ký ức ba tháng ở phủ tướng quân mà nguyên chủ để lại cho nàng, nàng vẫn nhớ rất rõ.

Mỗi vết thương đều hằn rất sâu.

Thâm Nguyệt nói: “Người không tin nàng ấy bị Liễu Mi Vũ rạch mặt, người cũng không tin nàng ấy bị Liễu Mi Vũ đuổi ra khỏi nhà, nhưng lúc khi nàng ấy cầu cứu trong trận tuyết đó, nàng ấy đã chết mất rồi. Lúc đó người đang ở đâu, có bao giờ quan tâm đến sống chết của nàng ấy chưa”.

Nàng bình tĩnh nhìn Tần Như Lương: “Bây giờ người nói người muốn bắt đầu lại, người muốn cố gắng hết sức đối xử tốt với nàng ấy nhưng Thâm Nguyệt yêu người đã không còn nữa, người muốn đối xử tốt với nàng ấy như thế nào đây?”

Từng câu Thẩm Nguyệt nói đều như lưỡi dao sắc bén đâm từng nhát vào tim hắn ta.

“Ta không phải là nàng ta, ta không yêu người, ngay cả thích cũng chưa phải, hiện tại không thích, tương lai lại càng không có khả năng thích người”.

Thẩm Nguyệt mệt mỏi nhắm lại mắt, nói mơ hồ “Nếu trước đây biết được người thay đổi thái độ như ngày hôm nay, ta có thể sẽ vô cùng vui vẻ, bởi ta cuối cùng cũng có thể khiến người tổn thương bằng chính thứ người gọi là tình yêu.

Tàn nhẫn giẫm đạp người dưới gót giày, lời này lúc đầu là do ta nói, nhưng bây giờ ta lại cảm thấy ngay cả làm tổn thương tới người cũng chỉ là đang lãng phí thời gian với người.

Tại sao ta phải phung phí thời gian của mình cho người, tại sao không đi yêu người mà ta muốn yêu?”

Một lúc lâu sau, Tần Như Lương mới tìm lại được giọng nói của mình: “Vì vậy nàng không yêu ta mà lại yêu kẻ trong phòng kia- người mà nàng không nên trao lòng nhất?”

Thẩm Nguyệt ngẩng đầu liếc hắn ta.

Trong mắt nàng ánh lên tia ráng đỏ của buổi chiều tà, kiên định như vậy.

Nàng đáp: “Đúng, ta yêu chàng ấy. Cho dù chàng ấy là người ta không nên yêu nhất trên thế gian này, ta cũng sẽ vẫn yêu chàng ấy”.

“Có phải là ngoại trừ hắn ta, nàng không quan tâm đến tính mạng của những người khác không?”, Tần Như Lương cười đắng chát: “Cùng là người vì ngăn cản nguy hiểm cho nàng mà bị thương nặng, nàng có thể canh giữ bên hắn không rời một tấc, nhưng ngay cả một cái liếc mắt nhìn ta cũng chưa từng có”.

Cảnh tượng này chẳng phải giống như những ngày Thâm Nguyệt mới gả vào phủ tướng quân trước kia, Tần Như Lương khắp nơi che chở cho Liễu Mi Vũ, mặc kệ số phận chết của nàng hay sao?

Điểm khác biệt duy nhất chính là trước kia Tần Như Lương vì người phụ nữ mà hắn yêu thương, còn Thâm Nguyệt hôm nay là vì người đàn ông nàng thương.

“Ta không quan tâm đến bất kỳ ai khác ngoài chàng ấy, cũng bao gồm cả người”.

“Nhưng nàng biết hắn là ai không?”

“Ta chỉ biết chàng ấy là Tô Vũ”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 660

Thật lâu sau, Tần Như Lương mím chặt môi, bình tĩnh nói: “Hắn là thầy giáo dạy nàng vỡ lòng từ thuở nhỏ, nàng biết câu một ngày làm thầy cả đời làm cha không, Thẩm Nguyệt, nàng không thể yêu hắn”.

Thẩm Nguyệt tiều tụy có chút đờ đẫn.

Đúng lúc này, thuốc canh trên bếp lò cũng sôi trào, hơi nóng làm nắp sứ va đập kêu bụp bụp.

Thẩm Nguyệt ngay lập tức tỉnh táo lại, nàng đứng dậy đi về phía bếp nấu thuốc, dưới cơn bồn chồn liền vươn tay muốn lấy nắp sứ.

Tần Như Lương thấy cảnh này kinh hãi thốt lên: “Thẩm Nguyệt, cẩn thận bỏng!”

Chỉ là lời cảnh báo này vẫn chậm một bước, chạm vào lớp bọc sứ bằng tay không Thẩm Nguyệt mới cảm thấy một cơn nóng rát nhói xương, ngón tay nàng buông lỏng, chiếc nắp sứ liền rơi xuống đất vỡ tan tành.

Tần Như Lương cầm lấy ngón tay nhìn một cách chăm chú, thấy vết bỏng đỏ bừng, sốt sắng hỏi: “Nàng thế nào rồi? Cần phải ngâm vào nước đá”.

Thẩm Nguyệt giãy khỏi tay hắn, đáp: “Ta không sao”.

Nàng không có thời gian ngâm nước đá, chỉ lấy một chiếc thìa khuấy đều dược liệu bên trong, lại đổ thêm một chút nước rồi đun sôi nhiều lần.

Vừa hay thái y cũng tới thay thuốc cho Tần Như Lương, hắn hỏi thái y thuốc mỡ trị bỏng, đưa cho Thẩm Nguyệt: “Lau đi, lau rồi sẽ chóng khỏi hơn chút”.

Tầm mắt Thẩm Nguyệt rơi xuống vết sẹo trên cổ tay hắn mà thoáng khựng lại, nhưng vẫn vươn tay nhận lấy.

Nàng vẫn ngồi trên bậc thềm, vùi đầu vào giữa hai đầu gối cũng loáng thoáng nghe được lời thái y nói với Tần Như Lương: “Tình trạng vết thương của tướng quân chưa lành, thật sự không thích hợp ra ngoài vận động...”

Đại khái cảm rằm nửa ngày.

Thẩm Nguyệt cũng không nghe thấy đoạn sau nữa, đôi mắt nàng nhắm nghiền liên tục ngủ thiếp đi.

Tần Như Lương đứng ở cửa đối diện quay đầu nhìn lại nàng.

Dáng vẻ nàng gác bếp nấu thuốc, vùi đầu ngủ gục khiến trái tim hắn đau nhói.

Câu trả lời của Thẩm Nguyệt đã rất rõ ràng, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ.

Cả đời này Thẩm Nguyệt cũng sẽ không vì Tần Như Lương hắn mà dè dặt tỉ mỉ canh giữ như vậy, ngay cả trở về phòng ngủ một giấc cũng không nở rời đi.

Tần Như Lương cuối cùng không chịu nổi nữa nói với nàng: “Mệt rồi thì về phòng ngủ đi, ở đây có thái y thay nàng trông chừng rồi”.

Thẩm Nguyệt không đáp lời.

Nàng rất cố chấp, không ai có thể thay đổi những việc bản thân nàng muốn làm.

Tần Như Lương không thấy nàng ngẩng đầu liên tục xoay người đi vào phòng.

Hắn ngồi trong phòng xuyên qua cửa sổ vẫn có thể nhìn thấy Thẩm Nguyệt ở đối diện.

Thấy sắc mặt hắn không tốt, thái y lo âu tâm trạng sẽ ảnh hưởng đến bệnh tình bèn khéo léo khuyên nhủ: “Tướng quân đừng quá lo lắng, nếu không sẽ bất lợi cho việc hồi phục vết thương, công chúa Tĩnh Nguyệt tận

tâm chăm sóc sứ thần như vậy có lẽ chỉ bởi ngài ấy vì người mà bị thương nên công chúa áy náy trong lòng mà thôi, đợi sứ thần tỉnh lại liền tốt r ã...”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 661

Tần Như Lương liếc mắt nhìn vị thái y đó đáp lạnh bằng: “Từ lúc nào mà chuyện của công chúa tới lượt các người chõ mồi vào rồi?”

Không nói còn tốt, nhưng nghe xong những lời này của thái y Tần Như Lương càng thêm phiền muộn.

Đừng nói là bây giờ Tô Vũ chưa tỉnh Thâm Nguyệt đã như vậy, đợi sau khi Tô Vũ tỉnh lại, e rằng nàng sẽ lại càng không chú ý tới hắn ta.

Dù đã nhận được đáp án từ Thâm Nguyệt nhưng trong lòng hắn vẫn khó chịu, buồn bã cùng đố kỵ.

Sau khi ấm thuốc được đun sôi lặp lại hai ba lần để cô đặc thành tinh chất.

Thâm Nguyệt trút canh ra bát không sót một giọt, sau đó cho thêm một ít gạo và đun thành cháo thuốc.

Làm như vậy không chỉ có lợi đối với chấn thương của Tô Vũ mà còn có thể duy trì các cơ năng thân thể cho hắn.

Xem chừng mùi vị của bát cháo thuốc không thơm ngon gì nhưng Thâm Nguyệt thầm nghĩ hắn hẳn là sẽ không sợ đắng, có thể nuốt xuống.

Nếu hắn sợ đắng sẽ chỉ cau mày, để Thâm Nguyệt thấy được phản ứng của hắn, như vậy cũng tốt.

Nàng ngồi ở mép giường, cẩn thận từng li nuốt xuống từng thìa.

Dường như Tô Vũ biết được bản thân đang uống thuốc nên rất phối hợp, Thâm Nguyệt không tốn quá nhiều sức lực đã bón xong bát thuốc, một giọt cũng không rơi rớt ra ngoài.

Cứ cách hai ngày Thẩm Nguyệt phải thay thuốc cho Tô Vũ một lần cùng châm cứu.

Tuy rằng sắc mặt hắn vẫn tái nhợt của người mang bệnh nhưng khi Thẩm Nguyệt có thời gian ng ỡ xuống nắm lấy tay hắn có thể cảm nhận được một chút ấm áp, cũng không còn lạnh lẽo như trước nữa, đối với Thẩm Nguyệt lúc này đã là niềm an ủi lớn nhất.

Chỉ là vấn đề thời gian, hắn vẫn một mực mê man.

Nếu hắn biết nàng vẫn luôn chờ đợi hắn, hắn nhất định sẽ luyện tiếu bản thân đã ngủ lâu như vậy.

Ánh nến nhẹ nhàng lay động trong màn đêm.

Thẩm Nguyệt ngủ thiếp đi bên cạnh giường của Tô Vũ như thường lệ.

Đôi tay đặt hai bên người của hắn trắng nõn hoàn mỹ như một khối ngọc ấm áp, ngón tay thon dài cong nhẹ vẽ lên hình vòng cung đẹp mắt.

Tóc trên vai Thẩm Nguyệt bỗng nhiên buông xuống, từng sợi rơi trên ngón tay Tô Vũ mềm mại quấn lấy.

Ngón tay Tô Vũ run lên cực nhẹ.

Lại một đêm bình yên bên nhau.

Thẩm Nguyệt chỉ chuyên tâm chăm sóc Tô Vũ vẫn luôn không quan tâm tới tình hình hiện tại giữa Dạ Lương cùng Đại Sở.

Vốn dĩ họ nên trở về biên giới Đại Sở từ lâu nhưng đến nay vẫn bị trì hoãn nhiều ngày như vậy.

Đại Sở lúc đầu cho rằng là do Dạ Lương từ chối để công chúa Tĩnh Nguyệt, sứ thần cùng tướng quân trở lại Đại Sở, sau khi trải qua đàm phán mới xác định được rằng họ gặp phải tập kích trên đường trở về.

Do đó vẫn phải đợi thương thế bình phục mới lên đường trở lại Đại Sở.

Họ bị tấn công trên lãnh thổ Dạ Lương khiến Đại Sở có rất nhiều chuyện để bàn.

Nhưng tên sát thủ cải trang thành binh sĩ Dạ Lương rốt cuộc có lai lịch thế nào vẫn đang đợi truy xét kỹ lưỡng. Nếu không phân biệt trắng đen liên động vũ khí ngược lại sẽ trúng phải kế ly gián khiêu khích của kẻ có tâm.

Do đó Đại Sở bên kia trước mắt vẫn chờ thời cơ hành động, đợi Dạ Lương đưa ra một lời giải thích thỏa đáng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 662

Buổi tối hôm đó, Thẩm Nguyệt dứt thuốc cho Tô Vũ xong như thường lệ, sau khi làm ấm miệng hắn bằng một ít nước sạch liền mở cửa sổ để thay đổi không khí.

Mặt trời treo trước núi, ánh chiều dương phủ lên gian phòng một lớp mạ vàng.

Đã vào trời thu, ánh nắng chiếu trên núi này cũng càng ngày càng tươi đẹp mà mất đi hai phần ấm áp.

Không khí trong phòng có chút mát mẻ, mùi thuốc nồng nặc trong chốc lát cũng tiêu tán phần nào.

Trong sân ngày thường không có nhiều cung nhân hầu hạ để tránh tai vách mạch rừng, khi cần thiết lại không thể kịp thời truyền đạt.

Vì vậy, Thẩm Nguyệt cần gì và không cần gì đều sẽ ra ngoài viện có cung nữ chuyên biệt truyền lệnh.

Nửa đêm còn phải đun một lần thuốc, Thẩm Nguyệt liền đem ấm sắc thuốc, bát thuốc và các đồ dùng khác ra ngoài viện cho cung nhân rửa sạch sẽ, một tiếng sau họ sẽ gửi lại.

Nàng trở lại trong sân, cửa phòng hé nửa liền tiến vào trong phòng.

Chỉ là vừa đặt chân tới thềm cửa, Thẩm Nguyệt vừa mới ngược đầu, vẻ mặt thoát cái thay đổi, người cũng như bị ghim chặt ở đó.

Vừa rồi khi nàng ra ngoài tất cả mọi thứ vẫn như thường, Tô Vũ bình thản ngủ trên chiếc giường đó, nhưng nàng chỉ rời đi trong chốc lát, lúc quay lại giường trong phòng đã trống trơn, nào còn bóng dáng của Tô Vũ?

Hắn đâu rồi?

Không thấy Tô Vũ nữa rồi.

Trái tim Thẩm Nguyệt trùng xuống, quay đầu liền muốn ra ngoài tìm người.

Nhưng đúng lúc này, một cánh tay đột nhiên vươn tới từ chỗ khuất sau cánh cửa hé mở, bất ngờ mà chuẩn xác bắt lấy cổ tay Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt kinh hãi, khi nàng còn chưa kịp phản ứng lại thì một giây tiếp theo cả cơ thể liền nhẹ nhàng kéo vào trong.

Sau lưng dán lên bức tường cạnh cửa.

Mùi thuốc cùng hơi thở trầm hương thoang thoảng ập tới khiến nàng nhất thời hô hấp không thông.

Ngực nàng hơi phập phồng, nàng khẽ nâng mi, khi nhìn thấy rõ khuôn mặt của người đang ép sát mình, hốc mắt nàng chợt ửng đỏ, trong mắt cũng dâng lên tia long lanh ẩm ướt.

Mái tóc hắn có chút tán loạn rủ xuống bả vai, bên ngoài chỉ hờ hững khoác một tấm áo choàng, mặt mày dịu dàng, trên vầng trán còn quấn khăn che màu trắng, ngũ quan vẫn tái nhợt gầy gò như cũ.

Nhưng dáng vẻ này là thứ Thẩm Nguyệt nằm mơ cũng muốn thấy.

Nàng dường như vừa rõ nét vừa mơ hồ nhìn thấy hắn cup nửa mắt, đôi mắt sâu thẳm dường như chứa đựng cả khung trời, cũng thấy được hình bóng của bản thân phản chiếu trong con ngươi ấy.

Còn chưa kịp nói ra lời nào thì cảm giác chua xót như đào núi lấp biển ập tới khiến cổ họng nàng tắc nghẹn.

Nàng muốn nói, Tô Vũ, chàng rốt cuộc cũng tỉnh lại rồi.

Sức khỏe của Tô Vũ vẫn còn rất yếu không còn chút sức lực. Hai tay hắn chống lên mặt tường hai bên sườn mặt Thẩm Nguyệt, chậm rãi cúi đầu

dựa gần tới, giọng nói đầy xúc cảm cũng vang lên: “A Nguyệt, để nàng đợi lâu rồi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 663

Hắn thấy nàng vì bản thân mà không ngừng gặt lệ, đó là một loại ngọt ngào tràn ngập khổ sở.

Vì vậy hắn vẫn kéo dài cho tới hiện tại.

Thẩm Nguyệt dựa vào lòng hắn hít một hơi thật sâu, mắt ánh nước mà cười: “Nhưng ta đau”.

Tô Vũ thấp giọng hỏi: “Đau ở chỗ nào? Ta hôn lên sẽ không đau nữa”.

“Trái tim”.

Mãi một lúc lâu sau Tô Vũ mới buông nàng ra rồi ngoan ngoãn nằm lại lên giường.

Thẩm Nguyệt vén mở quần áo của hắn thấy băng gạc gần như đã bị máu nhuộm đỏ không khỏi vừa tức giận vừa sốt ruột.

Với tình trạng này của hắn chắc hẳn miệng vết thương đã nứt rách từ lâu nhưng lại khăng khăng không ngó ngang tới.

Thẩm Nguyệt tháo băng gạc, bôi một lượt thuốc mới cho hắn, khi ghim châm, toàn thân hắn vẫn có chút mềm nhũn không có sức, cần phải giống như lần đầu tiên châm cứu cho hắn, sờ dò ra vị trí chính xác rồi chuẩn bị một hồi mới cắm xuống.

Thân thể Tô Vũ không tốt, mấy ngày nay ngủ mê man tinh thần lại không tệ, nói: “Xuống châm ngập ngừng như vậy là đang sợ sẽ đâm sai sao?”

Thẩm Nguyệt thản nhiên đáp: “Ta chỉ là có chút vô lực, sao lại thành sợ đâm sai rồi?”

Tô Vũ híp mắt, hiểu ý đáp lại: “Đều là lỗi của ta mới khiến nàng khó xử như vậy”.

Thẩm Nguyệt đăm xuống một chằm: “Mới từ đường hoàng tuyền trở về, sao lại nói nhiều như vậy rồi”.

Tô Vũ yếu ớt mỉm cười: “Ta không trêu đùa nàng nữa”.

Cho dù trên tay Thẩm Nguyệt bận rộn nhưng khóe miệng lại nhếch lên ý cười như có như không.

Sau bao ngày sốt ruột thấp thỏm, giữa hai lông mày nàng cuối cùng cũng hiện ra sự phấn chấn nhàn nhạt.

Chỉ cần có thể nghe thấy giọng nói của Tô Vũ, cho dù là chê cười nàng cũng không bận tâm.

“Không ngờ vết thương của ta nặng như vậy cũng có thể được nàng chữa khỏi từng chút một”.

“Chàng đang khen ngợi y thuật của ta tốt sao”, Thẩm Nguyệt điềm nhiên như không đáp: “Dường như chàng không có gì ngạc nhiên khi ta biết y thuật, cũng giống như việc chàng chẳng may bất ngờ khi ta biết võ công vậy”.

Nàng nên sớm nghĩ tới Tô Vũ đã quen thuộc với quá khứ của nàng như thế nào, khi nàng ý thức được Thẩm Nguyệt của trước kia rất có khả năng là cô gái mồi côi trong miệng hắn, nàng hắn nên hiểu rằng tất cả kỹ năng của khối thân thể này đều là do hắn dạy.

Là Tô Vũ dạy nàng chập chững bước đi, hắn cũng là người dạy nàng bị tập nói. Tô Vũ bầu bạn bên nàng xuyên suốt thời niên thiếu, đem tất cả những điểu hắn biết đều truyền dạy cho nàng.

Thẩm Nguyệt ngẩng đầu liếc hắn một cái, lại nói: “Sao lại không nói nữa rồi, chột dạ sao?”

“Bỗng nhiên có một chút”.

Thâm Nguyệt nhướng mày: “Bất luận là trên phương diện võ công hay y thuật, ta đều thua xa chàng, là do ta trước đây không chăm chỉ học tập sao, thưa thầy?”

“.....”, Tô Vũ trềnh mặt một hồi, hỏi: “Là Tần Như Lương nói cho nàng biết à?”

Không có ai khác ở đây ngoài hắn ta biết những chuyện này, bởi vậy Tô Vũ gần như không cần suy nghĩ cũng biết là hắn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 664

Thẩm Nguyệt hỏi vặn lại: “Nếu người khác không nói cho ta biết, có phải là chàng cũng định giấu diếm tiếp không?”

Tô Vũ cân nhắc một lúc mới đáp: “Biết được ta là thầy giáo của nàng, ngộ lỡ nàng có định kiến trước phải làm thế nào? Nàng sẽ mãi coi ta là thầy giáo, kỳ thực ngay từ lúc bắt đầu ta đã không muốn làm thầy giáo của nàng”.

Thẩm Nguyệt gợn gàng ngăn nắp thu lại châm bạc, sau đó bất thành linh sáp lại gần Tô Vũ, chóp mũi chạm chóp mũi với hắn.

Thẩm Nguyệt nhìn vào mắt Tô Vũ, hỏi rằng: “Chàng sợ ta sẽ không đem lòng yêu chàng sau khi biết được chàng là thầy giáo của ta ngay lúc đầu sao?”

“Ta không tự tin”.

Nếu là trước kia khi Tô Vũ nói ra lời này Thẩm Nguyệt sẽ cảm thấy hắn chỉ là đang giả vờ vô tội.

Nhưng hiện tại nghe được trong lòng nàng lại dâng lên một nỗi chua xót.

“Ta không phải là Thẩm Nguyệt trước kia, ta càng không quan tâm chàng có thân phận đối với ta.

Ta luôn kiên chế bản thân không được yêu chàng, không thể nghiêm túc với chàng, nhưng sau cùng vẫn là thất bại rồi.

Nó và việc chàng là ai của ta không có quan hệ, cho dù biết được chàng là thầy giáo của ta, nên yêu cũng sẽ vẫn không thay đổi”.

Lời của Tần Như Lương chỉ cho nàng biết một sự thực, chứ không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng nào tới nàng.

Biết hay không biết đối với nàng không có khác biệt.

Thẩm Nguyệt chỉ nhớ rằng cuộc gặp gỡ giữa nàng và Tô Vũ bắt đầu vào đêm hôm đó tại hang ổ của sơn tặc.

Tô Vũ nhìn nàng thật sâu, nói nhẹ nhàng: “Nàng không để tâm nhưng người thế gian thì có, là một người thầy cũng là một người cha, nếu nàng công khai ở cùng ta người thế gian cũng sẽ không chấp nhận”.

“Đây là chuyện của ta, tại sao ta phải để người khác chấp nhận?”, Thẩm Nguyệt đáp trả: “Chỉ cần sự việc không khoa trương tới mức chàng là huynh đệ thất lạc nhiều năm của ta, ta vẫn sẽ cứ yêu chàng, những người ngoài kia có thể làm gì được ta?”

“Ta chắc chắn không phải là huynh đệ ruột thất lạc nhiều năm của nàng”, Tô Vũ khẽ cười: “Đây là lời tỏ tình cảm động nhất mà ta từng được nghe”.

“Dù sao cũng chỉ có mình ta tỏ tình với chàng”, nàng cười thuận theo: “Nếu sau này còn có người khác, có lẽ lúc đó chàng cũng sẽ không cảm thấy rung động nữa rồi”.

Hắn cười đáp: “Đến lúc đó nàng trực tiếp ra tay rồi”.

Nụ cười qua đi, Thẩm Nguyệt nghiêm nghị nói: “Tô Vũ, ta sẽ không bao giờ lùi bước nữa”.

Nàng không thể tiếp nhận cái giá khi mất đi hắn, chỉ riêng những ngày giày vò này cũng là quá đủ với nàng.

Cung nhân đã mang vật dụng nấu thuốc tới từ lâu, chỉ là lúc đó cửa phòng vẫn luôn khép chặt, Tô Vũ cùng Thẩm Nguyệt đang dây dưa trong góc tường, cung nhân gõ cửa một hồi lâu vẫn không nhận được lời hồi đáp.

Cung nhân đó tưởng rằng Thẩm Nguyệt ắt hẳn vẫn đang ngủ trong phòng, vì vậy liền đặt đồ ở bên cạnh lò ngoài cửa rồi lặng lẽ rời đi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 665

Thẩm Nguyệt muốn đứng dậy đi ra ngoài, vào buổi đêm Tô Vũ vẫn cần phải uống thuốc thêm một lần nữa.

Tô Vũ kéo nàng lại, nàng quay đầu nói: “Ta đi sắc thuốc, sẽ không lâu đâu”.

“Đêm nay không uống nữa, nàng nằm xuống ở với ta một lát đã”, Thẩm Nguyệt vừa định từ chối, Tô Vũ nhanh nhẹn bổ sung: “Cái này hiệu quả hơn bất kỳ loại thuốc nào”.

Hắn biết Thẩm Nguyệt mấy ngày nay rất mệt mỏi, nàng cần phải được nghỉ ngơi thật tốt từ lâu.

Cuối cùng Tô Vũ nằm nghiêng, Thẩm Nguyệt cũng chậm chạp nằm xuống bên cạnh, nàng cũng nghiêng mình mặt đối mặt với hắn.

Thẩm Nguyệt có thể mở to mắt nhìn ngắm hắn thật kỹ lưỡng, hắn không còn là dáng vẻ dù nàng gọi thế nào cũng không tỉnh dậy của mấy ngày trước nữa.

Ngón tay Thẩm Nguyệt chạm lên khuôn mặt hắn, nhẹ nhàng vuốt ve đường nét lông mày cùng đôi mắt hắn, thấp giọng nói: “Cũng may chàng là thầy giáo của ta, dạy ta y thuật, nếu không ta sẽ không biết nên làm thế nào mới chữa khỏi cho chàng”.

“Trước kia ta nhất định là không yêu thích học tập, không hiểu được tấm lòng của chàng vì vậy cho dù là võ công hay y thuật, lúc đầu thân thể này đều bài xích từ bản năng”.

“Là rất bài xích, lúc đó trong cung có thái y, bên cạnh lại có thị vệ, A Nguyệt không cần vất vả học những thứ này. Nhưng lúc đó thế cuộc đã dần trở nên căng thẳng, ta phải phòng hoạ khi chưa xảy ra”.

“Học võ có thể tự bảo vệ mình, học y có thể giúp bản thân khi bị thương, Tô Vũ à, chàng suy tính thật chu đáo mà”.

“Nàng không thích học ta liền khiến nàng học đi học lại nhiều lần cho đến khi nàng ghi nhớ hết mới thôi. Đầu óc nhớ không nổi, cơ thể cũng sẽ có phản xạ”.

Chẳng trách lúc bắt đầu khi Thẩm Nguyệt phát hiện ra mình sở hữu những kỹ năng này, nó gần như xuất phát từ bản năng của cơ thể nàng vậy.

Nàng cúi lên khoe miệng nói: “Thì ra là vậy, chàng thực sự là một thầy giáo nghiêm khắc”.

“Ta rất nghiêm khắc, cho nên sau này nàng càng ngày càng không thích ta”, giọng nói của Tô Vũ rất nhẹ: “Thậm chí sau này nàng cũng bắt đầu thù hận ta”.

Ngón tay Thẩm Nguyệt vuốt nhẹ mí mắt Tô Vũ, đường nét trên đôi mắt dài hẹp của hắn đẹp đến mức không có điểm nào bắt bẻ được.

Nàng nhắm lại mắt, đầu ngón tay lướt xuống sống mũi hắn, cẩn thận khắc sâu hình dáng của hắn vào trong lòng, khẽ cười nói: “Nhưng hiện tại ta lại cảm thấy rất may mắn khi có được một người thầy như chàng. Ngay cả Thanh Châu cũng là học trò của chàng phải không, ta nhớ trước kia hắn từng nói thuở nhỏ từng học cùng lớp với ta”.

“Ừm”.

“Cho nên Liên Thanh Chung ngay từ đầu chính là người mà chàng đã phái tới bên cạnh giúp đỡ ta sao?”

“Tôi kêu hắn giúp đỡ nàng hết mức có thể, nàng ở tại phủ tướng quân, rất nhiều chuyện vẫn phải dựa vào bản thân để nỗ lực”.

“Tô Vũ”, Thẩm Nguyệt nỉ non tên hắn, có hắn bên cạnh thực sự là một đi đầu tốt đẹp.

Tô Vũ nhẹ nhàng đáp lại nàng, trong lòng vừa động liền ôm lấy vai nàng, hẳn lại bắt đầu nhớ nhung mùi vị ngọt ngào của nàng, cúi đầu muốn kề sát môi nàng.

Gần nhau trong gác tấc nhưng Thẩm Nguyệt bất thành linh vươn ngón tay chặn lấy bờ môi của hắn, rồi đột nhiên mở mắt ra.

Nàng cười hỏi: “Còn muốn nữa sao?”

“Không thể sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 666

“Chàng nói thử xem? Lỡ miệng vết thương lại vỡ ra phải làm thế nào? Xử lý rất phiền phức, như vậy chàng cũng không thể nhanh chóng khỏe lại được”.

Tô Vũ vẫn còn đang sừng sốt thì nàng đã vùi đầu làm ổ vào trong vòng tay hắn, trên môi nở nụ cười, mơ hồ mang theo giọng mũi nói: “Ngủ đi”.

Nằm bên cạnh hắn Thẩm Nguyệt cảm thấy vô cùng thanh thản.

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, nàng đã chìm vào giấc ngủ yên bình.

Một giấc ngủ này nàng thiếp đi vô cùng sâu, cho dù Tô Vũ lay nàng thế nào nàng cũng không có phản ứng lại.

Tô Vũ rất tinh táo, hắn có thể dùng thời gian cả một đêm này ngắm nhìn nàng, bù đắp cho những thiếu sót trong những ngày qua.

Hắn cũng xoa nhẹ khuôn mặt của nàng, đầu ngón tay dịu dàng lướt nhẹ qua mái tóc mây của nàng, một lần lại nối tiếp một lần không hề biết chán.

Trời rạng sáng, giấc ngủ này đủ để phục hồi tinh thần và sức sống cho Thẩm Nguyệt.

Nàng vươn vai thức dậy với tinh thần sảng khoái, tâm trạng cực tốt.

Sau khi rửa mặt lại mang nước tới cho Tô Vũ dùng, tiếp đó liền ra ngoài sắc thuốc nấu cháo thuốc cho hắn.

Ánh sáng chiếu rọi chân trời, hôm nay lại là một ngày nắng đẹp.

Khi Trần Như Lương từ cửa đối diện đi ra thấy Thẩm Nguyệt đang ngồi trước cửa bắc thuốc, mới sáng sớm trong sân đã nồng nặc mùi thuốc.

Hắn bước vào sân, đảo mắt tới trên người nàng đột nhiên nói: “Hắn tỉnh rồi?”

Động tác trên tay Thẩm Nguyệt khựng lại, đáp: “Sao người biết?”

Chuyện Tô Vũ tỉnh lại còn chưa thông báo cho bất kỳ ai, hơn nữa hắn vẫn luôn nằm trên giường cũng không bước chân ra ngoài phòng, ngoại trừ Thẩm Nguyệt hắn là không ai biết được việc này.

Vết thương trên người Tần Như Lương cũng ngày một tốt lên, nhưng sắc mặt cũng không cải thiện được bao nhiêu chỉ đáp: “Toàn bộ đều viết lên mặt nàng rồi”.

Thẩm Nguyệt nghiêm mặt: “Từ lúc nào mà người học được cách xem sắc mặt của người khác vậy?”

“Nếu hắn đã tỉnh, ta nghĩ nàng không cần phải khẩn trương như vậy nữa, nàng nên quay lại cửa đối diện đi”.

Thẩm Nguyệt hờ hững đáp: “Lần trước ta nói không rõ ràng sao?”

“Ta biết nàng thích hắn, nhưng hiện tại nàng vẫn là thê tử trên danh nghĩa của ta”.

Sau khi trở về kinh nếu hoàng thượng thấy Thẩm Nguyệt cùng Tô Vũ thân thiết như vậy tuyệt đối sẽ không phải là một chuyện tốt đối với nàng.

Thẩm Nguyệt để ngoài tai, tự mình tiếp tục đun thuốc cho Tô Vũ.

Tần Như Lương có chút nôn nóng: “Thẩm Nguyệt, nàng chớ u mê không tỉnh ngộ, hắn thế nhưng là thầy giáo của nàng đó”.

Thẩm Nguyệt thờ ơ đáp: “Chỉ cần không có quan hệ huyết thống với ta, ta không quan tâm hắn là ai”.

Chuyện và người mà nàng đã nhận định, nàng đều sẽ không dễ dàng thay đổi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 667

Tần Như Lương thấy nói tiếp cũng không có ý nghĩa gì liền dứt khoát vượt qua bên người nàng đi thẳng vào phòng.

Hắn ngược mắt liền thấy Tô Vũ quả thực đã tỉnh lại nhưng người vẫn còn rất yếu, mặt không chút máu, tóc đen như mực tùy ý xoa trên vai, trắng thanh gió mát không tranh với đời.

Tần Như Lương liếc nói: “Thì ra người biết võ công”.

Hắn biết chỉ dựa vào Thẩm Nguyệt không có khả năng hạ gục những sát thủ kia, hơn nữa khi tảng đá khổng lồ đó rơi xuống, nếu thực sự là một người không biết võ công sẽ không thể chống đỡ nổi, lại càng không có khả năng sau khi chịu phải chấn thương nghiêm trọng như vậy vẫn có thể tỉnh lại.

Không còn nghi ngờ gì nữa Tô Vũ đã bại lộ.

Tô Vũ nhàn nhã, giống như đang nói chuyện phiếm: “Chỉ là biết chút da lông bên ngoài, khiến tướng quân phải cười chê rồi, nếu không cũng sẽ không rơi vào kết cục như hiện tại, Tần tướng quân mời ngài”.

Hai bệnh nhân trong phòng bình tĩnh ngồi xuống.

Tần Như Lương lạnh giọng chất vấn: “Chỉ biết chút da lông? Ta nghe tướng quân Dạ Lương nói vết kiếm trên người những sát thủ đó đều rất hiểm hóc, người không chỉ biết sơ qua đơn giản như vậy đâu?”.

Tô Vũ mỉm cười, chẳng hề dao động: “Lúc đó tình hình khẩn cấp, có lẽ phát huy hơn hẳn ngày thường, nếu chậm một bước công chúa cũng sẽ gặp nguy hiểm”.

Thẩm Nguyệt ở ngoài cửa không đi vào, cánh cửa khép hờ không ngăn được tiếng nói chuyện của hai người mà lọt vào tai nàng.

Nàng nheo mắt ung dung nhìn ánh ban mai tràn ngập trong sân.

Tần Như Lương im lặng một hồi: “Người ở cùng nàng ấy vào tối trung thu hôm đó cũng là người có phải không?”

Tô Vũ chỉ hơi nhướn mày, phong thái tự nhiên, không trả lời câu hỏi này của hắn.

Tần Như Lương nói gần như chắc chắn: “Ta rất biết ơn người đã ra tay cứu giúp nàng ấy khi gặp nạn, nhưng nếu ngay từ đầu người đã không muốn dính dáng tới nàng ấy thì hiện ta cũng đừng dây dưa với nàng ấy nữa”

Tô Vũ suy nghĩ một lúc, sau đó trịnh trọng nói: “Ta sẽ nghiêm túc tham khảo lời của người”.

Thẩm Nguyệt ở bên ngoài chỉ nghe thấy lời này của hắn nhưng vẫn có thể tưởng tượng ra biểu cảm của hắn lúc này, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười.

Tần Như Lương thuộc phái hành động, về phương diện đối đáp không phải là đối thủ của hắn.

Lời nói của Tô Vũ dường như không đồng ý cũng chẳng từ chối, thái độ cũng không nóng không lạnh khiến Tần Như Lương cảm thấy bực bội nhưng lại không làm sao được.

“Tốt nhất người nên nghĩ rõ ràng, ta không muốn người liên lụy tới nàng ấy”.

“Tướng quân để tâm tới công chúa như vậy khiến người khác thật vui vẻ yên tâm”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 668

Tần Như Lương nghĩ nếu hắn thực sự đổi ý, Thẩm Nguyệt cũng vẫn chờ đợi ở tại chỗ liền tốt rồi.

Lời này của Tô Vũ nghe vào tai hắn có vẻ vô cùng châm biếm.

Khi đi ra ngoài, Tần Như Lương dừng lại bên cạnh Thẩm Nguyệt nói: “Trong hành cung này không thiếu kẻ hầu, về sau những chuyện này để người hầu tới làm là được, không cần nàng đích thân phải động tay”.

Thẩm Nguyệt đi ầm tĩn đáp: “Ta cam tâm tình nguyện, liên quan gì tới người”.

Tần Như Lương có chút tức giận, khi thái y tới đổi thuốc, hắn liền nói với thái y rằng Tô Vũ đã tỉnh lại.

Chỉ trong buổi sáng toàn bộ hành cung đều biết tin Tô Vũ đã tỉnh.

Cho nên trong sân suốt buổi sáng chưa từng có giây phút nào yên tĩnh qua, sau khi một đám thái y chẩn đoán cho Tô Vũ xong mới rời đi không bao lâu thì hoàng đế Dạ Lương lại dẫn một nhóm khác đến thăm hỏi.

Tô Vũ tỉnh lại không lâu, thời gian một buổi sáng lẫn qua lộn lại này cũng đủ khiến hắn kiệt sức.

Hoàng đế Dạ Lương kêu hắn nghỉ ngơi đi ều dưỡng cho tốt, có yêu cầu gì cứ nói ra là được, sau đó mới dẫn theo cung nhân rời đi.

Khi Thẩm Nguyệt bưng theo thuốc tiến vào, thấy hắn miễn cưỡng tựa đầu lên thành giường giường, vùng trên hai lông mày phảng phất sự mệt mỏi.

Thẩm Nguyệt có chút cáu giận: “Chàng uống thuốc trước đi, lát nữa ta sẽ dạy cho Tần Như Lương một bài học”.

Tần Như Lương, hẳn chính là không muốn thấy Tô Vũ trôi qua thuận lợi.

Tần Như Lương chắc chắn không phải là đối thủ của Thẩm Nguyệt, nàng cảm thấy nắm đấm thực sự có chút ngứa ngáy, vô cùng muốn đập lên người hắn vài quy ền mới thoải lòng.

Tô Vũ lại chẳng hề có chút nào không vui: “Thôi bỏ đi A Nguyệt, suy cho cùng ta cũng chuẩn bị đập chậu cướp hoa, muốn cướp đoạt thể tử của hắn, hẳn không thoải mái cũng là chuyện dễ hiểu”.

Thẩm Nguyệt ngăn người, Tô Vũ nói tiếp: “Hắn không cam lòng, nếu nàng tới tìm hắn, e rằng vì muốn nàng tới gặp hắn nhiều thêm vài lần, hắn sẽ lại càng gây ra nhiều chuyện”.

Thẩm Nguyệt kinh ngạc: “Vậy sao? Đây hẳn là tính giận hờn cùng so đo của trẻ con, sao tên đó lại có thể ấu trĩ như vậy, dù nói thế nào hắn cũng là đại tướng quân của Đại Sở”.

Tô Vũ rủ mi phì cười: “A Nguyệt à, đàn ông cũng có những lúc rất ngây thơ”.

Thẩm Nguyệt cũng mỉm cười, sau đó nghiêm túc nói: “Tô Vũ, đợi sau khi trở về kinh, ta sẽ hoà ly với hắn”.

“Ta không muốn đội chiếc mũ phu nhân đại tướng quân này trên đầu nữa mà muốn ở cùng chàng. Nếu đời này có thể công khai sống với chàng thì ta cũng không còn đi đâu gì phải hối tiếc nữa”, nàng vừa nói vừa cười nhạt, trong giọng nói cũng có chút nhượng bộ trước hiện thực: “Nhưng ta biết nó nhất định sẽ rất gian khó, ta không cưỡng cầu, chàng cũng không cần phải cảm thấy khó xử”.

“Rất khó nhưng ta sẽ nỗ lực, A Nguyệt, nàng phải chuẩn bị tinh thần, cho dù sau khi trở về kinh các người hoà ly, chúng ta cũng tạm thời không có khả năng ở cạnh nhau”.

“Ta biết, ta sẽ đợi, ta cũng sẽ nhẫn nại”, dù cho khó khăn phía trước có lớn tới đâu nàng cũng sẽ không bỏ cuộc.

Tô Vũ là người đàn ông duy nhất nàng nhận định trong đời này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 669

“Chỉ là một người phụ nữ đã từng sinh nở như ta, bên người còn dẫn theo một đứa con của ch ồng trước, hẳn là không thể bắt đầu mùa xuân thứ hai”, Thẩm Nguyệt kh ẽ dựa vào vòng tay h ắn, ngón tay v ần v ệt áo trước mặt: “Tô Vũ, chàng vẫn còn thời gian suy nghĩ cho kỹ”.

“Tương lai A Tiên mang họ Tô của ta thì chính là con trai của ta, đến con trai nàng cũng có với ta rồi, nàng còn muốn nở mùa xuân thứ hai với ai đây?”

Tô Vũ lại thủ thỉ: “A Nguyệt, lòng ghen tuông của ta rất mạnh, từ đầu đến cuối nàng chỉ có thể có một người đàn ông là ta thôi”.

Thẩm Nguyệt mím môi cười, hỏi: “Nếu chàng có người phụ nữ khác thì phải làm thế nào?”

Tô Vũ nói tiếp: “Ngoại trừ A Nguyệt, ta không thích phụ nữ”.

Từ sau khi Tô Vũ tỉnh lại, Thẩm Nguyệt không thể canh giữ trong phòng h ắn nửa bước không rời giống như trước kia được nữa.

Người trong hành cung chỉ coi như mắt điếc tai ng ờ và không nói gì nhưng Tần Như Lương phía đối diện cư nhiên cần m ải không buông, thực sự khiến người khác khá chán ghét.

Tô Vũ nói đúng, đôi lúc khi đàn ông trở nên ấu trĩ sẽ giống như một đứa trẻ ba tuổi, đi đâu này quả thực đã làm mới nhận thức của Thẩm Nguyệt.

Tần Như Lương không muốn nhìn thấy nàng cùng Tô Vũ ở riêng với nhau, nếu một lúc không thấy Thẩm Nguyệt bước ra từ phòng Tô Vũ, h ắn sẽ đi tới trong sân, đứng cạnh cửa sổ, lạnh lùng nói:

“Trai đơn gái chiếc ở một mình trong phòng truy ền ra ngoài sẽ có tai tiếng, Thẩm Nguyệt, nàng đi ra ngoài ta có chuyện muốn nói với nàng”.

Thẩm Nguyệt không có thời gian tiếp chuyện hắn, chỉ cách cửa sổ đáp: “Nhưng ta không có gì để nói với ngươi”.

“Nàng không có tình cảm với ta nhưng chúng ta vẫn là phu thê, ta không thể giương mắt nhìn nàng ngày ngày ở cùng với tên đàn ông khác, nàng ra ngoài đi”.

Đáp lại Tần Như Lương chỉ có một chiếc bát bay thẳng từ bên kia cửa sổ ra ngoài, rơi xuống đất vỡ tan thành nhiều mảnh.

Thấy không thuyết phục được Thẩm Nguyệt, Tần Như Lương liền chìa mũi nhọn vào Tô Vũ: “Tô Vũ, nếu ngươi thực sự lo nghĩ cho nàng ấy thì nên chú ý tới danh tiếng của nàng, nàng ấy là công chúa, qua đêm tại phòng của một quan viên như ngươi còn ra thể thống gì”.

Thẩm Nguyệt thay thuốc cho Tô Vũ xong, nói: “Chàng nghỉ ngơi cho tốt, nếu đêm nay ta không ra ngoài phỏng chừng hắn sẽ đứng ngoài cửa sổ lải nhải cả đêm mất”.

Hướng hồ Thẩm Nguyệt cũng không có ý định qua đêm trong phòng Tô Vũ, hắn cần được tĩnh tâm nghỉ ngơi, nếu không sẽ không có lợi cho việc hồi phục vết thương.

“Không cần lúc nào cũng phải chăm sóc ta, nàng cũng nên nghỉ ngơi thật tốt, gian phòng của nàng ở bên cạnh à?”

“Ừm!”

Tô Vũ híp mắt: “Vậy nàng về phòng đi”.

Nhìn vẻ mặt như không có chuyện gì xảy ra của hắn chỉ sợ trong lòng lại tính toán ước gì nàng sẽ không nói lời nào với Tần Như Lương, cứ để hắn đứng bên ngoài một đêm.

Nàng không khỏi nhếch miệng cười, cúi xuống chỉnh lại mép chăn cho hắn, nhẹ giọng nói: “Đêm lạnh, chàng ngủ cẩn thận đừng để bị nhiễm lạnh”.

Tô Vũ nghiêng đầu thuận thế hôn lên mặt nàng, mẫn nguyệt đáp: “Ta biết rồi”.

Vành tai Thâm Nguyệt thoáng chốc đỏ bừng, cũng không nhìn tới hắn nữa mà trực tiếp quay đầu rời đi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 670

Tô Vũ cười trềm thấp, hắn phát hiện ra dáng vẻ xấu hổ của Thẩm Nguyệt cũng càng ngày càng tươi đẹp.

Thẩm Nguyệt mở cửa phòng, đi ầm nhiên nhìn Tần Như Lương một cái, sau đó chẳng nói chẳng rằng đã quay về phòng mình.

Tần Như Lương không đứng trong đình nữa, hắn ta cũng quay về phòng của mình.

Ánh đèn trong phòng vẫn còn sáng, hắn ta ở bên cửa sổ, nhìn sang Thẩm Nguyệt ở phòng đối diện.

Cửa sổ trong phòng Thẩm Nguyệt chưa đóng, hắn ta vẫn loáng thoáng trông thấy bóng nàng đi lại trong phòng.

Đợi khi Thẩm Nguyệt ý thức được Tần Như Lương ở phía đối diện vẫn luôn nhìn mình, nàng đi tới bên cửa sổ, đóng nó lại.

Tần Như Lương cũng biết, hắn ta càng như thế chỉ càng khiến Thẩm Nguyệt chán ghét.

Nhưng ngoài cách này ra, hình như hắn ta không tìm được lý do và phương thức nào khác để nói với nàng thêm vài câu, gặp mặt nàng thêm vài lần.

Đến bây giờ hắn ta vẫn muốn cứu vãn, không cam tâm từ bỏ.

Ngày hôm sau, Thẩm Nguyệt ra khỏi phòng, Tần Như Lương cũng ra ngoài theo.

Viện tử này chỉ được đến thế, cúi đầu không gặp thì ngẩng đầu sẽ gặp, dù thế nào Thẩm Nguyệt vẫn trông thấy Tần Như Lương lượn tới lượn lui trước mặt mình.

Một khi đến thời gian nàng sắc thuốc và đổi thuốc cho Tô Vũ, bao giờ cũng nhận được một đôi mắt lạnh lẽo.

Khi nàng chăm sóc cho bệnh tình của Tô Vũ, Tần Như Lương cưỡng ép yêu cầu nàng không được đóng cửa, bởi “giữa thanh niên bạch nhật, cũng chẳng làm chuyện gì giấu giếm lén lút”, hà tất phải đóng cửa!

Thẩm Nguyệt cười khẩy vài tiếng, nhướn mày đáp: “Nếu ta thực sự định cùng hã làm đi đâu gì đó không thể để người khác biết, há lại để người bắt gặp”.

Tần Như Lương tức nổ phôi.

Đúng lúc này, giọng nói thong dong của Tô Vũ từ bên trong vọng ra: “Mở cửa cũng không sao, Tần tướng quân muốn nhìn thì cứ nhìn đi, dù sao ta và Tần tướng quân đều là nam tử”.

Thế là Tần Như Lương quan sát toàn bộ quá trình Thẩm Nguyệt thay thuốc cho Tô Vũ.

Thẩm Nguyệt cũng chỉ khi đối diện với Tô Vũ mới lộ ra biểu cảm dịu dàng như vậy.

Đến khi uống thuốc, Thẩm Nguyệt dứt cho Tô Vũ từng hớp, một hời hàn huyền hỏi thăm khiến Tô Vũ vô cùng hưởng thụ.

Nếu không vì Tần Như Lương có mặt ở đó, Thẩm Nguyệt sẽ không tỏ ra quá đà như vậy.

Tần Như Lương không khỏi nhớ tới lúc ở phủ tướng quân, hã ta bị thương mới tỉnh, gặp lúc hoàng thượng tới thăm.

Thẩm Nguyệt và hã ta cũng tỏ ra ân ái keo sơn như vậy trước mặt hoàng thượng.

Thế nhưng lúc đó họ chỉ đóng giả vậy thôi, còn bây giờ nàng thật lòng muốn làm vậy.

Sau khi dứt thuốc cho Tô Vũ xong, quay đầu lại, Thâm Nguyệt mới phát hiện ra Tần Như Lương không còn ở đó nữa rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 671

Tô Vũ ung dung đáp: “Ban nãy khi nàng hỏi ta thuốc có đắng không, hẳn ta đã bỏ đi rồi”.

Về sau Tần Như Lương xin với hoàng thượng đổi cho Tô Vũ một viện tử khác để dưỡng thương.

Trong viện có thêm một nam nhân, đi đâu này cực kỳ ảnh hưởng tới tình cảm phu thê của hắn ta và Thẩm Nguyệt.

Vốn dĩ cũng chẳng phải chuyện gì khó khăn, dù sao thì viện tử trong hành cung nhiều vô số kể, mấu chốt nằm ở việc Thẩm Nguyệt có bằng lòng bẫy dưỡng tình cảm với hắn ta hay không.

Hoàng đế Dạ Lương nhìn ra được, người mà Thẩm Nguyệt để tâm nhất là Tô Vũ, chứ không phải “đức lang quân” Tần Như Lương.

Thế nên hoàng đế Dạ Lương cho cung nhân tới hỏi ý kiến Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt điềm tĩnh nói: “Sứ thần tới đâu, ta sẽ tới đó. Còn ai muốn đến đây bẫy dưỡng tình cảm cùng Tần tướng quân, ta vô cùng hoan nghênh”.

Xem ra mối quan hệ giữa ba người này khá phức tạp.

Tần Như Lương thấy thái độ Thẩm Nguyệt kiên quyết như vậy, tất nhiên không muốn nàng theo Tô Vũ tới một viện tử khác ở riêng, đành phải thôi.

Cung nhân đi hết rồi, trong viện lại khôi phục vẻ yên tĩnh.

Thẩm Nguyệt liếc mắt nhìn Tần Như Lương, bình tĩnh nói: “Ta không thích người, chúng ta hảo tụ hảo tán, không được sao? Người định cứ quẩn riết đến lúc nào?”

Tần Như Lương nuốt nước bọt, trềnh giọng đáp: “Thẩm Nguyệt, cô vẫn là thê tử của ta. Ta không hòa ly, cô cũng không có được tự do”.

Thẩm Nguyệt đi êm đạh nói: “Vậh thì ta sẽ hưu người”.

Nàng quay người, đối mặt với hấn: “Gần đây ta thường nghe thấy người treo hai chữ “thê tử” bên miệng, nhưng trước đó, ta nhớ rằng người là người sủng thiếp diệt thê”.

“Sau này sẽ không như vậy nữa”.

Thẩm Nguyệt cười cười: “Nếu ta làm thê tử của người, người định làm gì với Liễu Mi Vũ? Trong mắt ta không chứa nổi một hạt cát đâu, sau này nam nhân của ta cả đời chỉ có thể có một mình ta. Người thì sao, người làm nổi không?”

Hấn ta không làm được, cả đời này cũng không làm được.

Thẩm Nguyệt không đợi hấn ta trả lời đã chậm rãi quay đi: “Ta thích nam nhân của ta lòng dạ hẹp hòi một chút, không thể “bác ái” như vậy. Ngoại trừ ta ra, người đó không thích nữ nhân nào khác, thậm chí một chút đờng cảm hay tiếc thương cũng không thể”.

“Chẳng lẽ người vẫn mơ tưởng đưa ta về cùng Liễu Mi Vũ chia sẻ một nam nhân sao? Người mà nàng ta muốn, thứ mà nàng ta đã chạm vào, ta thấy dơ bẩn lắm, cứ tặng luôn cho nàng ta thôi”.

“Tần Như Lương, tỉnh táo lại đi. Ngay từ thời khắc người bằng lòng dắt theo Liễu Thiên Tuyết quay người rời đi, người và Thẩm Nguyệt không thể nào quay trở lại lúc đầu được nữa”.

Thẩm Nguyệt quay về phòng, Tần Như Lương vẫn còn đứng trong viện.

Trên đầu hấn ta đột nhiên vang lên hai tiếng sấm dậy.

Bầu trời u ám hấn, còn có vẻ đầu hiu. Tần Như Lương đứng lặng ở đó suy nghĩ rất lâu.

Tần Như Lương nói: “Thâm Nguyệt, ta chỉ muốn bù đắp”.

Thâm Nguyệt đóng chặt cửa phòng, không hề đáp.

Về sau, hẳn ta không còn tới quấy rầy nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 672

Mùa hè này chưa có nổi một giọt mưa, bây giờ bầu trời tối sầm thêm vài ngày, không biết có mưa nổi hay không.

Trong hai ngày ấy, bầu trời như được bao phủ bởi một lớp màn xám xịt, dường như có thể trút xuống cả biển nước bất cứ lúc nào.

Cơ thể của Tô Vũ tốt lên từng ngày, tuy rằng vẫn chỉ có thể nằm trên giường nghỉ ngơi, nhưng hẳn có thể ngả người vào đầu giường mà đọc sách.

Đối với người đã quen tính toán như hẳn mà nói, đây cũng là những ngày nhàn tản hiếm có.

Sách là do Thẩm Nguyệt đi tìm hoàng đế Dạ Lương mà mượn về.

Nàng không biết Tô Vũ hứng thú với những cuốn nào, nhưng tàng thư các trong hành cung có sách gì thì nàng mang hết về, Tô Vũ đọc xong, nàng đem trả lại, đổi lấy cuốn mới.

Thời gian rảnh rỗi, Thẩm Nguyệt sẽ ngồi xuống đọc sách cùng Tô Vũ.

Tô Vũ điềm nhiên lật một trang sách đã ngả vàng và hỏi: “Tình hình bên phía Đại Sở thế nào rồi?”.

Thẩm Nguyệt buột miệng đáp: “Biết chuyện chúng ta gặp nạn, cũng biết chúng ta tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng, thế nên vẫn án binh bất động”.

Ngón tay của Tô Vũ gõ gõ lên mặt sách, hẳn ngẫm nghĩ: “Biên cảnh đường sá xa xôi, thông tin tắc nghẽn, nếu Đại Sở truyền tin giả rằng nàng đã chết cho Bắc Hạ, chủ động đòi kết liên minh với Bắc Hạ để đối phó cùng Dạ Lương, vậy thì khá phiên hà đấy”.

Thẩm Nguyệt ngược mắt nhìn hắn: “Chàng chắc chắn rằng Đại Sở làm chuyện này?”

Tô Vũ đi kèm đạm nói: “Đại Lương vừa mới kết liên minh cùng chúng ta, không thể động thủ trên địa bàn của mình. Chỉ có Đại Sở, nhất tiến hạ tam điều, vừa loại bỏ được chúng ta, loại bỏ được mỗi bản khoản của đế vương, còn có thể mượn danh nghĩa gốc gác của nàng và Bắc Hạ tìm kiếm cơ hội liên minh cùng Bắc Hạ”.

Hắn mặc áo trắng, ngả người vào đầu giường, tóc đen xõa trên vai, toàn thân nhu hòa và bình lặng.

Lời nói của Tô Vũ cũng dịu dàng như con người hắn vậy, chất giọng đi kèm tĩnh nhẹ nhàng, chỉ một lời đã nhìn thấu mọi việc, chỉ rõ thế cục, dường như đây là chuyện hết sức bình thường.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Bây giờ chàng sợ Đại Sở sẽ truy tìm tin giả rằng ta đã chết cho Bắc Hạ?”

Tô Vũ ngẫm nghĩ trong chốc lát rồi ngược lên nhìn nàng, thong dong biếng nhác: “A Nguyệt, đến lúc viết thư báo bình an cho ông ngoại nuôi của nàng rồi”.

Trước đó Tô Vũ không nhắc, Thẩm Nguyệt lấy đầu ra tâm trạng viết thư.

Nhưng bây giờ Tô Vũ đã nhắc, Thẩm Nguyệt vẫn không có tâm trạng mà viết.

Nàng ngồi trước án, chuẩn bị sẵn bút nghiên, nhìn trang giấy trắng trước mặt mà đầu óc trống rỗng, nhắc bút lên nhưng căn bản không biết viết gì.

Thẩm Nguyệt cũng không biết ông ngoại nuôi gì, chẳng hề liên quan tới nàng, nếu đột nhiên chào hỏi và báo bình an như người thân, đối phương không thấy đường đột, nàng còn thấy đường đột thay.

Khi nàng đang gãi đầu không biết hạ bút thế nào thì một bóng dáng ở phía sau đột nhiên đề tới, bao trùm lấy Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt sững sờ, Tô Vũ vươn tay ra từ sau lưng nàng, nắm lấy bàn tay cầm bút của nàng, chậm rãi chắm vào nghiên mực.

Hắn đứng sau lưng Thẩm Nguyệt, trên người khoác áo đen, cơ thể thon dài khẽ cúi, tư thế này trông như đang ôm Thẩm Nguyệt vào lòng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 673

Giọng nói ôn hòa của Tô Vũ khẽ khàng vang lên bên tai nàng: “Không biết viết thế nào? Để ta dạy nàng”.

Hơi thở của Tô Vũ ở ngay bên cạnh luôn khiến Thẩm Nguyệt cảm thấy vành tai nóng bừng.

Mỗi khi viết một câu, hắn sẽ nhẹ nhàng đọc nó ra bên tai nàng.

Thẩm Nguyệt tự nhận rằng mình dùng bút lông viết chữ chẳng ra làm sao, nhưng nhờ có Tô Vũ dẫn dắt, chữ nào vẫn có thể nhìn được.

Ánh nến bên bàn lay động, khiến bóng hình của hai người như chập vào nhau, chiếu lên tường.

Sau khi viết xong một phong thư cho Bắc Hạ, Tô Vũ suy xét chu toàn, lại viết thêm một bức nữa cho Hoắc tướng quân ở biên cảnh để họ yên tâm.

Đợi khi viết xong chữ cuối cùng, Thẩm Nguyệt thẫn thờ phào một hơi.

“Đợi khi vết mực khô là có thể bỏ vào phong thư rồi”, Tô Vũ nói: “Sao thế, ta làm nàng căng thẳng à?”

“Chàng tựa sát quá, ta thấy không tự nhiên”.

Giọng nói của hắn như cọng lông vũ quét qua trái tim nàng: “A Nguyệt, nàng lại muốn trốn tránh sao?”

“Ai bảo thế, ta chỉ thấy không quen lắm thôi”, Thẩm Nguyệt đột ngột quay đầu, bốn mắt nhìn nhau, gần trong gang tấc.

Nàng thấy nét cười loang loáng trong mắt Tô Vũ nên khá buồn bực: “Chàng thích thấy ta lúng túng lắm sao?”

Tô Vũ nheo mắt, mê hoặc lòng người: “Ta chỉ thích nhìn dáng vẻ nàng bối rối hoảng hốt vì ta thôi”.

Khoảng cách gần như vậy không khỏi khiến Thẩm Nguyệt nhớ lại khi Tô Vũ vừa mới tỉnh dậy, hắn kéo nàng tới góc tường, cùng nàng thân mật.

Nàng phát hiện ra con người Tô Vũ luôn có cách nắm thóp nàng.

Rõ ràng biết rằng không thể để hắn mê hoặc, Thẩm Nguyệt vẫn cảm thấy hai má đỏ ửng, tim đập rất nhanh.

Nàng vẫn cảm thấy không thể thích ứng nổi, nhưng thứ này giống như trái cấm, sau khi nếm được tư vị của nó rồi, rất khó kiềm lòng để không khám phá sâu hơn.

Bất kể là kiếp trước hay hiện tại, Tô Vũ vẫn là nam nhân đầu tiên mà nàng thích.

Thân mật cùng nam nhân này là một thứ ma lực rất khó từ chối.

Tô Vũ cúi đầu, càng lúc càng gần.

Thần sắc trong đôi mắt hắn sâu thẳm như màn đêm.

Thẩm Nguyệt hé miệng, cổ họng hơi khô, cưỡng ép bản thân phải duy trì lý trí và sự tỉnh táo, giơ tay lên chống vào vai của Tô Vũ.

Lưng chạm vào bàn đọc sách, nàng không còn đường lui, đành khẽ ngửa người ra sau.

Tô Vũ dừng lại đúng lúc, đôi môi của hai người gần như chạm vào nhau.

Thẩm Nguyệt dịu giọng: “Không phải chàng nên nghỉ ngơi trên giường sao, xuống giường làm gì chứ”.

“Chẳng phải ta tới để dạy nàng viết thư sao”.

“Thư viết xong rồi, có phải chàng cũng nên quay về nghỉ ngơi không?”

Tô Vũ thở dài với vẻ tiếc nuối.

Thẩm Nguyệt trừng mắt nhìn hắn: “Đã bảo là đợi sau khi vết thương của chàng khỏi mà, lỡ như không cẩn thận làm rách vết thương ra thì sao”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 674

Tô Vũ bất động, chỉ lặng lẽ nhìn Thẩm Nguyệt thật lâu.

Hắn chỉ hận không thể dùng ánh mắt hút luôn Thẩm Nguyệt vào trong cơ thể mình.

Sau đó Tô Vũ mỉm cười với nàng, căn phòng sáng bừng lên, trong veo không một tì vết.

Tô Vũ nói: “Không sao, sau này từ từ r ỡ tính. Tốc độ h ồi phục như hiện tại đã vượt ra dự đoán của ta r ỡ”.

Thẩm Nguyệt cứ thế đột nhiên chìm vào trong sắc đẹp của hắn, không thể rút ra được.

Trước kia nàng chưa từng cảm nhận rõ rệt đến vậy, khi Tô Vũ mê hoặc người khác, căn bản chẳng khác gì yêu nghiệt.

Cốc cốc cốc!

Đúng lúc này có người gõ cửa phòng, kịp thời giúp Thẩm Nguyệt hoàn h ồi.

Bên ngoài có người hỏi: “Tĩnh Nguyệt công chúa và sứ th ần có ở trong phòng không?”

Là giọng của hoàng đế Dạ Lương.

Thẩm Nguyệt bỗng dựng hoảng hốt, th ần sắc lóe lên, nàng tránh né ánh mắt của Tô Vũ, đẩy hắn ra, lí nhí nói: “Mau đứng dậy, lên giường nằm đi”.

Đúng là chết mất, rõ ràng chưa làm gì cả, tại sao nàng lại có cảm giác như bị bắt gian th ể.

Tô Vũ phân biệt hoàn cảnh rất đúng mực, không đùa giỡn thêm, lập tức quay về giường.

Sau đó Thẩm Nguyệt đi mở cửa.

Cung nhân tùy tùng dừng chân ở bên ngoài, hoàng đế Dạ Lương tiến vào xem thử, thấy Tô Vũ và Thẩm Nguyệt đều rất nghiêm túc mới tỏ ra thâm thúy: “Trẫm đến đây lúc này không quấy rầy công chúa và sứ thần chứ?”

Thẩm Nguyệt không có biểu cảm gì: “Bệ hạ có chuyện gì hệ trọng?”

“Là thế này, trẫm tới xem thử vết thương của sứ thần đã chuyển biến khác hơn chưa”.

Tô Vũ định xuống giường nhưng bị hoàng đế Dạ Lương ngăn cản, đành tựa vào giường mà hành lễ: “Tạ bệ hạ quan tâm, Tô mỗ đã khác hơn nhiều rồi”.

Hoàng đế Dạ Lương ngồi trong phòng: “Có chuyển biến là được rồi, không uổng công Tĩnh Nguyệt công chúa dốc sức chăm sóc sứ thần. Lần này Tĩnh Nguyệt công chúa và sứ thần thoát chết cũng là một chuyện may mắn cho dân cho nước”.

Ngừng lại trong thoáng chốc, ông ta nói: “Lần này sự việc xảy ra ở lãnh thổ Dạ Lương của trẫm là sơ suất của trẫm, trẫm hứa với quân dân biên cảnh Đại Sở, sẽ đưa ra một lời giải thích. May mà lần này tuy sát thủ đã chết dưới đồng đất đá, nhưng vẫn còn một kẻ sống sót đã bị đại tướng quân bắt sống khi định trốn xuống núi”.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Tại sao bệ hạ đến bây giờ mới nói?”

Hoàng đế Dạ Lương liếc nhìn Thẩm Nguyệt và Tô Vũ: “Trước đó sứ thần bị thương nặng chưa tỉnh, Tĩnh Nguyệt công chúa lo lắng quá mức, e là trẫm nói ra công chúa cũng không để tâm. Đại tướng quân phụng mệnh thăm vấn tên thích khách, thích khách cứng đầu, vài lần định cắn lưỡi tự

sát, đến giờ vẫn chưa khai ra điếu gì. Nhưng có thể khẳng định rằng, tên thích khách kia không phải người Dạ Lương, mà là người Đại Sở”.

Về điếu này, Tô Vũ đã nói rõ từ trước, thế nên hắn và Thâm Nguyệt không hề cảm thấy bất ngờ.

Chỉ có người Đại Sở giết sứ thần và công chúa Đại Sở, dường như họ mới là bên được lợi nhiều nhất.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 675

Thẩm Nguyệt mím môi: “Ta có thể vào đại lao gặp tên thích khách đó không?”

Hoàng đế vui vẻ nói: “Tất nhiên là được, nếu công chúa đi có thể khiến hần ta cung cấp lời khai thì đúng là chuyện tốt. Thực ra lần này trăm tới đây, còn có một việc nữa”.

“Bệ hạ cứ nói”.

“Tĩnh Nguyệt công chúa và sứ thần lần này hóa giải nguy cơ, nhưng trăm cần phải nói rõ với Đại Sở, để tránh về sau có người lấy việc này ra cớ tình làm loạn, phá hỏng mối hòa bình giữa hai nước. Thế nên trăm muốn nhờ Tĩnh Nguyệt công chúa hoặc sứ thần viết một bức thư gửi biên cảnh Đại Sở, bình ổn lòng quân dân hai nước”.

Tô Vũ gật đầu: “Đúng là nên làm vậy”.

Hoàng đế Dạ Lương còn nói: “Nếu có thể, trăm hi vọng hai người viết một phong thư cho Bắc Hạ, báo với hoàng đế Bắc Hạ là Tĩnh Nguyệt công chúa vẫn bình an, để tránh Đại Sở lấy chuyện này mượn gió bẻ măng”.

Thẩm Nguyệt nhìn Tô Vũ, thần nghĩ hần chuẩn bị chu đáo thật. Nàng vừa mới viết thư xong, hoàng đế Dạ Lương đã tới đòi rỗi.

Tô Vũ nói với Thẩm Nguyệt: “Công chúa, vết mực chắc cũng khô rỗi, mời công chúa bỏ vào phong thư đi”.

Hoàng đế Dạ Lương thoáng sững người, trông thấy Thẩm Nguyệt di chuyển tới bên bàn, bỏ hai lá thư vào phong thư, dùng sáp nặn phong ấn, viết tên người nhận.

Hoàng đế nói: “Hóa ra công chúa và sứ thần đã viết thư xong rỗi, trăm cảm thấy rất vui lòng”.

Thẩm Nguyệt đưa thư cho ông ta: “Mong bệ hạ thay ta gửi đi”.

Hoàng đế Dạ Lương nói: “Tĩnh Nguyệt công chúa yên tâm, phong thư tới Bắc Hạ trẫm sẽ gấp rút gửi đi”, ông ta liếc mắt nhìn Tô Vũ, không khỏi cảm khái: “Sứ thần tâm tư tinh tế, lo cho nỗi lo của người trong thiên hạ, đúng là phúc của muôn dân”.

Chỉ tiếc đây không phải thần tử của Dạ Lương, nếu hẳn là thần tử của Dạ Lương, đúng là may mắn của Dạ Lương.

Đối với Tô Vũ, hoàng đế Dạ Lương chuyển từ thái độ khinh thường ban đầu tới bội phục về sau này, mà bây giờ còn cảm thấy mến mộ tài năng của hắn.

Tô Vũ mỉm cười điềm nhiên: “Bệ hạ quá lời rồi, Tô mỗ chẳng qua chỉ cũng chỉ làm việc của trung thần thôi”.

Hoàng đế Dạ Lương liếc mắt nhìn Thẩm Nguyệt: “Hay cho câu việc của trung thần. Người nghỉ ngơi cho tốt đi, trẫm không quấy rầy người và công chúa nữa”.

Mí mắt Thẩm Nguyệt giật giật, có phải câu này mờ ám quá rồi không?

Hoàng đế Dạ Lương nhận thư tận tay rồi nói: “Nếu Tĩnh Nguyệt công chúa rảnh rỗi thì tới địa lao xem thử, cũng có thể đích thân thăm vấn tên thích khách, đại tướng quân vô cùng hoan nghênh”.

Nói xong, hoàng đế dẫn cung nhân rời đi.

Thẩm Nguyệt đóng cửa lại, quay đầu ngó vào bên giường Tô Vũ: “Chàng biết ông ta sẽ đến đòi ta viết thư hả?”

Tô Vũ nói: “Ông ta có đến hay không thì vẫn phải viết thư thôi, chẳng qua dạo này nàng đến Tàng Thư Các lấy sách cho ta đọc, bệ hạ chắc là biết ta nhàn hạ đọc sách thì phải có tinh lực cân nhắc những chuyện khác nữa”.

Thẩm Nguyệt đưa tay xoa huyệt thái dương, Tô Vũ hơi chớp mắt.

“Khó chịu hả?”, Thẩm Nguyệt xoa nhẹ.

“Không, thoải mái lắm”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 676

“Sau này khi nào được nghỉ ngơi thì chàng nghĩ ít đi được không?”

Tô Vũ cúi đầu cười: “Được”.

Nhưng không biết sau khi rời khỏi đây thì còn bao nhiêu ngày nghỉ ngơi nữa chứ.

Thẩm Nguyệt không muốn nghĩ nhiều, nhướn mày nói: “Chàng nói chàng trung quân, nhưng chàng toàn làm mấy việc phản nghịch thì trung chỗ nào?”

Tô Vũ yên lặng nhìn nàng: “Nàng mới là quân của ta”.

Tay Thẩm Nguyệt hơi khựng lại, đối mặt với hắn, rồi lại rời đi, đi đâu chính lại trái tim mình: “Thật ra ta không muốn chàng làm thần của ta”.

Quân và thần, quân trên, thần dưới, không thể bình đẳng.

Nàng hy vọng mình và Tô Vũ có thể sánh vai đi mãi về sau.

Nhưng nghĩ đến việc sẽ có ngày Tô Vũ chấp tay đưa nàng lên chức vị cao, mà hắn thì vẫn đứng mãi chỗ cũ cúi đầu xưng thần, nàng thật sự không muốn.

Nàng yêu Tô Vũ, yêu một người đỉnh thiên lập địa, không cúi đầu trước bất kỳ ai, kể cả nàng.

Tô Vũ dùng ngón tay trắng tinh khiết của mình sờ lọn tóc của Thẩm Nguyệt rồi cuốn mấy vòng.

Hắn mỉm cười, nói: “Làm thần dưới quân mà cũng không được hả?”

Một cỗ khí nóng chạy vọt lên đỉnh đầu, Thẩm Nguyệt trịnh trọng nói: “Tô Vũ, đừng cố tình nói sai để trêu ta!”

Sắc trời đã muộn, ngày mai Thẩm Nguyệt định vào nhà lao một chuyến.

Sáng hôm sau, thời tiết âm u.

Thẩm Nguyệt sắc thuốc cho Tô Vũ, nhìn hắn uống thuốc xong thì ra khỏi phòng, lúc quay đầu còn nhắc nhở: “Đừng xuống giường nhé, chàng đọc sách đi, ta sẽ về sớm thôi”.

“Ừ”.

Vừa ra khỏi viện thì cửa phòng đối diện cũng mở ra.

Thẩm Nguyệt quay sang thì thấy T`ân Như Lương cũng ra ngoài, nhưng hắn ta mặc thường phục, không còn là dáng vẻ dưỡng bệnh hàng ngày nữa.

Thẩm Nguyệt không nói lời nào, đi ra ngoài như không có việc gì, T`ân Như Lương cũng đi ra ngoài.

Đi được một lúc mới phát hiện cả hai đi cùng đường, Thẩm Nguyệt không khỏi nói: “Người định đi đâu?”

T`ân Như Lương đáp: “Địa lao, còn cô?”

Thẩm Nguyệt im lặng: “Ta cũng đến đó”, một lúc sau, nàng bổ sung: “Ta thấy người chưa khỏi hẳn, nên ở nhà dưỡng bệnh thêm thì hơn, đừng chạy lung tung”.

“Ta không yếu ớt đến mức ấy đâu, gần khỏe rồi”.

Nhưng T`ân Như Lương là vết thương mới ch`ông lên vết thương cũ, cho dù khả năng khôi phục có giỏi đến mấy thì cũng chẳng thể “gần khỏe” trong thời gian ngắn vậy được.

Nàng biết tính của T`ân Như Lương, dù có nói nhiều hơn nữa thì cũng vô dụng, có khi còn khiến hắn ta hiểu lầm ấy chứ.

Nên nàng không nói nữa.

Hai người cùng đi đến cửa địa lao, sau mấy lần đi vào đi ra, bọn họ cũng đã quen thuộc với nơi này hơn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 677

Tần Như Lương dừng bước, đột nhiên nói: “Thẩm Nguyệt, mấy ngày này ta đã làm phiền cô nhiều, ta xin lỗi”.

Thẩm Nguyệt khựng lại, ngẩng đầu nhìn Tần Như Lương.

Tần Như Lương bước lên trước, để lại cho nàng bóng lưng cao lớn: “Đi thôi, xem tên thích khách kia đã”.

Thẩm Nguyệt hơi nghi ngờ, nàng vừa nghe nhàn hả? Tần Như Lương đã nghĩ thông và biết hẳn ta từng tạo ra vô số khó khăn cho nàng hả?

Trong tiềm thức của nàng, Tần Như Lương cũng thuộc dạng chấp mê bất ngộ.

Có đi đâu hai hôm nay Tần Như Lương không hề đến làm phiền nàng, đúng là khiến nàng thoải mái hơn chút, cũng chẳng còn ghét bỏ hay ghê tởm Tần Như Lương như trước kia.

Đi vào địa lao, khí lạnh cũng càng đậm hơn trước.

Trời đã vào thu, ngọn núi này ngày một lạnh hơn.

Khi đi qua chỗ ngoặt, Thẩm Nguyệt dừng chân một chút trước phòng giam quen thuộc, nhìn thấy một người bị nhốt ở trong đó.

Thẩm Nguyệt nhìn kỹ, nhướng mày lên, trái tim cũng có chút sáng tỏ, cười như không cười: “Liễu Thiên Hạc? Lần trước gặp phục kích trên núi mà vẫn chưa chạy trốn à?”

Liễu Thiên Hạc dùng con mắt ác độc mà thù hận nhìn chằm chằm Thẩm Nguyệt.

Tần Như Lương nói ở bên cạnh: “Lần trước hẳn ta bị nhốt trong lồng, lăn mãi xuống núi, nhưng cái lồng ấy chặt cực kỳ, không có chìa khóa thì

không mở được, cho nên lại phải ở yên đó chờ binh sĩ Dạ Lương đến nâng vể’.

Bây giờ Liễu Thiên Hạc đang quỳ trong cái lờng giam kia, lờng giam cũng được bê vào trong này. Ở lờng giam trong nhà giam đúng là một đái ngộ đặc biệt.

Thẩm Nguyệt xoa thân mình, híp mắt cười: “O, người không nhắc ta cũng quên mất đấy, giờ ta mới phát hiện là mất chìa khóa r ấ, trong lúc hoảng loạn có khi lại rơi trên núi r ấ ấy”.

Liễu Thiên Hạc không còn thần nhiên được nữa, cắn răng nói: “Con đàn bà đáng chết, người cố ý đúng không?”

Thẩm Nguyệt thoải mái nói: “Xem ra chỉ có thể chờ đến lúc quay về kinh thành Đại Sở thì mới nghĩ được cách thôi”.

Thẩm Nguyệt đi qua phòng giam của Liễu Thiên Hạc, Liễu Thiên Hạc tức đến mức bỏ vào cửa lờng, nói: “Thẩm Nguyệt, ta và người không đội trời chung!”

Thẩm Nguyệt gãi tai, quay đầu lại, không mặ không nhạt nhìn Liễu Thiên Hạc một cái, nhếch môi cười: “Ngày xưa ta cũng nghe Liễu Thiên Tuyệt nói vậy đấy, hai người đúng là huynh muội ruột thịt, nói chuyện cũng giống nhau quá cơ”.

Sau đó, Thẩm Nguyệt đi thẳng vào nơi sâu của nhà giam, không dừng lại nửa bước.

Đại tướng quân Dạ Lương đang thăm vấn tên thích khách còn sống ở trong phòng tra tấn.

Vừa đi vào đã cảm nhận được mùi máu tanh khắp nơi.

Phòng tra tấn có ánh lửa lập lòe, nhưng lại thấy rất rõ bóng người được treo thành hình chữ thập ở trên giá.

Cả người gã toàn là vết máu, g ãn như nhiễm đỏ cả lớp áo trắng.

Thấy người kia ngất đi, lao vệt hất nước lạnh vào mặt gã. Đây là nước muối, rơi từ mặt gã xuống miệng vết thương, khiến cho cả người gã có khỏe đến mấy thì cũng không khỏi phát ra tiếng rên rỉ.

Nhưng bất kể đại tướng quân hỏi thế nào thì gã cũng chẳng mở miệng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 678

Thẩm Nguyệt lạnh lùng nhìn hết cảnh đó, hôm bị tập kích, nàng và Tô Vũ bị ép vào đường cùng, có một tên sát thủ nhân lúc bọn họ không phòng bị mà đã nhảy lên sườn núi, đạp cho đá loạn rơi xuống, nên mới khiến cho Tô Vũ và nàng thập tử nhất sinh.

Thẩm Nguyệt nghĩ đến cảnh Tô Vũ bị đá loạn đè lên người, lại nghĩ đến lúc cản lại khối đá lớn kia, hẳn không chút do dự mà lấy thân mình che chắn cho nàng, trái tim nàng không khỏi đau đớn.

Ánh máu trước mắt làm mắt Thẩm Nguyệt đỏ rực.

Tất cả là vì gã mà ra.

Thẩm Nguyệt vô cảm đi lên, đứng trước mặt tên sát thủ bị treo trên giá, vươn tay ra gãy tóc gã, nâng mặt gã lên.

Đó là một gương mặt lạ lùng, nhưng khi gã nhìn thấy Thẩm Nguyệt thì bất chợt để lộ sự bất ngờ rồi biến mất.

Thẩm Nguyệt âm u nói: “Thấy ta vẫn sống như vậy, người chắc phải tiếc lắm? Không những ta sống sót mà Tô Vũ cũng vậy, chúng ta đều còn sống, giờ chỉ sót lại mỗi người thôi”.

Tên sát thủ kia vẫn không nói.

Thẩm Nguyệt nhẹ nhàng nhướn mày: “Nghe nói người không chịu khai?”

Sát thủ khẽ hừ một tiếng rồi im lặng.

Nàng bèn buông tóc gã ra, quay lại hỏi đại tướng quân Dạ Lương: “Sao tướng quân lại đoán được gã là người Đại Sở?”

Hôm qua nghe hoàng đế Dạ Lương nói, nhưng vẫn cần chúng cứ mới được.

Đại tướng quân cho người trình chứng cứ lên, nói: “Kẻ này mặc quân phục của binh sĩ Dạ Lương ta, nhưng bên dưới lớp quân phục lại là đồ của Đại Sở, không phải người Đại Sở thì ai? Dạ Lương ta dù có kẻ phản nghịch, nhưng trước mắt hai nước đã hòa đàm thành công, không đến mức phải động thủ trên chính đất của mình”.

Thẩm Nguyệt không nói lời nào, Tần Như Lương càng im lặng.

Đại tướng quân lại nói: “Công chúa Tĩnh Nguyệt, Tần tướng quân, không phải là Dạ Lương ta chối bỏ trách nhiệm đâu, nếu không hoàng thượng mời hai vị tới làm gì chứ. Nếu các người không tin thì có thể thẩm vấn gã”.

Thẩm Nguyệt nói: “Đại tướng quân thẩm vấn còn không được gì thì chúng ta càng chẳng mò nổi lời nào thôi”.

Nói là thế, Thẩm Nguyệt vẫn nhìn chăm chăm sát thủ, lại nói: “Nhưng ta vẫn muốn hỏi người một câu, ai phái người tới? Ta chỉ hỏi một lần thôi, nếu người trả lời thì ta sẽ tha mạng cho người”.

Một lúc lâu sau, sát thủ đơn giản nói: “Vậy người giết ta đi”.

Thẩm Nguyệt nhếch miệng cười, tà mị như sương mù, ánh mắt lạnh lẽo: “Người không chịu nói thì ta sẽ khiến cho người muốn sống không được, muốn chết không xong”.

Nàng quay đầu nhìn đại tướng quân Dạ Lương: “Đại tướng quân, Dạ Lương các ông chỉ có cách dùng hình như thế này thôi à? Không còn loại khác sao?”

Đại tướng quân nói: “Có thì có, chỉ sợ lấy ra thì sẽ khiến gã chết mất, nên ta dùng cách này là đơn giản và trực tiếp nhất rồi”.

Thẩm Nguyệt nói: “Cứ mang hết ra cho ta”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 679

Nàng yên lặng nhìn sát thủ, ung dung nói: “Các người không giết người được thì coi như là thất bại, thật ra người có khai hay không thì cũng chẳng sao cả, người tưởng rằng người không khai ra thì ta không làm gì được người à?”

Hình cụ lần lượt được mang ra, Thẩm Nguyệt lạnh nhạt nói: “Thật ra ta cũng không quá quan tâm ai phái người đến”.

Bên cạnh có lò than, bên trong là một que hàn được nung đỏ, khiến cho phòng giam đang ướt lạnh cũng trở nên ấm áp hơn.

Thẩm Nguyệt cầm que hàn lên, nói: “Ta đơn giản chỉ muốn giày vò người, không làm người chết đi quá nhanh, nhưng sẽ khiến người phải ghi sâu ấn tượng, cho đến khi làm quỷ đầu thai cũng vẫn phải nhớ như in”.

Nàng nói rất bình tĩnh, bên trong ẩn chứa sự tàn nhẫn không thể bỏ qua.

Nói xong, nàng lấy que hàn dán lên lồng ngực tên sát thủ, nhẹ nhàng như chuyện bình thường. Tiếng xèo xèo thiêu đốt da thịt kèm theo một mùi khét lẹt khó tả vang vọng cùng với tiếng gầm của tên sát thủ.

Nhưng Thẩm Nguyệt không rung động dù chỉ một chút.

Nàng nói: “Hôm đó, chính người đã đẩy đá loạn xuống nhỉ”.

Sát thủ chỉ lo thở hồng hộc và gào rú, không có nổi sức để nói.

Nếu không vì gã, Tô Vũ sao có thể bị thương nặng đến vậy.

Thẩm Nguyệt cảm thấy cho dù dùng toàn bộ cực hình lên sát thủ này thì vẫn còn không đủ.

Thẩm Nguyệt lại nhét que hàn vào lửa, lấy ra hai cái dùi đóng vào xương bả vai của sát thủ.

Nàng càng dùng sức thì máu tươi chảy ra càng nhiều, khiến tên sát thủ kia còn cảm nhận được tiếng xương mình chạm vào sắt.

“Cũng may là người còn sống, nếu không ta biết đi đâu tính sổ với người bây giờ”.

Nàng muốn đem những nỗi đau, vết thương mà Tô Vũ phải chịu trả lên người tên sát thủ kia gấp trăm lần.

Bất kể dùng đến cực hình gì, nàng đều không chớp mắt một lần.

Dùi sắt xé rách lớp áo của gã, lộ ra nửa thân trên tràn đầy vết thương của gã.

Tiền Như Lương trông thấy một vết xăm lớn cỡ đồng xu trên cánh tay của sát thủ kia thì hơi tái mặt.

Ngay sau đó, Thẩm Nguyệt lấy một cái cào sắt đưa cho lao vệ hành hình bên cạnh và nói: “Cào tróc da của gã đi, lảng trí gã từng chút một, cho đến khi chỉ còn một hơi tàn”.

Đại tướng quân gặp không ít cực hình như vậy, nhưng ông ta vẫn phải lú lờ nhìn Thẩm Nguyệt.

Lúc hành hình, dù tên sát thủ kêu gào thảm thiết thế nào đi nữa thì nàng cũng không thay đổi chút cảm xúc nào.

Về sau có thể thấy cả xương trắng lộ ra, đến cả lao vệ hành hình cũng không nở xuống tay nữa.

Phòng tra tấn tràn đầy mùi máu, cảnh tượng cực kỳ đáng sợ.

Đại tướng quân nói: “Ta sợ sẽ khiến công chúa và tướng quân khó chịu, nên mời hai vị quay về trước. Công chúa yên tâm, ta nhất định sẽ khiến gã muốn sống không được, muốn chết không xong, để giải mối hận của công chúa”.

Không chờ Thảm Nguyệt nói chuyện, Tần Như Lương đã kéo Thảm Nguyệt ra khỏi phòng tra tấn: “Ra ngoài đã rồi tính”.

Ra khỏi phòng tra tấn, cảm giác nặng nề và áp bức mới nhạt đi một chút.

Tần Như Lương nhếch môi, bước ra khỏi địa lao.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 680

Thẩm Nguyệt khép mắt nhìn đôi tay mình nhuộm ít máu, nhìn như là bị nhuộm đỏ.

Nàng thản nhiên nói chuyện: “Cảm thấy ta rất độc ác sao?”

Tần Như Lương nói: “Ta chỉ không ngờ là cô sẽ như vậy thôi, cô hận hấn ta suýt thì hại chết Tô Vũ sao?”

Thẩm Nguyệt lạnh nhạt nói: “Nếu Tô Vũ gặp bất trắc gì, ta sẽ chém hấn ta thành trăm mảnh”.

Tần Như Lương liếc sang nàng, ánh mắt nàng kiên định vô cùng, có chút kinh hãi nhưng lại có vài điểm tịch mịch khó nói.

E là cũng chẳng có ai quan trọng như Tô Vũ trong lòng nàng.

Hấn ta chưa từng chú ý, đến khi hấn ta chú ý thì hấn ta đã thua hoàn toàn, không thể quay lại được nữa.

Hai người đứng ngoài địa lao, cửa ra của địa lao có một không gian có thể che mưa chắn gió, để mỗi khi trời mưa thì nước mưa sẽ không tràn vào địa lao.

Sắc trời trước mắt tối sầm lại, tiếng sấm chớp từ xa tràn lan trong mây, hùng hồn mà trầm thấp.

Cuối cùng, Tần Như Lương nói: “Sát thủ trong địa lao kia là cao thủ đại nội của Đại Sở”.

Tần Như Lương là tướng quân Đại Sở, thỉnh thoảng phải phòng bị trong cung nên biết rõ mấy chuyện này.

Bình thường bên cạnh hoàng đế đều có những tử sĩ được bồi dưỡng bảo vệ sự an nguy của hoàng đế, đồng thời đi làm những việc ít người biết.

Tần Như Lương nói: “Cao thủ đại nội do hoàng đế trực tiếp cai quản, không ai được phép nhúng tay vào. Ban nãy ta thấy trên cánh tay hấn ta có một vết xăm chỉ cao thủ đại nội mới có”.

Lời của hấn ta rất có lực chứng minh, rằng chủ mưu chuyện này chính là hoàng đế Đại Sở.

Chính là vị đường huynh khiến nàng mất nước, mất cha mẹ, bây giờ chính người đó cũng muốn lấy mạng của nàng để đổi lấy lợi ích lớn của đất nước.

Thẩm Nguyệt biết vị hoàng đế đó không yên tâm cho nàng quay về Đại Sở, mà ngay từ đầu nàng cũng chẳng ôm hy vọng gì về tình thân giữa nàng với hoàng đế.

Những gì nàng có thể thấy được chỉ có lợi dụng và hy sinh.

Ánh mắt Thẩm Nguyệt bình tĩnh vô cùng: “Sao người phải nói những điếu này với ta, chẳng phải người luôn ở phe hấn ta sao”.

“Ta nói ra thân phận của sát thủ liên quan gì đến lập trường của ta đâu. Đại Sở và Dạ Lương đang có xu thế hòa bình, ta cũng xuôi theo dòng nước mà thôi”, hấn ta nhắc chân bước ra: “Đi về thôi”.

Thẩm Nguyệt đi sau hấn ta, không tim không phổi nói: “Chỉ xuôi theo dòng nước à, Tần Như Lương, người đã quen làm vậy rồi đúng không? Quả thật đây là phương thức tự vệ tốt nhất mà”.

Trước kia hấn ta cũng làm vậy, trở thành chủ soái bên cạnh hoàng đế Đại Sở, giúp hoàng đế Đại Sở vượt mọi chông gai.

Mặc dù vậy, hấn ta khi ấy vẫn cứu nàng trước lời đàm tiếu của dư luận.

Tần Như Lương thuận miệng nói ra, Thẩm Nguyệt cũng vậy.

Nhưng không ngờ Tần Như Lương lại đột ngột quay người lại, Thẩm Nguyệt không kịp rút chân, suýt nữa đụng vào hấn ta.

Tần Như Lương nói: “Nếu bây giờ ta cho cô biết, ta chỉ không muốn thấy cô gặp nguy hiểm thì chắc cô cũng chẳng tin. Cho nên ta việc gì phải giải thích nhiều, cô cứ coi ta là hạng người ham sống sợ chết đi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 681

Tiếng nói vừa dứt, trên đỉnh đầu đã vang lên tiếng sấm sét.

Bầu trời âm u tràn ra khí lạnh, sau đó là mưa rào xối xả.

Cuối cùng mưa cũng rơi.

Hạt mưa lớn chùng hạt đậu tạt vào mặt còn thấy đau.

Chỉ trong chốc lát, nước mưa đã làm ẩm ướt mặt đất.

Thẩm Nguyệt có chút sững sờ, không biết đang sững sờ vì mưa hay vì lời hắn ta nói: “Ai bảo người là hạng người ham sống sợ chết?”

Tần Như Lương lại quay đầu đi, nhanh chóng cởi áo ngoài ra, giang tay che ở phía trên đầu Thẩm Nguyệt: “Còn không mau chạy đi, cô định dầm mưa về nhà à?”

Thẩm Nguyệt hồi thần, sau đó nhanh chóng bước chân chạy theo.

Cả người Tần Như Lương dầm mình dưới mưa, một tay cầm áo ngoài không rời Thẩm Nguyệt nửa bước, ngăn cản phần lớn nước mưa cho nàng.

Mặc dù mưa này tới muộn nhưng hung mãnh lạ thường.

Mưa kia vừa thô vừa nặng, giống như những viên thủy tinh che chắn trước mặt, khiến tầm mắt trắng xóa, chỉ nhìn được lờ mờ.

Chạy một mạch về trong viện, Tần Như Lương nói: “Mau vào phòng đi”.

Thẩm Nguyệt không chậm trễ, chạy vào mái hiên, đứng trước cửa phòng Tô Vũ.

Cửa phòng vẫn khép như lúc nàng rời đi, chỉ cần khẽ đẩy là ra.

Trước khi vào trong, nàng cúi đầu phủ hạt mưa trên áo, thấy cả người mình bị ướt rất ít, chỉ ẩm ẩm một chút.

Thẩm Nguyệt quay đầu lại nhìn.

Sau khi Tần Như Lương đưa nàng và mái hiên thì quay đầu vào phòng đối diện, không dừng lại chút nào.

Bóng lưng cao lớn của hắn ta giội dưới mưa, cả người ướt đẫm, chảy xuống góc áo, cả người bị phủ bởi một tầng nước.

Tần Như Lương lấy áo chắn mưa cho nàng, còn bản thân thì mặc kệ.

Thẩm Nguyệt nhìn Tần Như Lương đi vào phòng, nàng nghĩ chắc hắn ta chỉ thay một bộ đồ sạch là không sao.

Ban nãy nàng chỉ vội chạy, không để ý đến việc Tần Như Lương chắn mưa cho mình, nếu không nàng cũng sẽ chẳng khô ráo như vậy còn Tần Như Lương thì lại ướt như chuột lột.

Thẩm Nguyệt vẫn chưa quen với việc Tần Như Lương đối tốt với mình, chẳng thà hắn ta cứ vô tâm như trước còn khiến nàng thoải mái hơn.

“A Nguyệt về rồi sao?”

Tô Vũ nghe thấy lời nói ngắn gọn của Tần Như Lương nhưng lại không thấy Thẩm Nguyệt đi vào phòng, bèn hỏi.

Thẩm Nguyệt hồi thần, quay đầu vào phòng.

Tô Vũ thấy nàng thì nói: “Trời đột nhiên mưa lớn, ta cứ tưởng nàng sẽ chờ mưa ngớt rồi mới về”.

Thẩm Nguyệt không đến chỗ hắn luôn mà đi ra chỗ chậu nước, chậm rãi rửa tay cho sạch.

Nàng vừa rửa vừa nói: “Đi được nửa đường thì trời mới mưa”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 682

Sắc mặt Tô Vũ hơi sẫm, giống như biết vì sao nàng lại rửa tay, ánh mắt hẩn di chuyển lên thân người nàng.

Hắn hỏi: “Tần Như Lương chắn mưa cho nàng sao?”

Thẩm Nguyệt tùy ý nói: “Sao chàng đoán giỏi thế, đúng là hắn đó”.

Nàng lấy khăn lau sạch tay, đến trước mặt Tô Vũ, thấy Tô Vũ nhướng mày lên, tâm trạng không khỏi vui vẻ hơn: “Chàng lại đang tính toán thứ gì đó?”

Tô Vũ ngừng đầu mỉm cười với nàng, vô hại nói: “Hắn có lòng thật đấy, còn biết che mưa cho nàng nữa. Ta nên cảm ơn hắn, nếu không bây giờ người ướt mưa đã là A Nguyệt rồi, có khi còn bị ốm nữa chứ”.

Thẩm Nguyệt híp mắt, cười như không cười nhìn hắn: “Chàng nói thật lòng đấy à? Ta không tin”.

“Ta nói thật mà”, Tô Vũ nói xong thì đứng dậy xuống giường.

Thẩm Nguyệt lo lắng, vội vàng đỡ hắn: “Đang yên đang lành chàng đứng dậy làm gì”.

Tô Vũ nhếch miệng nói: “Năm giường mãi cũng mỏi, ta có thể đi quanh phòng một lúc mà, không sao đâu”.

Trong phòng còn nhiều loại dược liệu thừa, lúc trước Thẩm Nguyệt dùng để trị thương cho hắn, để tránh đi lại nhiều lần nên một lúc lấy nhiều thứ cho tiện.

Tô Vũ đứng trước quầy, ngón tay thon dài nhẹ sờ dược liệu, đôi mắt hẹp dài chăm chú nhìn động tác trên tay mình.

Thẩm Nguyệt nói: “Để ta phối dược cho”.

Tô Vũ phối dược xong thì đưa cho Thẩm Nguyệt, thản nhiên nói: “Đây là thuốc khử lạnh, phải phải A Nguyệt nấu lên rồi đưa cho hấn ta uống rồi”.

Thẩm Nguyệt hơi sửng sốt, âm thanh dịu dàng của hấn đi vào tai nàng: “Nếu hấn ta thật sự bị ốm thì ta biết A Nguyệt sẽ rất khó xử”.

“Tô Vũ, ta tưởng chàng đang ghen, sao lại hiểu ý đến vậy chứ?”

“Ta ghen là ghen người khác, hiểu là hiểu ý của A Nguyệt, cho nên ghen tuông và hiểu ý cũng không hề xung đột lẫn nhau ha”, Tô Vũ khẽ sờ tai Thẩm Nguyệt, nhỏ giọng nói.

“Nếu để cho cả hai chúng ta cùng có gánh nặng trong lòng thì ta cũng không được vui”.

Thẩm Nguyệt cọ xát lòng bàn tay hấn, nhoẻn miệng cười, cảm nhận sự dịu dàng hấn dành riêng cho nàng.

Trên đời này, e là chỉ có mình Tô Vũ mới hiểu nàng, biết rõ nàng và đừng cảm với nàng như thế.

Thẩm Nguyệt nói: “Vậy lát nữa nấu thuốc cho chàng thì ta cũng sẽ nấu cho hấn ta một bát”.

Sau khi nấu xong thuốc khử lạnh, mưa vẫn chưa tạnh, giống như mưa bụi cho mấy tháng khô cạn trước đó.

Thấy cánh cửa phòng đối diện đóng chặt, Thẩm Nguyệt chỉ có thể đặt chén thuốc vừa sắc vào trong bát, sau đó đem thuốc cho Tô Vũ, dặn hấn uống hết.

Thẩm Nguyệt đợi mưa chạy vào phía trước, gõ cửa một lúc mà không thấy ai, bèn hỏi: “Tần Như Lương, người có đó không?”

Nàng gõ cửa mấy lần mà không có lời hồi đáp.

Thẩm Nguyệt thấy lòng chùng xuống, chính mắt nàng trông thấy Tần Như Lương tiến vào qua cánh cửa này, giữa chừng chưa từng thấy hắn ta trở ra.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 683

Nhưng nếu hấn ta ở trong phòng, tại sao lại không trả lời.

Không chần chừ thêm, Thẩm Nguyệt lập tức đẩy cửa phòng.

Một vết nước kéo dài từ cửa tới tận trong phòng, nàng nhìn theo nó, mặt mũi lập tức biến sắc.

Tần Như Lương ngã vật ra trên nền đất, y phục ướt sũng kia chưa kịp thay, vết nước thấm ra làm ướt sàn nhà, loáng thoáng còn thấy cả màu đỏ.

Thẩm Nguyệt tiện tay đặt thuốc lên bàn rồi chạy tới đỡ hấn ta, hấn ta vừa ướt vừa nặng lại không có bất kỳ phản ứng nào khiến Thẩm Nguyệt đỡ hấn ta dậy cực kỳ chật vật, không khỏi trầm giọng quát: “Tần Như Lương, người tỉnh lại đi!”

Khó khăn lắm mới lôi được Tần Như Lương lên giường nằm, nàng sờ vào trán mới phát hiện hấn ta đã phát sốt từ khi nào.

Thẩm Nguyệt thấy trong nước mưa có lẫn vết máu, lập tức vạch lớp áo ướt của hấn ta. Băng vải quấn trên hông hấn ta đã bị máu thấm ướt, càng không biết vết thương đã nứt ra từ bao giờ.

Thẩm Nguyệt cảm thấy tức giận: “Đã đến mức này rồi mà người còn tỏ vẻ gì hả! Người tưởng rằng người ngã xuống vì ta thì ta sẽ cảm kích người lắm sao!”

Nàng biết Tần Như Lương không nghe thấy.

Nhiệm vụ cấp bách hiện giờ là phải cởi y phục ướt ra, xử lý lại vết thương cho hấn ta.

Một mình Thẩm Nguyệt không thể làm xong trong chốc lát được, e rằng Tần Như Lương vừa tái phát vết thương cũ vừa nhiễm thương hàn, càng kéo dài sẽ càng nghiêm trọng.

Nàng không kịp nghĩ quá nhiều đã bất chấp màn mưa, lao ra khỏi viện, gọi hai cung nhân vào trong thay đồ cho Tần Như Lương rồi gọi thêm người đi mời thái y.

Viện tử ngày mưa vốn trống vắng lạnh lẽo thoáng chốc náo nhiệt hơn hẳn, cung nhân và thái y lục tục cặm ô tiến vào trong.

Tô Vũ ra cửa xem xét tình hình, vừa ra tới cửa, suýt nữa đâm sầm vào Thảm Nguyệt.

Tô Vũ đỡ lấy nàng, giọng nói vẫn dịu dàng: “Chạy chậm thôi!”

Thảm Nguyệt ngẩng đầu trông thấy hắn mà nhú mày: “Sao chàng lại ra đây?”

“Ta ra ngoài xem xem xảy ra chuyện gì”.

Thảm Nguyệt không nghe phân bua gì đã đẩy hắn vào trong: “Chàng còn chưa khỏi, chớ chạy lung tung, lỡ cũng bị thương hàn như Tần Như Lương thì phải làm sao?”

“Hắn ta bị thương hàn?”

“Vết thương tái phát, sốt cao không giảm, chẳng phải thương hàn thì là gì”, Thảm Nguyệt nói: “Ta quay về lấy thuốc”.

Phương thuốc mà trước đó nàng đi điều chế cho Tô Vũ vẫn còn thừa, để ngay ở trong phòng. Dùng thứ thuốc này chắc hẳn sẽ có hiệu quả hơn thuốc của thái y.

Thảm Nguyệt lấy thuốc xong định đi ngay, nhưng vẫn quay đầu nhìn Tô Vũ, thấy hắn rất bình thản mới hỏi: “Chàng không thấy không vui à?”

Tô Vũ híp mắt mỉm cười trông rất vô hại: “Sao có thể chứ, vết thương của Tần tướng quân vẫn cấp bách hơn!”

“Vậy ta qua bên đối diện nha?”

“Ừ, nàng đi đi!”

Thâm Nguyệt cứ cảm thấy có gì đó là lạ, nhưng nhất thời không nói ra được. Nàng lắc lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, vội vàng chạy sang phía đối diện.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 684

Sau này đầu óc chợt lóe lên, nàng đột nhiên hiểu ra rốt cuộc chỗ nào không ổn rồi – nụ cười của Tô Vũ, có phải nó “hiền hòa” quá mức rồi không?

Bây giờ Tần Như Lương đã đổi y phục sạch sẽ, thái y đang bắt mạch kê đơn cho hắn ta.

Thấy Thảm Nguyệt tiến vào, thái y bèn hỏi ý kiến của nàng: “Đích thân Tĩnh Nguyệt công chúa làm hay để chúng thần bôi thuốc băng bó cho tướng quân?”

Thảm Nguyệt đáp: “Để ta đi!”

Nàng chu đáo hơn thái y, Tô Vũ được nàng chăm sóc còn hồi phục nhanh hơn Tần Như Lương. Bây giờ nếu để những thái y này làm tiếp, không biết đến bao giờ Tần Như Lương mới khỏi được.

Nghe thấy câu trả lời của Thảm Nguyệt, thái y thán thở phào một hơi.

Vết thương trên người Tần Như Lương rất nặng, nếu cứ liên tục chữa không khỏi, áp lực của thái y cũng rất lớn, chi bằng giao cho Thảm Nguyệt chăm sóc, như thế chữa khỏi hay không cũng không liên quan gì tới họ.

Thế là Tần Như Lương dùng thuốc cũng là loại thuốc mà Thảm Nguyệt đi đầu chế, băng bó cũng do Thảm Nguyệt đích thân tiến hành.

Sau đó việc này lan tới tai hoàng đế Dạ Lương, hoàng đế không khỏi tức giận, giáo huấn thái y ở hành cung một trận.

Hoàng đế Dạ Lương nói: “Uổng cho các người là thái y trong hành cung của trẫm, đến sau cùng y thuật còn không bằng một nữ nhân!”

Thái y khúm na khúm núp: “Khởi bẩm hoàng thượng, đó... đó là công chúa của Đại Sở...”

Cứ nhắc đến đi ều này hoàng đế Dạ Lương càng thêm tức tối: “Y thuật tốt hay không thì liên quan gì đến việc nàng ta là công chúa Đại Sở! Các người giỏi tìm cớ cho bản thân quá nhỉ! Ngày thường trăm nuôi các người để làm gì chứ, y thuật không tinh thông đã đành, còn biết thoái thác trách nhiệm, truy ền ra ngoài cũng chỉ khiến trăm mất mặt!”

Các thái y cũng cảm thấy rất bất lực, rất oan khuất.

Vốn dĩ vết thương của Tần Như Lương cũng khép miệng rất ổn, nào ngờ hần ta chạy loạn khắp nơi như không hề hấn gì. Phen này hay r ỉ, không chỉ vết thương nứt ra, hần ta còn bị sốt nữa.

Sau cùng từng thái y đi chịu phạt.

Thẩm Nguyệt cẩn thận xử lý xong vết thương cho Tần Như Lương lại bắt tay giúp hần ta hạ sốt.

Mặt mũi hần ta trắng bệch, th ều thào nằm trên giường.

Thẩm Nguyệt bận rộn một h ời, vừa dùng ngân châm châm cứu cho hần ta, vừa lau người cho hần ta, cơn sốt mới chịu giảm xuống.

Tần Như Lương nhú chặt hàng lông mày, hé miệng ra dường như muốn nói gì đó.

Thẩm Nguyệt ghé tai lắng nghe, thấy hần ta khẽ nói: “Lạnh...”

Người này trước nay thích cây mạnh, cũng không biết thương bản thân, bây giờ yếu ớt đến mức biết than lạnh sao.

Thẩm Nguyệt kéo chăn cho hần ta, cẩn thận giém lại, đặt hai tay hần ta vào trong, r ỉ lại lấy miếng băng trán bảo vệ trán cho hần ta, để tránh hàn khí tiếp tục xâm nhập từ ph ần đ ầu.

Bên ngoài mưa như trút nước, Tần Như Lương vẫn đang than lạnh.

Thẩm Nguyệt hết cách, đành phải mang ấm thuốc vào trong phòng, nhanh chóng sắc thuốc đổ vào miệng hần ta.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 685

Thế nhưng Tần Như Lương không tự giác như Tô Vũ, trong lúc hôn mê, hàm răng của hắn ta cắn chặt lại, thuốc đưa đến miệng rồi mà hắn ta cũng không thả lỏng khớp hàm ra.

Thẩm Nguyệt đút thuốc vào không được, đành phải dốc vào.

Sau khi để thuốc nguội bớt, nàng bóp mạnh vào hàm dưới của Tần Như Lương, dường như hắn ta cảm thấy không thoải mái, còn định giãy giụa mím môi lại.

Thẩm Nguyệt bưng bát thuốc lên đẩy miệng bát vào trong, vấp vào giữa hai hàm răng của hắn ta, nước thuốc cũng theo kẽ răng mà chảy vào trong.

Tần Như Lương tr่ม đầu ngủ một giấc dài, lại được dốc cho hai bữa thuốc, đến sáng sớm hôm sau, khi mưa ngớt, hắn ta mới dần dần khá hơn.

Thẩm Nguyệt sờ lên trán hắn ta, cơn sốt lui rồi, thậm chí còn hơi lạnh.

Thẩm Nguyệt bận bịu chăm sóc Tần Như Lương, Tô Vũ vô cùng thấu tình đạt ý, không hề tới quấy rầy nàng.

Thế nhưng đến giờ uống thuốc của hắn, Thẩm Nguyệt chưa từng bỏ quên lần nào. Bây giờ nàng sắc thuốc một lần hai ấm, một ấm đưa tới phòng của Tô Vũ, một ấm đưa tới phòng của Tần Như Lương ở phía đối diện.

Tần Như Lương làm nàng khá lo lắng, bản thân hắn ta không uống được, lần nào cũng phải để nàng dốc vào miệng.

Viện tử trong vắt như được gột rửa, đi đến đâu cũng ướt sũng.

Nước mưa đọng trên mái ngói tí tách nhỏ từ trên xuống, trong veo như thủy tinh.

Những nơi đọng nước trên mặt đất cũng sáng bừng cả lên.

Cơn mưa này chưa tạnh được bao lâu thì buổi chiều đã liên tục đổ mưa tiếp, rào rào đến tận chiều tối vẫn không ngớt.

Sắc trời u ám, trong phòng thấp nển.

Thẩm Nguyệt bưng thuốc tiến vào, Tần Như Lương vẫn đang ngủ mê mết.

Hắn ta ngủ ngon hơn trước kia rất nhiều, không còn than lạnh nữa. Bởi vì sắc mặt tái nhợt nên đường nét như điêu khắc kia trở nên gầy gò hơn hẳn. Tải app Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại app nhé.

Lần này Thẩm Nguyệt đang định đổ thuốc vào miệng Tần Như Lương thì hắn ta đột nhiên mở mắt ra, trong đôi mắt phản chiếu ánh nển, nhưng mất một lúc lâu không tập trung được ánh nhìn, chỉ mơ màng nhìn Thẩm Nguyệt một cái rồi chậm rãi nhắm mắt lại.

Động tác của Thẩm Nguyệt khựng lại, sau cùng nàng vẫn chọn cách thức khá nhẹ nhàng là dùng thìa đút cho hắn ta.

Lần này Tần Như Lương có ý thức nên không còn cắn chặt khớp hàm chống cự nữa, hắn ta hé miệng, cổ họng chuyển động, bắt đầu chủ động uống thuốc.

Tới khi đút xong thìa thuốc cuối cùng, Thẩm Nguyệt hỏi: “Muốn uống nước không?”

Tần Như Lương gật gật đầu, Thẩm Nguyệt bèn lấy ít nước tới đút cho hắn.

Tần Như Lương mở mắt nhìn Thẩm Nguyệt chăm chăm, thấy nàng hiếm được lúc đối xử ôn hòa với mình như vậy, dần dần nhìn lâu rồi không nữa dời tầm mắt.

Hắn ta cất giọng khàn khàn: “Lúc cô chăm sóc cho Tô Vũ cũng chu đáo và tỉ mỉ như thế này sao?”

Thâm Nguyệt chậm rãi nói: “Chăm sóc chàng ấy ta tận tâm, chăm sóc người ta tận lực”.

Chút đấng chất trong miệng Tần Như Lương lan tới tận trong lòng.

Thâm Nguyệt lại nói: “Bản thân mình còn chà đạp sức khỏe của chính mình, lại đi mơ tưởng người khác trân trọng người sao”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 686

Tần Như Lương bình tĩnh hỏi nàng: “Vậy cô cảm thấy cơ thể chẳng khác gì người tàn phế của ta có tác dụng gì? Đến cả việc bảo vệ cô mà ta còn không làm được, chỉ che mưa cho cô một lần đã đỡ bệnh, ta thực sự không biết ta còn tác dụng gì”.

Thẩm Nguyệt nhíu mày, nhìn chăm chăm vào hắn ta: “Người còn sống, chắc chắn là có lý do để người còn sống. Trên đời này người vô dụng nhiều vô số kể, có phải họ cũng không nên trân trọng sức khỏe của bản thân, tất cả nên đi chết hết?”

Tần Như Lương cười khờ: “Ta không làm đại tướng quân của Đại Sở được nữa rồi, ta cũng không thể rong ruổi trên sa trường nữa, thậm chí không thể cầm chắc một thanh kiếm. Điều duy nhất mà ta có thể làm là còn sống, dùng hết sức mình, bảo vệ cho cô”.

Hắn ta nói: “Công danh bổng lộc chẳng qua cũng chỉ là mây trôi, chớp mắt là bay đi mất”.

Thẩm Nguyệt đáp: “Người nghĩ được như thế thì tốt quá. Nhưng ta không cần người bảo vệ, ta hi vọng người có thể bảo vệ chính người”.

Thẩm Nguyệt đứng dậy đi cất bát, Tần Như Lương vội vàng nắm lấy cổ tay Thẩm Nguyệt.

Động tác của hắn ta rất nhẹ, gần như không có sức, Thẩm Nguyệt chỉ cần giãy mạnh một cái là có thể thoát ra được.

Nhưng nàng nghe thấy Tần Như Lương nói: “Thẩm Nguyệt, gần đây ta nghĩ rất nhiều, ta thông suốt rồi”.

“Chắc hẳn là một chuyện tốt, người nghĩ thông suốt là được”.

Tần Như Lương trầm giọng nói: “Cho dù tới tận lúc này ta vẫn hi vọng có thể níu kéo cô, nhưng ta biết, ta càng làm thế, cô chỉ càng xa cách ta

hơn.

Thâm Nguyệt, sau này ta sẽ không bám lấy cô nữa, cũng không lấy hai chữ phu thê trên danh nghĩa để cưỡng ép trói buộc cô nữa. Việc hai ta là phu thê, ban đầu ta cũng không coi là thật, bây giờ cô cũng không coi là thật. Nghĩ kỹ lại, không phải cô đã sai, mà là ta sai rồi”.

Tần Như Lương ngừng lại trong thoáng chốc rồi nói tiếp: “Thế nên khoảng thời gian từ bây giờ đến khi quay về kinh thành Đại Sở, chúng ta thậm chí còn không phải phu thê trên danh nghĩa. Cô là người tự do, cô có thể làm gì cô muốn, ta cũng có thể làm chuyện ta muốn.

Ta muốn bắt đầu đối xử tốt với cô lần nữa, cô không cần cảm thấy có gánh nặng, bởi vì đây là chuyện của ta, không liên quan gì tới cô. Đợi khi về đến kinh thành, nếu cô vẫn thân bất do kỷ, bất đắc dĩ phải quay về làm thê tử trên danh nghĩa của ta, ta cũng sẽ dốc sức bảo vệ cô.

Nếu đến sau cùng, cô vẫn chọn rời đi, ta cũng không ép uổng”.

Thâm Nguyệt thoáng sửng sốt.

Nàng khó lòng tưởng tượng những lời này thốt ra từ miệng của một kẻ ngoan cố cứng đầu như Tần Như Lương.

Phải chăng theo thời gian, con người sẽ dần dần thay đổi.

Những góc cạnh sắc bén và cố chấp gây tổn thương cho chính mình và người khác lúc đầu cũng dần dần mềm mại đi, chỉ có như thế mới có thể không tổn thương người khác, đồng thời cũng buông tha bản thân mình.

Thâm Nguyệt trước kia chẳng phải cũng như thế hay sao.

Thời gian nàng và Tần Như Lương giằng co đối đầu, nàng chỉ mong một ngày nào đó Tần Như Lương khóc lóc quỳ gối trước mặt nàng xin tha, nhưng bây giờ đến khi hắn ta thực sự sa sút, nàng lại không còn tâm trạng so đo tính toán như trước nữa.

Có lẽ vì cả hai đã thay đổi rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 687

Trong lòng Thâm Nguyệt có tình yêu của đời nàng, nàng hiểu rõ rằng yêu một người là tư vị thế nào, thế nên Tần Như Lương yêu Liễu Mi Vũ khiến nàng cảm thấy vừa đáng thương vừa đáng buồn.

Ngoài đi đâu này ra, nàng không hề hận Tần Như Lương.

Bây giờ chính tai nàng nghe thấy Tần Như Lương nói rằng hẳn ta muốn thả nàng tự do. Cho dù kiểu tự do này rất giới hạn, rất ngăn ngại, nhưng hẳn ta đã nhượng bộ lắm rồi.

Tần Như Lương còn hỏi nàng: “Thâm Nguyệt, cô cảm thấy như thế này có được không?”

Thâm Nguyệt hoàn hồn, nàng đáp: “Người cảm thấy được là được”.

Tần Như Lương nói: “Ta hi vọng cô được vui vẻ, chứ không phải vì ta mà phiền lòng. Cho dù ta cưỡng ép được cô, ta cũng không thể thực sự có được cô. Nếu cô không coi ta như kẻ thù, không coi ta như người lạ, như thế rất tốt”.

Cho dù là thế, hẳn ta vẫn hi vọng một ngày nào đó có thể lay động Thâm Nguyệt, để nàng quay về bên cạnh hẳn ta lần nữa.

Thâm Nguyệt đặt bát thuốc xuống, chỉnh lại góc chăn cho hẳn ta: “Người nghỉ ngơi đi, ngày mai ta lại tới thăm người”.

“Được”, cho dù chỉ là sự quan tâm và chăm sóc trong chốc lát cũng đủ khiến Tần Như Lương tham lam, mong mỏi.

Thâm Nguyệt như thế này khiến hẳn ta cảm thấy vững lòng và bình yên hơn hẳn vẻ lạnh lùng trước kia.

Tần Như Lương phát hiện ra, sau khi nói được những lời này, hẳn ta cũng cảm thấy nhẹ nhàng hơn vài phần.

Trước khi rời đi, Thẩm Nguyệt còn ngoái đầu nhìn hắn ta và hỏi: “Có cần để đèn cho người không?”

Tần Như Lương đáp: “Cứ để nó cháy vậy đi, cháy hết chính bản thân mình sẽ tự tắt”.

Thẩm Nguyệt gật gật đầu: “Thế thì tốt, trong đêm có việc gì cứ gọi ta”.

Nàng đi tới cửa, mở cửa ra, không khí ẩm và lạnh từ bên ngoài đột ngột tràn vào khiến nàng cực kỳ tỉnh táo.

Thẩm Nguyệt đứng ở khung cửa một lúc, sau đó chậm rãi nhếch miệng, ngẩng đầu nhìn màn mưa giăng giăng ngoài hiên, nàng không quay đầu nhưng vẫn nói: “Tần Như Lương, cảm ơn người”.

Cảm ơn người có thể hiểu cho ta.

Tần Như Lương trầm giọng đáp lại: “Ừm, không cần khách sáo”.

Sau đó Thẩm Nguyệt ra khỏi phòng, trở tay đóng cửa phòng lại. Nàng xách vạt váy, bước chân nhẹ nhàng xông vào màn mưa, nhanh chóng chạy sang phía đối diện.

Đèn đuốc trong phòng Tô Vũ vẫn còn sáng, lúc này hắn vẫn chưa ngủ.

Hai ngày qua nàng bận bịu chăm sóc thương thế cho Tần Như Lương, hình như có phần bỏ bê hắn.

Bây giờ bệnh tình của Tần Như Lương khá hơn nhiều, nàng cũng rảnh tay hơn, không cần chú ý tới hắn ta mọi lúc mọi nơi nữa.

Bên ngoài mưa gió lạnh lẽo, Thẩm Nguyệt rất có tinh thần, nàng không hề thấy buồn ngủ.

Nàng đẩy cửa phòng của Tô Vũ, phát hiện không đẩy được.

Ơ, hắn cài cửa từ bên trong à?

Thẩm Nguyệt đứng bên ngoài cửa hỏi: “Tô Vũ, chàng ngủ rồi à?”

Giọng nói điềm nhiên của Tô Vũ từ bên trong vọng ra: “Đang định ngủ, sao thế?”

Khóe mắt Thẩm Nguyệt giật giật.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 688

Trước kia nàng cứ cảm thấy nụ cười của Tô Vũ giành cho nàng quá dịu dàng và vô hại, thậm chí quá mức ôn hòa... xem ra đúng là vậy thật.

Trước kia cửa phòng Tô Vũ chưa từng cài then.

Thế mà bây giờ hẳn cài then cửa, để phòng ai chứ, rõ ràng là không muốn Thẩm Nguyệt tiến vào.

Thẩm Nguyệt sờ sờ mũi, chẳng hiểu thế nào lại có cảm giác tê lương như bị vợ đui ra khỏi phòng ngủ, chỉ có thể ngủ dưới sàn.

Nghĩ đi nghĩ lại cũng không đúng lắm, bây giờ nàng đâu ngủ chung với Tô Vũ, lấy đâu ra cảm giác tê lương, căn bản là không nên, hiểu không!

Thẩm Nguyệt háng giọng: “Ta chỉ định vào trong xem thử tình hình của chàng, nếu chàng sắp ngủ thì ngủ đi, ngày mai ta lại tới”.

Tô Vũ ở bên trong không đáp lời.

Thẩm Nguyệt dèi bước, phát hiện ra nếu nàng cứ quay về phòng ngủ như thế, chắc chắn sẽ không ngủ nổi, có cảm giác khó chịu ngứa ngáy tâm can.

Nàng thở dài một tiếng, lại quay trở về gõ gõ cửa phòng và nói: “Tô Vũ, chàng có thể mở cửa ra được không, ta vào trong nói cùng chàng vài câu rồi sẽ đi”.

Thẩm Nguyệt đứng trước cửa một lúc, Tô Vũ vẫn không phản ứng.

Haizz, thôi vậy, thời giờ cũng không sớm nữa, quay về tắm rửa rồi ngủ thôi.

Lần này nàng vừa quay đi được vài bước, cánh cửa sau lưng đã mở ra.

Thẩm Nguyệt quay đầu thì trông thấy Tô Vũ khoác áo ngoài, mái tóc xõa trên vai, hấn biếng nhác đứng dựa người vào cửa, nhìn nàng bằng đôi mắt như đốm lửa.

Thẩm Nguyệt vô thức hỏi: “Chàng giận à?”

Tô Vũ đáp: “Ta thực sự chuẩn bị đi ngủ, tưởng rằng tối nay nàng sẽ không tới nên mới khóa cửa”.

Thẩm Nguyệt nhú mày đáp: “Sao lại thế được, trước khi đi ngủ nếu không tới nhìn chàng một lần, ta không ngủ nổi”.

Ánh mắt của Tô Vũ có vẻ nham hiểm, lời nói của Thẩm Nguyệt thực sự khá êm tai, hấn tỏ vẻ lười nhác: “Chẳng phải có vài câu muốn nói sao”.

Có vẻ như Tô Vũ không định mời nàng vào phòng.

Nếu ở trong phòng, dù không có gì để nói, Thẩm Nguyệt cũng phải tìm vài câu để nói, nhưng bây giờ cả hai đang ở bên ngoài, trời còn đang mưa, nàng sợ Tô Vũ đứng ngoài cửa quá lâu sẽ bị lạnh, đành phải nói: “Ngủ ngon, chàng nghỉ ngơi đi”.

Tô Vũ nheo mắt: “Chỉ thế thôi?”

Trước khi đi ngủ có thể trông thấy hấn, Thẩm Nguyệt đã thấy thỏa mãn lắm rồi, nàng nói: “Vốn dĩ ta cũng định khuyên chàng nghỉ ngơi, đừng thức khuya, không tốt cho cơ thể. Bây giờ chàng nên đi ngủ rồi, mau đóng cửa lại”.

Tô Vũ đáp: “Khi ta không mở cửa cho nàng, nàng muốn ta mở cửa, bây giờ ta mở cửa cho nàng rồi, nàng lại muốn ta đóng cửa lại?”

“Chẳng phải ta sợ chàng bị lạnh sao?”, Thẩm Nguyệt nhìn hấn: “Chàng giận thật à?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 689

Nàng bước tới giúp Tô Vũ đóng cửa phòng lại, chỉ chừa lại một khe hở nhỏ, qua khe hở nhìn thấy sắc mặt khó đoán của hắn, nàng khẽ cười, thần thái lộ ra nét ngọt ngào khó che giấu.

“Tô Vũ, ta thương chàng mà, đừng giận nữa, ta phát hiện ra chỉ cách chàng hai gian phòng mà ta vẫn nhớ chàng kinh khủng”.

Tiếng nàng vừa dứt, Tô Vũ thình lình thò tay ra kéo nàng lại, lôi nàng vào trong phòng với tốc độ nhanh khủng khiếp.

Cửa phòng đóng lại, nàng bị đẩy sát vào cánh cửa.

Nàng ngẩng đầu lên thì thấy ánh mắt hẹp dài của Tô Vũ ẩn chứa một ngọn lửa đang cháy lên.

Lúc trước chỉ thấy ngọt ngào, nhưng bây giờ khi Thâm Nguyệt bị Tô Vũ áp sát, xung quanh toàn là hơi thở của hắn, nàng lại cảm thấy hơi ngột thở.

Nàng không biết phải mất bao lâu mới thích ứng nổi sự rung động khó kiềm chế và nhịp tim đập thình thịch này.

Sự mệt mỏi giữa lông mày của Tô Vũ tan đi, hắn lúc này giống như một con sói vừa ngủ dậy.

Tô Vũ thấp giọng nói: “Bảo là thương ta, dỗ ta mà, chỉ có vậy thôi à?”

Thâm Nguyệt lúng túng nói: “VẬY chàng muốn sao”.

“Nói lại câu vừa rồi một lần nữa đi”.

“Ta thương chàng mà, đừng giận nữa”.

“Không phải câu này”.

Thẩm Nguyệt há miệng, nóng hết cả tai: “Câu ta nhớ chàng đó sao?”

Ánh mắt của hắn sâu như muốn hút nàng vào trong.

Thẩm Nguyệt dựa vào cửa, hít một hơi thật sâu, rồi nói nhỏ: “Tô Vũ, ta nhớ chàng, rõ ràng là cùng trong một cái viện, không thấy chàng đâu thì ta vẫn nhớ chàng kinh khủng”.

“Vậy tại sao nàng đi lâu thế?”, Thẩm Nguyệt nhẹ giọng hỏi: “Nàng lo cho hắn ta đến vậy sao?”

“Hắn ta nói với ta vài câu, nên mới ở lại thêm một chút”.

“Nói những gì?”

Thẩm Nguyệt nhìn Tô Vũ từng chút cúi đầu xuống sát bên nàng.

Nàng và hắn cách nhau gang tấc, giọng nói tràn ngập tình cảm: “Hắn ta nói ta được tự do, không cần giữ vị trí phụ thê với hắn ta nữa, ta có thể làm chuyện ta thích, yêu người ta yêu...”

Nói đến đây, thanh âm của nàng khàn đi.

Tô Vũ cúi đầu hôn nàng, hai tay nàng đặt lên vai Tô Vũ, thở hổn hển: “Tô Vũ, vết thương của chàng vẫn chưa khỏi”.

Nàng phát hiện, mỗi lần thân thiết với hắn đều là một chuyện cực kỳ gây nghiện, nhưng vì suy nghĩ cho thân thể của hắn nên nàng vẫn phải kiềm chế.

Tô Vũ cúi đầu đáp lại: “Lần này sẽ không kéo rách vết thương nữa”.

Nói rồi, Tô Vũ hoàn toàn đè xuống, dán vào môi của nàng.

Hô hấp của Thẩm Nguyệt cứng lại, cảm nhận được nhiệt độ trên môi của Tô Vũ, nội tâm nàng như muốn nổ tung lên.

Mi mắt nàng khẽ run rẩy, lò mờ trông thấy Tô Vũ rũ mi xuống, khẽ chạm vào khóe mắt nàng.

Nàng thả lỏng bàn tay đặt trên vai của Tô Vũ ra, nhắm nghiền mắt lại, sau đó đáp lại hắn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 690

Tô Vũ hôn ngày càng sâu hơn, trong lúc lơ đãng Thẩm Nguyệt khẽ lộ ra tiếng thở hổn hển.

Nàng mất hết sức, thân thể chậm rãi trượt xuống cánh cửa.

Tô Vũ ôm nàng vào ngực, môi đỏ nàng ướt át mịn màng, mỗi lần hít thở đều động lòng người.

Nàng nỉ non tên hắn, ánh mắt ướt át: “Tô Vũ”.

Tô Vũ lúc ấy chỉ muốn nuốt trọn nàng.

Tô Vũ bắt lấy eo nàng, một tay đỡ ót Thẩm Nguyệt, lại hôn thật sâu.

Thẩm Nguyệt cảm thấy quay cuồnng, thuận tay ôm cổ hắn, không biết trời trăng gì.

Tô Vũ khẽ đỡ về phía nàng, nàng không đỡ nổi, liên tục lui về sau.

Không biết lui đến nơi nào, sau gối đột nhiên bị thứ gì chạm đến, Thẩm Nguyệt không chống đỡ nổi, người liền ngã ra sau.

Đợi nàng nhận thức được thì mới phát hiện mình ngã xuống giường của Tô Vũ, gối lên gối của hắn.

Tô Vũ chống lên người Thẩm Nguyệt, nàng khẽ ngược cầm, nhếch miệng lên.

Một khí nóng bốc khắp người nàng, cuối cùng bốc thẳng lên đầu nàng.

Tô Vũ nhìn chăm chăm nàng, giờ ngón tay vuốt gò má nàng, giọng nói khàn khàn mà lay động tâm can: “A Nguyệt, mặt nàng đỏ quá”.

Thẩm Nguyệt không có nổi sức mạnh trùng mắt với hắn, mím môi nói: “Thả ta ra, ta muốn về ngủ”.

“Làm sao ta thả nàng về được”.

Hắn cúi đầu hôn vào lông mày, vào góc mặt nàng, cuối cùng lại quay về môi nàng.

Thẩm Nguyệt mơ hồ bị hắn chụp lấy hai tay, mười ngón giao nhau.

Nàng hoảng hốt nhớ lại đêm trong quân của Dạ Lương hôm ấy, Tô Vũ cũng đè lên nàng như thế, hôn nàng hết lần này tới lần khác.

Nhưng khác với lần chuồn chuồn lướt đó, lần này càng sâu hơn, càng mãnh liệt hơn, đã xảy ra là không thể ngăn cản.

Thẩm Nguyệt không cách nào tránh khỏi, khi động vào đầu lưỡi hắn, không hề lui bước mà chủ động liếm láp, khe lộ ra tiếng rên nhẹ.

Tô Vũ hoàn toàn bị nàng làm cho hỗn loạn.

Hắn không khắc chế nữa, đè lên nàng mà hôn mạnh, càng hôn càng đắm say.

“Tô Vũ...”

Thẩm Nguyệt sắp không thở nổi, nhưng nàng cũng không biết nên dừng lại thế nào.

Nhưng mỗi lần hô tên của hắn, nàng chỉ cảm thấy trái tim mình mềm nhũn, cả người vô lực.

Tô Vũ hôn từ môi tràn ra ngoài, nàng ngửa đầu, há hốc mồm, không nói được lời nào.

Tô Vũ hôn cái cằm bị mài đỏ của nàng, ánh mắt Thẩm Nguyệt mê ly lấp lánh, sợi tóc của hắn rơi vào cổ nàng, ấm lạnh vô cùng.

Tô Vũ cuối cùng vẫn không hôn đến gáy Thẩm Nguyệt.

Hắn chui đầu vào cổ nàng, cúi đầu thở dốc, dần dần yên tĩnh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 691

Thẩm Nguyệt thật lâu sau vẫn chưa tỉnh táo lại. Nàng giơ tay lên xuyên qua hông Tô Vũ, leo lên sau lưng của Tô Vũ, ôm chặt hắn, vẫn lẩm bầm tên hắn như cũ.

“Tô Vũ, Tô Vũ”.

Môi của Tô Vũ ở ngay bên tai nàng, ấm áp nói: “Nàng gọi ta như thế sẽ khiến ta giày vò lắm đấy”.

Thẩm Nguyệt nhẹ nhàng nói: “Ta sợ ta không gọi tên chàng thì sẽ tạo ra những âm thanh kỳ quái”.

Tô Vũ há miệng, ngậm lấy vành tai của Thẩm Nguyệt.

Trong nháy mắt này, cả người Thẩm Nguyệt căng cứng, giống như có dòng điện kích qua, chưa kịp ngăn đã lộ ra tiếng rên quyến rũ.

Nơi mẫn cảm nhất của nàng chính là vành tai.

Nàng vô thức muốn bám lên vai Tô Vũ, nhưng sợ dùng sức sẽ khiến hắn bị rách vết thương, bèn vội vàng bỏ ra, một tay xiết chặt áo hắn.

Nàng thở dốc: “Tô Vũ, đừng, chàng vẫn đang bị thương...”

“Ta cũng biết không thể như vậy”, Tô Vũ nói ở bên cổ nàng, khiến nàng run rẩy.

“Gần đây ta phát hiện nàng luôn khiến ta điên cuồng, khiến lòng dạ ta trở nên nhỏ mọn hơn. Tình yêu nam nữ đúng là một thứ dày vò lòng người mà”.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt nàng, khóe mắt cũng tràn ngập tình cảm mê ly.

Thẩm Nguyệt nhìn hắn, vuốt tóc hắn, kéo đầu hắn vào ngực mình: “Vậy ta để chàng ôm thêm một lúc nữa”.

Thời gian trôi qua, nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, hai người yên lặng ôm nhau.

Thẳng đến khi Tô Vũ nói: “Nàng lo cho Tần Như Lương à?”

Thẩm Nguyệt đáp: “Chẳng qua là thấy hắn ta hơi đáng thương”.

“Nếu nàng thấy thế thì ta có thể chữa khỏi hai tay cho hắn ta, để hắn ta khôi phục như cũ”.

Thẩm Nguyệt ngẩn người: “Thật ư?”

Nàng biết hai tay Tần Như Lương bị phế, muốn khôi phục như xưa nói thì dễ, nhưng nàng không làm được, thái y hay đại phu tằm thường thì càng không. Nhưng nếu có Tô Vũ thì nàng tin là có thể.

Nhưng Thẩm Nguyệt chưa từng nghĩ đến phương diện đó.

Thẩm Nguyệt vừa lên tiếng, Tô Vũ lại không đáp lời nữa.

Thẩm Nguyệt hí mắt cười, hai tay ôm lưng hắn: “Tô Vũ, chàng biết trên đời này ngoài chàng ra thì ta sẽ không hoảng loạn vì bất kỳ ai nữa mà”.

Tô Vũ mới thoải mái nói: “Thật”.

Những ngày sau đó, Tô Vũ và Tần Như Lương vẫn dưỡng thương trong phòng, Thẩm Nguyệt một mình sắc thuốc của hai người cũng không quá khó khăn, chỉ là tốn thêm chút thời gian.

Tần Như Lương biết mình rất vô dụng, nếu không nhanh chữa khỏi vết thương thì sau này sẽ càng vô dụng hơn, bởi vậy hắn mới yên tâm dưỡng thương, cũng không còn động vào Thẩm Nguyệt nữa. Tiểu viện của ba người trôi qua yên ả vô cùng.

Nhưng mưa cứ rả rích mãi chẳng dừng.

Mưa chỉ ngừng một chút, sắc trời chưa kịp sáng lên thì đã lại mưa tiếp.

Nếu cứ tiếp tục thì cũng chẳng phải chuyện tốt.

Ngày xuống núi quay về Đại Sở vẫn trì hoãn chưa quyết.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 692

Tô Vũ đã có thể xuống giường đi lại, chỉ cần không dùng sức thì có thể đi bình thường.

Nhưng mưa xuống khiến phạm vi hoạt động rất có hạn, không ng ửi đọc sách nghe mưa thì cũng là ng ửi dưới mái hiên với Thẩm Nguyệt trông coi n ửi thuốc, uống trà.

T ần Như Lương sẽ thỉnh thoảng nhìn xuyên qua cửa sổ, thấy hai người ng ửi cạnh nhau, nói chuyện đầy tình cảm, hẳn ta cố gắng ép bản thân mình không để ý, cũng cố không đi ra ngoài quấy r ầy.

Chỉ có khi ở chung với Tô Vũ thì Thẩm Nguyệt mới lộ ra vẻ dịu dàng.

Nàng cần chén trà trong tay Tô Vũ, nói: “Lát nữa chàng còn phải uống thuốc nữa, uống ít trà thôi”.

Tô Vũ chỉ mỉm cười, cho nàng lấy đi, nhìn trời nói: “Không biết mưa bao lâu mới tạnh đây”.

“Khi nào chúng ta mới về Đại Sở?”, Thẩm Nguyệt hỏi.

“Chờ thêm mấy hôm đi”, Tô Vũ nhìn sang cửa sổ phòng đối diện: “Đợi hẳn ta đi lại được thì mới tính tiếp”.

Cũng may vết thương của T ần Như Lương có Thẩm Nguyệt hỗ trợ xử lý nên khôi phục khá nhanh.

T ần Như Lương không muốn ở lại hành cung Dạ Lương lâu, vài ngày sau cũng miễn cưỡng xuống giường, muốn xuống núi trở về Nhân hôm ấy mưa nhỏ, ba người bèn chào từ biệt hoàng đế Dạ Lương quay về Đại Sở.

Hoàng đế Dạ Lương cũng không mời gọi, hưởng h ồ tiết trời lạnh lẽo, không thể ở lại hành cung lâu, tiễn sứ thần Đại Sở đi thì hoàng đế Dạ

Lương cũng sẽ chuẩn bị về kinh.

Lần này hoàng đế Dạ Lương phái đại tướng quân đích thân hộ tống, hơn nữa hộ vệ nhiều hơn lần trước gấp đôi, đưa thẳng bọn họ đến biên cảnh.

Dương nhiên cũng không quên mang theo Liễu Thiên Hạc.

Có lờng sắt của Liễu Thiên Hạc ở phía trước mở đường, Thẩm Nguyệt cảm thấy con đường này không còn quá khó đi nữa.

Đến chân núi, hai chiếc xe ngựa đã chuẩn bị xong.

Liễu Thiên Hạc bị kéo lên xe ba gác, trên đó không có chỗ che mưa chắn gió, hẳn ta vẫn phải đón hết mưa gió mà đi.

Tần Như Lương và Tô Vũ, Thẩm Nguyệt đều đứng dưới mưa, mưa bụi giăng xuống như tơ nhện, thấm ướt quần áo ba người.

Tần Như Lương hỏi Thẩm Nguyệt: “Cô ngồi xe với ai?”

Không đợi Thẩm Nguyệt trả lời, Tô Vũ nói trước: “Công chúa ngồi một xe đi, ta và Tần tướng quân một xe”.

Tần Như Lương không ngờ rằng Tô Vũ lại chủ động yêu cầu ngồi chung xe ngựa với hắn ta.

Thẩm Nguyệt mới nhớ ra việc Tô Vũ đồng ý sẽ chữa khỏi tay của Tần Như Lương, nên vui vẻ đáp: “Vậy cũng tốt”.

Thẩm Nguyệt lên xe ngựa trước, để lại Tần Như Lương và Tô Vũ nhìn nhau.

Hắn ta và người này không hợp nhau, Tần Như Lương cảm thấy chẳng thà để Thẩm Nguyệt ngồi với Tô Vũ còn hơn.

Bọn họ đi ra một lúc, Tô Vũ chìa tay ra, không mặt không nhạt nói: “Mời Tần tướng quân”.

Đội ngũ lục tục lên đường, ven đường toàn bùn đất.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 693

Xe ngựa lắc lư, nước mưa chảy xuống theo mui xe, bên trong xe vẫn khô ráo.

Tần Như Lương và Tô Vũ ngồi trong xe ngựa, không khí lúng túng vô cùng.

Tần Như Lương đặt tay lên đầu gối, quyết đoán ngồi xuống, trông có vẻ cứng nhắc, mà Tô Vũ thì thoải mái hơn, ngồi một bên nhắm mắt dưỡng thần.

Khi đường đi rộng rãi, xe ngựa của Thẩm Nguyệt cũng đi lên song song với họ.

Nàng kéo màn ra, nhìn về phía trước, nói: “Ngồi không cũng tẻ nhạt, hai người nói chuyện gì xem nào”.

Tần Như Lương liếc mắt nhìn Thẩm Nguyệt, ghét bỏ nói: “Ta với hắn thì có gì hay mà nói”.

Thẩm Nguyệt ghé vào cửa sổ, chống cằm: “Thấy hai người chán như vậy thì ta cũng chán”.

Vì để Thẩm Nguyệt không chán nữa, Tô Vũ liền chủ động hàn huyên với Tần Như Lương, bắt đầu từ việc thời tiết hôm nay thật đặc biệt, nhưng Tần Như Lương nghe vào chỉ thấy nhắm nhí vô cùng.

Nhưng Tô Vũ lại rất thoải mái mà nói chuyện, Thẩm Nguyệt còn nghe rất nghiêm túc.

Tần Như Lương ở bên cạnh không kiên nhẫn nổi, thậm chí còn hơi suy sụp.

Đến lúc không thể nào chịu nổi nữa, Tần Như Lương mới đáp lại vài câu qua loa lấy lệ.

Sau chặng đường đi song song này, hai chiếc xe ngựa mới chạy một trước một sau.

Không còn Thảm Nguyệt ghé vào cửa sổ nhìn nữa, Tần Như Lương liếc lạnh lùng liếc Tô Vũ: “Đừng giả bộ, người cũng đâu muốn nói chuyện với ta”.

Tô Vũ cười nhạt: “Nhưng công chúa lại muốn nghe ta nói chuyện phiếm với tướng quân”.

Cho dù Tô Vũ không thích nói chuyện phiếm nhưng hẳn vẫn có thể nói với Tần Như Lương một cách thoải mái vô cùng.

Bởi vì Tần Như Lương biết Tô Vũ là một người không để lộ cảm xúc bao giờ.

Lúc tiên đế tại vị, Tô Vũ thông minh từ nhỏ nên thỉnh thoảng sẽ đến Viện Thái Học giảng bài.

Khi ấy Tô Vũ vẫn trẻ, nhưng sau vài năm thì học thức đã vượt mặt cả các Đại Học Sĩ trong Viện Thái Học.

Tô Vũ là người bên cạnh tiên đế, từ nhỏ Thảm Nguyệt đã được hẳn thu xếp cho.

Cho đến giờ, Tần Như Lương vẫn nhớ kỹ cảnh tượng, khi Tô Vũ phát hiện hẳn ta và Thảm Nguyệt như hình với bóng thì Tô Vũ đã nhìn hẳn ta với ánh mắt trầm như mực.

Tần Như Lương bị dọa, ánh mắt ấy giống như một con sói trong đêm phát hiện kẻ ngoại lai xâm lấn, mơ ước con mồi của nó vậy.

Sau này chính quyền thay đổi, triều đình thanh tẩy, Tần Như Lương là phụ tá đắc lực của tân đế, cũng biết Tô Vũ đã giúp hoàng thượng diệt trừ mấy cái gai trong mắt, tạo ra mấy huyết án diệt môn.

Cùng lúc ấy, hẳn cũng thanh tẩy cựu thần, bài trừ dị nghị.

Khi nhóm triêu thần thay đổi liên tục làm người người bất an, hấn vẫn liêm khiết trong sạch như cũ.

Những cựu thần tiền triều vẫn là Sở thần, hoàng đế Đại Sở vẫn mang họ Thâm, bọn họ nắm giữ triều chính Đại Sở, tân đế không thể để cho triều chính sụp đổ như thế, cho nên vẫn cần sử dụng.

Hoàng thượng khi ấy phải giữ lại Tô Vũ, vì hấn đại diện cho nhóm cựu thần.

Nhưng hoàng thượng không thể để cho Tô Vũ có thực quyền gì, nếu Tô Vũ muốn lâu dài thì chỉ có thể làm một Đại Học Sĩ biết thân biết phận.

Nhiều năm trôi qua, Tô Vũ vẫn luôn là cái gai trong mắt của hoàng đế Đại Sở, bây giờ cái gai này chưa bị rút ra mà còn vẫn sống rất tốt.

Lần này quay về từ Dạ Lương e là không thể thuận buồm xuôi gió như cũ nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 694

Mọi chuyện xưa dần nổi lên mặt nước, mà người chìm dưới đáy nhiều năm như Tô Vũ cuối cùng cũng chậm rãi xuất hiện.

Tần Như Lương đã không thể khống chế thế cục Đại Sở nữa, nhưng Tô Vũ thì có.

Không chỉ vậy, Tô Vũ còn có thể bày mưu tính kế.

Tô Vũ nói với Tần Như Lương: “Mời Tần tướng quân đưa tay ra”.

Tần Như Lương nhíu mày, bài xích: “Làm gì?”

Tô Vũ nhướng mày: “Chẳng lẽ Tần tướng quân muốn cứ tàn phế như vậy sao?”

Tần Như Lương chấn động.

Sắc mặt Tô Vũ lạnh nhạt thản nhiên, không hề có chút dao động nào.

Hắn cầm chắc cổ tay của Tần Như Lương, chân mạch cho hắn ta, ngón tay mềm mại khẽ sờ lên vết sẹo và gân mạch trên cổ tay của hắn ta: “Cũng không phải là vô phương cứu chữa”.

Tô Vũ nói xong, chậm rãi lấy một cây ngân châm ra khỏi áo, đâm vào cổ tay Tần Như Lương.

Mặc dù Tần Như Lương không thấy đau đớn, nhưng ngón tay bị kích động, bắt đầu co rút.

Tô Vũ nói: “Xem ra có thể khôi phục đến tám phần”.

Tần Như Lương kinh ngạc nói: “Người cũng biết y thuật à?”

Tô Vũ liếc mắt nhìn hắn ta, nói: “Ta là thầy của A Nguyệt, nàng biết thì sao ta không biết được”.

Tần Như Lương bưng tỉnh.

Đúng nhỉ, đây là thầy của Thẩm Nguyệt, mọi thứ Thẩm Nguyệt biết đều do hắn dạy.

Quả nhiên hắn đã che giấu quá sâu! E là không ai có thể phát hiện được bộ mặt thật của hắn!

Tần Như Lương nói: “Người sẽ chữa cho ta?”

“Với y thuật của A Nguyệt thì e là không thể dựng gân nối mạch cho người được, nên nàng mới mong ta có thể chữa cho người”.

“Nhưng nếu ta làm gì bất lợi với các người thì người thà giết ta còn hơn là cứu ta cơ mà”.

Tô Vũ nói: “Tần tướng quân là người thông minh, ta đương nhiên có điếu kiện của ta”.

Tần Như Lương trầm giọng, gằn từng chữ một: “Người muốn ta giúp người?”

Tô Vũ nhìn hắn ta với ánh mắt sâu như mực, lạnh nhạt nói: “Nếu ta chữa cho người, tức là đồng ý với yêu cầu của A Nguyệt, tương đương với nàng cứu được người. Sau này, đôi tay của người là của nàng, cũng chỉ có thể nghe theo sự chỉ huy của nàng. Nếu người đồng ý thì ta sẽ chữa”.

Tần Như Lương cười khẩy: “Nói nghe dễ quá, người đang muốn ta từ bỏ lập trường, nhận nàng làm chủ đúng không!”

Tô Vũ nói: “Đương nhiên, Tần tướng quân vẫn có thời gian cân nhắc mà”.

“Nếu ta không đồng ý thì sao, người không sợ ta về kinh rồi báo mọi chuyện của các người cho hoàng thượng à?”

“Làm vậy có thể đổi lấy công danh lợi lộc hay là mỹ nhân cho Tần tướng quân đây?”, Tô Vũ thản nhiên nói.

“Không chỉ không được mà Tần tướng quân sẽ tiếp tục làm một kẻ tàn phế, biến từ tướng quân đệ nhất Đại Sở trở thành hạng người vô danh không có tiếng tăm gì”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 695

Tần Như Lương lạnh lùng nói: “Người cho rằng ta quan tâm mấy chuyện đó à?”

“Tần tướng quân đương nhiên là không quan tâm, vậy còn mạng của A Nguyệt thì sao, người cũng không quan tâm sao?”, Tô Vũ đưa mắt lên nhìn Tần Như Lương, giống như đã xuyên thủng hết thảy: “Tần tướng quân yêu công chúa như thế, không thể bất cẩn vậy được”.

Tần Như Lương hít sâu một hơi.

Hắn ta bây giờ sao có thể trơ mắt nhìn Thẩm Nguyệt chết được.

Hắn ta cảm thấy mình như bước vào một cái bẫy, mọi thứ ngay từ đầu đã là bẫy rử.

Tần Như Lương cảm thấy ngực mình lạnh buốt, nói: “Ngay từ đầu người gả Thẩm Nguyệt cho ta, không chỉ mong ta bảo vệ nàng mà còn mong ta có thể thích nàng sao?”

Tô Vũ đáp: “Ta đương nhiên là mong, hơn nữa ta mong tình hình tốt nhất sẽ là như bây giờ, người yêu nàng, mà nàng không còn yêu người nữa”.

Muốn vươn tay ra cứu rồi hắn ta thì phải hủy hoại hắn ta trước đã.

Phải khiến hắn ta yêu Thẩm Nguyệt thì hắn ta mới bằng lòng vào sinh ra tử cho Thẩm Nguyệt.

Quốc gia thiên hạ có là gì, Tần Như Lương trước kia đã đi theo tân đế phá vỡ Đại Sở một lần, bây giờ phá thêm lần hai thì có sao.

Tần Như Lương giận quá hóa cười: “Đúng như người mong muốn rử nhỉ! Sao Thẩm Nguyệt lại yêu một kẻ đáng sợ như người chứ!”

Tô Vũ bình thản nói: “Tần tướng quân quá khen”.

Bởi vì mưa nên hành trình bị kéo chậm lại, đến chiều đội ngũ mới tới thành Diệp.

Mọi người chỉ mua chút lương khô trong thành Diệp để ăn, nghỉ ngơi một chút rồi tăng tốc đến biên cảnh Đại Sở, phòng ngựa xảy ra sự cố.

Tin tức trước đó đã truyền tới chỗ Đại Sở.

Ngoài cửa thành Huyền, mưa bụi mịn mờ, gió thu lê thê, nhìn kỹ có thể thấy binh sĩ Đại Sở đang đứng dưới mưa gió, lù lù bất động, khi giáp màu đen trên người toát ra một lớp nước nhàn nhạt.

Đứng đầu là Hoắc tướng quân.

Hai bên càng đi càng gần, mãi đến khi có thể trông thấy những gương mặt chinh tề

Đại tướng quân Dạ Lương dừng lại khi còn hơn một trượng, ôm quyền hàn huyên với Hoắc tướng quân một chút.

Hai vị tướng quân chinh chiến sa trường đã lâu, thích những người sát phạt quyết đoán, nói chuyện đi thẳng vào vấn đề, không thích quanh co lòng vòng.

Sau khi chào hỏi, đại tướng quân Dạ Lương mở cửa rèm xe ngựa ra để Hoắc tướng quân xác nhận đúng là ba người Thẩm Nguyệt đã an toàn quay về, sau đó giao Liễu Thiên Hạc cho Hoắc tướng quân.

Hai nước ký kế ước hòa bình, theo ước định thì Đại Sở trả lại ba tòa thành trì cho Dạ Lương.

Hoắc tướng quân làm việc gọn gàng linh hoạt, trong thời gian này đã cho quân – dân rút lui khỏi ba tòa thành.

Trước mắt bách tính Đại Sở đã rút lui đại khái, quân đội Đại Sở cũng lui về hơn phân nửa, Hoắc tướng quân chỉ chờ nhóm Thẩm Nguyệt trở về

là cùng nhau lui lại hoàn toàn.

Đại tướng quân Dạ Lương cười vang: “Nói chuyện với người sáng khoái như Hoắc tướng quân đúng là nhanh gọn, thoải mái hơn hạng người nhiều loạn, âm mưu quỷ kế như Triệu Thiên Khải nhiều!”

Nói đến Triệu Thiên Khải, sau khi hai nước ký kết hòa bình thì Dạ Lương đã đưa thi thể của Triệu Thiên Khải cùng với đầu của những võ tướng bị treo trên tường thành về Đại Sở.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 696

Đại Sở tổn thất nhiều võ tướng, tướng quân như thế, mặc dù khiến tướng sĩ Đại Sở phẫn hận, tiếc nuối, nhưng chiến tranh đã kết thúc, hao binh tổn tướng trong chiến tranh là điều dễ hiểu, chẳng trách được ai.

Bởi vì phải rời thành di chuyển, điều kiện cho hạn, nhất thời không chuẩn bị nhiều quan tài đá, nên Hoắc tướng quân đã mai táng những võ tướng kia.

Sau khi bàn giao, đại tướng quân Dạ Lương bèn dẫn người rời đi.

Cưỡi ngựa song song với Hoắc tướng quân còn có cả Hạ Du.

Chỉ sau một thời gian không gặp, hắn ta giống như trầm tĩnh hơn nhiều, không vạ miệng nói hớ nữa, dù thấy Thẩm Nguyệt quay về an toàn, trong lòng vui sướng nhưng vẫn kìm chế lại.

Hoắc tướng quân hỏi chuyện Tô Vũ và Trần Như Lương, sau đó hành lễ với Thẩm Nguyệt, rồi mới quay về thành Huyền.

Trời mưa ẩm ướt dấp dính.

Thẩm Nguyệt kéo màn xe lên, dưới núi ẩm áp hơn núi Diệp nhiều, không khí ẩm ướt khiến người ta cảm thấy như dính phải mạng nhện, hơi khó chịu.

Hạ Du xua ngựa đi đến bên cạnh xe của Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt nhìn hắn ta, cảm giác chỉ chớp mắt một cái mà Hạ Du đã thay đổi thật nhiều.

Hắn ta không còn là công tử nhà giàu mặt như ngọc kia nữa, ngũ quan đã có góc cạnh, rõ ràng hơn trước, giọng điệu cũng không còn nháo nhào hoạt bát như xưa.

Bạn bè lâu ngày gặp lại, Thẩm Nguyệt đương nhiên rất vui mừng, nàng cười nói: “Trông cường tráng hơn nhiều đấy! Người cũng ngày càng ra dáng”.

Hạ Du nở nụ cười: “Chắc chắn rồi, mấy người đi là mất tầm hơn một tháng, hơn một tháng nay, ngày nào ta cũng theo sư phụ luyện công từ lúc trời còn chưa sáng, sư phụ còn đích thân dạy ta đánh quyền nữa”.

“Sư phụ người?”

Hạ Du đắc ý nói: “Là Hoắc tướng quân! Sau khi các cô đi, ta đã bãi tướng quân làm sư phụ, bây giờ đừng nói là hai binh sĩ, dù có thêm mấy người nữa, ta cũng đánh thắng được”.

Thẩm Nguyệt cười híp mắt nói: “Vậy thì tốt”.

Trước giờ, trong lòng Hạ Du luôn tồn tại khúc mắc, hôm Thẩm Nguyệt và Tô Vũ đến Dạ Lương, hẳn ta bị Dạ Lương chê bai rồi bị hai binh sĩ Dạ Lương đưa về.

Khi ấy, Hạ Du vô cùng lo lắng, không biết phải làm sao, sau đó hẳn ta thề rằng phải học võ cho bằng được, không thể để người khác xem thường.

Chỉ có học được võ, hẳn ta mới không bị xem thường, người khác sẽ không chỉ nhìn hẳn ta dưới danh nghĩa công tử nhà Hạ tướng, gặp phải nguy hiểm, hẳn ta cũng có thể bảo vệ mình, không liên lụy đến người khác.

Suốt chặng đường từ đầu tới tận giờ, trải qua biết bao nguy hiểm thống khổ, mọi người có tình cảm gắn bó vào sinh ra tử, Hạ Du cũng muốn góp một phần sức lực làm chút gì đó.

Nếu muốn hẳn ta bảo vệ Thẩm Nguyệt, hẳn ta tuyệt đối không từ chối.

Khoảng thời gian này không thấy Thẩm Nguyệt trở về lại nghe nói thêm chuyện bọn họ bị ám sát giữa đường, ngày nào Hạ Du cũng lo lắng không thôi.

Cũng may hiện tại mọi người đều đã an toàn trở về, Hạ Du cũng yên lòng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 697

Hạ Du hỏi: “Thẩm Nguyệt, cô thì sao? Các cô đều ổn chứ?”

Thẩm Nguyệt nói: “Ta vẫn ổn, chỉ là trong xe ngựa kia còn chở thương binh kìa”.

Hạ Du nói: “Bị thương nghiêm trọng không?”

“Đã dưỡng thương vài ngày ở hành cung Dạ Lương, vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, cần nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa”.

Hạ Du đi về phía chiếc xe ngựa còn xem xét, vừa liếc mắt đã thấy Tô Vũ bình thân ngồi bên cửa sổ, hắn ta nói:

“Ta còn tưởng việc Đại Sở dùng ba thành trì đàm phán với Dạ Lương sẽ không thành công, chẳng ngờ cuối cùng bọn họ vậy mà vẫn làm được”.

Thẩm Nguyệt cười nói: “Đúng thế, trên đời này nào có việc gì có thể làm khó được hắn”.

Hạ Du thấp giọng hỏi: “Hắn làm thế nào đấy?”

Thẩm Nguyệt hắng giọng: “Ừ, tài ăn nói của hắn tốt, không ai trong số các triều thần của Dạ Lương là đối thủ của hắn. Cuối cùng, toàn bộ đều bị hắn nói đến mức cứng họng, không thể không tâm phục khẩu phục. Thế là đàm phán được với cái giá là ba thành trì”.

Hạ Du không phải là người dễ bị lừa gạt: “Thẩm Nguyệt, sao nghe cô nói, ta thấy cứ bất hợp lý thế nào ấy? Đừng nói ngay cả ta không tin, lúc quay về báo cáo lại với Hoàng thượng, chắc chắn Hoàng thượng cũng chẳng tin nổi!”

Thẩm Nguyệt vẫn bình thân nói: “Hoàng thượng có tin hay không thì cứ đợi sau này hắng nói”.

Mọi người quay về Thành Huyền, sau một ngày ngồi xe mệt mỏi, họ nghỉ chân ở đây, ngày mai bắt đầu lên đường.

Sau khi họ vào thành, đêm xuống, Thành Huyền cực kỳ vắng vẻ, ngoài đống lửa trại trong quân doanh thì không có một ánh đèn nào từ nhà dân cả.

Những người dân còn lại trong thành đã chuyển đi, lúc này đây, ngoài họ và vài binh sĩ Đại Sở, đây chỉ còn lại một thành trì vắng vẻ.

Họ vẫn ở lại tại viện tử ban đầu.

Trong viện tử có vài căn phòng, thêm một Tàn Như Lương cũng không cảm thấy chật chội.

Thức ăn còn lại trong bếp không nhiều, đầu bếp nấu vài món đơn giản, mọi người cũng tạm chấp nhận mà ăn.

Mọi người đã quen chịu khổ khi bên ba bên ngoài nên cũng không kén chọn, ngay cả Hạ Du sống trong nhung lụa từ nhỏ cũng có thể vượt qua thời gian khổ hàn này.

Cơ thể Hạ Du tráng kiện hơn nên lượng cơm tăng.

Thẩm Nguyệt nhớ lại lúc mới đi, Dạ Lương có tặng cho họ hai vò rượu Phụng Lê, lúc này lấy ra cho thêm phần phấn khích.

Vừa nhìn thấy rượu, hai mắt Hạ Du sáng rực, hắn ta tu liền tiếp hai bát: “Trước đây lúc ở kinh thành, có rượu ngon nào mà ta chưa từng uống đâu, nhưng sau khi đến nơi biên quan này, ta mới thấy rượu Phụng Lê là rượu ngon nhất”.

Thẩm Nguyệt cười nói: “Người có khẩu vị giống ta đây”.

Tô Vũ không uống rượu, Tàn Như Lương nếm thử một chút: “Rượu này quá nhẹ, ở biên cương thì phải uống rượu mạnh mới sáng khoái”.

Ý nghĩ này khá hợp với quan điểm của Hoắc tướng quân.

Ngoài cửa có mưa lất phất trên lá chuối kèm theo gió thu ẩm ướt.

Ban đêm trong Thành Huyền càng hoang vắng và tĩnh mịch.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 698

Nơi này là tiền tuyến, không biết đã chôn vùi bao nhiêu thi thể, mà cơn mưa này lại như rửa sạch sự tàn khốc và máu tanh nơi đây.

Ngoài những ngôi mộ tập thể và đống kiếm gãy không còn lại gì.

Không khí cũng không còn mùi mực rữa khó chịu khiến người ta buồn nôn nào nữa.

Hạ Du vui vẻ, uống đến nỗi say khướt, sau đó vẫn là Hoắc tướng quân công hấn ta về phòng.

Tần Như Lương nói rượu này khá nhẹ nên bất giác nốc thêm vài ly, nếu không phải Thẩm Nguyệt thấy trong người hấn ta thương tích nên nhanh chóng lấy ly rượu đi thì chỉ sợ hấn ta vẫn còn uống.

Tần Như Lương cũng quay về phòng.

Trên bàn, chén đĩa ngổn ngang, chỉ còn lại Thẩm Nguyệt và Tô Vũ ngồi đối diện nhau.

Tô Vũ là người biết kiềm chế, từ đầu tới cuối, người khác uống rượu thì hấn uống trà nên khi tiệc tan, hấn vẫn còn rất tỉnh táo.

Mùi trầm hương thoang thoảng trong không khí, mùi rượu đã tản đi

Thẩm Nguyệt cũng thích uống rượu Phụng Lê, lúc này nàng đã ngà ngà say, một tay chống cằm hí mắt nhìn Tô Vũ.

Ngón tay Tô Vũ xoay tách trà, ngược mắt nhìn nàng: “Muốn uống chút trà cho tỉnh rượu không?”

Thẩm Nguyệt cầm lấy chén trà của hấn, chọn nơi mà hấn vừa mới uống để nhấp vài hớp: “Thực ra ta cũng không uống nhiều”.

Tô Vũ nhướn mày, cơ thể biếng nhác ngã về sau, tựa vào lưng ghế, nhếch môi cười với Thẩm Nguyệt, ánh mắt rất thâm thúy: “Thế mà đêm nay nàng lại có can đảm nhìn ta như thế”.

Thẩm Nguyệt cũng khẽ cười: “Có lẽ vì rượu khiến kẻ nhát gan cũng mạnh bạo hơn, ta thấy hơi tò mò, cảm giác mọi người đều say mình thanh tỉnh rồi cuộc là như thế nào”.

Tô Vũ ngẫm nghĩ trong chốc lát rồi miêu tả: “Có lẽ là cảm giác không chế được mọi thứ”.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Cô đơn không?”

“Vẫn tốt hơn là thân bất do kỷ”, Tô Vũ đáp: “Lần sau nàng cũng đừng uống một giọt rượu nào, chúc cho mọi người say hết, như thế là có thể trải nghiệm được rồi”.

“E là không được!”, Thẩm Nguyệt lắc đầu: “Chàng không uống giọt rượu nào, ta không chúc cho chàng say được”.

“Chưa chắc chỉ có rượu mới chúc người ta say”, Tô Vũ ngẫm nghĩ dưới ánh đèn, mỉm cười rất khẽ, như có như không: “Trên thế giới này chỉ có một thứ thân bất do kỷ mà ta không thể khước từ, cũng không muốn khước từ”.

“Là gì thế?”, chẳng hiểu sao Thẩm Nguyệt thấy rung động khi được nhìn chăm chú bởi ánh mắt của hắn.

“Nàng!”.

Thẩm Nguyệt nghĩ, may mà nàng uống rượu, nên dù có đỏ mặt trước mặt hắn cũng không có gì đáng kể.

Nàng mơ màng giơ tay ra cầm lấy tay Tô Vũ, chậm rãi cúi đầu xuống, cọ mặt vào lòng bàn tay hắn.

Qua h ấ lâu, nàng mới nói: “Tô Vũ, bây giờ chúng ta về đến Đại Sở r ấ”.

Về đến Đại Sở nghĩa là có thêm nhiều người biết đến họ, có thêm nhiều đôi mắt nhìn chăm chăm vào họ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 699

Họ không thể thân mật như khi ở hành cung của Dạ Lương được nữa. Ngày tháng bình yên ngắn ngủi ấy, bây giờ nhớ lại vẫn thấy b ấ h ấ.

Nếu có thể, nàng mãi mãi không muốn buông bàn tay này, không muốn buông nam nhân này.

Cho dù ở trước mặt mọi người, nàng không thể liếc nhìn hắn hay chạm vào hắn quá nhiều, nhưng khi chỉ có hai người, những thời khắc êm đềm thoáng qua như thế này cũng rất tốt.

Thẩm Nguyệt nhắm mắt nói: “Tô Vũ, ta nhớ chàng. Càng nghiêm túc với chàng, cảm giác muốn được k ề cận bên chàng càng thêm c ùn cào, thật giày vò quá”.

Vừa nói xong, Thẩm Nguyệt nghe thấy âm thanh ghé ng ỗ nhích đến.

Tô Vũ đứng dậy, bước tới, tiện tay bế Thẩm Nguyệt ngang hông.

Thẩm Nguyệt mở mắt trừng trừng, quàng tay qua cổ hắn, mặc cho hắn bế mình nhàn nhã bước ra ngoài.

Cơn mưa đêm lất phất bên ngoài đưa hơi lạnh phả thẳng vào mặt.

Thẩm Nguyệt nghiêng đầu ngả vào vai Tô Vũ.

Tô Vũ bế nàng v ề thẳng phòng.

Khi đè nàng lên giường, hắn thở dài bên tai nàng bằng hơi thở ấm nóng: “May mà nàng uống rượu r ấ, chứ nếu nàng tỉnh táo mà nói với ta là nàng nhớ ta, e rằng đêm nay nàng sẽ gặp rắc rối đấy”.

Thẩm Nguyệt ôm lấy hắn, vẫn không hiểu đi ều gì, chỉ nói với giọng ngái ngủ: “Nhưng ta không say mà, ta tỉnh táo lắm”.

“Không say cũng có khả năng sáng sớm mai không nhớ rõ nữa. Nàng có thể quên mọi thứ, nhưng riêng ta, ta muốn khiến nàng nhớ thật rõ”.

Nàng khẽ bật cười trong lòng hắn.

Qua một lúc lâu, vốn tưởng Thẩm Nguyệt ngủ thiếp đi rồi, nhưng nàng bỗng lè nè nói: “Tô Vũ, hôm nay chàng đã nói với Tần Như Lương về việc đi đầu trị bàn tay cho hắn chưa?”

“Nói rồi, nhưng hắn ta có thành kiến với ta nên vẫn khá bài xích”.

“Cứ bài xích mãi, định lấy đôi tay mình ra làm trò đùa ư?”

Tô Vũ hôn lên trán nàng, nhẹ nhàng nói: “Đừng nghĩ nhiều nữa, ngủ đi. Sớm muộn gì hắn ta cũng thông suốt thôi”.

Ngày hôm sau, khi Tô Vũ bước ra từ phòng của Thẩm Nguyệt thì bị Hạ Du dậy sớm luyện quyền bắt gặp.

Lúc ấy Hạ Du đang đứng trên hành lang, hai mắt tròn tròn nhìn Tô Vũ thong dong khoan khoái bước ra ngoài, con người như lã hẳn. Tô Vũ còn thản nhiên như không có chuyện gì, sau khi bước ra, hắn chau mày quay đầu khép cửa phòng lại.

Hạ Du lần nữa xác nhận, hắn ta không hề nhìn nhầm! Ừm! Đây là phòng của Thẩm Nguyệt mà!

Tô Vũ rời đi như thể không trông thấy ai ở đó.

Hạ Du buột miệng gọi hắn: “Người!”

Tô Vũ bỗng chốc dừng chân, đi kèm tĩnh hỏi: “Ta làm sao”.

“Tại sao người lại bước ra từ phòng của Thẩm Nguyệt!”, Hạ Du chất vấn: “Chẳng lẽ người nhân lúc Thẩm Nguyệt uống say mà có ý đồ gì đó với nàng ta?”

Tô Vũ thoáng nhướn mày hỏi lại: “Cản trở gì đến người sao?”

Hạ Du nghiêm túc đáp: “Không phải vấn đề cản trở ta hay không, mà là hành vi của người không phù hợp! Bây giờ Tần tướng quân đã quay lại rồi, ta cảm thấy người nên giữ khoảng cách hợp lý với Thẩm Nguyệt”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 700

Tuy rằng hẳn ta cũng chẳng có hảo cảm gì đáng kể với Tần Như Lương, nhưng hành vi bất chính của Tô Vũ đáng bị khiển trách nghiêm khắc!

Đúng lúc này, Tần Như Lương trong viện cũng thức dậy, mở cửa bước ra ngoài.

Tô Vũ và Tần Như Lương cùng là người luyện võ, Hạ Du là người đang muốn luyện võ, thế nên thức dậy sớm cũng không hề kỳ lạ.

Nhất thời ba người nhìn nhau, bầu không khí trở nên lúng túng.

Những lời mà Hạ Du chắc chắn đã bị Tần Như Lương nghe thấy hết rồi.

Tần Như Lương sa sầm mặt mũi nhìn Tô Vũ.

Hạ Du nghĩ, Thẩm Nguyệt vẫn còn là phu nhân của tướng quân, trước kia hẳn ta không quản lý nổi Tô Vũ, bây giờ cuối cùng cũng có Tần Như Lương đứng ra khiển trách hẳn rồi.

Một người là đại tướng quân của Đại Sở, một người là đại học sĩ, hai người đối đầu với nhau chắc không còn việc của Hạ Du nữa.

Thế là Hạ Du sờ sờ mũi, tìm cách thoát thân khỏi bầu không khí ngưng ngùn này: “À thì, hai người cứ nói chuyện nha, sự phụ còn đang đợi ta đi đánh quyên”.

Nói xong, Hạ Du chuồn mất, nhanh như một cơn gió,

Tần Như Lương đứng dưới mái hiên trong chốc lát, gương mặt lạnh lùng cuốn theo cơn giận nặng nề, hẳn ta lên tiếng: “Tô Vũ, ta không hạn chế sự tự do của Thẩm Nguyệt, nhưng đi đâu đó không có nghĩa là người muốn làm gì với nàng ấy thì làm”.

Tô Vũ không hề phủ nhận, giọng điệu rất thản nhiên: “Ta “làm gì với nàng ấy” là làm như thế nào nhỉ!”

“Nếu người thực sự quan tâm đến nàng ấy, trân trọng nàng ấy, đừng tùy tiện chạm vào nàng ấy”, T`ân Như Lương có vẻ nặng lời: “Bây giờ bản thân người còn khó bảo toàn chính mình, chẳng lẽ người định cho nàng ấy một lời hứa không danh không phận ư? Sau khi về kinh, cho dù ta và nàng ấy hòa ly, với thân phận của hai người, người cũng không thể nào cưới nàng ấy về một cách danh chính ngôn thuận!”

Tô Vũ nghiêm túc đáp lại: “Nếu nàng ấy quan tâm đến danh phận, liệu có xử sự với người như hiện giờ không? Ai nói ta nhất định sẽ cưới nàng ấy, ta còn có thể làm nam kỹ của nàng ấy nữa”.

T`ân Như Lương ghen hòng, không thể nào phản bác nổi.

Tô Vũ phất tay áo, đi êm nhiên bước qua người hắn ta bỏ đi.

T`ân Như Lương sắc giọng nói: “Mặt dày vô sỉ!”

Tô Vũ liếc mắt nhìn hắn ta, cười cười đáp: “Như nhau, như nhau cả thôi”.

Sau khi tỉnh dậy, Thẩm Nguyệt thấy đầu mình hơi nặng, bước đi nhẹ hẫng.

Nàng rửa mặt, uống trà tỉnh rượu mà Tô Vũ bừng tỉnh, sau đó ngồi dưới mái hiên ngắm mưa một hồi, đầu óc trống rỗng.

Ấm thuốc ở bên cạnh vẫn đang sắc thuốc, tỏa ra mùi thơm nồng đậm của thảo dược.

Tô Vũ hỏi: “Còn nhớ được bao nhiêu phần chuyện tối qua?”

Thẩm Nguyệt ngẫm nghĩ rồi đáp: “Mơ mơ hồ hồ, ta ngủ thiếp đi từ bao giờ thế?”

“Quả nhiên là không nhớ rõ rồi!” , Tô Vũ tỏ ra rất nghiêm túc: “Tôi qua nàng uống say, định cưỡng ép ta, may mà ta ngăn lại được, nếu không để nàng ra tay rồi nàng lại chẳng có ấn tượng gì, chẳng phải ta sẽ thiệt thòi lắm sao”.

Thâm Nguyệt thấy đau đầu, nhìn Tô Vũ với vẻ khó tin: “Không phải chứ? Ta uống rượu vào c ần thú đến thế sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 701

Tô Vũ ung dung đáp: “Đúng thế, bây giờ nàng mới biết sao”.

Thẩm Nguyệt xuýt xoa: “Loại rượu lê bản địa của Dạ Lương này đúng là làm hại người ta mà!”, nàng ngó sang Tô Vũ: “Ta không khiến chàng gặp phải trải nghiệm gì như ác mộng đấy chứ?”

Tô Vũ thoáng cười: “Thế nào là trải nghiệm như ác mộng?”

“Ví dụ như khiến chàng phần nộ muốn chết nhưng không thể ngăn cản được...”, nói đến nửa chừng, Thẩm Nguyệt đột nhiên nhận ra, tuy rằng nàng chỉ còn nhớ lơ mờ, nhưng nàng say rượu rồi không hư hỏng đến mức ấy chứ! Huống hồ nàng không tin một người tỉnh táo như Tô Vũ lại không khống chế nổi một người uống say như nàng.

Thẩm Nguyệt nghiêng đầu nhìn Tô Vũ, thấy nét cười thấp thoáng bên môi hắn, bỗng chốc hiểu ra nàng lại bị hắn lừa rồi.

Tô Vũ hắng giọng, tiếp tục thu bớt nét cười, nghiêm nghị nói: “Xin lỗi nha, ban nãy ta hơi thiếu nghiêm túc, trải nghiệm như ác mộng gì đó mà nàng nói, ừm, ta tạm thời không có”.

Thẩm Nguyệt đành mặt, nheo mắt chậm rãi nói: “Chàng đã từng nghe câu chuyện “sói đến rồi” chưa”.

Tô Vũ nghiêm túc trả lời: “Ta chưa”.

Thẩm Nguyệt nói: “Chàng mà còn lừa ta như thế nữa, chưa biết chừng một ngày nào đó ta bộc phát thú tính, thực sự đè chàng ra đó”.

Tô Vũ im lặng trong thoáng chốc rồi nhìn Thẩm Nguyệt bằng ánh mắt chân thành, đưa ra lời mời gọi: “Hoan nghênh nàng tới đê ta”.

Thẩm Nguyệt hít thở không thông, máu nóng xộc thẳng lên đầu.

Sau đó Thẩm Nguyệt luống cuống tay chân đổ thuốc ra bát, nhét vào tay Tô Vũ: “Chàng cứ uống thuốc, b ả bổ cơ thể cho khỏe hẳn đã r ả tính tiếp”.

Tô Vũ cười cười với vẻ thâm thúy: “Được, ta sẽ cố gắng nhanh chóng b ả bổ cơ thể”.

Khóe miệng Thẩm Nguyệt giật giật, tất nhiên nàng hi vọng Tô Vũ nhanh chóng b ả dưỡng cơ thể nên mới buột miệng nói như thế, cơ mà hình như Tô Vũ hiểu nh ằm đi ầu gì thì phải?

Nàng hé miệng định giải thích, nhưng có cảm giác càng nói càng chệch hướng nên bỏ qua việc này luôn: “Sáng sớm nay ta thấy chàng và T ần Như Lương có vẻ không hòa thuận lắm, sao thế, vấn đề gì tích tụ lại à?”

Tô Vũ thản nhiên như không có gì: “Nam tử có lúc nhìn nhau không thuận mắt cũng rất bình thường, nhất là khi trong mắt họ cùng có một nữ tử”.

Thẩm Nguyệt: “...”

Đợi Hạ Du luyện quyền quay về lập tức tìm Thẩm Nguyệt nói chuyện.

Thẩm Nguyệt cảm thấy biểu hiện thành thực trầm ổn của Hạ Du ngày hôm qua lập tức biến mất không dấu vết.

Hạ Du tò mò hỏi: “Sao đấy nhỉ, sáng sớm nay T ần tướng quân và Tô Vũ có đánh nhau không?”

“Hình như người chỉ sợ thiên hạ này không đủ loạn”, Thẩm Nguyệt liếc xéo hẳn ta với vẻ tức cười: “Hôm qua giả bộ lạnh lùng hào sảng có thấy vất vả không?”

“Nghe cô nói gì kìa, trước mặt người khác tất nhiên ta phải giả bộ lạnh lùng hào sảng r ả, sao có thể giả bộ được chứ? Đôi ta là bạn tốt, tại sao ta phải lạnh lùng với cô?”, Hạ Du nói.

“Sáng sớm nay ta thấy Tô Vũ ra khỏi phòng của cô, trùng hợp đúng lúc Tầ n tướng quân cũng tỉnh dậy và ra khỏi phòng, thế là bắt gặp. Ta thấy gân xanh trên mặt Tầ n tướng quân cứ giật giật, mặt mũi giận dữ, chỉ hận không thể lập tức tóm lấy Tô Vũ đánh cho hắn một trận”.

Thâm Nguyệt không hề lo lắng: “Hắn ta không phải đối thủ của Tô Vũ đâu, Tô Vũ cũng không cậy mạnh hiếp yếu”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 702

Hạ Du tỏ ra tiếc nuối, hồi lâu sau mới “ồ” lên một tiếng: “Xem ra trận này không đánh được rồi”.

Hắn ta quay đầu lại hỏi tiếp: “Tại sao Tô Vũ lại bước ra từ phòng cô, đêm qua hắn ngủ trong phòng cô à?”

Thẩm Nguyệt không tỏ vẻ gì: “Không nhớ nữa, nhưng theo như ta biết thì không xảy ra chuyện gì”.

“Ồi, sau này nên bớt đi vài chén, cô xem cô ngủ đến bất tỉnh nhân sự kìa, lỡ như hắn có ý nghĩ xấu xa với cô thì phải làm sao. Bây giờ Tần tướng quân quay về rồi, cô nên ở bên cạnh hắn ta mới phải”.

Thẩm Nguyệt cười nhạo, sau đó nói: “Hạ Du, tại sao người có thành kiến với Tô Vũ như vậy, bởi vì trước kia hắn hại người bị đánh sao?”

Hạ Du bĩu môi: “Chuyện trước kia ta đã quên từ lâu rồi, ta cũng không có thành kiến gì với hắn”, ngừng lại trong chốc lát: “Ta biết cô thích hắn, nhưng với tình hình trước mắt, ta e là hắn cũng không thể bảo vệ cô, Tần tướng quân có khả năng bảo vệ cô hơn”.

Hạ Du tỏ ra khá lo lắng: “Đợi khi về đến kinh thành rồi, cô không thể thích hắn được nữa, nếu không để người ta biết được thì không chỉ là vấn đề danh tiếng đâu. Nghe sự phụ ta nói, hoàn cảnh của hai người rất nguy hiểm. Nếu đã gặp nguy hiểm như thế, tại sao phải ở bên nhau? Thẩm Nguyệt, cô cứ tìm một chỗ dựa thì tốt hơn. Tô Vũ không phải chỗ dựa cho cô đâu”.

Thẩm Nguyệt cười cười: “Nếu như Tần Như Lương cũng không thể bảo vệ ta, người sẽ bảo vệ ta chứ?”

Hạ Du chẳng cần nghĩ ngợi gì đã trả lời ngay: “Tất nhiên rồi! Ta sẽ cố gắng để bản thân trở nên mạnh mẽ hơn, sau này cô muốn tìm ta làm chỗ dựa, ta cho cô dựa!”

“Hạ Du, cảm ơn người”.

“Nghe lời ta, cô cách xa hẳn ra, sẽ an toàn hơn”.

“Chuyện tình cảm, đợi sau này người có người trong lòng, có lẽ người sẽ hiểu thôi”.

Không biết bỗng dưng nhớ đến chuyện gì, ánh mắt của Hạ Du thoáng chút đau đớn, hẳn ta nói: “Thôi, cô cố chấp như vậy, ta cũng chẳng buồn khuyên cô nữa”.

Về sau Hạ Du mới biết, hóa ra Tần Như Lương không chỉ bị Dạ Lương giày vò đến mức bị thương nặng, đôi bàn tay còn bị đứt gân, gần như biến thành kẻ tàn phế.

Tần Như Lương không nhắc đến việc gân tay của bàn tay trái đã bị phế, càng không kể rằng thực chất là do Thẩm Nguyệt ra tay.

Bây giờ hai bàn tay đều tàn phế, hẳn ta chỉ nói là do Dạ Lương làm, thế nhưng mọi người đều tin như vậy.

Bởi vì vết thương trên tay trái đã khép miệng từ lâu, nhìn qua cũng chỉ có thể nhìn ra là vết thương cũ. Để mọi người không nghi ngờ, Tần Như Lương chuẩn bị từ trước, thêm một vài vết thương mới lên cổ tay trái để che đậy vết thương trong quá khứ.

Thẩm Nguyệt không chú ý lắm nên không biết Tần Như Lương làm vậy từ khi nào.

Hạ Du nghe nói Liễu Thiên Hạc định ra tay tàn độc với Thẩm Nguyệt và Tô Vũ trong quân doanh của Dạ Lương, tiếc rằng không những không thành công mà còn bị bắt lại.

Hắn ta rảnh rỗi bèn tới bên ngoài lòng sắt nhất Liễu Thiên Hạc dạo chơi.

Liễu Thiên Hạc thấy Hạ Du niên thiếu vô tri bèn ỡm ờ nói với hắn ta: “Hạ công tử có thể giúp ta việc này không, ta muốn đi nhà xí, có thể mở cánh cửa này ra giúp ta được không? Tay ta bị trói bằng xích r ỡ, không trốn được đâu”.

Hạ Du nói: “Ta cũng rất muốn giúp người đó, nhưng chìa khóa ở chỗ Thẩm Nguyệt, nghe nói nàng ta làm mất nó r ỡ”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 703

“Không sao, chỉ cần Hạ công tử tìm giúp ta một cây trâm hoặc vật sắc nhọn khác cũng được”, Liễu Thiên Hạ xúi giục.

Hạ Du bèn đáp: “Vậy ta đi tìm giúp người nhé nếu không nhịn lâu quá thành bệnh thì người thiệt thòi lắm”.

Liễu Thiên Hạc mừng thầm trong lòng, tưởng rằng Hạ Du dễ lừa, chỉ cần hắn ta tìm được vật nhọn nào đó có thể cắm vào lỗ khóa, Liễu Thiên Hạc sẽ có cơ hội phá khóa tháo chạy.

Thế nhưng đợi một lúc lâu, Hạ Du không tìm được trâm, chỉ mang tới một cái chậu, mặc kệ vẻ mặt biến hóa rất đặc sắc của Liễu Thiên Hạc, hắn ta nhét cái chậu vào trong lòng sắt.

Liễu Thiên Hạc hỏi: “Người có ý gì thế?”

Hạ Du đáp: “Ta chỉ tìm được cái này thôi, người cứ đi nhà xí trong chậu luôn cũng được, nhưng phải nhắm trúng vào chậu nha, đừng để văng ra ngoài, nếu không sẽ thối lắm”.

Liễu Thiên Hạc nổi khùng: “Người bắt ta cởi quần đi nhà xí giữa thanh thiên bạch nhật sao?”

“Người cũng có thể không cởi quần mà, cụ thể thế nào còn phải xem bản thân người đi nhà xí ra sao nữa”.

“Người!”

Hành động của Hạ Du chẳng khác nào đối xử với loài súc sinh, Liễu Thiên Hạc cảm thấy mình bị sỉ nhục hơn bao giờ hết.

Hạ Du ngẩng xồm ở bên cạnh, ung dung nói: “Nghe bảo người là huynh trưởng của Liễu Thiên Tuyết, Liễu Thiên Tuyết kia đổi tên thành Liễu Mi Vũ, về sau biến thành tiêu thiếp của Tần tướng quân”.

Liễu Thiên Hạc nham hiểm nói: “Người cũng biết Thiên Tuyết là người của Tần Như Lương mà cả Đại Sở đều biết Tần Như Lương sủng ái Thiên Tuyết, ta là huynh trưởng của Thiên Tuyết, thế mà người cũng dám đắc tội ta!”

Hạ Du hỏi: “Thế sao hẳn ta không thả người ra?”

Liễu Thiên Hạc nhất thời không biết nên trả lời thế nào, nhưng câu nói của Hạ Du đã nhắc nhở hẳn ta: Thầm Nguyệt không thể nào thả hẳn ta ra, nếu Tần Như Lương nể tình Thiên Tuyết, liệu có tha cho hẳn ta không?

Hạ Du lại nói: “Ta không quen tiểu thiếp của Tần tướng quân, nhưng cũng may mắn được gặp một lần”.

Hẳn ta chững cảm, bắt đầu hồi tưởng lại: “Khi ấy là lúc làm tiệc trăm ngày cho tiểu công tử trong phủ tướng quân, náo nhiệt lắm. Hình như lúc đó Liễu tiểu thiếp mất tích, tìm khắp nơi mà không thấy, Tần tướng quân sốt ruột lắm, thế là các đồng僚 có mặt ở đó cũng giúp hẳn ta đi tìm người, sau cùng cuối cùng cũng tìm thấy”.

Hạ Du thấy Liễu Thiên Hạc chăm chú lắng nghe bèn nở nụ cười giễu cợt: “Khi ấy Liễu tiểu thiếp đang vụng trộm với người khác ở hậu viện, hai người lỏa lồ quấn lấy nhau, bị bao nhiêu đôi mắt nhìn thấy rõ mười”.

Mặt mũi Liễu Thiên Hạc biến sắc.

“Chuyện này Tần tướng quân cũng chính mắt nhìn thấy đó, nên đã giết luôn tên gian phu kia ngay tại chỗ. Về sau Tần tướng quân phải xuất chinh, đợi khi quay về Liễu tiểu thiếp còn được sủng hạnh như khi xưa hay không thì ta không biết. Người thử nói xem, đôi giày của mình bị người khác xỏ vào, rách rưới, người còn xỏ lại nữa không. Dù sao thì ta sẽ không đi nữa, đâu phải không có tiền mua đôi mới”.

Liễu Thiên Hạc trước nay yêu thương người em gái này, bây giờ nghe những chuyện như thế, trong lòng hẳn ta làm sao dễ chịu được.

Hắn ta lắc mạnh cái lồng sắt, hô ầm lên: “Tần Như Lương người ra đây cho ta! Ra đây!”

Thấy phản ứng dữ dội này của Liễu Thiên Hạc, Hạ Du cũng hài lòng rời đi. Tuy rằng tạm thời chừa lại mạng quèn cho hắn ta, Hạ Du cũng phải làm hắn ta tức nổ phổi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 704

Đội sau khi về kinh thành rồi, sự việc sẽ còn đặc sắc hơn.

Đoàn người dừng chân ở thành Huyên hai ngày rồi khởi hành rời khỏi thành Huyên.

Nhóm người Thâm Nguyệt đi cùng các tướng sĩ, định rút khỏi ba tòa thành về phía Bắc.

Ba tòa thành này hiện giờ đã là thành trì của Dạ Lương.

Thế nhưng dọc đường đi chỉ thấy cảnh hoang tàn, trong thành không một bóng người, cảnh tượng tan tác tiêu điều ấy không biết phải mất bao lâu nữa mới khôi phục được vẻ phần hoa nhon nhíp trước kia.

Mưa rơi rồi lại ngừng, ngừng rồi lại rơi, nền đất lầy lội, đường đi chậm chạp mà khó khăn.

Thế nên các tướng sĩ bị cảm lạnh, triệu chứng thương hàn nhanh chóng lan ra trong nhóm binh sĩ.

Thứ bệnh thương hàn này rất dễ lây, nếu không ngăn chặn và chữa khỏi kịp thời sẽ có thêm nhiều binh sĩ nữa bị lây.

Không thể hành quân nổi nữa, thế là Hoắc tướng quân ra lệnh cho các tướng sĩ tạm thời dừng chân đần trú vào tòa thành cuối cùng trong ba tòa thành, lập tức nghĩ cách trị bệnh cho các tướng sĩ.

Ba tòa thành này cách nhau cả trăm dặm, đường xá xa xôi, dọc đường vẫn lác đác có nạn dân rút về phương Bắc.

Nạn dân không có chỗ ở nên cứ lang thang phiêu bạt, thời tiết dần chuyển lạnh, trời mưa liên tục không ngừng. Hạ Du chủ động chiêu nạp các nạn dân, bố trí họ vào trong thành.

Thế nhưng phần lớn lương thực và vật dụng trong thành đã bị khuân đi hết, cũng chẳng phải nơi ở lại lâu dài.

Thuốc men trong thành có hạn, Thẩm Nguyệt bèn khoác áo tơi dẫn các binh sĩ tới ngoại ô lân cận đào thảo dược trị thương hàn. Cũng có nơi đến vụ thu hoạch mùa thu, các bách tính phiêu dạt vì chiến loạn khiến lương thực vùi trong lòng đất vẫn chưa kịp thu hái.

Thế nhưng năm nay gặp đợt hạn hán, thành quả thu hoạch chẳng ra sao. Có lúc Thẩm Nguyệt và các binh sĩ tìm được một khoảnh khoai lang còn chưa kịp đào đi đã đủ để vui mừng phấn khởi rồi.

Nàng dẫn mọi người cùng nhau đào khoai lang, bùn đất dính lên áo tơi và váy, vừa ướt vừa nặng.

Bất kể là đào dược liệu hay đào khoai lang, Thẩm Nguyệt luôn tự mình tiến hành, không hề cậy mình là công chúa, cũng không than mệt mỏi hay khổ cực.

Vết thương của Tô Vũ vẫn chưa khỏi hẳn, hắn ở lại trong thành cùng một vài quân y chăm sóc các binh sĩ và nạn dân bị nhiễm thương hàn.

Mà vết thương của Tần Như Lương trước đó tái phát, hồi phục chậm hơn cả Tô Vũ. Cho dù hắn ta rất muốn ra ngoài cùng tìm cây thuốc với Thẩm Nguyệt nhưng đi đâu kiện của bản thân chỉ có thể cho phép hắn ta ở lại trong thành tĩnh dưỡng. Vừa không làm được công việc đòi hỏi thể lực vừa không chịu nổi gió mưa, hắn ta từng cảm thấy bản thân còn vô dụng hơn cả Hạ Du.

Tô Vũ không yên tâm về Thẩm Nguyệt, nhưng ngoại trừ quân y phải chăm sóc người bệnh và hắn không tiện hành động thì về cơ bản chỉ còn Thẩm Nguyệt biết nên đào loại thuốc nào thôi.

May mà phần lớn thời gian có Hoắc tướng quân ở bên cạnh giúp đỡ và bảo vệ, mỗi ngày Thẩm Nguyệt như nhóp bùn đất trở về, nhưng vẫn bình an.

Sau khi quay về, Thẩm Nguyệt không kịp nghỉ ngơi, cũng không kịp thay quần áo sạch sẽ đã phải cởi áo toại đi xử lý dược liệu, sau đó bỏ vào nồi sắc, chia cho mọi người.

Sau đó lại chia đều khoai lang mới đào đã được luộc chín.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 705

Dần dần thanh danh của Tĩnh Nguyệt công chúa càng lúc càng vang dội trong lòng các tướng sĩ và nạn dân.

Vào đêm, công việc bận rộn của ban ngày mới dừng lại, phần lớn quân dân dần chìm vào giấc ngủ trong trôi dạt và bất an.

Trong thành lại im lìm như thành hoang, chỉ còn lại cơn mưa mùa thu kéo dài không ngớt.

Không ai biết cơn mưa này còn tiếp diễn trong bao lâu, mưa cứ rơi mãi, chỉ sợ sẽ mang đến thêm nhiều tai họa và rắc rối.

Nước sông dâng lên, bùn đất bị rửa trôi, sẽ dẫn đến lũ quét.

Đến lúc này, bởi vì mưa liên tục nhiều ngày, trong thành không thể nào thoát nước được, trên đường tích tụ một lượng nước rất lớn.

Đại Sở vừa mới kết thúc chiến loạn cùng Dạ Lương, chỉ e hiện giờ không thể chịu nổi thiên tai bão lũ.

Sau khi mọi người đã ngủ, trong nồi đun một ít nước nóng, Thẩm Nguyệt mang nước nóng về phòng tắm rửa.

Bấy giờ cuối cùng nàng cũng có thời gian rảnh rỗi, gột rửa bản thân từ đầu đến chân.

Tô Vũ đứng ở bên ngoài, khẽ gõ cửa phòng nàng.

Sau khi tắm rửa xong, Thẩm Nguyệt mở cửa phòng, trên người vẫn còn hơi ẩm, thấy Tô Vũ đứng dưới ánh đèn ảm đạm trong hành lang, thần sắc nhu hòa, bèn nói: “Muộn thế này rồi, sao chàng vẫn chưa ngủ”.

Tô Vũ đáp: “Thấy nàng cả ngày bận rộn chẳng ăn được thứ gì, ta đến đưa ít đồ ăn cho nàng”.

Thẩm Nguyệt trông thấy thức ăn mà hân mang đến, ngoài món khoai lang mà mọi người cùng ăn, còn có vài món ăn khác.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Thứ này từ đâu ra vậy, không phải trong thành hết thức ăn rồi sao”.

“Đây là rau dại hôm nay Hạ Du đào về, số lượng không nhiều nên không thể chia đều cho mọi người, bèn lấy ra làm món ăn khuya cho nàng”.

Thẩm Nguyệt cười nhạt như không: “Đãi ngộ của ta cũng đặc biệt quá nhỉ”.

Tô Vũ mang thức ăn vào trong phòng Thẩm Nguyệt: “Nàng là công chúa, vốn phải được nuôi nấng trong vinh hoa phú quý, nhưng bây giờ lại đồng lòng cùng quân dân, chịu cực chịu khổ, ăn thêm chút rau dại đâu thế gọi là đặc biệt được”.

Thẩm Nguyệt ngẩng xuống bên bàn, quả thực ban ngày nàng không chú tâm đến việc ăn uống, bây giờ trông thấy đồ ăn mới thấy đói.

Tô Vũ đưa đĩa cho nàng, nàng nóng lòng nếm thử một miếng, nhưn mày hỏi: “Món rau dại này là do ai nấu?”

“Rau là do Hạ Du rửa, lửa là do Tần tướng quân nhóm, còn việc nấu nướng...”, Tô Vũ khẽ hỏi: “Ta nấu không ngon sao?”

Thẩm Nguyệt cảm thấy vô cùng kinh ngạc: “Chàng nói là họ hỗ trợ chàng, món này do chàng nấu?”

Tô Vũ cười cười: “Lần đầu nấu nướng, chẳng có kinh nghiệm gì, nếu không ngon cũng mong nàng lượng thứ”.

Đây là lần đầu Tô Vũ nấu cơm cho nàng nhỉ?

Thẩm Nguyệt nhìn món rau dại trong đĩa mà gật đầu: “Ngon, rất ngon”.

Đừng nói là lần đầu Tô Vũ nấu cơm, chắc hẳn đây cũng là lần đầu Hạ Du đi kiếm rau dại và rửa rau, Tần Như Lương chắc cũng lần đầu phải ngồi trước bếp lò nhóm lửa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 706

Làm sao nàng nỡ lãng phí tâm ý này chứ.

Thẩm Nguyệt ăn uống rất ngon miệng, khi ngẩng đầu lên thấy Tô Vũ đang chăm chú nhìn mình thì đỡ dẫn hỏi: “Ta chỉ mãi ăn một mình, chàng có muốn nếm thử không?”

Tô Vũ hỏi: “Ta nấu ngon lắm sao?”

Thẩm Nguyệt gật đầu: “Ngon mà”.

Tô Vũ không tin lắm, lấy đôi đũa trong tay nàng gắp thử một miếng rồi khẽ nhíu mày: “Không có vị gì hết, hóa ra ta bỏ hơi ít muối”.

Thẩm Nguyệt híp mắt cười: “Thanh đạm một chút cũng tốt mà, có thể nếm được mùi vị nguyên bản. Chỉ là ta không ngờ mọi người có thể phân công rõ ràng như thế để nấu một món ăn”.

“Những ngày này nàng rất cực khổ, họ cũng trông thấy mà”, Tô Vũ giơ tay lên, nhẹ nhàng vén lọn tóc bên tai nàng.

Vẻ mặt dịu dàng của hắn khiến Thẩm Nguyệt như ngã vào trong đó, rất khó để bỏ dậy.

Thẩm Nguyệt nói: “Mọi người đều vất vả”.

“Nhưng nàng thì khác, nàng là nữ tử, nàng là công chúa, đáng lẽ nên để mọi người bảo vệ nàng”, Tô Vũ đáp: “Nhưng có một số việc, bọn ta không thể làm thay cho nàng được, đành phải để nàng vất vả. Bây giờ nàng làm mọi thứ cực kỳ tốt, trong lòng các tướng sĩ và nạn dân, uy danh của nàng càng lúc càng cao”.

Tô Vũ nói tiếp: “Trên thế giới này, ngoại trừ quân đội còn có một thứ vũ khí lợi hại hơn hẳn, đó là lòng người. Nàng càng thu phục được nhiều lòng người, sau này nàng càng lợi hại”.

Ban đầu Thẩm Nguyệt cũng chẳng nghĩ nhiều đến vậy, những thứ này toàn do Tô Vũ nghĩ giúp nàng.

Nàng chỉ biết rằng khi thương hàn bộc phát trong số quân dân lưu lại thành, tổng cộng chỉ có vài người hiểu về dược lý, nàng không ra ngoài tìm dược liệu thì ai đi đây.

Cộng thêm việc mưa gió lạnh lẽo, nàng còn cố hết sức tìm thêm đồ ăn, không thể để mọi người chết đói chết khát trong thành trì trống không này được.

Nàng là Tĩnh Nguyệt công chúa, mà số binh sĩ này của Hoắc tướng quân vẫn luôn canh giữ ở Thành Huyền chỉ để đợi họ trở về từ Dạ Lương an toàn rồi mới rút lui.

Lúc này nàng đâu thể đòi hỏi cơm bưng nước rót được nữa, nàng phải lấy mình làm gương mới có thể đi đầu động được tâm lý tích cực của mọi người.

Những tướng sĩ bị nhiễm thương hàn kia khó khăn lắm mới sống sót qua chiến loạn, nhất được tính mạng từ trên chiến trường vô thường trở về, nếu đến sau cùng lại không trụ nổi qua cơn bệnh mà bỏ mạng nơi đất khách quê người thì quá thê lương.

Thẩm Nguyệt không cho phép chuyện như thế xảy ra. Thế nên nàng dồn hết khả năng cứu chữa từng binh sĩ bị thương, những nạn dân kia cũng không bị bỏ lại.

Ăn khuya xong, Tô Vũ ngồi bên cạnh Thẩm Nguyệt, hắn lấy thuốc mỡ ra cẩn thận bôi lên đôi tay nàng.

Thuốc mỡ vẫn là loại thuốc quen thuộc kia, hắn đã đi đầu chế trong lúc nhàn rỗi ở hành cung của Dạ Lương.

Thứ thuốc này hiệu quả cực tốt, cho dù Thẩm Nguyệt không cẩn thận khiến bàn tay bị thương, sau khi bôi thuốc cũng không để lại sẹo hay vết chai.

Thẩm Nguyệt mặc cho đầu ngón tay mát lạnh của Tô Vũ di chuyển trên tay mình, nàng nghe hắn nói rằng: “Cơn mưa lần này quá lâu rồi, e rằng nhất thời không thể về kinh thành được”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 707

Nhắc đến kinh thành, Thẩm Nguyệt càng lúc càng thấy kháng cự.

Nếu không phải vì Báp Chân vẫn còn ở kinh thành, thậm chí nàng không muốn về đó nữa. Nàng có thể cùng Tô Vũ cao chạy xa bay, cho dù ý nghĩ này quá đổi xa xỉ.

Thẩm Nguyệt khẽ nói: “Ta cũng không hẳn là nóng lòng muốn về”.

“Nếu thực sự là lũ lụt vào mùa thu thì không thể tránh được, từ đây về kinh thành đường xá xa xôi, trên đường có lẽ còn gặp thêm nhiều nạn dân. Thiên tai bão lụt chỉ khổ cho muôn dân bách tính, A Nguyệt sau này cần phải thu phục lòng dân”.

Thẩm Nguyệt chăm chú lắng nghe, không nói năng gì.

Tô Vũ lại nói: “Vốn dĩ biên giới phía Nam có Hoắc tướng quân, bây giờ lại hợp cùng với Dạ Lương, Bắc Hạ sẽ không ngăn cản nàng khôi phục thiên triều. Nếu lúc này xua quân lên phía Bắc cũng không phải không được”.

Hắn nói chuyện nhẹ nhàng và thản nhiên như thể đảo chính cũng rất đổi bình thường.

Thẩm Nguyệt nhíu mày: “Nếu thực sự là lũ lụt thì bách tính lưu lạc mất mát, lúc nào sao có thể ra tay sát phạt. Cho dù dùng máu chảy thành sông để đánh đổi mọi thứ, cũng chỉ sót lại đau thương và tang tóc thôi”.

Suốt dọc đường đi, binh sĩ Đại Sở tử thương vô số, nàng tận mắt chứng kiến vẻ yếu đuối và mệt mỏi của họ, cũng tận mắt chứng kiến cảnh nước mất nhà tan của bách tính.

Nếu sau cùng phải để những người này làm viên đá lót đường cho nàng, nàng làm sao yên lòng được?

Thẩm Nguyệt không phải người thánh mẫu đau đầu lo cho thiên hạ, nhưng nàng cũng không điên cuồng mất trí đến mức bất chấp vô số sinh mệnh để đổi lấy giá trị cho mình.

“A Nguyệt nói rất đúng, hiện giờ Đại Sở chẳng thể chịu nổi cảnh binh đao loạn lạc nữa, nếu không đến lúc đó cho dù lấy được cũng chỉ là một đồng hoang tàn”, Tô Vũ ngược mắt nhìn nàng, mỉm cười rồi nói.

“Xua quân lên phía Bắc khiến con dân lại chịu nổi khổ chiến tranh, đúng là hạ sách. Không cần đánh mà vẫn thắng mới là thượng sách.

Thế nên ta mới muốn A Nguyệt từ biên giới phía Nam lên kinh đô, dọc đường thu phục nhân tâm, cho dù đến lúc đó đại quân phía Nam đánh lên phía Bắc cũng sẽ có bách tính nguyện vì công chúa mà mở thành nghênh đón đội quân, khiến công chúa khỏi cần đánh cũng thắng”.

Thẩm Nguyệt kinh ngạc: “Vậy thì phải là uy danh bậc nào mới làm được”.

Tô Vũ nói: “Bây giờ đến cả ông trời cũng đang giúp công chúa. Chỉ cần công chúa có thể cứu giúp bách tính khỏi nạn lụt, làm sao lại không có danh vọng chứ”.

Mười đầu ngón tay của Thẩm Nguyệt đã được bôi thuốc cẩn thận, nàng nằm trên giường nghe tiếng mưa rơi tí tách ở bên ngoài mà hoàn toàn không thể ngủ nổi.

Tô Vũ đã thu dọn bát đĩa rồi ra ngoài.

Lúc này, hắt đứng bên ngoài, ánh đèn ảm đạm của hành lang đong đưa trong gió, khiến đường nét cơ thể hắt cũng trở nên âm u và ảm đạm.

Hắt thuận theo màn mưa chảy xuống từ mái nhà, ngược đôi mắt đen lên nhìn vào màn đêm cũng đen như mực ngoài kia.

Cứ rơi tiếp đi, cơn mưa liên miên này càng kéo dài càng tốt. Chỉ mong trận thiên tai này có thể thành toàn cho danh tiếng thiên thu của nàng ấy.

Đợi khi tình hình quân và dân trong thành ổn hơn, vì không tiện dừng chân quá lâu, Hoắc tướng quân tiếp tục dẫn quân dân tiến tới thành trì tiếp theo, hội hợp cùng các tướng sĩ.

Thành trì tiếp theo là thành Vân, sau khi Đại Sở cắt nhượng ba thành trì, thành Vân trở thành biên giới mới giữa Đại Sở và Dạ Lương.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 708

Bây giờ quân đội Đại Sở đóng ở thành Vân, tiến hành bố trí phòng bị cực kỳ cẩn mật đối với thành Vân.

Võn dĩ cứ tưởng rằng sau khi hội hợp cùng quân đội thì không cần lo lắng nữa.

Nhưng vì nạn dân ở khu vực phụ cận càng lúc càng nhiều, lũ lụt mùa thu có nguy cơ trở thành tai họa lớn, không một ai dám sơ suất.

...

Bởi vì mưa lớn liên tục trút xuống khiến nền đất mềm tơi lỏng nên khu vực lân cận thành Vân đã xuất hiện nhiều điểm sạt lở.

Thậm chí có nơi, đồi núi tiếp giáp với thôn trang, sạt lở xảy ra đột ngột vào nửa đêm làm một lượng lớn bùn đất từ trên đổ ập xuống, mọi người trong thôn đang say ngủ nên bị chôn sống hoàn toàn.

Nước sông từ các lưu vực gần đó tăng nhanh, dòng nước đục ngầu chảy xiết.

Thẩm Nguyệt vốn nên ở lại trong Thành Vân, bởi thôn trang bị đất đá vùi lấp kia rất có khả năng chẳng còn ai sống sót.

Nhưng nàng vẫn dẫn người tới thôn trang đó xem thử, đừng nói là một người, dù chỉ còn một con chó còn sống cũng không nên bỏ mặc.

Hoắc tướng quân không khuyên nổi nàng, Tô Vũ nhìn Thẩm Nguyệt đã mặc áo tơi mà nói: “Công chúa muốn đi, cứ để nàng ấy đi”.

Thẩm Nguyệt mà đi thì tất nhiên Hoắc tướng quân phải phái người đi cùng. Tô Vũ sẽ đi cùng nàng, Hạ Du cũng không ở lại một mình trong thành.

Khi đoàn người sắp xuất phát, ngựa cũng chuẩn bị xong, binh sĩ sẵn sàng đợi lệnh.

Tần Như Lương cũng theo sau, nghiêm túc nói với Thẩm Nguyệt: “Ta đi cùng cô”.

Thẩm Nguyệt quay đầu lại, loáng thoáng thấy một thứ khí chất cao quý không cho phép bất kỳ ai trái lời, nàng nhìn Tần Như Lương mà nhíu mày: “Vết thương chưa khỏi, người muốn đi đâu? Ở yên đây đi, không được đi đâu hết”.

Tần Như Lương mím môi nhìn Tô Vũ: “Vậy tại sao hấn có thể đi?”

Dưới màn mưa, thần sắc của Tô Vũ vẫn bình thản: “Tô mỗ bất tài, những ngày qua cố gắng dưỡng thương, thế nên phục hồi nhanh hơn Tần tướng quân một chút”.

Tuy hấn nói như thế, nhưng Tần Như Lương đâu thể không hiểu được.

Không dẫn hấn ta theo là bởi dẫn hấn ta đi rồi cũng vô dụng, hấn ta chẳng giúp được gì, ngược lại còn gây thêm phiền phức.

Hấn ta siết chặt nắm đấm theo thói quen, nhưng hai tay chẳng thể nào siết lại được.

Nếu hấn ta không chịu chữa khỏi đôi tay này, hấn ta chỉ có thể ăn không ngủ rồi tiếp tục vô dụng như vậy.

Sau cùng Tần Như Lương đành trơ mắt nhìn họ cưỡi ngựa, giục ngựa ra khỏi thành, chạy tới điểm sạt lở.

Thôn trang bị vùi lấp này nằm bên một con sông, muốn tiến vào đó, trước hết phải lội qua sông.

Cho dù nước sông dâng cao lẫn cùng bùn đất, dòng chảy vẫn rất mạnh.

Hoặc tướng quân tiên phong cưỡi ngựa qua sông.

Con ngựa của ông ta là một con ngựa già, đã cùng ông ta chinh chiến sa trường, vô cùng ăn ý, bước chân vững vàng, nhưng vừa xuống sông đã chìm mất một nửa bắp chân xuống sông, dù có vững vàng đến mấy cũng phải lảo đảo mấy lần vì lực chảy của dòng nước.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 709

Sau khi sang đến bờ bên kia, Hoắc tướng quân quay đầu đợi những người khác.

Hạ Du trấn tĩnh nói: “Ta đi trước, Thẩm Nguyệt đi sau ta, ta mở đường cho cô”.

Con ngựa của Hạ Du cũng khá ngoan ngoãn, thế nên Hạ Du ra roi thúc ngựa xuống sông.

Thẩm Nguyệt thấy hắn ta cứ lảo đảo mà cũng vã mồ hôi thay: “Hạ Du, người cẩn thận đấy”.

Cơ thể Hạ Du cứng đờ, không hề dám buông lỏng: “Yên tâm đi”.

Đợi khi Hạ Du qua được một nửa, Thẩm Nguyệt cũng giục ngựa xuống sông.

Nào ngờ Hạ Du vừa mới nói dứt câu, còn chưa tới bờ bên kia, con ngựa của hắn ta không biết đột nhiên vấp phải thứ gì, chân ngựa gập xuống, Hạ Du không kịp trở tay, bỗng chốc rơi khỏi lưng ngựa, ngã vào dòng sông.

“Hạ Du!”

Dòng sông chảy xiết, Hạ Du ngay lập tức bị dòng nước đục ngầu xô về phía trước.

Hoắc tướng quân đưa tay ra định kéo hắn ta lại nhưng đã chậm một bước, Hạ Du đã cách bờ càng lúc càng xa, ngược lại còn càng lúc càng bị dòng nước xô ra giữa lòng sông.

Thẩm Nguyệt đang chuẩn bị xuống sông, vừa nhìn thấy hắn ta chật vật vùng vẫy dưới sông thì nàng liền không chút do dự nhảy xuống ngựa.

Tô Vũ ở phía sau lưng nàng dường như đang thất thanh gọi tên nàng nhưng nàng không thể quan tâm nhiều đến vậy.

Nàng không thể trơ mắt nhìn Hạ Du bị dòng nước đục ngầu kia cuốn đi sau đó chết đuối!

Sau khi Thâm Nguyệt nhảy xuống dòng nước thì nàng ngay lập tức cố gắng hết sức đẩy cơ thể về phía trước để đuổi theo Hạ Du.

Nàng từng chút một đến gần Hạ Du, cả hai người họ đều dính đầy bùn.

Nàng đưa tay ra định bắt lấy hắn ta, hét lên: “Hạ Du! Bắt lấy ta!”

Hạ Du nhìn lại thấy nàng thì giật mình sợ hãi nói: “Cô xuống đây làm gì?”

Cho dù hắn ta có bị cuốn trôi thì cũng không dễ dàng gục ngã.

Sau khi tự thân khổ luyện một tháng, thân thể của hắn ta đã trở nên rất rắn chắc hữu lực, hắn đã không còn là Hạ Du vô dụng không biết làm gì như ngày xưa nữa.

Hắn ta đã chậm rãi thích ứng được với tốc độ của dòng nước trên sông, trong thời gian ngắn sẽ có thể ổn định lại thân thể.

Lúc này Thâm Nguyệt đã bắt được hắn ta, nàng không chút nao núng, tay còn lại cố gắng hết sức để tìm thứ gì đó bám lấy.

Cho đến khi có một bàn tay bình tĩnh nắm lấy tay của nàng, những ngón tay siết chặt lấy những ngón tay của nàng.

Thâm Nguyệt giật mình quay lại thì nhìn thấy Tô Vũ cũng đã xuống sông, đi kèm tĩnh đứng vững vàng ở giữa sông.

Nước bùn bắn tung tóe trên gương mặt không chút khuyết điểm của hắn.

Hắn vẫn đi kèm tĩnh nói: “Nắm chặt”.

Sau đó Tô Vũ liền kéo theo Thâm Nguyệt và Hạ Du từng bước sang bên kia sông.

Nước sông chỉ cao đến thắt lưng, nếu cứ trụ chắc chân tiến về phía trước một cách chậm rãi đều bước thì nước sông sẽ không thể cuốn bọn họ đi được.

Vì vậy cho nên y phục của cả ba người đều đã ướt sũng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 710

Nhìn thấy ba người đã sang đến bờ bên kia và Hoắc tướng quân cũng đã xuống nước, quân lính đi cùng cũng không khỏi sợ bóng sợ gió mất một lúc.

Sau đó, Hoắc tướng tổ chức quân lính chậm rãi từng người một qua sông an toàn.

Thẩm Nguyệt ngẩng đầu lên liền nhìn thấy bóng lưng vững vàng của Tô Vũ đang đứng trước mặt nàng.

Bộ y phục đen đã lấm lem bùn đất nhưng vẫn không che giấu được bóng dáng tao nhã của hắn.

Khi đó nàng đột nhiên cảm thấy mình và Hạ Du giống như những đứa trẻ được Tô Vũ bảo vệ, được hắn dẫn dắt lội ngược dòng và bước tiếp trong tình thế khó khăn.

Hạ Du cũng không nói nên lời giống như nàng.

Sau khi lên bờ, Tô Vũ kéo Thẩm Nguyệt sang một bên, bên ngoài tuy tỏ ra đi êm tĩnh nhưng vẫn không giấu được sự lo lắng, hắn khẽ cau mày nói: “Nàng có bị thương không?”

Thẩm Nguyệt lắc đầu, cảm thấy cái nhú mày của Tô Vũ cũng giống như cảnh đẹp vậy.

Tô Vũ nói: “A Nguyệt, lần sau đừng kích động như vậy”.

“Nhưng Hạ Du đã rơi xuống sông, sao ta có thể khoanh tay đứng nhìn được?”

“Có rất nhiều người ở đây có thể giúp nàng, nàng không cần phải tự mình ra tay”.

Hạ Du cùng Hoắc tướng quân đứng chung một chỗ, y phục của ai cũng đã dính đầy bùn đất, hai người đứng nhìn sang bên này nhưng không thể nghe rõ hai người họ đang nói với nhau chuyện gì.

“Chuyện đó phải khác chứ!”, Thẩm Nguyệt nhìn hắn nói: “Cho dù ta biết có người khác sẽ thay ta làm chuyện đó nhưng ta luôn muốn cố gắng cứu bạn bè của mình”.

Tô Vũ không nói gì, chỉ nhìn nàng bằng ánh mắt phức tạp.

Sau khi tất cả mọi người nghỉ ngơi và h ồ phục chuẩn bị tiếp tục lên đường thì Tô Vũ mới nhẹ nhàng nói: “Có đôi khi ta lại không muốn nàng là một người quá mức trọng tình trọng nghĩa, tình cảm trao đi càng nhiều thì sau này càng khó dứt bỏ”.

Thẩm Nguyệt ngạc nhiên nói: “Có tình cảm nào mà ta phải vứt bỏ hay sao?”

Tô Vũ thâm trầm nhìn nàng nói: “Ngày sau tất cả bọn họ đều là thần tử của nàng, ta cũng chính là thần tử của nàng. Chỉ có thần tử chết vì vua chứ không có chuyện vua chết vì thần tử”.

Trái tim của Thẩm Nguyệt như chùng xuống.

Lúc này Hạ Du mới đi tới hỏi: “Thẩm Nguyệt, cô không sao chứ?”

Thẩm Nguyệt lơ đãng lắc đầu nói: “Ta không sao”.

“Lúc này là do ta bất cẩn, suýt chút nữa đã liên lụy cô gặp nguy hiểm”, Hạ Du liếc nhìn Tô Vũ, mặc dù bình thường hắn ta vô cùng có thành kiến với Tô Vũ nhưng lúc này hắn ta lại nói chuyện với sự trịnh trọng lạ thường.

“Lúc này đa tạ đại học sĩ đã kịp thời kéo bọn ta lên”.

Tô Vũ bước ngang qua người hắn ta, nét mặt không chút biểu cảm nói: “Hạ công tử đã khách khí rồi”.

Hạ Du nhìn theo bóng lưng của Tô Vũ rồi đi rồi quay sang hỏi Thẩm Nguyệt: “Cô chọc hắn tức giận sao?”

Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: “Có thể”.

Hạ Du nói: “Lúc này cô liều mạng nhảy xuống dưới, đừng nói là hắn, ngay cả ta cũng cảm thấy tức giận”.

Rồi hắn ta lại chân thành nói: “Nhưng ta cũng thật sự cảm ơn cô vì muốn cứu ta mà đã liều mạng nhảy xuống”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 711

Nếu như Thẩm Nguyệt gặp nguy hiểm thì hẳn ta nhất định cũng sẽ không chút do dự mà xông tới cứu nàng.

Trên đường đi sau đó không ai nói với ai câu nào.

Thẩm Nguyệt vắt nước khỏi vạt váy rồi tiếp tục cưỡi ngựa đi về phía trước.

Khi bọn họ đi tới phía trước một thôn trang thì bọn họ liền thấy một nửa sườn núi đầu đã sạt lở đổ xuống dưới và dường như đã chôn vùi toàn bộ thôn trang làm lộ ra lớp bùn đất còn mới.

Bên dưới lớp vùng đất còn mới thấp thoáng những mái ngói bị vùi lấp, cảnh tượng trước mắt vô cùng tĩnh mịch.

Nơi này giống như đã từng trải qua một cơn ác mộng.

Hoắc tướng quân ngay lập tức phân công quân lính đi đến từng nhà để xem còn người nào sống sót hay không.

Thẩm Nguyệt, Tô Vũ cùng Hạ Du cũng gia nhập vào đám quân lính, khắp nơi toàn là bùn đất gạch ngói vỡ nát nhưng bọn họ vẫn cố gắng tìm kiếm người sống sót.

Nhưng nàng chỉ có thể bất lực nhìn thấy những thi thể bị chôn vùi lần lượt được lôi ra ngoài. Trong ngày mưa tầm tã, những thi thể lại càng tái nhợt, những bộ y phục đầm máu khiến cho thần sắc của Thẩm Nguyệt cũng tái nhợt theo.

Một thôn xóm nhỏ mới mấy chục nhân khẩu mà mọi người tìm kiếm rất lâu, thế nhưng chỉ có thể tìm ra thi thể, không còn một ai sống sót.

Hai chân Thẩm Nguyệt mềm nhũn.

Vài ngày trước Tô Vũ còn nói với nàng, chỉ cần nàng dốc hết lòng, hết sức cứu giúp, đừng thời dần xếp ổn thỏa cho bách tính trong cơn lũ lụt mùa thu, vậy sẽ có thể thu phục lòng người, nâng cao danh vọng.

Nhưng khi Thâm Nguyệt nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, trong lòng chỉ còn cảm giác lực bất tòng tâm.

Đừng nói đến việc còn rất nhiều nạn dân trôi dạt khắp nơi trong cơn lũ, mà chỉ cái thôn nhỏ trước mắt thôi, nàng đã bất lực không làm được gì.

Đến lúc xế chiều, mưa đã tạnh hẳn.

Hoắc tướng quân cũng không đành lòng nhìn dân làng phơi thây nơi đồng không mông quạnh thế này lên tiếng: “Công chúa, lão thần sai người chôn cất bọn họ”.

Thâm Nguyệt đáp lời: “Được”.

Sau đó các binh sĩ tìm khu đất trống bên cạnh, đào hố, chôn tất cả dân làng vào trong đó.

Tô Vũ nói: “A Nguyệt, sống chết có số”.

Hạ Du cũng nói: “Đúng, cô đừng khổ sở”.

Thâm Nguyệt không nói gì, một lát sau, trên mặt có hơi chấn động nói: “Các người nghe xem, hình như dưới lòng đất có âm thanh?”

Hạ Du không hiểu chuyện gì, tập trung lắng nghe, còn Tô Vũ đã nghe được rồi, tiến về nơi âm thanh phát ra.

Thâm Nguyệt và hấn gắng sức đẩy tất cả vật cản trở ra, khi này đã tìm kiếm ở đây rồi mà không có bất kỳ phát hiện gì. Nhưng bây giờ, âm thanh kia chính là từ bên dưới truyền đến.

Thâm Nguyệt dùng tay đào bùn đất, khi đào được chừng mấy thước, họ phát hiện bên dưới còn một không gian nhỏ hẹp, một thanh xà ngang đang “oằn mình” chống đỡ sức nặng.

Ba người hợp sức đào không gian kia rộng ra, Thâm Nguyệt kéo xà ngang lên thì trông thấy bên dưới có một đứa bé đang nằm và một con chó vàng đang hấp hối.

Âm thanh yếu ớt kia chính là do con chó phát ra, cơ thể nó bị ép đến thay đổi hình dạng, ngay cả đứng dậy cũng không nổi. Khi nhìn thấy đám người Thâm Nguyệt đến, trong đôi mắt nó lộ ra ánh nước long lanh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 712

Chó vàng cố gắng dùng miệng ngậm lấy đứa bé, Thẩm Nguyệt lập tức ôm đứa bé kia lên, chuyển đến nơi đất bằng, kiểm tra hơi thở của đứa bé rồi kêu lên: “Tô Vũ! Mau, mau cứu đứa nhỏ, vẫn chưa chết!”

Hai người đồng lòng cứu chữa cho đứa bé này, phí rất nhiều công sức mới cứu sống được.

Hạ Du lặng lẽ ôm con chó dưới hố lên, đưa đến trước mặt Thẩm Nguyệt, hỏi: “Thẩm Nguyệt, cô có thể cứu nó không?”

Chó vàng không còn kêu nữa, đôi mắt mở to không hề khép lại, khoe mắt mờ hồ có vệt nước mắt.

Thẩm Nguyệt giơ tay xoa đầu nó, sau đó dòi xuống phủ lên đôi mắt nó, chó vàng yên lặng nhắm nghiền hai mắt.

Thẩm Nguyệt mở miệng thở gấp, uể oải ngã trên mặt đất, khẽ nói: “Ta đột nhiên cảm thấy rất khó chịu”.

Hạ Du nói: “Ta cũng vậy”. Hắn ta ôm con chó vàng kia đứng dậy, đi về phía Hoắc tướng quân: “Ta đi nhờ sự phụ chôn cả nó vào”.

Trước lúc trời tối, đoàn người quay trở lại trong thành.

Quân dân trong thành ngóng trông đợi chờ, hi vọng bọn họ có thể cứu một vài người trở về, nhưng không ngờ cuối cùng chỉ cứu được một nhóc con.

Trong thiên tai gian khổ, mọi người đều cảm thấy như cùng cảnh ngộ, không khỏi cảm thấy xót xa.

Sau khi trở về, Thẩm Nguyệt uống mấy bát canh khử hàn nhưng vẫn cảm thấy trận mưa ngày hôm nay rét lạnh vào tận đáy lòng mình.

Ba người là nàng, Tô Vũ và Hạ Du ngồi vây quanh đồng lửa, toàn thân dính đầy bùn đất dơ bẩn, nước trong nồi đang đun, chờ sau khi nước sôi sẽ xách về phòng tắm rửa sạch sẽ.

Không ai nói gì.

Mãi đến khi trong nồi có hơi nóng bốc lên, Tô Vũ mới nói: “Hạ công tử, người mang về phòng tắm trước đi”.

Loại chuyện này vốn nên là Thẩm Nguyệt trước, nhưng Hạ Du biết Tô Vũ muốn đẩy mình đi, tránh mặt khỏi đó.

Vì vậy hắn ta đứng dậy múc nước, nói: “Vậy ta không khách khí”. Hắn ta múc nước nóng đi rồi rót nước lạnh vào trong nồi.

Thẩm Nguyệt dứt vài thanh củi vào trong lòng bếp được dựng lên tạm thời này để lửa cháy mạnh thêm chút.

Sau khi Hạ Du đi rồi, Tô Vũ mới khẽ nói: “Mặc dù chỉ cứu về được một đứa bé, nhưng A Nguyệt à, nàng kiên trì muốn đi chuyến này không hề vô ích, lòng người chính là phải tích góp từng chút từng chút như vậy”.

Trong mắt hắn lấp lóe ánh lửa, Tô Vũ lại nói: “Sở dĩ cảm thấy khó chịu là do A Nguyệt nàng dần dần có lòng yêu nước thương dân, đây là phúc của Đại Sở sau này. Thiên tai nhân họa cũng không chỉ có ở nơi này, nơi này còn như vậy, có thể thấy được nơi khác sẽ thế nào.

Biện pháp giải quyết duy nhất chính là dân giàu nước mạnh, ngày sau, chỉ có dân giàu nước mạnh mới có thể ứng phó được tai họa thế này, mới có thể di dời bách tính trên diện rộng, cho bọn họ một nơi yên thân gửi phận”.

Thẩm Nguyệt nghiêng đầu nhìn hắn, hắn nói rất bình tĩnh, lại mang theo kiên định vô hình.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Ta có thể làm được sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 713

“Vì sao không thế?”. Tô Vũ nói: “Đương kim hoàng thượng cố chấp trong việc tranh chấp đảng phái, các nơi đều là tham quan ô lại một tay che trời, bách tính sống chẳng hề đầy đủ ấm no. Muốn làm tốt hơn ông ta, không nhất định phải có tài cán kinh thiên động địa, mà phải có một trái tim yêu nước thương dân”.

Thẩm Nguyệt nói: “Chỉ có trái tim yêu nước thương dân là đủ rồi sao? Vậy tiên đế nhân ái đức độ, có lòng yêu nước thương dân, vì sao Đại Sở vẫn đổi chủ?”

“Thời buổi loạn lạc, đương nhiên không chỉ cần lòng yêu nước thương dân, mà còn phải có dã tâm tranh quyền đoạt lợi”, Tô Vũ bình thản: “A Nguyệt, những thứ không sạch sẽ đó, ta đoạt giúp nàng”.

Lời Tô Vũ nói luôn có thể chạm vào nơi mềm mại nhất trong lòng Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt mỉm cười nói: “Thật ra chàng còn thích hợp thống lĩnh bốn phương, tranh quyền đoạt lợi hơn ta, sao chàng lại muốn đẩy ta lên?”

Tô Vũ nhướn mày, thản nhiên nói: “Thiên hạ của Đại Sở vẫn họ Thẩm, ta nhiều nhất chỉ có thể làm một người chông đâm đứng sau”.

“Tô Vũ, nếu một ngày nào đó, thiên hạ và quyền lực chí cao bày ra trước mặt chàng, chẳng lẽ nó không có bất kỳ sức hấp dẫn nào đối với chàng sao?”

Tô Vũ nhẹ nhàng nói nhỏ: “Từ xưa đến nay, người làm đế vương có địa vị cùng quyền lực tối cao, một nửa dùng để thống trị quốc gia một nửa dùng để thỏa mãn dục vọng. Dục vọng của ta không nằm ở thiên hạ, chỉ cần có thể bảo hộ tốt cho nàng là được. Cho nên thiên hạ đối với ta cũng chẳng có ích lợi gì”.

Thẩm Nguyệt giật mình, mi mắt khẽ run rẩy dưới ánh lửa, nàng khẽ cụp mắt xuống, mỉm cười yếu ớt.

Tô Vũ nói: “Nếu như sau này nàng có thể bước lên trên ngai cao thì ta sẽ không còn phải lo lắng về việc có kẻ dám ức hiếp mẹ con nàng nữa. A Nguyệt, còn nàng có dự vọng nào không?”

Nàng chột bặt cười nhưng khóe mắt lại có chút cay cay.

Nàng không biết nên cảm thấy vui mừng hay là đau lòng.

Thẩm Nguyệt hít sâu một hơi, ngược nhìn lên bầu trời bên ngoài mái hiên rồi nói: “Sao ta có thể không có dự vọng được? Dự vọng duy nhất của ta chính là muốn ở bên cạnh chàng thật lâu”.

Tô Vũ khẽ cười, giọng nói nghe vô cùng động lòng người: “Cũng tốt, dự vọng như vậy thì không cần phải dùng đến quyền lực cùng địa vị của bậc đế vương, nàng có thể dùng hai thứ này để tạo phúc cho Đại Sở, khiến cho dân giàu nước mạnh. A Nguyệt, nước nóng rồi”.

Thẩm Nguyệt còn chưa kịp trả lời thì Tô Vũ đã múc nước nóng vào thùng sau đó lại đổ thêm nước lạnh vào, Thẩm Nguyệt cho thêm củi rồi tiếp tục nung.

Tô Vũ mang theo nước rồi nói: “Đi thôi, ta giúp nàng mang nước nóng trở về phòng”.

Thẩm Nguyệt muốn tự mình xách nước nên liền nói: “Đỡ cho ta tự mình làm, chàng chỉ vừa mới lành vết thương, không thể xách nặng được”.

“Vết thương đã không còn đáng ngại nữa”.

Tô Vũ không cho nàng cơ hội xách nước, hấn xoay người đi phía trước, Thẩm Nguyệt đành phải đi theo phía sau hấn.

Sau khi vào phòng, Tô Vũ hỏi: “Có đủ nước không, nếu không thì ta lại nấu thêm một thùng nữa”.

Thẩm Nguyệt nói: “Đã đủ rồi, ta tắm giặt tiết kiệm một chút là được”.

Sau khi xách nước cho Thẩm Nguyệt, Tô Vũ mới quay lại tự xách nước về phòng mình để tắm rửa.

Đêm đã sâu.

Hiếm có đêm nay trời lại không mưa, ánh đèn của hàng vạn ngôi nhà ở thành Vân lần lượt tắt đi, màn đêm vô cùng yên bình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 714

Lại nói, khi Tô Vũ và Hạ Du rời khỏi kinh thành thì đội hộ vệ đi theo họ đã bị bỏ lại ở phía sau rất xa nhưng cuối cùng tất cả vẫn có thể an toàn đi đến biên quan.

Đội hộ vệ này là do hoàng đế phái đến cho nên Hoắc tướng quân cũng không dám lơ là, luôn đối xử ưu ái với bọn họ.

Bây giờ bọn họ vội vã từ thành Huyên đến thành Vân, cuối cùng cũng gặp được đội hộ vệ này. Hiện tại, đội hộ vệ cũng đã được sắp xếp ở lại trong phủ đệ.

Bên trong đội hộ vệ này chắc chắn có tai mắt của hoàng đế, Hoắc tướng quân sắp xếp bọn họ ở lại phủ đệ cũng có ý để tiện theo dõi bọn họ.

Ở bên ngoài đang có chiến hỏa, để tránh gây ra những phiền phức không đáng có, Hoắc tướng quân đã hạ lệnh cho tất cả những người trong đội hộ vệ đều không được ra khỏi phủ đệ.

Đêm nay vừa tạnh mưa, đội trưởng đội hộ vệ đã lên ra khỏi tiểu viện của mình, chạy đến một tiểu viện không người.

Trên gờ tường có một con chim bồ câu đáp xuống đang kêu lên những tiếng cục cục.

Tên đội trưởng phát tay, con chim bồ câu liền bay tới đậu trên cánh tay của hắn ta.

Hắn ta lấy ra mẫu thư giấu trong ngực áo, chuẩn bị nhét vào ống thư.

Đúng lúc này, bên cạnh hắn ta đột nhiên lại vang lên một thanh âm vô cùng bình thản: “Người đang làm cái gì vậy?”

Tên đội trưởng giật mình quay đầu lại thì nhìn thấy Tô Vũ đã lặng lẽ xuất hiện ở phía sau, cổ họng của hắn ta nghẹn lại, ấp úng nói: “Hóa... hóa

ra là Tô đại nhân”.

Hắn ta luôn luôn ở trong trạng thái cảnh giác nhưng lại không biết Tô Vũ đã xuất hiện sau lưng mình từ lúc nào.

Tô Vũ mặc y phục đen, trên y phục không có chút bùn đất nào, hơi thở chậm rãi. Khi đôi mắt dài của hắn nhìn thẳng vào tên đội trưởng đội hộ vệ thì nó khiến cho hắn ta cảm thấy lạnh sống lưng giống như đang bị một bóng ma nhìn chằm chằm.

Tô Vũ nhìn con chim bồ câu đưa thư trên tay hắn ta cùng mảnh thư mà hắn ta chưa có thời gian nhét vào ống, nói: “Người muốn đưa tin cũng không cần phải lén lén lút lút như vậy, ngày mai chỉ cần tìm người mang tin tức tới trạm dịch thì liền có thể đưa tin về kinh”.

Tên đội trưởng chật vật đáp: “Tô đại nhân nói đúng, là do thuộc hạ thấy đêm nay mưa đã tạnh, lỡ như ngày mai trời lại mưa thì lại làm phiền đến người khác. Xin Tô đại nhân xin đừng trách, thuộc hạ cũng chỉ thực hiện đúng chức trách”.

“Trong thư viết cái gì?”, Tô Vũ thản nhiên hỏi.

Tên đội trưởng run run nói: “Xin thứ lỗi cho thuộc hạ không thể nói ra”.

Sau khi Hạ Du tắm xong hắn ta liền cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái nhưng vẫn đói quá không ngủ được. Sau khi trần trọc trở mình trên giường một lúc thì hắn ta liền ra ngoài kiếm gì đó ăn.

Không ngờ khi hắn ta vừa đi ngang qua một ngã rẽ trên hành lang thì liền thấy dưới chân tường tiểu viện có người.

Hắn ta bất giác muốn lớn tiếng hỏi tại sao bọn họ lại thập thò đứng ở đây.

Nhưng mà Hạ Du còn chưa kịp nói gì thì Tô Vũ đã thành linh giương mắt nhìn thẳng về phía của hắn ta, ngay lập tức phát hiện ra hắn ta.

Ánh mắt Tô Vũ vô cùng thâm trầm, phẳng lặng như mặt nước sâu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 715

Lúc này, Tô Vũ tỏ ra kinh ngạc nói: “Sao Tỉnh Nguyệt công chúa lại ở đây?”

Thẩm Nguyệt? Hạ Du nhìn xung quanh nhưng không thấy có ai khác ở đây ngoại trừ hắn ta.

Tên đội trưởng đội hộ vệ thấy Tô Vũ nhìn nghiêng rồi bảo công chúa Tỉnh Nguyệt đã đến nên cũng vội vàng quay đầu lại nhìn.

Nhưng chính vào lúc này, Hạ Du liếc nhìn kinh hồn bạt vía nhìn thấy Tô Vũ giơ tay lên nắm vào cổ của tên đội trưởng, sau đó chỉ nghe rầm rắc một tiếng, đầu của tên đội trưởng đã bị Tô Vũ bẻ gãy ngay tại chỗ.

Tên đội trưởng còn chưa kịp phát ra âm thanh gì thì Tô Vũ đã nhẹ nhàng buông tay khiến cho xác hắn ta mềm nhũn ngã xuống mặt đất.

Con chim bồ câu sợ hãi muốn bay đi nhưng Tô Vũ vừa giơ tay đã có thể dễ dàng bắt lấy chân của nó khiến cho nó không thể nào bay đi được nữa.

Tô Vũ rút thư của tên đội trưởng ra rồi thản nhiên liếc nhìn qua.

Con người nhìn hiên lành vô hại trước mặt cứ như vậy đã kết liễu mạng sống của một người mà nét mặt còn không chút thay đổi.

Mặc dù Hạ Du đã biết Tô Vũ là người như thế nào, trước đây hắn ta đã từng chứng kiến Tô Vũ giết người không chớp mắt, nhưng bây giờ tận mắt chứng kiến lần nữa hắn ta vẫn cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Cho nên Hạ Du mới đứng yên tại chỗ thật lâu cũng không biết phải phản ứng thế nào.

Tô Vũ vừa liếc mắt nhìn bức thư vừa thản nhiên hỏi: “Đã trễ thế này rồi, người còn ra đây làm gì?”

Hạ Du cảm thấy cổ của mình lạnh toát, rất sợ Tô Vũ đột nhiên nổi hứng giết người diệt khẩu.

Hạ Du ngấp ngừng nói: “Ta đói bụng, muốn đi ra ngoài tìm cái gì đó để ăn. Vừa rồi ta không nhìn thấy gì cả”.

“Ừm”, Tô Vũ vẫn thản nhiên đáp.

Hạ Du im lặng một lúc rồi lại hỏi: “Trong thư viết gì vậy?”

Tô Vũ cắt mảnh thư đi rồi nói: “Chỉ viết về chuyện hôm nay A Nguyệt đi cứu trợ thiên tai đã chiếm được cảm tình của người dân toàn thành và sự kính yêu của các tướng sĩ đóng quân ở biên cương”.

Hạ Du nói: “Nếu như hoàng đế thật sự đọc được bức thư này thì ông ta nhất định sẽ không để yên cho Thâm Nguyệt”.

“Nhắc mới nhớ, chẳng phải là người đã lâu không truy vấn tin về kinh đô rồi hay sao?”, Tô Vũ nói: “Ngày mai người có thể tìm người đưa thư ở trạm dịch để bọn họ chuyển thư về kinh đô”.

Hạ Du sờ sờ mũi nói: “Từ khi các người đi Dạ Lương thì ở thành Huyên không có gì để báo cáo, cho nên cũng đã lâu ta không viết thư. Cho dù có muốn viết thì ta cũng không biết phải viết cái gì”.

“Người cứ viết về những chuyện đã xảy ra, hoàng đế chắc chắn quan tâm nhất đến vấn đề hòa đàm giữa hai nước”.

Hạ Du nói: “Được rồi, ngày mai ta sẽ viết”, sau đó hắn ta lại nhìn xuống kẻ đang nằm gục trên mặt đất rồi hỏi: “Làm gì với hắn ta đây?”

“Gọi sự phụ của người đến đi, ông ta sẽ biết phải xử lý thế nào”.

Tô Vũ bước vào hành lang, đưa bồng câu cho Hạ Du rồi nói: “Cẩn thận một chút, đừng để cho nó bay mất”.

Hạ Du nhận lấy con chim bồng câu, nhìn thấy Tô Vũ bước ngang qua mình thì không thể không hỏi: “Ta phải làm gì với con chim bồng câu này

đây?”

“Người cứ giữ nó đi, ngày mai ta sẽ thịt nó h`âm canh cho A Nguyệt dùng”.

“Được”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 716

Sau khi Tô Vũ rời đi thì Hạ Du mới bước xuống bậc thềm rồi đi tới chỗ tên đội trưởng đội hộ vệ sau đó giơ chân đá đá vào người hắn ta.

Hắn ta không phản ứng lại, tất nhiên là đã chết rồi. Tô Vũ đã ra tay thì làm sao có thể chừa cho hắn ta con đường sống được?

Hạ Du đã dần quen với việc nhìn thấy người chết, sau khi bình tĩnh lại khi nhìn thấy thủ đoạn giết người của Tô Vũ thì cũng không còn quá sợ hãi.

Hạ Du đẩy xác tên đội trưởng vào trong một bụi cỏ gần đó để che đậy, nếu không sẽ rất dễ dàng bị phát hiện.

Sau đó hắn ta mới đi tìm Hoắc tướng quân sư phụ của mình.

Hoắc tướng quân không nói lời nào liền thu xếp tốt hậu quả, ông ta vừa nhìn liền biết nguyên do.

Hạ Du hỏi: “Sư phụ, người cùng Tô Vũ đã sớm cùng một phe rồi sao?”

Hoắc tướng quân kín đáo nhìn Hạ Du bằng ánh mắt thâm trầm rồi nói: “Sáng nay hắn đã để cho công chúa Tĩnh Nguyệt kéo người, bây giờ lại cho người nhìn thấy chuyện này có nghĩa rằng hắn không xem người là người ngoài, cho nên đối với chuyện tối nay người không được nói cho người khác biết”.

“Ngay cả Thẩm Nguyệt mà ta cũng không được nói hay sao?”, Hạ Du hỏi.

Hoắc tướng quân nói: “Người nói ra chuyện này, ngoại trừ làm cho công chúa Tĩnh Nguyệt thêm lo lắng thì có lợi ích gì?”

Hạ Du ngẫm lại thì thấy ông ta nói cũng có lý.

Ngày hôm sau, Hạ Du đang vặt lông chim bồ câu thì Tần Như Lương đi qua nhìn thấy liền cau mày hỏi: “Bồ câu đưa thư ở đâu ra vậy?”

Hạ Du ngạc nhiên nói: “Mới nhìn thoáng qua làm sao người có thể biết được đây là chim bồ câu đưa thư?”

“Trên chân của nó có dấu vết bị ống thư mài hẳn lên”.

Hạ Du thản nhiên nói: “Người có mắt nhìn đó. Đêm qua con chim bồ câu này từ đâu bay vào trong viện bị ta bắt gặp, hẳn là nó bay trong lúc trời còn mưa lớn cho nên đầu óc bị rối loạn, ngay cả phương hướng cũng không xác định được”.

Vặt lông nó được một lúc thì Hạ Du cảm thấy tốn sức quá bèn nói: “Đại học sĩ nói rằng con chim bồ câu này vừa hay có thể dùng để nấu canh cho Thẩm Nguyệt, nhưng mà chuyện vặt lông sao lại phiền toái như vậy chứ?”

Tần Như Lương im lặng một hồi rồi mới nói: “Người không biết nên trung nước sôi trước rồi mới vặt lông sao?”

“Còn có bước đó nữa sao?”

“Gà ở nhà người trước đây đều vặt lông sống như thế này sao?”

“Ta chỉ biết ăn thịt gà chứ chưa bao giờ thấy gà bị vặt lông như thế nào”.

Tần Như Lương đi tới cầm lấy con chim bồ câu rồi nói: “Để đó cho ta”.

Sau đó hẳn ta mới đun một nồi nước sôi rồi trung sơ con chim bồ câu trong nước sôi. Hạ Du tấm tắc nói: “Không ngờ đại tướng quân còn làm được chuyện này”.

“Không phải ai cũng biết làm ngay từ đầu, không biết thì có thể học”.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 717

Điều kiện ở thành Vân vẫn còn tốt hơn một chút, tạm thời vẫn còn có lương thực. Tần Như Lương tuy không thể giúp đỡ ở phương diện khác nhưng vẫn có thể xuống bếp nấu thức ăn.

Tuy hắn ta là một phế nhân nhưng việc nấu một bát canh cũng không thành vấn đề.

Đến buổi chiều thì Thẩm Nguyệt liền có canh bồ câu thơm ngon để dùng.

Tần Như Lương đặt bát canh vào tay Hạ Du, nhờ Hạ Du mang cho Thẩm Nguyệt dùng.

Hạ Du cảm thán nói: “Dù sao thì người cũng đã mất cả nửa ngày mới nấu xong được món canh này, sao người không tự mình đưa cho nàng chứ?”

Tần Như Lương không trả lời câu hỏi của hắn ta, chỉ nói: “Có đưa hay không là tùy người, ta còn có việc khác phải làm”.

Nói xong Tần Như Lương liền rời đi trước.

Hạ Du nhìn theo bóng lưng rời đi của hắn ta rồi thuận miệng nói: “Người thì còn có chuyện gì để làm chứ? Người là người nhân nhất trong số mọi người mà”.

Tần Như Lương dừng chân một chút thì Hạ Du mới đột nhiên nhận ra mình đã nói sai, nhưng Tần Như Lương cũng không trả lời, liền sai bước rời đi.

Thẩm Nguyệt ngồi bên hiên nhà chậm rãi ném thử, không biết đã bao lâu nàng không được dùng món thịt hân này, nàng nheo mắt nói: “Chim bồ câu ở đâu ra vậy? Chắc là người không rảnh rỗi đến mức có thời gian đi săn chim bồ câu đâu nhỉ?”

Hạ Du nói: “Ta đâu có rảnh rỗi đến như thế, con chim này bị mù đường cho nên tự mình dẫn xác tới đó”.

Thẩm Nguyệt nhếch miệng cười nói: “Canh này là do người h ần sao? Nó cũng khá ngon đó”.

“Canh này không phải là do ta h ần mà là do T ần tướng quân h ần”, Hạ Du nói: “Hình như gần đây hẳn ta đã học nấu ăn để nấu cho cô ăn”.

Nụ cười trên mặt Thẩm Nguyệt nhạt dần, nàng nói: “Hẳn ta đường đường là một đại tướng quân mà lại đi học nấu ăn sao?”

Hình như chính T ần Như Lương đã bảo Hạ Du mang canh tới đây nhưng lại bảo hẳn ta không được nói thật cho Thẩm Nguyệt biết.

Hạ Du th ần nghĩ, không nên để Tô Vũ lúc nào cũng là người đối xử tốt với Thẩm Nguyệt, T ần Như Lương thỉnh thoảng cũng nên có cơ hội thể hiện bản thân.

Nếu không thì Thẩm Nguyệt chắc chắn sẽ hoàn toàn bị Tô Vũ cướp được.

Cũng không phải là do Hạ Du phân biệt đối xử với T ần Như Lương và Tô Vũ, hẳn ta chỉ cảm thấy Tô Vũ là một kẻ cực kỳ khó đối phó, tuy rằng Tô Vũ đã vài lần cứu mạng hẳn ta và cũng đã khiến cho hẳn ta phải tâm phục khẩu phục.

Nhưng thái độ làm người là một chuyện, còn cảm tình giữa người với người lại là một chuyện khác.

Nếu như sau này Tô Vũ dùng thái độ làm người bình thường của hẳn đối xử với Thẩm Nguyệt thì chắc chắn Thẩm Nguyệt sẽ bị tổn thương.

Vì vậy cho nên Hạ Du mới nói thật: “Canh này quả thật là do hẳn ta h ần, được h ần từ sáng cho đến giờ cho nên chắc chắn vừa m ềm vừa ngon”.

Thẩm Nguyệt lẩm bẩm: “Ai bảo hấn ta làm việc này chứ?”

Tần Như Lương cố gắng cầm kiếm lên một lần nữa.

Trong tiêu viện có một dãy giá để binh khí, bên trên có đủ mọi loại binh khí.

Hấn ta rút ra một thanh kiếm nhưng cho dù có cố gắng đến cỡ nào thì hấn ta cũng không thể nắm chặt nó được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 718

Tần Như Lương cố gắng hết sức để chém cây cột gỗ bằng kiếm của mình, nhưng ngay khi thanh kiếm va chạm vào cây cột, trước khi cây cột hẳn lên vết kiếm thì tay hắn ta đã không thể đi đầu khiến được mà khiến cho thanh kiếm rơi xuống đất.

Nếu là ngày xưa thì hẳn ta hoàn toàn có thể chém đôi cây cột gỗ mà không cần tốn nhiều sức lực.

Tần Như Lương không cam lòng, lại nhặt thanh kiếm lên cố gắng chém một lần nữa.

Tô Vũ đứng lúc đi ngang qua nói: “Nếu như người cứ tiếp tục dùng lực như vậy thì sẽ chỉ càng khiến bản thân thêm tổn thương mà thôi”.

Tần Như Lương lạnh lùng liếc nhìn hắn rồi trầm giọng nói: “Đó cũng không phải là chuyện của người”.

Sau đó, mấy người Thâm Nguyệt lại tiếp tục bận rộn đi đến nhiều nơi xung quanh thành Vân để cứu trợ thiên tai.

Nơi nào có dân bị mắc kẹt trong mưa lũ thì Thâm Nguyệt luôn có mặt để cứu tế.

Nàng không muốn lại phải nhìn thấy những xác chết bị lôi lên khỏi bùn đất như ngày hôm trước, chỉ cần có thể cứu được thì nàng sẽ cố gắng hết sức để cứu.

Khi Thâm Nguyệt đích thân đưa Hạ Du và binh lính ra ngoài cứu người, Tô Vũ mới bắt tay vào việc giải quyết vấn đề từ gốc rễ.

Mưa vẫn không ngừng, thành Vân phải tăng cường khơi thông nạn vét sông ngòi, nếu không thì chắc chắn sẽ còn xảy ra nhiều thảm họa hơn nữa.

Tuy nhiên, có một nhánh sông kết nối thành Vân và kinh thành, nhánh sông này bắt nguồn từ thành Vân sau đó chảy qua kinh thành ở hạ nguồn.

Nếu như nạn vét khơi thông lòng sông ở thượng nguồn thì toàn bộ nước sông đầu sẽ đổ xuống hạ nguồn ở kinh thành, đến lúc đó e rằng tình hình ở kinh thành sẽ trở nên vô cùng trầm trọng.

Tô Vũ đứng phía trước sa bàn, trên sa bàn là bản đồ địa hình của dòng sông này.

Hắn dăm chiêu nói: “Rẽ nhánh con sông này ra, dẫn dòng sông tới vùng lân cận không người”.

Hoặc tướng quân ngay lập tức dẫn người bắt tay vào việc.

Tại thành Vân có không ít binh lính và nạn dân lần lượt nhiễm phong hàn, Thẩm Nguyệt không chỉ phải duy trì trật tự trong thành mà còn phải cố gắng khống chế bệnh.

Nếu như để cho bệnh phong hàn lan rộng và trở thành ôn dịch thì đó mới là vấn đề nghiêm trọng nhất.

Có đôi khi Thẩm Nguyệt còn quên cả ăn uống, đến tận lúc chạng vạng thì Tần Như Lương mới có thể mang cơm cho nàng.

Tất cả thức ăn đều còn nóng.

Thẩm Nguyệt ngạc nhiên hỏi: “Người trở thành đầu bếp từ khi nào vậy?”

Tần Như Lương nói: “Cô không cho ta cùng cô đi cứu trợ nạn dân, mà ta cũng không giúp được gì nhiều. Dù sao cũng không có việc gì làm, nấu chút đồ ăn cho cô cũng không vấn đề gì”.

Thẩm Nguyệt dùng bữa, Tần Như Lương hỏi: “Hương vị ổn chứ?”

Thẩm Nguyệt nhất thời không thể tiếp nhận được, nàng chưa từng nghĩ tới, đại tướng quân Đại Sở ngày xưa chinh chiến sa trường, ăn to nói lớn

mà nay lại có thể đích thân vào bếp, sát khí trên người dần dần bị mùi của dầu mỡ thay thế.

Thẩm Nguyệt khó khăn nuốt xuống rồi nói: “Người không thích hợp để vào bếp đâu, muốn nấu ăn ngon thì cần phải tỉ mỉ, món người làm mất quá”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 719

“Được rồi, lần sau ta sẽ chú ý”.

“Tần Như Lương”, Thẩm Nguyệt hỏi: “Tại sao người lại không muốn để Tô Vũ chữa lành tay cho người?”

“Sự giúp đỡ đó chắc chắn phải đi kèm đi kèm điều kiện, ta không muốn bị hấn khống chế”, Tần Như Lương mím môi nói: “Kẻ đó cuồng vọng tự đại hơn cô nghĩ rất nhiều, hấn nghĩ bản thân có thể khống chế được tất cả mọi người. Thẩm Nguyệt, loại người đó là đáng sợ nhất”.

Thẩm Nguyệt hiểu rõ, nàng nói: “Khó trách hấn lại nói phải để tự người hiểu ra chứ không ai có thể khuyên người được”, nàng nhìn Tần Như Lương rồi lại hỏi: “Hấn khống chế người làm gì chứ?”

Tần Như Lương nói: “Hấn nghĩ ta đương nhiên phải đồng ý với hấn nhưng ta sẽ không khuất phục”.

Có lẽ Tần Như Lương thật sự cảm thấy Tô Vũ là người rất đáng sợ, đừng nói là hấn ta, ngay cả Thẩm Nguyệt đôi khi cũng cảm thấy Tô Vũ thâm trầm đáng sợ.

Hấn hết tính toán chuyện này rồi lại tính toán đến chuyện khác, suy nghĩ vô cùng sâu xa khiến cho người khác không thể với tới được. Dường như hấn có thể lên kế hoạch từng bước và tạo ra những cái bẫy chỉ đợi kẻ khác nhảy vào.

Thẩm Nguyệt có thể hiểu được suy nghĩ của Tần Như Lương nhưng nàng đã yêu Tô Vũ sâu sắc, bây giờ nàng chỉ cảm thấy rằng việc hấn tính toán trước sau cũng là chuyện đương nhiên.

Nếu như hấn không tính toán trước sau thì làm sao hấn có thể sống sót ở bên bờ vực cho đến ngày hôm nay?

Thẩm Nguyệt nói: “Tô Vũ nói đúng, người cần thời gian suy nghĩ. Ta vẫn hy vọng một ngày nào đó người có thể trở lại làm Tần Như Lương như trước đây”.

Tần Như Lương nghĩ rằng Thẩm Nguyệt có thể không biết những gì mà Tô Vũ đã nói với hắn ta trong xe ngựa ngày hôm đó.

Một kẻ thâm trầm như Tô Vũ chắc chắn sẽ không thể hiện mặt tối của mình ra trước mặt Thẩm Nguyệt.

Tần Như Lương không muốn nói quá nhiều, chỉ nói: “Chờ một thời gian nữa thì cô sẽ nhìn ra bộ mặt thật của hắn thôi. Hắn phức tạp hơn cô nghĩ rất nhiều”.

Sau khi Tần Như Lương rời đi, Thẩm Nguyệt ngẩng một mình trên hành lang suy nghĩ một lúc.

Tô Vũ đúng thật là người thâm trầm và phức tạp như lời hắn ta nói.

Nhưng Tô Vũ bây giờ cũng đang không quản ngày đêm cùng Hoắc tướng quân xử lý lũ lụt, cứu vớt nạn nhân.

Chỉ cần bọn họ một lòng là được, không phải như vậy là đủ rồi hay sao?

Ngày hôm sau khi nước đã dần rút thì Thẩm Nguyệt mới cùng mọi người đi xem thành quả.

Lúc đó mưa phùn tầm tã, Hoắc tướng quân chỉ huy các tướng sĩ nạo vét dòng sông, ai cũng lội dưới bùn đen, khôi giáp phản chiếu ánh sáng lấp lánh trên mặt nước.

Họ đã đào một cái ao lớn ở vùng trũng không người ở, có thể dẫn một phần lớn nước sông vào cái ao đó.

Đợi sau khi trận mưa này qua đi thì vùng đất ở gần cái ao này còn có thể dùng để khai khẩn đồng ruộng, lấy nước trong ao để tưới tiêu.

Ngoài ra, phù sa chảy vào cái ao càng lúc càng nhiều, sau này không chỉ có thể khiến cho địa thế được bồi lấp mà còn hình thành ra được một mảnh đất phì nhiêu.

Khi Thâm Nguyệt đến, Tô Vũ đang đứng ở bãi cỏ bên cạnh.

Thảm cỏ xanh mướt cũng thấm đẫm nước mưa, trên đầu những ngọn cỏ dính đầy bùn đất lấm đẫm.

Tô Vũ mặc y phục đen, bầu trời sau lưng hắn có màu sắc như hòa làm một với ngọn núi, vạt áo của hắn ướt đẫm mưa phùn. Màn mưa phùn càng khiến cho dáng vẻ trầm mặc cùng khuôn mặt hoàn mỹ của hắn trở nên đẹp như một bức tranh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 720

Thẩm Nguyệt lặng lẽ bước đến bên cạnh hắn, trên tay nàng cầm một chiếc ô xanh che mưa cho hắn.

Tô Vũ liếc nhìn chiếc ô trên đầu, sau đó quay lại nhìn Thẩm Nguyệt nói: “Sao nàng lại ở đây?”

Lúc này sắc trời cũng đã dần tối.

Thẩm Nguyệt nói: “Ta chờ mãi không thấy chàng trở về cho nên mới đến đây xem thử một chút”, nàng hỏi: “Sao chàng lại không che ô?”

Cho dù chỉ là mưa phùn nhưng đứng lâu thì cũng sẽ bị nước mưa ngấm vào người.

Tô Vũ khẽ nheo mắt lại, nhìn những tướng sĩ đang gian nan làm việc ở phía trước rồi nói: “Bọn họ không ngại gió mưa thì làm sao ta có thể ngại được? Muốn trên dưới đồng lòng thì phải đặt mình vào vị trí của bọn họ mà suy nghĩ”.

Hắn nghiêng đầu nở nụ cười với Thẩm Nguyệt rồi lại nói: “Đáng tiếc trong mắt bọn họ thì ta chỉ là một kẻ độc sách yếu đuối, nếu không thì ta cũng đã nhảy lên phía trước để nạo vét lòng sông rồi”.

“Nhưng thương tích của chàng vẫn chưa hoàn toàn lành lặn”.

“A Nguyệt, ta không có yếu đuối như vậy”.

Sau đó, Thẩm Nguyệt mới cất chiếc ô đi rồi nói: “Vậy thì ta sẽ đứng đây cùng chàng”.

Mưa phùn như tơ nhện mềm mại giăng quanh người bọn họ.

Những giọt nước nhỏ rơi trên tóc cùng thân thể của Thẩm Nguyệt, trong chốc lát liền khiến cho bóng dáng của nàng như trở nên lấp lánh.

Nàng nheo mắt nhìn xung quanh, sắc độ của ngọn núi ở phía xa xa như hòa làm một với làn nước dưới chân nàng.

Tô Vũ nói: “Từ xưa đến nay triều đại nào cũng dùng quân đội để trấn áp thiên hạ, rất khó để có được sự đồng lòng của dân chúng. Nhưng lần này Hoắc tướng quân đã đi đầu động tướng sĩ biên quan ngược dòng giải cứu người dân ở vùng mưa lũ, quân dân đã đạt được sự đồng lòng chưa từng có. A Nguyệt, tất cả những chuyện này đều là công lao của nàng”.

Đôi khi những người ở địa vị cao chỉ cần làm một điều gì đó có lợi cho quân dân cũng có thể khiến cho bọn họ ấm lòng, ghi nhớ và biết ơn.

Cho dù là tướng sĩ biên quan hay là dân chúng trong vùng thiên tai, thì sau một thời gian chịu khổ bọn họ luôn cần có sự an ủi quan tâm.

Nếu bọn họ không nhìn thấy Thẩm Nguyệt đích thân ra ngoài cùng binh lính tìm thuốc, tìm thức ăn và chăm sóc từng binh lính bị bệnh phong hàn thì danh tiếng của Thẩm Nguyệt cũng sẽ không lan nhanh như vậy trong quân, và những binh lính đó cũng sẽ không có ý chí vượt qua nghịch cảnh.

Thấy trời sắp tối, Thẩm Nguyệt đi sang giúp tướng quân, Tô Vũ vẫn đứng một bên quan sát.

Hắn không thể giúp Thẩm Nguyệt làm những chuyện này. Đây là con đường mà nàng phải tự mình đi qua, danh vọng của nàng cũng phải do nàng từng bước tích góp được.

So với Thẩm Nguyệt, Tô Vũ không cần danh vọng, hắn muốn đặt địa vị của mình ở nơi kín đáo nhất. Khi Thẩm Nguyệt có ở bên cạnh thì hắn sẽ làm nhen cho Thẩm Nguyệt, khi Thẩm Nguyệt không ở bên cạnh thì hắn sẽ trở thành một đại học sĩ, cái gì cũng không biết trong mắt người khác.

Thẩm Nguyệt chạy đi giúp đỡ khiến cho bản thân mình cũng bị dính đầy bùn đất, nhưng nàng không hề quan tâm một chút nào, rất nhanh đã hòa nhập vào những người lính ở bên dưới.

Sau khi bầu trời đã trở nên tối đen như mực thì mọi người mới trở về thành Vân.

Sau đó Thẩm Nguyệt liền bắt tay vào nấu canh nóng rã mức cho mỗi người một bát để xoa tan cơn lạnh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 721

Khi thức ăn trong bếp đã được dọn ra thì Thẩm Nguyệt và Tô Vũ mới ngồi xuống ăn cùng nhau.

Tô Vũ nói: “Nghe nói Tần Như Lương gần đây đã vào bếp học nấu ăn. Trước đó hẳn ta cũng hẳn canh bôcâu cho nàng phải không?”

“Sao chàng lại biết đó là chim bôcâu?”, Thẩm Nguyệt liếc mắt nhìn hắn hỏi.

Tô Vũ nghiêm túc nói: “Ồ, thì ra là chim bôcâu, Hạ Du không nói rõ ràng nên ta chỉ đoán thôi. Món canh đó ăn ngon không?”

“Canh hẳn rất ngon nhưng những thức ăn còn lại thì không được ngon cho lắm”, Thẩm Nguyệt nói: “Hẳn ta không có năng khiếu trong việc nấu ăn nhưng vẫn cứ cố chấp”.

Tô Vũ cười nói: “Chỉ cần hẳn ta muốn học thì làm mãi rồi cũng sẽ quen tay mà thôi. Nếu như sau này hẳn ta thích xuống bếp thì còn có thể nấu cơm cho nàng ăn, đó cũng không phải là chuyện gì xấu”.

Thẩm Nguyệt nói: “Nếu như vậy thì ta đoán ta còn phải ăn những món tở tệ trong một thời gian rất dài. Ta không quen để cho Tần Như Lương nấu cơm cho ta ăn. Người như hẳn ta thích hợp cầm kiếm chứ không thích hợp cầm muôi”.

“Nhưng hẳn ta đã tự mình cự tuyệt, không ai có thể thay hẳn ta quyết định được”.

“Tô Vũ, chàng không thể ép hẳn ta chữa trị cánh tay sao?”

Tô Vũ ngẩng đầu đối diện như nhìn xoáy vào Thẩm Nguyệt rồi nói: “Nếu như ta chữa tay cho hẳn ta để cho hẳn ta trở lại làm một đại tướng quân như lúc đầu thì sau này hẳn ta sẽ trở thành kẻ địch của ta, nàng có muốn như vậy không?”

Thẩm Nguyệt suy nghĩ một chút rồi nói: “Hóa ra chuyện chàng muốn hẳn ta hiểu rõ chính là chuyện này, khó trách hẳn ta lại nói chàng là người phức tạp”.

“Ta sẽ không sửa chữa thanh kiếm để đặt vào tay của kẻ khác”, Tô Vũ nói: “Thay vì để hẳn ta có khả năng trở thành kẻ địch của ta trong tương lai thì tốt hơn hết cứ để hẳn ta như thế này”.

Chuyện cũ giống như một cơn gió, chỉ cần thổi qua liền tan biến.

Trong khoảng thời gian này, Tần Như Lương đã khiến nàng thấy được mặt gần gũi, ấm áp và chân thành của hẳn ta.

Thẩm Nguyệt đối với Tần Như Lương không có yêu mà cũng không có hận, cũng không muốn có một ngày thực sự sẽ trở thành kẻ địch của hẳn ta.

Nàng không thể nói Tô Vũ làm sai, dù sao Tần Như Lương cũng từng là đại tướng quân được hoàng đế xem trọng nhất, lập trường hai bên bất đồng cho nên tất nhiên Tô Vũ phải tính toán chuyện về lâu về dài mới được.

Sau đó Thẩm Nguyệt gật đầu nói: “Tốt hơn hết là cứ để cho hẳn ta suy nghĩ rõ ràng. Không cần hẳn ta hoàn toàn đứng về phía của chúng ta nhưng ít nhất sau này hẳn ta cũng sẽ không làm kẻ địch của chúng ta. Trong chiến sự với Dạ Lương lần này hẳn ta bị tính kế là bởi vì chưa chuẩn bị sẵn sàng, nhưng sau này hẳn ta nhất định sẽ không dễ dàng bị tính kế như vậy nữa”.

Tô Vũ nói: “Ta không cần hẳn ta đứng về phía của chúng ta, ta chỉ cần hẳn ta đứng về phía của A Nguyệt là đủ rồi”, ngừng một chút, ánh mắt của hẳn hơi tối lại, sau đó hẳn lại nói: “Bây giờ nhìn thấy hẳn ta đường đường là một đại tướng quân uy vũ mà lại chịu xuống bếp nấu cơm cho nàng thì ta nghĩ không lâu nữa hẳn ta sẽ suy nghĩ thông suốt mà thôi”.

Thẩm Nguyệt chống khuỷu tay lên mặt bàn, hơi nghiêng đầu nhìn Tô Vũ sau đó mỉm cười nói: “Chàng có biết Tần Như Lương ghét nhất là dáng vẻ thản nhiên này của chàng hay không?”

“Những gì ta nói đều là sự thật, có chuyện gì mà không phải là chuyện đương nhiên chứ?”, Tô Vũ khẽ nhướng mày, tr ần ngâm suy nghĩ: “Ngoại trừ nói ta là một kẻ phức tạp cùng thân nhiên thì hẳn còn nói với nàng chuyện gì nữa?”

“Sao vậy, chàng sợ hẳn ta ch âm ngòi ly gián chúng ta sao?”

“Ta chỉ muốn biết hẳn ta có nói lung tung hay không mà thôi”.

[6]

T ải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 722

Thẩm Nguyệt giả vờ suy nghĩ một chút rồi lại nheo mắt nói: “Hắn ta nói chàng là kẻ có lòng dạ hẹp hòi, thâm sâu khó lường, luôn muốn khống chế người khác, thái độ làm người vô cùng đáng sợ. Hắn ta còn nói sẽ không bao giờ khuất phục trước sự khống chế của chàng, nói ta không nên cùng làm việc xấu với chàng”.

Tô Vũ mỉm cười nói: “Đây là do hắn ta nói hay là do nàng nói”.

Thẩm Nguyệt nhướn mày nói: “Dù sai thì ý tứ cũng đại khái là như vậy, ta chỉ diễn đạt rõ ràng hơn mà thôi”.

“Vậy nàng có bị hắn ta thuyết phục hay không?”

“Có gì đáng ngạc nhiên chứ? Những chuyện mà hắn ta nói cũng không phải là ta không biết”, Thẩm Nguyệt nhìn hắn nói: “Nhưng ta yêu chàng, người khác không thể xen vào được”.

“Vậy thì nàng cũng biết ta có lòng dạ hẹp hòi, cho nên hắn ta có thể đối xử tốt với nàng nhưng nếu nàng muốn đối xử tốt lại với hắn ta thì vẫn nên thận trọng một chút”.

Thẩm Nguyệt cười rạng rỡ nói: “Nếu như ta không thận trọng thì chàng sẽ khóa cửa không cho ta vào phòng sao?”

Tô Vũ nói: “Không, lần sau ta nhất định sẽ không cho nàng bước ra khỏi phòng”.

Thẩm Nguyệt: “...”

Bác nển phát ra những tiếng tanh tách, ánh nển cũng khẽ lung lay.

Ánh mắt Thẩm Nguyệt sáng ngời nhưng nàng nhất thời cũng không biết nên nói chuyện gì.

Mấy ngày nay nàng đều bận rộn với việc cứu tế nạn dân, khắp nơi đều là những cặp mắt hướng về phía nàng, nàng không thể tỏ ra quá mức thân cận với hắn.

Nhưng trong lòng nàng chỉ thích được gần hắn. Có thể ngồi ăn cơm cùng nhau và nói chuyện một lúc đối với nàng đã là tốt lắm rồi.

Hai ngày nay Tô Vũ cũng luôn phải bận rộn với mấy người Hoắc tướng quân nên cũng không có thời gian dành cho nàng.

Một khi câu chuyện bị lệch khỏi chủ đề chính thì sẽ nảy sinh ra những tình huống khiến cho trái tim người ta đập nhanh bối rối.

Thẩm Nguyệt như quên hết tất cả mà tập trung sự chú ý vào Tô Vũ.

Ngay cả khi Tô Vũ giơ những ngón tay trắng thon dài lên và nói lỏng áo khoác ngoài, nàng vẫn cảm thấy cử chỉ của hắn thật tao nhã mê người.

Tô Vũ thấp giọng nói: “A Nguyệt, nàng cứ nhìn ta như vậy khiến cho ta cảm thấy cổ họng khô khốc rồi”.

Trong lòng Thẩm Nguyệt cảm thấy rất căng thẳng, dường như ngay lập tức cũng có cảm giác giống như hắn.

Ánh mắt nàng trở nên long lanh hơn, nàng khẽ nói: “Chắc là do chàng đang cảm thấy có chút tức giận”.

Tô Vũ cười nói: “Có lẽ là như thế”.

Để đảm bảo an toàn cho công chúa, những người lính tuần tra vào ban đêm thỉnh thoảng vẫn đi ngang qua canh gác.

Sau khi Thẩm Nguyệt và Tô Vũ ăn cơm xong thì họ cũng phải về phòng nghỉ ngơi.

Bọn họ vừa bước qua ngã rẽ thì đã nhìn thấy một đội binh lính tuần tra cần đuốc chuẩn bị đi ngang qua.

Thẩm Nguyệt định nhấc chân bước ra ngoài thì không ngờ Tô Vũ ở bên cạnh lại đột nhiên tóm lấy nàng và kéo nàng vào góc tường trong tiểu viện.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 723

Trong góc tường có một khe hở chỉ vừa đủ cho hai người đứng sát vào nhau không còn một chút khoảng cách nào.

Thân thể của Tô Vũ đột ngột áp sát Thẩm Nguyệt, hơi thở của hắn nóng rực bên tai khiến cho Thẩm Nguyệt có chút khó thở.

Nhưng Thẩm Nguyệt vẫn cố hết sức duy trì lý trí, nàng mở to hai mắt nhìn Tô Vũ đang ở gần trong gang tấc, nghiêm mặt mở miệng nói: “Đội tuần tra kia có vấn đề gì sao?”

Đã từng có chuyện sát thủ giả trang thành binh lính Dạ Lương trà trộn vào trong quân cho nên Thẩm Nguyệt không dám xem nhẹ chuyện này.

Nếu như thật sự có gian tế trà trộn vào trong quân thì phải xử lý sạch sẽ càng sớm càng tốt.

Kết quả, Tô Vũ lại nói nhỏ bên tai nàng: “Ta không biết, tạm thời còn chưa phát hiện ra”.

Thẩm Nguyệt ngạc nhiên nói: “Chưa phát hiện ra thì sao chàng còn kéo ta vào đây trốn?”

Khi tiếng giày sắt vang lên càng lúc càng gần, ánh sáng le lói của những ngọn đuốc cũng dần dần chiếu vào bức tường.

Tô Vũ siết chặt eo Thẩm Nguyệt, ôm lấy nàng nói nhỏ: “Ta chỉ muốn hôn nàng mà thôi”.

Ngay khi những người lính đi ngang qua bọn họ thì Tô Vũ đã ấn Thẩm Nguyệt vào tường, nâng cằm nàng lên rồi hôn nàng.

Lúc đầu Thẩm Nguyệt còn sợ bị lính tuần tra phát hiện, như vậy thì nàng và Tô Vũ có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

Nàng cũng biết chỉ cần một người lính vô tình cần đuốc rơi vào trong thì chắc chắn sẽ phát hiện ra.

“Sẽ bị phát hiện ra đó...”

Tô Vũ đã chặn hết những lời nói khẽ của nàng.

Lý trí nói với Thẩm Nguyệt rằng nàng không được làm điểu này nhưng nàng vẫn không tự chủ được mà vươn tay ra ôm cổ Tô Vũ rồi hôn hấn say đắm.

Lính tuần tra đã đi từ lâu, hai người hôn nhau cũng đã lâu, lưu luyến không muốn chia tay.

Thẩm Nguyệt càng ngày càng phát hiện, hóa ra nam nhân cũng có thể dùng tính từ tươi đẹp để hình dung.

Nàng đã thưởng thức được sự tươi đẹp của Tô Vũ, người này chỉ thuộc về một mình nàng.

Thật lâu sau, Thẩm Nguyệt vẫn lưu luyến khàn khàn nói trên môi hấn: “Tô Vũ, chàng thật thơm”.

Mùi hương trên cơ thể hấn thơm đến mức khiến cho kẻ khác phải mê muội.

Tô Vũ hôn lên vành tai nàng, giọng nói vừa khiêu khích vừa trêu đùa: “Thơm bình thường hay là thơm đến mức khiến cho nàng thất hồn lạc phách?”

Thẩm Nguyệt vùi đầu vào vòng tay hấn, hít một hơi thật sâu rồi nói: “Người kĩ hình như cũng không thơm như vậy”.

Hấn sung sướng khẽ cười nói: “Vậy là thơm đến mức khiến cho nàng thất hồn lạc phách rồi, có phải bây giờ nàng cảm thấy ta rất ngon miệng, rất muốn ăn ta hay không?”

Rõ ràng là đã cuối mùa thu nhưng Thâm Nguyệt lại cảm thấy toàn thân nóng hừng hực.

Nàng im lặng một lúc rồi mới lên tiếng: “Thật sự rất ngon miệng, ta thật sự muốn nuốt trọn chàng”.

Chỉ có đi ầu, bây giờ bọn họ không thể nào quang minh chính đại, ngay cả hôn môi cũng phải lén lút, khó tránh khỏi chuyện nảy sinh cảm giác yêu đương vụng trộm.

Chuyện này chỉ khiến cho cả hai thêm dần vật.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 724

Mỗi khi nàng chạm vào vành tai và tóc mai của Tô Vũ thì trong lòng Thẩm Nguyệt luôn dâng lên mạnh mẽ cảm giác muốn ở cạnh bên hắn cả một đời.

Khi bước ra khỏi góc tường, Thẩm Nguyệt chạm vào đôi môi nóng bỏng đang sưng tấy của mình.

Khi nàng quay đầu lại nhìn Tô Vũ, hắn cũng đang nhấc chân bước ra ngoài nhưng bộ dạng của hắn vẫn rất bình thản, khác hẳn với bộ dạng mãnh liệt đè nàng vào tường hôn lúc nãy.

Thẩm Nguyệt bĩu môi nói: “Đáng lẽ ta nên ra sức cắn vào môi chàng để xem chàng còn có thể bình tĩnh như vậy hay không”.

Tô Vũ cười nói: “Lại đây, nhân lúc ta còn chưa đi xa nàng còn có thể kéo ta vào trong làm lại thêm lần nữa”.

Muốn dùng sức kéo Tô Vũ vào trong, Thẩm Nguyệt thực sự không thể làm được.

Ngày hôm sau khi Thẩm Nguyệt tỉnh dậy thì nàng vẫn cảm thấy môi còn hơi tê. Nàng soi gương thì phát hiện vẫn còn vài chỗ sưng đỏ.

Nếu như để cho Hạ Du nhìn thấy thì không ổn, hắn ta nhất định sẽ truy hỏi ngọn ngành thì không buông tha.

Cho nên Thẩm Nguyệt bắt đầu tìm ột để ăn.

Bây giờ muốn chế biến những món ăn có ột cũng rất tốn thời gian cho nên nàng chỉ cần ăn ột sống là được.

Quả nhiên, khi Hạ Du đến thì đã hoảng sợ nhìn thấy cả miệng nàng đỏ bừng, trên trán thấm đẫm mồ hôi.

Hạ Du lấp bắp nói: “Thẩm Nguyệt, cô không sao chứ, sao cô lại ăn nhiều ớt như vậy, cô gặp phải đả kích gì sao?”

Thẩm Nguyệt liếc nhìn hắn ta, ra vẻ bình tĩnh nói: “Ai nói phải chịu đả kích gì thì mới có thể ăn ớt chứ? Thời tiết ẩm ướt lạnh lẽo như vậy, ta không thể ăn cay một chút cho ấm người hay sao?”

Thẩm Nguyệt đưa hai nắm ớt cho Hạ Du rồi nói: “Người nếm thử một chút đi, hương vị cũng không tệ lắm đâu”.

Hạ Du lắc đầu nói: “Ta còn chưa muốn tìm kích thích mạnh như vậy”.

“Ngon đến nỗi ăn hoài không chán chứ không cay một chút nào. Không tin thì người cứ ăn thử một miếng đi”.

“Không cay mà cô lại ra nhiều mồ hôi như thế hay sao?”

“Thời tiết như thế này phải đổ một chút mồ hôi mới tốt”, Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: “Ta hiểu về y thuật, người tin ta đi, nam nhân để thân thể bị nhiễm ẩm lạnh cũng không tốt đâu”.

“Không tốt thế nào?”

Thẩm Nguyệt nghiêm nghị nói: “Nhẹ thì đau lưng dễ mệt mỏi, tứ chi dễ bị tê lạnh, nặng thì còn không thể động phòng hoa chúc nữa”.

Hạ Du vừa nghe thấy chuyện đó thì đã tái mặt, đó đúng là một chuyện lớn.

Hạ Du bán tín bán nghi, liền ngồi xuống nói: “Thảo nào gần đây ta lại cảm thấy thân thể yếu đuối đến như vậy, hóa ra là do bị nhiễm ẩm lạnh”.

Thẩm Nguyệt giật giật khóe miệng, thầm nghĩ chắc là do hắn ta còn ăn cơm chưa no.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 725

Thẩm Nguyệt lại đưa trái ớt qua: “Nào, huynh đệ, ăn hai quả ớt, đảm bảo người khỏe như vâm, đây là thứ làm giảm bớt khí lạnh tốt nhất”.

Hạ Du đã bị thuyết phục phần nào, nhưng vẫn không dám ăn: “Rốt cuộc có cay không? Ta trông có vẻ rất cay”.

Thẩm Nguyệt nói: “Thật sự không cay! Không tin thì ta ăn một quả cho người xem!”, nói xong, nàng lập tức hào sảng cầm một quả ớt chấm vào nước tương rồi cho vào miệng nhai: “Thật sự không cay, người thử đi”.

Hạ Du thấy Thẩm Nguyệt ăn ớt mà mặt không đổi sắc như vậy, thế là tin ngay, hắn ta cũng cầm một quả nhét vào miệng nhai.

Mới nhai hai hai lần, sắc mặt lập tức thay đổi: “Móa!”

Thẩm Nguyệt lập tức nhổ ớt ra, vừa điên cuồng uống nước vừa vội vàng quạt gió vào miệng: “Mẹ nó, cay quá!”

Hạ Du cay đến chảy nước mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thẩm Nguyệt! Cô lại nở lừa ta!”

Hạ Du vội vàng chạy đi súc miệng, uống nước, trong miệng không ngừng hít khí, muốn quay lại tìm Thẩm Nguyệt tính sổ.

Lời nói còn chưa kịp ra khỏi miệng, Thẩm Nguyệt vội vàng chỉ vào phía sau hắn ta nói: “Mau xem, Tần Như Lương đến rồi”.

Hạ Du quay đầu nhìn, quả thật Tần Như Lương đang đi đến bên này.

Thế là Hạ Du trợn mắt lườm Thẩm Nguyệt một cái, sau đó sắc mặt lập tức thay đổi, đoạn trang bình tĩnh ngẩng đầu xuống, thường thức cách ăn ớt chấm tương cùng Thẩm Nguyệt.

Đợi sau khi Tần Như Lương đến gần, Hạ Du mặt không đổi sắc vẫy tay với hắn ta: “Ồ, Tần tướng quân, mau qua đây ng ồi. Mấy ngày nay mưa d ầm kéo dài, vừa nhìn đã thấy khí lạnh trên người người rất nặng”.

Tần Như Lương vốn không muốn đáp lời Hạ Du, nhưng thấy Thẩm Nguyệt cũng ở đó nên đi tới.

Tần Như Lương nhìn ớt và tương trên bàn, cau mày: “Các người đang làm gì vậy?”

Hạ Du nói: “Ăn ớt đó, đây là cách Thẩm Nguyệt mới nghĩ ra, có thể loại trừ lạnh trong người, Tần tướng quân muốn thử hay không?”

Tần Như Lương dứt khoát từ chối: “Ta không thử”.

Hắn ta đang định quay người rời đi, Thẩm Nguyệt bỗng nhiên lên tiếng: “Ta thấy khí lạnh trên người người rất nặng”.

Tần Như Lương quay đ ầu, khó hiểu nhìn nàng, hỏi: “Vậy thì thế nào?”

Hạ Du nói: “Mưa d ầm kéo dài quá lâu, khí lạnh xâm nhập vào cơ thể trong thời gian dài sẽ khiến cho cơ thể sinh bệnh. Thẩm Nguyệt thông hiểu y thuật, nàng nói, người có khí lạnh nhẹ thì đau lưng mỗi gối, chân tay lạnh toát”.

Sau đó hắn ta nhấn mạnh một câu: “Nặng thì có thể bất lực trong chuyện phòng the, vô cùng khó chịu”.

Tần Như Lương liếc hắn ta: “Trước mặt công chúa, người nói không lựa lời như vậy, e rằng không thích hợp”.

“Đây chính là đi ều Thẩm Nguyệt nói cho ta biết”.

“Ừ, là ta nói cho hắn ta biết”, Thẩm Nguyệt nói.

Hạ Du lại nói: “Tần tướng quân, có muốn thử ớt này không, thuốc tốt dùng để trừ khí lạnh, không cay mà còn ngon miệng”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 726

Tần Như Lương ghét bỏ liếc nhìn.

Thẩm Nguyệt nói: “Thật sự không cay, người có thể thử xem”.

Nói xong nàng và Hạ Du mỗi người ăn một quả, tỏ vẻ ăn khá ngon.

Thẩm Nguyệt cầm một quả ớt chấm tương đưa cho Tần Như Lương: “Nào, ăn thử coi”.

Xét thấy quả ớt là do Thẩm Nguyệt đưa tới, lại thấy hai người Hạ Du và Thẩm Nguyệt đều ăn mà mặt không có biểu cảm lạ gì, thế là Tần Như Lương cũng tin rồi.

Có lẽ là không cay đâu, huống hồ hẳn ta cũng không ghét ăn ớt.

Tần Như Lương cầm ớt ăn vào, sau khi nhai mấy lần, sắc mặt hơi thay đổi.

Hạ Du không tử tế bật cười, hả hê đến độ muốn đập bàn ăn mừng.

Cuối cùng hẳn ta cũng hiểu rõ cảm giác sau khi lừa gạt hẳn ta của Thẩm Nguyệt rồi. Vì lừa gạt Tần Như Lương, ăn quả ớt kia không phí công!

Thẩm Nguyệt cười mà như không cười, nói: “Thuốc đắng dã tật, ớt tốt cay miệng”.

Hạ Du hỏi: “Tần tướng quân, ăn ngon không?”

Tần Như Lương lạnh lùng nói: “Có tin ta nhét quả ớt này vào trong mũi người không?”

Đúng lúc này, Tô Vũ cũng đến đây.

Hạ Du vội vàng nói: “Đại học sĩ đến rồi”.

Sắc mặt Tần Như Lương hơi trở lại bình thường, từ tốn ngồi xuống bên cạnh bàn.

Sau khi Tô Vũ đến gần, hắn liếc nhìn ba người, giọng điệu bình thản: “Đầu ở đây à”.

Hạ Du hô lên: “Đại học sĩ qua đây ngồi”.

Tần Như Lương nặng nề lên tiếng: “Gần đây trời mưa tầm tã, khí lạnh khá nặng, nghe nói Thẩm Nguyệt nghĩ ra một cách rất tốt”.

Tô Vũ liếc nhìn mặt bàn, đuôi mắt khẽ nhướng lên, mỉm cười nói: “Ăn ớt sao?”

Thẩm Nguyệt đỏ trán, lúc đầu nàng cũng chỉ muốn che giấu chuyện đôi môi, sau đó thấy Hạ Du đến nên muốn lừa dối hắn ta một chút, lại không ngờ sau đó Hạ Du cũng lừa luôn Tần Như Lương, bây giờ Tô Vũ đến rồi, hai người bọn họ còn muốn lừa Tô Vũ.

Nhưng sao có thể dễ dàng lừa gạt Tô Vũ như vậy. Liếc nhìn vẻ mặt và ánh mắt của hắn, Thẩm Nguyệt biết hắn đã nhìn thấu tất cả rồi.

Hạ Du nói: “Đừng coi thường quả ớt, ớt là thứ có hiệu quả trực tiếp nhất trong việc trừ hàn khí. Những ngày này đại học sĩ ra ngoài dầm mưa không ít, hàn khí nặng dễ dàng mắc bệnh”.

Tô Vũ nhướng mày: “Mắc bệnh gì?”

Hạ Du ra vẻ thần bí nói: “Người nhẹ thì đau lưng mỗi gối, chân tay lạnh toát, người nặng thì phương diện kia không được, người hiểu không?”

Tô Vũ tỏ vẻ nghiêm túc hỏi: “Phương diện nào?”

“Chính là phương diện kia, đại học sĩ vẫn chưa thành thân, nếu sau này động phòng gặp trở ngại thì sẽ bị oán trách”.

Ánh mắt mang đầy ý tứ sâu xa của Tô Vũ nhìn về phía Thẩm Nguyệt, Thẩm Nguyệt nhìn thấy ý cười nơi đáy mắt hắn, nghe thấy hắn nói: “Cho

dù ta không được, nhưng ta tin rằng nàng có thể thông cảm cho ta”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 727

Khuôn mặt Thâm Nguyệt cứng lại, không cách nào xua đi được nóng rực trên mặt.

Hạ Du và Tần Như Lương đều chú ý đến thần mắt của hắn.

Hạ Du nói: “Đại học sĩ người nói chuyện thì cứ nói chuyện, nhìn Thâm Nguyệt làm gì!”

Sắc mặt Tần Như Lương cũng rất khó coi, nói: “Tô đại nhân nói mấy lời này với công chúa quả thật quá mức tùy tiện, có khác gì ngụy quân tử trong ngoài không giống nhau!”

Tô Vũ bước tới thong dong ngẩng xuống, đi kèm nhiên nói: “Không nhìn nàng ấy, chẳng lẽ lại nhìn hai tên nam tử như các người, không thấy kỳ lạ sao?”

Hình như cũng kỳ lạ thật.

Lạc đũa quá rồi, Hạ Du lại kịp thời kéo chủ đũa về lại: “Đại học sĩ, nào, ăn miếng ớt đi. Người mà không ăn sẽ bị bệnh đấy”.

Thấy Tô Vũ cầm quả ớt với vẻ bỡ ngỡ nhưng vẫn chần chừ không chịu ăn, Tần Như Lương lạnh lùng nói: “Người muốn ăn thì ăn, không ăn thì đưa cho Hạ Du ăn, lè mà lèm ề chẳng ra dáng nam nhân”.

Hạ Du lên tiếng: “Này, Tần tướng quân, mong người làm người phải có chút giới hạn! Đừng suốt ngày nghĩ cho người khác nữa, người nên nghĩ cho bản thân nhiều hơn”.

Khóe miệng Thâm Nguyệt không ngừng co giật, nàng nói: “Tô Vũ, không ăn thì thôi”.

Ngay lập tức, ánh mắt lạnh lẽo của Hạ Du và Tần Như Lương đồng loạt hướng về phía nàng, mang vẻ u ám và trách móc.

Ban này khi lừa hai người họ, Thẩm Nguyệt yêu cầu phải tự thực hiện, chưa từng nói rằng không ăn thì thôi.

Hạ Du thông dong đáp: “Đau lưng mỏi hông, tứ chi lạnh ngắt, thêm cả phương diện đó không ổn, là ai nói vậy?”

Hạ Du đáp: “Thẩm Nguyệt nói đó, nàng ta hiểu y thuật chắc người cũng biết nhỉ?”

Thẩm Nguyệt ấn lại khoe mắt đang giật giật, kéo vạt áo của Hạ Du dưới gấm bàn: “Đừng nói nữa”.

Tô Vũ liếc nhìn Thẩm Nguyệt, gật đầu thấu hiểu: “Hóa ra là thế”.

Hắn đẩy ớt cho Hạ Du và Trần Như Lương, nheo mắt rồi nói: “Các người ăn đi, ta không sợ bị bệnh, ta cũng thông hiểu y thuật, nếu bị bệnh ta sẽ tự chữa cho chính mình”.

Hạ Du và Trần Như Lương đưa mắt nhìn nhau, hiển nhiên ý đồ lừa gạt đã thất bại.

Lúc này, Tô Vũ cũng đẩy luôn phần ớt bên tay Thẩm Nguyệt ra, dịu dàng nói: “Đừng ăn nữa, ăn nhiều thượng hỏa”, hắn mỉm cười đầy thâm hiểm: “Nàng nhìn nàng kia, môi sưng đỏ hết cả lên rồi”.

Thẩm Nguyệt: “..”.

Tô Vũ không hề vạch trần nàng, nhưng với trí thông minh của Hạ Du và Trần Như Lương, chắc cũng nên hiểu rằng Thẩm Nguyệt bịa chuyện ra chứ nhỉ.

Sau đó Thẩm Nguyệt tìm có chuồn đi mất, Hạ Du ở phía sau nàng vỗ bàn kêu ầm lên: “Thẩm Nguyệt! Cô đúng là đồ lừa đảo mở miệng ra toàn lời nói dối! Không thể động phòng là lừa ta phải không!”

Thẩm Nguyệt tự thấy may mắn vì nàng chạy đủ nhanh.

Suốt cả ngày Thâm Nguyệt cứ cảm thấy lỗ mũi mình như bốc khói.
Nàng vốn không định ăn ớt đâu, thế mà r ồi cũng ăn mấy miếng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 728

Tô Vũ nấu trà thanh nhiệt cho nàng, Thẩm Nguyệt uống xong mới cảm thấy không còn nóng ruột nữa.

Tô Vũ phất áo ngồi xuống bên cạnh nàng, ung dung nói: “Loại bỏ phong thấp tại sao lại ăn cay, nàng có thể pha ít trà mà”.

Thẩm Nguyệt mím môi.

Hắn nghiêng đầu nhìn nàng, ánh mắt chạm tới đôi môi nàng mà không khỏi bật cười: “Nàng muốn che giấu chứng cứ hả?”

Thẩm Nguyệt nũng nịu lườm hắn một cái, nhấp thêm vài hớp trà, cảm giác hùng hực trong lòng giảm đi rõ rệt: “Biết rõ mà còn hỏi, thú vị lắm à?”

Tô Vũ trầm ngâm đáp: “Thế thì lần sau ta sẽ nhẹ nhàng hơn, cố gắng không để lại dấu vết, như thế nàng cũng không cần ăn ớt để che giấu nữa”.

Thẩm Nguyệt không khỏi sợ hãi: “Còn có lần sau á? Lần sau đến lượt chàng ăn ớt mới đúng!”

Mưa tạnh được một ngày.

Trong viện vẫn luôn ẩm ướt, cảm giác lạnh lạnh trong không khí cứ lần quần mãi vì không có mặt trời.

Chắc hẳn ai cũng mong nhớ những ngày tháng hanh hao mát mẻ với ánh nắng rực rỡ.

Vào đêm, mọi người đã ngủ hết.

Ngày thường Hạ Du ăn uống trong quân cùng Hoắc tướng quân, đồ ăn trong quân doanh chẳng có gì béo bở, thế nên cứ đến tối là hắn ta đói mốc meo, trần trọc không ngủ nổi.

Hắn ta luôn phải tới trừ phòng tìm chút gì đó lót dạ mới có thể ngủ được, đi lâu này đã trở thành thói quen trong thời gian gần đây.

Hạ Du tìm được vài cái bánh mìn thừ trong phòng bếp, vừa gặm bánh vừa quay về viện.

Không ngờ hắn ta gặp được Tô Vũ cũng chưa ngủ.

Tô Vũ xách theo một cái lồng, cẩn thận đi qua hành lang với ánh đèn leo lét.

Hắn bước đi không gây ra tiếng động, lớp áo đen như lặn vào trong bóng đêm, tay áo phơ phất như không nhiễm khói lửa nhân gian.

Hạ Du vô thức bật ra tiếng gọi: “Đại học sĩ”.

Tô Vũ ngừng bước chân, nhìn theo ngừn âm thanh.

Đôi mắt đen thẳm như mực, không nhìn rõ vui buồn kia khiến Hạ Du không khỏi bần chần, cảm giác như thể mình không nên gọi hắn vậy.

Đợi khi tiến đến gần hơn, thấy sắc mặt Tô Vũ vẫn ôn hòa, ánh mắt không hề thâm trầm như ban nãy, Hạ Du còn tưởng mình bị hoa mắt.

Hạ Du hỏi: “Muộn thế này rồi, sao người vẫn chưa ngủ?”

“Chẳng phải người cũng chưa ngủ đấy sao?”, Tô Vũ đi êm tĩnh trả lời.

“Ta đói quá mà, đi tìm đồ ăn”, Hạ Du nhìn về phía chiếc lồng trong tay hắn: “Người xách thứ gì thế?”

Tô Vũ giơ cái lồng lên trước mắt Hạ Du, ngay lập tức, một thứ âm thanh the thé vang lên trong màn đêm.

Hạ Du vội vàng lùi về sau một bước, định thừn nhìn lại mới phát hiện mấy con chuột bị nhốt trong lồng, làm hắn ta ban nãy thấy sợ hết hồn.

Hạ Du hỏi: “Mấy con chuột này từ đâu ra thế?”

Tô Vũ đáp: “A Nguyệt rất sợ chuột, chúng lại quá hoành hành, nửa đêm làm ồn khiến A Nguyệt không ngủ nổi, thế nên mới bị ta bắt”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 729

Không ngờ Thẩm Nguyệt không sợ trời không sợ đất lại đi sợ chuột! Nhưng đi đâu này cũng chẳng hề kỳ lạ, ai cũng sợ vài thứ gì đó mà.

Thế nên Hạ Du không nghi ngờ gì: “Vậy người mang chúng đi đâu để xử lý? Đừng nhất thời mềm lòng phóng sinh chúng, chúng sẽ quay trở lại đây”.

Riêng về đi đâu này thì Hạ Du có chút kinh nghiệm, hẳn ta bổ sung thêm: “Chuột thường sống thành từng ổ lớn, hôm nay người mới bắt được vài con, chắc chắn ngày mai vẫn còn”.

Tô Vũ đáp: “Ta sẽ nghĩ cách bắt hết bọn này. Hạ công tử nghỉ ngơi sớm đi”.

Thế là hai người tách nhau ra, Hạ Du về phòng đi ngủ, Tô Vũ xách đám chuột đi xử lý.

Sau đó bận tới bận lui, Hạ Du cũng không lấy chuyện Thẩm Nguyệt sợ chuột ra trêu chọc nàng, không nhắc đến nữa.

Cơn mưa đã dừng nên dù không thấy ánh mặt trời thì sắc trời vẫn từ từ sáng hơn.

Có vẻ như cơn mưa này cuối cùng cũng dừng rồi.

Việc khơi thông dòng chảy bên phía Hoắc tướng quân cũng được tiến hành khá thuận lợi. Chỉ cần trời không mưa nữa, nước đọng trong các ao hồ ở chỗ trũng cũng không tràn ra thêm nữa, hiểm họa sạt lở cũng bớt đi vài phần.

Sau khi nước trong các hồ chứa chảy ra ngoài một phần, tuy rằng nước sông vẫn còn lẫn bùn và cát, nhưng tình hình khá ổn định. Đợi khi bùn đất lắng xuống, nước sông chảy đến thành Kinh ở hạ lưu chắc hẳn sẽ trở nên trong hơn.

Thấy cơn mưa xám xịt kéo dài liên miên này sắp qua đi, bách tính và các binh sĩ trong thành Vân rất đổi vui mừng.

Mà đám người Tô Vũ đã ở lại thành Vân rất lâu rồi, đội nghi trượng trong kinh thành đã mấy lần thúc giục, họ cũng nên khởi thành hồi kinh.

Sau khi sự việc ở thành Vân được sắp xếp ổn thỏa, mấy người họ cùng đội nghi trượng trong kinh lên đường hồi kinh.

Ngày xuất hành, sắc trời vẫn còn xám ngoét, vó ngựa giẫm trên nền đất làm bùn nhão màu nâu văng tung tóe.

Bách tính trong thành biết tin Tĩnh Nguyệt công chúa sắp rời đi nên lục tục tới cổng thành đưa tiễn.

Tướng sĩ bên ngoài cổng thành cũng đứng ngay ngắn để đưa tiễn họ.

Thời gian này họ đã vì thành Vân làm rất nhiều điều, giải cứu không ít nạn dân. Sau này cho dù lũ lụt có xảy ra, sông ngòi bên ngoài thành đã được chia nhánh xong xuôi, bách tính ở thành Vân cũng không cần lo nước lũ sẽ tràn vào thành nữa.

Tuy rằng mọi người đồng tâm hiệp lực rất vất vả, nhưng các tướng sĩ và bách tính giúp đỡ lẫn nhau, sự ăn ý, tin tưởng và dựa dẫm này cũng là điều cực kỳ hiếm có.

Hoắc tướng quân rút ra một đội binh sĩ, đi theo hộ tống họ tới thành Kinh.

Lúc này Tô Vũ ngồi trong xe ngựa, Hoắc tướng quân cưỡi ngựa đi bên cạnh xe của họ.

Mặc dù đằng trước và phía sau có đội nghi trượng, nhưng thân binh của Hoắc tướng quân chặn ngay ở giữa, Hoắc tướng quân nói chuyện cùng Tô Vũ cũng không sợ bị nghe thấy.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 730

Hoắc tướng quân ngẩng đầu nhìn con đường ngoằn ngoèo trước mặt: “Chuyến này núi cao đường dài, Tô đại nhân phải luôn cẩn thận, nhất định phải bảo vệ được công chúa”.

Tô Vũ đáp: “Tướng quân cứ yên tâm, đây là chức trách của Tô mỗ”.

“Ta vẫn luôn yên tâm về Tô đại nhân mà. Tô đại nhân, chuyến này hễ kinh, hiệu triệu cự thần tiên triều, mở quan ải của các thành, đến lúc đó đại quân biên giới phía Nam mới có thể xua quân sát phạt lên phía Bắc, không cần tốn sức thổi bụi, cũng có thể tránh được một trận ác chiến, tránh cho bách tính lầm than. Nhưng hành trình này cũng hết sức nguy hiểm”.

Năm đó, không ít cự thần tiên triều cũng bị giáng chức xuống các địa phương như Hoắc tướng quân, thế nhưng bây giờ nó lại biến thành thời cơ, chỉ cần liên lạc với các cự thần, thành trì không cần tấn công cũng lấy được, họ sẽ tự mở cổng thành nghênh đón.

Chỉ là không biết bây giờ lòng dạ của các cự thần còn bao nhiêu phần hướng về tiên triều. Tô Vũ cần thăm dò từng bước, luôn luôn phải cảnh giác ám tiễn trong kinh thành.

Thẩm Nguyệt cần dùng hành trình này để xây dựng uy danh và sức hiệu triệu của bản thân, nếu không không thể khiến quan dân các địa phương tin phục.

Mà sự cố gắng bấy lâu nay của Tô Vũ là để gây dựng uy vọng cho nàng.

Sau cùng nàng sẽ trở thành Tĩnh Nguyệt công chúa biết gánh vác, có tài năng, được bách tính Đại Sở ủng hộ.

Tô Vũ sẽ khiến bách tính Đại Sở hiểu rằng, chỉ có Tĩnh Nguyệt công chúa mới có thể cứu họ lúc lâm nguy, mới có thể giúp Đại Sở tốt đẹp lên từng ngày.

Con đường này sẽ rất dài và chông gai.

Tô Vũ đáp: “Đợi khi mọi thứ chuẩn bị ổn thỏa, ta sẽ thông báo cho tướng quân”.

Hoắc tướng quân trầ n ngâm trong chốc lát: “Công chúa sau cùng không thể h ỡ kinh được, Tô đại nhân nhất định phải khuyên công chúa lấy đại cục làm trọng. Đợi khi đại quân ta tiến v ề phía Bắc r ỡ h ỡ kinh”.

Tô Vũ không thể hiện thái độ gì: “Chuyện này e là hơi khó, nhưng Tô mỗ sẽ cố gắng”.

Trong kinh vẫn còn Bấp Chân, lúc này chắc chắn hoàng đế sẽ giữ rất chắc, Thẩm Nguyệt sẽ từ bỏ thằng bé sao?

Ban đầu khi rời kinh hẳn chỉ lo Thẩm Nguyệt gặp nguy hiểm, rời đi quá vội, hẳn không thể nào chuẩn bị chu toàn cho Bấp Chân.

Nếu nghe theo lời dặn của Thẩm Nguyệt, Thôi thị thấy tình hình không ổn sẽ mang Bấp Chân tới tìm Liên Thanh Châu, nếu nhờ Liên Thanh Châu đưa Bấp Chân đi thì trong phủ tướng quân toàn là tai mắt, Liên Thanh Châu chắc chắn sẽ bị lộ.

Thời cơ chưa đến, Liên Thanh Châu chưa thể bị lộ vào thời điểm này.

Ai cũng biết rằng đối với Thẩm Nguyệt mà nói thì kinh thành chẳng khác nào cái l ồng, nàng không nên quay v ề đó, quay v ề đó chỉ càng thêm nguy hiểm.

Hoắc tướng quân cũng không nói nhiều nữa, chắc hẳn mặt lợi mặt hại trong chuyện này, Tô Vũ còn hiểu rõ hơn ông ta.

Sau đó đi thêm một đoạn, Hoắc tướng quân lại đ ề thấp giọng mà hỏi: “Đội nghi trượng tùy tùng này nên xử lý thế nào, có cần...”

Ông ta không nói tiếp nữa, nhưng ý tứ đã đủ rõ r ỡ.

Tô Vũ đi ền tĩnh đáp: “Không vội, đợi đến thành Kinh r ỡ tính tiếp”.

Từ thành Vân đến thành Kinh, đoạn đường không quá xa xôi, nhưng trời ẩm ướt, đường trơn trượt, đoàn người cũng đông, thế nên hành trình rất chậm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 731

Tận khi trời tối, đội hình của họ vẫn chưa tới được thành Kinh.

Thế nên họ đành tìm một nơi nào đó địa thế cao ráo để cắm trại, qua đêm bên ngoài.

Lửa trại sáng lên ở nơi núi rừng hoang dã mênh mông khiến màn đêm cũng ấm áp hơn đôi phần.

Cây cối ẩm ướt, trên cành lá dầm dề ngưng tụ những giọt nước, lặng lẽ rơi xuống, giống như sương lạnh trong đêm.

Lắng tai nghe cũng chẳng còn nghe thấy tiếng kêu của côn trùng hay ếch nhái nữa, màn đêm vô cùng yên tĩnh.

Bởi vì chỉ có tổng cộng hai chiếc xe ngựa cùng đi, ban ngày Hạ Du và Tần Như Lương cưỡi ngựa, Thẩm Nguyệt và Tô Vũ mỗi người ng ửi một chiếc xe ngựa, thế nhưng chẳng ai cảm thấy bất tiện.

Tính tình của Tần Như Lương và Tô Vũ trái ngược hoàn toàn.

Điều kiện hiện giờ của Tần Như Lương không thích hợp để cưỡi ngựa, thế nhưng hắn ta cứ cứng đầu đòi cưỡi ngựa, không để người khác cảm thấy hắn ta yếu đuối, nhưng Tô Vũ thì khác, người khác cảm thấy hắn yếu ớt, hắn có thể tỏ ra yếu ớt.

Ng ửi trong xe ngựa thoải mái hơn cưỡi ngựa rất nhiều.

Đến tối, các binh sĩ vây quanh đóng lửa, túm tụm lại. Điều kiện ngủ ngoài trời có hạn, Tần Như Lương và Hạ Du hoàn toàn có thể quay về trong xe ngựa mà ngủ.

Thế nhưng ba người đàn ông cùng chen chúc trên một chiếc xe ngựa thì quá chật chội.

Bên trong xe ngựa của Thâm Nguyệt có thể chứa một người nữa. Thâm Nguyệt không để tâm đâu, nàng giữ quan hệ không quá tề với cả ba người, chẳng qua cũng chỉ là chừa ra một chỗ để ngủ thôi.

Nhưng bất kể là Tô Vũ hay Hạ Du chuyển tới xe của Thâm Nguyệt thì đều không phù hợp.

Chỉ có Tần Như Lương ngủ chung một xe với Thâm Nguyệt mới hợp tình hợp lý.

Tô Vũ nói: “Đêm nay tạm thời cứ ngủ như vậy đi”.

Tần Như Lương nói: “Ba người ngủ không nổi, ta có thể tới chỗ Thâm Nguyệt ngủ nhờ”.

Tô Vũ ngẩng đầu nhìn hấn ta, đôi mắt hẹp dài nheo lại, trong ánh mắt thoáng thấy hàn ý, hấn đáp: “Chỗ nàng không chào đón người”.

Chẳng hiểu sao Tần Như Lương cảm thấy sung sướng khi cuối cùng cũng giẫm được vào đuôi của Tô Vũ, những ngày qua Tô Vũ khiến hấn ta rất tủi thân, bây giờ hấn ta cuối cùng cũng có thể khiến Tô Vũ ấm ức một phen rồi.

Thế nhưng hấn ta không hề thể hiện ra qua sắc mặt, chỉ lên giọng thách thức: “Người đâu phải nàng ấy, làm sao người biết nàng ấy không chào đón ta”.

Tô Vũ đáp: “Tốt nhất là người đừng quấy rầy nàng ấy”.

Hạ Du liếc nhìn Tần Như Lương rồi liếc sang Tô Vũ, cảm giác một mùi chua lèm nhanh chóng lan ra trong xe ngựa.

Hạ Du chép miệng, nếu võ công của Tần Như Lương khôi phục thì hay rồi, hấn ta thực sự muốn xem kịch hay khi hai người này đánh nhau, rốt cuộc là Tô Vũ lợi hại hơn hay Tần Như Lương lợi hại hơn nhỉ, làm hấn ta mong ngóng lắm đấy.

Thế là Hạ Du hóng chuyện không sợ chưa đủ lớn chuyện: “Nhưng bây giờ Thẩm Nguyệt vẫn là thê tử trên danh nghĩa của Tần tướng quân, Tần tướng quân qua đó chẳng phải là đi ều nên làm sao”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 732

Tần Như Lương đáp: “Hắn ta nói đúng đấy, tất cả mọi người đều biết Thẩm Nguyệt là thê tử của ta, ta tin rằng người cũng nên biết đi đâu đó. Sao hả, ta không thể tới làm phi tần nàng ấy sao?”

Toàn thân Tô Vũ như lạnh đi, không còn vẻ hiên hòa dễ gần như ngày thường nữa, mà là thứ khí chất mà vật sống chớ lại gần.

Hạ Du nép vào một góc, ngay lập tức thay đổi lập trường, hắn ta nói với Tần Như Lương: “Chỉ là một buổi tối thôi mà, ba người chúng ta chen chúc một tí cũng không phải không thể ngủ được, hay là Tần tướng quân đừng tới tìm Thẩm Nguyệt nữa”.

Hắn ta không muốn chịu trận, nhưng vẫn thấy vui khi kẻ khác gặp nạn. Có đi đâu, lỡ như Tần Như Lương đi tìm Thẩm Nguyệt rồi Tô Vũ tới gây sự với hắn ta thì không nên, thế là Hạ Du vẫn phải giả bộ giúp Tô Vũ nói vài câu.

Nhưng Tần Như Lương cảm thấy hả hê lắm, Tô Vũ càng không muốn, hắn ta càng phải làm vậy.

Tần Như Lương nói: “Tô Vũ, đêm nay ta sẽ đi tìm Thẩm Nguyệt đấy, có bản lĩnh thì người cũng đi tìm nàng ấy, tiếc là người không thể”.

Tần Như Lương tin chắc rằng Tô Vũ sẽ không ra tay với hắn ta ở đây, một khi hắn ta ra tay thì mọi thứ bại lộ hết. Cho dù ngăn cản được Tần Như Lương tiến vào xe ngựa của Thẩm Nguyệt, Tô Vũ cũng không đủ lý lẽ.

Thế nên Tần Như Lương muốn đi, Tô Vũ cũng không cản được hắn ta.

Huống hồ hắn ta cũng không dễ bị hù dọa, có thể trước kia hắn ta từng bị Tô Vũ chấn nhiếp, nhưng bây giờ khác xưa rồi.

Không ngờ rằng Tần Như Lương nói đi là đi thật, Tô Vũ cũng không hề đứng dậy ngăn cản.

Tô Vũ ngả người vào vách xe ngựa, giọng nói rất thản nhiên: “Người muốn đi, tất nhiên ta sẽ không cản người. Nói thật, ta cũng không có lý do gì để đi tìm nàng ấy. Nhưng nếu người dám chạm vào nàng ấy dù chỉ một chút, không đợi chữa khỏi hai tay cho người, ta sẽ khiến người tàn phế trước”.

Tần Như Lương nhắm mắt làm ngơ.

Tô Vũ lại nheo mắt như không có việc gì: “Ta sẽ khiến người mãi mãi không đến được thành Kinh”.

Hạ Du không khỏi nặng lòng, hẳn ta cảm thấy Tô Vũ không hề đùa cợt.

Hạ Du lúng túng nói: “Không đâu, Tần tướng quân sẽ không làm bậy đâu, huống hồ nơi này có bao nhiêu người canh chừng, xe ngựa cũng không xa lắm...”

Tô Vũ bất chợt ngược mắt lên nhìn Hạ Du.

Đôi mắt trắng đen rõ ràng kia phóng ra ánh nhìn rất bình thản, nhưng chẳng khiến sao chỉ khiến người ta run rẩy và bất an.

Hạ Du lập tức nhắm mắt, ngả đầu xuống, nằm trong xe ngựa ngáy khò khò.

Xe chiếc xe quả thực cách nhau không xa, Tô Vũ vén nhẹ rèm che, bên đồng lửa ngoài kia, Tần Như Lương nhấc chân tiến vào xe ngựa của Thẩm Nguyệt.

Vẻ mặt Tô Vũ không hiện ra chút sóng gió nào, nhưng đôi mắt như tối sầm đi.

Cho dù hẳn tin rằng Tần Như Lương không thể làm gì được, hẳn cũng thấy không vui.

Sự hiện diện của Tần Như Lương vẫn khiến Thẩm Nguyệt sững sờ, cho dù nàng biết nếu có ai đó đến đây, khả năng cao nhất chỉ có thể là Tần Như

Lương.

Không gian trong xe ngựa bỗng chốc trở nên nhỏ hẹp.

Thẩm Nguyệt chỉ vào bên còn lại và nói: “Người ngủ bên đó, ta ngủ bên này, đừng làm phiền nhau”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 733

Tần Như Lương ngẩng xuống được một lát, thấy Thẩm Nguyệt không định ngó ngang tới hắn ta: “Thực ra ta không cần thiết phải qua đây”.

Thẩm Nguyệt nhướn mày: “Nhưng chẳng phải người đã ngẩng ở đây rồi sao”.

Tần Như Lương đáp: “Chắc hẳn cô cảm thấy ta rất ti tiện, không giữ lời hứa, vẫn dùng danh nghĩa phu thê để chiếm lợi cho mình”.

Thẩm Nguyệt cười cười: “Ta không nghĩ vậy đâu, thời gian này người thay đổi rất nhiều”.

“Sợ dĩ ta qua bên này...”, Tần Như Lương nói: “Là vì muốn chọc tức Tô Vũ. Chắc hẳn không muốn ta đến đâu, bản thân hẳn không đến được, đêm nay chắc sẽ lo lắng không ngủ nổi mất”.

Thẩm Nguyệt: “...”

Nàng nhìn Tần Như Lương mà khóe mắt giật giật, khóe miệng loang loáng nét cười.

Tần Như Lương lại nói: “Gần đây hẳn huênh hoang quá đấy, hẳn ra vào phòng của cô, ta đã không tính toán gì rồi. Chỉ có chuyện gì liên quan đến cô mới khiến hẳn tức giận như vậy, đêm nay cho hẳn tức xì khói, cảm giác này quá là tuyệt”.

Thẩm Nguyệt đột nhiên có cảm giác Tần Như Lương và Tô Vũ yêu nhau lắm cắn nhau đau còn nàng hoàn toàn dư thừa vậy.

Thẩm Nguyệt ghen hòng một hồi, thấy Tần Như Lương nằm xuống ở một góc.

Hắn ta nhắm mắt lại: “Cô cứ yên tâm mà ngủ đi, ta chỉ mượn chỗ ngủ thôi, sẽ không quấy rầy cô đâu”.

Đối với chuyện tình cảm, có lẽ lúc này chính là thời cơ tuyệt vời để bày tỏ nỗi lòng, nhưng Tần Như Lương lại không nói thêm bất kỳ một câu dư thừa nào.

Chắc hẳn hẳn ta biết Thẩm Nguyệt sẽ không thích nghe những lời ấy, chỉ khiến nàng thêm bực mình.

Chỉ cần biết rằng Thẩm Nguyệt ở ngay bên cạnh là được, Tần Như Lương không mong mỏi quá nhiều. Cách bầu bạn bên cạnh như thế này, có một lần sẽ bớt đi một lần.

Tần Như Lương đã hiểu ra từ trước đó, Thẩm Nguyệt và Liễu Mi Vũ không giống nhau.

Liễu Mi Vũ là nữ nhân quán quýt bên cạnh hẳn ta, cần hẳn ta bảo vệ, còn Thẩm Nguyệt chỉ muốn bay đi.

Càng yêu nàng ấy, càng phải để nàng ấy bay cao hơn, chứ không phải cố chấp lôi nàng từ trên không trung xuống.

Nữ nhân này, bẩm sinh đã nên đứng ở nơi thật cao.

Về sau Tần Như Lương đột nhiên lên tiếng: “Thẩm Nguyệt, cô có cần ta bảo vệ nữa không?”

Qua hồi lâu, Thẩm Nguyệt mới trả lời: “Nếu ta nói cần người, có phải người nhất định sẽ bảo vệ ta, bất kể tương lai xảy ra chuyện gì?”

“Nếu cô cần, ta nhất định sẽ bảo vệ cô, bất kể tương lai xảy ra chuyện gì”.

Thẩm Nguyệt lặng lẽ mỉm cười: “Thế thì nếu ta thực sự nói cần, liệu có tiện quá không? Ta chỉ cần nói thật với người, ta vừa không cần người bảo vệ, cũng không muốn người biến thành kẻ thù”.

Tần Như Lương cười khô: “Rõ ràng cô chỉ cần nói một câu “cần”, tất cả mọi thứ có thể giải quyết dễ dàng”.

“Tần Như Lương, người có thể bảo vệ người thực sự cần được người bảo vệ, chắc chắn sẽ có người xứng đáng để người làm như vậy. Nhưng người đó tuyệt đối không phải Liễu Mi Vũ, bởi vì nàng ta không xứng”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 734

“Nếu trước kia ta không dẫn theo nàng ấy rời đi, phải chăng chúng ta sẽ không đi đến bước đường như hôm nay?”

“Có lẽ vậy, người hối hận à?”

Tần Như Lương đáp: “Ta không biết”.

Thẩm Nguyệt cảm thấy khá thê lương.

Nàng vừa mong Tần Như Lương nói hối hận, nhưng cũng không mong hắn ta hối hận, có lẽ hắn ta nói không biết chính là đáp án tốt nhất.

Nếu không, bao nhiêu năm qua hắn ta kiên trì bảo vệ Liễu Mi Vũ, để làm gì chứ?

Không ai nói thêm gì nữa.

Đêm đó, hai người bình yên vô sự trải qua một đêm trong xe ngựa.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, Thẩm Nguyệt xuống xe ngựa hít thở không khí.

Không khí trên núi trong lành mà hơi lạnh, hít sâu vài hơi là thấy có tinh thần ngay.

Tô Vũ và Hạ Du đang ngồi bên đống lửa, trên đống lửa bắc một nồi cháo, Hạ Du đang nướng lương khô.

Hoắc tướng quân biết một ngày không thể đến được thành Kinh nên mang theo ít lương thực.

Hạ Du thấy Thẩm Nguyệt bước ra bên vôi vàng vấy tay với nàng.

Thẩm Nguyệt nheo mắt nhìn bóng lưng của Tô Vũ, nhấc chân đi qua đó.

Nàng ng ồi xuống bên cạnh Tô Vũ, liếc nhìn hắn, thấy hắn cụp mắt, dưới mắt xuất hiện bóng mắt xanh xanh, nàng không khỏi sùng sò: “Đêm qua không ngủ ngon sao?”

Hạ Du nhanh m ồm nhanh miệng: “Đêm qua T`ân tướng quân tới chỗ cô, đại học sĩ đâu thể ngủ ngon được, v`ề cơ bản cả đêm không ngủ”.

Tô Vũ cực kỳ đi ềm tĩnh liếc nhìn hắn ta: “Là do người ngáy quá to, tiếng ền khiến ta cả đêm không ngủ nổi”.

T`ân Như Lương cũng nhanh chóng bước tới, liếc mắt nhìn Tô Vũ mà nói: “Trông trạng thái của người thế này, ta hài lòng lắm đó”.

Cành cây to như cõ tay trong tay Tô Vũ “rắc” một tiếng gãy làm đôi.

Hạ Du thấy tình hình không ổn lập tức đứng dậy lôi đầu T`ân Như Lương tới chỗ Hoắc tướng quân.

Tô Vũ đi ềm tĩnh đứng dậy, bàn tay dưới tay áo của Thảm Nguyệt vô thức kéo lấy góc áo của hắn.

Hắn nhẹ nhàng đáp: “Ta đi lấy bát mức cháo cho nàng uống”.

Bấy giờ Thảm Nguyệt mới buông tay.

Chẳng bao lâu sau, Tô Vũ cầm theo một cái bát không quay về, mức một bát cháo nóng hổi đưa cho Thảm Nguyệt.

Thảm Nguyệt bưng bát trong tay, thỉnh thoảng thổi vài cái.

Hơi nóng bốc lên như sương mù vậy, làm mờ t`ầm nhìn của Thảm Nguyệt.

Khi ngẩng đầu nhìn Tô Vũ, nàng cảm thấy hắn cứ mờ mờ ảo ảo, mi mục thanh tú như họa, đẹp đến mức không chân thực.

Tô Vũ im lặng h ồi lâu không nói gì.

Thẩm Nguyệt mở lời trước: “Chàng đang suy tính gì trong lòng thế”.

Tô Vũ trả lời: “Tính xem nên giết người thế nào”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 735

“Giết ai? Tần Như Lương?”

“Ừm”.

Thẩm Nguyệt hắng giọng, khoe miệng không khỏi nhếch lên: “Bát cháo này được bỏ thêm giấm sao, sao ta ăn mà cứ thấy chua chua nhỉ”.

“Bởi vì ta thêm ít giấm vào cháo”.

Thẩm Nguyệt: “... Chàng cho thật à?”

“Cho thật mà”.

Thế là Thẩm Nguyệt nghiêm túc nếm thử vài miếng, phát hiện hóa ra không phải ảo giác mà là bát cháo này hơi chua thật.

Thẩm Nguyệt dở khóc dở cười: “Đang yên đang lành chàng thêm giấm vào làm gì?”

Tô Vũ đáp: “Để nàng nếm thử vị chua”.

Thẩm Nguyệt nói: “Thế chàng cũng phải thử”.

“Không cần thử đâu, ta vốn đã chua lắm rồi”.

Tuy trong miệng toàn vị chua nhưng Thẩm Nguyệt thấy lòng dạ ngọt ngào lắm. Nàng uống hết bát cháo rồi đưa cái bát không cho Tô Vũ: “Vậy chàng cho ta thêm bát nữa, ta phải nghiêm ngặt thật kỹ vị chua này”.

Tô Vũ ngừng một chốc, múc thêm một bát cho Thẩm Nguyệt.

Thấy Thẩm Nguyệt nếm thử một cách nghiêm túc, sắc mặt Tô Vũ dịu lại, thoáng có chút thoải mái.

Thẩm Nguyệt ăn liền hai bát, Tô Vũ hỏi: “Nàng no rồi sao?”

Thẩm Nguyệt gật đầu nhìn hắn: “Chàng vẫn nên ăn một chút đi, kẹo lát nữa đi đường sẽ đói”, nàng tựa vào bên cạnh hắn thấp giọng nói một câu: “Chàng như thế, ta đau lòng”.

Sau đó nàng lại nhanh chóng kéo ra khoảng cách.

Tô Vũ híp mắt nói: “Tối qua hắn có làm gì không phải với nàng không?”

“Không có, hắn ngủ bên kia, ta ngủ bên này, nước sông không phạm nước giếng. T`ân Như Lương hiện tại cũng không phải là T`ân Như Lương trước kia nữa, hắn sẽ không cư0ng bức ta”, Thẩm Nguyệt cười.

“Thật ra, ta có nghe hắn nói hắn chỉ muốn chọc giận chàng, nếu chàng bị hắn chọc giận đến mức ngủ không ngon, ăn không vào thật thì đúng ý hắn rồi”.

Tô Vũ chậm rãi ăn cháo nói: “Như thế ta đúng là không thể để mình bị hắn chọc tức được!”

Thẩm Nguyệt nhìn tướng ăn của Tô Vũ, ánh mắt nhìn đến qu`àng thâm trên mắt hắn, đau lòng nói: “Tối qua, chàng không ngủ cả đêm sao?”

Tô Vũ nói: “Không có, chỉ là ngủ không ngon thôi”.

“Dù T`ân Như Lương không đứng đắn thì giờ hắn cũng chẳng đánh lại ta nên chàng đừng lo lắng như vậy”.

H`au kết Tô Vũ hơi động đậy, hắn nghiêng đầu nhìn nàng: “A Nguyệt, nàng chỉ có thể để ta chạm vào”.

Thẩm Nguyệt dời mắt nhìn chỗ khác, tim đập nhanh, nàng cong môi nói: “Ừ, ta không để người khác chạm vào, chỉ có thể cho chàng đụng, còn ghen không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 736

Tô Vũ nương mày nói: “Cháo này bỏ giấm hơi nhiều”.

Sau khi ăn xong, đoàn người tiếp tục lên đường đến Thành Kinh.

Nếu hôm nay tăng tốc đi đường thì có lẽ họ sẽ kịp vào thành lúc trời tối.

Đường vẫn còn lầy lội và khó đi nhưng trời ngày càng sáng, đôi khi có chút mưa phùn.

Hoa màu ven đường đa phần đã bị mưa lớn hủy hoại, trên đường đi thỉnh thoảng có thể thấy chỗ bị sạt lở, đất bùn mới lộ ra ngoài, thoáng thoáng mùi đất.

Hoắc tướng quân phái binh sĩ đi trước dò đường, tốt nhất nên đến thành Kinh báo cho quân thủ thành một tiếng, để quân thủ thành đóng cửa muôn một chút để tiện cho việc đón công chúa vào thành.

Binh sĩ dò đường nhanh chóng quất roi thúc ngựa chạy nhanh, vó ngựa giẫm lên bùn đất, một lát sau đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Nhưng đến xế chiều, binh sĩ dò đường đó lại cưỡi ngựa nhanh chóng quay lại.

Con ngựa vừa chạy tới gần, binh sĩ thuận thực bước xuống ngựa rồi quỳ gối trước mặt Hoắc tướng quân.

Hoắc tướng quân nói: “Phía trước có chướng ngại vật?”

Nếu gặp sạt lở chắn đường, có lẽ họ phải kéo dài hành trình.

Binh sĩ đó bẩm báo: “Bẩm tướng quân, thuộc hạ đã cưỡi ngựa đến thành Kinh nhưng cửa thành đóng chặt, hôm nay không thích hợp vào

thành!” , ngừng một chốc, binh sĩ lại nói: “Nghe lính trấn thủ thành nói là tạm thời không thích hợp vào thành”.

Hoắc tướng quân nhìn sắc trời: “Còn sớm mà sao lại đóng cửa thành? Người nói không thích hợp vào thành là thế nào?”

“Người dân trong thành Kinh... hình như bị nhiễm ôn dịch”.

Sắc mặt Hoắc tướng quân trở nên nghiêm trọng.

Một khi gặp thiên tai đại hạn, điều đáng sợ nhất là tình hình tai họa lan rộng, cuối cùng dẫn đến ôn dịch tràn lan.

Không ngờ lần lũ lụt lần này vẫn dẫn tới dịch bệnh.

Ôn dịch rất dễ lây lan, lại khó chữa trị khỏi, tình hình này thì chỉ có thể phong tỏa thành, người ngoài không vào được, người bên trong càng không ra được.

Đến lúc không thể kiểm soát được nữa, chỉ còn cách đốt thành dập dịch, dùng cách này để hoàn toàn ngăn chặn tình hình dịch bệnh lây lan. Tải áp hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Hoắc tướng quân trầm ngâm, binh sĩ thân cận bên cạnh hỏi: “Tướng quân, bây giờ phải làm sao? Chúng ta có cần quay về thành Vân trước rồi nghĩ cách khác không?”

Dù thế nào cũng không thể mạo hiểm vào thành lúc này.

Thế nên Hoắc tướng quân cân nhắc một lúc, sau đó ra lệnh cho cả đoàn quay về thành Vân trước.

Lúc này họ đã đi được hơn nửa chặng đường.

Thẩm Nguyệt thấy thế bèn xuống xe ngựa hỏi: “Hoắc tướng quân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hoắc tướng quân nói: “E là không thể đến thành Kinh được, nơi đó phát sinh dịch bệnh, cửa thành đóng chặt, Tĩnh Nguyệt công chúa vẫn nên quay về thành Vân đợi dịch bệnh qua rồi hãy tính”.

Đội nghi trượng sốt ruột về kinh, bây giờ nghe được tin tức này, ai cũng nôn nóng vô cùng.

Lỡ đâu cố chấp vào thành rồi mắc ôn dịch vào lúc này thì sẽ mất nhiều hơn được.

Thâm Nguyệt nhíu mày nói: “Người dân trong đó phải làm sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 737

“Một khi ôn dịch bùng phát thì rất khó kiểm soát!”, Hoắc tướng quân nói: “Tạm thời không biết dịch bệnh lây lan ở thành Kinh là bệnh gì, nếu không chữa trị ổn, cuối cùng cũng chỉ có thể bỏ thành”.

“Nói cách khác, nếu không chữa trị được thì tất cả người dân bên trong đều bị bỏ rơi sao?”

Hoắc tướng quân gật đầu nói: “Công chúa quay về thành Vân trước rồi xem động thái bên này thế nào”.

Nhưng Thẩm Nguyệt đứng trước xe ngựa, ngẩng đầu nhìn về hướng thành Kinh, lần nữa mãi không lên xe.

Nàng quay đầu lại nhìn Tô Vũ đã ra khỏi xe ngựa, hần yên lặng đứng trước xe nên hỏi hắn: “Chàng nghĩ sao? Chúng ta phải quay đầu à?”

Tô Vũ bình thản: “Công chúa lo cho dân chúng, mọi chuyện mặc công chúa giao phó”.

“Ồ...”, Thẩm Nguyệt cong môi nói: “Vậy chúng ta tiếp tục đến thành Kinh đi”.

Hoắc tướng quân khuyên: “Công chúa, trong thành Kinh đang bùng phát dịch bệnh chứ không phải đơn giản là cảm sốt bình thường, xin công chúa hãy suy nghĩ lại”.

Thẩm Nguyệt đáp: “Ta biết, vừa lúc ta biết chút y học, mong rằng có thể giúp đỡ gì đó. Hoắc tướng quân, tướng quân dẫn các huynh đệ quay về đi, bọn ta tự mình vào thành là được”.

Nghe nàng nói như vậy, người trong đội nghi trượng nhất thời không có chủ kiến, khó tránh khỏi có phần do dự.

Thẩm Nguyệt lại nói: “Các vị không muốn đ ồng hành thì có thể đi theo Hoắc tướng quân trở về, đợi sau khi ôn dịch của thành Kinh được dập tắt rồi quay lại”.

Nhưng Thẩm Nguyệt khẳng khăng như vậy, chắc chắn Hoắc tướng quân sẽ không rời đi, các thân binh của ông ta không một người nào do dự, cho dù những người trong đội nghi trượng kia nảy sinh suy nghĩ chùn bước thì cũng không có người hộ tống về thành Vân.

Thế là cuối cùng mọi người đành phải đuổi theo, vẫn kiên trì tiến về thành Kinh.

Trước khi trời tối đội ngũ đến bên ngoài thành Kinh.

Ngoài thành lạnh lẽo tiêu đi ều.

Cửa thành loang lổ màu sắc cổ xưa vẫn luôn đóng chặt, người bên ngoài thành đứng dưới gọi h ồi lâu nhưng không thấy người nào trả lời.

Cuối cùng cũng có một tên thủ vệ canh giữ cửa thành thò đầu ra từ giữa lan can trên tường thành, đáp lại một câu qua quýt: “Không mở cửa thành, các người ở nơi nào thì trở về nơi đó đi!”

“To gan! Đây là Tĩnh Nguyệt công chúa do Hoắc tướng quân hộ tống đến, các người còn không mau mở cửa thành ra!”

Dưới sắc trời mờ tối, thủ vệ tập trung nhìn xuống, quả nhiên đội ngũ đầu là binh lính mặc giáp.

Thủ vệ cũng không tự quyết định được, nhanh chóng đi bẩm báo với thủ thành.

Đợi thêm một lúc lâu nữa, mãi đến khi sắc trời dần dần nhuộm thêm những lớp mực đen dày, cửa thành của thành Kinh mới chậm rãi kéo kẹt mở ra.

Bên trong lấp lóe ánh lửa, đi đầu tiên chính là thủ thành của thành Kinh.

Có lẽ trước kia thủ thành này đã gặp mặt Hoắc tướng quân, vì vậy không hề nghi ngờ thân phận của Tĩnh Nguyệt công chúa, bởi vì người này biết Tĩnh Nguyệt công chúa và sứ thần Đại Sở đang ở phương nam, bây giờ hòa đàm giữa hai nước đã kết thúc, cũng là lúc bọn họ trở về

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 738

Nhưng cứ tùy tiện cho những người này vào thành như vậy, nếu như bị nhiễm ôn dịch, dù thế nào đi nữa thủ thành cũng không gánh vác nổi trách nhiệm này.

Vì thế trước khi vào thành, thủ thành hết lần này đến lần khác nói rõ tình huống, cộng thêm hết lời khuyên ngăn, nhưng Thẩm Nguyệt vẫn không hề bị dao động, khẳng khẳng muốn vào thành.

Cuối cùng thủ thành cũng không có cách nào, đành phải nghênh đón bọn họ vào thành.

Thành Kinh mới trải qua thử thách úng lụt mùa thu, lần thiên tai này vô cùng nghiêm trọng, lương thực thiếu thốn, lại trong thời điểm mấu chốt dễ bùng phát ôn dịch, đại phu trong thành có hạn, dù dùng hết tất cả vốn liếng cũng không cách nào ngăn chặn được trận ôn dịch này.

Trên đường cái lạnh lẽo âm thấp không một bóng người.

Chỗ rẽ đầu đường ngẫu nhiên có mấy cái đèn lồng trắng lay động, đoán chừng là bị gió đêm thổi xuống.

Rất nhanh đèn lồng giấy màu trắng đã bị nước đọng đục ngầu trên mặt đất thấm ướt, kèm theo đó là tiếng khóc đau thương không biết từ nhà nào truyền ra, cảm giác đặc biệt tê lương.

Thủ thành nói từ sau khi ôn dịch bùng phát, mỗi ngày đều có người lần lượt chết đi.

Thủ thành cũng không có cách nào, người chết vì dịch bệnh không thể chôn cất, đành phải lập tức mang thi thể đi thiêu.

Tối cùng ngày, thủ thành tạm thời sắp xếp chỗ ở cho đoàn người, vốn là để đám người Thẩm Nguyệt tạm ở một đêm, chờ ngày mai rã rời đi.

Nào ngờ đến ngày hôm sau, Thảm Nguyệt thức dậy nhưng không hề có ý muốn rời đi, trái lại buộc gọn tay áo rộng thùng thình, chuẩn bị làm một trận lớn.

Thủ thành nơm nớp lo sợ hỏi: “Công chúa có ý gì vậy?”

Thảm Nguyệt nhướn mày nói: “Biết trong thành Kinh có ôn dịch hoành hành mà ta còn tới, người cho rằng ta chỉ tới để ngủ qua đêm thôi sao? Một ngày ôn dịch trong thành còn chưa được dập tắt, bách tính sẽ phải chịu khổ thêm một ngày, rời đi lúc này há chẳng phải quá vô trách nhiệm”.

“Không thể được công chúa, ôn dịch này rất dữ dội, nếu bị lây nhiễm... không dễ chữa trị!”

“Vậy thì càng không thể đi”.

Thủ thành vô cùng sốt ruột, lại đi tìm Tô Vũ, nói: “Hay là Tô đại nhân khuyên nhủ công chúa đi, lỡ như xảy ra sai sót gì...”

Tô Vũ nói: “Đây là ý của công chúa, Tô mỡ cũng không thể làm gì”.

Vẻ mặt hần không thay đổi, lại nói: “Đại nhân cứ yên tâm, chắc chắn Tĩnh Nguyệt công chúa sẽ giúp bách tính thành Kinh vượt qua nguy cơ lần này”.

Sau đó đến giữa trưa, trước cửa nha môn đặt mấy cái nồi lớn, thủ thành đành phải đứng cạnh giúp đỡ, tập hợp tất cả thảo dược còn sót lại trong thành, Thảm Nguyệt bận rộn đi đầu chế rã sắc thuốc, không lúc nào nghỉ tay.

Sau khi sắc thuốc xong, Tần Như Lương và Hạ Du phụ trách phân chia thuốc cho từng bách tính.

Thảm Nguyệt lại để cho bách tính mắc ôn dịch lúc đầu đi đến, để nàng tỉ mỉ khám bệnh, sau đó đưa ra cách chữa trị đặc thù.

Hoắc tướng quân không thể lại nơi này quá lâu, thành Vân còn có quân đội đang chờ ông ta trở về bố trí chỉ huy.

Tô Vũ đưa tiễn ông ta đến cửa thành.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 739

Hoắc tướng quân không nhịn được lo lắng nói: “Công chúa có lòng thương con dân tất nhiên là tốt, nhưng vẫn phải chú ý giữ gìn sức khỏe bản thân. Tô đại nhân cũng nên cố gắng khuyên nàng sớm ngày rời đi, không cần thiết phải vì nhỏ mất lớn”.

Tô Vũ gật đầu nói: “Bên phía Nam Cảnh làm phiên tướng quân rồi”.

“Yên tâm đi, ta nhất định sẽ không làm nhục sứ mệnh”. Hoắc tướng quân vô cùng nghiêm túc nói ra.

Tô Vũ dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Triệu Thiên Khải vừa chết, sớm muộn gì triều đình cũng nhận được tin tức, có lẽ rất nhanh sẽ có Trấn Nam đại tướng quân mới đến nhậm chức. Binh quyền của đại quân này...”

Hắn cũng không nói hết lời.

Đương nhiên Hoắc tướng quân hiểu rõ, nói: “Ta biết nên làm như thế nào”. Sau đó ông ta để lại một nửa thân binh của mình, dùng để bảo vệ Thẩm Nguyệt và Tô Vũ.

Tô Vũ không từ chối, Hoắc tướng quân lại thấp giọng nói: “Có gì cần sai khiến, tướng quân cứ để bọn họ đi làm là được, bọn họ đều là binh sĩ đáng tin đã đi theo ta nhiều năm. Còn những người của đội nghi trượng kia, có thể xử lý thì mau chóng xử lý”.

Tô Vũ bình tĩnh nói: “Dù sao cũng không sống được bao lâu”.

Đội nghi trượng này không giống với đội ngũ của Thẩm Nguyệt lúc trước.

Lúc đầu thành phần đội nghi trượng đi trước của Thẩm Nguyệt phần lớn đều là hộ vệ, dọc đường bảo vệ sự an toàn cho nàng. Mà nhóm nghi trượng bị Tô Vũ cùng Hạ Du ném lại phía sau hầu hết đều là tai mắt của hoàng đế, đi đâu hoàng đế vẫn luôn không yên tâm nhất chính là Tô Vũ.

Họ đã tìm mọi cách để đưa tin tức về thương kinh nhưng đáng tiếc tất cả đều bị chặn lại.

Sau đó Hoắc tướng quân vẫn luôn phái người giám sát đồng thời hạn chế hành động của họ mới trì hoãn cho đến ngày hôm nay.

Sau khi nhìn Hoắc tướng quân và một nửa thân binh của mình trở về, Tô Vũ mới đưa số thân binh còn lại trở vào thành.

Cánh cổng vững chãi của thành Kinh chậm rãi khép lại.

Sau khi đun nấu liên tục mấy ngày, thuốc trong thành được phân phát cho mọi người, có thể phát huy một chút tác dụng nhưng hiệu quả không quá rõ ràng.

Mỗi ngày vẫn như cũ đều có người phát bệnh.

Chưa đến hai ngày sau khi đội nghi trượng tiến vào đầu lần lượt có người bị sốt và xuất hiện các triệu chứng của bệnh dịch.

Bởi đội nghi trượng đều ăn ở cùng nhau nên tốc độ lây nhiễm vô cùng nhanh, thậm chí còn không kịp cách ly.

Cho dù uống bao nhiêu loại thuốc phụ triệu chứng vẫn không hề thuyên giảm, ngược lại còn ngày sau so với ngày trước càng trầm trọng hơn.

Thậm Nguyệt tận mắt chứng kiến những người bệnh chết bị hỏa thiêu.

Một số người chết trong tình trạng vô cùng kinh khủng, da thịt toàn thân chuyển sang màu tím đen với những vết mưng mủ và rỉ máu, có vài người thì ho ra máu tới khi sức cùng lực kiệt mà tử vong.

Vì cá nhân khác nhau mà các triệu chứng của dịch bệnh cũng khác nhau, từ đầu tới cuối vẫn chưa tìm ra được nguyên gốc căn bệnh là ở đâu.

Tô Vũ cũng không nản rời, hẳn mỗi ngày đều thử nghiệm đủ loại thuốc, sau bao nỗ lực không biết mệt mỏi cuối cùng cũng có thể được tính

là có chút tác dụng phòng ngừa phát bệnh, nhưng những người đã nhiễm bệnh dịch đều vô phương cứu chữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 740

Vào thời điểm này, một số lượng đáng kể người dân trong thành đã được xác định bị nhiễm ôn dịch.

Ngay cả những thành viên trong đội nghi trượng cũng từng người nối tiếp nhau buông tay.

Thẩm Nguyệt không thể bỏ mặc những người dân mắc bệnh dịch này, bọn họ mới chỉ đang trong giai đoạn sinh bệnh, còn chưa thiệt mạng, không thể một ngọn đuốc thiêu hết toàn bộ họ.

Nếu không được đi điều trị, bước tiếp theo họ sẽ lây nhiễm sang cho những người khác.

Thẩm Nguyệt bình tĩnh nhìn những người trong đội nghi trượng gộp cả những người dân nhiễm bệnh mà chết, cuối cùng đều bị đưa đi hoả táng.

Có vẻ như cái kết cục này nằm ngoài dự liệu của họ, nhưng cũng hợp logic.

Toàn bộ đội nghi trượng đều bị nhiễm bệnh dịch, không nhiều hơn hay ít đi một người, đi đầu này luôn khiến Thẩm Nguyệt cảm thấy có điểm kỳ quặc không thể giải thích được.

Nhưng như vậy cũng tốt, để tránh cho họ thời thời khắc khắc đều nhìn chăm chăm vào nàng và Tô Vũ.

Trên đường trở về, Thẩm Nguyệt liếc nhìn Tô Vũ với vẻ mặt nhàn nhã ở bên cạnh hỏi: “Toàn bộ người trong đội nghi trượng đều bị nhiễm bệnh mà chết rồi, xem ra rất trùng hợp đó?”

Tô Vũ khó hiểu hỏi lại: “Trùng hợp chỗ nào?”

“Không trùng hợp thì tại sao chúng ta vẫn bình an vô sự mà tất cả bọn họ đều chết rồi?”

Tô Vũ thong dong đáp: “Có lẽ đầu là do ý của ông trời, ông trời muốn ai đó từ biệt cõi đời thì khi giờ tử đã điểm chúng ta làm thế nào cũng không thể trốn tránh được”.

Lời hần nói đi êm nhiên như không khiến Thẩm Nguyệt nhất thời tìm không ra lý do để phản bác.

Bệnh dịch không phải thứ con người có thể kiểm soát được, nếu không cũng sẽ không có nhiều người bị lây nhiễm như vậy, do đó ai mắc bệnh hay không mắc bệnh, ngoại trừ tình huống của bản thân cũng có vài phần phải nghe theo ý trời.

Thẩm Nguyệt vẫn cảm thấy có chút khó bết tin tưởng, nhưng cũng không truy cứu thêm.

“Muốn chữa khỏi bệnh của bọn họ phải biết được nguyên nhân gốc rễ. Chỉ khi tìm được nguồn gốc của bệnh dịch mới có thể khống chế nó một cách triệt để”.

“Nhưng phải làm thế nào mới có thể tìm ra nguồn cơn?”

Tô Vũ cũng không nói rõ.

Khi trở lại trước cửa nha môn, vừa hay Tần Như Lương cũng phân phát xong canh thuốc cho mọi người, hần tiến vào trong sân nói: “Nếu như mỗi ngày đều nấu thuốc như vậy thì dược liệu trong thành chẳng bao lâu sẽ cạn kiệt mất, trước mắt đã không còn dư lại bao nhiêu...”

Nhưng hần còn chưa nói hết câu thì một người cao to vạm vỡ như vậy nói đồ gục liền đồ gục xuống đất.

“Tần Như Lương!”

Vài người vội vã chạy tới đỡ hần, Thẩm Nguyệt sờ trán hần, nói với Hạ Du: “Hần đầu đã phát sốt rồi sao người không phát hiện ra sớm hơn?”

Hạ Du đáp: “Ta bận rộn phát thuốc nên không chú ý tới”.

Công việc bận bịu quá thân, Hạ Du nào còn thời gian quan tâm đến tình trạng của Tần Như Lương, huống hồ hai người họ mỗi ngày đều uống thuốc sắc phòng bệnh, còn tưởng rằng sẽ không bị nhiễm bệnh mới đúng.

Chẳng ngờ Tần Như Lương bỗng nhiên ngã quỵ, bản thân Hạ Du cũng cảm thấy vô cùng đột ngột.

Sau khi dìu Tần Như Lương trở về phòng, Thẩm Nguyệt vội vàng châm cứu rót thuốc cho hắn, không để dành gì mới giúp hắn hạ sốt nhưng qua một hồi lại tái đi tái lại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 741

Khi T`ân Như Lương tỉnh táo nhận không được ho khan, ho thậm chí còn có xu hướng không dứt được, mơ hồ còn mang theo tia máu.

Trái tim Thảm Nguyệt chùng xuống, các triệu chứng của T`ân Như Lương cũng giống như những bệnh nhân bị nhiễm bệnh dịch khác.

Hắn bị nhiễm bệnh dịch rồi.

Mặc dù hắn vẫn đang trong giai đoạn đầu phát bệnh nhưng bệnh dịch hoành hành ác liệt, tình trạng của hắn sẽ sớm trở nên tồi tệ hơn.

Tất cả đồng đội hàng ngày của T`ân Như Lương đều được cách ly với những người khác, một mình hắn sống ở một sân, không ai khác được phép tiến vào.

Chăm sóc T`ân Như Lương là Thảm Nguyệt chủ động đề xuất.

Vì bất luận là ai tới chăm sóc hắn cũng đều có nguy cơ bị nhiễm bệnh, đó là một điều rủi ro.

Lúc đầu Hạ Du phản đối gay gắt.

Nhưng nếu bên cạnh T`ân Như Lương không có lấy một người biết y thuật trông nom, tình trạng của sẽ càng chuyển biến xấu đi.

Trong khi Hạ Du phản đối, Tô Vũ vẫn một mực không lên tiếng.

Hạ Du lo lắng thúc giục: “Đại học sĩ người sao lại không nói gì! Không phải thường ngày người rất để ý tới việc Thảm Nguyệt qua lại với T`ân tướng quân sao, bây giờ nàng ấy muốn tới bên cạnh hắn ta, người mau ngăn cản nàng ấy lại đi!”

Thảm Nguyệt lúc này mới đáp lại: “Tô Vũ, ta chăm sóc bệnh cho T`ân Như Lương, chàng đi tìm nguồn gốc của bệnh dịch, thế nào?”

Nàng biết bản thân phải thuyết phục được Tô Vũ mới có thể yên tâm làm đi ầu này.

“Ta chẳng cảm thấy thế nào cả”.

Thẩm Nguyệt mím môi: “Thật ra việc chăm sóc T ần Như Lương vẫn thoải mái hơn một chút, trách nhiệm tìm ra ngu Ồn gốc của bệnh dịch càng nặng nề hơn, chàng cứ coi như ta đang trốn tránh khó nhọc cũng không được sao? Ta sẽ rất cẩn thận, sẽ không để bản thân bị lây nhiễm đâu”.

Tô Vũ đáp: “Vết thương của ta h ồi phục mới không lâu, vẫn đang trong quá trình đi ầu dưỡng sau ốm nặng, không thích hợp để đảm nhận trọng trách này, dường như người nên lười biếng ở đây phải là ta mới đúng”.

Thẩm Nguyệt ngẩng đ ầu nhìn h ắn, h ắn vừa v ạn cũng đang r ử mi nhìn nàng thật sâu: “Ta lo liệu cho T ần tướng quân, nàng trông nom dân chúng trong thành”.

Hạ Du vô cùng tán thành: “Ta thấy sắp xếp như vậy là hợp lý nhất r ồi!”

Nhưng Thẩm Nguyệt lại đáp: “Không được, nguyên nhân khiến T ần Như Lương đỡ bệnh có thể là vì thương thế của h ắn mới bình phục, sức đ ề kháng còn yếu, sức khỏe của chàng cũng chỉ vừa tốt lên, không thể mạo hiểm được”.

“A Nguyệt, có rất nhi ều người dân trong thành Kinh đang chờ đ ợi được nàng cứu chữa, nàng là hy vọng của họ”, Tô Vũ nói.

“Về ph ần ta và T ần tướng quân, chỉ c ần nàng tìm được cách nhanh nhất có thể thì h ắn mới có thể cải thiện, mà ta cũng sẽ không bị truy ền nhiễm”.

Thẩm Nguyệt vẫn lắc đ ầu phản đ ối: “Nhưng y thuật của chàng cao siêu hơn ta, chàng đi tìm ngọn ngu Ồn...”

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 742

Tô Vũ thấp giọng: “Nàng biết, ta tuyệt đối sẽ không tạo cơ hội để nàng và Tần Như Lương ở một mình với nhau mà, nàng yên tâm, ta sẽ chăm sóc tốt cho hấn”.

Nói xong Tô Vũ liếc mắt nhìn Hạ Du, ra lệnh: “Hạ Du, đưa công chúa ra ngoài đi”.

Hạ Du vừa kéo Thâm Nguyệt rời đi vừa khuyên can: “Cứ làm như lời hấn nói đi, cô là công chúa Tĩnh Nguyệt, dân chúng tại thành Kinh càng cần tới cô hơn, chỉ có cô đi giải cứu họ mới càng thỏa đáng”.

“Đại học sĩ là người hiểu lý lẽ, y thuật của hấn cũng rất tốt, cô không cần lo lắng, Tần tướng quân cũng sẽ không xảy ra bất trắc gì trên tay hấn đâu”.

Thâm Nguyệt quay đầu liếc thấy Tô Vũ dường như không có việc gì mà tiến vào gian phòng của Tần Như Lương.

“Tô Vũ”, nàng gọi tên hấn.

Tô Vũ đứng ở khung cửa, tâm trạng hấn vẫn thoải mái thong dong như ngày thường, dường như nơi hấn sắp bước chân vào kia không phải nơi tởn tại bệnh dịch rình rập mà là gian phòng thường trà ngắm tranh vậy, khóe môi hấn khẽ giương nét cười: “Hửm?”

Thâm Nguyệt đáp: “Để tránh bị lây nhiễm, chàng vẫn phải tránh xa hấn một chút”.

Trong mắt Thâm Nguyệt, không ai quan trọng hơn Tô Vũ, nàng vĩnh viễn hiểu rõ bản thân phải chọn lựa thế nào.

“Ta biết rồi”.

Thẩm Nguyệt nói một cách chắc chắn: “Ta nhất định sẽ nhanh chóng tìm ra gốc rễ căn bệnh”.

Sau đó Thẩm Nguyệt cùng Hạ Du kiểm kê từng bước, từ đờ vật tiếp xúc hàng ngày đến thức ăn họ dùng.

Thẩm Nguyệt đã phát hiện ra một sự tình cò nhỏ bé từ trong đó.

Trong nhà những người dân không mắc bệnh kia đều có một chiếc giếng, nước uống mà họ sử dụng hàng ngày vẫn được lấy từ đây.

Trong sân nơi nhóm người Thẩm Nguyệt ở cũng có một chiếc giếng và đều lấy nước từ đó

Ngoại trừ những người bị truy ền nhiễm trong số dân chúng bị mắc bệnh, những nhà còn lại đều không có giếng nước do đó họ đều lấy nước từ sông Tương chảy xuôi qua thành Kinh.

Nếu không rơi vào đợt mưa lũ, nước sông Tương sẽ trong veo vô cùng.

Thành Vân nằm ở thượng ngu ền của thành Kinh, hai tòa thành từ xưa tới nay vẫn luôn chủ yếu dựa vào ngu ền nước từ sông Tương này.

Tại thành Vân, sông Tương trải qua quá trình khơi thông phân lu ồng nên khi chảy qua thành Kinh bùn cát trong sông cơ bản đã lắng đọng, cộng thêm việc không có mưa lớn cho nên nước sông cũng tương đối trong sạch.

Dân chúng của thành Kinh lấy nước từ sông v ề dùng trực tiếp, rất có khả năng là vì ngu ền nước không vệ sinh nên dẫn tới việc sinh bệnh, đây mới là căn nguyên của bệnh dịch.

Sau khi khám phá ra điểm này, Thẩm Nguyệt lập tức phái người đến dò hỏi người nhà của những bệnh nhân kia đã sử dụng nước như thế nào.

Kết quả đưa ra đáp án rằng hầu hết họ đều múc nước sạch từ trong sông, có người trực tiếp dùng nước chưa đun sôi, hoặc là ăn trái cây và rau

quả được rửa qua nước đó.

Thời gian hai ngày thối thoát trôi qua.

Trong hai ngày này, Tần Như Lương vẫn sốt cao không ngớt, trong trạng thái hôn mê cũng kèm theo ngạt ngạt ho khan.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 743

Tô Vũ dùng châm bạc cưỡng chế hạ sốt cho hắn, nhưng cũng không duy trì được bao lâu.

Khi Thâm Nguyệt đến, Tô Vũ đã đi ra khỏi phòng đứng dưới mái hiên nhưng lại không để nàng tiến lên trên một bước.

Trên mặt Tô Vũ lộ ra vẻ mệt mỏi rã rời cùng tái nhợt: “A Nguyệt, nàng đừng qua đây, mùi bệnh trong phòng rất nặng nếu truyền cho nàng thì không tốt”.

Thâm Nguyệt dừng bước, cau chặt mày hỏi: “Còn chàng thì sao?”

“Ta vẫn tốt mà”.

“Ta tìm được nguồn gốc của bệnh dịch rã, là do nước dùng trong thành không sạch sẽ. Chàng tuyệt đối đừng uống nước lã, hoặc nước múc lên từ giếng có thể phải vệ sinh hơn một chút, nhưng cũng nhất thiết phải đun sôi trước khi uống”.

Tô Vũ mỉm cười: “Ta biết A Nguyệt có thể làm được mà, nàng không cần lo lắng, ta vẫn luôn dùng nước trong giếng ở sân sau”.

“Đợi ta tìm được thứ gì đã khiến nguồn nước ô nhiễm liên tục có thể đúng bệnh hết thuốc rã”, Thâm Nguyệt nhìn hắn nói: “Tô Vũ, chàng đợi ta”.

“Được, ta đợi nàng”, Tô Vũ khẽ nói: “A Nguyệt, mau đi đi, đi làm chuyện nàng nên làm”.

Thâm Nguyệt mím môi, đôi mắt đen trắng rõ ràng của nàng như khám chặt lên trên bóng hình hắn, hỏi: “Tô Vũ, ta có thể qua đó ôm chàng một lúc không”.

Nàng rất nhớ hắn, rõ ràng người ở ngay trước mắt nhưng lại một lòng da diết nghĩ về hắn.

Khóe môi Tô Vũ như có như không khẽ nhếch: “Có thể, chỉ là không phải là bây giờ. Đợi bệnh dịch kết thúc, ta lại ôm nàng, được không?”

Thâm Nguyệt nghiêng rặng mày nén nỗi lòng, cũng không nói gì nữa liền quay gót rời đi.

Nàng vừa tới trước cửa nha môn cùng Hạ Du như thường lệ thì vài người thân binh vội vàng quay ngược lại nói: “Khởi bẩm công chúa, thuộc hạ theo lệnh kiểm tra dọc theo lưu vực sông Tương kết quả đã phát hiện ra vấn đề”.

Thâm Nguyệt bất giác nhíu mày: “Có vấn đề gì?”

“Thuộc hạ nhìn thấy có xác vài con chuột chết bị nước sông cuốn dạt vào bờ”.

Trời đổ mưa vài ngày liên tiếp khiến tổ chuột ngập trong nước, có chuột chết đuối trôi sông cũng không có gì kỳ lạ, nhưng phát hiện này cũng không thể cầu thả bỏ qua.

Mày Thâm Nguyệt vẫn chưa giãn ra: “Nhưng sông Tương không phải là một lạch ngòi nhỏ với lượng nước đáng kể, khả năng tự thanh lọc cũng rất mạnh, nếu chỉ là một vài con chuột chết cũng không thể tạo thành bệnh dịch nặng nề như vậy”.

Thân binh đáp: “Thuộc hạ cũng chỉ là phỏng đoán, không dám xằng bậy đưa ra kết luận bệnh dịch lần này nhất định có liên quan tới chuột chết, do đó thuộc hạ đã dẫn người liên tục tìm kiếm theo các cửa ngõ nơi sông Tương chảy vào thành Kinh”.

Để kiểm soát nước sông Tương, bên ngoài thành Kinh còn có một cửa cống, tại cửa cống đó, đường sông được mở rộng và đào sâu để tích trữ nước sông.

Dưới thời tiết với lượng mưa đã bão bịt kín miệng cống, nó vừa đúng thời tích trữ nước vừa giúp thành Kinh không chìm trong ngập lụt, mà vào

thời điểm lượng mưa khan hiếm lại có thể thích hợp mở ra cống nước để dân chúng thành Kinh có nước sử dụng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 744

Chỉ là đợt thiên tai ngập úng mùa thu vừa kéo đến khiến cống nước vẫn luôn rơi vào trạng thái đóng, chỉ một phần nước sông chảy vào thành thông qua dòng nước chảy bên dưới cống, có thể ngăn trở phù sa và kiểm soát mực nước một cách hiệu quả.

“Phát hiện được gì rồi?”

Thân binh thoáng khựng lại, trên mặt lộ ra vẻ kỳ quái: “Thuộc hạ phát hiện, bên ngoài cửa cống bị chặn có hàng đoàn bầy chuột chết ứ đọng lại”.

Hồi tưởng lại cảnh tượng đó hẳn phải vô cùng ghê tởm mới có thể khiến thân binh vốn quen với cảnh sống chết chém giết lộ ra loại biểu cảm này.

Thẩm Nguyệt dứt khoát ra lệnh: “Lập tức thông báo cho thủ thành, chúng ta tới đó xem xem”.

Rất nhanh thủ thành đã nghe được tin tức chạy tới.

Nếu có thể dập tắt đợt bệnh dịch này họ cũng rất sẵn lòng hợp tác.

Sau đó một hàng người gấp rút chạy tới cửa cống sông Tương bên ngoài thành Kinh.

Đường sông vừa rộng vừa sâu gần như đã hình thành nên một hồ nước không lớn cũng không nhỏ, hoàn toàn có thể cung cấp nước sinh hoạt và tưới tiêu ruộng đồng cho dân chúng trong thành.

Thủ thành cho biết kể từ khi Đại Sở cắt nhường thành trì, rất nhiều người dân từ phía nam trong chốc lát đã đổ về thành Kinh cư trú.

Cùng với mưa vào mùa thu, các vùng lân cận của thành Kinh cũng nhiều lần xảy ra sạt lở đất, hoa màu cùng ruộng lương màu mỡ đều bị phá hủy, sự hoành hành của đói kém người dân phải di dời tháo chạy.

Trật tự trong thành nhất thời trở nên vô cùng hỗn loạn, thủ thành một đạo cai quản không xuê, nước sông Tương vừa dâng cao, lính gác thành liền ra lệnh đóng cửa cống, chỉ để lại khe hở hình bánh răng phía dưới, cho phép nước sông chảy qua khe hở để kiểm soát mực nước.

Sau đó lại nghe nói thành Vân ở thượng du đang nạo vét sông, thủ thành càng không phải nhọc lòng nên cũng không bận tâm tới nơi đây nữa.

Sau khi bệnh dịch bùng phát trong thành, thủ thành bận tới sát đầu mẻ trán, căn bản không nghĩ rằng vấn đề lại nằm ở điểm mấu chốt này.

Đứng bên cạnh hồ được tích tụ từ nước sông, Thẩm Nguyệt nhìn lên liền nhìn thấy một lớp màu đen xì chất đọng nổi trên mặt nước ở cống nước bên kia.

Do nước sông chảy vào thành từ dưới cống nên thứ đen kịt kia chỉ có thể trôi nổi trên mặt nước, không có cách nào len lỏi qua cống tiến vào trong.

Càng đến gần càng mùi hôi tanh gay mũi trong không khí càng rõ rệt.

Khi đến gần, khi thủ thành thấy rõ thứ nổi bập bênh trên mặt nước kia còn chưa kịp mở lời nói chuyện đã che miệng chạy đến một bên nôn thốc nôn tháo.

Những người còn lại trong đoàn cũng cố gắng nhịn cơn buồn nôn đang chực trào nơi cổ họng.

Hạ Du ghê sợ nói: “Thẩm Nguyệt, đừng nhìn nữa, thật quá ghê tởm...”

Sắc mặt Thẩm Nguyệt thay đổi, cũng không bày tỏ ý kiến.

Nàng bình tĩnh nhìn thứ đen kịt cả đàn cả lũ kia, thân binh không nói dối, đầu là chuột chết, hơn nữa còn chi chít thấy mà giật mình phát hoảng.

Những con chuột chết ngổn ngang đầu đã trương phình, bụng chúng phình to và bốc lên mùi hôi thối khó tả.

Chỉ là nguyên nhân thời tiết ẩm ướt giá lạnh, nhiệt độ nước không cao nên mùi hôi thối cũng không phải vô cùng nồng nặc, do đó không phát tán quá xa, vừa vãn rơi vào mùa mưa nên căn bản không ai đặt chân tới nơi nguy hiểm này, bởi vậy vẫn luôn không có ai phát hiện ra đi đâu bất thường.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 745

Ngay cả khi những con chuột chết này không chảy vào trong thành, nhưng dòng nước bên dưới cũng đã bị ô nhiễm bởi chúng.

Thật khó tưởng tượng ra người dân trong thành vẫn luôn sử dụng nước từ con sông này để uống!

Chẳng trách bệnh dịch trước mắt vẫn không thể dập tắt được, bởi dân chúng phải uống nước, chỉ cần nuốt xuống nước trong sông này thì càng tăng nguy cơ mắc bệnh.

Thẩm Nguyệt đè nén cơn buồn nôn hỏi: “Tại sao lại có nhiều chuột chết như vậy?”

Ngày mưa có chuột chết nàng có thể hiểu được, nhưng không ngờ số lượng lại lớn như vậy.

Thủ thành cũng không hiểu nổi, chỉ đành giải thích qua loa: “Đang vào mùa mưa nên khó tránh khỏi việc có động vật chết đuối bị cuốn theo dòng chảy của sông”.

Sau đó Thẩm Nguyệt sai người chèo thuyền vớt hết số chuột chết đó lên.

Từ đầu tới cuối nàng đều đứng bên bờ mím môi im lặng quan sát, thẳng cho đến khi trên mặt nước không còn một con chuột chết nào nữa.

Hạ Du khuyên nhủ: “Cô không phải là sợ chuột sao, đừng nhìn nữa, ở đây cứ để họ tới xử lý là được, chúng ta trở về thành trước thôi”.

Thẩm Nguyệt lắc đầu.

Thấy nàng kiên trì như vậy, Hạ Du cũng không cưỡng cầu nữa.

Hắn, Thẩm Nguyệt cùng thủ thành vẫn đứng trên bờ quan sát, những thân binh chèo thuyền xuống nước kia mới thực sự vừa vất vả vừa khó chịu.

Xác chuột được vớt lên sau đó bị tạt dầu, châm một mồi lửa đốt sạch.

Mùi thịt cháy hòa cùng mùi thối rữa càng khiến người ta kinh tởm hơn.

Trên đường trở về, tâm tư Thẩm Nguyệt vừa chuyển liền nhìn hướng Hạ Du hỏi: “Ai nói với người là ta sợ chuột?”

Nàng không nhớ bản thân sợ thứ này, càng không nhớ mình từng biểu hiện ra nét hoảng sợ trước mặt Hạ Du.

Hạ Du tùy tiện đáp: “Là Tô Vũ nói”.

Không biết vì sao trái tim Thẩm Nguyệt bất ngờ đập chệch một nhịp, có lẽ là vì lần này trong chớp mắt nhìn thấy nhiều chuột chết như vậy nên mới đặc biệt miễn cảm chẳng?

Thật lâu sau, Thẩm Nguyệt mới nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của bản thân: “Chàng ấy nói thế nào?”

“Lần trước khi ở thành Vân, ta bắt gặp hắn đang bắt chuột vào ban đêm. Hắn nói rằng cô sợ chuột, sợ chúng ồn ào khiến cô khó vào giấc”.

Gương mặt Thẩm Nguyệt thoát cái tái mét.

Hạ Du nói tới đây cũng nhận ra có gì đó không ổn liền quay đầu nhìn Thẩm Nguyệt, mấp máy miệng hỏi: “Không lẽ cô... không sợ chuột à?”

Thẩm Nguyệt siết chặt các ngón tay thành nắm đấm, đầu ngón tay ghim sâu vào lòng bàn tay đau nhói khiến nàng tỉnh táo hơn. Nàng hít thật sâu hai hơi, thản nhiên nói: “Không, ta khá sợ chuột”.

Hạ Du không thể giải thích thờ phào nhẹ nhõm.

Lần trước Tô Vũ cũng chỉ bắt được vài con chuột, mà trước mắt lại chết chìm nhiều chuột như vậy, trong lòng hẳn thầm nghĩ hai chuyện này chắc không có quan hệ gì với nhau.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 746

Sau đó chuyện chuột chết được giấu kín, không được tiết lộ ra ngoài để khỏi khiến lòng dân hoang mang.

Tiếp đó họ bắt đầu tiến hành làm sạch nguồn nước, trong thời gian này, thủ thành cũng ra lệnh cho tất cả người dân không được uống nước trực tiếp từ sông Tương.

Sông Tương vốn có khả năng tự thanh lọc, không tới vài ngày mùi hôi đã tiêu tán, Thẩm Nguyệt lại yêu cầu thủ thành mở cống nước cho nước sông cuộn cuộn chảy vào.

Miền là nước trước xô đi nước sau tràn tới trong lành, rất nhanh nước sông liền có thể được lọc sạch.

Đồng thời thủ thành cũng thường xuyên dẫn người men theo bờ sông kiểm tra tình hình sông Tương, để xem có chuột chết dạt xuống từ hạ du nữa hay không.

Sau đó hiện tượng này cũng chấm dứt.

Bệnh dịch trong thành về cơ bản đã được xác định, là bệnh dịch hạch.

Thẩm Nguyệt lại bận rộn tập hợp tất cả các thầy thuốc trong thành để phối chế thuốc chữa bệnh.

Thuốc này cũng cần được thử nghiệm nhiều lần mới có thể tìm ra hiệu quả trị liệu tốt nhất.

Điều khiến mọi người mừng vui chính là số người chết vì bệnh dịch hạch trong thành kể từ đó đã giảm đi tương đối.

Mọi thứ đang phát triển theo hướng tích cực.

Chỉ là Thâm Nguyệt bận tối mày tối mặt cũng không nguyện ý nghỉ ngơi, gương mặt nàng vô cảm, trong đôi mắt long lanh như ngọc lưu ly dường như không có kỳ tía cảm xúc nào, nhưng lại như hàm chứa ngàn vạn tâm tư rối vò.

Thâm Nguyệt không quên mang thuốc đến cho T`ân Như Lương, đây là phương thuốc mới được pha chế, hiệu quả cũng tốt hơn lần trước, nhưng lại không thể chữa khỏi hoàn toàn bệnh dịch.

Tô Vũ nói: “Để đó cho ta”.

Sau đó Thâm Nguyệt dừng lại trước thềm cửa, lặng lẽ nhìn theo bóng lưng Tô Vũ mang thuốc vào cho T`ân Như Lương uống.

Đợi T`ân Như Lương uống xong, Thâm Nguyệt khàn giọng nói: “Tô Vũ, chàng ra ngoài đi, ta có chuyện muốn nói với chàng”.

“Được”.

Thâm Nguyệt đứng ở hành lang một hồi, ngoảnh đầu liền thấy Tô Vũ đang thong thả ra khỏi phòng bước tới.

Có thể nhìn ra hắn cũng rất mệt mỏi, hắn đang cố hết sức giữ mạng cho T`ân Như Lương, không để tình trạng bệnh trong khoảng thời gian này của hắn chuyển biến xấu, nếu không lập tức tìm được thuốc chữa cũng có thể không cứu nổi nữa.

Thâm Nguyệt động động cổ họng, lúc này có vài lời không có cách nào hỏi ra khỏi miệng chỉ đành nói: “Ta tìm được nguyên nhân rồi, có một số lượng lớn chuột chết đuối trôi trên sông ngoài thành, bệnh dịch đang lây lan chính là dịch hạch”.

Nàng nhìn chăm chú gương mặt của Tô Vũ, không muốn bỏ sót bất kỳ dấu vết thay đổi nào trên đó.

Nàng muốn phát hiện chút gì từ trong đó, nhưng lại sợ tìm ra thứ gì.

Chỉ là phản ứng của Tô Vũ cũng giống như trong dự đoán của nàng, không có quá nhiều dao động.

Có lẽ trên thế gian này có cực ít sự việc có thể dấy lên sóng to gió lớn trong lòng hắn.

Đây chính là Tô Vũ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 747

Hắn nheo mắt cân nhắc một lúc: “Thì ra là vậy, e rằng mưa lớn làm ngập ổ chuột rồi, nếu đã biết rõ nguyên nhân, tùy bệnh hốt thuốc cũng dễ dàng hơn”.

Thẩm Nguyệt luôn tin tưởng lời Tô Vũ.

Từ trong lời nói của hắn không nghe ra bất kỳ điểm nghi vấn nào cho thấy hắn cùng chuyện này có can hệ.

Nàng đương nhiên cũng hy vọng, chuyện này không dính dáng tới hắn. Bây giờ Tô Vũ đã nói như vậy thì nàng đành ép buộc bản thân không suy nghĩ sâu xa nữa.

Chỉ không biết nàng có thể đè nén những suy nghĩ lung tung này được bao lâu.

Thẩm Nguyệt gật đầu, tùy ý đáp: “Do đó ta muốn thảo luận với chàng một chút về phương thuốc”.

Tô Vũ hỏi: “Tìm được thuốc tốt rồi sao?”

Thẩm Nguyệt nói một lượt phương thuốc mà bản thân cùng các đại phu trong thành đã phối chế, bởi vì không thể triệt để trừ tận gốc dịch bệnh nên chắc chắn phải có chỗ cần cải thiện.

Nàng cũng muốn biết ý kiến của Tô Vũ.

Xét cho cùng y thuật của hắn cũng rất xuất sắc, là sự thực không thể chối cãi.

Sau đó Tô Vũ nghỉ ngơi ngắm một lúc, quyết định cho thêm một vài loại thảo dược vào đơn thuốc ban đầu để Thẩm Nguyệt cầm đi thử nghiệm.

Thẩm Nguyệt nhận được ý kiến liền vội vã muốn rời đi.

Tô Vũ ở phía sau nói với theo: “A Nguyệt, có cần ta giúp nàng không, ta có thể cùng nàng thử nghiệm ra công thức đơn thuốc tốt nhất”.

Bước chân Thâm Nguyệt khựng lại, cũng không quay đầu chỉ đáp: “Không cần, chàng giúp ta để ý tới T`ân Như Lương là được. Nếu bệnh tình của hắn tốt lên chàng cũng hãy rút thời gian trở về phòng nghỉ ngơi đi, hai ngày nay vất vả cho chàng rồi”.

“Người khổ nhất vẫn là A Nguyệt mà”, giọng nói của hắn vẫn ấm áp như gió xuân, mang theo chút ủ rũ, nhưng lại càng dễ nghe.

“Ta tin nàng có thể chữa trị tốt cho bọn họ. Nếu có thuốc mới, ta có thể cho T`ân tướng quân thử trước, phương thuốc này đã gần hoàn hảo, cũng không có hại gì với hắn ta”.

Thâm Nguyệt đồng ý rồi vội vàng rời đi.

Tô Vũ đứng dưới hiên, đôi mắt sâu như mực nhìn nàng rời đi, nhìn thật lâu.

Gió thổi qua góc áo của hắn, hắn thu mắt lại, quay người đi, áo đen thon dài mà nghiêm nghị.

Để lại một màu xanh nhạt dưới hiên, thoáng qua li`ền bay mất.

Phương thuốc có thêm mấy vị thuốc của Tô Vũ nên được hiệu càng tốt hơn nữa.

T`ân Như Lương ngày một khỏe lại, bách tính trong thành cũng dần thoát khỏi ôn dịch.

T`ân Như Lương cũng đã tỉnh táo lại nhiều, không cần Tô Vũ chăm sóc thường xuyên nữa.

Hắn ta vẫn hơi suy yếu, Thâm Nguyệt đúng hạn đưa thuốc cho hắn ta uống, thấy dáng vẻ tái nhợt của hắn ta thì nói: “Bản thân bị lây bệnh mà cũng không biết, người biết mình sốt thì nên đi tìm đại phu đi chứ”.

Tần Như Lương nói: “Lúc ấy ta không chú ý”, hẳn ta không ngờ bản thân lại vô dụng hơn cả tưởng tượng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 748

Uống thuốc xong, Thẩm Nguyệt cất chén thuốc rời đi, T`ân Như Lương hỏi: “Tình hình ngoài kia thế nào rồi?”

Thẩm Nguyệt khép mắt, đi êm nhiên như không nói: “Người đừng lo, ôn dịch đã được khống chế, bệnh nhân cũng dần dần khôi phục, giống người vậy”.

“Vậy thì tốt rồi”, T`ân Như Lương nói: “Lúc đi ra ngoài, cô có thể giúp ta gọi hán vào trong không?”

Thẩm Nguyệt biết T`ân Như Lương đang nói ai, bèn đáp: “Được”.

Lúc gặp Tô Vũ, Tô Vũ chỉ nhìn nàng thật sâu, ánh mắt hơi cô đơn, Thẩm Nguyệt cũng không dài dòng, chỉ nói: “T`ân Như Lương tìm chàng”.

Tô Vũ gật đầu.

Cả hai đều là người nhạy cảm, cất giữ tâm sự riêng.

Nhìn giống như chưa xảy ra chuyện gì, nhưng lại biết rõ lẫn nhau.

Thẩm Nguyệt lần này tìm được cách loại trừ ôn dịch, nàng trợ giúp bách tính, tự mình thăm khám, đạt được sự cảm kích và kính trọng của dân chúng.

Thậm chí những bách tính được cứu mạng trong ôn dịch đã cùng nhau quỳ gối trước nha môn, khấu đầu cảm tạ nàng.

Bất kể Thẩm Nguyệt gọi thế nào thì bọn họ cũng không chịu đứng lên.

Tâm trạng của nàng rất phức tạp, thậm chí còn có chút châm chọc.

Lòng dân đáng quý, nàng biết, nàng cũng hy vọng có thể cố gắng nhận được sự ủng hộ của dân chúng bằng chính sức mình.

Nhưng nếu toàn bộ sự cực khổ và cảm kích này đều do một người tử mỉ tính toán mà ra, bọn họ còn có thể cảm kích nàng như cảm kích Bồ Tát sống sao?

Chỉ sợ là hận nàng còn không hết.

Đang lúc mọi người cảm động đến rơi nước mắt, có thành vệ dẫn theo một bách tính chạy về phía này.

Còn chưa đến trước mặt, người dân kia đã quỳ xuống đất, khóc rống: “Cầu xin công chúa Bồ Tát cứu lấy thôn của tiểu nhân! Người trong thôn tiểu nhân sắp chết rồi!”

Thủ thành đang định trách thành vệ kia tự ý dẫn người vào thì Thẩm Nguyệt đã ngăn lại.

Thẩm Nguyệt hỏi kỹ càng thì mới biết ngoài thành Kinh có một thôn bị nhiễm ôn dịch, đang ở thời điểm tuyệt vọng, mấy lần thôn dân muốn đi vào cầu cứu nhưng đều bị ngăn lại.

Mà tình hình dịch bệnh trong thành cũng đã ổn định nên thành vệ mới dẫn thôn dân vào.

Thẩm Nguyệt vừa lấy dược liệu trong hòm thuốc, vừa nói với thủ thành: “Lát nữa người đến tìm Hạ công tử và Tô đại nhân, bảo bọn họ chăm sóc những người dân này, ta đến thôn của thôn dân kia một chuyến”.

Thủ thành quỳ xuống nói: “Công chúa, ngoài thành trời mưa đường trơn, không dễ đi chút nào, bây giờ đã có thuốc trị liệu ôn dịch, hạ quan cần cầu công chúa đừng đi, hạ quan sẽ phái đại phu trong thành đến khám”.

“Đại phu ứng phó tình hình trong thành thôi, nếu trong thôn ấy có ôn dịch khó nhằn hơn thì bọn họ đến đó cũng luống cuống tay chân, huống hồ trong thành cần nhiều người trông nom như thế, bọn họ bận lắm”, Thẩm Nguyệt công hòm thuốc, lạnh nhạt nhạt nói: “Không sao, ta đến đó xem đã, nếu một mình ta không đối phó nổi thì ta sẽ tìm đại nhân phái thêm người đến”.

Mặc dù Thâm Nguyệt nói thản nhiên nhưng ẩn chứa sự uy nghiêm không thể chối từ.

Thôn dân cũng sửng sốt, bởi ban đầu chỉ định đến cầu xin trợ giúp, thủ thành chịu phái một đại phu đến là được rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 749

Ai mà ngờ công chúa lại đích thân muốn tới.

Sau đó, Thẩm Nguyệt mang theo hai thân binh rồi gọi thôn dân đang ngờ ngác kia đi cùng.

Thủ thành sững sờ đứng ngoài cửa nha môn, mãi không phản ứng kịp được.

Đến khi hắn ta hoàn hồn thì mới phát hiện đây là một việc khá là nghiêm túc, nếu công chúa gặp chuyện gì ở ngoài thành thì hắn ta sao gánh vác nổi trách nhiệm.

Thế là thủ thành vội vàng phái mấy thành vệ đuổi theo, bản thân thì chạy về viện của Tô Vũ, bẩm báo lại tình hình.

Nhưng vì đi đường tốn thời gian nên khi hắn ta báo cáo lại mọi chuyện thì Thẩm Nguyệt có vẻ đã ra khỏi thành được một lúc.

Hạ Du hay tin thì lập tức lo lắng nói: “Sao người lại để nàng ấy đi hả?”

“Công, công chúa dẫn theo hai binh lính, hạ quan cũng phái người đuổi theo...”

“Ta đang hỏi là sao người không cản nàng ấy lại!”

Thủ thành khẽ sở nói: “Hạ quan không cản nổi...”

Sau đó Hạ Du định chạy ra khỏi thành.

Tô Vũ mới nói: “Để ta đi cho, người ở lại trông coi thành với thủ thành đại nhân đi”, Tô Vũ quay lại nhìn Tần Như Lương ở trong phòng: “Và cả Tần tướng quân nữa”.

Tần Như Lương cũng nghe được tiếng nói chuyện nên biết tình hình, bèn ra khỏi phòng, vẻ mặt vẫn hơi ốm bệnh, nói: “Đề Tô đại nhân đi đi”.

Hạ Du lo lắng vô cùng, nhưng vẫn biết Tô Vũ giỏi võ, biết y thuật, đi vẫn ổn thỏa hơn.

Hạ Du nói: “Người nhất định phải đưa nàng ấy quay về an toàn đó”.

Tô Vũ không ở lại lâu, lập tức ra khỏi viện. Bóng lưng của hắn rất ung dung, nhưng nhanh chóng biến mất khỏi cửa viện.

Tần Như Lương nhìn Tô Vũ đi mất, mỗi khi tới lúc này, hắn ta đều thán hận bản thân vì sao không thể mạnh hơn chút nữa. Bộ dạng của hắn ta bây giờ chẳng làm nổi chuyện gì, chỉ có thể trừng mắt nhìn người khác làm việc mà hắn ta muốn làm nhất.

Mặc dù mưa đã tạnh, nhưng bầu trời chưa chịu sáng lên. Sắc trời sẫm xỉ không biết sẽ mưa lớn lúc nào, không khí ẩm ướt mãi không chịu tản bớt.

Thẩm Nguyệt đi theo thôn dân ra khỏi thành mới biết con đường này khó đi thật, chưa được bao lâu váy đã dính đầy bùn.

Bởi vì sau khi ra khỏi thành, bọn họ đi vào con đường ruộng nhỏ đến nỗi không đủ cho một con ngựa đi, vì hai bên là ruộng đồng. Chỉ cần hơi sơ ý một chút sẽ có thể trượt chân ngã xuống ruộng và dính đầy bùn ngay.

Hai thân binh và hai thành vệ đi theo sau nàng, thân binh nói: “Công chúa, để thuộc hạ công công chúa đi nhé?”

Thẩm Nguyệt giữ được thăng bằng khá giỏi, dưới đất có trơn cũng không dễ dàng bị ngã: “Ta thế này vẫn còn đi đường nhỏ được, nếu để người công thì cả hai sẽ càng khó đi hơn đó”.

Tình hình hiện tại đúng là như vậy, thân binh bèn không nói thêm nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 750

Thôn dân dẫn đường vốn đã quen đi lại dưới con đường trơn trượt vì mưa này, cuối cùng cả đoàn coi như thuận lợi đi qua con đường.

Đi qua con đường ruộng nhỏ này là một ngã rẽ.

Thân binh hỏi: “Thôn của các người ở đâu vậy?”

Thôn dân chỉ vào phía sau dốc núi của bên kia ngã rẽ: “Vòng qua sườn núi kia là đến”, hẳn ta vô cùng thấp thỏm nói: “Làm khổ công chúa và quan gia đích thân đến thôn của tiểu nhân, tiểu nhân thật sự...”, hẳn ta gãi đầu, mãi không nói được từ gì phù hợp.

Thâm Nguyệt nói: “Phải diệt trừ tận gốc ôn dịch lần này, nếu mặc kệ thôn của các người thì dịch bệnh vẫn sẽ truyền nhiễm ra ngoài, những nỗ lực trước đó sẽ biến thành con số không hết, cho nên người cũng đừng thấy khó xử”.

Nếu trời không mưa thì đường đến thôn cũng không quá xa.

Nàng đi theo thôn dân ra khỏi thành cũng tốt, vào thôn kia có thể yên tâm chữa bệnh, không cần nghĩ nhiều, cũng tạm thời chưa cần về lại viện kia... gặp Tô Vũ.

Có những câu không nói được thành lời, nhưng lại tích tụ hàng ngày trong lòng của nàng, cảm giác đó không dễ chịu chút nào, thậm chí còn khiến nàng không thở nổi.

Ngừng một lát, Thâm Nguyệt lại hỏi: “Bình thường thôn các người lấy nước ở đâu?”

Thôn dân nói: “Ở đầu bên kia có một con sông nhỏ tách ra từ sông Tương, vòng qua sườn núi, chạy vào trong thôn, bình thường người trong thôn đều dùng nước đó cả”.

Quả nhiên là thế.

Mấy người chậm rãi đi vòng, dưới chân Thâm Nguyệt toàn là bùn, cảm thấy mình như nhúng chân vào bùn, chân nào cũng nặng như đeo chì.

Bên đầu vịnh là sườn núi, chỉ có một con đường nhỏ vắt ngang qua.

Đứng ở bên sườn núi này có thể mơ hồ nghe thấy tiếng nước chảy.

Con sông nhỏ này bắt nguồn từ sông Tương, không bị đám chuột chết kia làm ô nhiễm nghiêm trọng như trong thành, nhưng cũng không có cách nào tiêu trừ toàn bộ những thiệt hại nó gây ra cho thân thể con người.

Thôn dân đi trước dẫn đường, Thâm Nguyệt cũng tìm hiểu căn kẽ tình hình dịch bệnh trong thôn.

Tình trạng cũng chưa quá nghiêm trọng, vẫn chưa xuất hiện tình huống toàn thân tím xanh, cũng không có nôn ra máu, phần lớn chỉ sốt cao, ho hen, chết vì bệnh dịch phần lớn là các thôn dân tuổi già sức yếu.

Thôn dân vừa đi vừa miêu tả, không hề chú ý đến việc đường núi ẩm ướt do không chịu đựng được lượng nước lâu ngày nên đã dần dần bị nứt toác ra.

Khe hở ngày càng rộng, một chút thanh âm duy nhất cũng bị tiếng nước chảy che mất.

Hắn ta càng đến gần sông thì tiếng nước chảy càng mạnh, thôn dân cũng phải nói to hơn.

Khi mọi người còn chưa kịp bước đến con đường nhỏ đầy bùn đất thì trên đỉnh đầu bỗng có một bóng tối nhàn nhạt trùm xuống.

Thâm Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn, thấy đám bùn đất đang rơi âm âm xuống như sóng trào, phủ xuống đầu bọn họ.

Thân binh phía sau kinh hãi hét lên: “Công chúa cẩn thận!”

Thẩm Nguyệt nhanh chóng phản ứng kịp, thấy thôn dân vẫn còn đang sửng sốt, không biết nên trốn đi đâu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 751

Nàng mới kéo thôn dân chạy về phía trước, chưa chạy được bao lâu thì đã trượt ngã về phía trước, cố gắng tránh những vị trí yếu hại.

Bùn đất từ trên rơi ào ào xuống, có một bộ phận va cả vào người Thẩm Nguyệt.

Cả hai trượt dài trên đường đất.

Thân binh và thành vệ phía sau xông ra nhưng không kịp, rất nhiều đất bùn đã bị sứt lún, chỉ có thể lui về sau.

Cuối cùng cả eo núi bị sụp mất gần một nửa, đất bùn tươi mới đã lấp hoàn toàn con đường nhỏ để bọn họ đi.

Thẩm Nguyệt và thôn dân thành công đi đến bên kia, nhưng thân binh và thành vệ lại bị cản ở bên kia, không thể tiếp tục hành trình.

Thôn dân tái mặt, có chút cảm giác sống lại sau kiếp nạn, khiến hẳn ta mãi mới tỉnh táo được.

Thẩm Nguyệt đứng dậy, phủi bùn đất trên thân, trên lưng nàng dính khá nhiều bùn đất, mà thôn dân kia thì ở ngay bên dưới nàng.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Người không sao chứ?”

Thôn dân bò dậy từ dưới đất, ngơ ngác lắc đầu như một con rối.

Thẩm Nguyệt nói: “Không sao là tốt”.

Thôn dân ngẩng đầu lên nhìn cảnh tượng trước mắt thì mới kinh hãi đem một tầng mồ hôi lạnh.

Ban nãy hẳn ta phản ứng chậm, nếu Thẩm Nguyệt không kịp thời kéo hẳn ta thì có lẽ hẳn ta đã bị chôn dưới đất kia chôn sống rồi.

Thôn dân lúc sau mới lắp bắp nói: “Tiểu nhân... tạ ơn... công chúa”.

Thẩm Nguyệt hỏi thân binh đối diện: “Các người không sao cả chứ?”

Bốn người đối diện không gặp trở ngại gì nhiều, cùng lắm là cả người toàn bùn đất, nhưng đường đi bị chặn lại cả, bọn họ không đi qua được.

Thẩm Nguyệt nói: “Tình hình trong thôn nguy cấp, ta đi vào trước, các người quay về đường cũ đi”.

Thân binh nói: “Công chúa hãy chờ đã, thuộc hạ khơi thông đường cái rồi đi cùng công chúa vào thôn”, trong lúc nói chuyện thì hai thành vệ đã vội vàng quay về tìm cứu trợ.

Thẩm Nguyệt nhìn sắc trời, nói: “Chờ mở đường xong thì có khi trời đã tối, chẳng phải là tổn công tổn sức hay sao”.

Sau đó, Thẩm Nguyệt bảo thôn dân dẫn đường, tiếp tục đi vào trong thôn, hai tên thân binh không qua được, chỉ có thể lo lắng mà nhìn.

Đi qua khúc này, lại vượt qua con sông nhỏ một lúc là thấy bóng dáng thôn làng.

Cả thôn nhuốm đầy không khí mưa giông.

Lúc đi vào cửa thôn, bỗng có tiếng chó sủa.

Thôn dân đuổi con chó đi, cao giọng nói: “Có người tới cứu chúng ta rồi”.

Thôn làng vốn đang yên tĩnh lần lượt ồn ào lên, lục tục đi ra ngoài quan sát.

Thôn dân bùn đất đầy mình, không ngăn nổi sự hưng phấn và hy vọng, đi đến nhóm thôn dân, nói: “Quy xuống, mau quy xuống cả đi!”

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 752

Thôn dân dẫn đầu quỳ xuống trước mặt Thảm Nguyệt, tôn xưng “công chúa Tĩnh Nguyệt” thì những thôn dân còn lại mới biết, hóa ra người thôn mình đưa về một vị công chúa.

Bọn họ chưa từng tiếp xúc thế đạo, bèn lũ lượt quỳ xuống dập đầu.

Thảm Nguyệt thấy thế thì nói: “Mau đứng dậy đi, đưa ta đi xem người bệnh đã”.

Gần như hơn một nửa dân làng đã nhiễm bệnh, những người già yếu bị trước, sau đó dần dần mới truyền nhiễm cho những người khỏe mạnh.

Thảm Nguyệt nói với bọn họ tạm chưa thể dùng đến nước sông Tương, phải chờ thêm vài ngày nữa cho nước sông lọc sạch thì mới dùng được, hơn nữa không được uống luôn nữa.

Thôn dân mới hiểu được, hóa ra ôn dịch bắt nguồn từ nước sông.

Sau đó, các thôn dân mới đi ra đồng lấy nước sạch, sau đó cho vào cái nồi to, đốt lửa đun sôi lên rồi thả dược liệu vào trong nồi.

Những người bị bệnh đều tập trung ở một chỗ, Thảm Nguyệt lần lượt châm cứu để ổn định bệnh tình.

Trong thôn nhất thời tràn ngập sức sống, mùi khói lan tỏa, tiếng người tiếng chó không dứt.

Trời tối dần, khí nóng trong nồi tỏa ra, Thảm Nguyệt đang lấy thuốc phân phát cho mọi người.

Lúc này, có một thôn dân nói: “Công chúa Tĩnh Nguyệt, có người đến tìm người!”

Thẩm Nguyệt tưởng là mấy thân binh và thành vệ kia đã mở đường xong, nên đến thôn cũng không có gì là lạ.

Thẩm Nguyệt đang định gọi bọn họ vào phụ một tay vì một mình nàng làm không kịp, nhưng quay đầu thấy người kia thì lập tức khựng lại.

Người tới không phải thân binh hay thành vệ mà là Tô Vũ.

Chỉ có một mình hắn.

Góc áo đen dính bùn đất, hắn yên lặng đứng đó nhìn Thẩm Nguyệt, cảnh tượng xung quanh hòa vào với nhau, thỉnh thoảng có ánh sáng lập lòe.

Nhất thời không biết nói sao.

Thẩm Nguyệt vô thức nhíu mày, nàng không muốn thấy Tô Vũ vào lúc này, nhưng sao hắn cứ xuất hiện trước mặt nàng vậy.

Nàng tạm thời không muốn nghĩ nhiều, cứ để nàng một mình cứu người đi, không được sao.

Thôn dân không biết Tô Vũ là ai, có quan hệ gì với Thẩm Nguyệt, nhưng thấy không khí có vẻ vi diệu, một vài phụ nữ trải sự đời cũng nhìn ra đầu mối nên không nói nhiều.

Thôn dân dẫn Tô Vũ đến thấy cả hai không nói gì thì mới gãi đầu gãi tai hỏi: “Công chúa Tĩnh Nguyệt không biết hắn sao?”

Thẩm Nguyệt nói: “Ta có biết”.

Sau đó, nhóm phụ nữ trong thôn mới đẩy thôn dân dẫn đường kia đi rồi mượn cớ đưa thuốc mà rời khỏi đó.

Thẩm Nguyệt quay đầu lại, không nhìn hắn nữa, tỏ vẻ bình thản: “Sao chàng lại đến đây”.

Tô Vũ nói: “Biết trên đường có sự cố nên ta đến xem thế nào”.

“Mọi người đâu rồi?”

“Vẫn còn đang khơi đường, tình hình bùn đất nghiêm trọng nên phải hai hôm nữa mới dọn sạch được”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 753

“Ừ, ta quên mất là chàng biết khinh công”.

Cách nói chuyện của hai người trở nên rất kỳ lạ, có Tô Vũ ở đây, Thẩm Nguyệt được thoải mái hơn chút. Hắc phụ trách khám bệnh cho thôn dân, đi đầu chế thuốc cho họ dựa theo tình hình bệnh.

Trời tối, người trong thôn chuẩn bị nấu ăn.

Bởi vì có công chúa Thẩm Nguyệt đến nên cả thôn cũng nhộn nhịp hơn.

Thôn dân nhiệt tình khoản đãi, nhà nhà đều đưa đồ ăn ngon đến, những món ăn thơm ngon ngọt ngào.

Thôn dân nhiễm bệnh uống thuốc xong thì tình hình cũng ổn định hơn.

Sau đó Thẩm Nguyệt mới có thời gian đi tắm rửa, gột sạch chỗ bùn đất khắp người.

Trước mắt Thẩm Nguyệt và Tô Vũ ở trong nhà trường thôn, ngẩng đầu đối diện với nhau.

Sắc trời đã muộn, đi đường không tiện, chắc là không về nữa.

Thẩm Nguyệt không định quay về, ở lại đây quan sát mấy ngày đã cho bệnh dịch được giải quyết rồi mới quay lại, nhưng bây giờ lại có thêm Tô Vũ.

Phòng trong nhà trường thôn rất rộng rãi, có đủ chỗ cho Thẩm Nguyệt và Tô Vũ ngủ riêng.

Nữ chủ nhân đã chuẩn bị phòng xong, lại lấy ra một vò rượu: “Không biết công chúa Tĩnh Nguyệt và vị công tử này có muốn uống rượu hay không, đây là rượu do nhà ta tự ngâm, nhà không có nước pha trà nên chỉ có rượu thay trà thôi”.

Thẩm Nguyệt nói: “Cảm ơn”.

Tô Vũ không uống rượu, nhưng nàng uống.

Nữ chủ nhân lại chỉ vào căn phòng mà lát nữa bọn họ sẽ nghỉ ngơi, chăn đệm đã được thay mới. Điều kiện trong thôn có hạn, bọn họ chỉ làm được đến thế này.

Nữ chủ nhân sắp xếp xong thì lui ra.

Thẩm Nguyệt im lặng cầm cái chén rỗng, rót rượu vào nếm một ngụm.

Rượu này tuy bình thường nhưng lại chua ngọt vừa miệng.

Nàng nói: “Ăn đi, ta đói rồi”.

Tô Vũ ăn rất ít, phần lớn thời gian là nhìn Thẩm Nguyệt ăn.

Thẩm Nguyệt tránh ánh mắt của hắn, nhưng ánh mắt ấy cứ dõi theo nàng làm nàng không lơ được.

Tô Vũ nhẹ nhàng nói: “A Nguyệt ghét ta lắm sao”.

Thẩm Nguyệt khựng lại một chút, cảm thấy hơi khát, uống một bát rượu, nói: “Sao ta lại ghét chàng được? Nếu ghét thì cũng phải có một lý do chứ?”

Nàng không cười nổi, không giả vờ nữa.

Ánh mắt nàng tối lại, Thẩm Nguyệt nâng mắt lên, bình tĩnh nhìn Tô Vũ: “Tô Vũ, chàng không định giải thích cái gì với ta à?”

Tô Vũ nói: “Nàng chưa hỏi gì thì sao ta giải thích được”.

“Được, vậy ta hỏi chàng”, Thẩm Nguyệt nhìn chằm chằm hắn, gằn từng chữ một: “Rốt cuộc chuyện đội nghi trượng lần lượt nhiễm bệnh mà chết có liên quan gì đến chàng hay không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 754

Tô Vũ nghĩ ngợi rồi đáp: “Lần này chúng không chết thì lần sau cũng sẽ chết thôi”.

Thẩm Nguyệt dường như đã biết đáp án, nhưng nàng không cam tâm.

Có lẽ cách hỏi của nàng không đúng, đám người kia vốn đáng tội chết, nàng cũng chẳng nuôi tiếc gì, nàng hỏi những vấn đề đó làm gì chứ?

Thẩm Nguyệt nói khẽ: “VẬY NHỮNG BÁCH TÍNH TRONG THÀNH KINH THÌ SAO, BỌN HỌ ĐÁNG CHẾT HẾT ư? THÔN NÀY THÌ SAO, BỌN HỌ ĐỀU ĐÁNG CHẾT SAO?”

Ánh mắt nàng như lưu ly, nhìn thẳng vào hắn, nhếch miệng tự giễu: “Nếu bọn họ biết chân tướng thì bọn họ sẽ đưa rượu ngon cơm ngọt cho chúng ta như thế này sao?”

Tô Vũ nói: “Chân tướng là gì?”

Thẩm Nguyệt nói: “Ta không muốn biết chân tướng là gì”.

“Nếu nàng không muốn biết thì đừng biết nữa, vậy còn hỏi làm gì?”

Thẩm Nguyệt cắn răng gằn từng tiếng: “VÌ CHÀNG LÀ TÔ VŨ”.

Tô Vũ không khỏi nhìn lại Thẩm Nguyệt.

Nàng không nhìn lại hắn nữa.

Nàng lại thấy khát, càng uống càng không đỡ khát chút nào. Tô Vũ cầm lấy bát của nàng thì bị nàng lạnh lùng lườm cho: “Việc gì chàng cũng lo cho ta, bây giờ lo đến cả chuyện ta ăn cơm uống rượu sao?”

“A Nguyệt, nàng say rồi”.

Thẩm Nguyệt nhàn nhạt nói: “Ta không say, ta biết rõ hơn chàng đấy, ta muốn say lắm, nhưng chưa bao giờ ta tỉnh táo như bây giờ”.

Họng nàng hơi khô, trong lòng cũng khô, đến khi vò rượu không còn chút nào nữa thì Thẩm Nguyệt mới thấy mình đã uống hết sạch rượu.

Nàng nhẹ nhàng đặt vò rượu xuống, chống vào bàn, đứng dậy đi vào phòng, nhẹ nhàng nói: “Ta mệt rồi, chàng ăn đi”.

Thẩm Nguyệt cố khống chế mình không nhìn hắn nữa, nhưng lúc quay mặt đi, đôi mắt nàng run rẩy, cả mắt đỏ bừng.

Sắc mặt Tô Vũ tái mét, thần sắc hắn trông vô cùng cô đơn.

Thẩm Nguyệt đứng không vững, dựa vào tường đi từng bước vào phòng, rồi đứng trước cửa phòng. Nàng đẩy cửa ra, đèn dầu trong phòng vẫn sáng.

Nàng chưa kịp bước chân vào thì cả người đã bổ xuống cửa phòng.

Tô Vũ nhanh hơn nàng một bậc, trước khi nàng ngã xuống thì ôm lấy eo nàng, đỡ nàng lên.

Hắn đi qua cửa, ôm Thẩm Nguyệt vào.

Thẩm Nguyệt đứng vững, muốn đẩy hắn ra.

Lòng ngực Tô Vũ trống rỗng, cuối cùng không chạm vào nàng nữa, nói: “Nàng nghỉ sớm đi, sáng mai dậy sẽ quên hết thôi”.

Thẩm Nguyệt dựa vào góc bàn, sơi tóc rũ xuống mặt, hơi che lại nét mặt của nàng.

Nàng hỏi: “Sáng mai sẽ quên, chàng muốn ta quên đi cái gì?”

“Quên những gì nàng muốn quên”.

Tô Vũ nhắc chân đi đến bên cửa, vừa định ra ngoài thì Thâm Nguyệt đã âm thầm nói: “Tô Vũ, ta đã hỏi đến thế rồi, tại sao chàng không giải thích?”

Tô Vũ khựng lại tại chỗ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 755

Nàng hít sâu một hơi, kiềm chế nói: “Ta đoán đúng hết rồi đúng không? Chỉ cần chàng chịu giải thích một câu, chỉ một câu thôi cũng được, chàng nói tất cả đều không phải do chàng làm, ta không tin sự thật, ta chỉ tin chàng”.

Thẩm Nguyệt hơi ngẩng đầu, nhìn bóng lưng Tô Vũ với ánh mắt phức tạp: “Tô Vũ, chàng nói đi!”

Tô Vũ nắm lấy cánh cửa, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa phòng, than nhẹ: “Nàng phát hiện khi nào? Là khi thấy lũ chuột chết sao?”

Thẩm Nguyệt nhếch miệng cười lạng: “Chàng không nhìn thấy hôm ấy chuột chết nhiều vô số kể, thối rữa trong nước, bách tính trong thành uống những thứ nước ấy, nghĩ mà thấy tởm”.

Nàng chậm rãi trượt xuống đất, hơi ngẩng đầu, dựa vào chân bàn, nói với bóng lưng Tô Vũ:

“Lúc vớt chuột chết lên, Hạ Du nói ta sợ chuột, bảo ta tránh ra là ta đã thấy kỳ quái rồi, sao ta lại không biết ta sợ chuột kia chứ”.

“Hạ Du nói hẳn ta thấy chàng bắt chuột ở thành Vân, chàng bảo là ta sợ chuột, nhưng ta chưa từng bị chuột chạy đến quấy hay là sợ đến mức muốn chàng bắt chuột giúp ta”.

Tô Vũ thấp giọng thì thầm: “Thì ra là thế, ta trăm tính ngàn tính nhưng không tính được Hạ Du, lúc đó đã biết hẳn ta sẽ là một rắc rối rồi”.

Hắn cũng biết Thẩm Nguyệt thông minh, chỉ cần Hạ Du nói sai một câu thì nàng cũng sẽ nghi ngờ.

“Chàng có nghĩ đến việc giết hẳn ta không?”

Tô Vũ đáp: “Không, nếu không nàng sẽ càng hận ta hơn”.

“Chàng có thể nhìn vào mắt ta và nói, những con chuột chết ở thành Vân và thành Kinh rốt cuộc có liên quan đến chàng hay không?”

Tô Vũ quay lại nhìn nàng, thấy ánh mắt nàng sáng rực nhìn mình.

Hắn nói: “Nàng nghĩ sao?”

Thẩm Nguyệt cảm thấy rất mệt: “Chàng có biết ta muốn nghe chàng nói ‘Không’ cỡ nào không?”

“Nhưng như vậy cũng không lừa được chính nàng”.

Thẩm Nguyệt nâng trán lên: “Đúng, ta quá nhạy cảm khi có chuyện gì liên quan đến chàng”.

“Ta khó mà không liên hệ hai chuyện này với nhau, vừa vào thành Kinh, chàng đã chọn một cái viện có giếng”.

“Vì ngay từ đầu chàng đã biết nước sông Tương không dùng được, chàng rõ ràng đã biết nhưng lại cứ coi như không có gì xảy ra, đi tìm thuốc với ta, để ta tự phát hiện chuyện ngu ồn nước có vấn đề”.

“Đội nghi trượng đầu chết vì bệnh, thật sự là trùng hợp ư?”

“Thậm chí ngay từ khi bắt đầu, biết thành Kinh sẽ nhiễm ôn dịch nhưng chàng cũng biết thừa là ta sẽ đi”.

“Chàng đã tính toán mọi chuyện quá tốt, tất cả đều bị chàng tính toán, kể cả ta”.

Nàng đỏ mắt cười nhạt, ánh mắt tràn ngập nước mắt: “Tô Vũ, chàng thực sự đã xoay ta vòng vòng”.

Thẩm Nguyệt cắn răng, nhìn chằm chằm Tô Vũ: “Cũng không biết chàng cứ trơ mắt nhìn người dân vô tội chết đi mỗi ngày thì sẽ có cảm giác gì?”

“Chàng rõ ràng có thể cứu họ, nhưng lại cứ yên lặng để bọn họ chết đi. Tô Vũ, chẳng lẽ chàng không thấy áy náy sao? Bọn họ đều vì chàng mà chết đấy”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 756

Thật lâu sau, Tô Vũ nói: “Ôn dịch thành Kinh chỉ bộc phát có mấy ngày, số lượng chết và bị thương đều trong tầm khống chế, nếu ta nói ta không quan tâm đến sinh tử của bọn họ thì nàng chắc chắn sẽ rất thất vọng về ta, cho là ta lòng lang dạ sói, nhưng ta vốn là một người như thế”.

“Vì sao chàng cứ phải làm như vậy chứ!”

“Bởi vì ta cần nàng đi cứu bọn họ”, Tô Vũ đáp: “Ta cần nàng đứng vững vị trí cao cao tại thượng trong lòng họ. Ta mong nàng có thể trở thành hy vọng của bọn họ, mong sự nhân nghĩa của nàng sẽ có được lòng tin yêu của bách tính Nam Cảnh”.

Hắn đi từng bước đến chỗ Thâm Nguyệt, ánh mắt đen như mực, nói: “Thật ra chỉ cần nàng có thành tựu, hy sinh bao nhiêu tính mạng ta cũng chẳng quan tâm”.

Thâm Nguyệt ngẩn lệ nói: “Ta biết mục tiêu của chàng là gì, ta cũng hy vọng có thể sánh vai đi cùng chàng, dù phải nỗ lực bao nhiêu ta cũng chịu! Ta biết chàng muốn ta thu thập lòng dân, chàng muốn gì ta cũng cam tâm đi làm”.

“Nhưng ta muốn dựa vào chính sức mình để đạt được thành quả, chứ không phải cách chàng đang làm! Chàng dùng mạng người để đổi lấy dân tâm, ta không muốn!”

Tô Vũ đứng trước mặt Thâm Nguyệt, khom người đưa tay muốn kéo nàng lên.

Thâm Nguyệt tránh né.

Tô Vũ khép mắt, nhìn bàn tay trống rỗng, ánh mắt bi thương nói: “Ta chưa từng nghĩ mình là người tốt, A Nguyệt, ta xin lỗi, ta đã làm nàng thất vọng rồi”.

Thẩm Nguyệt cố gắng đè nén tiếng nấc nghẹn, nói nhỏ: “Tô Vũ, chàng làm như vậy, toàn là sát nghiệp, còn đáng sợ hơn bị ôn dịch”.

“Ta biết, ta sớm muộn cũng gặp báo ứng”, Tô Vũ cô đơn cười: “Ta cũng chẳng biết có bao nhiêu tính mạng đã rơi trong tay ta, A Nguyệt, ta giết nhiều người không có nghĩa là ta thích giết người”.

Giọng nói của hắn vang lên trên đầu nàng, vẫn trong trẻo như vậy: “Chỉ là ta đã không thể quay đầu được nữa, ta có mục đích không thể không chạm tới. Chỉ cần có thể lấy lại được những thứ nàng từng đánh mất, cho dù cảnh tượng máu chảy thành sông tái diễn một lần nữa, ta cũng không tiếc giá nào. So với trận chiến giữa hai quân đội trước mắt này với hai từ ‘tắm máu’ đã là cái giá nhỏ nhất rồi”.

Thẩm Nguyệt ngẩng đầu, mờ mịt nhìn đèn đuốc đang chiếu sáng đáng vẻ khuôn mặt hắn, nói: “Nhưng ta không muốn chàng làm như vậy, chàng có bao giờ nghĩ đến việc ta không muốn chàng dùng những thủ đoạn hèn hạ đó không.

Ta vốn cho rằng những thứ bản thủ mà chàng nói để giúp ta tranh đoạt kia chẳng qua là mưu mô quyên lực, nhưng ta tuyệt đối không ngờ tới được, không chỉ là quyên lực mà còn là lòng dạ tàn nhẫn coi muôn dân trăm họ trong thiên hạ như loài kiến cỏ!”

Ngón tay mát lạnh của Tô Vũ lau đi những giọt nước mắt của nàng, giọng nói hắn vẫn nhẹ nhàng ấm áp: “A Nguyệt, dân chúng thiên hạ vĩnh viễn chứa trong trái tim nàng, chứ không phải trong lòng ta. Ta và nàng không giống nhau, trong tương lai không xa, tên tuổi ngàn năm của nàng sẽ tỏa sáng rực rỡ, mà ta, chỉ có thể dạo bước trong bóng tối”.

Lời nói của Tô Vũ khiến trái tim Thẩm Nguyệt bỗng nhiên trần trở khổ sở.

Một người quanh năm đi trong bóng tối, Thẩm Nguyệt cho rằng bản thân đã nhìn thấu sự thâm trầm cùng mặt tối tăm của Tô Vũ, nhưng đáng tiếc nàng hiện tại mới hiểu nàng mãi mãi nhìn không rõ.

Nàng không biết Tô Vũ cô đơn như thế nào khi bước một mình trong bóng đêm.

“Chàng hạ được quyết tâm hành động nhưng ta làm không nổi.... hy sinh tính mạng của những người vô tội kia để chàng giúp ta toại nguyện”.

Tô Vũ nhếch miệng: “Nàng không phải là một kẻ xấu xa đạt yêu cầu, nhưng ta thì có. Chưa từng rơi vào hoàn cảnh như địa ngục làm sao có thể trải nghiệm sự giải thoát trong tuyệt cảnh. Ta chính là kẻ kéo chân mọi người xuống địa ngục, khiến bọn họ đợi chờ nàng tới cứu rồi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 757

Để hoàn thành nghĩa lớn cho nàng, hắn có thể biến bản thân trở nên hung hãn tàn bạo, không có mặc cảm tội lỗi, cũng chẳng hề oán hận.

Tô Vũ nói tiếp: “Thực ra nàng theo sau ta không cần thiết phải làm chuyện xấu, chuyện xấu để ta làm, nàng chỉ cần làm chuyện thiện lương thôi”.

Khoảnh khắc đó Thẩm Nguyệt đã bật khóc.

Nàng vẫn luôn biết, Tô Vũ đã khổ tâm xây dựng mọi kế sách đều là vì nàng.

Nàng từng nói, cho dù hắn là người tồi tệ nhất thế gian, thì trong mắt nàng cũng vẫn là một người xấu đơn thuần bởi nàng không sợ hãi hắn.

Nàng càng đau xót hơn là sợ hãi hắn.

Là nàng khiến hắn biến thành dáng vẻ này.

Nếu không phải là nàng, sao Tô Vũ có thể dày công mưu đồ đến vậy, lại làm sao hao tổn tâm sức đến thế.

Không ai là kẻ xấu hoàn toàn ngay từ đầu cả.

Thẩm Nguyệt nàng là căn nguyên sâu xa trong đó, mới là kẻ phạm tội chân chính! Chính là nàng, từng bước đẩy Tô Vũ đến dáng vẻ hiện tại.

Thẩm Nguyệt cuộn mình trong góc chật vật òa khóc.

Ngoại trừ lần trước mắc kẹt trong đồng đá, nàng chưa từng nức nở buông mình như vậy.

Tô Vũ có chút bối rối rồi, hắn muốn ôm nàng, an ủi nàng nhưng lại lo sợ bị nàng từ chối.

“A Nguyệt à, đừng khóc”.

Thẩm Nguyệt nhìn hấn với đôi mắt đỏ hoe nói: “Ta không biết cuối cùng nên đổ lỗi cho chàng hay nên trách bản thân mình đây, dường như ta mới là kẻ tệ hại nhất đó”.

Tô Vũ ấm giọng đáp: “Nàng rõ ràng không làm gì cả, nàng không có chỗ nào xấu xa cả”.

“Nhưng tất cả mọi chuyện đều bắt ngu ần từ ta”.

Nàng ghen ngào nói tiếp: “Ta vẫn luôn nghĩ, có một ngày chàng còn có thể trở lại thành một đại học sĩ thanh liêm của trước đây. Là đáng về khi ta đứng dưới gốc ngô đ ờng quay đ ầu nhìn chàng, còn chàng đứng trong lớp học sáng sủa sạch sẽ”.

Tô Vũ lắc đ ầu cười cực nhạt: “Thì ra nàng chính là không quên nỗi đáng về đó của ta, có lẽ sau này...”, sâu trong đôi mắt tĩnh mịch của hấn xẹt qua một tia đấu tranh: “Ta sẽ không trở lại được con người khi đó nữa, dưới đất lạnh, ta ôm nàng lên giường, được không?”

Khoảnh khắc Thẩm Nguyệt né tránh mình trong lòng hấn cũng bất chợt dâng lên sự khủng hoảng, khi nhìn tới đôi tay trống không, hấn cũng sợ hãi sẽ có một ngày người con gái trước mắt này sẽ không thuộc về bản thân mình nữa.

Thẩm Nguyệt không trả lời.

Tô Vũ từng chút ngả người tới, chặn lại nàng ở dưới chân bàn, nàng không trốn tránh, cũng không muốn trốn, mà đứng dậy đi tới bên giường.

“A Nguyệt, ngủ một giấc thật ngon, sáng mai dậy lại là một ngày tốt lành. Nàng có thể quên đi những đi ều không vui vẻ và xấu xa kia”, hấn chững lại một lúc rồi khàn thấp giọng nói: “Cũng có thể quên đi ta người khiến nàng buồn khổ như vậy, chỉ cần nàng vui là được”.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 758

Thẩm Nguyệt cứng đờ người ng ồi trên giường.

“Khung cảnh hai người sánh vai đ ồng hành cùng nhau kia thật đẹp, nhưng ta không có phúc hưởng thụ những tháng ngày êm đ ềm dài lâu đó, nếu sau này ta vẫn bước đi một mình, vẫn giống như thuở ban sơ đó, không có nàng, bức quá chỉ là nhìn không thấy ánh nắng mặt trời, và u tối hơn một chút thôi”.

Thẩm Nguyệt mở to đôi mắt ngập nước, khản giọng hỏi: “Chàng muốn ta quên đi chàng sao?”

“Nếu giữa nàng và ta chỉ là quan hệ quân th ần, có lẽ nàng sẽ không đau lòng như vậy nữa”, Tô Vũ vừa nói kh ẽ vừa thay nàng lau nước mắt.

Chỉ là khi h ắn định rút tay v ề lại bất ngờ bị Thẩm Nguyệt giữ chặt lấy.

Thẩm Nguyệt nắm chặt tay Tô Vũ, trong giọng nói mang theo chút run rẩy mà thút thít: “Chàng vậy mà kêu ta quên chàng, Tô Vũ, chàng tưởng rằng mình dễ dàng bị lãng quên thế sao?”

Tô Vũ khựng lại mấy giây.

“Chàng tưởng rằng sau khi làm những chuyện này, chỉ một câu kêu ta quên chàng đi li ền coi như chưa từng xảy ra chuyện gì sao? Tô Vũ ta nói cho chàng biết, cả đời này chàng nghĩ cũng đừng nghĩ tới”.

Tô Vũ nói đ ầy xót xa: “Nàng cho rằng ta muốn như vậy sao? Ta chỉ là không muốn thấy nàng buồn đau mà thôi”.

Nàng cuối cùng cũng không kìm được nữa, nhắm mắt cọ xát vào lòng bàn tay h ắn, khóc lóc: “Đến bây giờ ta vẫn nhớ nỗi tuyệt vọng khi bản thân và chàng bị chôn vùi trong đống đá kia, cả đời này ta cũng không muốn cảm nhận đi ều đó l ần thứ hai nữa”.

“Vì sao ta đau lòng không lẽ chàng còn không biết sao? Ta căm ghét việc chàng giấu ta, lừa ta, cũng ghét việc chàng coi mạng người như cỏ rác, vô cảm lạnh lùng, nhưng những thứ này... đâu không đau đớn bằng việc mất đi chàng... mạng của người khác cũng là mạng nhưng rốt cuộc lại không ai quan trọng hơn mạng sống của chàng”.

Hiện tại khi hồi tưởng lại, nàng căn bản không đủ can đảm để chịu đựng cảm giác đánh mất hẳn.

Cho dù hấn tha hóa thế nào, dù hấn âm hiểm xảo trá tới cực điểm thì hấn cũng vẫn là Tô Vũ.

Thẩm Nguyệt nhìn thẳng vào đôi mắt hấn, nói: “Chàng biết ta sợ đi đâu gì không? Ta sợ chàng đã đi trong bóng tối một mình quá lâu, đôi tay cũng vậy nhiễm quá nhiều máu tươi, tương lai sẽ không kịp đi cùng ta tới cuối đường nữa. Nhưng chàng rõ ràng đã đồng ý với ta rằng sau này sẽ không một mình bước đi nữa, chàng đặt tên cho Bắp Chân, chúng ta sẽ là người một gia đình trong tương lai... Nếu chàng làm những thứ này để giúp ta toại nguyện, vậy ai đến giúp chàng đây?”

“Không phải còn có nàng sao, ta làm chuyện xấu nhưng còn có nàng giúp ta khắc phục hậu quả, giúp ta bù đắp. Cho nên ta nghĩ cho dù sau này gặp phải báo ứng, ông trời cũng sẽ cân nhắc tới tình hình cụ thể”.

“Không đủ”, nước mắt Thẩm Nguyệt vừa rơi lã chã vừa lắc đầu: “Muốn báo ứng thì cũng phải báo ứng lên trên đầu ta, bởi xét cho cùng chàng làm những chuyện đó cũng đều là vì ta, oan có đầu nợ có chủ, đi đâu ta không muốn nhìn thấy nhất chính là chàng gặp bất trắc”.

“Nếu thực sự có ngày đó”, Tô Vũ trầm thấp nói: “Ta cũng nhất định không để nàng nhìn thấy”.

“Tô Vũ, ta đau đầu”, Thẩm Nguyệt hít sâu một hơi, nói: “Qua đây ôm ta đi”.

Tô Vũ sững sờ, thấy dáng vẻ rơi lệ thương tâm này của nàng mới chậm chạp vươn tay ôm ghì lấy nàng vào trong ngực, gắt gao bao lấy.

“A Nguyệt, nàng không tính số với ta nữa à”.

“Phải tính, chỉ là trong đầu ta lúc này chỉ là một mớ hỗn độn, nhất thời tính không rõ... Ta sẽ lưu lại r ấ từ từ tính sau”, tâm tình của nàng quả thực vô cùng ngổn ngang, mọi thứ đầu mông lung như làn sương khói, ngay cả nguyên nhân buồn bã đến cuối cùng cũng dần dần trở nên mơ hồ.

Nàng vùi đầu vào trong vạt áo hần, hô hấp đều đặn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 759

“Trước kia ta từng cảm thấy rằng người đàn ông ta yêu là người hoàn mỹ nhất trên thế gian này. Hắn có một mặt công bằng liêm chính, cũng mang khí thế vang dội. Không phải ta không quên nổi hình ảnh liêm khiết đó của hắn, mà là ta cầu mong hắn trong quãng đời còn lại của mình đều có thể sống yên ổn hạnh phúc như vậy”.

“Nhưng ta dần dần phát hiện ra mùi trần hương thoang thoảng trên cơ thể hắn ngày qua ngày lại phai nhạt đi, thay vào đó là máu tanh chém giết, bây giờ ta cảm thấy có lẽ thứ ta yêu không phải là người đàn ông hoàn hảo nhất thế gian mà là một người đàn ông hoàn hảo không hoàn hảo”.

Tô Vũ nói bên tai nàng: “Ta rất vui vì có thể nghe được những lời này của nàng, nhưng đáng tiếc là tối nay nàng uống nhiều rượu rồi”.

“Không liên quan gì đến rượu, ta rất tỉnh táo, ta biết bản thân đang nói gì”.

“Nếu nàng không uống rượu ước chừng ta cũng không nghe được những lời này của nàng. A Nguyệt, nàng có thể giúp ta một chuyện được không?”, Tô Vũ nhét thuốc mỡ mang theo người vào tay Thẩm Nguyệt.

“Trước kia vẫn luôn không có cơ hội, hiện tại vết thương trên lưng ta đã kết thành sẹo rồi, chỉ là ta tự mình rất khó chạm vào, nàng có thể giúp ta bôi thuốc lên đó không?”

Thứ hắn vừa nhét vào tay nàng chính là thuốc mỡ xóa sẹo.

Thuốc mỡ này rất hiệu nghiệm, do chính tay Tô Vũ đi đầu chế, Thẩm Nguyệt cũng từng dùng qua, chỉ cần thời gian một tháng liền có thể khiến vết sẹo biến mất vô tăm.

Thẩm Nguyệt cúi đầu im lặng nhìn thuốc mỡ trong tay, hỏi: “Tại sao nhất định phải xóa sạch?”

Tô Vũ từ tốn nói lỏng thắt lưng nói: “Nếu lưu lại sau này bị người khác phát hiện ra sẽ rất phiền phức”.

Từ xưa tới nay trên người hắn chưa từng có dấu vết sứt mẻ, trên tay không một vết chai, trong mắt người khác, hắn chỉ là một người đọc sách yếu đuối tay trái gà không chặt.

Thẩm Nguyệt đưa tay lên, đầu ngón tay nàng tiếp xúc với vòm ngực của hắn, nó còn rắn chắc hơn trong tưởng tượng của nàng. Nàng luồn tay xuyên qua eo hắn, chạm vào tấm lưng hắn.

Khi ngón tay Thẩm Nguyệt vuốt ve lưng hắn, những vết sẹo loang lổ cũng chạy dọc theo đầu ngón tay nàng, cho dù không nhìn thấy nàng cũng vẫn khắc sâu từng vết sẹo đó vào trong tâm trí mình.

Tất cả đều vì nàng gây ra, trái tim nàng đau thắt như có một bàn tay đang giày xéo vò nát.

Ngón tay nàng khẽ run rẩy, giọng khản đặc: “Có thể không bôi thuốc, giữ chúng lại vì ta được không”.

Tô Vũ ấm giọng đáp: “Giữ lại có ích lợi gì? Khiến nàng buồn bã áy náy sao? Những vết sẹo này vì nàng mà sinh ra, cũng có thể được nàng chữa lành. Sau này cũng sẽ không đau nữa”.

“Ta không muốn”, Thẩm Nguyệt cố chấp: “Chàng là của ta, ngay cả những vết sẹo này cũng thuộc về ta, ta muốn giữ chúng lại”.

“A Nguyệt sẽ không cảm thấy ta thấp hèn sao?”, Tô Vũ trầm giọng: “Rõ ràng rất có khả năng ta sẽ cố ý dùng những vết sẹo này để làm nàng dao động, khiến nàng không nữa rời xa ta”.

Thẩm Nguyệt dờ khóc dờ cười: “Rõ ràng là chàng tự mình nói ra, sao có thể coi là đáng khinh? Chàng không dùng bất kỳ thủ đoạn hay phương thức gì thì ta cũng sẽ luyến tiếc rời phải chia xa chàng...”

Nói rồi nàng ôm lấy vòng eo hắn, dùng lực kéo về phía mình.

Thăm Nguyệt nằm trên giường, Tô Vũ tròn mắt nhìn, cả người cũng theo đó đề lên người nàng.

Ánh sáng trong đôi mắt nàng tươi đẹp tới mức khiến con người ta phải say đắm, những giọt nước mắt lấp lánh còn sót lại của nàng thuận theo khóe mắt an nhiên chảy xuống gò má, trong thoáng chốc đã len lỏi vào tóc mai.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 760

“Tô Vũ, dù sau này chàng đi tới đâu, ta cũng sẽ ở bên chàng. Dù là địa ngục hay thiên đường, chàng cũng đừng mơ tưởng tới việc bỏ rơi ta.

Ta muốn cùng chàng đếm những ngày tháng bên nhau.

Dù không thể trải qua những ngày như vậy cũng không hề gì, chung quy sẽ không thể để chàng đơn độc một mình đi trong đêm đen”.

“Phải chăng chỉ cần ta khoác lên hào quang muôn trượng của danh tiếng ngàn đời liền có thể chiếu sáng con đường dưới chân chàng.

Nếu vậy ta nhất định sẽ làm như chàng mong muốn”.

Thẩm Nguyệt đưa tay vỗ về bờ lưng Tô Vũ, một lần lại một lượt dịu dàng phác họa hình dáng của từng vết sẹo.

Nàng chủ động nâng cằm hôn hấn, sử dụng tất cả nhiệt huyết và sức lực của bản thân.

Nàng vịn chặt lấy bờ vai Tô Vũ từ phía sau, hơi thở nàng hơi dần dập, nước mắt lưng tròng, hé môi mấp máy, nhìn vào đôi mắt trầm lắng hẹp dài cùng đường nét ẩn hiện sáng tối của hấn, ẩm ướt khàn giọng bày tỏ: “Tô Vũ, ta muốn ngủ với chàng, tối nay ta muốn, ngay hiện tại liền muốn, chàng sẽ ngủ với ta chứ?”

Thân thể Tô Vũ có chút căng thẳng, ngón tay hấn luồn vào trong mái tóc mượt mà nâng đỡ đầu nàng, cúi người liền ngậm lấy cánh môi nàng, cùng nàng trao nhau nụ hôn sâu cuồng nhiệt.

Ai cũng không lẽ tách rời, dường như có một loại kiên quyết triền miên liều chết.

Thẩm Nguyệt nỉ non, ngón tay nàng giống như có thể châm lửa, lướt nhẹ men theo sống lưng của Tô Vũ, tỉ mỉ đếm từng đốt xương.

Lúc đó trong cơn mê nàng dường như nghe thấy tiếng yết hầu hẳn chuyển động lên xuống theo từng nhịp thở hỗn hển trầm thấp.

Hắn giống như một con sói, nụ hôn tràn qua bờ môi rời tới vành tay Thâm Nguyệt, âu yếm hôn lấy tai nàng rồi một đường đi xuống dưới cằm cổ trắng ngần, lưu lại từng dấu hôn hồng phớt mê người.

Nhưng đến cuối cùng, Tô Vũ vẫn không vượt quá giới hạn, hẳn phải có ý chí mạnh mẽ mới có thể miễn cưỡng dừng lại trước bờ vực này.

“Tô Vũ...”

Tô Vũ vùi đầu vào hõm cổ nàng, hơi thở lộn xộn nóng rực của hắn phả vào cổ nàng, hắn hít thật sâu, cực lực lấy lại bình tĩnh, giọng nói cũng khản đặc tới lạ: “Không được”.

Thâm Nguyệt và hắn tóc mai kề nhau, nàng mơ màng nói: “Tại sao lại không được? Chàng không dám?”

Tô Vũ khẽ cắn lỗ tai: “Nếu ta không tính sai thì kỳ kinh nguyệt của nàng đã qua nửa tháng, như vậy rất dễ thụ thai”.

Thâm Nguyệt lắng nghe nhịp tim đập loạn gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực của bản thân.

“Chúng ta, có một Bắp Chân là đủ rồi”.

Hóa ra Tô Vũ vậy mà để tâm nàng tới trình độ này, ngay cả kỳ kinh nguyệt của nàng khi nào tới hẳn cũng biết chính xác.

Sức khỏe của nàng vẫn luôn được tính là không tệ, do đó số ngày trong tháng về cơ bản là cố định.

Thâm Nguyệt tha thiết mong chờ nhìn Tô Vũ, nũng nịu đòi hỏi: “Vậy Tô Vũ chàng có thể hôn ta nhiều hơn không”.

Tô Vũ chỉ ước rằng có thể hôn nàng đến bình minh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 761

Chỉ là Thẩm Nguyệt rốt cuộc không chịu được mệt mỏi, cộng thêm việc uống rượu nên đã ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Đợi Tô Vũ cuối cùng luyện tiệc buồng đôi môi nàng mới phát hiện nàng đã nhắm mắt chìm vào giấc ngủ yên bình.

Tô Vũ áp vào trán nàng thì thầm: “Thực sự là mệt tới mức bản thân phát sốt cũng không biết, A Nguyệt, ngủ ngon nhé. Mong rằng sáng mai khi nàng thức dậy có thể quên đi những điều không hay, chỉ lưu giữ những thứ tốt đẹp”.

Vào ngày thứ hai, Thẩm Nguyệt tỉnh dậy trong tiếng gà gáy chó sủa.

Tô Vũ đêm qua đã giúp nàng hạ sốt, nhưng vì uống quá nhiều nên nàng còn chút choáng váng.

Thẩm Nguyệt ng ẩ trên giường day day thái dương, cảm thấy trong đầu giống như có h ồ d ầu, cổ họng thì khô khốc.

Cạnh giường đặt một bát canh già rượu.

Thẩm Nguyệt ngơ ngác nhìn, nàng cau mày cố nhớ lại điều gì đó, cuối cùng vẫn bưng bát canh lên một hơi uống cạn.

Nàng rửa mặt bằng nước ruộng kết tủa rồi đến nơi sắc thuốc trong thôn.

Vốn tưởng mọi người trong thôn đều đang đợi nàng tới nấu thuốc.

Kết quả đến nơi mới phát hiện ra dân làng đã tự mình phân công nhiệm vụ ngay ngắn rõ ràng.

Phía trước n ữ s ất có người đang xử lý dược liệu, đun sôi canh thuốc.

Khi Thâm Nguyệt nhìn thấy bóng lưng của Tô Vũ trong lòng còn có chút hốt hoảng, bước chân cũng dừng lại tại chỗ một lúc.

Nếu không phải hiện tại tận mắt nhìn thấy hắn thì nàng còn tưởng rằng sự xuất hiện vào chạng vạng tối qua của hắn chỉ là ảo giác.

Hắn rất bình dị dễ gần, dân làng có chỗ nào không thoải mái liền tới tìm hắn, hắn cũng sẽ kiên nhẫn chân đoan đi điều trị cẩn thận cho họ.

Thâm Nguyệt nhớ lảng máng chập tối qua khi hắn vào làng, dáng vẻ lúc đó còn viết rõ bốn chữ ‘người lạ chớ gần’, một câu dư thừa cũng không có nhưng hiện tại lại có thể chung sống hòa thuận với dân làng đến vậy.

Miệng từng người đầu hô ‘Tô đại phu’ một cách nhiệt tình và thân thiết.

Một người như vậy có thể là ma quỷ nhưng trong chốc lát cũng có thể hóa thân thành Phật Thích Ca.

Bên cạnh Tô Vũ còn có ba người phụ nữ trong thôn (thôn phụ) đang giúp đỡ sắc thuốc, nếu không một mình hắn thực sự bận rộn tới mức không phân thân nổi.

Thôn phụ ắt hẳn cảm thấy tướng mạo hắn cực kỳ đẹp mắt, lại không kiêu ngạo nên rất nhanh đã trở nên thân thuộc.

Có thôn phụ còn hỏi hắn: “Tô đại phu, sao lại không thấy công chúa Tĩnh Nguyệt đâu?”

Tô Vũ đáp: “Hôm qua quá mệt nên nàng ấy vẫn đang nghỉ ngơi”.

“À, bây giờ có Tô đại phu ở đây, công chúa Tĩnh Nguyệt cũng nên nghỉ ngơi thật tốt”.

Một thôn phụ khác lại hỏi chuyện phiếm: “Tô đại phu, mối quan hệ giữa ngài và công chúa Tĩnh Nguyệt là gì vậy?”

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 762

Kỳ thực hai thôn phụ còn lại cũng rất tò mò nhưng ngoài mặt họ vẫn cười mắng người thôn phụ kia một câu: “Sao ngươi lại nhiều chuyện như vậy!”

Tô Vũ suy nghĩ rồi đáp: “Chắc là nhớ nhung nàng ấy”.

Câu trả lời này của Tô Vũ đã đủ thỏa mãn sự hiếu kỳ cùng tính thích buôn chuyện của các thôn phụ.

Lại có thôn phụ hỏi: “Sao hôm qua ta thấy Tô đại phu và công chúa không trò chuyện quá nhiều, hai người đang xảy ra mâu thuẫn gì sao?”

“Ùm, gần đây nàng ấy đang giận dữ ta”, Tô Vũ ấm áp như gió xuân đáp.

“Tô đại nhân tốt như thế, chắc là Tĩnh Nguyệt công chúa không nổi giận Tô đại nhân thật đâu. Tô đại nhân phải cố gắng công chúa thật nhiều vào, làm vài chuyện khiến công chúa vui, như thế thì công chúa sẽ hết giận nhanh thôi”.

Sau đó vài người phụ nữ thôn quê mồm năm miệng mười truyền dạy cho Tô Vũ một vài kinh nghiệm dỗ nữ nhân.

Tô Vũ lơ đãng nghe xong mấy câu này, liên tục gật đầu: “Tô mạo xin lĩnh giáo”.

Thế mà một thôn phụ trong số đó vô tình ngẩng đầu lên, trông thấy Thẩm Nguyệt, vội vàng kéo đồng bạn bên cạnh: “Này, đừng nói nữa, Tĩnh Nguyệt công chúa đến rồi”.

Đống củi trong bếp lò bên dưới nhà sắt bị ướt vì thời tiết nồm ẩm nên không chịu bắt lửa, từng đợt khói xanh bốc ra không khói khiến người ta sặc sụa.

Trong làn khói xanh mù mịt, Tô Vũ quay đầu nhìn lại, ánh mắt không rõ hỉ nộ ái lạt kia chỉ tập trung vào một mình Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt không khỏi nghĩ đến bát canh giải rượu vẫn còn âm ấm được đặt trên đầu giường mà nàng trông thấy lúc mới tỉnh dậy, chắc hẳn là do hắn chuẩn bị.

Hắn trước nay vẫn luôn tinh tế đến mức không chê vào đâu được.

Nàng vừa mới đến gần, còn chưa kịp nói câu gì, các thôn phụ đã đưa mắt nhìn nhau rồi kiể̃m cố bỏ đi mất.

Chỉ để lại hai người Tô Vũ và Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt ng ẫ xuống bên cạnh bếp lò, tiện tay nhặt một cành củi trên mặt đất, bỏ vào lò.

Một lát sau, một bàn tay m ền mát thoang thoảng mùi thơm của thuốc đọt nhiên vươn tới, sờ lên trán Thẩm Nguyệt.

Tô Vũ nói: “May mà chỉ bị sốt vì quá mệt mỏi, đã hạ sốt rồi”.

Thẩm Nguyệt sững sờ, nàng bị sốt lúc nào, tại sao chính nàng còn không biết.

“Chuyện đêm qua...”, Tô Vũ định nói rồi lại thôi, sau đó khẽ thở dài một tiếng: “Thôi vậy, dù sao nàng cũng không nhớ gì”.

“Đêm qua làm sao cơ?”, Thẩm Nguyệt cứng người, máy móc hỏi lại.

Giọng nói của Tô Vũ nhẹ nhàng lọt vào lỗ tai nàng: “Đêm qua nàng uống say, làm vài chuyện quá phậ̃n với ta”.

“Không thể nào”, Thẩm Nguyệt nói như chém đinh chặt sắt: “Ta tuyệt đối không thể làm chuyện gì quá đáng với chàng trong thời gian này được”.

Nàng cho rằng mình và Tô Vũ có mâu thuẫn vẫn chưa giải quyết, sẽ không thân mật với hắn như trước kia.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 763

“Nhưng đêm qua nàng uống rượu, sau khi uống rượu không hề tỉnh táo, rất nhiều hành vi không nằm trong tầm kiểm soát của bản thân”, Tô Vũ khẽ nói: “Đa phần là nghe theo tiếng gọi của trái tim. Nếu sau này nàng không muốn người khác biết tiếng lòng của nàng, tốt nhất đừng uống quá nhiều rượu”.

Thẩm Nguyệt không cho là vậy, nàng cười giễu: “Ta thì có tiếng lòng gì được”.

Tô Vũ liếc mắt nhìn nàng: “Chuyện này chỉ có mình nàng biết thôi”.

Sau đó Thẩm Nguyệt ngửi mùi người trên ghế đầu mất một lúc lâu, cố gắng nhớ lại mọi chuyện tối qua.

Vài hình ảnh còn sót lại trong đầu cứ lóe lên rồi mất, nàng còn chưa kịp nắm bắt, những hình ảnh đó đã sượt qua mất rồi.

Nàng nghĩ rất lâu vẫn không nhớ hết được, thậm chí không biết tối qua mình đã uống say, đến cả thứ rượu dùng để uống mà bà chủ đã tặng đêm qua có mùi vị thế nào, nàng cũng không biết nốt.

Thẩm Nguyệt đỏ trán, cảm thấy rất phiền muộn.

Đột nhiên không biết mọi thứ chợt lóe lên hay thế nào, dường như nàng nghe thấy tiếng thở dốc của Tô Vũ thoảng bên tai, còn cả độ ấm trên cơ thể hắn. Đầu ngón tay vẫn còn lưu lại cảm giác được chạm vào da thịt hắn, từ lưng ngực nóng bỏng tới vết thương loang lổ sau lưng.

Thẩm Nguyệt không khỏi rùng mình.

Nàng rất tự tin vào lối hành xử của bản thân sau khi say rượu, đáng lẽ không đến mức rượu vào làm bậy mới phải.

Thế nhưng chưa có lúc nào nàng có thể uống nhiều như đêm qua. Thâm Nguyệt càng nghĩ càng thấy chột dạ.

Tô Vũ nói: “Không nhớ lại được thì thôi vậy”.

Thâm Nguyệt cứng miệng cãi: “Ta không hề nghĩ đến nó”.

Tô Vũ nghiêng đầu nhìn Thâm Nguyệt, hồi lâu sau mới cup mắt, liếc nhìn cổ của nàng, ánh mắt có vẻ thâm trầm: “Cổ của nàng, ta nghĩ, hay là cứ che đi thì tốt hơn”.

Thâm Nguyệt nhìn sang hắn, không hiểu gì, sau đó đứng dậy bước tới bên lu nước, soi mình vào trong đó.

Thế rồi loáng thoáng nhìn thấy vài vết tích trên cổ mình.

Thâm Nguyệt thấy lòng nặng trĩu, lập tức quay về căn phòng đã ở đêm qua, trong phòng có một tấm gương đồng mờ mờ ảo ảo.

Nàng ngẩng trước tấm gương đồng, vén lọn tóc và cổ áo ra, chăm chú quan sát mới thấy trên cổ mình còn lưu lại vài vết đỏ ửng.

Giống như dấu hôn.

Lòng dạ Thâm Nguyệt rối rùi như tơ vò, nàng ngẩng trước gương đồng rất lâu.

Cho dù nàng cảm thấy không thể đủ, không nên vậy, nhưng trong lòng không thể kiềm nén được cảm giác rung động chết tiệt đang trào ra.

Cảm giác rung động này ủa khắp tứ chi bách hài, tỏa ra từ từng lỗ chân lông, mang theo chút tê dại liên miên.

Sau đó Thâm Nguyệt kiểm tra toàn thân, ngoài vết hôn trên cổ ra thì những nơi khác hoàn toàn không có cảm giác bất thường, chắc hẳn vẫn chưa vượt quá giới hạn.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 764

Nàng lặng lẽ nghe rồi đó chờ đợi, nghe thấy giọng nói của Tô Vũ vang lên trong đầu nàng, không hề báo trước.

“Ở tương lai không xa, uy danh thiên thu của nàng sẽ quang mang vạn trượng, còn ta, chỉ có thể bước đi trong bóng tối”.

“Nàng không phải một kẻ xấu dù tư cách, nhưng ta lại là người như thế”.

“Ta sẽ là kẻ ra tay lôi hết tất cả mọi người xuống địa ngục, để họ ở đó chờ đợi nàng tới cứu giúp”.

“Thực ra nàng đi theo ta không cần phải làm chuyện xấu. Chuyện xấu cứ để ta làm, nàng chỉ cần làm việc tốt”.

...

Thẩm Nguyệt cup mắt, ngón tay bầu chặt lấy mép gương đồng.

Nàng cố gắng không nhìn vào bản thân trong gương, chỉ sợ sẽ nhìn thấy vẻ đau đớn và mềm yếu của chính mình.

Nếu không phải vì nàng quá yếu đuối, làm sao Tô Vũ phải làm những việc đó.

Nàng đã đoán ra chân tướng từ lâu rồi, nhưng vẫn không dám bóc trần hẳn, nàng sợ chân tướng bên dưới sẽ là sự thật tàn khốc.

Nhưng hiện giờ đã bại lộ, tuy ký ức của nàng về chuyện tối qua khá hỗn loạn nhưng Tô Vũ chắc chắn nhớ rất rõ.

Tô Vũ có ý định từ bỏ bản thân để thành toàn cho nàng.

Tục ngữ có câu không rung động thì không đau lòng.

Nhưng bây giờ Thâm Nguyệt vừa rung động vừa đau lòng.

Lúc ra ngoài, Thâm Nguyệt đã đi đâu chỉnh lại cảm xúc của mình để bình tĩnh lại. Nàng cắt góc váy làm thành một chiếc khăn choàng đơn giản che phần cổ lại.

Khi những người phụ nữ trong làng nhìn thấy thì đều cảm thấy mới lạ và đẹp bèn hỏi: “Tĩnh Nguyệt công chúa đang mặc gì thế?”

Thâm Nguyệt nói: “Ta chỉ thấy cổ hơi lạnh nên quấn khăn choàng vào thôi”.

“Hóa ra cái này gọi là khăn choàng”.

Mọi người đều bắt chước theo, còn chọn đủ loại hoa văn, sau đó truyền ra ngoài, khăn choàng trở thành một vật dụng cần thiết vào mùa thu đông của các cô gái.

Lúc Thâm Nguyệt lại ngồi trước bếp nấu thuốc, Tô Vũ liếc nhìn nàng nói: “Như thế này trông đẹp lắm”.

Thâm Nguyệt bình thản đáp: “Vậy à? Ta chỉ tiện tay làm một cái thôi”.

Dân làng đều đã được dần xếp ổn thỏa, thuốc cũng đã uống nhưng số dược liệu còn lại không đủ dùng.

Con đường mòn ở chân núi vẫn chưa được dọn sạch, hôm nay vẫn chưa thấy thân binh và thủ thành vào thôn làng.

Dược liệu không đủ thì phải ra ngoài tìm thuốc, hầu hết các dược liệu trong đơn thuốc đều không khó tìm.

Thế nên Thâm Nguyệt và Tô Vũ cùng nhau đeo giỏ đi vào vùng núi gần đó tìm thuốc.

Không ai nhắc đến chuyện tối qua và ôn dịch lần này.

Nàng chỉ có thể cố gắng hết sức để cứu chữa.

Đường núi khá khó đi, rất dễ trượt ngã.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 765

Thẩm Nguyệt vô ý sắp té ngã thì Tô Vũ ở bên cạnh luôn có thể kịp thời kéo nàng lại.

Hắn kéo nhẹ nàng vào trong lòng, xung quanh yên tĩnh, chỉ còn lại thời gian dãn trôi.

Hơi thở trên người Tô Vũ thanh mát, hắn tay nắm lấy cánh tay Thẩm Nguyệt. Thẩm Nguyệt tựa gân vào hắn, vô thức muốn giơ tay ôm đối phương.

Nhưng trước khi bản thân không kiềm chế được mà ôm hắn thì miệng đã nói: “Buông tay đi, ta không dễ trượt ngã như thế đâu, dù có ngã, tự mình ta cũng có thể đứng lên”.

Tô Vũ buông nàng ra nói: “Vẫn phải cẩn thận một chút”.

Hai người hái thuốc xong bèn quay về thôn trước khi trời tối, đêm ấy trôi qua yên bình nơi thôn làng nhỏ.

Buổi tối bày ra một ít món ăn nhà nông trên bàn, Thẩm Nguyệt đặc biệt dặn dò không được bày vẽ, chỉ cần đơn giản là được.

Nhưng khi bà chủ nhà bung rượu lên, Thẩm Nguyệt đã từ chối.

Cảm giác mất khống chế đến mức trí nhớ lộn xộn sau khi uống rượu quả thật không hề tốt chút nào.

Nàng và Tô Vũ chẳng trò chuyện nhiều, nàng cũng cố gắng tránh hắn, sau khi ăn qua loa xong thì quay về phòng.

Thẩm Nguyệt nằm trên giường nhưng không tài nào ngủ được, vô thức chú ý đến bên ngoài, nàng nghe tiếng bước chân của Tô Vũ đi ngang qua trước cửa phòng mình, dừng lại một chốc rồi đi đến phòng kế bên.

Nghe thấy âm thanh cửa phòng kế bên mở ra, chắc hẳn hẳn cũng về phòng ngủ rồi.

Thẩm Nguyệt vô thức nghĩ, rõ ràng người này ở ngay trước mặt mình, có thể nói chuyện với hẳn, có thể nghe giọng hẳn, có thể ôm hẳn.

Nhưng bây giờ nàng không làm được.

Vì trận ôn dịch này mà nàng không thể mở lòng với Tô Vũ.

Nhưng nàng lại biết rõ mình không thể mất đi Tô Vũ.

Nửa đời sau cũng chỉ muốn được trải qua với hẳn.

Dường như không có Tô Vũ thì cuộc sống sẽ mất đi hầu hết ý nghĩa.

Thẩm Nguyệt và Tô Vũ ở trong thôn chờ hai ngày, đến ngày thứ ba, người trong thành Kinh mới thuận lợi vào thôn.

Lúc này bệnh dịch trong thôn đã dần được kiểm soát, Thẩm Nguyệt để lại khá nhiều dược liệu, dặn dò dân làng uống đúng giờ, nếu vẫn còn người bệnh thì vào trong thành tìm thủ thành.

Không thể xem thường tình hình ôn dịch, người gác thành cũng đích thân hứa sẽ xử lý chuyện này đến cùng.

Khi nàng và Tô Vũ rời đi, toàn bộ người dân trong thôn đều đến đưa tiễn, họ vô cùng biết ơn hai người.

Dường về đã không còn khó khăn như trước nữa.

Trời quang mây tạnh, vài tia nắng hắt ra từ đám mây dày, chiếu xuống dòng sông dài, mặt nước phản chiếu ánh sáng rực rỡ.

Con đường nhỏ giữa ruộng cũng được tu sửa lại, đã lát thêm đá để đi đường không bị dính bùn vào chân.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 766

Về đến Thành Kinh, người dân Thành Kinh đã thoát khỏi cơn ác mộng ôn dịch, để lộ ra những diện mạo và sức sống hoàn toàn mới.

Trận lũ lụt này kéo dài quá lâu, tiếp theo đó, họ phải tính toán cho sinh kế cho nửa năm sau, thành trì hoang tàn cuối cùng cũng thêm phần nao nhiệt trở lại.

Bệnh của Tần Như Lương gần như đã khỏi hẳn, khi Thẩm Nguyệt về, hẳn ta đang đứng trước cửa đờn nàng.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn Tần Như Lương, gương mặt lạnh nhạt cuối cùng cũng nở nụ cười: “Sức khỏe ổn rồi chứ?”

Tần Như Lương mím môi, gật đầu.

“Sau này có gì không thoải mái cứ nói, đừng chịu đựng”.

Sau khi vào nhà, Hạ Du không hề ngần ngại, nhìn thấy chiếc khăn choàng trên cổ Thẩm Nguyệt bèn tò mò hỏi: “Sao cổ cô lại quấn vải thế kia?”

Thẩm Nguyệt im lặng một hồi, cảm thấy lừa gạt đối phương của chẳng ích gì, vì vậy nàng thản nhiên nói: “Đây là một mới nhất, người không hiểu”.

“Ta quả thật không hiểu nổi!”, Hạ Du đi đến tò mò nhìn: “Dù là vì đẹp hay thế nào thì cũng đâu cần phải xé một miếng vải trên váy để quấn lên cổ chứ”.

Thẩm Nguyệt: “...”

Khả năng quan sát của tên này tốt thế từ bao giờ vậy!

Xé một miếng vải trên váy để quấn lên cổ, dù có đẹp thế nào thì cũng... thật sự không được bình thường cho lắm.

Quả nhiên, Hạ Du cũng nhận thấy bất thường mà hỏi: “Thẩm Nguyệt, cô bị thương sao?”

Tần Như Lương vốn dĩ đang không để ý mấy cũng nhìn sang.

Khóe mắt Thẩm Nguyệt khẽ giật: “Không có”.

Hạ Du hỏi: “Không bị thương thì cô che cổ lại làm gì? Cho ta xem nào, có bị thương thật không, ai làm cô bị thương?”

Thẩm Nguyệt càng không cho Hạ Du xem, Hạ Du lại chắc nịch cho là Thẩm Nguyệt bị thương.

Thẩm Nguyệt chửi thầm trong lòng, nếu để Hạ Du thấy khác nào cho Hạ Du biết nàng và Tô Vũ đã thân mật với nhau, huống hờnàng còn chưa biết nàng và Tô Vũ đã làm gì!

Thẩm Nguyệt giữ lấy khăn quàng cổ, thấy Hạ Du cứ một mực cuốn lấy, tức tối nói: “Hạ Du, người rảnh lắm à, chăm sóc tốt cho bách tính trong thành chưa? Sắc thuốc xong chưa?!”

Hạ Du trừng mắt nói: “Ta đang quan tâm cô đó! Nếu cô bị thương và không cho chúng ta biết thì làm sao khỏi được!”

“Ta cảm ơn người nhiều! Người không quấy rầy ta là ta mừng rồi!”

Hạ Du thừa dịp nàng nói chuyện, lập tức vung tay tới, Thẩm Nguyệt né tránh, tức giận nói: “Mẹ nó nữa, Hạ Du, người rảnh vừa thôi! Ta cảnh cáo người, còn dám động thủ thì ta sẽ phản kích đấy!”

Thẩm Nguyệt động tác nhanh, Hạ Du cố gắng mãi cũng không được.

Tô Vũ vào trong, thấy thế thì nói: “Thủ thành đại nhân tìm người có chuyện gấp đấy”.

Tô Vũ nói rất nghiêm túc, không giống như đang đùa.

Hạ Du chỉ có thể dừng lại, khuyên can Thẩm Nguyệt: “Có bệnh thì phải chữa, lát nữa ta lại đến”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 767

Thẩm Nguyệt dở khóc dở cười nói: “Người cút đi cho ta!”

“Hừ, có lòng tốt mà không được báo đáp”.

Hạ Du vừa đi, không khí trong viện bỗng trở nên vi diệu.

Tần Như Lương nhìn chăm chăm phần cổ của Thẩm Nguyệt, nhưng ánh mắt hẳn ta sao mà nhìn thấu được khăn quàng cổ của Thẩm Nguyệt.

Tần Như Lương hỏi: “Cô bị thương thật à?”

Thẩm Nguyệt biết Tô Vũ ở trong viện, có chút quẫn bách nói: “Không”.

Tần Như Lương bèn nặng nề nhìn Tô Vũ, ánh mắt không cần nói cũng hiểu.

Tô Vũ đi ầm nhiên như không: “Nàng khổ cực rồi, về nghỉ ngơi chút đi”.

Không cần hẳn nói, Thẩm Nguyệt cũng muốn về phòng.

Nhưng nàng và Tô Vũ nói chuyện rất ít, Tần Như Lương vừa đến đã phát hiện.

Sau khi Thẩm Nguyệt quay về, Tần Như Lương nặng nề nói với Tô Vũ: “Người làm gì nàng ấy rồi?”

Mắt Tô Vũ đen như mực, không vui không buồn, bình thản mà thâm thúy: “Nếu ta làm gì thật thì Tần tướng quân bây giờ ngăn nổi sao?”

Tần Như Lương đâm chọc: “Nếu người không làm gì thì sao nàng ấy lại lạnh lùng như thế”.

“Chuyện này là giữa ta và nàng, liên quan gì đến Tần tướng quân đâu”.

Thẩm Nguyệt quay về phòng, cởi khăn quàng cổ ra, soi gương thì thấy dấu hôn trên cổ vẫn hết sức rõ ràng.

Xem ra mấy ngày nữa cũng không tiêu tan được, sớm muộn gì Hạ Du cũng phát hiện.

Thẩm Nguyệt không khỏi tự giận mình, lúc ở trong thôn không uống rượu thì vẫn phải ở chung với Tô Vũ.

Rõ ràng là chưa giải quyết mâu thuẫn xong, tại sao lại để hân hôn cơ chứ, còn để lại vết tích!

Có lẽ trong mắt Tô Vũ thì đó không phải mâu thuẫn, chuyện hân hôn muốn đạt được thì hân nhất định sẽ làm.

Cho dù Thẩm Nguyệt sẽ ghét hân.

Cho nên tính mục đích của Tô Vũ rất mạnh, hân không mâu thuẫn gì cả, chẳng qua là nàng tự mâu thuẫn nên khó chấp nhận mà thôi.

Nhưng Thẩm Nguyệt không ghét hân được, cho dù Tô Vũ là người không tốt nhất trên đời.

Nhưng hân vẫn luôn là người đối xử với nàng tốt nhất trên đời.

Cửa phòng lúc này vang lên tiếng gõ.

Thẩm Nguyệt che cổ lại, đi ra mở cửa.

Không ngờ là Tô Vũ.

Thẩm Nguyệt cúi đầu không nhìn hân, nói: “Có chuyện gì không?”

Tô Vũ nói: “Tần tướng quân ở ngay sát vách, nàng có muốn cho ta vào trong nói chuyện không?”

Thẩm Nguyệt hơi khựng lại, sau đó mở cửa: “Vào đi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 768

Sau khi vào trong, Tô Vũ còn nhìn Tần Như Lương đang đứng ngoài cửa ở bên kia một cái như khiêu khích rồi mới khép cửa lại.

Tô Vũ đứng trước mặt Thẩm Nguyệt một lát, muốn vén khăn của nàng ra, nhưng Thẩm Nguyệt đã tránh né.

Tô Vũ nói: “Ta xin lỗi, hôm ấy ta không biết nặng nhẹ nên làm quá, giờ lại làm khó nàng”.

Thẩm Nguyệt đỏ tai: “Đã qua rồi, giờ còn nói làm gì, đâu có tác dụng?”

“Ta mang thuốc đến, chắc là sẽ có tác dụng”, Tô Vũ lấy thuốc ra đưa cho nàng: “Hôm nay thoa hai lần, đêm thoa một lần nữa, sáng mai sẽ tiêu tan”.

Thẩm Nguyệt nhìn thuốc trên tay hắn, không khách sáo mà nhận lấy.

Nàng còn đang rầu rĩ vì vết bầm không tan, Tô Vũ lại hiểu rõ nàng, đưa đến thứ nàng cần nhất.

Tô Vũ hơi chần chừ, nói: “Có cần ta thoa giúp không?”

Thẩm Nguyệt từ chối: “Không cần, lát nữa ta soi gương tự thoa”.

“Cũng được”, hắn nhắc chân định đi, nhưng ngừng lại ở cửa phòng: “Nàng có biết nên dùng cách nào thì dược hiệu sẽ phát huy nhanh nhất không?”

Thẩm Nguyệt nhìn hắn, mím môi không nói.

Tô Vũ nói: “Nếu chỉ thoa bình thường thì sẽ lâu hơn, tầm hai-ba ngày, khi này ta nói một ngày có thể tiêu tan là phải dùng cách đặc biệt để dược hiệu thẩm thấu hoàn toàn”.

Thẩm Nguyệt đương nhiên là không biết phương pháp chó má gì.

Nàng nhìn hắn, cười lạnh: “Tô Vũ, chàng xoay ta vòng vòng như vậy, nhìn ta lúng túng, quẫn bách, chàng rất vui đúng không?”

Tô Vũ nói: “Nếu ta muốn cười nhạo nàng thì việc gì phải mang thuốc đến đây”.

Ánh mắt hắn sâu như muốn hút nàng vào: “Dấu hôn trên cổ nàng cũng là vết bầm, khi xúc thuốc thì vận chân khí sẽ có công hiệu hơn”.

Ánh mắt Thẩm Nguyệt lấp lánh, tránh khỏi mắt hắn.

Tô Vũ quay lại, nói: “Ta giúp nàng thoa nhé, nàng ng ỡ xuống đi, chỉ một lúc là được”.

Sau đó Thẩm Nguyệt ng ỡ xuống cạnh bàn, Thẩm Nguyệt lấy thuốc vào lòng bàn tay, nhẹ nhàng thoa vào cổ Thẩm Nguyệt.

Nàng nghiêng cổ ra bên kia, nhưng không cách nào bỏ qua hơi thở của Tô Vũ ở trên cổ nàng.

Nhẹ nhàng như lông vũ, cào vào trái tim nàng.

Khi hắn di chuyển, một cảm giác ấm áp từ ngón tay hắn truyền vào trong da, rất thoải mái.

Ngón tay của hắn như chứa ma lực, chạm vào dấu hôn kia khiến Thẩm Nguyệt hơi tê dại, có vẻ là hắn đang dùng chân khí để thôi thúc tác dụng lên vết hôn.

Tô Vũ nói: “Nàng không muốn xóa đi những dấu vết vì nàng mà có trên người ta, ta sao lại muốn xóa đi những dấu vết vì ta mà có trên người nàng chứ”.

Thẩm Nguyệt hơi chấn động.

Tô Vũ đi êm nhiên như không: “Nhưng vết này dù gì vẫn phải biến mất, không thể tồn tại mãi mãi, nàng sẽ không tiện”.

Một lát sau, hắn nói: “Tốt rồi, từ chiều đến tối nàng không phải lo, ta sẽ khiến Hạ Du bận tối mắt tối mũi, không có sức đi hỏi thăm nàng”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 769

Tô Vũ để thuốc lại, không ở lại thêm nữa mà rời đi.

Không ngờ Tần Như Lương rất kiên trì, chỉ đứng yên tại bên cửa, đến khi thấy Tô Vũ đi ra thì mới thôi.

Buổi chiều Hạ Du đúng là rất bận, bị thủ thành kéo ra bên sông Tương ngoài thành lấy bùn, đến tối mới về.

Buổi tối Tô Vũ lại thoa thuốc cho nàng, đến hôm sau vết hằn đúng là nhạt gần như không thấy, nếu không quan sát kỹ sẽ không nhận ra.

Thẩm Nguyệt đổi sang một cái khăn quàng cổ khác xinh hơn, chờ Hạ Du đến làm phiền.

Cuối cùng Hạ Du xốc ra xem mà cũng chẳng thấy gì, chỉ thấy làn da trắng nõn của nàng.

Mặt trời mọc, Thẩm Nguyệt bảo thân binh cho Liễu Thiên Hạc ra ngoài phơi nắng.

Lúc trước mọi người vội vàng đuổi ôn dịch, đương nhiên không rảnh quan tâm hấn ta.

Nhưng nấu xong thuốc thì vẫn đưa đến cho hấn ta một phần.

Liễu Thiên Hạc ở trong lồng sắt, cả người bần thủ.

Hấn ta đã tìm mọi cách để thoát thân, nhưng đều thất bại.

Thật không ngờ là lồng sắt của Dạ Lương lại tốt thế!

Liễu Thiên Hạc không rửa mặt được, lại lồi thối lếch thếch, cả người ngứa ngáy, nếu không ra ngoài phơi nắng thì sẽ có rận mất.

Tần Như Lương đi ngang qua, hoàn toàn coi Liễu Thiên Hạc như không khí.

Dưới mái tóc bờm xờm, Liễu Thiên Hạc nhìn chăm chăm Tần Như Lương, gọi: “Tần Như Lương, ta có lời muốn nói với ngươi”.

Liễu Thiên Hạc tuy là ca ca ruột của Liễu Mi Vũ, nhưng đã lâu Tần Như Lương chưa gặp lại hắn ta.

Cuối cùng Tần Như Lương vẫn dừng lại.

Liễu Thiên Hạc cảm khái: “Ta không ngờ Thiên Tuyết cuối cùng lại lấy ngươi, nhưng ta vẫn phải cảm ơn ngươi vì đã đưa muội ấy về kinh, không phải chịu khổ nơi biên quan. Thiên Tuyết vẫn khỏe chứ?”

Sắc mặt Liễu Thiên Hạc chân thành, tha thiết.

Tần Như Lương thản nhiên nói: “Ngươi yên tâm, nàng sống rất tốt”.

“Thiên Tuyết từ nhỏ đã yếu đuối lương thiện, cần người bảo vệ. Lần trước ta nghe Hạ Du nói Thiên Tuyết vụng trộm với ai... chắc chắn là bị người hãm hại, mong ngươi có thể đối xử tốt với muội ấy”.

Tần Như Lương nói: “Đương nhiên, cho dù tận mắt thấy nàng làm thế thì ta cũng chưa hề bực đái nàng hay đuổi nàng đi”.

Chuyện kia là một sỉ nhục đối với Tần Như Lương.

Trước đó, hắn ta coi Liễu Mi Vũ như tâm can bảo bối, nhưng khi tận mắt chứng kiến cảnh đó, không ai có thể hiểu được nỗi đau đớn trong lòng hắn ta.

Mọi chuyện đã qua đi khá lâu, bây giờ nhắc lại, Tần Như Lương thấy mình không còn quá khó chịu nữa.

Thời gian và trải nghiệm đã giúp hắn ta thản nhiên đối mặt với quá khứ.

Hắn ta thậm chí có thể bình thản nhắc đến chuyện này, không thẹn với lương tâm.

Hắn ta thật sự đối xử quá tốt với Liễu Mi Vũ, là Liễu Mi Vũ có lỗi với hắn ta trước, phản bội hắn ta, hắn ta nào có lỗi gì?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 770

Liễu Thiên Hạc thở dài: “Muội ấy tìm được người để dựa vào như thế là đủ rồi”.

“Trước kia người đâu có nghĩ vậy”.

“Quá khứ đã qua rồi”, Liễu Thiên Hạc nói: “Tiếc rằng ta là người Liễu gia, ta không thể quên mối thù diệt môn được, hai ta lập trường khác biệt, nếu không còn có thể trở thành huynh đệ tốt”.

Liễu Thiên Hạc dừng một chút rồi nói: “Thiên Tuyết cũng là người Liễu gia, người có thể không màng nguy hiểm mà bảo vệ muội ấy, xem ra người thực sự yêu Thiên Tuyết, người chắc chắn sẽ không nỡ thấy Thiên Tuyết khổ sở đúng không?”

Tần Như Lương không nói gì.

Trước kia đúng là vậy.

Nhưng khi có quá nhiều chuyện xảy ra, mọi thứ đã không thể quay về như cũ nữa.

Liễu Thiên Hạc rên sất khi còn nóng, nói: “Thiên Tuyết chỉ có một ca ca là ta, muội ấy chắc chắn sẽ không muốn ta gặp chuyện gì, không lẽ người nhẫn tâm để muội ấy trở mặt nhìn ta sinh ly tử biệt sao?”

Tần Như Lương nói: “Cuối cùng người cũng nói đến vấn đề chính rồi nhỉ”.

Liễu Thiên Hạc hạ giọng nói: “Ta không mong người thả ta ra, chỉ mong người cho ta một cây châm thôi. Mở được ra hay không là phải xem may mắn của ta. Ta đảm bảo lần này sẽ không xuất hiện trong kinh thành nữa, cũng tuyệt đối không đối địch với người. Tần Như Lương, coi như là vì Thiên Tuyết, người thả ta một lần được không?”

Sắc mặt Tần Như Lương sầm lại.

Hắn ta hỏi: “Người đã đến kinh thành rồi?”

Mặt Liễu Thiên Hạc cứng lại: “Ta nói là sau này sẽ không đến”.

“Người đi nương nhờ Dạ Lương, làm kẻ phản quốc, vô số tướng sĩ Đại Sở đã vì âm mưu quỷ kế của người mà mất mạng, sao ta có thể tha người được?”

Liễu Thiên Hạc thay đổi sắc mặt, nói: “Tần Như Lương, người đã thành ra thế này rồi, rốt cuộc Đại Sở cho người lợi ích gì mà người còn phải hy sinh tính mạng cho Đại Sở chứ! Người cho rằng bây giờ người quay về thì vẫn sẽ quang vinh như trước chắc!”

Tần Như Lương lạnh lùng nói: “Nói đi thì cũng phải nói lại, lúc người lập công ở Dạ Lương, mấy lần chơi chiêu hiểm cho ta rơi vào chỗ chết thì sao không nghĩ đến Thiên Tuyệt đi?”

“Đó là ta bất đắc dĩ!”

“Bây giờ người là tội phạm triêu đình, nếu ta thả người ra thì ta cũng sẽ dính tội, ta cũng bất đắc dĩ!”

Nói xong, Tần Như Lương bình tĩnh đi qua Liễu Thiên Hạc. Liễu Thiên Hạc thấy vậy bèn trở mặt, chửi thầm lên.

Tiếng chửi của hắn ta kéo Thẩm Nguyệt đến, Thẩm Nguyệt chậm rãi đi dưới ánh mặt trời, híp mắt nhìn Liễu Thiên Hạc: “Không cần cứu được nên thẹn quá hóa giận à?”

Liễu Thiên Hạc phẫn hận nhìn chằm chằm Thẩm Nguyệt, nếu ánh mắt hắn ta biến thành đao được thì chắc Thẩm Nguyệt đã bị băm vằm hết trăm lần.

Thẩm Nguyệt ngẩng bên cạnh lồng giam của hắn ta, nói: “Tần tướng quân tính cách vốn vậy rồi, người có là ca ca của Mi Vũ hay là cha ruột đi

nữa thì hẳn ta cũng sẽ không thả người đâu”.

Liễu Thiên Hạc châm chọc: “Hừ, người hiểu hẳn ta quá nhỉ! Tiếc là Thiên Tuyệt lại xếp thứ nhất trong lòng hẳn ta, người cũng chỉ là đồ bị phu quân ruồng bỏ mà thôi”.

Thẩm Nguyệt hí mắt nói: “Người mà Liễu Mi Vũ không hồ là huynh muội ruột nhỉ, cứ vội đâm đầu vào chỗ chết cơ”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 771

Nàng lấy ra một cái bình sứ, thưởng thức trong tay, nhú mày nói: “Thấy có quen mắt không? Tỏa Ngàn H ầu này là một thứ độc rất mạnh, không màu không vị, nếu trúng độc nhẹ thì có thể sống sót được chút, còn trúng độc nặng thì có thể chết vì thất khiếu chảy máu, đúng không nào?”

Liễu Thiên Hạc sao mà không nhận ra đây là độc mà hắn ta mang theo.

Thẩm Nguyệt nói: “Vừa khéo trước khi đi ta đã yêu cầu đại tướng quân Dạ Lương đem độc này tới”.

Liễu Thiên Hạc trầm giọng hỏi: “Người muốn làm gì?”

Thẩm Nguyệt nhếch miệng cười: “Ngoại trừ đạo lý lấy người trả lại cho người ra thì ta còn làm gì được nữa”.

Nói rồi, nàng đứng dậy phúi góc áo, đứng bên ngoài l ồng sắt của Liễu Thiên Hạc.

Liễu Thiên Hạc nhích v ề phía xa, phòng bị toàn thân.

Thẩm Nguyệt nhớ lại: “Ta nhớ không nhầm thì Liễu Mi Vũ cũng trúng độc này thì phải, chẳng qua nàng ta trúng độc nhẹ, vẫn chống cự được mấy hôm”.

“T ần Như Lương khi ấy như một kẻ điên, tìm thuốc giải khắp nơi cho nàng ta. Đại phu nói phải có một loại thuốc dẫn là Tử Hà Xa mới giải được độc này”.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Người có biết không? Tỏa Ngàn H ầu phải lấy Tử Hà Xa làm thuốc dẫn mới giải được à?”

Liễu Thiên Hạc chậm chạp không đáp.

Hắn ta biết người phụ nữ này cực kỳ giao hoạt, hơn nữa lúc trước hắn ta đồng ý với yêu cầu của Liễu Mi Vũ là đưa cho Liễu Mi Vũ độc dược xong thì cũng rời khỏi thành, không biết về sau xảy ra chuyện gì.

Thẩm Nguyệt hỏi như vậy nhất định là đã gặp chuyện gì đó, nếu hắn ta trả lời không đúng thì sẽ khiến Liễu Mi Vũ bị hớ.

Thẩm Nguyệt lại lấy một bình sứ khác ra, nói: “Ta có dựa theo phương thuốc ban đầu, lấy Tử Hà Xa làm thuốc dẫn, đi đều phối ra bộ thuốc giải này, cuối cùng cũng có thể thử trên người người một lần xem có kết quả gì không”.

Lòng Liễu Thiên Hạc trầm xuống, muốn chạy trốn.

Nhưng cái lòng này chỉ có không gian như vậy, hắn ta có trốn cũng không thoát được.

Thẩm Nguyệt nhấc chân giẫm vào xiềng xích trên cổ tay hắn ta, hắn ta không tránh nổi.

Sau đó nàng nắm chặt mái tóc rối bời của hắn ta, hung hăng kéo mạnh về phía ngoài.

Liễu Thiên Hạc bị đau, cả đầu ép chặt vào song lòng.

Liễu Thiên Hạc chửi mắng: “Cái đồ độc ác nhà ngươi! Ngươi nói muốn áp ta về kinh mà, bây giờ lại không nhận được mà muốn giết ta rồi!”

Thẩm Nguyệt mỉm cười nói: “Ta chỉ muốn ngươi thử dược hiệu của thuốc giải thôi, có muốn giết ngươi đâu”.

“Ngươi thả ta ra!”

Thẩm Nguyệt cẩn thận mở nắp bình ra, níu lấy tóc Liễu Thiên Hạc, khiến hắn ta ngẩng đầu lên, sâu xa nói: “Ngươi cho rằng mình nghiến chặt răng không chịu há mồm thì không sao à? Ta vẫn có thể rót vào từ mũi ngươi thôi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 772

Liễu Thiên Hạc mặc kệ da đầu bị kéo căng, chỉ lắc đầu liên tục.

Thẩm Nguyệt vừa mới đổ chất lỏng kia ra, Liễu Thiên Hạc gần lên: “Người dừng tay lại!”

Thẩm Nguyệt dừng lại một chút, nói: “Đừng sợ, ta có thuốc giải mà, chờ người trúng độc thì ta sẽ cho người thêm thuốc giải”.

Đến khi có hai giọt chất lỏng nhỏ đến gần mũi Liễu Thiên Hạc, hần ta mới không nhịn được mà hét lên.

“Tỏa Ngàn Hâu này là dùng trùng độc chế thành, thuốc giải của nó cũng là lấy trùng độc luyện chế, nhưng phải sắp xếp theo trình tự khác nhau mới được!”

“Mặc dù ta không biết Tử Hà Xa là gì, nhưng biết không có loại trùng độc nào như thế! Con đàn bà độc ác nhà người, người muốn giết ta đúng không!”

Thẩm Nguyệt dừng tay, cả sân yên tĩnh.

Nàng cười mà như không cười: “Sao lại thế được, Liễu Mi Vũ trước đây đã trúng độc này, nhưng phải ăn cái đó mới khỏe lên được”.

Liễu Thiên Hạc nói: “Người cho rằng thứ kịch độc này dễ đi đâu chế thuốc giải lắm à? Đại phu nào cũng biết được bí mật chắc?”

“Thế sao Liễu Mi Vũ lại khỏi?”

Liễu Thiên Hạc im lặng không đáp.

Thẩm Nguyệt tà ác nói: “Thuốc giải hôm nay không chữa được người cũng không sao, khi về kinh ta nói người chết vì ôn dịch thì cũng sẽ chẳng ai nghi ngờ”.

Nàng cuối cùng vẫn kiên trì nhét độc cho Liễu Thiên Hạc.

Liễu Thiên Hạc nghiêng răng nghiêng lợi: “Ta đã đưa thuốc giải cho Thiên Tuyệt rồi!”

“Nói vậy thì người cũng cho nàng ta độc à?”

“Đúng thì sao!”

Thẩm Nguyệt nhếch miệng: “Liễu Thiên Hạc, người và Liễu Mi Vũ đúng là giống hệt nhau, đối phó với thứ ham sống sợ chết như các người thì chẳng tốn mấy công”.

Tay nàng buông lỏng, thả Liễu Thiên Hạc ra.

Liễu Thiên Hạc luống cuống lau chấy lỏng trên mặt, há miệng định chửi thì thấy Trần Như Lương đứng ở bậc thang dưới mái hiên.

Ánh sáng chiếu lên vài bậc thang.

Hắn ta đứng ở ranh giới giữa bóng râm và ánh nắng.

Sau lưng là bóng râm, trước mắt là ánh nắng, nổi bật lên thân sắc tái nhợt của hắn ta.

Lời nói của Liễu Thiên Hạc kẹt ở cổ họng, đã quên phải chửi những gì.

Trần Như Lương đã nghe rõ từng lời hắn ta vừa nói.

Dựa theo những gì Liễu Thiên Hạc nói, không khó để suy đoán được nếu trước đây Liễu Mi Vũ trúng độc mà Liễu Thiên Hạc đưa cho thì người áo đen hạ độc Liễu Mi Vũ chính là Liễu Thiên Hạc.

Kẻ xông vào hoàng cung hành thích ban đêm, sát thủ hạ độc Trần Như Lương trên đường đầu là do Liễu Thiên Hạc làm.

Liễu Mi Vũ đêm đó không phải bị người áo đen cưỡng ép mà là nàng ta cùng Liễu Thiên Hạc hợp lực diễn một màn khổ nhục kế.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 773

Vừa thuận tiện thả Liễu Thiên Hạc đi, Liễu Mi Vũ trúng độc cũng lấy được sự cảm thông của Tần Như Lương.

Tần Như Lương chưa từng nghi ngờ.

Độc Tỏa Ngàn Hâu căn bản không cần thuốc dẫn là Tử Hà Xa, hóa ra Liễu Mi Vũ ngay từ đầu đã có thuốc giải.

Nhưng nàng ta lại luôn bày ra bộ dạng bị độc giày vò, khiến Tần Như Lương khổ tâm lo lắng.

Nàng ta không hiểu nổi cảm giác lo lắng như điên của Tần Như Lương khi ấy.

Thuốc dẫn lại phải là Tử Hà Xa.

Vì sao?

Vì Thâm Nguyệt khi ấy đang mang thai, mà trong bụng nàng thì có sẵn một bộ!

Mục đích chân chính của Liễu Mi Vũ không phải là muốn hấn ta tìm thuốc giải cho mình, mà là muốn hấn ta ra tay với đứa bé trong bụng Thâm Nguyệt.

Nàng ta chỉ cần giả bộ đáng thương nằm trên giường như sắp hấp hối là có thể khiến hấn ta suýt chút nữa trở thành hung thủ giết chết con! Khiến hấn ta suýt nữa thì hại Thâm Nguyệt gặp nguy hiểm đến tính mạng, sau này mãi mãi không bù đắp nổi!

Hấn ta khi ấy thực sự rất yêu Liễu Mi Vũ, không nỡ để nàng ta chịu chút tổn thương nào. Hấn ta thà đi hại Thâm Nguyệt không có lỗi gì còn hơn là để Liễu Mi Vũ chết.

Để cứu được Liễu Mi Vũ, hẳn ta chịu trả mọi giá.

Nhưng những đầu mối này bây giờ đã liên kết với nhau thành một, khiến T`ân Như Lương trở tay không kịp.

Hóa ra mọi thứ hẳn ta cố gắng đều bị người ta tính toán cả.

Hẳn ta cho rằng Liễu Mi Vũ khéo hiểu lòng người, đi êm đềm đáng yêu, không có âm mưu hay quỷ kế gì.

Hôm nay hẳn ta mới biết mình sai.

Thẩm Nguyệt cất bình sứ đi, đi qua T`ân Như Lương, khẽ dừng chân rồi nói: “Người nghe rõ rồi chứ?”

Không đợi T`ân Như Lương trả lời, Liễu Thiên Hạc bèn nói: “Người đừng nghe con đàn bà đó nói! Nàng ta muốn hại Thiên Tuyệt đấy!”

T`ân Như Lương bình tĩnh nhìn Liễu Thiên Hạc, ánh mắt lạnh như băng: “Ta chẳng nghe thấy nàng ấy nói gì, nhưng lại nghe rõ người nói”.

“Ta bị nàng ta ép nên mới thế! Người tận mắt thấy nàng ta muốn độc chết ta mà!”

T`ân Như Lương không cảm xúc nói: “Nàng ấy nói muốn thử thuốc mà, nhưng người cũng đã khai hết rồi đấy thôi. Ta đã đánh giá cao người quá rồi, hôm nay người không chết, sau này áp người về kinh thì ta cũng sẽ đích thân hành hình xử tử người!”

“T`ân Như Lương, đừng lòng lang dạ sói!”

T`ân Như Lương quay đi, nói: “Đúng, ta lòng lang dạ sói, còn người nên chết từ lâu rồi mới phải”.

Thẩm Nguyệt quay lại trong viện, thấy Tô Vũ ở đó, Tô Vũ nói: “Thu dọn đồ đạc, hai ngày nữa chuẩn bị lên đường”.

Thẩm Nguyệt nói: “Ta không có đồ gì cần dọn, mai là đi được rồi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 774

Sau đó T`ân Như Lương cũng quay về, không khí của ba người ở trong viện có hơi nghiêm trọng.

T`ân Như Lương nhìn Tô Vũ, nói: “Người tránh đi một chút được không, ta muốn nói chuyện riêng với nàng ấy một chút”.

Tô Vũ ng ồi ở hành lang, ung dung nói: “Hóa ra là chê ta vương”.

Tuy vậy nhưng Tô Vũ vẫn tạm lánh đi.

Thẩm Nguyệt biết hẳn ta định nói gì, bèn nói trước: “Nếu là trước kia, người sẽ cho rằng ta đang dùng trăm phương ngàn kế để làm hỏng hình tượng của Liễu Mi Vũ trong lòng người, nhưng ta không có ý đó, ta đã nói kiêu gì cũng sẽ vạch bộ mặt thật của nàng ta ra cho người xem”.

Thẩm Nguyệt nhíu mày nhìn T`ân Như Lương: “Đương nhiên người cũng có thể lựa chọn tin tưởng cặp huynh muội đó”.

“Bởi vì cô cho rằng đây là chuyện cô nên làm, nên đã không còn quan tâm việc ta có tin hay không nữa đúng không?”, ánh mắt T`ân Như Lương có chút bi thương, thở dài nói.

“Ta nhớ khi ta c`ần người tin ta nhất thì người lại lựa chọn tin Liễu Mi Vũ, chưa từng thật lòng tin ta”.

Thẩm Nguyệt thản nhiên cười nói: “Tóm lại là đã qua rồi, ta vẫn lựa chọn làm thế không phải để trả thù mà muốn người nhìn rõ rằng Liễu Mi Vũ không xứng đáng”.

Nhưng những sai lầm hẳn ta đừng phạm phải thì mãi mãi không có khả năng vãn hồi.

Thẩm Nguyệt sẽ không quay đầu hay cho hẳn ta thêm một cơ hội.

Tần Như Lương luôn cho rằng Thẩm Nguyệt không cần hắn ta bảo vệ.

Nhưng hắn ta đột nhiên hiểu được, vấn đề ở đây không phải ai bảo vệ ai mà là ngay từ đầu giữa bọn họ đã không có tín nhiệm lẫn nhau.

Hắn ta chưa từng tin nàng.

Hắn ta chỉ tin duy nhất một người phụ nữ, nhưng người này lại luôn lừa gạt hắn ta.

Tần Như Lương cảm thấy vừa nực cười vừa bi thương.

Hốc mắt hắn ta đỏ bừng, nghiêm túc nói với nàng: “Thẩm Nguyệt, là ta có lỗi với cô. Cô không chọn ta, không thích ta là đúng. Bởi vì ta là một tên khốn”.

Thẩm Nguyệt sững sốt, nghĩ lại chuyện cũ, ai mà không cảm thán.

Ánh mắt nàng cũng hơi nóng, nhìn sang ánh nắng mùa thu trong viện, nói: “Lời xin lỗi này của người không muộn, ta nhận”.

“Nếu sau này ta có cơ hội bù đắp thì nhất định sẽ không chối từ”.

Ngày hôm sau, thân binh dọn dẹp chuẩn bị lên đường rời khỏi thành Kinh.

Vốn định âm thầm rời đi, ai ngờ tin tức này đã lan ra khắp bách tính thành Kinh.

Thủ thành dẫn theo dân chúng lưu luyến tiễn đưa.

Bách tính vốn không đủ lương thực, nhưng lại dâng lên lương thực tốt nhất nhà mình làm thành lương khô cho bọn họ mang đi đường.

Thẩm Nguyệt sao nhần tâm lý của bọn họ, bọn họ còn phải trải qua một mùa đông lạnh lẽo nữa.

Cuối cùng, Thảm Nguyệt không nhận lấy chút gì cả, lúc xe ngựa đi ra cửa thành, nàng chỉ quay đầu vẫy tay từ biệt với dân chúng trong thành.

Đến lúc quay đầu lại mới thấy bách tính trong thành nhao nhao quỳ xuống, dập đầu đưa tiễn công chúa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 775

Đoàn người nhìn thấy cảnh này đều yên lặng không nói.

Sức mạnh của dân chúng cũng có thể cổ vũ lòng dân như vậy.

Trên chiến trường, Tần Như Lương có thấy tam quân tướng sĩ cùng chung mối thù, nhưng chưa từng thấy bách tính nào đoàn kết như vậy.

Bọn họ luôn là tầng lớp sinh hoạt thấp nhất.

Nhưng chính những người tầm thường này lại là nguồn gốc cung dưỡng quân đội, chống đỡ quốc gia.

Khi Hạ Du ở kinh thành thì chưa bao giờ cảm nhận được sự rung động này.

Bởi vì bách tính trong kinh thành phần hoa trông có vẻ đều an cư lạc nghiệp, thực tế ra ai cũng có lòng riêng, hẳn ta chẳng có cơ hội thấy bách tính đoàn kết như thế.

Thấy những bách tính kia bái lạy Thảm Nguyệt, số lượng còn đông hơn lúc trước quỳ trước nha môn, Hạ Du cảm thấy có thể dùng sức mình tạo phúc cho bách tính cũng là một việc rất thành công.

Thảm Nguyệt tràn ngập nước mắt, quay đầu ngó vào trong xe ngựa, nói: “Đi thôi”.

Tô Vũ là một chính khách, biết nắm bắt lòng người, nàng hiểu đây là lòng người mà Tô Vũ thắng về cho nàng.

Trái tim Thảm Nguyệt rất phức tạp.

Muốn có được thì nhất định phải hy sinh.

Tô Vũ dùng cách nhanh nhất và hữu hiệu nhất, không phải chỉ bằng sức một mình nàng cố gắng lâu dài mà được.

Thẩm Nguyệt biết, để cho hai nước không tàn sát lẫn nhau, khiến con dân Đại Sở kêu than đầy trời thì đây đã là lựa chọn tốt nhất.

Thời cơ sẽ không cho nàng thời gian từ từ trưởng thành, cũng không đợi nàng đi từng bước một theo cách mình muốn.

Đọc đường đi, nàng và Tô Vũ nói chuyện cực ít.

Nhưng Thẩm Nguyệt đã có ý định muốn đứng ở góc độ của Tô Vũ để suy nghĩ, nàng muốn tìm hiểu hắn, hiểu rõ hắn.

Hạ Du và Tần Như Lương không hỏi nhiều, có những chuyện nhạy cảm, hỏi càng nhiều thì càng nặng nề.

Nhưng trong lúc nghỉ ngơi giữa đường, bầu không khí thực sự quá nặng nề, Hạ Du đi chọc tức Liễu Thiên Hạc một hồi thì ngẩng xuống cạnh Thẩm Nguyệt.

Thân binh lấy nồi ra đun trên lửa, nấu chút rau dại vừa hái được gần đây.

Như vậy còn dễ ăn hơn lương khô.

Hạ Du nhìn nàng, nói: “Cô với Đại Học Sĩ cãi nhau à?”

Thẩm Nguyệt liếc hắn ta, nói: “Mọi khi người chỉ muốn hai chúng ta bất ổn thôi mà, bây giờ toại nguyện rồi thì người phải vui chứ”.

Hạ Du phản bác: “Ta là loại người vui mừng khi thấy người gặp họa vậy sao, ta thấy cô không vui nên mới quan tâm mà!”

Thẩm Nguyệt nói: “Vậy thì ta cảm ơn người nhiều”.

“Nè, Thẩm Nguyệt, cô nói chuyện đằng hoàng xem nào! Âm dương quái khí như vậy dễ mất bạn lắm đấy!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 776

Thẩm Nguyệt cuối cùng cũng mỉm cười.

Thấy nàng mỉm cười, Hạ Du cũng vui theo, nói: “Cười là tốt, cô cười lên vẫn hơn là sì cái mặt ra”.

Thẩm Nguyệt đảo rau ở trong n ấ, nghe Hạ Du nói: “Thẩm Nguyệt, từ kinh thành đến đây, chúng ta có thấy nhiều người chết không?”

Thẩm Nguyệt im lặng.

Đúng là số người chết mà bọn họ gặp không hề ít.

Hắn ta nói: “Bất kể là chiến tranh hay thiên tai, thế nào cũng có người chết đi. Muốn tứ hải thanh bình, bách tính an lạc, chỉ khi nào Đại Sở dân giàu nước mạnh, như thế các nước khác mới không thể tùy tiện phát động chiến tranh, Đại Sở cũng có thể g ãng mình qua được bất kỳ thiên tai nào, để bách tính không cần lo lắng”.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Những lời này là ai dạy người thế?”

Hạ Du đáp: “Đây là lĩnh ngộ của ta suốt dọc đường. Nhớ tới hồ chôn hàng vạn người bên ngoài thành Huy ền, nghĩ tới đống lửa thiêu thi cốt ở thành Kinh, sau lưng mỗi một việc, luôn có máu người chảy thành sông”.

Món canh rau dại trong n ấ đang sôi ùng ục và bốc khói.

Thẩm Nguyệt mỉm cười: “Một việc mà đến cả người cũng hiểu ra được, thế mà ta nghĩ mãi không thông”.

“Đó là vì liên quan tới đại học sĩ”, Hạ Du đáp: “Một khi liên quan tới người mà mình để tâm, con người rất dễ chui đầu vào ngõ cụt, không thể thoát ra được, sau đó dùng đi ều kiện khắc nghiệt hơn khi yêu cầu người khác để yêu cầu hẳn.

Nhưng thực tế, nếu đổi lại là người khác, chưa chắc có thể làm tốt hơn hẳn.

Thẩm Nguyệt, cô hi vọng hẳn xấu xa một chút thì tốt, hay là hi vọng hẳn lương thiện hơn mới tốt?”

Thẩm Nguyệt nói: “Ta không ngờ những lời này sẽ do người tới an ủi ta. Hạ Du, người trưởng thành rồi”.

Hạ Du đáp: “Ta chỉ biết rằng, nếu một người lương thiện quá, chưa chắc đã có thể sống lâu. Giống như Thanh Hạnh vậy, thà rằng nàng ta xấu xa hơn, cũng không đến mức rời đi sớm như thế”.

Thẩm Nguyệt nghiêng đầu nhìn hẳn ta, thấy gương mặt hẳn ta lộ ra nét đau thương rất rõ.

“Nếu đại học sĩ không xấu xa hơn một chút, cô hi vọng hẳn sẽ giống Thanh Hạnh sao?”

Thẩm Nguyệt cảm thấy căng thẳng.

“Nếu hẳn không xấu xa hơn một chút, không tính đến chuyện xa xôi, chỉ biết nhìn cái trước mắt, e là chúng ta cũng không thể đến được thành Huy yên mà đã giết chết ở nơi sơn dã không biết tên đó rồi. Nếu hẳn không xấu xa,” Hạ Du cũng ngẩng đầu nhìn nàng: “Không thể thành toàn cho danh tiếng hiện giờ của cô”.

Qua hồi lâu, Thẩm Nguyệt đáp lại bằng một câu nhẹ bẫng: “Người muốn nói đỡ cho hẳn từ bao giờ thế”.

Hạ Du đáp: “Đến bây giờ ta vẫn cảm thấy cô và hẳn không thể nào ở bên nhau, nhưng nếu có một người vì cô lo liệu trước sau, không nê hà sinh tử để bảo vệ cô như hẳn, ta cũng chẳng còn lời nào để nói”.

Những chuyện này hẳn ta không hỏi không có nghĩa là hẳn ta không biết gì.

Sau khi Hạ Du bỏ đi, tận đến khi Tần Như Lương tới nhắc nhở rằng rau đại sấp cháy rồi, Thẩm Nguyệt mới hoàn hồn.

Nàng luống cuống chân tay múc một bát, định nhờ Tần Như Lương đưa cho Tô Vũ giúp nàng.

Không ngờ Tần Như Lương vẫn giữ thành kiến rất nặng nề với Tô Vũ, thẳng thừng từ chối: “Ta tuyệt đối không đi đưa đồ ăn cho hắn đâu, cô có thể bảo Hạ công tử đi thay”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 777

Ở bên này, Hạ Du nghe thấy, không đợi Thẩm Nguyệt nhắc tên đã nói: “Đừng gọi ta nha, ta bận lắm không rảnh đâu, muốn đưa thì cô tự đưa”.

Tần Như Lương cao ngạo bỏ đi, ng ỡ cùng một chỗ với đám thân binh mà Hoắc tướng quân để lại.

Còn cái gọi là “bận lắm không rảnh” của Hạ Du là hẳn ta ng ỡ thụp bên ngoài lồng sắt trên đũa Liễu Thiên Hạc khiến hẳn ta tức g ần chết.

Thẩm Nguyệt nhìn món canh rau dại trong bát r ỡ nhìn chiếc xe ngựa mà Tô Vũ đang ở.

Trong xe ngựa vô cùng yên tĩnh, có lẽ hẳn đang nghỉ ngơi, chưa từng ra ngoài.

Nhưng cũng phải ăn chút gì đó chứ.

Thẩm Nguyệt mím môi, sau cùng vẫn đứng dậy, đành tự mình đi đưa.

Thẩm Nguyệt bước tới phía trước xe ngựa, con ngựa buộc vào gốc cây đang ăn cỏ, thỉnh thoảng còn phì phì vài tiếng.

Nàng giơ tay nhẹ nhàng vén một góc rèm che, đi vào bên trong.

Tô Vũ thoáng nghiêng người tựa vào vách xe, im lặng nhắm hai mắt. Mi mắt rũ xuống tạo thành một bóng mờ trên gương mặt, giống như cánh bướm tạm thời đậu trên khóe mắt.

Thẩm Nguyệt ngấm nhìn hẳn, nhất thời quên mất phải lên tiếng đánh thức hẳn.

Bấy giờ nàng mới nhận ra đã lâu lắm r ỡ mình chưa ngấm kỹ gương mặt của Tô Vũ. Bấy giờ nhìn lại, chẳng hiểu sao khiến nàng có cảm giác đau lòng như đã qua một đời.

Nàng luôn để tâm và so đo về chuyện mà Tô Vũ từng làm, nhưng ngó lơ và quên mất bản thân hẳn.

Tô Vũ gầy hơn lúc trước, mi mắt thon dài như sơn thủy không tì vết loáng thoáng ẩn chứa vẻ mệt mỏi, cho dù hẳn đang ngủ cũng không thể hết được.

Sắc mặt hẳn có vẻ nhợt nhạt.

Những lúc thế này trông hẳn không tranh không đoạt, mà còn dịu dàng vô hại.

Trước kia Tô Vũ từng nói, lòng ngực của hẳn rất chật, chỉ có thể chứa được một người và vài ba chuyện.

Nhưng bây giờ nhìn lại, vài ba chuyện kia e rằng đã bao quát chuyện thiên hạ rồi. Mỗi ngày hẳn chứa đựng thiên hạ trong lòng, tính toán, lên kế hoạch, cũng có lúc mệt mỏi.

Thẩm Nguyệt nghĩ, chắc là sẽ có.

Nếu không hẳn cũng không đến mức mệt mỏi như thế này, mệt đến mức hoàn toàn không đề phòng gì với người và sự vật xung quanh, đến mức nàng đứng trước xe ngựa của hẳn một lúc lâu mà hẳn không hề phát giác.

Thẩm Nguyệt không định gọi hẳn dậy, vẫn đợi hẳn ngủ thêm một lát nữa rồi hẵng dậy ăn cũng được.

Thế là nàng bưng bát canh rau dại, quay người định rời đi.

Thế nhưng không ngờ đúng lúc này có cơn gió từ bên ngoài thổi vào trong xe khiến Tô Vũ giật mình tỉnh giấc.

Thẩm Nguyệt vừa mới quay đi, Tô Vũ mở mắt ra, cất tiếng gọi khàn khàn và ngái ngủ: “A Nguyệt?”

Thẩm Nguyệt dừng bước, quay người trở lại, trông thấy Tô Vũ giờ ngón tay trắng nõn lên nắn nắn sống mũi, nghe thấy hắn chậm rãi và nhẹ nhàng nói: “Nàng đến mà sao không gọi ta dậy”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 778

Thẩm Nguyệt cup mắt, hai mắt cay xè: “Thấy chàng ngủ ngon quá nên không quấy rầy chàng”.

Tô Vũ đáp: “Nếu nàng gọi ta, ta có thể tỉnh táo bất cứ lúc nào”.

Hắn vẫn luôn đợi Thẩm Nguyệt.

Thế nhưng hắn nghĩ, có lẽ Thẩm Nguyệt cũng không muốn tới tìm hắn, cũng không muốn trông thấy hắn.

Thẩm Nguyệt ngáp ngừng nhưng vẫn nói: “Sau này chàng phải cảnh giác chút, nếu có người đến, chàng phải phát giác ra ngay”.

Bây giờ nàng đứng ở đây một lúc lâu cũng không thấy Tô Vũ tỉnh dậy, chắc hẳn hắn mệt lắm rồi. Tuy nàng không nói ra, nhưng làm sao hắn tâm đánh thức hắn được.

Âm thanh của Tô Vũ vẫn còn lẫn chút biếng nhác khi vừa tỉnh dậy: “Sau này phải cảnh giác chứ, bây giờ bên ngoài có thân binh mà Hoắc tướng quân để lại và cả Tần tướng quân nữa, ta có thể làm biếng mà thả lỏng ở mức độ phù hợp”.

Thẩm Nguyệt không nói thêm gì nữa, đưa bát canh rau dại trong tay cho hắn: “Bên ngoài không có gì ăn được, thứ này dễ ăn hơn lương khô, chàng ăn rồi hãy nghỉ ngơi”.

Tô Vũ nói lời cảm ơn, Thẩm Nguyệt đáp rằng không cần khách sáo. Giữa hai người dường như bị bít lại bằng một tầng giấy mỏng, có chút xa cách.

Mà sau đó Tô Vũ nhìn nhìn nàng rồi ăn từng miếng một.

Đợi khi hắn ăn xong, Thẩm Nguyệt nhận lại cái bát, nói một câu “chàng nghỉ ngơi cho khỏe” rồi quay đầu rời đi.

Tô Vũ nghiêng người, đôi mắt đen như mực men theo khe hở của rèm cửa sổ mà nhìn ra ngoài, loáng thoáng trông thấy Thẩm Nguyệt đi ngang qua cửa sổ xe của hắn.

Hắn không gọi Thẩm Nguyệt, Thẩm Nguyệt cũng không dừng lại nhìn hắn.

Đợi khi mọi người đã ăn xong rồi nghỉ ngơi một lát, họ tiếp tục lên đường.

Ảnh hưởng và tổn thất mà trận lũ lụt này mang đến không hề ngừng lại khi trời quang mây tạnh mà vẫn tiếp tục lan rộng.

Những gì mà họ trông thấy và nhìn thấy ở thành Vân và thành Kinh chẳng qua chỉ là một góc nhỏ của cả Đại Sở thôi.

Các thành trì khác ở Đại Sở cũng bị mưa lớn tấn công, lũ lớn trên các triền núi bùng nổ còn kinh khủng hơn ở thành Vân và thành Kinh nhiều.

Suốt dọc đường tiến lên phía Bắc, họ gặp vô số nạn dân lưu lạc trên mảnh đất tiêu diêu này, không nơi nương tựa.

Danh tiếng của Tĩnh Nguyệt công chúa cũng từ thành Vân đồn tới thành Kinh rồi tiếp tục lan rộng ra các nơi khác.

Chỉ là bách tính chịu khổ chịu nạn đâu biết rằng trong triều có một vị Tĩnh Nguyệt công chúa tới dân gian, cứu khổ cứu nạn, chữa thương chữa bệnh, không hề chậm trễ.

Khi bách tính nhắc đến Tĩnh Nguyệt công chúa, không một ai không ngưỡng vọng.

Nghe nói Tĩnh Nguyệt công chúa sẽ đi lên phía Bắc, vô số nạn dân ào ào tập trung về các thành trì phương Bắc.

Con sông chảy qua thành Vân và thành Kinh chưa thể coi là một con sông lớn với lưu vực rộng, trong thời gian lũ lụt vẫn còn cơ hội khơi thông

và đi đầu tiết dòng chảy. Nhưng lãnh thổ Đại Sở vẫn còn vài con sông nữa chảy dọc theo hướng Bắc Nam trên một diện tích rộng lớn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 779

Nước ở các sông thuộc khu vực Giang Nam tăng cao trong thời gian xảy ra lũ lụt, lòng sông vừa rộng vừa sâu nên không thể nào xuống sông đi đầu tiết, chỉ có thể cố hết sức đóng bốt cửa sông, khống chế lượng nước.

Thế nhưng nước lũ như mãnh thú, tràn qua các triền đê, đê đi đầu hàng ngàn dặm mà nát bét như mấy miếng đậu phụ vậy, không chịu nổi sự hoành hành.

Nước lũ vượt qua triền đê, giày xéo bách tính.

Vô số trang viên của người dân bị phá hủy, bách tính lưu lạc, không biết bao nhiêu người cũng vì thế mà bỏ mạng.

Khi nhóm người của Thẩm Nguyệt tới Giang Nam, họ lại bị nhốt bên ngoài thành cùng với các nạn dân kia, không thể tiến vào trong.

Bởi vì thủ thành không chịu cho nạn dân vào bên trong, một khi công thành mở ra, nạn dân điên cuồng sẽ ào vào như ong vỡ tổ.

Danh hào của Tĩnh Nguyệt công chúa vang vọng trong nhóm nạn dân này, phần lớn họ sống sót từ trong thiên tai, cũng có một phần khác là vì chiến tranh mà phải rời quê hương tha phương tới nơi này.

Giang Nam là vùng đất màu mỡ trù phú, khả năng dung nạp rất cao, có người trong số họ muốn an cư lạc nghiệp ở nơi này, cũng có người muốn qua Giang Nam để tới nơi khác.

Thế nhưng bây giờ thủ thành đóng chặt cửa thành, không ai tiến vào được, mỗi ngày đều có người chết đói chết rét.

Thẩm Nguyệt công chúa bèn ra lệnh cho thân binh dùng mấy cái nĩa sắt ít ỏi đi tới khu vực lân cận tìm hết rau dại có thể ăn được, nấu thành canh chia cho nạn dân đói khát.

Nhưng số lượng nạn dân quá nhiều, sự nhiều cháo ít, canh rau dại vừa mới nấu xong đã xảy ra tranh cướp, đến mức có nạn dân bị bỏng vì nước canh.

Thẩm Nguyệt vô cùng tức giận, lôi vài nạn dân đầu tiêu tranh cướp ra trách phạt trước đám đông: “Ai cũng muốn sống sót, ai cũng muốn vào thành, vậy thì phải tuân thủ quy tắc. Từ giờ trở đi, nếu còn kẻ nào gây rối loạn trật tự, quyết không nương tay!”

Những lúc như thế này, các nạn dân cần một người đứng ra chỉ huy họ, hướng họ người này còn là Tĩnh Nguyệt công chúa, là hi vọng cuối cùng có thể giúp họ vào thành vào lúc này.

Thủ thành không cho họ vào trong chứ không thể không cho Tĩnh Nguyệt công chúa vào trong.

Thế là nhóm nạn dân vốn ồn ào hỗn loạn lập tức im lìm, mặc cho Thẩm Nguyệt phân chia, ai vào chỗ người nấy.

Trước khi cổng thành mở ra, họ không thể chết đói chết rét ở đây được, thế nào cũng phải ăn no mặc ấm mới được.

Sau đó một bộ phận nạn dân đi tìm rau dại, một bộ phận nạn dân đi nhặt củi, còn một bộ phận khác đi tìm nguồn nước, sau đó mọi người cùng nhau chia sẻ thành quả lao động.

Chỉ cần không giành không cướp, ai cũng có phần.

Đến tối, thời tiết lạnh lẽo, mọi người vây quanh đống lửa, dựa vào nhau cho ấm, không cần phải ôm chặt lấy manh áo mỏng manh tả tơi mà vẫn run rẩy lấy bối trong gió lạnh.

Tần Như Lương và Hạ Du không hề rảnh rỗi, cố hết sắp xếp cho nạn dân.

Tô Vũ cũng xuống khỏi xe ngựa, một khi có người nhiễm thương hàn sẽ tới chỗ hắn chữa trị.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 780

Hắn mặc áo đen, sạch sẽ vô khuyết, khi chăm chú bắt mạch, trông hẳn chẳng khác nào một cảnh đẹp giữa nhân gian.

Thẩm Nguyệt phát hiện ra, nạn dân tới chỗ Tô Vũ đa phần là nữ.

Nàng nhìn các nạn dân nữ ở phía sau dần dần xếp thành hàng ngũ, còn bắt đầu chú trọng hình thức bên ngoài của mình, lau mặt vuốt tóc, từng đôi mắt hấp háy cứ thỉnh thoảng lại liếc về phía Tô Vũ mà sáng rực lên, chỉ hận không thể dính chặt vào hắn.

“...”

Đúng là đến cả thiên tai cũng không ngăn nổi tâm tư thiếu nữ của họ!

Trong lều của các nạn dân nữ dần dần lưu truyền một câu nói rằng – mỗi ngày được ngắm nhìn Tô đại phu thêm vài lần là có thể trị bách bệnh.

Thẩm Nguyệt ngoái đầu nhìn Tô Vũ lần nữa, thấy hắn mặc áo đen đậm mạt, sắc mặt điềm tĩnh, đang hỏi han bệnh tình của các nạn dân.

Hạ Du xuất hiện bên cạnh Thẩm Nguyệt, chọc chọc vào vai nàng và nói: “Mấy cô nương này, ta thấy họ có tinh thần lắm, chẳng nhìn ra được bệnh tình gì hết, chắc là đầu óc có bệnh thôi”.

Thẩm Nguyệt hết sức đờng tình.

Hạ Du lại hỏi: “Có phải nữ nhân các cô đều thích dạng như đại học sĩ không?”

Thẩm Nguyệt bực bội đáp: “Mỗi người một sở thích, một mình ta làm sao đại diện cho nữ nhân đại chúng được”.

“Thế cô cảm thấy hẳn đẹp trai không?”

“Rất bình thường”.

Hạ Du liếc mắt nhìn Thẩm Nguyệt: “Ta chỉ trò chuyện với cô thôi mà, cô có cần phải tức giận phải không?”

Thẩm Nguyệt cực kỳ khó chịu: “Con mắt nào của người trông thấy ta tức giận hả?”

“Có lẽ... là ta nhìn nhầm thôi”, Hạ Du cảm nhận được sâu sắc, nếu hắn ta cứ kiên trì nói rằng nàng đang tức giận, có lẽ nàng sẽ nhảy dựng lên bóp chết mình.

Thế là hắn ta thức thời sửa lời luôn.

Hạ Du lại có lòng nhắc nhở: “Ta thấy đại học sĩ một ngày phải chẩn bệnh cho ngàn ấy người cũng rất vất vả, chẳng phải cô biết y thuật sao, sao cô không qua đó giúp hắn?”

Thẩm Nguyệt xắn tay áo, ngẩng lên trên một tảng đá và nói: “Người giúp ta chuyển lời qua đó, bảo mấy cô nương kia tới chỗ ta, có bệnh gì ta sẽ đích thân chữa cho họ”.

Hạ Du đáp: “Thế không được đâu, cô là công chúa, cho dù ta truyền lời rồi, họ cũng không dám để công chúa trị bệnh cho họ đâu”.

Thẩm Nguyệt liếc qua Tần Như Lương đang sắp xếp cho nạn dân ở bên kia: “Người cứ nói nam nữ thụ thụ bất thân, họ cứ tiếp tục làm như vậy sẽ ảnh hưởng tới Tô đại phu và Tần tướng quân b ả dưỡng tình cảm”.

Hạ Du bấy giờ mới phản ứng ra, lập tức lĩnh ngộ được, bèn giơ ngón tay cái với Thẩm Nguyệt: “Thẩm Nguyệt, chiêu này của cô, ác lắm”.

Dù sao Hạ Du cũng thích hóng chuyện mà, hắn ta lập tức thay Thẩm Nguyệt truyền lời.

Lời đồn này lan ra, các cô nương nạn dân đang xếp hàng dài phía sau đợi được Tô Vũ xem bệnh sau khi nghe thấy thông tin này thì cảm thấy vô

cùng tiếc nuối và thất vọng, ai cũng dùng thứ ánh mắt khác lạ nhìn về phía Tô Vũ.

Vị đại phu này đẹp mã thì có đẹp đấy, nhưng tiếc thay.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 781

Hóa ra hấn thích nam nhân.

Sau khi nghe được thông tin này, Tô Vũ cũng không có phản ứng gì quá lớn, chỉ thoáng sửng người, ánh mắt xuyên qua dòng người nhìn về phía Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt quay đầu đi chỗ khác không nhìn hấn, giả bộ như không có chuyện gì, nói với các cô nương kia: “Còn ai thân thể không khỏe thì cứ tới chỗ ta, ta phụ trách xem bệnh giúp mọi người”.

Tô Vũ nhìn hàng người dài dằng dặc dần dần tản đi, lục tục có vài người cơ thể thực sự không khỏe tới chỗ Thẩm Nguyệt.

Hấn chớp chớp mắt, trong đôi mắt lãnh đạm thoáng hiện chút ấm áp.

Ban đầu nạn dân còn thấy khiếp sợ, nhưng vì Thẩm Nguyệt nghiêm túc chẩn bệnh và đi điều trị cho họ, dần dần lá gan cũng khá hơn.

Trái lại, Trần Như Lương đã tức xanh mặt khi biết rằng hấn ta và Tô Vũ bị trói lại với nhau bằng một thứ tình cảm không thể nào nói cho người khác biết.

Lúc nào cũng có những ánh mắt không rõ ý tứ đảo qua đảo lại giữa hấn ta và Tô Vũ.

Tô Vũ thản nhiên tiếp nhận, còn Trần Như Lương lần nào cũng trợn mắt đáp trả.

Hạ Du ở bên cạnh trông thấy mà hả hê vô cùng, ôm bụng cười ha hả một hồi lâu.

Điều kiện bên ngoài thành vô cùng gian khổ, tuy rằng các nạn dân không thể lấp đầy bụng, cũng không có áo bông ấm áp, nhưng dù thế nào

vẫn có cái ăn lót dạ, có đống lửa để sưởi ấm, không đến nỗi vừa đói vừa rét không thể chịu nổi như trước kia.

Ở đâu đông người thì ở đó có chuyện đôn đãi, đây cũng là một cách tìm vui trong khổ sở.

Các nạn dân phái nữ cứ nhắc đến Tô Vũ và Tần Như Lương là lắc đầu thở dài, không khỏi ghé tai nhau thì thầm, xôn xao bàn tán rằng: “Tô đại phu trông đẹp mã như vậy, vị Tần tướng quân kia cũng là một nhân tài, đáng dấp oai vệ, tại sao hai người này lại qua lại với nhau chứ, thử hỏi có đáng tiếc không!”

“Ôi, từ bao giờ mà Đại Sở cũng chuộng điếu này vậy, nam nhân tốt và nam nhân tốt bên nhau hết rồi, nữ nhân như chúng ta phải làm sao đây?”

“Nhưng ta nghe nói Tần tướng quân này vốn là trượng phu của Tĩnh Nguyệt công chúa... Phen này lại ở bên nam nhân khác...”

“Chẳng trách, lúc trước ở trong trà lâu nghe thuyết thư tiên sinh nói rằng hấn ta và Tĩnh Nguyệt công chúa tình cảm không ra sao, hóa ra là vì có ân tình bên trong”.

Mọi người lại cảm thấy tiếc nuối thay cho Tĩnh Nguyệt công chúa một phen, đột nhiên cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo đảo về phía này.

Các nạn dân lập tức ngẩng thẳng dậy, rít ra một câu qua các kẽ răng: “Tần tướng quân đang nhìn về phía này đấy, mau, đừng nói gì nữa... Tránh cho hấn ta cảm thấy tổn thương tự tôn...”

Thẩm Nguyệt nghe qua mấy lời râm rì của các nạn dân một đôi lần, vài ba câu nói của họ chẳng thể nào tránh được Tần Như Lương và Tô Vũ, tâm trạng vốn buồn bực khó chịu bỗng chốc như trời quang mây tạnh.

Sau này rất ít khi thấy nạn dân là nữ qua tìm Tô Vũ khám bệnh, về cơ bản ai cũng đi tìm Thẩm Nguyệt.

Họ cứ ở bên ngoài thành như vậy được vài ngày, thủ thành tất nhiên biết Tĩnh Nguyệt công chúa đang ở bên ngoài, nạn dân cũng tạm thời được bố trí ổn thỏa.

Thủ thành sợ rằng nạn dân cưỡng chế xông vào trong nên chậm chạp không dám mở cửa thành.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 782

Nhưng người này cũng biết rằng không thể nhất Tĩnh Nguyệt công chúa ở bên ngoài mãi được.

Huống hồ trong kinh còn đưa tới thánh chỉ khẩn cấp tám trăm dặm yêu cầu Tĩnh Nguyệt công chúa lập tức quay về.

Thấy trật tự ngoài thành cuối cùng cũng yên ổn hơn, ngày hôm ấy, khuôn mặt của thủ thành mới lập lộ xuất hiện trên cổng thành. Thủ thành từ trên cao nhìn xuống nạn dân bên dưới và nhóm người Thẩm Nguyệt.

Nạn dân vừa nhìn thấy thủ thành thì lập tức lộ ra vẻ mặt oán hận xen lẫn bất đắc dĩ, tâm trạng chột kích động lên, miệng liên tục công khai phê phán, bắt thủ thành mở cửa thành.

Thủ thành nói: “Ta biết tình cảnh của các ngươi rất khổ, nhưng trong thành vẫn còn không ít bách tính, nếu như ta để các ngươi vào thì bách tính trong thành phải làm sao?”

Nạn dân oán thán kêu gào: “Chính vì cái tên cầu quan nhà ngươi rút lõi đút túi riêng, tu sửa cái đập nước nửa vời cho có nên mới để nước lũ phá vỡ đê đi đâu, khiến dân chúng không còn nhà để ở!”

“Làm càn! Thiên tai hồng thủy nào có phải thứ mà con người đủ sức ngăn cản! Các ngươi đừng đứng đây mà ăn nói hàm hồ!”

Thủ thành lập tức mắng to mấy câu, sau đó chuyển chủ đề “Xin hỏi Tĩnh Nguyệt công chúa đâu rồi?”

Thẩm Nguyệt đứng đầu nhóm nạn dân nói: “Thủ thành đại nhân có gì muốn chỉ giáo?”

Thủ thành nhìn xuống dưới, lúc thấy cô gái thân hình yếu điệu thướt tha cùng làn da trắng nõn lên tiếng thì giọng điệu lập tức nhẹ nhàng hơn:

“Ta có thể mở cửa thành hoan nghênh Tĩnh Nguyệt công chúa vào, nhưng những người khác thì không được!”

Thâm Nguyệt cảm thấy nực cười: “Những người khác trong lời người là ám chỉ ai?”

Nàng chỉ vào người đứng cạnh mình, nói tiếp: “Vị này là tướng quân Đại Sở – sứ thần triều đình phái tới, đây là phó sứ, những người này là thân binh đi theo, ý đại nhân là bọn họ cũng không được vào thành?”

Thủ thành nghe Thâm Nguyệt báo ra chức vụ của mấy người xung quanh, cho dù chưa từng gặp bọn họ thì ngoài những thân binh kia, gã không thể trêu chọc bất cứ ai mà Tĩnh Nguyệt công chúa đã điểm tên.

Thế là gã cất lời: “Những người khác tất nhiên là chỉ nhóm nạn dân, còn tất cả mọi người cùng đi với công chúa có thể thuận lợi vào thành”.

Nghe xong những lời thủ thành nói, nhóm nạn dân tất nhiên không chịu.

Bọn họ không thể nào cứ đứng trơ mắt nhìn Tĩnh Nguyệt công chúa vào thành, nếu như công chúa vừa đi thì lão thủ thành này sẽ càng không cho bọn họ bước vào trong.

Đến lúc đó họ ắt phải chịu đói chịu rét đến chết ở đây.

Nạn dân bên dưới lại càng mắng hăng hơn: “Cầu quan nhà ngươi là đồ coi mạng người như cỏ rác! Sớm muộn cũng sẽ bị trời phạt!”

Nào ngờ thủ thành đã chuẩn bị từ trước, lúc nạn dân không ngớt lời mắng gã thì trên cổng thành bỗng xuất hiện một nhóm cung tiễn thủ, cung trên tay đã được giương sẵn, họ ở trong tư thế chuẩn bị sẵn sàng, có thể bắn tên bất cứ lúc nào.

Thủ thành lên tiếng: “Kẻ nào dám đặt đi ều nói xấu bản quan thì đừng trách ta hạ lệnh bắn tên!”

Nạn dân lập tức sợ hãi, tiếng mắng chửi cũng ít đi hẳn.

Thẩm Nguyệt híp mắt, ngẩng đầu nhìn lão thủ thành về mặt vừa ý bên trên, nói: “Đại nhân uy phong thật đấy nhỉ?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 783

Thủ thành nói: “Chắc Tĩnh Nguyệt công chúa không biết, chỉ khi áp dụng biện pháp mạnh thì mới có thể áp chế được đám điều dân ở nơi khi ho cò gáy này, khiến bọn chúng rằm rắp nghe lời”.

Nạn dân bên dưới tức giận mà không dám nói gì.

Ánh mắt Thẩm Nguyệt âm u hơn, nàng nói: “Đại nhân mặc kệ bọn họ như vậy, lẽ nào muốn để bọn họ tự sinh tự diệt ở ngoài thành sao?”

Thủ Thành nói: “Trong thành không đủ chỗ ở, hiện tại đang trong thời điểm thiên tai hoành hành, bách tính trong thành đã là ốc không mang nổi mình ốc, sao có thể chứa thêm nhiều nhân khẩu, mong Tĩnh Nguyệt công chúa thông cảm. Hạ quan chỉ đành bất lực mà thôi”.

“Hay cho câu bất lực mà thôi”, Thẩm Nguyệt nói: “Nhưng ta ở kinh thành cũng biết rõ Giang Nam là vùng đất phồn hoa giàu có, thương khách du khách đông đúc, khách đi3m trong thành mọc lên như nấm. Hiện giờ thiên tai đang hoành hành, chắc hẳn khách đi3m cũng không có khách, để trống cũng vô ích, sao không sử dụng những nơi đó để sắp xếp cho nạn dân, giúp họ có chỗ tránh gió che mưa, cũng coi như làm việc thiện”.

Thủ thành biến sắc, lập tức nói: “Đã bảo không có chỗ là không có, nếu Tĩnh Nguyệt công chúa không tin thì cứ vào thành mà xem. Bây giờ có nhiều cung tiễn thủ đứng đây, Tĩnh Nguyệt công chúa và tướng quân, các vị sứ thần vào thành rồi thì thiết nghĩ những nạn dân này cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Nếu bỏ qua cơ hội này thì sẽ chẳng có cơ hội nào khác nữa đâu”.

Nạn dân thực sự không còn cách nào khác đối với thủ thành, họ đành loạt quỳ xuống đất khẩn cầu Thẩm Nguyệt: “Tĩnh Nguyệt công chúa, chúng ta van xin công chúa, mong công chúa đừng vứt bỏ chúng ta. Sau khi các vị vào thành thì đám cầu quan kia sẽ không thêm quan tâm tới nạn dân

nữa, sẽ để chúng ta chết đói chết rét hết ở đây. Van xin công chúa hãy mang chúng ta vào thành với!”

Thủ thành nói: “Nếu các người dám làm loạn, bản quan sẽ bắn tên bất cứ lúc nào. Tĩnh Nguyệt công chúa, đừng vì đám điếu dân này mà đặt bản thân vào hoàn cảnh nguy hiểm, công chúa vẫn nên nghĩ cho kỹ đi. Trên cổng thành có binh lính phòng thủ, lúc nào công chúa nghĩ thông suốt thì bảo với họ thông báo cho quan viên, đến lúc đó hạ quan sẽ tới đón tiếp công chúa”.

Nói xong, thủ thành không buồn ở lại thêm phút giây nào nữa, nhanh chóng bước xuống tường thành, rời khỏi đó.

Cung tiễn thủ trên cổng thành cũng lần lượt lui xuống.

Hạ Du tức giận: “Xem ra lão thủ thành này sẽ không cho bất cứ nạn dân nào vào trong. Chúng ta nên làm gì đây?”

Tần Như Lương nói: “Có thể giả bộ đồng ý vào thành, đợi lúc cửa thành mở ra thì ta sẽ nghĩ cách chế trụ đám cung tiễn thủ trên cổng thành, như vậy thì có thể dẫn theo nạn dân xông vào trong thành trong một lần”.

Thẩm Nguyệt nhìn về phía hắn ta hỏi: “Vậy sau khi vào thành thì sao? Vẫn phải tiếp tục đối chọi với quan và dân chúng trong thành? Rõ ràng đây không phải chiến trận, không thể chiếm lĩnh trong một lần hành động mà chỉ có thể mưu toan từng chút. Chỉ khi khiến quan dân trong thành thực sự chấp nhận bọn họ thì những nạn dân đó mới không rơi vào tình thế nước sôi lửa bỏng sau khi chúng ta rời khỏi đây”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 784

Tô Vũ nãy giờ vẫn chưa nói chuyện lại đột nhiên lên tiếng: “A Nguyệt nói có lý”.

Hạ Du nhìn Tô Vũ hỏi: “Đại học sĩ có cách nào tốt hơn không?”

Tô Vũ cân nhắc một chút rồi nói: “Ngày mai chuẩn bị vào thành”.

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Thẩm Nguyệt quay đầu rời đi trước tiên, cũng không thèm nhìn lại mà nói: “Muốn vào thành thì một mình chàng vào đi, chàng có thể bỏ lại bọn họ không lo nhưng ta thì không thể”.

Buổi tối Thẩm Nguyệt lên xe ngựa rất sớm nhưng trần trọc không ngủ được.

Nàng biết Tô Vũ không phải là loại người tham sống sợ chết đến mức muốn một mình vào thành, nhưng nàng vẫn khiến hắn trở thành người xấu.

Nàng không chỉ làm tổn thương hắn mà còn tự khiến bản thân khó chịu.

Nàng không cho phép người khác làm nhục hắn, không cho phép người khác hạ thấp hắn, nhưng bây giờ chính nàng lại đang làm như vậy.

Lòng nàng rối bời, nàng suy đi nghĩ lại, vừa đau lòng nhưng cũng vừa lãnh đạm. Chính Thẩm Nguyệt cũng không biết tại sao nàng lại thành ra thế này.

Sau đó, Thẩm Nguyệt lại phát hiện có một người nào đó đang ở bên ngoài cửa sổ xe ngựa.

Nàng cảnh giác ngẩng dậy, vừa định mở rèm cửa xem chuyện gì đang xảy ra thì giọng nói khiến nàng nhớ thương lại truyền đến từ bên ngoài cửa sổ: “A Nguyệt, nàng ngủ rồi sao?”

Tô Vũ đang ở bên ngoài.

Thẩm Nguyệt ngồi trong góc, hai tay ôm đầu gối, mím môi cố chấp không đáp lời.

Tô Vũ đợi trong chốc lát rồi khẽ nói với nàng qua rèm cửa sổ: “Vất vả lắm mới có thể đi đến ngày hôm nay, sao ta có thể bảo nàng mặc kệ dân chúng không lo chứ? Nàng còn không hiểu ta sao?”

Thẩm Nguyệt biết rõ, nàng vẫn luôn biết.

Chỉ có đi đầu đó cũng chỉ là nói mà thôi.

Thẩm Nguyệt cắn vào mu bàn tay, không hé răng.

“Ưu tiên trước mắt là sắp xếp đưa dân chúng vào thành. Bởi vì chúng ta không đủ mạnh mẽ để phá thành từ bên ngoài cho nên chúng ta chỉ có thể mở cổng thành từ bên trong. Ngày mai nàng hãy nói rõ cho những dân chúng đang tị nạn biết, bảo bọn họ chờ mấy ngày nữa thì cửa thành chắc chắn sẽ mở ra cho bọn họ”.

“Ngày mai nàng hãy mang theo Hạ Du cùng T`ân tướng quân vào thành, ta sẽ ở lại bên ngoài thành để xoa dịu dân tị nạn”.

Thẩm Nguyệt sửng sốt, nàng không còn quan tâm đến sự khó chịu trong lòng mình nữa, liền hỏi: “Chàng phải ở lại sao?”

Giọng nói của Tô Vũ nhẹ nhàng như thở dài: “Đúng vậy, ta phải ở lại. Lần này con đập ở Giang Nam đã sụp đổ hàng nghìn dặm, có thể thu lợi nơi này quả thật có chỗ sai sót, ta nghi ngờ do kẻ khác ăn bớt vật liệu bỏ tiền vào túi riêng. Về sau khi vào thành thì nàng có thể bắt đầu dàn xếp theo hướng này”.

Hắn tiếp tục nói chi tiết hơn: “Trong thành có một vị đại nhân tên là Trịnh Nhân Hậu, một vị quan chính trực, người phụ trách công trình thủy lợi Giang Nam, nhưng ở chỗ của ông ta hẳn là có không ít sổ sách mờ ám.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 785

Để tránh chuyện ngoài ý muốn xảy ra thì có thể xử lý thủ thành trước sau đó mới công khai sổ sách, cuối cùng liề n có thể nhân danh công chúa mở cổng thành để sắp xếp chỗ ở cho dân tị nạn.

“Theo ta được biết thì thủ thành Giang Nam thực chất là một tham quan, A Nguyệt, nàng đã biết nên xử lý như thế nào chưa?”, Tô Vũ hỏi.

Tất nhiên là Thảm Nguyệt biết.

Từ khi đám thủ thành uy hiếp dân tị nạn bằng cung thủ trước mặt nàng thì nàng đã biết đám người đó đều không phải là quan tốt.

Đối phó với loại tham quan ác bá này, nàng chắc chắn sẽ không mềm lòng.

Một lúc lâu sau thì Thảm Nguyệt mới nói: “Còn chàng thì sao? Sau khi ta mở được cổng thành thì chàng mới vào thành sao?”

“Bây giờ thì chỉ có một cách duy nhất này thôi”.

Nàng nghe thấy chính mình đang hỏi một cách mơ hồ “Nếu như ta không làm được, chậm chạp không mở được cổng thành, dân tị nạn ngoài thành cùng đường muốn giết chàng thì phải làm sao?”

Tô Vũ nói: “Ta tin tưởng nàng sẽ không bỏ rơi bọn họ, cũng sẽ không thất tín với bọn họ”.

Thứ mà hẳn tin tưởng chỉ có tấm lòng của Thảm Nguyệt đối với lê dân bá tánh.

Rõ ràng tình yêu của nàng dành cho dân chúng đã được chính tay hẳn vun đắp nên, nhưng cuối cùng hẳn vẫn không tránh khỏi nảy sinh cảm giác mất mát.

Cảm giác đó giống như chính tay mình đã dâng ra cho người khác một nửa món bấu vật mà mình yêu thích nhất, muốn độc chiếm nhất.

Có thể là còn hơn một nửa.

Từ nay về sau nàng sẽ không còn chỉ vì hấn mà suy nghĩ nữa.

Chuyện này đối với hấn thật sự rất tàn nhẫn.

Chẳng qua chuyện tàn nhẫn này là do hấn cam tâm tình nguyện tự gánh vác trên vai.

“Ta sẽ không bỏ rơi họ, cũng sẽ không thất tín với bọn họ”, Thẩm Nguyệt nhẹ nhàng lầm bầm: “Nhưng nếu có một ngày ta không còn tin tưởng chàng nữa thì phải làm sao đây?”

Tô Vũ chỉ nhẹ nhàng nói: “Không sao, ta vẫn sẽ tin tưởng nàng”.

Thẩm Nguyệt dựa vào thân xe, hơi ngẩng đầu lên nhìn không gian chật hẹp tối tăm này.

Tô Vũ đợi hồi lâu không thấy nàng trả lời thì liền nhắc chân nói: “Đã muộn rồi, nàng nghỉ ngơi sớm đi, ta sẽ không quấy rầy nàng nữa”.

“Tô Vũ”.

Tô Vũ dừng chân.

Thẩm Nguyệt nói: “Thỉnh thoảng chàng hãy vì bản thân tính toán một chút có được không?”

Tô Vũ đáp: “Được, ta sẽ cố gắng hết sức”.

Hừng đông ngày hôm sau, theo những gì Tô Vũ đã nói tối qua, Thẩm Nguyệt chuẩn bị vào thành. Nàng để lại lời nhắn cho những người tị nạn, bảo họ kiên nhẫn đợi bên ngoài thành trong ba ngày.

Nàng nhất định sẽ tìm cách mở cổng thành càng sớm càng tốt để mọi người vào thành.

Tô Vũ sẽ ở lại bên ngoài thành, còn Tần Như Lương và Hạ Du sẽ đi cùng nàng vào thành để mọi người cảm thấy an tâm hơn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 786

Tần Như Lương và Hạ Du không khỏi kinh ngạc, nhưng nhìn vẻ mặt bình thản của Tô Vũ thì bọn họ cũng phần nào đoán được hẳn là hắn đã lên kế hoạch từ lâu.

Tối hôm qua khi Tô Vũ đứng bên ngoài xe ngựa của Thẩm Nguyệt nói chuyện thì Tần Như Lương và Hạ Du đều nhìn thấy.

Tuy nhiên, Tần Như Lương và Hạ Du cảm thấy sự sắp xếp như vậy rõ ràng không phải là tốt nhất.

Nếu như Thẩm Nguyệt bắt buộc phải vào thành thì để Tô Vũ vào thành cùng nàng lại thích hợp nhất. Tô Vũ là người chu đáo và có năng lực nhất trong số bọn họ.

Chắc là bởi vì gần đây quan hệ giữa Tô Vũ và Thẩm Nguyệt trở nên căng thẳng cho nên hai người mới phải tách ra làm việc, cuối cùng Thẩm Nguyệt mới tính toán để cho một người quan trọng như Tô Vũ ở ngoài thành.

Tần Như Lương là người đầu tiên không đồng ý, hẳn ta cau mày nhìn Tô Vũ nói: “Hắn có ở lại cũng vô ích, chi bằng để ta ở lại còn hẳn thì đi cùng cô vào thành”.

Hạ Du nói: “Ta cũng nghĩ để đại học sĩ cùng cô vào thành thì tốt hơn, còn Tần tướng quân sẽ cùng ta ở lại đây. Ở đây có nhiều người tị nạn như vậy, một mình hắn ở lại có khi cũng không thể xoay sở nổi”.

Thẩm Nguyệt không ngờ rằng việc để Tô Vũ ở lại ngoài thành sẽ bị Tần Như Lương và Hạ Du phản đối.

Hai người này không phải luôn không thích Tô Vũ hay sao?

Không đợi Thẩm Nguyệt đồng ý hay từ chối thì Tần Như Lương và Hạ Du đã mạnh mẽ đẩy Tô Vũ đến bên cạnh Thẩm Nguyệt.

Tần Như Lương còn lạnh lùng nói: “Nếu như người không bảo vệ tốt cho nàng ấy thì cứ đợi đấy”.

“Như vậy cũng tốt”, Tô Vũ bình thản nói: “A Nguyệt, nếu như nàng có ý kiến...”

Thẩm Nguyệt nghiêm mặt nói: “Ta biết, ta vẫn có thể kiên nhẫn. Chính sự ở ngay trước mắt, ta cũng chẳng phải là người không phân rõ phải trái như vậy!”

Tô Vũ khẽ nhếch miệng cười nói: “Ý của ta chính là như vậy”.

Sau khi thông báo cho đám thủ vệ đang làm nhiệm vụ trên tháp, gã thủ thành đã đích thân đi lên tháp, cười ha hả rồi nói với Thẩm Nguyệt: “Công chúa Tĩnh Nguyệt quả nhiên đã thay đổi suy nghĩ, vậy mới đúng chứ”.

Gã thủ thành không quan tâm Thẩm Nguyệt muốn bỏ ai ngoài cổng thành, miễn nàng vào thành là được.

Dù sao thánh chỉ cũng chỉ thúc giục công chúa Tĩnh Nguyệt nhanh chóng trở về kinh.

Thẩm Nguyệt và Tô Vũ tạm biệt những người tị nạn bên ngoài thành, thân binh cũng để lại cho Tần Như Lương đi điều khiển, chỉ có nàng và Tô Vũ đi vào thành.

Hiện tại có đại tướng quân cùng phó sứ ở bên ngoài thành cùng dân tị nạn, nhóm dân tị nạn rất tin tưởng công chúa Tĩnh Nguyệt nhất định sẽ quay trở lại.

Thủ thành vẫn bố trí cung thủ trên tháp canh để đề phòng, nhưng lần này những người dân tị nạn đã không còn kích động như trước nữa.

Bọn họ nhìn theo Thẩm Nguyệt và Tô Vũ vào thành, sau đó cổng thành từ từ đóng lại.

Bên trong thành nhà cao cửa rộng, phố xá rộng rãi chỉnh tề, tuy rằng bây giờ khá tiêu đi ều nhưng vẫn không thể che giấu được sự thật rằng nó đã từng rất thịnh vượng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 787

Đã không có thương lữ lui tới ở trong thành, một tòa thành trống không như vậy sao không thể tạm thời sắp xếp cho dân tị nạn vào sinh sống chứ?

Thủ thành từ tháp canh bước xuống, phát quan bào bước về phía trước.

Cái bụng phệ cùng khuôn mặt tươi cười giả tạo của gã thật sự khiến cho người khác cảm thấy rất khó chịu.

Thủ thành nheo mắt nở nụ cười, nhìn Thẩm Nguyệt từ trên xuống dưới rồi thản nhiên nói: “Đây là Công chúa Tĩnh Nguyệt phải không? Đi đường đúng là vất vả quá, không kịp tiếp đón từ xa là do hạ quan thiếu sót”.

Thẩm Nguyệt nhếch miệng nói: “Ta đã ở ngoài cổng thành từ lâu rồi, đâu phải đại nhân không biết, không cần phải nói những lời khách sáo đó”.

Thủ thành lại liếc nhìn Tô Vũ rồi hỏi: “Còn vị này chắc là khâm sai sứ thần trước đó đã đến Dạ Lương hòa đàm”.

Tô Vũ cũng thản nhiên nói với gã: “Bái kiến thủ thành đại nhân”.

Thủ thành có ý ám chỉ nói: “Bây giờ Tề tướng quân còn ở ngoài thành, có phải công chúa đã đưa nhàn người vào thành rồi không?”

Nếu như gã nhớ không nhầm thì công chúa và Tề tướng quân mới là một cặp.

Sắc mặt Thẩm Nguyệt không chút thay đổi, nàng nói: “Nếu như không có Tề tướng quân ở đó xoa dịu người dân tị nạn thì chẳng lẽ đại nhân còn hy vọng người dân tị nạn ở ngoài thành sẽ không bạo loạn hay sao? Tề tướng quân quen thuộc chuyện binh gia cho nên mới là người thích hợp nhất để ở lại xoa dịu những người dân tị nạn”.

“Vâng, vâng”, thủ thành nói: “Vậy hạ quan xin phép đưa công chúa đến nơi nghỉ ngơi trước”.

Tô Vũ và Thâm Nguyệt đi theo phía sau gã thủ thành, sau đó lại có thêm sư gia của nha môn cùng một số quan viên khác trong thành lần lượt đến chào đón bọn họ.

Thâm Nguyệt cảm thấy rất mệt mỗi khi phải đối phó với những kẻ này, vì vậy chỉ nói rằng mình đang rất mệt mỏi và yêu cầu gã thủ thành nhanh chóng đưa nàng và Tô Vũ đi nghỉ ngơi.

Gã thủ thành đã chuẩn bị một biệt uyển cho Thâm Nguyệt và Tô Vũ, xung quanh rất yên tĩnh, có đầy đủ nha hoàn cùng gia nô để sai bảo.

Hoàn cảnh ở đây hoàn toàn không phù hợp với sự hoang tàn của nạn đói và thiên tai ngoài kia.

Cứ như thể những thứ ở nơi này không hề liên quan đến những chuyện đang xảy ra ngoài kia, hoàn toàn là một không gian tách biệt khác hẳn.

Ngay cả biệt uyển này cũng không bị tình hình thiên tai bên ngoài làm ảnh hưởng tới một chút nào thì huống chi là nơi ở của gã thủ thành và các quan viên khác.

Trước khi rời đi, gã thủ thành còn nói: “Công chúa hãy nghỉ ngơi một chút trước. Buổi tối hạ quan sẽ tổ chức yến tiệc tầy trần cho công chúa, xin công chúa chiếu cố dời bước tới”.

Thâm Nguyệt không lên tiếng.

Thủ thành lại cười nói: “Vừa hay thánh chỉ của tri ều đình hai ngày trước cũng đã từ kinh thành tới đây, mời công chúa đến yến tiệc để tiếp chỉ”.

Thâm Nguyệt nhướn mày, dùng ánh mắt sáng quắc nhìn gã thủ thành rồi nhếch miệng cười nói: “Đây là một chuyện lớn, như vậy thì ta không đi không được rồi”.

Thủ thành cười ha hả nói: “Hạ quan xin chờ tin tốt của công chúa Tĩnh Nguyệt”.

Nói xong gã nhướng mắt nhanh chóng liếc nhìn Thẩm Nguyệt thêm lần nữa rồi mới xoay người rời đi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 788

Thẩm Nguyệt đang mặc một bộ y phục thường dân, mái tóc dài buộc ngang lưng, phục trang trông không quý giá một chút nào. Thời gian gần đây ở cùng với lê dân bá tánh cho nên cách ăn mặc của nàng cũng trở nên bình thường giống bọn họ.

Trên tóc nàng còn cài một cây trâm bạch ngọc, bên hông đeo một cây sáo trúc nhỏ, tuy phục trang đơn giản nhưng làn da trắng trẻo cùng gương mặt tỏa sáng xinh đẹp của nàng lại khiến cho người khác nảy sinh nhiều loại ý vị sâu xa.

Cũng giống như Tô Vũ, trải qua càng nhiều chuyện thì nàng càng giỏi che giấu cảm xúc trước mặt người khác, ánh mắt bình thản hơn, còn mơ hồ toát ra vài phần khó nắm bắt.

Nhưng quý khí cùng ngạo khí nội tại của nàng toát ra ngoài phối hợp với vẻ xinh đẹp một cách vô cùng hoàn mỹ đã khiến cho mỗi nhất cử nhất động của nàng đều có thể hấp dẫn người khác.

Sau khi gã thủ thành rời đi được một lúc thì có một nha hoàn mang phục trang vào viện rồi hành lễ nói: “Nô tỳ tham kiến công chúa Tĩnh Nguyệt, đây là phục trang cho yến tiệc do đích thân thủ thành đại nhân đặc biệt chuẩn bị cho công chúa, xin công chúa vui lòng nhận cho”.

Thẩm Nguyệt nhíu mày hồ hững nhìn bộ y phục màu đỏ tươi mà nha hoàn đang cầm trong tay rồi nói: “Đại nhân thật có tâm, đáng vẻ hiện giờ của ta thật sự không được thanh nhã cho lắm”.

Sau đó nha hoàn mang phục trang vào phòng, một nha hoàn khác cũng vào viện chuẩn bị nước ấm thơm để tắm rửa cho công chúa.

Mặc dù Tô Vũ ở cùng một biệt uyển với Thẩm Nguyệt nhưng hẳn không phải là đối tượng được khoản đãi chính. Thủ thành không quen biết hẳn, chỉ nghĩ rằng hẳn là một quan văn đi cùng không có vai trò gì đặc biệt.

Cho nên gã cũng không đối xử khách sáo với hắn giống như đối xử với Thẩm Nguyệt.

Xung quanh Thẩm Nguyệt có rất nhiều nha hoàn, trong khi bên phía Tô Vũ chỉ có một nha hoàn.

Chỉ có đi đầu Tô Vũ không dùng đến nha hoàn này cho nên đã đuổi nàng ta ra ngoài.

Tất nhiên Thẩm Nguyệt sẽ không để cho nhiều nha hoàn như vậy hạ mình tắm rửa cho nên cũng đều đuổi các nàng ta ra ngoài, sau đó còn dặn dò các nàng lui ra khỏi tiểu viện, bao gồm cả nha hoàn của Tô Vũ.

Sau khi tắm rửa xong, nàng mặc bộ y phục đồ tươi kia vào, sắc mặt ngay lập tức trở nên khó coi.

Thứ này không phải là xiêm y cổ đứng nàng thường mặc mà là một bộ váy cúp ngực, áo dài khoác ngoài ôm sát, trên áo còn có thêu hoa văn màu vàng mỹ lệ.

Thẩm Nguyệt đứng trước chiếc gương đồng, xương quai xanh và chiếc cổ cao duyên dáng lộ ra ngoài, cơ thể vừa mới ra khỏi bồn tắm của nàng vẫn còn thoang thoảng hương thơm nhẹ nhàng.

Bộ y phục này trông vô cùng phóng túng.

Gã thủ thành không hề đối xử với nàng một cách tôn trọng, gã muốn nàng mặc bộ y phục này tham gia yến tiệc ở trước mặt công chúng rõ ràng là có vài phần ý tứ muốn khinh khi nàng.

Ngay sau đó hai hàng lông mày của Thẩm Nguyệt đã nhướng lên.

Loại váy cúp ngực như thế này trước đây nàng đã mặc không ít lần khi đi trên sàn catwalk, thậm chí còn có không ít loại khiêu gợi hơn thế này nữa.

Chẳng qua nàng sống ở thời cổ đại bảo thủ lâu rồi cho nên bây giờ mới có chút không quen mà thôi.

Nếu như đã có thể quyết định vào thành thì nàng cũng có thể mặc được loại y phục này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 789

Chuyện này còn phải xem gã thủ thành kia có phúc để nhìn cho kỹ hay không.

Thẩm Nguyệt sửa sang lại váy áo một chút sau đó vấn tóc lên bằng cây trâm bạch ngọc. Nàng hơi cúi người vẽ mày trước gương sau đó mới dùng đầu ngón tay bôi son hồng lên môi.

Mái tóc dài ngang lưng tỏa xòa vài sợi từ vai xuống ngực làm tôn lên vóc dáng yêu kiều của nàng.

Thẩm Nguyệt đứng thẳng người, dáng vẻ yếu điệu cao gầy, từng cái nhíu mày cong môi của nàng dường như còn có thể khiến cho ánh dương ngoài cửa sổ trở nên ảm đạm hơn.

Khi Thẩm Nguyệt mở cửa phòng, nàng không ngờ Tô Vũ đã đợi nàng ở trong viện từ lâu.

Những cây bạch quả trong sân đã ngả vàng, một cơn gió nhẹ thổi qua liềm có thể khiến cho không ít lá cây rơi xuống.

Những chiếc lá nhỏ hình rẽ quạt nhẹ nhàng quét qua góc áo Tô Vũ rồi rơi xuống đất.

Có hai phiến lá đã may mắn dừng lại ở trên y phục màu đen của hắn.

Tô Vũ nghe thấy tiếng mở cửa liềm chậm rãi quay người lại.

Thẩm Nguyệt không ngờ sẽ gặp hắn ngay khi mở cửa cho nên không hề phòng bị.

Tuy nàng đã quen với việc đối đầu với sóng to gió lớn trên sàn diễn để tranh giành ánh hào quang, cho dù có bị vô số ánh mắt dán chặt vào cơ thể thì vẫn có thể thản nhiên như không.

Nhưng đây là lần đầu tiên Thẩm Nguyệt mặc loại trang phục này và đứng trước mặt Tô Vũ.

Màu đỏ tươi của bộ y phục làm tôn lên làn da trắng như tuyết của Thẩm Nguyệt, đường cong của ngực và eo cũng lộ ra dưới làn váy ôm sát, làn váy trầm xuống khiến dáng người nàng càng trông mảnh mai và quyến rũ hơn.

Nàng đứng ở trước cửa, không hiểu sao lại cảm thấy không ổn chút nào.

Ánh mắt Tô Vũ trở nên mờ mịt trong chốc lát, đôi mắt dài nhìn thoáng qua cơ thể của nàng rồi dừng lại trên bờ môi hồng của nàng, trầm giọng nói: “Nàng sẽ ăn mặc thế này đến yến tiệc sao?”

Thẩm Nguyệt kiềm chế suy nghĩ rối loạn của mình, giả vờ cup mắt xuống bình tĩnh không nhìn hắn, đi ra ngoài vài bước rồi mới nói: “Bộ y phục này quả thật khiếm nhã, nhưng bây giờ ta cũng không còn y phục khác để thay”.

Tô Vũ đứng trước mặt nàng, lá bạch quả vàng rơi trên tóc Thẩm Nguyệt.

Một lúc lâu sau hắn mới giơ những ngón tay trắng thon dài lên cầm lấy lá bạch quả đưa cho Thẩm Nguyệt, trầm giọng nói: “Gã thủ thành đó muốn nhìn thấy nàng trong dáng vẻ này thì chết là đáng lắm”.

Trái tim của Thẩm Nguyệt đập rộn ràng, ánh mắt của nàng còn tươi sáng hơn cả những chiếc lá bạch quả vàng hay ánh nắng của mùa thu.

Nhưng nàng vẫn không muốn ngẩng đầu để Tô Vũ nhìn thấy.

Tô Vũ vén tóc trên vai Thẩm Nguyệt, những đầu ngón tay ấm áp kề sát tai nàng, tựa hồ như muốn vén hết tóc ở thái dương của nàng ra sau tai.

Thẩm Nguyệt nghiêng đầu, có chút ản nhĩn nói: “Một vừa hai phải thôi, có người đến rồi”.

Người vừa đến là hai nha hoàn trước đó, bọn họ canh thời gian và nghĩ rằng lúc này Thâm Nguyệt hẳn đã tắm xong cho nên mới bước vào định thay y phục cho Thâm Nguyệt.

Cho dù nàng không muốn bọn họ hầu hạ việc tắm rửa thì nàng cũng cần bọn họ hầu hạ việc ăn mặc chứ.

Nhưng vừa vào viện thì bọn họ đã thấy Thâm Nguyệt và Tô Vũ đứng cùng nhau.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 790

Mái tóc đen dài của Thẩm Nguyệt được vấn lên bằng một chiếc trâm bạch ngọc trông rất thanh tịnh minh trí, hoàn toàn trái ngược với chiếc trâm bạc dung tục mà gã thủ thành cho người đưa tới.

Tô Vũ không chạm vào tai Thẩm Nguyệt nữa, cũng không tiếp tục vén mở tóc lò xo hai bên thái dương của nàng bởi vì chuyện đó không phù hợp lễ nghĩa.

Tuy nhiên ngay sau đó các nha hoàn lại giật mình nhìn thấy Tô Vũ kéo chiếc áo khoác ngoài của Thẩm Nguyệt vào giữa ngực, cố gắng che bớt da thịt trắng ngà của Thẩm Nguyệt.

Làm như vậy lại càng không có lễ nghĩa.

Ở trong mắt người khác thì Tô Vũ chỉ là một thần tử, sao hắn có thể tùy tiện kéo vạt áo của công chúa như vậy chứ?

Nhưng Tô Vũ đã quay sang nói với hai nha hoàn đang sững sờ rằng: “Bộ y phục của công chúa đã bị rách vạt áo rồi, người có kim chỉ không?”

Nha hoàn định thần lại rồi thầm nghĩ hóa ra là do y phục bị rách. Mặc dù chuyện vị Tô đại nhân này kéo vạt áo của công chúa là không phù hợp lễ nghĩa nhưng trong tình hình này thì vẫn có thể giải thích được.

Nghĩ thế cho nên trong lòng nha hoàn cũng không dị nghị nữa, nàng ta liề n nói: “Có, để nô tỳ đi lấy ngay”.

Nha hoàn không dám chậm trễ, nếu khiến cho công chúa tham gia yến tiệc trễ thì thủ thành đại nhân chắc chắn sẽ không hài lòng.

Nha hoàn rất nhanh đã mang kim chỉ đến.

Thẩm Nguyệt tất nhiên biết rất rõ y phục của mình có bị rách hay không.

Tô Vũ nói rằng nó đã bị rách, nếu như để nha hoàn đến vá lại mà không thấy nó bị rách thì chẳng phải mọi chuyện sẽ bại lộ hay sao?

Thẩm Nguyệt nhanh chóng cầm lấy kim chỉ từ trong tay nha hoàn rồi nói: “Các người lui xuống đi, ta tự mình làm được”.

“Nhưng chuyện này...”, nha hoàn ngập ngừng nói: “Sao nô tỳ có thể để cho công chúa tự mình sửa sang y phục được? Vẫn nên để cho nô tỳ...”

Thẩm Nguyệt nghiêm nghị nói: “Ta không quen để cho kẻ khác hầu hạ, ta có thể tự mình làm việc này, các người mau lui xuống!”

Hai nha hoàn bị kinh sợ, đành phải đứng thanh hô lên một tiếng “vâng” rồi ngoan ngoãn lui ra chờ ở ngoài viện. Hai người khẽ liếc nhìn nhau, sai đó người trước người sau bước ra ngoài.

Sau khi hai nha hoàn rời đi, Thẩm Nguyệt thấy Tô Vũ không chịu buông ra thì không khỏi thấp giọng nói: “Bây giờ chàng có thể buông tay ra rồi”.

Tô Vũ khẽ nói: “Nàng có thể may y phục không?”

Thẩm Nguyệt nói: “Lấy kim chỉ đến cũng chỉ để giả vờ mà thôi, y phục không rách thì may cái gì chứ?”

Tô Vũ ngược mắt nhìn xoáy vào nàng khiến cho nhịp tim nàng như bị kìềm hãm, cứ như thể trái tim đang bị ngập trong một thứ gì đó khiến cho hơi thở của nàng cũng trở nên dồn dập theo một chút.

Sau đó hắn lại chậm rãi lên tiếng: “Vẫn cần phải may lại, may hai bên vạt áo vào để che bớt lại. Ta là kẻ nhỏ nhen, không muốn kẻ khác nhìn thấy da thịt của nàng”.

Thẩm Nguyệt giật mình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 791

Tô Vũ cầm lấy kim chỉ màu đỏ trên tay nàng rồi nói: “Đề ta làm”.

Thẩm Nguyệt khẽ cười nói: “Có được không vậy?”

Tô Vũ cúi đầu, từng đường kim mũi chỉ trên tay hắn đã đan vào giữa vạt áo của nàng, hắn nói: “Ta làm còn tốt hơn nàng”.

Mặc dù nàng biết Tô Vũ rất thành thạo dùng kim châm cứu, nhưng kim chỉ may vá lại là một chuyện khác. Nam nhân thường không thể may vá được, hoặc có thể nói là bọn họ không đủ tỉ mỉ và kiên nhẫn để may vá.

Nhưng cho tới nay Tô Vũ vẫn luôn là người đủ tỉ mỉ và kiên nhẫn.

Thẩm Nguyệt chưa bao giờ nghĩ đến một ngày Tô Vũ sẽ đứng trước mặt nàng vá y phục cho nàng như thế này chỉ để tránh kẻ khác liếc nhìn vào da thịt nàng. Hắn gặt gao khâu hai vạt áo trước ngực của nàng lại khiến cho nó biến thành một bộ y phục kín đáo hơn.

Thẩm Nguyệt ngậy người nhìn dáng vẻ tập trung của hắn mà trong lòng nóng bừng.

Kỹ thuật may vá của hắn rất tốt, chỉ đỏ được giấu bên trong vạt áo, hoàn toàn không thể nhìn thấy dấu vết.

“Được rồi”.

Như vậy là bộ y phục đã trở nên kín đáo và nghiêm túc hơn, chỉ cần Thẩm Nguyệt không di chuyển quá mạnh thì vạt áo sẽ không bị bung ra.

Thẩm Nguyệt hít một hơi thật sâu.

Tô Vũ chậm rãi thu kim chỉ lại rồi ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt sâu thẳm, đáy mắt thâm thúy, hắn thấp giọng thì thầm: “Tai nàng vẫn còn lành, thật tốt”.

Đi đâu đó có nghĩa là nàng vẫn thẹn thùng vì hắn, vẫn vì hắn mà dao động, vì hắn mà tâm trạng phập phồng.

Tô Vũ hẳn là đang rất vui vẻ, trong khi đó Thẩm Nguyệt lại rất khó xử, biết rằng trong lòng mình vẫn còn yêu hắn rất nhiều. Khi gần gũi với hắn thì nàng sẽ vô thức thể hiện ra phản ứng sẽ có khi yêu một ai đó.

Thẩm Nguyệt quay lưng đi rồi mím môi nói, trong giọng nói đã có vài phần dịu dàng trở lại: “Đừng tự cho mình là đúng”.

Mặt trời đang dần tắt, hoàng hôn đang dần khép lại.

Lá vàng của cây bạch quả rơi đầy ngoài sân.

Khi đến thời gian tổ chức yến tiệc, hai chiếc kiệu lớn đã dừng bên ngoài biệt uyển.

Thẩm Nguyệt và Tô Vũ ngồi trên kiệu để đi đến phủ đệ của thủ thành.

Phủ đệ ở cách đó không xa, bọn họ vừa vào cổng đã cảm thấy tòa phủ đệ này vô cùng xa hoa, không thua gì phủ đại tướng quân ở kinh thành.

Phong cảnh Giang Nam quả nhiên hữu tình, nữ tử Giang Nam cũng vô cùng xinh đẹp. Mấy nha đầu mặc y phục màu xanh mền mại lui tới trông như những nàng tiên tươi ngon mọng nước.

Nếu như không có lắm tiền nhiều của thì sao có thể có được một tòa phủ đệ đặc sắc thế này chứ.

Hơn nữa, thị vệ trong phủ còn vô cùng nghiêm ngặt, cứ mười bước sẽ có một thị vệ túc trực, trận trượng cơ hồ còn có thể so với hoàng cung đại nội.

Nếu như không ăn chặn ăn bớt của dân chúng thì làm sao có được cơ ngơi khoa trương như thế này đây?

Yến tiệc được tổ chức ở Lê viện, một nơi rộng rãi chuyên dùng để tiếp đãi khách quý.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 792

Thẩm Nguyệt và Tô Vũ còn chưa bước vào Lê viện thì đã nghe thấy tiếng nói chuyện vui vẻ của đám người thủ thành truyền ra ngoài.

Nhưng bầu không khí sôi nổi chén chú chén anh trước đó đã hoàn toàn trở nên yên tĩnh khi Thẩm Nguyệt bước vào trong đại sảnh.

Nhưng cặp mắt trắng dã lóe sáng dưới ánh nến, thản nhiên nhìn quét qua đại sảnh, chăm chú nhìn theo tà váy đỏ tươi lướt qua. Thẩm Nguyệt thẳng lưng bước vào, dáng vẻ vô cùng quý phái cao ngạo.

Chiếc váy mà gã thủ thành sai người mang đến cho nàng là một chiếc váy rất hở hang dung tục, bởi vì gã muốn biết nếu như công chúa Tĩnh Nguyệt mặc một bộ y phục tầm thường thô tục như vậy trước mắt mọi người thì quang cảnh sẽ trở nên như thế nào.

Gã hoàn toàn không ngờ tới nàng lại có thể khiến cho một bộ y phục dung tục trở nên duyên dáng và tràn đầy quý khí như thế.

Đừng nhìn vào việc gã thủ thành mỉm cười giả lả chào đón Thẩm Nguyệt vào thành lúc ban ngày mà lầm tưởng, trên thực tế thì gã chẳng coi trọng công chúa Tĩnh Nguyệt này một chút nào.

Tất cả mọi người đều biết công chúa Tĩnh Nguyệt chỉ là công chúa tiện triêu và không hề được hoàng đế coi trọng. Chẳng qua lúc này nàng có việc đi ngang qua Giang Nam rồi thu phục được lòng dân cho nên hoàng đế mới truyền xuống một đạo thánh chỉ thúc giục nàng mau chóng quay về kinh.

Có lẽ sau khi quay về kinh thành thì kết cục của nàng cũng sẽ chẳng tốt đẹp gì.

Nghĩ thế cho nên gã thủ thành mới dám làm chuyện lộ liễu như vậy.

Ngay cả việc mời Thẩm Nguyệt và Tô Vũ đến phủ đệ gã cũng không hề cảm thấy kiêng dè.

Dù sao thì bên ngoài cũng đang có thiên tai nạn đói, ngoài thành có hàng đồng người tị nạn nhưng bên trong phủ đệ này vẫn có thể sống cuộc sống xa hoa.

Lúc ở biệt uyển Thẩm Nguyệt đã cảm thấy nó hoàn toàn khác biệt với với hoàn cảnh thảm khốc ở thế giới bên ngoài, kết quả là khi đến phủ đệ này thì nàng lại cảm thấy đúng là một trời một vực.

Gã thủ thành không hề quan tâm đến việc đang có bao nhiêu dân tị nạn ở bên ngoài thành, hoặc có bao nhiêu dân tị nạn đang chết ở bên ngoài thành mỗi ngày. Ngay cả chuyện đập Giang Nam bị lũ cuốn trôi gã cũng không quan tâm, chỉ cần gã chú ý chia chác cho đám quan viên khác một chút thì liền không còn gì phải quá lo lắng.

Gã thủ thành đã làm quan ở Giang Nam nhiều năm như vậy, nếu như có thể suy sụp thì đã suy sụp từ lâu rồi. Gã có người quen trong triều, hơn nữa còn không ngừng hối lộ quan trên.

Cho nên dù đập nước có sụp đổ thì gã cũng không chút lo lắng, nói không chừng sau đó gã còn dám tâu lên cấp trên rằng “đề đi lâu lâu năm thiếu người tu sửa, không chống lại được lũ lớn”. Đến lúc đó triều đình đổ xuống một đồng tiền, gã và đồng bọn còn có thể tiếp tục hưởng lợi.

Lúc này không cần biết Thẩm Nguyệt ăn mặc tầm thường dung tục hay ung dung quý khí thì gã thủ thành ngồi trên ghế chủ cũng đang dán mắt vào người nàng.

Thẩm Nguyệt chậm rãi bước vào trong, những vũ nữ bên trong bị vướng bước chân của nàng cho nên không thể nhảy múa linh hoạt như lúc đầu, tay áo của những vũ công tung bay phấp phới xung quanh Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: “Đại nhân không mời ta ngồi sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 793

Gã thủ thành hoàn hồn, lập tức đứng dậy xới lời đón chào rồi nói: “Công chúa Tĩnh Nguyệt cuối cùng cũng đã đến rồi, hạ quan đã chờ lâu quá. Dựa theo quy củ thì công chúa Tĩnh Nguyệt phải ngồi ở vị trí này, xin mời công chúa!”

Chỉ có duy nhất một ghế chủ đặt ở vị trí cao nhất đại sảnh, đó chính là vị trí ngồi của thủ thành lúc này.

Thẩm Nguyệt liếc nhìn thân hình mập mạp nhóp nháp của gã thủ thành, nếu như Thẩm Nguyệt phải ngồi vào chỗ mà gã vừa ngồi thì chắc nàng sẽ không thể ăn ngon nổi.

Thẩm Nguyệt mỉm cười từ chối: “Ta không cần ngồi ở đó, đó là chỗ ngồi của đại nhân thì sao ta có thể chiếm được? Ta ngồi bên cạnh là được rồi”.

Vừa nói nàng vừa cùng Tô Vũ ngồi xuống ghế trống cách đó không xa.

Thủ thành ngượng ngùng nói: “Công chúa thật khách khí quá”.

“Nơi này dù sao cũng là địa bàn của đại nhân, ta chẳng qua chỉ là khách, sao có thể không khách khí một chút chứ?”, Thẩm Nguyệt liếc nhìn quan viên đang ngồi đối diện rồi lại nói: “Chỉ có đi đâu ta không ngờ trong lúc bên ngoài tiêu đi đâu quanh quẽ thì trong này lại quá mức thanh bình náo nhiệt”.

Gã thủ thành nói: “Bên ngoài đúng là đang có thiên tai lũ lụt, nhưng mấy ngày này vẫn chưa phải là vấn đề gì lớn! Chỉ cần người dân trong thành bình an vô sự là được rồi. Nào, ta xin kính công chúa và Tô đại nhân một ly”.

Kể từ lần cuối Thẩm Nguyệt uống rượu trong làng và gây ra những chuyện không hay thì nàng đã dần tránh xa rượu. Huống chi lúc này nàng đang làm chính sự cho nên chắc chắn nàng sẽ không động tới rượu.

Gã thủ thành chỉ dám giấu thái độ lố m4ng đối với Thâm Nguyệt vào trong và cố gắng kiềm chế nét mặt của mình vài ph ần, không hề dám hống hách giống như Triệu Thiên Khải ở thành Huy ền.

Vì vậy cho dù gã thấy Thâm Nguyệt và Tô Vũ không uống rượu thì cũng không ép buộc.

B ầu không khí trong yến tiệc dường như rất hòa hợp.

Đám quan viên do thủ thành c ần đầu sau khi uống rượu say cũng dần dần hiện nguyên hình.

Thâm Nguyệt ng ẩ thẳng lưng, thỉnh thoảng còn có thể cảm nhận được những ánh mắt đang đổ d ần về phía mình.

Sau ba tuần rượu, gã thủ thành càng nhìn Thâm Nguyệt lại càng cảm thấy thèm muốn, nàng chỉ ng ẩ ở chỗ đó yên lặng lãnh đạm nhưng so với các vũ nữ đang nhảy múa trong đại sảnh lại càng mỉ hoặc động lòng người hơn.

Bộ y phục màu đỏ tươi của nàng dường như là ánh sáng duy nhất làm lóa mắt tất cả mọi người có mặt trong đại sảnh.

Gã thủ thành người đ ầy mùi rượu bưng chén rượu đi tới đứng ở trước bàn Thâm Nguyệt r ể cười ha hả nói: “Công chúa Tĩnh Nguyệt, ta kính người một ly được không?”

Thâm Nguyệt nói: “Xin đại nhân cứ tự nhiên, nhưng ta không uống rượu”.

Thủ thành cũng không tỏ ra tức giận, gã chậm rãi đặt chén rượu lên bàn Thâm Nguyệt r ể nở một nụ cười say mê gian xảo nói: “Vậy công chúa Tĩnh Nguyệt có thể quỳ xuống tiếp chỉ không?”

Nói xong gã lại thò tay vào trong tay áo lấy ra cuộn thánh chỉ màu vàng tươi.

Sau đó thủ thành phất tay quát lớn với đám vũ nữ: “Tất cả đều lui ra đi, công chúa Tĩnh Nguyệt quỳ xuống tiếp chỉ!”

Nhìn thấy thánh chỉ, đám quan viên trong đại sảnh đều lộ ra vẻ hiếu kỳ thích thú giống như chuẩn bị được xem một vở kịch đặc sắc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 794

Bọn họ dường như đều đang chờ đợi Thảm Nguyệt quỳ xuống dưới chân thủ thành tiếp chỉ.

Thảm Nguyệt đi ầm nhiên đứng dậy khỏi ghế ng ồi, vòng qua chiếc bàn, đến trước mặt thủ thành, đi ầm tĩnh nhìn gã một cái, sắc mặt rất ung dung, không có vẻ gì là chậ vật, sau đó vén váy từ từ quỳ xuống: “Tĩnh Nguyệt tiếp chỉ”.

Thủ thành tưởng rằng Thảm Nguyệt phải quỳ trước một thủ thành địa phương như gã thì ít nh ều gì vẫn thấy xấu hổ và chậ vật, không ngờ rằng nàng không những không bị sỉ nhục mà còn thản nhiên quỳ xuống, khiến cuốn thánh chỉ trong tay thủ thành có thêm vài phần uy nghiêm.

Thảm Nguyệt không quỳ với gã mà quỳ trước thánh chỉ trong tay gã.

Thủ thành bỗng chốc cảm thấy nhạt nh ẽo vô vị, nhìn Thảm Nguyệt thoáng cúi đầu, lộ ra một đoạn c ần cổ mảnh khảnh và trắng nõn.

Tuy nàng cúi đầu mà quỳ, nhưng không hề khom lưng.

Thủ thành mở thánh chỉ ra, bắt đầu đọc to.

Nội dung của thánh chỉ vô cùng đơn giản và rõ ràng, bảo Thảm Nguyệt nhanh chóng h ồi kinh.

Thủ thành đọc xong rồi thu thánh chỉ về, nói rằng: “Nội dung trên đó chắc hẳn Tĩnh Nguyệt công chúa đã nghe rất rõ rồi, hoàng thượng có lệnh yêu cầu Tĩnh Nguyệt công chúa lập tức h ồi kinh, không được chậm trễ, về phần nạn dân và nạn lụt trên đường đi, không phi ền công chúa nhọc lòng nữa”.

Gã đưa thánh chỉ cho Thảm Nguyệt rồi nói: “Công chúa lĩnh chỉ đi”.

Thảm Nguyệt giơ hai tay đón lấy.

Thủ thành lại thấy bàn tay nàng trắng nõn và trơn bóng nên bỗng không cam tâm khi bỏ lỡ đôi tay này như vậy, thế là nảy ra ý đồ xấu xa, khi đặt thánh chỉ vào tay Thẩm Nguyệt, đôi tay dày cui của gã tiện đà chạm vào tay Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt lấy được thánh chỉ lập tức xoay cổ tay đẩy nhẹ nhàng, dùng thánh chỉ để chặn lại bàn tay của thủ thành.

Thủ thành còn chưa kịp nhìn kỹ đã cảm thấy hai tay trống không, chẳng những không sờ được tay của mỹ nhân mà thánh chỉ cũng bị nàng lấy đi luôn.

Thủ thành bỗng chốc thấy cơn giận bốc thẳng lên đầu.

Cho dù là công chúa thì đã sao, đến đất Giang Nam này, không ai dám từ chối gã như thế, huống hồ nàng còn là một công chúa sắp gặp rắc rối.

Thủ thành cười nhạt như nước lã: “Công chúa có thủ pháp tốt quá, bàn tay này cứ như đang múa, lóa cả mắt ta”.

Thẩm Nguyệt đứng dậy như không có việc gì: “Là đại nhân vốn đã già cả hoa mắt thì đúng hơn”.

Sắc mặt gã thủ thành không hề dễ chịu: “Chẳng lẽ Tĩnh Nguyệt công chúa cứ bỏ đi như thế, không quan tâm tới Tần tướng quân và phó sứ gì đó ở bên ngoài sao?”

Thẩm Nguyệt nhướn mày đáp: “Tất nhiên là phải quan tâm rồi, ta còn đợi đại nhân mở cổng thành đón họ vào trong thành mà”.

“Nếu công chúa biết rõ vậy...”, thủ thành nói: “Thì nên thức thòi một chút, nếu không ta cứ nhốt họ ở bên ngoài vậy thôi, để họ tự sinh tự diệt cùng đám nạn dân”.

Thẩm Nguyệt nheo mắt nhìn thủ thành: “Ở bên ngoài đó là đại tướng quân của Đại Sở, Hạ phó sứ còn là con trai của thừa tướng đương triều, người cũng dám để họ tự sinh tự diệt?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 795

Thủ thành cười ha hả: “Đại tướng quân không hề dẫn binh, làm sao ta biết hẳn ta có phải đại tướng quân hay không? Còn Hạ phó sứ kia nữa, trên người hẳn ta viết hẳn ta là con trai của thừa tướng ư? Một khi dấn thân vào trong đám nạn dân, ta chỉ đành coi họ như nạn dân mà xử lý thôi”.

Có câu hồ xuống đờng bằng còn không bằng con chó, chắc hẳn là như vậy đây.

Thành Giang Nam không phải thành nhỏ, không chỉ thành trì rộng lớn trù phú mà xung quanh thành trì còn có nhiều thành nhỏ và tiêu trấn khác, hình thành nên một tòa thành Giang Nam thương lộ thông suốt.

Thủ thành này là người đứng đầu vùng Giang Nam, bên ngoài có vẻ như gã không trêu vào được mấy vị quan lớn vinh hiển ở kinh thành, trên thực tế vẫn ngấm ngầm động chân động tay, mấy thủ đoạn kia cũng không phải lần đầu gã dùng đến.

Thủ thành uốn cái bụng phê, dùng ánh mắt không có ý tốt vô cùng lộ liễu nhìn chằm chằm Thẩm Nguyệt: “Muốn ta mở cổng thành cũng được thôi, thậm chí ta có thể làm theo ý muốn của Tĩnh Nguyệt công chúa, thả một bộ phận nạn dân vào thành, đi đầu này phải xem Tĩnh Nguyệt công chúa có thành ý hay không”.

Thẩm Nguyệt lãnh đạm hỏi: “Đại nhân muốn thành ý thế nào?”

Thủ thành ngà ngà say nên cười lớn: “Nếu Tĩnh Nguyệt công chúa thật lòng có thành ý thì khi nào nghĩ kỹ rồi, có thời gian, hẵng bàn bạc riêng với ta”.

Thẩm Nguyệt làm sao không hiểu, chỉ nhếch môi cười chứ không phủ nhận.

Bất kể là quan trường, thương trường hay chốn ăn chơi hưởng lạc, trước giờ vẫn không thể thiếu được những quy tắc ngấm ngầm.

Thẩm Nguyệt đáp: “VẬY ta phải quay về suy nghĩ thật kỹ rồi. Ta thấy bữa tiệc này cũng gần xong, thời giờ không còn sớm nữa, đại nhân cứ tự nhiên, ta đành cáo từ trước”.

Thủ thành cũng không ngăn cản, nói vọng từ phía sau: “Công chúa quay về nhất định phải nghĩ cho kỹ nhé, ta luôn cung kính chờ đợi”.

Tô Vũ đi đến tỉnh phát tay áo, đứng dậy đi cùng Thẩm Nguyệt. Ở những nơi như thế này, hắn như một cái bóng yên tĩnh, không nói năng gì nhiều.

Hai người lặng lẽ đi ra khỏi đại đường, phía sau lưng, tiệc tùng ca vũ mà thủ thành vừa cho ngừng lại tiếp diễn, không hề bị ảnh hưởng vì hai người rời đi.

Khi vừa nhắc chân ra khỏi khung cửa, đôi mắt trong veo của Thẩm Nguyệt lóe lên vẻ tàn ác trong đêm tối.

Quay về biệt uyển, trong phòng có đèn, hành lang cũng sáng rõ.

Thẩm Nguyệt đứng trong viện một lúc lâu, ánh đèn trong phòng cũng tắt đi nhiều, giống như nhuốm một lớp sương lạnh mỏng manh, rơi trên nền đất mà nguội đi.

Tô Vũ nói: “Bên ngoài lạnh, về phòng đi”.

Thẩm Nguyệt đáp: “Chàng cũng nghỉ ngơi sớm đi”.

Tô Vũ thấy nàng vào phòng rồi mới đi về phía một gian phòng khác.

Thẩm Nguyệt ngẩng trước gương, có nha hoàn tiến tới thay quần áo, gỡ trang sức cho nàng. truyện

Thế nhưng bàn tay của nha hoàn còn chưa chạm tới cây trâm bằng bạch ngọc trên tóc, đôi mắt nàng đã lóe lên hàn ý: “Lui xuống”.

Nha hoàn vội vàng lùi về sau hai bước, cúi đầu dờn hết dũng khí mà nói: “Phải chăng nô tì hầu hạ có chỗ nào không chu đáo, mong công chúa

chỉ điếm. Nếu không công chúa... tại sao lại không cho chúng nô tì h ầu hạ?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 796

Thẩm Nguyệt đáp: “Bây giờ ta vẫn chưa cần thay đồ tắm rửa, đợi khi nào cần đến tất nhiên sẽ gọi các người”.

“Vâng”, nha hoàn đành đáp một tiếng rồi lặng lẽ lùi ra.

Nha hoàn vừa ra đến cửa, giọng nói của Thẩm Nguyệt lại lần nữa vang lên: “Đi thông báo cho thủ thành một tiếng, đợi khi nào sinh ca bên đó kết thúc, ta còn muốn qua đó một chuyến”.

“Nô tì đã rõ”.

Nha hoàn ra khỏi viện tử, vội vàng chạy đi truyền lời.

Thẩm Nguyệt nhìn bản thân trong gương, đôi môi đỏ hồng, mi mục điềm nhiên, đêm nay không cần tẩy rửa lớp trang điểm này.

Nàng điềm thêm một ít son môi, khiến đôi môi vốn đỏ nay càng thêm rực rỡ.

Có lẽ vì ở cùng Tô Vũ lâu quá, bây giờ lòng dạ nàng chẳng có chút gọn sóng. Không còn cảm thấy khuất nhục hay chật vật, cũng không vì những ánh mắt và lời nói hạ lưu ô uế kia mà cảm thấy ghê tởm hay phẫn nộ.

Thực ra nàng cũng dần dần biến thành người giống Tô Vũ, nàng có mục đích sắp đạt được, thế nên tất cả những thứ khác không đủ nhét kẽ răng.

Cho dù bất nàng phải quỳ xuống trước mặt gã thủ thành mập mạp dơ bẩn đó, nàng cũng quỳ một cách ung dung.

Xét từ góc độ nào đó, Tô Vũ lòng dạ quá thâm sâu, nhưng tâm tư của nàng cũng chẳng đơn giản.

Thẩm Nguyệt cảm thấy bản thân mình trong gương thật xa lạ, không biết Tô Vũ từng có thời khắc nào như nàng không, khi soi gương cũng cảm thấy bản thân xa lạ.

Thẩm Nguyệt nghĩ, chắc chắn là có.

Những người như họ, khi vui vẻ, không thể muốn cười là cười ra được, khi phẫn nộ, không thể muốn mắng là mắng chửi được, khi đau buồn, không thể muốn khóc là khóc được.

Tất cả cảm xúc đều phải nhẫn nhịn.

Nhẫn đến đau lòng vẫn phải nhìn.

Trên bàn trang điểm vẫn còn đặt cuốn thánh chỉ, nàng đã cầm nó suốt dọc đường quay về.

Khi cầm vào thánh chỉ, nàng chỉ muốn xé nát nó ngay tại chỗ, hoặc châm lửa đốt luôn cũng được.

Nhưng nàng vẫn nâng nó trở về như đang đối đãi với trân bảo, không thể xé cũng chẳng thể đốt.

Sau đó, khi đêm đã khuya, nha hoàn trở về trong đêm đen, đứng trước cửa phòng mà nói với Thẩm Nguyệt: “Hồi bẩm Tĩnh Nguyệt công chúa, yến tiệc trong phủ thủ thành đại nhân đã tan rồi, đại nhân đang chờ công chúa qua đó”.

Thẩm Nguyệt rất bình tĩnh, thản nhiên đáp: “Ta biết rồi, ra cửa chuẩn bị kiệu đi”.

Nha hoàn cho người đi chuẩn bị kiệu trước, bấy giờ Thẩm Nguyệt mới đứng dậy, mở cửa chậm rãi đi ra ngoài.

Thế nhưng nàng vừa mở cửa, một cánh cửa khác trong viện cũng mở ra theo.

Thẩm Nguyệt nghe tiếng mà nhìn sang, thấy ánh sáng nhờ nhờ của hành lang soi rõ đường nét của Tô Vũ, nhưng không thể thấp sáng nổi đôi mắt thâm trầm của hắn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 797

Nàng không biết rằng, trong mắt Tô Vũ, nàng xinh đẹp đến mức không gì bì nổi.

Tô Vũ hỏi: “Nàng định đi qua đó với dáng vẻ này sao?”

Thẩm Nguyệt ngẩng đầu nhìn trời: “Đêm khuya thanh vắng, đêm nay có vẻ là thời cơ tốt để bàn chuyện riêng”.

Tô Vũ không ngăn cản nàng, chỉ nói rằng: “Cẩn thận chút, đừng để gã chạm vào nàng”.

“Ta biết rồi”.

Ra khỏi biệt uyển, ng ồi lên ki ều, Thẩm Nguyệt quay về phủ đệ của thủ thành.

Thủ vệ trong đêm có vẻ nghiêm ngặt hơn lúc ban ngày.

Quản sự trong phủ đệ biết có người sẽ đến, đợi khi xác nhận thân phận của Thẩm Nguyệt ng ồi trong kiệu và chỉ có một mình nàng, quản sự cho người nâng kiệu tới thẳng chủ viện của thủ thành.

Di ều này cũng là vì danh tiếng của cả thủ thành lẫn Thẩm Nguyệt.

Tên thủ thành này ham mê tử sắc, trước kia cũng không thiếu trường hợp đưa người vào thẳng chủ viện của gã, bởi thế cho nên người trong phủ đệ dù trông thấy kiệu được nâng vào chủ viện cũng không thấy lạ, càng không biết người ng ồi trong kiệu là Tĩnh Nguyệt công chúa.

Đến chủ viện, Thẩm Nguyệt xuống kiệu, trông thấy thủ vệ ở chủ viện chỉ tăng chứ không giảm.

Thủ thành mặc thường phục, biếng nhác ra khỏi phòng đón tiếp nàng. Ánh mắt gã khi trông thấy Thẩm Nguyệt như sắp lóe sáng, dường như

Thẩm Nguyệt đã là người của gã r ồi.

Thủ thành mời Thẩm Nguyệt vào trong: “Công chúa cứ vào trước r ồi tính tiếp”.

Thẩm Nguyệt tiến vào nhưng không tỏ ra sợ hãi: “Thủ vệ trong viện của đại nhân không ít nhỉ”.

“Đề phòng bất trắc mà”, thủ thành nói r ồi rót cho Thẩm Nguyệt một chén trà: “Công chúa uống chén trà cho nhuận giọng”.

Thẩm Nguyệt nhìn chén trà đó nhưng không giơ tay đón lấy.

Thủ thành cười nhạt như không: “Sao thế, nửa đêm công chúa đến đây, vậy mà một chén trà cũng không chịu uống? Nếu đã đến r ồi, hà tất phải giữ kẽ nữa”.

Thẩm Nguyệt nhận lấy, giả bộ nhấp một hớp, nhưng thực chất là đổ hết vào tay áo.

Thủ thành tận mắt trông thấy nàng uống nên mừng rỡ.

Căn phòng này rất rộng lớn, phòng ngủ và thư phòng nối liền với nhau, thế nhưng thủ thành liên tục muốn dẫn Thẩm Nguyệt vào phòng ngủ.

Thủ thành đáp: “Nếu người đã đến đây chứng tỏ người nghĩ thông suốt r ồi. Chúng ta làm người thắng thường khỏi cần vòng vo, chỉ cần đêm nay người chịu cùng ta một đêm, nạn dân bên ngoài thành cũng dễ thương lượng thôi”.

Thẩm Nguyệt mỉm cười mà ý cười không chạm tới đáy mắt, nàng đặt chén trà xuống: “Trước đó nói thế nào đại nhân cũng không chịu mở cổng thành cho họ vào, bây giờ chỉ cần ta ở bên đại nhân một bên, chuyện gì cũng có thể giải quyết được sao?”

Thủ thành càng nhìn càng cảm thấy Thẩm Nguyệt xinh đẹp rung động lòng người, nàng càng cao quý ung dung, h4m muốn chinh phục thủ thành

càng dâng trào.

Thủ thành vội vã không nhìn nổi nói: “Công chúa, mời vào bên trong”.

Thẩm Nguyệt nói: “Lỡ như ta cùng người r ồi, người lại thất tín thì làm sao bây giờ?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 798

Thủ thành thấy dù sao nàng đã bước vào trong căn phòng này, chỉ cần gã không lên tiếng thả nàng, dù có mọc thêm cánh, nàng cũng khó mà bay khỏi được.

Thế là thủ thành cũng không khách khí nữa: “Đừng nói đến việc ta đã đồng ý với công chúa, cho dù ta không giữ lời hứa thì bây giờ công chúa đã ở đây, công chúa cho rằng mình còn có thể chạy ra được sao? Chẳng thà nghĩ xem nên hầu hạ ta thế nào để ta vui sướng”.

Thẩm Nguyệt cong môi nói: “Đương nhiên ta sẽ khiến người vui vẻ, hơn nữa ta sẽ còn khiến bản thân ta vui vẻ. Chỉ là bên ngoài nhiều người như vậy, lát nữa lỡ đâu truyền ra âm thanh gì đó, để bọn họ nghe thấy thì có phải không tốt lắm hay không? Nếu không thì đại nhân cho bọn họ lui ra đi?”

Thủ thành từng bước áp sát Thẩm Nguyệt, cười dâm dăng: “Lát nữa công chúa cũng sung sướng như tiên rồi, làm gì còn tâm trạng quan tâm bọn họ có nghe thấy hay không? Công chúa yên tâm, bọn họ đều là thân tín của ta, dù nghe được cái gì cũng sẽ không truyền ra ngoài”.

Bỗng nhiên có một cơn gió mát từ khe cửa sổ thổi vào, khiến tấm rèm trong phòng phất phơ.

Sau lưng thủ thành chợt lóe lên một bóng người, nhưng gã lại hoàn toàn không phát hiện.

Ánh mắt Thẩm Nguyệt hiện lên sự kinh ngạc, sau đó là run rẩy, đối mặt với thủ thành từng bước ép sát, nàng lùi về sau hai bước, lúng túng nói: “Hay là người cứ cho bọn họ lui đi, ta sẽ xấu hổ”.

Thủ thành chẳng hề khách khí nói: “Vậy sao, công chúa cho rằng ta sẽ tin lời công chúa à. Rõ ràng là một kẻ dâm dăng, vậy mà cứ muốn làm ra vẻ trong sạch! Chiều nay ta nghe nói, sứ thần bên cạnh người kia kéo vạt áo

người r ồi còn may y phục nữa, nếu hai bên trong sạch thì sao có thể làm như vậy?”

Thẩm Nguyệt hít sâu một hơi, mắt nhìn người phía sau thủ thành tai to mặt lớn kia, lồng ngực như bị tắc nghẽn, toàn thân giống như bị hút vào trong đôi mắt hắc, nàng mở to miệng nhưng lại nói không nên lời.

Quan hệ giữa bọn họ đã đến mức người ngoài liếc một cái là có thể nhìn thấu r ồi sao?

Thủ thành chặc chặc nói: “Công chúa và đại tướng quân ở ngoài thành kia mới là phu thê nhỉ, đại tướng quân không phát hiện người mờ ám gian phu kia à, quả thật là uất ức! Dù sao cũng không phải lần một, lần hai, giờ chỉ thêm một người là ta thôi”.

Nói xong, gã lại không kiềm chế nổi mà nhào về phía Thẩm Nguyệt.

Chỉ tiếc, khi mỹ nhân gần ngay trước mắt, gã gần như có thể ngửi được mùi thơm thoang thoảng bay ra từ trên người nàng tỏa ra, nhưng đầu ngón tay lại chẳng thể chạm đến, không biết tại sao mà bất thành linh, toàn thân tê dại mất hết cảm giác, gã không kiểm soát được cơ thể mà ngã ra đất.

Thủ thành kinh ngạc trợn to hai mắt, lúc này mới phát hiện là chẳng biết từ lúc nào đã có một người đứng sau lưng mình!

Tô Vũ mặc áo đen xuất hiện giữa màn đêm yên tĩnh, hắc giống như một vệt ánh sáng, lại giống như một cơn gió mát, im hơi lặng tiếng như có như không.

Nếu không phải hắc xuất hiện sau lưng thủ thành, đối mặt chính diện với Thẩm Nguyệt, Thẩm Nguyệt cũng không chắc có thể phát hiện ra hắc.

Bên ngoài tầng tầng lớp lớp thủ vệ, cũng không biết hắc trà trộn vào kiểu gì.

Nếu như đêm nay Tô Vũ không đến, Thẩm Nguyệt cũng sẽ xử lý thủ thành này, chỉ là nàng không cách nào tránh thoát thủ vệ bên ngoài, vẫn

phải nghĩ cách thoát thân.

Bây giờ nghĩ lại, Thẩm Nguyệt bất giác nhận ra.

Sao Tô Vũ có thể bỏ mặc một mình nàng đi mạo hiểm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 799

Đường nét cơ thể hẳn hiện rõ dưới ánh nến, trong mắt toát ra âm u lạnh lẽo hệt như Tu La, nhưng động tác trên tay lại dịu dàng như Phật Đà.

Toàn thân thủ thành không thể động đậy, trên xương sống còn bị Tô Vũ chuẩn xác cắm xuống một cây ngân châm.

Nhưng đầu lưỡi vẫn còn đó, vừa nhìn thấy Tô Vũ bước qua, gã lập tức há miệng muốn la to.

Tô Vũ đã chuẩn bị từ sớm, hơi khom người xuống, tiện tay vơ lấy tấm vải gấm trên ghế, vo lại rồi nhét vào trong miệng thủ thành, sau đó khe khẽ nói: “Đại nhân biết quá nhiều, xem ra gian phu ta đây chỉ còn con đường giết người diệt khẩu”.

Thẩm Nguyệt nghe thấy hai chữ “gian phu” từ trong miệng hẳn nói ra, chẳng những không cảm thấy thô tục quê mùa, trái lại giọng điệu thản nhiên rõ ràng kia còn khiến lòng nàng rung động.

Trong lòng thủ thành nóng như lửa đốt, gã vừa lắc đầu vừa phát ra âm thanh ú ớ.

Tô Vũ không chần chừ quá lâu, trong tay cần hai cây ngân châm, một cây đâm vào trong yết hầu, một cây đâm vào sau gáy thủ thành.

Thoáng chốc, thủ thành dần dần không giãy giụa nữa.

Tô Vũ lại lấy tấm vải trong miệng gã ra, bây giờ gã đã là kẻ có miệng mà không thể nói chuyện, thân thể không thể cử động, chỉ còn con người có thể xoay chuyển, lỗ mũi có thể hít thở.

Tô Vũ khẽ hỏi Thẩm Nguyệt đang lúng túng đứng ở bên cạnh: “Nếu là nàng, nàng sẽ làm như thế nào?”

Thẩm Nguyệt rủa mắt nhìn thủ thành, nói: “Ta sẽ cắt đứt cổ gã”.

Thủ thành sợ hãi trừng mắt nhìn Thẩm Nguyệt.

Gã còn tưởng rằng đêm nay Thẩm Nguyệt tự dâng tới cửa cho gã mua vui, không ngờ nàng lại là đến để lấy mạng mình.

Tô Vũ chẳng nói chẳng rằng, hấn nhấc thủ thành lên, trông nhẹ nhàng như mây trôi nước chảy, nhưng cơ thể thủ thành to béo là thế, nếu tay không có sức lực, sao có thể nhẹ nhàng xách gã lên như vậy.

Từ đầu đến cuối, hấn chỉ dùng một tay để di động thủ thành này.

Tô Vũ đặt thủ thành lên giường.

Tiện tay vén rèm trướng bên giường, hấn mới nói: “A Nguyệt, mang nước ấm trên bàn qua đây”.

Trong ấm vẫn còn đầy nước, Thẩm Nguyệt đưa cho Tô Vũ, Tô Vũ hờ hững trải rèm trướng cạnh giường lên mặt thủ thành, sau đó rót nước trong ấm xuống, thấm ướt rèm trướng.

Thủ thành lập tức há to miệng, cảm thấy hít thở khó khăn, lồng ngực cũng bắt đầu trập trùng.

Loại cảm giác kèn cựa cái chết khiến gã sợ hãi cực độ, biết rõ người của mình đang canh giữ trong viện, nhưng gã lại không thể phát ra chút âm thanh nào.

Thân thể gã căng cứng, cơ đùi giật giật, chỉ nhúc nhích thôi cũng vô cùng khó khăn, nhưng gã vẫn cố gắng nhích mũi chân để đạp vào nút cơ quan ở chân giường.

Trông rất giống cử động vô thức trong lúc giãy giụa sắp chết.

Lúc đó Thẩm Nguyệt cũng không để ý lắm.

Tiếp đó, Tô Vũ bình tĩnh đắp thêm một lớp vải thứ hai lên trên mặt thủ thành, phủ kín cả gương mặt gã, sau đó lại thấm ướt nó.

Lồng ngực của thú thành trập trùng nhanh hơn nhưng lượng không khí
gã có thể hít được lại càng lúc càng ít dần.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 800

Chỉ thiếu chút nữa thôi là gã có thể đạp vào được chốt mở cơ quan bên trong giường rồi.

Tô Vũ tiếp tục phủ thêm lớp thứ ba, lớp thứ tư.

Thấy lòng ngực thủ thành ngày càng phập phồng dữ dội, sức sống của gã cũng dần dần mất đi vì bị ngạt thở.

Đây chính là cách giết người cực kỳ tàn nhẫn.

Nhưng Thẩm Nguyệt vẫn bình tĩnh không chút xót thương.

Tô Vũ luôn cẩn thận xử lý những việc thế này.

Thẩm Nguyệt biết, nếu như họ vạn dứt cổ thủ thành, ngày mai mọi chuyện bại lộ, mà tối nay nàng lại qua đêm ở đây, cho dù thoát thân được thì cũng không thể tránh khỏi việc dính dáng.

Thế nên Tô Vũ đã lựa chọn cách “nhẹ nhàng này” để thủ thành chết đi từ từ.

Chờ đến sáng mai, trên người gã không có lấy một vết thương, như vậy, người khác sẽ không phát hiện gã đã chết như thế nào.

Thấy sắp sửa không cử động nổi nữa, thủ thành đạp mạnh chân vài cái, muốn nhân cơ hội cuối cùng để đạp trúng nút khởi động cơ quan khó thấy bên trong chiếc giường.

Không ngờ lại đá trúng một sợi dây ẩn giấu nối liền với mặt dưới ván giường.

Trên đó còn treo một cái lục lạc.

Bình thường, lục lạc này chỉ dao động sang hai bên thì sẽ không phát ra tiếng kêu, chỉ sau khi chạm trúng cơ quan thì nó mới dao động cực mạnh rồi phát ra tiếng chuông lanh lảnh chói tai.

Một khi binh lính bên ngoài nghe thấy tiếng chuông, kiêu gì họ cũng sẽ chạy tới xem xét, đề phòng thủ thành gặp phải bất trắc.

Lúc vừa nghe thấy tiếng chuông vang lên, Thẩm Nguyệt và Tô Vũ đều bị bất ngờ nên chột sững người.

Tiếp theo đó hai người nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng bước chân dồn dập đang chạy về phía cửa phòng.

Có binh lính đứng trước cửa hô to: “Đại nhân! Đại nhân vẫn ổn chứ?!”

Trong phòng không có ai đáp lời.

Lúc này, Tô Vũ mới đứng dậy, kéo Thẩm Nguyệt sang một bên, một tay ấn nàng lên tường, tay còn lại chống vào cây cột cạnh giường.

Bị áp sát một cách đột ngột, hai mắt Thẩm Nguyệt mở to, bên trong toàn hình ảnh của Tô Vũ.

Tô Vũ hơi cúi đầu, tăng thêm lực trên tay khiến chiếc giường lắc lư phát ra âm thanh kẽo kẹt, hấn ghé lại sát tai nàng rồi nói: “A Nguyệt, phối hợp chút nhé!”

Thẩm Nguyệt ngây ra như phỗng, trong đầu bỗng nhiên xuất hiện một ý nghĩ nhưng không dám chắc nên cất tiếng hỏi: “Chàng muốn ta phối hợp thế nào?”

Giọng Tô Vũ quấn quanh bên tai nàng, mang theo hơi thở ấm áp: “Phối hợp với ta, kêu vài tiếng, giả bộ diễn trò”.

Quả thực đúng là đang diễn kịch.

Tô Vũ lại càng rung giường mạnh hơn. Thẩm Nguyệt biết hấn muốn nàng phối hợp diễn trò cùng, kêu lên mấy tiếng “a ưm” như đang làm

chuyện đó để binh lính ngoài cửa nghĩ rằng người trong phòng vô ý chạm phải cơ quan trong lúc hào hứng quá đà.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 801

Phản ứng của Tô Vũ quá nhanh nhạy, mà cách này cũng không có gì để bắt bẻ.

Diễn kịch chính là thứ mà Thẩm Nguyệt nàng thành thạo nhất.

Nhưng nàng lại s`âu não nhận ra là mình phải thốt ra loại âm thanh xấu hổ đó trước mặt Tô Vũ, nàng thật sự ghen đến đỏ cả mặt, không thốt nên lời.

Từ bao giờ mà khả năng diễn xuất của nàng đã mai một đến mức này?

Thẩm Nguyệt hít thật sâu, sắp khóc tới nơi, nàng nhỏ giọng nói: “Làm sao bây giờ, ta không kêu nổi...”

Có lẽ binh lính bên ngoài đã nghe được tiếng kéo kẹt của chiếc giường, đại khái cũng biết chuyện đang xảy ra bên trong, sợ làm hỏng “chuyện tốt” của thủ thành nên không dám lập tức xông vào.

Nhưng bọn họ lại không dám chắc, cũng không rời đi ngay mà tiếp tục hỏi: “Đại nhân ở trong đó ạ?”

Chỉ e nếu còn không lên tiếng đáp lời thì đám binh lính kia sẽ bất chấp mà xông vào phòng vì sự an toàn của thủ thành.

Tô Vũ nói: “Nếu nàng không kêu thì chúng ta sẽ bị lộ tẩy”.

Thẩm Nguyệt chịu thua, đành phải há miệng rên một tiếng.

Tô Vũ nói: “Nhỏ quá”.

Lần này nàng cao giọng “rên” to hơn.

Nhưng dù sao cũng ở trong tình cảnh cấp bách, tiếng rên của nàng quá ngây ngô và du dương.

Tô Vũ nghe thấy mà trong lòng lại hơi rung động.

“A Nguyệt, nàng... rên tự nhiên hơn chút đi”.

Vừa dứt lời, Tô Vũ lại đột ngột mut mạnh lên cổ Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt mở to mắt, hít ngược một hơi, vì chưa kịp đề phòng nên có cảm giác ba hần bảy vía của mình đều bị đối phương hút đi theo cái mut vừa nãy.

Nàng còn chưa cắn chặt răng thì trong họng đã phát ra một âm thanh rên rỉ đầy quyến rũ.

Binh lính bên ngoài cố dẫn lòng đứng im nhưng vẫn không hề rời khỏi.

Giọng nói trầm thấp khàn khàn của Tô Vũ truyền vào tai Thẩm Nguyệt: “Vẫn nhỏ quá, A Nguyệt, nàng muốn ta dùng hành động để thúc đẩy đúng không?”

Tô Vũ chậm rãi mà nhiệt tình hôn lên cổ và xương quai xanh của nàng.

Kèm theo tiếng rung lắc của chiếc giường, một cảm giác xấu hổ trước nay chưa từng xuất hiện, không nói nên lời ập tới khiến cả khuôn mặt của Thẩm Nguyệt đỏ bừng.

Miệng nàng phát ra từng tiếng rên rỉ khe khẽ.

Nàng giơ tay ôm lấy đầu Tô Vũ, bịt tai hấn lại, hơi thở hỗn loạn: “Chàng đừng nghe”.

Cả người Tô Vũ căng ra, hấn hạ giọng đồng ý: “Được, ta không nghe”.

Sau đó, Thẩm Nguyệt cứ thế ôm lấy đầu Tô Vũ, miệng phát ra những tiếng ngâm khàn khàn đứt quãng khó kìm nén.

Giọng nàng càng lúc càng lớn hòa với tiếng rung lắc của giường gỗ, lộ rõ sự mãnh liệt trong phòng.

Lúc này thị vệ ngoài cửa g`ân như đã tin.

Trong phòng không hề xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chỉ là nam nữ mãi mê làm chuyện kia quá nên vô tình đập trúng lục lạc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 802

Tô Vũ bình tĩnh đổi giọng, bên trong lộ rõ sự vội vàng xen lẫn sung sướng, nhái theo giọng thủ thành vừa thở dốc vừa quát: “Không thấy ta đang bận việc đây à! Cút!”

Mặc dù hấn cố ý thay đổi giọng nói, nhưng Thẩm Nguyệt biết dù có đổi thế nào thì người trước mặt cũng vẫn là Tô Vũ.

Lời hấn thốt lên vẫn đủ để khiến nàng mặt đỏ tim đập nhanh.

Tô Vũ bắt chước giọng điệu của thủ thành vô cùng chuẩn xác.

Loại đàn ông như thủ thành, ban ngày luôn thích cười ha hả nhưng tối đến cực kỳ dễ nổi trận lôi đình.

Bởi vậy, đám binh lính bên ngoài không may mắn phát hiện chút gì, lao đến vội vàng mà rời đi cũng rất nhanh.

Nghe thấy tiếng bước chân xa dần, lực tay rung giường của Tô Vũ cũng bắt đầu chậm lại, cả tiếng rên của Thẩm Nguyệt cũng nhỏ hơn trước.

Cuối cùng căn phòng cũng yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng hít thở nhẹ nhàng của hai người.

Tô Vũ rũ mắt, thấy gương mặt Thẩm Nguyệt ửng đỏ, trong mắt còn lấp lánh ánh nước, hồi lâu không nói câu nào.

Vạt áo mà hồi chiều hấn tự tay khâu vào không biết đã trượt xuống từ bao giờ, để lộ một bên bả vai của nàng.

Áo ngực màu đỏ cùng với đường chỉ thêu vàng kim nổi bật làn da trắng muốt mềm mịn.

Có đi đâu, trên xương quai xanh kia mơ hồ có cả vết đỏ do Tô Vũ để lại.

Dáng vẻ này của Thẩm Nguyệt thật sự rất khác người khác.

Trong đôi mắt Thẩm Nguyệt mang theo vẻ quyến rũ mà chính bản thân nàng cũng không biết. Nàng dựa lưng vào tường, hơi ngẩng đầu nhìn Tô Vũ.

Tựa như vừa mới trải qua một trận ác chiến nên trông nàng có hơi sức cùng lực kiệt, mãi mà vẫn chưa hoàn hồn.

Một tay Tô Vũ vịn vào vai áo của nàng, sau đó kéo nó lên trên vai, ánh mắt âm u nhìn chằm chằm đôi môi đỏ tựa màu chu sa, cuối cùng hắn vẫn hơi cúi đầu xuống, dần dần tiến sát lại.

Hắn cẩn thận, dè dặt muốn hôn lên đôi môi ấy.

Thẩm Nguyệt cũng không kìm nén nổi mà muốn ôm lấy hắn.

Thế nhưng vào lúc đôi môi Tô Vũ chạm lên môi Thẩm Nguyệt, hơi thở của hắn quẩn quanh bên tai, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào mà Thẩm Nguyệt lại dùng nốt chút sức lực còn lại đẩy nhẹ hắn ra, đồng thời cũng nghiêng đầu sang một bên.

Son đỏ trên môi bị lem ra đến khóe môi, dính cả vào phần cằm trắng nõn của nàng.

Thẩm Nguyệt cúi đầu, trong lúc đấy Tô Vũ, tay nàng vô tình chạm phải yết hầu của hắn, bởi vậy liền nhanh chóng rút về.

Nàng vừa giữ chặt vai áo của mình, vừa không ngừng hít sâu, nàng há miệng hồi lâu, mãi mới tìm lại được giọng nói của mình, khàn khàn cất lời: “Bọn họ đi cả rồi. Chàng buông ta ra đi!”

Tô Vũ không ép buộc thêm nữa, chạm nhẹ bàn tay vừa nãy không hề động vào thủ thành lên cổ Thẩm Nguyệt, vuốt ve xương quai xanh của nàng cách một lớp áo, nói: “Vừa nãy hôn hơi mạnh, có lẽ lúc về nàng phải bôi thuốc”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 803

Thẩm Nguyệt mím môi không nói gì.

Đến bây giờ nàng vẫn còn cảm nhận được cảm giác đau nhức mà đây mê người tại chính nơi mà Tô Vũ vừa chạm vào.

Lúc hai người họ quay đầu nhìn thủ thành thì gã đã cứng đờ nằm trên giường, trên mặt bị đắp mấy lớp vải ướt nhẹp, lớp vải dính sát bịt kín mũi miệng của gã.

Thủ thành đã chết từ nãy.

Ánh mắt không Tô Vũ hờ hững nhìn thủ thành, hần hỏi Thẩm Nguyệt: “Tối nay có những kẻ nào biết Tĩnh Nguyệt công chúa vào phòng gã?”

Thẩm Nguyệt bỗng căng thẳng, nàng biết Tô Vũ nhất định sẽ nhờ cở tận gốc trong tình cảnh này, để vĩnh viễn loại trừ hậu hoạn về sau.

Thẩm Nguyệt cũng không rõ bản thân đang muốn thuyết phục hần hay thuyết phục chính mình: “Dù sao gã cũng đã chết, chỉ cần để lại chứng cứ chứng minh tên này không phải bị người khác giết là được rồi”.

Tô Vũ nhìn nàng, nói: “Vậy thanh danh của nàng thì sao?”

“Ta không quan tâm những thứ đó”.

“Nhưng ta thì có!”. Tô Vũ nói rõ từng câu từng chữ: “Ta không muốn người đời sau sẽ bàn tán, không muốn sử sách lưu lại bất cứ vết nhơ nào có liên quan đến nàng”.

Bàn tay Thẩm Nguyệt trong ống tay áo khẽ siết chặt, nàng nói: “Tô Vũ, như vậy là đủ rồi, thật đó! Chẳng không cần suy tính sâu xa tới vậy vì ta đâu”.

Tô Vũ nói: “Ta chỉ cố hết sức làm những chuyện trong khả năng của mình thôi”.

“Thế nhưng những gì chàng làm cho ta, ta không có cách nào báo đáp được hết”.

“A Nguyệt, ta không muốn nàng báo đáp gì cả, là ta cam tâm tình nguyện”.

Trái tim Thẩm Nguyệt lại bắt đầu tác quái, đau đến mức khiến nàng muốn rơi lệ.

Tô Vũ lại nói: “Nàng không chịu nói thì ta chỉ có thể đoán”.

Tô Vũ nói ra mấy cái tên, trong đó có quản gia của phủ, binh lính canh cửa, còn có cả nha hoàn trong biệt uyển cùng gã sai vặt nâng kiệu.

Hắn dễ dàng đoán ra được, hơn nữa còn không thiếu kẻ nào.

Thẩm Nguyệt không cố gắng phản bác nữa.

Tô Vũ nheo mắt, khẽ đưa tay lên lau vết son đã lem ra bên khóe môi Thẩm Nguyệt, sau đó còn tỉ mỉ gạt thêm mấy sợi tóc trên búi tóc của nàng ra, nguyệt trang thành dáng vẻ tóc tai hơi lộn xộn.

Như thế mới giống dáng vẻ vừa trải qua một đêm kịch liệt, đến lúc bước ra ngoài mới dễ dàng đánh lừa được đám binh lính canh cửa.

Tô Vũ nói: “Nàng ng ỡ kiệu về trước đi. Những chuyện còn lại cứ để ta giải quyết nốt”.

Thẩm Nguyệt bất ngờ ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn.

Hắn nhỏ giọng nói: “Đừng lo, ta sẽ không sao đâu”.

Thẩm Nguyệt không muốn để Tô Vũ ở lại nơi này một mình, thế nhưng đây lại là cách tốt nhất hiện giờ, chỉ khi nàng ng ỡ kiệu rời khỏi đây rồi thì hắn mới có thể dễ dàng thoát thân.

Còn nếu mang theo nàng thì trái lại nàng sẽ trở thành ràng buộc đối với
hắn.

Sau cùng Thẩm Nguyệt nói: “Ô Vũ, nhớ quay về sớm, ta sẽ luôn đợi
chàng trở về”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 804

Tô Vũ mỉm cười nhẹ bằng như có như không: “Được. Biết nàng đang đợi ta, ta sẽ cố gắng về sớm”.

Sau cùng, Thẩm Nguyệt mở cửa bước ra ngoài, để lại một mình Tô Vũ.

Thẩm Nguyệt nói với thủ vệ ở bên ngoài rằng thủ thành mệt rồi, lúc này đã đi ngủ.

Một mình Tô Vũ ở trong phòng, hắn đứng im trước giường nhìn kẻ đã chết nhiều giờ kia, tiện tay vén khăn trắng dính chặt vào mặt gã sang một bên giường, cơn gió từ ngoài cửa sổ lọt vào chỉ thổi một luồng đã làm khô vết nước trên mặt gã.

Thẩm Nguyệt ngẩng kiêu, một mình quay về viện tử.

Viện tử trống huơ trống hoác, đợi khi thực sự không trông thấy Tô Vũ, Thẩm Nguyệt mới cảm thấy lạnh lẽo và tiêu đi đâu.

Dưới cằm của nàng toàn là vết son môi đỏ hồng, nàng lại bước ra từ phòng của thủ thành nên nha hoàn cũng đoán ra đại khái, thế mà không hỏi han đi đâu gì, chỉ lặng lẽ lấy nước để Thẩm Nguyệt tắm rửa.

Thẩm Nguyệt nói một câu: “Ra ngoài hết đi”.

Sau đó nha hoàn đóng cửa phòng lại rồi lui ra ngoài.

Một mình Thẩm Nguyệt bước vào thùng nước nóng, vốc nước lên rửa mặt. Chỉ cần nhắm mắt lại, trong đầu nàng toàn là Tô Vũ.

Cho dù hắn giết người đi kèm nhiên như không, nàng cũng chẳng thể ngừng nhớ đến hắn, điên cuồng nhớ hắn.

Hơi thở dần dập và rối loạn cùng nụ hôn nóng bỏng và triền miên mà hắn để lại trên làn da nàng, từng cảnh tượng kỳ diệu ấy một khi chui vào

trong đầu nàng rồi sẽ không thể nào xua đi được nữa.

Nàng không biết Tô Vũ ở chỗ thủ thành thế nào rồi, cũng không biết hẳn có gặp chuyện gì không, bao giờ mới trở lại.

Thẩm Nguyệt ngậy ngấn tắm rửa, mặc thêm áo ngủ mỏng nhẹ, sau đó nằm lên giường, đờ đẫn như người mất hồn.

Nàng cảm thấy hơi lạnh, nằm trên giường hồi lâu cũng chẳng có chút hơi ấm.

Thời gian dần dần trôi đi.

Màn đêm bên ngoài tĩnh lặng như tờ.

Tô Vũ vẫn chưa quay về. Thẩm Nguyệt chăm chú lắng tai nghe, nhưng không nghe thấy bất kỳ ai hay động tĩnh gì.

Ngược lại, dường như nàng có thể nghe thấy âm thanh giọt sương rơi xuống, phủ một lớp dày đặc trên nền đất.

Có vẻ giống như âm thanh khi giọt sương bị đông cứng lại.

Không biết còn bao lâu nữa thì trời sáng, rõ ràng Tô Vũ nói với nàng là hẳn sẽ cố gắng về sớm.

Ngay khi Thẩm Nguyệt đợi đến mức toàn thân sắp cứng đờ, cuối cùng nàng cũng nghe thấy tiếng bước chân sột soạt từ bên ngoài viện tử tiến vào, mỗi bước nhẹ như cơn gió lướt qua.

Toàn thân Thẩm Nguyệt run lên, nàng chẳng kịp nghĩ ngợi, cũng không biết người từ bên ngoài tiến vào có phải Tô Vũ hay không đã lập tức hoảng loạn chạy xuống giường, không kịp xỏ giày đã mở cửa phòng lao ra ngoài.

Tô Vũ trở về trong màn sương thu, không ngờ chưa đi được vài bước thì cửa phòng đã mở ra, hẳn ngỡ đầu, trông thấy Thẩm Nguyệt lao ra ngoài mà không khỏi sửng sờ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 805

Sau đó trông thấy Thẩm Nguyệt mặc áo ngủ trắng như tuyết, Tô Vũ khẽ nhú mày, giọng nói khàn đặc và mệt mỏi: “Mặc phong phanh thế này, sao lại chạy ra ngoài”.

Thẩm Nguyệt ngó lơ lời hắn nói, bước xuống bậc thềm, giẫm lên lớp lá ngân hạnh lạnh lẽo, đứng trước mặt Tô Vũ.

Tô Vũ chú ý tới bàn chân của nàng nên nheo mắt khẽ nói: “Còn không xỏ giày”.

Thẩm Nguyệt đứng dưới ánh đèn u ám, ngẩng đầu nhìn hắn rất lâu.

Nàng khẽ run rẩy giơ tay ra, vuốt ve gương mặt của Tô Vũ.

Tô Vũ khựng lại, nghe nàng nghẹn ngào bằng giọng mũi: “Chàng về ừ ả?”

Hắn trút bỏ vẻ nặng nề của mình, sau cùng chỉ còn chừa lại sự dịu dàng, đáp rằng: “Ừ, ta về ừ ả”.

Khi ấy Thẩm Nguyệt nhìn rõ gương mặt hắn, nghe thấy giọng nói của hắn thì mới hết hoảng cảm thấy ba hần bảy vía đã quay về đúng chỗ.

Trên người Tô Vũ thoảng nhẹ mùi máu tanh, Thẩm Nguyệt chẳng quan tâm đi đâu nữa r ả, chỉ cần hắn quay về là được.

Nàng im lặng kiễng chân lên, tì cằm vào vai hắn, hai tay vòng qua eo hắn mà ôm chặt, giống như vô số lần mà nàng th ần khao khát trong lòng.

Tô Vũ cứng đờ tại chỗ: “A Nguyệt, trên người ta không sạch sẽ”.

“Đi đâu đó cũng không quan trọng nữa r ả”.

Thần sắc của Tô Vũ không biểu lộ thái độ gì, nhưng ngay sau đó hắn siết chặt Thẩm Nguyệt vào lòng, xoa xoa bả vai gầy gò của nàng, vuốt ve những lọn tóc đen.

Bấy giờ hắn mới phát hiện ra cơ thể của Thẩm Nguyệt mềm mại hơn hẳn nghĩ, nhưng lạnh ngắt như băng.

Trong đêm lạnh khi trời chuyển đông, Thẩm Nguyệt chỉ mặc một bộ áo ngủ mỏng manh, làm sao có thể không lạnh.

Không dám chậm trễ thêm, Tô Vũ ôm ngang hông bế nàng lên, đi vào trong phòng.

Hắn quấn nàng vào trong chăn bông, vén vạt áo ngủ xuống bên giường, chăm chú nhìn nàng hồi lâu.

Thẩm Nguyệt rúc mình vào trong lớp chăn, im lặng một lúc rồi nói: “Hắn là chàng mê lắm rồi, hay là chàng quay về ngủ trước đi”.

“Thấy nàng thế này, làm sao ta ngủ được”.

“Chàng quay về là tốt rồi, quay về là ta yên tâm rồi”.

Tô Vũ dịu giọng thì thầm: “Có gì đâu mà không yên tâm chứ, đợi nàng ngủ dậy sẽ thấy ta đã về thôi”.

Nàng rất sợ hãi, nhắm mắt vào rồi mở mắt ra mà Tô Vũ vẫn chưa quay về.

Tô Vũ ngắm nàng thêm một lát: “Nàng vươn cổ ra một chút được không? Ta xem thử vết tích trên cổ nàng đã nhạt bớt chưa.”

Thẩm Nguyệt cực kỳ phối hợp, vén chăn bông xuống một đoạn, để lộ cổ thon nhỏ và xinh đẹp.

Ngón tay Tô Vũ nâng nhẹ phần cằm của Thẩm Nguyệt, khẽ khàng đẩy đầu nàng sang một bên để hắn nhìn thấy hai bên cổ nàng.

Dấu hôn trên cổ kéo dài xuống bên dưới, lan tới cả xương quai xanh bị chần bông che phủ.

Tô Vũ thấy dấu hôn kia rất đậm, bất giác dịu giọng hỏi: “Đau không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 806

Thẩm Nguyệt cup mắt, vành tai lặng lẽ đỏ lên: “Không nhớ rõ nữa”.

Khi ấy Tô Vũ hôn nàng, nàng đâu còn tâm trí quan tâm mình đau hay không, chỉ cảm thấy toàn thân chìm trong mây mù, tất cả mọi thứ bị quăng lên chín tầng mây.

Hắn mang theo thuốc mỡ bên mình nên lấy ra bôi lên cổ cho Thẩm Nguyệt, giống như lần trước, hắn vận động chân khí đưa vào trong cơ thể nàng, như thế có thể tan vết bầm nhanh hơn.

Ngón tay của Tô Vũ lướt thẳng xuống dưới, tới bên cổ áo của nàng mới dừng lại: “Dưới cổ vẫn còn vài vết nữa cũng cần bôi chứ, nếu nàng không muốn thì ta không bôi”.

Nhưng Thẩm Nguyệt muốn, nếu ngày mai vẫn còn mặc kiêu áo giống như váy áo của hôm nay, không bôi thuốc sẽ không che được.

Thế nên nàng vén chần ra, để lộ bả vai bên dưới lớp chần. Nàng giơ tay nói lỏng cổ áo, áo ngủ mềm mại chậm rãi trượt xuống, để lộ xương quai xanh và xương vai.

Đó là nơi mà tối nay Tô Vũ từng lướt qua, bây giờ hiện ra trước mắt hắn, cho dù còn vương dấu hôn từ hắn, vẫn vô cùng xinh đẹp và quyến rũ.

Hắn vừa bôi thuốc cho nàng vừa nói: “Mấy ngày này nàng không muốn cho ta đến gần, một câu dư thừa cũng không chịu nói với ta. Bây giờ còn oán ta, còn giận ta không”.

Thẩm Nguyệt không đáp lời, chỉ vô thức nghiêng cổ về phía bàn tay hắn.

Tô Vũ đáp: “Thực ra ta không muốn nàng biết những thứ này, ta cũng muốn rằng trong lòng nàng, ta vẫn luôn để lại hình ảnh tốt đẹp. Nếu biết

trước như vậy, ta nên giấu giếm thêm chút nữa, sẽ không để lại bất kỳ dấu vết nào cho nàng tìm thấy”.

“Ta không tham quyền thế, cũng không thích âm mưu, thế nhưng đây lại là những thủ đoạn phải dùng để có thể đi tới ngày hôm nay. Đến giờ phút này ta còn sống, số trời định sẵn rằng hai bàn tay ta không thể sạch sẽ nữa”.

Thẩm Nguyệt biết, Tô Vũ có thể giãy giụa thoát ra khỏi vòng xoáy của tị hận triền miên, không thể nào dựa vào sự đơn thuần. Nếu không, ở trên triền miên đường nuốt người không nhả xương, chỉ e rằng hắc đã chẳng còn lại gì nữa.

Chỉ có thủ đoạn và toan tính mới có thể nguy trang hắc, bảo vệ hắc.

“Khi nàng không trông thấy, ta còn làm rất nhiều chuyện xấu xa khác. Nếu ta không nói, nàng sẽ không biết, nhưng không có nghĩa là đi đâu đó chưa từng xảy ra, bởi vì ta vẫn luôn là một người như thế”.

Thẩm Nguyệt nhìn hắc nhắc đến mọi thứ với vẻ bình tĩnh và thản nhiên: “Một người tự nhận mình không còn thuốc chữa, không gì cứu vớt được”.

Thẩm Nguyệt thấy lòng dạ chua xót, hai mắt cay sè.

Đúng vậy, trước giờ đi đâu nàng ghi nhớ kỹ nhất luôn là hình ảnh trắng sáng gió mát của hắc.

Nhưng nếu như không có âm mưu đen tối giúp hắc nguy trang và bảo vệ bản thân, làm sao hắc có thể nhẹ nhàng thanh tao được.

Con người luôn phức tạp. Trên thế gian này chẳng ai có tốt hoàn toàn, cũng chẳng có ai xấu đến tận cùng được.

Hắc từng lên núi diệt ổ thổ phỉ cứu lấy nàng, hắc từng giúp nàng vô số lần, hắc từng cứu mạng nàng và Hạ Du, hắc cũng từng chữa bệnh cho nạn dân trên chiếc bàn cũ nát đặt bên ngoài cổng thành.

Làm sao hắc có thể là một người xấu từ trong ra ngoài được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 807

“A Nguyệt, nếu Tô Vũ không xấu xa thì không thể nào bảo vệ nàng lớn lên từng ngày. Nếu hắn không xấu xa thì không thể nào loại bỏ phần tử đối lập trên triều. Nếu hắn không xấu xa, không thể nào giữ mình độc lập khi bốn bề thọ địch, nếu hắn không xấu xa, càng không thể nào giúp nàng phục hưng Đại Sở”.

“Nàng vẫn còn thời gian và cơ hội để suy xét lại, nàng vẫn có thể suy nghĩ cho rõ ràng, có lẽ con người như ta sau này không thể nào sánh vai đi cùng nàng được, cũng không thể bầu bạn cùng nàng đến khi già. Nếu nàng nghĩ kỹ rồi, hai ta cả đời làm quân thần cũng không phải không thể”.

Hắn hiềm khi lộ ra vui buồn: “Nếu nàng không muốn dây dưa cùng ta trong quan hệ tình cảm, không cần phải tự mình buồn bực, chỉ cần báo với ta một tiếng, ta sẽ tự cắt đứt nó”.

Hắn đối với người khác tởn tể, thậm chí đối với bản thân cũng tởn tể, cũng chỉ muốn tốt cho một mình nàng.

Thẩm Nguyệt đau đớn khôn nguôi.

Làm sao nàng nỡ cắt đứt mối quan hệ giữa họ cơ chứ.

Tô Vũ nói: “Nhân duyên giữa người với người sâu đậm hay thoáng qua, chắc hẳn đã được định sẵn rồi. Ta không cưỡng cầu, nhưng có được ngày nào sẽ trân trọng ngày đó.

Thế nên đối với ta mà nói, luôn cảm thấy mỗi khi nói với nàng một câu sẽ bớt đi một câu, mỗi khi ôm nàng một lần sẽ bớt đi một lần, mỗi khi hôn nàng một cái sẽ bớt đi một cái”.

Khóe mắt Thẩm Nguyệt rưng rưng: “Ta nghĩ đến cả đời, chàng lại nghĩ đến từng ngày một”.

“Trong mỗi một ngày ở đây, nàng cũng có lúc xa cách ta, cũng có lúc tức giận vì ta, còn cả khi ta cố kiềm chế để không mang đến thêm rắc rối và buồn bực cho nàng, thế nên những ngày còn chừa lại, đã ít lắm rồi, ít lắm”.

Thẩm Nguyệt đáp: “Hóa ra ta đã lãng phí nhiều thời gian của chàng như vậy”.

Nàng nghe ra được, lời nói của hắn vô cùng thiếu cảm giác an toàn, chỉ tràn ngập suy nghĩ lo được lo mất.

Thế nhưng trước nay nàng luôn lơ đãu này.

Nàng hít một hơi thật sâu rồi nói: “Tại sao còn muốn ta phải nghĩ cho kỹ, nếu ta cắt đứt quan hệ với chàng, chẳng phải đến từng ngày chàng cũng không có nữa sao?”

“Nhưng như thế mới có thể khiến nàng cảm thấy nhẹ nhàng”.

Thẩm Nguyệt ngẩng đầu lên, hai mắt ướt đẫm: “Chàng đâu phải ta, chàng làm sao biết ta sẽ cảm thấy nhẹ nhàng. Nếu không thể mong ước xa xỉ được ở bên chàng cả đời, thế thì cả đời này ta sẽ dây dưa mờ ám cùng chàng, cũng rất tốt mà”.

Nàng nghẹn ngào, khàn giọng nói: “Từ lâu ta đã không còn trách chàng nữa, ta chỉ tự trách chính mình mà thôi. Nếu như không phải tại ta thì chàng cũng đã không biến thành bộ dạng này. Ta rất hận bản thân mình vô dụng”.

“Tô Vũ, bởi vì ta vô dụng nên chàng mới phải liều mạng như vậy”.

“Ta vẫn luôn như vậy, ta không hề thay đổi, mọi chuyện cũng không phải là do nàng gây ra”, Tô Vũ giơ những ngón tay thon dài vuốt ve khuôn mặt ướt đẫm nước mắt của nàng rồi dịu dàng nói: “Gần đây ta luôn khiến nàng phải khóc, A Nguyệt, tất cả đều là do ta không tốt”.

Thẩm Nguyệt nói: “Đúng vậy, nhưng cho dù chàng không tốt thì ta vẫn là kẻ vô dụng. Ta rõ ràng biết chàng không tốt nhưng ta vẫn chỉ cần có một

mình chàng mà thôi”.

Tô Vũ nhìn nàng chăm chú, sau đó nói: “Nghe nàng nói như vậy ta thật sự cảm thấy rất vui”.

Tô Vũ vẫn không ngừng nhìn nàng bằng ánh mắt sâu thẳm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 808

Khi Thâm Nguyệt phản ứng lại thì lời nói ra cũng đã không thể rút lại được nữa. Nàng vẫn còn hơi ngượng ngùng, không dám nhìn thẳng vào hắn, chỉ tiếp tục nhe răng nói: “Đã muộn rồi, chàng trở về nghỉ ngơi sớm đi”.

Tô Vũ bôi thuốc cho nàng xong thì cũng định đứng dậy rời đi, nhưng Thâm Nguyệt lại đột nhiên nói: “Tuy ta cần có chút thời gian để suy nghĩ rõ ràng một số chuyện nhưng cho dù có nghĩ ra hay không cũng không quan trọng, bởi vì lòng ta sẽ không bao giờ thay đổi”.

Tô Vũ khẽ dừng bước chân.

“Chuyện ta có thể làm cũng chỉ là đây nhanh tốc độ để theo kịp chàng. Dù là đi trong bóng tối hay đi ngoài ánh sáng, ta đều sẽ đi theo chàng không rời”.

Khi Tô Vũ nhìn lại thì đã thấy nàng đang nằm quay lưng về phía hắn.

Nàng lại nhẹ giọng nói: “Sau này chàng không được nói rằng chàng sẽ rời xa ta dễ dàng như vậy, chuyện đó vĩnh viễn sẽ không xảy ra. Không có chàng thì ta chỉ càng thêm đau khổ mà thôi”.

Ánh bình minh chậm rãi chiếu sáng bên ngoài cửa sổ.

Thâm Nguyệt nghe thấy tiếng đóng cửa nhẹ nhàng sau lưng mình, nàng bình tâm nhắm mắt lại.

Tô Vũ đã trở lại, cuối cùng nàng cũng có thể ngủ yên giấc.

Tô Vũ trở về phòng mình, hắn đã mở cửa ra nhưng vẫn đứng đó suy nghĩ một chút rồi lại đóng cửa lại.

Hắn không vào phòng mà lại quay đầu đi ra ngoài viện.

Không giống như khi trở về, hắn cố ý không chế tiếng động, bước chân nhẹ nhàng đến mức như có như không, thậm chí người có kinh nghiệm như Thẩm Nguyệt cũng không thể nghe thấy.

Hừng đông là thời điểm trong lành nhất, cũng là thời điểm lạnh lẽo nhất trong ngày.

Tô Vũ mặc đồ đen nhanh nhẹn hành tẩu trong bóng đêm. Làn gió mát rượi thổi qua tay áo, bóng dáng của hắn phẳng phất như không hề dính phải bụi trần tục, cũng không bị khói lửa nhân gian ảnh hưởng, hoàn toàn hòa cùng màn đêm.

Đường phố hiu quạnh vắng vẻ, cỏ cây ven đường đều bị phủ một lớp sương mỏng, lúc này vẫn chưa có ai xuất hiện phá tan sự yên tĩnh này.

Tô Vũ đi đến con phố nhộn nhịp nhất, trước khi lũ lụt và nạn đói xảy ra thì việc kinh doanh tơ lụa ở đây cũng hưng thịnh nhất.

Trên con phố này từng có biết bao nhiêu cửa hàng tơ lụa cùng nhà may làm ăn phát đạt.

Nhưng nay hầu hết đều đã trở nên tiêu điều, không thể tiếp tục kinh doanh nữa cho nên đành phải đóng cửa.

Tô Vũ đứng trước một nhà may lớn nhất trên con phố rồi gõ cửa.

Vào giờ này, cho dù gia chủ còn ở hậu viện của cửa hàng thì có lẽ vẫn còn đang ngủ say.

Vì vậy Tô Vũ gõ cửa hồi lâu cũng không có người trả lời.

Hắn nhướn mày, không còn cách nào khác ngoài việc dùng một chút lực tác động lên cánh cửa.

Tô Vũ đẩy cửa ra rồi bước vào trong.

Bên trong cửa hàng vẫn còn trưng bày không ít y phục mới, Tô Vũ thản nhiên nhìn lướt qua, nét mặt lộ ra vẻ buồn chán.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 809

Đợi đến khi chủ nhà ở hậu viện nghe được động tĩnh bưng nển chậm chạp đi ra thì đã nhìn thấy Tô Vũ đứng ở trong cửa hàng của mình, ông ta sợ tới mức suýt chút nữa đã khiến cho nển rơi xuống mặt đất.

Chủ nhà hoảng sợ hỏi: “Làm sao người vào được đây?”

Tô Vũ nói: “Ta gõ cửa hồi lâu nhưng không có người trả lời, đành phải tự mình đi vào”.

Chủ nhà nhìn ổ khóa trên cửa, thấy phần chốt đã bị gãy làm đôi thì càng thêm kinh hãi.

Người này không hề gây ra tiếng động lớn vậy mà có thể phá hỏng cả ổ khóa, hơn nữa cơ thể còn không hề hấn gì, rõ ràng là một nhân vật rất lợi hại.

Nhưng nếu như hắn đã lợi hại đến như vậy thì sao không đi cướp giết tiền trang mà lại đến nhà may làm gì chứ?

Chủ nhà kinh hãi nói: “Mặc dù hiện tại nhà may làm ăn không tốt nhưng ta nói cho người biết, người dám đột nhập tư gia thì ta sẽ đi báo quan! Người, nếu như người mau rời đi thì ta sẽ không truy cứu nữa, nhưng nếu như người làm xằng làm bậy thì ta nhất định sẽ đi báo quan!”

Nói xong chủ nhà vội vàng cầm lấy một cây gậy gỗ chạy tới, bộ dạng như đang đối mặt với kẻ địch, miệng hét lớn một tiếng: “Người đi mau đi, có nghe hay không!”

Tô Vũ nhìn thấy một loạt hành động của ông ta, hắn trầm mặc một lát rồi mới nói: “Ta tới đây mua y phục”.

Chủ nhà hiển nhiên không tin: “Người đến mua y phục mà còn đập phá cửa hàng của ta sao?”

“Ta không thấy ai trả lời nên không rõ có ai ở bên trong không”.

Chủ nhà vẫn không tin, ông ta nói: “Nhưng bây giờ mới canh mấy, còn chưa rạng sáng mà người đã chạy tới đây mua y phục rồi sao?”

Tô Vũ trả lời như một lẽ đương nhiên: “Ừm”.

Chủ nhà nheo ngà, ông ta quét mắt nhìn Tô Vũ từ trên xuống dưới từ trái sang phải thì mới thấy bộ dáng của hắn thực sự không giống người quá xấu xa, hơn nữa ở trong cửa hàng này ngoại trừ mấy bộ y phục thì chẳng còn thứ gì đáng giá.

Vì vậy ông ta lại kiên nhẫn nói: “Vậy thì người muốn mua y phục gì?”

Tay áo Tô Vũ phát lên quây, một thời bạc lập tức rơi xuống quây.

Chủ nhà vừa nhìn thấy bạc thì hai mắt đã sáng lên, ông ta nghĩ thầm hóa ra hắn thật sự đến đây để mua y phục.

Lúc này ông ta mới bỏ cây gậy xuống rồi giả lả cười nói: “Quả nhiên là hiểu lầm, mặc dù việc làm ăn hiện tại không được tốt cho lắm nhưng y phục trong cửa hàng của chúng ta đều có những kiểu dáng đẹp mắt nhất, quý khách có cảm thấy ưng ý bộ y phục nào chưa?”

Nói xong chủ nhà còn ân cần dẫn Tô Vũ đến khu y phục nam, ánh mắt của ông ta liếc qua ước chừng kích thước cơ thể của Tô Vũ rồi để cử cho hắn một số bộ y phục phù hợp.

Ông ta không ngờ Tô Vũ thậm chí còn không thèm liếc mắt một cái mà đã nói: “Ta đến mua y phục cho nữ”.

Một người đàn ông vào lúc rạng sáng chạy đến đây mua y phục cho nữ nhân, chuyện này thật sự rất kỳ quái. Chỉ có đi đầu hắn đã thanh toán đủ tiền, dù sao trong cửa hàng vẫn còn rất nhiều y phục nữ mới, bán được một bộ cũng tốt.

Nhưng chủ nhà không rành về y phục nữ cho nên liền phải gọi thê tử của mình ở hậu viện ra ngoài.

Thê tử của ông ta vẫn còn ngái ngủ nhưng vừa nhìn thấy Tô Vũ thì đã tỉnh táo trở lại. Bà ta tiến lên nở nụ cười đơn đả chào khách rồi nói: “Công tử muốn mua y phục cho ai mặc?”

Tô Vũ suy nghĩ một chút rồi nói: “Mua cho thê tử của ta”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 810

Bà chủ che miệng cười nói: “Vị phu nhân này thật là có phúc. Vừa hay trong cửa hàng của chúng ta cũng có rất nhiều váy vóc xinh đẹp của nữ nhân, công tử cứ chậm rãi mà chọn. Không biết công tử có yêu cầu gì đặc biệt không?”

Tô Vũ nói ra yêu cầu của mình: “Cổ áo cao đứng, kiểu dáng đơn giản tao nhã một chút”.

“Không biết dáng người của phu nhân như thế nào?”

Tô Vũ nói ra kích cỡ từng vị trí một để bà chủ chọn y phục mới cho hắn theo điều kiện hắn đưa ra.

Khi Tô Vũ rời khỏi cửa hàng thì ánh mặt trời mờ mờ mới vừa chậm rãi chiếu đến góc đường này.

Ngày hôm nay, tin tức gã thủ thành chết đi đã lan truyền ra ngoài khiến cho toàn thành hỗn loạn.

Thẩm Nguyệt không thể ngủ sâu cho nên sáng dậy đầu óc cảm thấy rất nặng nề, nàng nhớ lại chuyện tối hôm qua, vừa xuống giường đã lấy chiếc gương đồng soi cổ của mình.

Dấu hôn lần này còn hằn sâu hơn lần trước, cho dù nàng có bôi thuốc để qua một đêm thì vẫn không thể làm nó tiêu tan đi được. Người sáng suốt nhìn thấy thì chắc chắn đều có thể đoán được chuyện gì đã xảy ra.

Mới sáng sớm mà Thẩm Nguyệt đã cảm thấy nhịp tim có chút bất thường, nàng thở dài một hơi, cảm thấy vô cùng phiền muộn.

Bây giờ nàng đang cảm thấy rất uể oải, nếu như dấu hôn không tiêu tan thì sẽ khiến cho người ta chê cười, mới sáng sớm nàng đã không ngừng nghĩ đến Tô Vũ.

Thẩm Nguyệt đặt gương xuống, lại quay đầu nhìn chiếc váy cúp ngực đem qua nàg cỡi ra đàng treo trên bình phong, nếu như tất cả y phục ở biệt uyển này đều có kiểu dáng đó thì nàg sẽ không thể nào che đậy dấu hôn.

Thẩm Nguyệt ng ẩ trước bàn trang điểm, nhìn hộp phấn bột đặt trên bàn trang điểm, mấy thứ đồ trang điểm ở cổ đại này không hề tốt bằng ở hiện đại, nàg không thể nào dùng nó để che đậy dấu hôn.

Lúc này Tô Vũ đã đến, hấn gõ cửa hai lần rồi hỏi: “A Nguyệt, nàg đã dậy chưa?”

Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: “Chưa dậy”.

“Chắc chắn nàg đã dậy rồi, ta nghe thấy động tĩnh trong phòng”.

Thẩm Nguyệt đặt mấy món đồ trang điểm qua một bên rồi đứng dậy đi mở cửa.

Nàg chỉ mặc tấm y đứng bên khung cửa, nhìn Tô Vũ ở ngoài cửa mím môi nói: “Chàng biết ta đã dậy rồi mà còn hỏi, không phải quá thừa thãi hay sao?”

Tô Vũ rũ mắt xuống liếc nhìn cổ của nàg.

Thẩm Nguyệt lại nói: “Chàng nhìn cái gì? Tối hôm qua chỉ là diễn kịch, chàng không thể làm nhẹ hơn hay sao?”

Khuôn mặt của nàg đột nhiên nóng bừng, không đợi Tô Vũ phản ứng lại thì nàg đã tự mình phản ứng lại trước, hai lỗ tai đỏ bừng lên.

Ánh mắt của Tô Vũ tràn đầy sự lưu luyến, hấn nói: “Do ta nhất thời nhập tâm diễn quá sâu. Ngày hôm qua khi ta trở về cũng đã muộn, cho dù có bôi thuốc thì dấu vết cũng sẽ không thể nào tiêu tan chỉ trong một đêm”.

Hấn cầm một bộ y phục thêu hoa mai đưa cho Thẩm Nguyệt khiến cho Thẩm Nguyệt ngạc nhiên. Bộ y phục này có cổ cao đứng, đường thêu khá

tinh tế gọn gàng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 811

Tô Vũ nhẹ giọng nói: “Ta biết là nàng thích màu này, hơn nữa nó còn có thể che được phần cổ của nàng. Sau này đừng mặc y phục như ngày hôm qua nữa. Trời lạnh lắm, nàng mau vào thay đi”.

Thẩm Nguyệt nhận lấy y phục, bước ra sau tấm bình phong để thay.

Nàng phát hiện bộ y phục này rất vừa người của nàng, không quá ôm sát cũng không quá rộng.

Khi Thẩm Nguyệt còn ở trong phủ đại tướng quân, nàng rất thích mặc những chiếc váy thêu hoa mai như vậy, chất vải mềm mại thoải mái khiến cho nàng cảm thấy rất ung dung dễ chịu.

Nàng đi ra ngoài cửa phòng, Tô Vũ nhìn nàng nói: “Như vậy rất tốt”.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Chàng lấy bộ y phục này ở đâu ra vậy?”

“Ta mới mua nó”.

“Ta nhớ trên đường làm gì còn cửa hàng nào mở cửa?”

Tô Vũ nói: “Tình cờ ta lại tìm được một cửa hàng có mở cửa”.

Đương nhiên Thẩm Nguyệt không hề biết Tô Vũ vì muốn mua y phục cho nàng mà đã dùng lực phá khóa cửa hàng, mà chính hắn cũng đã trải qua một đêm không ngủ.

Thẩm Nguyệt không tận mắt chứng kiến những gì đã xảy ra với những kẻ biết nàng đã vào phủ đệ thủ thành với thân phận công chúa Tĩnh Nguyệt đêm qua, nhưng nàng vẫn có thể tưởng tượng được.

Mãi đến nửa đêm hôm qua Tô Vũ mới trở về. Buổi sáng Thẩm Nguyệt không hề nhìn thấy hai nha hoàn ngày hôm qua hầu hạ mình đâu nữa.

Phủ đệ thủ thành vốn luôn yên tĩnh.

Chỉ có đi đầu hôm nay còn yên tĩnh một cách kỳ lạ.

Đã qua giờ mà thủ thành thường thức dậy, vậy mà hôm nay thủ thành lại chậm chạp không rời giường. Nhóm nha hoàn hầu hạ việc tắm rửa thay đồ của thủ thành đợi ở bên ngoài cũng đã thay hai nhóm rồi.

Sau đó có nha hoàn thấy tình hình không ổn lắm thì liền liều mạng tự ý vào phòng.

Kết quả là nàng ta nhìn thấy thủ thành đang nằm yên lặng trên giường, nàng ta gọi mấy lần cũng không thấy có tiếng trả lời bèn bước tới xem xét kỹ hơn thì thấy thủ thành đã chết, chân tay lạnh ngắt, khuôn mặt đã cứng lại.

Nha hoàn lật tung cái chậu đồng rồi hét lên kinh hãi, âm thanh vang vọng khắp tiểu viện.

Thủ thành đại nhân đã chết, một khi tin tức được truyền ra thì cả phủ đệ đầu hoảng loạn.

Lúc đám nha hoàn muốn chạy đi tìm quản sự để xử lý chuyện này thì phát hiện quản sự cũng đã mất tích.

Trong phủ còn có một đám thê thiếp, khi biết gã thủ thành đã chết thì liền suy sụp, không ngừng gào khóc.

Gã thủ thành chính là trời của bọn họ, gã phải còn sống thì bọn họ mới có thể sống tốt được.

Nếu không thì ở bên ngoài còn có vô số kẻ căm hận gã thủ thành và chỉ muốn ăn tươi nuốt sống bọn họ.

Không ai có thể tin nổi gã thủ thành đã chết chỉ trong một đêm. Ngày hôm qua gã vẫn còn tổ chức yến tiệc uống rượu say sưa cùng đám quan

viên thì sáng nay tin dữ đã truyền ra, đám quan viên sau khi nghe tin vội vàng chạy đến cũng chẳng ích gì.

Chẳng có ai biết được thời điểm chính xác mà gã thủ thành chết.

Cũng chẳng có ai phát hiện ra chuyện gì bất thường trong đêm qua.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 812

Theo lời nha hoàn kể lại, sau yến tiệc ngày hôm qua thì thủ thành đã trở về chủ viện, tiếp đến lại có thêm một nữ nhân khác được đưa vào chủ viện.

Kiệu của nữ nhân kia đi nửa đường thì bị nha hoàn bắt gặp.

Nhưng khi hỏi về danh tính của nữ nhân đó thì nha hoàn cũng không biết gì cả.

Trong khi đám quan viên còn đang nghĩ nữ nhân đó chính là hung thủ đã sát hại thủ thành thì lại nghe nha hoàn nói sau khi nữ nhân kia rời đi thì thủ thành vẫn còn bình an vô sự, hơn nữa còn bảo bọn họ mang đến một ấm trà.

Nhà hoàn bưng trà cũng không nhìn kỹ sau khi bước vào phòng, chỉ có thể mơ hồ nhớ được lúc đó thủ thành đang ngồi ở trong trường.

Lúc đó bộ dáng của thủ thành cũng hết sức ôn hòa bình tĩnh, trong phòng cũng không có dấu vết giằng co, rõ ràng không giống như người vừa bị mưu sát.

Vì vậy có một số người đã suy đoán rằng rất có thể người gã thủ thành đã chết vì kiệt sức.

Bởi vì thủ thành vừa chết cho nên tình hình trong thành nhất thời trở nên hỗn loạn.

Trong tang lễ của gã thủ thành, Tô Vũ cùng Thẩm Nguyệt cũng không hề nhân rồi, bọn họ đã đến gặp Trịnh Nhân Hậu đại nhân mà Tô Vũ đã nhắc đến trước đó.

Trong tay Trịnh đại nhân quả thật có nắm sổ sách chứng cứ chứng minh gã thủ thành tham ô hối lộ, cấu kết với quang viên ở Giang Nam ăn chặn số lượng lớn ngân lượng của triêu đình ban xuống dành cho việc xây dựng thủy lợi ở địa phương bỏ túi riêng.

Sau khi biết Thẩm Nguyệt đến đây để đi điều tra hành vi tham ô của gã thủ thành thì Trịnh đại nhân mới có thể thở phào tích cực hợp tác.

Thẩm Nguyệt lật xem sổ sách rồi hỏi: “Nếu như Trịnh đại nhân đã nắm trong tay chứng cứ quan trọng đến như vậy thì tại sao lại không bẩm báo lên trên sớm?”

Trịnh đại nhân nói: “Hạ quan chức vị thấp kém, thủ thành lại cấu kết với đám quan viên bao che cho nhau, cho nên cáo trạng của hạ quan nhất định sẽ rất khó đến tai thánh thượng. Vì vậy hạ quan mới phải chờ, chờ có khâm sai đại thần ghé qua Giang Nam thì mới dám trình chứng cứ này lên”.

Thẩm Nguyệt dành ra một ngày để phân loại sổ sách với Tô Vũ và Trịnh đại nhân, sau một hồi tính toán thì phát hiện gã thủ thành đã biến thủ hàng trăm ngàn lượng bạc dành cho việc xây dựng thủy lợi ở Giang Nam.

Ngoài ra Tô Vũ còn lấy ra những bức thư giữa gã thủ thành và các quan viên thông đồng làm bậy với gã, cũng như giấy tờ hối lộ số tiền vô cùng lớn.

Thẩm Nguyệt lần lượt đọc những bức thư đó rồi hỏi: “Sao chàng lại có những bức thư này?”

Tô Vũ nói: “Hôm qua ta đã lục soát thư phòng của gã và tìm thấy một số cơ quan được giấu kín”.

“Vậy chàng còn phát hiện ra được chuyện gì nữa?”

Tô Vũ cúi xuống nhìn lướt qua nội dung bức thư trong tay Thẩm Nguyệt từ sau vai nàng, sau đó nói với giọng điệu thản nhiên, hơi thở của hắn ấm áp lướt qua tai nàng: “Còn có cả vàng bạc châu báu”.

Sau đó Thẩm Nguyệt đã quyết định mở một phiên tòa để xét xử vụ án tham ô hối lộ của gã thủ thành.

Phủ đệ thủ thành vẫn còn đang tổ chức tang lễ, đám quan viên ngày ngày ra vào phủ đệ thủ thành, chủ yếu để lấy lại những bức thư mà bọn chúng đã trao đổi với gã thủ thành.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 813

Bọn chúng không ngờ rằng những bức thư đó đã rơi vào trong tay của Thẩm Nguyệt, chuẩn bị bị trình lên trên công đường làm bằng chứng từ lâu.

Đám quan viên đó tất nhiên sẽ không để yên cho Thẩm Nguyệt tiến hành xét xử, vì vậy đã nghĩ ra trăm phương nghìn kế cản trở.

Nhưng một khi Thẩm Nguyệt công khai toàn bộ sổ sách, thư từ và các bằng chứng khác thì sự bất bình của công chúng đã tích tụ từ lâu chắc chắn sẽ sôi sục dâng lên, không ai có thể ngăn cản nổi.

Nếu như gã thủ thành không tham ô thì đập nước cũng sẽ không sụp đổ, Giang Nam cũng sẽ không bị nạn lũ lụt gây hại. Bây giờ ở bên ngoài thành có rất nhiều dân chúng không còn nhà để về, hoa màu ở hạ lưu không thể tiếp tục thu hoạch, tất cả đều là do một tay gã thủ thành gây nên.

Bây giờ công chúa muốn công khai xét xử chuyện này thì dân chúng làm sao có thể không ủng hộ?

Những người dân tị nạn ở ngoài thành nghe nói đến việc này thì đều vỗ tay tỏ ý vui mừng.

Đám nha dịch trong nha môn không dám động đến Thẩm Nguyệt, gã thủ thành vừa chết thì bọn chúng cũng đã trở thành rắn mất đầu.

Thẩm Nguyệt từng bước đi lên công đường mà không ai dám ngăn cản. Đám quan viên thông đồng làm bậy với gã thủ thành đều đã trở thành nô mạnh hết đà, lúc đang muốn nhân cơ hội đào tẩu thì đều bị dân chúng bắt trời đưa lên công đường.

Trước những bằng chứng xác đáng, không ai trong số đám quan viên này có thể trốn thoát, cuối cùng tất cả họ đều bị áp giải giam cầm theo luật của Đại Sở.

Về phần những quan viên địa phương thanh liêm trước đây bị gã thủ thành gắt gao chèn ép thì nhân lúc trong thành không có người quản lý, Thẩm Nguyệt đã giao hết cho Trịnh Nhân Hậu tạm thời quản lý khu vực Giang Nam này.

Trịnh Nhân Hậu chịu trách nhiệm đích thân đưa nha dịch đến nhà gã thủ thành để xét nhà phá án.

Những chiếc rương vàng bạc châu báu bị đem ra ngoài khiến cho dân chúng đều bàng hoàng.

Trịnh Nhân Hậu dùng vàng bạc tịch thu được để mua lương thực, buổi thường thích đáng cho các chủ khách đi trong thành, sau đó vào buổi chiều ngày thứ ba thì ông ta chính thức mở cổng thành đón những người dân tị nạn vào thành.

Lúc đó Trịnh Nhân Hậu đã kêu gọi những người dân tị nạn bên ngoài thành sau khi vào thành phải tuân thủ trật tự cùng quy củ trong thành, bọn họ không được gây hỗn loạn, nếu như xảy ra chuyện gây hấn thì ngay lập tức sẽ bị đuổi ra khỏi cổng thành và không được phép vào thành lần nữa.

Dân chúng hận gã thủ thành đến thấu xương cho nên trong suốt mười mấy ngày bọn họ đều chặn đường không cho gã thủ thành được hạ táng.

Sau đó Trịnh Nhân Hậu đã ra lệnh cho người quán xác gã thủ thành vào một chiếc chiếu rơm rã mang ra bên ngoài thành để chôn cất qua loa, đến tận lúc này thì mọi chuyện mới xem như là đã kết thúc.

Chỉ có điều lúc đó mấy người Thẩm Nguyệt đã rời khỏi Giang Nam, những chuyện này đều diễn ra sau đó.

Tòa thành ban đầu còn tiêu điều quạnh quẽ, sau khi nhóm dân tị nạn tiến vào thì đột nhiên lại có thêm sinh khí.

Khách đi nào cũng có đầy người tị nạn, chỉ cần có chỗ che mưa che nắng thì bọn họ đã rất thỏa mãn rồi cho nên tất cả mọi người đều tuân thủ quy củ, không hề gây ra chuyện náo loạn.

Ngoài khách đi 3m mỗi ngày đều có quan phủ đích thân đến tiếp tế lương thực để cho dân tị nạn xếp hàng nhận lương thực.

Thâm Nguyệt cũng đích thân đến thăm khu tị nạn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 814

Dân chúng tị nạn nhìn thấy Thảm Nguyệt từ xa thì đều phấn chấn hô to: “Công chúa Tĩnh Nguyệt đã tới rồi!”

Dân chúng tị nạn rất biết ơn Thảm Nguyệt, ngay cả những người dân trong thành cũng khâm phục kính yêu nàng.

Người dân trong thành cũng tự động quyên góp, mang y phục không còn mặc vừa trong nhà đến khu tị nạn để cho dân tị nạn có thêm y phục giữ ấm qua mùa đông.

Dân chúng liên kết thành một thể, tương trợ lẫn nhau trong lúc hoạn nạn mới hiểu được chân tình.

Từ kinh thành cách xa 800 dặm đã truyền đến thánh chỉ thứ hai, vẫn là mệnh lệnh cho Thảm Nguyệt ngay lập tức hồi kinh.

Bây giờ thành Giang Nam do Trịnh Nhân Hậu quản lý, thánh chỉ tất nhiên được giao cho Trịnh Nhân Hậu thay triều đình tuyên chỉ.

Trịnh Nhân Hậu không dám chậm trễ, ông ta cầm thánh chỉ trong tay, vội vàng đi đến yết kiến.

Chỉ có đi đâu ông ta không gặp Thảm Nguyệt, chỉ gặp Tô Vũ ngoài hành lang.

Tô Vũ nói: “Công chúa đã đi cùng Hạ phó sứ và Tể tướng quân đến thăm dân tị nạn. Đại nhân tìm công chúa có việc gì không?”

Trịnh Nhân Hậu nói: “Hạ quan tìm Tô đại nhân cũng được. Lúc này thánh chỉ đã từ kinh thành truyền đến”.

Tô Vũ vươn tay về phía ông ta, ông ta cung kính bước tới, hai tay cầm thánh chỉ giao cho Tô Vũ.

Thánh chỉ này vốn dĩ phải do Thảm Nguyệt tự mình tiếp chỉ, Trịnh Nhân Hậu cũng phải làm giống như gã thủ thành lúc trước, phải tuyên đọc thánh chỉ trước mặt mọi người.

Nhưng bây giờ thánh chỉ đã nằm trong tay Tô Vũ nên mọi quy tắc cũ đều được miễn đi.

Tô Vũ mở thánh chỉ ra rồi liếc nhìn thoáng qua sau đó đóng lại nói: “Ta sẽ mang thánh chỉ này chuyển cho công chúa”.

Trịnh Nhân Hậu nói: “Có cần hạ quan phái người hộ tống công chúa hễ kinh hay không?”

“Trịnh đại nhân không cần phải quan tâm đến chuyện này, chỉ cần chuyên tâm quản lý cho tốt thành Giang Nam là được”, Tô Vũ nói: “Để cho dân tị nạn ở lại khách điếm trong thành cũng không phải là kế lâu dài, sau khi thiên tai qua đi thì thành Giang Nam phải chú trọng phát triển sinh kế để khôi phục sự phồn hoa ban đầu, đến lúc đó dân tị nạn cũng không thể tiếp tục ở lại trong thành”.

“Hạ quan xin nghe theo lời Tô đại nhân chỉ giáo”.

Tô Vũ nói: “Trịnh đại nhân có thể phân công sắp xếp để họ khai khẩn đất hoang mở rộng thành. Những người đồng ý ở lại làm việc thì cho định cư ở vòng ngoài thành, những người không đồng ý ở lại thì cho ra khỏi thành tự tìm kế sinh nhai khác”.

Trịnh Nhân Hậu nói: “Có lẽ chỉ có một số ít dân tị nạn không muốn ở lại”.

“Tùy đại nhân, chỉ cần đại nhân không hủy hoại danh tiếng của công chúa Tĩnh Nguyệt và không gây thêm bất bình cho quần chúng là được”, Tô Vũ nhìn Trịnh Nhân Hậu rồi lãnh đạm nói: “Nếu như triều đình phái người khác đến quản lý Giang Nam thì Trịnh đại nhân có biết phải ứng phó thế nào không?”

“Tô đại nhân yên tâm, hạ quan nhấ nại biết bao nhiêu năm mới có thể đỏi được cục diện như ngày hôm nay, hạ quan nhất định sẽ không cho phép đám quan lại sâu mọt ở tri ầu đình đến hại thành Giang Nam nữa. Hạ quan nhất định dốc hết toàn lực bảo vệ tốt thành Giang Nam và những người dân ở đây, thành cùng nơi này đích dân chúng, tuyệt đỏi không phụ kỳ vọng của Tô đại nhân”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 815

Tô Vũ gật đầu nói: “Như vậy cũng không uổng công biết bao nhiêu năm nay đại nhân phải sống ẩn nhẫn”.

Khi Thâm Nguyệt quay lại thì Trịnh Nhân Hậu đã rời đi. Nàng nhìn thấy Tô Vũ thì liền hỏi: “Nghe nói Trịnh đại nhân đã đến tìm ta?”

Tô Vũ cất thánh chỉ vào trong tay áo rồi nói: “Ông ta tới hỏi về việc sắp xếp cuộc sống cho dân tị nạn, ta đã trả lời ông ta thay nàng rồi”.

“Chàng đã trả lời thế nào?”

“Sau khi thiên tai qua đi thì phải sắp xếp cho dân tị nạn khai khẩn đất hoang mở rộng thành phố. Người nào không muốn ở lại làm việc thì có thể tự do ra khỏi thành tìm kế sinh nhai khác”.

Thâm Nguyệt cũng biết rằng không thể để cho dân tị nạn suốt ngày ở trong khách điểm. Hiện tại tuy trật tự trong thành vẫn có thể kiểm soát được nhưng dù sao với nhiều người như vậy thì theo thời gian tình hình sẽ càng trở nên hỗn loạn hơn.

Vì vậy chờ đến thi thời điểm khó khăn nhất qua đi thì phải sắp xếp lại công việc và nơi ăn chốn ở cho bọn họ.

Cách của Tô Vũ cũng là cách thỏa đáng nhất.

Thâm Nguyệt không hề biết thánh chỉ thứ hai đã được đưa tới, thậm chí khi thánh chỉ thứ ba được đưa tới thì Tô Vũ cũng không cho nàng biết.

Sau khi đi qua Giang Nam thì bọn họ cũng đã đi được hơn nửa đường về kinh.

Bọn họ còn chưa đi đến thành tiếp theo thì thủ thành đã nghe được tin tức rồi sớm chờ đợi ở cổng thành.

Điều này khiến cho Thẩm Nguyệt có cảm giác như đã bị người khác nắm giữ hành tung.

Không chỉ có nàng cảm thấy như vậy, ngay cả Tần Như Lương và Hạ Du cũng cảm thấy như vậy. Tình hình giống như dọc đường đều được người khác bố trí phòng vệ, chỉ chờ bọn họ về đến kinh thành.

Trên đường đi, ngoại trừ lúc phải bàn chuyện chính sự thì Thẩm Nguyệt không hề quấy rầy đến Tô Vũ, mà hắn cũng không hề quấy rầy đến nàng.

Tất cả tình yêu và nỗi nhớ đều bị Thẩm Nguyệt cất vào trong lòng.

Biết rõ người đó đang ở ngay bên cạnh mình nhưng nàng vẫn phải giả vờ thản nhiên không quan tâm đến.

Sau đó Tô Vũ đề nghị mọi người nên cải trang, mặc quần áo của người thường rồi tách nhau ra trước khi vào thành.

Làm như vậy thì cho dù thủ thành có nghe được tin tức từ sớm để nghênh đón thì cũng không thể phát hiện được bọn họ đang cải trang rồi âm thầm vào thành.

Nhóm thân binh còn lại phụ trách áp giải Liễu Thiên Hạc theo sau vào thành.

Đến khi thủ thành đón được nhóm thân binh thì mới phát hiện công chúa Tĩnh Nguyệt không có ở đó. Nhóm thân binh chỉ nói bọn họ chỉ phụ trách áp giải tội phạm về kinh, không hề biết hành tung của công chúa Tĩnh Nguyệt.

Sau khi vào thành thì tất cả mọi người đều ở trong khách điểm, chỉ cần không có sự cố gì lớn xảy ra thì đều không cần tiết lộ thân phận.

Tình hình thiên tai ở phía bắc Giang Nam không nghiêm trọng như ở phía nam, mặc dù cũng đã bị thiệt hại ở một mức độ nhất định nhưng không hề có dân tị nạn tụ tập thành từng nhóm bên ngoài thành.

Hơn nữa sau khi tin tức về cái chết của thủ thành Giang Nam được truyền ra ngoài, chuyện thủ thành Giang Nam chết không có chỗ chôn cũng đã có hiệu quả răn đe nhất định đối với các thủ thành khác.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 816

Sau khi vào ở trong khách điếm, Thẩm Nguyệt thấy có một tiên sinh kể chuyện đang ở tầng dưới của khách điếm, vị tiên sinh đó đang kể về những nỗ lực của công chúa Tĩnh Nguyệt trong việc cứu trợ dân chúng trong thiên tai.

Bên dưới có rất nhiều người vây quanh nghe kể chuyện.

Tô Vũ phụ trách liên lạc với những người quen cũ là quan viên trong thành, trong khi Thẩm Nguyệt và những người khác ở lại khách điếm chờ đợi.

Thẩm Nguyệt tựa vào lan can tầng hai, thỉnh thoảng nghe người kể chuyện nói vài câu, lâu lâu lại liếc nhìn ra cửa khách điếm.

Tần Như Lương đứng ở bên cạnh Thẩm Nguyệt, nhìn theo ánh mắt của nàng đang nhìn xuống tầng rồi hỏi: “Đang chờ hắn trở về sao?”

Thẩm Nguyệt nghiêm mặt nói: “Không phải, ta đang nghe kể chuyện ở dưới tầng thôi”.

Tần Như Lương nói: “Lần sau khi nói dối thì nhớ kiểm soát ánh mắt của mình”.

Thẩm Nguyệt im lặng một hồi, lúc nghe tiếng búa đập xuống mặt bàn bên dưới, nàng lại lên tiếng giống như đang nói chuyện với một người bạn: “Ta đã rất cố gắng khống chế bản thân vậy mà vẫn bị nhìn ra hay sao?”

“Bộ dáng này của cô ngay cả ta cô còn không lừa được thì sau này khi về kinh sao cô có thể lừa được mọi người chứ?”, Tần Như Lương dừng lại một chút rồi lại hỏi: “Thẩm Nguyệt, cô thật sự muốn về kinh sao?”

“Ta phải trở về, Bắp Chân còn ở trong kinh, ta không thể bỏ mặc nó một mình không lo”.

Nàng đã đi gần nửa năm, tính thời gian thì Bắp Chân cũng đã hơn một tuổi, Thẩm Nguyệt vẫn thường tưởng tượng ra hình dáng của Bắp Chân vào lúc này trong đầu của mình.

Càng đến gần kinh thành thì tâm trạng của nàng lại càng trở nên phức tạp, thậm chí còn có chút khẩn trương.

Nếu không phải vì Bắp Chân vẫn còn ở trong phủ đại tướng quân thì Thẩm Nguyệt sẽ không bao giờ muốn quay về kinh thành. Nhưng bây giờ nàng phải quay về, nếu nàng không quay về thì hoàng đế nhất định sẽ dùng Bắp Chân uy hiếp nàng.

Mặc dù bên cạnh Bắp Chân còn có Ngọc Nghiên cùng Thôi nhị nương nhưng có những chuyện bọn họ cũng không thể xử lý được.

Tần Như Lương đến bây giờ vẫn luôn nghi ngờ về thân thế của Bắp Chân.

Lúc đầu hắn ta còn nghĩ rằng Bắp Chân là con của Liên Thanh Châu, nhưng hiện tại xem ra mọi kế hoạch mà Tô Vũ dựng lên đều là vì hắn yêu Thẩm Nguyệt, làm sao hắn có thể để cho kẻ khác làm vậy bản nàng được.

Tần Như Lương có thể thấy rõ Tô Vũ là một kẻ có tính độc chiếm rất cao.

Bây giờ nhắc đến Bắp Chân, Tần Như Lương dường như muốn nói lại thôi, cuối cùng không hỏi gì nữa.

Tần Như Lương chỉ nói: “Cả cô và hắn đều biết rõ rằng lúc này vẫn chưa phải là thời điểm thích hợp để cô quay về kinh, nếu như nhất định phải lựa chọn giữa cô và Bắp Chân thì ta cũng muốn biết hắn sẽ lựa chọn người nào”.

Thẩm Nguyệt không nghĩ nhiều về ý nghĩa trong lời nói của Tần Như Lương bởi vì lúc này Tô Vũ vừa mới trở về.

Ánh mắt và toàn bộ sự chú ý của Thẩm Nguyệt đều tập trung vào lối vào của khách đi mở tầng dưới.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 817

Tô Vũ mặc y phục màu đen đang từ cửa bước vào. Hắn dường như cũng cảm nhận được ánh mắt của Thẩm Nguyệt cho nên vừa đi được hai bước thì đã đột nhiên ngừng đầu lên, ánh mắt liền bắt gặp ánh mắt của Thẩm Nguyệt.

Tô Vũ bước lên tầng rồi nói: “Tối nay hãy nghỉ ngơi sớm một chút, sáng mai khi cổng thành vừa mở thì chúng ta sẽ đi thẳng ra khỏi thành”.

“Vội vàng như vậy sao?”

Tô Vũ nhìn Thẩm Nguyệt, hơi nheo mắt nói: “Có người từ kinh thành tới, e rằng không phải người tốt”.

Hoàng đế đứng ngoài không yên, ông ta còn sốt ruột hơn cả Thẩm Nguyệt.

Nếu Thẩm Nguyệt nhất quyết không chịu về kinh thì hoàng đế nhất định sẽ khiến cho nàng không bao giờ có thể về kinh được nữa.

Nếu như đã không thể nắm được Thẩm Nguyệt ở trong tay thì hoàng đế Đại Sở cũng sẽ không bao giờ cho phép Thẩm Nguyệt được tự do cho dù đi đâu đó có khiến cho ông ta xung đột với Bắc Hạ đi chăng nữa.

Huống hồ hiện tại Thẩm Nguyệt còn đang ở bên ngoài, tuy rằng trước đó ông ta không thể thành công giết chết nàng rồi giá họa cho Dạ Lương, nhưng ngày hôm nay nếu như giữa đường nàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì hoàng đế cũng có thể phủi bỏ hoàn toàn trách nhiệm.

Cho nên khi Tô Vũ nói rằng người đến không phải là người tốt thì hắn cũng tỏ ra rất căng thẳng.

Thẩm Nguyệt nói: “Dù sao cũng phải về kinh, chi bằng quang minh chính đại trở về, bọn họ cũng không thể làm gì được”.

Tuy nhiên Tô Vũ đã từ chối: “Nếu như quang minh chính đại trở về thì sẽ để cho hoàng đế hoàn toàn nắm giữ được hành tung của nàng, như vậy lại càng mạo hiểm hơn”.

Tùy Tần Như Lương không nói gì nhưng hẳn ta cũng đã đưa ra được quyết định dựa theo lời nói của Tô Vũ.

Bây giờ chỉ mới là đầu đông nhưng thời tiết đã vô cùng lạnh lẽo.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, vừa mở cửa sổ thì không khí lạnh đã tràn thẳng vào phòng. Mùa đông phương bắc lạnh hơn nhiều so với mùa đông phương nam, hơn nữa cũng dài hơn rất nhiều.

Sau khi rời khỏi khách điếm, Thẩm Nguyệt phát hiện tuyết đã rơi.

Những bông tuyết nhẹ nhàng rơi trên mặt đất rồi tan ra trong chớp mắt.

Tô Vũ đã chuẩn bị sẵn vài con ngựa, những con ngựa gầy gù phả ra hơi nước trắng xóa, vó ngựa gõ xuống nền đất làm phát ra những tiếng lộp độp giòn giã.

Hắn nắm chặt dây cương trong tay, ngẩng đầu nhìn trời, nói bằng giọng điệu đầy thâm ý: “Mùa đông năm nay tới khá sớm. Lên ngựa thôi, đến lúc phải đi rồi”.

Lúc này, cả tòa thành vẫn đang chìm trong giấc ngủ sâu.

Thời gian mở cổng thành tương đối sớm, cũng có lác đác vài người đi đường vội vã muốn rời khỏi thành.

Lúc cánh cổng thành nặng nề mở ra, bên ngoài cũng có những người vội vàng muốn vào trong thành.

Nhưng chẳng ngờ lượng người vội vàng vào thành thời điểm này không hề ít.

Ngoài dân chúng bình thường, phía sau còn có một nhóm người cường ngựa, đếm sơ sơ cũng phải đến mười mấy người.

Người ng ỡi trên ngựa mặc áo vải bình thường nhưng từ tư thế cưỡi ngựa cộng thêm vẻ mặt bình thản ung dung, trong ánh mắt còn lộ ra tia sắc bén là có thể thấy được bọn họ không phải đội ngũ lái buôn bình thường.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 818

Tô Vũ cưỡi ngựa đi đầu tiên, ba người Thẩm Nguyệt, Tần Như Lương và Hạ Du theo sát phía sau.

Họ đã cải trang, đổi cả kiểu tóc lẫn cách ăn mặc, trên mặt còn dán thêm cả râu ria, bình tĩnh đi lướt qua bên cạnh đội người ngựa kia.

Bất kể ai nhìn thấy bốn người đàn ông để râu ria lởm chởm thì cũng sẽ không hề có liên tưởng gì tới Tĩnh Nguyệt công chúa.

Lúc sắp sửa đi xa, người đàn ông dẫn đầu nhóm người cưỡi ngựa kia đột nhiên quay đầu liếc theo bóng lưng của mấy người họ, nhưng có lẽ do không phát hiện manh mối gì nên cũng nhanh chóng dẫn theo đội người của mình vào thành.

Bốn người ung dung cưỡi ngựa rời đi, bầu không khí trên đường ngọt ngào đến nín thở.

Trên mặt đất vẫn còn đọng lại một lớp tuyết mỏng, hai bên đường dần dần nhuộm màu trắng xóa, đó là do tuyết vẫn chưa kịp tan hết.

Hạ Du không nhịn nổi nên lên tiếng đầu tiên: “Bây giờ có thể nói chuyện rồi chứ? Đeo bộ râu này khó chịu quá đi. Cứ đâm vào miệng ta mãi”.

Mấy người còn lại chưa kịp nói gì thì hắn ta đã kéo phất bộ râu kia ra rồi thở phào một hơi: “Chịu không nổi luôn! Mặc dày thế này, ta thấy nóng hết cả người đây”.

Tất nhiên Thẩm Nguyệt cũng bị râu đâm khó chịu, lần đầu tiên nàng tiếp xúc với râu ria cổ đại, không biết nó được làm từ lông heo đen hay gì mà cứng ngắt hà!

Tần Như Lương nhìn Thẩm Nguyệt: “Cô cũng tháo ra đi, đến Hạ Du còn thấy khó chịu, chứ đừng nói gì là cô”.

Làn da của Thẩm Nguyệt non mềm nhất trong đám, bộ râu này còn dính chặt vào nữa, lúc kéo xuống cứ như giật luôn cả da, đau đến mức khiến nàng xuýt xoa.

Tô Vũ quay đầu nhìn thì thấy cằm nàng đã bị bộ râu cọ sát đến đỏ cả lên.

Nhưng Thẩm Nguyệt lại không cảm thấy nóng như Hạ Du, chiếc áo vải chỉ được mặc đại ra bên ngoài quần áo của nàng, hiện giờ trời đang đổ tuyết, vừa hay giúp nàng che chắn gió tuyết luôn.

Tần Như Lương nói: “Đám người vừa nãy không đơn giản đâu”.

Tô Vũ nheo mắt nhìn khoảng mênh mông trước mặt, nói: “Chúng ta tranh thủ lên đường thôi”.

Thế là bốn người không hề trì hoãn mà ra roi thúc ngựa chạy như bay trên đường lớn.

Chờ tới khi vào trong thành, đám người kia không hề phát hiện ra tung tích của nhóm người Thẩm Nguyệt.

Sau đó người cầm đầu lại dẫn theo thuộc hạ lao ra ngoài thành, phát hiện bộ râu do Hạ Du tiện tay ném xuống ven đường.

Tên này nheo đôi mắt sắc bén như chim ưng, trầm giọng cất lời: “Đuổi theo!”

Ngựa phi như bay dọc đường không hề ngừng nghỉ, chỉ sợ nếu như nghỉ lại chốc lát thì sẽ bị những người kia đuổi kịp.

Thấy trời sắp tối, họ cần nhanh chóng tìm nơi nghỉ chân.

Tô Vũ dẫn cả nhóm tiến vào quan đạo, bọn họ xuống ngựa, đi men theo con đường nhỏ trong núi.

Nếu tiếp tục đi theo quan đạo thì sớm muộn gì cũng bị những người kia đuổi kịp.

Tô Vũ không hề có ý định về thăng kinh thành bằng quan đạo.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 819

Hắn nhất định phải chơi vu h ồi với đối phương, tốt nhất là để đối phương đuổi đến kinh thành r ồi mới phát hiện là nhóm bọn họ căn bản không v ề kinh.

Chỉ có đi ầu, nếu đối phương am hiểu truy đuổi dấu vết, vậy không chừng sẽ nhanh chóng phát hiện là họ chẳng đi quan đạo

Trước khi trời tối, bốn người đã đặt chân tới chân núi.

Không biết nơi này là ngọn núi nào mà dưới chân núi thấp thoáng một căn nhà gỗ nhỏ, trông có vẻ khá cũ.

Dường như Tô Vũ khá quen thuộc với nơi này, hắn buộc ngựa vào rừng cây sau nhà r ồi đẩy cánh cửa cũ nát ra, chân bước vào trong.

Hắn nói: “Có lẽ chủ nhà đã dọn đi r ồi, đêm nay chúng ta dừng chân ở đây đi”.

Thẩm Nguyệt nhìn động tác nhóm lửa thành thạo của Tô Vũ, ánh lửa lập lòe chiếu sáng gò má hắn, nàng bỗng ngạc nhiên hỏi: “Trước kia người từng tới đây r ồi à?”

Trong đôi mắt sâu hút của Tô Vũ phản chiếu ánh lửa bập bùng, hắn nói: “Trước kia ta từng dưỡng thương ở đây với sư phụ làm mộc, thợ săn ở đây đã chăm sóc ta”.

“Rốt cuộc vì sao bị thương mà còn chạy suốt đường từ phía nam đến kinh thành?”, Thẩm Nguyệt hỏi lại câu mà nàng từng hỏi Tô Vũ khi ở nhà sư phụ làm mộc, nhưng từ đầu tới cuối hắn không hề trả lời rõ ràng v ề vấn đề này.

Tô Vũ mãi nhóm lửa, không đáp lời.

Tần Như Lương bỗng nhớ ra chuyện gì đó, đột ngột nói: “Trong lúc nam chinh, Hoài Nam Vương bị kẻ gian làm hại, đột tử ngay sa trường, về sau cũng may có thể tử Hoài Nam Vương ngăn cơn sóng dữ. Khi đó có thích khách đột nhập vào quân doanh ám sát thế tử, nhưng kẻ đó lại trốn thoát được”.

Tần Như Lương dừng một chút rồi trầm giọng hỏi: “Thế tử lúc đó, cũng chính là đương kim hoàng thượng, còn người chính là sát thủ ám sát không thành công khi ấy, đúng không?”

Tô Vũ khẽ cong ngón tay dài nhặt nhánh cây, ngẩng đầu liếc Tần Như Lương: “Không ngờ Tần tướng quân vẫn còn nhớ rõ chuyện cũ năm xưa”.

“Quả nhiên là người!”. Cảm xúc của Tần Như Lương lên xuống nhấp nhô vô chừng, hẳn ta nói: “Lúc ấy hoàng thượng bị thương không nhẹ, nếu không phải vì vết thương trệch khỏi vị trí tim nửa tấc, vừa hay cũng nông nửa tấc thì chỉ e không thể nào gắng gượng được”.

Tô Vũ bình tĩnh đáp lời: “Có lẽ đó chính là ý trời”.

Năm xưa hẳn thất bại, vương triều Đại Sở mới bị đương kim hoàng thượng soán ngôi đổi triều. Nếu lúc ấy hẳn không thất bại thì hiện giờ cũng sẽ không lâm vào tình cảnh thế này.

Tần Như Lương lạnh lùng liếc hẳn nói: “Đại học sĩ đúng là giỏi ăn nhẩn, bản lĩnh khá đấy. Bị người của thế tử lúc ấy truy sát cả dọc đường mà người vẫn có thể sống sót”.

Tô Vũ mấp má môi như có như không: “Vậy có lẽ cũng là ý trời”.

Thẩm Nguyệt nghe mà cảm thấy kinh ngạc vô cùng, cho dù ngọn lửa đang kìm sát tay mà nàng không hề cảm thấy ấm áp chút nào.

Lúc đó Tô Vũ đã phải trải qua quá trình thập cửu nhất sinh thế nào mới trốn được tới đây? Chắc hẳn bị thương rất nặng, chẳng biết khát vọng sống đến mức nào mới có thể vượt qua tới giờ?

Lúc đó Đại Sở hỗn loạn, hấn bôn ba khắp nơi trong thời loạn, hấn đã phải bất lực khổ sở thế nào, Thâm Nguyệt không dám nghĩ tiếp nữa.

Đột nhiên đầu ngón tay nàng hơi rớt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 820

Thẩm Nguyệt đột nhiên hoàn hồn, muốn rút tay lại. Tô Vũ đã nhanh hơn một bước kéo tay nàng ra xa khỏi đám lửa, nắm chặt trong lòng bàn tay.

Tô Vũ vuốt ve ngón tay nàng hỏi: “Còn nóng không?”

Thẩm Nguyệt ngờ ngác lắc đầu.

“Lúc sưởi ấm đừng nên ngăn người”, Tô Vũ nhẹ nhàng nhắc nhở.

Hóa ra là Thẩm Nguyệt thất thần nên mới bị lửa bén vào ngón tay.

Tần Như Lương cũng giơ tay ra cùng lúc, muốn cầm lấy tay Thẩm Nguyệt, nhưng vì hắn ta đứng ở bên khác nên không có ưu thế khoảng cách như Tô Vũ, cuối cùng vẫn chậm một bước.

Tần Như Lương cúi đầu nhìn bàn tay trống không của mình, lẳng lặng thu về.

Ánh mắt của Hạ Du và Tần Như Lương đều nhìn chòng chọc vào bàn tay đang nắm lấy tay Thẩm Nguyệt của Tô Vũ.

Thẩm Nguyệt rút tay mình ra, nói: “Ta không sao”.

“Không sao thì tốt”, Tô Vũ cũng buông lỏng tay coi như không có chuyện gì xảy ra.

Cuối cùng Tần Như Lương cũng thẫn thờ phào nhẹ nhõm.

Chuyện năm xưa một khi bị vạch trần, hắn ta sẽ đối đầu với Tô Vũ, tính toán rõ từng chuyện đã xảy ra, từng người đã chết đi của tiên tri đầu.

Hạ Du nghe mà sửng sốt, dù đã biết Tô Vũ là người như thế nào, hắn ta cũng không thể mừng tượng nổi vị đại học sĩ thanh cao chẳng màng

quyền thế này lại từng làm ra những chuyện như thế.

Thẩm Nguyệt ngẩng bó gối, im lặng lắng nghe.

Tóc mai phát phơ, che đi gò má và biểu cảm trên gương mặt.

Không biết có phải vì đề nài thấu hiểu mình hơn hay không mà đối với những chuyện Tần Như Lương ép hỏi, hắn đều坦然 nhiên thừa nhận, chẳng hề phản bác hay ngụy biện.

Hắn để lộ sự âm hiểm và bất kham của chính mình.

Tần Như Lương vô cùng tức giận, đồng thời còn mang theo cả sự vui sướng khi bóc trần vết sẹo của người khác. Hắn ta nói với Thẩm Nguyệt: “Cô đã biết được bộ mặt thực sự của kẻ này rồi đấy”.

Thẩm Nguyệt im lặng hồi lâu mới cất lời: “Ồ, rồi sao nữa?”

Tần Như Lương ghen lời, không biết nên đáp lại thế nào.

Biết thì đã sao, nàng vẫn chấp mê bất ngộ thế thôi

Bất kể Tô Vũ đã làm những gì, nàng đều không kiêu được mà chấp nhận tất cả, nhận lấy tất cả sự tốt đẹp lẫn xấu xa của hắn.

Thậm chí, nếu có một ngày nào đó, hắn trở nên xấu xa đến mức hết thuốc chữa.

Trời cũng cũng không còn sớm, cả nhóm liền nằm xuống nghỉ ngơi trong căn nhà gỗ.

Tô Vũ tìm một góc sạch sẽ, trải tấm áo vải lên nền đất để Thẩm Nguyệt ngủ.

Còn ba người đàn ông thì cứ dựa bừa vào tường ngủ.

Thẩm Nguyệt nằm nghiêng, cưỡi ngựa cả một ngày trời khiến nàng vô cùng mệt mỏi, vừa nhắm mắt một lát là đã chìm vào giấc ngủ.

Ánh lửa bập bùng chiếu đến khuôn mặt nàng như phủ thêm một lớp phấn tinh xảo ấm áp.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 821

Dường như nàng còn nghe thấy cả tiếng tuyết rơi xuống mái hiên, trừ nó ra, mọi thứ bên ngoài vô cùng yên tĩnh.

Sau đó nàng đã mơ một giấc mộng.

Trong giấc mơ, cửa cung đình khang trang rộng rãi, dù là lúc mở hay đóng đều phát ra tiếng vang trầm nặng.

Thiếu niên mặc áo đen đứng dưới ánh mặt trời vô cùng tỏa sáng, mi mục như họa, thăm sâu trong đôi mắt ấy dường như còn điểm vài nét mực chưa tan.

Nhưng lúc hần mỉm cười lại vô cùng ấm áp.

Thẩm Nguyệt đã nhận ra người kia từ trong tiềm thức, đó chính là thiếu niên Tô Vũ, lúc đó hần chừng mười bảy mười tám tuổi.

Nhưng khi còn niên thiếu, hần đã anh tuấn phi phàm, mặt trời mới lên phản chiếu tinh thần phấn chấn ở nơi ẩn đường, không hề là dáng vẻ thâm trầm và tính kế như khi ở trước mặt Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt của thời thiếu nữ không hề nhận ra làn da nhợt nhạt của thiếu niên Tô Vũ lúc hần quay về, chỉ chìm đắm trong nụ cười ấm áp hiển lộ trên gương mặt kia.

Nàng nói: “Tô sư phụ, cuối cùng người cũng trở về rồi, ta vui lắm”.

Ý cười trong mắt Tô Vũ bị gió thổi tan bớt, hần giờ tay vuốt tóc Thẩm Nguyệt, sau đó lấy một tượng gỗ được điêu khắc vô cùng tinh xảo từ trong ngực ra.

Thiếu nữ Thẩm Nguyệt lại càng vui vẻ khi nhận được tượng gỗ, nàng tỉ mỉ thưởng thức nó hồi lâu, không để ý đến Tô Vũ.

Một hồi sau, nàng mới ngẩng đầu lên, nói với hắn: “Sư phụ, mỗi lần người quay về đều mang cho ta đồ chơi mới mẻ, thích quá trời”.

Tô Vũ kiêu nết nổi chua xót cũng như những khổ sở, dùng giọng điệu nhẹ nhàng nói: “Nhưng cơ hội để ta ra ngoài cũng ít lắm”.

Có lẽ thiếu nữ Thâm Nguyệt vẫn sẽ không thể biết được lúc lòng Tô Vũ canh cánh về tượng gỗ này, hắn đang ở trong tình cảnh thế nào.

Thâm Nguyệt mơ mơ màng màng.

Lòng có chút buồn bã.

Nàng từng nghe hắn kể về chuyện dưỡng thương trong nhà sư phụ làm mộc ngoài thành.

Chắc hẳn đó là lúc hắn trốn về từ biên giới phía nam, vừa tỉnh lại sau khi bị thương nặng, thế chẳng khác nào mới dạo một vòng Quỷ Môn Quan.

Thâm Nguyệt nhắm mắt, nàng thậm chí có thể tưởng tượng ra cảnh Tô Vũ khoác áo, tóc dài xõa trên vai, vừa mới tỉnh lại, đang học cách khắc gỗ từ thợ mộc, về mặt chuyên chú khắc từng nét đao lên khối gỗ trong tay.

Bức tượng được khắc ra ấy chính là người mà hắn nhớ mong nhất trong hồi ức.

Giọng nàng khẽ tới mức không rõ ràng, còn mang theo chút sần nảo nỉ non tên hắn: “Tô Vũ...”

Tô Vũ, người đang khẽ buông mi nghĩ ngợi khựng lại cực nhỏ, hắn mở mắt yên lặng nhìn nàng.

Tần Như Lương cũng nghe được nên cũng mở to mắt nhìn, mang theo chút thương cảm.

Có lẽ Thâm Nguyệt cảm thấy lạnh nên cơ thể bắt đầu co rúc cuộn tròn lại.

Tô Vũ cởi áo khoác của bản thân định đắp lên trên người Thẩm Nguyệt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 822

Tần Như Lương lúc này bất ngờ lên tiếng: “Dường như những chuyện này không đến lượt người làm đâu”.

Tô Vũ gầy đống lửa đáp: “Vậy để người làm ta cũng sẽ rất không thoải mái, cái tên nàng ấy gọi vừa rồi là ta”.

Tần Như Lương cau gợn mím môi: “Người rất đặc ý vênh vác có phải không?”

“Người nói đúng thì là đúng”.

Dù sao Tần Như Lương nói gì cũng sẽ không để Tô Vũ choàng áo lên cho Thẩm Nguyệt, Tô Vũ đương nhiên cũng sẽ không cho phép hắn làm vậy.

Nhưng Thẩm Nguyệt không thể cứ chịu lạnh như vậy.

Sau đó hai người đều đưa mắt nhìn về phía Hạ Du đang ngủ say sưa.

Khi Hạ Du bị xách dậy vẫn mang khuôn mặt mờ mịt ngái ngủ. Tô Vũ cùng Tần Như Lương đều nhét áo khoác của bản thân vào tay hắn, sai khiến hắn tới choàng lên cho Thẩm Nguyệt.

Chỉ là khoác áo mà thôi, đối với Hạ Du mà nói dễ như trở bàn tay, sau khi ngây ngô đắp lên trên người Thẩm Nguyệt hắn lại lơ đãng tiếp tục chìm vào mộng đẹp.

Nhưng vừa nhắm lại mắt Hạ Du mới chậm chạp có chút tỉnh táo, nói: “Hả? Tại sao lại kêu ta làm, hai người không có tay hay không có chân vậy?”

Tần Như Lương đáp: “Người làm cũng đã làm rồi còn nói nhảm nhiều như vậy làm gì”.

Hạ Du uất ức: “Ta ghét nhất là người khác lợi dụng lúc ta không minh mẫn giật dây ta làm này làm kia”.

Ngay khi lời này vừa vang lên, một chuyển động cực kỳ nhỏ bé và không đúng lúc bỗng nhiên vang lên trong màn đêm yên tĩnh bên ngoài.

Tiếng động đó vang lên từ xa tới gần, dường như đang tiến gần về phía này.

Tô Vũ cùng Tần Như Lương sững sờ, nét mặt cả hai đều toát lên sự nghiêm trọng.

Tô Vũ nheo lại tầm mắt hẹp dài, hơi thở ôn hòa ngày thường lập tức trở nên lạnh lẽo, khi Hạ Du còn muốn oán trách hai câu thì hắn đã đưa tay lên môi, ra hiệu nhắc nhở Hạ Du đừng lên tiếng.

Mặc dù sự nhạy bén của Hạ Du không sánh được bằng Tô Vũ cùng Tần Như Lương, nhưng cũng phát giác ra được bầu không khí khác thường này.

Hắn kịp thời dừng lại, trái tim cũng như chùng xuống.

Mấy người im lặng trong chốc lát, sau đó Tần Như Lương trầm giọng nói: “Tới rồi”.

Vừa nói, Tô Vũ đã đập tắt đồng lửa, nói: “Tách ra đi về sau núi”.

“Thẩm Nguyệt thì sao?”, Tần Như Lương mím môi.

Tô Vũ đáp gọn lỏn: “Thẩm Nguyệt đi theo ta”.

Trong lòng Tần Như Lương không cam tâm nhưng cũng giống như trước không làm sao được.

Hạ Du nói: “Thẩm Nguyệt đi theo đại học sĩ thôi, như vậy sẽ an toàn hơn một chút”.

Khi lửa tắt Thâm Nguyệt cũng đã tỉnh dậy, nàng ng ồi trong góc, đôi mắt
minh mẫn phản chiếu tia sáng rực bởi ánh sáng của tuyết bên ngoài.

Nàng không nói thêm gì nữa.

Nàng đi theo Tô Vũ không chỉ hai người họ có thể đảm bảo an toàn hơn
một chút mà Tần Như Lương cùng Hạ Du cũng vậy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 823

Người mà hoàng đế muốn diệt trừ nhất là nàng và Tô Vũ, nếu Tần Như Lương cùng Hạ Du hành động riêng rẽ trái lại sẽ không trở thành mục tiêu.

Vì vậy trước khi những người đó đến, Tần Như Lương cùng Hạ Du rất nhanh đã cùng nhau chạy về sau núi, mà Tô Vũ cũng nắm chặt tay Thẩm Nguyệt chạy đến đó.

Khi họ tách ra nàng vẫn có chút không yên tâm, nghiêm nghị nói: “Hạ Du, nếu đôi đầu trực diện với họ, nhất định phải nhớ lấy bọc đánh vu hãm, không thể lấy cứng đối cứng, tính mạng là quan trọng nhất!”

Hạ Du và Tần Như Lương của hiện tại có thể không phải là đối thủ của chúng, bọn họ chỉ có thể trốn được liền trốn.

Hạ Du gật đầu: “Ta biết rồi”.

Tần Như Lương ngoảnh đầu nhìn nàng một cái thật sâu, mím môi nói: “Thẩm Nguyệt, mọi chuyện cẩn thận!”

“Nếu mọi người đều bình an vẫn sẽ tụ họp tại căn nhà gỗ nhỏ dưới chân núi”.

Nói xong, Tần Như Lương cùng Hạ Du liền chạy về một hướng, Thẩm Nguyệt và Tô Vũ cũng nhanh chóng chạy về hướng khác.

Khi nhóm người kia đến được căn nhà gỗ nhỏ phát hiện đồng lửa bên trong đã bị dập tắt còn lưu lại độ ấm, lập tức liền truy đuổi về phía sau núi.

Có thể truy tìm tới nơi này thì đầu không phải là kẻ tầm thường.

Thẩm Nguyệt không khỏi nghĩ đến lần tập kích tại Dạ Lương trước đó, nếu kẻ đến lần này giống với lần trước đều là cao thủ đại nội thì nàng và Tô Vũ sẽ rất vất vả để đối phó.

Đường lên núi không dễ đi, rừng cây thưa thớt còn đọng lại tuyết rơi từ ban ngày.

Vừa chui vào rừng, bốn phía lại bao trùm một mảnh đen kịt, căn bản không thể nhìn thấy gì cả.

Nàng chỉ có thể theo sát Tô Vũ, chạy về phía trước mà không hề có cảm giác phương hướng.

Thâm Nguyệt tập trung lắng nghe cũng có thể mơ hồ nghe được tiếng bước chân ồn ào đang đuổi theo ở sau.

Không biết đã đến nơi nào, Tô Vũ bỗng nhiên ghìm lại bước chân,

Nàng không kịp phanh lại nên cả đầu liền đập vào tấm lưng hắn.

Tô Vũ quay đầu lại nói với nàng: “A Nguyệt, nàng trốn trước, ta đi dẫn dụ bọn chúng”.

Tô Vũ đột nhiên dừng lại là vì hắn phát hiện ra một hang núi, miệng hang bị cành cây khô cùng cỏ cây bao phủ, trên cành cây chết còn vương chút tuyết đọng nên không dễ dàng tìm thấy.

Nhưng dường như hắn cũng có vài phần quen thuộc với ngọn núi này.

Trước kia Yêu Mạc cũng từng thoát khỏi sự truy đuổi của kẻ địch mà đi vòng lại tại ngọn núi này, hiện tại thời gian đã trôi qua lâu như vậy nhưng hang động này vẫn còn đó.

Không đợi Thâm Nguyệt kịp phản ứng lại, Tô Vũ đã kéo nàng về phía hang động đó.

Mặc dù bên trong hang lạnh giá, nhưng xung quanh đều là những bức tường đá còn rất khô ráo và sạch sẽ.

Tô Vũ dặn dò: “Nàng ở đây đợi ta, ta xử lý xong bọn chúng liền quay trở lại tìm nàng. A Nguyệt, đừng chạy lung tung, ta rất nhanh liền trở về”.

Trong hang tối om, Thâm Nguyệt không nhìn rõ gương mặt hắn, cũng không nhìn thấy biểu cảm trên mặt hắn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 824

Nhưng giọng nói của hắn được khuếch đại, vang vọng khắp hang, trong đó tràn ngập dịu dàng cùng yên bình.

Hắn khựng lại, bỗng nhiên cúi đầu xuống tìm được bờ môi của nàng, nhẹ nhàng hôn lên trong giây lát, giống như chuồn chuồn lướt nước rồi nhanh chóng buông ra: “Đợi ta”.

Nói rồi liền muốn xoay người rời đi.

Nhưng góc áo lại nặng trĩu.

Tô Vũ quay đầu phát hiện Thẩm Nguyệt đang túm chặt lấy góc áo của mình.

Nàng nhẹ giọng hỏi: “Chàng cứ như vậy muốn bỏ rơi ta sao?”

“Ta trước sau cũng sẽ trở lại”.

“Ngộ lỗi chàng không trở lại được phải làm thế nào?”

“Chỉ cần biết được nàng an toàn, ta mới có thể không kiêng dè gì cả, ta sẽ không chết, ta còn chưa trải qua đủ những ngày tháng ngày qua ngày mà”.

Thẩm Nguyệt hít một hơi thật sâu, sau cùng mới từng chút buông lỏng tay: “Ta biết rồi, chàng muốn ta đợi chàng vậy ta liền đợi chàng, ta đi theo chàng ngược lại sẽ chỉ khiến chàng vương tay vương chân, Tô Vũ, chàng đi đi, ta sẽ ở đây và không đi đâu cả”.

Những kẻ đó đã truy lùng tới vùng lân cận, nếu trì hoãn thêm sẽ không kịp nữa, sau đó Tô Vũ liền chui ra khỏi hang đến đâu cũng không ngoái nhìn lại.

Hắn di dời cây héo một lần nữa che giấu lối vào miệng hang, đến bên ngoài thì dòn khí nhún người, hai chân giẫm lên thân cây rừng lay động tuyệt tích tụ trên những nhánh cây rơi xuống, phủ lấp đi những dấu chân ở nơi này.

Hắn nhìn thoáng qua cửa hang, sau đó quay đầu lao vút về phía khác.

Hắn cố ý thả chậm tốc độ, thu hút những kẻ đó đuổi theo mình.

Cả người Thẩm Nguyệt lạnh như băng đứng trong hang núi, hai tay dưới ống tay áo siết chặt, nàng có thể nghe rõ ràng tiếng bước chân hỗn loạn càng ngày càng gần, sau đó chuyển hướng xa dần.

Tô Vũ không muốn nàng gặp nguy hiểm nhưng nàng nào muốn đẩy hắn vào nơi hiểm nguy đây.

Từ đầu tới giờ, hắn vẫn luôn không màng tới bản thân bảo vệ nàng, cho dù mình đây thương tích, cho dù mới nhất được cái mạng từ trong tay Diêm vương thì người đầu tiên hắn suy nghĩ tới vẫn luôn là nàng.

Nàng không biết con tim mình chôn chứa biết bao sợ hãi khi Tô Vũ không kịp nói lời từ biệt, một cái quay người này có lẽ sẽ vĩnh viễn không trở lại nữa.

Vậy để lại mình nàng đợi chờ một người căn bản không có khả năng trở lại thì có ý nghĩa gì?

Hắn có thể vì sự an nguy của nàng mà tự mình để nàng lại đây, nhưng Thẩm Nguyệt không thể.

Nàng không muốn đánh mất đi Tô Vũ, không muốn lại giống như lần trước tại Dạ Lương khiến hắn phải dùng cả tính mạng của bản thân để chống đỡ một mảnh đất trời cho nàng.

Nàng muốn ở cạnh hắn, cho dù là chết cũng nên chết cùng nhau.

Thẩm Nguyệt thì thàn với chính mình trong hang động: “Nếu không có chàng, ta sống một mình dù sao cũng vô vị”.

Nàng gạt sạch những nhánh cây ở cửa hang động, lần này nàng không nghe theo lời Tô Vũ mà tự mình chạy ra ngoài.

Không xác định được rõ phương hướng trong bóng tối nàng chỉ có thể vừa dò đường vừa vênh tai nghe ngóng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 825

Các giác quan được kích hoạt ở mức cao nhất, Thẩm Nguyệt tập trung tinh thần, có một sự tỉnh táo cùng sắc bén chưa từng có.

Nàng nương theo tiếng đánh nhau mà đi về phía trước, cả người giống như một con mèo tràn đầy cảnh giác với những bước chân cực kỳ nhẹ nhàng và vững vàng.

Trong không khí lạnh lẽo khuếch tán một mùi máu tanh.

Những bóng đen vút bay dao động qua lại giữa các tán cây.

Con đường dưới chân nàng đã bị chặn, Thẩm Nguyệt đá đá chân, hẳn là một cỗ thi thể, máu tươi theo vết thương len lõi chảy ra, chẳng mấy chốc đã bị tuyết lạnh làm đông cứng.

Thẩm Nguyệt ngẩng đầu xồm xuống mò được thanh kiếm trên người thi thể đó rồi nhặt lên nắm chặt trong tay.

Tuy không nhìn thấy rõ dáng vẻ của Tô Vũ nhưng nhiều sát thủ vây giết một người như vậy nàng liền biết hẳn đang ở đâu.

Dao kiếm không có mắt, trước mặt sau lưng Tô Vũ đều có địch.

Mùi máu tanh rất nồng nặc, Thẩm Nguyệt không biết Tô Vũ có bị thương hay không nhưng nàng lại thấy tại khoảnh khắc hẳn không có thì giờ bận tâm tới xung quanh, có sát thủ hung tợn chém một kiếm lên lưng hẳn.

Đầu óc Thẩm Nguyệt trống rỗng như đã quên sạch mọi thứ, nàng chỉ biết dựa vào bản năng cơ thể lao nhanh lên trước, trước khi thanh kiếm của tên sát thủ kịp đâm xuống người Tô Vũ thì một thanh kiếm đã xuyên qua cơ thể hẳn.

Cú đánh chí mạng đó xuyên thẳng qua tim, thủ đoạn gọn gàng mà tàn nhẫn.

Khi Tô Vũ quay đầu nhìn thấy Thẩm Nguyệt rút kiếm ra liềm giống như hóa điên tấn công về phía những tên sát thủ đang bao vây hắn.

Không rảnh để nói chuyện, hai người tựa lưng vào nhau, anh dũng giết địch, phối hợp vô cùng ăn ý.

Kiểm pháp của nàng không có trật tự nhưng lại biến hoá không lường, võ công của nàng do chính Tô Vũ dạy bảo, hy vọng vào thời khắc cận kề nguy hiểm có thể tự bảo vệ chính mình.

Nhưng không chỉ để bảo vệ bản thân, nàng cũng muốn mình có thể bảo vệ Tô Vũ khi hắn cần.

Khi thấy đám sát thủ đối phó với một mình Tô Vũ trái tim Thẩm Nguyệt bất giác dâng trào phẫn nộ, nàng hận không thể róc thịt cắt xương những kẻ đang muốn làm thương tổn tới hắn kia.

Dưới cơn tức giận, chém giết mang tới cho một loại khoái cảm khó diễn tả thành lời, có thể thôi thúc nàng càng đánh càng hăng, quên đi máu chảy cùng đau đớn.

Lần lượt hơn mười tên sát thủ từng kẻ ngã xuống.

Cuối cùng sát khí phảng phất khắp khu rừng cũng chậm rãi lắng xuống, trăn lẳng tới mức một ngọn gió thổi cỏ lay cũng không có.

Chỉ còn sót lại một tên sát thủ cuối cùng, Thẩm Nguyệt cùng Tô Vũ đồng thời ra tay, một người một kiếm bịt kín cổ họng, người còn lại thì một kiếm xuyên bụng.

Đường kiếm của Tô Vũ lướt qua trực tiếp đoạt lấy đầu của tên sát thủ, còn Thẩm Nguyệt thì vung ngang chém đứt eo hắn.

Không thể không tàn nhẫn.

Tô Vũ quay đầu nhìn Thâm Nguyệt đang thở hắt hộc, trềnh giọng hỏi: “Không phải đã nói là chờ ta ở trong hang động rồi sao, tại sao nàng lại chạy ra ngoài rồi”.

“Chàng có người mình muốn bảo vệ, ta cũng vậy, ta không ngăn cản chàng, chàng cũng đừng ngăn cản ta”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 826

Nàng ngừng một chút, giọng nói có phần khàn khàn tiếp tục vang lên: “Nếu chàng không quay lại thì chàng muốn ta đợi chàng đến khi trời đất hoang tàn sao? Còn không bằng ta nối gót theo chàng xuống hoàng tuyền để tìm chàng”.

Tô Vũ ngẩn người.

Trong khu rừng rải đầy dấu vết của trận giao tranh ác liệt vừa rồi với những dấu kiếm loang lỗ chém xuống thân cây từng bách.

Tuy nhiên khi Tô Vũ còn đang choáng váng, một gốc cây thông sau lưng hắn vì nhận phải công kích quá mạnh từ đao kiếm mà bất ngờ đổ ập về phía hắn.

Thẩm Nguyệt cũng không thấy rõ chuyện gì đang xảy ra, chỉ thấy một bóng đen nhe nanh múa vuốt từ trên đỉnh đầu đè xuống như một ma quỷ.

Nàng ngay lập tức bỏ nhào tới, trong chớp mắt đã đẩy ngã Tô Vũ xuống đất, cùng lúc đó, bóng đen cũng hoàn toàn đè ép xuống, cùng với tuyệt bắn tung tóe, tất cả đều đổ ào xuống thân thể nàng.

Trong sự trầm mặc ngán ngùi, không gian vắng lặng tới mức dường như chỉ nghe thấy tiếng tim đập của nhau.

“A Nguyệt...”

Thẩm Nguyệt lúc này cũng đã phản ứng lại, hít ngược một ngụm khí lạnh.

Thì ra là cây bị đổ.

Gai thông này đúng là bén nhọn, chúng cắm trên lưng nàng khiến nàng có cảm giác như đang xuyên thủng qua lớp quần áo dày cộp vậy.

Thân cây đè lên vai nàng, cũng không phải rất nặng, nàng còn có thể chịu đựng được.

Thẩm Nguyệt có chút nhức óc, trái tim dán sát cùng hắc cũng có chút nóng bỏng, nàng vừa vùi đầu vào trong hõm cổ của Tô Vũ vừa lầm bầm: “Không sao, chỉ là có tuyết đột nhiên chui vào cổ ta, lạnh đến mức khiến ta rùng mình thôi”.

Nàng ôm lấy đầu hắc hỏi: “Tô Vũ, chàng vẫn ổn chứ?”

“Ta không sao”.

“Vậy thì tốt, may mắn là có ta tới. Lúc ta đến vừa rồi vừa vặn nhìn thấy có kẻ đang giơ đao sau lưng định giết chàng, dọa ta sợ chết khiếp rồi”.

Thẩm Nguyệt nhẹ nhàng nói: “Tô Vũ, nếu sau này chàng để ta lại một mình ta ở lại cũng thật vô nghĩa”.

“Ta không cưỡng cầu mình có năng lực giống chàng bảo vệ ta để tới bảo vệ chàng, ta chỉ muốn mình thể nỗ lực một chút, cũng có thể bảo vệ chàng một ít khi chàng cần nhất”.

Nàng cẩn thận nói với hắc: “Tại sao ta lại hy vọng chàng là một người tốt đẹp đây? Người tốt sống không lâu, vẫn nên xấu xa một chút mới tốt, như vậy mới có thể sống càng thọ”.

Sau này không cần lo lắng ta sẽ trách chàng, sẽ chán ghét chàng nữa, chàng cứ việc xấu xa, cho dù là người độc ác gian trá nhất thế gian này thì Tô Vũ chàng vẫn mãi là người trong tim Thẩm Nguyệt ta”.

Tô Vũ vươn tay nắm lấy thân cây thông đầy lá gai gỡ khỏi bả vai của Thẩm Nguyệt.

Tiếp đó hắc có chút hoảng hốt hỏi: “A Nguyệt à, từ khi nào mà nàng học được những lời yêu thương cảm động này vậy”.

Thẩm Nguyệt ngược đời, nhìn thẳng vào đôi mắt có chút lấp lánh của hắn, lại tiến đến gần hôn lên cánh môi hắn, cười rạng rỡ: “Cảm động không, thực ra ta đã diễn luyện trong lòng rất lâu rồi, chỉ là vẫn luôn gò ép cự nự, không nói ra cho chàng nghe mà thôi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 827

Nàng từ dưới đất bò dậy, thấy Tô Vũ còn nằm đất không động dậy liền đưa tay về phía hắn.

Tô Vũ nắm lấy tay nàng mà đứng dậy, thuận thế ôm ghì nàng vào lòng: “Cảm giác được người khác che chở thực sự rất tốt”.

Thẩm Nguyệt vỗ vỗ tuyết dính sau lưng hắn, đáp: “Cảm giác bản thân cũng có thể bảo vệ chàng cũng rất tốt”.

Trời còn chưa sáng cũng không biết bây giờ là mấy giờ, xuống núi càng gian khó hơn so với việc lên núi, cũng không biết phía sau còn có truy binh hay không, Tô Vũ và Thẩm Nguyệt liền quyết định trở về hang động trước đó.

Tô Vũ ngẩng dựa vào vách hang, Thẩm Nguyệt thì di chuyển cành cây khô che lấp lại miệng hang.

Nàng ngẩng xuống bên cạnh Tô Vũ nói: “Chúng ta ở tạm lại đây trước khi bình minh lên, đợi ngày mai lại xuống núi tìm bọn họ”.

Thẩm Nguyệt đợi một hồi không thấy Tô Vũ trả lời liền thấp giọng hỏi: “Tô Vũ, chàng ngủ rồi à?”

Vừa dứt lời Thẩm Nguyệt mới nhận ra rằng có điều gì đó không ổn.

Vào đến trong hang mùi máu tanh càng nồng nặc hơn so với trước kia.

Giọng nói Thẩm Nguyệt mang theo run rẩy: “Tô Vũ... chàng bị thương rồi?”

Nàng túm lấy góc áo của hắn, mò mẫm lên xuống, Tô Vũ yếu ớt tỉnh lại cười nhạt đáp: “A Nguyệt, nàng nhân lúc ta không phòng bị muốn sàm sỡ ta à?”

Thẩm Nguyệt sốt ruột: “Rốt cuộc là bị thương ở chỗ nào r ấ! Tại sao chàng không nói cho ta biết!”

“Chỉ là một vài vết thương ngoài da thôi”.

Khi Thẩm Nguyệt chạm vào ống tay áo của hắn, phát hiện toàn bộ đều đã ướt đẫm, nàng đưa g ần lên chóp mũi ngửi, nghiêm nghị nói: “Đ ầu đã chảy nhiều máu như vậy r ấ, chàng còn nói với ta chỉ là vết thương ngoài da?”

Nàng thuận theo viền tay áo sờ lên cánh tay hắn, miệng vết thương bên trên đã máu thịt lẫn lộn.

Cả người Thẩm Nguyệt kéo căng: “Tô Vũ, chàng đừng ngủ, đợi ta xử lý xong vết thương cho chàng hãy ngủ, chàng có nghe không”.

“Được, ta không ngủ”.

Nàng quyết đoán xé rách góc áo lót, đi tới miệng hang vốc lấy tuyết sạch bọc lại vào trong vải, sau đó dùng nhiệt độ của tay ủ tan chúng r ấ lau sạch miệng vết thương cho Tô Vũ.

Nàng sợ hắn sẽ ngủ thiếp đi vì bất luận nàng có làm gì, Tô Vũ cũng không hé miệng kêu r ên một lời.

Vừa thao tác nàng vừa trò chuyện với hắn: “Trên người còn chỗ nào bị thương không?”

“Có chỗ vết thương không sâu, tự mình c ầm máu r ấ”.

Ngón tay Thẩm Nguyệt run run, cực lực kìm nén đau lòng: “Có đau không, sao không thấy chàng kêu đau?”

Tô Vũ yên lặng cười: “Nàng có lúc này nghe thấy ta kêu qua chưa? Chỉ là hiện tại hơi đau, có lẽ là bởi vì được nàng bảo vệ nên khiến bản thân trở nên mềm yếu hơn chẳng”.

“Con người đầu như vậy, ta vẫn luôn được chàng bảo vệ không phải cũng sẽ trở nên yếu ớt sao”.

Nàng luống cuống dùng vải sạch băng lại vết thương cho hắn, ngón tay mát lạnh của Tô Vũ bất ngờ chạm lên gương mặt nàng, phát hiện khóe mắt nàng đã có chút ẩm ướt từ lúc nào.

Thẩm Nguyệt cười đi ền nhiên như không đáp: “Vừa r ấ vô tình bị tuyết dính trên mặt, chàng còn tưởng rằng ta đang rơi lệ vì mình sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 828

“Đúng vậy, ta còn tưởng rằng nàng đang khóc”.

Thẩm Nguyệt nghiêng rặng nghiêng lợi nói: “Ta không có, chàng ng ỡ yên cho ta”.

Ngón tay Tô Vũ vuốt nhẹ chỗ ẩm ướt đó r ỡ chậm rãi đưa vào trong miệng nếm thử, bình luận: “Tuyết này hơi mặn”.

“Nhất định là vị giác của chàng có vấn đề r ỡ, Tô Vũ, ban đêm đừng ngủ quá sâu, ta gọi chàng lúc nào thì chàng phải đáp lời ta lúc đó, được không?”

Thẩm Nguyệt cúi xuống lớp vải thô bên ngoài t ầng váy muốn đắp lên cho Tô Vũ.

Chỉ là lại bị hấn từ chối: “Nàng tự mình giữ lấy đi, ta không lạnh”.

Thẩm Nguyệt an tĩnh lại, nhẹ nhàng rúc vào trong vòng tay hấn, nói: “Vậy ta ôm chàng, có phải là sẽ ấm áp hơn một chút hay không”.

“Ừm”.

Nàng không biết Tô Vũ có ngủ thiếp đi hay không nhưng trời đêm càng lúc càng giá rét, cho dù nàng đã quấn thật dày cũng không ngăn nổi cơn lạnh xâm lấn vào da thịt đó.

Những cành cây chết khô chắt ở cửa hang cũng không thể chặn lại gió lạnh thổi lùa vào trong.

Một đêm này đặc biệt dài.

Thẩm Nguyệt xê dịch cơ thể đã cứng ngắc của mình, vô tình đụng phải người Tô Vũ thì thấy cả người hấn đã lạnh lẽo giống như một tác phẩm điêu khắc từ băng.

Trái tim Thẩm Nguyệt thắt chặt, nàng hoảng loạn đưa tay sờ s oạng gương mặt hần, hần không hề phản ứng lại, lông mi dưới mí mắt như đã bị đóng băng, chẳng hề nhúc nhích.

Khuôn mặt hần lạnh cong, hơi thở mong manh.

“Tô Vũ,... Tô Vũ, chàng tỉnh lại đi...”

Thẩm Nguyệt áp tai lắng nghe nhịp tim trong lồng ngực hần cũng đập chậm lại, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể ngừng lại vậy.

“Tô Vũ, chàng đã hứa với ta là không thể ngủ quá sâu, khi ta gọi chàng nhất định sẽ tỉnh dậy mà...”

Thẩm Nguyệt biết người không phải làm từ sắt thép, hần cũng sẽ có lúc mỏi mệt, cũng sẽ có lúc lao lực quá độ, nàng chưa từng phớt lờ đáng vẻ gầy gò hơn so với trước đây của hần, cũng không bỏ qua việc hần không còn cảnh giác như trong quá khứ nữa.

Nàng rất sợ hãi Tô Vũ sẽ từng chút trở nên yếu ớt như thế này.

Nàng thực sự đã tin lời hần, cho rằng hần không sợ rét buốt.

Có lẽ hần thực sự không sợ lạnh, trước đây cả người hần vẫn ấm áp ngay cả trong ngày đông tháng chạp âm lịch, nhưng hiện tại thân thể của hần lại đang dần trở nên cứng ngắc trong giá lạnh.

Khi Thẩm Nguyệt lạnh hần có thể cởi bỏ quần áo của bản thân để bao bọc lấy nàng nhưng lại không cho phép nàng cởi áo khoác lên cho hần.

Hần thà rằng bản thân bị đông lạnh cũng không muốn nàng lạnh.

“Tô Vũ, chàng tỉnh lại cho ta...”, Thẩm Nguyệt vượt v e khuôn mặt hần, lại dùng lực ôm chặt lấy vòng eo hần, nhưng hần vẫn an tĩnh dựa vào tường đá trong tư thế vô tội cũng như vô hại nhất.

Một nỗi sợ hãi che trời rợp đất bủa vây con tim nàng, Thẩm Nguyệt vô cùng kinh hoảng mà nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của Tô Vũ, một ngum cắn

vào mu bàn tay hắn, nói: “Tô Vũ, ta không thể mất đi chàng được, ta sẽ
giản vật tới chết mất...”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 829

“A Nguyệt, nhẹ chút, đau”.

Giọng nói dịu dàng và kiệt sức của Tô Vũ bỗng nhiên lọt vào tai Thẩm Nguyệt, suýt chút nữa đã khiến nàng òa khóc.

Nàng ngược đôi mắt đầy bi thương nhìn hắn, khàn giọng lầm bầm: “Tô Vũ, chàng tỉnh rồi? Ta không nghe lầm chứ?”

Tô Vũ ôm lấy bờ vai nàng, từ từ áp đầu nàng vào lòng mình.

Thẩm Nguyệt nghe rõ nhịp đập trái tim hắn mạnh mẽ hơn hai phần, nhưng không biết vì sao nàng vẫn cảm thấy thể lương không giải thích được.

Nàng áp vào lòng ngực hắn, vắng lặng nói: “Tô Vũ, chàng không thể rời xa ta, chàng biết ta ghét nhất chàng lừa ta nên những gì chàng đã hứa với ta đừng gạt ta”.

“Ta không lừa nàng, vừa rồi ta chỉ có chút mệt mỏi nên ngủ quên mất”.

Thẩm Nguyệt đáp: “Vậy bây giờ chàng cảm thấy thế nào?”

Tô Vũ cười trâm thập: “Cảm giác rất tốt, ta chỉ bị thương ngoài da một chút thôi, nàng không cần lo âu như vậy đâu”.

“Lạnh không?”

“Không có cảm giác gì”.

Thẩm Nguyệt hít một hơi, giọng nói như bị bóp nghẹt: “Đó là vì chàng đã bị đông cứng rồi nên không còn cảm nhận được bất kỳ tri giác nào nữa, không có hơi ấm liền không biết lạnh lẽo là gì”.

Nàng nắm lấy tay hắn chạm lên mặt mình, thuận theo đó sờ xuống cổ, khẽ giọng hỏi: “Hiện tại cảm thấy r ồi chứ?”

Nàng có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo trên tay Tô Vũ, hấn hấn cũng có thể cảm nhận được hơi ấm từ nàng.

Tô Vũ gập ngón tay, cực lực kìm chế ý nghĩ muốn chạm vào nàng mà gạt tay ra ngoài.

Chỉ là Thâm Nguyệt lại giữ chặt lấy hắn không chịu buông lỏng.

“A Nguyệt, buông ra đi, như vậy nàng sẽ bị lạnh mất”.

Thâm Nguyệt cắn răng nói: “Chàng hiện tại đã biến thành dáng vẻ này r ồi lại chỉ một mực quan tâm ta có lạnh hay không, trên người chàng từ trên xuống dưới có chỗ nào là ấm áp không?”

Nói đoạn nàng li ền buông tay Tô Vũ, ng ồi xồm xuống trước mặt hắn, cởi ra áo khoác ngoài kín đáo tùy tiện trải xuống mặt đất bên cạnh.

Thâm Nguyệt hơi cúi đầu xuống, ngón tay vuốt dọc đường viền cổ áo, đầu ngón tay khẽ nâng li ền mở được nút thắt.

Nàng nói rộng chiếc váy của mình.

Bên ngoài hang vẫn tĩnh mịch như lúc đầu.

Tô Vũ kinh ngạc: “A Nguyệt, nàng đang làm gì vậy?”

Thâm Nguyệt nhẹ giọng đáp: “Chàng không thấy gì à, c ởi qu ần áo”.

Váy áo như hoa, từng từng lớp lớp nở rộ khoe sắc.

Tô Vũ kịp thời ngăn lại đôi tay đang định kéo váy xuống của nàng, một lúc lâu mới trầm giọng nói: “A Nguyệt, không cần làm như vậy”.

“Không cần thế nào”, Thâm Nguyệt sững lại không động đậy: “Ta cũng lạnh, nghe nói cách hữu hiệu nhất để hai người xua tan cái lạnh chính là

tiếp xúc da thịt, không biết có thật hay không”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 830

Nàng sáp lại gần vòng tay của Tô Vũ, đưa tay chạm vào thắt lưng hắn, từng chút tháo lỏng dây đai của hắn, từng mảnh trang phục liền rơi khỏi người hắn.

Khi tới một tầng cuối cùng, Tô Vũ bất ngờ túm chặt lấy tay Thẩm Nguyệt, hắn thở dài một hơi: “Trên người ta rất lạnh, như vậy sẽ khiến nàng nhiễm lạnh theo”.

Thẩm Nguyệt không có tâm tư gì khác, nàng nhẹ nhàng đáp: “Như vậy còn tốt hơn là gương mặt nhìn chàng bị đông lạnh, Tô Vũ, ta chỉ muốn sưởi ấm cho chàng, ta không thể nhìn chàng bị lạnh cứng được, nếu lạnh cứng thì cả hai chúng ta cùng chịu lạnh”.

Nàng rú mi nhìn xuống cổ tay được quấn chặt bởi nắm tay của hắn, nói: “Nếu chàng còn không buông tay, hai chúng ta cứ tiếp tục giằng co như vậy, xem ai chịu đựng giỏi hơn”.

Tô Vũ im lặng một lúc, sau đó chỉ đành bất lực thỏa hiệp: “Trước đây khi chạm vào nàng chỉ là thoáng qua nàng cũng sẽ đỡ bưng hai tai, sao đêm nay lại táo bạo như vậy”.

“Trước kia là cảnh đẹp hữu tình, mà hiện tại là cửa ải sống chết”.

Sau đó Tô Vũ cuối cùng cũng buông bàn tay đang ngăn nàng kia.

Nàng cởi ra đò lót của Tô Vũ, cũng tháo bỏ lớp vạt áo cuối cùng của bản thân, chậm rãi chồm người lên dán sát vào vòng ngực của hắn.

Một cứng rắn, một ấm mềm.

Đôi tay Thẩm Nguyệt vòng quanh eo hắn, tiếp xúc với vân da của hắn.

Tô Vũ hít một hơi thật sâu, một khi nhận được nguồn ấm, cuối cùng vẫn không thể kìm lại được mà tham lam khát khao, sau khi hai tay lưỡng

lự một hồi, hẳn mới siết chặt lấy bờ vai mượt mà mịn màng của Thẩm Nguyệt, mãnh liệt ôm lấy nàng vào trong lòng.

Trong ngực Thẩm Nguyệt dường như đang ôm một khối băng, lạnh lẽo tới mức nàng không nhận được run rẩy khẽ rùng mình.

Nhưng càng lạnh, nàng giống như đã rơi vào cơn nghiện, càng ghi chặt càng luyến tiếc không nỡ buông tay.

Tô Vũ cúi đầu, cảm dựa vào hõm vai nàng, đau lòng nói: “A Nguyệt, có phải là rất lạnh không?”

Thẩm Nguyệt lắc đầu, khẽ đáp: “Ta cảm thấy rất hạnh phúc, đại thể cũng chỉ như vậy. Chỉ cần ta bằng lòng vươn ra đôi tay liền có thể ôm thật chặt lấy chàng”.

Lúc đó Tô Vũ cũng chân thực cảm nhận được bản thân cũng đang ôm lấy hạnh phúc.

Dù gió rét ngoài hang có hoành hành đến đâu cũng không mấy may lay chuyển được thời khắc này.

Thẩm Nguyệt dần dần thích ứng với cái lạnh của Tô Vũ, nàng móc lấy cổ áo hẳn, bản thân thì nghiêng người nằm xuống áo khoác vải dày dặn, kéo theo Tô Vũ cũng dần dần ngả người đè xuống.

Quần áo sau lưng Tô Vũ vừa vặn có thể che phủ lên hai người.

Thân thể của Tô Vũ cũng từ từ tĩnh lại, nhiệt độ cơ thể của hai người cũng càng ngày càng gần gũi theo sự kè sát.

Hai người im lặng hồi lâu.

Môi Tô Vũ như có như không cọ vào cổ nàng, hơi thở triền miên nhẹ lướt qua từng tấc da thịt

Thẩm Nguyệt hơi nghiêng đầu sang chỗ khác, lúc này cả hai người đều đã được sưởi ấm, hơi thở quán quýt của họ cũng đặc biệt rõ ràng vang lên

trong hang động.

Trước đó Thâm Nguyệt một lòng muốn sưởi ấm cho Tô Vũ nên cũng không cảm thấy gì, hiện tại hai người đều đang dần dần ấm lên, trái tim nàng cũng sôi trào một cảm giác kỳ quái.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 831

Giống như trong lòng chứa đựng một vũng nước xuân, đây áp tới mức sắp trào ra ngoài vậy.

Tô Vũ cũng không cử động nhiều kể từ khi hắn bắt đầu đè lên người nàng.

Một lúc sau, Thẩm Nguyệt phá tan bầu không khí tĩnh lặng: “Tô Vũ, chàng ngủ rồi à?”

“Chưa”, cả người Tô Vũ có chút kéo căng.

Thẩm Nguyệt đột nhiên không biết nên nói cái gì, chỉ không đầu không đuôi nói tiếp: “Phương pháp này quả nhiên rất có tác dụng...”

Nhưng vừa thốt ra khỏi miệng nàng lại cảm thấy có gì đó không ổn nên nói lại: “Bây giờ chàng có thể an tâm ngủ một giấc rồi, chỉ là khi ta gọi chàng, chàng phải trả lời ta”.

Tô Vũ cân nhắc một hồi rồi hỏi: “Ta đè lên người nàng như vậy.... nàng có cảm thấy khó chịu không? Hay là ta chống lên một chút?”

Vừa nói hắn vừa di chuyển hai tay muốn chống đỡ thân thể tách khỏi Thẩm Nguyệt.

Nhưng Thẩm Nguyệt lo sợ rằng nếu cánh tay của hắn dùng lực sẽ làm rách toạc miệng vết thương nên lập tức vội vàng, cũng không suy nghĩ liền móc lấy bả vai của Tô Vũ, kéo hắn ép về phía mình.

Động tác này nhất thời khiến cả hai đều sửng sốt.

Thẩm Nguyệt cảm thấy cả khuôn mặt mình nóng bừng như đang bốc khói vậy, nàng bức bách nói: “Ta không sao, thân thể ta mềm, năng lực chịu tải mạnh... chàng đừng cử động lung tung, cẩn thận làm rách vết thương”.

Tô Vũ bất thành linh nén cười tr ần thấp bên tai nàng.

Toàn thân Thẩm Nguyệt ầu bứt rứt, nói: “Chàng cười cái gì?”

“Không, ta chỉ nghĩ rằng thân thể phụ nữ mềm, của đàn ông thì cứng vì vậy mới có cách nói âm dương bổ sung cho nhau, A Nguyệt, cảm ơn nàng đã trả giá nhiều như vậy vì ta”.

Tay Thẩm Nguyệt đan xuyên qua lọn tóc rũ xuống vai hắn, ắp: “So sánh với những gì chàng đã đánh đổi thì chút này đã là gì. Chàng vừa rồi không phải nói rất mệt sao, nhanh ngủ đi, phỏng chừng ngủ chẳng được bao lâu trời liền sáng rồi”.

Giày vò tới hơn nửa đêm, Thẩm Nguyệt lúc này cũng đã rất mệt mỏi.

Lúc ầu nàng căn bản không thể chìm vào giấc ngủ, tất cả những gì nàng nghĩ đến ầu là Tô Vũ, rõ ràng hắn vẫn luôn trong tay của bản thân.

Tô Vũ cũng không ngủ được, chỉ là cả hai ầu không tán gẫu thêm nữa, giả vờ như đang ngủ mà thôi.

Một đêm dài đằng đẵng này cuối cùng cũng không còn lạnh lẽo ch ật vật nữa.

Ngày hôm sau, cả sắc trời như bừng sáng dưới sự phản chiếu của khoảng tuyết đọng trải dài, lọt vào qua những kẽ hở trên cành khô lá héo.

Thẩm Nguyệt mơ mơ màng màng, luôn cảm thấy có một ánh mắt đang nhìn bản thân ch ằm ch ằm.

Khi nàng lim dim mở mắt, không cảnh báo ụng phải một đôi mắt hẹp dài lười biếng thâm tr ần.

Sáng sớm trái tim đã iền cu ồng ập loạn.

Sau đó Thẩm Nguyệt mới ý thức được nàng cùng Tô Vũ vẫn đang ở tư thế ôm ấp đêm qua, da thịt cận kề, trên thân thể hai người không có gì che phủ ngoài tấm áo khoác.

Thẩm Nguyệt ngủ say cũng chẳng mấy may thấy lạnh, trái lại còn cảm thấy giống như đang ôm một một cái lò sưởi cỡ lớn vậy.

Thân nhiệt của hai người hòa hợp cân bằng với nhau.

Thẩm Nguyệt kinh ngạc há hốc mồm nhưng không thốt ra nổi một từ, dường như đã bị Tô Vũ đoạt mất hồn phách.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 832

Tô Vũ mở lời: “Chào buổi sáng, A Nguyệt”.

Xem ra tinh thần của hắn đã tốt hơn rất nhiều.

“Chào...”, Thẩm Nguyệt xoắn xuýt đáp một tiếng: “Chàng, chàng có cảm thấy tốt hơn chưa?”

“Ừm, tốt hơn nhiều rồi”.

Bị Tô Vũ đề lâu như vậy khó tránh khỏi có chút tê dại, khi Thẩm Nguyệt vặn vẹo động đậy người liền cảm thấy có thứ gì đó chổng lên mình liền chết lặng, không dám cử động thêm nữa.

Tô Vũ cũng chú ý tới phản ứng của nàng, lập tức có chút ngưng ngùn: “Đàn ông là như vậy, mỗi buổi sáng đều sẽ...”

Thẩm Nguyệt qua quýt gật đầu, tính toán muốn hóa giải tình huống lúng túng này: “Cái này ta biết, gọi là c**ng cứng buổi sáng...”

Nhưng câu này vừa thốt khỏi miệng dường như càng khiến tình huống thêm xấu hổ, nàng không biết bản thân đang nói xằng nói bậy gì trước mặt Tô Vũ.

Tô Vũ nhướn mày: “Nàng biết?”

“Ý ta là trước đây ta từng thấy trong sách viết rằng cơ thể của đàn ông và phụ nữ khác nhau ...”

Tô Vũ cố nén không bật cười: “Ừm, quả thực khác biệt”.

Ánh mắt Thẩm Nguyệt phiêu du, đôi tay tối qua còn gắt gao ôm lấy Tô Vũ nhưng bây giờ không biết nên đặt ở đâu, đặt lên chỗ nào cũng cảm thấy khó xử.

Nàng dứt khoát thả tay sang hai bên người, ngón tay túm chặt góc áo rũ xuống từ trên người hắn.

Sau một lúc, Thẩm Nguyệt cũng không dám thả lỏng chút nào, thay vào đó nàng dãn dãn kéo căng tới đầu ngón chân.

Nàng cup mắt không nhìn Tô Vũ, thẹn thùng hỏi: “Nó... còn ‘đứng’ trong bao lâu nữa?”

Tô Vũ thở hắt lên xương quai xanh của nàng: “Lần này kéo dài tương đối lâu.... với dáng vẻ này của nàng, e rằng ta không có cách nào ổn định lại được”.

Hơi thở nóng rực của hắn đã nhuộm đỏ vành tai của Thẩm Nguyệt tự lúc nào, cảm giác vừa ấm nóng vừa ngứa ngáy bắt đầu lan tràn từ sau gáy đến sống lưng nàng.

Tô Vũ nheo mắt, hắn có thể thấy rõ vành tai xinh đẹp ửng hồng của nàng.

“Đêm qua là vấn đề sống chết, vậy hiện tại đã được tính là tình cảm nam nữ hữu tình chưa?”

Không đợi Thẩm Nguyệt trả lời, Tô Vũ đã dán môi mình lên tai nàng và m*t nhẹ.

Nụ hôn của hắn rất nhẹ rơi lên chiếc cổ trắng ngần của nàng, lưu luyến không rời.

Thẩm Nguyệt nghiêng chặt khớp hàm, nhưng lại có chút không kiềm chế được mà khẽ run.

Tô Vũ trầm thấp nói: “Ta tưởng rằng bản thân nàng hiểu rõ cần phải mất bao nhiêu thời gian nữa, ta như trước phải nhẫn nhịn trước sự như g ãn như xa mỗi ngày của nàng”.

Thâm Nguyệt quay đầu lại, nhìn Tô Vũ trong khoảng cách gần đến vậy, chóp mũi chạm chóp mũi.

Nàng nhìn đôi lông mày đen đậm của hắn, mở miệng lầm bầm: “Bởi vì ta đã có một giấc mơ”.

Tô Vũ âm giọng nỉ non: “Nàng mơ thấy gì”.

Nàng đưa tay vuốt ve đôi mắt cùng khuôn mặt của hắn: “Có lẽ là tối qua nghe được một vài chuyện kia, ta nằm mơ thấy chàng vội vàng trở về kinh, đứng ở ngoài cổng cung điện và giao con rối vào tay Thâm Nguyệt”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 833

Nàng tỉ mỉ hồi tưởng lại: “Chàng của lúc đó cũng mặc một thân đồ đen, khi ta nhìn thấy cánh cổng cung điện màu đỏ sơn mài mở ra, mặt trời bắt đầu ló rạng sau lưng chàng, chiếu sáng quần áo cùng mái tóc của chàng, cảnh tượng đó thực sự rất đẹp”.

“Nhưng đáng tiếc trong đôi mắt của Thẩm Nguyệt trước kia chưa bao giờ nhìn thấy những thứ này”.

“Thẩm Nguyệt của quá khứ thực sự sống một đời hời hợt vô tâm mà, ta bỗng nhiên có chút ghét bỏ dáng vẻ đó của nàng ta”.

Thẩm Nguyệt thản nhiên cười nói: “Đôi lúc ta cảm thấy mình là Thẩm Nguyệt, nhưng khi gặp được chàng, ta lại cảm thấy mình không phải là Thẩm Nguyệt”.

“Nói là chán ghét, nhưng thực tế có lẽ là bởi ta ghen tị, ghen tị nàng ấy của trước đây, đố kị nàng ấy rõ ràng có thể có được chàng, nhưng lại khăng khăng phớt lờ chàng”.

Tô Vũ yên lặng lắng nghe nàng nói.

Thẩm Nguyệt tiếp tục: “Ta sợ rằng mình sẽ lãng phí quá nhiều thời gian của chàng, thời gian đã mất đi vĩnh viễn không có cách nào bù đắp lại được”.

“Ta cũng sợ nếu mình tiếp tục lãng phí sẽ trở thành dáng vẻ ngay chính cả bản thân mình cũng chán ghét kia”.

“Một ta như vậy cùng Thẩm Nguyệt của trước đây có gì khác nhau đây? Nhưng ta không phải là nàng ta, ta không coi chàng như thầy giáo, Tô Vũ, ta hiện tại rất yêu, rất yêu chàng”.

Nàng có chút tự giễu gọi lên khoe môi: “Ta phát hiện ra lòng dạ của mình cũng rất hẹp hòi, đã nhỏ tới mức không thể dung chứa chuyện của

quá khứ cũng như Thâm Nguyệt của trước kia”.

Tô Vũ đáp: “Người khác ghen đầu là ghen với kẻ khác, cũng chỉ có duy nhất nàng, ghen tị với quá khứ, ghen tị với cả bản thân”.

“Ta không phải là Thâm Nguyệt”.

Con người sâu thẳm như vòm trời của Tô Vũ: “Là nàng, ta nói là nàng thì chính là nàng”.

Trái tim Thâm Nguyệt đột nhiên dâng tràn một cơn rung động giống như thủy triều tràn tới tứ chi trăm xương.

Hắn từ từ cúi đầu, dịu nhẹ môi mình lên môi nàng, ghé vào tai nàng thì thầm: “Hơn nữa ta còn phát hiện ra, nàng đã làm trái tim ta rung động hơn nhiều so với những gì trong tưởng tượng của ta”.

Thâm Nguyệt thầm thờ nhìn hắn, hình ảnh phản chiếu trong con người ngày càng gầm hơn cho đến khi hắn hôn lên môi nàng, hết lần này đến lần khác.

Bờ môi nàng như nước suối mát ngọt diễm lệ, thậm chí còn quyến rũ hơn cả màu son đỏ ngày ấy.

Tất cả những gì nàng có thể đáp lại là nhịp thở hỗn loạn dồn dập, đôi mắt ửng đỏ long lanh ánh nước.

Tô Vũ cạy mở hàm răng của nàng từ tốn thẳm dò vào trong miệng nàng.

Lưỡi hắn dây dưa với bản thân khiến Thâm Nguyệt rất muốn đóng chặt cổ họng nhưng lại nhịn không được phát ra tiếng r3n rĩ nhỏ vụn.

Điều này khác với lần trước phối hợp diễn kịch tại phủ thủ thành, lần đó nửa thật nửa giả, mà lần này hoàn toàn là phát ra từ sự kêu gào từ tận đáy lòng.

Đã lâu rồi nàng không quấn quýt thân mật với ai đến vậy, hơi thở của hắn vẫn như cũ khiến nàng trầm mê đến tan vỡ.

Suối tóc đen mượt của nàng xõa tung xuống nền đất, Tô Vũ càng hôn càng sâu, nàng chỉ có thể nâng cằm cố gắng hết sức đáp lại hắn.

Tô Vũ nắm lấy bàn tay nhỏ xinh của nàng đặt lên trên eo mình.

Làn da mang chút rần rỏ của hắn nóng bỏng khiến nàng vô thức muốn rụt tay về nhưng lại không nỡ cách xa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 834

Tô Vũ rời khỏi môi nàng, hắt hôn lên vành tai nàng, khàn khàn nói: “Mặc váy cổ cao hẳn là không thành vấn đề”.

Trong lúc Thẩm Nguyệt đang lúng túng thì ngay sau đó nụ hôn của Tô Vũ đã khóa chặt lấy cổ nàng rồi chậm rãi trượt xuống dưới.

Thẩm Nguyệt bất ngờ không kịp đề phòng, trong phút chốc hai tay nàng không còn chỗ để bám vào nữa cho nên đành phải ôm chặt Tô Vũ, ghé vào lỗ tai hắn thở gấp.

Tô Vũ để lại những dấu hôn sâu trên cổ, vai và xương quai xanh của nàng.

Nàng vô cùng bối rối, lúc này mới nhận ra ý tứ trong lời nói của Tô Vũ.

Lòng bàn tay hắn đặt trên lưng Thẩm Nguyệt, cơ thể Thẩm Nguyệt không còn căng cứng từ đầu đến chân như trước đó mà đã dần dần mềm ra dưới bàn tay hắn, cứ như thể đã tan thành một vũng nước.

Thẩm Nguyệt không nói nên lời, nàng cảm thấy thân thể của mình nhạy cảm chưa từng thấy, cảm nhận được rõ ràng bàn tay của hắn đang trượt qua eo nàng.

Đôi bàn tay thon dài ấm áp kia có thể cầm kiếm, có thể chấp bút, còn có thể khiến cho đầu óc Thẩm Nguyệt trống rỗng, nàng không bao giờ có thể tưởng tượng ra được hoàn cảnh đôi bàn tay hắn trượt xuống lưng của mình.

Những ngón tay thon dài của hắn lần theo rốn nàng rồi từ từ di chuyển lên trên...

“Tô Vũ...”

Tay Tô Vũ dừng lại, hân hân nàng thật sâu, cố kiềm chế nói: “Nếu nàng nói không thì ta sẽ không tiếp tục nữa”.

Lúc đó Thẩm Nguyệt có thể nhìn rõ cảm xúc trong mắt hắn, khóe mắt hắn còn nhuộm một màu ửng đỏ rất nhạt.

Ánh mắt của hắn đã không còn tĩnh lặng nữa mà đã gợn sóng dữ dội, chỉ hận không thể nuốt trọn nàng chỉ trong một lần.

Nhưng dù vậy hắn vẫn cố kiên nhẫn.

Thẩm Nguyệt làm sao có thể nhẫn tâm, nàng khàn giọng nói: “Ta đã từng sinh con, chàng vẫn muốn sao?”

Tô Vũ nói: “Tất nhiên là muốn, Bắp Chân đã theo họ Tô của ta, sớm muộn gì cũng là con của ta”.

Thẩm Nguyệt nở nụ cười yếu ớt, nàng ngẩng đầu hân lên yết hầu của Tô Vũ, toát ra bộ dáng quyến rũ nói: “Vậy nếu như chàng cứ kìm nén thì sớm muộn gì chàng cũng gặp rắc rối, lúc đó chính ta lại là người chịu thiệt”.

Hành động đó của nàng đã khiến cho người giỏi kiềm chế như Tô Vũ cuối cùng cũng không thể bình tĩnh được nữa.

Hắn nheo mắt rồi lại cúi đầu, giữ chặt lấy nàng khi nói: “Vậy thì ta sẽ không kiềm nén nữa”.

Một tay của Tô Vũ từng chút một di chuyển lên trên, một tay còn lại ôm chặt lấy nàng.

Thẩm Nguyệt nghĩ rằng nàng đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng khi bàn tay của hắn thực sự chạm vào nàng thì nàng lại giống như người bị tước vũ khí và phải đầu hàng, đầu óc trống rỗng.

Nàng vòng tay qua eo Tô Vũ rồi ôm chặt lấy lưng hắn, những đầu ngón tay không khỏi vuốt ve những vết sẹo dài trên lưng hắn.

Tô Vũ rất mạnh mẽ nhưng cũng rất dịu dàng.

Từ cổ họng của Thẩm Nguyệt tràn ra tiếng r3n rĩ khe khẽ, theo từng động tác của hắn, những ngón tay của nàng ấn nhẹ lên lưng hắn, lướt qua các khớp xương trên lưng hắn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 835

Vào thời điểm đó, nàng bỗng cảm thấy rằng sự tồn tại của Tô Vũ quả là kiệt tác hoàn hảo nhất của tạo hóa.

Hốc mắt của Thẩm Nguyệt có chút nóng lên, nàng liên tục nỉ non gọi tên của Tô Vũ.

Tô Vũ có chút cuồng loạn nói: “A Nguyệt, nàng cứ gọi như vậy làm ta sắp điên rồi”.

Hai người hấp dẫn nhau đến mức chỉ cần có một tia lửa nhỏ cũng có thể khiến cho cả thảo nguyên cháy rụi.

Tiếng thì thầm của Thẩm Nguyệt tràn đầy quyến rũ, nàng thở gấp nói: “Ta cũng rất muốn... không phát ra âm thanh...”

“Ta thích đi đâu đó”, hắ vừa vuốt ve nàng vừa nói: “Ta thích nghe giọng nàng như vậy”.

Trong lòng như có con nai chạy loạn, Tô Vũ đã tới gần giới hạn của mình.

Trái tim của Thẩm Nguyệt đập càng lúc càng nhanh, toàn thân cũng càng lúc càng nóng lên, nàng vô thức muốn khép chân lại nhưng lại bị hắ đẩy vào giữa, không thể rút lui.

Nhưng hắ chỉ nán lại đó, không vội vàng tiến vào thành trì.

Thẩm Nguyệt không kiềm chế được mà run rẩy, cảm giác nóng bỏng đến từng giọt máu, cuối cùng hội tụ thành một dòng suối ấm từ bụng dưới chậm rãi chảy ra...

Tô Vũ mê đắm nói: “A Nguyệt, nàng ướt...”

Cho đến lúc này hắn đã có bằng chứng chắc chắn cho những gì mình nói.

Thẩm Nguyệt ôm chặt lấy cổ hắn rồi hôn hắn say đắm.

Dòng suối ấm lại chảy ra.

Tuy nhiên, ngay khi Tô Vũ chuẩn bị tấn công thì thất lưng của Thẩm Nguyệt đã siết chặt khiến nàng dừng lại.

Tô Vũ chạt vật dừng lại, khó khăn hỏi: “Nàng đến kỳ cách đây bao lâu rồi?”

Thẩm Nguyệt như sắp khóc, một lúc sau mới chậm rãi nói: “Ta nghĩ nếu ta đoán không lầm thì có lẽ là bây giờ...”

Đừng nói đến cảm quan của Tô Vũ, ngay cả Thẩm Nguyệt cũng có thể ngửi thấy mùi máu tanh đang dần dần tản ra.

Thẩm Nguyệt chỉ đập đầu chết, sớm không đến muộn không đến lại đến vào ngày hôm nay! Lại đến ngay vào lúc này!

Mặt nàng đỏ bừng, nàng nói: “Hay là...”

Tô Vũ hít một hơi thật sâu, hắn cố gắng bình tĩnh lại rồi mỉm cười an ủi Thẩm Nguyệt, sau đó tách ra khỏi nàng: “Lần sau đi. Nếu như đã không được thì để ta hôn nàng nhiều hơn”.

Hắn hôn nàng hết lần này đến lần khác, để lại dấu hôn trên khắp cơ thể nàng.

Đây là chuyện duy nhất mà Tô Vũ có thể làm.

Thẩm Nguyệt ôm đầu hắn, mãn nguyện thì thầm nói: “Dù sao cũng là của chàng, ta chạy không được, cũng sẽ không chạy”.

Vừa nói nàng vừa chậm rãi đưa một tay xuống bụng dưới của Tô Vũ nhưng đã bị Tô Vũ kịp thời ngăn lại.

Tô Vũ thở dài nói: “Đừng sờ loạn, sẽ bình tĩnh lại ngay thôi”.

Thâm Nguyệt vùi đầu vào tóc hắn, không muốn để hắn nhìn thấy nàng xấu hổ, nàng nói: “Ta thấy nó chậm chạp không chịu bình tĩnh, hay là ta dùng tay giúp chàng giải quyết...”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 836

Tô Vũ: "...”

“Ta nghe nói nhịn lâu quá cũng không tốt”.

“Nàng nghe ai nói?”

“Nghe trong sách nói”, Thẩm Nguyệt đáp: “Ta không muốn chàng bị bệnh đâu”.

Tô Vũ bất đắc dĩ nói đùa: “Nàng đang sợ sau này nàng sẽ chịu thiệt sao?”

Tay của Thẩm Nguyệt vẫn đang lấn xuống bụng dưới của hắn, hắn dừng một chút rồi lại nghiêm mặt nói: “Đừng đụng vào, một lát nữa sẽ làm bẩn tay nàng đó”.

“Không bẩn”, Thẩm Nguyệt mở mắt nhìn hắn, nói với giọng vô cùng ngọt ngào: “Tô Vũ, chàng đã chạm vào ta, bây giờ tới lượt ta chạm vào chàng”.

Nàng bướng bỉnh lấn tay xuống dưới, không muốn Tô Vũ chịu đựng thêm nữa. Nếu như nàng có thể giải quyết thì nàng cũng không tiếc công sức giúp hắn giải quyết.

Về mặt sinh lý nam nữ, Thẩm Nguyệt tuy không thành thạo nhưng cũng biết được vài điếu.

Khi Thẩm Nguyệt chạm vào hắn thì toàn thân nàng đã nóng bừng, nàng nghe thấy tiếng thở của Tô Vũ vô cùng hỗn loạn nhưng hắn vẫn cố gắng bình tĩnh lại.

Nàng di chuyển rất chậm chạp, hoàn toàn không có kinh nghiệm.

Thẩm Nguyệt nhìn gương mặt nhợt nhạt của Tô Vũ, không hiểu sao lại bị thần sắc của hắn làm cho ngứa ngáy khó chịu.

Tay Tô Vũ đột nhiên giơ lên che mắt nàng, hắn dựa vào tai nàng thở d ồc, thậm chí còn hôn nàng điên cuồng sau đó không ngừng vuốt ve cơ thể nàng.

“Sao chàng không để cho ta xem...”, Thẩm Nguyệt nũng nịu nói: “Ta cũng thích nhìn thấy chàng như vậy, thích nhìn thấy chàng bối rối chật vật vì động tình với ta, nét mặt tràn ngập sự chiếm hữu đối với ta”.

Xuyên qua kẽ hở giữa các ngón tay, nàng thấy Tô Vũ đang cau mày như rất đau đớn, ánh mắt của hắn tràn đầy hoang dại khắc sâu vào trong lòng của Thẩm Nguyệt, hắn như muốn ăn tươi nuốt sống Thẩm Nguyệt để thỏa mãn d*o vọng của mình, Thẩm Nguyệt biết rằng đi đâu đó là bởi vì hắn đang bị động trong chuyện này.

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thẩm Nguyệt, lá gan của nàng càng lúc càng lớn”.

“Lá gan của ta lớn cũng là do rèn luyện mà có thôi. Chàng có biết mỗi lần ta đối mặt với chàng là mỗi lần ta phải đổ mặt thẹn thùng? Ta nghĩ rằng chỉ có một mình ta bị chàng trêu đùa... ưm...”

Trước khi nàng có thể nói hết lời thì môi của Tô Vũ đã nghiêng lên môi nàng, khuấy đảo miệng của nàng.

Một lúc sau thì tay của Thẩm Nguyệt đã trở nên rất dính.

Sơn động hoang vắng giờ lại ấm áp như xuân tới.

Cả Thẩm Nguyệt và Tô Vũ đều dần bình tĩnh lại, sau đó là sự im lặng quyến rũ chết người.

Thẩm Nguyệt rất lâu sau cũng chưa lấy lại sức, tay Tô Vũ vẫn đang ôm lấy lưng nàng, từng cái chạm nhẹ nhàng của hắn vẫn khiến cho từng giây thần kinh của nàng chịu kích động.

Nàng cảm thấy mình và Tô Vũ dường như đã tiến thêm một bước.

Cảm giác từng bước thân cận với hắn khiến cho Thẩm Nguyệt cảm thấy rất thỏa mãn.

Không khi nào nàng cảm thấy hạnh phúc hơn lúc được lặng lẽ ôm chặt lấy hắn như lúc này.

Tô Vũ lại nhẹ nhàng hôn lên những dấu hôn mà hắn đã để lại trên cơ thể của nàng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 837

Thẩm Nguyệt mơ màng hỏi: “Chàng có mệt không?”

“Lời này ta phải hỏi nàng mới đúng”.

Thẩm Nguyệt mím môi, có chút ngượng ngùng nói: “Thật sự chàng còn chưa làm gì ta, ta chỉ tiện tay giúp đỡ một chút thôi. Còn chàng, vừa rồi chàng đã bị thương mà còn như thế... chắc là chàng phải mệt mỏi lắm”.

“Tiện tay giúp đỡ”, Tô Vũ tỏ thái độ nói: “Chà, diễn đạt như vậy nghe thật sinh động”.

Thẩm Nguyệt trừng mắt nhìn hắn nói: “Ta đang nghiêm túc hỏi về thân thể của chàng vậy mà chàng còn trêu đùa ta”.

“Vậy thì ta sẽ trả lời nàng một cách nghiêm túc”, Tô Vũ ôm Thẩm Nguyệt trong vòng tay, hít thở sâu bên tai nàng.

“Ta cảm thấy cả thể xác và tinh thần đều sung sướng, trạng thái vô cùng tốt. A Nguyệt, nàng tình nguyện gần gũi ta như vậy là ta đã cảm thấy thỏa mãn lắm rồi”.

Trái tim của Thẩm Nguyệt dần dần được lấp đầy bởi sự rung động chỉ xuất hiện khi nàng đối mặt với Tô Vũ.

Trời đã khuya, cả hai đều cảm thấy ấm áp nhưng vẫn phải đứng dậy thu dọn.

Tô Vũ vừa định đứng dậy thì Thẩm Nguyệt liền nói: “Nhắm mắt lại, đừng nhìn”.

Tô Vũ mỉm cười rồi thực sự nhắm mắt lại. Thẩm Nguyệt quay lưng về phía hắn, lần lượt mặc y phục vào.

Nàng nhìn xuống dưới thì thấy dấu hôn của Tô Vũ hằn lên trên khắp da thịt. Tai của Thẩm Nguyệt đỏ lên, nàng vội vàng mặc lại y phục lên người.

Nhưng vẫn còn phần vạt bên hông áo mà một tay nàng không thể nào kéo lên được, nàng cũng không thể nào buộc thắt lưng lại được.

Nàng vò đầu bứt tóc một hồi sau đó hai mắt tối sầm lại, ngẩng đầu lên nhìn thấy Tô Vũ đã mặc xong y phục chỉnh tề trước mặt.

“Đề ta làm”, Tô Vũ đan những ngón tay vào vạt áo của nàng, linh hoạt khóa lại từng chiếc cúc áo một cách chậm rãi duyên dáng.

Tô Vũ nhìn nàng từ trên xuống dưới bằng ánh mắt ấm áp rồi nói: “Hiện tại ta không nhìn thấy gì cả”.

Phải biết rằng bên dưới lớp y phục của Thẩm Nguyệt đều là dấu vết mà Tô Vũ để lại.

Bàn tay của Thẩm Nguyệt vẫn còn dính, sau đó nàng đã đi ra ngoài định rửa tay bằng tuyết tan.

Thấy Tô Vũ đi theo, Thẩm Nguyệt liền cảm thấy không được tự nhiên mà nói: “Chàng... chàng không cần phải đi theo ta, ta biết phải rửa sạch thế nào mà”.

“Tuyết lạnh lắm, ta sẽ làm tan chảy tuyết rồi đổ lên tay nàng. Nàng đừng chạm vào băng tuyết lạnh lẽo”.

“Thực sự không cần thiết!”, Thẩm Nguyệt phất tay áo nói: “Chàng lo tự mình làm sạch mình đi”.

Tô Vũ nhìn tay áo nàng rồi trầm ngâm nói: “Nhưng chuyện này là do ta gây ra, ta nên chịu trách nhiệm đến cùng”.

Thẩm Nguyệt tức giận nói: “Ta không cần chàng chịu trách nhiệm”.

Tô Vũ nhìn bầu trời bên ngoài sấm động rồi nói: “Nếu chúng ta còn chậm trễ thì có lẽ một lát nữa bọn họ sẽ tìm được đến đây. Nàng muốn đi”.

lại chứng cứ hay sao?”

Thâm Nguyệt bước ra khỏi sơn động, Tô Vũ cũng bước ra theo nàng.

Hai người ng ồi xõm dưới gốc cây tùng, tuyết đọng dưới gốc cây rất dày.

Thâm Nguyệt bốc một nắm tuyết, nhưng nàng còn chưa kịp c ầm lên thì đã bị Tô Vũ lấy đi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 838

Nàng r ầu r ỉ nhìn những ngón tay mảnh mai thon dài của Tô Vũ nặn tuyết thành một quả bóng, từ trong những kẽ tay của hắn mới chảy ra nước lạnh khiến cho bàn tay của hắn cũng phải ửng đỏ.

Tô Vũ nói: “A Nguyệt, hứng nước này”.

Tuyết tan lúc này vẫn còn lạnh nhưng không đến mức làm lạnh cóng tay nàng.

Tuyết tan ra dòng nước trong suốt rửa sạch bàn tay còn dính của Thẩm Nguyệt. Nàng có chút xấu hổ, bất giác nói: “Ta có cảm giác như mình đã làm một chuyện không được làm”.

Tô Vũ nói: “Tất nhiên r ồi, nàng dám dùng một tay chiếm đoạt ta”.

Thẩm Nguyệt vặn lại: “Chàng nói chuyện có lương tâm một chút đi, rõ ràng là chàng muốn chiếm đoạt ta trước, ta chỉ giúp chàng giải quyết hậu quả mà thôi”.

Nàng vừa dứt lời thì hai người lại rơi vào bầu không khí im lặng, nhưng sự ngọt ngào kéo dài giữa hai người đã nhanh chóng giải quyết sự ngưng đọng đó.

Trong khi Thẩm Nguyệt rửa tay thì tuyết trên tay Tô Vũ đã tan chảy gần hết.

Nàng rũ nước trên tay, sau đó lắng nghe tiếng bước chân truyền đến mỗi lúc một gần.

Bước chân không hề gấp gáp, Tô Vũ nói: “Chắc là bọn họ đã tìm tới r ồi”.

“Tô Vũ”, Thẩm Nguyệt nhẹ nhàng gọi tên hắn.

Hắn cũng nhẹ nhàng đáp lời nàng.

Thẩm Nguyệt nói: “Ta không muốn để cho người khác biết về mối quan hệ giữa chúng ta”.

“Loại quan hệ gì?”

Thẩm Nguyệt mím môi, cup mắt xuống không nhìn hắn, chỉ nói: “Chính là loại quan hệ khi chúng ta ở trong sơn động. Có lẽ sau khi rời khỏi đây thì ta sẽ tiếp tục bất hòa với chàng và giữ khoảng cách với chàng như trước”.

Ngừng một chút, nàng lại nói: “Bây giờ vẫn chưa về tới kinh thành, ta còn chưa hoàn toàn mở lòng mà nha hoàn trong biệt uyển cùng gã thủ thành đã chết đầu có thể liếc mắt nhìn một cái đã nhìn thấu chúng ta. Ta thật sự không muốn chúng ta gặp rắc rối khi về kinh”.

Lần này nàng không còn do dự cũng không còn mơ hồ, nội tâm nàng đã vô cùng kiên định tự nhủ khi nàng cùng Tô Vũ trở về thì nàng nhất định sẽ cất giấu kín kẽ tình cảm của mình đối với Tô Vũ không cho người ngoài phát hiện.

“Quay về kinh sao?”, Tô Vũ liếc mắt nhìn nàng rồi nói: “Ta không định để nàng trở về kinh. Đợi đến khi chúng ta tới tòa thành tiếp theo thì ta sẽ liên lạc với triêu thần cũ đưa nàng về phía nam tập hợp cùng đại quân Nam Cảnh của Hoắc tướng quân”.

Thẩm Nguyệt chấn động, nàng ngẩng đầu lên thấy Trần Như Lương cùng Hạ Du xuất hiện ở phía bên kia của khu rừng.

Nàng liền hỏi: “Nếu như ta không trở về kinh thì Bắc Chân phải làm sao?”

“Ta sẽ tìm cách”.

Khi Thẩm Nguyệt định hỏi hắn muốn làm gì thì hai người ở đằng kia đã phát hiện ra họ.

Hạ Du đột nhiên cao giọng: “Thâm Nguyệt, hóa ra là hai người đang ở đây! Hại ta và T`ân tướng quân phải tìm lâu như vậy!”

Thâm Nguyệt còn chưa kịp hỏi nửa câu còn lại thì Hạ Du đã chạy tới nói tiếp: “Hai người không sao chứ? Lúc nãy bọn ta vừa tìm thấy thi thể của sát thủ”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 839

Rõ ràng không cần hỏi cũng biết đó là kiệt tác của Tô Vũ.

Thẩm Nguyệt lắc đầu nói: “Bọn ta không sao”.

Tần Như Lương nói: “Nếu như đã không sao thì chúng ta nhanh chóng xuống núi đi”.

Bọn họ đi đến tòa thành tiếp theo, nơi này đã rất thận trọng, chỉ cần thúc ngựa chạy nhanh thì vài ngày nữa là về đến kinh thành.

Nhưng Tô Vũ không định quay về kinh, chờ hấn liên lạc được với triều thần cũ thì sẽ ngay lập tức đi về phía nam.

Trái tim của Thẩm Nguyệt chùng xuống, không thể nào bình tĩnh được.

Nàng đã rất gần kinh thành nhưng vẫn chưa thể vào thành.

Dù Tô Vũ nói sẽ tìm cách nhưng Thẩm Nguyệt không thể không lo lắng cho Bắp Chân. Đã lâu rồi nàng chưa về nhà, không biết đã có chuyện gì xảy ra với Bắp Chân. Nếu như nó vẫn còn ở trong kinh thành thì Thẩm Nguyệt không thể nào không để ý đến nó.

Cũng may trong kinh thành còn có Liên Thanh Châu, nếu như có chuyện gì xảy ra thì Liên Thanh Châu cũng sẽ tìm cách lo liệu cho nó.

Khi Tô Vũ từ bên ngoài trở về, vừa vào sân thì đã bị Thẩm Nguyệt chặn lại.

Nàng hỏi: “Chàng đi bàn bạc kết quả ra sao rồi?”

Tô Vũ nói: “Mọi việc vẫn thuận lợi. Ngày mai chúng ta sẽ lên đường đi về phía nam”.

Hắn đứng dưới bầu trời lạnh giá, mái tóc đen buông dài trên bộ y phục đen, gương mặt vô cùng trầm lặng lãnh đạm. Hắn mỉm cười dịu dàng với Thẩm Nguyệt, những đầu ngón tay mát lạnh vuốt tóc bên tai nàng rồi nói: “Trên đường đi nàng đã thu phục được không ít lòng dân, đúng là không uổng phí chuyến đi lần này của nàng. Hôm nay ta đi ngang qua quán trà đã nghe thấy tiên sinh kể chuyện bên trong kể lại câu chuyện của công chúa Tĩnh Nguyệt”.

Thẩm Nguyệt cười nói: “Thật sự đó không phải là năng lực của ta mà đều là công lao của chàng”.

“Tất cả những gì ta có thể làm chỉ là chỉ đường cho nàng, con đường này chính là do một mình nàng tự bước đi”, Tô Vũ nhìn nàng bằng đôi mắt sâu thẳm rồi nói tiếp: “A Nguyệt, trời đông giá rét rất nhanh sẽ qua đi”.

Thẩm Nguyệt nói: “Trời đông giá rét năm nay chỉ vừa mới bắt đầu”.

Tô Vũ chỉ mỉm cười chứ không nói gì nữa.

Thẩm Nguyệt suy nghĩ một chút rồi nói: “Ngày mai chúng ta phải đi về phương nam sao? Không phải như vậy là quá sớm hay sao? Kinh thành ở cách đây không xa, nếu như ta...”

Nàng đang muốn nói nếu như nàng cải trang lén vào trong kinh thành mang Bắp Chân ra thì nàng sẽ không cần phải lo lắng nữa. Sau này trời cao biển rộng, nàng và Tô Vũ đều có thể nỗ lực.

Tô Vũ tất nhiên biết rằng nàng đang muốn nói chuyện gì, liền ngắt lời nàng: “Tuy kinh thành cách đây không xa nhưng trong kinh thành chắc chắn có rất nhiều tai mắt. Chỉ cần nàng vào kinh và bước tới cửa lớn phủ tướng quân thì hoàng đế sẽ biết được trước tiên. Đến lúc đó nàng nghĩ mình còn có thể đi được hay sao?”

Thẩm Nguyệt cau mày hỏi: “Như vậy chàng định mang Bắp Chân ra ngoài bằng cách nào? Bảo Liên Thanh Châu mang nó ra hay sao?”

Thần sắc của Tô Vũ trông rất phức tạp, hắn trầm ngâm một lúc rồi mới nói: “Nàng chắc chắn sẽ gặp lại Bấp Chân, chỉ là chưa đến lúc mà thôi. Chẳng lẽ nàng muốn dẫn nó vào nam ra bắc, bôn ba chịu khổ hay sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 840

Thẩm Nguyệt gật gật đầu, nhưng vẫn có chút không yên lòng nói: “Đúng vậy, đứa nhóc đó chỉ mới có một tuổi, ta không thể đem theo nó bên ba khắp nơi. Nhưng cũng không thể để cho nó tiếp tục ở lại kinh thành, ta rất sợ hoàng đế sẽ dùng nó uy hiếp ta”.

Tô Vũ nói: “Đừng lo lắng, bây giờ Bắp Chân vẫn an toàn”.

Ngay cả khi Bắp Chân bị hoàng đế Đại Sở dùng làm con bài uy hiếp thì chỉ cần Thẩm Nguyệt còn sống, Bắp Chân sẽ bình an vô sự.

Nhưng lúc này, cho dù có nói thế nào thì Thẩm Nguyệt cũng sẽ nghe không vào. Nàng rất sốt ruột muốn bảo vệ con trai của mình, không hề muốn trở mắt nhìn thấy Bắp Chân rơi vào tay hoàng đế Đại Sở.

Tô Vũ nhìn có vẻ mệt mỏi, Thẩm Nguyệt cũng không hỏi sâu vào, chỉ nói: “Chàng về phòng nghỉ ngơi sớm đi”.

Bộ y phục màu đen của Tô Vũ đã bị rách, bên trên còn có vết máu, tuy rằng không hiện rõ nhưng mặc mãi cũng không thoải mái.

Thẩm Nguyệt vào thành mua một bộ y phục mới, cũng là một bộ y phục màu đen như loại hần thường mặc.

Thẩm Nguyệt cầm quần áo trước mặt nói: “Không biết có vừa người chàng không, chàng cứ mặc thử vào xem”.

Tô Vũ mỉm cười, nhận lấy bộ y phục rồi nói: “A Nguyệt thật có lòng quá”.

Dù sao bây giờ bọn họ cũng không vội vã quay về kinh, Thẩm Nguyệt nghĩ bây giờ nàng chưa cần phải giữ khoảng cách với hần, nàng muốn đối tốt với hần nhiều hơn.

Thẩm Nguyệt nói: “Ta chỉ tiện đường mua được mà thôi”.

Tô Vũ đứng ở khung cửa trong chốc lát rồi hơi nhướng mày nói: “Ta phải đi tắm, nàng muốn vào cùng không?”

Thâm Nguyệt đen mặt từ chối: “Không cần, chàng chỉ cần cởi y phục cũ ra đưa cho ta đem vứt bỏ là được rồi”.

“Cởi ngay tại đây sao?”

Thâm Nguyệt lúng túng.

Ngay sau đó, Tô Vũ liền mỉm cười rồi nhỏ giọng quyến rũ nói: “Nàng vào trong đi, ta sẽ cởi hết ra đưa cho nàng”.

Thâm Nguyệt nghiêm mặt nói: “Tô Vũ, đừng dụ dỗ ta”.

Tô Vũ háng giọng, cố nén nụ cười rồi nói nhỏ: “Nếu như ta thật sự dụ dỗ nàng thì nàng sẽ ăn thịt ta sao? Ta thấy dạo gần đây lá gan của nàng rất lớn”.

Thâm Nguyệt mím môi, quay đầu rời đi, kiên quyết nói: “Tô Vũ, cứ đợi đấy, ta sớm muộn gì cũng sẽ ức hiếp được chàng”.

Tô Vũ dựa vào cửa nhìn theo bóng lưng đang chạy trốn của nàng, chậm rãi nói: ” Ta đây lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng. Có đi đâu nhanh như vậy mà nàng đã không còn hiên lành khiến cho ta cảm thấy có chút không quen. Bộ y phục bản này ta có thể tự mình giải quyết sau”.

Thâm Nguyệt quay lưng về phía hành lang gấp khúc và biến mất trong nháy mắt.

Nụ cười trên gương mặt Tô Vũ cũng tắt dần, ngay khi gió thổi qua thì liền biến mất.

Tần Như Lương đi ra ngoài, liếc nhìn thấy Tô Vũ đứng bên khung cửa liền lạnh lùng nói: “Người không cho nàng quay về kinh, nếu như có chuyện không hay xảy ra với Bắc Chân thì nàng sẽ không bao giờ tha thứ cho người”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 841

Tô Vũ phất tay áo, xoay người đi vào phòng, nhẹ giọng nói: “Đi đâu đó không phải cũng hợp ý của người hay sao?”

Sau này Thẩm Nguyệt không xen vào chuyện y phục của Tô Vũ nữa, Tô Vũ đã nói sẽ tự giải quyết mà nàng còn muốn giúp hắn làm những việc này thì có phải là quan tâm thái quá rồi hay không?

Nếu như để Hạ Du biết được đi đâu này thì hắn ta chắc chắn sẽ cười nhạo nàng.

Thậm chí ngay cả việc mua y phục cho hắn thì nàng cũng phải lén lút mua.

Sau khi Hạ Du trở lại thì Thẩm Nguyệt không chủ động đến cửa phòng Tô Vũ nữa.

Dù sao nếu như thái độ của Thẩm Nguyệt đối với Tô Vũ quá khác biệt thì Hạ Du và Tần Như Lương sẽ sinh nghi, cho rằng chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra trong sơn động vào hôm trước.

Ừm, đúng là đã có chuyện xảy ra, nhưng cũng không hoàn toàn xảy ra.

Thẩm Nguyệt lắc đầu, ảo não gõ lên trán rồi tự nhủ: “Người đang suy nghĩ cái gì vậy hả?”

Không ngờ Thẩm Nguyệt lại tình cờ bắt gặp Hạ Du đang ôm y phục bên cửa Tô Vũ vào ban đêm.

Thẩm Nguyệt ngăn người, Hạ Du ngẩng đầu nhìn thấy nàng thì cũng ngăn người.

Hạ Du nói: “Muộn như vậy mà cô còn chưa ngủ sao?”

“Người đang làm gì vậy?”, Thẩm Nguyệt nheo mắt hỏi.

Hạ Du thản nhiên nói: “Đại học sĩ bảo ta đi đốt y phục bẩn của hần”.

Tô Vũ không muốn đưa cho nàng mà lại đưa cho Hạ Du?

Thẩm Nguyệt không tin tưởng liền hỏi: “Là Tô Vũ đưa cho người sao?”

Hạ Du nói: “Ta tình cờ đi ngang qua phòng của hần, thấy sắc mặt của hần không được tốt lắm. Hần nhờ ta giúp nên ta liền thuận tay giúp hần một chút mà thôi”.

Thẩm Nguyệt nghi hoặc hỏi: “Là Tô Vũ chủ động nhờ người giúp sao?”

Tô Vũ sao có thể nhờ Hạ Du làm những chuyện vặt vãnh này, hơn nữa sao Hạ Du lại đi ngang qua phòng hần chứ?

Hạ Du liếc nhìn nàng rồi nói: “Đúng vậy, có vấn đề gì sao? Cánh tay của đại học sĩ đang chảy nhiều máu khi ta đến đó, ta nhìn thấy cho nên mới muốn giúp hần một chút. Sao cô không đi xem thử một chút đi?”

Thẩm Nguyệt vừa nghe thấy vậy thì liền cảm thấy lo lắng cho vết thương của Tô Vũ cho nên nhanh chóng đi qua người Hạ Du rồi vội vàng hướng về phòng của Tô Vũ.

Hạ Du mang theo y phục của Tô Vũ vội vàng đi qua hành lang gấp khúc. Ở đằng kia có một bếp lò, chỉ cần hần ném y phục vào bếp lò đốt sạch sẽ thì hần ta sẽ hoàn thành nhiệm vụ mà Tô Vũ giao cho.

Sau khi Thẩm Nguyệt đi được một đoạn, nghĩ đến phản ứng của Hạ Du thì nàng luôn cảm thấy phản ứng của hần ta quá bình tĩnh và tự nhiên, dường như có đi đâu gì đó không đúng ở đây.

Nàng dừng lại, quay đầu liếc nhìn Hạ Du một cái.

Hạ Du bước đi rất nhanh, cứ như thể có ai đó đang đuổi theo hần ta vậy.

Khi Hạ Du tìm thấy bếp than, thấy ngọn lửa nhỏ bên trong vẫn chưa được dập tắt nên hần ta nhanh chóng quạt lửa, thấy lửa vừa bùng lên thì

hắn ta đã lập tức không trì hoãn nữa mà ném y phục của Tô Vũ vào trong bếp than.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 842

Thấy lửa vẫn chưa cháy lớn, Hạ Du lại phải ra sức quạt gió.

Khi Thẩm Nguyệt bước đến thì nhìn thấy Hạ Du đang ng ỡ xồm trước bếp lò ra sức làm việc.

“Hạ Du, ngươi đang làm gì vậy?”, Thẩm Nguyệt bất thành linh hỏi.

Hạ Du nghe thấy tiếng động, vừa quay đầu lại đã thấy Thẩm Nguyệt đứng lảng lạng dưới ánh lửa mờ ảo, hấn ta li ền sợ hãi nhẩy dựng lên: “Chết tiệt, Thẩm Nguyệt, cô tới khi nào vậy! Sao đi mà không phát ra tiếng!”

Thẩm Nguyệt không nói lời nào, chỉ liếc mắt nhìn hấn ta.

Ánh mắt của nàng lúc này rất phức tạp, d ần d ần đã khiến cho Hạ Du lúc nãy còn bình tĩnh thì bây giờ đã biến sắc.

Hạ Du còn chưa thể định th ần li ền nói: “Cô... tại sao cô lại nhìn ta như thế? Cô làm ta sợ quá đó”.

Tô Vũ nói: “Nếu như ngươi không làm gì sai thì sao phải hoảng sợ?”

Vừa nói nàng vừa nghiêng đầu nhìn bếp than sau lưng Hạ Du, nghi hoặc nói: “Y phục của Tô Vũ đâu, hấn bảo ngươi nhất định phải thiêu hủy nó sao?”

Hạ Du lấp bắp nói: “Ừm... dù sao thì trên y phục cũng có vết máu, lỡ như dọ đến người khác thì sao? Thẩm Nguyệt, cô tránh ra trước đi, y phục dính máu khi thiêu hủy sẽ tỏa ra mùi rất khó ngửi... ta đã nói là miệng vết thương của đại học sĩ đã rách ra, sao cô không tới thăm hấn thử xem?”

Trong lúc hấn đang nói thì ngọn lửa nhỏ trong bếp lò đã bắt đầu cháy bùng lên nuốt chửng bộ y phục màu đen.

Hạ Du nhìn thấy trong đáy mắt Thẩm Nguyệt lóe lên ánh lửa, hắn quay đầu liếc nhìn bếp lò một cái rồi không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Hắn ta thẫn thờ, trời ơi, tốn biết bao nhiêu công sức, cuối cùng nó cũng đã cháy rồi.

Vì vậy Hạ Du đã bình tĩnh lại rồi nói với Thẩm Nguyệt: “Ta xong việc ở đây rồi, cô mau đi thăm đại học sĩ đi”.

Có lẽ bởi vì biểu cảm nhẹ nhõm trên gương mặt của Hạ Du quá rõ ràng nên nó đã không thoát khỏi ánh mắt của Thẩm Nguyệt.

Nhìn thấy ngọn lửa ngày càng bùng cháy lớn hơn, Thẩm Nguyệt đang đứng yên đột nhiên lại thừa cơ Hạ Du không để ý liền nhảy sang muốn lấy bộ y phục của Tô Vũ trong đám lửa ra ngoài.

Hạ Du thấy thế thì liền kinh hãi, vội vàng ngăn cản lại rồi nói: “Thẩm Nguyệt, cô đang làm gì vậy? Lửa đang cháy lớn lắm, cô đang làm gì vậy chứ?”

Thẩm Nguyệt gạt Hạ Du sang một bên, lạnh lùng nói: “Tránh ra! Diễn xuất của người tệ lắm!”

Nàng chắc chắn bộ y phục này còn ẩn giấu đi đâu gì đó cố quái.

Vì vậy Thẩm Nguyệt đã nhảy đến bếp lò, không do dự đưa tay vào trong ngọn lửa.

Nàng bị lửa nóng khiến cho phải rút tay lại mấy lần nhưng sau đó vẫn tiếp tục rút y phục của Tô Vũ ra từng chút một.

Vạt áo của hắn tất nhiên đã bị thiêu thành tro tàn, một làn gió thổi qua liền khiến tro tàn bay khắp nơi.

Mùi khói xộc vào mũi nàng, lúc này bỗng nhiên lại có một cuộn giấy màu vàng từ trong y phục rơi ra.

Thảm Nguyệt biến sắc, cố gắng không để chính mình bị phỏng, nhanh chóng cầm lấy vật vừa bị rơi ra lên.

Thứ màu vàng đó đã bị hun khói thành màu đen.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 843

Tô Vũ nhìn lên Hạ Du đang im lặng rồi hỏi: “Đây là cái gì?”

Hạ Du nói: “Cô có hỏi thì ta cũng không biết, lần này ta thật sự không nói dối cô”.

Thẩm Nguyệt mím môi cầm lấy thứ đen ngòm kia trên tay. Dù nó rất nóng nhưng nàng không cách nào vớt nó đi được.

Vừa nhìn thấy màu sắc của nó thì Thẩm Nguyệt đã biết nó là cái gì.

Thánh chỉ.

Không ngờ Tô Vũ lại giấu nàng thứ này, hơn nữa còn muốn vớt bỏ thứ này sau lưng nàng.

Thẩm Nguyệt chậm rãi mở thánh chỉ ra, mặc dù lớp tơ lụa bên ngoài đã bị cháy xém nhưng chữ viết bên trong vẫn còn có thể xem rõ được.

Sắc mặt của Thẩm Nguyệt biến đổi nhiều lần, cuối cùng trở nên vô cùng hoang mang.

Hạ Du cũng biết thứ mà Tô Vũ phải âm thầm hủy đi sau lưng Thẩm Nguyệt chắc chắn không phải là thứ gì tốt.

Hắn ta nghiêng đầu nhìn rồi hỏi: “Bên trên đó viết gì vậy?”

Nhưng hắn ta còn chưa kịp nhìn được phần mở đầu thì Thẩm Nguyệt đã thu lại thánh chỉ sau đó nhanh chóng rời đi, nàng lầm bầm nói: “Người đừng quan tâm, việc này không liên quan đến người”.

Nàng ngay lập tức đi thẳng đến cửa phòng Tô Vũ.

Đèn trong phòng hắn vẫn sáng.

Thẩm Nguyệt tràn đầy tức giận, không thể nào bình tĩnh lý trí được nữa, trước khi quyết định phải bình tĩnh đối mặt thì nàng đã đưa tay đẩy cửa phòng của Tô Vũ ra.

Lúc này Tô Vũ còn chưa ngủ cho nên vẫn chưa chốt cửa.

Tô Vũ đang tự mình thay thuốc cho vết thương trên cánh tay, bởi vì một tay không thuận tiện nên động tác vô cùng chậm.

Khi Thẩm Nguyệt bước vào thì hắn đã rửa tay áo màu trắng xuống, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Thẩm Nguyệt cầm trong tay thánh chỉ bị cháy xém thì thần sắc của hắn liền trở nên âm trầm.

Thẩm Nguyệt hít một hơi thật sâu rồi nhấc chân bước vào, đứng mặt đối mặt với Tô Vũ.

Nàng nói: “Tô Vũ, chàng không định nói với ta chuyện gì hay sao?”

Tô Vũ nói: “Nàng đã nhìn thấy tất cả rồi, ta còn biết nói cái gì nữa? Cho dù ta có nói thì nàng sẽ chịu nghe sao?”

Thẩm Nguyệt mím môi, trong lòng tức giận, nàng đập thánh chỉ xuống bàn rồi hỏi: “Thánh chỉ này được truyền đến từ lúc nào?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 844

“Đây là mật chỉ được truyền đến từ kinh thành từ hai ngày trước nhưng hôm nay mới đến tay ta”.

“Vậy chàng đã đọc qua nội dung trên đó chưa?”

Tô Vũ đặt tay ở trên bàn, nhẹ giọng nói: “Tất nhiên là ta đã đọc rồi”.

Thẩm Nguyệt nói: “Chàng đã đọc rồi mà sao không nói với ta? Nếu như chàng đã đọc rồi thì tại sao còn không về kinh mà lại đi về phía nam vào ngày mai? Tại sao chàng phải nói dối ta rằng Bấp Chân vẫn ổn và chàng sẽ tìm cách cứu nó?”

Nàng bước đến gần sát Tô Vũ rồi nói gần từng chữ một: “Trong thánh chỉ nói Bấp Chân đã bị đưa vào cung, bây giờ đang bệnh nặng, chàng nói cho ta biết chàng định cứu nó bằng cách nào? Chẳng lẽ chàng luôn muốn lừa gạt ta, muốn ta bỏ lại con ta không quan tâm đến sống chết của nó hay sao?”

Toàn thân căng thẳng và lực đạo, ở trước mặt Tô Vũ, cô giống như một con thú mẹ đang bảo vệ con bê của mình. Nếu kẻ nào dám uy hiếp đến con của nàng thì nàng nhất định sẽ xông lên, không bao giờ lùi bước.

Tô Vũ hơi ngả người về phía sau dựa vào mép bàn, tóc hấn xõa trên vai rồi nhẹ nhàng rũ xuống bộ y phục màu trắng của hấn giống như cũng đã bị nhuộm một màu bạc trắng.

Ánh mắt của hấn như tối lại, hình bóng của thẩm nguyệt in trong đáy mắt hấn đang tràn đầy lo lắng.

Tô Vũ nhẹ giọng nói: “Mặc dù thánh chỉ này là mật lệnh nhưng đã truyền qua tất cả những tòa thành mà nàng có khả năng đi qua, mục đích chính là để cho nàng xem được”.

Thẩm Nguyệt nói: “Ta biết đây là chiêu trò đê tiện nhưng ta không thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra. Khi ta rời kinh bất đắc dĩ mới không thể mang theo Bấp Chân, ta đã dặn dò nhị nương cùng Ngọc Nghiên một khi phát hiện có chuyện không lành thì phải ngay lập tức mang Bấp Chân đi tìm Liên Thanh Châu. Nhưng bây giờ Bấp Chân đã bị mang vào cung, ta có thể không quan tâm hay sao?”

Nàng hướng ánh mắt ngấn lệ nhìn Tô Vũ rồi lại nói: “Lần trước Bấp Chân bị đưa vào cung, không ăn không uống dẫn đến sinh bệnh. Lần này nếu như nó lại bệnh mà không có người thân bên cạnh chăm sóc thì sẽ thế nào chứ?”

Nàng lùi lại hai bước, bàn tay siết chặt thành quyền dưới tay áo, thần sắc phức tạp nói: “Tô Vũ, chàng có suy xét của riêng mình, nhưng dù thế nào ta cũng không thể làm theo ý chàng được. Nếu như đến cuối cùng ta cũng không biết được chuyện này thì ta sẽ hối hận cả đời. Ngày mai ta sẽ không cùng chàng đi về phía nam”.

Nói xong, Thẩm Nguyệt liền xoay người muốn đi ra ngoài.

Tô Vũ ở sau lưng vẫn nhẹ giọng nói: “Nếu không đi về phía nam thì nàng định làm gì?”

“Ta sẽ về kinh”, Thẩm Nguyệt bình tĩnh nói: “Tối nay ta sẽ trở về”.

“Nàng làm như vậy chẳng phải là đúng với ý mà hoàng đế mong muốn hay sao? Ông ta rõ ràng muốn dùng việc này dẫn dụ nàng về kinh”, Tô Vũ nói: “Nàng phải biết rõ lần này nàng trở về sẽ xảy ra chuyện gì, nàng sẽ không dễ dàng thoát thân lần nữa, thậm chí không thể nắm trong tay sinh tử của chính mình”.

Thẩm Nguyệt quay đầu lại nhìn hắn, tỏ thái độ kiên quyết nói: “Dù vậy thì ta cũng sẽ trở về”.

Thần sắc của Tô Vũ vẫn rất bình tĩnh, hắn nói: “Bấp Chân tạm thời sẽ không xảy ra chuyện gì ở trong cung, nếu như nó sinh bệnh thì hoàng đế chắc chắn sẽ hết sức chữa trị cho nó. Chỉ cần nàng ở bên ngoài còn sống

một ngày thì Bắp Chân ở trong cung sẽ không gặp phải vấn đề gì. Bây giờ chuyện quan trọng nhất là nàng phải tự bảo vệ mình”.

“Chàng có thể không quan tâm đến sống chết của Bắp Chân nhưng ta là mẹ ruột của nó, ta không muốn để nó phải tự mình sinh tồn ở trong cung. Nếu như cách mà chàng nghĩ ra được chính là bỏ mặc nó không quan tâm vậy thì ta cũng không muốn phiến đến chàng nữa. Chàng không cần phải đi cùng ta, ta sẽ tự mình trở về”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 845

Tô Vũ có chút đăm chiêu, Thẩm Nguyệt còn chưa kịp bước ra khỏi phòng thì đã bị hắt gọi lại.

Hắt nói: “Nếu như nàng nhất định muốn quay về thì ta cũng không phải là không có cách”.

Vừa nói hắt vừa bước đến phía sau lưng Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt nghĩ hắt đã thay đổi chú ý.

Mặc dù Thẩm Nguyệt đã rất tức giận khi phát hiện ra thánh chỉ, nhưng cho dù nàng cố chấp thì nàng vẫn hiểu Tô Vũ.

Nhưng bây giờ bọn họ đang có những lập trường khác nhau và đưa ra những quyết định cũng khác nhau.

Cũng may mật chỉ này xuất hiện chưa quá hai ngày, vẫn chưa quá muộn, còn kịp tính toán lại.

Thẩm Nguyệt không ép Tô Vũ phải cùng tiến cùng lùi với mình trong chuyện này nhưng nếu Tô Vũ sẵn sàng cùng nàng giải cứu Bắc Chân thì nàng vẫn cảm thấy rất cảm kích và vui sướng.

Nàng có thể bớt tức giận và lo lắng, cố gắng bình tĩnh lại để bàn bạc những kế hoạch lâu dài cùng với Tô Vũ.

Vì thế, Thẩm Nguyệt đã quay đầu lại nhìn hắt rồi hỏi: “Chàng đã thỏa hiệp...”, nhưng nàng còn chưa nói hết câu thì Tô Vũ đã bất thành linh giờ tay chạm vào gáy của nàng rồi khẽ kéo nàng lại. Thẩm Nguyệt lập tức cảm thấy sau gáy run lên, trước mắt mờ mịt, miệng chỉ kịp phát ra thêm một chữ “...sao?”

Thẩm Nguyệt ngay lập tức đứng không vững rồi ngã vào trong lòng của Tô Vũ.

Tô Vũ thuận thế ôm lấy nàng, khẽ thì thầm bên tai nàng: “Thật ra cũng không có”.

Ngay khi ý thức bị nhấn chìm, Thẩm Nguyệt vô cùng bu ãn bực với bản thân mình.

Nàng không ngờ rằng Tô Vũ đột nhiên ra tay đánh ngất nàng, mà nàng còn ngây thơ tưởng rằng Tô Vũ sẽ thỏa hiệp.

Uông cho nàng cố gắng thấu hiểu cho hắn, thế rồi nàng tự cho mình là đúng, không hề phòng bị gì với Tô Vũ mới để hắn đạt được ý đồ. Người này đúng là cố chấp và đáng ghét hơn mình nghĩ nhiều!

Nếu Thẩm Nguyệt vẫn còn tỉnh, có thể cử động, có thể nói chuyện, chắc chắn sẽ tức giận đáp trả rồi mắng hắn câu huyết lâm đầu!

Tiếc rằng mọi thứ đã muộn rồi.

Ý thức còn sót lại của nàng cũng chỉ duy trì được trong chốc lát, sau đó chìm vào giấc ngủ cùng cơ thể nàng.

Dù đã ngất xỉu nhưng Thẩm Nguyệt vẫn vô cùng nóng ruột, nàng nhú chạt hàng lông mày, chưa từng thả lỏng chút nào.

Cơ thể mơ mơ màng màng, trong đầu chỉ nghĩ xem phải làm thế nào để cứu Báp Chân. Tiềm thức chìm lắng của nàng đang giục đại não mau chóng tỉnh táo hơn.

Khi Thẩm Nguyệt mở mắt ra, màn đêm bên ngoài vừa tối vừa tĩnh lặng, chắc đang là lúc canh ba nửa đêm.

Đầu nàng vẫn còn choáng váng, noãn trứng đơn giản trên đỉnh đầu đang thoáng lay nhẹ trước mắt.

Nàng nhắm mắt, lắc đầu cho tỉnh, đến khi mở mắt ra lần nữa mới cảm thấy cơn choáng kia giảm bớt.

Sau gáy vẫn còn cảm giác tê dại, Tô Vũ ra tay nặng thật đấy, trong lòng Thẩm Nguyệt như sắp bốc hỏa lên.

Nàng vô thức định nhòe người ng ửi dậy, kết quả là nhúc nhích r ồi uốn éo một h ồi mới phát hiện bản thân không cử động nổi.

Thẩm Nguyệt định th ần nhìn lại mới phát hiện hai tay và hai chân mình bị trói lại bằng tơ lụa mềm mại. Tuy rất mềm mại, nhưng tơ lụa vẫn bị thắt nút chết ở cánh tay và mắt cá chân của nàng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 846

Mặc cho nàng tổn sức thế nào cũng không thể thoát thân được.

Đúng lúc này, một âm thanh dị dạng vang lên ngay bên cạnh: “Ta vốn tưởng rằng với lực đạo khi ta ra tay, phải đến khi trời sáng nàng mới tỉnh, không ngờ nửa đêm đã tỉnh rồi”.

Thẩm Nguyệt nghe thấy âm thanh thì ngoái đầu nhìn sang, không hề nghi ngờ gì, người đó là Tô Vũ.

Bấy giờ hắn mặc quần áo chỉnh tề nằm thẳng trên giường, im lặng nhắm mắt, lời nói ra vừa như đã tỉnh vừa như còn ngáy ngủ.

Thẩm Nguyệt nằm ở phía trong, cùng một chiếc giường với hắn.

Nàng vẫn chưa thể ra khỏi phòng của Tô Vũ, ngược lại còn nằm ngủ cùng hắn trên một chiếc giường.

Thẩm Nguyệt vừa giãy giụa vừa sốt ruột hỏi: “Tô Vũ, chàng có ý gì?”

Góc nghiêng của Tô Vũ đường nét rất tinh tế, sống mũi cao và thẳng như đỉnh núi, lông mi trên đôi mắt phủ xuống gương mặt, tạo thành đờ bóng nhàn nhạt.

Hắn điềm tĩnh đáp: “Giống như đi đầu mà nàng đang tận mắt nhìn thấy”.

“Chàng thả ta ra!”

“Nếu có thể thả nàng ra được, ta cũng không trói nàng lại”.

Thẩm Nguyệt lại uốn người định cắn dây lụa trên cổ tay, nhưng không biết Tô Vũ đã thắt nút kiểu gì, nàng càng cắn thì dây càng thít lại, không thể nhìn rõ cách thắt nút như dây thừng, cuối cùng nàng cố gắng hồi lâu mà không có khởi sắc.

Thẩm Nguyệt tức đến mức muốn đánh nhau, nàng nghiêng rặng nghiêng lợi: “Tô Vũ, chàng trói ta làm gì! Ta cảnh cáo chàng, mau thả ta ra ngay lập tức!”

Tô Vũ mở mắt ra, đôi mắt bị ngọn lửa u ám tối luyện nên sáng hơn bình thường, hắn nghiêng đầu nhìn Thẩm Nguyệt: “Ta không thể để nàng quay về”.

Thẩm Nguyệt giận dữ trừng mắt: “Về hay không về là chuyện của ta, liên quan gì tới chàng!”

“Quay về sẽ cực kỳ mạo hiểm, rất có khả năng tất cả cố gắng trước đó sẽ biến thành vô ích”, Tô Vũ đáp: “Thế nên lần này ta không thể để mặc nàng làm bậy được”.

Thẩm Nguyệt nói: “Rốt cuộc là những thứ đó quan trọng hay Bắp Chân quan trọng! Bắp Chân là con trai ta!”

Tô Vũ ngẫm nghĩ: “Theo như ta thấy, không thứ gì quan trọng bằng tính mạng của nàng”.

Tâm trạng của Thẩm Nguyệt như rơi xuống đáy vực.

Nếu là trước kia, nghe được câu này, có lẽ nàng sẽ cảm thấy rất ngọt ngào, nhưng bây giờ chỉ thấy tàn nhẫn.

Nàng khàn giọng hỏi: “Thế nên, chàng định bỏ mặc thằng bé? Không chỉ như thế, chàng còn muốn ta cũng bỏ mặc thằng bé?”

Tô Vũ trầm ngâm trong chốc lát: “Như thế có gì quá đáng lắm không?”

“Không chỉ là quá đáng, bây giờ chàng đang cầm dao khoét vào trái tim ta. Tô Vũ, chàng không thể tàn nhẫn như vậy được”.

“Vậy sao, nhưng ta không thể để người khác động tới trái tim mình được”.

Một người không chịu lùi bước, một người không chịu nhường nhịn,
nói đến đây, hai người không còn gì để nói nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 847

Thẩm Nguyệt tiếp tục vùi đầu đấu tranh cùng dây lụa của nàng, Tô Vũ tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Thời gian cứ trôi đi từng chút một trong tình cảnh giằng co này.

Về sau Thẩm Nguyệt cũng mệt mỏi, bất kể nàng dùng sức lực mạnh cỡ nào cũng không thể thoát nổi. Dù đã toát vã mồ hôi, nàng vẫn cố giãy giụa rồi thở hồng hộc, hai cổ tay hẳn lên những vết đỏ.

Thẩm Nguyệt hít một hơi thật sâu, định đổi một cách nói chuyện khác để thuyết phục Tô Vũ, bèn nhẹ nhàng lên tiếng: “Tô Vũ, cổ tay ta đau quá, chàng cưới trói cho ta được không? Trói như thế này làm ta không thoải mái, không thể ngủ nổi”.

Tô Vũ mở mắt ra, hẳn thực sự chịu thua chiêu này, nghiêng người đối mặt với Thẩm Nguyệt, cầm lấy đôi tay nàng, nhìn vết trói hẳn trên đó mà ngón tay vô thức mân mê, trong đôi mắt bình tĩnh chỉ toàn vẻ đau lòng.

Nhất thời, lòng dạ Thẩm Nguyệt cũng mềm nhũn theo.

Tô Vũ hỏi: “Biết đau mà sao còn cố sức như vậy? May mà dây lụa này mềm mại chứ không như dây thừng, chỉ cần giãy một tí thôi là rách da rồi”.

“Vậy chàng cưới trói cho ta đi”.

“Ta bôi thuốc cho nàng trước”.

Tô Vũ đứng dậy đi lấy thuốc, chăm chú bôi thuốc lên hai cổ tay cho Thẩm Nguyệt. Chẳng bao lâu, cảm giác mát lạnh ập đến, cơn đau bỏng rát cũng dần tiêu tan.

Thẩm Nguyệt vẫn cố dần lòng hỏi tiếp: “Vậy chàng có thể cưới trói cho ta chưa?”

Tô Vũ cất thuốc đi rồi nằm lại bên cạnh nàng: “Lần này chỉ cần nàng không giãy giụa quá mạnh thì sẽ không đau nữa”.

“...”, Thâm Nguyệt nhìn nhin một hồi, cuối cùng không thể nhịn nữa: “Tô Vũ, rượu phạt chàng không uống, rượu mời cũng không uống phải không!”

Tô Vũ đáp: “Nàng biết đấy, ta không uống rượu”.

Thâm Nguyệt sắp tức đến nghẹt thở, lập tức trở mặt luôn: “Chàng có tin ta gọi người tới, tố cáo chàng phi lễ không!”

Tô Vũ nhìn nàng rồi hỏi: “Trong viện tử này chỉ có bốn người chúng ta, nàng muốn gọi ai tới?”

Thâm Nguyệt đột nhiên nhớ ra, vẫn còn Tần Như Lương và Hạ Du! Hạ Du bị người này thu phục thì thôi, chứ Tần Như Lương không bị hấn mua chuộc, nếu Tần Như Lương có thể nghe thấy nàng hét lên phi lễ, chắc chắn sẽ nhanh chóng chạy tới giải cứu!

Thế nên Thâm Nguyệt nói như chém đinh chặt sắt: “Ta gọi Tần Như Lương đến!”

Tô Vũ mỉm cười rất điềm nhiên: “Trái tim của Tần tướng quân đã bị nàng tổn thương quá sâu rồi, hẳn ta quan tâm đến chuyện giữa hai ta làm gì”.

Có lẽ vì bị nụ cười cực kỳ thản nhiên của Tô Vũ chọc giận nên Thâm Nguyệt thực sự lớn giọng hét lên.

Nàng không mong Hạ Du tới cứu nàng, nhưng vẫn gọi tên Hạ Du vài lần, quả nhiên tên phản đồ Hạ Du này không hề xuất hiện, sau đó mới gọi tên Tần Như Lương.

Ban đầu Tần Như Lương cũng không đáp lời, không xuất hiện.

Thẩm Nguyệt đột nhiên nghĩ thoáng hơn, nàng hô lên: “Tô Vũ, chàng đừng qua đây! Đừng tưởng rằng bây giờ chàng trói chân tay của ta là có thể... có thể, có thể cưỡng ép ta! Ta sẽ không khuất phục đâu! Á, đừng khốn nạn, chàng cởi y phục của ta làm gì, đừng mà...”

Thẩm Nguyệt giãy giụa nhiều quá nên mệt, nằm trên giường vừa thở hổn hển vừa biểu diễn bằng giọng điệu vô cùng kinh hãi và hoảng loạn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 848

Tiếng thở dốc của nàng quả thực rất dễ khiến người ta hiểu nhầm, như thể Tô Vũ thực sự đang cưỡng ép, cởi quần áo của nàng vậy.

Tô Vũ gập ngón tay lại, nắn nắn sống mũi với vẻ đau đầu: “Đừng hét nữa”.

“Không, ta cứ hét!”, Thẩm Nguyệt trông thấy phản ứng của hắn thì càng hăng hái hơn, lại bắt đầu la toáng lên y như thật: “Á, càn rỡ! Tô Vũ chàng lần mò chỗ nào đó? Đừng chạm vào ta!”

Tô Vũ thở dài: “Lúc nên diễn cho đàng hoàng thì nàng không diễn ra được, bây giờ thì trơn tru quá”.

Thế mà hắn vừa dứt lời, một luồng lực từ bên ngoài tông cửa xông vào.

Tần Như Lương tông gãy then cửa, xuất hiện trong phòng.

Nhất thời ba người họ đều im lặng không nói gì.

Tần Như Lương vốn rất nóng lòng, hắn ta biết chuyện Tô Vũ nhân lúc Thẩm Nguyệt hôn mê mà trói nàng lại. Để tránh cho bản thân Thẩm Nguyệt tỉnh dậy sẽ tìm cách thoát thân, họ sắp xếp cho nàng ở trong phòng của Tô Vũ, để Tô Vũ trông chừng.

Tuy Tần Như Lương có thành kiến với Tô Vũ, nhưng với sự hiểu biết của hắn ta về Tô Vũ, người này cũng khá quân tử.

Nhưng ban nãy nghe tiếng hét của Thẩm Nguyệt, giống như thực sự có chuyện gì đó.

Tần Như Lương tưởng rằng Tô Vũ cuối cùng cũng lộ ra bộ mặt càn thú của mình, hắn dám cưỡng ép Thẩm Nguyệt!

Tần Như Lương biết Thẩm Nguyệt thích Tô Vũ, nhưng cho dù là vậy, Tô Vũ cũng không thể cưỡng ép nàng!

Thế nên khi lao tới đây, Tần Như Lương vô cùng nóng ruột.

Nhưng ngẩng đầu lên, hình như Thẩm Nguyệt không cuống cuống như tiếng hét của nàng.

Tần Như Lương mím môi, “Ban nãy hấn có bắt nạt cô không?”

Thẩm Nguyệt đáp: “Trước khi người tiến vào thì có”.

Tần Như Lương nhìn sang Tô Vũ, Tô Vũ chậm rãi ngẩng dậy, tựa vào đầu giường, hai chân vắt chéo, vô cùng biếng nhác.

Hấn thông dong nói: “Nếu ta thực sự muốn bắt nạt nàng thì còn để cơ hội cho nàng hét lớn như vậy sao?”, hấn liếc nhìn Thẩm Nguyệt: “Ta sẽ bịt miệng nàng ngay”.

Tần Như Lương cũng nhìn Thẩm Nguyệt: “Cô không muốn ở chung một phòng với hấn hả?”

Thẩm Nguyệt gật đầu rất mạnh: “Chưa từng có lúc nào không muốn như lúc này”.

“Thế cô qua phòng ta đi”, Tần Như Lương nói.

“...”, Thẩm Nguyệt im lặng: “Có thể cởi trói giúp ta trước để ta đi qua đó không?”

Tần Như Lương đáp: “Có lẽ là không được. Nếu nửa đêm cô muốn chạy, bây giờ ta cũng không địch nổi cô”.

Thẩm Nguyệt lại nổi khùng lên: “Thế người cứ quay về nghỉ ngơi đi!”

Tần Như Lương im lặng liếc mắt nhìn Tô Vũ: “Nếu hấn thực sự bắt nạt cô, cô cứ hét to lên nhé”.

Nói xong hắn ta bỏ đi thật.

Thâm Nguyệt trừng mắt lờm Tô Vũ: “Hắn ta cũng bị chàng mua chuộc từ bao giờ thế?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 849

“Ta làm sao mua chuộc được Tần tướng quân, có lẽ hẳn ta cũng hiểu rằng, như thế này là tốt nhất cho nàng rồi”.

Tất cả kiên nhẫn của Thẩm Nguyệt đã bay biến sạch, nàng tức đến ngứa răng, lăn tới lộn lui trên giường, điên cuồng va đập vào người Tô Vũ.

“Tối nay chàng mà không thả ta ra thì chàng cũng đừng hòng được ngủ!”

Tô Vũ nói nhẹ như không: “Ta không ngủ, nếu nàng muốn giày vò, ta sẽ bầu bạn cùng nàng”.

Chỉ chốc lát sau, ga giường đã nhăn nhúm, quần áo của Thẩm Nguyệt và Tô Vũ cũng xộc xệch.

Thẩm Nguyệt nói: “Chẳng phải muốn phân rõ địa vị quân thần với ta sao, ta là quân, chàng là thần, giờ ta ra lệnh cho chàng mau thả ta ra!”

Tô Vũ không hề động đậy.

Thẩm Nguyệt tiếp tục nói: “Tô Vũ, chàng to gan lắm, dám bắt cóc cả Tĩnh Nguyệt công chúa. Chàng không cho ta đi cứu Bắc Chân, nếu ngày nào đó ta thượng vị, ta sẽ là kẻ đầu tiên không tha cho chàng! Ta sẽ khiến chàng sống không nổi, Tô Vũ!”

Thẩm Nguyệt chẳng rõ suốt đêm ấy mình đã nói bao nhiêu câu, lời dễ nghe lẫn khó nghe đều có cả, nhưng vẫn chẳng thể thuyết phục được Tô Vũ.

Mãi đến lúc hừng đông, bóng đêm ngoài cửa sổ nhạt dần, Thẩm Nguyệt nằm co ro ở bên trong, mái tóc đen xõa tung. Nàng thật sự nản lòng thoái chí, không nói bất cứ câu nào.

Hạ Du và Tần Như Lương ở bên ngoài đã thức dậy, sắp xếp xong xuôi hành lý và ngựa để chuẩn bị lên đường.

Nến trong phòng đã cháy hết, chỉ còn lại một chút sáp nến.

Tô Vũ rời giường trước, sau đó cúi xuống bế ngang Thẩm Nguyệt đang co ro lên.

Thẩm Nguyệt vẻ mặt xa cách nằm trong ngực hắn.

Hắn nói: “VẬY CŨNG TỐT, ĐÊM QUA HAO HẾT SỨC THÌ HÔM NAY CÓ THỂ AN PHẬN LÊN ĐƯỜNG”.

Tô Vũ dùng mũi chân đá mở cửa phòng, ôm Thẩm Nguyệt đi ra ngoài.

Lúc bước qua ngưỡng cửa, Thẩm Nguyệt bỗng nói khẽ: “Tô Vũ, nếu BẮP CHÂN GẶP CHUYỆN GÌ THÌ CẢ ĐỜI NÀY TA SẼ KHÔNG THA THỨ CHO BẢN THÂN, CŨNG SẼ KHÔNG THA THỨ CHO CHÀNG”.

Bước chân của Tô Vũ thoáng khựng lại, song cuối cùng hắn vẫn ôm nàng ra khỏi viện tử, đặt vào xe ngựa.

Xe ngựa xuôi nam theo ý Tô Vũ.

Thẩm Nguyệt tựa người trong xe nhìn quang cảnh đường phố bên ngoài thông qua khe hở màn cửa sổ, lúc này vẫn còn sớm, trên đường vô cùng yên tĩnh, càng rời xa kinh thành thì lòng của nàng cũng ngày càng bay xa hơn.

Hạ Du cất lời: “Thẩm Nguyệt, cô đừng trách đại học sĩ, hắn làm vậy cũng chỉ vì tốt cho cô thôi”.

Thẩm Nguyệt im lặng hồi lâu, mãi sau mới lên tiếng: “Hạ Du, người cũng không muốn về kinh thành à?”

“ĐỢI NHỮNG CHUYỆN NÀY QUA ĐI THÌ TA SẼ VỀ”, Hạ Du đáp.

“VẬY CHA NGƯỜI THÌ SAO?”

“Ông ta ấy à...” . Đến lúc nghe người khác nhắc đến người cha đáng ghét luôn miệng mắng mình là bòn loãng không thể trát nổi tường lần nữa, oán hận trong lòng Hạ Du cũng đã phai nhạt phần nào: “Ông ta luôn cho rằng ta chẳng làm nên trò trống gì, chỉ biết gây phiền phức cho ông ta. Lần này ta sẽ làm chuyện mà ta cho là đúng đắn để ông ta chổng mắt lên coi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 850

Thẩm Nguyệt nói: “Cha ngươi là thừa tướng Đại Sở, ta và hoàng đế là kẻ địch, về sau cũng sẽ là kẻ địch với cha ngươi, ngươi đã từng nghĩ tới chuyện đó chưa? Ngươi không sợ hoàng đế Đại Sở sẽ bắt cha ngươi và cả Hạ gia làm con tin để ép buộc ngươi sao?”

Hạ Su sững sờ, im lặng hồi lâu.

Hắn ta chưa từng nghĩ tới những chuyện này.

Đúng là tiến thoái lưỡng nan, nếu ngày đó tới thật thì hắn ta nên lựa chọn thế nào đây?

Suy cho cùng, hắn ta không thể vứt bỏ người nhà nhưng cũng không muốn phản bội Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt rầu rĩ nói: “Tin ta đi, nếu còn đi tiếp thì sớm muộn cũng có ngày ngươi phải đối diện với tất cả những thứ đó”.

Thẩm Nguyệt ngược mắt nhìn Tần Như Lương, lại nói: “Cả ngươi nữa, ngươi cũng không định về kinh sao? Phủ tướng quân bao nhiêu nhân khẩu như vậy làm sao đây? Còn cả Mi Vũ mà ngươi yêu thương nhất nữa, nên làm thế nào?”

Ngươi vốn là đại tướng quân của Đại Sở, dù cho bị phế bỏ cả hai tay, sau khi về triều không thể làm đại tướng quân nữa thì hoàng đế cũng sẽ không gây khó dễ cho ngươi để tránh bị người dân lên án.

Nhưng bây giờ ngươi cự tuyệt về triều, một người vốn là tay sai đắc lực, giờ lại muốn đối đầu với hoàng đế, chẳng lẽ ngươi không sợ bị gọi là chó săn của đám phản loạn à? Ngươi không sợ phủ tướng quân bị tịch thu, cả nhà bị chém đầu à? Ngươi không sợ Mi Vũ của mình lại bị đày đi xa lần nữa, trở thành kỹ nữ nô tỳ sao?”

Sao Tần Như Lương có thể chưa từng nghĩ tới những chuyện đó.

Thế nhưng, hiện giờ hần ta đã rơi vào tình thế lưỡng nan, muốn đạt được điều gì, ắt sẽ phải mất đi thứ nào đó.

Hần luôn hy vọng bản thân có thể tìm ra một cách vẹn toàn là giúp cả phủ tướng quân tránh được tai ương, đồng thời cũng bảo vệ được Thẩm Nguyệt bằng chính năng lực của mình.

Thẩm Nguyệt vừa dứt lời, bầu không khí bỗng nhiên chùng hần xuống.

Tô Vũ bình tĩnh lên tiếng: “A Nguyệt chỉ mới nói vài câu đã đâm trúng nỗi lòng của mọi người”.

Tiếp đó hần lại bảo: “Nếu T ần tướng quân và Hạ công tử muốn quay về thì Tô mỗ cũng sẽ không ngăn cản”.

Thẩm Nguyệt nói: “Nếu mọi người không đủ quyết tâm, vậy còn xuôi nam làm gì nữa, chẳng bằng ai về nhà người đó đi!”

Hiếm khi nàng có thái độ tiêu cực và lạnh nhạt như thế.

Lúc vào đến vùng đồng nội, cả nhóm người tới một căn nhà biệt lập, vừa hay nơi này có bốn gian phòng.

Tô Vũ bế Thẩm Nguyệt vào phòng, đặt nàng lên giường giống trước đó.

Thẩm Nguyệt nói: “Ta không muốn nằm, chỉ muốn ngồi”.

“Được”.

Thế là Tô Vũ đặt nàng ngồi xuống một chiếc ghế, trối người và ghế lại với nhau.

Làm vậy thì dù Thẩm Nguyệt muốn mài đứt dây lụa trên cổ tay bằng cách cọ vào ghế, âu cũng chỉ tốn sức mà thôi.

Chân nàng bị cột vào chân ghế, dù muốn đứng dậy cũng không thể làm nổi.

Thẩm Nguyệt vô cùng tức giận, nói: “Chàng đề phòng ta đến thế cơ à? Võ công của chàng giỏi hơn ta, chạy nhanh hơn ta, rốt cuộc tại sao chàng lại đề phòng ta tới mức này!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 851

Tô Vũ nói: “Ta không đề phòng nàng, chỉ muốn nghe chuyện lỡ như thôi”.

“Lúc trước chàng luôn nhắc nhở ta rằng cần phải suy nghĩ và thấu hiểu chàng hơn, bây giờ xem ra chàng còn ngoan cố và không thể nói lý hơn cả ta!”

Tô Vũ phớt lờ cơn giận của nàng, nhỏ nhẹ nói: “Nàng cứ nghĩ đó trước đã, ta đi một lát rồi về ngay”.

Thấy Tô Vũ muốn đi, Thẩm Nguyệt bỗng nhiên nảy ra ý nghĩ, bật thốt: “Trời tối rồi, ta không thích bóng tối, chàng đốt nến đi”.

Tô Vũ nhìn sắc trời, lúc này đã muộn, một mình Thẩm Nguyệt ở trong phòng chắc cũng buồn bực, thế là hắn đi tới chỗ bàn, đốt nến rồi mới đi.

Ghế của Thẩm Nguyệt cách bàn một khoảng nên nàng không chạm tới bàn được.

Nàng mở trừng mắt, bất lực nhìn Tô Vũ bình tĩnh rời khỏi phòng.

Tô Vũ đứng trước cửa phòng của Hạ Du, sau đó gõ cửa.

Hạ Du vẫn đang buồn bã vì mấy câu nói ban ngày của Thẩm Nguyệt, chẳng ngờ được Tô Vũ lại đến tìm mình nên cứ đứng sững ở cửa.

Tô Vũ bình tĩnh cất lời: “Vào phòng rồi nói”.

“À!”, Hạ Du tránh ra cho hắn đi.

Trong phòng, lúc này Tô Vũ đã rời đi, Thẩm Nguyệt có thể trấn tĩnh lại chứ không chỉ lo tức giận.

Nàng có thể tập trung tinh thần nghĩ cách cởi trói cho bản thân.

Cũng may trước lúc Tô Vũ đi, nàng đã yêu cầu hắt đốt nến, dù dây lụa trói chặt tay nàng thế nào thì lửa cũng có thể đốt được nó.

Ngọn nến trên bàn chính là món đồ quan trọng để nàng thoát ra.

Bởi vậy, khi Tô Vũ vừa rời khỏi thì Thẩm Nguyệt cũng không rảnh rỗi.

Nàng cố gắng nhích người đến gần cái bàn nhưng vì bị trói chặt nên vẫn còn cách một chút.

Sau đó, nàng nghiêng rặng, đưa ngón tay về chặt góc khăn trải bàn, cố giật nó về phía mình.

Ngọn nến lập tức mất thăng bằng, rồi đổ nghiêng ra khăn trải bàn.

Thấy ánh lửa bén dần vào khăn trải bàn, Thẩm Nguyệt khẩn cầu nguyện cho nó cháy thật nhanh.

Như thế, nàng có thể tháo dây trói cho bản thân.

Lửa dần lan ra cả tấm khăn trải bàn, sau đó từng tia lửa bắn sang chiếc ghế bên cạnh bàn.

Chiếc ghế đó cũng được phủ thêm vải lên trên, dần dần bị thiêu đốt từng chút.

Chỉ chốc lát sau, ánh lửa trong phòng sáng rực.

Đến lúc Tô Vũ quay về, hắn thấy Thẩm Nguyệt ngồi một mình trên ghế, xung quanh đều là lửa.

Hắn cảm thấy kỳ lạ, ném tất cả chỗ vải cháy xuống đất để nó tự lụi tàn sau khi cháy thành tro.

Hắn đặt lại giá nến, nói lấp lửng: “Nàng làm đồ à?”

Thẩm Nguyệt cúi đầu, hồi lâu không đáp lời.

Tô Vũ bình tĩnh nói: “Nếu ta vờ muộn chút nữa thì nàng đã tự thiêu mình rồi đấy. Xem ra ta vẫn trời chưa đủ chặt”.

Hắn vừa nói vừa kéo dây lụa trên màn cửa xuống, giả bộ muốn trời chặt Thâm Nguyệt hơn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 852

“Sao không nói gì, ta trách oan nàng hả?”, Tô Vũ cúi người trước mặt Thẩm Nguyệt, nhìn nàng cúi đầu, cuối cùng cũng không nhịn được nữa, dịu dàng giơ tay chỉnh lại tóc mai giúp nàng.

Nhưng hắn còn chưa kịp thu tay về, trên tay đã bị chất lỏng nào đó nhỏ lên.

Tay hắn khựng lại.

Tiếp đó là giọt thứ hai, giọt thứ ba.

Tí tách rơi không ngừng.

Tô Vũ vuốt tóc Thẩm Nguyệt ra sau, khẽ nâng mặt nàng lên, để lộ khuôn mặt đong đầy nước mắt của nàng.

Ánh mắt Thẩm Nguyệt mơ hồ, trong mắt long lanh nước, nàng không nhìn rõ khuôn mặt Tô Vũ mà chỉ thấy một bóng đen mơ hồ trước mặt.

Tô Vũ khẽ nói: “Đừng khóc, lần sau ta sẽ không để nàng ở trong phòng một mình. Vừa này ta cũng không đi xa, chỉ tới nói với Hạ Du mấy câu thôi”.

Giọng điệu dịu dàng ấm áp của hắn đang dỗ dành nàng.

Thẩm Nguyệt khàn khàn nói: “Chàng biết tại sao ta khóc rồi còn gì”.

Tô Vũ đáp: “Hay nàng cứ mắng ta, giận ta như trước đi”.

Thẩm Nguyệt hít sâu một hơi, giọng nói xen lẫn âm mũi nên hơi sục sục: “Ta nhớ lúc mình rời khỏi kinh thành, Bắc Chân mới có sáu tháng, thấy ta muốn đi, thằng bé lập tức khóc rất dữ. Ta cứ nghĩ mình sẽ về nhanh thôi, không ngờ đã nửa năm trôi qua rồi”.

“Hiện tại Bắp Chân đã một tuổi, ta cũng không biết thằng bé lớn chừng nào rồi”, Thẩm Nguyệt nức nở nói.

“Đúng, lúc mới biết mình mang thai thằng bé, ta vô cùng không vui, chẳng có bất cứ tình cảm gì với nó cả. Nhưng dần dần, thằng bé lớn lên từng ngày trong bụng ta”.

“Lúc ta sinh Bắp Chân thì suýt chút nữa mất mạng, ta cũng băn khoăn rất lâu, không biết cha nó là ai. Nhưng tất cả những đi đâu đó đều không quan trọng, ta đã buông bỏ việc tìm hiểu rồi, ta chỉ biết Bắp Chân chính là đứa bé mà mình sinh ra”.

“Tô Vũ, chàng muốn ta từ bỏ thằng bé mà không cảm thấy làm như vậy là tàn nhẫn lắm à? Hiện giờ, ta biết rõ thằng bé gặp nguy hiểm, biết rõ nó đang bị kẻ khác giam lỏng nhưng lại chẳng thể làm được gì”.

Giọng điệu Thẩm Nguyệt ghen ngào, nước mắt của nàng không ngừng tuôn rơi khiến bàn tay lạnh lạnh của hắn như phải bỏng.

Tô Vũ nói: “A Nguyệt, ta nói rồi, chỉ khi nàng sống tốt thì thằng bé mới ổn được. Hoàng đế dùng thằng bé để uy hiếp nàng, chứ không cần tính mạng của nó”.

“Chàng không biết người ta có câu “Chó cùng rứt dậu” sao?”, Thẩm Nguyệt nói: “Lỡ đâu hoàng đế giết thằng bé thì sao?”

Nàng rưng rưng nhìn hắn: “Dù sao thằng bé cũng không phải con chàng nên chàng không thương nó. Chàng luôn nhẫn tâm như vậy, nỡ lòng từ bỏ tất cả mọi người”.

Tô Vũ khẽ than: “Sao thằng bé lại không phải con ta chứ!”

“Vậy chàng cũng chỉ là cha hờ, cha dượng mà thôi. Còn đặt tên cho Bắp Chân là Tô Tiện, ta thấy chàng chỉ nói cho hay vậy thôi”. Thẩm Nguyệt nức nở: “Suy cho cùng chàng không hề coi nó như con trai ruột của mình”.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 853

Tô Vũ lau nước mắt cho Thẩm Nguyệt, nhưng càng lau lại càng nhiều.

Hắn nói khẽ: “Nàng còn nhớ lần trước ta nói gì không. Kể cả Bắp Chân là con ruột của ta thì cũng chẳng quan trọng bằng nàng. Vào thời điểm nguy cấp thì vẫn phải từ bỏ thằng bé”.

“Bắp Chân và ta là máu mủ ruột rà, tâm li ên tâm, sao có thể nói bỏ là bỏ được?”

Tô Vũ im lặng hồi lâu, vẻ mặt chật vật, cuối cùng nói: “Đúng, máu mủ ruột rà, tâm li ên tâm, sao có thể đơn giản được. Là ta tính sai ngay từ đầu, còn tưởng rằng có thể dễ dàng cắt đứt”.

Ngón tay hắn khẽ vuốt ve khóe mắt Thẩm Nguyệt: “Nàng cho rằng ta không thích Bắp Chân ư? Ta từng ôm thằng bé, dỗ dành nó, thằng bé rất ngoan, không náo loạn ồn ào, ta rất thích nó là đằng khác”.

Thẩm Nguyệt nghẹn ngào khóc nức.

Tô Vũ buồn bã nói: “Nhưng nếu ta chỉ có thể chọn một giữa nàng và thằng bé, thì ta đành phải từ bỏ thằng bé thôi”.

Thẩm Nguyệt dùng hai mắt đăm lẹ nhìn hắn: “Vậy chàng còn nhớ lúc ở thành Huyền đã nói thế nào không?”

Lúc đó, ta đã hỏi rằng chàng trù tính tất thấy những chuyện này vì đi đâu gì. Chàng đã trả lời là vì muốn ta và Bắp Chân sẽ không bị ức hiếp nữa. Chàng tình nguyện ức hiếp người trong thiên hạ vì ta và thằng bé chứ không muốn để chúng ta bị bọn họ bắt nạt.

Nếu như cuối cùng đạt được mục đích mà lại mất đi Bắp Chân, thế cũng tức là mất đi một nửa dự tính ban đầu, vậy đâu còn ý nghĩa gì nữa?”

Tô Vũ sững sờ.

Thẩm Nguyệt nói: “Tô Vũ, không phải cứ về kinh là ta chắc chắn sẽ chết. Mọi thứ chưa đến hồi kết nên khó thể nói trước được, chỉ cần ta cố gắng, chỉ cần nghĩ được cách thì ta có thể cứu được Bắp Chân ra ngoài.

Nhưng bây giờ ta còn chẳng cố gắng, cứ thế vứt bỏ thằng bé thì chắc chắn một đi 不回 rằng ta đã thất bại.

Tại sao lại không thể cứu Bắp Chân ra ngoài, chỉ cần cứu được thằng bé ra thì sau này hoàng đế mới không còn uy hiếp đến kế hoạch của ta được nữa. Nếu như thằng bé không còn trên đời thì ta cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì nữa”.

Thẩm Nguyệt khẽ cử động cánh tay cứng ngắt, nói tiếp: “Tô Vũ, ta xin chàng, hãy thả ta về đi, được không?”

Tô Vũ còn chưa trả lời thì Thẩm Nguyệt đã chủ động áp sát, hôn lên môi hắn.

Nàng hôn rất nồng nhiệt như rất muốn nhận được sự đáp lại của hắn.

Tô Vũ không kiềm nén được nữa, bắt đầu đáp lại nụ hôn của Thẩm Nguyệt.

Nhưng đúng lúc họ đang nồng nhiệt nhất thì hai tay vốn dĩ bị trói phía sau của Thẩm Nguyệt khẽ cử động. Nàng nâng tay lên, bỏ một cái dứt khoát vào phần gáy của Tô Vũ.

Đôi mắt ướt nhoe nước ban này giờ đây trong trẻo và vô cùng bình tĩnh.

Kết quả nàng bỏ một cái, Tô Vũ ngất luôn. Để tránh việc đánh một lần không đủ để khiến hắn ngất đi nên Thẩm Nguyệt gần như đã dùng hết sức.

Tô Vũ ngã vào người Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt không đành lòng để hắn nằm đất nên vẫn ôm lấy.

Cho dù hai ngày vừa qua Tô Vũ vẫn luôn trói mình, dù nàng thật sự giận hắn nhưng trong lòng vẫn rất thương.

Thâm Nguyệt tháo dây lụa trói chân mình ra, sau đó đứng dậy, đặt Tô Vũ lên chiếc ghế mình vừa ng ỡ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 854

Nàng cúi đầu nhìn dây lụa vốn dùng để trói mình, sau đó rút nó ra, trói cả tay lẫn chân của Tô Vũ lại giống như lúc trước hấn trói nàng.

Thẩm Nguyệt nói khẽ: “Chàng làm thế nào với ta thì ta đáp trả y như vậy”.

Trói xong, nàng còn thắt một nút chết, đoán chừng có lẽ Tô Vũ dốc hết sức cũng không cởi ra được.

Sau khi buộc chắc, Thẩm Nguyệt đứng dậy, đi êm nhiên như không mà lau nước mắt trên khóe mắt và gương mặt mình.

Không uổng công nàng nghĩ mất nhiều thời gian mới có thể đưa Tô Vũ “vào tròng” cảm xúc.

Nếu Thẩm Nguyệt lựa chọn ra tay trực tiếp thì chắc chắn người cảnh giác như Tô Vũ sẽ né tránh, nàng sẽ thất bại, từ đó vừa bại lộ mục đích của bản thân đồng thời lãng phí một cơ hội tuyệt vời.

Thế nên trước khi Tô Vũ quay về, nàng đã thành công đốt đứt dây lụa trói chặt cổ tay mình.

Sau đó, Thẩm Nguyệt vẫn giả bộ như đang bị trói sau khi Tô Vũ vào phòng, đợi đến lúc hấn bị ảnh hưởng bởi cảm xúc của mình mà mất đi phòng bị thì nàng lại đột nhiên hành động.

Làm vậy mới có thể thành công ngay tức khắc.

Sự thật đã chứng minh, những việc nàng làm vô cùng thuận lợi.

Giờ phút này, Thẩm Nguyệt cực kỳ bình tĩnh, khác hoàn toàn dáng vẻ khóc lóc bù lu bù loa hồi nãy.

Nàng lại nói: “Chàng thừa lúc ta chưa chuẩn bị mà ra tay, bây giờ coi như ta đã trả lại. Tô Vũ, ta đi trước đây, ta không thể tiếp tục xuôi nam với chàng nữa, ta phải đi cứu Bấp Chân”.

Dứt lời, nàng hơi cúi người, ngón tay lưu luyến vuốt nhẹ những sợi tóc lòa xòa trên vai Tô Vũ.

Nàng không biết lúc nào mình mới quay về, cũng không biết bao giờ mới có thể gặp lại Tô Vũ.

Thẩm Nguyệt rút tay về, không tiếp tục nhìn Tô Vũ nữa, quay lưng nhẹ nhàng rời khỏi phòng. Bóng dáng Thẩm Nguyệt nhanh chóng mất hút trong màn đêm, nàng im hơi lặng tiếng rời khỏi nhà trọ.

Cũng may là Hạ Du và Tần Như Lương đều không phát hiện.

Thẩm Nguyệt dắt một con ngựa, cưỡi lên rồi phi nước đại quay về kinh thành.

Ra khỏi dịch quán cũng chính là quan đạo. Nàng thúc ngựa không ngừng nghỉ, chạy suốt đêm về tòa thành mà mình mới rời khỏi lúc ban ngày, ước chừng đến hừng đông là tới nơi, cũng chính là lúc cửa thành bắt đầu mở.

Lúc nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập bên ngoài dịch quán, lông mày Tô Vũ khẽ giật, hần bình tĩnh mở mắt ra.

Trong mắt không một tia sáng, cũng không hề mơ màng, chỉ có vẻ tỉnh táo và trầm tĩnh.

Hai tay bị trói vào lưng ghế, hần chỉ hơi nhúc nhích một chút là nút thắt chết mà Thẩm Nguyệt tốn bao công sức buộc lại lập tức bị rơi lỏng, hần không mất chút sức lực nào đã thoát khỏi cảnh bị trói.

Hóa ra vừa nãy, lúc Thẩm Nguyệt trói mình, hần đã lẳng lặng gập cong cổ tay một chút để phần giữa có một khoảng hở nhất định.

Dây lụa thoát nhìn trói rất chặt, nhưng hắn chỉ cần hơi khép cổ tay lại thì dây trói sẽ tự động lỏng ra.

Hắn cũng không bị Thẩm Nguyệt đánh ngất.

Lúc Tần Như Lương và Hạ Du bước vào phòng, họ nhìn thấy cảnh tượng bừa bộn bên trong, cả bàn lẫn ghế đều có vết tích từng bị đốt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 855

Tô Vũ đang cúi người xuống, chậm rãi tháo dây lụa buộc trên chân ra.

Hạ Du trợn mắt nói: “Cứ thế để nàng ta đi à?”

Tô Vũ đứng lên, bình thản như không có chuyện gì: “Lòng nàng ấy không ở đây, lần này diễn lỗ quá rồi, không để nàng ấy đi còn có thể làm gì”.

Tần Như Lương nói: “Lần này nàng ấy đi thì sau này rất khó rời kinh, người phải nghĩ cho kỹ, nếu bây giờ đi ngăn lại vẫn còn kịp”.

“Mẫu tử tâm tư tương thông, nàng ấy không buông bỏ Bắp Chân xuống được”, Tô Vũ lạnh nhạt lướt nhìn căn phòng bừa bộn, thở dài: “Nếu cuối cùng vẫn mất đi Bắp Chân thì đúng là mất mát quá lớn. Lần này suýt đốt cháy căn phòng, lần sau không để ý, chẳng biết nàng ấy còn có thể làm ra chuyện gì. Thôi vậy, để nàng ấy đi đi”.

Dù lúc đầu đã biết Thẩm Nguyệt đang diễn kịch nhưng Tô Vũ vẫn bị nàng làm cho mền lòng.

Hắn không nở nhìn nàng đau lòng bật khóc, thật ra hắn cũng không muốn Thẩm Nguyệt cứ phải day dứt nhớ nhung đến Bắp Chân trong phần đời còn lại.

Có lẽ Thẩm Nguyệt nói đúng, lần này đến kinh thành quả thật rất mạo hiểm nhưng mọi thứ vẫn còn có thể cố gắng cứu vãn, nếu ban đầu đã trốn tránh thì đến cả cơ hội cũng chẳng có.

Đợi đến khi hoàng đế thật sự dùng mạng sống của Bắp Chân để uy hiếp trực diện thì nàng nên lựa chọn thế nào?

Chi bằng để nàng đi...

Thẩm Nguyệt vội vàng giục ngựa chạy về kinh thành, nàng không dám thả lỏng cảnh giác, chỉ sợ sau khi Tô Vũ tỉnh dậy không thấy mình thì hẳn sẽ đuổi theo.

Nhưng Thẩm Nguyệt đã đi hai ngày rồi mà vẫn không thấy có người đuổi theo.

Nhưng sao Tô Vũ có thể yên tâm để một mình nàng lên đường, chẳng qua là hắn lặng thầm nấp ở nơi nàng không thể phát hiện, lén đi theo mà thôi.

Gấp rút lên đường vài ngày, Thẩm Nguyệt không biết mệt mỏi.

Con đường dưới chân ngày càng rộng, người đi đường cũng đông hơn các nơi khác.

Thẩm Nguyệt từ từ đến gần, cổng thành vừa ngược mắt lên đã thấy cánh cổng cao vợi vợi, nàng bất giác cảm thấy hơi hoảng hốt.

Trước đó nàng bước qua cổng thành, sau khi ra ngoài trời cao biển rộng, mà bây giờ nàng lại muốn vào trong đó, bên trong bốn bề đều như ngục tù.

Nhưng cuối cùng cũng đã đến kinh thành.

Trong Ngự Thư Phòng, hoàng đế đang phê chuẩn một đồng tấu chương trên bàn.

Thị vệ bên ngoài vội vàng chạy vào báo tin: “Bẩm Hoàng thượng, Tĩnh Nguyệt công chúa đã về kinh, vừa vào cổng thành”.

Lúc này thân tín bên cạnh hoàng đế – Hạ Phóng cũng ở đó.

Tay đang cầm tấu chương của hoàng đế cũng cứng lại: “Bây giờ người đang ở đâu?”

Thị vệ nói: “Sau khi vào thành, công chúa đã quay về phủ đại tướng quân trước rồi”.

Hạ Phóng ở bên cạnh tức giận nói: “Nếu chỉ có một mình nàng thì tại sao không giết ở cổng thành, đánh chết vì tội làm loạn tri ầu cương?”

Thị vệ hoảng sợ nói: “L ần này, mặc dù Tĩnh Nguyệt công chúa đi một mình nhưng không biết ai đó đã truy ền ra tin tức, thế nên trước khi công chúa vào thành, người dân trong thành đã biết hết, toàn bộ ầu đến cổng thành đợi. Ngay cả phủ đại tướng quân cũng phái người đến đón Tĩnh Nguyệt công chúa về”.

Như vậy, dù thủ vệ ở cổng thành có muốn giết thì cũng không thể ể Tĩnh Nguyệt công chúa chết trước mặt nhi ầu người như thế.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 856

Hạ Phóng nói với hoàng đế: “Hoàng thượng, hay là để vi thần phái người đến phủ tướng quân...”

Hoàng đế trầm giọng nói: “Không vội, dù sao nàng cũng đã quay về, không cần trầm đi tìm nàng, nàng sẽ tự mình đến tìm trầm trước”.

Hắn ta không tin trong hoàng thành rộng lớn này, mình lại không thể đối phó được với một người phụ nữ.

Lần này Thẩm Nguyệt xuôi nam, dọc đường đi đã nhận được sự yêu mến của dân chúng, danh tiếng của nàng rất vang dội ở khu vực phía nam Giang Nam.

Nếu cả đời này, Thẩm Nguyệt cứ sống tầm thường, biết thân biết phận thì có lẽ hoàng đế vẫn có thể buông tha cho nàng. Nhưng bây giờ Thẩm Nguyệt lại chạm vào giới hạn của hắn ta.

Mấy lần phái sát thủ ra ngoài đều là kết quả một đi không trở lại, giờ Thẩm Nguyệt tự mình quay về, làm sao hoàng đế có thể dễ dàng buông tha cho nàng.

Thẩm Nguyệt cũng chẳng ngờ được khi mình mới đặt chân đến cổng thành là đã có rất nhiều người dân đến đón như vậy, quản gia phủ tướng quân nhìn thấy nàng, còn chưa kịp nói câu nào thì mắt đã ngân ngấn lệ.

Bây giờ, cả thành đều biết Tĩnh Nguyệt công chúa hỡi kinh.

Trước kia, dân chúng đều chỉ nghe những tin đồn như là công chúa ngu ngốc, không chí tiến thủ nhưng bây giờ Tĩnh Nguyệt công chúa lại bình ổn chiến sự, giải quyết nạn dân, dọc đường còn trị thủy, chữa bệnh cho dân nghèo, được nhiều người tán thưởng.

Cùng đi với quản gia phủ tướng quân còn có một ma ma, một nha hoàn và vài người hầu.

Thẩm Nguyệt đứng yên, nha hoàn yếu ớt bồng lao đến, bất chấp tất cả mà nhào vào lòng nàng, ôm nàng gào khóc.

Thẩm Nguyệt nhìn sang, bên cạnh là Thôi nhị nương, bà ta cũng đỏ mắt, mà người ôm nàng chính là Ngọc Nghiên đã lâu rồi không gặp.

Ngọc Nghiên gào khóc hết như đứa em gái nhà bên, vừa khóc vừa nói: “Cuối cùng công chúa cũng về rồi! Nô tì đợi đến mức hoa tàn rồi... cứ tưởng công chúa không về nữa”.

Thẩm Nguyệt mềm lòng, lau nước mắt cho Ngọc Nghiên, mắt quan sát nàng ta, vẫn không thay đổi chút nào.

Nàng dịu dàng cười nói: “Có các người ở trong thành, dù thế nào ta cũng phải quay về”.

“Đã lâu không gặp, công chúa gây đi rồi”, Ngọc Nghiên nước mắt lưng tròng nói: “Nô tì nhớ người lắm...”

Thôi thị ở bên cạnh nói: “Công chúa về là tốt rồi, Ngọc Nghiên đừng ôm công chúa nữa, để công chúa thở đã!”

Quản gia tiến tới và nói: “Lão nô tới đón công chúa hồi phủ, nhị nương nói rất đúng, quay về là tốt rồi”.

Hôm nay Ngọc Nghiên và nhị nương cũng đến, chỉ không thấy Bắp Chân, chứng tỏ những gì viết trên thánh chỉ là sự thật.

Bây giờ Thẩm Nguyệt vừa mới đến, cho dù nàng chỉ muốn chạy thẳng vào hoàng cung gặp Bắp Chân, nhưng dù thế nào cũng phải chuẩn bị, hỏi rõ ngọn nguồn sự việc.

Thế là Thẩm Nguyệt lên kiệu, lên đường về phủ trước.

Một khi vào đến phủ tướng quân, trong phủ hay ngoài phủ cũng toàn tai mắt, muốn thoát thân cũng khó khăn.

Trì Xuân Uyển vẫn như lúc trước.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 857

Thế nhưng sau khi trời vào đông, trông nó thanh lãnh tiêu đi ều hơn hẳn.

Thẩm Nguyệt đẩy cửa tiến vào, thấy trong phòng vẫn còn đ ò dùm và vật dụng của trẻ con mà không khỏi thấy đáng ghét.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Bắp Chân đã... tập đi được chưa?”

Ngọc Nghiên len lén lau nước mắt: “Đi được r ồi ả, lúc công chúa không có ở đây, Bắp Chân cố gắng lắm. Thế nhưng thằng bé vẫn còn nhỏ, đi đứng cứ xiêu xiêu vẹo vẹo, c ần phải chống tay vào thứ gì đó mới đi được”.

“Thằng bé có ngoan không?”, giọng nói của Thẩm Nguyệt đã khàn đi.

“Ngowan, ngoan lắm...”

“Nhưng ta nghe nói thằng bé bị đón vào cung r ồi”, khi quay đ ầu lại, Thẩm Nguyệt mới thấy Ngọc Nghiên và Thôi thị đang quỳ trước mặt mình từ bao giờ.

Ngọc Nghiên khóc không thành kiến: “Công chúa, xin lỗi người... Là do nô tì không giữ được Bắp Chân... Để họ đưa đi mất... Nô tì vô dụng...”

Thôi thị nói: “Nô tì cũng có trách nhiệm, nô tì không thể báo cho Liên công tử kịp thời...”

Thẩm Nguyệt đáp: “Các người tự trách cũng không có tác dụng gì, đứng hết lên đi. lát nữa ta sẽ vào cung thăm Bắp Chân”.

Thôi thị sốt sắng nói: “Công chúa, chuyện tiến cung không thể lỗ mãng, vẫn c ần phải tính kế lâu dài. Bây giờ hoàng cung đối với công chúa là nơi cực kỳ hung hiểm!”

Sau đó quản gia tới viện tử, hỏi Thẩm Nguyệt: “Công chúa, tướng quân...”

Ngọc Nghiên và Thôi thị đang chuẩn bị quần áo sạch sẽ và canh nóng để nàng tắm rửa.

Thẩm Nguyệt đáp: “Quản gia yên tâm, tướng quân không gặp nguy hiểm về tính mạng”.

Quản gia nói: “Lão nô biết chuyến đi này của công chúa rất gian khổ, nếu không nhờ công chúa mạo hiểm tới Dạ Lương, khó lòng cứu được tướng quân. Lão nô ngàn lần ghi ơn đức cứu mạng của công chúa, không bao giờ dám quên.

Thế nhưng lão nô nhận được thư từ tướng quân, hôm nay có thể đến kinh thành, muộn hơn công chúa đôi chút. Tướng quân dặn dò, để công chúa nghỉ ngơi đã, việc tiến cung, đợi tướng quân về rồi sẽ sắp xếp sau. Công chúa và tướng quân là phu thê, đáng lý ra cũng nên cùng nhau tiến cung diện thánh tạ ân”.

Nàng vừa mới đi, Tần Như Lương cũng sắp quay về rồi.

Vậy còn Hạ Du thì sao? Tô Vũ thì sao?

Lông mày của Thẩm Nguyệt giật giật, nàng hỏi quản gia: “Hôm nay ta về thành, làm sao các người biết được?”

Quản gia không hề giấu giếm: “Lão nô cũng mới nhận được thư do ai đó gửi”.

“Là ai?”

“Đi đâu này lão nô cũng không được biết, trong thư chỉ nói rằng hôm nay công chúa sẽ đến nơi, dặn lão nô dẫn người tới cổng thành nghênh đón”.

“Vậy bách tính trong thành làm sao mà biết được?”

Quản gia lắc lắc đầu, cũng không biết.

Thẩm Nguyệt nghĩ ngay tới Tô Vũ, nhưng Tô Vũ bị nàng bỏ lại đằng sau rồi, làm sao hắn có thể tới kinh thành trước nàng để tung tin ra chứ?

Tô Vũ sợ một mình nàng quay về sẽ gặp nguy hiểm sao?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 858

Nếu không ai nhận ra nàng là Tĩnh Nguyệt công chúa, vậy thì khi tiến vào thành, bị các binh lính ở cổng thành nhận ra, họ có thể tìm một lý do nào đó rồi bắt nàng.

Thế nên hẳn truyề tin tức này tới kinh thành trước, tránh cho khả năng nguy hiểm này xảy đến.

Nếu Thẩm Nguyệt đã về, muốn tiến cung gặp Bắp Chân, sớm muộn gì cũng phải lộ rõ thân phận.

Như thế cũng tốt, mọi người đều biết Tĩnh Nguyệt công chúa hồi kinh rồi, hoàng đế kia muốn làm gì cũng phải kiêng dè.

Thẩm Nguyệt thấy cảm kích, dù Tô Vũ biết nàng hồi kinh, sau cùng cũng không ngăn cản.

Bây giờ Tần Như Lương cũng hồi kinh rồi, có Tần Như Lương dẫn Thẩm Nguyệt cũng yên tâm hơn đôi phần, hoàng đế không thể nào làm gì nàng một cách lộ liễu được.

Đến nước này rồi, Thẩm Nguyệt dù sốt ruột cũng không thể cưỡng cuờng được, nàng cứ ở Trì Xuân Uyển đợi Tần Như Lương quay về.

Dù sao không phải chuyện của hôm nay hay ngày mai được.

Ngày mùa đông trời tối hơn bình thường.

Khi vào đêm, từng ngọn đèn trong phủ tướng quân được thắp sáng.

Tiếng vó ngựa ở bên ngoài cửa từ xa đến gần, quản gia dẫn người ra cửa xem thử, mừng rỡ hô lên: “Tướng quân quay về rồi!”

Phủ tướng quân im ắng thanh vắng suốt thời gian qua lập tức sôi nổi hẳn lên.

Tần Như Lương là người cuối cùng vào thành trước cửa thành đóng lại, hắt ta vác cả màn đêm mà quay về.

Đám hạ nhân trong phủ ai nấy cần mẫn chuẩn bị nước nóng và y phục, hậu trù phòng bận rộn chuẩn bị bữa khuya.

Mọi người rất nhiệt tình, đã lâu lắm rồi không náo nhiệt như vậy rồi.

Ngọc Nghiên từ bên ngoài chạy vào, nói với Thẩm Nguyệt: “Công chúa, tướng quân đến rồi”.

Thẩm Nguyệt nhướn mày, cùng nàng ta ra khỏi Trì Xuân Uyển.

Đúng lúc Tần Như Lương tiến vào cửa đã lập tức muốn tới Trì Xuân Uyển, hai người chạm gặp nhau ở hoa viên.

Mới vài ngày ngắn ngủi không gặp, Thẩm Nguyệt cũng không thấy lạ, nàng buột miệng hỏi: “Người nóng lòng tới Phù Dung Uyển thăm Liễu Mi Vũ à?”

Tần Như Lương đứng trước mặt Thẩm Nguyệt trông có vẻ rất to lớn: “Ta tới tìm cô. Không ngờ cô cưới ngựa nhanh đến vậy”.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Có lẽ bởi vì ta đi trước người một đêm đấy. Hạ Du cũng quay về rồi sao?”

“Về rồi, về cả rồi”.

Thẩm Nguyệt sửng người, nàng biết câu nói của hắt ta bao hàm những gì.

Chẳng hiểu sao nàng thấy nặng lòng: “Nếu đã quay về, người và Hạ Du đều có cả gia đình, về sau không cần vì ta mà mạo hiểm. Đi đâu ta khẩn cầu không nhiều, chỉ mong ngày sau không đối địch với người là được rồi”.

Tần Như Lương đáp: “Đáng ra cô không nên quay về, bây giờ lại khăng khăng đòi về, ngày sau muốn đi cũng không dễ dàng như vậy nữa. Nhưng

chỉ cần ngày nào ta còn sống, nếu cô bằng lòng, cứ ở lại bên cạnh ta, để ta bảo vệ cô”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 859

Thẩm Nguyệt giật giật khóe miệng, mỉm cười nói: “Nếu người cứ bảo vệ ta mãi, ai sẽ bảo vệ người? Ta vừa quay về, rõ ràng là củ khoai nóng bỏng tay, ai cần vào người đó xui xẻo, chỉ có người ngốc nhất, lại dám tiếp tục cần”.

Tần Như Lương đáp: “Hiện tại cô vẫn là thê tử của ta, ta cần hết sức bảo vệ cô là việc hết sức bình thường”.

Đã lâu lắm rồi Tần Như Lương không nhắc đến việc nàng vẫn là thê tử của hắn.

Thời gian cho phép nàng tự do đã kết thúc thật rồi.

Họ về đến kinh thành là phải chấp nhận sự trói buộc của mối quan hệ này.

Tần Như Lương thấy nàng không nói gì nên nói tiếp: “Nàng tới phòng ăn trước đi, ta quay về tắm rửa rồi cùng nhau dùng bữa tối”.

Nói xong, Tần Như Lương nhanh nhẹn đi ngang qua người Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt nghiêng người, quay đầu nhìn theo bóng lưng cao lớn của hắn ta: “Không định đi thăm Liễu Mi Vũ sao?”

Bước chân của Tần Như Lương khựng lại, hắn ta trầm giọng đáp: “Tạm thời vẫn chưa muốn gặp”.

Đợi khi Tần Như Lương đi rồi, Ngọc Nghiên chậc lưỡi, qua một lúc lâu mới hoàn hồn mà nói: “Công chúa à, nô tì cảm thấy tướng quân... như biến thành người khác ấy”.

Thẩm Nguyệt dẫn Ngọc Nghiên đi về phía phòng ăn, buột miệng hỏi: “Người nói xem, hắn ta thay đổi ở đâu?”

“Cách đối đãi với công chúa đã thay đổi, cách đối xử với Liễu thị còn thay đổi hơn. Nếu là tướng quân của trước kia, sau khi quay vềắt sẽ chạy tới thăm Liễu thị ngay lập tức, đó là bảo bối của hấn ta mà. Bây giờ đột nhiên trở nên thấu tình đạt lý, nô tì cũng thấy không quen lắm”.

Thẩm Nguyệt đáp: “Chắc là vì sau khi trải qua sinh tử, hấn ta đã coi nhẹ một số chuyện”.

Ngọc Nghiên nói: “Dù sao thì công chúa vượt ngàn dặm xa xôi cứu được tướng quân về, tướng quân cảm kích công chúa cũng là đi ều nên làm thôi. Bây giờ hấn ta như thế này, dù sao cũng tốt hơn trước kia”.

Thẩm Nguyệt hỏi chuyện xảy ra ở kinh thành trong nửa năm sau, Ngọc Nghiên kể lại hết mọi đi ều mà nàng ta được nghe được biết cho Thẩm Nguyệt nghe.

Tình hình biên giới hai người, do tin tức tắc nghẽn nên tin đ ền cũng sai lệch ít nhi ều.

Thế nhưng Thẩm Nguyệt dẫn theo “sứ th ần” Tô Vũ tới Dạ Lương đàm phán hòa bình, dùng ba tòa thành trì đổi lấy bình yên và ổn định cho hai nước, đó là sự thật không thể tranh cãi được.

Thời gian này trong kinh rất nhi ều lời đ ền, nghe nói công chúa đối mặt với thiên quân vạn mã của phe địch mà không hề hoảng loạn, sứ th ần tới Dạ Lương càng có tài “uốn ba tác lưỡng”, một mình khiêu chiến với đám quan văn của Dạ Lương, không hề yếu thế, tranh luận đến mức qu ần th ần của Dạ Lương phải á khẩu.

Công chúa và sứ th ần không chỉ có công đổi lấy hòa bình cho Đại Sở, dọc đường đi còn chăm lo dân tình, lấy mình làm gương, được bách tính yêu mến.

Khi nói đến những đi ều này, gương mặt Ngọc Nghiên lộ rõ vẻ tự hào: “Mỗi ngày nô tì sẽ kể những chuyện này cho Bắ Chấn nghe, thẳng bẻ lắng nghe chăm chú lắm”.

Thăm Nguyệt cười nhạt như không: “Còn nhỏ như thế, thằng bé có hiểu được không?”

Ngọc Nghiên đáp: “Nô tì cảm thấy thằng bé có thể hiểu được. Mỗi lần nô tì kể chuyện, trông thằng bé háo hức lắm”.

Cứ nhắc đến Bắp Chân, nàng không khỏi thấy đau bu ồm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 860

Ngọc Nghiên nhất thời nhanh miệng nên quên không kiêng dè: “Xin lỗi công chúa, nô tì không nên nhắc mấy thứ này..”.

Thẩm Nguyệt đáp: “Không sao, ta cũng muốn nghe thêm nhiều chuyện về Bắc Chân, người kể lại rõ ràng cho ta nghe”.

Nửa năm qua nàng không ở bên cạnh Bắc Chân, cũng chỉ còn cách nghe Ngọc Nghiên kể nhiều hơn, nàng mới có thể biết thêm vài chuyện về thằng bé.

Về sau Tần Như Lương tiến vào phòng ăn, ngồi xuống bên cạnh Thẩm Nguyệt.

Các nha hoàn lần lượt bưng đồ ăn tiến vào, đặt lên bàn.

Thế nhưng gần như không cần đến Ngọc Nghiên hầu hạ bên cạnh.

Tần Như Lương biết sở thích của Thẩm Nguyệt, đích thân gấp mấy món mà trước kia Thẩm Nguyệt thích ăn vào bát của nàng.

Hắn ta xắn tay áo, không quan tâm đến vết thương khiến người khác khiếp hãi trên cổ tay. Cho dù cổ tay hắn ta dùng bao nhiêu sức lực, gấp thức ăn cũng lực bất tòng tâm, số ít rơi vãi ra bàn, nhưng hắn vẫn muốn dùng phương thức của mình để đối đãi tốt với Thẩm Nguyệt.

Ngọc Nghiên ở bên cạnh trông thấy nên mấy lần định giúp, nhưng không thể xen vào.

Thẩm Nguyệt nói: “Người không cần gấp thức ăn cho ta nữa, tự mình ăn đi”.

Hạ nhân trong phòng ăn nhìn thấy vết thương trên cổ tay Tần Như Lương mà cảm thấy thê lương.

Hắn ta lưu lạc tới Dạ Lương làm tù binh, làm con tin, không biết đã chịu bao nhiêu khổ cực mới vượt qua được. Đại tướng quân từng oai phong lẫm liệt mà bây giờ đến đôi đũa cũng không thể cầm chắc, đúng là khiến người ta đau lòng.

Tần Như Lương bình tĩnh nói: “Hiện giờ việc ta có thể làm rất ít, gấp thức ăn cho nàng cũng coi như một hình thức rèn luyện cổ tay”.

Thẩm Nguyệt nghe vậy nên không còn ngăn cản Tần Như Lương gấp thức ăn cho mình nữa.

Từ đó về sau, ở phủ tướng quân, Tần Như Lương luôn dùng bữa cùng nàng, hắn ta cũng luôn gấp thức ăn thay nàng.

Bầu không khí trong phòng ăn cũng khá hòa hợp.

Nhưng mới ăn được một nửa, bên ngoài bỗng vang lên tiếng gào khóc của phụ nữ.

Người bên ngoài không kịp ngăn lại nên đối phương đã lao đảo chạy vào trong.

Thẩm Nguyệt vừa nhìn là đã nhận ra là ai.

Có thể gào khóc thảm thương ở trong phủ tướng quân như vậy thì ngoài Liễu Mi Vũ ra, Thẩm Nguyệt không đoán ra được ai khác.

Sau một thời gian từ biệt, cuối cùng lại gặp nhau.

Thẩm Nguyệt cực kỳ bình tĩnh, dù sao hai bên cũng phải đụng mặt nhau thôi.

Liễu Mi Vũ rất gầy trơ xương như thể một cơn gió cũng có thể thổi bay.

Nàng ta vừa bước vào, nhìn thấy Tần Như Lương và Thẩm Nguyệt đang dùng cơm tối với nhau, Tần Như Lương còn gấp thức ăn cho Thẩm Nguyệt, gương mặt vốn đang đăm lẹ vì vui mừng chợt thoáng lên vẻ ngạc

nhiên, sau đó lại lộ ra nét thất vọng và buồn bã, mặt nàng ta hơi méo mó, cảm xúc phức tạp.

Liễu Mi Vũ nức nở than khóc: “Tướng quân, cuối cùng chàng cũng về rồi... Mi Vũ đợi chàng vất vả lắm...”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 861

Mặc dù vẻ ngoài của Liễu Mi Vũ không quá ngăn nắp nhưng vẫn không thể che giấu được nét thanh tú và quyến rũ trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ta, cộng thêm vẻ đằm lẹ hiện tại thì quả thật vô cùng đáng thương.

Thẩm Nguyệt nghiêng đầu nhìn Tần Như Lương.

Hắn ta ngồi yên không động đậy, chỉ đặt đũa xuống, tay đang đặt trên bàn hơi siết chặt.

Sắc mặt còn phức tạp hơn Liễu Mi Vũ.

Trước đây, đây là cô gái mà hắn ta yêu thương nhất, nhưng bây giờ gặp lại, Tần Như Lương cảm thấy vô cùng xa lạ.

Liễu Mi Vũ thấy Tần Như Lương không tỏ thái độ gì thì càng lo lắng nói: “Tướng quân không muốn gặp Mi Vũ sao? Lẽ nào đã lâu thế rồi mà tướng quân vẫn không chịu tha thứ cho Mi Vũ? Mi Vũ sai rồi, mỗi ngày đều trải qua trong ăn năn hối hận, đời này chỉ muốn gặp lại tướng quân một lần nữa rồi dù có chết cũng đáng...”

Nếu Tần Như Lương đã không muốn nói thì Thẩm Nguyệt lạnh nhạt lên tiếng: “Đến cũng đã đến rồi, ngồi xuống cùng ăn cơm đi”.

Liễu Mi Vũ này giờ chỉ muốn nhào vào người Tần Như Lương, hiện tại nàng ta mới nhìn sang Thẩm Nguyệt.

Đã rất lâu rồi không gặp nhưng hận ý của Liễu Mi Vũ đối với Thẩm Nguyệt chẳng những không giảm theo thời gian mà ngược lại còn tăng lên.

Nàng ta nhất thời không kiềm chế được cảm xúc, kích động nói: “Người quay về làm gì? Tại sao người ngồi bên cạnh tướng quân? Ta trở thành như ngày hôm nay đều là do tiện nhân nhà người hại”.

Tần Như Lương cau mày nói: “Người đâu, dẫn nàng ta ra ngoài”.

Liễu Mi Vũ cho rằng rốt cuộc nàng ta và Tần Như Lương cũng có thể đoàn tụ nhưng không ngờ mới đến chưa bao lâu, nói chưa được mấy câu, Tần Như Lương đã bảo người dẫn nàng ta đi.

Khó khăn lắm nàng ta mới chạy được ra khỏi Phù Dung Uyển, bây giờ lại sắp bị đưa về.

Trước đây Tần Như Lương luôn ân cần hỏi han, không nỡ để nàng ta chịu một chút tủ thân nhưng bây giờ hẳn ta lại nhẫn tâm mặc cho nàng ta vào trong viện lạnh lẽo, không quan tâm không hỏi han.

Chắc chắn là vì tiện nhân đó đã bỏ bùa mê thuốc lú gì tướng quân rồi.

Tần Như Lương không biết mình nên đối mặt với Liễu Mi Vũ thế nào, bây giờ Liễu Mi Vũ lại làm loạn như vậy, hẳn ta càng không muốn đến Phù Dung Uyển nữa.

Hôm sau, thánh chỉ được ban tới phủ tướng quân.

Thẩm Nguyệt và Tần Như Lương chuẩn bị vào cung.

Hai người đều ăn mặc rất chỉnh tề, đi chung một chiếc xe ngựa như trước đây, đến trước cửa cung, cùng nhau bước vào cung.

Nhưng bây giờ đã khác.

Cả đường đi Thẩm Nguyệt không nói một câu nào.

Tần Như Lương nói: “Đừng lo, sau khi gặp Hoàng thượng, ta sẽ xin Hoàng thượng để cô gặp Bấp Chân. Có ta đi cùng, Hoàng thượng sẽ không làm khó cô đâu”.

“Nhưng như thế không phải là chuyện tốt đối với ngươi”.

“Dù sao ta cũng đã như vậy rồi, cũng không để tâm lắm”.

Sau khi gặp Hoàng đế, Thẩm Nguyệt quỳ trên đại điện, đè nén nhẫn nhịn đây khiếm tốn, run run quỳ trên đại điện gào khóc, trông có vẻ vừa

yếu ớt vừa bất lực.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 862

Thẩm Nguyệt run giọng khóc kể lại những chuyện mình gặp trên đường, kể cả vụ ám sát kinh thiên động địa, tình cảnh khó khăn ở Dạ Lương và việc khi gặp lũ lụt trên đường, nàng đã cố gắng bảo vệ bản thân thế nào.

Thẩm Nguyệt diễn vai người phụ nữ số phận chông chênh cực kỳ đạt.

Ánh mắt vô tội, dùng đôi mắt rưng rưng lệ để giải thích như đang thể hiện sự vô tội của mình.

Thẩm Nguyệt ghen ngào nói: “Hoàng thượng, khi Tĩnh Nguyệt đi ngang qua thành Vân, trời đổ mưa to suốt mấy ngày, mùa màng không có thu hoạch được gì, cũng không có lương thực, Tĩnh Nguyệt chỉ đành đi hái rau dại với mọi người để chống đói... Chẳng ai ngờ những việc nhỏ như vậy lại bị người khác lan truyền rộng rãi, nói đến mức khoa trương như thế...”

Hoàng đế uy nghiêm nói: “Không chỉ một chuyện lũ lụt, thậm chí còn nghe nói công chúa giúp người dân diệt trừ dịch bệnh, giúp nạn dân vào thành, thậm chí còn dám giải quyết cả thủ thành, dân gian nói công chúa còn linh hơn cả Bồ Tát sống”.

Thẩm Nguyệt lau nước mắt: “Lúc đó Thẩm Nguyệt cũng có triệu chứng bị nhiễm bệnh, Tĩnh Nguyệt sợ chết, chỉ có đi khắp nơi tìm thuốc... Còn đại nhân thủ thành thì ban đầu không chịu cho Tĩnh Nguyệt vào thành, sau đó lại muốn nhân lúc người khác gặp nạn để lợi dụng. Vừa hay có đại nhân khác tố cáo hấn tham ô hối lộ, Tĩnh Nguyệt không rõ nội tình bên trong là đã bị đẩy lên ngai công đường. Tĩnh Nguyệt không biết luật lệ của Đại Sở thì sao có thể kết án, xin Hoàng thượng minh giám...”

Nói đến những gì mình trải qua trên đường, Thẩm Nguyệt vẫn cực kỳ sợ hãi.

Mặc dù có chút không đúng trường hợp nhưng Tần Như Lương nghe xong mà kiêu được, khoe môi giật giật.

Hắn ta không ngờ Thẩm Nguyệt lại có thể khóc lóc kể lể đứt gan đứt ruột tới thế, nếu không phải hắn ta đồng hành với nàng suốt chặng đường, e là cũng tin là thật rồi.

Thời khắc cấp bách, nàng vẫn diễn xuất thần quá!

Lúc ở những tòa thành trên đường đi thì nàng làm việc vô cùng hăng say tích cực hơn tất cả mọi người, nhưng chỉ trong chớp mắt khóc lóc thì nàng đã đẩy hết trách nhiệm lên người bên cạnh.

Sắc mặt của hoàng đế không hề thay đổi, ông ta chỉ hỏi Tần Như Lương: “Tần ái khanh, Thẩm Nguyệt nói có đúng không?”

Tần Như Lương thở dài nói: “Công chúa đúng là đã chịu nhiều thiệt thòi. Là do vì thân bất tài, không thể thay công chúa gánh vác”.

Hoàng đế không hề biểu hiện ra dấu hiệu có tin hay không.

Đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, cho dù tin tức bị phong tỏa thì hoàng đế chắc chắn cũng đã nghe được chuyện gì đó.

Nhưng ông ta cũng không truy cứu chuyện này, ông ta cũng đã sớm biết chuyện hai tay của Tần Như Lương đã bị phế cho nên liêm bảo thái y đến kiểm tra kỹ càng.

Thái y đưa ra kết luận là Tần Như Lương quả thật đã bị thương nghiêm trọng, có thể không có hy vọng bình phục, sau này không thể luyện võ nữa.

Hoàng đế tỏ ra vô cùng tiếc hận nói: “Đại Sở ta lại mất thêm một vị tướng quân”.

Về phần binh lính mà Tần Như Lương mang theo khi xuất chinh, hầu hết đều chết trận, tổn thất nặng nề. Những người lính còn lại đã được hợp nhất vào đại quân Nam Cảnh.

Hoàng đế ban cho hắn một ít vải vóc cùng thuốc thang như an ủi, sau đó tiếp tục suy tính những chuyện khác.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 863

Tần Như Lương và Thẩm Nguyệt cùng nhau quỳ trên sảnh, im lặng một lúc, sau đó cúi người ấn trán xuống đất cầu xin: “Xin hoàng thượng khai ân, cho vi thần cùng công chúa được gặp con nhỏ”.

Thẩm Nguyệt cũng cúi rạp người xuống, nếu không tìm được nước mắt thì nàng đã bật khóc ngay tại chỗ, nàng lúc này trông y hệt như một người phụ nữ ngu muội không biết gì mà chỉ biết khóc khi nhắc đến con của mình.

“Tĩnh Nguyệt đã đi nửa năm, nửa năm không được gặp con, ngay cả lúc nó sinh bệnh cũng không thể ở bên cạnh chăm sóc. Cũng may có hoàng thượng thương tình mang nó vào cung chăm sóc, Tĩnh Nguyệt thực sự rất muốn gặp con mình, chỉ cần được nhìn nó một cái là được rồi, cầu xin hoàng thượng hãy cho Tĩnh Nguyệt được nhìn thấy nó”.

Hoàng thượng không nói lời nào, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Thẩm Nguyệt đang khóc lóc rất thảm thương.

Nàng khóc rấm rứt đến mức khiến cho hoàng thượng cũng phải đau đầu. Hoàng thượng xoa xoa trán, có chút thiếu kiên nhẫn nói: “Đừng khóc nữa, lát sau ta sẽ cho phu thê các người đi thăm nó một chút”.

Tần Như Lương và Thẩm Nguyệt vội vàng tạ ơn.

Sau đó hai người lui khỏi cung điện, được cung nhân dẫn đến nơi nuôi nấng Bắp Chân.

Hoàng đế nhìn theo bóng lưng của hai người, ý vị sâu xa nói: “Ra ngoài đi”.

Lúc này, một người chậm rãi từ sau rèm bước ra, người đó mặc áo gấm, khuôn mặt như ngọc, khôi ngô tuấn tú.

Còn không phải là Hạ Du hay sao?

Bộ dáng của Hạ Du lúc này trông vô cùng nghiêm túc.

Hoàng đế nhìn hấn ta, quả thật hấn ta đã trưởng thành.

Hoàng đế hỏi: “Vừa rồi người có nghe thấy bọn họ nói gì không?”

Hạ Du quỳ xuống đáp: “Thần đều nghe được”.

“Vậy những lời đó có bao nhiêu phần là thật, bao nhiêu phần là giả?”

“Bẩm hoàng thượng, công chúa Tĩnh Nguyệt đã nói ngoài rìa. Công chúa Tĩnh Nguyệt sợ chịu khổ, mấy lần bị ám sát khiến nàng đã mất hết can đảm, trên đường đi gặp nạn lũ lụt, bản thân nàng lại quen được nông chiêu, muốn sống an nhàn cho nên không hề tự mình ra ngoài tìm được liệu, chính là do Tô đại nhân đã kiên quyết dùng thanh danh của nàng để tiếp thêm động lực cho dân chúng”.

Hoàng đế nói: “Ta nghe nói trên đường đi các người đã gặp mấy vụ ám sát. Đại học sĩ là văn thần, Tĩnh Nguyệt lại là công chúa chân yếu tay mềm, sao có thể trốn thoát được?”

Ông ta đã hai lần phái đại nội cao thủ ra ngoài nhưng đều một đi không trở lại, trong khi đó Tô Vũ cùng Thẩm Nguyệt chỉ là hai người tay trái gà không chặt, sao có thể bình yên vô sự cho đến tận bây giờ?

Đây là đi ầu mà hoàng đế không thể nào lý giải được.

Hạ Du nghiêm mặt nói: “Chúng thần tổng cộng gặp phải ba vụ ám sát. Lần đầu tiên là trên đường đến biên giới, lúc đó đội hộ vệ vì cứu chúng thần cho nên mới bị tiêu diệt toàn quân, giúp chúng thần thoát được một kiếp”.

“Lần thứ hai là ở gần hành cung của Dạ Lương, lúc đó tình thế nguy cấp, may mà đại nội thị vệ của Dạ Lương đuổi đến đúng lúc đã giết sạch đám sát thủ đó”.

“Lần thứ ba là trên đường trở về kinh thành, chúng thần cải trang để đánh lừa đám sát thủ, sau đó lại đi đường rừng núi mất hai ngày thì mới có thể trốn thoát được”.

“Công chúa Tĩnh Nguyệt đã tách ra vào thời điểm đó, cuối cùng đã trở về kinh thành một mình”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 864

Hoàng đế suy tư hồi lâu, nghe cũng không có chuyện gì bất hợp lý, rồi trong mắt lại hiện lên sát ý nói: “Sao đại học sĩ lại có thể dùng ba tòa thành trì thương lượng với Dạ Lương?”

Hạ Du nói: “Khi quân Đại Sở đánh nhau với quân Dạ Lương, đại học sĩ đã dùng thân phận của công chúa Tĩnh Nguyệt đến tìm cơ hội hòa đàm. Sau khi tới hành cung Dạ Lương, đại học sĩ lại dùng thân phận của công chúa Tĩnh Nguyệt để tiếp tục thương lượng, Dạ Lương không dám hành động hấp tấp khi phía sau công chúa Tĩnh Nguyệt còn có Bắc Hạ. Hơn nữa, Dạ Lương cũng không có ý định tác chiến lâu dài, cho nên cuối cùng đành phải miễn cưỡng đồng ý đi đầu kiện đó”.

Hoàng đế đã từng muốn giết Tĩnh Nguyệt ở Dạ Lương, dựa vào thân phận của Tĩnh Nguyệt mà dựng lên mưu đồ một mũi tên bắn chết ba con nọ. Không ngờ Tô Vũ cũng lợi dụng đi đầu này để đạt được mục đích hòa đàm.

Ông ta thật sự đã đánh giá thấp Tô Vũ.

Hoàng đế nhìn Hạ Du nói: “Người đã làm rất tốt”.

Hạ Du lập tức nắm chặt tay nói: “Thảo dân nguyện vì hoàng thượng ra sức. Hiện tại thảo dân đã chiếm được lòng tin của công chúa Tĩnh Nguyệt và đại học sĩ, chỉ cần hoàng thượng ra chỉ thị thì thảo dân sẽ làm hết sức mình, dù chết không từ”.

Những lời nói nghiêm túc của Hạ Du vang khắp trong điện nghe rất chân thành.

Hoàng đế cười nói: “Hạ tướng có thể có được hai người con trai trẻ tuổi đầy triển vọng như vậy, đúng là có phúc khí. Trẫm nhớ trước kia Hạ công tử là một kẻ ăn chơi trác táng, vô công rồi nghề, sao bây giờ lại còn nhớ đến việc muốn dốc sức vì trẫm đây?”

Hạ Du cắn chặt khớp hàm nói: “Bởi vì thảo dân muốn được thăng tiến thật nhanh. Nguyên nhân chính là bởi vì Hạ tướng khinh thường thảo dân cho nên thảo dân mới muốn ông ta phải kính trọng thảo dân, đại ca có thể làm được thì thảo dân cũng có thể làm được, hơn nữa thảo dân còn có thể làm tốt hơn đại ca”.

Hoàng đế cười lớn nói: “Hay cho cậu muốn thăng tiến thật nhanh, người đứng là rất thành thật. Một kẻ không có dã tâm thì khó làm nên việc lớn. Trẫm cũng rất muốn xem rốt cuộc là đại ca người lợi hại hay là người lợi hại hơn”.

“Sau này ở trước mặt trẫm người không cần tự xưng là thảo dân. Lần này người đi xuống phía nam đàm phán với Dạ Lương, thân là phó sứ cũng lập được công lớn, hiện lễ bộ còn trống một vị trí, ngày mai người hãy bắt đầu đến lễ bộ báo danh, nhậm chức thị lang tứ phẩm”.

Hạ Du lập tức đại bái, nói: “Vi thần khấu tạ long ân!”

“Người lui xuống đi, hôm nay chiếu thư sẽ được đưa đến phủ thừa tướng”.

Hạ Du cung kính đứng dậy, cúi đầu bước lui ra ngoài cửa chính điện trước khi xoay người cẩn thận rời đi.

Hoàng đế nheo mắt lại, nếu như ông ta có thể lợi dụng được cả hai người con trai của Hạ tướng làm việc cho mình thì đúng là tốt.

Hoàng đế nói với công công thân cận: “Người nói xem, lời của hắn ta nói là thật hay giả”.

Công công cung kính đáp: “Lão nô không dám tự đưa ra kết luận”.

Hoàng đế cười lạnh một tiếng, nói: “Là thật hay giả thì thử một lần liền biết”.

Sau đó, hoàng đế cũng mang theo cung nhân rời khỏi đại điện.

Bắp Chân được bố trí ở trong một cung điện riêng, được một số cung nhân chăm sóc.

Sức khỏe của Bắp Chân không được tốt, gần đây không ngừng uống thuốc, uống xong thì ăn rất ít. Khi nghe cung nhân nói trên đường đi thì trái tim của Thẩm Nguyệt như thắt lại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 865

Cũng may Bắp Chân mặc dù sức khỏe không tốt nhưng không đến nỗi bệnh nặng như trên thánh chỉ nói.

Nhưng nàng vẫn hết sức lo lắng và đau khổ, không ngừng rơi nước mắt trên đường đi.

Tần Như Lương nắm tay nàng an ủi nói: “Đừng lo lắng quá, ở đây có rất nhiều người chăm sóc cho nó, sẽ không sao đâu”.

Khi đến vườn ngự uyển, Bắp Chân đang ở trong phòng, lúc này cung nữ đã bưng chén thuốc tới chuẩn bị cho nó uống.

Nhưng Bắp Chân trời sinh cứng đầu, tuy không khóc không quậy nhưng cũng không chịu há miệng ra. Mỗi lần cung nữ muốn cho nó uống thuốc đều phải mất rất nhiều công sức.

Thẩm Nguyệt dừng bước đứng ở trước cửa.

Nàng nhìn thấy một đứa nhóc trắng trẻo mềm mại đang ngủ trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn với đôi mắt đen láy xinh đẹp.

Trên người nó đang mặc áo gấm, được quấn rất dày và ấm. Tuy tuổi còn nhỏ nhưng biểu cảm trên gương mặt của nó hết sức quật cường, còn có chút lạnh lùng cao ngạo.

Cung nữ ở bên cạnh phải khuyên bảo nó một lúc lâu thì nó mới chịu miễn cưỡng mở miệng uống một ngụm thuốc.

Chén thuốc có vị rất đắng nhưng nó có nuốt xuống cũng không khóc.

Đã lâu không gặp, Bắp Chân của nàng cũng đã cao hơn một chút.

Thẩm Nguyệt đứng ở cửa giống bị hạ chú định thân, một lúc lâu cũng không thể tiến lên phía trước một bước.

Khi nàng nhìn thấy Bắp Chân, hai mắt nàng đỏ lên, cổ họng cũng trào lên cảm giác chua xót. Tuy nàng không còn khóc lóc như lúc ở chính điện nhưng giờ phút này mới thật sự cảm thấy đau lòng.

Bắp Chân yên lặng ngẩng đầu lên, đôi mắt đen láy của nó cũng đã nhìn thấy Thẩm Nguyệt.

Nhưng nó vẫn bất động, đẹp như một con búp bê bằng sứ.

Thẩm Nguyệt vẫn còn nhớ ngày nàng rời đi, Bắp Chân của nàng đã khóc rất lớn sau lưng nàng nhưng nàng thậm chí còn không quay đầu lại nhìn nó. Nửa năm đã trôi qua, liệu tên nhóc này có còn nhớ nàng là mẹ của nó hay không?

Bắp Chân dường như không đáp lại Thẩm Nguyệt, nhưng nó từ từ mím chặt cái miệng nhỏ nhắn, con người cũng bắt đầu ươn ướt.

Cho dù nó im lặng nhưng khuôn mặt lại không hề tự nhiên.

Sau đó nó lại không chịu uống thuốc do cung nữ đút cho nữa.

Cung nhân dẫn đường đứng lúc nói: “Công chúa Tĩnh Nguyệt đến rồi ấ”.

Cung nữ đang đút thuốc để bát thuốc xuống rồi đứng dậy chào, sau đó lui sang một bên.

Tần Như Lương thấp giọng nói: “Không phải cô muốn tới gặp nó hay sao? Bây giờ đã tới rồi, tại sao còn chưa vào?”

Thẩm Nguyệt sau đó mới bước vào, nhẹ nhàng ngồi xuống mép giường bên cạnh Bắp Chân.

Nàng đưa tay chạm vào Bắp Chân, nó có chút né tránh nàng nhưng nó không thể tránh được, ngay lập tức đã bị Thẩm Nguyệt ôm vào trong lòng.

Lúc này nàng bỗng nảy sinh một cảm giác mừng rỡ như điên.

Dù sao hôm nay Thâm Nguyệt đã khóc đủ rồi, nhưng nàng vẫn để cho mình khóc, nàng ôm lấy thân thể nhỏ bé mềm mại của Bắp Chân trong vòng tay, xoa xoa mái tóc mỏng manh của nó.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 866

Nàng khóc đến mức khiến cho Bắp Chân cũng cảm thấy bất an.

Hình như trước kia mẹ của nó chưa bao giờ ôm nó khóc dữ dội như hôm nay.

Tần Như Lương nhìn thấy bát thuốc bên cạnh đã nguội cho nên liền bảo cung nhân mang thêm một bát thuốc khác đến để cho Thâm Nguyệt tự mình dứt cho Bắp Chân.

Thâm Nguyệt vuốt ve Bắp Chân không buông, khàn giọng nói: “Bắp Chân có nhớ mẹ hay không? Sao con vẫn nhẹ như vậy, không có thêm chút da thịt nào...”

Bắp Chân bò ra khỏi vòng tay của Thâm Nguyệt rồi ngẩng cách nàng một khoảng.

Thâm Nguyệt vừa rơi lệ vừa buồn cười nói: “Sao vậy, con còn giận mẹ sao?”

Bắp Chân không hề hé răng, chỉ vùi đầu dùng hai bàn tay nhỏ day day góc áo, trên khoe miệng nó còn đọng lại chút nước bọt.

Ngay sau đó, cung nữ đã bưng một bát thuốc nóng khác đến. Thâm Nguyệt nhận lấy bát thuốc rồi ngửi thử, thấy đó là thuốc trị bệnh cảm bình thường. Bởi vì Bắp Chân còn nhỏ chưa thể uống thuốc đặc cho nên bát thuốc này có màu nâu rất nhạt.

Xem ra cho dù không có Thâm Nguyệt thì ngự y ở trong vườn ngự uyển này cũng sẽ hết sức tận tâm chăm sóc cho Bắp Chân.

Thâm Nguyệt dứt từng thìa thuốc cho Bắp Chân, nhưng Bắp Chân vẫn ngoan cố không chịu uống.

“Bắp Chân ngoan, uống xong thuốc rồi thì mới có thể khỏe lại được, mới có thể cùng mẹ chơi đùa được”.

Sau đó Bắp Chân mới ngoan ngoãn uống thuốc.

Thẩm Nguyệt vừa vui mừng vừa cảm động, không cần biết đã qua bao lâu, không cần biết Bắp Chân có còn nhớ nàng hay không, nhưng chung quy vẫn là mẫu tử liên tâm. Bắp Chân sẽ không thực sự quên nàng, nó còn có vẻ như đang giận nàng nhiều hơn.

Sau khi cung nữ lấy bát thuốc đi, Thẩm Nguyệt lại bế Bắp Chân lên, âu yếm hôn hít một hồi.

Bắp Chân dường như không thể chịu nổi được sự nhiệt tình của nàng, cho nên lại bắt đầu bò ra ngoài.

Sao Thẩm Nguyệt có thể cho nó cơ hội bò ra ngoài chứ? Nàng ngay lập tức ôm lấy nó rồi lại khóc.

Thẩm Nguyệt khóc nói: “Con yêu của mẹ. Bảo bối của mẹ”.

Tần Như Lương ở bên cạnh vừa nghe thấy vậy thì đã nổi da gà, sau đó liền nghe thấy có tiếng bước chân truy đến từ bên ngoài.

Thẩm Nguyệt vẫn còn khóc nói: “Cũng may là con không sao, nếu không mẹ nhất định sẽ thương tâm đến chết mất... con trai của mẹ, con phải ngoan ngoãn, ở trong cung này con phải ngoan ngoãn, có biết không? Cũng may là hoàng thúc của con quan tâm đến con, yêu thương con cho nên mới cử nhiều người đến chăm sóc cho con lúc con bị bệnh đến như vậy, nếu không thì không biết lúc này con đã ra sao rồi”.

Nàng khóc đến mức choáng váng đầu óc mà vẫn tiếp tục nói: “Con ở trong cung ăn ngon mặc đẹp, cái gì cũng tốt, nơi này lại có nhiều thái y, chỉ có ở đây thì con mới có thể mau khỏe lên được. Chỉ cần con có thể khỏe lên thì mẹ liền vui vẻ rồi. Sau này con phải biết ơn hoàng thúc, con có biết không?”

Bắp Chân bắt đầu vùng vẫy khiến Thâm Nguyệt bối rối: “Ta không hiểu con đang muốn nói gì cả?” Bắp Chân cố gắng thoát khỏi vòng tay của Thâm Nguyệt, nhưng ngay khi nó vừa bò ra ngoài thì đã bị Thâm Nguyệt bắt lại khiến nó lại tiếp tục phải cố gắng hết sức để bò ra ngoài.

Thâm Nguyệt không ngừng vuốt ve hôn hít Bắp Chân, nó cũng không khóc mà chỉ đưa bàn tay nhỏ bé của mình ra đẩy đẩy, cứ như thể nó đang âm thầm lên án nàng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 867

Mau đến cứu ta, ta sắp bị người phụ nữ này làm cho ngạt thở rồi. Mẹ của ta sao có thể là một người phụ nữ hay khóc lóc và dối lòng như vậy? Đây không phải là mẹ của ta! Các người mau đem người phụ nữ này đi đi!

Lúc này có một cung nhân do hoàng đế phái đến đã bước vào.

Thẩm Nguyệt vội vàng đứng dậy tạ ơn, thể hiện ra sắc mặt sự cảm tạ hoàng đế từ tận đáy lòng vì đã chăm sóc cho Bắp Chân. Nếu như không có thái y trong cung thì chỉ sợ Bắp Chân không thể nhanh chóng khỏe mạnh được như vậy.

Không phải nàng không biết Bắp Chân vốn đang được nuôi dưỡng rất tốt trong phủ tướng quân, sau khi vào cung mới sinh bệnh.

Nhưng chuyện này không thể tiếp tục truy cứu.

Hoàng đế rất muốn tìm ra được sơ hở trên sắc mặt của Thẩm Nguyệt, nhưng tiếc là ông ta đã thất bại.

Hoàng đế hỏi: “Người không muốn đưa nó trở về phủ tướng quân sao?”

Thẩm Nguyệt nói: “Tất nhiên là Tĩnh Nguyệt muốn, nhưng Tĩnh Nguyệt không muốn hoàng thượng khó xử. Tĩnh Nguyệt chỉ cần xin hoàng thượng cho phép Tĩnh Nguyệt thỉnh thoảng được vào cung để thăm Bắp Chân”.

Hoàng đế nói: “Nói thế nào thì đứa trẻ này cũng có một nửa huyết mạch hoàng gia, bây giờ nó đã hơn một tuổi, được vào cung cẩn thận bồi dưỡng cũng không phải là chuyện xấu. Sau này khi nào người muốn tới thăm nó thì thông báo một tiếng là được”.

“Tĩnh Nguyệt tạ ơn hoàng thượng”.

Hoàng đế như nhớ ra điếu gì đó, bèn nói với Thẩm Nguyệt: “Trẫm quên mất, hôm qua Tô Vũ đại học sĩ cũng đã về kinh, nhưng ta nghe nói khi về đến nhà hắn đã ngã bệnh vì kiệt sức, đến tận bây giờ cũng không thể xuống giường nổi. Người có biết chuyện này không?”

Bàn tay trong tay áo của Thẩm Nguyệt cố hết sức kiềm chế run rẩy, trên mặt chỉ thể hiện sự ngạc nhiên nói: “Tô đại nhân bị bệnh sao?”

“Sao, người có định đi thăm hắn không?”

Thẩm Nguyệt suy nghĩ một lúc rồi rụt rè nói: “Mặc dù Tĩnh Nguyệt cùng Tô đại nhân giao tình không sâu nhưng trên đường đi Tô đại nhân cũng đã chăm sóc Tĩnh Nguyệt rất nhiều, bây giờ đi thăm hắn cũng là chuyện hợp lý. Nhưng nếu như chuyện đó không phù hợp lễ nghi thì vẫn nên thôi vậy”.

Hoàng đế nói: “Lần này đại học sĩ đã đi hòa đàm cứu về Tần ái khanh, phu thê các người đến thăm cũng là lẽ thường. Nếu như có thời gian thì hãy bảo Hạ ái khanh cùng đi”.

Trong lòng Thẩm Nguyệt rất nghi hoặc, hoàng đế lại có lòng tốt như vậy sao?

Chỉ e rằng là không thể.

Nhưng nàng có thể chắc chắn một điếu, người dân trong kinh thành hiện tại điếu biết công chúa Tĩnh Nguyệt đã trở về cho nên hoàng đế sẽ không ra tay ở trong cung.

Nếu như nàng mới vừa trở về đã gặp phải chuyện không may thì khó tránh khỏi việc hoàng đế bị thế nhân chỉ trích.

Vị hoàng đế này sợ nhất là bị người khác chỉ trích, ông ta vô cùng để ý đến ánh mắt của thế nhân, nếu không thì năm đó ông ta cũng sẽ không để lại mạng sống cho một công chúa tiên tri điếu như Thẩm Nguyệt

Cho nên ông ta muốn xử lý Thảm Nguyệt thì cũng phải nghĩ kỹ để có thể nhờ cở tận gốc mà vẫn có thể làm người tốt.

Còn một vấn đề nữa chính là tên tuổi của công chúa Tĩnh Nguyệt đang rất vang dội ở Giang Nam, nếu như hoàng đế không xử lý cẩn thận thì e rằng sẽ làm mất lòng dân chúng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 868

Mục đích vào cung của Thâm Nguyệt ngày hôm nay đã đạt được, nàng đã được gặp Bắp Chân như ý muốn.

Chuyện này cũng đã khiến cho nàng tranh thủ được một ít thời cơ.

Hoàng đế cũng khá tự tin, chỉ cần Thâm Nguyệt trở lại kinh thành, Bắp Chân lại đang ở trong tay ông ta, ông ta không sợ Thâm Nguyệt sẽ không ngoan ngoãn nghe lời.

Ông ta nhận ra Thâm Nguyệt thật sự rất quan tâm đến đứa trẻ này. Mấy đạo thánh chỉ trước của ông ta cũng không thể nào thúc giục được nàng quay trở về kinh thành nhưng chỉ cần một đạo thánh chỉ đề cập đến Bắp Chân thì nàng đã ngay lập tức thúc ngựa quay trở về.

Tranh thủ lúc rảnh rỗi nói chuyện, Tần Như Lương đã đi đến bên giường ngắm nhìn Bắp Chân đã được trả tự do, xem chừng tránh để nó không cẩn thận mà ngã xuống giường.

Tần Như Lương cẩn thận xem xét chiếc mũi nhỏ và đôi mắt nhỏ của Bắp Chân, phát hiện ra rằng các đặc điểm trên khuôn mặt của nó nhìn chung giống Thâm Nguyệt rất nhiều, nhưng còn đôi mắt đó...

Tần Như Lương trầm ngâm, Bắp Chân càng lớn thì manh mối càng lộ rõ, khiến cho người ta vừa nhìn thấy liền biết đôi mắt của nó giống ai.

Hơn nữa, tính tình của Bắp Chân cũng không hề giống với những đứa trẻ hay khóc than tuổi này.

Nó hầu như rất ít lên tiếng, có lẽ là giống cha ruột của mình.

Mặc dù vậy, Tần Như Lương vẫn cảm thấy yêu thương đứa trẻ này từ tận đáy lòng, bởi vì đứa trẻ này giống Thâm Nguyệt rất nhiều.

Hơn nữa, hấn và Thâm Nguyệt bây giờ vẫn là phu thê, phu thê đến thăm con mình mà không ôm con thì cũng không hợp lý.

Vì vậy T`ân Như Lương đã đưa tay ra cố gắng bế Bắp Chân lên đùi của mình.

Có thể thấy hấn ta đang rất chật vật, Thâm Nguyệt quay đầu lại nhìn thấy vậy thì liền đưa tay ra ôm lấy Bắp Chân.

T`ân Như Lương nói: “Không sao, ta sẽ ôm nó một chút”.

Nhưng dường như Bắp Chân không hề thích bị T`ân Như Lương bế cho nên liền bắt đầu vùng vẫy trong lòng hấn ta, khua tay múa chân loạn xạ.

Thấy T`ân Như Lương cứ ôm mình mà không chịu buông ra, Bắp Chân không thể kìm nén lại rùng mình một cái.

T`ân Như Lương cảm thấy đầu gối nóng lên.

Bắp Chân đã tè lên người hấn ta.

Thâm Nguyệt không biết nên cười hay nên khóc, T`ân Như Lương dừng một chút nhưng cũng không quan tâm lắm, chỉ nói: “Nếu như không bị nó tè lên người vài lần thì ta cũng không biết làm cha khó như thế nào”.

Hấn ta thậm chí còn nghĩ nếu như đứa trẻ này thật sự là con của hấn ta thì tốt biết bao.

Sau khi thăm Bắp Chân thì hai người liền rời khỏi vườn ngự uyển.

Thâm Nguyệt vẫn còn quay đầu lại nhìn nhiều lần trong lưu luyến. Nàng rất sợ sau khi nàng rời đi rồi thì cung nhân sẽ không thể chăm sóc cho Bắp Chân tốt.

Đôi mắt ươn ướt của Bắp Chân nhìn theo Thâm Nguyệt không chớp, thấy bóng lưng nàng đi ra khỏi cửa phòng, đi vào trong sân, đi càng lúc càng xa...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 869

Bắp Chân run rẩy, lặng lẽ lặn ra khỏi giường.

Nếu như cung nhân không đỡ được đúng lúc thì chỉ sợ nó đã té nhào rã.

Bắp Chân lao đảo đi về phía trước, bước đi khập khiễng, không biết là ai đã tiếp thêm sức mạnh quật cường cho nó mà nó cứ như vậy đuổi theo Thâm Nguyệt, không hề sợ té ngã.

Cung nữ đỡ dành nó: “Công chúa Tĩnh Nguyệt đã đi rã, ngày mai công chúa sẽ quay lại mà”.

Không biết Bắp Chân có nghe hiểu hay không mà nó lại dừng ở cửa, đứng nhìn trong chốc lát, sau đó lại đột nhiên kêu lên một tiếng.

Dường như nó đang gọi Thâm Nguyệt, đang gọi mẹ của nó.

Thâm Nguyệt đột nhiên dừng chân rã quay đầu lại.

Nàng nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé của nó đang đứng cạnh cửa trông mong nhìn theo bóng lưng nàng rời đi.

Đôi mắt Thâm Nguyệt lại ẩm ướt, nàng chỉ hận không thể ngay lập tức chạy lại ôm lấy nó.

Nhưng nàng không thể làm như vậy, nàng không thể mang nó đi bây giờ, không thể đoàn tụ với nó một cách trọn vẹn.

Nàng chỉ có thể cố gắng giữ cho nó được an toàn và cố gắng tìm cơ hội để cứu nó ra.

Chuyện cốt nhục chia lìa này chỉ là tạm thời. Nàng tin rằng tất cả mọi chuyện lúc này đều chỉ là tạm thời.

Sau đó Thẩm Nguyệt không biết là đang đỡ Bắp Chân hay là đang đỡ chính mình, giọng nói vô cùng dịu dàng, nàng nói: “Bắp Chân ngoan, bên ngoài lạnh lắm, mau vào trong đi, mẹ sẽ về với con sớm thôi”.

Bắp Chân bình thường vô cùng im lặng, bây giờ lại nước mắt giàn giụa kêu lên thêm một tiếng.

Thẩm Nguyệt quyết tâm quay đầu sai bước rời khỏi hoàng cung.

Khi cả hai đang đi ra khỏi cung điện, Tần Như Lương hỏi: “Cô không sao chứ?”

“Ta ổn”.

“Cô đã lâu không quay về, Bắp Chân vẫn rất nhớ cô”.

Thẩm Nguyệt lúng túng cười nói: “Vậy ta nên cảm thấy vui hay buồn đây?”

Sau khi rời khỏi cổng cung, Tần Như Lương lại nói:

“Ta không ngờ hoàng đế lại siết chặt như vậy, có lẽ cô nên thể hiện ra mình không quá quan tâm đến đứa trẻ này thì hoàng thượng mới có thể buông lỏng được một chút”.

Thẩm Nguyệt nói: “Như vậy đối với Bắp Chân lại càng nguy hiểm hơn. Một khi hoàng đế phát hiện Bắp Chân vô dụng đối với ông ta thì ông ta còn có thể giữ lại tính mạng của nó hay sao? Giữ lại tính mạng cho Bắp Chân đối với ông ta mà nói chỉ là giữ một tai họa mà thôi”.

Tần Như Lương mím môi nói: “Cô nói như vậy cũng đúng”.

Hoàng đế hiện tại nóng lòng muốn giết Thẩm Nguyệt ngay lập tức, làm sao có thể giữ lại con trai của Thẩm Nguyệt.

Lý do ông ta giữ mạng sống của nó cho tới bây giờ chính là bởi vì nó hữu dụng.

Thẩm Nguyệt nói: “Cho nên ta chỉ có thể cố gắng hết sức để cho ông ta cảm thấy được Bắp Chân rất hữu dụng trong việc khống chế ta, như vậy thì Bắp Chân mới có thể sống tốt hơn”.

Nàng dừng một chút rồi nhẹ giọng hỏi: “Ô Vũ... chàng ấy bị bệnh thật sao?”

Tần Như Lương nói: “Chuyện này thì ta cũng không rõ”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 870

Hắn ta nhếch môi nói: “Mặc dù không muốn nói tin về hắn cho cô lắm nhưng cô chạy nhanh quá, hắn cũng không dám chạy chậm vì sợ mất dấu. Lúc cô nghỉ ngơi giữa đường, hắn cũng không thể nghỉ ngơi, còn phải sắp xếp chuyện sau khi cô về kinh”.

Bằng không nàng nào có thể bình yên vô sự quay về

Thẩm Nguyệt rũ mi, vành mắt lại đỏ ửng lần nữa.

Tần Như Lương bội phục nói: “Lần đầu tiên ta phát hiện, thì ra nước mắt của cô nhiều như thế, có thể khóc lóc không ngừng trên điện, cô được tạo thành từ nước à?”

Thẩm Nguyệt hít một hơi lạnh lẽo, làm như không có chuyện gì đáp: “Chỉ có thể nói ta diễn quá tốt”.

Tần Như Lương cúi đầu nhìn nàng: “Nhắc đến Bắp Chân và Tô Vũ, cô không phải đang diễn”.

Bắp Chân và Tô Vũ đều là hai người quan trọng nhất trong cuộc đời Thẩm Nguyệt, nàng không muốn mất đi ai cả.

Nếu hoàng thượng đã đích thân lên tiếng bảo nàng đi thăm Tô Vũ thì nàng há có thể không đi.

Chỉ cần đến phủ, không cần gặp mặt hắn, dù chỉ có thể nghe giọng hắn cách một cánh cửa cũng tốt lắm rồi.

Nhưng không ngờ Hạ ái khanh mà hoàng thượng nói không phải là Hạ Du mà là huynh trưởng của Hạ Du – Hạ Phóng.

Hoàng thượng bảo Hạ Phóng đến để thăm dò tình hình.

Mấy người vừa gặp nhau, Hạ Phóng vái một cái rồi nói: “Bái kiến Tầ
n tướng quân, Tĩnh Nguyệt công chúa, Tô đại nhân bị bệnh, Hoàng thượng
cũng rất lo lắng nên lệnh ta đến thăm cùng Tầ
n tướng quân và công chúa”.

Nhà Tô Vũ cực kỳ yên tĩnh.

Trong ký ức của Thĩm Nguyệt, đây là lần đầu tiên nàng bước vào từ
cổng chính.

Quản gia cẩn trọng đón khách, dù trước đó từng tiếp xúc mấy lần với
Thĩm Nguyệt nhưng quản gia cũng không biểu hiện ra chút quen thuộc nào,
mọi thứ đều rất quy củ.

Nghे mấy người Thĩm Nguyệt nói là đến thăm Tô Vũ, quản gia tiến
vào bẩm báo sau đó dẫn ba người tới nội viện.

Đình viện tịch mịch, sau khi vào đông cây cỏ héo tàn, chỉ còn mấy cây
mai ven đường mòn đang kỳ nở rộ, nhụy hoa treo đầu cành, nụ hoa mới
chớm nở bừng bừng sức sống.

Ao nhỏ phẳng lặng, không chút gợn, nước trong ao hệt như một chiếc
gương được tạo ra từ ngọc bích.

Thĩm Nguyệt đi ngang qua gốc mai, người thấy mùi thơm của hoa.

Đi đến trong sân, Hạ Phóng nhìn xung quanh: “Ta nhớ trước đó hoàng
thượng từng ban thưởng hai tì thiếp xinh đẹp cho Tô đại nhân, sao suốt
đoạn đường lại trông vắng lặng thế này, không có lấy một bóng mỹ thiếp
nào thế”.

Quản gia đáp: “Hai vị tiểu phu nhân lo lắng cho sức khỏe của đại nhân,
bây giờ đang chuẩn bị được thiện trong bếp. Đại nhân nhà tiểu nhân thích
yên tĩnh nên ngày thường nội viện này không cần ai hầu hạ cả”.

Hạ Phóng nói: “Cuộc sống của Tô đại nhân đúng là tĩnh lặng quá”.

Quản gia nói: “Trước giờ vẫn thế, đại nhân của ta đã quen rồi”.

Hạ Phóng cười nhạo nói: “Giả vờ thanh cao gì chứ, chuyện Tô đại nhân ra vào Sở Ngọc Lôu trước kia đã truy ền khắp kinh thành r ồi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 871

Nói rồi hắn ta vuốt tay áo, sau đó đi vào phòng Tô Vũ, sau đó nói với Tô Vũ trong phòng: “Nghe nói Tô đại nhân bị ốm, ta tuân lệnh Hoàng thượng đến thăm người”.

Bên trong vang lên tiếng ho trầm thấp của Tô Vũ khiến tim Thẩm Nguyệt xao động.

Hai tay nàng siết chặt lấy góc áo, không để cho mình lộ ra cảm xúc.

Giọng nói Tô Vũ xen lẫn chút trạng thái bị bệnh nói: “Nếu Hạ đại nhân không để ý cả bệnh khí của ta đây phòng này thì mời vào”.

“Tô đại nhân hết mình vì dân vì nước, ta nào dám chê”, Hạ Phóng quay đầu lại nhìn Tần Như Lương và Thẩm Nguyệt nói: “Chẳng phải không chỉ có ta đến mà Tần tướng quân và Tĩnh Nguyệt công chúa cũng đến”.

Tô Vũ lại ho vài tiếng, như có như không mà thở dài: “Ta được quan tâm mà sợ đấy”.

Sau đó quản gia bước đến mở cửa, Hạ Phóng và Tần Như Lương định nhắc chân bước vào.

Thẩm Nguyệt ở phía sau đè nén xúc động muốn gặp Tô Vũ mà nói: “Tô đại nhân là đàn ông, ta đi vào thì không hợp lễ nghĩa, chi bằng ta ở bên ngoài, tướng quân và Hạ đại nhân vào là được”.

Nàng đang rất sợ, sợ vào trong gặp Tô Vũ thì lại không kiềm chế được, nàng khi trông thấy bộ dạng bệnh tật của hắn sẽ khiến Hạ Phóng nhìn ra điều gì.

Chỉ cần có thể đứng bên ngoài nghe tiếng hắn là đủ rồi.

Hạ Phóng nhìn Thẩm Nguyệt nói: “Cũng đã đến rồi, sao Tĩnh Nguyệt công chúa lại không vào?”

Thẩm Nguyệt nói: “Nam nữ có khác, ta không phóng khoáng được như Hạ đại nhân, vẫn nên ở ngoài nghe là được. Để tướng quân chuyển lời hỏi thăm đến Tô đại nhân thay ta”.

Nam nữ có cách biệt, đây lại là phòng ngủ của Tô Vũ, nếu Thẩm Nguyệt đi vào quả thật cũng không phải phép.

Tô Vũ dựa vào đầu giường, trên người mặc bộ đồ trắng, tóc đen như mực, sắc mặt trắng bệch.

Hắn hơi rũ mi, nghe được lời Thẩm Nguyệt nói, đôi mắt trở nên sâu thẳm như không đáy.

Nếu nàng có thể nghiêng tai nghe, với hắn cũng đã là sự an ủi.

Hai người cách một cánh cửa, rõ ràng gần nhau đến thế nhưng lại không thể gặp nhau.

Cánh cửa mở, Hạ Phóng và Tần Như Lương vào trong. Thẩm Nguyệt có thể ngửi được mùi thuốc tỏa ra từ trong phòng, cùng với đó là mùi trầm hương thoang thoảng quen thuộc.

Tô Vũ đã trở lại thành một đại học sĩ nho nhã.

Toàn thân sạch sẽ không lẫn chút sát khí và mùi máu tanh, nếu có mùi cũng chỉ là hương trầm khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Thẩm Nguyệt đứng ngoài cửa nghe thấy giọng hắn, trong lòng cảm thấy vừa chua xót vừa ấm áp.

Trong tim chứa có một người, đi đâu này giúp nàng không cảm thấy lạc lõng cô đơn.

Từng lời nói, giọng nói bình thản hết như đang trò chuyện bình thường lại hợp nhau tới thế. Trong giọng còn xen lẫn sự yếu ớt khi bị bệnh, hơi khàn nhưng Thẩm Nguyệt lại cảm thấy cực kỳ nhẹ nhàng, dịu dàng.

Sự rung động đó lan ra khắp tay chân Thâm Nguyệt, mỗi sợi dây thần kinh của nàng đều bị dao động.

Tô Vũ vẫn quay lại cùng nàng.

Rõ ràng, sau khi nàng chạy mất, hắn còn có thể ngăn lại nhưng hắn không làm thế mà chọn lặng thầm đi theo phía sau, trước khi nàng vào kinh còn suy xét hết mọi thứ thay nàng.

Thâm Nguyệt lắng nghe giọng Tô Vũ, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời xám xịt bên ngoài.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 872

Thật ra lần này hắn đã ngầm đồng ý để mặc nàng làm theo ý muốn.

Sau đó, quả nhiên có hai tiểu thiếp xinh đẹp bưng thuốc từ ngoài bước vào.

Mùi dược thiện này là loại đi đầu dưỡng thân thể, trị liệu thương tích.

Chẳng qua là khi hoàng thượng ban hai cơ thiếp cho Tô Vũ, chính mắt Thẩm Nguyệt đã nhìn thấy rõ Tô Vũ tự tay giết hai người đó.

Hai mỹ thiếp này là hai kẻ xa lạ, nhưng ngẫm lại, Thẩm Nguyệt cũng không nhớ rõ từ thiếp ban đầu có dáng vẻ thế nào.

Hai người này chỉ cần ăn mặc thật đẹp, dáng người uyển chuyển, bước đi duyên dáng giống như hai người trước đó là ổn.

Đã qua lâu như vậy, hẳn là chẳng ai còn nhớ từ thiếp địa vị thấp hèn này trông thế nào.

Huống hồ, Tô Vũ chưa từng dẫn hai từ thiếp ra ngoài lộ mặt, người ngoài căn bản không quen biết gì hai người này.

Tô Vũ quá rõ là khi hoàng thượng ban cơ thiếp, Hạ Phóng cũng không có ở đó nên hẳn ta cũng chưa từng gặp hai người kia.

Mặc dù Thẩm Nguyệt không biết Tô Vũ đưa hai người phụ nữ này vào phủ lúc nào nhưng bây giờ Hạ Phóng là người bên cạnh hoàng thượng, nếu không để cho hắn ta thấy hai người thì sao có thể xua tan nghi ngờ của người này.

Mà không nghi ngờ trước thì sao Hạ Phóng lại hỏi về hai từ thiếp khi vừa bước vào cửa.

Mỹ thiệp tiến tới gần, thướt tha đi đến trước mặt Thẩm Nguyệt, yêu cầu điều vấn an.

Thẩm Nguyệt nhìn dáng vẻ hơi cúi đầu của họ, hành động này làm lộ ra chân cổ trắng hồng, dáng người dưới lớp quần áo vô cùng đáng kiêu ngạo, thân là một người phụ nữ, Thẩm Nguyệt cũng cảm thấy hai người họ vô cùng xinh đẹp.

Trước đây, sinh hoạt hàng ngày của Tô Vũ chưa bao giờ phải trông nhờ vào người khác nhưng bây giờ lại có hai người phụ nữ đưa cơm bưng thuốc hầu hạ hẳn.

Dù Thẩm Nguyệt biết đó đều là do hoàn cảnh ép buộc nhưng nàng vẫn cảm thấy rất không thoải mái.

Nàng bình thản nói: “Mau đem thuốc lên cho Tô đại nhân”.

Hai người bước vào phòng, dâng thuốc lên, Tô Vũ bưng lấy bát thuốc rồi chậm rãi uống, sau đó tiện tay cầm lấy khăn bên cạnh lau khước miệng.

Hạ Phóng chẳng ngờ hai mỹ nhân mà hoàng thượng ban cho Tô Vũ lại xinh đẹp đến thế.

Với nhan sắc cỡ này, dù đưa vào trong hoa lâu, họ cũng có thể trở thành ứng cử viên cho vị trí hoa khôi.

Bình thường, mặt ngoài Hạ Phóng không thể hiện ra nhưng trong tâm tính lại là một tên háo sắc.

Chỉ là hẳn ta chưa từng qua đêm ở ngoài mà thôi, vì muốn duy trì hình tượng nghiêm minh chính trực trước mặt hoàng thượng, hẳn ta đều chỉ đón người tới nhà qua đêm, hôm sau lại tiễn đi.

Bây giờ hai người này mặc quần áo bắt mắt, vẻ ngoài xinh đẹp, vóc dáng quyến rũ, khiến Hạ Phóng không khỏi nhìn thêm vài lần, môi nở nụ cười như có như không mà nói:

“Hoàng thượng đúng là rất coi trọng Tô đại nhân, thế mà lại ban cho ti thiếp xinh đẹp như thế, thảo nào bên ngoài đều nói Tô đại nhân rất có điểm phúc”.

Tô Vũ khẽ cười nói: “Tiếc là ta phúc mỏng, không phước hưởng thụ, để Hạ đại nhân chê cười rồi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 873

Hạ Phóng chế giễu: “Cũng phải, ta còn nghe nói Tô đại nhân không hứng thú đối với mấy mỹ nhân này mà là người khác, vậy thì đúng là đáng tiếc”.

Tô Vũ lộ ra vẻ mệt mỏi, đúng lúc quản gia đi vào nói: “Xin hai vị đại nhân thứ lỗi, đại phu đã dặn dò là đại nhân nhà ta phải nghỉ ngơi sau khi uống thuốc. Hai ngày trước đại nhân đều hôn mê không tỉnh, chỉ ừ nay mới miễn cưỡng được một chút”.

Nhìn vẻ mặt ốm yếu của Tô Vũ là biết lần này hẳn bệnh không nhẹ.

Tần Như Lương nãy giờ không lên tiếng chợt trầm giọng nói: “Người nghỉ ngơi cho khỏe, bọn ta không làm phiền nữa”.

Tô Vũ nói: “Thứ cho ta không tiện đứng dậy tiễn các vị”.

Hạ Phóng nói: “Người vẫn nên nghỉ ngơi đi! Hoàng thượng còn đang đợi người đáp lời đấy”.

Sau đó ba người ra khỏi nhà Tô Vũ.

Thẩm Nguyệt và Tần Như Lương ngồi cùng một xe ngựa quay về phủ tướng quân, còn Hạ Phóng thì về phủ của mình.

Không ngờ mới đi được chưa bao lâu, Hạ Phóng đã quay lại.

Hắn ta vừa vào cửa là đã nhìn thấy hai tì thiếp xinh đẹp.

Hai mỹ thiếp cũng nhìn thấy hắn ta nên bước đến chào hỏi: “Đại nhân làm rơi đồ gì à?”

Nói rồi bèn cầm một ngọc bội đeo ở thắt lưng đưa đến trước mặt Hạ Phóng nói: “Cái này là của đại nhân sao? Vừa rồi nó bị rơi trong phòng Tô đại nhân, Tô đại nhân nhìn thấy nên bảo thiếp thân mau chóng đưa ngọc

bội đến, mong có thể đuổi kịp đại nhân, nhưng không ngờ còn chưa ra khỏi cửa, đại nhân đã quay lại rồi”.

Hạ Phóng không biết ngọc bội này của mình rơi vào lúc nào.

Mặc dù không phải là vật có giá trị gì nhưng hẳn ta chưa từng qua lại thân thiết với Tô Vũ, lập trường khác nhau, quả thật không nên làm rơi đồ ở nhà đối phương để tránh sau này có chỗ sơ hở.

Hạ Phóng giơ tay nhận lấy, dù sao hai tì thiếp cũng có thân phận thấp hèn, hẳn ta cũng lười nói câu cảm ơn với hai người.

Kết quả không cẩn thận chạm vào tay tì thiếp, cảm giác mềm mại hơn hẳn ta nghĩ.

Tì thiếp xấu hổ, dáng vẻ muốn nói lại thôi.

Hạ Phóng rất giỏi việc quan sát sắc mặt nói: “Hai người có lời muốn nói?”

Hai mắt mỹ thiếp đỏ hoe, rưng rưng ướt át, tỏ ra đầy đau khổ nói: “Vấn nên thôi đi. Nếu như thiếp nói ra thì chỉ khiến cho đại nhân khó xử”.

“Có chuyện gì cứ nói đừng ngại”.

Kết quả là hai mỹ thiếp ngay lập tức quỳ xuống trước mặt Hạ Phóng.

“Các nàng đang...”

Mỹ thiếp khóc ròng nói: “Cầu xin đại nhân mang thiếp rời đi khỏi nơi này!”

“Sao lại thế này? Chẳng lẽ Tô đại nhân đối xử với các nàng không tốt hay sao? Các nàng là người được hoàng thượng khâm ban cho hẳn, nếu như hẳn đối xử không tốt với các nàng thì ta sẽ bầm tấu với hoàng thượng”.

Mỹ thiệp nói: “Tô đại nhân rất tốt, chỉ có đi ầu... Tô đại nhân không thích ca múa, cũng không thích nữ sắc, thiệp chỉ biết được những chuyện này... Tuổi trẻ của thiệp chỉ lướt qua trong chốc lát, thật sự không muốn sống uổng phí ở đây cả đời...”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 874

Đôi mắt đăm lẹ của mỹ thiếp nhìn Hạ Phóng, nói tiếp: “Đại nhân, người hãy mang bọn thiếp đi đi... Thà đi hầu hạ chủ nhân còn hơn cả đời sống tăm tối ở đây”.

Hạ Phóng nói: “Các nàng đều là người được hoàng thượng khâm ban cho Tô đại nhân, sao có thể nói ra những câu oán hận như vậy chứ?”

Thật đáng tiếc, hai nữ nhân xinh đẹp như hoa như ngọc lại phải sống lãng phí ở nơi hậu viện quanh quẽ này.

Hạ Phóng đương nhiên biết rằng hoàng thượng khâm ban các nàng cho Tô Vũ chính là để các nàng giám sát Tô Vũ.

Hoặc là Tô Vũ không để lại bất kỳ dấu vết nào, hoặc là do hấn che giấu quá sâu thời gian đã lâu như vậy mà vẫn chưa ai phát hiện ra manh mối.

Hạ Phóng lại càng biết rằng sau này hoàng thượng chắc chắn sẽ không nhắc đến hai mỹ thiếp này nữa, cho dù hai mỹ thiếp này có đưa thư tới thì cũng sẽ không xem.

Ai mà chẳng có lòng yêu cái đẹp, cho nên khi hai mỹ thiếp này đến tìm hấn ta khóc lóc kể lể thì hấn ta đương nhiên sẽ động lòng.

Chẳng qua hấn ta vẫn phải ra vẻ.

Mỹ thiếp nói: “Thiếp không dám có nửa câu oán hận, thiếp chỉ muốn được người xem trọng, có chủ tử để hầu hạ chứ không phải sống lạnh lùng không ai quan tâm như thế này”.

“Các nàng mau đứng lên đi, chuyện này ta còn phải hỏi quản gia trước”.

Mỹ thiếp không chịu đứng dậy, vì vậy Hạ Phóng đã đưa tay ra giúp đỡ một chút.

Nữ nhân nũng nịu liễu yếu đào tơ nhất thời đứng không vững liền ngã vào trong lòng của hắn ta khiến cho hắn ta không khỏi mơ màng.

Sau đó hắn ta lại tìm quản gia hỏi một chút thì mới biết Tô Vũ ngày thường không hề động tới hai mỹ thiếp này. Nếu như các nàng muốn tự do thì hắn cũng không muốn ngăn cản.

Tô Vũ không hề muốn giữ bọn họ lại, cho dù bọn họ có muốn tiếp tục trở về cung làm vũ cơ thì Tô Vũ cũng đồng ý đưa bọn họ trở về hoàng cung rồi tự mình bồi tội với hoàng đế.

Hạ Phóng nghe vậy thì ra vẻ cả giận nói: “Tô đại nhân dám bỏ bê mỹ thiếp được hoàng thượng khâm ban cho hay sao?”

Quản gia đáp: “Hạ đại nhân ngàn vạn lần đừng nóng giận, thật sự đại nhân nhà ta... thân thể không được tốt”.

“Ta thấy không phải là do thân thể của hắn không tốt mà là do hắn chỉ thích nam nhân!”, Hạ Phóng nói: “Hôm nay ta sẽ mang hai người này đến chỗ hoàng thượng phục mệnh, chờ hoàng thượng xử trí”.

Vì vậy, cuối cùng Hạ Phóng đã đưa hai mỹ thiếp vào xe ngựa của mình rồi đưa họ về nhà trước.

Hạ Phóng vốn dĩ cũng không định mang bọn họ đến chỗ hoàng thượng phục mệnh mà trước tiên sắp xếp cho bọn họ ở lại nhà của mình, tối hôm đó lại bước vào phòng của một trong hai mỹ thiếp để say sưa.

Ngày hôm sau, hắn ta lại tiếp tục say sưa với mỹ thiếp thứ hai.

Hai mỹ thiếp này có thân thể vừa thanh tú, vừa mịn màng, vừa đàn hồi khiến cho hạ phóng rất hài lòng.

Mấy ngày sau Hạ Phóng vẫn luyến tiếc, không muốn đem bọn họ trở về hoàng cung.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 875

Ban đêm, mỹ thiếp ng ỡ trên người Hạ Phóng vắn vẹo lên xuống, kỹ xảo điêu luyện, sắp khiến Hạ Phóng lên đến đỉnh.

Nàng ta dùng đầu ngón tay mềm mại không xương vẽ những vòng tròn trên ngực Hạ Phóng, nhẹ nhàng nói: “Đại nhân đừng đưa thiếp đi có được không? Hãy để thiếp ở lại hầu hạ người như thế này mỗi ngày...”

Hạ Phóng chịu không nổi, liền nắm lấy eo của mỹ thiếp đẩy mạnh lên, thở hổn hển nói: “Tiểu yêu tinh, sao ta nỡ làm như vậy chứ?”

Sau khi ra khỏi nhà Tô Vũ r ỡ đi được một đoạn, Thẩm Nguyệt rất cuộc không kìm lòng được phải khẽ vén rèm lên, nhìn qua khoảng trống trên cửa sổ về hướng nhà Tô Vũ.

Nhà của hắn tuy không cao lớn xa hoa như phủ đại tướng quân nhưng vẫn luôn là nơi mà trái tim Thẩm Nguyệt thuộc về.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Bệnh của chàng ấy nghiêm trọng lắm sao?”

Không biết từ khi nào mà Tần Như Lương đã trở thành người đưa tin giữa hai người bọn họ, chuyện mà trước đây hắn ta ghét nhất.

Nhìn người phụ nữ mình yêu thương nhớ nhung người đàn ông khác trong lòng, thế mà hắn ta còn phải thuật lại tình huống của người đàn ông đó cho nàng biết.

Nhưng Tần Như Lương cũng không thể trơ mắt đứng nhìn Thẩm Nguyệt nóng ruột nóng gan vì lo lắng cho Tô Vũ.

Tần Như Lương nói: “Đừng lo lắng, cho dù có bị bệnh thì hắn cũng chưa chết được. Bệnh như vậy ngược lại còn có thể né được rất nhiều chuyện vặt”.

“Nhưng ta nghe thấy chàng ấy ho rất nhiều, thậm chí còn không có sức để nói chuyện. Chàng ấy thật sự không có việc gì chứ?”, Thẩm Nguyệt vẫn rất lo lắng.

Vừa nghe thấy hắn ho khan thì trái tim Thẩm Nguyệt đã thất lại. Hắn không giống như là đang giả bệnh.

Tần Như Lương nói: “Nếu như cô quan tâm đến hắn như vậy thì sao không thừa dịp Hạ Phóng đã đi xa, quay lại thăm hắn đi?”

Thẩm Nguyệt nói: “Thôi, quên đi”.

Nếu như làm vậy mà bị phát hiện thì chẳng phải sẽ rước vào người rất nhiều phiền toái hay sao?

Đã nhẫn nhịn thì phải nhẫn nhịn đến cùng.

Thẩm Nguyệt đang định hạ rèm cửa xuống thì lại thấy xe ngựa của Hạ Phóng rời đi rồi quay lại, nàng không khỏi nghi ngờ quay đầu lại: “Hắn ta trở lại làm gì?”

Thẩm Nguyệt bảo người đánh xe dừng xe ở đầu ngõ, nàng và Tần Như Lương ngồi trong xe đợi xem Hạ Phóng sẽ làm gì.

Thẩm Nguyệt rất thấp thỏm, nàng sợ Hạ Phóng quay lại để truy vấn đến tin gì đó từ hoàng đế gây bất lợi cho Tô Vũ?

Tần Như Lương ở bên cạnh nói: “Đừng lo lắng, nếu như hắn ta thật sự đi đối phó Tô Vũ thì cũng chỉ có thể tự tìm đường chết. Theo ta được biết thì Hạ Phóng này ngoại trừ đầu óc linh hoạt, tâm địa gian xảo thì cũng chẳng có bản lĩnh gì”.

Không lâu sau Hạ Phóng bước ra, hắn ta cũng nhét thêm hai mỹ thiếp nhà Tô Vũ vào trong xe ngựa.

Tô Vũ không thể để hắn ta đưa hai mỹ thiếp này về cung, mặc dù có rất ít người biết bộ dáng của hai mỹ thiếp lúc đầu trông như thế nào, nhưng

nếu như đưa bọn họ vào cung thì bí mật vẫn sẽ dễ dàng lộ ra.

Cho nên?

Tô Vũ khiến Hạ Phóng mang các nàng đi là để đối phó với Hạ Phóng chẳng?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 876

Khó trách hai mỹ thiếp kia ngay từ đầu đã trang điểm rất tinh xảo, y phục lại mỹ lệ, hóa ra là đã nhắm vào Hạ Phóng.

Đợi cho Hạ Phóng buông lỏng cảnh giác thì các nàng hoàn toàn có thể dàn xếp mọi chuyện bên cạnh hắn ta.

Hạ Phóng chỉ nghĩ rằng hai người phụ nữ này là vũ cơ trong cung, vì vậy hắn ta không nghi ngờ danh tính của họ chút nào.

Hắn ta chắc chắn không thể nào ngờ được ngay từ đầu bọn họ đã bị thay đổi.

Nhìn thấy xe ngựa của Hạ Phóng rời đi, Thẩm Nguyệt lập tức hiểu được ý định của Tô Vũ.

Sau đó quả thật nàng không hề nghe nói Hạ Phóng đã gửi bất kì mỹ thiếp nào về cung.

Sau khi Hạ Du trở về kinh, hắn ta đã đoàn tụ với Hạ tướng, hai cha con không có gì để nói với nhau.

Hạ tướng cảm thấy rất xúc động khi đứa con trai chỉ biết ăn chơi của mình cuối cùng cũng đã có được chút thành tựu.

Hạ Du đã trưởng thành, nhưng hắn ta sẽ không bao giờ gần gũi với Hạ tướng như trước nữa.

Hạ tướng tất nhiên cũng không hề biết hắn ta ở bên ngoài đã gặp biết bao nhiêu đau khổ, phải đối mặt với biết bao nhiêu chuyện sinh tử mới có thể trưởng thành như ngày hôm nay.

Sau khi Hạ Du trở về từ hoàng cung thì chiếu chỉ cũng được đưa đến phủ thừa tướng, bổ nhiệm Hạ Du làm lễ bộ thị lang.

Khi vị trí này bị bỏ trống thì trong triều có không biết bao nhiêu người muốn chen chân vào vị trí này. Bây giờ vị trí này đã bị Hạ Du đoạt được, lại không biết có bao nhiêu đôi mắt đang trông chờ nhìn thấy Hạ Du mắc lỗi.

Chỉ cần hấn và làm một chuyện sai thì nhất định sẽ có rất nhiều quan viên buộc tội hấn ta.

Hạ tướng đương nhiên biết rõ những lợi hại trong chuyện này, liền nói: “Hạ Du, vị trí này không phải chuyện chơi, để ta đi bầm tấu với hoàng thượng nói rằng con không thể đảm nhiệm nổi vị trí này”.

Hạ Du nói: “Ông luôn cho rằng ta sẽ không làm được. Lúc ta được phái đi Dạ Lương hòa đàm, ông cũng nói ta sẽ không làm được, nhưng không phải ta cũng đã làm được và trở về rồi hay sao? Có phải trong mắt ông chỉ có một mình Hạ Phóng mới có thể làm được hay không?”

Hạ tướng sửng người nói: “Con đang đang nói cái gì vậy, ta chỉ sợ con...”

Ánh mắt của Hạ Du trở nên vô cùng lạnh lùng, đi đầu mà trước đây Hạ tướng hiếm khi nhìn thấy.

“Khi biết Hạ Phóng giết chết bà nội, ông chỉ đuổi hấn ta ra ngoài là xong việc. Nếu như hấn ta hại chết ta thì có lẽ ông cũng sẽ chẳng làm gì hấn ta. Không sao cả, mối thù giết bà nội, mối thù Thanh Hạnh bị hấn hại chết, chính ta sẽ tự tay báo thù”.

Hạ Du cầm thánh chỉ, những đốt ngón tay siết chặt đến mức trắng bệch, quay đầu lại nói: “Hấn ta lợi hại lắm sao? Nếu như ta không tự tay xé xác hấn ta ra thì ta không phải là Hạ Du”.

Hạ tướng không nói nên lời, đứng chết trân tại chỗ.

Hạ Du đã đến lễ bộ nhậm chức vào ngày hôm sau.

Có rất nhiều ánh mắt đổ dồn về phía hắn ta, thậm chí còn không thèm che giấu sự căm ghét nhưng hắn ta vẫn không quan tâm.

Hắn ta muốn thắng tiến thật nhanh để báo thù, vạn sự khởi đầu nan là tất nhiên.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 877

Không chỉ có ánh mắt của các quan viên khác mà hoàng đế ở trên cao cũng đang gắt gao theo dõi hẳn ta, muốn xem hẳn ta sẽ quyết tâm đến thế nào trong tình huống khó khăn này.

Ngày đầu tiên vào triều, Hạ Du mặc lễ phục đứng giữa các quan viên.

Đây là lần đầu tiên hẳn ta tiếp xúc với chuyện triều chính, nhưng hẳn ta không nói gì, chỉ yên lặng lắng nghe.

Khi hạ triều thì các quan viên đều lui đi theo nhóm, chỉ có Hạ Du cô đơn một mình.

Hạ Phóng cố tình giảm tốc độ đi theo phía sau Hạ Du. Hẳn ta giẫm lên vạt áo của Hạ Du sau lưng.

Kết quả Hạ Du không kịp đề phòng ngay lập tức bị té nhào trên mặt đất.

Các quan viên xung quanh dừng lại, nhìn Hạ Du với vẻ đùa cợt.

Hạ Phóng bước đến chỗ Hạ Du, tỏ ra hảo tâm nói: “Hạ đại nhân ổn chứ?”

Hạ Du nằm trên mặt đất nghỉ một lúc, hai bàn tay nắm chặt âm thầm buông lỏng, khó nhọc gượng dậy, khóe miệng đã sưng vù.

Hẳn ta vịn lấy tay Hạ Phóng để đứng lên rồi trả lời: “Ta không sao, đa tạ Hạ đại nhân đã giúp đỡ”.

Hai vị Hạ đại nhân này là huynh đệ, chuyện này chẳng phải là chuyện bí mật gì.

Lúc này, Hạ Du cũng đang tỏ ra rất lễ phép.

Nhưng khi Hạ Du nắm lấy tay Hạ Phóng, biểu cảm của Hạ Phóng đã có chút thay đổi.

Hạ Phóng vẫn cho rằng Hạ Du vẫn là một đứa vô công rồi nghề yếu ớt như trước, không ngờ lực tay của Hạ Du lại mạnh đến mức khiến cho hắn ta muốn gãy xương.

Hạ Du nắm lấy tay hắn ta không buông rồi nói: “Ta là người mới, về sau mong Hạ đại nhân chỉ giáo nhiều hơn”.

Sắc mặt Hạ Phóng vặn vẹo, hắn ta âm thầm giãy dụa rồi nói: “Tất nhiên rồi. Nếu người làm sai, cho dù ta và người là huynh đệ thì ta cũng không bao che”.

Hạ Du cười híp mắt, ánh mắt lóe sáng nói: “Như thế rất tốt”.

Ngay khi hắn ta buông lỏng tay thì Hạ Phóng mới cảm thấy nhẹ nhõm được đôi chút rồi nhanh chóng lùi lại vài bước.

Sau khi các quan viên lần lượt rời đi, Hạ Du và Hạ Phóng mới cùng nhau bước ra khỏi điện.

Hạ Phóng liếc mắt, nghiêng răng nghiêng lợi: “Ta còn tưởng rằng người sẽ chết ở bên ngoài, không ngờ cuối cùng người vẫn sống sót trở về”.

Hạ Du nói: “Ta có phúc lớn, đương nhiên không chết được, thực xin lỗi, làm cho người thất vọng rồi”.

Hạ Phóng hừ lạnh một tiếng, phất tay áo nói: “Hạ Du, người cho rằng hoàng đế thật sự ủng hộ người hay sao? Sớm muộn gì người cũng sẽ rơi vào tay ta, không tin thì cứ chờ xem”.

Vừa dứt lời thì hắn ta liền sai bước bước qua người Hạ Du.

Tần Như Lương không vào triều mà ở lại phủ tướng quân để tĩnh dưỡng.

Phủ tướng quân đang rất vui vẻ vì Tần Như Lương trở về thì đột nhiên lại lâm vào tình huống oái oăm.

Hiện tại hoàng đế vẫn chưa xử lý Tần Như Lương, chỉ ra lệnh cho hắn an tâm dưỡng thương. Dựa vào tình huống hiện tại của hắn ta, hắn ta còn không thể cầm kiếm, sao có thể tiếp tục làm tướng quân?

Liễu Mi Vũ đã chạy ra khỏi Phù Dung Uyển để gây chuyện.

Thẩm Nguyệt không hề quan tâm đến nàng ta.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 878

Ngọc Nghiên liếc mắt, nói: “Tướng quân không còn bên cạnh ả ta nhiều như trước mà ả ta vẫn như vậy. Với bộ dạng của ả ta bây giờ thì ngay cả tướng quân cũng không muốn nhìn đến ả ta”.

Nếu Liễu Mi Vũ vẫn giống như trước đây thì ít nhất nàng ta cũng có thể tỏ ra dịu dàng động lòng người trước mặt Tần Như Lương, hơn nữa có thể khơi dậy lòng trắc ẩn của Tần Như Lương.

Đáng tiếc bây giờ nàng ta chỉ còn lại sự cuồng loạn.

Tần Như Lương càng không chịu tha thứ cho nàng ta vì chuyện nhục nhã của nàng ta thì nàng ta càng muốn Tần Như Lương tha thứ cho mình mỗi ngày.

Nhưng nàng ta không biết chuyện mà Tần Như Lương không tha thứ đã sớm không còn là chuyện kia.

Sau khi Tần Như Lương trở về, Liễu Mi Vũ đã được thả khỏi Phù Dung Uyển.

Tần Như Lương ngày hôm đó đi ra ngoài không phải đi làm việc mà là đi đến khu phố hoa.

Bây giờ là ban ngày, Minh Nguyệt Lô vẫn chưa quá đông đúc.

Nhìn thấy Tần Như Lương đi tới, quản sự ở cửa liền hỏi: “Công tử có muốn gọi cô nương nào không? Giờ này nhiều cô nương đều đang nghỉ ngơi”.

Tần Như Lương dừng lại một chút rồi nói: “Ta tìm Hương Phiến”.

Một lúc sau hắn ta được dẫn vào một căn phòng.

Sau đó liền có một người phụ nữ trang điểm rất đậm tiến vào hầu hạ.

Tần Như Lương nghe thấy tiếng động thì quay đầu lại, khi người phụ nữ nhìn thấy bộ dạng của hắn ta thì toàn thân cứng đờ.

Nhưng nàng ta lẫn lộn ở chốn này đã lâu, nụ cười trên môi đã sớm không còn, khóe mắt khô khốc còn có chút ươn ướt.

Đã lâu không gặp, người phụ nữ trước mặt khiến Tần Như Lương cảm thấy xa lạ, bộ dáng này không hề giống với Hương Phiến tươi đẹp trước đây.

Tần Như Lương nhớ tới chính mình là người nhất định muốn đẩy nàng ta tới nơi này.

Bây giờ, hắn mới đột nhiên nhận ra rằng trước đây mình đã làm qua không ít chuyện vô liêm sỉ.

Hương Phiến tiếp đãi Tần Như Lương như một vị khách, hai người ngồi xuống nói chuyện với nhau.

Khi Tần Như Lương nhắc đến chuyện muốn chuộc thân cho nàng ta, nàng ta chỉ cười từ chối: “Thời điểm ta cần giúp đỡ nhất đã trôi qua rồi. Bây giờ ta sống rất khá, tướng quân không cần phải bận tâm. Chuyện chuộc thân, ta cũng sẽ tự mình làm lấy”.

Sống ở nơi này đã dạy cho nàng ta biết cách uốn mình theo người, khoe khoang phong tình, chỉ có như vậy thì mới có thể giúp bản thân ít chịu đau khổ một chút. Trình tiết liệt nữ gì tới nơi này cuối cùng cũng chỉ có thể lưu lạc thành phụ nữ phong trần.

Khi Tần Như Lương đi vắng, Hương Lăng không thể giữ nổi Liễu Mi Vũ, để nàng ta cần một cây kéo chạy ra khỏi Phù Dung Uyển chạy thẳng tới Trì Xuân Uyển.

Lúc đó Thôi thị đã che chắn ở phía trước, cho dù Liễu Mi Vũ cố hết sức cũng không thể đến gần Thẩm Nguyệt được.

Ngọc Nghiên nhìn thấy cây kéo sắc bén trong tay Liễu Mi Vũ thì sợ rằng nàng ta sẽ làm bị thương người khác hoặc lại bày ra màn kịch cay độc nào đó để tướng quân hiểu lầm, liền nói: “Liễu thị, cô muốn làm gì! Bỏ cây kéo trong tay cô xuống ngay đi!”

Dung nhan của Liễu Mi Vũ gầy yếu, đôi mắt ngấn lệ tràn đầy sự căm ghét Thẩm Nguyệt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 879

Nàng ta nghe thấy vậy liền nở nụ cười nói: “Các người không phải đang rất đắc ý hay sao? Bây giờ lại biết sợ rồi à?”, nàng ta cầm cây kéo chỉ vào Thẩm Nguyệt rồi nói: “Tiện nhân, người dám cướp đi nam nhân của ta, ta phải rạch mặt người một lần nữa để cho người biến thành quái vật xấu xí”.

Thẩm Nguyệt đứng dưới mái hiên, thản nhiên nhìn nàng ta nói: “Nhi nương, không cần ngăn cản nàng ta, cứ để nàng ta tới đây”.

Thôi thị chỉ cần chờ một chút nhưng vẫn làm theo.

Ngay sau đó Liễu Mi Vũ đã điên cuồng cầm kéo đâm về phía Thẩm Nguyệt.

Khi nàng ta tiến đến phía trước, Thẩm Nguyệt thậm chí còn không cần dùng sức đã có thể nắm chặt lấy cổ tay mảnh mai của nàng ta rồi bẻ ra phía sau lưng.

Thẩm Nguyệt nhướn mày, mặt không biến sắc cầm cây kéo vào lòng bàn tay Liễu Mi Vũ khiến cho Liễu Mi Vũ ngay lập tức hét lên đau đớn.

“Người thế này mà còn muốn rạch mặt ta? Đã hai năm trôi qua mà người không có chút tiến bộ nào hay sao?”

Sắc mặt Liễu Mi Vũ tái nhợt, nàng ta cắn môi, vắn vẹo nói: “Người dám làm như vậy với ta, tướng quân... tướng quân nhất định sẽ không tha cho người...”

Thẩm Nguyệt nở nụ cười nhàn nhạt lạnh lùng nói: “Người đã tự mình đến gây hấn mà còn muốn ta khách sáo với người hay sao?”

“Mi Vũ, ta đã cứu mạng Tần Như Lương mấy lần nhưng ta không hề mong hấn ta báo đáp, còn người thì sao? Người yêu hấn đến thế, vậy thì người đã làm được gì cho hấn chưa?”

“Người chỉ biết để hấn ta giúp người, cứu người, che chở cho người, để hấn ta cúi đầu trước mặt người khác vì người, khiến hấn ta mất đi tôn nghiêm của mình, thậm chí người còn phản bội lòng trung thành của hấn ta để cứu đại ca của mình, đó có phải là cách người yêu hấn ta hay không?”

Tình yêu của người giống như con giòi đục khoét xương cốt, chỉ hận không thể đục khoét hết tất cả, phải không? Người muốn hấn ta rơi xuống vực sâu, không còn nơi nào để quay đầu, phải không?”

Liễu Mi Vũ cứng miệng không nói nên lời.

Sau đó nàng ta lại nước mắt lưng tròng, nói với vẻ cực kỳ uất ức: “Tất cả đều là do người, Thâm Nguyệt, chính người đã hại chàng trở nên như thế này!”

“Quên đi, nói chuyện với người chẳng khác gì đàn gảy tai trâu”, Thâm Nguyệt nói: “Ta không định làm khó dễ người, nhưng có vẻ như nếu như một trong hai chúng ta không có người gục ngã trước thì người tuyệt đối sẽ không dừng lại”.

Nói rồi, Thâm Nguyệt buông tay đẩy Liễu Mi Vũ ra.

Liễu Mi Vũ ngay lập tức yếu ớt ngã xuống đất. Nàng ta nhìn đôi bàn tay đầm máu của mình mà khóc rống.

Thâm Nguyệt nghe tiếng bước chân bên ngoài sân thì lãnh đạm nói: “Chắc là tướng quân đã trở về, nếu có chuyện gì bất bình thì người có thể tranh thủ mà nói với hấn ta”.

Liễu Mi Vũ bật khóc rồi hít một hơi thật sâu, mục đích nàng ta đến đây hôm nay là để cho Tần Như Lương nhìn thấy bộ mặt thật của Thâm Nguyệt!

Cho nên nàng ta chưa thể thua, cho dù đau đớn thế nào thì nàng ta cũng phải cố gắng chịu đựng!

Liễu Mi Vũ cắn môi, cầm chiếc kéo với bàn tay run rẩy, nhịn đau rút nó ra khỏi lòng bàn tay còn lại.

Cảnh tượng đó đáng sợ đến mức khiến Ngọc Nghiên cũng không thể nhìn thẳng.

Sau đó Liễu Mi Vũ run run dùng kéo cắt y phục trên người rồi dây máu ra đầy người.

Thấy vậy, Ngọc Nghiên liền biết nàng ta muốn làm gì, lập tức tiến lên ngăn cản.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 880

Thẩm Nguyệt ngăn lại: “Mặc kệ nàng ta, muốn diễn thế nào cũng được”.

Đây là lần thứ hai Liễu Mi Vũ sử dụng chiêu thức tương tự.

Lần đầu tiên nhìn thấy nàng ta trong bộ dạng y phục rách rưới, Tần Như Lương chẳng nói chẳng rằng đã ngay lập tức xông đến Trì Xuân Uyển rồi tấn công Thẩm Nguyệt một cách tàn nhẫn.

Lần này Liễu Mi Vũ thậm chí còn đối xử tàn nhẫn hơn với chính mình. Liệu Tần Như Lương sẽ làm gì khi hắn ta nhìn thấy cảnh này?

Liễu Mi Vũ nở nụ cười hung ác với Thẩm Nguyệt, gương mặt đầy máu và nước mắt đang nói: “Lần này ta nhất định sẽ giết chết ngươi”.

Nàng ta đối xử với bản thân mình tàn nhẫn bao nhiêu cũng chứng minh rằng nàng ta căm ghét Thẩm Nguyệt bấy nhiêu.

Chẳng mấy chốc mà hai tay của Liễu Mi Vũ đã dính đầy máu tươi của chính mình, biến bản thân thành kẻ đầy thương tích trước mặt Thẩm Nguyệt, máu trên mặt đều là do nàng ta dùng máu trên vết thương dây ra khắp áo quần rồi dây lên mặt, trông nàng ta vô cùng chật vật yếu ớt.

Nàng ta dùng cách tự hại mình này đến hãm hại Thẩm Nguyệt khiến cho Ngọc Nghiên vô cùng phẫn nộ và khinh thường, liền hét lớn với Liễu Mi Vũ: “Tiện nhân nhà ngươi! Ngươi cho rằng dùng thủ đoạn đơ bẩn này là có thể khiến cho tướng quân tin tưởng ngươi hay sao, ngươi đừng nằm mơ”.

Liễu Mi Vũ thở hổn hển, cười đến chảy nước mắt nói: “Nếu như đã không thể thì ngươi còn sợ cái gì chứ? Ngươi vẫn đang sợ tướng quân tin tưởng ta mà không tin tưởng ả ta, bởi vì tướng quân tin ta thì có thể đưa ả ta vào chỗ chết”.

Ngọc Nghiên nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người đúng là một ả tiện nhân lòng dạ rắn rết”.

“Ha ha ha, như nhau cả thôi!”, Liễu Mi Vũ nhìn Thẩm Nguyệt nói gần từng chữ: “Cho dù ta có chết thì cũng sẽ kéo theo người chết chung!”

Liễu Mi Vũ nói xong thì run rẩy ném chiếc kéo dính máu xuống đất, lại khóc rống lên vì đau đớn.

Đây là bằng chứng chứng minh Thẩm Nguyệt đã làm tổn thương nàng ta!

Khi Tần Như Lương bước vào Trì Xuân Uyển, những gì mà hắn ta nhìn thấy chính là cảnh Liễu Mi Vũ người đầy vết thương.

Nàng ta phủ phục trên mặt đất, dường như còn không đứng dậy nổi, trên mặt đất là những mảnh y phục của nàng ta rơi lả tả, bên cạnh còn có một cây kéo dính đầy máu.

Tần Như Lương hít một hơi, lồng ngực phập phồng, sắc mặt biến đổi mấy lần.

Cưng chiêu Liễu Mi Vũ suốt ngần ấy năm, Tần Như Lương đã hình thành thói quen trong tiềm thức luôn muốn bảo vệ nàng ta.

Nhìn thấy bộ dạng của nàng ta lúc này, hắn ta gần như không thể kiềm chế được bản thân, muốn chạy tới ôm Liễu Mi Vũ vào lòng để an ủi nàng ta, sau đó sẽ truy ra hung thủ đã hại nàng ta.

Nhưng sau khi Tần Như Lương bước nhanh hai bước thì bước chân của hắn ta đột nhiên dừng lại.

Cuối cùng thì hắn ta cũng đã nhịn xuống. Hơn nữa bây giờ hắn ta đã trở nên cực kỳ tỉnh táo, từ bây giờ hắn ta sẽ không bao giờ bị loạn trí vì sự yếu đuối mà Liễu Mi Vũ thể hiện ra nữa.

Lúc này không còn giống như trước.

Liều Mi Vũ nhìn thấy Tần Như Lương không xông tới ngay lập tức mà đứng yên ở đó với vẻ mặt phức tạp thì lập tức bật khóc nói: “Tướng quân cứu ta... xin tướng quân cứu Mi Vũ...”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 881

Nàng ta chỉ vào Thảm Nguyệt tố cáo: “Nàng ta, nàng ta muốn giết Mi Vũ... nàng ta đã làm cho Mi Vũ thành ra thế này! Nàng ta còn nói... nàng ta muốn rạch mặt Mi Vũ...”

Bất cứ ai nhìn thấy tình huống này cũng đều sẽ nghĩ rằng Liễu Mi Vũ là nạn nhân, còn Thảm Nguyệt cùng nha hoàn và bà tử mới là những người gây ra tội ác.

Thế nhưng không đợi Thảm Nguyệt biện giải, Ngọc Nghiên đã tức đến mức mặt mũi trắng bệch, nàng ta hét ầm lên: “Thứ tiện nhân, mi ngậm máu phun người! Rõ ràng là chính mi! Ngông cuồng đòi rạch mặt công chúa cũng là mi! Mi biến bản thân thành bộ dạng này, bây giờ lại đòi vu oan giá họa cho công chúa! Sao mi không ra ngoài cho sét đánh chết luôn đi!”

Liễu Mi Vũ hai mắt ngân ngấn nước, run rẩy đáng thương, nàng ta ngẩng mặt lên, thần sắc như một con nai vô tội nhìn về phía Tần Như Lương: “Tướng quân biết mà, Mi Vũ sợ đau và sợ máu nhất... làm sao Mi Vũ có thể tự tổn thương bản thân được... tướng quân, chàng giúp Mi Vũ đòi lại công bằng đi mà!”

Tần Như Lương nhíu mày, qua hồi lâu vẫn không lên tiếng.

Liễu Mi Vũ đau lòng và buồn bã, lồm cồm bò về phía Tần Như Lương, xòe ra hai bàn tay dính đầy máu tươi như đang giãy giụa trong tuyệt vọng: “Tướng quân... chàng phải cứu Mi Vũ... có phải tướng quân không yêu Mi Vũ, không thương Mi Vũ nữa, nên có thể ném Mi Vũ cho những người này chà đạp... thế thì, thế thì chi bằng Mi Vũ chết đi cho xong...”

Tần Như Lương mím môi, trong đôi mắt lóe lên vẻ đấu tranh nội tâm, hẳn ta trầm giọng hỏi: “Nàng đang ở yên trong Phù Dung Uyển, tự dung chạy đến Trì Xuân Uyển làm gì?”

Liễu Mi Vũ không ngờ Tần Như Lương sẽ đột nhiên hỏi vậy nên thoáng hoảng loạn, bèn đỡ lên đầu Thẩm Nguyệt: “Là... là nàng ta gọi thậ̀n thiệp tới...”

“Nàng ấy gọi nàng tới làm gì?”, Tần Như Lương tiếp tục chất vấn: “Nàng nói nàng ấy muốn hại nàng, tại sao nàng còn đến?”

Liễu Mi Vũ sững sờ, ngẩng cái cằm nhọn hoắt lên, trong đôi mắt hiện vẻ xám xịt: “Tướng quân, chàng không tin ta sao?”

Tần Như Lương nhắm mắt lại rồi mở ra, giọng nói trầm thấp như đè nén: “Nàng nói Thẩm Nguyệt muốn giết nàng, cây kéo kia dính đầy vết máu, nếu nàng ấy từng động đến nó, đáng lẽ hai tay phải có máu mới đúng”.

Nói rồi Tần Như Lương hướng mặt về phía Thẩm Nguyệt: “Có thể phiên cô xòe tay ra cho ta xem không?”

Thẩm Nguyệt nhướn mày: “Ta rất bằng lòng phối hợp cùng tướng quân đi đầu tra rõ chân tướng”.

Thế nên không chỉ riêng gì nàng mà cả Ngọc Nghiên và Thôi thị cũng xòe hai bàn tay ra, ba người họ đều có bàn tay trắng muốt sạch sẽ, chưa từng dính vết máu nào.

Tần Như Lương lại nhìn về phía đôi bàn tay của Liễu Mi Vũ, gằn giọng nói: “Chỉ có bàn tay nàng dính máu của chính nàng”.

Hàng mi của Liễu Mi Vũ run rẩy, mặt mũi tái mét: “Tướng quân cho rằng, là ta tự ra tay tàn nhẫn với chính mình?”

“Rốt cuộc có phải hay không, trong lòng nàng rõ nhất, chẳng phải sao?”

Liễu Mi Vũ nghẹn họng, tới bây giờ mới thực sự đau lòng muốn chết, âm thanh nghẹn ngào tràn ra khỏi cổ họng, nàng ta nhìn Tần Như Lương bằng đôi mắt mông lung: “Bắt đầu từ khi nào, chàng đã không chịu tin ta nữa? Rõ ràng trước kia, chàng vẫn luôn đứng về phía ta”.

Liễu Mi Vũ tuyệt vọng nhìn Thẩm Nguyệt mà chất vấn Tần Như Lương: “Là bởi vì nàng ta đúng không? Chàng yêu nàng ta, nên không yêu ta nữa?”

Nàng ta gào thét ầm ĩ: “Nhưng chàng có biết không, tất cả những thứ này là do nàng ta tử mĩ lên kế hoạch! Tướng quân, rốt cuộc chàng có biết không! Chàng không biết nàng ta độc ác đến mức nào, tâm địa rắn rết như thế nào!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 882

Ánh mắt của Tần Như Lương lộ rõ vẻ tức giận, nhưng phần nhiều là thất vọng.

Hắn ta nói: “Đến hiện giờ, nàng vẫn còn trách mọi thứ lên đầu Thẩm Nguyệt, người thực sự độc ác, tâm địa rắn rết, rốt cuộc là nàng ấy hay là nàng?”

Liễu Mi Vũ không khỏi run rẩy: “Tướng quân có ý gì?”

Tần Như Lương đáp: “Nàng nói ta không chịu tin nàng nữa, đúng vậy, trước kia, hề xảy ra chuyện gì, ta chẳng cần nghĩ ngợi cũng đứng về phía nàng, mà nàng thì luôn mặc sức lãng phí niềm tin của ta dành cho mình...”, hắn ta nhìn Liễu Mi Vũ: “Bây giờ nó đã bị nàng phung phí hết rồi”.

“Không phải... ta không hề..”

“Khi xưa, lúc hai ta thành thân, là nàng nhân lúc ta ra ngoài làm việc công, hủy hoại dung nhan của Thẩm Nguyệt, rồi đuổi nàng ấy ra khỏi cửa?”, Tần Như Lương bình tĩnh hỏi.

Liễu Mi Vũ cắn hận nhìn sang Thẩm Nguyệt: “Tướng quân, chàng đừng nghe nàng ta ăn nói hàm hồ! Chàng cùng nàng ta quay về, chẳng lẽ định vứt bỏ hết tình cảm của hai ta ngày trước sao?”

Tần Như Lương nhìn thẳng vào gương mặt nàng ta: “Ta không nghe nàng ấy nói, ta nghe Hương Phiến ở Minh Nguyệt Lâu nói, kể rõ ràng những chuyện xưa cũ cho ta”.

Liễu Mi Vũ run bần bật, đờng tử nở to: “Chàng tới Minh Nguyệt Lâu gặp Hương Phiến!”

Tần Như Lương đáp: “Còn cả lần đó nữa, nàng cũng dùng kéo cắt vụn chiếc váy của mình, để lại vết tích toàn thân, chính nàng đổ oan cho Thẩm

Nguyệt. Lần đó thai nhi trong bụng Thẩm Nguyệt chưa ổn định, ta suýt nữa đã phạm sai lầm lớn”.

“Không... không... Hương Phiến lừa chàng đó... những việc đó là do nàng ta không cam tâm nên ghi hận, báo thù ta...”

“Sự kiện có đĩa trong hồ nước, nàng và Hương Phiến dẫn Thẩm Nguyệt qua đó, vì định đẩy nàng ấy xuống hồ, để nàng ấy bị đĩa trong hồ hút máu đến chết, đúng chứ?”, Tần Như Lương không để lộ thái độ gì: “Thế nhưng sau này người rơi xuống là nàng, nàng bèn cản trả Thẩm Nguyệt”.

“Không phải... không phải thế đâu!”

“Những thứ này cũng đành thôi, may mà sau cùng không ai gặp vấn đề gì”, Tần Như Lương nói rồi sắc mặt bỗng chốc sa sầm: “Mi Vũ, sự việc tử hà xa, nàng vẫn còn nhớ chứ?”

Hơi thở của Liễu Mi Vũ nghẹn lại, nặng nề ngả xuống đất.

Tần Như Lương trầm giọng hỏi: “Khi ấy nàng trúng độc tảo thiên hâu, chỉ còn thoi thóp, đại phu nói rằng phải dùng tử hà xa để làm thuốc dẫn, nàng mới khỏi được. Ta ở bên ngoài tìm kiếm hai ngày trời, không tìm được tử hà xa thích hợp, sau cùng đành phải hướng ma trảo về phía Thẩm Nguyệt. Liễu Mi Vũ, ngay từ đầu nàng đã tính toán ổn thỏa rồi đúng không?”

“Không hề, ta không hề”, Liễu Mi Vũ cố gắng ngụy biện: “Là đại phu nói phải dùng tử hà xa, liên quan gì đến ta! Khi ấy độc tính phát tác, ta không biết gì hết!”

“Nhưng tảo thiên hâu là chất kịch độc, nàng trúng độc bao nhiêu ngày, tại sao độc tính không hề phát tác đến mức tử vong?”

“Có lẽ vì ta trúng độc không quá nặng...”

“Khi giao đấu cùng Dạ Lương, ta lại tiếp xúc với chất độc tảo thiên hâu. Nghe nói thuốc giải của nó không cần dùng đến tử hà xa gì đó để làm

thuốc dẫn, mà là dùng côn trùng độc bào chế với mục đích lấy độc trị độc”.

“Nói vậy, căn bản không phải như thế...”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 883

Tần Như Lương tiếp tục nói: “Nàng trúng độc tởa thiên hầu không phải thực sự vì bị thích khách uy hiếp, mà là đôi bên bắt tay với nhau, đối trên gạt dưới. Khi ấy nàng lợi dụng sự xót thương và niềm tin ta dành cho nàng, không chỉ chứa chấp thích khách, sau cùng còn thả thích khách chạy mất”.

Liễu Mi Vũ túm chặt lấy góc áo của Tần Như Lương, khóc không thành tiếng: “Ta không hề.. ta không hề.. tướng quân chàng phải tin ta, ta thực sự bị uy hiếp mà...”

“Người mà nàng chứa chấp là ca ca ruột Liễu Thiên Hạc của nàng, cũng chính hắn ta đưa chất độc cho nàng, nàng mới trúng độc, vừa có thể nhân cơ hội đó thả Liễu Thiên Hạc đi, vừa có thể hãm hại Thẩm Nguyệt và đưa trẻ sắp ra đời trong bụng cô ấy. Ta nói có đúng không?”

Liễu Mi Vũ đáp: “Tướng quân, chàng phải tin ta, ta chưa từng nghĩ đến việc như thế! Chàng đừng nghe lời gièm pha của nàng ta, nàng ta muốn hại ta! Ta chưa từng gặp ca ca, lúc đầu ta cũng không biết dùng tử hà xa mới có thể giải được chất độc...”

Liễu Mi Vũ trợn trừng đôi mắt vẫn tơ máu nhìn Thẩm Nguyệt, hét lên the thé: “Tại sao người muốn hại ta, tại sao phải buông lời gièm pha vu khống cho ta! Độc ác như thế, người sớm muộn gì cũng sẽ gặp báo ứng, sẽ không được chết yên thân!”

Liễu Mi Vũ vừa dứt lời, cái tát không mạnh không nhẹ của Tần Như Lương đã giáng xuống mặt khiến nàng ta đơ người.

Tần Như Lương nói: “Nếu ngay từ đầu nàng chịu thừa nhận lỗi lầm, có lẽ sẽ khá hơn, thế nhưng đến tận lúc này mà nàng còn chấp mê bất ngộ. Nàng nói Hương Phiến vu oan cho nàng, nàng nói Thẩm Nguyệt vu oan cho nàng, tất cả mọi người vu khống nàng, thế thì anh trai ruột thịt Liễu Thiên Hạc của nàng... chắc sẽ không vu oan giá họa cho nàng đâu nhỉ”.

“Chàng... nói gì thế...”

“Chính miệng hấn ta thừa nhận, chất độc tủa thiên hâu là do hấn ta đưa cho nàng, hấn ta cũng đưa luôn thuốc giải cho nàng, cũng chính hấn ta thừa nhận trong thuốc giải không có vị thuốc dẫn nào là tử hà xa, tất cả dùng trùng độc mà bào chế. Nàng giữ thuốc giải trong tay nhưng giả bộ như chất độc phát tác, yêu cầu đại phu dùng tử hà xa làm thuốc dẫn. Thâm Nguyệt sắp lâm bồn, nhưng nàng cứ nhất quyết phải dùng tử hà xa”.

Liễu Mi Vũ lắc đầu như cái sàng, vẫn không thể tin nổi: “Không thể nào, chàng không thể nào gặp ca ca ta được, ca ca ta cũng không thể nói với chàng những đi ều này...”

“Vì để báo thù cho Liễu gia, Liễu Thiên Hạc không từ mọi giá, gia nhập Dạ Lương với ý đồ phát động chiến tranh nhắm vào Đại Sở. Hấn ta hại chết vô số tướng sĩ Đại Sở, ta nhiều lần đối đầu cùng hấn ta trên chiến trường, tại sao không thể gặp chứ!”

“Không đâu... không thể nào...”

“Liễu Thiên Hạc là kẻ tham sống sợ chết, chỉ cần dùng tủa thiên hâu thử hấn ta, hấn ta khai hết mọi thứ”.

“Ta không tin!”

Tần Như Lương đáp: “Nàng không tin cũng không sao, hiện giờ hấn ta bị bắt rồi, đang áp giải về kinh thành, chắc cũng sẽ về kinh trong mấy ngày này thôi. Đợi khi chính mắt nàng trông thấy hấn ta, nàng sẽ tin thôi. Với những tội danh mà hấn ta phạm phải, ta sẽ đích thân giải quyết hấn ta theo luật lệ của Đại Sở”.

“Đừng mà...”, Liễu Mi Vũ túm chặt lấy góc áo của Tần Như Lương, suy sụp nói: “Tướng quân, ta cầu xin chàng, đừng như vậy mà... trăm sai ngàn sai cũng là Mi Vũ sai...”

Tần Như Lương cúi đầu nhìn nàng, trong đôi mắt tràn ngập vẻ thương hại: “Ta chưa từng nghĩ rằng nàng sẽ dùng sự che chở và niềm tin của ta

dành cho mình để làm những việc này. Mi Vũ, đi đâu này chẳng khác gì vô nhân tính, cũng chẳng khác gì lòng lang dạ sói. Chỉ trách ta không tỉnh táo sớm hơn”.

Mi Vũ bật khóc thất thanh: “Tướng quân... Mi Vũ thật lòng yêu chàng mà!”

Tần Như Lương mím chặt đôi môi, gằn từng chữ: “Bởi vì ta tin tưởng nên không oán không hận, tuân thủ lời hứa bảo vệ nàng, ta biến mình thành tòng phạm của nàng, suýt chút nữa đã phạm phải lỗi lẩn mà cả đời này cũng không thể bù đắp được. Là ta quá cứng chi ầu nàng, khiến nàng càng thêm cao ngạo. Nhưng từ nay trở đi, không bao giờ có nữa”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 884

Tần Như Lương dẫn dò Ngọc Nghiên: “Tìm Hương Lãng tới đây, đưa nhị phu nhân về Phù Dung Uyển, mời đại phu tới viện”.

Ngọc Nghiên ở bên cạnh chỉ biết đứng xem đến sững sờ bấy giờ mới hoàn hồn, nhìn về phía Thẩm Nguyệt và Thôi thị.

Thôi thị nói: “Công chúa ở đây có ta rồi, người mau đi đi”.

Thế là Ngọc Nghiên vội vàng ra ngoài tìm Hương Lãng.

Hương Lãng đang tìm Liễu Mi Vũ khắp nơi, bấy giờ đang mon men đến gần Trì Xuân Uyển.

Từ đầu đến cuối, Tần Như Lương không hề thương xót tấm thân chàng chịt vết thương của Liễu Mi Vũ.

Nàng ta định dùng vết thương của mình để bồi đắp thêm thù hận giữa Tần Như Lương và Thẩm Nguyệt, sau cùng vẫn thất bại.

Tần Như Lương không còn như trước nữa, trước kia hắn ta không nỡ để Liễu Mi Vũ chịu bất kỳ tổn thương nào. Tần Như Lương quyết đoán quay lưng lại, không nhìn nàng ta.

Hơn nửa năm qua, ngày nào Liễu Mi Vũ cũng trông ngóng, cuối cùng chỉ đợi được kết quả như thế này.

Đến lúc này, trái tim nàng ta mới thực sự nguội lạnh.

Liễu Mi Vũ lúc khóc lúc cười như kẻ điên, lảm bảm nói: “Nói nhiều như vậy, thực ra chỉ là bởi vì chàng đã yêu tiện nhân kia, thế nên chàng đứng về phía nàng ta, chàng vứt bỏ ta, không cần ta nữa...”

“Bởi vì ta biết chàng đã yêu nàng ta từ lâu rồi, thế nên ta mới phải loại bỏ nàng ta!”, Liễu Mi Vũ điên cuồng và căm hận: “Chàng vốn là của ta, ta

không cho phép nàng ta cướp chàng đi! Trong lòng chàng chỉ có thể chứa mình ta, thế nên ta đố kỵ, ta thù hận, ta căm ghét tất cả các nữ nhân bên cạnh chàng ngoài ta...”

Nói đến sau cùng, nàng ta cũng bất lực, quỳ rạp trên nền đất mà khóc lóc thảm thiết: “Chàng từng nói sẽ bảo vệ ta cả đời... T`ân Như Lương, bây giờ câu ấy còn có hiệu lực không?”

T`ân Như Lương không trả lời.

Trước kia T`ân Như Lương cảm thấy Liễu Mi Vũ yếu đuối, cần người bảo vệ. Nhưng bây giờ, những chuyện nàng ta làm để lộ ra lòng dạ độc ác được gói kín bằng lớp mặt lương thiện, nàng ta như thế, còn cần người khác bảo vệ sao?

Là nàng ta hại người khác trước, nhưng nàng ta lại cần xin được bảo vệ, đúng là châm biếm vô cùng.

Hương Lăng tiến vào, đỡ Liễu Mi Vũ từ trên nền đất dậy: “Nhị phu nhân, quay về khám đại phu trước đã, nhị phu nhân chảy nhiều máu quá...”

“Ta không đi! Cứ để ta chảy máu đến chết là được, ta có chết cũng phải chết ở nơi này, chết trước mặt các người! Xem lương tâm của các người làm sao yên được!”

T`ân Như Lương quay người, không nói lời nào, sau đó nhấc chân đi qua đó, cúi người giờ tay ra với Liễu Mi Vũ.

Trong đôi mắt Liễu Mi Vũ lại loáng lên ánh sáng của hi vọng: “Tướng quân, Mi Vũ vô lực, tướng quân có thể có thể bế Mi Vũ đứng dậy không...”

T`ân Như Lương lạnh nhạt đáp: “Nàng vô lực, bàn tay ta cũng vô lực. Nàng còn mong một kẻ tàn phế như ta bế nàng sao?”

Liễu Mi Vũ sững người, ngay sau đó vẫn tóm lấy một bàn tay của hắn ta, đứng dậy rồi ôm chặt lấy hắn ta không chịu buông, nước mắt lăn như

mưa: “Không sao hết, chỉ cần tướng quân đưa tay ra với Mi Vũ, Mi Vũ đã thấy vui lắm rồi... Ta biết mà, tướng quân vẫn thương Mi Vũ...”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 885

Bước chân của Tần Như Lương khựng lại: “Ta sợ nàng chết ở chỗ này sẽ quấy rầy sự thanh tịnh của người khác”.

Liễu Mi Vũ cứng người.

Tần Như Lương nói với Thẩm Nguyệt: “Cô nghỉ ngơi đi, ta không làm phiền nữa”.

Sau đó hắn ta kéo Liễu Mi Vũ rảo bước ra khỏi Trì Xuân Uyển, Hương Lăng cũng rảo riết đi theo sau.

Trì Xuân Uyển chỉ trong thoáng chốc đã yên tĩnh hẳn, lâu lắm rồi mới được bình yên như vậy.

Ngọc Nghiên nói: “Liễu thị cuối cùng cũng toi đời rồi, những chuyện mà nàng ta làm, nô tì biết sớm muộn gì cũng có ngày không giấu được. Nàng ta gặp được báo ứng rồi, hả hê quá. Tướng quân đúng là mù hai con mắt mới đi thích nàng ta”.

Thẩm Nguyệt về phòng nghỉ ngơi, Thôi thị cũng dọn dẹp sạch sẽ vết máu trên nền đất.

Sau đó Ngọc Nghiên mang trà nóng tới, nói với Thẩm Nguyệt: “Nô tì không ngờ rằng lần này tướng quân sẽ đứng hẳn về phía công chúa”.

Thẩm Nguyệt đáp: “Hắn ta chỉ đứng về phía sự thật thôi”.

“Vậy tướng quân và công chúa đã giải thích hết hiềm khích trước kia chưa?”

Ngọc Nghiên quay đầu nhìn Thôi thị đang dọn dẹp viện tử ở bên ngoài, biểu cảm âm trầm đi vài phần, giọng nói cũng nhẹ đi: “Chuyến này tướng quân trở về, thái độ đối với công chúa rõ ràng đã thay đổi rất nhiều. Nô tì

trông thấy, nếu hấn ta chịu thay đổi, cũng là một người khá ổn, chi bằng công chúa...”

Thẩm Nguyệt hỏi: “Mới như thế, người đã h ồi tâm chuyển ý đứng về phía hấn ta r ồi?”

“Nô tì chỉ cảm thấy, người như tướng quân, nếu chịu đổi tốt với ai đó, mới là tốt toàn tâm tốt ý, tốt mà không có mục đích, chứ không như vài người nào đó, trong lòng ấp ủ mục đích nào đó không thể nói cho người ngoài ấy chứ”.

Thẩm Nguyệt liếc mắt nhìn nàng ta: “Người đang nói Tô Vũ à? Hấn có mục đích gì, chọc đến người sao?”

Nếu nàng nhớ không nhầm, Tô Vũ vừa quay về đã đỡ bệnh nằm nhà, căn bản không hề xuất hiện trước mặt Ngọc Nghiên.

Huống h ồi làm sao Ngọc Nghiên biết đường suốt dọc đường đã xảy ra chuyện gì, Tô Vũ đã làm những gì vì nàng.

Suy cho cùng Ngọc Nghiên vẫn giữ thành kiến với Tô Vũ.

Ngọc Nghiên vẫn định nói gì đó, thấy Thôi thị quay về, định nói mà đành thôi, sau cùng dứt khoát ngậm miệng, quay đầu nói: “Công chúa nghỉ ngơi đi ạ, nô tì đi chuẩn bị cơm trưa cho công chúa”.

Mấy ngày sau, quả nhiên Liễu Thiên Hạc bị áp giải về kinh thành.

Hấn ta vẫn bị nhốt trong cái l ồng đó. Thẩm Nguyệt làm mất chìa khóa, chẳng ai mở được cái khóa đó.

Nếu gọi thợ sửa khóa trong kinh thành đến mở khóa còn tốn chút công sức, thế là cứ nhốt hấn ta trong l ồng tiếp nhận phán quyết từ tri ều đình.

T ần Như Lương chính là chủ soái khi xưa xuất chinh tới Dạ Lương, lại cùng Liễu Thiên Hạc giao tranh nhiều lần, vô cùng hiểu rõ Liễu Thiên Hạc.

Thế nên khi hấn ta chủ động xin được xử lý Liễu Thiên Hạc, hoàng đế lập tức phê chuẩn.

Theo luật lệ của Đại Sở, kẻ theo giặc phản quốc mà trước đó bản thân lại là khâm phạm bị triêu đình lưu đầy thì tội ch ồng thêm tội, hoàng đế hạ ý chỉ, xử tử ngay tại chỗ, ngũ mã phanh thây ở chợ.

Tần Như Lương nhận lệnh chấp hành.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 886

Sau mấy ngày nghỉ ngơi, vết thương của Liễu Mi Vũ hiển nhiên đã khá hơn nhưng nàng ta vẫn còn rất yếu.

Khi nghe nói ca ca ruột của mình bị triều đình phán ngũ mã phanh thây thì hoảng sợ ngất xỉu, Hương Lăng hầu hạ một lúc mới lấy lại sức.

Liễu Mi Vũ vừa tỉnh lại, miệng đã lầm bầm: “Ca ca không thể chết, không thể chết... Ta đi cầu xin tướng quân”.

Liễu Mi Vũ cố chấp muốn xuống giường, chạy đến chủ viện nhưng tiếc là Tần Như Lương đã đóng cửa không gặp.

Nàng ta ở bên ngoài bật khóc: “Cầu xin tướng quân tha cho ca ca của ta... Trên thế giới này, ta chỉ còn lại một người thân là ca ca”.

Không nhận được bất kỳ lời hồi đáp nào của Tần Như Lương, sau đó trời còn đổ một trận tuyết nhỏ, thời tiết lại lạnh, Hương Lăng chỉ đành dìu Liễu Mi Vũ về và khuyên bảo: “Phu nhân đừng để thương thân thêm nữa, về trước rồi hãy nói”.

Không lâu sau, tuyết rơi phủ kín mặt đất, phủ trắng trên bậc thềm trước cửa.

Liễu Mi Vũ không chịu đứng lên, tuyết rơi trên là váy, lên tóc nàng ta, làm nổi bật tấm thân yếu đuối nhu nhược.

Nàng ta lạnh đến mức run lẩy bẩy trong màn tuyết.

Nhớ đến khi Thẩm Nguyệt mới gả đến vào hai năm trước, vì may đồ mới cho Tần Như Lương, “nàng” cũng chờ tới lạnh run trong màn tuyết.

Lúc đó Tần Như Lương và Liễu Mi Vũ đang tình chàng ý thiếp trong phòng, mặc kệ Thẩm Nguyệt.

Còn bây giờ lại đến lượt Liễu Mi Vũ trải nghiệm cảm giác này.

Ngọc Nghiên đem tin tức này về nói cho Thẩm Nguyệt: “Công chúa, chúng ta có cần sang đây xem thử không?”

“Đến để giậu đỡ bìm leo sao, ta không có hứng thú đó”.

Nàng không muốn can thiệp vào chuyện tình cảm giữa Liễu Mi Vũ với Tần Như Lương, dù sao cũng chẳng liên quan đến nàng, muốn giải quyết thế nào, đó đều là chuyện của Tần Như Lương.

Cuối cùng Liễu Mi Vũ cũng không chịu đựng nổi, đau thương buồn bã rời đi.

Nửa năm nay, Hương Lăng tận mắt chứng kiến Liễu Mi Vũ ngày càng tìu tụy, thấy bộ dạng sống không bằng chết của nàng ta, người tỳ nữ này cũng có phần không kiên lòng được.

Nếu trước đây nàng ta đã tạo quá nhiều nghiệt thì bây giờ cũng xem như đã gặp báo ứng rồi.

Hương Lăng nói: “Tướng quân không chịu gặp phu nhân, chi bằng phu nhân đi cầu xin công chúa đi”.

Cả người Liễu Mi Vũ run rẩy, hung hăng nhìn Hương Lăng: “Người nói gì? Người muốn ta đi cầu nàng ta à?”

Hương Lăng nói: “Nếu phu nhân không muốn thì thôi, xem như nô tì chưa nói gì. Bây giờ, quan hệ giữa phu nhân và tướng quân không tốt, tướng quân khó mà dao động nhưng công chúa và tướng quân lại thân thiết như thế, nếu công chúa nói vài câu trước mặt tướng quân...”

Liễu Mi Vũ chắc như đinh đóng cột: “Bảo ta đi cầu xin nàng ta, chuyện này tuyệt đối không thể”.

Hương Lăng nói: “Phu nhân, chuyện đã đến nước này, lẽ nào phu nhân vẫn không chịu thỏa hiệp sao? Nô tì nghĩ, nếu phu nhân muốn có được sự

tha thứ của tướng quân, có lẽ phu nhân phải có được sự khoan thứ của công chúa trước đây... Lẽ nào phu nhân muốn tướng quân lạnh nhạt với mình cả đời sao?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 887

Đương nhiên Liễu Mi Vũ không muốn như vậy, nàng ta oán hận nói: “Nhưng ta không thể cúi đầu, nuốt không trôi cơn giận này”.

“Vậy phu nhân có còn muốn xin tướng quân khai ân tha cho huynh trưởng không?”

Liễu Mi Vũ vừa cảm phẫn vừa giãy giụa.

Hương Lăng lại nói: “Nô tì phải nhắc nhở phu nhân là nếu đi cầu xin công chúa, phu nhân cần thật lòng thật dạ mới được. Chỉ có như thế, tướng quân mới tha thứ cho phu nhân”.

Suy cho cùng, Hương Lăng cũng chăm sóc cho Liễu Mi Vũ đã lâu, nàng ta vừa không muốn đắc tội Thẩm Nguyệt vừa không muốn đến lúc cuối cùng, Liễu Mi Vũ lại rơi vào kết cục thể thảm.

Cả phủ vui vẻ hòa thuận có gì không tốt chứ?

Một lúc sau, Liễu Mi Vũ hít sâu một hơi, đè nén sự căm hận trong lòng xuống mà nói: “Chỉ sợ dù ta muốn cúi đầu xin tha thứ, nàng ta cũng sẽ không chấp nhận”.

Hương Lăng nói: “Phu nhân không thử làm sao biết được?”

Muốn cứu Liễu Thiên Hạc nhưng Liễu Mi Vũ cũng chẳng còn cách nào khác, nàng ta không thể trơ mắt nhìn Liễu Thiên Hạc chết.

Cuối cùng nàng ta cũng nghe lời Hương Lăng, thử đi hòa giải với Thẩm Nguyệt.

Không cần biết trong lòng có bao nhiêu thành ý, dù sao nàng ta cũng đã chủ động đi rồi.

Tần Như Lương và Thẩm Nguyệt cùng vào trong cung thăm Bắp Chân, hẳn ta không thể để Thẩm Nguyệt vào cung một mình.

Lần này Thẩm Nguyệt chỉ lo chú ý đường đi nước bước trong cung để xem có sơ hở nào lợi dụng được không, muốn cứu Bắp Chân ra khỏi đó thì phải tránh được bao nhiêu thị vệ, chạy thoát khỏi mấy tầng cửa cung.

Nhưng đợi sau khi thăm dò địa hình, Thẩm Nguyệt mới phát hiện đúng là khó càng thêm khó.

Tần Như Lương đưa Thẩm Nguyệt về Trì Xuân Uyển, sau đó nàng cũng không nhàn rỗi, chăm chú vẽ lại địa hình trong cung.

Dĩ nhiên Tần Như Lương cũng ở trong Trì Xuân Uyển chỉ cho nàng cách bố trí canh phòng và bảo vệ trong cung.

Chỗ vườn ngự uyển nuôi nấng Bắp Chân kia nằm ở khu vực giữa của hoàng cung, muốn ra ngoài cửa cung thì đều phải trải qua tầng lớp canh giữ sâm nghiêm.

Hơn nữa hoàng đế trông giữ rất chặt, trong ngoài vườn ngự uyển đều có thị vệ đại nội canh giữ.

Tần Như Lương trầm giọng nói: “Nếu cô muốn dùng vũ lực đưa Bắp Chân ra ngoài thì cực kỳ nguy hiểm. Dù phải cần giết thẳng bệ, hoàng thượng cũng sẽ không để nó sống sót ra ngoài”.

Thẩm Nguyệt nói: “Nếu mua chuộc người trong cung để lên đưa Bắp Chân ra ngoài thì sao? Trong cung không thiếu loại người có lòng riêng, không chừng sẽ đục nước béo cò được”.

Tần Như Lương hỏi: “Trong thời điểm này, người trong cung chỉ cần sáng mắt tinh tường sẽ không dám dính vào chuyện này, có ai chịu đứng ra bất chấp mạo hiểm cứu người thay cô chứ?”

Lòng dạ Thẩm Nguyệt rơi thẳng xuống đáy vực: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Tần Như Lương mím môi đáp: “Chi bằng cô cứ đợi Tô Vũ đi, tìm cơ hội hỏi hấn”.

Đúng lúc này, Ngọc Nghiên tiến vào bẩm báo: “Công chúa, nhị phu nhân qua đây, nàng ta nói là tới xin lỗi công chúa”.

Thẩm Nguyệt cảm thấy ử rữ, bây giờ nghe nói Liễu Mi Vũ chạy tới nên càng bực bội.

Nàng không vui không giận nói: “Mi Vũ thích chạy tới viện tử của ta nhỉ”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 888

Tần Như Lương đứng dậy định ra ngoài: “Nếu cô không muốn gặp nàng ấy thì không gặp, ta đuổi nàng ấy đi là được”.

Thẩm Nguyệt đáp: “Không cần, lần này nàng ta không đạt được mục đích thì lần sau nàng ta còn đến nữa. Ất hẳn là vì chuyện của Liễu Thiên Hạc, không thấy hi vọng gì ở chỗ người nên đành tới chỗ ta để thử vận may”.

Nói xong Thẩm Nguyệt liếc nhìn Tần Như Lương rồi hỏi: “Nếu mối quan hệ của người và nàng ta không trở nên lạnh nhạt, nếu nàng ta cầu xin, người có hạ thủ lưu tình với Liễu Thiên Hạc không?”

Tần Như Lương thản nhiên đáp: “Tội trạng của Liễu Thiên Hạc, không phải cứ dùng tình cảm là có thể hóa giải được”.

“Nếu đã như thế, chi bằng người ở lại nghe xem nàng ta nói những gì”, Thẩm Nguyệt cười cười, ngó ý cho Tần Như Lương trốn vào sau tấm bình phong: “Chưa biết chừng sẽ có niềm vui bất ngờ đấy”.

Tần Như Lương như trúng tà thuật của Thẩm Nguyệt, hẳn ta thực sự trốn ra sau tấm bình phong.

Thẩm Nguyệt nhếch môi như có như không, nói với Ngọc Nghiên: “Mở cửa, mời Mi Vũ tiến vào”.

Ngọc Nghiên gật đầu, mở cửa phòng ra, gió lạnh thổi thốc vào trong.

Liễu Mi Vũ run rẩy trong gió lạnh mà bước vào phòng, trông thấy Thẩm Nguyệt, bèn thu bớt phần lớn cảm xúc.

“Lần trước chịu thiệt chưa đủ à?”, Thẩm Nguyệt hỏi.

Móng tay của Liễu Mi Vũ cắm ngập vào khăn tay: “Ta không đến đây để đối đầu với công chúa, ta đến đây để xin lỗi công chúa”.

“Xin lỗi? Người có lỗi gì mà xin”.

Liễu Mi Vũ đáp: “Trước kia ta làm nhiều việc sai lầm, gây ra tổn thương cho công chúa, là ta không đúng. Ta muốn xin công chúa tha thứ, sau này ta nhất định sẽ cố gắng sửa đổi, không làm khó công chúa nữa”.

Thẩm Nguyệt cảm thấy buồn cười: “Mi Vũ, những lời này thốt ra từ miệng người, nhất định khiến người rất khó xử nhỉ. Nói là xin lỗi, ngoài trừ những lời khô khốc đó ra, không thấy được chút thành ý nào của người”.

“Vậy công chúa hi vọng ta làm thế nào?”, Liễu Mi Vũ hỏi.

Thẩm Nguyệt thông dong đáp: “Chẳng phải người khóc rất giỏi đó sao, trước đó ở trước mặt tướng quân khóc đến đứt ruột đứt gan, chân tình thực ý, chỉ bằng bây giờ người cũng khóc đi, trông cũng có vẻ thành ý hơn”.

“Công chúa định sỉ nhục ta ư?”, mặt mũi Liễu Mi Vũ lập tức trắng bệch, đôi mắt dần dần không khống chế được cảm giác căm hận từ đầu đến cuối không thể nào mài mòn nổi.

“Tại sao lại là ta sỉ nhục người chứ?”, Thẩm Nguyệt đáp: “Ta gọi người đến à?”

Hương Lăng ở phía sau thì thầm khuyên bảo: “Phu nhân, đừng quên tại sao chúng ta đến đây...”

Liễu Mi Vũ cố nín nhịn: “Là ta chủ động tới đây xin lỗi, lần này là thật lòng muốn hòa giải cùng người, ta đã cúi đầu với người rồi, người còn muốn ta phải thế nào?”

Thẩm Nguyệt phì cười một tiếng: “Người chủ động cúi đầu với ta thì ta bắt buộc phải chấp nhận à? Ta tới xin lỗi ta, ta bắt buộc phải phối hợp với người? Mi Vũ, đến hiện giờ người vẫn coi trọng bản thân mình quá đấy”.

Nàng tiện tay rót thêm cho mình một chén trà rồi nói: “Người tới xin lỗi ta cũng không kiếm được lợi lộc gì, người không tới xin lỗi, ta cũng không

tổn thất gì. Đấu hay không đấu tùy người thôi, có đi đâu ta và người chẳng có gì để hòa giải cả”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 889

“Thẩm Nguyệt...”, Liễu Mi Vũ nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người hận ta đến thế cơ à, chỉ mong ta không còn đường lui!”

Thẩm Nguyệt điềm đạm đáp: “Cũng không thể nói là căm hận được, ta chỉ đơn giản là muốn thấy người lật thuyền trong mương”.

“Người!”

“Nếu nói là hận, người mới là người hận ta nhất, bây giờ còn phải chủ động tới bày tỏ thiện chí với ta, đúng là làm khó người r ồi”.

Thẩm Nguyệt cười cười: “Nếu không phải không còn đường lui, hà tất phải tới chỗ ta. So với việc vong vo hòa giải gì đó, chi bằng mở cửa sổ ra đàm đạo cùng đạo cùng trăng. Người đến vì Liễu Thiên Hạc à?”

Một câu nói của Thẩm Nguyệt đã vạch trần mục đích của Liễu Mi Vũ.

Thẩm Nguyệt thản nhiên như không có việc gì: “Liễu Thiên Hạc mắc phải trọng tội, lại còn đào tẩu, sắp bị ngũ mã phanh thây r ồi. Người đi c ầu xin tướng quân không được nên tới chỗ ta, tưởng rằng nếu ta chịu nói với tướng quân vài câu về chuyện này, chưa biết chừng tướng quân sẽ khoan dung hơn đôi phần. Người nói xem, tại sao ta phải giúp người? Người và Liễu Thiên Hạc đều muốn lấy mạng ta”.

Liễu Mi Vũ đáp: “Nếu lần này người c ầu tình với tướng quân, xin tha cho ca ca ta, sau này chúng ta sẽ không coi như người thù địch nữa”.

Thẩm Nguyệt bật cười nhướng mày: “Như thế rõ ràng là ta không được lợi r ồi. Liễu Thiên Hạc chết đi, vốn dĩ đã bớt được một kẻ địch, còn về người, bóp chết người chỉ là chuyện trong phút chốc, ở đâu ra cách nói thù địch này thế?”

Không rõ là căm hận hay uất ức, đôi mắt của Liễu Mi Vũ trở nên đỏ ng ầu: “Rốt cuộc người muốn thế nào? Chỉ c ần... không ép ta rời xa tướng

quân, muốn ta làm thế nào cũng được”.

“Có bao gồm chuyện hủy hoại dung mạo cùng thân thể của người hay không?”, Thẩm Nguyệt thân nhiên hỏi.

Liễu Mi Vũ cả kinh ngẩng đầu nói: “Tướng quân nói ta ác độc, trên thực tế người càng ác độc hơn so với ta!”

Thẩm Nguyệt nói: “Người đừng kích động, ta chỉ đùa với người một chút để xem thành ý của người mà thôi”, nói xong nàng lại từ trên cao nhìn xuống nàng ta rồi nói: “Ta chỉ muốn người làm một việc”.

“Việc gì?”

Thẩm Nguyệt ẩn ý nhìn nàng ta chăm chăm rồi nói: “Chắc là người vẫn còn nhớ rõ những chuyện trước đây khi chúng ta cùng nhau đến thái học viện học tập, trước khi người tới thì ta đã kết bạn với Tần Như Lương. Ta muốn biết rốt cuộc người đã dùng phương pháp gì để khiến cho Tần Như Lương cắt đứt tình nghĩa với ta mà nguyện ý che chở cho người cả đời?”

Sắc mặt Liễu Mi Vũ tái nhợt, nàng ta lên tiếng nói: “Đó là bởi vì tướng quân thương hại ta ngây thơ vô tội, tướng quân muốn bảo vệ ta, liên quan gì đến ta chứ?”

Thẩm Nguyệt nheo mắt lại, bước đến gần nàng ta, nhìn thẳng vào khuôn mặt thanh tú của nàng ta như có thể nhìn thấu tâm can của nàng ta rồi nói: “Thật sự không liên quan gì đến người sao? Rốt cuộc người đã dùng thủ đoạn gì, trong lòng người chắc chắn biết rõ. Nếu như người không muốn nói cũng không sao, Ngọc Nghiên, tiễn khách”.

Liễu Mi Vũ hoàn toàn không muốn nhắc đến quá khứ. Điêu nàng ta sợ nhất chính là để cho Tần Như Lương biết được thủ đoạn của mình, nhiều năm như vậy đã trôi qua, tất cả mọi chuyện đều bị nàng ta che giấu kỹ càng.

Nhưng Thẩm Nguyệt cũng là một trong những người có liên quan, Liễu Mi Vũ nghĩ, chuyện mình có sử dụng thủ đoạn hay không, dựa trên sự tỉnh

táo và khôn ngoan hiện tại của Thâm Nguyệt thì nàng ta chắc chắn cũng đã có thể đoán được một hai phần.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 890

Liễu Mi Vũ rất muốn cứu huynh trưởng của mình, lúc này nàng ta chưa thể bỏ cuộc, nàng ta chưa thể rời đi, cho dù Ngọc Nghiên có lôi nàng ta ra thì nàng ta cũng sẽ không rời đi.

Liễu Mi Vũ chỉ nói: “Rốt cuộc là người muốn biết hay là muốn cho tướng quân biết? Chỉ cần người hứa không nói cho tướng quân biết thì ta có thể nói, nhưng người phải thề”.

Thẩm Nguyệt liếc xéo nàng ta rồi nói: “Liễu Mi Vũ, người vẫn không hiểu sao, bây giờ người đang đến cầu xin ta mà người còn muốn ta phải thề độc ư? Ta chỉ muốn biết rõ đầu đuôi sự thật của những chuyện ngày xưa, cho dù có muốn nói cho tướng quân biết thì nếu không có chứng cứ xác thực tướng quân có lẽ cũng sẽ không tin. Người muốn nói thì nói, nếu không muốn nói thì rút đi”.

Không thể không nói, lời Thẩm Nguyệt nói đúng là có đạo lý.

Cho dù ngày hôm nay sau khi Liễu Mi Vũ nói ra sự thật Thẩm Nguyệt có đi nói cho tướng quân biết thì nàng cũng không có chứng cứ xác thực. Chỉ cần Liễu Mi Vũ phủ nhận đi đầu đó thì Thẩm Nguyệt cũng không thể làm gì nàng ta.

Nhưng nàng ta không biết rằng Tần Như Lương lúc này đang yên lặng ngồi sau tấm bình phong. Bên trên tấm bình phong có treo những bộ váy đã hoàn toàn che khuất bóng dáng của hắn ta.

Hắn ta ngồi bất động giống như một bức tượng, sắc mặt lạnh như băng, hai tay đặt trên đầu gối, những đốt ngón tay trắng bệch.

“Được rồi, ta nói”.

Liễu Mi Vũ đưa ra quyết định, nàng ta hít một hơi thật sâu, nhớ lại quá khứ rồi nói: “Lúc trước khi ta vừa mới vào trong kinh, ta không sánh bằng đám công tử tiểu thư trong kinh các người, thường bị người khác chế giễu

xem thường. Còn người lúc đó chính là công chúa được sủng ái nhất, được những kẻ khác nịnh nọt, ta phải tiếp cận được người thì mới có thể thay đổi được cuộc đời”.

Liễu Mi Vũ lúc đó vẫn được gọi là Liễu Thiên Tuyết.

Lúc đó Thẩm Nguyệt không hề phòng bị, chỉ nghĩ rằng Liễu Mi Vũ thực sự muốn kết bạn với mình, chính vì vậy nàng đã bị lừa dối bởi vẻ ngoài đáng thương của nàng ta và nảy sinh ý muốn bảo vệ nàng ta, nàng không chỉ đối xử chân thành với Liễu Mi Vũ mà còn ngăn cản tất cả học sinh trong thái học viện không cho bắt nạt nàng ta.

Sau đó Liễu Mi Vũ thường xuyên ở cùng với Thẩm Nguyệt, bất cứ khi nào Thẩm Nguyệt có món gì đó ngon miệng hay chuyện gì đó vui vẻ thì đều chia sẻ với nàng ta đầu tiên.

Mặc dù sau lưng luôn có người nói rằng Liễu Mi Vũ đang cố ý muốn lấy lòng công chúa, nhưng đối với Thẩm Nguyệt thì những người khác luôn coi nàng là công chúa và không dám đến quá gần nàng, chỉ có Liễu Mi Vũ là thân thiết với nàng, vì vậy nàng rất trân trọng mối quan hệ với Liễu Mi Vũ.

Thẩm Nguyệt trước kia có thể không hiểu nổi vì có gì mà mối quan hệ này về sau lại trở thành như thế này.

Bởi vì Liễu Mi Vũ chưa bao giờ thực sự đối xử chân thành với nàng, lý do mà Liễu Mi Vũ tiếp cận với nàng chỉ có một mục đích duy nhất, bởi vì nàng là một công chúa.

Thẩm Nguyệt nói: “Tiếp tục đi”.

“Bởi vì lấy lòng được người cho nên việc học ở thái học viện của ta cũng xem như là thuận lợi, và cũng nhờ có người cho nên ta mới có thể thường xuyên gặp tướng quân vào lúc đó”.

Khi nhắc đến Tần Như Lương, trên mặt Liễu Mi Vũ nở một nụ cười nhẹ nhàng, lại có chút chua xót và ghen tị: “Lúc đó chàng đối xử với người

rất tốt, chàng ngày ngày đưa người đến thái học viện, lạnh nhạt với tất cả mọi người mà chỉ mỉm cười với người, chàng còn trèo lên cây hái cho người ăn những quả hạnh trên đỉnh cao nhất”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 891

“Bởi vì người cho nên ta mới có thể cảm nhận được những điểm tốt của chàng. Chưa từng có người nào đối xử với ta tốt như vậy, chuyện đó khiến ta cảm thấy rất hâm mộ”, Liễu Mi Vũ nói: “Vừa hâm mộ lại vừa đố kị”.

“Sự đố kị thật sự rất đáng sợ, nó nảy mầm trong lòng ta rồi ngày ngày bành trướng trong lòng ta, khiến cho ta không thể bỏ qua, khiến cho ta phải suy nghĩ rất nhiều. Ta cũng muốn được chàng đối xử tốt giống như người”.

Liễu Mi Vũ nhìn Thẩm Nguyệt với vẻ mặt không chút hối hận rồi nói tiếp: “Người là công chúa, người chỉ cần phát tay là có thể có được tất cả. Nhưng ta thì khác, tất cả những gì ta muốn chỉ đơn giản là sự ấm áp và che chở mà thôi”.

“Ta nghĩ người chỉ mất đi một người tốt với người mà thôi, người vẫn còn có rất nhiều người tốt với người, còn ta có được một người tốt với ta thì ta đã cảm thấy thỏa mãn rồi”.

Đôi mày kiếm của Tần Như Lương cau lại, hắn ta mím chặt môi, ngay cả hơi thở cũng như đông cứng lại.

Nét mặt hắn ta lộ ra vẻ không thể nào tin được.

Liễu Mi Vũ nói: “Vì vậy ta đã bắt đầu nghĩ cách để tạo thêm hiểu lầm giữa người và tướng quân. Trong một thời gian khi người bị quản thúc nghiêm ngặt trong cung, ta thường dùng tên của người để mời tướng quân đến gặp ở rừng hạnh”.

Tướng quân lần đầu tiên thấy ta còn cảm thấy thất vọng, lại càng thất vọng hơn vì người vô cớ lỡ hẹn, mỗi ngày trôi qua, nhiều lần thất vọng tích tụ lại khiến cho tướng quân cũng dần quen”.

Liễu Mi Vũ lộ ra vẻ hài lòng nói tiếp: “Tướng quân cuối cùng cũng đã trèo lên cây hái quả hạnh cho ta ăn, chàng rốt cuộc cũng dần dần quên mất người”.

“Trong khoảng thời gian đó, khi ta có cơ hội được ở một mình với tướng quân, ta càng cảm thấy chàng và ta mới là người của cùng một thế giới. Đó là những ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời ta”.

“Nhưng cho dù tướng quân không tìm người thì người vẫn luôn muốn tìm chàng, cho nên ta hết lần này tới lần khác tìm nhiều cơ để cho người từ bỏ ý định đi tìm chàng. Trong khi người không biết tại sao chàng lại xa lánh mình thì chàng lại thất vọng mỗi ngày vì người chủ động hẹn gặp chàng nhưng lại luôn luôn lỡ hẹn”.

Liễu Mi Vũ nói: “Người cũng biết người như tướng quân bên ngoài tuy tỏ ra không sao nhưng thật ra trong lòng luôn cảm thấy tự ti. Khi đó chàng chỉ là con của một quan viên bình thường, không có gì nổi bật và xuất chúng, còn người là công chúa được yêu thương nhất ở trên cao, quan tâm đến người thì chàng luôn phải lo được lo mất”.

“Mỗi khi ta dùng danh nghĩa của người hẹn chàng ra ngoài, kết quả mỗi lần chàng đều chỉ gặp ta, tướng quân sẽ nghĩ rằng người không muốn ở cùng chàng cho nên mới đẩy chàng cho ta, tướng quân vì thế cũng thuận theo ý của người, dần dần chấp nhận ta”.

“Nhưng người có biết không, ta đã phải mất rất nhiều thời gian và nỗ lực để có thể chậm rãi đi vào trái tim của chàng”.

Thẩm Nguyệt cố sắp xếp lại trí nhớ hỗn loạn rồi hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra khiến cho ta và hắn cãi nhau lớn đến như vậy?”

“Lần đó”, Liễu Mi Vũ nói: “Chính là sau khi người phát hiện ra rằng ta đã bí mật viết một bức thư cho tướng quân hẹn chàng đến gặp ở rừng hạnh, người cũng đã phát hiện ra ta dùng thủ đoạn để phá hủy tình cảm giữa người và tướng quân cho nên liền cắt đứt quan hệ với ta. Sau này lại có một lần người nói ta trộm ngọc bội của người và muốn soát người ta”.

Liễu Mi Vũ cười nói: “Ta rất vui vì tướng quân cuối cùng đã tới để bảo vệ ta, cuối cùng chàng cũng đã tận mắt nhìn thấy dáng vẻ ngang ngược của ngươi”.

“Sau này ngươi không tìm thấy được ngọc bội trên người của ta mà khi đi tìm xung quanh thái học viện kết quả lại tìm được nó ở dưới gốc một cây liễu. Sau khi tướng quân biết ngươi cố ý vu oan cho ta thì liền cãi nhau lớn với ngươi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 892

Sau đó hắn ta đã nắm tay đưa Liễu Mi Vũ bỏ đi, đi đâu này Thẩm Nguyệt có biết.

Thẩm Nguyệt còn chưa hỏi thì Liễu Mi Vũ đã tự mình nói: “Thật ra chính ta đã lấy ngọc bội, nhưng đó là vật tùy thân của công chúa người cho nên dù có lấy nó thì ta cũng không thể giữ nó trong tay. Cho nên cuối cùng ta đã để nó ở dưới gốc cây liễu chờ mọi người tìm thấy nó”.

Thẩm Nguyệt nhướn mày nói: “Người kể khá là rõ ràng rành mạch đó”.

“Tính tình của người mạnh mẽ hơn ta, tuyệt đối không chịu cúi đầu trước người khác. Những chuyện sau đó thì ta không cần phải quan tâm nhiều đến nữa, bởi vì người luôn muốn tìm ta tính sổ, nhận định chính ta đã phá hủy tình cảm của hai người”.

“Ta cũng rất vui về đề cho người tính sổ, bởi vì chỉ có như vậy thì tướng quân mới có thể càng thêm chán ghét người”.

“Người là công chúa một tay che trời, còn ta một mình bơ vơ, chỉ có tướng quân che chở cho ta. Vì vậy lần nào chàng cũng có thể thấy người đang bắt nạt ta và gây khó dễ cho ta”.

“Thật ra có rất nhiều lần là ta tự cố tình khiến cho người phải gây hấn với ta. Sau này khi hai người đã rời xa nhau nhưng tướng quân vẫn mất một thời gian dài mới có thể buông bỏ được người”.

Nhưng kể từ đó, Tần Như Lương chưa bao giờ cười rạng rỡ như khi còn trẻ.

Bây giờ chân tướng đã bại lộ, chỉ là không biết Tần Như Lương có nghe rõ hay không.

Không ai có thể tưởng tượng được trong những năm tháng thiếu niên ngây thơ thì một Liễu Mi Vũ luôn tỏ ra đơn thuần vô tội đã sớm dần dựng nên một âm mưu.

Ngay từ lúc đó thì Liễu Mi Vũ đã biết chính xác mình muốn gì.

Còn Tần Như Lương lúc đó vẫn còn quá lỗ mãng. Hắn ta luôn chỉ tin vào những gì mắt thấy tai nghe.

Hắn ta đã luôn luôn tin tưởng Liễu Mi Vũ ngây thơ vô tội, tin rằng Thẩm Nguyệt ngang ngược bá đạo ức hiếp nàng ta. Tới tận bây giờ hắn ta vẫn chưa một lần tin vào những lời giải thích của Thẩm Nguyệt.

Hắn ta đã luôn nghĩ rằng hắn ta và Liễu Mi Vũ mới là những người bị tổn thương, thời gian dài xa cách khiến cho hắn ta càng ngày càng cảm thấy tự ti.

Hắn ta luôn nghĩ rằng Thẩm Nguyệt đã từ bỏ tình cảm của họ trước.

Khi còn trẻ, con người vẫn còn rất đơn giản, ai cũng phải có lúc sai lầm, nhưng có người sau này phải hối hận ít, cũng có người sau này phải hối hận rất nhiều.

Có đôi khi những chuyện cũ sẽ bị gió thổi bay, nhưng cũng có những chuyện ghim mãi trong trái tim của người khác khiến cho người ta không thể nào sống yên.

Lúc đó Tần Như Lương thật sự đã rất dụng tâm cho nên mới trở thành một tên gốc bị người khác đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Chính hắn ta đã làm tổn thương người mà hắn ta từng yêu thương nhất nhưng lại luôn cảm thấy mình bị phản bội.

Sau đó hắn ta đã ra biên quan để trui rèn bản thân.

Hắn ta thuận theo tình thế gia nhập dưới trướng Hoài Nam vương, cùng Dạ Lương đại chiến, vào sinh ra tử đổi lấy công danh.

Khi vương triều sụp đổ hẳn ta đã không quay trở lại, khi Thâm Nguyệt cô đơn và bất lực nhất hẳn ta đã không quay trở lại.

Gặp lại nhau sau bao nhiêu năm, cuối cùng hẳn ta cũng đã có thể cao ngạo nhìn nàng, nhìn thấy nàng rơi từ trên mây cao xuống bùn dơ, nhìn thấy nàng nhà tan cửa nát, nhìn thấy nàng vật vã vùng vẫy trong vũng máu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 893

Giữa bọn họ lúc đó chỉ còn lại sự lạnh lùng, xa lạ.

Đến bây giờ Tần Như Lương vẫn nhớ rõ hình ảnh hai mắt Thẩm Nguyệt đầy tơ máu lúc đó, nhưng khi nàng nhìn thấy hắn ta thì ánh mắt của nàng vẫn sáng ngời như cũ.

Nàng gọi hắn, Như Lương.

Tần Như Lương bất ngờ không kịp phòng, lòng ngực cảm thấy vô cùng đau đớn.

Đã bao nhiêu lần nàng gọi hắn ta như thế, như tỉnh như dại vẫn gọi tên hắn ta, Như Lương? Những lúc đó nàng đã đặt vào trong đó biết bao nhiêu tình cảm cùng sự chân thành?

Nhưng hắn ta chưa một lần đáp lại.

Hắn ta đã nghĩ từ nhỏ đến lớn trong lòng của nàng chỉ có sự phụ của mình.

Đột nhiên, tất cả những hình ảnh trong quá khứ hiện lên trong đầu hắn ta, Tần Như Lương cuối cùng cũng nhận ra trong lòng nàng cũng đã từng có hắn ta.

Tần Như Lương đã từng hối hận vì cứu nàng, vì cứu nàng đã khiến cho hắn không thể cứu Liễu gia và khiến cho Liễu Mi Vũ bị lưu đày.

Vì Liễu Mi Vũ, hắn ta đã chán ghét nàng, căm hận nàng.

Bây giờ nghĩ lại, nếu như khi đó hắn ta trơ mắt nhìn nàng chết đi mà không cứu nàng thì bây giờ hắn ta mới thật sự cảm thấy ghê tởm chính bản thân mình.

Nếu không có Thâm Nguyệt thì hẳn ta sẽ không bao giờ biết được đi đâu này, hẳn ta sẽ vĩnh viễn nghĩ rằng mình sẽ hạnh phúc cùng với Liễu Mi Vũ.

Nhưng bây giờ, hẳn ta đã biết tất cả mọi thứ.

Hóa ra không phải Thâm Nguyệt là người phản bội hẳn ta trước mà chính hẳn ta là người đã phản bội Thâm Nguyệt trước.

Liễu Mi Vũ, kẻ luôn cùng hẳn ta tình chàng ý thiếp chính là kẻ đã âm mưu tất cả những chuyện này.

Vào lúc đó, nàng ta chẳng được bao nhiêu tuổi.

Nếu như hẳn ta sớm biết những chuyện này thì thật tốt, như vậy thì hẳn ta sẽ ít làm những chuyện sai trái, ít làm những chuyện gây tổn thương đến Thâm Nguyệt, thậm chí còn luôn ở bên cạnh bảo vệ nàng.

Như vậy thì tình cảnh giữa hẳn ta và nàng cũng đã không gian nan như bây giờ.

Thâm Nguyệt vốn không quan tâm lắm đến những chuyện đã xảy ra trong quá khứ, nàng làm vậy vì có mục đích rất rõ ràng, không chỉ để rửa sạch ghen ghét của Thâm Nguyệt trước đây mà còn để cho Tần Như Lương nhận ra gương mặt thật của Liễu Mi Vũ.

Thâm Nguyệt nói: “Nãy giờ người nói nhiều như vậy, rõ ràng chỉ có mình ta là người bị hại, người đã cướp đi bạn của ta khiến cho bọn ta trở thành người xa lạ, đáng lẽ ta phải là người hận người mới đúng, nhưng sao ta nghe lời nói của người lại giống như ta là người mắc nợ người vậy hả?”

Liễu Mi Vũ biến sắc, gằn giọng nói: “Người hận ta? Người có tư cách gì hận ta? Nếu như tình cảm của hai người sâu đậm thì làm sao ta có thể cướp đi được?”

Liễu Mi Vũ hất cằm lên nói tiếp: “Thâm Nguyệt, đương nhiên là người mắc nợ ta rồi. Ta không ngờ chàng lại phải mất quá nhiều thời gian để quên người nhưng đến cuối cùng vẫn cố tình cứu người!”

“Người chỉ là nghiệt chủng của tì ền tri ều, có gì đáng để cứu chứ? Sao chàng lại còn nhớ đến tình xưa mà giúp cho người sống sót?”

Hai mắt Liễu Mi Vũ đỏ hoe, nàng ta nói: “Ta không thể hận người sao? Biết bao nhiêu người của Liễu gia ta đều bị người liên lụy, cả gia tộc đều bị người làm tan nát!”

Thẩm Nguyệt nói: “Đó là do phụ thân của người đã âm mưu giết chết cha của hoàng đế, chẳng lẽ sau khi đăng cơ hoàng đế lại không trả thù? Thời thế thay đổi, chuyện này cũng là do ta liên lụy sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 894

“Bởi vì người là công chúa tìên tri ầu! Nếu như lúc đó người chết thì có lẽ Liễu gia của ta sẽ không có việc gì nữa!”

Liễu Mi Vũ nghiêng rắng nghiêng lợi, vừa buồn bã vừa đau khổ nói: “Ta không hiểu tại sao tướng quân có thể cứu người mà không phải là ta, lại không thể cứu Liễu gia! Dựa vào đâu mà ta phải chịu nỗi khổ lưu đày? Người nói đi, sao ta có thể không hận người được?”

“Ta còn tưởng rằng khi tướng quân mang ta từ nơi xa xôi trở về thì cuộc đời vất vả của ta cuối cùng cũng kết thúc, ta cuối cùng cũng có được thứ mà mình muốn xem như đ ền bù, cùng tướng quân già đi...”

“Tướng quân đã nói kiếp này chỉ lấy mình ta, cho ta làm phu nhân tướng quân... chàng sẽ luôn bảo vệ ta...”

“Nhưng không ngờ ngay sau khi trở về kinh thì một thánh chỉ đã giáng xuống, giống như sét đánh ngang tai, hạ chỉ gả người đến phủ tướng quân làm phu nhân tướng quân. Không phải người nào khác mà là người, chính là kẻ mà ta hận nhất!”

Liễu Mi Vũ điên cuồng nói: “Người có biết hay không, nếu như không có người thì tướng quân vốn dĩ là của ta, vị trí phu nhân tướng quân này cũng là của ta! Tất cả những thứ thuộc về ta cuối cùng đều bị người cướp đoạt đi!”

“Ta và tướng quân vất vả lắm mới có thể tu thành chính quả, sao lúc nào người cũng xuất hiện như âm hồn bất tán? Ta không cho phép người xuất hiện ở trước mặt tướng quân, ta không cho phép người ở trong nhà này, ta muốn người phải biến mất vĩnh viễn!”

Thực ra nàng ta chỉ sợ trong lòng T ần Như Lương vĩnh viễn vẫn có một nơi thuộc về Thẩm Nguyệt luôn bị khóa chặt ở đáy lòng.

Liễu Mi Vũ không bao giờ có thể nhìn thấy hoặc chạm tới đó.

Nàng ta rất sợ Thâm Nguyệt sẽ lại đi vào trong trái tim của Tần Như Lương một lần nữa.

Tần Như Lương sẽ lại yêu Thâm Nguyệt một lần nữa.

Sự thật cuối cùng đã chứng minh rằng dù nàng ta có cố gắng thế nào đi chăng nữa thì cuối cùng cũng không thể tránh khỏi kết quả như vậy.

Cuối cùng tất cả những toan tính của nàng ta đều đã trở thành con số không.

Liễu Mi Vũ nói: “Thâm Nguyệt, người đã cướp hết mọi thứ của ta! Ta không thể căm hận người hay sao?”

Thâm Nguyệt nhếch miệng nói: “Là do tự người cảm thấy bất an, người đã dùng đủ mọi thủ đoạn để phá vỡ tình cảm giữa Tần Như Lương và ta, vậy mà còn dám trách ta đoạt hết mọi thứ của người?”

Nàng vẫn chậm rãi lạnh nhạt nói: “Mi Vũ, người phải biết làm chuyện gì cũng phải trả giá. Người không thể luôn luôn may mắn như vậy đâu”.

Liễu Mi Vũ rơi lệ đầy mắt, không cam lòng nói: “Thâm Nguyệt, người đang rất đắc ý có phải không? Đừng tưởng rằng hiện tại tướng quân tiếp nhận người một lần nữa mà đắc ý, ta nói cho người biết, người sẽ không bao giờ đạt được mục đích đâu!”

“Tướng quân rời xa ta chỉ là tạm thời. Ta tin rằng trong lòng chàng vẫn còn yêu ta, sau này chàng sẽ trở lại với ta, cũng sẽ yêu thương, sủng ái ta như trước...”

Liễu Mi Vũ the thé nói: “Còn người chẳng qua chỉ là một đứa tiện nhân cướp đoạt tình cảm của người khác! Người chờ đó cho ta, ta nhất định có biện pháp vạch mặt người, để cho tướng quân nhìn thấy gương mặt thật của người ghê tởm đến mức nào!”

Khi Tần Như Lương bước ra từ phía sau bình phong, Liễu Mi Vũ vừa ngẩng đầu nhìn thấy hắn ta thì cả người đã ngây ra như phỗng, lời nói

hung ác trong miệng cũng đột ngột dừng lại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 895

Toàn thân Liễu Mi Vũ run lên, lời nói không còn mạch lạc, chật vật nói: “Tướng... tướng quân, chàng... sao chàng sao lại ở đây?”

Tần Như Lương bước từng bước tới mà không lên tiếng, hướng ánh mắt đen tối xa lạ nhìn về phía nàng ta.

Thẩm Nguyệt bên cạnh trầm ngâm nói: “Chắc là không xong rồi, mấy lời nói tốt đẹp của người chắc sẽ không thành hiện thực đâu. Tần Như Lương, nếu như ta nói lại cho người nghe những lời này thì người chắc chắn sẽ không tin. Bây giờ người nghe nàng ta tự mình nói, chắc chắn là có sức thuyết phục hơn đúng không?”

“Là người”, Liễu Mi Vũ hung hăng hét lớn với Thẩm Nguyệt: “Người dám lừa gạt ta, giấu tướng quân ở trong phòng của người?”

Thẩm Nguyệt nói: “Ta không hề giấu, là trước khi người tới đây thì tướng quân tình cờ cũng đang ở nơi này. Không phải người muốn cầu xin cho ca ca của người hay sao? Bây giờ tướng quân đang có mặt ở đây, người có thể trực tiếp cầu xin rồi đó”.

“Tiện nhân, người dám hại ta, ta sẽ giết chết người!”, Liễu Mi Vũ lập tức lao về phía Thẩm Nguyệt như muốn xé xác nàng.

Đáng tiếc, trước khi nàng ta có thể chạm vào Thẩm Nguyệt thì Tần Như Lương đã chặn trước mặt nàng ta, nắm lấy cổ tay nàng ta rồi ném nàng ta xuống đất không thương tiếc.

Liễu Mi Vũ nắm lấy góc quần áo của Tần Như Lương, từ từ trượt xuống đất, quỳ xuống trước mặt Tần Như Lương, khóc lóc nói: “Tướng quân... không phải như vậy đâu, là ả ta cố ý hãm hại Mi Vũ... tướng quân... chàng phải tin ta... Mi Vũ thực sự yêu chàng...”

Tần Như Lương không chút động lòng, hồi lâu mới nói: “Nàng bảo nàng ta cố ý hại nàng? Từ đầu đến cuối ta không hề nghe nàng ta nói một

câu, toàn bộ đều là nàng nói”.

“Đều là do ả ta âm mưu...”

Tần Như Lương trăn mặc nhìn nàng ta, ánh mắt lạnh như băng không còn một tia thương hại, lời hắn ta nói ra lại nghe vô cùng bình tĩnh: “Kẻ âm mưu thủ đoạn nhất ở đây chính là nàng. Ta chưa từng gặp nữ nhân nào tâm cơ thâm trầm, không từ thủ đoạn giống như nàng”.

“Không phải... Không phải như thế...”

Tần Như Lương chậm rãi nói từng chữ một: “Nàng nói người khác hại nàng, nàng nói người khác ác độc, nhưng người xấu xa nhất không phải là người khác mà chính là nàng. Tuổi còn nhỏ mà đã có tâm tư xấu xa phức tạp không ai sánh được”.

Tần Như Lương nói: “Nếu hôm nay nàng rời đi thì ta sẽ coi như nàng chưa từng xuất hiện. Bằng không, đừng trách ta đích thân đuổi nàng ra khỏi cửa”.

Hương Lăng ở bên cạnh sững sờ.

Vốn dĩ nàng ta muốn thuyết phục Liễu Mi Vũ đến làm hòa, nhưng cuối cùng không ngờ lại có kết quả như vậy.

Liễu Mi Vũ trước đây đã làm quá nhiều điểu sai trái, đúng là không thể quay đầu được nữa.

Liễu Mi Vũ nước mắt lưng tròng nhìn Tần Như Lương, không thể tin mà nói: “Chàng muốn đuổi ta đi sao?”

“Đúng!”

Liễu Mi Vũ lắc đầu: “Nhưng chẳng phải chàng đã nói... chàng sẽ bảo vệ ta cả đời cho ta một ngôi nhà êm ấm hay sao?”

“Đúng là ta đã nói, nhưng bây giờ ta không muốn giữ lời nữa”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 896

“Sao chàng có thể không giữ lời, sao chàng có thể không giữ lời được! Tướng quân, ta đã ở bên cạnh chàng lâu như vậy... Chàng không thể đuổi Mi Vũ đi... Chàng hãy nghĩ lại tình cảm mà chúng ta từng có...”

Tần Như Lương nói: “Chỉ cần ta nghĩ đến khoảng thời gian sớm tối bên nàng thì ta đã cảm thấy ghê tởm đến mức muốn nôn ra”.

Đôi mắt hấn ta nặng trĩu, hấn ta nói: “Vậy mà ta lại có thể ở cùng nàng nhiều năm như vậy”.

Hấn ta cúi xuống nắm lấy cổ tay của Liễu Mi Vũ rồi kéo nó ra khỏi góc áo của mình, sau đó hấn ta lại nói: “Liễu Thiên Tuyết, cho dù trước đây ta biết nàng đã làm nhiều việc không đúng, cho dù ta tận mắt nhìn thấy nàng cùng nam nhân khác chung chạ với nhau, cho dù ta biết nàng vì bảo vệ ca ca mà lừa gạt ta, thậm chí cho dù ta biết nàng âm mưu muốn lấy đi mạng sống của Thẩm Nguyệt và đứa trẻ, thì ta cũng cảm thấy trong đó có sai lầm cùng trách nhiệm của ta, ta chưa từng cảm thấy được nàng đê tiện độc ác, hạ lưu vô sỉ đến như vậy”.

Ngay từ đầu nàng ta đã bày mưu tính kế dắt mũi hấn ta.

Sắc mặt Liễu Mi Vũ tái mét.

Tần Như Lương nói: “Bây giờ chỉ cần chạm vào nàng một chút cũng khiến cho ta cảm thấy dơ bẩn vô cùng”.

Tay của hấn ta nhìn thì có vẻ vô lực nhưng lại không biết đã dùng bao nhiêu quyết tâm để hoàn toàn đẩy Liễu Mi Vũ ra khỏi thân thể của mình.

Tần Như Lương dứt khoát nói: “Nàng đi đi, đời này ta không muốn gặp lại nàng nữa”.

“Ta không đi! Ta không đi!”, Liễu Mi Vũ lại bám lấy y phục của Tần Như Lương: “Cho dù chết ta cũng sẽ không rời khỏi tướng quân!”

“Bây giờ ta sẽ không cần xin cho ca ca của ta nữa có được không? Ta cần xin tướng quân... đừng đuổi ta đi...”

Liễu Mi Vũ thương tâm khóc lóc: “Mọi chuyện trước kia là do ta sai, ta sẽ sửa... ta nhất định sẽ sửa, chỉ cần không bị đuổi đi... tướng quân, ta là Mi Vũ của tướng quân, ta đã bầu bạn bên cạnh tướng quân lâu như vậy... chàng không thể vô tình với ta...”

“Bây giờ nàng không chịu đi, thật sự muốn ta mỗi ngày nhìn thấy nàng đều phải nhớ đến những chuyện bản thủ mà nàng làm hay sao?”

“Tướng quân, ta đã biết sai rồi! Ta sẽ không bao giờ tái phạm nữa...”, nàng ta nắm chặt y phục của Tần Như Lương, còn chỉ tay về phía Thẩm Nguyệt.

“Về sau ta sẽ không hại nàng ta, cũng sẽ không hận nàng ta... nếu tướng quân thích nàng ta thì Mi Vũ cũng sẽ không bao giờ ngăn cản... Mi Vũ chỉ cần xin tướng quân không đuổi ta đi... ta thật sự yêu chàng, ta không thể rời xa người...”

“Nàng thật sự yêu ta mà lại tức giận những điều mà ta yêu?”, Tần Như Lương bình tĩnh đến lạnh lùng nói: “Từ mỗi lời nàng nói, từ mỗi lời ta nghe được thì ta thấy nàng chỉ yêu chính bản thân mình. Bởi vì nàng chỉ yêu bản thân mình cho nên nàng luôn muốn có tất cả, và nàng có thể làm bất cứ điều gì chỉ để thỏa mãn bản thân”.

Nếu nàng ta yêu Tần Như Lương thì sao lại lại tức giận người hấn ta yêu, che giấu hấn ta nhiều năm như vậy? Nàng ta yêu Tần Như Lương nhưng chỉ quan tâm đến việc nàng ta có thể nhận được bao nhiêu từ hấn ta hay sao?

Người sáng suốt chỉ cần liếc mắt nhìn một cái liền thấy được rõ ràng thứ mà nàng yêu chỉ có sự bảo vệ của Tần Như Lương, nàng chỉ muốn có được tình yêu của Tần Như Lương.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 897

Nàng ta không bao giờ muốn đánh đổi, chỉ muốn nhận lấy tất cả cho riêng mình.

Tình yêu như vậy càng lúc càng khiến cho Tầٰn Như Lương cảm thấy mỗi mệ̄t không chịu nổi.

Tầٰn Như Lương nói: “Thật ra như vậy cũng tốt, ta và nàng cuối cùng cũng đã kết thúc. Bao năm qua ta chưa bao giờ đổi xử tậ̄ với nàng, tự nhận không thẹn với lương tâm. Ta khuyên nàng nên tự rời đi trước khi ta trở mặt”.

Liểu Mi Vũ hỏi: “Nếu ta không muốn rời đi thì sao?”

Tầٰn Như Lương nhìn nàng h ồ ỉ lâu, ngay lúc Liễu Mi Vũ nghĩ hẳn ta vẫn còn động lòng thì nàng ta lại nghe thấy hẳn ta nói: “Nàng muốn kết thúc như Hương Phiến sao?”

Liểu Mi Vũ sửng người một lúc, sau đó lộ vẻ tuyệt vọng nói: “Tướng quân có c ầٰn phải nhẫn tâm như vậy không?”

Tầٰn Như Lương nói: “Ta còn có thể nhẫn tâm hơn như vậy nữa, ta có thể tiễn nàng đi đoàn tụ với Liễu Thiên Hạc với thân phận Liễu Thiên Tuyệt”.

Liểu Mi Vũ trừng mắt, có lẽ nàng ta không thể tin được rằng những lời như vậy lại thoát ra khỏi miệng Tầٰn Như Lương.

Nàng ta m ề̄m nhũn ngã quy xuống đất.

Tầٰn Như Lương biết nàng ta sẽ lựa chọn như thế nào. Nàng ta không còn lựa chọn nào khác ngoài việc rời đi.

Sau đó khi Hương Lăng nhận lệnh của Tầٰn Như Lương lôi Liễu Mi Vũ ra khỏi Trì Xuân Uyển, nét mặt của Liễu Mi Vũ như đại ra, không hề có

phản ứng.

Bầu không khí trong phòng đột ngột trở nên im lặng.

Bóng lưng cao lớn của Tần Như Lương có chút hiu quạnh uể oải, hắn ta một tay giữ lấy mép bàn, quay lưng về phía Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt nói: “Có vẻ như niềm vui bất ngờ đã biến thành cú sốc không ngờ”.

“Cô đã sớm biết nàng ấy đã làm những việc này sao?”

“Trước đây có nghe kể một chút, nhưng những chuyện cụ thể thì đến ngày hôm nay ta mới biết”.

Ngừng một chút, Thẩm Nguyệt lại bình thản nói: “Tần Như Lương, nếu trong lòng người cảm thấy không thoải mái thì người cũng có thể tha thứ cho nàng ta. Ta chỉ muốn người biết được mọi chuyện, về việc người muốn giải quyết như thế nào thì ta không định xen vào”.

“Tha thứ cho nàng ấy sẽ càng khiến ta cảm thấy khó chịu hơn”, hắn ta yếu ớt hạ tay xuống khỏi mép bàn, bước đi về phía cửa rồi nói: “Cô nhất định sẽ cho rằng ta là đồng lõa”.

Tần Như Lương sai bước rời đi mà không đợi Thẩm Nguyệt trả lời.

Thẩm Nguyệt nhìn theo bóng lưng của hắn ta, kỳ thật nàng ta cũng không nghĩ vậy.

Thôi thị là người phản ứng đầu tiên, bà ta vội vàng đóng cửa để chắn gió lạnh bên ngoài.

Ngọc Nghiên vẫn còn đang sửng sốt, nàng ta nói: “Liễu thị vậy là đã xong rồi sao? À ta sẽ không bao giờ có thể trở mình được nữa?”

“Xem như là vậy đi”.

“Mọi chuyện kết thúc dễ dàng như vậy sao?”, Ngọc Nghiên nói: “Ta không cảm thấy sảng khoái khi trả thù được một chút nào”.

Thâm Nguyệt cười nói: “Báo thù chưa bao giờ là chuyện sảng khoái. Hơn nữa, chuyện này không thể gọi là báo thù”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 898

“Công chúa, nhớ đến những chuyện Liễu thị đã từng làm, thật sự có chém ả ta ngàn đao cũng không oan! Ồ ta gian xảo thủ đoạn, tử mĩ dựng lên nhiều âm mưu như vậy mà còn dám hận công chúa, trên đời này sao lại có kẻ không biết xấu hổ đến thế chứ!”

Ngọc Nghiên tức giận nói: ” Rõ ràng ả ta còn đáng giận hơn Hương Phiến. Hương Phiến còn phải chịu kết cục kia, thế mà bây giờ tướng quân lại chỉ đuổi ả ta đi”.

“Theo nô tỳ thấy thì cho dù có bán ả ta vào Minh Nguyệt Lâu hay là đưa ả ta đến bầu bạn với ca ca của mình thì cũng không hề oan một chút nào”.

“Đây có lẽ là lần cuối cùng Tần Như Lương thương xót Liễu Mi Vũ. Đó là việc của họ, ta không quan tâm”.

Sau sự việc này, Tần Như Lương đã tuyên bố ở trong phủ tướng quân rằng Liễu Mi Vũ sẽ không còn là nhị phu nhân của phủ tướng quân nữa.

Hắn ta không công khai bỏ nàng ta trước mặt công chúng đã là rất thương xót nàng ta rồi.

Vì Liễu Mi Vũ đã không còn là nhị phu nhân nữa nên nàng ta phải rời khỏi phủ tướng quân.

Chỉ có đi đâu nàng ta vẫn còn lưu luyến cuộc sống ở nơi này, vẫn còn có chút ảo tưởng đối với Tần Như Lương, ảo tưởng hắn ta sẽ hối hận, ảo tưởng hắn ta sẽ hối tâm chuyển ý.

Liễu Mi Vũ không muốn rời khỏi Phù Dung Uyển, nhưng nàng ta đã không còn khóc lớn như trước nữa.

Khi quản gia mang người tới yêu cầu Liễu Mi Vũ rời đi, nàng ta đột nhiên cầm dao găm đặt lên cổ mình rồi nói: “Nếu các người muốn đuổi ta đi thì ta sẽ chết ở đây!”

Quản gia không muốn gây ra tai nạn chết người cho nên cũng không thể tiếp tục làm căng.

Quản gia đã không thể làm căng, cho nên đành phải đến xin chỉ thị của Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: “Nếu nàng ta muốn ở lại thì cứ để nàng ta ở lại thêm vài ngày. Đợi đến ngày Liễu Thiên Hạc bị hành hình thì nàng ta chắc chắn sẽ ra ngoài thôi”.

Rất nhanh đã đến ngày Liễu Thiên Hạc bị hành hình.

Có rất nhiều dân chúng đã đến xem từ sáng sớm.

Nghe nói hôm nay sẽ xử tử một phạm nhân theo địch phản quốc, hắn ta đã làm hại vô số binh sĩ Đại Sở phải chết trên chiến trường.

Khi nhắc đến hắn ta thì dân chúng đều nghiêng rặng nghiêng lợi cảm thù. Những binh sĩ Đại Sở chết trên chiến trường đều từ những gia đình ở đây mà ra.

Lúc trước bọn họ tiễn binh sĩ xuất chinh, cuối cùng lại không đợi được ngày trở về, làm sao bọn họ có thể không cảm thấy bi phẫn thống khổ cho được?

Bây giờ đã bắt được tên tội phạm phản nghịch, dân chúng đều đem sự phẫn nộ cùng thống khổ của mình trút lên người hắn ta.

Vì vậy khi Liễu Thiên Hạc bị xe tù chở ra phố, dân chúng trên đường oán hận ngút trời, tất cả đều ném rau thối trứng thối lên đầu Liễu Thiên Hạc.

Trên đường hắn ta bị chở đi còn bị vô số dân chúng mắng chửi.

Nếu không nhờ các binh sĩ hai bên duy trì trật tự thì e rằng những người này đã nhảy lên xé xác Liễu Thiên Hạc ngay tại chỗ rồi.

Tần Như Lương hôm nay là chủ thăm, hẳn ta cưỡi ngựa đi đ̃. Ngoài ra còn có hai phó thăm, Hạ Phóng chính là phó thăm thứ nhất.

Sáng hôm nay, Thăm Nguyệt dậy rất sớm.

Ngọc Nghiên và Thôi Thị thu xếp rửa mặt sau đó dùng điem tâm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 899

Khi Ngọc Nghiên thay quần áo cho Thẩm Nguyệt, nàng ta hỏi: “Hôm nay công chúa phải ra ngoài sao?”

“Tất nhiên rồi”, Thẩm Nguyệt hơi nâng cằm lên, thản nhiên cài cúc cổ áo, nhàn nhạt nói: “Hôm nay là một ngày trọng đại”.

Ngọc Nghiên vui vẻ nói: “Vậy thì nô tỳ sẽ đi chuẩn bị sau khi công chúa ăn sáng xong. Công chúa có muốn gọi Liễu thị đến không?”

“Gọi nàng ta đi, để nàng ta còn có cơ hội nói lời từ biệt với ca ca”.

Dù sao thì Liễu Mi Vũ cũng không muốn rời khỏi Phù Dung Uyển, nhưng nàng ta đã nghe nói hôm nay là ngày xử tử ca ca Liễu Thiên Hạc, nếu như hôm nay không thể gặp được thì cả đời này hai huynh muội cũng không thể gặp lại nhau.

Cuối cùng nàng ta vẫn không thể cứu Liễu Thiên Hạc, chỉ có thể đi đưa tiễn hân ta.

Ngọc Nghiên lấy một chiếc áo choàng khoác lên người Thẩm Nguyệt, nàng đứng ở cửa đợi một lúc, quay đầu nhìn lại thì thấy Liễu Mi Vũ rất cuộc cũng đã chịu bước ra khỏi cửa, đám hạ nhân trong phủ tướng quân giống như vừa tiễn được một ôn thần, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm.

Liễu Mi Vũ bước đến gần hơn, nhưng nàng ta đã không còn sức để tranh đấu với Thẩm Nguyệt nữa.

Thẩm Nguyệt nhìn nàng ta từ trên xuống dưới, bĩu môi nói: “Người đối với Liễu Thiên Hạc đúng là tình thâm nghĩa trọng, cho dù hân ta đã phản bội người để cho tướng quân biết những chuyện không nên biết. Nếu như người đối với tướng quân cũng tình thâm nghĩa trọng giống như vậy thì tốt quá”.

Liễu Mi Vũ cúi đầu, toàn thân run run, không dám nói lời nào.

Nàng ta sợ rằng ngay khi nàng ta vừa lên tiếng thì Thâm Nguyệt sẽ đổi ý, thậm chí sẽ không để nàng ta đi gặp Liễu Thiên Hạc lần cuối.

Thâm Nguyệt không chậm trễ, lập tức lên xe. Mặc dù bị người khác khinh thường nhưng Liễu Mi Vũ vẫn vào trong xe ngựa, họ cùng nhau đi đến nơi hành quyết.

Khi gần tới nơi, thật không ngờ đám đông trên đường càng lúc càng kéo đến chật cứng khiến cho xe ngựa không thể di chuyển dễ dàng được.

Thâm Nguyệt vén rèm lên, nhìn thấy dân chúng trên đường đang tràn đầy phần mộ, liên tục mắng chửi cả nhà Liễu Thiên Hạc, rồi lại mắng chửi đến mười tám đời tổ tông của hắn ta.

Nàng liếc nhìn Liễu Mi Vũ rồi nói: “Người có nghe thấy gì không? Tất cả những người có con trai và chồng chết trên chiến trường đều hận Liễu Thiên Hạc thấu xương”.

Liễu Mi Vũ nép mình trong góc, cắn chặt đôi môi tái nhợt, lặng lẽ run rẩy.

Những người bên ngoài chỉ muốn Liễu Thiên Hạc chết, đối với nàng ta mà nói thì chẳng khác nào dã thú, cực kỳ đáng sợ.

Xe ngựa thực sự không thể đi được nữa, vì vậy Thâm Nguyệt đã mang theo Ngọc Nghiên và Thôi thị xuống xe đi bộ.

Liễu Mi Vũ cũng bị Thôi thị kéo ra khỏi xe, có vẻ như nàng ta sợ mọi người nhìn thấy cho nên mới không ngừng co rụt người lại. Nếu Thôi thị không kéo nàng ta đi thì nàng ta đã bị người khác giẫm đạp lên từ lâu rồi, đến lúc đó thì nàng ta có lẽ đã ngã xuống đất và bị giẫm bẹp thành một chiếc bánh nướng nhân thịt.

Trong lúc Thâm Nguyệt kéo Ngọc Nghiên đi về phía trước thì nàng dường như luôn cảm thấy có vài cặp mắt đang nhìn chằm chằm theo dõi nàng từ phía sau.

Khi Thảm Nguyệt quay đầu lại, nàng thấy có rất nhiều đầu người nhấp nhô ở phía sau, ngay cả khi thật sự có người đi theo thì nàng cũng không phân biệt được ai là ai.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 900

Thẩm Nguyệt không nghĩ nhiều về chuyện đó nữa, cho dù nàng đi đâu hay làm gì, nếu không có ai theo dõi thì mới là bất thường.

Ngay cả trong phủ tướng quân còn có tai mắt của hoàng đế, nhất cử nhất động của nàng đều bị kẻ khác nắm trong lòng bàn tay, vậy thì càng đừng nói tới bên ngoài phủ tướng quân.

Con phố mà Liễu Thiên Hạc đi qua chìm trong hỗn loạn.

Lá rau thối và trứng thối bị ném tới từ khắp mọi nơi.

Phía trước chính là pháp trường Thái Thị Khâu.

Ngày hôm nay rất khác mọi ngày, quan uy ở thái thị khâu như tăng lên, đài hành hình như cũng cao hơn. Xung quanh đài có rất nhiều binh sĩ đang canh phòng cẩn mật.

Liễu Thiên Hạc đã bị áp giải lên đài hành hình.

Ba vị thẩm lí và phán quan đã ngồi ở trên, chờ sẵn từ trước đó cả canh giờ.

Mấy người Thẩm Nguyệt cố gắng hết sức để chen chân lên phía trước, thấy giờ Ngọ ba khắc sắp đến, nếu như còn tiếp tục trì hoãn thì bọn họ sẽ không thể nhìn thấy được cảnh Liễu Thiên Hạc bị hành hình.

Thế nên Thẩm Nguyệt đã lấy túi tiền của mình ra, ném một ít tiền vào đám đông rầm rộ lớn: “Tiền của ai rơi đây? Đây đất đâu là tiền!”

Đám đông vừa nghe thấy vậy thì cũng vừa lúc nhìn thấy tiền rơi xuống đất, tất cả đều nhao nhao lên nhặt tiền rơi.

Mấy người Thẩm Nguyệt liền nhân cơ hội đó chen chân lên phía trước.

Bởi vì ở đây có rất nhiều người cho nên quan binh đã vây chặt đài hành hình, tránh để dân chúng va chạm vào đài hành hình.

Trước mặt có quan binh cùng mấy ngọn thương cản ngang khiến cho bọn họ không sao tiến lên được.

Chỗ này vẫn còn cách đài hành hình khá xa, phía dưới lại có rất nhiều người, không biết Tần Như Lương có nhìn thấy mấy người Thẩm Nguyệt không nhưng họ thì có thể nhìn thấy Tần Như Lương vừa ngẩng lên, nét mặt vô cùng lạnh lùng.

Liễu Thiên Hạc bị nhốt trong lồng sắt, đầu tóc bù xù, không nhìn rõ khuôn mặt, chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy bóng dáng.

Nhưng Liễu Mi Vũ cùng hần ta là huynh muội ruột nên cho dù hoàn toàn không nhìn thấy khuôn mặt của hần ta thì Liễu Mi Vũ vẫn có thể biết được đó là ca ca của nàng.

Lúc này, vị quan phó thẩm đã đứng lên, lần lượt đọc những lời buộc tội Liễu Thiên Hạc cho mọi người nghe một cách vô cùng rõ ràng.

Đến đúng giờ Ngọ ba khắc, mặt trời đã lên đến đỉnh.

Thẩm Nguyệt nheo mắt nhìn lên bầu trời, giống như loáng thoáng có ánh sáng màu trắng yếu ớt chiếu qua mắt nàng.

Tần Như Lương đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi rồi đi tới chỗ cái lồng, thận trọng xác nhận lại kẻ nhếch nhác hôi hám trong lồng chính là Liễu Thiên Hạc, sau đó mới trở lại vị trí chủ thẩm lấy ra lệnh hành hình ném xuống đất nói: “Hành hình”.

Năm con ngựa trên đài hành hình đã sẵn sàng.

Năm sợi dây thừng được buộc vào tay chân và đầu của Liễu Thiên Hạc, chỉ đợi các quan binh dẫn năm con ngựa tiến về phía trước thì Liễu Thiên Hạc sẽ trải qua nỗi đau đớn tột cùng khi bị năm con ngựa chặm rãi xé xác.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 901

Liễu Mi Vũ không thể đứng vững, thân thể nàng ta run lên dữ dội, hai chân mềm nhũn liền té ngã trên mặt đất.

Thẩm Nguyệt kịp thời kéo nàng ta lên rồi nói nhỏ bên tai nàng ta: “Mi Vũ, người cũng biết tướng quân trước nay làm việc gì cũng thận trọng, hẳn ta đã xác nhận thân phận của Liễu Thiên Hạc, chỉ ra người trong lòng chính là Liễu Thiên Hạc thì chắc chắn không sai. Mặc dù người không thể lên đài nhìn mặt hẳn ta lần cuối nhưng đứng ở đây nhìn cũng tốt rồi”.

Năm con ngựa đã bắt đầu tiến về phía trước, Liễu Mi Vũ muốn đẩy quan binh để chạy lên đài nhưng với sức lực ít ỏi của mình thì nàng ta không thể lay chuyển được quan binh một chút nào.

Những sợi dây thừng trên đài hành hình chậm rãi căng ra, mới đầu Liễu Thiên Hạc còn có thể chịu đựng được, nhưng sau đó không chịu được liền kêu la thảm thiết.

Liễu Mi Vũ tai không đành lòng nghe, mắt không đành lòng nhìn, nàng ta liền bắt đầu chùng chân, không ngừng lui về phía sau, khóc ròng nói: “Ta không nhìn... không nhìn... ta muốn trở về...”

Đáng tiếc, nàng ta đã đến đây rồi thì Thẩm Nguyệt sao có thể cho nàng ta trở về dễ dàng như vậy được?

Thẩm Nguyệt không cần dùng sức cũng có thể lôi cơ thể của Liễu Mi Vũ đứng lên, buộc nàng ta phải nhìn lên đài hành hình.

Thẩm Nguyệt lại nói nhỏ bên tai nàng ta: “Mi Vũ, người nhìn cho kỹ đi, sau này người sẽ không nhìn thấy được nữa đâu”.

“Ta không nhìn... ta không nhìn...”, Liễu Mi Vũ kinh hãi nói: “Ta sợ...”

Liễu Thiên Hạc vẫn vẫn đang kêu la thảm thiết trên đài hành hình. Liễu Mi Vũ nhắm chặt mắt, trên mặt chỉ còn lại nước mắt giàn giụa.

Ở phía sau có rất nhiều dân chúng cũng không dám nhìn thẳng, có nhiều người đã nhắm chặt hai mắt còn quay đầu đi chỗ khác.

Thẩm Nguyệt kéo tóc Liễu Mi Vũ, Liễu Mi Vũ đau đớn mở mắt, nghe Thẩm Nguyệt bình tĩnh nói: “Từ nam cảnh về kinh thành xa xôi, người nghĩ ta để cho Liễu Thiên Hạc sống sót trở về kinh thành chịu hành hình là vì lý do gì? Còn không phải là để người tận mắt chứng kiến hay sao? Nếu như người không chịu nhìn thì chuyện này còn có ý nghĩa gì nữa?”

“Tại sao người nhất định phải để cho ta chứng kiến chuyện này? Ta van xin người buông tha ta...”

Liễu Thiên Hạc bị trói chặt bằng năm sợi dây thừng, cơ thể bị nâng lên giữa không trung.

Liễu Mi Vũ vừa mới dứt lời, năm binh sĩ đồng loạt vung roi quất mạnh lên lưng ngựa.

Đàn ngựa bị đau, bỗng chốc không cần hẹn trước cũng đồng loạt co giò chạy về phía trước.

Ngay tức khắc, tiếng la hét thảm thiết của Liễu Thiên Hạc, máu thịt văng tung tóe trên đài hành hình, không nữa nhìn.

Bách tính đứng đen đặc bên dưới không khỏi xôn xao.

Mặt mũi Liễu Mi Vũ không còn huyết sắc, Thẩm Nguyệt thoáng buông tay ra, nàng ta cũng từ từ nhũn người, ngã bệt xuống đất.

Nàng ta trở mắt nhìn máu tươi đỏ rực chảy ròng ròng từ trên đài hành hình xuống, dường như vẫn còn hơi ấm, nàng ta như người mất hồn, không còn chút sức sống nào, chỉ biết lẩm bẩm: “Các người... tại sao phải đối xử với ta như thế... tại sao phải ép ta như thế...”

“Vì sao ư, trong lòng người chắc hẳn biết rõ hơn ai hết. Dù sao Liễu Thiên Hạc đáng chết từ lâu rồi, hôm nay nếu người không đến cũng chẳng ai ép người đến. Nếu người muốn đến rồi, cứ xem cho rõ ràng đi”.

Thâm Nguyệt vừa lơ đãng nói như vậy vừa tùy hứng ngược mắt nhìn ra dòng người đang dần tản đi.

Việc hành hình hoàn tất rồi, họ cũng nên quay về thôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 902

Nhưng chính vì cái liếc mắt thoáng qua này, Thẩm Nguyệt bắt gặp một đôi mắt thẫm màu u buồn trong đám đông, gương mặt đó được ẩn giấu bên dưới một chiếc mặt nạ trông rất quen thuộc.

Cơ thể nàng run lên, trái tim vọt tới tận cổ họng.

Bóng áo đen đó tiêu sái quay người đi, chỉ thoáng chốc đã lẫn vào dòng người.

Thẩm Nguyệt sợ hãi đi xa, không trông thấy nữa, trong lúc hoảng hốt bèn tiện tay đẩy Liễu Mi Vũ cho Thôi thị: “Các người về trước đi”.

Nói xong, không đợi Thôi thị và Ngọc Nghiên kịp phản hồi, Thẩm Nguyệt đã lao vào đám đông, Ngọc Nghiên muốn đuổi theo cũng không đuổi kịp.

Đường phố tràn ngập người dân, lúc họ đến đã đông đúc như thế nào thì lúc họ về vẫn đông y hệt như thế.

Thẩm Nguyệt muốn rảo bước để đuổi theo hắn, tiếc rằng bản thân bị dằn ép trong đoàn người, đi đứng khó khăn, càng lúc càng bị đẩy đi xa dần.

Đúng lúc này, Thẩm Nguyệt phát hiện, dù rằng Thôi thị và Ngọc Nghiên không đi theo, nhưng từ khi nàng ra khỏi phủ tướng quân, những ánh mắt theo dõi nàng đã bám sát phía sau.

Cứ như thế, làm sao nàng có thể bất chấp tất cả để đuổi theo hắn được.

Thấy bóng người khoác áo đen cao cao gầy gầy kia càng lúc càng xa dần, chẳng hiểu sao Thẩm Nguyệt thấy bức bối, nàng bắt buộc phải “cắt đuôi” những kẻ bám sau mới có thể đuổi theo hắn được.

Thế nên Thẩm Nguyệt nghiêng rặng từ bỏ bóng dáng kia, chen chúc trái phải trong đám đông, tránh khỏi tai mắt.

Nàng vừa cố chen chân vừa nhanh chóng cởi chiếc áo choàng trên người, nhắm trúng vào một cô nương mặc áo vải đơn sơ có vóc người khá giống mình, cuối cùng cũng luồn lách tới sau lưng nàng ấy, chẳng nói chẳng rằng đã cởi áo choàng khoác lên người nàng ấy.

Cô nương áo vải cảm thấy đầu vai mình vừa nặng vừa ấm, không khỏi giật mình, đang định quay đầu ngó lại thì Thẩm Nguyệt đã đi lướt qua người nàng ấy, nói nhỏ bên tai rằng: “Áo choàng này tặng cô”.

Cô nương áo vải sững sờ, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chiếc áo choàng trên người giống như từ trên trời rơi xuống vậy, khiến nàng ấy cảm thấy vô cùng ấm áp. Đến khi ngẩng lên lần nữa, nữ tử vừa choàng áo lên người nàng ấy không biết đã đi về hướng nào rồi.

Cô nương áo vải thấp thỏm khoác áo choàng tiếp tục đi về phía trước.

Thẩm Nguyệt không dám quay đầu, đồng thời nhanh tay rút hết trang sức cài trên tóc, chỉ để lại một cây trâm bằng bạch ngọc đỡ lấy mái tóc đen nhánh.

Sau khi luồn trái rẽ phải hồi lâu, nàng mới cảm thấy những ánh mắt vẫn luôn bám sát sau lưng đang dần khuất xa.

Trước mặt nàng chính là một con ngõ, nàng tiến gần đến con ngõ, thân mình nhanh thoăn thoắt theo người dân rẽ vào con ngõ.

Nàng áp mình vào bờ tường, khẽ ngẩng đầu lên, nheo mắt nhìn bầu trời bị thu hẹp chỉ còn một dải vì bức tường trong ngõ, có chút vui mừng.

Lòng ngực nàng nóng bừng bừng.

Dù thế nào cũng không nén được cảm giác tung tăng trong lòng, qua hồi lâu vẫn không thể bình tĩnh nổi.

Nàng đợi thêm rất lâu, không có ai đuổi theo, nàng nghĩ, chắc hẳn mình đã thoát khỏi những kẻ bám đuôi đó rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 903

Thẩm Nguyệt nhích bước, đứng thẳng người, ngay sau đó nàng quay đầu lao đi vun vút trong con ngõ nhỏ, định dùng đường tắt để quay về nơi ban nãy họ gặp nhau.

Bóng dáng cao cao gầy gầy mặc áo đen đó.

Chiếc mặt nạ ấy.

Đôi mắt hẹp mà thâm trầm ấy.

Còn cả ánh mắt thâm tình trong khoảnh khắc hắn quay người.

Tất cả như khảm sâu trong lòng Thẩm Nguyệt khiến nàng như bị tâu hỏa nhập ma, từng lỗ chân lông trên cơ thể kêu gào đòi nàng phải tìm được hắn.

Nhất định phải tìm ra cho bằng được.

Tô Vũ!

Cho dù người trong thiên hạ không biết, nhưng Thẩm Nguyệt chỉ cần một ánh mắt đã nhận ra hắn.

Không thể sai được, nhất định là hắn.

Hắn cũng đến pháp trường, ẩn mình trong dòng người tấp nập, rõ ràng ban nãy hắn đã ở một nơi rất gần nàng.

Nàng vẫn luôn nhận thấy có người nhìn mình chằm chằm nên cố tình lơ đi, nhưng không biết rằng ánh mắt của Tô Vũ cũng lẩn trong số đó, suýt nữa nàng đã bỏ lỡ.

Thẩm Nguyệt biết, việc gặp nhau trên đường lớn là cực kỳ mạo hiểm.

Nàng vẫn luôn nói với bản thân rằng, phải lý trí, phải bình tĩnh.

Cho dù trong lòng rất nhớ, mỗi ngày đều nhớ, cũng vẫn phải ki ềm chế.

Nàng có thể ki ềm chế bản thân không đi tìm h ắn, không đi gặp h ắn, cho dù tiến vào nhà h ắn thì cũng chỉ đứng ở bên ngoài không vào gặp, chỉ nghe giọng nói của h ắn thôi cũng đủ cho nàng nhớ đi nhớ lại rất lâu.

Là tự bản thân nàng lựa chọn h ỏi kinh, nàng phải nhẫn nhịn cảm giác ngứa vò khi tương tư ăn mòn da thịt này.

Nhưng giờ đây, bóng lưng của h ắn lướt qua trong thoáng chốc, thấy h ắn bị xô đi theo dòng người, càng lúc càng xa, Thẩm Nguyệt mới biết, nàng khó lòng ki ềm chế được.

Lúc này đây, trái tim nàng rối bời.

Nàng chạy trốn khỏi những ánh mắt bám sát sau lưng, nàng đang mạo hiểm, nàng không khống chế nổi bản thân mình, chẳng còn ngó ngang tới đi ều gì nữa, ý nghĩ điên cuồng nhất trong đầu là muốn gặp h ắn một lần.

Cho dù không nói gì với nhau, chỉ nhìn h ắn từ đằng xa thôi cũng được.

Thế nhưng Thẩm Nguyệt chạy ra khỏi con ngõ, lao đầu vào dòng người vẫn chưa kịp rút đi hết, tìm kiếm khắp nơi nhưng không thể nào tìm thấy bóng dáng thân thuộc kia nữa.

Nàng tìm hết mọi ngã rẽ một lượt, lần theo phương hướng mà h ắn rời đi ban nãy.

Thế nhưng những gì nàng trông thấy và nghe thấy chỉ có bách tính trên đường đang thảo luận về việc hành quyết phạm nhân hôm nay.

Sau cùng nàng không tìm thấy, h ắn giống như ảo ảnh vậy, đến và đi không một dấu tích.

Con đường này không còn vẻ ồn ào náo nhiệt nữa, bách tính quay về chỗ của mình, ai đi dạo vẫn tiếp tục đi dạo, ai buôn bán thì cao giọng mời

chào.

Trong lúc quay đầu, Thâm Nguyệt trông thấy một quầy hàng bán mặt nạ bên đường.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 904

Trên tấm vải trắng của quầy hàng là những chiếc mặt nạ đủ màu sắc.

Nàng không khỏi nhớ tới cảnh tượng trong lần nàng và Tô Vũ cùng nhau mua mặt nạ.

Khi ấy hai người đeo mặt nạ, sóng vai nhau nghênh ngang đi qua phố.

Họ không còn lo lắng sẽ bị đám người ở sông bạc nhận ra rồi đuổi đánh nữa, càng không cần lo lắng sẽ có người phát hiện nàng và hẳn đang đi cùng nhau.

Nàng vẫn còn nhớ, trước đó nàng bị một đám người của sông bạc đuổi đánh khắp nơi, Tô Vũ mặc một bộ thường phục màu đen thông dong xuất hiện bên đường, dịu dàng gọi nàng một tiếng “A Nguyệt”.

Nàng chẳng nói chẳng rằng đã kéo Tô Vũ chạy vào trong ngõ.

Kết quả họ chạy vào một con ngõ cụt, Tô Vũ giúp nàng đánh cho đám người kia tàn hoa dập liểu.

Hồi ức của Thẩm Nguyệt bị mở ra, những chuyện lật vạt qua quá khứ tràn vào đầu nàng, không một dấu hiệu báo trước.

Cảnh tượng đó, nàng vẫn còn ghi nhớ rất rõ, bao gồm cả cảm giác khi Tô Vũ và nàng nắm chặt tay nhau, mái tóc và vạt áo mềm mại của hắn cùng từng ánh mắt, từng lời nói khi hắn dấn nàng vào chân tường.

Giống như mới chỉ hôm qua vậy.

Thẩm Nguyệt bỗng dưng cảm thấy kinh thành này cũng không hoàn toàn tể, chí ít vẫn còn rất nhiều hồi ức của nàng và Tô Vũ được lưu giữ ở nơi này.

Từ trước khi nàng yêu hắn, và cả sau khi nàng yêu hắn.

Thẩm Nguyệt vừa mới quay đi được vài bước đã quay trở lại vào con ngõ, sau lưng đột nhiên vang lên tiếng hô của người bán mặt nạ: “Khách quan tới mua mặt nạ đi?”

Cơ thể Thẩm Nguyệt thoáng khựng lại, bỗng dưng lòng rung động, nhắc chân sải bước vào trong ngõ.

Nàng không cam tâm bỏ cuộc như thế, cũng không cam tâm quay về như thế.

Nàng vẫn muốn thử xem sao.

Thế là Thẩm Nguyệt lần tìm theo trí nhớ lúc trước, xuyên qua những con ngõ, chạy qua từng con đường phía sau mà nàng đã từng kéo Tô Vũ chạy đi.

Con ngõ quá mức ngoằn ngoèo, nối liền với nhau như một tấm lưới.

Càng đi vào sâu, dòng người càng ít.

Lúc này con đường phía trước ồn ào náo nhiệt, con ngõ phía sau lạnh lẽo tiêu đi ầu.

Cuối cùng, Thẩm Nguyệt trông thấy ngã rẽ ở phía trước, nàng chẳng bu ần nghĩ ngợi gì đã cắm đầu chạy qua đó, chỉ cần rẽ vào đã thấy con ngõ cụt không ai ngó ngàng.

Con ngõ cụt này vẫn giống như trước kia, chẳng qua đã hoang tàn không còn sức sống.

Trên bờ tường, trong khe hở giữa những tảng đá, rêu xanh mọc lên, ngày lại qua ngày, thu qua đông đến, chúng dần trở nên úa vàng.

Thẩm Nguyệt thở h ồng hộc, ngược mắt nhìn sang, ở tận cùng của con ngõ tiêu đi ầu, một bóng đen đi ềm đạ đứng dưới bức tường.

Gió nhẹ thổi qua bức tường, tạo ra những tiếng xào xạc.

Ánh mặt trời chói mắt khiến màu áo đen của hắn càng thêm thâm tr`àn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 905

Thẩm Nguyệt nghe thấy nhịp đập trái tim mình, nàng đứng sau lưng hắn, hé miệng, nhẹ nhàng bằng giọng nói khàn khàn: “Tô Vũ, là chàng ư?”

Hắn chần chịt quay người lại, nhìn Thẩm Nguyệt hồi lâu rồi mới đưa những ngón tay trắng nõn sạch sẽ chạm vào chiếc mặt nạ trên mặt, chậm rãi tháo chiếc mặt nạ màu mè đó xuống.

Một gương mặt trắng trẻo không tì vết hiện ra. Hàng mi dài khẽ sụp xuống, hướng ánh mắt về phía nàng, giống như một báu vật vô giá trên thế gian, sâu thẳm, bí ẩn, thu hút lòng người.

Nàng không nhận nhầm hắn.

Chỉ cần một ánh mắt thoáng qua, nàng đã biết rằng, hắn chính là Tô Vũ.

Rõ ràng hắn ở ngay trước mặt, rõ ràng nhớ hắn đến như vậy, nhưng lúc này đây, Thẩm Nguyệt cảm thấy cơ thể mình như bị đờ chi, không thể nào tới trước mặt hắn được.

Rõ ràng... nàng rất muốn nhìn thấy hắn nhiều hơn nhưng đến khi gặp nhau rồi, nàng lại chậm rãi sụp mắt, giấu đi những giọt nước mắt đắng cay đang trào ra.

Nàng vẫn đang thở hổn hển, mãi mà không thể ổn định hô hấp. Cuối cùng, dường như trong con ngõ cụt chỉ còn lại tiếng hít thở của một mình nàng.

Tô Vũ lên tiếng trước, không rõ có phải hắn đang cười hay không: “Nàng không cần phải chạy vội thế, cùng lắm thì ta chờ thêm một lát là được mà”.

Thẩm Nguyệt ngạc nhiên nói: “Chàng có lòng tin ta nhất định sẽ tìm đến như vậy ư? Lỡ như ta không tìm thấy thì sao?”

“Không tìm thấy thì đành phải chờ lần sau thôi”.

Giọng nói nhẹ nhàng của hắn còn khiến lòng người dao động hơn cả gió lướt qua đầu tường.

Thẩm Nguyệt nghe mà trong lòng nao nao.

Lúc nàng ngẩng đầu lên, trong mắt đã không còn vẻ chua xót, nàng cứ thế nhìn Tô Vũ, khe cong môi mỉm cười.

Nàng không thể quá tham lam, hễ nhìn thấy hắn là muốn ngắm mãi mãi, như thế sẽ chỉ khiến bản thân khó chịu, đồng thời cũng khiến đối phương không thoải mái.

Nhưng có thể gặp nhau giây lát như hiện tại chẳng phải là chuyện rất tốt rồi sao?

Thẩm Nguyệt tiến lại gần thêm mấy bước, mũi có thể ngửi thấy mùi trầm hương thoang thoảng trên người Tô Vũ.

Thấy hắn đứng trước mặt mình, Thẩm Nguyệt đột nhiên không còn trông mong gì thêm nữa, chỉ cần như bây giờ là đủ.

Im lặng một lát, Thẩm Nguyệt nghe thấy bản thân thốt lên câu hỏi: “Chàng... có khỏe không?”

Tô Vũ đáp: “Khá ổn”.

Nàng mở to mắt nhìn hắn rồi lại hỏi: “Nhưng trước đó chàng mới bị bệnh, giờ... đỡ hơn rồi chứ?”

Tô Vũ đáp: “Tốt hơn nhiều rồi”.

“Hôm đó, ta ở ngoài cửa nghe thấy chàng cứ ho khan rất dữ dội”. Lúc nói tới đây, Thẩm Nguyệt cảm giác chỉ hít thở thôi cũng xen lẫn đau đớn.

Tô Vũ nhẹ giọng thì thầm: “Khiến nàng đau lòng như vậy, ta cũng rất áy náy”.

Đó là cảm giác đau lòng vô cùng khó nắm bắt, đau tới tận xương tủy, mặc dù đau tới mức chân tay không ngừng run rẩy nhưng nàng vẫn phải cứ kìm nén cảm giác ấy lại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 906

Rõ ràng khoe mắt đã cay cay nhưng Thẩm Nguyệt vẫn mỉm cười, nàng nói: “Chàng không sao thì tốt”.

Sau đó lại là một tràng dài im lặng.

Kể từ cái hôm đánh ngất Tô Vũ rồi chạy về kinh thành lúc nửa đêm, Thẩm Nguyệt chưa từng gặp lại hắn.

Rõ ràng nàng có rất nhiều chuyện muốn nói, rõ ràng nàng nhớ mong da diết, nhưng đến khi đối diện với nhau, Thẩm Nguyệt lại chẳng biết nên làm thế nào mới phải.

Nàng không biết nên bắt đầu nói từ đâu, dường như mọi ngôn từ đều không thể biểu đạt nổi.

Trong lòng lúc này rất loạn, nàng không biết, liệu tiếng tim đập thành thịch không ngừng của mình có bị Tô Vũ nghe thấy hay không.

Cho dù không nói câu nào mà chỉ im lặng đứng cùng hắn một lát thôi, Thẩm Nguyệt cũng đã thấy thỏa mãn lắm rồi.

Tô Vũ giờ tay vén mấy sợi tóc rối bên tai Thẩm Nguyệt như trước kia.

Lúc hắn hơi cúi người, vẻ mặt nghiêm túc tới mức khiến vành tai Thẩm Nguyệt nhanh chóng đỏ ửng.

Bất kể đã trôi qua bao lâu, nàng vẫn giữ nguyên dáng vẻ như hồi mới động lòng khi đứng trước hắn.

Nhưng Tô Vũ còn chưa kịp nói thêm đôi câu với Thẩm Nguyệt thì đã nghe thấy những tiếng bước chân nhỏ nhỏ truyền đến từ nơi xa, hắn thoáng sững lại, sau đó thở dài bên tai nàng: “Chắc không kịp ôn chuyện rồi, có người đang tới”.

Thẩm Nguyệt sững sờ.

Hắn đây là những người đã theo đuôi nàng trước đó, khó khăn lắm nàng mới cắt đuôi được bọn họ, có lẽ đối phương đã phát hiện ra đi đâu gì nên mới quay lại tìm nàng.

Thẩm Nguyệt nhìn bức tường cao cao, nắm chặt lấy cánh tay Tô Vũ: “Chàng đi trước đi, ta ở lại đây không sao đâu”.

Tô Vũ cúi đầu nhìn nàng: “Nàng nữ lòng để ta đi ư?”

Thẩm Nguyệt nhìn thẳng vào đôi mắt hắn, bên trong hiện lên sự quả quyết, hồi lâu nàng mới thốt thành câu: “Không nữ, nhưng chàng bắt buộc phải đi, nếu không sẽ chẳng kịp nữa”.

Tô Vũ nói: “Nhưng ta cũng không nữ rời đi”.

Nói rồi, hắn nắm lấy tay Thẩm Nguyệt, dẫn nàng chạy nhanh ra khỏi ngõ cụt.

Giờ phút này, Thẩm Nguyệt cũng nghe thấy những tiếng bước chân đang tiến sát lại gần, đám người kia đang tìm tới gần chỗ họ.

Khoảng cách gần đến mức như chỉ cách nhau đúng một bức tường, chỉ cần đám người kia chạy qua góc cửa là sẽ phát hiện ra bọn họ.

Đầu óc Thẩm Nguyệt như căng ra, nàng giãy khỏi tay Tô Vũ nhưng không ngờ Tô Vũ lại càng nắm chặt hơn.

Thẩm Nguyệt vội nói: “Bọn họ vẫn chưa tìm tới mà chàng lại muốn chủ động chạm mặt trước ư?”

Rời khỏi đoạn ngõ cụt này thì chỉ còn lại một con đường duy nhất, nếu như giữa đường chạm mặt đối phương, vậy thì coi như xong.

Thẩm Nguyệt vừa dứt lời, Tô Vũ đã đột ngột nắm lấy tay nàng, nhanh chóng kéo nàng vào trong một sân nhà của một hộ dân bên ngoài ngõ hẻm.

Sân vôn là cửa có cài then, nhưng hấn vừa khẽ cử động tay đã làm gãy then cài.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 907

Thẩm Nguyệt chỉ cảm thấy có gì đó xẹt qua trước mắt, sau đó là nàng đã vào trong sân viện, lưng áp sát cánh cửa, còn Tô Vũ thì đứng trước mặt, cánh tay cong lại chống lên cửa, ngang tầm với mặt nàng.

Thẩm Nguyệt cố gắng nín thở, gần như cùng lúc đó, đám người kia cũng chạy vụt qua góc tường về phía ngõ cụt.

Nếu như Tô Vũ chậm một chút thôi thì chỉ e bọn họ sẽ bị đám người kia phát hiện.

Những người kia đang áp sát phía ngõ cụt, cả hai nhìn thấy từng bóng người chạy vụt ngang thông qua khe hở của cánh cửa.

Tô Vũ chú ý động tĩnh bên ngoài cửa, còn Thẩm Nguyệt lại chỉ mãi ngẩn nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của hắn.

Cho dù có người ở bên ngoài, nhưng Thẩm Nguyệt vẫn cảm thấy vô cùng an toàn trong vòng tay của Tô Vũ.

Đúng lúc đó, bà chủ nhà ở bên trong nghe thấy tiếng động ngoài sân liền đi ra xem thử chuyện gì.

Nào ngờ lại phát hiện ra hai người lạ ở cửa nhà mình.

Chủ nhà vừa sợ vừa hoảng, đang định hô to.

Chỉ cần bà ta la một tiếng thì chắc chắn Thẩm Nguyệt và Tô Vũ sẽ bị người bên ngoài phát hiện.

Thẩm Nguyệt giơ tay ra dấu “suyt” với chủ nhà. Tô Vũ nhanh tay lấy ra một thỏi bạc sáng lóe đưa ra trước mắt chủ nhà.

Chủ nhà hiếm khi nhìn thấy thỏi bạc nào lớn tới vậy, lập tức nuốt xuống những âm thanh đang chuẩn bị thốt ra.

Bà ta nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, cánh cửa của tiểu viện cũng không cách âm, bởi vậy chủ nhà lập tức đoán ra đôi nam nữ này đang trốn tránh ai đó.

Thấy hai người là trai tài gái sắc, coi bộ không giống người xấu, chủ nhà từng bước đi tới chỗ họ, Tô Vũ đưa thỏi bạc trong tay cho bà ta, sau đó chủ nhà lại khẽ khàng đi về phòng.

Chủ nhà vừa đóng cửa xong thì không để ý tới họ nữa, cứ tùy ý Tô Vũ và Thẩm Nguyệt đứng trong sân nhà, giả bộ như chẳng hay biết gì hết.

Thẩm Nguyệt im lặng nhìn Tô Vũ, Tô Vũ cũng rũ mắt nhìn nàng, hẳn thấy nàng thở phào một hơi.

Sau đó Thẩm Nguyệt nghe thấy người ở bên ngoài nói một câu: “Ở đây không có ai!”

Tiếng bước chân bên ngoài nhỏ dần.

Trải qua một phen hú vía, Thẩm Nguyệt thấy hơi sợ hãi.

Nếu vừa nãy Tô Vũ cứ thế mà bay qua tường rồi đi thì chỉ e giờ phút này, hai người bọn họ không thể ở bên nhau được nữa.

Tô Vũ nói: “Mặc dù có chút mạo hiểm nhưng để giữ nàng ở bên ta thêm một lần, thế cũng đáng lắm”.

Thẩm Nguyệt chợt nhận ra, có lẽ mỗi khoảnh khắc gặp nhau thế này trong tương lai đều sẽ phải tiến hành trong lén lút.

Vừa nãy, vì không biết nên nói gì hay làm gì nên hình như họ đã lãng phí vài giây phút quý báu không để gì mới có được.

Rõ ràng nàng rất nhớ hẳn nhưng tại sao lại không thể thốt thành lời? Vì có gì cứ phải tự mình ngẫm nghĩ tới lui trong lòng?

Tâm trạng này... dù rõ ràng nàng rất muốn cho hẳn biết rằng bọn họ sẽ chẳng thể nào sống cùng nhau giống như khi ở ngoài thành trước kia, thời

gian đối với họ là một thứ gì đó vô cùng xa xỉ nhưng có sao nàng vẫn kìm nén, vẫn muốn giấu kín nỗi lòng?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 908

Thẩm Nguyệt tựa cả người lên cánh cửa, im lặng nhìn Tô Vũ, nghe âm thanh đang gào thét trong lòng mình, cuối cùng làm theo những gì trái tim mách bảo, nàng nghe thấy mình đột nhiên nói với Tô Vũ: “Ta nhớ chàng”.

Tô Vũ sửng sờ.

Sau khi thổ lộ nỗi lòng mình, Thẩm Nguyệt mới cảm thấy, hóa ra nói thành lời cũng không khó như những gì nàng đã nghĩ, tựa như khi hé ra một khe hở nhỏ thì nỗi nhớ nhung cũng theo đó mà tuôn trào ra ngoài.

Nàng nheo mắt, mỉm cười với Tô Vũ, cả hơi thở lẫn giọng nói đều run run: “Tô Vũ, ta nhớ chàng lắm! Chắc hẳn chàng không biết, ngay cả khi nằm mơ ta cũng nhớ tới chàng”.

Ánh mắt Tô Vũ lập tức tối sầm.

Hắn cúi đầu, hơi nghiêng mặt để chóp mũi hai người lệch nhau, hơi thở đập tới tất thấy mọi góc ngách xung quanh, bờ môi ấm áp chạm vào môi Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt thuận thế ôm lấy vai Tô Vũ, cắn nhẹ lên khoe môi hắn, nàng nũng nịu mà thân mật thủ thủ bằng giọng mũi, vành tai và tóc mai chạm nhau: “Ta luôn tự nhủ rằng, chỉ cần được nhìn thấy chàng nhiều hơn, dù chỉ một hai lần thôi cũng được, nhưng trái tim vẫn rất tham lam, khi nhìn thấy chàng rồi lại muốn nghe giọng nói của chàng, muốn ôm lấy chàng, muốn hôn chàng nồng nhiệt...”

Nàng cười tự giễu: “Tự lừa mình dối người rằng như vậy là đã thỏa mãn, thế nhưng cũng chỉ mình ta mới biết, nếu chỉ nhìn thấy chàng một chốc thôi, ta sẽ chẳng bao giờ cảm thấy hài lòng.”

Chàng không biết đâu, hôm đó ta đứng ở ngoài cửa, phải gắng lắm mới ghì được đôi chân của mình để không đi vào nhìn chàng... Nghe tiếng

chàng nói chuyện, nghe tiếng ho của chàng, trong lòng ta lúc ấy khổ sở vạn phần.

Thế nhưng bây giờ, khó khăn lắm mới có được chút thời gian, ta có thể tận mắt nhìn thấy chàng, có thể giơ tay ra chạm vào người chàng, ta không cách nào tiếp tục lãng phí những giây phút quý giá đó thêm nữa. Trong lòng nhớ nhung nên nói thành lời, muốn hôn chàng thì cũng nên nói cho chàng biết. Ta không muốn bản thân cứ mãi khép nép rụt rè...”

Những lời sau đó đã bị Tô Vũ nuốt hết vào trong miệng.

Hắn chẳng khác nào một con sói, dãn tách mở hàm răng của Thẩm Nguyệt, sau đó thăm dò từng chút vào trong khoang miệng, muốn quét sạch mọi thứ của nàng.

Hắn hôn rất sâu, hôn như thể muốn nuốt lấy tất cả. Lưỡi Thẩm Nguyệt bị hắn trêu đùa đến mức phát run, nàng cũng đáp lại vô cùng nhiệt tình.

Lúc chạm trúng lưỡi Tô Vũ, Thẩm Nguyệt hoàn toàn không làm chủ được bản thân cho đến khi không còn đường nào để rút lui, từng bước bị hắn dẫn dắt, cả hai quấn quýt không rời.

Thẩm Nguyệt bất cẩn nuốt một cái, sức lực trong người dần bị rút cạn, hai chân mềm nhũn như thể đang giẫm lên bông.

Tô Vũ ôm chặt eo Thẩm Nguyệt, chặt đến nỗi như muốn khám cả thân thể ấy vào trong lòng ngực mình.

Thẩm Nguyệt vòng cả hai tay ra sau Tô Vũ, ôm hắn theo ý nguyện, dùng hết sức bình sinh ôm chặt đối phương.

Hôn đến khi đối phương sắp ngạt thở, Tô Vũ mới cho Thẩm Nguyệt không gian để thở d ốc, hắn cất tiếng khàn khàn: “Nàng đã thỏa mãn rồi chứ?”

Thẩm Nguyệt nhìn hắn bằng vẻ mặt mê ly, lắc đầu đáp lại: “Vẫn chưa”.

Tô Vũ lại tiếp tục hôn Thẩm Nguyệt.

Hắn đặt một tay lên eo nàng, tay còn lại đỡ đầu, hôn nàng đến mức trời đất quay cuồng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 909

Mỗi khi nàng sắp không thở nổi, hắn sẽ dừng lại hỏi nàng đã cảm thấy thỏa mãn chưa.

Lặp đi lặp lại như thế, những nụ hôn lúc nông lúc sâu.

Thật hi vọng họ có thể như vậy mãi, cho tới khi trời đất không còn nữa.

Cuối cùng nàng cũng có thể ôm hắn cho thỏa thích, ngón tay mân mê vạt áo của hắn, trái tim được hắn lấp đầy.

Trong lúc mơ màng có tiếng bước chân xuất hiện dưới mái nhà, nàng cũng không để tâm.

Đó là đứa con của bà chủ chạy ra ngoài, thằng bé để một chòm tóc nhỏ trước trán, mặc áo bông dày, tò mò đứng ở cửa nhìn ngó.

Chủ nhà bước ra che đôi mắt của thằng bé, kéo nó vào trong nhà, loáng thoáng còn nghe thấy tiếng mắng: “Con nít con nôi nhìn gì mà nhìn, mau vào trong đi!”

Đứa trẻ ngây thơ hỏi: “Mẹ ơi, họ đang làm gì thế?”

“Đang chơi trò chơi”.

“Con cũng muốn chơi”.

“Trò chơi này chỉ có người lớn mới chơi được! Tuổi của con chỉ được làm bài tập thôi!”

Khi nụ hôn dừng lại, Tô Vũ buông nàng ra, thoáng kéo giãn khoảng cách.

Lòng ngực Thẩm Nguyệt phập phồng, nàng thở dốc, đôi môi sưng đỏ, cái cảm cũng đỡ ửng vì ma sát càng tôn thêm vẻ kiêu diễm trên màu da

trắng nõn của nàng giữa mùa đông buốt giá.

Nghe được cuộc đối thoại giữa gia chủ và đứa trẻ, nàng không khỏi mím môi cười, đôi mắt loang loáng nước lộ vẻ bất lực, dờ khóc dờ cười.

Ánh mắt Tô Vũ thâm sâu như xoáy nước, sắp nhấn chìm nàng vào bên trong.

“Ban nãy có đứa trẻ và mẹ của nó trông thấy r ồi!”, Thâm Nguyệt khàn giọng hỏi.

“Không sợ, có ta chắn trước mặt nàng r ồi”.

“Chàng đang bịt tai trộm chuông đấy”.

“Ta vẫn chưa thấy đủ”.

Thâm Nguyệt nhìn hắn, bất đắc dĩ bật cười. Hắn cũng chẳng khác hơn nàng là bao.

Hắn cũng bị giày vò, nếu không sẽ chẳng bất chấp nguy hiểm mà đeo mặt nạ dẫn nàng tới đây.

Nụ cười của Thâm Nguyệt như nhạt đi, nàng vươn tay vuốt v3 từng đường nét của hắn: “Tối hôm đó, chàng cố ý thả ta đi, sau cùng chàng vẫn thỏa hiệp”.

“Không thả cho nàng đi, ta sợ nàng hận ta”.

Bàn tay của Thâm Nguyệt vòng ra sau gáy Tô Vũ, nàng nhẹ nhàng vân vê: “Đúng là làm khó chàng r ồi, rõ ràng có thể né được mà vẫn phải giả bộ trúng đòn của ta, nhắm mắt giả ngất”.

“Nàng ra tay nặng lắm đấy, tuy không ngất đi ngay lập tức, nhưng cũng v3ng đầu mất một thời gian”.

Thâm Nguyệt đang nấn b óp bỗng chốc dừng lại, nàng nhẹ nhàng: “Thực ra chàng không nên quay về. Ta và Bấp Chân bị nhốt trong kinh

thành, chàng ở bên ngoài vẫn có thể tiếp tục những việc chưa hoàn thành”.

Tô Vũ đáp: “Nhưng ngày sau nếu hoàng đế Đại Sở dùng nàng và Bấp Chân uy hiếp ta, ta cũng không biết ta sẽ làm ra chuyện gì. Nàng quay về rồi, ta còn có thể đi đâu được nữa”.

Hắn vén sợi tóc mai bị bung ra của nàng, thì thầm hỏi: “Nàng tiến cung gặp Bấp Chân chưa, thằng bé có ngoan không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 910

Thẩm Nguyệt cảm thấy lòng dạ ấm áp: “Ngoan lắm, nửa năm không gặp, ta rất mừng vì thằng bé còn nhớ được mình”.

“Bắp Chân biết đi rồi, bước đi cứ xiêu xiêu vẹo vẹo, rất đáng yêu”.

“Sức khỏe của thằng bé cũng tốt, may mà không bị ốm nặng như trong tưởng tượng. Bây giờ tuy rằng được nuôi dưỡng trong cung không tự do, nhưng chỉ cần sức khỏe tốt, ta có thể yên tâm rồi”.

Tô Vũ “ừm” một tiếng, yên lặng lắng nghe Thẩm Nguyệt kể nhai những chuyện liên quan đến Bắp Chân.

Cứ nhắc đến Bắp Chân, có vẻ Thẩm Nguyệt không bao giờ hết chuyện để nói, tay nàng mân mê vạt áo của Tô Vũ, gương mặt toát ra thần thái, nàng nói thêm:

“Nhưng thằng bé chẳng đi được mấy bước, cần có người dìu”.

Tô Vũ đáp lời: “Tất nhiên rồi, thằng bé còn nhỏ, gân cốt chưa đủ cứng”.

“Còn nữa, thằng bé đang mọc răng, thích ch ảy nước dãi”, Thẩm Nguyệt cười tít cả mắt: “Thế nhưng ta cảm thấy lúc thằng bé ch ảy nước dãi cũng cực kỳ đáng yêu. Chỉ là thằng bé càng lúc càng im lặng, không khóc không quậy cũng không hoạt bát hiểu động, người khác nói gì, thằng bé chỉ im lặng ng ồi nghe, không biết rốt cuộc thằng bé nghe hiểu được bao nhiêu”.

Tô Vũ cụp mắt, không nói năng gì.

Thẩm Nguyệt liếc nhìn hắn, đột nhiên nhận ra: “Giống như chàng bây giờ vậy”.

Tô Vũ mỉm cười nhẹ, như có như không.

Thẩm Nguyệt không để ý quá nhiều, nàng nói tiếp: “Lần trước ta và Tần Như Lương tiến cung thăm Bắp Chân, Tần Như Lương đòi bế thằng bé, kết quả bị Bắp Chân tè ra khắp người”.

Bây giờ đứng trước mặt Tô Vũ kể mấy chuyện này, Thẩm Nguyệt mới cảm thấy vui vẻ.

Tô Vũ thông thả đáp: “Dù sao cũng không phải là cha ruột của thằng bé, thằng bé không muốn thân cận cũng là chuyện bình thường”.

Ánh mắt của Thẩm Nguyệt không giấu nổi vẻ hưng phấn: “Lúc ta rời đi, Bắp Chân từ trên giường bò xuống, tự đi tới cửa ngóng theo ta, dường như thằng bé đang gọi ta, “i a” mấy tiếng”.

Thẩm Nguyệt hỏi hần: “Chàng nghe xem, có giống như thằng bé đang gọi ‘mẹ’ không?”

Tô Vũ nhìn nàng, dịu dàng đáp: “Giống”.

“Khi ấy ta cũng loáng thoáng nghĩ rằng thằng bé đang gọi ‘mẹ’ đấy”, cảm giác phấn khích qua đi, Thẩm Nguyệt dần cảm thấy xót xa, khóe mắt bắt đầu ươn ướt: “Coi như không uống công nuôi nấng thằng bé này. Ngày đó thằng bé đứng bám vào cửa, lưu luyến không rời, trông rất đáng thương, ta không thể nào quên được”.

Tô Vũ ôm nàng vào lòng, khẽ nói: “Sau này, ta sẽ luôn để nó lớn lên trong sự chứng kiến của nàng”.

Thẩm Nguyệt ôm lại hần, áp mặt vào lồng ngực hần, mê mẩn hơi thở của hần, nàng lầm bầm: “Tô Vũ, chàng dạy ta đi, ta phải cứu Bắp Chân thế nào?”

“Đừng nóng vội, trước hết hãy suy tính chu toàn cho bản thân rồi tính đến chuyện khác”.

Thẩm Nguyệt tin lời hần nói, chỉ cần quay về, không ép nàng từ bỏ Bắp Chân, hần nói gì nàng cũng tin.

Nàng đặt tay lên vai Tô Vũ, ngón tay loáng thoáng chạm tới mái tóc của hắn. Tô Vũ cúi đầu xuống, tì chóp mũi vào mũi nàng.

Nàng cảm thấy vô cùng yên tâm, dịu dàng nhìn hắn: “Thời gian gần đây chàng thường xuyên bị thương rồi bị ốm, sau này phải chú ý tới sức khỏe hơn, đừng để bị thương bị bệnh nữa, được không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 911

“Được”.

Hai người hàn huyên rất lâu, lúc nào cũng cảm thấy thời gian gấp gáp, nếu không tranh thủ mà thân mật, sau này không biết đến bao giờ mới có cơ hội như thế này nữa.

Thẩm Nguyệt đã hiểu cảm giác “thân mật cùng nàng một ngày sẽ thấy bớt đi một ngày” mà lúc trước Tô Vũ nói.

Đứa con của chủ nhà nhân lúc mẹ nó không chú ý lại lén lút mở cửa ra ngoài, trông thấy hai người lưu luyến không rời mà ngây thơ hỏi: “Ta sắp làm xong bài tập rồi, hai người đã chơi trò chơi xong chưa?”

Thẩm Nguyệt ôm cổ Tô Vũ, dịu dàng nhếch môi cười: “Nhóc con, nhìn nhiều coi chừng mắt mọc lẹo đó”.

Đứa trẻ tò mò hỏi: “Ta chỉ biết nhìn người khác đi tiêu sẽ bị mọc lẹo, nhìn hai người chơi trò chơi cũng mọc lẹo sao?”

Thẩm Nguyệt trông thấy rõ ràng, Tô Vũ cũng nhếch môi cười, khác hẳn với vẻ như có như không của thường ngày, là nụ cười biếng nhác quyến rũ nàng có thể trông thấy rõ ràng, như thế nếu chạm vào sẽ khiến trái tim người ta rối bời vậy.

Thẩm Nguyệt nhất thời bị nụ cười của hắn mê hoặc, quên cả việc trả lời.

Mẹ của đứa trẻ lại từ trong nhà bước ra, nhéo tai thẳng bé lòi vào: “Đã bảo người đừng ra ngoài rồi, làm xong bài tập chưa hả!”

Qua một lúc lâu sau, bà chủ đeo tạp dề bước ra, tỏ ra vô cùng thân thiện với Thẩm Nguyệt và Tô Vũ, có vẻ vì nhận khá nhiều tiền nên hơi áy náy: “Nhìn thời gian này, chắc hẳn hai người vẫn chưa dùng cơm trưa nhỉ, nếu hai vị không chê, để ta làm thêm vài món đơn giản?”

Thẩm Nguyệt lập tức đồng ý ngay: “Vậy thì làm phiên phụ nhân rồi”.

Chỉ cần có thể ở bên cạnh Tô Vũ, nàng thậm chí còn muốn ở lại thêm vài ngày trong nhà họ dân này.

Thẩm Nguyệt liếc nhìn Tô Vũ, chỉnh lại vạt áo cho hắn, tủm tủm cười: “Chàng thì sao, có bận không, hay là ở lại ăn cơm trưa?”

Ánh mắt Tô Vũ loang loáng nét cười khoan khoái: “Cũng thấy hơi đói rồi”.

Bà chủ vào phòng bếp, chẳng buồn để tâm tới con trai. Nghe nói ông chủ bận công vụ rồi, phải khi tối mịt mới trở về.

Trong phòng hơi lạnh, đưa trẻ bèn chuyển bàn ghế ra vườn, chăm chú ngồi đó ôn lại bài học.

Thằng bé đọc bài vở rồi tinh rồi mù, bà chủ ở trong phòng bếp nghe thấy nhưng trình độ văn hóa không đủ nên cũng không nghe ra đi đâu gì.

Chỉ cần có thể nghe thấy tiếng con trai đọc bài, bà ta đã mãn nguyện rồi.

Tô Vũ và Thẩm Nguyệt ở trong viện đợi cơm mà không hề cảm thấy nhàm chán. Sân này tuy nhỏ nhưng bày biện rất nhiều đồ đạc, góc tường nuôi một con gà mái với vài con gà con, chúng ta kiếm ăn.

Tô Vũ nghe tiếng thằng bé đọc bài mà thoáng nhưn mày.

Thấy đứa trẻ đọc bài rất hăng hái, hắn đứng bên cạnh nó, đảo mắt nhìn qua tập sách trong tay thằng bé: “Tiên sinh dạy người đọc như thế à?”

Đứa trẻ gật đầu: “Tiên sinh nói về nhà phải đọc thuộc bài văn, trong buổi học ngày mai ông ấy sẽ kiểm tra ngẫu nhiên”.

Tô Vũ không phản bác gì, chỉ nhưn mày và hỏi: “Người đọc cũng trôi chảy đấy, nhưng đã đọc đúng hết câu chữ trong sách chưa?”

Đứa trẻ gãi gãi đầu: “Ta cảm thấy rất đúng mà nhỉ. Nếu đọc sai, tiên sinh cũng sẽ sửa lại ngay”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 912

Tô Vũ trước nay không quá nhiệt tình với trẻ con, có lẽ vì hắn thích yên tĩnh, mà trẻ con thường rất hoạt bát nghịch ngợm, chẳng chịu yên bao giờ.

Có lẽ đứa trẻ này không khiến hắn cảm thấy bài xích, thằng bé mở to đôi mắt sáng ngời nhìn hắn, mà đúng lúc tâm trạng hắn đang vui vẻ, bèn chỉ dạy cho thằng bé đôi câu.

Đứa trẻ chăm chú lắng nghe: “Những gì người nói hình như không giống với tiên sinh lắm, nhưng ta cảm thấy người nói hay hơn”.

Nghe thấy câu này, bà chủ ở bên trong ló đầu nhìn ra, thấy Tô Vũ đang chỉ dạy cho con trai mình, nửa mừng nửa lo.

Mừng vì có người dạy con trai bài vở, tất nhiên là vui rồi, nhưng lo là bởi hắn dạy khác với phu tử trong học đường, lỡ như dạy sai thì phải làm sao?

Thẩm Nguyệt trông thấy biểu cảm phức tạp trên gương mặt của bà chủ mà bu ãn cười: “Phu nhân có cần ta giúp gì không?”

Bà chủ bèn vẫy vẫy tay với Thẩm Nguyệt, khách sáo nói: “Vị tiểu thư này, cô có thể tiến vào đây một lát không?”.

Thẩm Nguyệt tiến vào phòng bếp, mùi thơm của cơm canh nóng hổi xộc thẳng vào mũi: “Thật sự cảm ơn phu nhân cất công xuống bếp vì bọn ta”.

Bà chủ đáp: “Có đâu, hai người chưa ăn cơm, bây giờ đã đến chỗ ta rồi, ta cũng nên tiếp đón hai vị. Tiểu thư, mong cô chớ chê cười, ta chưa từng đi học, chẳng biết nổi mấy chữ, vị công tử bên ngoài kia... Ban nãy ta nghe tiểu tử nhà ta nói hắn dạy khác với phu tử?”

Thẩm Nguyệt quay đầu liếc nhìn Tô Vũ, nhướn mày mỉm cười nhẹ bẫng như không: “Chàng ấy giỏi giang hơn phu tử trong học đường nhiều,

cũng không phải gặp ai cũng dạy, có lẽ vì nghe đứa bé đọc bài vở sai hết nên chàng ấy mới đứng ra dạy dỗ vài câu”.

Thẩm Nguyệt nói rồi giả bộ định ra ngoài: “Nếu phu nhân không yên tâm, ta bảo chàng ấy đừng nói nữa là được”.

Nàng còn chưa ra đến cửa, bà chủ đã vội vàng kéo lại, gật đầu liên tục: “Ấy, ta yên tâm mà! Ta yên tâm tuyệt đối! Chỉ cần vị công tử kia không chê việc dạy con trai ta, ta mừng còn chẳng kịp ấy chứ!”

Phu nhân nhanh nhẹn thêm thanh củi vào bếp lò, chùi tay vào tạp dề rồi quay đầu nói với Thẩm Nguyệt: “Ta thấy vị công tử kia và tiểu thư trai tài gái sắc, trông thực sự rất xứng lứa vừa đôi”.

Nữ nhân ở gần nhau rất dễ trở nên hóng hớt.

Thế nhưng Thẩm Nguyệt nghe thấy câu này mà cực kỳ hài lòng. Nàng bất giác liếc nhìn Tô Vũ ở ngoài vườn, lần đầu thấy cảm giác bị bàn luận cùng hẳn thật là tốt.

Bà chủ cũng tận mắt chứng kiến Tô Vũ và Thẩm Nguyệt đứng ôm hôn bên cửa khiến người ta đỏ mặt và tim đập nhanh, tất nhiên cũng biết quan hệ của hai người rất thân mật, tình nghĩa sâu nặng.

Bà chủ nói thêm: “Chẳng qua phải chăng bên ngoài có người tìm hai vị, hai vị mới trốn tới sân của ta?”

Thẩm Nguyệt đáp: “May nhờ phu nhân không tiếc ra tay giúp đỡ, bọn ta thô lỗ xông vào nhà dân, kinh động tới phu nhân, mong được lượng thứ”.

Bà chủ xoa xoa tay: “Ấy, đừng khách sáo với ta, chuyện nhỏ nhặt thôi, nên làm mà. Khi ấy ta cũng giật mình một phen, may mà phản ứng kịp thời mới không hô hoán ầm ỹ”.

Bà ta nói rồi hướng ánh mắt ái muội về phía nàng: “Tiểu thư và vị công tử kia... là trốn nhà đi phải không?”

Khóe miệng Thâm Nguyệt giật giật.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 913

Bà chủ cảm thán: “Nữ nhân ấy mà, nên nắm bắt hạnh phúc cả đời mình, chỉ khi nào ở bên cạnh người mình yêu thương mới hạnh phúc được. Hai người đã ước định chung thân rồi hả?”

Thẩm Nguyệt vã mồ hôi: “Ừm, coi như là vậy”.

“Thế thì tốt quá”, bà chủ nói: “Vừa nhìn đã thấy vị công tử kia ưa nhìn, nói năng và cử chỉ nho nhã, chắc chắn là một người không tồi. Tiêu thư nhất định phải nắm cho thật chắc đấy, mấy cái thứ diêm dúa ti tiện bên ngoài nhieu lắm, cô phải trông chừng cho kỹ, đừng để những người phụ nữ linh tinh kia nhắm tới”.

Bà chủ nói những điều này rất chân thành, Thẩm Nguyệt mỉm cười gật đầu như được chỉ dạy: “Đa tạ phu nhân nhắc nhở, ta sẽ không để bất kỳ nữ nhân nào có cơ hội nhòm ngó chàng ấy”.

Bà chủ hỏi thêm: “Sau này hai người có dự tính gì không? Tối nay có muốn ra khỏi thành không, chưa biết chừng trượng phu của ta có thể giúp được”.

Thẩm Nguyệt sững sờ, nàng hỏi lại: “Đại ca không phải là người làm công trình sao, có thể giúp được bọn ta? Huống hồ sau khi trời tối cửa thành sẽ đóng lại, muốn ra ngoài cũng không ra được”.

Bà chủ đáp: “Hầy, ban này không nói rõ, trượng phu của ta giúp quan phủ tu sửa công thành, công trình ấy cũng coi như công trình của quan phủ. Công thành thiếu chỗ nọ hụt chỗ kia, thế nên phải cần đến người mới đảm bảo công thành kiên cố được”.

Bà ta có vẻ tự hào: “Huynh ấy ở chỗ đó làm được vài năm rồi, ngày thường xưng huynh gọi đệ với đám quan binh canh giữ thành, thân thiết lắm. Nếu hai người muốn ra khỏi thành sau khi trời tối, dù sao cũng toàn là

dân thường với nhau, giúp nhau cũng được, bảo huynh ấy nói với các huynh đệ giữ thành một tiếng, len lén mở một khe hở, chắc là vẫn được”.

Hai mắt Thâm Nguyệt sáng ngời, nhìn chăm chăm vào bà chủ.

Bà chủ hỏi: “Sao thế, có phải tối nay muốn ra khỏi thành không? Đợi huynh ấy về rồi ta nói với huynh ấy một tiếng, xem huynh ấy có sắp xếp được không”.

Gương mặt Thâm Nguyệt không giấu được vẻ mừng vui, nàng nói với bà chủ: “Không giấu gì phu nhân, bọn ta định ra khỏi thành, thế nhưng không phải bây giờ?”

“Vậy là lúc nào?”

Thâm Nguyệt đáp: “Ta còn có một đứa con trai, đang bị trông coi”.

“Hả? Hai người còn có con trai rồi, ta không nhìn ra đấy”, bà chủ hỏi: “Đứa trẻ được mấy tuổi rồi?”

“Hơn một tuổi rồi”, Thâm Nguyệt đáp: “Cùng là người làm mẹ, chắc hẳn phu nhân có thể hiểu tâm trạng của ta, ta sẽ không thể vứt bỏ con trai mình mà trốn chạy cùng chàng ấy được”.

“Chứ còn gì nữa, nói thế nào cũng là cục thịt từ trên người mình dứt ra mà”, bà chủ thở dài: “Hai người có con tận một tuổi rồi, tại sao hai gia đình vẫn không đồng ý hôn sự này? Có khác gì tạo nghiệt đâu”.

Bà chủ tưởng rằng đứa trẻ là con của Thâm Nguyệt và Tô Vũ khiến Thâm Nguyệt nghe thấy mà kinh sợ.

Thâm Nguyệt biết sau này Tô Vũ sẽ làm cha của Bắp Chân, nhưng trước nay chưa từng nghĩ Bắp Chân là con ruột của Tô Vũ. Nàng không truy cứu cha ruột của Bắp Chân rốt cuộc là ai, dù nói là đã buông bỏ rồi, nhưng đôi lúc cũng sợ kết quả không được như ý.

Huống hồ bất kể cha của Bắp Chân là ai, Bắp Chân vẫn là con trai của nàng.

Thế nhưng bản thân mình nghĩ như vậy là một chuyện, nghe người khác nhắc đến lại là chuyện khác.

Thẩm Nguyệt thu vén cảm xúc, bắt đầu bịa chuyện: “Hai nhà bọn ta là kẻ thù truyền kiếp. Cha mẹ ta và cha mẹ chàng ấy dù thế nào cũng không đồng ý cho bọn ta ở bên nhau”.

Bà chủ thương cảm: “Hai người đúng là số khổ, đứa trẻ kia cũng thật khổ. Thế hai người dự định cứu thằng bé ra rồi mới cùng nhau rời đi phải không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 914

“Ủm”, Thẩm Nguyệt chân thành nói: “Phu nhân, nếu bọn ta cứu được đứa trẻ ra, liệu có thể nhờ phu nhân giúp cho chuyện này? Nếu như khó quá...”

Cùng là người làm mẹ, tất nhiên bà chủ sẽ thấy đồng cảm, bà ta nhiệt tình đáp: “Không khó khăn gì, đến lúc đó đợi hai người đón được đứa trẻ, nếu còn muốn ra khỏi thành, hai người cứ tìm ta là được. Nếu ta có thể giúp, nhất định sẽ giúp”.

Thẩm Nguyệt cảm kích bà ta: “Vậy ta xin cảm ơn phu nhân trước”.

Cơm canh nhanh chóng nấu xong, bà chủ xào thêm vài món mặn. Bà chủ kéo đứa trẻ về phòng, để lại Tô Vũ và Thẩm Nguyệt dùng cơm trong phòng khách.

Hai người đều gấp thức ăn bỏ vào bát của đối phương trước.

Thẩm Nguyệt nói: “Tay nghề của bà chủ tốt quá, người thôi đã thấy thơm rồi, mau ăn đi, ăn nhiều một chút”.

Đã lâu lắm rồi không thể ngửi xuống ăn cơm cùng Tô Vũ, chỉ cần nhìn hẳn chậm rãi nho nhã ăn cơm thôi, Thẩm Nguyệt cũng cảm thấy rất hạnh phúc rồi.

Tô Vũ nhẹ nhàng hỏi: “Ban nãy ở trong phòng bếp nàng nói gì với bà chủ mà trông vui vẻ thế?”

Thẩm Nguyệt sửng người: “Ta có sao?”

Tô Vũ chăm chú nhìn nàng rồi bật cười: “Đến cả lông mày cũng lộ rõ ý cười kìa”.

Thẩm Nguyệt lập tức xoa xoa hàng lông mày: “Rõ đến thế cơ à?”

Tô Vũ khẽ đùa: “Nói xấu ta phải không?”

Thẩm Nguyệt mím môi cười: “Nói xấu thì cũng không xấu lắm, bà chủ sợ chàng dạy sai cho con trai bà ta”.

Tô Vũ thoáng nhếch hàng lông mày, dáng vẻ có đôi phần biếng nhác.

Thẩm Nguyệt b ối thêm: “Còn nữa, bà ta còn bảo ta phải trông chừng chàng cho kỹ, đừng để ong bướm ngoài kia kéo chàng đi mất”.

Giọng nói của Tô Vũ luôn có thể tùm lầy trái tim người khác: “Rắc ít thuốc đuối côn trùng thì không ai dám quấy r ầy ta nữa”.

“Bà chủ còn nói là...”, Thẩm Nguyệt dịu giọng: “Hai ta trốn gia đình ra đây. Chàng cảm thấy sao, có giống không?”

Tô Vũ chậm rãi nở nụ cười: “Chắc là giống quá nên mới bị gia chủ nói như vậy đấy”.

Thẩm Nguyệt thoáng lờm hẩn một cái: “Ban nãy khi thân mật cùng chàng, quả thực ta cảm thấy cho dù cùng đường mật lộ cũng không cần phải sợ hãi”.

Đôi đũa trong tay Tô Vũ khựng lại. Đôi đũa trúc bình thường trong tay hắn cũng trở nên nho nhã hơn đôi ph ần, càng tôn thêm những ngón tay thon dài và trắng nõn như ngọc.

Gương mặt Thẩm Nguyệt nóng bừng, nàng vội lảng đi: “Gia chủ còn nói rằng trượng phu của bà ta là người phụ trách tu bổ cổng thành trong kinh, nếu hai ta muốn trốn chạy ra khỏi thành, chưa biết chừng người ta có thể giúp được”.

Đôi mắt thâm thúy của Tô Vũ nhìn nàng say đắm như muốn hút nàng vào trong.

Nàng nói thêm: “Thế nhưng ta nói tạm thời vẫn chưa thể đi được, phải đón con ra r ối mới tính đến chuyện đó. Tuy rằng như thế rất mạo hiểm,

nhưng dù sao cũng là một con đường có thể chọn. Tô Vũ, chàng thấy sao?”

Tô Vũ nhìn nàng mà cười, hần đáp: “Đúng là như thế”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 915

Dùng bữa xong, hai người họ bất tri bất giác ở trong tiểu viện này nửa buổi chiều.

Thẩm Nguyệt cứ cảm thấy thời gian trôi cực kỳ nhanh mỗi khi ở bên cạnh hắn, nếu cứ ở lại đây thì trời cũng sắp tối rồi.

Có thể gặp nhau nhất thời, nhưng cũng phải chia ly thôi.

Tô Vũ giơ ngón tay lên, nhẹ nhàng mân mê đôi môi vẫn còn ửng hồng của Thẩm Nguyệt: “Nàng cứ đi trước đi, đợi nàng đi rồi ta sẽ đi sau”.

Thẩm Nguyệt nói: “Lần này, chàng không cần ở phía sau nhìn ta quay về nữa. Có lẽ khi nào ta bước ra đường lớn không lâu sẽ có lại có người nhắm vào ta”.

Tô Vũ trầm ngâm trong chốc lát: “Nàng đi đường cẩn thận”.

“Vậy thì, Tô Vũ, ta đi đây”, Thẩm Nguyệt nhếch môi, miễn cưỡng nở nụ cười với hắn.

Nhưng hắn đáp: “Nếu nàng không muốn cười thì không cần miễn cưỡng cho ta thấy”.

Nụ cười của Thẩm Nguyệt nhạt đi, đột nhiên nhấc chân lên, nghiêng đầu hôn một cái lên môi hắn. Thấy hắn sững người, Thẩm Nguyệt mới bắt đầu có nét cười, nàng khẽ nói: “Hôm nay có thể hẹn hò cùng chàng khiến ta có cảm giác rất mạo hiểm và kích thích”.

Tô Vũ đáp: “Vụng trộm vốn là vừa mạo hiểm vừa kích thích”.

Thẩm Nguyệt trêu hắn: “Chàng nói cũng hùng hồn đấy nhỉ”.

“Ta vụng trộm nhờ bản lĩnh của ta, tại sao không thể hùng hồn”.

“...”

Từ lúc bắt đầu đến nay, họ không thể yêu nhau một cách quang minh chính đại, chỉ có thể lén la lén lút như vậy.

Khi Thẩm Nguyệt bước ra khỏi tiêu viện, cảm giác như quay về thế giới hiện thực, bước chân giẫm trên nền đất rất nặng nề, cơn gió thổi vào mặt cũng lạnh lẽo, dường như thời gian ngắn ngủi ở bên cạnh Tô Vũ chỉ là giấc mộng ảo.

Nàng rất muốn quay người trở lại, nàng biết Tô Vũ ở ngay sau cánh cửa.

Nhưng bất kể nàng quay người bao nhiêu lần, lưu luyến bao nhiêu lần, sau cùng vẫn phải rời đi.

Ra khỏi con ngõ, quay trở lại đường lớn, quang cảnh trên đường sáng sủa và náo nhiệt hơn trong ngõ nhiều. Nàng hít một hơi thật sâu, cuối cùng cũng cảm thấy hoảng hốt.

Rau củ hồng và trứng gà thối vương vãi khắp nơi vào buổi sáng đã được dọn dẹp gọn gàng sạch sẽ.

Quầy mặt nạ bên đường vẫn còn đó, ông chủ hò hét chào hàng.

Thẩm Nguyệt bước tới trước quầy hàng, chọn một chiếc mặt nạ đeo lên mặt, sau đó đi về phía phủ tướng quân.

Quả thật vậy, nàng còn chưa đi tới phủ tướng quân, những kẻ theo dõi mà trước đó vất vả lắm mới bắt đầu được lại bám theo. Không biết có phải vì nàng đeo mặt nạ hay không mà những kẻ đó không dám chắc chắn, chỉ dám lén lút liếc nàng.

Thẩm Nguyệt coi như không có chuyện gì, nàng cứ việc đi.

Giữa chừng lại có tuyết bay lất phất.

Thời tiết cực kỳ lạnh.

Mùa đông ở thượng kinh vừa lạnh vừa dài.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 916

Kết quả là vẫn chưa đi đến cổng phủ tướng quân thì đã nghe thấy tiếng khóc đau lòng thê lương.

Khi bước đến gần để xem xét, cánh cổng đóng chặt nhưng có một người phụ nữ đang nằm sấp phía trước, liên tục gõ vào cổng gọi người, ngón tay mềm mại được chăm sóc kỹ càng trước đây không ngừng cào vào cánh cổng làm rách một miếng da, móng tay bị tróc ra, loáng thoáng thấy được cả vết máu.

Thẩm Nguyệt đứng trước cổng một lúc, trong đầu không khỏi nhớ đến cảnh tượng mình bị đuổi ra khỏi cửa phủ vào hai năm trước.

Cũng là kiểu kêu trời, trời không thấu, gọi đất, đất không hay thế này.

Bây giờ đến lượt Liễu Mi Vũ rồi.

Cho dù nàng ta có kêu gào khóc lóc nhận sai thế nào, người bên trong vẫn không đáp lại nàng ta nửa câu.

Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: “Người kêu gào như thế mãi thì một lát sẽ thu hút sự chú ý của người chung quanh, đến khi ấy, ta tin chắc không lâu sau, người cả thành này đều sẽ biết chuyện người bị đuổi ra khỏi phủ”.

Liễu Mi Vũ không muốn làm ồn ào tới mức mất hết tất cả nên nàng ta im lặng, không kêu gào nữa nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi.

Thẩm Nguyệt nhắc chân bước lên bậc thềm, gõ chiếc vòng bằng đồng trên cổng, thị vệ bên trong mở ô cửa nhỏ, thấy Thẩm Nguyệt đã trở lại thì vội vàng mời nàng vào.

Khi Thẩm Nguyệt đi ngang qua bên cạnh Liễu Mi Vũ, váy bị nàng ta túm lấy.

Liễu Mi Vũ ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Nguyệt nói: “Cầu xin người...”

“C`au xin ta cái gì?”

“C`au xin người cho ta vào trong đi!”

Thẩm Nguyệt lạnh nhạt nói: “Hình như đây không phải là việc thuộc trách nhiệm của ta. Ngẫm lại lúc người đuổi ta ra khỏi phủ đi, có thể người sẽ không cảm thấy cô đơn, lạnh lẽo nữa”.

Nói rồi nàng bước vào trong, chỉ tiếc Liễu Mi Vũ cứ nắm lấy góc váy không chịu buông.

Sắc mặt Thẩm Nguyệt trở nên lạnh lùng, nâng một chân đạp vào tay Liễu Mi Vũ.

Liễu Mi Vũ bị đau phải buông tay, Thẩm Nguyệt bình tĩnh đi vào.

Quản gia đang làm việc ở sân trước, thấy Thẩm Nguyệt về bèn bước đến nói: “Cuối cùng công chúa cũng an toàn trở về, tướng quân về phủ nhưng thấy công chúa vẫn chưa quay lại nên đã ra ngoài tìm rồi”.

Thẩm Nguyệt sững sốt: “Hắn ra ngoài tìm ta? Đi lúc nào?”

Quản gia nói: “Cũng được một lúc rồi, cưới ngựa đi”.

Trên đường về, Thẩm Nguyệt không hề gặp Tần Như Lương.

Thẩm Nguyệt nói: “Vậy người phái hai người lên phố tìm, gặp tướng quân thì gọi hắn về”.

“Vâng”.

Quản gia đang định đi chuẩn bị thì Thẩm Nguyệt lại nói: “Khoan đã, người cũng sai người đưa cái kẻ đang gào khóc ngoài cổng đi luôn đi!”

Quản gia khó xử nói: “Nhưng... tướng quân chỉ nói đuổi nàng ta ra ngoài chứ không nói dàn xếp cho nàng ta thế nào, lão nô cũng không biết nên đưa nàng ta đi đâu”.

Thẩm Nguyệt nói: “Làm ần ĩ bên ngoài như vậy sẽ làm người ta cười nhạo đấy! Hơn nữa trời đang lạnh, nếu để nàng ta bị đông chết ở ngoài thì sẽ càng phiền phức. Người thuê một sân nhỏ r ấ sắp xếp cho nàng ta ở đó, sau này đi đâu ở đâu thì tùy nàng ta, phủ tướng quân không nhúng tay vào nữa”.

Quản gia đáp: “Vâng, lão nô đi sắp xếp”.

Thẩm Nguyệt từ sân trước đi qua sân giữa, chưa đến Trì Xuân Uyển là đã thấy Ngọc Nghiên nghe tin chạy ra, lúc thấy Thẩm Nguyệt thì nàng ta vừa mừng vừa than: “Công chúa đi đâu vậy, sao giờ mới về?”

Trưa hôm nay, sau khi xem xong cuộc hành quyết Liễu Thiên Hạc, Thẩm Nguyệt đã bỏ lại mấy người hộ, mà họ lại không đuổi kịp chủ, đến giờ nàng mới về, Ngọc Nghiên hiển nhiên là sốt ruột vô cùng.

Ngọc Nghiên đỏ mắt nhìn Thẩm Nguyệt: “Trên phố nhiều người như thế, nếu công chúa xảy ra chuyện gì thì phải làm sao! Cũng may người đã về r ấ”.

Nàng ta nắm lấy tay Thẩm Nguyệt, cảm thấy lạnh lạnh mới nhận ra điểm khác thường: “Công chúa, áo choàng của người đâu? Sao cứ mặc phong phanh như vậy đi về?”

Thẩm Nguyệt nói: “Trên đường ta gặp một cô gái, cảm thấy có duyên nên tặng cho đối phương r ấ”.

“Nhưng công chúa cũng không thể chịu lạnh đi về thế này!”, Ngọc Nghiên quan tâm nói.

Thẩm Nguyệt cong môi nói: “Yên tâm đi, ta không lạnh!”

“Tuyệt lớn r ấ, chúng ta mau về phòng thôi”, Ngọc Nghiên nói: “Công chúa, lúc người về có nhìn thấy Liễu thị không?”

“Đang khóc ngoài cửa đấy”.

“Hôm nay, nếu nàng ta không theo đến công chợ, chắc quản gia cũng chưa đuổi nàng ta đi được, giờ hay rồi, lúc chúng nô tỳ về thì đã không cho nàng ta vào cửa nữa!”, Ngọc Nghiêu cảm thán: “Cuối cùng giờ nàng ta cũng đã bị báo ứng”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 917

Nói đến đây, Ngọc Nghiên bĩu môi nói: “Sau khi công chúa đi ấy, nô tỳ còn nói cứ dứt khoát bỏ luôn Liễu thị ở ngoài đi, đỡ phải nghe nàng ta khóc lóc làm loạn. Nhị nương không chịu, cứ phải dẫn người về hình như bà ấy còn thương hại Liễu thị”.

Thẩm Nguyệt híp mắt: “Nhị nương làm vậy là đúng, dẫn người về để quản gia đuổi đi trước mặt mọi người, như vậy ổn thỏa hơn là vứt nàng ta ở ngoài. Làm thế, dù nàng ta xảy ra chuyện gì hay có như thế nào, tất cả đều không liên quan đến các người”.

Bằng không, bỏ người ở ngoài phố, ngộ nữa xảy ra chuyện gì, họ sẽ từ người có lý thành không có lý.

Ngọc Nghiên bu ãn bực nói: “Nô tỳ hiểu đạo lý này nhưng hôm nay công chúa đi đâu cả nửa ngày, nhị nương không hề lo lắng chút nào, còn khuyên nô tỳ đừng lo, cũng không biết nhị nương này là không lo thật hay là không thèm quan tâm nữa”.

Thẩm Nguyệt nhíu mày, nàng biết nhị nương luôn xử lý mọi chuyện rất ổn thỏa, hơn nữa bà ta lại là người bên cạnh Tô Vũ, dĩ nhiên Thẩm Nguyệt cực kỳ tin tưởng.

Hôm nay ở trên phố, nàng đi rất vội, Thôi thị tinh mắt, không chừng đã biết nàng muốn đi tìm ai nên không nói, cũng không hỏi, chỉ làm tốt việc nàng giao.

Cũng không có gì sai sót cả!

Thẩm Nguyệt nhìn Ngọc Nghiên nói: “Đạo g ãn đây hình như người có hiểu l ắm gì đó với nhị nương thì phải, bà ấy làm gì chọc người không vui à?”

Phía trước là Trì Xuân Uyển r ồi, nếu giờ Ngọc Nghiên muốn nói gì thì vẫn có thể tâm sự riêng với Thẩm Nguyệt.

Nàng ta im lặng một lúc rồi chỉ nói: “Nô tỳ chỉ để bụng chuyện bà ta là người bên cạnh Tô đại nhân”.

Thẩm Nguyệt mỉm cười, đôi môi đỏ mọng trên làn da trắng dưới tuyết đẹp không sao tả xiết.

Ngọc Nghiên hơi lo lắng, giậm chân nói: “Công chúa, người đừng xem thường chuyện này, không chừng... họ có ý đồ gì khác đấy”.

Vừa nói xong, Ngọc Nghiên lại để ý đến việc khác, sững sốt nhìn Thẩm Nguyệt hỏi: “Công chúa, môi người sao thế? Vừa đỏ vừa sưng!”

Thẩm Nguyệt nhấc chân đi lên trước, đoan chính nói: “Vậy à? Chắc là bị nhiệt”.

Ngọc Nghiên vội đi theo phía sau: “Như vậy sao là nóng trong người được! Sáng nay người ra ngoài đâu có bị thế, rõ ràng là...”

Ngọc Nghiên nhìn ra được đi đâu rồi lại ngại không dám nói.

Lúc đi vào sân, Ngọc Nghiên vẫn còn lải nhải: “Công chúa, có phải hôm nay người đi gặp ai đó không?”

Thôi thị bước đến đón: “Ngọc Nghiên, cẩn thận lời nói việc làm của mình, coi chừng tai vách mạch rừng”.

Ngọc Nghiên vội ngậm miệng.

Mặc dù hiện giờ phủ tướng quân không có Liễu thị tác oai tác quái nhưng cũng có thêm vài hạ nhân lạ mặt.

Dù là ở Trì Xuân Uyển, họ cũng phải hạn chế lớn tiếng, đây là đi đâu mà mọi người đều ngậm miệng.

Thẩm Nguyệt bước lên bậc thang, phủ tuyết trên quần áo xuống, quay người đứng trước cửa, lúc đẩy cửa ra, trong đầu nàng hiện ra bóng dáng của hắn.

Nàng thản nhiên mỉm cười, dịu giọng nói: “Đúng thế, hôm nay ta gặp được chàng r ấ”.

Ngọc Nghiên liên tưởng tới gì đó từ đôi môi đỏ thắm của Thẩm Nguyệt, vừa ngượng vừa bất lực: “Công chúa quay về r ấ thì không nên gặp hấn nữa”.

Không nên gặp! Nhưng chuyện tình cảm mà, làm sao nói buông là buông được?

Chắc Ngọc Nghiên có hiểu l ầm gì đấy với Thôi thị và Tô Vũ, nhưng đối với người đàn ông mà mình đã chọn, Thẩm Nguyệt sẽ không bao giờ thay đổi.

Nàng nghĩ sớm muộn gì Ngọc Nghiên cũng hiểu được đi ầu này thôi.

T ần Như Lương ra ngoài tìm Thẩm Nguyệt vẫn chưa về, sau đó quản gia sai người lên phố tìm r ấ cũng không tìm được.

Thẩm Nguyệt không gặp T ần Như Lương trên đường về nhà, càng không biết được rằng T ần Như Lương lòng vòng trên phố chẳng bao lâu thì gặp được Hạ Phóng đến truy ền ý chỉ, nói là Hoàng đế cho vời hấn ta vào cung.

Mà dù cho hôm nay Hạ Phóng không đến, ngày mai T ần Như Lương cũng phải tự mình vào cung báo cáo.

Nhưng giờ chỉ một ngày thôi mà Hoàng đế cũng không muốn chờ, đi ầu này không khỏi khiến lòng T ần Như Lương chùng xuống, gương mặt không tỏ vẻ gì cả.

Sau khi hấn ta vào cung, Hoàng đế đã đợi khá lâu.

T ần Như Lương bái kiến Hoàng đế r ấ bẩm báo chuyện hành quyết hôm nay.

Lúc trưa, chợ thực phẩm khá đông đúc nhưng mọi việc vẫn diễn ra rất suôn sẻ, dân chúng theo dõi quá trình hành quyết, quan binh cũng giữ trật tự, không có hỗn loạn gì cả.

Sau khi xác nhận Liễu Thiên Hạc đã chết, thi thể bị ném vào bãi tha ma.

Hoàng đế vui mừng nói: “Người làm việc thì trầm yên tâm. Từ sau khi về kinh, ái khanh vẫn chưa được nghỉ ngơi, bây giờ mọi việc đã qua, ái khanh cũng vất vả, cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 918

Tần Như Lương nói: “San sẻ gánh nặng với Hoàng thượng là trách nhiệm của thần!”

Hoàng đế nói: “Trẫm định cho ái khanh nghỉ ngơi ở nhà một thời gian, tay Tần ái khanh còn có vết thương, vẫn nên tĩnh dưỡng, kỹ càng đi ầu trị”.

“Tay thần giờ thế, thần đã chấp nhận rồi”.

“Tần tướng quân nên dừng hết mọi sự vụ, dù sao cũng chỉ là một vài việc linh tinh, đợi khi nào sức khỏe ổn định rồi hãy nhậm chức lại”.

Tần Như Lương đã có sự chuẩn bị trước về chuyện này, dù Hoàng đế không chủ động ngừng chức vụ của mình, hẳn ta cũng không muốn chiếm giữ vị trí khi chẳng thể làm gì.

Không làm đại tướng quân, ở góc độ nào đó, Tần Như Lương vẫn cảm thấy nhẹ nhõm.

Hắn ta không muốn làm một thần tử bất trung bất nghĩa nhưng lại càng không muốn làm trái tâm ý của mình.

Thế là Tần Như Lương bình thản tuân lệnh.

Sau đó, Hoàng đế sai người dâng lên một thứ đựng trong hộp gấm, hộp đã được mở sẵn, bên trên còn phủ một tấm vải màu đỏ.

Cung nhân lật mở tấm vải, bên trong là một củ nhân sâm.

Hoàng đế nói: “Đây là nhân sâm trăm năm, hiện giờ người đang bị thương, Tĩnh Nguyệt lại từ nơi xa về, vợ chồng người hãy dùng nó mà bồi dưỡng sức khỏe”.

Hoàng đế liếc mắt ra hiệu với Hạ Phóng. Hạ Phóng liền đi tới bên cạnh Tần Như Lương, lấy nhân sâm trong hộp gấm ra ngay trước mặt Tần Như

Lương, không ngờ bên dưới còn có dược liệu khác.

Hạ Phóng cố ý để Tần Như Lương nhìn thấy, sau đó nói: “Tần tướng quân hãy nhìn cho kỹ, ở trên là nhân sâm, còn bên dưới là lê lô. Lúc tướng quân hầm canh sâm cho Tĩnh Nguyệt công chúa thì hãy thêm lê lô này vào”.

Tần Như Lương mím môi, nhưng trong lòng đã lờ mờ trước chuyện này.

Hạ Phóng nhìn hắn ta, thản nhiên nói: “Tần tướng quân là người sáng suốt, chắc hẳn sẽ hiểu rõ. Việc này Hoàng thượng không tiện ra mặt, nên mới giao cho tướng quân.

Nếu như công chúa Tĩnh Nguyệt chết bệnh ở phủ tướng quân thì người khác sẽ chỉ nghĩ rằng thân thể công chúa hư nhược khiến tà bệnh xâm nhập sâu, mà không phỏng đoán quá nhiều”.

Tần Như Lương im lặng hồi lâu, sau đó trịnh trọng hỏi hoàng đế: “Ý hoàng thượng là muốn thần... mưu sát Tĩnh Nguyệt công chúa sao?”

Hoàng đế ngẩng lên nhìn xuống, nói: “Trẫm không sai người mưu sát công chúa, mà chỉ muốn để công chúa chết bệnh ở chỗ người. Sinh lão bệnh tử là thứ mà không một ai trên đời có thể tránh được, kể cả Tĩnh Nguyệt công chúa cũng vậy”.

Rõ ràng là đang muốn mưu sát.

Chẳng qua hoàng đế không tự mình ra tay mà muốn để Tần Như Lương làm thay mình.

Chỉ có Tần Như Lương ngày nào cũng tiếp cận Thẩm Nguyệt, hơn nữa còn sống chung dưới một mái nhà mới có nhiều cơ hội ra tay. Nếu Thẩm Nguyệt không hề đề phòng Tần Như Lương thì chuyện này sẽ chẳng hề khó khăn.

Hoàng đế cảm thấy Tần Như Lương chính là người thích hợp nhất để làm chuyện này.

Dùng cái giá thấp nhất để đổi lấy lợi ích lớn nhất, vừa là mục đích đồng thời cũng là thủ đoạn.

Chỉ cần Thẩm Nguyệt chết bệnh, đây chính là cách đơn giản nhất để trừ bỏ đại họa mà không cần quan tâm dư luận hay động đến đao kiếm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 919

Nếu hiện giờ Hoàng đế đã yêu cầu Tần Như Lương làm vậy thì ông ta sẽ không quan tâm suy nghĩ của Tần Như Lương mà chỉ để ý tới việc đối phương sẽ làm thế nào.

Hiện giờ trong mắt Hoàng đế, vị đại tướng quân này của Đại Sở chẳng khác nào một kẻ tàn phế không đáng để ý.

Nhưng nếu như hắn ta còn chút giá trị lợi dụng cuối cùng thì Hoàng đế sẽ không chút do dự ép sạch chút giá trị ấy.

Tần Như Lương quỳ xuống, hạ giọng nói: “Nhưng Tĩnh Nguyệt chính là thê tử kết tóc của thần”.

Hoàng đế nghe mà phẫn nộ: “Giờ ngươi lại nghĩ nàng ta là thê tử kết tóc cơ đấy. Lúc ngươi mới cưới nàng ta thì đã tỏ ra không cam tâm tình nguyện thế nào, cả Đại Sở đâu biết ngươi chỉ sủng ái mỗi một tiểu thiếp. Hiện giờ tiểu thiếp kia bị ngươi đuổi ra khỏi nhà rồi. Sao? Hiện tại ngươi lại nguyện làm chim liền cành, cả đời chung thủy bên Tĩnh Nguyệt sao? Ngươi đừng có mà ngụy biện rằng trước đây ngươi chỉ giả vờ ghét bỏ nàng ta, sau đó từ giả thành thật, yêu nàng ta mất rồi!”

Tần Như Lương quỳ rạp trên nền đất, trán chạm sát sàn.

Người khác không biết rõ về chuyện thiếp thất của hắn ta bị đuổi ra khỏi nhà nhưng Hoàng đế lại biết rất rõ.

Trong khoảng thời gian Tần Như Lương và Thẩm Nguyệt không có mặt ở phủ tướng quân, ai mà biết rốt cuộc ông ta đã sắp xếp bao nhiêu tai mắt vào trong phủ rồi chứ.

Hoàng đế cầm đầu chương ném mạnh lên bàn nhằm phát tiết cơn giận.

Ông ta tức giận nhìn Tần Như Lương vẫn đang quỳ rạp, nói tiếp: “Năm xưa trẫm nghe ngươi can gián nên mới cho phép ngươi giữ lại mạng của

Thẩm Nguyệt, cũng khiến trầm tin rằng giữa người và nàng ta không có tình yêu nam nữ. Lúc trước, trầm đ ồng ý để người cưới nàng ta chính là vì muốn người giám sát chặt chẽ đối phương. Người cứu nàng ta rồi cưới về nhà, nhưng giờ lại không nỡ giết, đừng để trầm cảm thấy người đã tổn hao tâm sức để đối gạt trầm!”

T ần Như Lương hô to: “Xin Hoàng thượng minh xét, thần ngàn vạn lần không dám đối gạt Hoàng thượng!”

Hoàng đế lại nói: “T ần Như Lương, người đừng quên mình là b ề tôi của ai. Người theo trầm chinh chiến giết địch nhiều năm, lại theo trầm vào tận kinh thành, người từng là trợ thủ đắc lực của trầm! Trầm có thể nâng người lên mây xanh, cũng có thể đạp người xuống vũng bùn!”

Giọng Hoàng đế vang khắp đại điện khiến lòng người hoảng sợ.

Hạ Phóng bước lên trước, cúi đầu nói: “Xin Hoàng thượng bớt giận, T ần tướng quân vẫn còn suy nghĩ sai lầm như vậy hẳn chỉ vì nể tình cảm phu thê trước đây với Tĩnh Nguyệt công chúa, từ đó có thể thấy được T ần tướng quân là người trọng tình trọng nghĩa”.

Sau đó hẳn ta quay sang T ần Như Lương mà nói: “Thế nhưng trung nghĩa luôn quan trọng hơn tình ý, chính nhờ có Hoàng thượng nâng đỡ mà T ần tướng quân mới đạt được vị trí như ngày hôm nay, T ần tướng quân quả thực không nên vì tình ý mà làm trái việc trung nghĩa. Ta tin T ần tướng quân sẽ coi trọng đại cục, cho dù không nỡ cũng sẽ hoàn thành, đúng chứ?”

T ần Như Lương không trả lời.

Hoàng đế nói: “Nếu người không làm được chuyện này thì trầm sẽ sai người khác. Nhưng người kháng chỉ bất tuân, đừng nói là trầm sẽ cất chức đại tướng quân của người, trầm còn nhốt người vào đại lao, khiến người mất hết tất cả!”

T ần Như Lương sững sờ, mãi sau mới kh ẽ thốt lên một câu: “Th ần... tuân chỉ”.

Nếu hấn ta không làm mà đê Hoàng đê sai kẻ khác thì cục diện lại càng mất kiểm soát.

Hoàng đê nghe thế lại cho rằng T`ân Như Lương không nỡ từ bỏ chức vị đại tướng quân, cũng không bỏ được vinh hoa phú quý hiện tại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 920

Như vậy thì tốt, chỉ cần một người tham luyện phú quý và quyền thế thì ông ta sẽ dễ dàng không chế thôi.

Sắc mặt Hoàng đế dịu đi, ông ta nói: “Ái khanh hiểu rõ trung nghĩa khiến trăm được an ủi phần nào. Vậy đi, sau khi làm xong chuyện này, người vẫn là đại tướng quân của Đại Sở, dù không thể ra chiến trường đánh giặc, nhưng trăm sẽ để người được hưởng vinh hoa phú quý cả đời”.

Mang danh tướng quân Đại Sở nhưng suy cho cùng cũng chỉ là một chức vị hão mà thôi.

Không có thực quyền nên không thể dẫn binh đánh giặc, chỉ có thể ở lại kinh thành hưởng thụ cuộc sống xa hoa, vậy hẳn ta cần cái chức vị đại tướng quân đấy để làm gì cơ chứ?

Cuối cùng Tần Như Lương vẫn nhận lệnh, Hạ Phóng đưa hộp gấm có nhân sâm và lê lô đã được chuẩn bị sẵn cho hắn ta.

Tần Như Lương mang theo đờnò rời khỏi đại điện.

Lúc hắn ta ra cung, bên ngoài dầntối, trên tường ngóidỏ hoa lệ trong cung đều bị phủ một lớp tuyết mỏng.

Đến khi vệtới phủ tướng quân thì trời đã tối hẳn.

Đèn lồng treo dưới mái hiên phát ra ánh sáng nhè nhẹ, mang tới cảm giác ngọt ngào bình yên.

Đầy tớ tới bẩm báo rằng đại tướng quân quay về rồi.

Nhà bếp đã chuẩn bị xong bữa tối, sẵn sàng đưa tới phòng ăn.

Tần Như Lương hỏi ra mới biết Thẩm Nguyệt vẫn luôn chờ mình ở trong phòng ăn, hẳn ta không về thì nàng cũng không dùng bữa.

Nếu không, đồ ăn đã được bày ra đâu sẽ nguội rất nhanh.

Chính Thâm Nguyệt là người muốn chờ Tần Như Lương về, cùng nhau ăn tối.

Tần Như Lương thoáng khựng lại, ngẩng đầu nhìn phòng ăn cách mình không xa,

Trong lòng hắn ta bỗng dưng trào dâng cảm giác ấm áp, một loại cảm giác ấm áp trước giờ chưa từng xuất hiện.

Nơi đây là nhà Tần Như Lương, bất kể có về muộn thế nào thì trong nhà vẫn có người chờ hắn ta về rồi mới cùng ăn.

Khi trước, lúc Liễu Mi Vũ còn ở trong nhà, biết hắn ta vẫn đang ở bên ngoài giải quyết việc công, đến giờ ăn cơm, nàng ta gần như sẽ không đợi hắn ở phòng ăn mà sai người mang bữa tối đến Phù Dung Uyển để ăn trước một mình. Đến khi Tần Như Lương quay về, việc đầu tiên hắn ta làm chính là đến Phù Dung Uyển thăm nàng ta.

Hắn ta từng dành hết tất cả dự dụ dằng và yêu chiều cho Liễu Mi Vũ. Nhưng sự ấm áp hiện giờ lại là thứ mà Thâm Nguyệt dành cho hắn.

Trước kia, hắn ta không hề quý trọng nó, từ nay về sau, có lẽ sẽ không còn cơ hội để trân quý nữa.

Tần Như Lương bước nhanh đi về phía phòng ăn.

Thâm Nguyệt không ngồi bên bàn ăn mà ngồi xổm trước bếp lò.

Trên đó đang đun một thau nước, bên trong đặt một bình rượu, khi Tần Như Lương bước vào, hắn ta lập tức ngửi thấy mùi rượu thoang thoang.

Thâm Nguyệt ngẩng đầu, thấy hắn ta đã về bèn vẫy tay: “Mau vào đây đi, hiện giờ trời lạnh rồi nên ta đun cho người chút rượu ấm. Người có uống không? Không thì còn có cả trà nóng nữa, uống chút cho ấm người”.

Tần Như Lương đáp: “Ta uống”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 921

Thẩm Nguyệt đứng dậy, nói với Ngọc Nghiên: “Mau bảo nhà bếp mang đồ ăn lên”.

Chỉ chốc lát sau, thức ăn nóng hổi đã được bày trên bàn, dù không quá mức phong phú nhưng cũng đủ để cho hai người ăn, nếu nhiều hơn chỉ tốn lãng phí.

Tần Như Lương nói: “Ta nhớ trước kia cô chỉ ước gì tiêu sạch của cải của ta, vậy mà bây giờ lại tiết kiệm thế này à?”

Lúc đó, mặc dù có mấy lần Thẩm Nguyệt cũng tiêu pha nhưng còn kém sự xa hoa của Liễu Mi Vũ rất nhiều, cũng ví dụ như cơm tối, dù mỗi lần chỉ ăn vài miếng nhưng nhà bếp vẫn chuẩn bị sẵn một bàn đầy thức ăn.

Thẩm Nguyệt tỏ ra điềm nhiên như không: “Không tiết kiệm giúp người, lỡ sau này không còn bổng lộc của đại tướng quân nữa, người biết lấy gì nuôi gia đình đây”.

Tần Như Lương đặt đĩa xuống, nói: “Từ khi hồi kinh tới giờ, Hoàng thượng chưa từng ra lệnh tước bỏ quan hàm đại tướng quân của ta, sao cô biết sau này ta không được làm tướng quân nữa”.

“Trước đây quan hàm đó chỉ là một cái danh hão, ta nghĩ, với tính tình của người, dù Hoàng đế không nhắc tới, người cũng sẽ không phản bội khi ông ta tại vị. Hôm nay, phái người ra ngoài tìm người mà chẳng thấy, ta nghĩ không chừng là người đã tiến cung rồi”.

Thẩm Nguyệt rót cho Tần Như Lương một ly rượu, còn mình thì uống trà nóng.

Tần Như Lương đáp: “Đúng là ta đã vào cung”.

“Vào cung làm gì? Vụ án của Liễu Thiên Hạc đã kết thúc nên người đi trả lại chức vị tướng quân à?”

Chuyện này cũng là đi ầu mà T`ân Như Lương có thể sẽ làm. Cho dù Hoàng đế không đòi lại chức vị này, với tình hình hiện tại, tên này cũng sẽ chủ động trao trả.

T`ân Như Lương gấp thức ăn cho Thâm Nguyệt, cất lời đáp: “Hoàng thượng tạm thời đình chỉ chức vị của ta, muốn ta ở nhà dưỡng thương cho tốt”. Ngừng lại một lát, hắn ta lại nói: “... Còn tặng cho ta một hộp nhân sâm trăm năm”.

Thâm Nguyệt cười nói: “Thế à, đó là đ ờ tốt đấy”.

Hôm sau, T`ân Như Lương h`ân nhân sâm trăm năm với gà r ồi mang tới Trì Xuân Uyển cho Thâm Nguyệt b ồi bổ cơ thể.

Vừa mở nắp ra đã lập tức ngửi thấy hương thơm tươi ngon của canh gà.

Ngọc Nghiê n thấy T`ân Như Lương quan tâm Thâm Nguyệt như vậy, trong lòng mừng vui khắp khởi, vội múc hai bát canh gà ra, đưa một bát cho T`ân Như Lương, bát còn lại dâng cho Thâm Nguyệt.

Thâm Nguyệt dùng thìa khuấy canh, cười như không cười nói: “Hoàng đế đưa người nhân sâm để b ồi bổ, người lại dùng nó để nấu canh cho ta”.

T`ân Như Lương mấp má y môi, vẻ mặt vô chùng.

Có lẽ đúng như Hoàng đế nói, muốn khiến Thâm Nguyệt uống bát canh sâm này không hề khó. Bởi không chỉ vì hắn ta có nhiều cơ hội ra tay mà còn do hiện giờ, Thâm Nguyệt hoàn toàn chẳng đ ề phòng hắn ta.

Chỉ cần Thâm Nguyệt uống hết bát canh là hắn ta sẽ mang danh trung nghĩa, công thành danh toại.

Tất thảy mọi thứ vẫn giống như trước đây.

Đại Sở sẽ không thể vì nàng mà náo động hơn, có lẽ trên tri ầu sẽ xảy ra chút rắc rối phức tạp nhưng cũng còn lâu mới tới mức độ khó khăn.

Chẳng khác gì việc năm xưa hấn ta không cứu nàng, Đại Sở thay triều
đổi đại từ lâu, mọi thứ đều sóng yên bể lặng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 922

Trước kia Tầٰn Như Lương cho rằng bình lặٰng là chuyện rất tốt, nhưng bây giờ thì sao?

Rốt cuộc thế nào mới là trung nghĩa?

Trung nghĩa chính là hắٰn ta phải làm trái nhân tính, trái với lòng để mưu hại thê tử kết tóc của mình sao?

Trước đây, hắٰn ta và Thắٰm Nguyệt không cùng một trận doanh, mặc dù ghét nàng, hận nàng nhưng chưa bao giờ có ý nghĩ là muốn lấy mạng nàng cả. Còn bây giờ, trong lòng hắٰn ta lại nảy sinh tình cảm với người con gái này, vậy hắٰn ta còn có thể ra tay được sao?

Cho dù Thắٰm Nguyệt không yêu hắٰn ta, nhưng trong lòng Tầٰn Như Lương đã nhận định nàng chính là thê tử kết tóc của mình từ lâu rồi.

Vào lúc Thắٰm Nguyệt múc một thìa canh gà, định đưa lên miệng thì Tầٰn Như Lương đột nhiên giơ tay ra, túm lấy cổ tay nàng.

Thắٰm Nguyệt giật mình.

Không phải nàng kinh ngạc vì Tầٰn Như Lương đột nhiên giơ tay ra cản, nàng chỉ ngạc nhiên vì lực tay mà Tầٰn Như Lương sử dụng khi nắm lấy cổ tay mình lại mạnh hơn tưởng tượng vài phần.

Nàng nhìn Tầٰn Như Lương, kinh ngạc nói: “Tay người...”

Tầٰn Như Lương mím môi không đáp, chỉ vươn một tay lấy đi cái thìa trong tay Thắٰm Nguyệt, tay kia cầm bát canh gà đặt sang bên khác.

Thắٰm Nguyệt lộ ra vài biểu cảm, sau đó vô tư cười nói: “Người hắٰn canh gà mang tới cho ta, muốn nhìn ta uống nó, nhưng bây giờ lại không cho ta uống nữa là sao?”

“Cô không thể uống bát canh này”, Tần Như Lương nói chắc nịch.

Thẩm Nguyệt khẽ đáp: “Nhân sâm trăm năm là một loại dược liệu rất tốt, tại sao ta lại không thể uống?”

“Thì là không thể uống thôi!”. Hắn ta sợ Thẩm Nguyệt lại muốn cầm lấy bát canh gà nên lạnh mặt đứng dậy, đổ canh gà vào trong tô, cầm lấy tô rồi đi thẳng ra ngoài, đổ hết cả tô canh gà nóng xuống bồn hoa.

Đến khi hắn ta quay lại thì trong tô canh chỉ còn lại mấy miếng xương chưa được hầm mềm, nước thì hết sạch.

Tần Như Lương dần mạnh tô xuống bàn, im lặng nhìn chằm chằm Thẩm Nguyệt, giọng điệu có phần tức giận: “Tại sao cô lại không đề phòng ta? Lẽ nào ta đưa thứ gì, cô đâu uống hết à?”

Thẩm Nguyệt khẽ cong khóe môi, rất muốn cười: “Tần Như Lương, chính người đưa bát canh này tới, giờ lại tỏ thái độ gì thế?”

Tần Như Lương gằn từng chữ một: “Ta đã bỏ thêm lê lô vào trong canh này. Hôm qua ta không chỉ mang mỗi nhân sâm về, mà bên dưới nhân sâm còn có cả lê lô”.

Ánh mắt Thẩm Nguyệt hơi tối lại, nàng nhướn mày nói: “Chẳng phải lê lô cũng là một loại dược liệu sao, hầm chung với canh có tác dụng bổ mà”.

“Chẳng phải cô hiểu y thuật à, sao lại không rõ nếu lê lô nấu chung cùng nhân sâm sẽ tạo ra thứ gì?”

“Thứ gì cơ?”, Thẩm Nguyệt hỏi.

Tần Như Lương mấp máy môi, hạ giọng: “Hôm qua, sau khi từ trong cung về ta có tới tiệm thuốc hỏi, nếu nhân sâm và lê lô dùng chung chẳng những không hề bổ mà còn tạo thành độc tính. Mặc dù loại độc này không đến mức khiến người ta mất mạng ngay nhưng lại làm thương tổn

lục phủ ngũ tạng, khiến ngũ tạng dần dần suy kiệt, cuối cùng không chữa được mà mất mạng”.

Thẩm Nguyệt không hề bất ngờ, chỉ nói: “Hoàng đế muốn người hạ độc, giết ta chết?”

“Không phải hạ độc để cô chết, mà muốn cô chết bệnh”. Tần Như Lương nói: “Chỉ cần cô chết bệnh ở phủ tướng quân thì mọi chuyện đều sẽ được giải quyết”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 923

Thẩm Nguyệt nhìn Tần Như Lương, gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, nói: “Vậy sao người không nghe lời ông ta, người làm thế này chẳng phải là đang kháng chỉ sao? Không muốn làm đại tướng quân nữa à? Từ bỏ tì vết ðỡ rớt nữa sao?”

Tần Như Lương quay sang nhìn nàng, trậ̀n ngậ̀m nói: “Cô biết tại sao mà. Kinh thành này rất hung hiểm, cô thừa biết như thế mà vẫn cố chấp chạy về, đáng lẽ cô nên cảnh giác một chút, nếu không đến lúc đó chết thế nào cũng không biết đâu!”

Thẩm Nguyệt nhướn mày hỏi: “Tại sao ta lại không cảnh giác? Người đang trách ta không dệ̀ chừng người à? Nếu ta dệ̀ chừng người, phải chẳng người sẽ vui hơn?”

Tần Như Lương tức nghẹn nơi lồng ngực, cực kỳ khó chịu.

Hắn ta nhất thời không biết nên ðể Thẩm Nguyệt ðệ̀ phòng mình hay không ðệ̀ phòng mình thì tốt hơn. Dường như việc nàng dệ̀ chừng hắn ta cũng không thể khiến lòng người vui vẻ thoải mái ðược.

Thẩm Nguyệt tỏ vẻ bỡn cợt: “Hôm qua mới lấy ðược nhân sâm về, hôm nay ðã hầm canh gà mang tới, nhân sâm mà hoàng ðệ́ tặng, ta dám ăn hay sao? Ta vốn không ðịnh uống món canh gà của người, cho dù uống phải cũng không ðịnh nuốt xuống. Thế nhưng cho dù ta không cẩn thận uống phải một hớp, chắc hẳn cũng không thể lấy mạng ta ngay lập tức, nếu không ta vừa mới uống xong canh nhân sâm mà hoàng ðệ́ ban cho ðã chết ngặ́c, ðệ̉n ðại ra bên ngoài chẳng phải kỳ lạ lắm sao”.

Tần Như Lương lại sững người, cơn giận trước ðó còn chưa hạ hết bây giờ lại bùng lên.

Quả nhiên, Thẩm Nguyệt dệ̀ chừng hắn ta, càng khiến hắn ta không vui.

Tần Như Lương hỏi: “Thế nên, cô làm như vậy là ðệ̉ thăm dò ta?”

“Cũng không hoàn toàn là để thăm dò người, chỉ tiện thể cho người một con đường lui”.

Thẩm Nguyệt nói: “Nếu bạn này người không ngăn cản ta uống canh, không cần người nói rõ ra, ta cũng tự hiểu rõ lập trường của người rồi. Ta và người mỗi bên kiên trì với lý tưởng riêng, một bát canh gà coi như kết thúc duyên phận của ta và người trong quá khứ”.

Tần Như Lương càng thêm tức giận, đột ngột tiến lại gần Thẩm Nguyệt, giơ tay tóm lấy cổ áo nàng. Ngọc Nghiên thấy vậy lập tức xông tới định giúp đỡ, nhưng bị Thẩm Nguyệt giơ tay ngăn cản.

Tần Như Lương nhìn gương mặt nàng gần trong gang tấc mà nói: “Cô thăm dò ta, còn muốn kết thúc với ta? Cô là thê tử kết tóc se tơ của ta, chỉ cần ta còn sống ngày nào, nơi này vẫn còn là nhà của cô ngày đó! Cô tưởng ta muốn đầu độc cô sao, ngay từ đầu ta đã không định làm như vậy, nếu không phải vì trong trù phòng có lẽ có kẻ theo dõi, ta bất đắc dĩ mới phải bỏ lê lô!”

Thẩm Nguyệt sững người: “Này, người nổi giận như vậy làm gì? Người cần uống canh gà độc là ta cơ đấy, bây giờ nói rõ ra chẳng phải không sao rồi ư? Người dứt canh gà độc cho ta, ta thử lòng người, như thế rất công bằng”.

Tần Như Lương nhìn nàng chằm chằm đầy đau đớn: “Cái gì mà địa vị tướng quân, cái gì mà tiền đồ như gấm, cho dù là kháng chỉ, ta cũng chấp nhận. Trước đó ta mù mắt, ta khốn nạn, ta chỉ tin những gì mà ta tận mắt trông thấy, nhưng ta vẫn muốn dốc hết sức lực, tìm lại và bù đắp khoảng thời gian và những nỗi tiếc mà ta đã khuyết thiếu trong vận mệnh của cô”.

Thẩm Nguyệt trợn mắt nhìn hắn ta, trong đôi mắt gần sát sạt của Tần Như Lương, nàng nhìn thấy sự kiên định.

Chính bản thân nàng cũng sửng sốt.

Nhưng ngay khi nàng đang sửng sốt, ánh mắt của Tần Như Lương hướng xuống, lướt tới đôi môi không cần thoa son vẫn đỏ hồng của nàng.

Ngay sau đó, Tần Như Lương túm lấy vai nàng, cúi đầu gặm môi nàng.

Khí thế của hắn cứ như càn quét vạn quân, bá chiếm cả ngọn núi đẽ xưng vương, làm Thẩm Nguyệt lập tức hoàn hồn trong thoáng chốc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 924

Thẩm Nguyệt giật mình phát giác, không biết đôi tay của T`ân Như Lương trở nên mạnh mẽ như vậy từ lúc nào.

Ngày thường tên này che giấu rất khéo, không hề để lộ ra chút manh mối nào.

Bây giờ tên này không dùng đôi tay của mình cho mục đích đoan chính mà lại dùng để giam cầm nàng, cưỡng hôn nàng!

Đúng là nghĩ thôi cũng thấy bực!

Thẩm Nguyệt cắn chặt khớp răng, dù cho T`ân Như Lương tổn công tổn sức thế nào cũng không tấn công vào trong được, nhưng hắn ta chẳng hề bỏ cuộc, lấy lùi làm tiến, vừa lặng lẽ đợi thời cơ vừa liên tục hôn lên hai cánh môi của Thẩm Nguyệt.

Hắn ta khó lòng kiềm chế bản thân, không ngừng lại được.

Hóa ra đôi môi của nàng mềm mại đến thế, hơi thở của nàng thơm tho động lòng đến thế.

Đó là tư vị mà T`ân Như Lương chưa từng nếm thử bao giờ, giống như quả mọng hình thành trên cây, hắn ta đi qua bất giác thấy khát nước và khó chịu, đợi khi hái quả xuống ăn thử mới biết mùi vị chạm tới tận xương tủy.

Thẩm Nguyệt mang đến cho hắn ta cảm giác này.

Nàng giãy giụa khiến trâm cài lỏng ra, nhưng không dám mở miệng chửi mắng, chỉ có thể trợn mắt nhìn T`ân Như Lương, còn hắn ta coi như không thấy.

Sau đó nhân lúc T`ân Như Lương chăm chú vào đôi môi mình, Thẩm Nguyệt đột ngột nâng đầu gối lên, huých mạnh một cái vào bụng dưới của hắn ta.

Ai bảo người hống hách, xem ta có làm người bán thân bất toại không!

Kết quả là Tần Như Lương lùi về sau, né được chỗ yếu hại trong gang tấc. Thảm Nguyệt có được cơ hội này lập tức đẩy Tần Như Lương ra, vung tay tát vào mặt hắn ta.

Tần Như Lương sờ sờ gương mặt mình, thấy Thảm Nguyệt kéo tay áo chùi môi thật mạnh, sau đó chỉ vào hắn ta, tức tối mắng rằng: “Tần Như Lương, mẹ kiếp, nếu người còn dám làm bậy, lão tử đập chết người!”

Tần Như Lương không hề nổi giận mà còn bật cười.

Hắn ta giống như đứa trẻ ăn vụng kẹo, mỉm cười vui vẻ, hào sảng mà tuấn tú.

Đột nhiên họ dường như quay về thời điểm trước kia, dưới gốc cây ngân hạnh, ánh nắng lọt qua tán lá tạo thành đốm sáng hắt lên người hắn ta, hắn ta vẫn là chàng thiếu niên mắt to mày rậm luôn tủm tỉm cười đó.

“Mẹ kiếp, người còn cười được!”, Thảm Nguyệt quơ lấy chiếc bát rỗng bên bàn ném về phía Tần Như Lương.

Tần Như Lương né nhanh như chớp, chiếc bát sượt qua người hắn ta rồi vỡ tan tành trên bậc cửa bên ngoài, âm thanh giòn tan vang lên rất vui tai.

Tần Như Lương liếm môi như nhớ lại dư vị kia, hắn ta đáp: “Nếu ta nhớ không nhầm thì đây là lần đầu tiên ta hôn cô. Tuy rằng cô không chịu phối hợp, nhưng là lần ta cảm thấy tuyệt vời nhất”.

Thảm Nguyệt tỏ ra chán ghét, nàng phẫn nộ nói: “Nhưng ta cảm thấy như bị lợn húc ấy”.

Tần Như Lương đáp: “Thảm Nguyệt, chỉ riêng chút ngọt ngào của ngày hôm nay cũng đủ để ta vì cô mà đạp lên chông gai rồi, không oán thán, không hối hận”.

Nói xong, hắn không đùa giỡn thêm, quay người rời khỏi Trì Xuân Uyên.

Thẩm Nguyệt thoáng sửng sốt, sau đó nhanh chóng hoàn hồn, nói rất rõ ràng ràng mạch với bóng lưng của Tần Như Lương: “Tần Như Lương, người nghe cho rõ, ta không yêu người”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 925

Tần Như Lương khựng lại, dù không quay đầu nhưng hắn ta vẫn đáp lời: “Ta biết, nhưng ta vẫn không muốn bỏ cuộc. Thứ ta muốn tìm lại không chỉ có chuyện cũ và quá khứ đã mất, mà còn là chính bản thân ta nữa”.

Những năm qua, hắn vẫn luôn sống trong sai lầm.

Cho dù Thẩm Nguyệt không yêu hắn ta cũng không sao.

Hắn ta biết bản thân mình trước kia cũng từng có được.

Thẩm Nguyệt cảm thấy Tần Như Lương bị điên rồi.

Nếu hắn ta muốn làm đống bọ với nàng về mặt chiến lược, nàng hoàn toàn đồng ý, nhưng nếu hắn ta muốn dây dưa tình cảm, đi đâu này khiến người ta vô cùng đau đầu.

Trên đường quay về, Tần Như Lương không còn ngăn cản Thẩm Nguyệt và Tô Vũ thân mật nữa, nàng còn tưởng rằng Tần Như Lương tỉnh ngộ rồi, nghĩ thông suốt rồi, buông tay rồi.

Nhưng không ngờ rằng hắn ta vẫn quẩn riết không buông.

Chuyện trước kia đã qua lâu rồi, hướng hồ đó cũng chỉ là chuyện giữa Thẩm Nguyệt của ngày trước và Tần Như Lương.

Sở dĩ Thẩm Nguyệt lựa chọn vạch trần chân tướng cũng chỉ vì muốn Tần Như Lương nhìn rõ con người Liễu Mi Vũ, cũng để tẩy sạch oan khuất cho Thẩm Nguyệt trước kia.

Bây giờ nghĩ lại, chân tướng của chuyện xưa việc cũ đã thổi bùng lên ý chí đấu tranh của Tần Như Lương, hình như hắn ta còn lún sâu hơn, đúng là thiệt thòi.

Thẩm Nguyệt lau môi mình hết lần này đến lần khác, lau đến mức môi còn sưng hơn hôm qua. Quay đầu trông thấy Ngọc Nghiên vẫn còn đờ ra, nàng không khỏi đành mặt hỏi: “Mất hồn rồi à?”

Ngọc Nghiên hoàn hồn, nhìn Thẩm Nguyệt với vẻ vô tội: “Hả?”

“Ban nãy trông thấy Tần Như Lương bộc phát thú tính, người ở bên cạnh trợ mắt đứng nhìn, sao không ngăn cản hắn ta?”, Thẩm Nguyệt hỏi.

“Nô tì... nô tì...”, Ngọc Nghiên mở to đôi mắt loang loáng nước, mặt mũi đỏ bừng: “Đến giờ vẫn chưa hoàn hồn cho lắm...”

Cũng phải, nàng ta là một nha hoàn, ngày thường chỉ biết chăm sóc chủ tử, thế giới tình cảm là một mảnh trắng xóa, đã từng trải qua chuyện nam nữ bao giờ đâu.

Chỉ riêng cảnh tượng ban nãy đã khiến nàng ta mặt đỏ chân run rẩy, cảm thấy ban ngày ban mặt mà làm vậy thật thiếu lễ độ nên lấm bầm trong lòng rằng phi lễ chớ nhìn, đâu còn tâm trí nào mà xông tới ngăn cản nữa.

Hướng hồ đến cả Ngọc Nghiên cũng cảm nhận được, bây giờ tướng quân đối xử với công chúa không còn chút ác ý nào nữa, hắn ta chỉ muốn tốt cho công chúa. Ngay chính nụ hôn cưỡng ép đột nhiên ập tới cũng chỉ khiến nàng ta cảm nhận được tình yêu tràn đầy mà tướng quân dành cho công chúa.

Ngọc Nghiên thẫn cảm thấy, hắn ta tốt hơn tên Tô Vũ kia nhiều chứ.

Thẩm Nguyệt cũng không so đo với nàng ta, chỉ nói: “Lần sau phản ứng nhanh nhen một chút, đừng để”

“Đến cả công chúa còn không kịp phản ứng, nói gì là nô tì...”, Ngọc Nghiên còn chưa nói xong, Thẩm Nguyệt đã đảo mắt nhìn sang khiến nàng ta ngậm miệng ngay lập tức.

Thẩm Nguyệt nói: “Người nên đi lấy nước đi”.

“Công chúa nước làm gì vậy?”

“Súc miệng”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 926

Ngọc Nghiên lâm bầm: “Chỉ là hôn một cái thôi mà, nô tì cảm thấy không cần súc miệng... đâu”.

Thẩm Nguyệt đi ầm tĩn nhìn nàng ta thêm lần nữa, nàng ta lập tức quay đầu chạy ra ngoài: “Công chúa đợi chút, nô tì sẽ đi lấy nước cho công chúa ngay!”

Thẩm Nguyệt nhìn theo bóng lưng của Ngọc Nghiên, nghĩ thế nào cũng thấy nha hoàn của mình sắp bị người ta lừa mất rồi.

Ngọc Nghiên nhanh chóng lấy nước, Thẩm Nguyệt đứng dưới mái hiên súc miệng hết lần này đến lần khác.

Ngọc Nghiên ở bên cạnh nói: “Công chúa, đủ rồi mà, người đã rửa bao nhiêu lần rồi... Nếu cứ rửa nữa, nô tì sợ da môi cũng bị người rửa bọt đi mất”.

Thẩm Nguyệt ngậm nước trong miệng, lúng búng nói: “Không được, ta vẫn phải rửa thêm”.

Khi Thẩm Nguyệt vẫn mãi miết súc miệng không biết chán, Ngọc Nghiên ở bên cạnh lần bầm rằng: “Thực ra, nô tì cảm thấy tướng quân sau khi thay đổi từ trong ra ngoài cũng rất tốt mà”.

Thẩm Nguyệt không để ý mà chỉ nói: “Chẳng phải người ta có câu ‘Đánh kẻ chạy đi không ai đánh người chạy lại’ sao? Tướng quân chịu quay đầu, đó là chuyện mà ngàn vàng cũng khó mua nổi”.

“Hiện giờ Liễu thị không có ở đây, nơi này chỉ có mình phu nhân tướng quân là công chúa người, tướng quân lại một lòng với công chúa, nô tì cảm thấy người so với bên ngoài còn...”

Thẩm Nguyệt phun ra ngụm nước, nghiêng đầu liếc Ngọc Nghiên. Ngọc Nghiên nhe nhếch môi, nói tiếp cũng không được mà ngừng lại cũng

chẳng xong.

Thâm Nguyệt nhướng mày nói: “Tần Như Lương thật sự tốt tới vậy sao?”

Vừa thấy nàng nhắc tới đi ầu này, Ngọc Nghiêן lập tức hào hứng đắp: “Chẳng phải thế sao, tướng quân rất quan tâm công chúa, nô tỳ thấy không ai hơn đượ. Trước đây tướng quân bị Liễu thị mê hoặc, nhưng hiện giờ đã tỉnh táo rồi, thái độ đối với Liễu thị vô cùng cương quyết. Có thể thấy là tướng quân đã cải tà quy chính rồi mà”.

Ngọc Nghiêן nhìn Thâm Nguyệt, hỏi dò: “Hay là công chúa thử cân nhắc xem sao?”

Thâm Nguyệt hỏi: “Hắn ta đã cho người ích lợi hay bỏ bùa mê thuốc lú gì rồi hả?”

“Tướng quân không hề cho nô tỳ lợi ích, cũng chẳng bỏ bùa bỏ ngải gì hết”.

“Thế mà người còn nói đỡ cho hắn...”, Thâm Nguyệt nói tiếp: “Người chuyển sang phe hắn từ lúc nào thế hả?”

“Nô tỳ chỉ ăn ngay nói thật, kể hết những gì mình nhìn thấy thôi”.

Thâm Nguyệt nheo mắt: “Nếu người đã thấy hắn ta tốt như thế, vậy ta để người đi hầu hạ hắn nhé?”

Ngọc Nghiêן nghe mà cuống cuống giậm chân mấy cái: “Nô tỳ chỉ nghĩ cho công chúa thôi, vậy mà người còn giấu cợt nô tỳ! Nô tỳ không đi đâu hết á!”

Thâm Nguyệt đưa chén cho nàng ta: “Lấy thêm một chén nữa tới đây”.

Vừa nãy, lúc Tần Như Lương đến, Thôi thị không có mặt ở Trì Xuân Uyển. Hiện giờ bà ta mới quay về, thấy bậu không khí trong phòng là lạ

bèn hỏi: “Sao công chúa lại súc miệng vậy, vẫn còn sớm mà, lẽ nào người muốn đi nghỉ ngơi sao?”

Thẩm Nguyệt còn chưa kịp dặn dò Ngọc Nghiên rằng tốt nhất đừng để Thôi thị biết chuyện mà hôm nay Tần Như Lương đã làm với nàng.

Ai ngờ Ngọc Nghiên lại nhanh miệng hơn bất cứ ai, Thẩm Nguyệt chưa kịp ngăn cản thì đã nghe thấy nàng ta nói: “Vừa nãy tướng quân tới đây, sau đó công chúa liền súc miệng chứ sao”.

Thôi thị ngẩn ra: “Tướng quân đến và công chúa súc miệng... liên quan gì với nhau?”

“À, Ngọc Nghiên này, người đi...”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 927

Thẩm Nguyệt còn chưa dứt lời thì Ngọc Nghiên đã nhanh miệng đáp trước: “Lúc tướng quân tới đã hôn công chúa!”

Thẩm Nguyệt bụm trán: “Ngọc Nghiên, người lắm lời quá đấy”.

Thôi thị kinh ngạc: “Hôn công chúa? Ngọc Nghiên, sao cô lại để tướng quân làm ra việc cợt nhả như thế với công chúa vậy chứ!”

Ngọc Nghiên đáp: “Hiện giờ tướng quân và công chúa vẫn đang là phu thê, cũng không tính là cợt nhả mà! Ta còn thấy đúng lý ấy chứ. Hơn nữa tướng quân cao lớn mạnh mẽ như thế, công chúa còn chẳng chống lại được thì sao ta ngăn cản nổi đây?”

Vẻ mặt Thẩm Nguyệt giần giật liên hồi.

Nha đầu Ngọc Nghiên này đúng là không biết giữ miệng gì hết!

Mới hai, ba câu đã kể sạch toàn bộ ra rồi.

Thôi thị vốn là người do Tô Vũ phái tới nên tất nhiên sẽ theo phe Tô Vũ, để bà ta biết chuyện này thì chắc chắn Tô Vũ cũng sẽ biết.

Không phải Thẩm Nguyệt chột dạ, nàng chỉ không muốn để Tô Vũ biết chuyện này.

Nàng cảm thấy mình có tiếp xúc kiểu đó với Tần Như Lương vốn là chuyện vừa giận vừa uất.

Thôi thị nhìn Ngọc Nghiên, thở dài: “Cô... Ài, đúng thật là hồ đồ”

Ngọc Nghiên đáp: “Ta hồ đồ chỗ nào, ta tỉnh táo lắm nhé! Người hồ đồ chính là nhị nương thì có”.

Thôi thị không để ý nàng ta, chỉ khẩn trương nhìn Thâm Nguyệt, quan tâm hỏi han: “Tướng quân có làm khó công chúa không? Là lỗi của nô tỳ, nếu biết tướng quân sẽ đến, đáng lẽ nô tỳ không nên đi đâu cả”.

Mặt Thâm Nhân tê liệt: “Chuyện này không phải lỗi của người. Cứ coi như ta bị chó gặm đi, súc miệng vài lần là được rồi”.

Dứt lời, nàng ngó Ngọc Nghiê n r ồi lại nhìn Thôi thị, đặt ghế trước cửa ng ồi xuống: “Xem ra trong nửa năm ta không ở đây, giữa Ngọc Nghiê n và nhị nương đã xảy ra chuyện gì đó. Hôm nay ta có mặt, nếu giữa hai người xảy ra hiểu lầm gì thì cứ nói thẳng, tránh việc cứ nén mãi trong lòng lại khó chịu”.

Vừa nãy Ngọc Nghiê n còn tranh luận với Thôi thị, cố ý lòi chuyện của Tần Như Lương ra nói, chẳng rõ là muốn kích thích Thôi thị hay kích thích Tô Vũ đứng sau Thôi thị nữa.

Hiện giờ Thâm Nguyệt hỏi thẳng ra, nhưng cả hai đều im như thóc.

Thâm Nguyệt hỏi: “Nhị nương, người muốn nói gì không?”

Thôi thị nói: “Nô tỳ tự nhận là giữa mình và Ngọc Nghiê n không hề có hiểu lầm gì cả! Công chúa vẫn nên hỏi Ngọc Nghiê n thì hơn”.

Thâm Nguyệt nhìn Ngọc Nghiê n: “Người nói đi! Có gì thì cứ nói thẳng, ta không thích vòng vo tam quốc”.

Ngọc Nghiê n nín lặng hồi lâu, cuối cùng lầm bầm: “Nô tỳ không có gì để nói cả”.

Thâm Nguyệt cất lời: “Vậy thì sao người lại bất mãn với nhị nương?”

Ngọc Nghiê n ngẩng đầu nhìn Thâm Nguyệt bằng ánh mắt mong đợi, muốn nói lại ngập ngừng, nhưng cuối cùng vẫn thốt: “Nô tỳ không hề..”

Nha đầu này... chắc chắn có chuyện gì đó rồi! Nhưng nhị nương đã theo Thâm Nguyệt bao lâu nay, nàng hiểu rất rõ tính tình của bà ta.

Thâm Nguyệt không biết giữa hai người họ đã nảy sinh xích mích gì.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 928

“Thật sự không có sao?”

Ngọc Nghiên nói: “Lúc công chúa không ở đây, rất nhiều chuyện đều do nhị nương quyết định, bà ấy đã giúp nô tỳ rất nhiều, nô tỳ cũng học được nhiều đi đâu từ bà ấy. Nhị nương là trưởng bối, nô tỳ không được quyền bất mãn hay ý kiến gì cả”.

Câu trả lời này quá đúng trọng tâm, nhưng người nói vẫn chưa hề mở lòng hoàn toàn.

“Chỉ có vậy?”

Ngọc Nghiên đáp: “Chỉ vậy thôi ạ!”

“Nhưng ta nhớ trước đây, lần nào nhắc đến nhị nương là người cũng rầu rĩ không vui, như thể có chuyện gì muốn nói vậy. Hôm nay có cơ hội thì người lại không chịu nói rõ, sau này sẽ không còn cơ hội khác đâu đấy”.

Thẩm Nguyệt vẫn muốn cho Ngọc Nghiên cơ hội để nàng ta nói ra tất cả.

Ngọc Nghiên cắn môi, im lặng không đáp.

Thẩm Nguyệt thoáng sần nảo, tính tình nha đầu này còn âm ỉ hơn cả nàng, lúc cho phép nói thì lại không chịu thổ lộ gì.

Thôi thị bỗng lên tiếng: “Công chúa, Ngọc Nghiên không sai, có lẽ do thấy nô tỳ là người nơi khác đến phục vụ người nên mới có đôi chút khúc mắc thôi. Mong công chúa khoan dung với Ngọc Nghiên hơn”.

Thẩm Nguyệt nói: “Các người đều là người bên cạnh ta, nếu đã không có hiểu lầm gì thì sau này không được phép đôi co nhau trước mặt ta nữa, ta mà nghe thấy thì sẽ phạt đấy. Việc này tạm bỏ qua, đừng nhắc lại nữa”.

Ngọc Nghiện ṝi ṝi quay v̄ề phòng dọn dẹp.

Thôi thị v̄ẫn đứng trong việ̣n, lòng có chút không yên: “Hôm nay tướng quân có... cưỡng ép gì công chúa không?”

Thẩm Nguyệt đợ mặt đ̄áp: “Chỉ hôn chút thôi, không còn gì khác”.

Ngừng gīây lát, Thẩm Nguyệt lại nói: “Chuyện này thì mình người biết là đ̄ược r̄̄i, đừng nói với h̄̄n”.

Thôi thị đ̄áp: “Công chúa không cho nô tỳ nói thì nô tỳ sẽ không đ̄ề cập nửa lời”.

Làm vậy ch̄̄ng khác nào có t̄ật gīật mình! Như này không đ̄ược mà thế kia cũng ch̄̄ng xong, bởi vậy tâm trạng nguyên ngày hôm đ̄ó của Thẩm Nguyệt cực kỳ không ổn.

Buổi tối lúc nằm trên gīường, lòng nàng v̄ẫn rất ấm ức.

Nàng chỉ muốn làm vậy với Tô Vũ, chỉ muốn dâng hiến tất th̄ảy cho h̄̄n.

Chỉ không muốn đ̄ể cho bất cứ ai khác chạm vào mình.

Tâm trạng của Ngọc Nghiện cũng khá sa sút, sau khi ém ch̄̄n xong cho Thẩm Nguyệt, nàng ta cất lời: “Công chúa nghỉ ngơi đi ạ, nô tỳ lui xuống trước”.

“Đứng lại”.

Ngọc Nghiện kh̄̄ng lại.

Thẩm Nguyệt lại nói: “Quay vào đây”.

Ngọc Nghiện nóng lòng đi tới, đứng cạnh gīường Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt thở dài, kh̄̄e nói: “Ta biết người kính trọng nhị nương, nếu có bất mãn thì cũng không phải bất mãn với bà ấy”.

Ngọc bửu môi.

Thâm Nguyệt lại nói: “Ta cũng biết người muốn tốt cho ta...”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 929

Ngọc Nghiên nhoài người bên cạnh giường, từ cầm lên mép giường, nhìn nàng bằng ánh mắt đáng thương: “Công chúa...”

Thẩm Nguyệt giơ tay bẹo má nàng ta, cất lời: “Người nói cho ta nghe xem, tại sao hấn lại khiến người có định kiến vậy hả? Ta nhớ lúc rời kinh, người đâu có bài xích đối phương như thế”.

Ngọc Nghiên nín nhịn hồi lâu, cuối cùng vẫn đáp: “Hấn là sư phụ của công chúa, theo vai vế thì người đó chính là trưởng bối của người”.

“Ta biết”.

Ngọc Nghiên mở to mắt, lại nói: “Khi công chúa nước mất nhà tan, hấn đã dẫn dắt theo một nhóm quần thần đầu hàng, phản bội công chúa”.

“Chuyện này ta cũng biết. Đó là thời thế đưa đẩy, nếu hấn không làm vậy thì những quần thần kia cũng sẽ có kết cục không tốt”.

Ngọc Nghiên chán nản nói tiếp: “Rõ ràng trước đây công chúa từng căm hận hấn rất nhiều vì những chuyện này”.

Thẩm Nguyệt dịu dàng cất lời: “Người chỉ biết những chuyện này mà không biết rất nhiều thứ khác. Người đàn ông đó đã vì ta mà không chút sợ hãi ngại ngùng thứ gì, vì ta mà chảy máu nhiều lần, cũng bị tổn thương vì ta, trên người chằng chịt thương tích.

Hấn hi vọng ta được sống dưới ánh mặt trời, mặc kệ bản thân phải hành tẩu trong bóng đêm. Hấn hi vọng ta sống trong tín ngưỡng của dân chúng, mặc kệ bản thân bị người người bêu danh.

Thế nên tại sao ta lại phải quan tâm trước đây hấn là ai, từng làm gì?”

“Trên thế gian này khó có cô gái nào không phải lòng một người đàn ông như vậy. Ta cũng không ngoại lệ”.

“Hiện giờ đi đâu ta mong không phải là hấn trả giá bao nhiêu vì ta, chỉ mong rằng hấn sẽ không bị tổn thương hay bệnh tật nữa, mong hấn không tiếp tục gặp thêm nguy hiểm mà có thể sống lâu trăm tuổi, mãi mãi mạnh khỏe”.

Ngọc Nghiên không nói nên lời, vẫn còn muốn tìm lý do thuyết phục Thẩm Nguyệt: “Vậy còn Bắp Chân thì sao? Nô tỳ cảm thấy người kia tâm cơ thâm trầm, lạnh lùng vô tình, chưa biết chừng chỉ giả bộ đối tốt với công chúa. Công chúa không nhìn rõ bản chất của hấn nhưng cũng nên suy nghĩ cho Bắp Chân”.

Chủ tớ hai người thân thiết như chị em, cả hai nhẹ nhàng thủ thỉ tâm sự về vấn đề này.

Thẩm Nguyệt nói: “Sao ta lại không suy nghĩ cho Bắp Chân chứ? Đến cả tên thằng bé cũng là do hấn đặt cho đấy”.

Ngọc Nghiên bĩu môi: “Đó cũng là vì muốn khiến công chúa vui, muốn mê hoặc người mà thôi! Bên ngoài giả bộ yêu thích Bắp Chân, từ đó khiến người vui vẻ chấp nhận hấn!”

Thẩm Nguyệt rất muốn bật cười: “Sao người lại biết là hấn không thích Bắp Chân hả?”

Ngọc Nghiên đáp: “Bắp Chân không phải con ruột của người đó, sao hấn lại thích được, lẽ nào lại muốn nuôi con của người khác? Công chúa, nô tỳ biết chắc hấn không ưa gì Bắp Chân!”

“Sao người biết được?”

“Người nghĩ mà xem, nếu sau này hấn ta thật sự trở thành cha của Bắp Chân thì chính là cha dượng rồi! Trên đời này, liệu có được mấy người cha dượng đối xử thật lòng với con trai của người khác? Bao nhiêu vụ việc cha dượng ngược đãi con riêng đã xảy ra! Ngoài mặt hấn ta giả bộ tốt với Bắp Chân, nhưng lúc công chúa không có mặt sẽ lại ngược đãi, chưa biết chừng còn muốn vứt bỏ Bắp Chân nữa! Thế thì Bắp Chân sẽ đáng thương biết nhường nào!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 930

Thẩm nguyệt im lặng hồi lâu mới nói: “Vậy tướng quân thì tốt ư? Tướng quân cũng đâu phải cha ruột của Bắp Chân”.

Ngọc Nghiên nheo mắt, mãi sau mới nói: “Nô tỳ cũng đâu phải cực kỳ ủng hộ tướng quân, dù sao nếu muốn tìm cha dượng cho Bắp Chân, nô tỳ cảm thấy vẫn nên cẩn thận xem xét, còn bản thân nô tỳ không đề cao Tô đại nhân”.

Thẩm Nguyệt vuốt cằm, sau đó nói: “Theo lời người, sau này ta muốn tái giá thì sẽ rất khó nhỉ?”

Ngọc Nghiên nói: “Hay là công chúa hãy cân nhắc đến việc tìm lại cha ruột của Bắp Chân đi? Người như Liên công tử cũng khá ổn, có đi ầu ruột thịt vẫn tốt hơn. Nếu người tìm lại cha ruột của Bắp Chân thì nô tỳ sẽ không nói gì nữa”.

Thẩm Nguyệt cũng không dám chắc chắn rốt cuộc Tô Vũ có thích Bắp Chân hay không, vì những người làm chuyện lớn như hắn thường không thích trẻ con.

Nhưng Thẩm Nguyệt cũng nhớ rất rõ cảnh tượng Tô Vũ dạy một đứa nhóc đọc sách trong tiểu viện, mặc dù không quá thân cận nhưng cũng coi như hài hòa.

Thẩm Nguyệt nghĩ, tính cách của Bắp Chân vốn trầm lặng, có lẽ sẽ khá hợp với Tô Vũ.

Thẩm Nguyệt nói: “Cha ruột của Bắp Chân chưa từng tới nhận con. Một là đối phương không hề biết mình có con, chỉ là phong lưu một đêm, loại người rác rưởi như thế, không cần cũng được! Hoặc cũng có thể là biết mình có con trai nhưng không dám nhận, nếu là trường hợp này thì quá kém cỏi, còn cần kẻ đó làm gì?”

Ngọc Nghiên không phản bác được câu nào.

Thẩm Nguyệt nói rất nhiều, nàng không ép Ngọc Nghiên hiểu cho mình, chỉ mong là Tô Vũ sẽ không bị người bên cạnh mình hiểu lầm.

Thẩm Nguyệt hỏi: “À, Liên Thanh Châu đâu? Từ lúc quay về tới giờ vẫn chưa gặp hắn, không biết cuộc sống của hắn có ổn không?”

Ngọc Nghiên đáp: “Lúc trước nô tỳ nhận được tin Liên công tử đã không còn ở kinh thành mà rời kinh từ lâu rồi”.

“Rời kinh rồi? Có nói là đi đâu không?”

“Không ạ, chắc là đi nơi khác buôn bán”, Ngọc Nghiên cố nén nhưng cuối cùng vẫn thốt thành lời: “Liên công tử là người tốt, nếu lúc trước biết Bắp Chân bị người trong cung đưa đi thì Liên công tử chắc sẽ bất chấp tất cả để vươn tay giúp đỡ. Chỉ là... công chúa, nhị nương...”

Nói tới đây, nàng ta lại bị Thẩm Nguyệt ngắt lời: “Ngày hôm nay không phải đã nói rồi sao, sau này không được đôi co nhau nữa. Nếu khi đó đã chọn không nói rõ vậy thì về sau hãy giữ kín trong lòng đi”.

Muốn thì nói luôn trước mặt, khi đã bỏ lỡ rồi thì Thẩm Nguyệt cũng không muốn nghe nữa.

Ngọc Nghiên chỉ đành nuốt những lời muốn nói xuống, sau đó lại im lặng.

Hôm sau lúc rời giường, Thẩm Nguyệt lại súc miệng thêm mấy lần.

Mọi thứ trong Trì Xuân Uyển đều quay lại trạng thái bình thường.

Buổi sáng Trần Như Lương lại tới, còn mang theo một tô canh gà.

Lúc hắn ta bước vào, Thẩm Nguyệt đang ngỡ trong phòng rung chân, nhìn thấy hắn ta liền mắng ngay: “Đồ ối, người còn dám tới nữa à?”

Trần Như Lương thấy dáng vẻ “xù lông” đó của nàng, tâm trạng lập tức tốt hẳn, hắn ta mỉm cười, nói: “Ta đâu làm gì trái lương tâm, tại sao lại không dám tới?”

Ngọc Nghiên và Thôi thị đứng chắn trước mặt Thẩm Nguyệt, nếu như Tần Như Lương dám động tay động chân lần nữa thì chắc chắn sẽ không xong với bọn họ.

Đấu võ m ãm với Thẩm Nguyệt mấy việc lật vậ thế này không biết có được coi là tìm niềm vui trong khổ đau không nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 931

Tần Như Lương nhìn Thẩm Nguyệt, sau đó chỉ vào khoe mắt mình, nói: “Tối hôm qua ngủ không ngon à? Mắt có quầng thâm rồi kìa”.

Hắn ta không nói còn đỡ, vừa cất lời là lại khiến Thẩm Nguyệt tức giận.

Tần Như Lương cười nói: “Còn ta thì ngủ ngon lắm”.

Thẩm Nguyệt nheo mắt: “Giờ đây hình như người thích cười đấy nhỉ, bị canh gà ám não rồi à”.

“Bao năm nay ta đã không được cười thoải mái rồi. Sao, cô chỉ cho phép bản thân cười, còn ta thì không được phép à?”. Hắn ta đưa canh gà cho Ngọc Nghiên: “Mang đi đồ đi”.

Ngọc Nghiên nhìn Thôi thị, thấy bà ta khẽ gật đầu với mình thì mới bung tô canh đi ra ngoài, đổ canh vào trong bồn hoa.

Ngọc Nghiên đi ra ngoài nhưng Thôi thị vẫn ở lại, Tần Như Lương muốn làm mấy chuyện vặt nhỏ cũng khó, huống hồ hiện giờ Thẩm Nguyệt vẫn rất đêphòng hắn ta.

Thẩm Nguyệt liếc nhìn nồi canh đặc sệt mỡ trong tay Ngọc Nghiên, cười lạnh: “Con gà này chết oan thật, người không cảm thấy mỗi ngày một con gà là lãng phí nhưng ta lại thương số hoa mình trồng lắm đây”.

Tần Như Lương nói: “Vậy từ mai ta chuyển sang hầm bồ câu nhé?”

Thẩm Nguyệt trợn mắt, sau đó liếc tay hắn, hỏi: “‘Móng vuốt’ của người khỏi rồi à?”

Tần Như Lương cũng nhìn tay mình rồi đáp: “Vẫn chưa”.

“Người lừa ai đấy, rõ ràng hôm qua dùng sức mạnh lắm mà”.

Tần Như Lương nói: “Hôm qua là do hăng hái quá cho nên mới có sức hơn bình thường”.

Thẩm Nguyệt đá chân về phía Tần Như Lương, nhưng hắn ta đã kịp né sang bên cạnh. Tần Như Lương nói: “Từ từ nói chuyện thôi, cô động tay động chân gì thế”.

Thẩm Nguyệt cất lời: “Hắn bắt đầu chữa cho người từ khi nào? Sao người lại giấu diếm?”

Tất nhiên nàng biết, ngoài Tô Vũ ra thì trên đời không có người nào khác chữa khỏi được cho đôi tay của hắn ta.

“Trước đây có châm cứu vài lần, mới ổn hơn chừng ba đến năm phần gì đó. Nếu muốn khỏi hẳn thì vẫn phải chăm sóc thêm”.

“Chỉ châm cứu thôi cũng giúp người đỡ được?”

Tần Như Lương nhìn nàng nói: “Sao có thể chỉ châm cứu thôi được, lúc cô không biết đã dùng lưỡi dao mỏng rạch vài cái, nhưng vết tích quá nhỏ nên khó phát hiện thôi. Về sau vẫn phải châm cứu thêm thì mới khỏi được, có đi đâu sau khi về kinh không còn cơ hội nữa”.

Thương tích của hắn ta là do Tô Vũ chữa trị, tất nhiên cũng chỉ mình Tô Vũ mới biết rõ cách thức.

Qua biểu hiện của Tần Như Lương, từ khi hồi kinh tới giờ, Thẩm Nguyệt không hề phát hiện dấu vết gì hết, nếu không phải hôm qua cảm nhận được lực tay của hắn ta thì nàng còn tưởng hai tay của hắn ta đã bị phế hẳn rồi.

Thẩm Nguyệt nói: “Người biết đóng kịch thật đấy”. Những người xung quanh nàng, ai cũng là diễn viên giỏi cả rồi!

“Cũng bình thường”.

“Bình thường cái đầu người ấy!”. Nếu không phải Thôi thị và Ngọc Nghiên cản lại, có khi Thâm Nguyệt đã nhảy dựng lên đuổi đánh Tần Như Lương luôn rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 932

Tần Như Lương không đùa với nàng nữa, hắn ta nghiêm nghị nói: “Vài ba ngày sau khi món canh này được đưa tới, đáng lẽ cô phải bị bệnh nằm liệt giường mới phải”.

“Rồi sao, người tính làm như thế nào?”, Thẩm Nguyệt tức giận hỏi lại dù đã cố giữ bình tĩnh.

“Ta dự định để cô đỡ bệnh, như thế cũng là một phương pháp kim thiềm thoát xác”.

Thẩm Nguyệt trầm ngâm trong chốc lát rồi đáp: “Người muốn ta đỡ bệnh để thoát thân sao? Lần này ta quay về vì muốn cứu Bấp Chân, hiện giờ Bấp Chân vẫn còn trong cung, thế mà ta đỡ bệnh cho xong chuyện, ta mà chết, liệu Bấp Chân sống nổi mấy ngày?”

Tạm thời không tính đến những thứ này, nhân sâm và lê lô là do hoàng thượng ban, ta có bị trúng độc hay không, lẽ nào thái y không kiểm tra ra được? Người cảm thấy hoàng đế có thể chữa lại con đường sống cho ta không, ông ta chỉ hận không thể khiến ta chết đi, dù ta còn giữ được chút hơi tàn, ông ta cũng nóng lòng bõ thêm một nhát. Thế nên, ta có bao nhiêu cơ hội thoát chết ngay trước mắt ông ta?”

Tần Như Lương biết, muốn giấu giếm thì khó như lên trời.

Hắn ta thản nhiên: “Vậy chỉ có thể đợi vài ba ngày nữa, ta tiến cung thỉnh tội thôi”.

“Thỉnh tội kháng chỉ bất tuân sao?”, Thẩm Nguyệt đáp: “Kháng chỉ là đại nghịch bất đạo, người mà đi, chẳng khác nào bất chấp tính mạng của mình”.

Chẳng những hắn ta không còn nổi một ngày yên bình nữa, có khi toàn bộ phủ tướng quân cũng bị liên lụy theo.

Bao nhiêu công danh bổng lộc xưa kia chớp mắt tan tành mây khói, bản thân hắn ta còn trở thành kẻ tội đồ.

Thẩm Nguyệt không muốn Tần Như Lương vì nàng mà phải trả giá như vậy.

Tần Như Lương đi kèm tĩnh đáp: “Khi dùng người, cần có người vì ông ta mà xung phong trận tiền, đợi khi không dùng nữa thì ném đi như một đôi giày rách, không nhận được kết quả tốt đẹp. Qua cầu rút ván, trước nay luôn như vậy”.

Hắn ta đưa mắt nhìn Thẩm Nguyệt: “Nếu giả bệnh để kim thiềm thoát xác cũng không phải phương pháp ổn thỏa, vậy chỉ còn con đường để ta tiến cung thỉnh tội. Cô không cần lo lắng cho ta, cùng lắm là vào ngục. Nếu hoàng thượng thực sự muốn lấy mạng ta thì cũng phải có lý do thuyết phục nổi quần thần”.

Trước kia Tần Như Lương có chiến công hiển hách, sau khi về kinh cũng không phạm phải tội gì. Hoàng đế muốn hắn ta mưu hại Thẩm Nguyệt cũng phải tiến hành trong bí mật, nhất thời, hoàng đế thực sự không tìm được lý do nào hợp lý để giết hắn ta.

Thẩm Nguyệt ngẫm nghĩ hồi lâu: “Không phải trong phủ có tai mắt sao, đợi đến ngày mai người hãy loan tin đi, nói rằng người dứt canh gà cho ta nhưng bị ta phát hiện trong canh có điểm khác lạ nên trở mặt với nhau. Như thế ta có thể quang minh chính đại không uống món canh độc này, mà người cũng không cần chịu tội vì nói”.

Như thế, Thẩm Nguyệt ôm hết mọi chuyện về phía mình, Tần Như Lương tới trước mặt hoàng đế, cũng lắm cũng chỉ bị hoàng đế trách mắng vài câu vì hạ độc không thành mà còn bị phát hiện thôi.

“Không được!”, Tần Như Lương lập tức từ chối ngay: “Cho dù lần này hoàng đế không đối phó được với cô, lần sau ông ta sẽ dùng chiêu thức khác! Đến lúc đó cô khó lòng mà đề phòng được”.

Sắc mặt Thâm Nguyệt rất bình tĩnh: “Khó lòng đề phòng, ta cứ đề phòng hết mức là được, cũng không đến mức khiến người phải chịu liên lụy từ ta”.

Tần Như Lương trầm giọng: “Thâm Nguyệt, cô đừng làm xằng làm bậy”.

Khóe môi Thâm Nguyệt nhếch lên, nàng cười cười: “Tần Như Lương, phủ của người có bao nhiêu người, người đã từng nghĩ đến chưa? Lẽ nào người muốn thấy họ tan cửa nát nhà, chết không chỗ chôn thân?”

Tần Như Lương nhú mày, không đợi hắn ta nói gì, Thâm Nguyệt đột nhiên thay đổi sắc mặt, ném mạnh bát canh ra ngoài rồi hét lên: “Ngọc Nghiên, nhị nương, đuổi hắn ta ra ngoài cho ta!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 933

Nói trở mặt là trở mặt luôn, đi đâu này mới thực sự khiến Tần Như Lương không hề đề phòng, không kịp trở tay.

Khi bị đuổi ra khỏi Trì Xuân Uyển, Tần Như Lương nhìn gương mặt bướng bỉnh của Thẩm Nguyệt mà nghiến răng nghiến lợi: “Không phải đã bảo ngày mai hãy loan tin sao, bây giờ cô nổi cơn điên gì thế hả!”

Thẩm Nguyệt còn đá hấn ta thêm một cái khi hấn ta gần ra ngoài, nhưn mà cười khẩy: “Bộ dạng trở tay không kịp của người hiện giờ trông mới thật nè”.

Sau đó Thẩm Nguyệt ở trong Trì Xuân Uyển gào thét khóc lóc ần ỉ, điên cuồng mắng Tần Như Lương, gì mà kẻ bội ơn, lương tâm chó gặm, vong ân bội nghĩa, vân vân, mắng rất trơn tru.

Tần Như Lương đứng bên ngoài nghe đến đâu gân xanh giật giật đến đấy.

Nữ nhân này mắng hấn ta vui vẻ quá nhỉ, mắng hấn ta đến mức máu chó đầy đầu, đi đâu này khiến hấn ta không khỏi hoài nghi là nàng đang lấy việc công trả thù riêng.

Người trong phủ tướng quân không khỏi mờ mịt, không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Trước đó chẳng phải vẫn ổn sao, tình cảm của tướng quân và công chúa ngày một thân mật hơn, buổi tối công chúa còn đợi tướng quân về ăn cơm, mà tướng quân tự tay mang canh gà cho công chúa, ai cũng vui mừng.

Bây giờ không còn nhị phu nhân nữa, đám hạ nhân chỉ mong tướng quân và công chúa mau chóng hòa hợp, thậm chí âm thầm mong cho hai người sớm chuyển vào sống cùng một tiểu viện.

Tại sao mới qua vài ngày, không ngờ họ cãi nhau đến mức không ngớt được.

Một buổi sáng, thông tin này lan truyền khắp phủ tướng quân khiến ai nấy xôn xao.

Đâu thể ngờ rằng, tuy nhị phu nhân đã bị đuổi ra khỏi phủ tướng quân, nhưng lòng tướng quân vẫn luôn nhớ nhung nàng ta! Nghe nói vì căm hận công chúa đuổi nhị phu nhân ra khỏi nhà nên tướng quân thậm chí mang cả canh gà độc tới cho công chúa, muốn đầu độc công chúa!

Nếu không phải nhân lúc công chúa không chú ý, con mèo hoang từ đâu lén vào lén uống canh gà, công chúa thực sự không biết canh gà có độc.

Thế mà con mèo hoang kia còn chưa ra khỏi Trì Xuân Uyển đã chết rồi.

Không ai trông thấy con mèo đó, nghe nói đã bị đem đi vứt.

Đám hạ nhân không khỏi xuýt xoa.

Lẽ nào tướng quân vẫn còn nhớ nhị phu nhân nên trách công chúa đuổi nhị phu nhân đi?

Hôm đó Tần Như Lương mặt mày sa sầm ra khỏi Trì Xuân Uyển, miệng vẫn còn lẩm bẩm những câu như “khùng điên độc ác”, “độc phụ nhỏ nhen”.

Dù thấy hấn ta và công chúa cãi nhau không hề vui vẻ gì.

Thẩm Nguyệt còn ồn ào đòi báo quan, đòi mang ít xương gà sót lại trong bát canh gà bị quăng vỡ tới quan phủ kiểm tra, xem xem rốt cuộc có độc hay không.

Nếu chuyện này đồn ra ngoài để người ngoài biết được thì khó coi lắm.

Thế là hạ nhân trong phủ vội vàng chạy tới khuyên ngăn, đại khái là tướng quân bị mê hoặc nên nhất thời hồ đồ mới làm ra chuyện như vậy, mong công chúa giơ cao đánh khẽ, vân vân và mây mây.

Thăm Nguyệt nổi nóng h ồi lâu mới dần dần dịu lại, bắt đầu lau nước mắt, kể lễ từng nỗi ấm ức từng phải chịu trước kia.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 934

Người kia chẳng ai không thấy động lòng.

Tần Như Lương tức nghẹn cả họng, hiện giờ chắc hẳn hẳn ta đã biến thành kẻ phụ bạc. Có trời mới biết, chỉ cần một câu nói của Thẩm Nguyệt, hẳn ta cam tâm tình nguyện suốt nửa đời sau chỉ thương yêu chỉ ầu chuộng một mình nàng.

Nhưng nữ nhân này lại hủy hoại thanh danh của hẳn ta, thậm chí chẳng buồn chớp mắt.

Tóm lại, về sau này Thẩm Nguyệt không chịu uống bất kỳ loại canh bời bổ nào nữa, đến cả ba bữa cơm một ngày cũng phải kiểm tra tới lui, xác nhận thức ăn không có độc mới chịu ăn.

Cứ như thế, nhân sâm và lê lô kia không còn cơ hội chui vào bụng Thẩm Nguyệt nữa.

Quản gia tới tìm Tần Như Lương, bẩm báo rõ ràng: “Lần trước tướng quân bảo lão nô đi điều tra tai mắt trong phủ, lão nô đã đi điều tra từng người một. Trong phòng bếp đúng là có một người, hạ nhân quét dọn ở trung đình có hai người, tiển viện cũng có hai người, không phải là người cũ của phủ. Họ lần lượt tiến vào phủ trong thời gian nửa năm khi tướng quân và công chúa không có ở đây”.

Mặt mũi Tần Như Lương sa sần.

“Tướng quân, bây giờ nên làm thế nào? Hay là để lão nô đuổi họ ra ngoài?”, quản gia hỏi.

“Không cần đuổi ra ngoài”, Tần Như Lương đáp: “Cứ biết có những ai là được, tạm thời đừng đánh rấn động cỏ”.

Lần này Tần Như Lương không thể thực hiện yêu cầu của hoàng đế, không biết lần sau ông ta sẽ tìm đến ai, sẽ dùng biện pháp gì.

Tần Như Lương phì ền muộn vô cùng. Vốn dĩ hấn ta không đ ồng ý khi Thầm Nguyệt muộn ô m hết mọi việc vào mình, nhưng hiện giờ sự việc ần ã đến mức này, hấn ta cũng rất bị động.

Tên bạc béo và phụ tình như hấn ta suốt ngày bị Thầm Nguyệt mắ ng ra rả, hai tai cũng sắp đ ồng kén luôn r ấi.

Trước khi rời đi, quản gia còn khuyên hấn ta vài câu: “Tướng quân, công chúa là người rất tình cảm, lão nô khấn khoản mong tướng quân đừng làm khó công chúa. Nếu không vì công chúa vượt ngàn dặm xa xôi xuống phía Nam...”

Tần Như Lương lạnh lùng liếc nhìn quản gia: “Rốt cuộc ông là quản gia của nàng ấy hay là quản gia của ta?”

Quản gia đáp: “Lão nô chỉ cảm thấy, trong căn nhà này, dù là tướng quân hay công chúa, thiếu ai cũng không đ ược”.

Tần Như Lương bu ồm bực không sao tả nổi bằng lời.

Hiện giờ trái tim của Thầm Nguyệt không ở nơi này, nói gì đến ngày sau.

Phủ tướng quân sớm muộn gì cũng không thể giữ chân Thầm Nguyệt nữa.

Quản gia lại nói: “Còn về những lời công chúa mắ ng, tướng quân đừng để trong lòng, bớt nghe vài câu là đ ược”.

Tần Như Lương chấp tay sau lưng, đi ềm nhiên đáp: “Nàng ấy thích mắ ng thì cứ để nàng ấy mắ ng cho vui”.

Nghe nói Tần Như Lương không chỉ bạc béo mà còn háo sắc.

Hấn ta có bản tính như vậy mà sao hấn ta không biết nhỉ, phải nghe từ miệng của người khác mới biết.

Hôm đó hẳn ta quay về tiều viện, phát hiện trong chủ viện đột nhiên có hai nha hoàn ỡng ẹo và quỵến rữ đang đứng chờ. Hai nha hoàn này được lựa chọn kỹ càng từ trong số các nha hoàn, dung mạo hay vóc dáng đều rất nổi bật.

Nghe nói hai nha hoàn này được phái tới để hầu hạ nhu cầu “riêng tư” của hẳn ta.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 935

Tần Như Lương tức nổ phổi, chuyện dở người như này, ngoài Thẩm Nguyệt sắp xếp ra, hẳn ta không thể nghĩ tới người nào khác.

Nữ nhân này chỉ chăm chăm đẩy nữ nhân khác vào lòng hẳn ta? Hẳn ta chỉ hôn nàng một cái, đâu cần phải ghim thù đến vậy chứ!

Sau cùng Tần Như Lương đuổi hai nha hoàn ra khỏi tiểu viện.

Thế mà tin tức này vừa truyền đi, Thẩm Nguyệt lại có chủ đề khác để nói, bảo rằng hẳn ta một lòng nhớ thương tình cũ, người khác không lọt nổi vào mắt xanh của hẳn ta.

Đợi khi tâm trạng của Thẩm Nguyệt bình ổn hơn, Ngọc Nghiên đỡ nàng đi dạo bộ trong hoa viên, trùng hợp làm sao, gặp ngay oan gia ngõ hẹp Tần Như Lương.

Nha hoàn quét dọn trong hoa viên đang bận rộn ở cách đó không quá xa.

Hai người gặp nhau, “mắt đỏ” vô cùng. Thẩm Nguyệt còn chưa nói được vài câu thì đã gờ khăn lên lau nước mắt.

Thái dương của Tần Như Lương giần giật, hẳn ta khế cắn răng nói: “Cô giả bộ quá đà rồi đấy! Hai nha hoàn kia là sao?”

Thẩm Nguyệt cầm khăn tay che đi khóe miệng đang khế cong, nói nhỏ: “Ta làm vậy chẳng phải vì muốn giúp người giải tỏa nỗi cô đơn sao? Có hai người đó hầu hạ mà người vẫn chưa thấy đủ à? Hay vẫn nhớ mãi cử chỉ quyến rũ hút hồn của Mi Vũ trước kia. Không ấy thì ta sai quản gia tìm nàng ta về cho người nhé?”

“Thẩm Nguyệt!”, Tần Như Lương tức giận mà không thể xả ra ngoài: “Ta cần phụ nữ lúc nào hả, giải tỏa cô đơn quái gì!”

Thẩm Nguyệt cúi đầu cười rõ tươi, sau đó nói: “Tuổi trẻ khí thịnh, ham muốn ngập tràn chứ còn gì nữa. Ta hiểu hết, người không cần phải giấu giếm làm gì. Để sáng mai ta tìm thêm mấy người khác hợp ý người vậy”.

Tần Như Lương đã nhận ra, nếu hắn ta càng tức giận thì cô nàng này sẽ càng vui vẻ.

Hắn ta cố dần cơn giận xuống, không thể để nàng được như ý. Sau khi hít sâu vài cái, sắc mặt cũng bình thường trở lại, hắn ta cười nói: “Cô cũng biết chỉ có duy nhất mình cô hợp ý ta thôi. Hay cô tự dâng hiến bản thân đi, ta tình nguyện nhận”.

Quả nhiên nụ cười trên mặt Thẩm Nguyệt lập tức nhạt hẳn: “Tần Như Lương, người muốn chết đúng không?”

Tần Như Lương khẽ nghiêng cười, thân hình cao lớn càng làm nổi bật dáng vẻ yếu điệu nhu hòa của Thẩm Nguyệt, hắn như có như không ghé sát tai nàng, nói nhỏ: “Kể từ cái hôm được nếm thử đôi môi ngọt ngào của cô, ngay cả mơ mà ta cũng nhìn thấy cô đấy”.

Thẩm Nguyệt khựng lại, sau đó cũng không để ý xem nơi đây là chốn nào mà đã lập tức đuổi đánh Tần Như Lương.

Cả hai làm náo loạn cả vườn hoa.

Bởi thế, nha hoàn chuyên làm việc lật vật trong vườn hoa tận mắt chứng kiến cảnh: Tướng quân và công chúa quả thật đã trở mặt thành thù.

Hoàng đế đợi năm ngày liền, chẳng những không nhận được thông tin Thẩm Nguyệt bệnh liệt giường mà trái lại còn nghe nói Tần Như Lương chưa kịp hạ độc thì đã bị phát hiện, hiện giờ cả hai người đang trong trạng thái như nước với lửa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 936

Tất nhiên là Thâm Nguyệt vẫn sống rất thoải mái.

Lúc Tậ̀n Như Lương tiến cung thỉnh tội, hoàng đế nghe hẳn ta kể lại những chuyện đã xảy ra mà mặt mày xanh lét.

Hoàng đế tức giận vỗ bàn: “Người đường đường là đại tướng quân, làm việc luôn cẩn thận tỉ mỉ, vậy mà lại bị một người phụ nữ phát hiện!”

Tậ̀n Như Lương nói: “Bẩm hoàng thượng, quả thật thậ̀n khó mà mở miệng kể ra chuyện xấu trong nhà”.

“Nói!”

“Từ lúc thậ̀n quay về, nàng ta luôn nghi thậ̀n nghi quý. Thậ̀n đuổi hết thiếp thất đi mà nàng ta vẫn không chịu bỏ qua, cứ nằng nặc cho rằng thậ̀n sẽ tiếp tục tìm người thiếp kia để nối lại tình xưa...”, Tậ̀n Như Lương, khó khăn nói.

“Lần này, lúc thậ̀n mang canh gà tới, công chúa lập tức nghi ngờ thậ̀n có ý đồ. Trong biệt uyển còn có một con mèo bị chết, thế là nàng ta lập tức làm thậ̀n làm ỉ, không chịu ăn bất cứ thứ gì do thậ̀n đưa”.

Phụ nữ mà đã điên lên thì chẳng thèm quan tâm gì sắt, chỉ muốn khuấy loạn tất cả mọi thứ.

Lần này Tậ̀n Như Lương không hoàn thành nhiệm vụ nhưng ít ra hẳn ta vẫn làm theo lời hoàng đế. Theo những gì tai mắt trong phủ tướng quân bẩm báo, khi Tậ̀n Như Lương nấu canh gà cho Thâm Nguyệt, hẳn ta quả thật đã bỏ thêm cả nhân sâm và lê lô.

Nguyên nhân lớn nhất khiến mọi chuyện thành ra như vậy nằm ở bản thân Thâm Nguyệt.

Tuy hoàng đế cố gắng nén cơn giận nhưng vẫn khó tránh khỏi việc thể hiện ra vẻ mặt.

Bầu không khí trong đại điện im ắng đến mức khiến mọi người ngạt thở, không một ai biết tiếp theo hoàng đế sẽ quyết định thế nào.

Cuối cùng hoàng đế cũng lên tiếng: “Tần Như Lương, trước giờ ngươi vẫn luôn là cánh tay đắc lực của trẫm, lần này ngươi xuất chinh, trẫm cũng gửi gắm rất nhiều kỳ vọng. Không ngờ kết quả là ngươi lại bại trận, còn khiến Đại Sở mất đi ba tòa thành”.

Mặt Tần Như Lương vô cùng nghiêm túc, nói: “Thần xuất chinh thất bại, cam nguyện chịu phạt”.

Hoàng đế nói: “Tạm thời không nói tới những thứ này. Mấy vạn tướng sĩ ngươi dẫn theo hầu như đều bỏ mạng sa trường, những gia đình bách tính tang chôn mất con đều chịu không thấu, chỉ giết mỗi mình Liễu Thiên Hạc không đủ để dân chúng thôi bất bình”.

“Thần bằng lòng với mọi quyết định xử phạt của hoàng thượng”.

Hoàng đế nói: “Ngươi là ái tướng của trẫm, tất nhiên trẫm không nỡ xử trí ngươi. Nhưng trẫm cũng không thể phớt lờ nỗi đau của bách tính, mà cần cho bọn họ một lời giải thích thỏa đáng”.

Nói rồi, hoàng đế bề ngoài nhìn xuống Tần Như Lương đang quỳ trên sàn, trong mắt không hề có chút tình nghĩa kẻ vai chiến đấu trước kia mà chỉ lộ rõ sự coi thường. Ông ta tiếp tục nói: “Hôm nay trẫm sẽ giao ngươi cho Đại lý tự cùng với mật báo từ Nam Cảnh gửi tới. Tất cả những chuyện có liên quan đến chiến sự tại Nam Cảnh đều sẽ do Đại lý tự thẩm tra kỹ càng. Nếu như trên chiến trường ngươi có chút lợi là nhiệm vụ, trẫm sẽ xử trí theo luật pháp Đại Sở, tuyệt đối không nhân nhượng”.

Sau đó hoàng đế sai người áp giải Tần Như Lương đến Đại lý tự.

Trong cung điện trống trải, hoàng đế ngồi ngay ngắn chốc lát, sau đó nói với cung nhân: “Tuyên Lễ bộ thị lang Hạ Du đến!”

Nhắc đến Hạ Du, từ sau khi nhận chức ở Lễ bộ, hẳn ta làm việc c ãn c ù
chăm chỉ, tiếc rằng hiệu quả vô cùng nhỏ bé.

Người của Lễ bộ không phối hợp với hẳn ta, cho dù muốn làm ra chút
thành tích, e là khó càng thêm khó.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 937

Thường ngày Lễ bộ lo việc đàn tế đền chùa, lăng tẩm và các loại lễ tết lễ mừng của Đại Sở, ngoài ra còn thúc giục quy củ lễ nghi, sửa đổi tấu chế, ngày bình thường có vô số việc vụn vặt nhưng chuyện lớn cần làm lại chẳng có mấy.

Ở Lễ bộ, bên trên Hạ Du còn có một vị thượng thư. Hạ Phóng từng có mâu thuẫn với vị thượng thư này nên đối phương luôn luôn chèn ép làm khó Hạ Du.

Tin rằng sắp tới, Hạ Du vẫn chỉ là một quan viên hưởng bổng lộc sống qua ngày trong Lễ bộ mà thôi.

Chẳng mấy chốc hoàng đế sẽ quên hẳn ta.

Nhưng không ngờ hôm nay hoàng đế lại triệu kiến hẳn ta.

Chẳng lâu sau, Hạ Du vào điện yết kiến.

Sau khi dò hỏi sơ qua công việc trong khoảng thời gian này của Hạ Du, hoàng đế hỏi mập mé: “Quan hệ giữa Hạ ái khanh và Tĩnh Nguyệt công chúa như thế nào?”

Hạ Du ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt trẻ trung không giấu được dã tâm, hẳn ta nói: “Quan hệ giữa vi thần và Tĩnh Nguyệt công chúa rất tốt, cũng rất được nàng tin tưởng. Hoàng thượng có việc gì, xin cứ phân phó, vi thần nhất định muôn chết không từ!”

Trên mặt hoàng đế lộ vẻ vui mừng, cười nói: “Tốt, trẫm thích loại người tràn đầy nhiệt huyết như ngươi”.

Hoàng đế biết, Hạ Du tuổi trẻ, tính cách bộc trực, nóng lòng muốn thể hiện bản thân để nổi bật. Hẳn ta muốn thăng quan tiến chức, rất cần một cơ hội để thể hiện năng lực của chính mình.

Sau khi nói xong việc chính, hoàng đế cho Hạ Du lui, công công bên cạnh hoàng đế nói: “Hoàng thượng, nô tài chợt nhận ra rằng, Hạ Du này còn quá trẻ”.

Hoàng đế nở nụ cười bí hiểm khó dò: “Không phải lần trước đã nói rồi sao, hửn ta là người thế nào, thử một lần sẽ biết”.

Bên này, Tần Như Lương tiến vào Đại Lý Tự, người thăm vấn hửn ta là Hạ Phóng – đang giữ chức thiếu khanh của Đại Lý Tự.

Hạ Phóng sửa sang từng bức mật báo về chiến sự truyền tới từ biên cảnh, sau lại lần lượt giằng co với Tần Như Lương, không chỉ bao gồm việc cuộc chiến thất bại, mà còn cả cái chết của Triệu Thiên Khải và đám phó tướng của ông ta.

Nhưng bất luận Hạ Phóng đe dọa hay dụ dỗ như thế nào, Tần Như Lương đầu dùng giọng chắc nịch nói rằng Triệu Thiên Khải đến trễ làm lỡ thời cơ chiến đấu, khiến cho hửn ta và các chiến sĩ bị quân địch bao vây. Về sau Triệu Thiên Khải không cam lòng thua trận, lại mang binh đánh lên Dạ Lương, từ đó mới khiến cho toàn quân bên mình bị diệt.

Nhưng Triệu Thiên Khải đã chết, lời Tần Như Lương vô đối chứng.

Hạ Phóng sai người cởi áo quan của Tần Như Lương, giải hửn ta đến phòng tra hỏi của Đại Lý Tự.

Trong phòng tra tấn âm u tối tăm, Hạ Phóng nói: “Chắc hửn đại tướng quân biết dụng ý của hoàng thượng khi giao đại tướng quân cho Đại Lý Tự”.

Tần Như Lương đáp: “Không phải vì muốn hiểu rõ cặn kẽ tình hình chiến sự biên cảnh thôi sao, ta đã nói rõ ràng chi tiết toàn bộ rồi mà”.

Hạ Phóng cười ha hả, nói: “Chỉ như vậy thôi sao? Tần tướng quân cũng không phải kẻ ngu, há có thể nghĩ mãi mà không ra? Tướng quân ném mìn thất bại, lại bị phế bỏ hai tay, sao hoàng thượng vẫn để một tên tàn phế tiếp

tục làm đại tướng quân của Đại Sở, đây chẳng phải là để người trong thiên hạ chê cười hay sao?”

“Ta cũng đâu có chiếm mãi không buông vị trí này. Chức vị đại tướng quân nên giao cho người có năng lực hơn đảm nhiệm”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 938

“Nhưng như vậy lại càng nổi bật lòng chính trực nhân nghĩa của đại tướng quân, cũng lộ rõ sự bất nhân bất nghĩa của hoàng thượng”. Hạ Phóng từ tốn nói: “Hoàng thượng không thể sai, cũng không thể có lỗi với người, thế thì đương nhiên người sai chỉ còn đại tướng quân”.

Nói xong, Hạ Phóng đặt một tờ khai trước mặt Tần Như Lương, bên trên giấy trắng mực đen viết rất rõ ràng.

Tần Như Lương thoáng nhìn, sắc mặt chợt thay đổi, nhấp môi nói: “Những chuyện không có này, bảo ta phải nhận như thế nào?”

“Đại tướng quân, chiến sự đã qua, người nhận cũng không sao mà, chẳng qua chỉ là phạm chút sai lầm trong chiến tranh, chết nhiều người một chút mà thôi. Hoàng thượng cũng sẽ nể tình cảm trước đây, không làm khó dễ người”.

Tần Như Lương tức giận nhìn Hạ Phóng nói: “Nếu như ta nhận, vậy không chỉ là phạm sai lầm trong chiến tranh, mà còn là tội nhân thiên cổ của Đại Sở! Hạ đại nhân, người muốn thẩm tra thế nào cũng được, nhưng người muốn đổ tội danh không có thật lên đầu ta, nghĩ cũng đừng nghĩ!”

“Xem ra người đúng là thích rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt”. Hạ Phóng cũng thay đổi sắc mặt, liếc mắt ra hiệu cho người bên cạnh, sai người chụp xích sắt vào hai tay Tần Như Lương, nói: “Người coi thanh danh của mình còn quan trọng hơn hoàng thượng sao? Dựa vào chiến báo do Triệu Thiên Khải truyền về khi còn sống, là người làm uống mạng của các tướng sĩ, lấy trứng chọi đá, cuối cùng rơi vào kết cục thất bại thảm hại”.

Tần Như Lương giãy giụa trong đồng xiềng xích rồi lại bị Hạ Phóng cầm gậy ở bên cạnh đập vào hai đầu gối khiến cho hắn ta cong chân quỳ rạp xuống đất.

Tần Như Lương giương đôi mắt lạnh lẽo bén nhọn nhìn Hạ Phóng:
“Người muốn vu oan giá họa sao?”

Hạ Phóng vẫn nói theo như trên tờ khai viết: “Người thấy lòng quân tan rã, cho nên nảy sinh suy nghĩ thoái lui, muốn vứt mũ cõi giáp chạy trốn. Nhưng đâu ngờ, cuối cùng chẳng những không chạy trốn được mà còn bị Dạ Lương bắt sống. Sau này làm tù binh của Dạ Lương, người tham sống sợ chết, để kéo dài hơi tàn, người cầu xin Dạ Lương truyền tin tức mình làm tù binh về Đại Sở, hi vọng Đại Sở có thể cứu người một mạng, có phải như vậy hay không?”

“Không... phải!”. Tần Như Lương nghiêng răng nghiêng lợi, nói như chém đinh chặt sắt.

Hạ Phóng đích thân cầm gậy vụt mạnh vào lồng ngực Tần Như Lương mấy cái, hắn ta chỉ khẽ rên rỉ vài tiếng, còn Hạ Phóng không khỏi thở dốc: “Nếu người khai ra, có thể tránh được nỗi khổ da thịt. Cho dù người không khai, Tần Như Lương, người tưởng rằng người vẫn có thể làm đại tướng quân à? Một kẻ tàn phế như người, người nói xem người làm gì được?”

“Cho dù ta chẳng thể làm được gì, cũng không đến lượt một kẻ tiểu nhân xu nịnh như người muốn làm gì thì làm”.

Hạ Phóng nhìn đôi bàn tay của Tần Như Lương mà bật cười lần nữa: “Ta không ngờ rằng lại có ngày được trông thấy đại tướng quân như người quỳ gối trước mặt một kẻ tiểu nhân xu nịnh như ta. Lúc trước ở trên triều chẳng phải người oai phong lắm đó sao”.

Hạ Phóng tới bên bờ tường, bưng theo giá nến, đi tới trước mặt Tần Như Lương, nhìn vết sẹo vô cùng đáng sợ đến cổ tay hắn ta, vì mới khỏi chưa lâu nên nó có màu đỏ nhạt.

Hạ Phóng nghiêng tay, nhỏ sáp nến bóng rầy trên giá nến xuống vết thương của Tần Như Lương.

Tần Như Lương không thể dùng sức, không thể để Hạ Phóng thấy gân tay của hắn ta có thể cử động được, nhưng sáp nến bóng rầy nhỏ trên vết

thương, cơn đau thiêu đốt tim gan đó còn đau hơn lúc bị cắt đứt gân.

Hạ Phóng nói: “Cho dù người chẳng khai đi đâu gì, trong tay ta cũng có bản tố cáo của Triệu Thiên Khải, bất kể thế nào người cũng không rửa sạch được tội trạng. Bây giờ chẳng qua ta chỉ đánh người một trận cho đã mà thôi”.

Sau đó nếu không vì Đại lý tự Khanh chạy tới ngăn cản Hạ Phóng tiếp tục dùng hình, e là hẳn ta còn đánh tiếp.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 939

Sau cùng Hạ Phóng bỏ hình tượng xuống: “Đành thôi, nếu đánh người sống dở chết dở, có khi bà con còn tưởng ta đánh người để ép người nhận tội. Người đâu, cởi trói, mặc y phục cho tướng quân, đưa ra khỏi Đại lý tự”.

Tần Như Lương tiến cung mà đến tối vẫn chưa về.

Thẩm Nguyệt phái người đi nghe ngóng, nhận được tin tức rằng Tần Như Lương sau khi ra khỏi cung thì bị đưa tới Đại lý tự.

“Tối Đại lý tự làm gì?”, Thẩm Nguyệt nhíu mày hỏi.

Điều này không ai hay biết.

Thẩm Nguyệt tưởng rằng nàng chủ động ôm hết mọi thứ trong chuyện lê lô về phía mình sẽ khiến hoàng đế không thể bới móc được gì từ Tần Như Lương.

Nhưng sau này nghĩ lại, nàng mới cảm thấy bản thân thật ngây thơ.

Nếu hoàng đế đã quyết tâm muốn bới móc Tần Như Lương, chẳng lẽ không bới ra được điều gì? Nếu chuyện này không được, vẫn còn những chuyện khác, vẫn còn bao nhiêu món nợ cũ có thể lật lại.

Một khi hoàng đế cảm thấy Tần Như Lương không dùng được nữa, ông ta sẽ không cho hẳn ta cơ hội hưởng thụ vinh hoa và thái bình.

Đợi đến tận nửa đêm, người gác cổng mới vội vã chạy vào và hô to: “Tướng quân quay về rồi!”

Thẩm Nguyệt còn chưa chớp mắt, nàng vẫn ở tiệp viện, Ngọc Nghiên mang lò sưởi ủ than hồng rực tới cho nàng sưởi ấm.

Vừa nghe thấy âm thanh, nàng vội vàng đi qua tiều viện, ra cổng xem thử.

Một mình Tần Như Lương bước đi trong con ngõ tối tăm và lạnh lẽo, đèn đuốc trước cửa càng khiến bóng dáng hắn ta trở nên ảm đạm.

Hắn ta bước từng bước về phía cửa nhà.

Thẩm Nguyệt đợi ở cửa, hắn ta cất bước đến gần, đứng trước mặt Thẩm Nguyệt, cuối cùng cũng chịu ngước mắt, chăm chú nhìn nàng.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Sao thế? Hôm nay ngươi tới Đại lý tự làm gì?”

Tần Như Lương không kịp nói lời nào, vừa mở miệng đã ộc ra một búng máu kìm nén rất lâu trong cổ họng.

“Tướng quân!”

Ngay sau đó, Tần Như Lương lão đảo ngã về phía Thẩm Nguyệt rồi rơi vào hôn mê, dù vậy vẫn ôm chặt nàng trong lòng.

Ngay khi nhắm nghiền đôi mắt, hắn ta ôm chặt lấy nàng, ghé vào tai nàng, lầm nhảm bằng giọng nói lẫn mùi máu tanh ngọt: “Thẩm Nguyệt”.

Thẩm Nguyệt lão đảo lùi về sau mấy bước, tiện tay đỡ lấy Tần Như Lương.

Nàng lập tức hoàn hồn, nhú mày, không dám chậm trễ dù chỉ một khắc, vội vàng gọi quản gia tìm người khiêng hắn ta vào chủ viện.

Đợi khi mở áo ra mới thấy, tuy rằng không có vết thương trên da thịt, nhưng những vết bầm trên lồng ngực và trên bụng vô cùng đáng sợ.

Kẻ nào vô tình vô nghĩa đến mức nào mới ra tay tàn độc đến vậy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 940

Tần Như Lương bị ngoại thương không nặng, nhưng lục phủ ngũ tạng và xương ngực bị tổn hại mới học máu.

Thẩm Nguyệt chăm sóc hắn ta đến nửa đêm, cho hắn ta uống hai cữ thuốc, hắn ta mới dần ổn định.

Đợi khi ra khỏi chủ viện, sắc trời tang tảng sáng, Thẩm Nguyệt trông rất mệt mỏi.

Có lẽ sẽ nhanh thôi, phủ tướng quân này sẽ không còn là phủ tướng quân nữa.

Hoàng đế một lòng muốn xử chết nàng, tuyệt đối sẽ không giữ lại phủ tướng quân này làm nơi che chở cho nàng.

Hạ Phóng rời Đại lý tự trước Tần Như Lương một bước, dọc đường có người hộ tống, thế nên hắn ta về đến nhà sớm hơn Tần Như Lương, khi ấy chưa đến nửa đêm.

Hôm nay thẩm vấn Tần Như Lương, tận tay dùng hình với hắn ta khiến Hạ Phóng cảm thấy phẫn chấn và hứng khởi đến tận bây giờ.

Cũng tận về sau hắn ta mới được thăng chức làm Đại lý tự Thiếu khanh.

Trước kia Hạ Phóng làm quan ở Công bộ, không có quá nhiều thành tựu trên chốn quan trường, hắn ta chỉ có thể đưa ra ý kiến trước mặt hoàng đế, khiến ông ta vui lòng.

Mà với tư cách là cánh tay trái đắc lực của hoàng đế, Tần Như Lương mới thực sự được hoàng đế trọng dụng.

Bây giờ hoàng đế ra lệnh cho hắn ta thẩm vấn Tần Như Lương, rõ ràng có ý định cất nhắc và trọng dụng, Hạ Phóng càng không thể để hoàng đế

thất vọng.

Huống hồ Lê bộ còn có Hạ Du ở đó, hẳn ta tuyệt đối không để Hạ Du chiếm thế thượng phong.

Lăn lộn trong chốn quan trường không chỉ cần tài hoa và năng lực mà còn cần một cái đầu tuy sáng suốt nhưng phải giả ngây giả ngô và biết hòa theo người quyên lực.

Hạ Phóng làm quan trong triều cũng được vài năm, tuy rằng không đến mức thăng quan tấn tới, nhưng cũng có thể coi là thuận lợi trơn tru, ngoài đời cũng quen nhiều biết rộng. Tải app Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Vừa vào đến cửa đã có nữ tử nghênh đón, vội vàng hỏi hắn ta: “Đại nhân, hôm nay thế nào rồi? Thảm Nguyệt kia chết chưa?”

Hạ Phóng giơ tay nắm cằm của nữ tử: “Thảm Nguyệt vẫn chưa chết, nhưng cũng sắp rồi. Một nữ nhân thôi mà, hoàng thượng muốn đổi phò với nàng ta, thiếu gì cách. Ưống công người nói ra sự thật, nếu không hoàng thượng còn bị chúng dối gạt nhiều”.

Nữ tử không khỏi lo lắng: “Hoàng thượng... sẽ không làm khó tướng quân chứ?”

Hạ Phóng cười khẩy một tiếng: “Đến bây giờ mà nàng vẫn còn quan tâm hắn ta? Nàng yên tâm, chức vị đại tướng quân của hắn ta và vinh hoa phú quý sau này coi như chấm hết rồi. Hôm nay ta ở trong ngục đã giúp nàng xả giận, đánh hắn ta một trận nên thân, cho dù không chết cũng sẽ nội thương”.

Hắn ta nhìn gương mặt tái nhợt của nữ tử kia, nụ cười thoáng lạnh đi: “Sao hả, hắn ta đuổi người ra khỏi nhà, khiến nàng lưu lạc đường xá chợ, tới giờ nàng vẫn còn lưu luyến mãi không quên?”

Nữ nhân trước mặt hắn ta chẳng phải ai khác mà chính là Liễu Mi Vũ bị đuổi đi cách đây không lâu.

Liều Mi Vũ trời sinh yêu mị, ai trông thấy cũng không khỏi cảm thấy thương tiếc.

Hôm đó quản gia quả thực đã thuê một tiểu viện sắp xếp chỗ ở cho Liều Mi Vũ, nhưng nàng ta cô gia quả nữ, không khỏi bị những kẻ xung quanh nhòm ngó.

Phủ tướng quân không còn chìa tay giúp đỡ nàng ta, mà nàng ta cũng không muốn sống những ngày cực khổ.

Trong một lần vô tình gặp Hạ Phóng trên đường, nhận ra hắn ta chính là một trong số các thẩm quan tại nơi hành hình hôm đó, Liều Mi Vũ bèn ngã nhào xuống đất chặn đường đi của Hạ Phóng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 941

Liễu Mi Vũ vốn xinh đẹp, lại toát ra sự quyến rũ từ trong xương tủy, lúc khóc chẳng khác nào hoa lê trong mưa. Quan trọng hơn cả, Hạ Phóng nghe nàng ta nói nàng ta là nhị phu nhân bị đuổi ra khỏi phủ tướng quân mới quyết định mang nàng ta về.

Liễu Mi Vũ một lòng muốn Hạ Phóng giúp nàng ta đòi lại công bằng, cũng một lòng muốn Thẩm Nguyệt gặp báo ứng.

Cũng từ lời kể của Liễu Mi Vũ, Hạ Phóng mới biết Tần Như Lương rất có khả năng đã nặng tình với Thẩm Nguyệt, Thẩm Nguyệt không bị bỏ thuốc, rất có khả năng là do hai người liên thủ diễn một màn kịch.

Hoàng đế chỉ có thể tương kế tựu kế, vừa chặt đứt con đường sau này của Tần Như Lương vừa tìm người khác đối phó với

Liễu Mi Vũ tỏ ra căm hận thấu xương: “Làm sao có thể như thế được, là hắn ta bất nhân với Mi Vũ trước, chớ trách Mi Vũ đối xử với hắn ta bất nghĩa”.

Hạ Phóng tiện đà ôm Liễu Mi Vũ vào lòng, cười bảo: “Như thế mới đúng. Đợi khi Tần Như Lương trơ mắt nhìn Thẩm Nguyệt chết rã, hoàng thượng còn muốn giết luôn con trai hắn ta, để hắn ta sau này không còn gì nữa, đi thẳng xuống suối vàng”.

Liễu Mi Vũ kinh ngạc và giật mình: “Hoàng thượng muốn giết tướng quân?”

Hạ Phóng đáp: “Nếu không nàng nghĩ thế nào, hoàng thượng để lại một kẻ phản bội như hắn ta ư? Kết cục của hắn ta tất nhiên sẽ cực kỳ thảm lương”.

Liễu Mi Vũ bắt đầu giãy giụa, nàng ta rơi lệ: “Người lừa ta... Người từng nói sẽ không động tới chàng ấy... Chàng ấy là đại tướng quân...”

“Hờ, đại tướng quân? Một đại tướng quân tàn phế ư?”

Hạ Phóng vác Liễu Mi Vũ về phòng, tiện tay ném nàng ta lên giường.

Liễu Mi Vũ mềm mại không xương, khóc lóc định bò dậy, nhưng bị Hạ Phóng đè xuống dễ dàng.

Hạ Phóng châm nén, nắn gương mặt nhỏ nhắn của Liễu Mi Vũ, chăm chú nhìn nàng ta rồi nói: “Nếu không phải nể tình người có vài phần giống cố nhân, ai thèm ngó ngang tới người. Nữ nhân nào cũng thích Tần Như Lương phải không, ta nói cho người biết, nữ nhân thích hẳn ta không ai có kết cục tốt đẹp”.

Nói xong, hắn ta xé nát váy của Liễu Mi Vũ, giật phăng quần lót của nàng ta, ấn giữ vòng eo nhỏ mặc cho đôi chân mềm mại của nàng ta quấy đạp, không hề chuẩn bị đã xông thẳng vào trong.

Liễu Mi Vũ rưng rưng hàng mi, nước mắt tuôn như mưa.

Hạ thân của nàng ta đau đớn, nhưng vẫn dung nạp được.

Hạ Phóng điên cuồng để lại những dấu tay trên cơ thể nàng ta, không thể ngờ rằng nàng ta mềm mại đến mức khiến người khác phát điên.

Hạ Phóng vừa đưa đẩy vừa cười bảo: “Không hổ là nhị phu nhân của phủ tướng quân, trước đó đã nghe nói Tần Như Lương sủng thiếp diệt thế, hôm nay nếm thử, đúng là mất hồn”.

Tiếng khóc của Liễu Mi Vũ càng tăng thêm hứng thú của hắn ta.

Không ngờ sau khi cơn đau qua đi, chút khoái cảm cũng từ từ dâng lên.

Hạ Phóng có thể cảm nhận được nàng ta dần dần trở nên ướt át. Khi Hạ Phóng cố tình không cử động, Liễu Mi Vũ rất khó chịu, bắt đầu uốn éo vòng eo đầy ma mị...

Hạ Phóng nói thêm: “Chi bằng sau này người đi theo ta. Phủ tướng quân sa sút rồi, lẽ nào người còn muốn quay về sống những ngày khổ cực?”

Ta thấy người da thịt mềm mại thế này, bị chai sạn sẽ không đẹp nữa đâu”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 942

Liễu Mi Vũ vô cùng sợ hãi, nàng ta không muốn sống một cuộc sống khốn khổ, cũng không muốn quay lại thời kỳ lang bạc trước đây, vì vậy nàng ta mới cố lấy hết dũng khí để cản đường Hạ Phóng.

Nếu như nàng ta phải trở về tiếp tục chịu khổ... Liễu Mi Vũ nghĩ, Tần Như Lương không muốn nàng ta nữa, hẳn ta đã đuổi nàng ta đi, nàng còn trở về cuộc sống khó khăn đó làm gì?

Là do Tần Như Lương không cần nàng ta trước, chuyện này không thể trách nàng ta được.

Cuối cùng, Liễu Mi Vũ chấp nhận nghe theo sự vui sướng của cơ thể, không ngừng tiến tới.

Sáng sớm hôm sau, Tần Như Lương vừa tỉnh dậy thì đã có người tới phủ.

Người tới là quan binh thị vệ, yêu cầu Tần Như Lương mang theo ấn tín của đại tướng quân tiến cung.

Khi Tần Như Lương đến hoàng cung, toàn triều văn võ đều đã có mặt ở đó.

Hạ Phóng đứng đầu trăm quan cầm chiến báo của Triệu Thiên Khải trong tay, đọc từng chữ cho văn võ bá quan nghe, căn cứ vào đó xác định rằng Tần Như Lương đã mắc phải sai lầm trong tác chiến, cũng thỉnh hoàng đế định đoạt.

Hoàng đế trầm ngâm nói: “Tần ái khanh, người có gì muốn nói không?”

Tần Như Lương quỳ gối trên đại điện, khí phách nói: “Thần có tội, làm cho Đại Sở bị tổn thất, làm cho tướng sĩ phải xuống hoàng tuyền. Thần hổ

thẹn với sự tín nhiệm của hoàng thượng, hổ thẹn với chức trách đại tướng quân của mình”.

Vừa nói hẳn ta vừa giơ hai tay lên cao, trên tay là ấn tín đại tướng quân Đại Sở. Chỉ là đôi tay của hẳn ta khó có thể kiềm chế run rẩy, dường như phải rất chặt vật mới có thể chống đỡ được.

Toàn triều văn võ đều trăn mặc.

Ai cũng có thể thấy được, một người với đôi tay yếu ớt như vậy thì sao có thể tiếp tục giữ ấn tín của đại tướng quân chứ?

Bất kể những gì Hạ Phóng nói là đúng hay sai thì hoàng đế luôn có một bậc thang để bước xuống. Hoàng đế không thể sai, cho nên chỉ có thể là Tần Như Lương sai.

Hẳn ta đã không thể tiếp tục phục vụ triều đình được nữa.

Cuối cùng, hoàng đế đã tước đi ấn tín đại tướng quân, cũng tước đi quân vị của Tần Như Lương. Nhưng ông ta lại không sắp xếp chức vụ mới nào cho hẳn ta, rõ ràng là giáng cấp hẳn ta xuống thường dân.

Từ nay về sau tính mạng của hẳn ta chỉ nhỏ bé như con kiến, có thể tùy tiện bóp chết bất cứ lúc nào.

Để bái tế vong linh của những tướng sĩ nơi biên giới, Tần Như Lương đã lãnh phạt đánh thêm 50 gậy lớn thì chuyện mới kết thúc.

Trên dưới phủ tướng quân còn chưa biết có chuyện gì xảy ra thì đã có quan binh đến dỡ tấm biển “phủ tướng quân” trước cửa lớn xuống.

Đêm qua hẳn ta mới chịu phạt đánh, hôm nay lại chịu thêm 50 gậy lớn.

Ngay cả hẳn ta của trước đây cũng sẽ bị đánh đến hộc máu, huống hồ bây giờ thân thể của hẳn ta đã không bằng trước đây nữa. Vừa lãnh phạt 50 gậy lớn xong thì hẳn ta phải có người khác khiêng về phủ.

Hẳn ta bị tước đoạt quan bào, áo trắng nhuộm đầy máu tươi.

Thẩm Nguyệt gạt mọi người ra, vừa bước lên thì đã nhìn thấy bộ dáng anh tuấn của hắn trở nên tái nhợt, trên y phục toàn là máu tươi.

Thẩm Nguyệt vào chủ viện thì không bước ra nữa. Nàng chữa trị vết thương cho Tần Như Lương, bảo Ngọc Nghiên sắc thuốc trước cửa, không hề dừng lại.

Trong mắt hạ nhân, mấy ngày trước hai người còn giương cung bạt kiếm với nhau, bây giờ một người ngã xuống thì người còn lại lại cực nhọc ngày đêm chăm sóc.

Rốt cuộc công chúa vẫn dành tình cảm cho tướng quân. Sở dĩ trước đây hai người trở mặt với nhau cũng là bởi vì quá yêu nên hóa hận, chuyện này có thể lý giải được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 943

Cho dù gián điệp trong phủ có nhìn thấy thì cũng không cảm thấy có gì lạ để bẩm báo, dù sao ngay từ đầu cả kinh thành đều biết Tĩnh Nguyệt công chúa vô cùng yêu thương tướng quân.

Nhưng bây giờ Tần Như Lương đã không còn là tướng quân nữa.

Trong khoảng thời gian đó, Hạ Du đã cho người gửi thư mời Thẩm Nguyệt đến nói chuyện. Chỉ là Thẩm Nguyệt bận chăm sóc cho Tần Như Lương cho nên vẫn chưa bước ra khỏi cửa.

Sau khi tình hình của Tần Như Lương dần ổn định, Thẩm Nguyệt mới nhớ ra rằng nàng đã lâu không gặp Hạ Du.

Nghe nói Hạ Du đã nhậm chức ở lễ bộ, Thẩm Nguyệt không muốn gây rắc rối cho hắn ta cho nên không hề đi tìm hắn ta.

Bây giờ Hạ Du đã chủ động hẹn nàng, nàng nghĩ nếu như Hạ Du không có chuyện gì quan trọng muốn nói thì hắn ta sẽ không mạo hiểm hẹn nàng ra ngoài.

Bởi vì hiện tại không ai muốn có liên hệ với nàng cả.

Hôm đó Thẩm Nguyệt ra khỏi chủ viện, để tránh tai mắt, nàng đã bí mật ra ngoài bằng cửa hông.

Nàng vốn tưởng rằng vừa ra khỏi cửa vẫn sẽ có kẻ theo dõi mình.

Nhưng không ngờ rằng nàng đi cả một đoạn dài cũng không phát hiện phía sau có người theo dõi.

Kì quái, đám người theo dõi nàng hôm nay đâu lười biếng bỏ việc hay sao?

Nhưng không có ai theo dõi cũng tốt, đỡ mất công Thẩm Nguyệt phải cắt đuôi bọn chúng.

Nàng nhanh chóng bước vào một tửu lâu quen thuộc, sau đó đi thẳng lên tầng 2, đẩy cửa bước vào một gian phòng riêng.

Đây là nơi mà trước đây nàng và Hạ Du từng hẹn gặp nhau, chỉ cần Hạ Du nhắc đến chỗ cũ thì nàng liền biết là nơi này.

Vừa ngẩng đầu lên thì nàng đã nhìn thấy Hạ Du ngồi trong gian phòng, bên cạnh có trà và rượu.

Hạ Du nói: “Bây giờ muốn gặp cô một lần cũng khó, mau tới đây ngồi đi”.

Hắn ta đưa cho Thẩm Nguyệt một chén rượu, muốn Thẩm Nguyệt làm ấm người trước, nhưng Thẩm Nguyệt lại bưng một chén trà nóng lên uống.

Hạ Du nâng ly uống một hớp rượu, liếc nhìn nàng nói: “Ta quên mất, bây giờ không có Đại học sĩ, cô cũng sẽ không uống rượu ở ngoài”.

Thẩm Nguyệt khẽ cười nói: “Hết cách rồi, sau khi uống rượu xong rồi chịu thiệt hại lần, ta không dám uống nhiều nữa”.

Mặc dù Thẩm Nguyệt không nói rõ nhưng chỉ qua mấy câu thôi là có thể cảm nhận được sự thay đổi vùn vụt của Hạ Du thay trong thời gian ngắn như vậy.

Trong quá trình xuôi nam vừa rồi, nếu nói hắn ta chín chắn hơn nhưng không mất bản tính hào sảng thì bây giờ có vẻ hắn ta cũng chẳng còn cảm giác sạch sẽ, tươi sáng như trước nữa.

Dường như hắn ta đã lột xác hoàn toàn, không còn một vết tích gì của ngày trước nữa.

Ai trong họ cũng đều có bí mật cần che giấu, có thể đây cũng là một cách Hạ Du tự trang và bảo vệ bản thân.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Người thế nào, nghe nói người làm quan r`õ, vẫn
suôn sẻ chứ?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 944

Hạ Du nói: “Mọi thứ đều rất thuận lợi! Trước đây ta không cảm thấy gì, hóa ra làm quan lại thích như thế. Mặc dù hiện tại bị Hạ Phóng chèn ép trên mọi phương diện nhưng chỉ cần nghĩ đến một ngày nào đó ta cũng sẽ chèn ép người khác như thế thì trong lòng không còn cảm thấy mệt nữa”.

Hắn ta đến cửa gọi tiểu nhị mang thức ăn vào.

Đợi hắn ta ngủ xuống lần nữa, Thẩm Nguyệt hơi lo lắng nói: “Hạ Du, tự lượng sức mà tiến”.

Nàng biết Hạ Du quay lại là vì muốn trả thù nhưng nếu dùng bất cứ giá nào để đối phó với kẻ địch, dù đạt được mục đích thì đến cùng còn lại đi đâu gì?

Hạ Du rót thêm trà cho Thẩm Nguyệt nói: “Cô không cần lo cho ta, ta rất ổn. Ta cũng sẽ tự lượng sức, yên tâm đi, ta sẽ không làm mấy việc ngu ngốc như trước nữa”.

Thẩm Nguyệt nói: “Vậy hôm nay người tìm ta làm gì? Có việc gấp à?”

“Ta biết chuyện Tần tướng quân gặp hạn, bây giờ hắn thế nào?”, Hạ Du hỏi.

Thẩm Nguyệt cười khở nói: “Còn có thể thế nào nữa, vẫn còn ngủ say chưa tỉnh”.

Nàng cứ cho rằng chỉ cần ôm hết lỗi lần lần này về mình, hoàng đế sẽ tha cho Tần Như Lương nhưng chẳng ngờ vẫn không thể tránh được.

Một khi hoàng đế thấy hắn ta không còn tác dụng nữa thì hắn ta lập tức rơi vào kết cục này. Trái tim của bậc đế vương lại vô tình tới mức này.

Thẩm Nguyệt còn tưởng hoàng đế sẽ niệm tình cảm trước đây và khi đi đánh thiên hạ với Tần Như Lương, đó là tình cảm vào sinh ra tử trên chiến

trường, dù gì cũng phải có chút sức nặng.

Nhưng nàng đã đánh giá cao sức nặng này, nói chuyện tình cảm với quân vương là sai lầm ngu ngốc nhất.

Thẩm Nguyệt luôn cảm thấy chuyện này có một phần nguyên nhân là do mình.

Nếu không phải vì nàng, dù Tần Như Lương không làm đại tướng quân, ít nhất cũng sẽ được chết già.

Nhưng bây giờ hẳn ta không còn công danh lợi lộc, người lại bị thương nặng chưa tỉnh.

Hạ Du nói: “Cô cũng đừng nghĩ nhiều nữa, kết quả như thế cũng tốt hơn tịch thu tài sản, lưu lạc ngoài đường. Làm đại tướng quân quen rồi, thỉnh thoảng làm dân thường cũng chẳng sao cả”.

Thẩm Nguyệt nhìn hắn ta: “Hạ Du, người đúng là không còn giống trước nữa”.

Hạ Du cười nói: “Tạo hóa trêu người mà. Sau khi về kinh, ta có việc cần phải làm, không chừng cơ hội để chúng ta gặp nhau sau này rất ít”.

Thẩm Nguyệt nhíu mày, muốn hỏi tại sao nhưng lại không biết nên mở miệng thế nào.

Hạ Du lấy thuốc mỡ từ trong áo ra rồi đưa cho Thẩm Nguyệt: “Cái này đưa cho Tần Như Lương, trị ngoại thương, không chừng sẽ có tác dụng”.

Thẩm Nguyệt sửng sốt: “Đây là Tô Vũ đưa cho người?”

Hạ Du nở nụ cười ẩn ý: “Cần lấy đi, có lẽ đây là lần cuối cùng ta chuyển đồ giúp các cô rồi”.

“Lần cuối cùng là sao?”

“Chính là ý tứ mà cô nghe được đấy”, Hạ Du ngừng một chốc lại nói: “Cô hỏi hôm nay ta tìm đến là vì chuyện gì, ta đến để tạm biệt!”

Thâm Nguyệt nhướn mày: “Tạm biệt?”

Các món ăn trong tủ lầi liên tục được mang lên, lần lượt bày ra, hương sắc đều tuyệt.

Rượu vẫn là rượu đấy, món ăn cũng chẳng thay đổi, nàng nhớ đến lúc trước ăn uống với Hạ Du, có lần nào không vui vẻ đâu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 945

Nhưng hôm nay, vừa nhìn là Thẩm Nguyệt đã không còn khẩu vị nữa.

Hạ Du lại gấp thức ăn vào trong bát Thẩm Nguyệt nói: “Cô nói đúng, trước đây là do ta nghĩ mọi chuyện gì cũng quá đơn giản, con người sao có thể tùy hứng mãi, hơn nữa đây còn là đang ở kinh thành – nơi luôn thay đổi từng ngày này”.

Hạ Du nói: “Ta vẫn chưa trả được thù, đợi ta giết được Hạ Phóng, nhà họ Hạ chỉ còn lại một đứa con trai là ta, ta còn phải chăm sóc cả nhà họ Hạ. Ta không thể để Hạ gia rơi vào kết cục thảm như Tần gia”.

Thẩm Nguyệt im lặng một lúc hỏi: “Người nghĩ thông suốt chưa?”

“Ừ, ta nghĩ thông suốt rồi, ta không thể thoải mái làm những việc khác với cô, ta nghĩ bây giờ mình đã có chức quan, sau này còn cơ hội thăng chức, có thể bình yên sống qua ngày, vậy đã rất tốt”.

Thẩm Nguyệt tự cho rằng mình rất hiểu Hạ Du bởi hẳn ta luôn là một người đơn thuần, tốt bụng, vừa liếc mắt là đã có thể nhìn thấu.

Nhưng hiện giờ bỗng dưng nàng lại cảm thấy mình không thể nhìn thấu đối phương.

Thẩm Nguyệt chỉ khẽ cười nói: “Nhưng, tại sao đến giờ ta vẫn thấy như người đang ngụy trang nhỉ? Hạ Du mà ta quen rõ ràng không phải là đáng vẻ mà người miêu tả”.

“Xin lỗi, ta đã lừa cô”. Hạ Du nói: “Suốt dọc đường từ kinh thành đến nam cảnh, ta vẫn luôn lừa cô. Ta là người do hoàng thượng phái đến giám sát cô và đại học sĩ, mà ta cũng thật sự làm như vậy, chưa từng làm trái dự tính ban đầu của mình. Bộ mặt kia là do ta ngụy trang”.

Nụ cười trên mặt Thẩm Nguyệt dần dần phai nhạt. Nàng nhìn chăm chăm Hạ Du không nói lời nào, cứ nhìn hẳn ta như vậy rất lâu mới khẽ nói:

“Ta không tin”.

Hạ Du vờ như không có chuyện gì mà gấp đũa, miệng nói: “Chuyện đã đến nước này, cô tin hay không cũng đã chẳng còn quan trọng. Đến bây giờ, người vẫn u mê không tỉnh nhất không phải ai khác mà chính là cô”.

Thẩm Nguyệt im lặng.

“Đừng quên, ban đầu là cô liêu lĩnh muốn chạy trốn về, cũng là cô nhắc nhở, giúp ta thấy rõ tình hình của nhà ta, bây giờ đã như cô mong muốn, cô nên cảm thấy vui mừng rồi nhỉ?”

Hạ Du nhắc nhở: “Đừng ngờ ngác nữa, ăn cơm đi! Ta còn nhớ, đây đây là những món trước kia cô thích ăn. Chờ ăn xong bữa cơm này, ta đi đường lớn thênh thang của ta, cô đi cầu độc mộc của cô. Cô và ta không còn liên quan gì đến nhau”.

Thì ra đây là ý định của hắn ta khi mời nàng ăn cơm uống rượu, nói lời tạm biệt với nàng.

Thẩm Nguyệt cảm thấy vô cùng nản lòng thoái chí, một lúc lâu sau nàng mới lộ vẻ nhẹ như gió mây, cười nói: “Như vậy cũng tốt, người và ta vạch rõ ranh giới trước, miễn cho bị ta liên lụy. Dù sao người như bây giờ cũng tốt hơn là biến thành Tần Như Lương thứ hai”.

“Cô có thể hiểu được, tất nhiên ta rất vui mừng”. Hạ Du nâng ly rượu, muốn kính nàng: “Dù gì cũng là bữa ăn cuối cùng của ta và cô, ly rượu này cô uống hay không?”

Thẩm Nguyệt nói: “Đương nhiên phải uống rồi”.

Thế là Hạ Du lấy ly rượu đã rót đầy ở bên cạnh đưa cho nàng. Nàng và Hạ Du cùng ly kính nhau, sau đó không chút do dự ngửa đầu uống cạn.

Thẩm Nguyệt còn nói: “Nếu đã là bữa ăn chia xa, người và ta cũng nên tận hưởng thỏa thuê giống như trước kia. Như vậy mới không uổng phí bàn rượu thịt ngon này, cũng sẽ không để lại bất kỳ tiếc nuối nào”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 946

Nàng không rõ mùi vị của những món rượu thịt này, cũng không tỉ mỉ thưởng thức. Ăn vào trong miệng nhạt như nước ốc, nhưng nàng lại chẳng hề ngừng nghỉ nuốt chúng vào trong bụng.

Hạ Du nói: “Thẩm Nguyệt, xin lỗi!”

Thẩm Nguyệt bình thản nói: “Nói xin lỗi làm gì, không phải vừa rồi đã nói rồi sao. Ta nghe một lần là đủ rồi. Chúc người sau này thuận buồm xuôi gió thăng quan tiến chức, báo thù cho Thanh Hạnh và bà nội người, bảo vệ Hạ gia người bình yên vô sự, người là con trai trưởng của Hạ gia, cũng nên làm rạng rỡ tổ tông”.

Hạ Du há miệng, nói không nên lời.

Thẩm Nguyệt lại nói: “Nếu không muốn chuốc họa vào thân, hôm nay xóa hết tất cả tình cảm trước đây của hai ta. Sau này cho dù ta có kết cục như thế nào, sống hay chết, tất cả đều không liên quan đến người”.

Thẩm Nguyệt lại uống một ly rượu, khẽ nhắm mắt lại, nhưng vành mắt vẫn không nhịn được mà đỏ lên.

Đôi mắt Hạ Du hơi rung rung, hít sâu một hơi, đẩy ghế đứng dậy, xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thẩm Nguyệt khẽ nói: “Ta chỉ hỏi người một câu cuối cùng, tất cả những gì xảy ra ngày hôm nay đều là người nghiêm túc, phải không?”

Hạ Du cắn chặt quai hàm, gằn từng chữ trả lời nàng: “Không chỉ ngày hôm nay ta nghiêm túc, mà bất cứ chuyện gì ta làm sau này cũng nghiêm túc. Thẩm Nguyệt, không cần coi ta là bạn bè! Bởi vì, từ nay về sau ta sẽ chỉ suy nghĩ cho chính mình. Nếu trong lòng cô còn mang suy nghĩ ta sẽ giúp cô, như vậy chỉ hại cho chính cô thôi”.

Hắn ta bỗng đứng quay đầu lại nhìn nàng, trong mắt hoen lệ, nhưng lại không tràn khỏi bờ mi.

Hạ Du cô đơn nói: “Đương nhiên, nếu như lần này cô còn có thể sống sót, chắc sau này cũng sẽ không coi ta là bạn bè nữa. Mà lỡ đâu cô chết rồi, vậy thì càng không thể nói đến chuyện từ nay về sau”.

Hắn ta thoải mái nói: “Xin lỗi vì câu nói thứ hai, cũng vì ly rượu thứ nhất cô đã uống kia”.

Thẩm Nguyệt cảm thấy trái tim nóng lên, cổ họng bắt đầu ngứa, hỏi một câu vô nghĩa: “Ly rượu thứ nhất kia làm sao?”

“Hoàng thượng muốn ta hạ độc giết cô”.

“Ừm, sau đó thì sao?”

“Sau đó...”. Hạ Du nghiêng răng, vành mắt đỏ ửng: “Ta bỏ thuốc vào rượu”.

Lời vừa nói ra, toàn bộ lồng ngực Thẩm Nguyệt như có lửa đốt, nơi cổ họng bắt giác tràn ra máu tươi.

Nàng chống hai tay lên bàn, máu tươi nhuộm đỏ khăn trải bàn giống như những nụ hồng mai chờ nở đang rụng xuống.

Thẩm Nguyệt nghiêng người, khẽ nâng tầm mắt, đôi mắt sáng quắc nhìn Hạ Du. Nàng giơ tay chậm rãi lau vết máu nơi khước miệng, ánh mắt lạnh lẽo không chút độ ấm, hiện tại, nàng đã nhìn Hạ Du giống như nhìn một người xa lạ vốn không hề quen biết.

“Thì ra muốn tạm biệt ta cũng chỉ là lời dễ nghe, nói trắng ra thì bữa ăn này là để hạ độc chết ta. Đến giờ phút này, cuối cùng ta cũng tin tưởng người không hề ngụy trang, người thật sự muốn giẫm lên ta để tiến thêm một bước”.

Hạ Du nhún vai, ép nước mắt trở về, nói: “Ta đã nói với cô rồi, ai bảo trong lòng cô còn ôm hi vọng, không hề đề phòng ta chứ. Đi đâu này có thể trách ai, muốn trách chỉ có thể trách bản thân cô”.

Thẩm Nguyệt cười hai tiếng, khàn giọng nói: “Hạ Du, Thẩm Nguyệt ta tự thấy chưa bao giờ có lỗi với người”.

Hạ Du nhấp môi, gắng gượng nói ra: “Nhưng, cô không hại người khác cũng không có nghĩa người khác sẽ không hại cô? Ta được lựa chọn sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 947

Hắn ta lẳng lẳng nhìn Thẩm Nguyệt, lại cắn răng nói: “Lần này ta trở về, tuyệt đối sẽ không để Hạ Phóng trèo lên đầu mình nữa! Ta muốn báo thù, ta muốn hạ bệ hắn ta, ta muốn cố gắng hơn hắn ta! Hắn ta không phải là sủng thần của hoàng thượng sao, hừ, rất nhanh thôi, ta cũng sẽ là sủng thần của hoàng thượng”.

“Hạ Du...”, Thẩm Nguyệt cảm thấy bi thương và bất lực: “Từ bao giờ mà người lại biến thành thế này rồi?”

“Ta vẫn luôn như vậy, chỉ là cô không thấy rõ mà thôi”. Hạ Du nắm lấy bờ vai Thẩm Nguyệt: “Ta không lương thiện vô tư như cô nghĩ, ta không chỉ vì báo thù, ta còn vì chính mình! Ta muốn tất cả những kẻ từng coi thường mình thấy rốt cuộc ai mới có thể cười đến cùng! Thẩm Nguyệt, ta muốn vinh hoa phú quý, ta muốn thăng quan tiến chức!”

Khuôn mặt vặn vẹo vì kích động của hắn ta khiến Thẩm Nguyệt cảm thấy xa lạ vô cùng.

Nàng cho rằng mình đã đủ hiểu Hạ Du, đến lúc này mới phát hiện, dường như nàng chưa bao giờ đi vào đáy lòng đối phương, chưa bao giờ thấy rõ rốt cuộc hắn ta muốn cái gì.

Hạ Du trước mặt này đã không còn là Hạ Du viết hết tất cả suy nghĩ lên mặt trước kia nữa.

Hạ Du buông bờ vai nàng ra, nàng lảo đảo về phía sau mấy bước, toàn bộ thân thể khó chịu như sắp bốc cháy, trong tai ù ù khiến màng nhĩ nàng nhói đau.

Tiếng nói phập phều của Hạ Du giống như dùi khoan chui vào trong tai nàng: “Thuốc này phát tác rất chậm, phải một hai canh giờ mới từ từ lên men. Nếu bây giờ cô trở về, nói không chừng có thể gắng gượng về đến

phủ tướng quân, bằng không chết trong tử lâu này, sẽ phá hư chuyện làm buôn bán của người ta”.

Thẩm Nguyệt lùi ra cửa, ánh mắt đục ngầu nhìn Hạ Du, quay đầu buồn bã nói: “Thôi được, sống là may mắn của ta, chết là số mạng của ta. Hạ Du, là ta tin nhầm người”.

Nàng đi xuống lầu, rời khỏi tử lâu, cảm thấy ánh sáng bên ngoài vô cùng chói mắt. Nàng giống như một người không thể ra ngoài ánh sáng, lao đảo đi về phía trước.

Hạ Du đứng trước cửa sổ lầu hai, nhìn bóng dáng loạng chà loạng choạng đi trên đường cái của nàng.

Còn chưa đi được bao xa, Thẩm Nguyệt cảm thấy mũi mình ngứa ngứa. Nàng cắn chặt răng, cố khép cổ họng, giơ tay xoa xoa mũi, phát hiện máu đỏ thẫm không chảy ra từ trong miệng thì lại chảy ra từ trong mũi.

Nàng lau mãi không sạch, càng lau càng nhiều.

Lúc sau nàng đứng trên đường cái, ngửa đầu quan sát bầu trời, đột nhiên cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

Người xung quanh thấy dáng vẻ nàng như vậy thì đều hoảng sợ tránh xa. Máu từ trong mũi chảy xuôi xuống cằm rồi rơi xuống, một giọt lại một giọt sền sệt dính đầy vạt áo của nàng.

Xung quanh có người tốt bụng hỏi: “Cô nương, cô có nghiêm trọng lắm không, có cần ta đưa cô đi hiệu thuốc không?”

Thẩm Nguyệt lầm bầm: “Thời tiết hôm nay thật lạnh”.

Nàng nặng nề bước về phía trước, ngây ngây dại dại, đôi mắt nhìn không rõ, đôi tai cũng nghe không rõ. Có lẽ giờ phút này trong ấn tượng của nàng chỉ còn chút ồn ào xen lẫn tiếng người xì xào cùng với tiếng móng ngựa tiếng bánh xe.

Dù thế nào Ngọc Nghiên và Thôi thị cũng không ngờ, Thâm Nguyệt lặng lẽ ra ngoài gặp Hạ Du, bây giờ lại bị khiêng trở về

Khi trở về, sắc mặt Thâm Nguyệt trắng bệch, hai mắt nhắm chặt, miệng mũi dính đầy vết máu còn chưa kịp khô lại, dọa Ngọc Nghiên và Thôi thị suýt thì hồn phi phách tán.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 948

Nàng còn một hơi thở cuối cùng, vội vàng đưa về Trì Xuân Uyển, Ngọc Nghiên đã không thể nói chuyện lưu loát, run rẩy nói: “Mời đại phu... đi mời đại phu giỏi nhất trong thành!”

Quản gia vội vàng phái người đi tìm đại phu.

Trong khoảng thời gian ngắn, Tần Như Lương và Thẩm Nguyệt đều ngã xuống. Phủ tướng quân sa sút cùng cực, khi người ngoài nhắc đến thì không khỏi thốn thốn thở dài.

Hai ngày này, chuyện được bàn tán nhiều nhất trong Kinh thành không gì ngoài chuyện phủ tướng quân sa sút suy sụp.

Ai cũng không biết rốt cuộc Tĩnh Nguyệt công chúa xảy ra chuyện gì, nghe nói đang đi trên đường thì đột nhiên chảy máu mũi. Sau đó được người ta đưa trở về, nói là nhiễm bệnh nặng nào đó, bệnh đến như núi đổ, đột ngột không kịp chuẩn bị.

Hết tốp đại phu này đến nhóm đại phu khác vào phủ, không biết nguyên nhân bệnh tật, ai nấy đều bó tay hết cách.

Chỉ cần là đại phu trong thành, dù có tiếng hay không có tiếng, quản gia đều mời đến. Cuối cùng cũng chỉ có thể miễn cưỡng cho ra một kết luận – tình trạng của công chúa vô cùng kỳ lạ, giống như bệnh mà không phải bệnh, giống như độc mà không phải độc, hầu hết thầy thuốc đều chưa từng thấy tình trạng như vậy, cho nên không dám kê đơn lung tung.

Ban đầu có đại phu kê cho Thẩm Nguyệt một đơn thuốc bài độc đi đầu dưỡng, nào ngờ cơ thể Thẩm Nguyệt vô cùng bài xích, mới uống xong không lâu đã có phản ứng không tốt, còn nôn ra máu tươi.

Sau đó không có đại phu nào dám tùy tiện kê đơn dưới tình huống chưa đưa ra được kết luận nữa.

Người ngoài chỉ nói là Tĩnh Nguyệt công chúa mắc phải bệnh lạ, đầu tiếc nuôi thương xót. Chỉ có người chăm sóc bên cạnh Thẩm Nguyệt biết, căn bản không có chuyện như vậy.

Ngọc Nghiên biết rất rõ ràng, sức khỏe Thẩm Nguyệt luôn luôn rất tốt. Mà Ngọc Nghiên cũng biết một điếu, Thẩm Nguyệt xảy ra chuyện sau khi nhận lời mời ra ngoài của Hạ Du.

Chuyện này tuyệt đối có liên quan tới Hạ Du.

Ngọc Nghiên tức giận không nhịn nổi, nhân lúc Thôi thị chăm sóc Thẩm Nguyệt, liều lĩnh chạy ra khỏi phủ, xông đến trước cửa nhà Hạ tướng, hét vào bên trong: “Hạ Du! Gọi Hạ Du ra đây! Ta biết, nhất định là người hại công chúa thành như vậy! Rốt cuộc người đã giở trò gì!”

Ngọc Nghiên hét lên trước cổng phủ thừa tướng, khó tránh khỏi có rất nhiều người vây xem.

Thủ vệ tất nhiên không thể cho nàng ta bước vào gặp Hạ Du, ngay lập tức bước lên đuổi nàng ta đi.

“Hạ Du đâu! Bảo hắn ra đây cho ta!”

Thị vệ cười lạnh một tiếng nói: “Thiếu gia nhà ta là người mà người muốn gặp là gặp hay sao? Người mau rời đi, tránh bị đòn đau!”

Ngọc Nghiên điên rồ, nàng ta giãy dụa hét lên: “Người là kẻ lấy oán báo ơn, người là đờilòng lang dạ sói! Ta biết nhất định chính là người đã làm hại công chúa nhà ta biến thành như vậy! Người đã quên lúc người gặp hoạn nạn phải lưu lạc đầu đường xó chợ thì ai đã giúp người hay sao? Các người mau thả ta ra!”

Những người xung quanh vây xem nghe thấy vậy thì chẳng hiểu gì cả.

Ngay sau đó, một người trông giống như quản sự bước ra từ bên trong rồihét lên: “Nha đầu điên này từ đâu đến, dám nói lời bậy bạ trước cổng

phủ thừa tướng! Nếu như người còn tiếp tục nói hưu nói vượn thì ta sẽ bắt người đi gặp quan!”

Ngọc Nghiên hung ác nói: “Được rồi, ta cũng rất muốn đi gặp quan để cho tất cả mọi người đều biết thiếu gia nhà người là kẻ vong ân phụ nghĩa!”

“Nha đầu này ăn nói lung tung, người đâu, nhét miệng nha đầu này lại cho ta!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 949

Ngọc Nghiên cố vùng vẫy quay đầu đi, nhanh chóng nói: “Người có dám nói không phải là hắc ta đã mời công chúa nhà ta ra ngoài hay không? Tại sao công chúa vừa trở về đã trúng độc? Là hắc ta đã hạ độc công chúa của ta!”

Thủ vệ nhanh chóng bóp cằm nàng rồi nhét quả cầu vải vào trong miệng nàng.

Quản sự tức giận nói: “Nhảm nhí! Thiếu gia nhà ta ngày nào cũng chạy tới chạy lui giữa lễ bộ và tư gia, chưa từng đi đến nơi nào khác! Truy mệnh lệnh của thiếu gia, nếu nhà đầu này không chịu rời đi thì cứ trói nàng ta lại đánh sau đó đuổi về Tận gia!”

Hôm đó Ngọc Nghiên bị đánh chỉ còn nửa cái mạng, cuối cùng bị khiêng về Tận gia.

Ngay cả Thôi thị bình thường vẫn cẩn thận trầm ổn mà cũng phải rơi nước mắt, vừa xử lý vết thương của Ngọc Nghiên vừa nói: “Tại sao người lại làm như vậy chứ? Ta chỉ không can thiệp người một chút mà người đã chạy ra ngoài làm loạn rồi! Hạ gia bên kia nhiều người như vậy, người chỉ là một tiểu nha hoàn, cho dù bọn họ có đánh chết người thì chúng ta cũng có thể làm gì được?”

Ngọc Nghiên rưng rưng nói: “Ta chỉ vì quá tức giận... Trước đây công chúa hết lòng giúp đỡ hắc ta, vậy mà hắc ta lại muốn đẩy công chúa vào chỗ chết...”

Nàng ta nắm lấy cổ tay của Thôi thị rồi nói: “Nhị nương, bây giờ chúng ta phải làm sao bây giờ...”

Thôi thị khuyên: “Người đừng vội, nếu đại phu này không chữa được thì sẽ có đại phu khác chữa được... Tình hình của công chúa còn có thể trì

hoãn được vài ngày. Không được nản lòng, nhất định sẽ có người cứu được công chúa”.

“Sẽ có người cứu được...”, Ngọc Nghiên lẩm bẩm, đột nhiên khó khăn ng ồi dậy, sắc mặt tái nhợt nhìn Thôi thị nói: “Ta biết ai có thể cứu được... Hẳn nhất định có thể, y thuật của hấn cao siêu như vậy, hấn đã từng giúp công chúa trước đây... Nhị nương, ta c ầu xin bà, hãy đi tìm Tô đại nhân đến xem được không?”

Thôi thị tr ần mặt, sau đó mới nói: “Sao ta lại không muốn tìm đại nhân tới chứ? Chỉ có đi đầu lúc này chúng ta c ần phải kiên trì, nếu như để kẻ khác phát hiện đại nhân tới đây thì không chỉ có công chúa vô phương cứu chữa mà ngay cả đại nhân cũng sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng”.

“Nhưng... công chúa sắp chết r ồi!”

“Ngọc Nghiên, người đừng vội”, Thôi thị nói: “Ta sẽ tìm ra cách, nhất định sẽ tìm ra cách để dẫn đại nhân tới đây. Người phải chăm sóc bản thân của mình thật tốt thì mới có thể chăm sóc cho công chúa”.

Sau khi Ngọc Nghiên bị khiêng ra khỏi cổng phủ thừa tướng thì trước cổng cũng yên tĩnh trở lại. Những người chạy đến xem náo nhiệt đầu cảm thấy buồn chán r ồi cũng dần chậm rãi tản ra.

Nhưng Hạ tướng đã nghe thấy tất cả những gì Ngọc Nghiên nói.

Hạ Du đang mặc quan bào cầm y, vừa chuẩn bị ra ngoài thì đã bị Hạ tướng ngăn lại.

Hạ tướng hỏi: “Người muốn đi đâu?”

Hạ Du trả lời: “Vào cung”.

Sắc mặt Hạ tướng thay đổi, ông ta nói: “Mấy lời lúc nãy mà nha đầu kia vừa nói ở trước cổng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hạ Du ngược mắt lên liếc nhẹ Hạ tướng một cái rồi thong thả vừa chỉnh sửa tay áo vừa nói: “Mấy lời một nha đầu điên nói mà ông cũng tin hay sao?”

Hạ tướng có chút khó thở, ông ta nói tiếp: “Nếu thật sự không có chuyện gì xảy ra thì sao nha đầu đó lại vô cớ chạy tới đây chứ? Hơn nữa, ngày hôm qua người mất hồn mất vía trở về, rốt cuộc trước đó người đã đi đâu?”

Hạ Du dừng lại một chút rồi nói: “Chuyện đó ông không cần phải để tâm đến”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 950

Nói xong Hạ Du liền bỏ đi, Hạ tướng đập ngực nói: “Hạ Du, tại sao bây giờ ngươi lại trở nên như thế này!”

Hạ Du dừng bước nói: “Không phải lúc nào ông cũng thích có một đứa con trai như Hạ Phóng hay sao? Ta chỉ đang đi trên con đường của hấn ta mà thôi”.

“Ta chỉ muốn ngươi thành tài! Ta không muốn ngươi trở thành kẻ xấu xa bại hoại! Chuyện đại nghịch bất đạo như vậy mà ngươi cũng dám làm! Tuy rằng ngày thường phủ Tần tướng quân không có giao tình với chúng ta nhưng tốt xấu gì người ta cũng đã từng giúp đỡ ngươi, sao ngươi có thể nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng như vậy?”

Hạ Du quay lại nhìn Hạ tướng bằng ánh mắt xa lạ, cười khinh khỉnh nói: “Nói ta bỏ đá xuống giếng, sao ông không tự nhìn lại bản thân mình đi? Ông cũng xem như là cựu thần triều tiên, nhận lộc của vua sao không trung thành với vua? Ít nhất thì ta cũng biết mình phải trung thành với ai chứ không như ông. Nếu như ông không muốn nhìn thấy ta bỏ đá xuống giếng thì sao ông không đi giúp Tĩnh Nguyệt công chúa đó đi?”

“Ngươi... ngươi...”, Hạ tướng tức giận đến mức nói không nên lời.

Hạ Du ngênh ngang bước ra ngoài rồi nói: “Nói vậy ông cũng hiểu được, nàng ta chỉ là một nữ nhân, chẳng thể làm nên trò trống gì. Ta chỉ tiếp tay tiễn nàng ta đi đúng lúc mà thôi. Chuyện mà các người không dám làm bây giờ ta đã làm thay, thế mà không nghe các người nói lời cảm tạ, ngược lại còn oán thán ta! Chờ Tĩnh Nguyệt công chúa chết đi rồi thì mấy lão già các người cũng sẽ đến lượt nhanh thôi”.

“Lão gia! Lão gia!”

Ngay sau khi Hạ Du rời đi thì Hạ tướng đã ngắt xiú ngay tại chỗ.

Chờ ông ta tỉnh dậy thì Hạ Du đã vào cung gặp hoàng đế.

Hoàng đế đương nhiên đã sớm biết tình hình của Thẩm Nguyệt, bây giờ nàng đang hấp hối, ông ta chỉ chờ nàng trút hơi thở cuối cùng.

Hoàng đế rất hài lòng với màn thể hiện của Hạ Du, lúc đầu ông ta còn nghi ngờ lòng trung thành của Hạ Du đối với mình, bây giờ nhìn thấy hắn ta dám đầu độc Tĩnh Nguyệt công chúa, lòng trung thành của hắn ta đối với ông ta đã không thể nghi ngờ được nữa.

Hoàng đế vui mừng khôn xiết, ông ta khen ngợi Hạ Du rất nhiều, còn hỏi hắn ta đã cho Thẩm Nguyệt uống loại thuốc gì.

Hạ Du trả lời: “Vi thần sợ làm chuyện này quá rõ ràng sẽ khiến cho thế nhân cười chê, ảnh hưởng đến dân tâm, cho nên vi thần đã dùng độc dược mạn tính. Độc dược này hòa tan trong máu, xâm nhập phế phủ, không dễ phát hiện mà lại khiến cho công chúa bị nội thương. Đại phu bình thường sẽ chỉ thấy nội tạng của công chúa bị tổn thương, nếu như dùng dược liệu đi điều trị nội tạng bị tổn thương, phần lớn dược liệu có dược tính hàn bổ sung với độc tính sẽ khiến cho tình trạng của công chúa càng lúc càng nặng hơn. Nghe nói Tần phủ đã mời rất nhiều đại phu, càng mời đại phu thì sẽ càng khiến cho công chúa chết nhanh hơn mà thôi”.

Hoàng đế không ngờ Hạ Du trẻ tuổi lại có tâm tư chu đáo như vậy.

Chất độc mạn tính hòa tan trong máu của Thẩm Nguyệt rất khó phát hiện, càng khó để biết nàng đã mắc phải loại độc dược nào. Đã không biết nàng trúng độc gì thì chắc chắn không thể đi đầu chế ra thuốc giải, kết quả là Thẩm Nguyệt nhất định sẽ chết.

Hoàng đế suy tư nói: “Vậy theo ý của ngươi thì nàng còn sống được bao nhiêu ngày?”

Hạ Du nói: “Nhanh thì năm ngày, chậm thì không quá mười ngày”.

Hạ tướng tỉnh lại nằm ở trên giường, đại phu dặn dò ông ta phải chú ý đến sức khỏe, thấy không có vấn đề gì nghiêm trọng liền rời đi.

Hạ tướng không bao giờ có thể tin được rằng Hạ Du đã hoàn toàn thay đổi.

Tuy nhiên, chuyện khiến cho ông ta sửng sốt nhất chính là những gì Hạ Du đã nói trước khi ra ngoài.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 951

Để tránh bị liên lụy, trước đây ông ta luôn giữ khoảng cách với công chúa tiên triêu, không can thiệp cũng không giúp đỡ.

Ông ta tin rằng chỉ có thuận theo thế cục thì mới có thể tự bảo vệ mình và không mang lại tai họa cho cả nhà.

Khi tiên triêu diệt vong, có không ít đại thần trong triêu gặp tai họa cả nhà, lúc đó ông ta đã tận mắt chứng kiến. Hơn nữa không riêng gì ông ta, trong triêu vẫn còn rất nhiều cựu thần tiên triêu đều lựa chọn thuận theo thế cục.

Nhưng vừa rồi, câu nói của Hạ Du đã bất ngờ đánh thức ông ta.

Một khi Tĩnh Nguyệt công chúa qua đời, hoàng đế nhất định sẽ tiến hành một lần đại thanh trừ để diệt trừ hoàn toàn mầm mống gây họa cho mình. Trước đây cựu thần tiên triêu sở dĩ được giữ lại là bởi vì tình hình triêu chính thay đổi vẫn chưa ổn định, bọn họ vẫn còn giá trị lợi dụng.

Nhưng bây giờ hoàng đế đã củng cố triêu chính được nhiều năm, đám cựu thần vẫn còn nắm giữ quyền lực trong triêu sớm muộn cũng sẽ bị tước đi quyền lực, mà thời điểm Tĩnh Nguyệt công chúa qua đời chính là một cơ hội hoàn hảo.

Đôi khi không phải là các cựu thần muốn nắm quyền lực trong triêu mà nếu như bọn họ buông việc triêu chính ra thì chỉ sợ đã sớm bị chém đầu rồi.

Nhiều năm qua đi, hoàng đế cũng không ngừng cài người của mình vào trong triêu, nhưng việc triêu chính phức tạp rối rắm, khó ai có thể lý giải được nguyên nhân. Những cựu thần tiên triêu cùng tâm thần của hoàng đế đã thâm thấu lẫn nhau từ lâu, chỉ cần đạt được lợi ích chung.

Sau đó Hạ tướng nhận ra rằng nhất định không thể để cho hoàng đế tiến hành đại thanh trừ. Nếu không thì đúng như Hạ Du đã nói, nhóm cựu thần

tiền triệu bọn họ sẽ kết thúc tại đây.

Nhất thời Hạ tướng không thể quan tâm đến sức khỏe của mình nữa, nhanh chóng bảo quản sự lên tiếp cận với nhóm cựu thần, hẹn gặp bọn họ để thương nghị đối sách.

Sau khi màn đêm buông xuống, trong phủ Tô Vũ vắng tanh, ánh đèn thưa thớt, ngay cả hạ nhân cũng không có mấy bóng người.

Ngọn đèn trong thư phòng vẫn sáng.

Quản gia nhẹ nhàng đi tới cửa thư phòng gõ cửa hai lần, sau khi nghe thấy Tô Vũ gọi mình vào thì mới đẩy cửa đi vào.

Trầm hương trong lư hương đã nguội lạnh, mặc dù hai cửa sổ đang mở nhưng trong phòng vẫn còn lưu lại hương thơm.

Tô Vũ đứng bên cửa sổ nhìn rùng ra trúc tối đen bên ngoài cửa sổ hồi lâu.

Sau khi quản gia tiến vào thì hắn mới xoay người, thần sắc của hắn dưới ánh đèn trông khá mệt mỏi, bộ y phục đang mặc trên người có chút xộc xệch.

Quản gia nói: “Đại nhân, Hạ tướng đã cho người triệu tập các cựu thần để thương lượng đối sách, nhắc nhở nhau phải cẩn thận. Tin rằng vào thời điểm tất yếu bọn họ cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn, đại nhân cuối cùng đã có thể yên tâm”.

Tô Vũ hỏi: “Nàng sao rồi?”

Thần sắc của quản gia ảm đạm, ông ta nói: “Lão nô cũng đã lạng lẽ đi hỏi thăm, tình hình của Tĩnh Nguyệt công chúa mặc dù chưa đến mức phải chết nhưng vẫn đang hôn mê bất tỉnh, thuốc thang vô dụng”.

Tô Vũ quay lại bàn ng ồi xuống, bàn làm việc của hắn rất lớn và gọn gàng, ngoại trừ bút mực thì không còn có vật nào khác.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 952

Hắn trải tờ giấy ra viết vài chữ, chữ viết dưới ngòi bút như có linh hồn, nét bút lại quý dị đa đoan.

Bởi vì hắn không muốn bất cứ ai nhận ra bút tích của mình.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy hắn viết xuống thì bút tích quý dị của hắn sẽ không có bất cứ kẻ nào nhìn ra được.

Tô Vũ lại hỏi: “Nhiều nhất còn có thể kéo dài được bao nhiêu ngày?”

Quản gia đáp: “Năm đến mười ngày”.

Một lúc lâu sau hắn mới cau mày rồi buông bút nói: “Tin tức của Bắc Hạ khi nào sẽ đến?”

“Cũng trong khoảng thời gian đó”.

Tô Vũ đứng dậy gấp tờ giấy đã khô mực đưa cho quản gia rồi nói: “Đem thư này giao cho đại phu trong được lư, mời đại phu đến chữa bệnh cho A Nguyệt”.

Quản gia nhận lấy, xoay người đi ra ngoài làm theo lời Tô Vũ. Khi ông ta vừa quay người đóng cửa lại thì đã thấy bóng dáng Tô Vũ lảng lạng ngời trên ghế, tuy rằng bóng dáng vẫn đẹp như tranh vẽ nhưng thần sắc lại không hề tốt.

Quản gia lên tiếng nói: “Đại nhân vẫn nên chú ý đến thân thể của mình, trời đêm lạnh giá, đại nhân nên nghỉ sớm đi”.

Tô Vũ thản nhiên đáp: “Ta biết”.

“Nếu không đợi khi công chúa Tĩnh Nguyệt được cứu thì đại nhân lại đỡ bệnh”.

Nhắc đến Thâm Nguyệt, Tô Vũ lại có phản ứng khác hẳn, giọng điệu dịu đi hai phần, hắn nói: “Người đi trước đi, một lát nữa ta sẽ về phòng nghỉ ngơi”.

Nhưng bất tri bất giác hắn đã ngủ trong thư phòng nghiên cứu sự tình đến tận nửa đêm.

Vết thương trên người Tần Như Lương vẫn chưa lành, hắn ta đã ngủ mê man mấy ngày liền. Thâm Nguyệt cũng đang bất tỉnh ở Trì Xuân Uyển, quý phủ tuy rằng đã trở nên nghèo túng nhưng cũng không dám lơ là, tất cả mọi người trong phủ đều xốc dậy tinh thần, ngày ngày sắc thuốc, ngày ngày mời đại phu, trang viên không hề yên tĩnh.

Cả phủ dường như đều bị bao trùm bởi mùi thuốc thang và bệnh tật.

Mấy ngày sau Tần Như Lương mới mở mắt ra như là đang ở trong mộng mà đột nhiên tỉnh lại.

Mặc dù hắn ta vẫn còn yếu nhưng đây đã là chuyện khiến cho toàn phủ đều vui mừng.

Tình hình của Thâm Nguyệt càng lúc càng tệ hơn, Ngọc Nghiên không còn cách nào khác ngoài cố gắng lê thân thể đau nhức đến chính viện, nhìn thấy Tần Như Lương đang ngủ dựa vào giường thì liền quỳ xuống.

Tần Như Lương liền hỏi: “Thâm Nguyệt đã xảy ra chuyện gì?”

Ngọc Nghiên khóc không thành tiếng nói: “Công chúa... công chúa bị hại, tình trạng mỗi ngày một trầm trọng hơn. nô tỳ thật sự không còn cách nào khác đành đến bái kiến tướng quân, cầu xin tướng quân cứu công chúa...”

Tần Như Lương vừa mới tỉnh dậy, đáng lẽ hắn ta phải nằm ở trên giường tĩnh dưỡng, nhưng lại mạnh mẽ đứng dậy xuống giường, muốn chạy tới Trì Xuân Uyển.

Nha hoàn phụng dưỡng trong chủ viện không thể cản được, chỉ có thể lấy y phục khoác thêm lên người Tần Như Lương. Mặc dù hắn là người đang bị thương nhưng bước đi vẫn rất nhanh chóng, mặc dù loạng choạng nhưng vẫn khiến cho Ngọc Nghiên khó có thể đuổi kịp.

Ngay khi hắn vừa tới Trì Xuân Uyển, Thôi thị nhìn thấy Ngọc Nghiên thì liền thở dài.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 953

Lúc đó quản gia cũng đã tới, vừa giận vừa thương nói với Ngọc Nghiên: “Tướng quân thật vất vả lắm mới có thể tỉnh lại, người đi tìm tướng quân thì có thể giúp đỡ được chuyện gì, để tướng quân biết tình hình của công chúa thì sao tướng quân có thể an tâm dưỡng thương, có phải khiến cho tướng quân ngã xuống lần nữa thì người mới vui hay không?”

Thôi thị kéo Ngọc Nghiên vào phòng nói: “Trì Xuân Uyển đã đủ lộn xộn rồi, người mau trở về nghỉ ngơi đi”.

Nước mắt lưng tròng, Ngọc Nghiên cắn môi nói: “Ta biết tình hình của tướng quân không tốt, nhưng tình hình của công chúa lại càng nguy hiểm hơn”.

Quản gia lại nói: “Tướng quân đã thành ra bộ dạng này, người thấy tướng quân có thể làm được gì cho công chúa đây? Ngay cả đại phu cũng không làm gì được thì tướng quân có thể khiến cho công chúa đứng dậy được hay sao?”

Ngọc Nghiên bướng bỉnh nói: “Công chúa xưa nay ghét gần gũi tướng quân. Ta chỉ nghĩ nếu như tướng quân có thể đứng ở trước giường công chúa nói chuyện với nàng một lát, cho dù khiến công chúa tức giận tỉnh dậy cũng được...”

Thôi thị và quản gia không nói nên lời.

Trong ký ức của Tần Như Lương thì thời điểm hắn chịu phạt rõ ràng Thẩm Nguyệt vẫn còn sống tốt. Sao chỉ ngắn ngủi mấy ngày mà tình hình của nàng lại biến thành như vậy chứ?

Tần Như Lương biết chắc chắn hoàng thượng sẽ tìm cách khác để đối phó với Thẩm Nguyệt, nhưng hắn không ngờ mọi chuyện lại đến nhanh như vậy. Lúc này hắn ta bị bất ngờ không kịp phòng, căn bản không có năng lực bảo vệ nàng.

Tần Như Lương ng ồi xuống bên giường nắm lấy tay nàng, thấy tay nàng rất lạnh.

Mái tóc đen của nàng phủ kín gối, gương mặt tái nhợt không còn một chút máu.

“Thẩm Nguyệt”.

Tần Như Lương gọi nàng nhưng nàng không trả lời. Hắn ta nắm chặt tay nàng đặt lên trán, lại đặt lên môi, nhưng nàng vẫn không có cảm giác.

Tần Như Lương nói: “Thẩm Nguyệt, ta đã nằm mơ một giấc mơ rất dài. Ta mơ thấy thời gian nàng còn ở trong nhà, trong nhà ngày ngày tràn ngập tiếng cười nói. Ta mơ thấy nàng không hề rời đi, chúng ta có thể ngày ngày ở bên nhau. Ta cũng không dám hy vọng xa vời, nhưng đây là khát vọng lớn mạnh nhất trong lòng ta”.

“Cuối cùng ta cũng có thể thôi làm đại tướng quân, ta thấy chuyện đó cũng không có gì là không tốt. Ta đã không còn gánh nặng trong lòng, ta có thể làm bất cứ đi ều gì mình muốn, ta có thể bảo vệ bất cứ ai mà ta muốn bảo vệ. Nhưng bây giờ khi ta tỉnh lại thì nàng lại đang chìm trong giấc ngủ”.

Hắn ta nặng nề hôn lên tay Thẩm Nguyệt, nhỏ giọng nói: “Thẩm Nguyệt, không được ngủ, bất luận thế nào thì ta cũng phải đánh thức nàng dậy”.

Giọng điệu của hắn ta có chút trách móc nhưng sự đau khổ trong đó lại càng lớn hơn: “Không phải nàng nói là phải đề phòng tất cả sao? Ta mới không gặp nàng có mấy ngày mà nàng đã để cho bản thân trở thành thế này? Đáng ra trước đó nàng nên nghe lời ta, tương kế tựu kế thoát thân trước”.

Quản gia không dừng ở Trì Xuân Uyển được bao lâu thì đã chạy ra cổng phủ nghênh đón một vị đại phu mới đến.

Đại phu liên tục đến r ồi đi nhưng ều không có tác dụng gì.

Đại phu mới đến là một cô nương trẻ tuổi mặc quần áo mộc mạc đang đứng trước cổng phủ, hết nhìn đông lại nhìn tây. Vừa nhìn thấy có người đi ra thì nàng ta đã nói: “Ta thay cha mình đến chẩn bệnh, nghe nói nhà các người có người sinh bệnh, hơn nữa còn ra giá rất cao mời đại phu cho nên ta đến xem thử”.

Vừa nghe nói có đại phu đến thì quản gia tất nhiên là rất vui mừng, liền chạy ra tiếp đón. Nhưng vừa ra thì ông ta đã thấy người đến chỉ là một cô nương còn rất trẻ, đôi mắt to tròn lanh lợi đang nhìn ngó xung quanh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 954

Người như vậy sao có thể là một đại phu có y thuật cao minh được. Rõ ràng chỉ là một tiểu nha đầu chưa trải sự đời.

Quản gia cảm thấy không đáng tin cậy liền nói: “Phu nhân nhà ta mắc bệnh nặng, nhiều đại phu có tiếng trong thành đều bất lực. Nếu như cô nương chỉ đến đây để tìm náo nhiệt thì mời cô nương đi nơi khác cho”.

Cô nương trẻ tuổi nói: “Ta biết, là Tĩnh Nguyệt công chúa bị bệnh, toàn bộ kinh thành đều đã biết chuyện này”. Nói đoạn nàng ta lại lùi bước một chút, đưa mắt nhìn lên cổng lớn rồi hỏi: “Nơi này trước kia là phủ tướng quân đúng không?”

Quản gia gật gật đầu.

Cô nương nói: “Vậy thì ta đã không đến sai chỗ rồi, ta đang vội vàng đến chẩn bệnh cho công chúa”. Nói xong nàng ta liền vỗ vỗ cái hộp thuốc trên lưng mình: “Ông xem, ta còn mang theo cả hộp thuốc đây này”.

Thấy quản gia lưỡng lự, cô nương lại nói: “Đại bá, có phải ông chê tuổi đời của ta còn nhỏ không? Được hay không thì ông cứ cho ta vào trong thử một lần sẽ biết. Nhà của ông nhiều người như vậy còn sợ một mình ta làm loạn hay sao?”

Dù sao tình hình hiện tại của công chúa cũng đã thành ra như vậy, cho cô nương này vào thử một lần cũng được.

Sao đó quản gia dẫn đường đưa nàng ta vào Trì Xuân Uyển.

Sau khi nàng ta bước vào thì thấy Tần Như Lương ở bên cạnh giường Thẩm Nguyệt không muốn rời đi. Vết thương của hắn ta cũng không nhẹ nhưng hắn ta lại không thèm để ý.

Vừa nghe nói đại phu tới, Tần Như Lương quay đầu lại nhìn thoáng qua cô nương kia đánh giá, sau đó đứng dậy không nói lời nào.

Hắn ta không tin cô nương trẻ tuổi này có thể chữa khỏi cho Thẩm Nguyệt, nhưng hắn ta cũng biết không thể trông mặt mà bắt hình dong cho nên hắn ta cũng không hỏi gì nữa.

Cô nương đi tới trước để chẩn bệnh cho Thẩm Nguyệt, sau đó khẽ cõm tay áo của Thẩm Nguyệt lên để châm cứu, nàng ngồi xổm bên cạnh giường của Thẩm Nguyệt. Gân máu dần dần nổi bật trên cánh tay, nàng châm kim vào ngón giữa của Thẩm Nguyệt rồi nói: “Lấy một cái chậu đến đây”.

Ngay lập tức máu đã bắn ra với tốc độ khá nhanh, một lúc sau máu lại chảy ra từ đầu ngón tay của Thẩm Nguyệt.

Tần Như Lương cau mày nói: “Cô làm gì đó? Sao lại muốn lấy máu của nàng?”

Cô nương nói: “Xem bệnh tình của công chúa, ắt hẳn là do tụ máu trong phổi dẫn đến kinh mạch bít tắc, khí huyết không thông. Ta sẽ đả thông dòng chảy xem thử bệnh tình có đỡ hơn không”.

Đại phu trước đó tới khám bệnh cũng nhắc tới lục phủ ngũ tạng, nhưng họ chỉ kê đơn thuốc chữa bệnh, uống thuốc xong tình trạng càng nghiêm trọng hơn. Cô nương này là người đầu tiên đòi trích máu của Thẩm Nguyệt để chữa bệnh.

Chiếc chậu trước giường đổ rục màu máu.

Cô nương thấy đã đủ nhiều, bèn thu từng cây ngân châm.

Tuy rằng Thẩm Nguyệt vẫn chưa tỉnh lại, cũng không có phản ứng gì, nhưng khi bắt mạch cho nàng lần nữa, cô nương nói: “Mạch tượng đã rõ ràng hơn lúc trước nhiều rồi, xem ra phương pháp này có hiệu quả”.

Nào ngờ cô nương vừa dứt lời, Thẩm Nguyệt nhú mày, gương mặt tràn ngập vẻ đau đớn, nàng đột nhiên gắng gượng nhồm dậy, quay đầu gục xuống bên mép giường, nôn ra một búng máu.

“Thâm Nguyệt!”, Tần Như Lương lao tới đỡ nàng, nhưng sau khi hôn xong, nàng mất ý thức, ngã người ra sau.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 955

Tần Như Lương túm lấy cô nương, mặt mày lạnh tanh: “Nếu nàng ấy có đi đâu gì bất trắc, hôm nay cô cũng đừng hòng ra khỏi cửa”.

Cô nương chỉ vào chậu và nói: “Ban nãy cô ấy không nôn ra máu tươi mà là máu bầm, phải nôn ra mới khỏi được”.

Tần Như Lương trông thấy đúng là như vậy nên mới buông nàng ta ra.

Cô nương nói: “Để công chúa nghỉ ngơi một lát, ta đi sắc thuốc đã, đợi uống xong ta sẽ xem phản ứng”.

Đơn thuốc của các đại phu trước đó khiến tình trạng của nàng nghiêm trọng hơn sau khi uống, thế nên lần này dùng thuốc cũng không thể sơ suất được.

Ấm sắc thuốc ở ngay trong viện, quản gia đi kiếm đủ dược liệu trong đơn thuốc, cô nương kiểm tra từng thứ rồi mới bỏ vào nồi đun.

Thôi thị thỉnh thoảng vẫn chạy tới chạy lui giữa tiêu viện và phòng ngủ.

Ngọc Nghiên nghe nói đại phu lần này rất có hiệu quả, cũng không chịu nghỉ ngơi trong phòng nữa, cứ đòi chạy ra ngoài chăm sóc Thẩm Nguyệt.

Thôi thị không làm gì được nàng ta, chỉ đành nói: “Vậy người tiến vào đi, có việc gì thì gọi ta”.

Chủ yếu là Tần Như Lương vẫn ở bên trong, có người vào trông chừng cũng tốt, bằng không Thôi thị không yên tâm.

Ngọc Nghiên bưng nước nóng tiến vào, Tần Như Lương dùng ăn ướm thấm nước rồi nhẹ nhàng lau vết máu bên miệng Thẩm Nguyệt.

Nghĩ tới một người đàn ông tung hoành sa trường mà khi làm những việc này lại cực kỳ dịu dàng tinh tế, Ngọc Nghiên đứng bên cạnh, nhất thời

cũng không nhúng tay vào được.

Sắc thuốc được một nửa, bên ngoài vang lên âm thanh sôi sùng sục, âm thanh va chạm của ấm thuốc.

Cô nương cất giọng hỏi: “Công chúa vẫn chưa tỉnh lại sao?”

Ngọc Nghiên vội vàng chạy ra ngoài trả lời: “Vẫn chưa tỉnh, tướng quân hỏi làm thế nào để công chúa tỉnh lại nhanh hơn?”

Cô nương đáp: “Đáng lý ra sau khi mạch đã thông sẽ tỉnh thôi, công chúa ngủ lâu như vậy cũng không tốt. Phải nói chuyện với công chúa, xem xem có tỉnh lại được không”.

Cũng không biết liệu Thẩm Nguyệt có nghe thấy không, T`ân Như Lương vẫn luôn nói chuyện cùng nàng.

Ngọc Nghiên lại ra ngoài, có vẻ sốt ruột: “Đại phu, công chúa vẫn chưa tỉnh!”

Cô nương nói: “Chỉ nói đi đâu người muốn nói thì có tác dụng gì, người phải nói những đi đâu công chúa muốn nghe hoặc không muốn nghe, như thế mới có thể kích thích đến công chúa được”.

Ngọc Nghiên quay ngược vào trong phòng, tóm gọn lại với T`ân Như Lương: “Đại phu nói phải nói những gì không thích nghe để kích thích công chúa!”

Điều này không nên nhắc đến thì T`ân Như Lương cố tình nhắc tới, hẳn ta vào thẳng vấn đề

“Thẩm Nguyệt, chẳng phải cô muốn cứu Bắp Chân, cứ ngủ như thế này chắc sẽ mất mạng mất, cô định cứu thằng bé thế nào? Chỉ sợ một khi cô chết, thằng bé sẽ nhanh chóng đi theo cô thôi”.

“Đến lúc chết cô cũng chẳng thể gặp thằng bé một lần, cô không cảm thấy tiếc sao?”, T`ân Như Lương bình thản nói: “Còn đi đâu đáng tiếc hơn

nữa, hoàng thượng sẽ không tha cho bất kỳ ai liên quan đến cô, không chỉ Bắp Chân không sống nổi, Tô Vũ cũng không sống nổi, mà cô cũng không thể nào gặp lại hắn ta nữa”.

Gương mặt vốn đang thả lỏng của Thâm Nguyệt, cùng với lời nói của Tần Như Lương, nó trở nên căng thẳng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 956

Tần Như Lương nói: “Cô còn muốn sau này sẽ ở bên hấn ta lâu dài, sau này không còn khả năng đó nữa. Điều đáng tiếc nhất là ba người trong nhà không thể nào đoàn tụ, cô không thể hòa ly với ta, đến chết vẫn là thê tử của Tần Như Lương này, về sau còn phải an táng chung với lăng mộ của Tần gia. Ta yêu cô như thế, tất nhiên phải hợp táng chung với cô rồi, đến âm gian, cô cũng vẫn là nữ nhân của Tần Như Lương”.

Hấn ta trông thấy bàn tay đang buông lỏng của Thẩm Nguyệt đột nhiên giật nhẹ một cái.

Tần Như Lương bật cười, nụ cười đắng chát: “Có phải là nghĩ thôi cũng thấy tức lắm không? Trước kia ta mới hôn cô một cái, cô đã tức tối mấy ngày, bây giờ cô nằm im bất động, có thể cho ta hôn thoải mái, ta đang nghĩ, liệu có phải cô chết rồi cũng sẽ tức đến mức bật dậy?”

“Ta không biết làm như thế này có hiệu quả không, bây giờ phải thử”.

Nghe thấy hai tiếng cười trầm thấp, Tần Như Lương cúi người ghé lại gần Thẩm Nguyệt, càng lúc càng gần. Ánh nhìn nơi khóe mắt của hấn ta không hề lơ đãng, bàn tay của Thẩm Nguyệt co giật vài cái, chắc hấn nàng đang cố gắng ép bản thân mình nhanh chóng tỉnh dậy.

Tần Như Lương nhìn gương mặt tái nhợt của Thẩm Nguyệt, biểu cảm điềm tĩnh, hấn ta đang đợi, đợi Thẩm Nguyệt mở mắt ra.

Cho dù muốn sàm sỡ nàng, hấn ta cũng muốn đợi nàng tỉnh lại, để hấn ta được sàm sỡ một cách rõ ràng và đường hoàng.

Khi sắp chạm vào nàng, Tần Như Lương mấp máy môi, lại thì thầm thêm lần nữa: “Thẩm Nguyệt, nếu cô không tỉnh lại, có lẽ mãi mãi không thể nào biết cha ruột của Bắp Chân rốt cuộc là ai. Có lẽ ta biết đấy, nếu cô tỉnh dậy, ta có thể suy xét tới việc nói cho cô biết”.

Bàn tay của Thẩm Nguyệt đột nhiên không co giật nữa.

Nhưng Tần Như Lương vẫn khẽ nhếch môi, ngay khi hắn ta cúi xuống, Thẩm Nguyệt này giờ không có phản ứng bỗng nghiêng về một bên chút xíu.

Tần Như Lương không thể hôn vào môi nàng.

Đến khi ngược mắt nhìn lên lần nữa, hắn ta bắt gặp Thẩm Nguyệt chậm rãi mở mắt ra, trong ánh mắt ấy vừa có chút ngái ngủ, vừa có sự cảnh cáo và chê bai.

Trông có vẻ như thần trí cũng tỉnh táo lắm.

Tần Như Lương ngẩng thẳng dậy: “Quả nhiên lại bị ta chọc tức mà sống dậy rồi”.

Thẩm Nguyệt hé miệng, giọng nói khô khốc và khàn đặc: “Người biết cha của Bắp Chân?”

Thần sắc của Tần Như Lương trở nên ảm đạm: “Không biết”.

“Ban này rõ ràng người nói người biết”.

“Đại phu nói rồi, cần nói đi đâu gì đó kích thích cô, ban này cũng chỉ nói như vậy để lừa cô thôi”.

Thẩm Nguyệt mím mím đôi môi không có huyết sắc: “Người khôn kiếp”.

“Sau này Bắp Chân lớn lên, cô nhìn xem thằng bé trông giống ai, chẳng phải tự biết rồi đấy sao”.

Nghĩ đến dáng vẻ của Bắp Chân, con trai giống mẹ, sau này lớn lên chẳng phải sẽ càng giống mẹ sao. Như thế thì còn nói gì được nữa.

Thẩm Nguyệt hít vài hơi thật dài.

Tần Như Lương vội hỏi: “Bây giờ cảm thấy thế nào rồi?”

“Ta cảm thấy rất không thoải mái”.

“Chỗ nào không thoải mái?”, Tần Như Lương thoáng căng thẳng.

Thẩm Nguyệt lặng lẽ nhìn hắn ta, sau đó ngoắc ngoắc tay gọi hắn ta đi về vô lực: “Người qua đây”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 957

Thấy Thẩm Nguyệt có vẻ rất khó chịu, Tần Như Lương vẫn cúi người đến gần nàng. Bàn tay của hắn ta chống bên mép giường, Thẩm Nguyệt nhấc tay lên đặt trên mu bàn tay của hắn ta.

Tần Như Lương cúi đầu nhìn thử mà sững người.

Theo như hắn ta được biết, Thẩm Nguyệt chưa bao giờ chủ động cầm tay hắn ta.

Đúng lại vậy, trước khi hắn ta kịp rút tay về, Thẩm Nguyệt dõn sức néo hắn ta một cái: “Bây giờ ta vô cùng tức giận”.

Thực ra nàng cũng không có sức, chỉ đủ làm mu bàn tay của Tần Như Lương đỏ lên.

Tần Như Lương cũng không giận, hắn ta hỏi: “Bây giờ cô có thể nói chưa, rốt cuộc bị ai ám toán mới thành ra bộ dạng này”.

Thẩm Nguyệt nghe vậy, bàn tay buông lỏng ra, điềm tĩnh đáp: “Ta không bị ai ám toán, chỉ là nhất thời sơ ý, ăn nhầm thôi”.

“Vậy cô ăn phải thứ gì?”, Tần Như Lương hỏi.

“Uống phải rượu của Hạ Du”.

Sắc mặt Tần Như Lương thay đổi.

Thẩm Nguyệt cúi đầu trầm tư trong chốc lát rồi khẽ khàng nói: “Ta còn tưởng ta chết chắc rồi, nhưng đến tận giờ ta vẫn chưa chết”.

Sau đó thuốc sắc xong, cô nương bưng thuốc tiến vào cho Thẩm Nguyệt uống.

Thẩm Nguyệt nhìn nàng ta vài lần, đợi khi uống xong lại nhìn thêm vài lần, nàng tựa vào đầu giường, giơ tay mặc cho cô nương bắt mạch: “Đại phu trẻ quá”.

Cô nương cười: “Đa tạ công chúa quá khen”.

Thẩm Nguyệt cũng mỉm cười yếu ớt: “Đã vậy trông cũng rất quen”.

Cô nương đáp: “May mà công chúa còn nhận ra ta. Bây giờ mặt của công chúa khỏi rồi, chẳng còn nhận ra dấu vết bị hủy dung năm xưa, ta suýt chút nữa cũng không nhận ra công chúa”.

Thẩm Nguyệt nheo mắt hỏi: “Tại sao ngươi lại đến đây?”

Người đang chữa bệnh cho nàng hiện giờ chính là nha đầu từng cứu mạng nàng vào hai năm trước, đi đâu này trùng hợp quá nhỉ.

Cô nương đáp: “Cha ta nói nhà công chúa đưa tiền khám bệnh nhiều, bảo ta tới thử xem”.

Thẩm Nguyệt cũng không hỏi nhiều, chỉ nói: “Vậy lát nữa trước khi đi ngươi đừng quên hỏi quản gia tiền khám bệnh”.

Cô nương đáp: “Phổi của công chúa bị tổn hại, cứ nằm trên giường nghỉ ngơi thôi, tốt nhất đừng xuống giường đi lại, bởi vì ta cũng không biết công chúa sẽ ngắt đi lúc nào”.

Khóe miệng Thẩm Nguyệt giật giật: “Đúng là vị đại phu không biết an ủi người bệnh, ngươi chẳng thay đổi gì cả”.

Tần Như Lương nhíu mày hỏi: “Thế là làm sao, chẳng phải nàng ấy đã tỉnh rồi ư?”

Cô nương đáp: “Tỉnh lại rồi sớm muộn gì cũng sẽ ngắt nữa thôi, ta đã chữa khỏi bệnh cho công chúa đâu, chỉ giúp công chúa khơi thông dòng máu, nhưng sẽ bị bần tỵ rất nhanh”.

Tần Như Lương thoáng bực bội: “Sao người không chữa khỏi cho nàng ấy luôn đi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 958

“Nếu ta chữa được, ta còn nhắc nhở công chúa làm gì. Sau này đừng uống thuốc đi đâu hòa cơ thể gì đó do các đại phu khác kê đơn nữa, chỉ khiến bệnh tình nặng thêm”, cô nương vừa nói vừa thu dọn hòm thuốc, vác nó trên lưng.

“Muốn chữa trị triệt để, trước hết phải giải được chất độc trong cơ thể công chúa rồi tính tiếp. Với tình hình hiện giờ, công chúa chỉ còn khoảng nửa tháng nữa thôi”.

Tần Như Lương chấn động, thấy nàng ta định đi, hắn ta vội vàng giữ lại: “Người nói nàng ấy trúng độc, trúng loại độc gì?”

Cô nương hết hồn vì thái độ của hắn ta: “Ta cũng không biết”.

Tần Như Lương cố chấp không chịu thôi, Thẩm Nguyệt nhắm mắt lại, thức thối nói: “Thôi, để cho nàng ta đi đi. Ta nghĩ nàng ta thực sự không biết đâu”.

Tần Như Lương nhìn cô gái đi ra ngoài, lạnh lùng nói: “Nàng ta biết cô trúng độc, cũng biết cách để giảm chứng bệnh của cô nhưng lại không thể hoàn toàn...”

Nói tới đây, dường như nghĩ tới điều gì đó, Tần Như Lương liếc im bật, hắn ta quay đầu nhìn về phía Thẩm Nguyệt, thấy vẻ mặt nàng hờ hững liếc sáng tỏ, cũng không nói thêm gì nữa.

Lúc trước Thẩm Nguyệt bị hủy dung và bị dìm đến đường cùng, cũng chính Liên Thanh Châu tìm đến tận nơi cứu nàng.

Khỏi cần nghĩ cũng biết Liên Thanh Châu là người của ai.

Bây giờ, người đến tận nơi xem bệnh cho Thẩm Nguyệt không phải ai khác mà lại chính là người từng cứu nàng hai năm trước.

Chuyện này khó mà không khiến người ta liên tưởng đến Tô Vũ đứng sau Liên Thanh Châu hồi trước.

Mà đi đâu trùng hợp là Tô Vũ cũng có y thuật rất giỏi, người khác không chữa được nhưng vào tay hắn thì lại có thể trị khỏi.

Điều này cho thấy hắn biết rõ tình hình của Thẩm Nguyệt, đồng thời đã hành động.

Trước mắt hắn chỉ mới giúp Thẩm Nguyệt kéo dài thời gian vì nếu không giải quyết triệt để vấn đề, cho dù có cứu được Thẩm Nguyệt lần này, tương lai hoàng đế vẫn sẽ tiếp tục ra tay với nàng.

Vậy nên vào lúc mấu chốt như này, không cho người ta chữa khỏi cũng chẳng phải là chuyện xấu.

Tần Như Lương chờ trong phòng một hồi, phần lớn thời gian, Thẩm Nguyệt đều trầm ngâm suy nghĩ mà không nói chuyện.

Tần Như Lương lên tiếng trước: “Cô vừa mới tỉnh lại, đừng nghĩ linh tinh quá nhiều. Còn nửa tháng nữa, sẽ ổn hơn thôi”.

Thẩm Nguyệt lắc đầu.

Tần Như Lương lại nói: “Hạ Du ở đâu, để ta đi hỏi!”

Lần này Hạ Du ra tay tàn nhẫn với Thẩm Nguyệt như vậy quả thật làm Tần Như Lương khó tin. Tần Như Lương không rõ Hạ Du rốt cuộc là địch hay bạn, nhưng cũng biết hiện giờ đối phương đang cố gắng dựa dẫm vào hoàng đế, lên như diều gặp gió trong triều đình.

Nếu Hạ Du thật sự giẫm lên Thẩm Nguyệt để trèo cao, hắn ta đã mất trí tới mức ấy, Tần Như Lương tuyệt đối sẽ không tha cho đối phương.

Thẩm Nguyệt bình tĩnh nói: “Thôi vậy, ta và hắn ta đã không còn quan hệ gì nữa. Đây là kết quả mà hắn ta muốn, tùy ý hắn ta đi”.

Nàng cũng không muốn so đo thêm về việc Hạ Du nhấn tâm dõn mình vào chỗ chết hay vẫn giữ lại một chút thiện niệm, nàng sợ một khi so đo kỹ thì kết cục lại không như mọi người mong muốn.

Cô nương kia nói không sai, sau khi Thâm Nguyệt tỉnh được một, hai hôm thì bệnh tình lại trở nặng, chìm vào giấc ngủ mê man.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 959

Mũi, miệng của nàng bắt đầu chảy máu, càng lúc càng suy yếu.

Cũng chính lúc này, trong triều đã phát sinh một sự kiện.

Lá thư do hoàng đế Bắc Hạ gửi tới được binh ở biên cảnh ra roi thúc ngựa đưa đến tận tay hoàng đế.

Sau khi đọc xong, hoàng đế nổi trận lôi đình ngay trước mặt đám quần thần.

Tiếp theo đó, biên cảnh lại gấp gáp truyền tin báo – Bắc Hạ đột nhiên xuất binh, hiện đã tiếp cận biên giới hai nước. Tình thế tương đối gay go, đối phương có thể tấn công Đại Sở bất cứ lúc nào.

Mà Đại Sở lại vừa mới trải qua chiến loạn, nơi biên cương rõ ràng binh lương không đủ.

Nếu Bắc Hạ thật sự khai chiến, chắc chắn biên cảnh phía bắc sẽ không giữ được.

Hiện tại Bắc Hạ mới chỉ xuất binh bày trận mà biên giới Đại Sở đã tự loạn trận trước.

Hoàng đế vô cùng tức giận: “Trẫm nhận được thư rồi các người mới chậm chạp đến báo, lười biếng trễ nải việc công như thế thì còn giữ lại có ích gì! Người đâu! Mau kéo kẻ này ra ngoài chém đầu!”

Người truyền tin không hiểu chuyện đang diễn ra, vô duyên vô cớ bị hoàng đế đang nổi trận lôi đình sai lính kéo ra ngoài chém đầu, bèn khàn giọng kêu to: “Hoàng thượng tha mạng! Tha mạng!”

Nhưng vừa mới hô được đôi câu thì bên ngoài đã vung đao xuống, máu tươi bắn tung tóe, khiến bách quan trong triều đều lâm vào trầm mặc.

Hạ tướng bước lên trước một bước, nói: “Xin hoàng thượng bớt giận, mấy năm qua, mặc dù Bắc Hạ cự tuyệt tới lui với Đại Sở nhưng cũng không hề quấy rầy lẫn nhau. Chẳng rõ lần này vì nguyên nhân gì mà bọn họ lại đóng quân ở biên cảnh?”

Việc này cũng cần để mọi người biết rồi cùng nghĩ cách giải quyết.

Thế là hoàng đế giơ tay, vứt lá thư xuống sàn, nói: “Người tự xem đi!”

Hạ tướng nhặt lên, đọc lướt qua, lập tức biến sắc: “Cái này...”

Ông ta không biết nên làm thế nào mới ổn, bèn đưa thư cho đồng liêu bên cạnh, văn võ bá quan nhanh chóng truyền tay nhau để đọc, cả triều đình đều luống cuống.

Hạ tướng vừa đưa mắt ra hiệu liền có một viên quan đứng ra, phần nộ vô cùng nói: “Có lẽ nào lại vậy! Bắc Hạ làm vậy đúng là quá thể đáng! Tĩnh Nguyệt công chúa là công chúa Đại Sở, sống hay chết thì liên quan quái gì tới Bắc Hạ mà bọn họ đòi can thiệp! Hoàng thượng, nhân dịp hiện giờ vẫn chưa muộn, hay là chúng ta mau chóng điêu binh khiển tướng, bằng không thì Bắc Hạ lại tưởng chúng ta sợ chúng, rồi sẽ còn càn rỡ hơn nữa!”

Có người đầu tiên bước ra bày tỏ sự tức giận càng khiến sắc mặt hoàng đế khó coi hơn, nhưng ông ta lại không thể không tỉnh táo lại để tự hỏi sự lợi và hại trong việc này.

Hiện giờ Đại Sở không thể nào khai chiến được. Chiến tranh với Dạ Lương đã làm hao binh tổn tướng, lương thảo thâm hụt, nếu còn đánh thêm trận nữa thì chính là tự tìm đường chết.

Hoàng đế biết trong triều luôn có một nhóm thần tử theo chủ nghĩa cấp tiến, chưa từng cân nhắc hậu quả hay cái giá phải trả, dù sao bọn họ cũng đâu cần ra chiến trường, hễ nhắc đến chiến sự là luôn giơ hai tay tán thành đánh nhau.

Tất nhiên cũng có một nhóm thần tử chỉ một lòng muốn cầu hòa, dàn xếp ổn thỏa mọi chuyện.

Thế là vai diễn mặt đỏ đã xuất hiện, cần phải có người đứng ra xướng vai mặt trắng.

Một đại thần khác lên tiếng: “Hoàng thượng xin hãy suy nghĩ kỹ, Đại Sở ta mới vừa giảng hòa cùng Dạ Lương, binh lực không đủ, quốc khố cũng khó cần cù, cũng không có tướng tài để dùng, lúc này mà khai chiến cùng Bắc Hạ tuyệt đối không phải nước đi khôn ngoan”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 960

Kết quả là đối bên cãi nhau không thể nào ngừng được. Hoàng đế đau đầu muốn nứt ra, sau cùng phải bãi tri ầu, chuyện này mới chấm dứt.

Nhất thời, Tĩnh Nguyệt công chúa biến thành nhân vật quan trọng.

Hoàng đế vẫn chưa kết luận, đồng thời không rõ kẻ nào đã để lộ tiếng gió, bên ngoài đồn đại ầm ĩ.

Thân mẫu của Tĩnh Nguyệt công chúa vốn là nghĩa công chúa hòa thân của Bắc Hạ. Năm đó khi nghĩa công chúa Bắc Hạ gả qua, Bắc Hạ lo cho bản thân còn chưa xong nên không truy cứu chuyện này.

Mà hiện giờ, khi biết con gái của nghĩa công chúa là Tĩnh Nguyệt công chúa chỉ còn thoi thóp, hoàng đế Bắc Hạ trong cơn giận dữ đã điễm binh vạn dặm, chuẩn bị giao chiến.

Bắc Hạ truy ền lời tới Đại Sở, nói rằng Đại Sở không thể đảm bảo cho an nguy của Tĩnh Nguyệt công chúa, cũng không thể trị khỏi bệnh của nàng, vậy thì Bắc Hạ vô cùng hoan nghênh Đại Sở đưa Tĩnh Nguyệt tới Bắc Hạ an dưỡng.

Nếu Đại Sở không chịu đưa Tĩnh Nguyệt tới Bắc Hạ, vậy thì phải đảm bảo sức khỏe và an toàn cho nàng, nếu không, đừng trách Bắc Hạ xuất binh vô tình, tiến đánh Đại Sở.

Tĩnh Nguyệt công chúa là nghĩa tôn nữ của hoàng đế Bắc Hạ, bách tính đồn rằng nghĩa nữ của hoàng đế Bắc Hạ chết trong chính loạn, hiện giờ chủ động muốn đón nghĩa tôn nữ Tĩnh Nguyệt đi cũng vô cùng hợp tình hợp lý.

Nghe nói hoàng thất Bắc Hạ có nhiều hoàng tử nhưng không có công chúa nào, thế nên mới có một vị nghĩa công chúa.

Nghĩa công chúa lúc sinh thời rất được hoàng đế Bắc Hạ yêu thương, chẳng trách hiện giờ muốn cứu vớt con gái duy nhất mà nghĩa công chúa để lại.

Bách tính không bàn luận chuyện triều chính, chỉ cảm thấy chuyện này thuộc về nhân tính.

Nhưng người nào nhìn rõ thế cục cũng hiểu rằng, hoàng đế tuyệt đối không đưa Tĩnh Nguyệt công chúa sang Bắc Hạ, như thế chẳng khác nào thả hổ về rừng.

Không, hậu quả còn nghiêm trọng hơn thả hổ về rừng.

Ngày sau nếu Bắc Hạ ủng hộ Tĩnh Nguyệt công chúa về nước đoạt quyền, hậu quả không thể nào tưởng tượng nổi.

Hoàng đế cũng vô cùng giận dữ vì những lời đồn thổi bên ngoài, gọi mật thám Đại Nội tới: “Đi điều tra cho trẫm, rốt cuộc kẻ nào đã để lộ tin tức ra ngoài!”

Cho dù quan viên trong triều rủ rủ với nhau cũng không thể nào khiến mọi người đều biết trong thời gian ngắn như vậy.

Chuyện này ắt hẳn phải có kẻ đứng sau chỉ đạo, khiến ông ta cưỡi trên lưng hổ khó lòng trèo xuống, không thể không khoanh tay chịu trời!

Hiện giờ sứ thần Bắc Hạ đã khởi hành lên đường tới Đại Sở, hoàng đế không muốn đánh trận này, cũng không bằng lòng đích thân giao Tĩnh Nguyệt công chúa vào tay Bắc Hạ, chỉ có thể phái thái y tới Tần phủ trị bệnh cho Tĩnh Nguyệt công chúa.

Từ khi Tĩnh Nguyệt công chúa đổ bệnh nặng tới nay, trong cung chưa một lần đưa thái y đến, đi đâu cũng trở thành lời đồn đãi trong dân gian.

Vốn dĩ cùng lắm chỉ cần đợi vài ba ngày là hoàng đế có thể trông thấy Thẩm Nguyệt đi Tây Thiên, không ngờ rằng chỉ trong vài ba ngày ngắn ngủi lại phát sinh biến cố.

Bắc Hạ nói là lo lắng cho an nguy và sức khỏe của nghĩa tôn nữ Thâm Nguyệt, thực chất cũng có khả năng đang lấy danh nghĩa để nhân lúc Đại Sở suy yếu mà nhòm ngó Đại Sở như hổ rình mồi. Nếu Thâm Nguyệt thực sự chết ở Đại Sở, Bắc Hạ lại có thêm lý do để xuất binh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 961

Một khi Bắc Hạ nhúng tay vào, tình thế ép buộc, ông ta nhất thời không thể quyết định chuyện sống chết của Thẩm Nguyệt.

Điều này làm sao có thể khiến hoàng đế không ấm ức không phẫn nộ.

Qua một hồi suy đi tính lại, hoàng đế mới cố nén cơn giận trong lòng, thái thái y giữ lại tính mạng cho Thẩm Nguyệt.

Thái y ra ra vào vào Trì Xuân Uyển, ban đầu cũng không có cách gì, hiệu quả vô cùng chậm chạp.

Sau này biết được ngu ồn cơn bèn bắt tay đẩy độc tố ra khỏi phổi của Thẩm Nguyệt. Cho dù Thẩm Nguyệt tỉnh lại, chắc hẳn cũng phải cần thời gian dài mới hồi phục.

Khi mới tỉnh dậy, thấy có thái y trong phòng, Thẩm Nguyệt rất ngạc nhiên.

Đợi khi thái y dọn dò những việc cần chú ý rồi rời đi, Thôi thị và Ngọc Nghiên mới vây quanh nàng, hai người bắt đầu kể lại đại khái mọi chuyện.

Ngọc Nghiên mừng rơi nước mắt: “Như thế này tốt quá rồi, như thế thì không ai dám ám hại công chúa nữa”.

Thẩm Nguyệt sững sờ.

Nàng vẫn không dám tin, vị hoàng đế Bắc Hạ mà nàng chưa từng gặp mặt lại có thể đối đầu với Đại Sở để giữ mạng cho nàng.

Trong việc này có người ra tay xoay chuyển tình thế.

Một khi nàng và Bắc Hạ liên thủ với nhau sẽ ảnh hưởng tới lợi ích của toàn bộ Đại Sở, hoàng đế không thể dễ dàng ra tay với nàng nữa.

Dùng một bước đi để khống chế toàn bộ ván cờ, người đi đầu khiến quân cờ này rất lợi hại.

Thẩm Nguyệt cup mắt, nghe Thôi thị mỉm cười ôn hòa: “Chắc hẳn công chúa cũng biết, ai đang âm thầm bảo vệ công chúa”.

Tuy rằng từ đầu đến giờ hắn chưa từng xuất hiện, nhưng Thẩm Nguyệt có thể cảm nhận được nỗi khổ tâm và vất vả của hắn trong từng sự việc.

Trải qua những chuyện này, Thẩm Nguyệt phát hiện, nếu so với hắn, bản thân nàng từ đầu đến cuối vẫn chỉ như con nghé mới sinh, bất kể trưởng thành bao nhiêu cũng không đuổi kịp hắn.

Nàng mãi mãi không thể bì nổi khả năng bày mưu tính kế cùng khí phách dẫn dắt lôi đình khi trời quang mây tạnh của Tô Vũ.

Ngọc Nghiên đương nhiên biết Thôi thị đang nói tới ai: “Nhị nương đâu ra khỏi phủ, cũng chưa từng tận mắt trông thấy, làm sao biết hắn bảo vệ công chúa chứ”.

Thôi thị đáp: “Đại nhân quan tâm đến mức nào, sau này người sẽ biết thôi”.

“Ta không muốn biết, tốt nhất là công chúa cũng không cần biết”.

Thôi thị đáp: “Được rồi, đừng nói chuyện này nữa, công chúa vừa mới tỉnh, cần phải nghỉ ngơi đầy đủ”.

Thôi thị giữ Ngọc Nghiên trông chừng Thẩm Nguyệt bản thân ra khỏi phòng sắc thuốc.

Ngọc Nghiên nói: “Công chúa, nô tì đỡ công chúa nằm xuống nhé”.

Thẩm Nguyệt tựa vào gối trên đầu giường, lắc lắc đầu nói: “Nằm lâu rồi, tựa người thế này cũng rất tốt”.

Sau đó, qua hồi lâu không ai nói gì.

Ngọc Nghiên nhìn dung mạo yên tĩnh của nàng mà không khỏi lo lắng: “Công chúa đang nghĩ gì thế, phải chăng có chỗ nào đó không thoải mái? Không thoải mái thì cứ nói với nô tì, nô tì đi tìm đại phu”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 962

“Không có chỗ nào không thoải mái”.

“Vậy sao trông công chúa có vẻ không vui thế?”

Thẩm Nguyệt nhếch môi, nụ cười yếu ớt nhưng điềm nhiên: “Cũng không đến mức không vui, chỉ là hơi mờ mịt”.

“Công chúa mờ mịt đi đâu?”

Thẩm Nguyệt hé miệng, qua hồi lâu mới khẽ nói: “Tô Vũ, chàng ấy, quá tốt. Là nam tử xuất sắc nhất trong thiên hạ. Người như chàng ấy, dường như ai đến gần chàng ấy cũng là một loại khinh nhờn. Ta đột nhiên phát hiện, thực ra ta và chàng ấy có khoảng cách rất dài, có lẽ ta không bao giờ đuổi kịp”.

Thẩm Nguyệt chưa từng có cảm giác như thế này.

Trước kia nàng được muôn người chú ý, khi đứng trước mặt Tô Vũ, lần đầu tiên nàng cảm thấy có lẽ mình không xứng với hắn.

Bởi vì hắn quá tốt đẹp, quá xuất sắc, có lẽ hắn thích hợp để ngưỡng vọng, để sùng bái hơn.

Còn nàng, làm việc gì cũng tùy theo tâm trạng hay sở thích, bồng bột, lỗ mãng, nàng không thể chỉ lo giữ mình giữa vòng xoáy chính đấu, nàng cần sự bảo vệ từ Tô Vũ.

Thực ra nàng cũng được coi là một người rất bình thường, chỉ là trên lưng vác theo một cái vỏ không tầm thường.

Cho dù có lớp vỏ không tầm thường này, cũng không đủ để nàng và Tô Vũ tương xứng với nhau.

Ngọc Nghiên không thể cảm nhận được suy nghĩ của nàng: “Không đuổi kịp thì đừng đuổi nữa, hấn ta xuất sắc đến mấy, nô tì cũng cảm thấy hấn ta và công chúa không phải người chung đường. Công chúa hà tất phải khiến bản thân mệt mỏi như vậy? Nô tì cảm thấy, người tốt nhất, xuất sắc nhất trong thiên hạ trong lòng mỗi người đều khác nhau, trong lòng người yêu công chúa, công chúa cũng là người tốt nhất, xuất sắc”.

Thẩm Nguyệt nhìn nàng ta mà mỉm cười: “Người biết cách an ủi đấy nhỉ”.

Ngọc Nghiên nói: “Ví dụ như Tần tướng quân, chắc hấn tướng quân sẽ cảm thấy như thế”.

Nụ cười trên gương mặt Thẩm Nguyệt lập tức cứng đờ: “Câu ban nãy coi như ta chưa nói”.

Ngọc Nghiên lải nhải không ngừng: “Công chúa không biết đấy chứ, trong mấy ngày mà công chúa hôn mê, ngày nào Tần tướng quân cũng trông chừng công chúa nửa ngày trời, đích thân lau tay rửa mặt cho công chúa, vô cùng chu đáo”.

Mí mắt Thẩm Nguyệt giật giật: “Thế người thì sao, đứng đấy hóng chuyện à?”

Ngọc Nghiên đáp: “Vốn dĩ là việc nô tì cần làm, nhưng tướng quân cứ đòi cướp việc của nô tì, nô tì đành đứng bên cạnh mà nhìn thôi”.

Thẩm Nguyệt: “...Lúc trước chẳng phải đã dặn người cơ trí chút sao, hấn ta đòi làm những chuyện đó, người đừng để cho hấn ta làm”.

“Nhưng người ta là tướng quân mà”.

“Hiện giờ hấn ta không phải tướng quân nữa rồi”.

“Thì cũng là chủ tử của tòa phủ này..”.

“Ta là chủ tử của người hay hấn ta là chủ tử của người?”

Ngọc Nghiên chép miệng, sáng giọng đáp: “Dạ vâng, là công chúa”.
Ngừng lại trong chốc lát, nàng ta nói tiếp: “Tướng quân đã thay đổi rồi, tại sao công chúa không chịu tha thứ cho tướng quân chứ? Công chúa vẫn ghét tướng quân lắm sao?”

Lúc này Tần Như Lương cũng vừa đến Trì Xuân Uyển, hắn ta đứng ngay trước cửa, giơ tay định đẩy cửa, nghe được tiếng nói chuyện bên trong mà ngừng lại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 963

Hắn ta đứng trước cửa một lát, nghe thấy Thẩm Nguyệt nói: “Chuyện quá khứ đã tan theo mây khói lâu rồi, ta cũng không ghét hắn ta”.

“Vậy tại sao công chúa không suy xét tiếp nhận tướng quân chứ?”

Thẩm Nguyệt đáp: “Trái tim của con người lớn đến mức nào mới có thể dung nạp và chấp nhận hai người cùng lúc? Ta bảo hắn ta tránh xa ta ra, không phải vì ghét, chẳng qua vì muốn hắn ta nhanh chóng rũ bỏ ý định đó”.

Nàng vừa dứt lời, Tần Như Lương đã tiến vào trong như không có chuyện gì.

Tần Như Lương ngồi xuống bên giường bệnh mà hỏi: “Đã thấy đỡ hơn chưa?”

Thẩm Nguyệt ghen hống, nhìn hắn ta chăm chăm: “Người đứng nghe lên bao lâu rồi?”

“Không lâu, mới một lát thôi”. Tần Như Lương chống hai tay lên đầu gối: “Ngọc Nghiên, sau này ta cũng chỉ là bách tính bình thường, khỏi cần gọi ta là tướng quân nữa”.

Ngọc Nghiên gật gật đầu đồng ý: “Vâng, phò mã gia”.

Tần Như Lương nhướn nhướn mày, hình như rất hài lòng với cách xưng hô này.

Thẩm Nguyệt day day trán.

Tần Như Lương nhét góc chăn cho Thẩm Nguyệt, vờ như không có chuyện gì xảy ra: “Thẩm Nguyệt, hiện giờ ta vẫn là trượng phu của cô. Cô yên tâm, chỉ cần ta và cô chưa hòa ly ngày nào, chỉ cần chưa tận mắt trông

thấy cô và Tô Vũ kết thành phu thê trước mặt người trong thiên hạ ngày nào, ta vẫn giữ ý nghĩ này đến ngày ấy”.

Hắn ta nói: “Nếu tương lai có thể tận mắt nhìn thấy cô và hắn ta cùng nhau sống hạnh phúc, ta cũng sẽ buông bỏ hoàn toàn”.

Thẩm Nguyệt thu lại biểu cảm: “Người hà tất phải như vậy”.

“Trước kia ta đã bỏ lỡ thời điểm đáng lẽ phải bảo vệ cô, bây giờ mới bù đắp, hi vọng không quá muộn”.

“Ta mệt rồi”.

Tần Như Lương gật gật đầu, đứng dậy nói: “Vậy cô nghỉ ngơi đi, đợi khi nào tinh thần của cô tốt hơn ta sẽ lại đến thăm. Bây giờ có hắn ta tính trước tính sau cho cô, cô có thể yên tâm dưỡng bệnh rồi. Ta không thể không thừa nhận, về điểm này, đúng là ta không bì được”.

Những năm nay, Tô Vũ chưa từng thực sự từ bỏ Thẩm Nguyệt.

Tần Như Lương nghĩ, hắn ta có tư cách gì để coi hắn như kẻ địch, coi hắn như đối thủ cạnh tranh. Hiện giờ Tô Vũ lại âm thầm cứu mạng Thẩm Nguyệt một lần, những điếu này, hắn ta không thể làm được.

Hắn ta đã thua từ lâu rồi.

Thuốc của thái y tiến triển rất chậm, Thẩm Nguyệt ngày nào cũng bị thuốc thang quấn thân.

Trong phòng ngoài phòng sực nức mùi thuốc đắng nghét.

Sau khi uống mấy bữa thuốc một ngày, bụng của Thẩm Nguyệt không chứa nổi thức ăn nữa, thế nên một ngày nàg ăn rất ít, người cũng ỉu xìu không có tinh thần.

Cơ thể rất khỏe mạnh trước kia chỉ thoáng chốc đã hao hụt quá nửa, vừa gầy yếu vừa nhợt nhạt.

Ngọc Nghiên rất đau lòng, bụng thức ăn tươi mới nóng hổi tới và khuyên bảo: “Công chúa ít nhi ầu gì cũng ăn một chút”.

Thẩm Nguyệt đáp: “Không phải ta không muốn ăn, mà là ăn không nổi”.

Ngọc Nghiên biết nàng có tâm sự, mấy ngày nay rất ít khi thấy nàng cười. Trước kia bất kể gặp phải chuyện gì, Thẩm Nguyệt vẫn luôn lạc quan.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 964

Hốc mắt Ngọc Nghiên đỏ ửng: “Công chúa đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, thái y nói rồi, phải giữ tâm trạng vui vẻ mới nhanh khỏi, vậy mà bây giờ công chúa không chịu ăn, cũng không chịu vui vẻ, không biết phải qua bao lâu mới có thể không phục đáng vẻ khỏe khoắn và phấn chấn trước kia”.

“Mang xuống đi, ta ngủ một lát”.

Ngọc Nghiên còn định lải nhải vài câu, nhưng Thâm Nguyệt đã ngủ rồi, nhắm mắt lại, không ngó ngang tới nàng ta nữa, nàng ta còn nói thêm nữa chỉ làm phiền nàng nghĩ ngợi thôi.

Thái y ngày nào cũng đến, khi bắt mạch cho Thâm Nguyệt, phát hiện tuy nàng đã tỉnh, nhưng phổi tụ máu, không nhiều khởi sắc, bèn dựa theo tình hình của nàng để đi ều phổi đơn thuốc mới.

Khi đêm khuya sương giá, thỉnh thoảng Thâm Nguyệt sẽ ho một trận.

Cho dù không ăn cơm tối, nàng cũng không cảm thấy đói lắm.

Trì Xuân Uyển lặng im như tờ, chỉ để lại hai ngọn đèn, trông vừa ảm đạm vừa đơn độc trong màn đêm, nàng loáng thoáng nghe thấy tiếng tuyết rơi ngoài cửa sổ.

Từ khi vào đông đến nay, thượng kinh chưa từng có trận tuyết nào thật to, thỉnh thoảng chỉ có vài bông hoa tuyết bé xíu, khoảng nửa ngày sau đã bắt đầu ngừng rơi, tuyết cũng tan ra.

Khi đêm đã vào khuya, Thâm Nguyệt nghĩ rằng Ngọc Nghiên và Thôi thị đã ngủ, ban ngày họ chăm sóc nàng rất vất vả, thế nên nàng không để họ trông đêm nữa.

Bản thân Thâm Nguyệt cũng ngủ rất chập chờn, đã quá nửa đêm mà chân tay nàng lạnh ngắt, dù đắp chăn bông dày cũng không thể nào giúp

nàng đỡ lạnh hơn.

Sau đó tiếng nói chuyện khẽ khàng trong tiểu viện đánh thức nàng.

Tuy rằng thời gian nàng chìm vào giấc ngủ trong một ngày rất nhiều, nhưng chất lượng giấc ngủ không hề tốt, chỉ cần tiếng động nhẹ cũng đủ khiến nàng tỉnh táo.

Sau nhiều lần như vậy, nàng chỉ nhắm mắt lại, không để ý nữa.

Tiếng bước chân tiến đến trước cửa, giọng nói của Thôi thị từ bên ngoài vọng vào: “Công chúa, thái y tới khám lại”.

Thẩm Nguyệt nằm trên giường không tiện, thế nên sau khi Ngọc Nghiên và Thôi thị tiến vào, cánh cửa được đóng lại từ bên ngoài. Nghĩ lại, với tình hình hiện tại của Thẩm Nguyệt, cũng không có ai xông vào nơi này.

Không đợi Thẩm Nguyệt trả lời, cửa phòng “két” một tiếng mở ra, lẫn cùng với một chút mùi hương nhàn nhạt.

Thẩm Nguyệt không vui không giận, chỉ điềm tĩnh và khàn giọng nói: “Đã đến giờ này rồi còn khám lại cái gì. Nhị nương, mời thái y về đi, nếu rảnh thì ngày mai hãy đến cũng không sao”.

Thôi thị không trả lời nàng, chắc hẳn vì lo lắng cho bệnh tình của nàng, cứ hễ có thái y đến, bất kể là lúc nào cũng sẽ mời vào phòng.

Thẩm Nguyệt nghe thấy tiếng bước chân khẽ khàng từ bên ngoài thong dong bước tới, đành thời dừng lại trước giường. Nàng thở dài một tiếng, rút người ra khỏi ổ chăn lạnh lẽo, nhồm người dậy ngả vào đầu giường.

Dù sao nàng cũng vừa mới tỉnh, chắc cũng phải lát nữa mới ngủ được. Thái y cũng tới rồi, vậy thì cứ tái khám thôi.

Thẩm Nguyệt vén góc chăn lên, thuận miệng nói: “Đêm hôm khuya khoắt mà thái y còn tới tận nơi tái khám cho ta, đúng là tận tâm!”. Sau đó

nàng vén tay áo của mình lên, để lộ cổ tay nhỏ nhắn tái nhợt, đặt ở mép giường: “Cần bắt mạch trước đúng không? Thái y cứ tự nhiên”.

Nàng cũng không kiên dè quá nhiều, chỉ muốn mọi chuyện qua thật nhanh để bản thân có được một cái nửa đêm thanh tĩnh.

Thái y bước lại gần giường, nhưng không có bất cứ hành động gì khác.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 965

Thẩm Nguyệt ngủi thấy một mùi hương lành lạnh thoang thoảng, quen thuộc đến mức khiến lòng nàng xao động.

Là mùi trầ hương!

Nàng vô thức nhíu mày, chợt nhận ra mình không thích ngủi thấy mùi hương này trên người bất cứ ai, ngoài Tô Vũ.

Trên mặt Thẩm Nguyệt dần lộ ra vẻ ghét bỏ, khẽ liếc nhìn về phía người kia.

Mà chẳng ngờ chỉ mới liếc qua thì ánh mắt cũng liề khựng lại ở đó. Dường như thời gian nơi đây cũng ngừng trôi, trong phòng chỉ còn lại chút ánh nến le lói.

Người đàn ông mặc chiếc áo bào gấm màu xanh lam rộng rãi, trông giống với đầ của quan viên, đầ đội mũ quan, bên dưới là khuôn mặt hoàn mỹ không thể tả xiết.

Đôi mắt hấn hẹp dài, hàng lông mày khẽ nhướn lên, trong ánh mắt là vẻ hờ hững.

Thẩm Nguyệt ngậy ra nhìn đố phương, rõ ràng trong ánh mắt nàng cũng dần nhuốm lên chút màu sắc.

Nàng không hề chớp mắt lấy một cái, chỉ dám hít thở thật khẽ, tựa như chỉ e nếu mình gây ra tiếng động nào đó thì sẽ làm ảnh hưởng đến bức họa trước mắt lúc này.

Đó là Tô Vũ đang đứng trước giường nàng.

Hấn đến mà không báo trước, lặ lẽ không tiếng động không ồn ào, vào đêm tối lạnh lẽo.

Tuyết trên vai vẫn chưa tan hết, cả người thoang thoảng một mùi thơm lành lạnh.

Tô Vũ bưng khay bằng một tay, trong đó có hai ba chén đồ ăn được đẩy nắp.

“Tạm thời không cần bắt mạch vội”. Ngón tay sạch sẽ, tay còn lại đưa lên trán, chậm rãi kéo mũ quan trên đầu xuống.

Những sợi tóc đen như mực xõa xuống vai, hơi có vẻ hơi rối, nhưng lại nhu hòa tuyệt đẹp. Ánh đèn chiếu lên người hắt lúc sáng lúc tối, áo bào gấm màu lam, tay áo chỉnh tề, mọi thứ đều không có gì để bắt bẻ.

Nàng đúng là quá sơ suất, ngoài Tô Vũ ra, làm gì còn ai có mùi hương trăn lạnh lạnh này nữa chứ? Chẳng một ai thích hợp sử dụng mùi hương này như hần.

Thẩm Nguyệt khẽ cup mắt, tiếng cười yếu ớt, nhẹ nhàng nói: “Ta còn tưởng sau lần từ biệt trước thì phải rất rất lâu nữa mới gặp lại. Gặp nhau trong mơ cũng được, nào ngờ đây không phải là mơ”.

Rõ ràng mới một thời gian không gặp mà nàng lại cảm thấy như xa cách đã lâu, tựa như một giấc mộng.

Lần này bị bệnh nàng mơ mơ màng màng suốt, cứ như nàng đang đi một quãng đường rất xa, vừa mệt mỏi vừa vô lực.

Tô Vũ đặt khay lên bàn, cầm một chén nhỏ có nắp đẩy lên, bên trong đựng cháo mới nấu xong.

Tô sứ vừa dày vừa ấm, cháo bên trong vẫn còn nóng.

Tô Vũ mở nắp ra, cầm lấy thìa chầm chậm khuấy, nhẹ nhàng cất lời: “Nghe nhị nương nói, ngày nào nàng cũng chỉ uống thuốc mà không thích ăn cơm”.

“Mấy chén thuốc kia đã đủ làm ta no lắm rồi”.

Tô Vũ dứt cháo đến bên môi Thâm Nguyệt, nàng không há miệng, vừa ngửi thấy mùi thịt băm thoang thoảng trong cháo thôi mà đã cảm thấy tanh tanh.

Sau một thời gian dài không ăn đồ dầu mỡ, Thâm Nguyệt chẳng những không thêm mà còn đâm ra kén ăn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 966

Cháo trong tô màu trắng ngà, trông không ngấy mỡ, có vẻ như được hầm bằng canh xương, tưng chung, mùi vị khiến nàng có phần miễn cảm.

Thẩm Nguyệt nói: “Không ăn được không, giờ ta không muốn ăn”.

Tô Vũ nói: “Ta vẫn chưa ăn tối. Hay là ta ăn cùng nàng nhé”.

Trong lòng Thẩm Nguyệt cảm động, nhìn hắn đưa thìa đến bên miệng chính mình rồi ăn.

Thẩm Nguyệt thấy yết hầu hắn dao động, chậm rãi nuốt xuống.

Sắc mặt hắn cũng không ổn lắm, có phần mệt mỏi và tái nhợt, chắc hẳn phải ưu tư suy nghĩ mấy ngày liền.

Bởi vì sự xuất hiện của hắn mà cõi lòng vốn bình tĩnh của Thẩm Nguyệt lại gợn sóng không ngừng, chẳng khác nào thủy triều dâng lên, cảm thấy đau lòng khôn tả.

Hắn còn vất vả hơn nàng nhiều.

Những ngày qua nàng vô tri vô giác du ngoạn một chuyến bên bờ hoàng tuyền, còn hắn phải hao tâm tổn sức nghĩ đủ mọi cách để kéo nàng ra khỏi con đường kia.

Nàng ngủ mê mệt rất nhiều ngày, còn hắn, ngay cả một đêm an giấc, có lẽ cũng chẳng có.

Lúc Tô Vũ múc thêm một thìa cháo nữa đút cho nàng, nàng khàn giọng nói: “Chàng ăn thêm thìa nữa đi”.

Thế là Tô Vũ lại ăn thêm một thìa, sau đó nàng mới há miệng ăn thìa cháo mà hắn đút cho mình.

Miệng có cảm giác tanh tanh, nuốt xuống bụng thì lại thấy ấm áp.

Tô Vũ ăn hai thìa rồi đến Thâm Nguyệt một thìa, chỉ lát sau chén cháo đã cạn đáy.

Bàn tay cầm thìa của Tô Vũ rất cân đối, sáng bóng và sạch sẽ, Thâm Nguyệt thấy nó đẹp đến mức chỉ cần nhìn thôi nàng cũng đủ no rồi.

Cuối cùng Thâm Nguyệt cũng ăn được chút gì đó, Tô Vũ đặt cái bát xuống, đứng dậy tới bên kệ, rửa sạch tay trong chậu nước, sau đó quay lại ngồi xuống bên giường của Thâm Nguyệt, xắn tay áo lên, nhẹ nhàng nói nhỏ: “Bây giờ nàng có thể đưa tay cho ta bắt mạch rồi”.

Thâm Nguyệt vừa mới thò tay ra đã bị hắt nắm lấy.

Bàn tay nàng lạnh như băng, Tô Vũ chẳng nói năng gì, chỉ nắm tay nàng chặt hơn, một ngón tay khác đặt ngay ngăn lên cổ tay nàng.

Cảm giác ấm áp từ lòng bàn tay Tô Vũ truyền tới tay Thâm Nguyệt, tất cả những nơi nó đi qua, huyết dịch trong kinh mạch ấm áp như xuân đến băng tan.

Qua một lúc lâu, Thâm Nguyệt mới nói: “Thực ra ta đã không còn gì đáng lo nữa, chàng đừng lo lắng”.

Tô Vũ đáp: “Cái đám lang băm đó đúng là không thể khiến người ta yên tâm được, ta cứ phải đích thân tới một chuyên”.

Nói rồi, hắt trái cuộn da dê mang theo bên người, ngón tay trắng nõn rút lấy ngân châm trong đó.

Hắt khẽ cúi người, ngón tay gạt vạt áo của Thâm Nguyệt ra, cầm châm thẳng đứng lên lòng ngực nàng, sau đó để hở một cánh tay, ngân châm men theo huyết vị trên suốt cánh tay mà trái dọc xuống dưới, cuối cùng chảy tới ngón giữa, hắt chọc xuyên qua ngón giữa của nàng khiến giọt máu rỉ ra.

Thẩm Nguyệt không biết đau, ngược lại chẳng hiểu sao còn cảm thấy cay đắng, nhưng vẫn cố cười: “Thủ pháp của chàng vẫn thuần thục hơn cô nương hôm ấy”.

Tô Vũ lại cho nàng dùng thêm một viên thuốc, chăm chú nhìn nàng rồi nói: “Chẳng phải ta đã bảo, không muốn cười thì đừng cười, không cần miễn cưỡng bản thân”.

Nụ cười trên gương mặt Thẩm Nguyệt như sương thu, nhanh chóng nhạt đi: “Sao chàng biết ta mỉm cười miễn cưỡng chứ”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 967

Sau khi trích máu xong, kinh mạch dường như đã được đả thông, cơ thể cũng nhẹ nhàng hơn.

Nàng nghe Tô Vũ nói: “Nói nàng buồn bực đến sinh bệnh trong lòng đâu phải nói dối”.

Căn phòng chìm vào im lặng trong chốc lát, Tô Vũ hỏi: “Có tâm sự à?”

“Không sao”, Thẩm Nguyệt buột miệng đáp.

“Nếu có vấn đề gì, chỉ cần nàng hỏi ta, ta có thể nói cho nàng hết”.

Thẩm Nguyệt ngẫm nghĩ rồi thở dài một tiếng, sau đó ngược mắt nhìn hắn: “Như thế chẳng phải là biết rõ mà còn hỏi sao”.

Tô Vũ khẽ cao giọng ở cuối câu: “Trước kia cho dù đã biết sẵn đáp án, nàng cũng phải đòi được câu trả lời từ chỗ ta cho bằng được, bây giờ hỏi một câu cũng cảm thấy dư thừa?”

“Đó là bởi vì ta hiểu rằng bất kể làm đi đâu gì, chàng cũng đã vắt kiệt tâm trí và sức lực vì ta. Tại sao ta nhất định phải vạch trần chàng đã dùng những thủ đoạn gì chứ”.

Tô Vũ khựng lại, đôi mắt như đốm lửa, chăm chú ngắm nhìn nàng.

Thẩm Nguyệt nhếch khóe miệng: “Thủ đoạn như thế nào, từ lâu ta đã không còn để tâm nữa rồi”.

“Tại sao nàng không vui?”

“Chàng nhìn ra đi đâu gì mà nói ta không vui?”, Thẩm Nguyệt hỏi.

Ngón tay của Tô Vũ chỉ vào nơi trái tim Thẩm Nguyệt: “Nó nói cho ta biết. Bởi vì nàng bị bệnh mà ta mãi chẳng thể đến thăm nàng? Lần trước

khi gặp mặt, ta nhớ nàng sẽ nói với ta rằng nàng nhớ ta, nhưng lần này đến cả nụ cười cũng miễn cưỡng”.

Hắn hỏi: “Có phải vì ta đến không đúng lúc, lần này không nhớ ta nữa?”

Thẩm Nguyệt nghĩ một đằng nói một nẻo: “Chắc hẳn vì lâu quá không gặp nên có chút xa cách”.

Tô Vũ thoáng ngập ngừng, sau đó gật đầu: “Cũng phải, lâu quá rồi không gặp, cảm giác như đã qua nửa đời người chưa thấy nhau vậy”.

Lòng ngực Thẩm Nguyệt đau đớn khôn xiết, nàng lặng lẽ nói: “Chàng không sợ rằng nếu lâu thêm chút nữa, ta sẽ xa cách đến mức quên chàng sao”.

“Không đáng lo đâu, nếu thực sự xa cách, đợi khi có thời gian, ta để nàng từ từ làm quen lại là được”.

“Tô Vũ...”, Thẩm Nguyệt cúi đầu, nhìn chấm đỏ trên ngón tay mình mà khẽ gọi tên hắn.

Tô Vũ im lặng lắng nghe.

“Chàng lại cứu mạng ta một lần, hay nói cách khác, cả khi ta biết và khi ta không biết, chàng đã cứu ta không biết bao nhiêu lần”, Thẩm Nguyệt nói.

“Gần đây ta mới phát hiện ra, lúc nào cũng là chàng cố gắng vì ta, chàng vì ta làm hết tất cả những gì chàng có thể làm, nhưng những gì ta có thể làm vì chàng, ít ỏi vô cùng”.

“Ta cũng muốn, ta cũng muốn hi sinh một hồi thật oanh liệt để không uổng công ta yêu một nam nhân. Nhưng lúc này, ta thực sự không biết mình còn có thể làm gì”.

Khi nói những đi ều này, nàng không ngược mắt lên nhìn h ắn, nhưng đột nhiên mỉm cười rất dịu dàng, đó là nụ cười hé ra từ trong tim: “Trước kia ta cảm thấy Th ầm Nguyệt sống trong hạnh phúc mà không biết hưởng, bây giờ cũng cảm thấy mình thực sự có phúc quá, khi được nam tử tốt đẹp nhất thế gian này yêu thương”.

“Chàng quá tốt, tốt đến mức không có một ai xứng lứa vừa đôi với chàng được”, Th ầm Nguyệt nói: “Có lẽ ta cũng không xứng”.

[6]

T ải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 968

“Trước kia ta cảm thấy mình cũng không quá kém, ngoại trừ đôi lúc đối diện với chàng có chút xấu hổ và làm nũng, những lúc khác ta không rụt rè không nhát gan, cũng không bao giờ chùn bước. Nhưng nếu chỉ như thế, làm sao đủ để nắm tay bước đi cùng chàng chứ?”

“Nhưng thực ra ta tính tình quái gở, bồng bột tùy hứng, lỗ mãng nóng nảy, không thể tĩnh tâm suy xét chín chắn như chàng, kết quả là lúc nào cũng lôi chàng cũng rơi vào vũng bùn”.

“Tô Vũ, ta luôn gây thêm rắc rối và kéo thêm nguy hiểm cho chàng”.

Tô Vũ thoáng nhăn mày, giờ tay vượt trán Thẩm Nguyệt, đi êm nhiên đáp rất nhẹ: “Không bị sốt mà”.

Khóe miệng Thẩm Nguyệt giật giật: “Ta đang nói chuyện nghiêm túc”.

“Nàng thấy ta không nghiêm túc à?”

Thẩm Nguyệt đáp: “Cách biệt giữa hai ta còn lớn hơn những gì ta nghĩ, ta không đuổi kịp chàng”.

“Nàng không đuổi kịp thì ta đứng lại đợi. Mấy năm nay, chẳng phải ta vẫn luôn đứng lại đợi nàng sao”.

“Có lẽ ta mãi mãi cũng không thể trở thành con người mà chàng mong chờ, thì sao? Ta không có được tư duy và thái độ như chàng, ta chỉ biết rước thêm phiền phức cho chàng, không chỉ khiến bản thân rơi vào hiểm cảnh, mà còn khiến chàng cũng rơi vào hiểm cảnh.

Ta cũng không có học thức và khả năng bày mưu tính kế như chàng, ta chỉ có thể dựa dẫm vào chàng, đợi chàng tới giúp ta, cứu ta. Nghĩ như thế, ta quả thực chỉ khiến chàng thêm mệt mỏi. Không có ta, đáng lẽ chàng đã được tự do tự tại một mình một cõi, hoặc cũng là nhân tài hiếm có rồi”.

Tô Vũ nghe nàng nói liền từ từ nhiều chuyện như vậy mà khẽ thở dài: “Từ bao giờ mà nàng đánh giá thấp bản thân đến vậy”.

“Đó là bởi vì ta chưa từng có thời khắc nào ý thức rõ ràng về bản thân đến vậy”, Thẩm Nguyệt bình tĩnh đáp: “Khi ấy biết Bắp Chân bị đón vào trong cung, ta chẳng màng đi đâu gì cũng phải quay về”.

Nàng cười khở: “Nhưng sau khi quay về ta còn làm được gì ngoài việc bị hạn chế đủ đường? Chàng nói gì ta cũng không nghe, ta càng không có nổi một kế hoạch, lỗ mãng bừa bãi, từ trước đến nay luôn để chàng dọn dẹp đống hỗn độn của ta”.

Tô Vũ nghiến ngậm: “Có lẽ, nàng lựa chọn quay về là đúng đắn”.

Thẩm Nguyệt nghiêng đầu, nhìn hấn bằng đôi mắt ướt đẫm.

Tô Vũ nói: “Trước thời điểm đó, ta không ý thức được đầy đủ ý nghĩa của Bắp Chân đối với nàng và ta. Nếu sau cùng nàng lựa chọn không quay về ta sẽ quyết định từ bỏ thằng bé hoàn toàn”.

Thẩm Nguyệt chấn động.

Nàng biết, trước đó nàng đã có cảm giác như vậy nên mới hoảng hốt, bất chấp dùng cách gì cũng phải chạy về kinh thành.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Nhưng chàng cũng theo ta quay về, chàng cũng rơi vào nguy hiểm, nếu chỉ còn một chút nữa là thành công, chàng thấy có đáng không?”

Tô Vũ mỉm cười với nàng: “Ta nghe nàng nói thằng bé biết gọi mẹ rồi, sau này có cơ hội gặp thằng bé trong cung, đúng là thằng bé không khóc không quấy, bên ngoài giống nàng phần nhiều, cực kỳ hợp ý ta, ta nghĩ dù thất bại cũng xứng đáng”.

Thẩm Nguyệt chớp chớp mắt, nước mắt đã trào ra từ bao giờ.

Tô Vũ giờ tay lau nước mắt cho nàng: “Nàng nói nàng lỗ mãng tùy tiện, nàng không ổn, nhưng chính vì nàng lỗ mãng và nóng nảy mà làm ta rối bời, cũng thành toàn cho ta”.

Hắn nhẹ giọng nói: “Nếu không vì nàng bất chấp mọi thứ, tùy hứng nông cu ồng chạy về kinh thành, ta sẽ vứt bỏ Bắp Chân như thế. Điêu này không chỉ là tiếc nuối suốt cuộc đời nàng, có lẽ cũng sẽ là tiếc nuối suốt cuộc đời ta”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 969

“A Nguyệt, ta nên cảm ơn nàng vì để ta cảm nhận được phần tình cảm này thật đáng quý. Sau này, ta cũng không tùy tiện bỏ mặc thằng bé nữa. Ta lý trí và kiên chế đã nhiều năm, thỉnh thoảng bỗng một vài lần cũng được mà”.

Thẩm Nguyệt hít thở sâu vài lần nhưng vẫn không kiên chế được tiếng ghen ngào trong cổ họng.

“Nàng có tình cảm chân thành và nhiệt huyết, đó là thứ mà ta không có. Khi không có nàng, trái tim ta như một vũng nước đọng, không quan tâm đến đi đâu gì, bất kỳ ai cũng có thể lọt vào bẫy rập của ta. Ta sống như thế, không chân thực như hiện giờ”.

Giọng nói của hắn như mê hoặc lòng người: “Còn về việc đáng đáp của nàng trong kỳ vọng của nàng, nếu nàng không phải đáng về mà ta ưng ý nhất, làm sao ta có thể ngày càng lún sâu không thoát ra được chứ”.

Gương mặt hắn loang loáng nét cười: “Nàng có lúc quyết đoán dứt khoát, cũng có lúc dịu dàng như nước, không cần quá xuất sắc, cứ thế này là đủ. Nếu không nam tử hiếm có khó tìm xuất sắc nhất trên thế gian mà nàng nói tới, còn đất nào để dụng võ?”

Thẩm Nguyệt đột nhiên phá ra cười: “Nói đến sau cùng, chàng cũng không quên tự khen mình một câu”.

“Ta chỉ trích dẫn câu gốc của nàng thôi”, Tô Vũ khẽ nói: “Nói nhiều như vậy, ta còn không biết rốt cuộc sau cùng nàng muốn biểu đạt đi đâu gì”.

Thẩm Nguyệt im lặng hồi lâu, nàng cúi đầu: “Cũng chẳng có gì, chỉ cảm thấy chàng rất tốt, tốt đến mức không chỉ khiến ta ái mộ mà còn sùng bái và ngưỡng vọng. Mà ta hơi tự ti, đột nhiên cảm thấy khoảng cách giữa hai ta càng lúc càng lớn, ta không xứng với chàng”.

Thần thái của Tô Vũ trở nên ảm đạm, hấn như ón mảy: “Nếu ta cứ để mặc cho nàng nói tiếp mà không chiếm thế thượng phong kịp thời, đến sau cùng nàng còn định vứt bỏ ta phải không?”

Thẩm Nguyệt: “...”

Tô Vũ: “Nàng luôn miệng khen ta tốt, nhưng muốn chơi chán rồi bỏ, nàng như thế có khác gì kẻ bạc tình”.

Thẩm Nguyệt buồn bực nói: “Này, chàng đừng nói năng nghiêm trọng như thế, ta chỉ nhất thời nghĩ không thông thôi”.

Tô Vũ vuốt lại lọn tóc bên mang tai nàng, thông thả nói: “A Nguyệt, người tốt đến mấy cũng không thích cô độc, huống hồ là người từng nếm thử tư vị được bầu bạn”.

Thẩm Nguyệt sụp mắt, cọ mặt vào bàn tay hấn.

“Sau này nếu còn nói những lời như thế, ta sẽ trừng phạt nàng đấy”.

Thẩm Nguyệt đáp: “Nhưng ta thua xa chàng, đây là thực tế khỏi cần tranh cãi”.

“Thua xa hay không cũng không phải là điều luôn tuyệt đối. Điều gì không đủ có thể chăm chỉ học hỏi, chứ không phải thấy mình không ổn thì trăn lẳng rồi lơ là. Học thức và kinh nghiệm của ai mà không được tích lũy từng ngày chứ, ta cũng vậy thôi”.

Thẩm Nguyệt ngược mắt, va vào đáy mắt của Tô Vũ, trông thấy hình bóng mình rõ ràng trong đôi mắt hấn, dịu dàng mà kiên định.

Tô Vũ nói: “Ta vẫn tin rằng nàng có thể trở nên tốt hơn, cho dù hiện giờ nàng đã rất tốt rồi”.

Bởi vì niềm tin của hấn mà suy nghĩ tiêu cực vẫn luôn bủa vây trong lòng Thẩm Nguyệt dần dần tiêu tan, nàng có cảm giác như được giấc ngộ.

Nàng đi ền tĩnh đáp: “Chàng nói đúng, biết bản thân chưa hoàn thiện ở chỗ nào thì phải cố gắng nâng cao và cải thiện, chứ không phải lãng phí thời gian vào ử dột và lơ là. Rõ ràng biết bản thân không xứng với chàng, vậy thì ta càng không cam tâm từ bỏ như thế, ta nhất định sẽ cố gắng để xứng với chàng”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 970

Tô Vũ tủm tủm cười: “A Nguyệt ngoan, nàng chẳng có điểm nào không xứng với ta cả”.

Thẩm Nguyệt đáp: “Chàng không cần an ủi ta, ta biết mình đến đâu”.

Tô Vũ khẽ nhướn mày: “Nếu đã muốn thay đổi, vậy thì trước hết phải bắt đầu từ học thức. Nhân lúc b ả bỏ cơ thể, nàng hãy đọc thêm nhiều sách. Ngày mai ta sẽ nghĩ cách đưa sách tới tiểu viện của nàng”.

Thẩm Nguyệt đáp: “Vậy thì ta nhất định sẽ không phụ lòng tốt của chàng”.

Tô Vũ đến gần nàng, ngón tay vuốt ve gò má nàng, hấn khẽ nói: “Bình pháp kế sách hành quân đánh trận, nếu có chỗ nào không hiểu, cứ hỏi T ần Như Lương, nhưng đừng quá thân mật với hấn”.

Chẳng hiểu sao Thẩm Nguyệt đột nhiên nhớ tới chuyện lần trước T ần Như Lương cưỡng hôn nàng, chắc hấn Tô Vũ không biết đâu nhỉ, nàng bỗng thấy chột dạ.

Tuy việc này không nằm trong dự tính của nàng, nhưng cũng được coi là một lần thân mật.

Thẩm Nguyệt nghi hoặc: “Vậy nếu như...”

“Nếu như thế nào”.

Nhìn ánh mắt nghiêm túc của hấn, Thẩm Nguyệt không muốn phá hỏng bầu không khí này, hoặc có thể nàng ích kỷ không muốn hấn biết, đành đáp: “Không có gì”.

Tô Vũ nheo đáp nhưng không phản bác.

Thẩm Nguyệt không chịu nói, hấn cũng không hỏi nhiều.

Nàng chỉ nắm chặt bàn tay của Tô Vũ, tham lam áp nó sát vào gương mặt mình, cảm nhận độ ấm trong lòng bàn tay hắn, không nỡ buông ra.

Trước đó tay chân nàng còn lạnh ngắt, bây giờ có Tô Vũ ở đây, nàng không hề cảm thấy giá lạnh nữa.

May mà sức lực và tinh thần đã khôi phục được phần nào, đủ cho nàng và Tô Vũ lặng lẽ ở bên nhau, cảm nhận phút bình yên thoáng qua.

Nhưng đúng lúc này, Thôi thị đột nhiên mở cửa phòng, từ bên ngoài bước vào.

Thế mà ngược mắt trông thấy cảnh tượng này, tiến vào cũng không phải mà lùi ra cũng không phải.

Thẩm Nguyệt vội vàng buông tay Tô Vũ, chẳng khác nào bị bắt quả tang tại trận, hai vành tai cũng đỏ lên.

Thôi thị lúng túng: “Nô tì tưởng rằng đại nhân đang chữa bệnh cho công chúa mới mạo muội xông vào, nô tì sẽ ra ngoài ngay”.

Nhưng vừa quay đi, bà ta dừng lại rồi quay đầu nói: “Thuốc mà đại nhân dặn nô tì sắc đã sắc xong rồi, hay là nô tì cứ đặt xuống rồi hẵng đi ạ”.

Tô Vũ đáp: “Người trông chừng đi, ta cũng không thể ở đây được bao lâu, lát nữa sau khi ta đi, người chăm sóc cho nàng ấy”.

“Dạ”, Thôi thị vâng lời, đưa thuốc tới rồi lùi sang một bên.

Hóa ra thuốc này do Tô Vũ dặn dò Thôi thị đi sắc khi hắn tới Trì Xuân Uyển.

Hắn biết rõ tình trạng sức khỏe của Thẩm Nguyệt, tất nhiên cũng biết hiện giờ nên dùng thuốc gì.

Thuốc này khác với thuốc do thái y kê đơn, nó có màu đen, nhưng khi ngửi cũng không thấy mùi đắng.

Tô Vũ đưa bát thuốc cho nàng: “Nhân lúc còn nóng thì uống đi”.

Thâm Nguyệt nhận lấy mà mặt không đổi sắc, đang định uống thì Tô Vũ có lòng nhắc nhở một câu: “Có lẽ sẽ đắng hơn nàng nghĩ một chút đấy”.

Thâm Nguyệt liếc mắt nhìn hần: “Một bát thuốc thôi mà, đắng đến mức nào được chứ”.

Thế mà nàng vừa mới uống một hớp, còn chưa kịp nuốt xuống, vị đắng kỳ lạ của thứ này đã từ các gai vị giác trên lưỡi lan ra khắp khoang miệng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 971

Thẩm Nguyệt lập tức nhăn nhúm mặt mày, suýt chút nữa đã ọe ra.

Thuốc này quá đắng, đắng đến mức đầu lưỡi của nàng tê dại, quan trọng nhất là mùi vị rất kỳ cục, rất tanh, rất hôi, lúc ngửi không ngửi ra được vấn đề gì, chỉ khi uống mới biết được tư vị chết người của nó.

Nhìn vẻ mặt nhăn nhó của nàng mà Thôi thị cũng xuýt xoa khuyên bảo: “Công chúa, thuốc đắng dã tật, nín thở một liền một hơi là được ngay”.

Thẩm Nguyệt chép miệng, khó khăn lắm mới nuốt được một hớp, khoe miệng giật giật: “Ta hiểu chứ, nhưng người thử uống thứ thuốc này xem, ta chưa từng uống loại thuốc nào khó uống đến thế”.

Tô Vũ nói: “Lúc này ta đã nhắc nhở nàng chuẩn bị tâm lý, hơi đắng một chút, cố chịu đựng uống một hơi cạn sạch là được”.

“Đâu phải chỉ đắng một chút”, Thẩm Nguyệt nhìn Tô Vũ nói: “Còn cái mùi kỳ lạ này nữa, chàng đã bỏ vào trong thứ gì vậy?”

Tô Vũ nhàn nhạt nói: “Uống xong ta sẽ nói cho nàng biết”.

“Chàng nói đi rồi ta mới uống”.

Tô Vũ nhướn mày nói: “Thuốc phải đắng một chút thì mới tốt”.

“Rốt cuộc là cái gì?”

Tô Vũ nhìn bát thuốc, sau đó lại nhìn vẻ mặt chán ghét của Thẩm Nguyệt, e rằng nếu không nói thì nàng sẽ không chịu uống, nhưng khi nói ra thì có lẽ nàng lại càng không chịu uống.

Tô Vũ thở dài, nhưng vẫn nói với nàng: “Mật rắn”.

Thẩm Nguyệt: “...”

Tô Vũ nói: “Vị có hơi tanh, dù sao cũng là mật sống lấy làm thuốc dẫn, ta sợ nàng không uống được mà nôn ra cho nên mới cho nàng ăn chút cháo”.

Thẩm Nguyệt muốn nôn, lại nghe Tô Vũ nói: “Lúc này nàng cũng vừa ăn cháo thật rắn đó”.

Hóa ra cháo là do hấn nấu, trước khi đến Trì Xuân Uyển thì hấn đã chuẩn bị rồi.

Thẩm Nguyệt rất cuộc không kìm được mà nôn khan hai lần, sau đó nói: “Tô Vũ, sao chàng không nói sớm? Thuốc này ta kiên quyết không uống!”

Nàng đẩy bát thuốc về cho Tô Vũ.

“Lúc này không phải nàng nói, nếu ta nói ra thì nàng sẽ uống hay sao? Nàng muốn chơi xấu sao?”

“Chơi xấu thì chơi xấu thôi, muốn uống thì chàng tự uống đi!”, Thẩm Nguyệt cự tuyệt, đúng là chơi xấu. Nếu bắt nàng uống bát thuốc này, nàng không thể nào nuốt trôi.

“Không thể không uống, đây là thuốc giải độc cho nàng. Để thuốc nguội lạnh thì sẽ làm ảnh hưởng đến dược hiệu của nó”, Tô Vũ nhìn nàng, mỉm cười khó hiểu rồi nói đầy ẩn ý: “Ta thấy bây giờ tinh thần của nàng vẫn rất tốt”.

Thẩm Nguyệt nói: “Tất nhiên là tinh thần của ta rất tốt, đã bịaq chọc giận đến mức khỏe lại”.

Tô Vũ như có như không mỉm cười nói: “Có tinh thần là tốt rồi. Nếu như nàng đã không chịu uống thì ta chỉ có thể giúp nàng uống mà thôi”.

Vừa dứt lời thì hấn đã uống một ngụm thuốc vào miệng.

Thẩm Nguyệt trừng mắt nhìn hắn, không ngờ sau đó Tô Vũ đột nhiên nghiêng người tiến về phía nàng. Nàng không hề phòng bị, bất thành linh đã bị hắn tóm lấy gáy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 972

Ngay sau đó đôi môi gian xảo của hắn đã tiếp cận, khéo léo mở răng của nàng ra rồi để đầu lưỡi thâm nhập vào.

Đầu óc Thẩm Nguyệt quay cuồng, trong miệng nàng tràn ngập mùi thuốc tanh tươi hòa quyện với xúc cảm chạm mềm mại của hắn. Cảm giác đó thực sự khiến nàng không thể phản kháng.

Nàng sợ cắn hắn bị thương cho nên không thể không há miệng ra.

Thuốc từ trong miệng Tô Vũ chảy vào miệng nàng, nàng trợn to hai mắt, buộc phải nuốt xuống từng chút một.

Qua khóe mắt nàng nhìn thấy Thôi thị đang đứng bên cạnh, gương mặt nàng liền nóng lên.

Thẩm Nguyệt đặt tay lên vai Tô Vũ và cố gắng đẩy hắn ra. Tiếc rằng hắn không những không bị đẩy ra mà còn hôn càng lúc càng sâu.

Nàng một lòng muốn phân cao thấp với Tô Vũ, lại nghĩ đến chuyện Thôi thị vẫn đang ở bên cạnh nhìn thấy thì khiến cho nàng vô cùng xấu hổ, nhất thời đã quên mất vị tanh của thuốc.

Đầu lưỡi của Tô Vũ quấn lấy nàng trong chốc lát, không biết là hắn muốn cho nàng uống thuốc hay là cố ý muốn hôn nàng, nụ hôn có chút cường thế bá đạo, không cho nàng kháng cự, mà Thẩm Nguyệt cũng không thể kháng cự nổi.

Hắn chậm rãi lui đi ra nhưng bàn tay đang ôm sau gáy Thẩm Nguyệt vẫn không hề rời lỏng, mái tóc mềm mại của nàng đang chảy giữa những ngón tay hắn như những sợi lông vũ.

Hai mắt Thẩm Nguyệt mờ màng, nàng thở hỗn hển, cảm thấy huyết khí toàn thân như không ngừng dâng lên đầu. Hai má ửng đỏ, nàng trừng mắt nhìn Tô Vũ.

Tô Vũ nhìn đôi môi của Thẩm Nguyệt bằng ánh mắt thâm trầm rồi thấp giọng nói: “Cuối cùng cũng đã xuất hiện hai phần huyết sắc rồi. Còn có mấy ngụm thuốc, ta sẽ cùng nàng chịu khổ, để cho nàng không có cảm giác thứ này khó uống nữa”.

“Ta không uống!”, Thẩm Nguyệt càng phản đối: “Tác phong thô phỉ! Hành vi lưu manh!”

Tô Vũ không để ý tới nàng, lại lạnh nhạt uống thêm một ngụm thuốc.

Thẩm Nguyệt ngả người ra sau, cố nói: “Chàng đừng làm vậy, nhị nương vẫn đang nhìn...”

Nàng chưa kịp nói xong thì Tô Vũ lại ôm gáy, tiếp tục công việc.

Lại uống xong một ngụm thuốc nữa.

Hô hấp của Thẩm Nguyệt lúc này rất dồn dập, nàng cắn môi, có chút mê đắm vào sự thân mật với hắn.

Lần này, ngay cả tự tin để kháng cự nàng cũng đã mất đi, nhìn thấy Tô Vũ uống thêm một ngụm thuốc, mùi thuốc đắng khiến đôi lông mày nàng không khỏi nhăn lại, mà trái tim lại muốn nhảy lên.

Thẩm Nguyệt không còn chỗ nào để né tránh, chỉ có thể khàn giọng nói: “Bây giờ ta là bệnh nhân, chàng không thể lợi dụng lúc người khác bị ốm mà thừa dịp... ưm...”

Tô Vũ không cho nàng cơ hội nào để nói nữa.

Sau khi uống xong một ngụm thuốc, ánh mắt nhìn Thẩm Nguyệt của hắn tối lại, hắn thì thầm bên tai nàng: “Nếu đã biết mình là bệnh nhân thì phải biết uống thuốc. Nếu như nàng đã không muốn uống thì ta đành phải giúp nàng uống”.

Phòng tuyến của Thẩm Nguyệt đã bị hắn đánh bại hoàn toàn.

Hắn nhìn bát thuốc đã gần cạn, trầm giọng nói: “Ngoan nào A Nguyệt, chỉ cần một ngụm cuối cùng thôi”.

Nghe giọng của hắn giống như đang dụ dỗ con nít ăn cơm, vô cùng dịu dàng kiên nhẫn, trái tim của Thẩm Nguyệt đập loạn xạ.

Đừng nói là dỗ nàng uống thuốc chữa bệnh, cho dù dỗ nàng uống thuốc độc thì nàng cũng cam tâm tình nguyện.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 973

Nàng từ lâu đã trúng độc của Tô Vũ, sớm đã không thể tự kềm chế bản thân, cũng không oán thán không hối hận.

Thẩm Nguyệt trầm giọng nói: “Ta sẽ tự mình uống”.

Chỉ có đi đầu lúc nàng vừa vươn tay muốn đón lấy bát thuốc thì Tô Vũ đã đi trước một bước, tiếp tục nuốt thuốc vào miệng.

Thẩm Nguyệt lại trừng mắt nhìn hắn, nhìn vẻ mặt ung dung của hắn, đôi mắt hắn nheo lại nhìn nàng như thể muốn nói – không phải nàng muốn tự mình uống sao, đến đây đi nào.

Thẩm Nguyệt bị hắn chọc tức đến mức dở khóc dở cười.

Hắn học được cách trêu đùa người khác như vậy từ khi nào?

Bát thuốc này đã uống đến gần hết, chỉ còn lại một ngụm cuối cùng, Thẩm Nguyệt không thể để cho Tô Vũ, người không trúng độc, nuốt nó thêm nữa. Vì vậy nàng đã phải dựa vào gân hắn hơn, hơi thở đan xen, chính nàng cũng chủ động nghiêng đầu, áp vào bờ môi của Tô Vũ.

Ngụm thuốc cuối cùng này nàng phải uống rất lâu, lâu đến mức khiến cho Thẩm Nguyệt mê man chóng mặt.

Lúc nàng chủ động thả Tô Vũ ra, nàng thấy môi hắn cũng hừng hực nhuần động lòng người, khóe mắt hữu tình hữu ý.

Tô Vũ không muốn tách rời nàng, tiếp tục xích lại hôn lên môi của nàng. Nàng chạm vào vai Tô Vũ, trái tim đập loạn xạ, toàn thân run rẩy, ní non nói: “Đã hết thuốc rồi, nhị nương còn đang nhìn kia, đừng như vậy”.

Tô Vũ khẽ cười nói: “Nhị nương đã đi từ sớm rồi”.

Thẩm Nguyệt quay đầu lại nhìn, lúc này khi cùng Tô Vũ nàng còn nhìn thấy.

Lúc này nàng mới phát hiện Thôi thị không biết đã ra khỏi phòng từ lúc nào.

Thôi thị tuy là một phụ nhân nhưng đây là lần đầu tiên bà ta nhìn thấy Tô Vũ và Thẩm Nguyệt quăn lẩy nhau như vậy, trong ấn tượng của bà ta thì Tô Vũ là một người lý trí và biết kiềm chế, không bao giờ tỏ ra mất kiểm soát như vậy.

Thôi thị đương nhiên là mừng cho hai người bọn họ, nhưng bà ta ở bên cạnh nhìn thấy cũng rất xấu hổ, Thẩm Nguyệt chắc chắn cũng không tránh khỏi xấu hổ, đương nhiên bà ta phải biết lạng lẽ rút lui.

Bà ta cẩn thận canh giữ bên ngoài phòng, cho dù lạnh cóng thì vẫn vui vẻ.

Trong phòng chỉ còn lại Tô Vũ và Thẩm Nguyệt, giữa hai người đã không còn chút khoảng cách nào như trước nữa.

Thẩm Nguyệt cảm thấy hơi ấm mềm mại truyền khắp thân thể, hơi ấm chạy đến đâu đâu khiến cho chỗ đó của nàng mềm nhũn cả ra.

“Còn đáng miệng không?”, Tô Vũ trầm giọng hỏi.

Thẩm Nguyệt ôm lấy cổ hắn, nhẹ nhàng lắc đầu, rũ mắt xuống mỉm cười, trên khuôn mặt vốn dĩ tái nhợt lại hiện lên một tia ửng hồng cực kỳ mê người, nàng nói: “Không đáng”.

Tất cả những gì nàng có thể cảm nhận được là sự ngọt ngào và ấm áp.

Tô Vũ nói: “Vậy sao, để ta ném thử xem”.

Lần này, Thẩm Nguyệt đã không còn kiêng kị nữa, nàng rúc vào vòng tay của Tô Vũ, nàng đáp lại hắn một cách nồng nhiệt. Thật khó để rời khỏi nụ hôn cho đến khi đôi môi nàng tê dại.

Sau đó, căn phòng như chìm trong từng hơi thở mê mang thần trí của Thẩm Nguyệt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 974

Tô Vũ dùng đầu ngón tay vuốt ve môi nàng, trong chốc lát khẽ cười mà nói: “Vì nàng vẫn đang là bệnh nhân, cho nên ta sẽ không quấy rầy nàng nữa. A Nguyệt, nàng lo tình dưỡng cho tốt, nhớ không được kén ăn, ngoài uống thuốc thì nàng còn phải ăn cơm”.

Thẩm Nguyệt gật đầu, nàng biết Tô Vũ không thể ở trong phòng nàng đến rạng sáng cho nên hẳn sắp phải rời đi. Trong lòng cảm thấy có chút mất mát, nàng rũ mắt xuống nói: “Ta biết, chỉ cần chàng đừng cho ta ăn cháo thịt rắn nữa là được”.

Nụ cười trong mắt Tô Vũ dần trở nên đậm hơn, hắn khẽ nói: “Mật rắn cùng thịt rắn ăn một lần là đủ rồi, sau này ta sẽ không cho nàng ăn nữa”.

Thẩm Nguyệt mím môi cười yếu ớt.

“Ta phải đi, nàng hãy bảo vệ tốt chính mình”.

Thẩm Nguyệt vẫn gật đầu.

Tô Vũ đợi một lúc, không thấy nàng muốn nói gì nữa thì hắn mới vén chăn bông, đứng dậy cầm mũ quan bên cạnh rồi bước đi, chỉ để lại cho Thẩm Nguyệt một bóng lưng anh tuấn.

Thẩm Nguyệt cực kỳ không muốn hắn rời đi, cảm thấy dường như hơi ấm còn đang mất dần.

Nàng buột miệng hỏi: “Chàng sẽ đến nữa chứ?”

Tô Vũ dừng bước rồi xoay người, trong mắt như hiện lên ánh lửa, hắn khẽ nói: “Không biết lần sau là đến khi nào”.

Thẩm Nguyệt càng lúc càng cảm thấy mất mát, nàng đáp: “Ta biết rồi”.

Tô Vũ nói: “Nàng luyến tiếc ta mà không nói thì làm sao ta biết được?”

Thẩm Nguyệt ngẩn người rồi ngẩng đầu nhìn hắn nói: “Chàng rõ ràng biết ta rất luyện tiếc chàng”.

Ánh mắt Tô Vũ rất phức tạp, vừa nghe thấy Thẩm Nguyệt nói hai chữ “luyện tiếc” thì ánh mắt đã trở nên thâm trầm như muốn hút nàng vào trong.

Hắn thì thào nói nhỏ: “Nàng còn chuyện gì muốn nói không, ta thật sự phải đi rồi”.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Chàng có vội lắm không, nếu không ta còn muốn ôm chàng thêm một chút”.

Tô Vũ cười đáp: “Cũng không vội lắm”.

Hắn quay trở lại giường, bỏ mũ quan xuống, chưa kịp vươn tay ra thì Thẩm Nguyệt đã lao đến ôm chầm lấy hắn.

Giờ hắn đi rồi thì không biết lần sau đến bao giờ nàng mới có thể ôm hắn thật chặt, nghe giọng hắn thì thẩn bên tai.

Một ngày xa nhau dài tựa ba thu.

Nàng rất sợ phải xa hắn quá lâu, chỉ có thể cất giữ tình cảm ở trong lòng.

Vì vậy, mỗi cuộc gặp gỡ ngắn ngủi như thế này đều rất đáng quý.

Hai tay Thẩm Nguyệt luồn qua eo hắn, cảm thấy y phục của hắn mềm mại và mát lạnh. Nàng bám vào lưng hắn, mái tóc dài mềm mại cũng chảy giữa những đầu ngón tay của nàng.

Thẩm Nguyệt tham lam vuốt ve mái tóc dài của Tô Vũ, vùi đầu sâu vào vai hắn, cảm giác hai tay hắn cũng đang ôm chặt lấy nàng, chỉ cách một lớp tấm y mỏng là có thể chạm vào da thịt nàng.

Ngửi thấy mùi trầm hương thoang thoảng, trái tim Thẩm Nguyệt như muốn mềm nhũn ra.

Nàng áp vào cổ Tô Vũ, nói nhỏ bên tai hắn: “Tô Vũ, ta nhất định sẽ cố gắng hết sức để đến gần chàng hơn”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 975

Tô Vũ khẽ siết chặt cánh tay nàng, như muốn khảm nàng vào thân thể của mình, mạnh mẽ vượt ve nàng rồi nói: “Ta và nàng đã rất gần nhau rồi, gần đến mức không có kẽ hở”.

Thẩm Nguyệt nói: “Không chỉ có thân tâm”. Còn có cảnh giới, nàng không hy vọng xa vời rằng mình có thể trở nên vĩ đại như Tô Vũ, chỉ hy vọng có một ngày nàng có thể xứng với hắn.

Nàng nói với giọng mũi đặc sệt: “Chàng không cần lúc nào cũng quan tâm đến ta, chàng cũng nên quan tâm đến chính bản thân mình. Nhớ ngủ đủ giấc, ăn đúng giờ và mặc thêm y phục khi trời lạnh, chàng biết chưa?”

Một lúc lâu sau, Tô Vũ mới đáp lại: “Ừm, ta biết rồi”.

Thẩm Nguyệt ôm đầu hắn, vượt ve mái tóc của hắn rồi đau lòng nói: “Ta muốn chàng vì ta mà giữ gìn sức khỏe chứ không muốn chàng vì ta mà suy nghĩ hao gầy. Ta còn chờ tương lai ta và chàng cùng nhau sống lâu trăm tuổi. Tô Vũ, hứa với ta chàng phải đối xử tốt với bản thân mình”.

Tô Vũ khẽ lẩm bẩm: “Cùng nhau sống lâu trăm tuổi”. Hắn xốc lại tinh thần hứa với nàng: “Được”.

Thẩm Nguyệt lại lo lắng nói: “Lần này Bắc Hạ xen vào, e rằng hoàng đế sẽ truy cứu và làm khó chàng”.

Tô Vũ nói: “Đừng lo lắng, ông ta không thể nào truy cứu”.

Tô Vũ hành động kín đáo tỉ mỉ, không để lọt ra một hơi gió nào, cho dù hoàng đế có lao tâm khổ tứ muốn tìm ra kẻ âm thầm giao thiệp với Bắc Hạ thì cũng không thể tra ra được Tô Vũ.

“Dù sao thì chàng vẫn phải cẩn thận”, Thẩm Nguyệt không muốn buông tay, nhưng nàng biết mình vẫn phải buông tay, chỉ nhẹ giọng hỏi: “Tô Vũ, bên ngoài có tuyết rơi không?”

“Tuyệt có rơi một chút”.

“Lúc chàng về có lạnh không?”, nàng luồn tay xuống ống tay áo choàng của hắn, chạm vào bàn tay mảnh khảnh thon dài của hắn, các ngón tay đan vào nhau: “Cũng may là bàn tay chàng không quá lạnh. Mùa đông năm nay thật thất thường”.

Cuối cùng nàng vẫn để hắn đi, chỉ mỉm cười nói: “Nếu như còn nói nữa thì chắc phải nói đến hừng đông. Tô Vũ, chàng đi đi”.

Tô Vũ cũng nở nụ cười nói: “Nàng buông tay thì ta sẽ rời đi. Nhưng nếu nàng muốn giữ ta lại đến hừng đông thì ta cũng có thể ở lại”.

Thẩm Nguyệt nói: “Nếu như chàng bị phát hiện giả mạo thái y đến chẩn bệnh cho ta vào đêm khuya thì không phải sẽ tệ lắm hay sao? Cho dù ta muốn giữ chàng thì cũng không thể giữ chàng lại vào lúc này”. Dừng một chút, nàng lại nói thêm: “Bây giờ ta đã bắt đầu chờ mong đến cuộc gặp tiếp theo giữa chúng ta rồi”.

“Ta đi đây”.

Tô Vũ nhẹ nhàng đội mũ quan lên đầu, nhìn Thẩm Nguyệt một cái thật sâu rồi mới xoay người rời đi. Hắn đi thẳng ra khỏi cửa, không hề ngoảnh đầu nhìn lại.

Thôi thị vào hầu hạ Thẩm Nguyệt đi ngủ, tuy trên giường không còn lạnh như trước nhưng nàng vẫn cảm thấy căn phòng trống vắng lạnh lùng.

Trong không khí còn lưu lại mùi trầm hương thoang thoảng, ở lại cùng nàng đến hừng đông.

Đêm qua Thôi thị gác đêm, ngày hôm sau khi Ngọc Nghiên thức giấc thì không chỉ thấy nét mặt của Thôi thị vui vẻ mà còn thấy tinh thần của Thẩm Nguyệt rất tốt, sắc mặt đã hồng hào hơn.

Nàng cố gắng dưỡng bệnh, tích cực hướng về phía trước, hy vọng chính mình có thể mau chóng đứng lên.

Sáng sớm Ngọc Nghiên nghe Thâm Nguyệt nói dối bụng, đương nhiên ngay lập tức chuẩn bị đồ ăn cho nàng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 976

Sau khi Thẩm Nguyệt ăn xong thì lại đọc sách trong phòng.

Ngọc Nghiên không có thành kiến gì với Thôi thị, buổi sáng nàng ta thấy Thôi thị đang sắc thuốc dưới mái hiên, rồi lại thấy tuyết rơi xuống trên bầu trời, vừa rơi xuống liền tan ra.

Bầu trời sáng đến chói mắt, nếu như không nhìn thấy tuyết rơi thì người ta còn tưởng là bầu trời đang rất quang đãng.

Ngọc Nghiên nghiêng người nói: “Nhị nương, tâm trạng của bà có vẻ không tốt?”

Thôi thị nói: “Tất nhiên rồi, công chúa đang ngày một khỏe hơn, ta đương nhiên là vui mừng”.

Ngọc Nghiên cũng mừng khắp khởi: “Công chúa hôm nay chịu ăn rồi, xem ra tâm sự cũng đã được quét sạch, thấy người khỏe hơn ta cũng vui vẻ”.

Nàng ta đi theo Thẩm Nguyệt đã lâu, đối với mùi thuốc cũng có vài phần miễn cảm, ngửi được vị thuốc bay ra từ bếp thuốc liền chun chun mũi nói: “Ài, không đúng, đây không phải là thuốc sắc hôm qua”.

Thôi thị đáp: “Đương nhiên là không phải, đây là thuốc mới được bào chế, rất tốt cho thân thể của công chúa”.

Ngọc Nghiên dùng ánh mắt hoài nghi đánh giá bà ta: “Người đó tối qua có tới?”

Thôi thị không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận.

Ngọc Nghiên tức khắc hiểu ra đi đâu gì đó, chẳng trách hôm nay tinh thần công chúa tươi sáng hẳn lên, hóa ra đêm hôm có người đến xem bệnh cho người.

Nàng ta lập tức xụ mặt: “Nhị nương, sau này đừng để lại cửa sau cho người đó nữa”.

“Trên thế gian này có lẽ chỉ có người đó mới là thuốc dẫn cho tâm bệnh của công chúa, ta cũng không nhẫn tâm nhìn người tiếp tục ăn ngủ khó yên, hiện tại công chúa đã khá hơn, không phải là một chuyện rất tốt sao?”

Còn chưa qua giờ trưa liền có người kéo xe đến trước cửa T`ần phủ, nói là sách của phu nhân T`ần gia đặt ở tiệm sách, hiện tại đã được giao đến rồi.

Vị phu nhân T`ần gia này còn có thể là ai? Không nghi ngờ gì nữa, là Thẩm Nguyệt.

Quản gia không nhớ Thẩm Nguyệt có căn dặn ông ta đặt mua sách gì đó, nhưng nhìn từng chồng sách được giao đến tận cửa kia, chỉ với phần bìa và tiêu đề thoáng qua đã biết không phải loại sách đứng đắn gì, phỏng chừng là những thoại bản chuyện tình cảm nam nữ xưa mà phái nữ yêu thích xem trong khuê phòng.

Nếu đã tìm tới cửa, Thẩm Nguyệt lại đang cần giết thời gian trong quá trình đi điều trị bệnh, quản gia là một người thận trọng bèn tới Trì Xuân Uyển xin chỉ thị của Thẩm Nguyệt trước mới đưa ra quyết định.

Thẩm Nguyệt lúc này nghe vậy chỉ đáp: “Sỡ sách đó là do ta đặt mua, trước đó cảm thấy buồn tẻ không dậy nổi hứng thú nên muốn xem chút tạp thư có lẽ sẽ tốt hơn chút, đưa những thứ đó đến trong sân của ta đi”.

“Vâng”.

Tiệm sách đó cũng không phải là tiệm sách hàng hoàng gì, người tới giao sách cả một đường đều chào hàng nói rằng tiệm của họ mới tung ra thoại bản mới, đảm bảo nội dung mới mẻ, cốt truyện hấp dẫn.

Đến Trì Xuân Uyển, Thẩm Nguyệt thấy hẳn dốc sức bán hàng như vậy bèn giữ lại toàn bộ, rồi kêu hẳn đi theo quản gia đến phòng thu chi thanh toán.

Sau khi mọi người rời đi, Ngọc Nghiên vừa sắp xếp tập sách vừa tò mò hỏi: “Công chúa người đặt sách từ lúc nào vậy, sao nô tỳ không biết?”

Thâm Nguyệt như cười như không: “Tối qua mới đặt”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 977

Kết quả khi Ngọc Nghiên nhìn đến một ít tên sách bị lộ ra ngoài kia khiến nàng ta phải đỏ mặt tía tai, vừa xấu hổ vừa giận dữ nói: “Công chúa người đặt sách gì vậy? Sao lại... ỡ lẽ phong bại tục như vậy!”

Thẩm Nguyệt nhận lấy liếc mắt nhìn qua xong mí mắt liền giật giật, nhưng sau khi mở ra trang sách, một mùi hương dường như chẳng thuộc dòng tạp thư phổ thường này phả vào mặt.

Nội dung bên trong chính đáng đến không thể chính đáng hơn.

Thẩm Nguyệt lật sơ qua, từ binh pháp chiến lược tới điếu hành đất nước, từ tam cương ngũ thường tới đạo làm vua, từ xưa tới nay không sót thứ gì.

Tô Vũ nguyệt trang nhiều sách như vậy ỡ lẽ gửi chúng dưới danh nghĩa tiệm sách thực sự là nhọc lòng.

Nhưng dường như hẳn cũng lo lắng Thẩm Nguyệt đọc những cuốn sách nghiêm túc này quá nhiều, với tính cách của nàng sẽ cảm thấy có chút nhạt nhẽo nên đã kêu người giao sách giới thiệu những thoai bản mới ra kia không phải là giả trang bên ngoài mà thực sự là thoai bản để Thẩm Nguyệt giải trí.

Thẩm Nguyệt trực tiếp ném sách cho Ngọc Nghiên nói: “Những cuốn sách này người lấy mà xem, xem xong ỡ lẽ thì truyền xuống cho các nha hoàn trong phủ đọc, phiên bản cổ đại của ‘bá đạo tổng tài yêu ta’ này ắt hẳn sẽ nhận được sự yêu thích từ mọi người”.

Nàng đương nhiên phải để mọi người biết nàng dốt nát vô học.

Kết quả thoai bản được lưu hành rất nhanh trong phủ, có lần vô tình bị Tần Như Lương xem qua cảm thấy nội dung thật không thể để vào mắt.

Vết thương của Tần Như Lương đã gần như khôi phục, hắn hùng hùng hổ hổ đến Trì Xuân Uyển, vừa định há miệng nói Thẩm Nguyệt vài câu, nàng thấy hắn tới liền vẫy tay với hắn nói: “Người tới thật đúng lúc, mau tới đây giải thích cho ta đoạn này”.

Tần Như Lương ngẩng xuống xem mới biết sách Thẩm Nguyệt đang đọc đâu về binh pháp.

Tất cả những cuốn sách này đều do Tô Vũ gửi tới, nàng muốn đọc hết trong quá trình dưỡng thương hơn nữa còn phải ghi nhớ.

Thẩm Nguyệt tưởng rằng loại sách này sẽ vô cùng tối nghĩa, nhưng chẳng ngờ ngoài lời giảng giải của Tần Như Lương, Tô Vũ sớm đã ghi lời bình vào những phần khó hiểu.

Như thế hắn đã lường trước được một ngày nào đó nàng sẽ đọc những cuốn sách này vậy.

Lúc này nàng mới thực sự giống như một học sinh, chăm chỉ học bài mà thầy giáo giao những năm đầu.

Chỉ là đã trì hoãn quá lâu, mà hiện tại mới coi như lựa chọn lại lần nữa.

Tuy rằng thể chữ ghi chú của Tô Vũ nhỏ nhắn nhưng lại vô cùng mạnh mẽ, nói nét chữ nét người quả thực không giả. Những lời nhận xét của hắn ngắn gọn lại dễ hiểu, mỗi lần Thẩm Nguyệt nhìn vào chữ hắn đều không tìm được lỗi tưởng một trận.

Về phía hoàng đế bên này, sau khi đi đầu tra hai người, mật thám đại nội dâng lên kết quả: “Thuộc hạ đã đi đầu tra rõ, tin tức kia được truy ra từ Minh Nguyệt Lô đầu tiên, mà vào hai ngày đó Hạ đại nhân vừa vận mở tiệc chiêu đãi riêng một vài quan viên trong kinh không có tư cách tham gia buổi triều sớm tại Minh Nguyệt Lô và có bàn về những chuyện này”.

Hoàng đế nghe vậy phần nộ: “Mới qua vài ngày mà Hạ Du đã đắc ý quên hình như vậy! Không chỉ học được cách kết bè kéo cánh, còn đưa quan viên tới thanh lâu chơi gái!”

Trước đây hoàng đế đều một mắt nhắm một mắt mở với việc quan viên tìm kỹ nữ nhưng đến thời điểm này nó đã trở thành một sai lầm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 978

Mật thám đại nội thoáng im lặng rồi đáp: “Bẩm hoàng thượng, không phải đại nhân Hạ Du mà là đại nhân Hạ Phóng”.

Hoàng đế vốn tưởng rằng là Hạ Du, nhưng tuyệt đối không ngờ tới vậy mà là Hạ Phóng- kẻ vẫn luôn cẩn thận dè dặt, đi đâu này làm sao có thể không khiến hoàng đế bất ngờ đây?

“Tin tức chính xác không?”

Mật thám đáp: “Theo sự xác minh của thuộc hạ thì đích xác là như vậy, Hạ Phóng uống tới say mềm mới để lộ tiếng gió, sau đó lại lưu trú ẩn trong khắp các hàng rượu quán trà, chẳng mấy chốc đã lan truyền cả kinh thành”.

Hoàng đế trầ n ngâm h ồi lâu, ấn tượng đối với Hạ Phóng vẫn dừng lại ở một mặt kỷ luật tự giác, thông minh điệu thấp kia: “Nhưng trẫm biết Hạ Phóng trước nay chưa từng đặt chân tới kỹ viện, sao hắn có thể đi tìm kỹ nữ?”

“Còn có một chuyện thuộc hạ không biết có nên thưa hay không”.

“Nói!”

“Thuộc hạ tra được, trong nhà Hạ Phóng có ba người thiếp, trong đó có hai người được đưa về từ nhà Tô đại nhân Tô Vũ, là người thiếp mà lúc đầu hoàng thượng sắp xếp đến bên cạnh Tô đại nhân”.

Sắc mặt hoàng đế thoát cái thay đổi.

Mật thám nói tiếp: “Trên thực tế Hạ đại nhân là một người tham muốn sắc đẹp”.

Sau khi mật thám lui xuống, hoàng đế liền triệu kiến Hạ Phóng.

Chỉ là trước khi Hạ Phóng bước vào, ngọn lửa giận trong hoàng đế đã lắng lại.

Quan lại thân cận bên cạnh hắn ta không nhiều, chính vì nể mặt Hạ tướng hắn mới xem trọng Hạ Phóng thêm vài phần, tuy rằng hiện tại có một Hạ Du cống hiến cho hắn, nhưng Hạ Phóng ở bên cạnh hắn bày mưu tính kế đã lâu cũng không thể vì một hai chuyện này mà hoàn toàn đè ép hắn ta.

Triều đình trước mắt đang trong thiếu hụt nhân lực, Hạ Phóng sau này còn có chỗ phát huy công dụng.

Tuy rằng tin tức bị rò rỉ khiến hoàng đế ‘cưỡi hổ khó xuống’, nhưng có truyền ra ngoài hay không đều có kết quả giống nhau, về phần đàn ông hám sắc thì đi đâu này càng dễ hiểu hơn.

Hoàng đế tự cho rằng một người ham mê tửu sắc (rượu và gái đẹp) mới càng dễ bị lung lạc và khống chế.

Kết quả khi Hạ Phóng vừa tới, hoàng đế liền hung hăng khiển trách hắn một trận.

Hạ Phóng biết việc bản thân dạo bước kỹ viện gây ra họa lớn đã bị thám tử đi điều tra kỹ càng liền vội vàng quỳ sụp xuống đất, run lẩy bẩy xin tha thứ.

Thật ra đêm đó khi hắn phóng túng tại Minh Nguyệt Lâu trời đã vào khuya, Hạ Phóng say túy lúy tới bất tỉnh, căn bản không biết bản thân đã nói những gì.

Từ trong câu chữ biết được hoàng đế đã nắm được việc thâm nhập trong nhà mình, hoàng đế nhắc tới đương nhiên đã biết người thiệp xinh đẹp đó là từ đâu mà tới, đi đâu này càng dọa hắn chết khiếp.

Hạ Phóng che giấu không báo, xét một cách nghiêm trọng đó là tội lừa dối nhà vua.

Chỉ là hoàng đế còn chưa kịp truy cứu lai lịch của người thiếp đó thì đã có thái y như thường lệ tới bẩm báo tình hình của công chúa Tĩnh Nguyệt, nói rằng bệnh tình hiện nay của nàng đã thuyên giảm, đang ngày một khôi phục không còn trở ngại.

Duy là lần này tổn thương nặng nề, cần phải điều dưỡng một khoảng thời gian dài mới có thể hồi phục về trạng thái ban đầu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 979

Ngọn lửa bực tức không dễ dàng gì mới bình ổn của hoàng đế lại một lần nữa bùng cháy.

Nếu không phải Bắc Hạ giữa đường chen một chân vào, Thẩm Nguyệt lúc này đã là một thi thể.

Hạ Phóng quỳ dưới đất thấy đây là thời cơ chuyển hướng sự chú ý của hoàng đế để thoát khỏi trừng phạt lập tức nói: “Xin hoàng thượng bớt giận! Hoàng thượng còn có thể ra tay ở những phương diện khác, nhờ không được cây non còn có thể đào đất dưới rễ lên được, một khi hết đất cây con cũng khó sống nổi”.

Hoàng đế thoáng dịu lại, phát tay cho thái y lui xuống, lúc này mới lạnh băng nhìn chăm chăm Hạ Phóng: “Người nói Tô Vũ?”

“Vi thần cảm thấy Tô Vũ này tuy rằng ngày thường hành vi đoan chính tìm không ra chút thiếu sót nhưng càng là giọt nước không lọt như vậy càng đáng nghi, một người phụ nữ như công chúa Tĩnh Nguyệt đâu hiểu thu phục lòng dân thế nào, lúc đó có Tô Vũ một đường đồng hành, nhất định là hắn đã thay nàng ta trù hoạch”.

Hoàng đế đương nhiên biết đi đâu này nhưng xét thấy Tô Vũ mới cùng Dạ Lương hòa đàm trở lại coi như lập được công lớn mới một mực không động tới hắn ta.

Hạ Phóng nói tiếp: “Mà lần này Tĩnh Nguyệt trùng hợp bệnh nặng, Bắc Hạ lại đưa thư tới, nếu không phải có người lén lút liên lạc với Bắc Hạ, sao có thể kịp thời như vậy? Dối mắt khắp triêu đình và dân gian, còn có ai giống như hắn không hy vọng Tĩnh Nguyệt chết đi đây?”

Nhiều năm trước Tô Vũ chủ động quy hàng tránh đi một trận máu tanh trong triêu, những năm này hắn vẫn luôn biết thân biết phận và chưa từng dính líu quá nhiều đến Tĩnh Nguyệt.

Không phải hoàng đế chưa từng nghĩ tới, nếu người âm thầm giúp đỡ Thẩm Nguyệt thực sự là hắn thì có thể thấy tâm tư của người này kín đáo, tính cách cực ẩn nhẫn.

Tuy rằng cho tới thời điểm hiện tại, Tô Vũ dần từng bước giảng dạy ở Viện Thái Học, không hề lộ ra bất cứ sai sót nào, kẻ này rốt cuộc cũng là người trông coi Tĩnh Nguyệt khôn lớn, dù thế nào cũng không thể giữ lại.

Hạ Phóng tiếp tục: “Năm đó để ổn định bề tôi thì triều không thể không giữ hắn lại, hiện tại triều chính vững chắc, hắn cũng không quan trọng nữa, không bằng bắt đầu từ Tô Vũ trước”.

Hoàng đế bây giờ không động tới nỗi Thẩm Nguyệt, không lẽ còn không xử lý Tô Vũ?

Đợi hắn ta đào hết đất dưới gốc cây, dù cho Thẩm Nguyệt là công chúa thì triều thì một người phụ nữ như nàng ta cũng chỉ còn nước lung lay chực đổ mà thôi.

Như vậy cũng có thể giải quyết được những phiền não của hoàng đế, chỉ là thủ đoạn phức tạp hơn một chút.

Biểu cảm của hoàng đế đã ‘mây quang mưa tạnh’, liên giao việc này lại cho Hạ Phóng làm, cũng không truy vấn chuyện thêm muốn nữ sắc trước đó của hắn nữa, cuối cùng chỉ qua quýt răn dạy hắn một trận coi như xong chuyện. Nhưng cũng không quên cho hắn một ‘trái táo ngọt’, ban tặng cho hắn hai vũ nữ quyến rũ trong cung, còn cho hắn tự mình lựa chọn.

Hạ Phóng vui sướng nhận lệnh và coi đây là cơ hội để lập công chuộc tội, nhất định phải dốc sức thực hiện.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 980

Trong thời gian dưỡng bệnh, Thẩm Nguyệt mỗi ngày không làm gì khác ngoài trừ đọc sách.

Nếu có chỗ không hiểu thì hỏi Tần Như Lương, còn cùng hắn thảo luận chiến thuật, có lúc vừa thảo luận liền mất nửa buổi chiều.

Dù sao thì hiện tại Tần Như Lương cũng rất rảnh rỗi, cũng vui vẻ truyền dạy tất cả những gì mình biết cho Thẩm Nguyệt.

Hắn cảm thấy đã đến thời điểm liền sai quản gia tập hợp đầy tớ trong phủ lại.

Tần phủ của hiện tại đã không còn là phủ tướng quân trước kia nữa, cũng không thể duy trì chi phí cho nhiều người như vậy. Do đó hắn kêu quản gia thanh lý tỉên công cho mọi người, chỉ giữ lại một số người cũ, số còn lại đều cho giải tán.

Nhất thời nhóm tôi tớ đều buồn rầu, không chỉ luyến tiếc khi phải nói lời chia tay với chủ cũ mà còn băn khoăn với nỗi lo mất việc không có nơi nào để đi.

Nhưng đây cũng là một chuyện bất đắc dĩ

Những tai mắt trong phủ kia đều là người mới thuê đương nhiên không thể giữ lại, cũng mượn cơ hội lần này loại bỏ khỏi phủ. Bằng cách này trong phủ chỉ còn lại những người đáng tin cậy.

Sau khi mọi người giải tán, quản gia lo lắng trùng trùng: “Những người đó bị lão gia đuổi đi rồi, hoàng thượng biết được sẽ không...”

Tần Như Lương đáp lạnh nhạt: “Ta nào biết những kẻ đó là gian tặc, trong nhà đã sa sút đến mức phải đuổi việc người làm cũ, nếu hoàng thượng trách tội mới khiến người ta cảm thấy kỳ quái”.

Hoàng đế nhiều nhất là khó chịu trong lòng, nhưng lại không có cách nào phát tác mà thôi.

Tại Trì Xuân Uyển, hôm nay mí mắt Thẩm Nguyệt vẫn nhắm không ngừng, nói không ra điều gì bất thường, chỉ là đặc biệt bình thường.

Cho đến khi nàng làm rơi sách trong tay, lại đánh đổ đĩa hoa quả trên bàn, Ngọc Nghiên liền hỏi: “Công chúa người hôm nay sao thế? Có phải là cơ thể không thoải mái không?”

“Trong lòng ta bất an”.

Dứt lời nàng chợt nhớ tới bản thân và Tần Như Lương đều đóng cửa ở nhà, không cách nào nắm bắt được động thái trong triều, trừ khi là trong triều xảy ra chuyện rồi.

Nàng không tin cái gọi là thần giao cách cảm nhưng nay lại cảm thấy trái tim trống rỗng lạc lõng.

Hiện giờ trong và ngoài cung chỉ có hai người có thể khiến nàng canh cánh trong lòng.

Một người là Tô Vũ, còn lại chính là Bấp Chân.

Thẩm Nguyệt nói với Ngọc Nghiên: “Người đi mời Tần Như Lương tới đây rồi tìm cách thám thính tin tức trong cung, ta lo lắng không biết Bấp Chân và hắn có an toàn không”.

Ngọc Nghiên thấy nàng lo nghĩ không yên, cũng thực sự sợ đã xảy ra chuyện gì đó liền vội vã chạy khỏi Trì Xuân Uyển đi tìm Tần Như Lương.

Chỉ là vừa nhắc gót khỏi sân chẳng ngờ lại đụng phải Tần Như Lương đang tự mình đi tới.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 981

Hắn sải bước vào sân, vào phòng thấy Thẩm Nguyệt vừa mấp máy môi định nói nhưng chưa kịp lên tiếng đã nghe thấy nàng hỏi: “Người đến vừa đúng lúc, ta ở trong viện cả ngày cũng không biết tình hình bên ngoài thế nào, người giúp ta đi nghe ngóng một chút, có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi hay không”.

Nói đoạn lại cau mày: “Ta bỗng nhiên có chút lo lắng cho Tô Vũ và Bắp Chân”.

So với Bắp Chân, Tô Vũ càng khiến nàng lo âu, bởi nàng luôn có dự cảm sau sự việc Bắc Hạ lần này hoàng đế sẽ không dễ dàng buông tha cho hắn.

Nhưng Tô Vũ làm việc chu đáo chặt chẽ, hắn nói nàng không cần lo nghĩ nàng liền tưởng rằng hắn có thể thu xếp ổn thỏa.

Tần Như Lương vẻ mặt khó lường nhìn Thẩm Nguyệt: “Sao lại đột nhiên lo lắng chuyện này?”

Thẩm Nguyệt lắc đầu: “Ta không yên tâm, cũng chỉ có họ có thể khiến ta lo lắng thôi”.

Tần Như Lương bĩu môi, tựa hồ đang đấu tranh đi đâu gì đó, hắn xoay người bước ra ngoài như không có chuyện gì, nghiêm nghị nói: “Ta giúp nàng đi nghe ngóng, nàng yên tâm ở lại trong sân đọc sách”.

Khi bước tới cửa, bóng dáng cao lớn của hắn vẫn chần chừ và bối rối mà dừng lại.

Tần Như Lương ngoảnh đầu nhìn thẳng vào Thẩm Nguyệt, bỗng nhiên không thể giải thích được hỏi: “Nếu thật sự xảy ra chuyện, nàng định làm gì?”

Trong nháy mắt trái tim Thẩm Nguyệt như chìm xuống đáy vực: “Lời này của người là có ý gì? Thực sự xảy ra chuyện r ấ?”

“Không, ta chỉ tùy tiện hỏi thôi”.

Khi T ần Như Lương muốn rời khỏi, Thẩm Nguyệt đã tiến lên túm lấy góc áo của hắn, hỏi như đinh đóng cột: “Nhất định là có chuyện xảy ra r ấ, người nói rõ ràng cho ta”.

Trực giác nói với nàng, T ần Như Lương không phải là người do dự như vậy, hắn mở lời thăm dò nàng như vậy chứng tỏ đã có chuyện.

“Ta đi dò la tin tức, trở lại sẽ báo cho nàng biết”.

“Có phải người đã nghe được tin đồn gì r ấ phải không? Bắc Chân bị bệnh à?”, nàng nuốt nước bọt, giọng nói hơi run: “Hay là Tô Vũ?”

T ần Như Lương rơi vào tr ần mặc.

Trong lòng Thẩm Nguyệt đã xác nhận hơn phân nửa, nàng cắn răng nói: “Nếu người không kịp thời báo lại cho ta, bất luận ai trong số hai người họ xảy ra bất trắc, ta về sau sẽ không bao giờ tha thứ cho người”.

Kích động hắn như vậy sẽ khiến hắn mất bình tĩnh r ấ nói cho nàng biết.

Quả nhiên T ần Như Lương quay đầu lại, trịnh trọng nói: “Dù sao sớm muộn gì cũng không giấu nổi nàng, là Tô Vũ”.

“Hắn sao r ấ?”

“Trong triều có đại thần vạch tội Tô Vũ, nói hắn thông đồng với địch phản quốc, có qua lại mờ ám với Bắc Hạ, là gian tế mà Bắc Hạ cài cắm vào Đại Sở, và yêu cầu đi điều tra nghiêm minh”, hắn nhìn xuống bàn tay đang nắm lấy góc áo của mình, trên mu bàn tay trắng nõn nổi đầy gân xanh, các khớp ngón tay cũng siết tới trắng bệch, cau mày nói: “Hắn bị tịch biên r ấ, trước mắt đang bị giam ở đại lý tự”.

Hoàng đế tạm thời không bận tâm tới Tần phủ thì ra là vì đã đặt hết tâm tư lên người Tô Vũ.

Sự tình xảy đến bất ngờ khiến người ta không kịp đề phòng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 982

Tình thế trong triều vốn dĩ giống như sóng ngầm dâng trào, bây giờ có người trực tiếp đi đầu vén lên con nước.

Cấu kết với địch phản quốc là tội lớn, khi đó hoàng đế lập tức cử người đến nhà của Tô Vũ khám xét, đồng thời ra lệnh đưa hắn tới đại lý tự, do Hạ Phóng làm chủ thẩm (người đứng đầu thẩm tra), nghiêm minh thẩm vấn không nhân nhượng.

Lúc này nếu có người đứng ra cầu xin cho hắn thì sẽ bị kết thành tội đồng lõa.

Đại học sĩ bị xét nhà rồi.

Đây cũng chính là in tức được người dân sống ở khu vực gần đó lan truyền ra ngoài, nhưng người ngoài cuộc cụ thể ra sao thì không biết.

May mắn thay Tần Như Lương trước kia cũng có một chút quan hệ, hắn cũng chỉ vừa nhận được thông tin này mà thôi.

Lý trí nói với hắn rằng, hắn không nên đem chuyện này nói cho Thẩm Nguyệt biết.

Nhưng giấy không gói được lửa, có thể giấu nàng một lúc, cũng giống không được nàng cả đời, hắn cuối cùng vẫn sợ hãi, sợ rằng sẽ để lại mối hận suốt đời trong nàng.

Có lẽ bầu trời ngoài cửa quá chói mắt khiến Thẩm Nguyệt cảm thấy chói mắt hoa mắt, toàn thân nàng thoáng chốc trống rỗng.

Quyển sách trong tay không biết đã trượt rơi xuống đất tự lúc nào, bị gió cuốn bay tới trang sách có lời chú thích của Tô Vũ, từng chữ rõ nét đẹp đẽ như con người hắn vậy.

Nàng từng chút lấy lại bình tĩnh, chậm rãi cúi xuống nhặt lên cuốn sách, cả người loạng choạng, bên tai có chút ù ù, nhưng đầu óc lúc này vô cùng tỉnh táo, trong lòng nàng biết rõ, là hoàng đế không thể động tới nàng nên mới lấy Tô Vũ mở đầu.

Ông ta muốn đuổi tận giết tuyệt, định loại trừ những người xung quanh nàng, không cho phép bất kỳ kẻ nào đứng về phía nàng.

Nàng sớm đã có dự cảm mơ hồ, Tô Vũ lần này cứu nàng thoát khỏi lưỡi đao của hoàng đế, ông ta há có thể chịu để yên cho hấn.

Nhưng nàng quá tin tưởng Tô Vũ, cũng quá tin tưởng vào vận may.

Vạch lá tìm sâu! Hoàng đế muốn đối phó với hấn ho dù may mắn đến đâu cũng thoát không nổi.

Đại lý tự đó là nơi như thế nào, mặc dù Thẩm Nguyệt chưa bao giờ đến đó, nhưng Tần Như Lương thì có, khi hấn trở về là dạng quang cảnh gì, toàn thân bần tím chùng chất!

Thẩm Nguyệt cơ hồ không dám nghĩ đến chuyện sau khi Tô Vũ bước vào nơi đó thì lúc đi ra sẽ có tình trạng như thế nào, hoặc là nói, hấn còn có cơ hội thấy ánh mặt trời nữa hay không?

Thẩm Nguyệt thở ra khí trắng, giống như sương mù dày đặc bao phủ lấy nàng.

Nàng thở hắt ra một hơi thật dài, ngón tay đang túm chặt lấy góc áo của Tần Như Lương cuối cùng cũng rời lỏng ra một chút, nàng nên làm thế nào đây?

Chỉ là nàng còn chưa kịp xê dịch bước chân thì Tần Như Lương đã kiên quyết chặn khung cửa không cho nàng ra ngoài.

Thẩm Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên thấy hấn cao lớn vạm vỡ, ánh sáng hắt vào lưng có chút không rõ.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Người làm gì đó?”

“Hôm nay nàng ở yên trong sân này, đừng đi đâu cả, ta sẽ canh giữ nàng”.

Thẩm Nguyệt nâng cao tông giọng: “Người muốn cầm chân ta?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 983

Ngọc Nghiên thấy vậy gấp gáp khuyên giải: “Công chúa người cứ nghe theo phò mã đi, lúc này ra ngoài nhất định sẽ...”

Còn chưa dứt lời đã bị Thẩm Nguyệt trầm giọng nói: “Im miệng”.

Ngọc Nghiên sững sốt, Thẩm Nguyệt chưa từng quát nàng ta như vậy, những lời còn lại bất giác cũng nghẹn lại nơi cổ họng.

Tần Như Lương nhíu chặt mày: “Lúc này nàng không thể đi ra ngoài, trước mắt hấn đã bị lôi vào, nếu nàng bất chấp chạy theo cũng chỉ là lỗ mãng kéo bản thân theo cùng, nói không chừng sẽ hại hấn càng thêm thêm thắm, hấn bây giờ nhất định cũng không muốn gặp nàng”.

Phản ứng của Thẩm Nguyệt bình tĩnh đến không ngờ, nhưng càng như thế, Tần Như Lương càng nâng cao cảnh giác, hấn sợ nàng sẽ làm ra hành động kinh người nào đó.

Nàng tuyệt đối không thể đến gặp Tô Vũ lúc này, nếu không bị người khác nắm thóp ngược lại sẽ càng thêm phiền phức.

Thẩm Nguyệt bật ra từng từ: “Ta biết, liêu lĩnh lúc này không có tác dụng gì, ta sẽ không ngu xuẩn tới mức làm hại tới hấn, do đó người cũng đừng cản chân ta nữa”.

Tình huống của Tô Vũ khác với Bấp Chân, tuy rằng Bấp Chân ở trong cung nhưng cũng không cấp bách, nhưng an nguy của Tô Vũ đã như lửa xém lông mày.

Nàng không thể manh động, nàng phải hành động một cách lý trí.

Bởi nàng đi sai một bước liền có khả năng thua cả ván cờ, đem tất cả nỗ lực bao năm qua của hấn thành dã tràng xe cát!

Nhưng nếu cuối cùng khi nàng có được tất cả mọi thứ nhưng lại đánh mất Tô Vũ thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Thẩm Nguyệt cúi đầu, vươn tay vuốt ve chiếc kẹp tóc làm từ ngọc trắng, khẽ nói với T`ân Như Lương: “Ta đã lâu không ra ngoài dạo phố, hôm nay người cùng ta đi đi, tới tiệm trang sức chọn chút đồ trước”.

T`ân Như Lương rất mâu thuẫn, hẳn không hy vọng Thẩm Nguyệt sẽ gặp nguy hiểm vì Tô Vũ, nhưng lại mong mỗi có thể có cách cứu hắn ra ngoài, nếu Tô Vũ không thoát khỏi, tình cảnh của nàng ắt sẽ càng thêm cam go.

Không lẽ một người với lòng dạ thâm sâu như Tô Vũ không có biện pháp dự phòng nào? T`ân Như Lương hoàn toàn không tin đi đâu đó.

Nhưng sau một hồi cân nhắc tới lui cuối cùng hắn vẫn đồng ý: “Được”.

Nghe vậy nàng xoay người đi về phòng, thản nhiên nói: “Ngọc Nghiên, thay quần áo cho ta”.

Ngọc Nghiên lúc này mới hoàn hồn lại, nàng ta cảm thấy lòng ngực bức bối không thể giải thích được, nàng ta chờ dẫn bước đến tủ quần áo và chọn một chiếc váy dài cao cổ màu be mà Thẩm Nguyệt thích mặc trước đây, trong khi thay T`ân Như Lương đứng đợi trong sân.

Thẩm Nguyệt đứng trước gương đồng lần lượt cài từng chiếc cúc áo quanh cổ, chiếc váy dài thướt tha chấm đất tôn lên vóc dáng mảnh mai của nàng.

Ngọc Nghiên lại lấy một chiếc áo choàng dày và khoác qua vai Thẩm Nguyệt từ phía sau.

Im lặng suốt chặng đường.

Khi xuống phố, họ chọn một tiệm trang sức, Thẩm Nguyệt và T`ân Như Lương cùng nhau tiến vào chọn đồ.

Cuộc tịch biên này giống trống khua chiêng mà tiến hành, trong nhà Tô Vũ cũng bị lật tung tới viên ngói không sót.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 984

Hạ Phóng đích thân đến hiện trường, tưởng rằng dù Tô Vũ giấu diếm sâu tới đâu thì cũng sẽ tìm được chút manh mối trong nhà hắn.

Nhưng hắn lờ mờ.

Ngoại trừ một số sách thư pháp và tranh vẽ trong nhà Tô Vũ thì không còn thứ gì khác, trong thư phòng tìm không ra một bức thư dư thừa có thể kết tội hắn.

Nhóm người hầu cũng bị bắt giữ và đưa đến thiên lao trong Đại lý tự.

Vào thời điểm khi bị Hạ Phóng ra lệnh áp giải, Tô Vũ mặc một thân áo trắng, tóc đen như mực, vẫn là dáng vẻ thanh liêm không tranh sự đời kia.

Hạ Phóng thậm chí còn cố gắng tìm kiếm một tia hoảng loạn khi sự việc bại lộ trên gương mặt hắn nhưng không có.

Đôi mắt Tô Vũ trong veo xa cách như họa, bước tới trước cửa đã rối loạn như ong vỡ tổ nhưng góc áo vẫn trong sạch như sương mai.

Người như vậy thực sự hoàn mỹ đến mức có chút không chân thật, dường như hắn không nên lạc bước xuống chốn nhân gian bản thủ này.

Trên đường từ nhà Tô Vũ tới Đại lý tự phải băng qua vài con phố.

Một nhóm quan binh áp giải người trên phố khó tránh hấp dẫn người đi đường phải dừng bước vây xem.

Dân chúng chỉ trở bàn tán, không biết lại là nhà nào phạm tội rơi vào chốn ngục tù nữa rồi.

Hạ Phóng cưỡi con ngựa to lớn, ngẩng cao đầu đi phía trước, vẻ mặt hắn ta hệt như một con gà trống đang bày ra tư thế sẵn sàng chiến đấu, bất cứ lúc nào cũng có thể đánh một trận lớn.

Thẩm Nguyệt chăm chú chọn trang sức trong cửa hàng, đồ trang sức rất bắt mắt, hầu hết đều rất tinh xảo và sang trọng, không nhìn ra được cảm xúc gì trên gương mặt nàng. Nàng cầm vài mẫu trên tay xem xét một lúc, chường quỳ cúi nghĩ nàng thích nên niềm nở mời đeo thử.

Sau đó Thẩm Nguyệt nghiêng người tựa vào quầy hàng, mặt hướng về phía cửa, để mặc Tần Như Lương nhìn mình rồi cài trâm lên tóc.

Con đường bên ngoài cửa hàng trang sức là con đường phải đi qua nếu muốn đến Đại Lý Tự.

Thẩm Nguyệt lẳng lặng quan sát, nàng thấy người đi đường nghỉ chân, thấy họ ngóng cổ sang một bên hóng hớt, nàng cũng nghe thấy họ nói mấy từ đại loại như “hình như là đại học sĩ”.

Thẩm Nguyệt vịn tay vào quầy hàng, móng tay trở nên trắng bệch.

Nàng nhìn chăm chăm vào Hạ Phóng đang cưỡi ngựa, hấn ta kiêu ngạo đi ngang qua trước cửa.

Một đám quan binh dàn đội hình ngay ngắn, phía sau áp giải vài người, có quản gia của Tô Vũ, cũng có vài người hầu.

Tô Vũ đi ở giữa, khi hấn đi ngang qua cửa hàng trang sức, hình ảnh như một bức họa.

Vẻ mặt ung dung lạnh nhạt, trên thân mặc bộ đồ trắng, mái tóc đen như mực, mày hơi rũ, ánh mắt trong trẻo như hòa vào trời đất, không chút gợn sóng.

Tô Vũ vẫn luôn như thế, dù là thời điểm nào hay là ở đâu, hấn vẫn giữ phong thái đi êm đềm mà người khác không thể có được. Ngay cả khi nơi hấn sắp đến là đại lao – là nơi đã đến thì khó mà thoát được.

Thẩm Nguyệt còn chưa kịp ngắm hấn thêm cái nào thì hình bóng ấy đã biến mất sau khung cửa.

Không biết hắn có phát hiện ra nàng đang ở đây chẳng, Thẩm Nguyệt nghĩ: Có lẽ là không!

Không thấy cũng tốt, như thế thì Tô Vũ sẽ không bị giày vò giống nàng.

Rõ ràng hắn đang ở ngay trước mắt, chỉ cần đi đến trước cửa là nàng có thể chào hỏi hắn, có thể nói được vài câu...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 985

Rõ ràng là hắn sắp bị bắt đi, lành dữ khó đoán, chỉ cần nàng cố chấp lao ra, Hạ Phóng đang áp giải có lẽ sẽ không đẩy hắn vào Đại Lý Tự. Dù vào đó, nàng cũng muốn vào cùng hắn.

Nhưng nàng không thể, nàng vẫn phải chịu đựng.

Nàng không thể bước đến nói chuyện với hắn, không thể ngăn cản Hạ Phóng bắt hắn đi.

Nàng chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn hắn bị bêu rêu khắp nơi, bị người ta gièm pha nói xấu.

Sao lại dám đối xử với Tô Vũ như vậy! Hạ Phóng cả gan tịch biên nhà của hắn, dám bắt hắn đi rêu rao khắp nơi, tên khốn này xứng sao?

Đoàn người đã đi khá xa cửa hàng trang sức rồi.

Tần Như Lương hỏi: “Bộ diêu mà ta đeo cho cô đẹp không?”

Thẩm Nguyệt hoàn hồn, ngón tay đặt trên quỳ buồng lỏng, móng tay trắng bệch lại trở nên hồng hào, nàng nhìn vào gương đồng, lạnh nhạt khen một câu: “Rất đẹp”.

Cuối cùng nàng chọn bộ diêu cực kỳ đơn giản này, sau đó ra khỏi cửa hàng trang sức.

Bầu trời quang đãng, Thẩm Nguyệt đứng trên phố, híp mắt lại.

Nhớ đến những lời mình nói với Tô Vũ đêm hôm đó, nàng sẽ cố gắng đến gần hắn hơn.

Nàng sẽ cố gắng học tập, không lười biếng nữa, tiếp thu kiến thức kế sách binh pháp, học quyên thuật đánh đấm, học cách giữ mình trong sạch

khi rơi vào vòng xoáy nguy hiểm, thậm chí học cách ưu tư vì thiên hạ sau này.

Nếu cuối cùng Tô Vũ không thể nhìn thấy những điếu đó, vậy mọi thứ còn ý nghĩa gì nữa?

Không, hẳn nhất định có thể nhìn thấy!

Tần Như Lương lại hỏi: “Bây giờ cô muốn về ấi sao?”

Thẩm Nguyệt đáp: “Vất vả lắm sức khỏe mới tốt hơn một chút, hiểm khi có thể ra ngoài dạo, chẳng bằng người theo ta thêm chút nữa đi!”

Tần Như Lương không nhiều lời, theo chân nàng trên con phố dài.

Họ bước đi chậm rãi, không cắt đuôi đám người theo dõi đằng sau. Bây giờ Thẩm Nguyệt sống lại, mặc dù trong phủ tướng quân không có tai mắt nhưng chỉ cần nàng ra khỏi phủ, từng cử chỉ hành động đều nằm trong lòng bàn tay Hoàng đế.

Dù vậy, Thẩm Nguyệt không để tâm, nàng đi dạo trên phố, mua một ít đồ, toàn bộ đều đưa cho Ngọc Nghiên cầm.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Thuyền bên sông Dương Xuân vẫn còn chứ?”

Ngọc Nghiên đáp: “Vẫn còn, hơn nửa năm nay, nó đều được neo đậu ở bờ sông để du khách lên thuyền giải trí. Bây giờ công chúa có muốn dạo chơi một chút không?”

“Rất lâu rồi chưa đi”.

Trên bờ dương liễu bên sông, những nhánh cây đã rụng hết lá, chỉ còn lại cảnh khô trơ trọi trăn mình trong làn nước lạnh lẽo, trông khá tiêu điếu.

Chẳng qua, chiếc thuyền trên mặt hồ lại không có vẻ gì là hoang vắng.

Địa điểm ăn chơi hưởng lạc trên thuyền cần gì cũng có, du khách lên lên xuống xuống chưa bao giờ ngừng.

Thẩm Nguyệt đi cùng Tần Như Lương, Ngọc Nghiên theo sát phía sau, thông dong tiến lên thuy ền.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 986

Thấy nàng quen đường quen lối, Tần Như Lương hỏi: “Từ bao giờ mà cô quen thuộc mấy chỗ như thế này thế”.

Thẩm Nguyệt đáp: “Trước kia thường đến”.

Thế nhưng khi ấy là lúc Liên Thanh Châu vẫn còn ở đây. Con thuyền này do nàng và Liên Thanh Châu cùng nhau sắp xếp, cùng nhau trở thành chốn ăn chơi phần hoa của con cháu gia đình phú quý trong kinh thành.

Hiện giờ không rõ Liên Thanh Châu đã đi đâu, nàng là một trong số những người chủ, cũng nên đến xem thử.

Người trên thuyền rất đông, đã vậy các gian được xếp rất sát, tiếng hô hào vang lên không ngớt, đi lại trên thuyền cũng chen chúc hơn đi trên đường nhiều, bỗng dưng mang đến cảm giác nóng nực cho ngày đông giá rét.

Tần Như Lương cao lớn, dù đứng trong đám đông cũng vô cùng nổi bật.

Bởi vì người qua người lại đông đúc nên tai mắt sau lưng họ vô thức dồn sự chú ý lên Tần Như Lương cao to nổi bật, chỉ cần nhắm vào hắn ta là trông chừng được Thẩm Nguyệt rồi.

Thẩm Nguyệt thản nhiên như không có việc gì, nói với Tần Như Lương: “Chúng ta tách ra đi, người quá thu hút ánh nhìn, rất dễ thu hút chúng. Khoảng hai nén hương sau tập trung lại trước quầy của Lưu Nhất Quái”.

Trên thuyền cũng chia ra ba mức chi tiêu là thượng – trung – hạ.

Quầy hàng của Lưu Nhất Quái hành nghề bói toán, là quầy hàng hạ lưu được nhiều khách ghé thăm nhất. Sau khi tách khỏi Tần Như Lương và Ngọc Nghiên, Thẩm Nguyệt vô cùng quen thuộc với chiếc thuyền này, sau

khi đi qua vài cánh cửa bí mật, nàng thành công cắt đuôi tai mắt phía sau, chạy thẳng tới trước quầy của Lưu Nhất Quái ở tầng dưới cùng.

Việc làm ăn của ông ta ở đây tốt hơn lúc còn mở sạp trên đường phố rất nhiều. Nơi này đông đúc, dễ dùng vài động tác tiểu xảo, lừa bịp thêm vài câu là có thể hút khách tới quầy hàng.

Khi Thẩm Nguyệt xuất hiện ở quầy hàng của ông ta, ông ta đang xem quẻ cho người khác, ngẩng đầu trông thấy nàng, ông ta đang tính dở lập tức bỏ ngang, để đồ đạc của ông ta tiếp quản.

Lưu Nhất Quái kéo nàng vào trong và hỏi: “Ta không nhìn nhầm chứ? Đúng là người đấy sao, quay về rồi?”

Thẩm Nguyệt cười cười: “Đã lâu không gặp, người vẫn ổn chứ”.

“Quay về là tốt rồi”, Lưu Nhất Quái cảm khái: “Người rời đi lâu như vậy, ta còn tưởng người không quay về nữa. May mà lúc rời kinh, Liên công tử dặn ta chú ý, nói rằng có lẽ người sẽ quay lại”.

Nụ cười của Thẩm Nguyệt nhạt đi, Lưu Nhất Quái quanh năm lăn lộn, quan sát thời cơ giỏi hơn bất kỳ ai, cũng nghe ngóng không ít tin đồn liên quan đến Thẩm Nguyệt, biết rằng chắc hẳn hiện giờ nàng không còn tiêu sái như lúc trước.

Thẩm Nguyệt nói: “Hắn ta nói đúng đấy”.

Lưu Nhất Quái cũng không dám chậm trễ: “Tán dóc thì để sau rồi nói, giờ ta dẫn người đi gặp quản sự trên thuyền”.

Viên quản sự này cũng ở lại sau khi Liên Thanh Châu rời đi.

Hai người không ra quầy hàng bên ngoài mà đi xuyên qua các cánh cửa ngầm, tới một tầng lầu khác.

Ban đầu khi phát hiện ra con thuyền này có lối đi ngầm, Thẩm Nguyệt còn chê cười Liên Thanh Châu một hồi, nói rằng hắn ta làm kinh doanh mà

cẩn thận dè dặt đến vậy, những lối đi này mà để khách khứa phát hiện ra chắc chắn sẽ có chuyện.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 987

Khi ấy Liên Thanh Châu giải thích rằng người bình thường sẽ không phát hiện ra đâu. Các lối đi bí mật này hướng tới một số địa điểm cố định, chỉ cần mấy địa điểm này là do người của mình trông chừng, sẽ không có ai biết được.

Đây là cách hấn ta vận hành công việc làm ăn, cẩn thận mới không xảy ra sai sót. Những lối đi này cũng để dành cho lúc cần kíp.

Bây giờ nhìn lại mới thấy, không biết là hấn ta hay Tô Vũ, dường như đã đoán định trước sẽ có ngày những lối đi này có thể dùng đến.

Tiến vào phòng của quản sự.

Căn phòng này và viên quản sự, cho dù Thẩm Nguyệt đã lâu không gặp, nhưng cũng là gương mặt quen thuộc.

Đêm trừ tịch năm ngoái, Thẩm Nguyệt, Tô Vũ và Liên Thanh Châu từng cùng nhau dùng bữa ở đây, mà quản sự hiện giờ cũng từng là quản sự trong nhà Liên Thanh Châu.

Quản sự trông thấy Thẩm Nguyệt, vội vàng tiến tới chào hỏi: “Tham kiến Tĩnh Nguyệt công chúa”.

Thẩm Nguyệt đỡ ông ta: “Không cần đa lễ”.

Quản sự đáp: “Công chúa và công tử nhà ta không chỉ là bạn bè mà còn là bạn làm ăn, công tử từng dặn, nếu gặp được công chúa tới đây, nhất định phải kết toán ngay khoản tiền của gần một năm trở lại đây”.

Thẩm Nguyệt nhếch môi: “Liên Thanh Châu đúng là hiểu lòng ta. Chắc hẳn hấn ta biết nếu ta không thiếu tiền cũng không đến nơi này làm phiền mọi người”.

Quản sự tiến tới hốc ng àn mang ra một cái hòm rất tinh tế to khoảng một thước, dùng chìa khóa mở ổ khóa trên hòm: “Khoản tiền để cho công chúa hàng tháng ta luôn bỏ vào hòm này, mời công chúa xem thử”.

Mở ra xem thử, bên trong là một xấp ngân phiếu phải lên đến hàng ngàn lượng, g àn như sắp đầy cả hòm.

Thẩm Nguyệt không đếm kỹ bên trong có khoảng bao nhiêu tiền, nhưng nàng biết bản lĩnh của Liên Thanh Châu phi thường, kiếm tiền rất giỏi.

Thẩm Nguyệt nhận lấy cả chiếc hòm và chìa khóa: “Đa tạ quản sự”.

“Đây là việc mà ta phải làm”.

Lưu Nhất Quái không phải là người thích hóng chuyện chính sự, thế nên sau khi dẫn Thẩm Nguyệt tới đây, ông ta quay về quầy hàng của mình trước.

Vốn tưởng rằng Thẩm Nguyệt làm xong việc của mình rồi sẽ rời đi, không ngờ nàng lại tới trước quầy hàng của ông ta, trong tay cầm một cái hòm, trông thời ng ời xuống vị trí mà Lưu Nhất Quái chuẩn bị cho khách xem bói, đi êm nhiên nở nụ cười trước cái quắc mắt của Lưu Nhất Quái: “Nào, tính cho ta một quẻ”.

Nàng đặt cái hòm xuống nền đất, giơ chân đá nó đầy tùy hứng, đá vào bên chân Lưu Nhất Quái nơi có khăn trải bàn che phủ: “Tính đúng thì đây là thù lao”.

Lưu Nhất Quái l ăm b ăm: “Người đừng có đùa, mệnh phú quý mà còn phải tính?”

Thẩm Nguyệt nói: “Đợt này thời vận hơi kém, muốn đổi vận”.

Lưu Nhất Quái giả vờ giả vịt giúp nàng tính quẻ, thỉnh thoảng còn cao giọng lừa bịp vài câu, thế nhưng trong lúc ồn ào náo nhiệt này, hai người cúi đầu trao đổi vài câu thì không ai nghe thấy được.

Lưu Nhất Quái hỏi: “Người muốn đổi thế nào”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 988

“Người lẫn lộn lâu hơn ta, quan hệ cũng rộng hơn, ta muốn mua đồ tì ền trong hòm người cứ xem r ồi tính”.

Lưu Nhất Quái nhìn chỉ tay của Thẩm Nguyệt, qua h ồi lâu không nói gì.

Thẩm Nguyệt lại nói: “Ta biết người không muốn nhúng chân vào vũng nước đục, ta chỉ muốn nhờ người giúp một chuyện, tì ền ta đưa dư, phần còn lại thuộc về người”.

Lưu Nhất Quái nhìn nàng r ồi nói: “Tuy ta chỉ là một th ầy bói, nhưng cũng coi trọng nghĩa khí lắm đấy, người đang xem thường ta phải không?”, nói r ồi cười cười: “Người có tin là ta biết xem chỉ tay thật không?”

Thẩm Nguyệt cũng cười cười: “Ta tin chứ, vậy cho người xem thử, vận thế của ta tương lai sẽ thế nào?”

Lưu Nhất Quái tr ầm giọng đ ầy kiên định: “Hoàng không thua gì phương, cũng có thể chao liệng trên cửu thiên”.

Thẩm Nguyệt đáp: “Thế ông định đề đ ầu ta hả?”

Lưu Nhất Quái hỏi: “Người muốn mua gì?”

“Muốn mua mạng người!”, Thẩm Nguyệt vừa nói rất nhẹ nhàng vừa cầm lấy giấy bút trên bàn viết một dòng thời gian và địa điểm.

“Vậy ta giúp người hỏi xem, xem có ai bên bán nào muốn nhận mỗi làm ần này”.

“Phải tìm người lợi hại chút mới được, dù sao đối phương cũng không phải người t ầm thường, làm cho sạch sẽ. Muộn nhất trước tối nay phải gửi tin tức cho ta”.

Lưu Nhất Quái nói năng t ần phào không biết đang bịa đặt thứ gì, quẻ bói mới tính được một nửa, thời gian hai canh giờ đã qua, T ần Như Lương và Ngọc Nghiê n mới vội vàng chạy tới.

Ngọc Nghiê n vừa kéo lấy Thâm Nguyệt đã bắt đầu lau nước mắt: “Phu nhân chạy đi đâu thế, nô tì tưởng là phu nhân lạc mất rồi, làm nô tì sợ chết khiếp! Phu nhân đang làm gì thế?”

Thâm Nguyệt đáp: “Xem bói”.

Lưu Nhất Quái đáp: “Nhìn tướng diện của phu nhân, thời gian này e là không hợp ra ngoài, sợ sẽ gặp phải họa máu me”.

Ngọc Nghiê n trợn mắt lườm ông ta: “Thuật sĩ giang hồ, nói năng linh tinh!”

Sau đó Thâm Nguyệt rời đi cùng T ần Như Lương và Ngọc Nghiê n, trên thuyền chẳng còn gì đáng đạo chơi nữa, họ bèn hoãn phủ.

Họ vừa về đến cửa nhà, bên này đã có thám tử đưa tin Thâm Nguyệt hôm nay ra khỏi phủ tới hoàng cung.

Hoàng đế cười khẩy: “Nàng ta còn đi xem bói? Mệnh do người quyết chứ đâu phải trời định, e là nàng ta cũng chỉ có thể như thế thôi”.

Đến Đại Lý Tự, Hạ Phóng kiểm đếm từng món đồ tịch thu được từ nhà Tô Vũ. Tuy đã chuẩn bị sẵn từ trước, nhưng kết quả vẫn khiến hắn ta cảm thấy thất vọng.

Quản gia và một vài gia nô vừa tiến vào Đại Lý Tự đã bị hắn ta lôi vào phòng thẩm vấn dùng hình.

Lúc này đây trong phòng thẩm vấn vọng ra từng tiếng kêu la thảm thiết.

Quản gia lớn tuổi rồi, khó lòng chịu nổi hành hình tàn khốc nên ngắt đi mấy lần, nhưng đối với những chuyện mà Hạ Phóng hỏi, gia nô không ai biết gì, cũng không ai chịu nhận.

Nhất thời, mùi máu tanh ãng nặ bay ra từ phòng thẳm vấ.

Hạ Phóng bình tĩnh bước ra khỏi phòng thẳm vấ, tới trước cửa nhà lao nhất Tô Vũ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 989

Nơi nhất Tô Vũ là một gian phòng riêng biệt, bên ngoài phòng giam còn có không gian trống đặt một chiếc bàn để tiện cho quan thẩm vấn tới đây thẩm vấn vụ án.

Hạ Phóng vén quan bào, ngồi xuống bên cạnh chiếc bàn này.

Lúc này Tô Vũ đang ngồi trên nền đất của phòng giam, sắc mặt rất điềm tĩnh. Dung mạo gọn gàng sạch sẽ của hắn hoàn toàn không ăn nhập gì với phòng giam tối tăm này, khiến Hạ Phóng trông thấy mà chỉ muốn xé nát vẻ điềm nhiên và bình lặng trên mặt hắn.

Một số được đặt trên bàn, khi c ần hỏi cũng biết, toàn là đồ dùng trong nhà Tô Vũ, mấy bức tranh chữ rơi trên nền đất, vài món đồ trang trí trong thư phòng của hắn cùng hai con rối gỗ với đường nét mơ hồ.

Những thứ đáng giá nhất trong nhà hắn cũng chỉ có vài thứ trong thư phòng này thôi, ngoài ra không lục soát ra bất kỳ món vàng bạc châu báu nào dư thừa.

Hạ Phóng nhàn nhã mở từng bức tranh chữ thưởng thức một phen rồi bật cười vài tiếng: “Không hổ là đại học sĩ, trong nhà cũng nghèo nàn sạch sẽ ghê, chẳng có thứ gì đáng ti ền cả, kết quả chỉ lục soát được mấy thứ đẹp mã vô tích sự này”.

Tô Vũ đáp: “Làm Hạ đại nhân thất vọng rồi, ta cũng cảm thấy rất áy náy”.

Nụ cười bên khóe miệng Hạ Phóng trở nên hung tàn hơn: “Tô đại nhân, người nghe cho kỹ đi, tiếng gào thét vọng ra từ phòng thẩm vấn toàn là gia nô của nhà người đấy. Lúc này đây họ đang phải chịu khổ hình, sống không bằng chết, chẳng lẽ người không định khai ra chút gì đó sao?”

Tô Vũ ngược mắt nhìn hắn ta, xuyên qua cửa nhà lao, dưới ánh đèn u ám, ánh mắt không chút gọn xong đó có thể phóng thẳng tới trái tim Hạ

Phóng bất chấp khung cảnh tranh tối tranh sáng.

Rõ ràng hẳn ta vô cùng điềm tĩnh nhưng lại khiến lòng dạ Hạ Phóng nổi lên cảm giác kinh sợ vô biên.

Tô Vũ hỏi: “Hạ đại nhân muốn Tô mỗ khai gì đây?”

Hạ Phóng cố đè nén tâm trạng, hiện giờ Tô Vũ cũng chỉ là một tên tù nhân, có gì đáng khiếp sợ đâu? Hẳn ta phụng mệnh hoàng thượng làm việc này, không ai ngay thẳng hơn hẳn ta được nữa.

Hạ Phóng quát nạt đầy khí thế: “Có triêu thần tể cáo người thông đồng phản quốc, âm thầm truyền tin qua lại với Bắc Hạ, là gian tể do Bắc Hạ cài vào! Rốt cuộc người chịu nhận không?”

Tô Vũ bình tĩnh đáp: “Triêu thần tể cáo cũng phải lấy chứng cứ ra đối chất, Hạ đại nhân có tìm thấy chứng cứ không? Hôm nay lục soát nhà của Tô mỗ, có phát hiện được điếu gì đáng ngờ không?”

Giọng nói thản nhiên và thông dong của hắn dường như không phải đang chịu tội trong ngục mà giống như đang tán dóc cùng Hạ Phóng trong lúc trà dư tửu hậu.

Hạ Phóng nheo mắt: “E là người đã tính sẵn rằng bản quan không thể lục soát được thứ gì mới dám hỗn xược như thế! Ta thấy người đã chuẩn bị sẵn rồi, đúng không, tiêu hủy toàn bộ chứng cứ, đến cả một bức thư bản quan cũng không lục soát được, phải chăng nhà người hơi sạch sẽ quá mức, nhỉ?”

Tô Vũ đáp: “Đồ đạc trong nhà Tô mỗ không nhiều, diện tích cũng không lớn, thế nên mới sạch sẽ. Thêm nữa, Tô mỗ không có thân thích ở kinh thành, không có thói quen thư từ qua lại, đại nhân không tìm ra được cũng là điếu bình thường”.

Hạ Phóng thẹn quá hóa giận, nói với thị vệ của nhà lao: “Mấy kẻ trong phòng thẩm vấn, cứ đánh cho ta, đánh mạnh vào, ta không tin chúng không chịu khai chữ nào! Nếu vẫn còn không chịu khai, cứ đánh chết thì thôi!”

Hắn ta nhìn chăm chăm biểu cảm của Tô Vũ khi nói ra lời này, vốn tưởng rằng Tô Vũ sẽ giận dữ hay lên tiếng ngăn cản, nhưng hóa ra hắn không hề làm vậy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 990

Hạ Phóng tức đến mức bật cười: “Bản quan đang đánh gia nô của ngươi, thế mà ngươi chẳng có chút phản ứng nào. Tô đại nhân hào sảng quá nhỉ, hôm nay ngươi làm bản quan mở mang tầm mắt đấy!”

Tô Vũ liếc mắt nhìn hắn ta: “Nếu ta giận dữ hay lên tiếng ngăn cản, Hạ đại nhân sẽ không đánh họ nữa sao? E là ngươi sẽ đánh mạnh hơn. Bước vào Đại Lý Tự vốn đã thân bất do kỷ, Hạ đại nhân thích thăm án như thế này, Tô mỗ cũng không có cách nào khác”.

Hạ Phóng cười khẩy: “Đợi đánh chúng xong sẽ đến lượt ngươi đấy”.

Hắn ta xem hết tất cả tranh chữ nhưng không phát hiện ra điều gì bất thường bèn chắt sang một bên, cầm mấy món đồ trang trí lên ngắm nghía, sau khi xem thử cũng thấy chán. Sau đó, hắn ta hướng tay về phía hai con rối gỗ trên góc bàn.

Tô Vũ ngẩng ngay ngắn trên đồng cỏ khô trong địa lao, thấy bàn tay của Hạ Phóng cầm vào con rối gỗ, hắn thoáng nheo mắt, nhẹ đến mức gần như không thể thấy được, trong ánh mắt gần như chứa đựng cái giá lạnh của ngày Tam Cửu*.

*tức là ngày thứ 19 đến ngày thứ 20 sau tiết Đông Chí

Hạ Phóng cầm hai con rối gỗ trong tay ngắm nhìn trong chốc lát rồi nói với Tô Vũ: “Con rối gỗ này điêu khắc vụng về mà sơ sài quá, đúng là không nhìn ra chút giá trị sưu tầm nào. Tô đại nhân thích sưu tầm thứ này sao? Muốn sưu tầm cũng nên sưu tầm thứ gì tinh tế hơn chứ”.

Hạ Phóng vừa nói vừa mân mê chúng.

Tô Vũ điềm nhiên đáp lại: “Chẳng qua chỉ là hứng thú nhất thời, quên vứt đi”.

“Quên vứt đi? Ta thấy Tô đại nhân không phải người vô tâm như vậy, chẳng lẽ thứ này là do đích thân Tô đại nhân điêu khắc?”, nói rồi, Hạ Phóng nhìn ngắm kỹ càng, tỏ vẻ sâu sắc: “Một nam một nữ, vừa đủ ghép thành một đôi. Con rồi nam tử trông cũng có vài phần tương tự với Tô đại nhân đấy, còn con rồi nữ là ai nhỉ?”

Con rồi nữ tử rõ ràng cũ hơn con rồi nam tử khá nhiều. Năm tháng quá đi, đường nét vốn đã chẳng rõ ràng càng thêm mờ mịt, Hạ Phóng nhất thời không thể nhận ra rốt cuộc nữ tử này là ai.

Hạ Phóng buột miệng hỏi: “Là Tĩnh Nguyệt công chúa à?”

Tô Vũ nhẹ nhàng đáp: “Chỉ đơn giản là hai con rồi gối là có thể khiến Hạ đại nhân liên tưởng thành Tô mỗ cùng Tĩnh Nguyệt công chúa, xem ra Hạ đại nhân vô cùng nóng lòng muốn định tội cho Tô mỗ”.

“Bản quan cũng chỉ buột miệng hỏi vậy thôi, hình như người rất sốt ruột nhỉ”.

Tô Vũ nhìn hấn ta mà cười cười: “Ta không nóng vội, người nóng vội là Hạ đại nhân”.

Hạ Phóng lại được một lần tức nghẹn họng, đang định nổi nóng thì thị vệ từ trong phòng thẩm vấn bước ra: “Đại nhân, đã chết mất ba người nhưng vẫn không chịu khai”.

Hạ Phóng tiện tay quăng hai con rồi gối xuống nền đất, tức giận đáp: “Ta không tin xương cốt của chúng cứng hơn cả đá được!”

Hạ Phóng nhìn chăm chăm vào Tô Vũ mặc áo trắng đi đêm đạ ng ỡ trong địa lao: “Mở cửa địa lao, lôi hấn ra ngoài, đánh hai mươi roi!”

Thế là hai tên thị vệ không hề câu nệ mà tiến vào phòng giam, một trái một phải áp giải Tô Vũ ra ngoài, tống vào phòng thẩm vấn.

Trong phòng thẩm vấn, quản gia vẫn còn một chút hơi tàn cũng phải kêu lên: “Sức khỏe đại nhân nhà ta vốn còn chưa khỏi hẳn, thế mà các

người dám dụng hình! Không tìm được chứng cứ là phải dụng hình ép cung đòi chứng cứ phải không!”

“Im ngay, lão già kia! Có tin ta quất roi đánh chết người không!”

Chẳng bao lâu sau, tiếng quất roi vang lên trong phòng thẩm vấn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 991

Hạ Phóng ng ồi ở bên ngoài, nghe thấy tiếng thở dốc của Tô Vũ vọng ra cũng coi như hả dạ, cảm thấy vô cùng sung sướng.

Đánh xong hai mươi roi, Tô Vũ lại được đưa về nhốt trong địa lao.

Hạ Phóng đứng bên ngoài phòng giam, từ trên cao nhìn xuống hẳn, y phục trắng muốt dần dần thấm vết máu đỏ, tăng thêm chút màu sắc kì êu diễm cho phòng giam khô khốc đơn điệu này.

Hạ Phóng kéo áo, ng ồi thụp xuống trước cửa phòng giam, cười hỏi: “Thế nào hả, Tô đại nhân, cảm giác này dễ chịu không? Đáng lý ra, hai ta không thù không oán, người cũng không cần thù hẳn ta làm gì, ta làm như vậy là vì phụng mệnh thánh thượng”.

Ngừng lại trong chốc lát, Hạ Phóng nói tiếp: “Người từng là ân sư của Tĩnh Nguyệt công chúa, nhìn khắp tri ều đình, chỉ có quan hệ của người và nàng ta là thân thiết nhất. Lần này Tĩnh Nguyệt công chúa thoát chết trong gang tấc, còn lôi cả Bắc Hạ ra, ắt hẳn người không thể thiếu phần liên đới, nói người và Bắc Hạ âm thầm qua lại cũng không oan cho người. Hoàng thượng muốn Tĩnh Nguyệt công chúa chết, nhưng người lại muốn nàng ta sống, như thế người còn sống được hay không cũng là một vấn đề đấy”.

“Đã vào Đại Lý Tự của ta, chẳng lẽ người còn muốn yên ổn mà bước ra sao? Người yên tâm, chứng cứ sớm muộn gì cũng có”.

Hạ Phóng nói xong cũng không thấy Tô Vũ có phản ứng gì.

Tô Vũ ngả người vào bức tường lạnh lẽo, y phục rướm máu, hẳn khế cúi đầu, sụp mắt, không biết ngất đi từ bao giờ.

Hạ Phóng nhìn bầu trời qua khung cửa sổ bé bằng lòng bàn tay cũng đã tối, bèn đứng dậy: “Cũng được, tối nay cứ tạm thời để người làm quen với cái khổ của địa lao này, ngày mai ta sẽ tới thăm vấn người cho đảng hoàng, chưa biết chừng người nghĩ thông suốt rồi sẽ chịu khai ra”.

Hạ Phóng quay đầu nhìn tranh chữ trang trí đặt trên bàn, hai con rỗi gỗ trước đó bị hắn ta vứt xuống đất không ngó ngang tới nữa, còn mấy món đồ trang trí và tranh chữ này cũng khá tinh tế. Dù sao cũng là những thứ không liên quan tới vụ án, tuy hắn ta không thích tranh chữ văn nhã, nhưng đem đi tặng người khác, lấy lòng người ta, cũng không thành vấn đề gì lớn.

Đợi khi rời khỏi đó, Hạ Phóng đem tranh chữ và đồ dùng đi hết.

Khi đêm khuya thanh vắng, địa lao lạnh giá vô cùng, đối với đám ngục tốt canh ngục mà nói, cũng là một loại khổ sai.

Thế là hai tên ngục tốt bùng ra một chậu than, trong chậu đốt than đỏ rực, dùng để giữ ấm. Hai con rỗi gỗ trước đó bị Hạ Phóng ném xuống nê đất cũng bị lấy ra để lót thêm vào chậu.

Ban ngày, sau khi Thẩm Nguyệt rời khỏi sông Dương Xuân, nàng về thẳng Tần phủ.

Khi về tới Trì Xuân Uyển, vào trong phòng, nàng không ra ngoài thêm lần nữa. Nàng hờ hững ngồi trên bàn đọc sách bên cửa sổ như người mất hồn, trông ra cảnh sắc tiêu điều bên ngoài mà không có bất kỳ phản ứng nào.

Thôi thị và Ngọc Nghiên tất nhiên rất sốt ruột, mấy lần ra ra vào vào nhưng nàng vẫn duy trì tư thế ngồi bất động, chưa từng thay đổi.

Hai người cũng không dám quấy rầy nàng.

Thẩm Nguyệt từng không biết khi xưa Tô Vũ đã phải vất óc khổ cực như thế nào để tìm hết mọi cách cứu mình, bây giờ cũng đến lượt nàng trải nghiệm.

Nàng nhất định phải cứu Tô Vũ, bất luận là dùng cách gì.

Đợi khi Ngọc Nghiên lấy hết can đảm vào gọi nàng, gọi mấy tiếng liền thì Thẩm Nguyệt mới hoàn hồn, phát hiện trời đã tối từ bao giờ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 992

Ngọc Nghiên nhắc nhở: “Công chúa, nên dùng bữa tối r ấ”.

Nàng đã vô thức ng ấ cả chi ều.

Cơm canh được bưng lên bàn, Thẩm Nguyệt không hề muốn ăn. Ngọc Nghiên vội vàng đi mời T ần Như Lương cùng tới ăn tối, làm vậy cũng là để hấn ta khuyên nhủ Thẩm Nguyệt.

Thôi thị ở bên cạnh nói: “Dẫu sao công chúa cũng nên ăn chút đi, ăn no mới có sức nghĩ cách cứu đại nhân”.

Thẩm Nguyệt đi ềm tĩnh đáp: “Nhị nương yên tâm, ta sẽ không ngược đãi cơ thể mình vào lúc này đâu”.

Nàng chỉ là đang chờ, chờ đêm nay đến nhanh một chút.

Thẩm Nguyệt không thể để đầu óc mình thả lỏng, lúc nào cũng phải trong trạng thái đề phòng và căng thẳng cực độ. Nàng sợ một khi bản thân lơ lửng thì sẽ khiến cho một số hình ảnh mà nàng căn bản không cách nào tưởng tượng tràn vào trong đầu.

Nàng sẽ không tự chủ mà nhớ đến hình ảnh lúc T ần Như Lương mới đi ra từ Đại Lý Tự.

Chắc chắn Hạ Phóng kia cũng sẽ không ngại dụng hình với Tô Vũ.

Tô Vũ ở trong lao sẽ biến thành dáng vẻ thế nào?

Thẩm Nguyệt giống như bị phân liệt, vừa vô thức nghĩ đến lại vừa ngăn cản bản thân, không để mình nghĩ tới.

Chắc chắn lúc trước Tô Vũ cũng có thời điểm phân liệt và đấu tranh giống nàng. Khi đó hấn kiểm soát bản thân như thế nào?

Thâm Nguyệt còn chưa kịp động đũa, Tần Như Lương đã vội vàng đến rồi. Vừa ngồi xuống còn chưa kịp nói mấy câu, quản gia cũng tranh thủ màn đêm buông xuống không lâu, đến Trì Xuân Uyển nói với Thâm Nguyệt: “Công chúa, có người đưa phong thư này đến”.

Sắc mặt Thâm Nguyệt hơi thay đổi, vội vươn tay nhận lấy, mở ra nhanh chóng lướt xem một lượt, sắc mặt trở nên lạnh lẽo.

Tần Như Lương hỏi: “Rốt cuộc cô sắp xếp như thế nào?”

Hắn ta biết hôm nay Thâm Nguyệt đi dạo bên ngoài rất lâu, chắc chắn là có mưu đồ.

“Ta muốn gặp Hạ tướng”, Thâm Nguyệt nói: “Mặc dù người và Hạ tướng không có quan hệ thân thiết gì mấy nhưng dẫu sao người cũng từng trợ giúp Hạ Du, có lẽ Hạ tướng sẽ bằng lòng gặp người một lần”.

Tần Như Lương nhíu mày nói: “Cô muốn ta đi hẹn Hạ tướng, chuyện này không thành vấn đề, nhưng một khi ra khỏi cánh cửa này, ta và cô đều bị theo dõi sát sao, lúc này đi gặp Hạ Tướng chắc chắn không phải hành động sáng suốt”.

Thâm Nguyệt bình tĩnh nhìn hắn ta, nói: “Ta muốn gặp đây, hơn nữa nhất định phải là tối nay. Ai cản ta đều phải chết”.

Thâm Nguyệt đứng dậy, cũng không đoái hoài đến ăn cơm nữa, tùy tiện nói: “Ngọc Nghiên, thay quần áo”.

Thâm Nguyệt mặc một chiếc váy màu trắng, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng có mũ trùm màu đen, đi ra khỏi cổng lớn cùng Tần Như Lương.

Chỉ là họ mới ra không bao lâu, sau lưng đã vang lên tiếng động sột soạt. Nếu là người bình thường, có khi sẽ nghe không hiểu, cho rằng mèo nhà ai nấn ná trên tường, bàn chân đi trên ngói xanh phát ra âm thanh rất nhỏ.

Nhưng Thâm Nguyệt biết, mình và Tần Như Lương bị theo dõi rồi.

Cho dù là trong ngõ hẻm hẻo lánh hay trên mái hiên nhà dân, đâu đâu cũng có người giữ một khoảng cách nhất định bám theo.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 993

Bỗng nhiên, Thẩm Nguyệt và Tần Như Lương đều tăng tốc bước chân, lòng vòng trong ngõ tắt đen kịt. Những kẻ bám đuôi biết hai người muốn cắt đuôi bọn họ, thế là cũng tăng nhanh bước chân đuổi theo.

Sau khi vòng qua hai ngõ nhỏ, hai người rẽ vào góc khuất, sau đó không thấy bóng dáng đâu nữa.

Kẻ bám đuôi cũng nhanh chóng chạy đến góc khuất, tập trung nhìn vào, lại phát hiện rẽ vào trong một ngõ cụt.

Mà Thẩm Nguyệt và Tần Như Lương ở ngay dưới chân tường của ngõ cụt này, quay người lại là có thể nhìn thấy bọn họ.

Cùng lúc đó, bỗng nhiên có những bóng đen từ trong sân sau của nhà dân bay ra, chặn đường lui của những kẻ này từ đằng sau.

Trong tay người áo đen có đao, lúc này lại không chút do dự xông lên, bắt đầu chém giết những kẻ bám đuôi đuổi sát không buông này.

Những người áo đen này đã mai phục ở đây từ trước, mà kẻ bám đuôi bận rộn theo dõi Thẩm Nguyệt và Tần Như Lương, căn bản không đề phòng, hoặc là căn bản không nghĩ Thẩm Nguyệt sẽ ra tay giết bọn họ.

Nếu là lúc trước, một khi Thẩm Nguyệt nảy sinh ý muốn giết người, Hoàng đế mà biết được, chắc chắn ông ta không tha cho nàng, chắc chắn giết chết nàng trước.

Cho nên, dù lúc trước Thẩm Nguyệt biết rõ khi mình làm bất kỳ chuyện gì, luôn có người theo dõi nàng, Thẩm Nguyệt vẫn coi như không nhìn thấy.

Bất luận là kẻ bám đuôi hay là Hoàng đế, có lẽ chẳng ai ngờ được Thẩm Nguyệt sẽ ra tay đâu nhỉ? Nàng chỉ là một người phụ nữ, ngoài thân phận công chúa tiều tụy bỏ đi kia thì không có gì đáng sợ.

Nhưng đến tối nay, nàng mới lộ ra dáng vẻ hung ác tàn bạo, rõ ràng là muốn dẫn kẻ bám đuôi theo dõi nàng đến nơi này rồi tiêu diệt. Đợi đến khi kẻ bám đuôi phát hiện thì đã muộn.

Động tác của sát thủ áo đen gọn gàng linh hoạt, võ công của những kẻ bám đuôi này cũng không cao cường như trong tưởng tượng của Thẩm Nguyệt. Suy cho cùng, không phải ai cũng có thể trở thành cao thủ đại nội. Trước đó Hoàng đế đã tổn thất hai nhóm cao thủ đại nội, chắc hẳn cũng không còn nhiều người để dùng.

Rất nhanh, sát thủ đã đánh tan tác kẻ bám đuôi.

Thẩm Nguyệt và Tần Như Lương lại sống chết mặc bay.

Chỉ không ngờ là một kẻ bám đuôi lại muốn bắt giữ Thẩm Nguyệt, cho nên vứt bỏ sát thủ, quay đầu tấn công về phía Thẩm Nguyệt. Gã ta cho rằng Thẩm nguyệt không có võ công, mà Tần Như Lương đã bị phế hai tay, dù bản thân gã ta bị thương thì cũng sẽ không tổn quá nhiều sức lực khi đối phó hai người này.

Nào ngờ, vừa đến trước mặt, Thẩm Nguyệt lại linh hoạt lách mình tránh thoát kiếm trong tay gã ta. Khi gã ta đang sửng sờ, cổ tay bị Thẩm Nguyệt tóm lấy, vặn mạnh một cái, nàng trở tay cướp được thanh kiếm.

Trong ánh mắt nàng không có ánh sáng, âm u tối đen như mực, động tác trên tay lại không hề chậm hơn sát thủ. Thẩm Nguyệt giật cổ tay kẻ bám đuôi, làm gã ta nhào đến trước mặt, đồng thời đâm kiếm sâu vào lòng ngực gã ta.

Nàng lạnh lùng, không có chút xíu tình cảm nào.

Thẩm Nguyệt khẽ buông tay, trên ngón tay dính chút máu tươi. Sau đó nàng thở dốc mấy hơi, cơ thể vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, lòng ngực phập phồng thở không ra hơi, làm chuyện như vậy khó tránh khỏi việc tổn nhiều sức lực.

Vừa rồi Tần Như Lương vốn định giúp nhưng nàng phản ứng cực nhanh, đẩy hắn ta sang bên cạnh trước một bước, khiến hắn ta không có cơ hội nhúng tay.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 994

Tần Như Lương nhấp môi nói: “Đã là lúc này rồi mà cô vẫn không quên cây mạnh?”

Thẩm Nguyệt hờ hững nói: “Người không vẹn toàn, ta không vẹn toàn, ai ra tay cũng như nhau thôi. Dù sao cũng không phải chuyện lớn gì, ta có thể đối phó thì sẽ tự làm”.

Trong ngõ cụt vô cùng yên ắng. Những sát thủ áo đen thả nhẹ hô hấp, kiểm tra tay vẫn tí tách máu tươi.

Kẻ bám đuôi vừa rồi vẫn sống sờ sờ, bây giờ tất cả đều đã biến thành thi thể nằm trên mặt đất. Đôi mắt như ưng bên ngoài khăn che mặt của sát thủ áo đen cần đầu nhìn về phía Thẩm Nguyệt, vừa rồi không cẩn thận bỏ sót một kẻ bám đuôi, vốn tưởng rằng sẽ hại đến người thuê, không ngờ lại bị nàng xử lý.

Thẩm Nguyệt giương mắt, bình thản nhìn thẳng vào hắn ta nói: “Làm việc phải làm đến cùng, xử lý thi thể sạch sẽ, một vết máu cũng không được để lại”.

Loại người sống dựa vào việc bán mạng giết người thế này, chỉ cần đủ tiền là có thể sai phái, hoàn toàn không quan tâm những vong hồn dưới đao có thân phận gì. Giao dịch kiểu này tương đối trực tiếp, tại thời gian chính xác, địa điểm chính xác, lấy tiền của người trừ họa cho người, giấu lại còn đơn giản dễ dùng hơn hoàng đế vất vả bồi dưỡng một nhóm cao thủ đại nội.

Dựa theo yêu cầu của chủ thuê, tất nhiên, hủy thi diệt tích cũng là sở trường của những sát thủ này, nếu không không chỉ mang lại phiền phức cho chủ thuê, mà còn có thể rước lấy tai họa cho bản thân.

Thẩm Nguyệt và Tần Như Lương rời khỏi ngõ cụt, để lại sát thủ nhanh chóng xử lý thi thể, dọn sạch hiện trường.

Nàng đi lên phía trước, ánh trăng ảm đạm giống như một tấm sa mỏng phủ lên đỉnh đồi, đêm nay quang đặng hiếm thấy. Nàng lại nghĩ, về sau không thể hẹn hò với Tô Vũ trong ngõ cụt này nữa.

Nơi này từng có người chết.

Không còn có người như âm hồn bất tán bám sát phía sau nàng và Tần Như Lương nữa, hai người ngang nhiên đi về phía Hạ phủ.

Tần Như Lương trầm giọng: “Thẩm Nguyệt, mặc dù những người kia không phải cao thủ đại nội, nhưng cũng là mật thám của đại nội. Bây giờ cô giết bọn họ, sớm muộn gì hoàng thượng cũng phát hiện”.

Thẩm Nguyệt đi êm nhiên như không có việc gì mà nói: “Sớm muộn gì ông ta cũng phát hiện ra những người này mất tích, nhưng chẳng phải ông ta sẽ mãi mãi không biết bọn họ mất tích như thế nào sao? Đêm nay đã xử lý sạch sẽ, một tên cũng không bỏ sót, không thể nào có nhân chứng sống chạy về hoàng cung mật báo với Hoàng đế là ta làm”.

“Nhưng nhóm thám tử này mất tích, Hoàng thượng cũng sẽ nhanh chóng phái ra nhóm thám tử tiếp theo”.

“Ông ta phái tới nhóm nào, ta sẽ giết nhóm đó. Ta muốn xem ông ta nhiều người hay ta nhiều tiền”. Thẩm Nguyệt trầm ngâm nói ra: “Nếu không làm như vậy, ta không có cách nào để gặp bất kỳ ai trong triều, cũng không cứu được Tô Vũ”.

Thẩm Nguyệt thở dài một hơi, khẽ nói: “Ta cũng là không còn cách nào, bị ông ta ép đến mức không còn cách nào? Lúc trước là dùng Bắp Chân ép ta, bây giờ lại lấy Tô Vũ ép ta. Ta thì không sao cả, cùng lắm là chết thôi, chờ đến khi đại quân tiến về phía bắc, ông ta cũng đừng mong yên ổn”.

Một người, bởi vì có được rất nhiều nên mới sẽ quan tâm rất nhiều. Nhưng một khi mất hết, bởi vì không còn gì nên cũng sẽ không quan tâm gì nữa.

Vua cũng thua thằng liêu mà, cho dù mặt đất tràn đầy bụi gai, nàng cũng phải bước từng bước về phía trước.

Tần Như Lương không nói gì.

Có lẽ vì để đáp lại ước nguyện ban đầu của Tô Vũ, bây giờ đi đâu duy nhất hẳn ta có thể làm cũng chỉ là canh giữ bên cạnh Thẩm Nguyệt, cùng tiến cùng lùi với nàng, dốc hết khả năng bảo vệ nàng, giúp nàng hoàn thành chuyện muốn làm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 995

Đến Hạ phủ, Thẩm Nguyệt đứng trong một góc tối, Tần Như Lương vào Hạ phủ tìm Hạ tướng, phải để Hạ tướng bằng lòng chủ động gặp nàng mới được.

Nếu không tùy tiện đi vào sẽ chỉ rước thêm phiền phức.

Tần Như Lương không đi cửa lớn mà trèo tường vào. Đối với hắn ta chuyện này vô cùng dễ dàng.

Hậu viện Hạ phủ rộng lớn vẫn luôn lặng ngắt như tờ.

Sau đó, cánh cửa sau lặng lẽ hé mở, ánh đèn đuốc vàng mờ chiếu ra. Có người ra đón Thẩm Nguyệt đi vào trong phủ.

Thẩm Nguyệt đội mũ trùm đi qua đình viện, vào một viện tử.

Vừa đi vào, Hạ tướng lập tức bước lên đón tiếp, mặc dù mạo hiểm cực lớn, nhưng Thẩm Nguyệt đã đến rồi, ông ta không thể không mời nàng vào.

Đó là thư phòng của Hạ tướng, không gian trong thư phòng vô cùng rộng rãi sáng sủa.

Thẩm Nguyệt đạp bước tiến vào, trong phòng đầy đủ lò sưởi trà nóng, đều rất thoải mái dễ chịu, nhưng lại không hề ăn khớp với hơi lạnh tỏa khắp người nàng. Nàng giơ tay cởi mũ trùm, lộ ra khuôn mặt trắng nõn sạch sẽ.

Hạ tướng khom người chào nàng, nói: “Lão thần tham kiến công chúa, không biết công chúa đêm khuya đến đây, có gì thất lễ, mong được lượng thứ”.

Thẩm Nguyệt nói: “Nơi này của tướng gia có nước cho ta rửa tay không?”

“Có chứ”.

Bên cạnh giá kê trong thư phòng thường có chậu nước sạch để cho Hạ tướng rửa tay sau khi đọc sách viết chữ.

Thẩm Nguyệt cho hai tay của nàng vào trong chậu nước, nước sạch bị nhuộm một màu hơi đỏ.

Lúc này sắc mặt Hạ tướng hơi thay đổi, ông ta phát hiện ra trên tay Thẩm Nguyệt là máu: “Đây...”

Thẩm Nguyệt bình thản nói: “Tướng gia đừng lo, đây không phải là máu của ta!”

“Đó là máu của ai?”, Hạ tướng hỏi.

Thẩm Nguyệt nói: “Ta đụng phải một tên nát rượu trên đường, tên đó bất cẩn làm bình rượu quệt bị thương chính mình, ta dính phải máu trong lúc tiện tay đỡ đỡ phương”.

Hạ tướng không hỏi nhiều, chỉ nói: “Không biết công chúa đến đây có việc gì?”

Thẩm Nguyệt nói: “Ông biết ta đến vì ai mà, hôm nay, chủ thẩm Tô đại nhân là nhi tử của ông – Hạ Phóng, mấy ngày trước, hắn ta từng cho Tần Như Lương từng ném mùi khở sở ở Đại Lý Tự”.

Hạ tướng thở dài: “Có số con buộc tội Tô đại nhân, chẳng ai biết là kẻ nào dâng lên. Huống hồ chuyện này lại do Hoàng thượng ra lệnh xét xử nghiêm khắc, mặc dù Hạ Phóng là chủ thẩm, cự thân cũng không thể thuyết phục nhi tử khoan hồng độ lượng cho Tô đại nhân, cự thân thật sự là thương mà không giúp được gì”.

Thẩm Nguyệt chậm rãi lấy khăn lau tay: “Có người muốn hắn chết, nếu thật sự khoan dung được thì sao lại xảy ra cảnh ngày hôm nay?”

“Vậy lần này rốt cuộc công chúa muốn gì?”

“Vậy ta không kiêng dè thân phận Hạ Phóng là con trai của tướng gia mà nói thật nhé, thủ đoạn của hấn ta quá độc ác, còn quen dùng kiểu vu oan giá họa. Trước đó Tần Như Lương vào Đại Lý Tự cũng bị hấn ta đánh cho bị nội thương, còn hiện tại Tô đại nhân cũng đang nằm trong tay hấn ta, chắc hấn ta sẽ càng không nương tay”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 996

Hạ tướng nhìn Tần Như Lương, lòng cũng hiểu rõ.

Thẩm Nguyệt nói tiếp: “Hạ Phóng là chủ thẩm nhưng hẳn ta cũng chỉ là thiếu khanh của Đại Lý Tự, bên trên hẳn ta còn một Đại Lý Tự Khanh cơ mà. Nếu Hạ Phóng nghiêm hình bức cung Tô đại nhân, có Đại Lý Tự Khanh ra mặt, không chừng hẳn ta sẽ nhượng bộ một chút. Ta không cần xin gì nữa, chỉ mong tướng gia mời Đại Lý Tự Khanh ra mặt để Tô đại nhân bớt phải chịu hình tội”.

Đại Lý Tự Khanh và Hạ tướng đều là cựu thần, nếu Thẩm Nguyệt ra mặt, e là Đại Lý Tự Khanh sẽ suy xét đến lợi và hại, chưa chắc chịu giúp nàng, thậm chí còn chẳng chịu gặp mặt nữa là. Hạ tướng lại là thừa tướng đương triều, nếu ông ta ra mặt, việc này hiển nhiên sẽ dễ giải quyết hơn nữa.

Thẩm Nguyệt lại tiếp: “Ta không yêu cầu xa vời là tướng gia có thể đứng trước triều đình cứu Tô đại nhân trong cảnh nước sôi lửa bỏng, ta chỉ mong muốn như vừa nói. Tô đại nhân là văn thần, cơ thể không sánh bằng Tần tướng quân lúc trước, hẳn chắc chắn sẽ không chịu nổi trọng hình”.

Tần Như Lương vừa nghe đã biết Thẩm Nguyệt nói bừa. Cơ thể của Tô Vũ không kém hơn hẳn ta là bao, Thẩm Nguyệt làm thế cũng chỉ là vì đau lòng hẳn thôi.

Lúc trước Tần Như Lương chịu khổ trong Đại Lý Tự nhưng vẫn có điều kiện tiên quyết là Hoàng thượng không định lấy mạng của hẳn ta, bây giờ Hoàng thượng lại quyết tâm đoạt mạng Tô Vũ, Hạ Phóng chắc chắn sẽ không nương tay, chả biết chừng tên đó còn ra tay nặng hơn lần trước.

Hạ tướng do dự hồi lâu cũng không nói gì, bầu không khí trong thư phòng khá nặng nề.

Thẩm Nguyệt yên lặng chờ đợi, nàng bình tĩnh hòa nhã hơn Hạ tướng.

Sau đó nàng nghe Hạ tướng nói: “Tĩnh Nguyệt công chúa muốn ta đi nhờ vả Đại Lý Tự Khanh, hà tất gì phải làm thế, công chúa cứ trực tiếp tìm Đại Lý Tự Khanh, thế chẳng phải được rồi sao, ta cũng có thể đứng giữa làm cầu nối”.

Nghe thế Thẩm Nguyệt khẽ cười nói: “Không giấu gì Hạ tướng, chuyện này nhất định phải nhờ vả tướng gia”.

“Tại sao?”

“Vì tướng gia là cha của Hạ Phóng”, Thẩm Nguyệt nói: “Nếu chỉ lấy Đại Lý Tự Khanh ép Hạ Phóng, hẳn ta có thể tâu lại cho Hoàng thượng, nhưng nếu hẳn ta biết là tướng gia ngỏ ý trước cho Đại Lý Tự Khanh, không nề mặt tăng cũng phải nề mặt Phật, hẳn ta sẽ không làm đến mức là đi bẩm báo cho Hoàng thượng”.

Hạ tướng thở dài: “Ta đã vạch rõ giới hạn với nghịch tử đó lâu rồi, xem như đời này chưa từng sinh ra đứa con trai đó, nghịch tử đó chịu nề mặt ta sao”.

“Nhưng suy cho cùng, Hạ gia vẫn là nhà của Hạ Phóng”, Thẩm Nguyệt híp mắt nói: “Hẳn ta sẽ không điên đến mức tự đào phần mộ của tổ tiên nhà mình”.

Nàng nhìn Hạ tướng: “Tướng gia trung dung* hơn nửa đời, chuyện đến giờ mà ông vẫn còn muốn khoan tay đứng nhìn sao? Từ lúc Tô đại nhân bị tịch thu tài sản thì đã là không thể rồi, bây giờ ta đã vào đến cửa nhà ông, như thế càng không được”.

*lối làm việc luôn luôn ở mức trung hòa, không thái quá, không bất cập và phải cố gắng theo nhân, nghĩa, lễ, trí, tín cho thành người quân tử.

Thẩm Nguyệt bình tĩnh tiếp lời: “Chắc hẳn trong lòng tướng gia cũng hiểu hơn ai hết, bằng không tối nay ông cũng sẽ chẳng chịu gặp ta. Tướng gia không nghĩ cho mình thì cũng nên suy xét cho Hạ Du chứ”.

Hạ tướng biến sắc, bởi vì Hạ Du chính là điểm chí mạng của ông ta, là người nối dõi tông đường, kéo dài hương khói cho Hạ gia, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì được.

Hạ tướng nói thẳng: “Nếu ta giúp Tĩnh Nguyệt công chúa mà bị Hoàng thượng biết được, vậy đó mới chính là bất lợi lớn đối với Hạ gia”.

Thẩm Nguyệt nhìn chăm chăm ông ta, gọi nhẹ khước môi như cười như không, nàng nói: “Nhưng nếu ông không giúp ta, lần này là Tô Vũ, lần tới sẽ là đám cựu thần các ông. Thừa tướng tưởng mình còn đủ sức bảo vệ bản thân vẹn toàn được sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 997

Thẩm Nguyệt nói trúng đi đầu mà Hạ tướng lo ngại nhất, đây chính là cục diện tiến thoái lưỡng nan.

Thẩm Nguyệt lại hạ giọng: “Nếu ông không giúp ta, sau này, một khi Đại Sở xảy ra chính biến, ta sẽ tính gộp hết cả thù mới lẫn nợ cũ với cả gia đình ông”.

Nàng nhìn Hạ tướng bằng ánh mắt đe dọa, trong mắt mơ hồ lộ ra vẻ cương quyết và nhuệ khí.

Dáng vẻ không còn chút hiền hòa dịu dàng này của nàng khiến Hạ tướng thẩn giật nảy mình.

Thảo nào, dù gặp gian nan cỡ nào, Tô Vũ vẫn muốn giúp cô gái này bằng được. Không chỉ giúp công chúa tự vệ và tự lập, mà còn muốn giúp nàng giành lại những thứ vốn thuộc về bản thân.

Thẩm Nguyệt nhếch môi cười nói: “Ta vẫn chưa quên chuyện năm xưa thừa tướng bỏ chủ cũ theo chủ mới, cũng chưa quên chuyện Hạ Du hạ độc ta khiến ta dạo hảnh một vòng quanh Quỷ Môn Quan. Nếu giờ thừa tướng đồng ý hỗ trợ, ta có thể bỏ qua tất cả”.

Hiện giờ, cả Hạ Du lẫn Hạ Phóng đều được Hoàng đế tin dùng, nếu ta là thừa tướng thì sẽ giữ lập trường riêng cho mình. Có vậy, sau này ta có đắc thế thì cả Hạ gia cũng sẽ không gặp tai ương. Còn nếu ta thất bại, trước mặt Hoàng đế vẫn có hai đứa con trai của ông, như vậy có thể bảo đảm ông không phải lo lắng, có thể coi đây là một biện pháp vẹn toàn cả đôi bên”.

Đấu tranh tâm lý giây lát, cuối cùng Hạ tướng nói: “Công chúa biện luận rõ ràng, từng câu từng chữ đều đáng quý, quả thật khiến lão thần mở rộng tầm mắt”.

Sao Hạ tướng lại không hiểu những lời Thẩm Nguyệt nói, cách tốt nhất để bảo toàn Hạ gia chính là con trai của ông ta tiếp tục ra sức làm việc cho Hoàng thượng, còn ông ta sẽ theo phe công chúa.

Bất kể bên nào thắng thế trong tương lai, Hạ gia cũng sẽ không phải chịu tai họa ngập đầu.

Ngoài ra, Hạ tướng cũng không muốn để đến khi Hoàng đế ra tay diệt trừ cừu thân là họ. Bọn họ đã ở trong triều đình nhiều năm, nếu Hoàng đế thật sự muốn đối phó họ, dù ông ta có thể giữ được cái mạng già của mình thì những cừu thân đồng liêu cùng phe khác cũng sẽ chịu thương vong nặng nề.

Nhưng nếu bảo ông ta đứng về phe công chúa, vậy phải xem xem liệu cô công chúa này có chút phần thắng nào không mới được.

Hạ tướng nói: “Hắn công chúa cũng biết cho dù ta giữ lập trường riêng thì cũng không thể nào kêu gọi các vị đại nhân khác đối nghịch trực diện với Hoàng thượng được”.

Thẩm Nguyệt cất lời: “Ta không cần các vị vào sinh ra tử vì mình, chỉ mong các vị có thể giúp một tay vào lúc cần thiết, ví dụ như chuyện mà hôm nay ta tới thỉnh cầu Hạ tướng”.

Nhưng đám cừu thân triều đình còn sống tới tận bây giờ, nào có ai không phải cáo già thành tinh.

Bọn họ đã không tràn trề nhiệt huyết như ngày xưa nữa, hiện tại chỉ còn mong muốn duy nhất là bảo vệ gia đình toàn vẹn.

Thế nên Thẩm Nguyệt không hề trông cậy vào việc nhận được sự ủng hộ từ đám người này, nàng chỉ ôm suy nghĩ lợi dụng triệt để tác dụng của bọn họ mà thôi.

Hai bên không phải mối quan hệ quân thân, chỉ đứng trên phương diện lập trường và lợi ích.

Hạ tướng ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Thứ cho lão thần nói thẳng, hiện giờ công chúa hễ kinh còn gặp nguy hiểm khắp chốn. Mặc dù những lời công chúa nói hôm nay cực kỳ có lý, nhưng công chúa có bản lĩnh gì để thoát khỏi khốn cảnh hiện tại, có bản lĩnh gì để chiếm ưu thế đây?”

Mãi sau Thẩm Nguyệt mới nhẹ nhàng lên tiếng: “Phía nam có Dạ Lương, phương Bắc có Bắc Hạ giúp đỡ, biên cảnh phía nam có mười vạn binh lính đóng quân đợi thời cơ, Hạ tướng cho rằng những thứ này chỉ để trưng cho đẹp thôi sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 998

Hạ tướng sững sờ.

Rốt cuộc ông ta cũng hiểu ra hoàn toàn, mục đích của chuyến đi xuôi nam vừa rồi của Thẩm Nguyệt và Tô Vũ chắc chắn không hề đơn giản.

Chẳng những mua chuộc lòng người trên đường đi, họ còn đoạt được binh quyển ở biên cảnh phía nam, âm thầm đạt thành hiệp nghị với Dạ Lương và Bắc Hạ.

Mà kinh đô vẫn yên bình như cũ, không mấy may phát giác ra đi đâu gì.

Thế nhưng sự bình yên đó có thể duy trì thêm được bao lâu nữa đây?

Hạ tướng hỏi: “Nếu đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, vậy có sao Tĩnh Nguyệt công chúa còn muốn quay về, tự chui đầu vào rọ?”

Thẩm Nguyệt đáp: “Bởi vì con trai ta”.

Hạ tướng lập tức hiểu ra. Suy cho cùng, Thẩm Nguyệt vẫn là một người phụ nữ, là một người mẹ, sẽ không vì dã tâm mà hi sinh cốt nhục của chính mình giống như đám đàn ông.

Cuối cùng Hạ tướng nói: “Nếu đã vậy, chỉ cần công chúa dẫn dò đi đâu gì, lão thần sẽ dốc hết khả năng để thực hiện giúp người”. Sau đó ông ta quỳ xuống bên chân Thẩm Nguyệt, hành đại lễ: “Lão thần chỉ có một thỉnh cầu duy nhất”.

“Thừa tướng cứ nói”.

“Lão thần hi vọng công chúa sẽ tuân thủ ước hẹn, sau này bỏ qua chuyện cũ, có thể... bỏ qua cho con ta”.

Thẩm Nguyệt cúi đầu nhìn Hạ tướng, nói: “Người mà thừa tướng nhắc đến là Hạ Du... hay là Hạ Phóng?”

Mặc dù Hạ Phóng đã bị Hạ tướng đuổi ra khỏi nhà tù lâu, trong triều cũng không cùng chung chính kiến, hơn nữa đáng về Hạ Phóng một lòng nịnh nọt Hoàng đế, cam tâm làm “chó săn” trước mặt lão già đó khiến ông ta khinh thường, nhưng chung quy Hạ Phóng vẫn là con trai ruột của ông ta.

Hạ tướng tang thương cất lời: “Lão thần chỉ có hai đứa con trai này”.

Thẩm Nguyệt khom người đỡ Hạ tướng dậy, nhẹ nhàng chậm rãi nói: “Lão thừa tướng yên tâm, ta sẽ không đi đối phó Hạ Phóng, ta cũng sẽ không làm gì Hạ Du. Chỉ cần lập trường của lão thừa tướng đủ kiên định thì bọn họ liên binh an vô sự, tương lai sẽ chỉ thêm quyên quý”.

Hạ tướng đứng dậy nói: “Cựu thần ăn ngay nói thật, công chúa mời đại lý tự khanh tạo áp lực, không vọng động khổ hình, chỉ sợ cũng cứu không được Tô đại nhân. Hoàng đế muốn kết quả gì, công chúa hẳn là rất rõ ràng”.

Thẩm Nguyệt nói: “Ta biết, ta chỉ làm vậy để khiến cho hấn miễn đi được một chút nổi khổ da thịt. Còn lại ta sẽ tìm cách khác”.

Nói đến đây thì Hạ tướng cũng không còn lý do gì để thoái thác.

Hướng chi Thẩm Nguyệt nhờ ông ta chuyện này không phải bảo ông ta toàn lực cứu Tô Vũ mà chỉ nhờ ông ta giúp cho Tô Vũ miễn chịu khổ hình, chuyện này cũng không quá mạo hiểm.

Hạ tướng nói: “Ngày mai ta sẽ đi gặp đại lý tự khanh”.

Thẩm Nguyệt cau mày nói: “Ta không đợi được tới ngày mai, tối hôm nay phiến lão thừa tướng đến nói với đại lý tự khanh một tiếng”.

Hạ tướng dừng một chút rồi nói: “Vậy được rồi, ta sẽ cố gắng hết sức. Chỉ có đi đầu đêm đã khuya, không biết có thể gặp được đại lý tự khanh hay không”.

“Nhân tiện, ông hãy nhắc nhở đại lý tự khanh một chút, hoàng đế có thể qua sông chặt cầu một lần, có thể qua sông chặt cầu lần thứ hai, nhưng nếu như Hạ Phóng quá mức càn rỡ thì ngày sau cũng chỉ có thể trở thành quân cờ bị vứt bỏ mà thôi. Hạ Phóng là một người thông minh, sẽ biết cân nhắc lợi hại, vậy nên ông cùng đại lý tự khanh có thể hoàn toàn an tâm, hẳn sẽ biết chừa một đường lui cho bản thân mà không bẫm báo chuyện này lên hoàng đế”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 999

Hạ tướng liên tục gật đầu.

Lời nói của Thẩm Nguyệt cũng đánh thức ông ta.

Ông ta làm chuyện này không chỉ để giúp Tô Vũ tránh khỏi sự tra tấn mà còn giúp cho tương lai của Hạ Phóng. Hạ tướng không hy vọng tương lai Hạ Phóng thay hoàng đế làm việc mà ngược lại còn bị ngàn vạn người dân thóa mạ.

Chuyện này có lợi cho cả đôi bên, dù thế nào ông ta cũng sẽ làm hết sức.

Hạ tướng sửa lời nói: “Công chúa yên tâm, cựu thần nửa đêm sẽ đi gặp đại lý tự khanh tức khắc”.

Lời vừa dứt thì Tần Như Lương cau mày nói: “Có người đến đây”.

Hạ tướng và Thẩm Nguyệt cũng đều cau mày.

Nhất thời ba người trong phòng không lên tiếng nữa, cẩn thận nghe tiếng bước chân đi trong sân càng lúc càng gần, cho đến trước cửa thì mới dừng lại.

Thẩm Nguyệt nhìn Hạ tướng, Hạ tướng hỏi: “Ai, ai đang ở bên ngoài?”

Người bên ngoài dừng trong chốc lát, mới trả lời: “Ta vừa đi ngang qua viện của ông, thấy thư phòng của ông còn sáng đèn cho nên liến vào xem thử. Đã trễ thế này rồi mà ông còn chưa ngủ sao?”

Giọng nói lười biếng này rất quen thuộc với ba người họ.

Ngoài cửa chính là Hạ Du.

Đương nhiên Hạ tướng không muốn Hạ Du nhìn thấy hai người trong phòng, dù sao Hạ Du cũng đứng vờ phe hoàng đế, tuy người ngoài không biết nhưng Hạ tướng biết rất rõ rằng hắn ta đã hạ độc Thẩm Nguyệt, suýt chút nữa giết chết nàng. Nếu như để cho hắn ta biết thì hoàng đế chắc chắn sẽ biết.

Chuyện đó sẽ vô cùng tởm tưởi.

Hạ tướng giả vờ bình tĩnh nói: “Ừm, ta cũng chuẩn bị đi ngủ. Muộn rồi, người cũng mau trở về ngủ đi”.

Hạ Du cũng không chịu rời đi, hắn đứng ở ngoài cửa một lúc rồi đột nhiên nói: “Ông vội vàng như thế làm gì? Chẳng lẽ trong thư phòng còn có người nào mà ta không thể gặp hay sao? Trước đó ta đã nghe gã người hầu trong viện nói có bóng người lén lén lút lút lén vào đây, chẳng lẽ lại là đám người xấu?”

Hạ tướng trầm giọng nói: “Chẳng có bóng người lén lén lút lút nào cả, hạ nhân trong viện đã nhìn nhầm rồi, người mau trở về đi”.

Rõ ràng Hạ Du không phải chỉ đi ngang qua để xem ông ta đã ngủ hay chưa mà là để theo dõi ông ta. Hạ tướng chỉ cần nghĩ đến đây là lần cảm thấy tức giận.

Hạ Du không khách khí nhấc chân đạp vào cửa phòng, nói: “Mở cửa cho ta vào xem!”

“Người!”

“Ta chỉ muốn tốt cho ông thôi, tránh để đến lúc dính vào tai họa thì mình chết như thế nào cũng không biết. Ông phải biết thoát ra kịp thời và vạch rõ ranh giới với những cựu thân ngày trước, như vậy thì ta còn có thể bảo vệ ông một mạng”.

Nếu như Hạ tướng vứt bỏ những cựu thân khác chỉ vì cái mạng già này của mình thì cho dù tương lai có sống sót cũng không thể tiếp tục đựng đến

chuyện chính sự trong triều đình, đến lúc đó thì ông ta chỉ còn là một lão già vô dụng, sống không bằng chết!

Hạ tướng nói: “Tiêu tử thối, tự cao tự đại! Người cho rằng người hiện tại có thể vô pháp vô thiên vì được hoàng thượng sủng ái sao!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1000

Hạ Du nói: “Ông đã sắp chết mà còn có tâm tư giáo huấn ta hay sao? Rốt cuộc là kẻ nào đang ở trong thư phòng, bước ra đây cho ta!”

Hạ tướng định đi ra ngoài dạy cho Hạ Du một bài học như trước đây, nhưng Thẩm Nguyệt đã ngăn ông ta lại.

Thẩm Nguyệt nói: “Tướng gia, đừng nóng vội. Nếu như hấn ta muốn bọn ta ra ngoài thì bọn ta ra ngoài là được”.

Hạ tướng lo lắng nói: “Chuyện này không thể được, nếu để cho hấn ta nhìn thấy mọi người r ỡ bầm báo lên hoàng đế thì tai họa sẽ ập đến”.

Thẩm Nguyệt nói: “Tướng gia đừng lo lắng, con trai của ông không ngốc đâu”.

Nói xong nàng nhìn về phía Tần Như Lương, hai người mở cửa thư phòng thản nhiên bước ra ngoài.

Hạ Du đang đứng ở cửa, nhìn thấy Thẩm Nguyệt và Tần Như Lương đi ra thì li ền biến sắc, nói: “Là các người”.

Thẩm Nguyệt quay lại nhìn Hạ Du, mặt mày lạnh nhạt như đang nhìn một người xa lạ, không còn thân thiện với hấn ta như trước nữa.

Từ khi bữa rượu đó bắt đầu thì nàng và Hạ Du trước mặt đã không còn là bạn nữa.

Quan lộ của Hạ Du đang rất bằng phẳng, trong khi nàng như người đang đi trên cầu độc mộc, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Hạ Du thực sự đã thay đổi rất nhiều, đã sớm không còn nhìn ra chút sự non nớt nào trên gương mặt hấn.

Hạ Du nhíu mày thật chặt hỏi: “Các người đến đây làm gì?”

Thẩm Nguyệt lãnh đạm cười nói: “Còn có thể làm gì nữa? Đương nhiên, ta đến liên minh cùng cha người”.

Nàng đi tới trước mặt Hạ Du, cẩn thận xem xét biểu cảm trên gương mặt hắn ta rồi lại nói: “Người muốn đi cáo trạng thì cứ cáo trạng, ta không quan tâm. Cùng lắm thì ta sẽ cùng Tô Vũ đi vào chỗ chết, cuối cùng còn có thể kéo theo cha của người. Chờ khi đại quân nam cảnh kéo đến lãnh thổ Đại Sở thì ta cho dù đang trên đường hoàng tuyền cũng muốn nhìn xem quan lộ của người còn có thể đi được bao xa?”

Hạ Du cắn răng mím môi, căm hận nhìn nàng nói: “Sao chén rượu đó không thể độc chết được người!”

“Chắc là do ta mạng lớn”, nàng thường thức phản ứng của Hạ Du, sau đó thản nhiên mỉm cười lên như không có chuyện gì xảy ra, vẫn đậm phong khinh xoay người rời đi.

Thẩm Nguyệt không sợ một chút nào. Hạ tướng là người thân nhất của Hạ Du, nếu như ngay cả ông ta mà hắn ta cũng vứt bỏ được thì nàng cũng bội phục, không thể nói gì hơn.

Sau khi thuận lợi rời khỏi Hạ phủ, Thẩm Nguyệt và Tần Như Lương đi cạnh nhau trong con hẻm tối.

Thẩm Nguyệt đi đường vòng.

Tần Như Lương nói: “Có thể bỏ qua Hạ Du, nhưng còn tên Hạ Phóng gian manh xảo trá, thường ở trước mặt hoàng thượng bày mưu tính kế, cũng là kẻ hai mặt. Hoàng đế xuất thân võ phu, giang sơn Đại Sở này là do ông ta giành được bằng đao kiếm chứ không phải mưu lược. Có thể nói ông ta đang rất cần một người gian xảo như Hạ Phóng ở bên cạnh. Nếu như có cơ hội thì không thể giữ lại kẻ này, sao cô lại đồng ý với Hạ tướng sẽ không tính toán với hắn ta?”

Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: “Cho dù ta không đối phó với hắn ta thì tự nhiên cũng sẽ có người muốn hắn ta chết. Người không biết chuyện huynh đệ tương tàn mới càng thêm thú vị hay sao? Tương lai chúng ta còn có thể dùng được Hạ tướng, nếu như ta ra tay giết chết còn ông ta mà ông ta còn muốn làm việc cho ta thì ta cũng không dám dùng”.

Tần Như Lương nghiêng đầu nhìn nàng. Sườn mặt của nàng ở trong bóng đêm mờ ảo, thần sắc không để cho kẻ khác nắm bắt được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1001

Đây có còn là Thảm Nguyệt trước đây không?

Có thể nàng vẫn là con người trước kia, nhưng trái tim của nàng đã trở nên khác trước rất nhiều.

Nàng giống như người đang dang tay đi trên dây giữa hai vách núi, vừa quyết liệt vừa điên cuồng, nhưng đồng thời cũng vô cùng thanh tĩnh và lý trí.

Thảm Nguyệt lại đột nhiên mở miệng nói gằng từng chữ: “Hạ Phóng, kẻ này thật sự là đáng chết”.

Không biết đã rẽ qua bao nhiêu con hẻm thì Thảm Nguyệt mới dừng lại trước một cánh cửa hông.

Nàng quay lại nhìn cánh cửa, mọi thứ đều quen thuộc ngoại trừ giấy dán niêm phong trên cánh cửa.

Đây là cửa hông nhà Tô Vũ.

Thảm Nguyệt nhớ Tô Vũ đã từng một mình lên núi cứu nàng thoát khỏi hang ổ của bọn cướp, lúc trở về đã mang nàng bước qua cánh cửa này. Nàng cũng từng bước qua cánh cửa này khi đến nhà Tô Vũ để nấu ăn cho hắn.

Nàng cũng từng tình cờ gặp Tô Vũ ở đây, đứng ở cạnh cửa nói chuyện, hai người đều lưu luyến.

Nàng cũng từng đứng ở vị trí này nhìn thấy ngọn đèn dầu tràn ra ánh sáng nhợt nhạt thấp sáng bóng dáng của Tô Vũ.

Nàng cũng từng ở đây nhìn thấy hắn giết người không chút do dự.

Tần Như Lương cũng nhìn về phía cánh cửa rồi nói: “Tối nay cô đã nhờ Hạ tướng giúp cứu hẳn khỏi bị tra tấn khổ hình. Kế tiếp nên làm gì?”

“Thật ra ta cũng không biết tiếp theo nên làm gì”, Thẩm Nguyệt đưa tay ra, vuốt ve vân gỗ và khóa cửa, nhẹ giọng nói: “Không biết chàng ấy có từng cảm thấy như ta lúc này hay không, không biết nên làm cái gì, chỉ có thể buông bỏ...”

Thẩm Nguyệt dừng lại không bao lâu liền rời đi.

Nàng đi vòng qua cổng nhà Tô Vũ, cũng không đi về phía trước, chỉ đứng trong góc im lặng quan sát một lúc, sau đó mới xoay người nói: “Chúng ta trở về đi”.

Khi nàng trở lại Trì Xuân Uyển thì đã hơn nửa đêm.

Ngọc Nghiên cùng Thôi thị không dám ngủ cho đến khi Thẩm Nguyệt trở về đèn trong phòng vẫn sáng.

Cuối cùng cũng nhìn thấy bóng dáng nàng trở về, Thôi thị lo lắng hỏi: “Sao rồi, công chúa có cách nào cứu được đại nhân không?”

Thẩm Nguyệt lắc đầu, vừa vào phòng đã ngồi yên bên bàn viết.

Nàng ngồi đó hồi lâu, Ngọc Nghiên ở bên cạnh lo lắng nói: “Công chúa, người nghỉ ngơi một chút đi, thân thể người sẽ suy sụp mất...”

Thẩm Nguyệt như không nghe thấy nàng ta nói gì.

Nàng không có thời gian rảnh rỗi để bận tâm đến chính mình, nàng phải vắt hết óc suy nghĩ để tìm ra cách cứu Tô Vũ.

Khi trời hừng sáng, Thẩm Nguyệt bỗng đứng ngẩng đầu lên, nhìn Thôi thị nói: “Nhị nương, bà có biết người đưa tin trước đây của Tô Vũ không? Người đó đã có thể tránh tai mắt của kẻ khác mà đem thư tín đưa đến Nam Cảnh, Dạ Lương, cũng có thể đưa đi Bắc Hạ, nhất định là có cách truyền tin đặc biệt”.

Mặc dù đầu nàng đang rất đau nhưng trong mắt Thâm Nguyệt vẫn lóe lên ánh sáng.

Nhị nương vừa nghe thì tinh thần đã tỉnh táo, liền nói: “Nô tỳ có quen người truyền tin ra khỏi thành cho đại nhân”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1002

Thẩm Nguyệt vừa lấy giấy viết thư vừa cầm bút nhúng mực, nói: “Thừa lúc trời còn chưa sáng mau mời người truyền tin tới đây”.

Thôi thị vội vàng đi làm, Thẩm Nguyệt không ngừng cầm bút trên tay viết một lá thư, cho vào phong bì rồi dùng sáp dán kín lại.

Nhưng nàng nhìn lá thư trên tay, tự lẩm bẩm: “Như vậy không được, có lẽ sẽ không kịp”.

Ngọc Nghiên không biết nàng đang nói cái gì nên chỉ có thể chuẩn bị cho nàng một tách trà ấm.

Sau đó Thẩm Nguyệt lại viết thêm hai bức thư, ánh mắt nàng bình tĩnh và kiên định.

Một trong ba bức thư được gửi cho đại nhân Trịnh Nhân Hậu ở Giang Nam, một bức thư gửi cho Hoắc tướng quân ở Nam Cảnh, bức thư còn lại gửi cho Dạ Lương.

Nếu nàng nhớ không lầm thì khi ở Giang Nam, Trịnh Nhân Hậu rất nghe theo lời của Tô Vũ, cho nên Trịnh Nhân Châu hẳn là người của Tô Vũ.

Giang Nam là mảnh đất màu mỡ, cũng là ranh giới nam bắc của Đại Chu, có vị trí địa lý rất quan trọng, nếu như không cài người của mình ở đó thì sẽ gặp rất nhiều trở ngại.

Tô Vũ hẳn là đã nghĩ đến đi đầu này từ lâu cho nên mới cài một Trịnh Nhân Hậu ở Giang Nam ở vị trí kín đáo. Đợi đến thời điểm tất yếu thì ông ta sẽ chấp chương thành Giang Nam.

Sau khi người truyền tin đến, Thẩm Nguyệt đưa bức thư cho người đó và giải thích cẩn thận rằng ba bức thư này phải được chuyển cho đối phương nhanh nhất có thể, bất kể ngày đêm.

Rất nhanh, người truyền tin đã mang theo thư tín của Thẩm Nguyệt lặng lẽ rời khỏi Tần phủ.

Thẩm Nguyệt ng ỡ cho đến rạng sáng, toàn thân sớm đã lạnh cứng.

Nàng vừa mới đứng dậy thì đã tự lẩm bẫm một câu: “Cho dù thúc ngựa ngày đêm từ đây đến Giang Nam thì ít nhất cũng phải cần sáu bảy ngày...”

Nàng lại tiếp tục tính toán làm thế nào để tranh thủ được thời gian sáu bảy ngày này?

Nhưng vừa dứt lời thì Thẩm Nguyệt đã lập tức đen mặt lại, ngay sau đó đã ngã xuống đất.

Lúc này Ngọc Nghiên đã mệt đến mức th ần ngáp một cái, nhưng vừa thấy Thẩm Nguyệt đột nhiên ngất đi thì sắc mặt của nàng ta đã tái nhợt vì sợ hãi, nàng ta lập tức chạy tới kêu lên: “Công chúa!”

Vào ban đêm, ngục giam ở đại lý tự lạnh như một h ần băng.

Lính gác ngục ở trong lao cảm thấy khổ không nói nổi, chậu than trước mặt vẫn đang cháy không ngừng, lửa đỏ kêu tanh tách, cho dù như vậy thì hai tên lính gác ngục vẫn lạnh run chứ đừng nói đến người đang bị giam trong ngục.

Đại lý tự giam giữ rất ít phạm nhân, nếu đổi lại là ngục giam của hình bộ hoặc kinh triệu doãn thì mỗi khi mùa đông đến đều có rất nhiều phạm nhân chết cồng mỗi ngày.

Hai tên cai ngục cứ thấy Tô Vũ cúi đầu ng ỡ dựa vào tường, vì sợ hấn chết cồng nên bọn chúng đã kiểm tra nhiều lần trong đêm, dù toàn thân hấn lạnh như băng nhưng hấn vẫn còn thở.

Không biết là do lòng tốt hay là do sợ Tô Vũ chết cồng trong ngục thì bọn họ khó có thể hoàn thành công việc cho nên bọn họ liền mang theo một chậu than đến đặt ở lối đi bên cạnh Tô Vũ.

Ngay tờ mờ sáng ngày hôm sau thì bọn họ đã phải chạy qua chạy lại.

Sáng sớm, trong ngục vang lên tiếng khóa sắt, thanh âm vô cùng lạnh lẽo.

Hạ Phóng áo mũ chỉnh tề bước vào ngục giam, từ trên cao nhìn xuống Tô Vũ đang trằn mặ, vết máu loang lổ trên bộ y phục trắng của Tô Vũ được chiếu sáng bởi tia sáng đầu tiên từ ô cửa sổ nhỏ chiếu vào, trông hẳn vô cùng tiều tụy loá mắt.

Hạ Phóng chậm rãi cười nói: “Thế nào, Tô đại nhân, đêm qua ở đại lý tự ta một đêm cảm thấy có thoải mái không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1003

Một lúc lâu sau thì lông mày của Tô Vũ mới nhúc nhích. Khuôn mặt vốn trầm tĩnh tinh xảo như một tác phẩm điêu khắc hoàn mỹ dần dần lấy lại vẻ thản nhiên.

Đôi mắt dài của hắn hơi nheo lại, ánh sáng lọt vào trong mắt hắn, một thứ ánh sáng nhàn nhạt không có độ ấm.

Hắn thậm chí còn không liếc nhìn Hạ Phóng, chỉ lạnh nhạt đáp: “Rất tốt”.

Hạ Phóng có chút tức giận, bật cười đáp lại: “Không hổ là đường đường đại học sĩ, thân trong lao ngục vẫn khí khái ngời ngời! Nhưng cho dù là văn nhân hay võ tướng, đã tới đại lý tự này rồi thì cho dù xương có cứng tới đâu cũng sẽ bị ta nghiền nát!”

Tô Vũ không hề phản ứng.

Hạ Phóng lại nói: “Ta hỏi ngươi lại lần nữa, ngươi có chịu nhận tội hay không? Nếu nhận tội thì còn có thể bớt chịu đau khổ một chút, nếu như không chịu nhận tội thì ta vẫn có biện pháp khiến cho ngươi sống không bằng chết!”

Tô Vũ hỏi: “Tô Vũ có nhận tội hay không thì kết quả có gì khác?”

Hạ Phóng sửng sốt một chút, sau đó cười nói: “Tô đại nhân đúng là hiểu chuyện, chắc là ngươi cũng biết, cho dù nhận tội hay không nhận tội thì kết cục của ngươi vẫn là cái chết. Điểm khác nhau duy nhất chính là nếu như ngươi nhận tội sớm thì sẽ bớt chịu đau khổ, cũng sẽ bớt lãng phí thời gian của ta”.

Tô Vũ không nói nữa, trên môi chỉ còn lại nụ cười nhàn nhạt.

Hạ Phóng bị nụ cười của hắn chọc giận, hắn ta hừ lạnh một tiếng nói: “Ngươi cứ việc ngang ngạnh, ta thật sự muốn nhìn thử xem lát nữa ngươi

còn có thể cười như vậy được hay không!”

Sau đó hắn ta bước ra khỏi ngục giam và ra lệnh cho lính gác lôi Tô Vũ ra khỏi ngục giam rồi trói hắn vào phòng tra tấn.

Đã đến lúc chuẩn bị tra tấn.

Trong phòng tra tấn có roi máu, miếng sắt nung nóng đỏ, móc sắt nhọn để móc vào xương quai xanh,... đủ mọi loại hình cụ khác nhau.

Hạ Phóng ung dung hơ miếng sắt trên đồng lửa rồi nói: “Nếu như không thử tất cả những hình cụ trong phòng này lên người người thì chuyện này ta đến đại lý tự thực sự quá vô nghĩa rồi”. Nói xong hắn ta liền tiện tay giơ miếng sắt nung nóng đỏ lên nói: “Bắt đầu với thứ này đi”.

Hạ Phóng từng bước đi về phía Tô Vũ, giơ miếng sắt nung đỏ trong tay về phía hắn càng lúc càng gần.

Ánh lửa mờ ảo chiếu lên mái tóc và đường cằm của Tô Vũ.

Hắn yên lặng như đang ngủ, khổ hình trước mặt không hề khiến cho hắn biến sắc.

Hạ Phóng chán ghét nhất cái dáng vẻ lãnh đạm bình tĩnh của hắn.

Hạ Phóng đã sắp đặt miếng sắt nung đỏ vào ngục Tô Vũ.

Tuy nhiên, khi miếng sắt vừa chạm đến bên ngoài y phục khiến cho y phục của Tô Vũ cháy xém thì bên ngoài phòng tra tấn đã có người vội vàng đến quát lớn: “Dừng tay!”

Động tác của Hạ Phóng dừng lại một chút, hắn ta xoay đầu nhìn lại thì không ngờ đại lý tự khanh đã vội vã đến đây, trước khi hắn ta có thể đặt miếng sắt nung đỏ lên ngực của Tô Vũ thì đại lý tự khanh đã bước tới trước, nắm lấy thanh sắt đang treo miếng sắt nung đỏ đẩy ra xa khỏi Tô Vũ.

Miếng sắt nung đỏ bị ném trở lại chậu than kêu loảng xoảng một tiếng.

Đại lý tự khanh không nói một lời mà đã mang một chậu nước đến dội vào chậu than. Một ngọn khói đen bốc lên, lửa trong chậu than liền tắt đi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1004

Hạ Phóng biến sắc, hắn ta lạnh lùng nói: “Tù đại nhân tới nơi này làm gì? Còn cản trở ta làm công vụ?”

Đại lý tự khanh quay đầu nhìn Hạ Phóng nói: “Chẳng lẽ Hạ đại nhân thẩm tra án tử mà không cần bằng chứng xác thực, chỉ muốn nghiêm hình tra tấn, bức người cung khai sao?”

Hạ Phóng cười lạnh nói: “Hắn không chịu nhận tội, ta chỉ có thể khiến cho hắn chịu chút đau khổ mà thôi. Chuyện này mà đại nhân cũng muốn cản trở sao?”

Đại lý tự khanh tỏ ra ngay thẳng nói: “Theo luật pháp của Đại Sở thì quan viên ngũ phẩm trong triều khi bị vướng vào án kiện không rõ ràng thì không được dùng khổ hình! Nếu Hạ đại nhân ngay cả chuyện này cũng không biết thì sao có thể đến đại lý tự làm thiếu khanh được chứ?”

Hạ Phóng nói: “Tù đại nhân, hiện giờ ta là quan thẩm tra chính của vụ án đại học sĩ phản quốc thông đồng với bên ngoài, Tù đại nhân nếu thức thời thì nên đứng gọn sang một bên, đừng cản trở ta làm việc theo phép”.

“Nếu làm việc theo thông lệ mà Hạ đại nhân nói là bất chấp luật lệ quốc pháp Đại Sở, bị đày ra ngoài, e là sẽ bị người đời cười chê!”

Đại Lý Tự Khanh chắn trước mặt Hạ Phóng, lòng đầy căm phẫn, quyết không nể nang.

Cục diện nhất thời biến thành giằng co, Hạ Phóng tức giận đến mức biểu cảm có phần dữ tợn: “Ta khuyên Tù đại nhân một câu, nếu thức thời thì tốt nhất hãy tránh đường ngay!”

Đại Lý Tự Khanh đáp: “Hạ đại nhân giữ chức Thiếu Khanh, mà bản quan mới là Đại Lý Tự Khanh, quan phẩm đứng trên Hạ đại nhân! Sao thế, Hạ đại nhân định dĩ hạ phạm thượng ư? Tuy rằng vụ án này do Hạ đại nhân thẩm tra, nhưng Đại Lý Tự vẫn nằm trong phạm vi quản hạt của bản quan,

sao ta có thể trơ mắt nhìn Hạ đại nhân vi phạm quốc pháp, rối loạn kỉ cương! Thứ cho bản quan không thể ngồi yên chẳng ngó ngang được!”

Hạ Phóng quát: “Ta phụng mệnh hoàng thượng thẩm tra xử lý vụ án đại học sĩ, Từ đại nhân đáng lẽ nên hiểu hoàng thượng có ý gì!”

“Nếu Hạ đại nhân có đầy đủ chứng cứ, tội danh của đại học sĩ xác đáng, Hạ đại nhân muốn dùng hình thế nào, bản quan cũng không có lời gì để nói”, Đại Lý Tự Khanh nói.

“Nếu sự việc hôm nay đồn ra ngoài, chỉ khiến người trong thiên hạ nói rằng người xử ép đại học sĩ để ép hãn khai. Hãn là thầy dạy của các hoàng tử và công chúa, lại còn là tấm gương cho các quan văn và học giả Đại Sở noi theo, Hạ đại nhân làm như thế, e rằng chỉ khiến các sĩ tử khổ cực học hành trong thiên hạ thấy ngượng lòng! Hiện giờ lòng dân chẳng còn như xưa, học sĩ không tiến cung, nhân tài trong triều đình lác đác tiêu đi ầu, Hạ đại nhân có gánh nổi trách nhiệm này không?”

Đại Lý Tự Khanh trước nay là người ngoan cố cứng đầu, năm lần bảy lượt ngăn cản Hạ Phóng dùng hình, Hạ Phóng tức không chịu nổi.

Hôm nay hãn ta muốn tiếp tục dùng hình với Tô Vũ, e là không được nữa.

Sau cùng Hạ Phóng đành từ bỏ, chỉ nói với Đại Lý Tự Khanh: “Từ đại nhân, người chớ quên, chúng ta là người làm việc cho hoàng thượng. Ông bảo vệ hãn ta như thế, đừng để hoàng thượng cảm thấy ông có suy nghĩ dối gian”.

Đại Lý Tự Khanh nghiêm nghị đáp: “Chính vì làm việc cho hoàng thượng, bản quan mới phải tuân theo luật pháp Đại Sở, làm việc có lý lẽ có chứng cứ, có quy tắc có kỷ luật. Nếu không, bất kỳ kẻ nào cũng có thể vì tình riêng mà bất chấp công minh, thế thì kỷ cương của triều đình Đại Sở còn ra thế thống gì nữa? Hạ đại nhân nếu cố chấp muốn dùng hình, lần sau cứ lấy chứng cứ ra, tội danh của đại học sĩ đã chắc chắn, bản quan cũng không có gì để nói, tuyệt đối không ngăn cản”.

Hạ Phóng trợn mắt với Đại Lý Tự Khanh, nổi giận ùng ùng phất áo rời đi.

Đại Lý Tự Khanh ngẫm nghĩ trong thoáng chốc rồi quay người, nhanh chóng ra khỏi phòng thăm vấn, gọi Hạ Phóng trước khi hắn ta ra khỏi đại lao: “Hạ đại nhân xin hãy dừng bước”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1005

Hạ Phóng quay người, mặt mày xám xịt: “Từ đại nhân còn đi đâu gì chỉ giáo?”

Đại Lý Tự Khanh bước lên phía trước: “Ta nghĩ có lẽ Hạ đại nhân hiểu nhầm gì đó, bản quan tuyệt đối không hề hai lòng với hoàng thượng. Nếu nói ai đó có suy nghĩ khác, cũng chưa đến lượt bản quan”.

Hạ Phóng nghe ra được ý ngoài lời của ông ta: “Sao hả, chẳng lẽ Từ đại nhân còn được kẻ nào sai sử chắc?”

Đại Lý Tự Khanh đáp: “Đâu thể bị ai sai sử được, chẳng qua là được người ta nhờ vả”.

“Được người ta nhờ vả?”, Hạ Phóng hỏi.

“Hạ đại nhân là con trai của Hạ thừa tướng, bản quan và thừa tướng cũng coi như cùng nhau làm quan nhiều năm. Hạ thừa tướng lao tâm khổ tứ, mong Hạ đại nhân có thể hiểu”.

Mặt mũi Hạ Phóng lại được thể biến sắc.

Không ngờ người âm thầm sai sử lại là Hạ thừa tướng.

Từ sau khi bị đuổi ra khỏi Hạ phủ, hắn ta và Hạ thừa tướng không còn qua lại nữa, nhưng suy cho cùng vẫn là cha con, hắn ta cũng muốn một ngày nào đó có thể đường đường chính chính quay về Hạ phủ.

Trong tri ều, Hạ Phóng cũng niệm tình Hạ thừa tướng là cha của mình nên chưa từng đối đầu cùng ông ta, nhưng bây giờ Hạ thừa tướng muốn đối đầu với hắn ta sao?

Hạ Phóng cười khẩy: “Lao tâm khổ tứ?”

Đại Lý Tự Khanh đáp: “Hạ đại nhân không nghĩ cho Hạ thừa tướng tuổi cao sức yếu thì cũng nên nghĩ cho tương lai của bản thân. Ta biết Hạ đại nhân làm việc cho hoàng thượng, nhưng nếu quá ngang ngược, không biết dè chừng, lần trước là đối phó với Tần tướng quân, lần này đối phó với đại học sĩ, Hạ đại nhân nhọc công như vậy, nhưng sau cùng người phải gánh tội, người khiến dân chúng oán hận vẫn là bản thân Hạ đại nhân”.

Hạ Phóng sững người.

Suy cho cùng hẳn ta vẫn không thể dày dạn kinh nghiệm bằng những cựu thần làm quan nhiều năm như Đại Lý Tự Khanh.

Đại Lý Tự Khanh lại nói: “Lấy ví dụ vụ án Tần tướng quân, hoàng thượng không sai, người sai mãi mãi là quần thần. Ngày sau nếu dân chúng bên ngoài oán thán chỉ trích, nói rằng Hạ đại nhân thủ đoạn tàn độc, hãm hại trung thần, người thử nói xem hoàng thượng sẽ thế nào? Đã có một vị Tần tướng quân làm tấm gương rỗi, ta nghĩ ắt hẳn trong lòng Hạ đại nhân cũng sẽ hiểu”.

Một câu của Đại Lý Tự Khanh như đánh thức người trong cơn mê, tất nhiên Hạ Phóng hiểu ngay.

Một khi đến lúc ấy, hẳn ta không thể nói rằng hoàng thượng yêu cầu mình làm như vậy, hẳn ta chỉ có thể tự gánh vác. Mà hoàng thượng cũng sẽ từ bỏ hẳn ta như đã làm với Tần Như Lương.

Trước kia Hạ Phóng chưa từng nghĩ đến đi đâu này, mà bây giờ được Đại Lý Tự Khanh nhắc nhở, hẳn ta không thể không nghĩ.

Hạ Phóng vốn định đợi khi rời khỏi Đại Lý Tự thì sẽ tới trước mặt hoàng thượng tố giác Đại Lý Tự Khanh, nhưng bây giờ nhìn lại, xem ra không nên làm như thế.

Như thế sẽ liên lụy tới Hạ thừa tướng ở phía sau. Hạ gia là bốn tộc của hẳn ta, Hạ thừa tướng liên đới tới chuyện này cũng chỉ gây hại chứ không có lợi gì với hẳn ta.

Hạ thừa tướng tạm thời vẫn là thừa tướng trong triều, nếu ông ta gục ngã, Hạ Phóng cũng rơi vào tình cảnh cô độc không phe không cánh, sau này hẳn ta chỉ có thể hoàn toàn quy thuận bên cạnh hoàng thượng. Khi còn dùng được thì hoàng thượng sẽ dùng hẳn ta, khi không còn dùng được sẽ giơ chân đá hẳn ta đi, như đã làm với Tần Như Lương.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1006

Đại Lý Tự Khanh đút hai tay vào ống tay áo, đứng trước cửa đại lao trông theo Hạ Phóng rời đi còn nói với sau lưng: “Hạ đại nhân là người sáng suốt, lẽ ra phải chừa lại đường lui cho mình chứ”.

Nhìn bóng dáng Hạ Phóng chẳng bao lâu sau đã đi xa rồi, Đại Lý Tự Khanh hoàn hồn, không khỏi thở dài. Lời này nói tới tận tâm can của Hạ Phóng rồi, kế này của công chúa thật cao minh.

Không chỉ có thể hóa giải mối nguy khi Hạ Phóng đi tố giác, còn ly gián quan hệ thân tín giữa hắn ta và hoàng thượng.

Sau này ắt hẳn Hạ Phóng làm gì cũng không thể ngông cuồng như vậy nữa, phạm chuyện gì cũng biết chừa đường lui cho bản thân.

Đại Lý Tự Khanh lại quay trở về, trông thấy Tô Vũ bị nhốt lại vào nhà lao, y phục trắng muốt trên người đã nhuốm máu. Trong ấn tượng của ông ta, hiếm khi nào thấy hắn nhếch nhác đến vậy.

Nhưng đến nước này rồi, họ cũng rất bất lực, cũng chỉ giúp được đến đây thôi.

Tô Vũ vẫn còn tỉnh táo, trong lúc thở hắt ra, không kiềm nén được, để lọt ra vài tiếng ho đầy kìm nén, cách một cánh cửa đại lao nói vọng ra: “Ban này đa tạ đại nhân đã hào sảng cứu giúp”.

Đại Lý Tự Khanh đáp: “Tô đại nhân không cần khách sáo, ta cũng chỉ lấy quy định ra nói chuyện thôi”.

Lọn tóc mai rũ xuống bên má che khuất góc nghiêng của Tô Vũ, chừa lại chiếc cằm và đôi môi mỏng, dưới ánh sáng hắt vào từ bên ngoài cửa sổ, trông hắn rất nhợt nhạt.

Tô Vũ khẽ nói: “Nhưng làm như vậy, đại nhân đã vì Tô mỗ mà đắc tội với hoàng thượng, mất nhiều hơn được”.

Đúng là mất nhiều hơn được, dám cự th ần kia làm sao dám mạo hiểm.

Đại Lý Tự Khanh cũng nhỏ giọng đáp lời: “Quả thực không dám giấu, ta được Hạ thừa tướng và công chúa nhờ vả. Công chúa lo rằng Tô đại nhân ở trong nhà lao không chịu nổi khổ hình mới tìm tới chỗ ta. Có Hạ thừa tướng tham gia vào, lại có lời nói của công chúa chỉ điểm, Hạ Phóng sẽ không nói chuyện này tới chỗ hoàng thượng đâu”.

Tô Vũ cup đôi mắt hẹp dài, khóe miệng khẽ nhếch lên. Th ần sắc trên gương mặt tái nhợt của hắn giống một vốc tuyết trên đỉnh núi, tuy bớt đi vài phần ấm áp ôn hòa, nhưng lại lóe ra hào quang sáng láng, tôn lên vẻ đẹp phong hoa thanh nhã.

Hắn ngả đầu vào tường, thoáng nhếch cằm, ánh mắt lẫn cùng nét cười: “Vây sao, thế thì tốt quá”.

Đại Lý Tự Khanh biết tính tình Tô Vũ lãnh đạm, bây giờ hắn ng ồi trong phòng giam, tình thế ngàn cân treo sợi tóc, vậy mà vẫn mỉm cười được.

Ông ta có lẽ không hiểu được suy nghĩ của Tô Vũ, không hiểu cảm giác vui vẻ trong lòng hắn lúc này.

Hắn đột nhiên nhớ lại khi dạy Thẩm Nguyệt tập đi h ồi nhỏ, nàng chập chững bước đi theo hắn. Giờ đây, Thẩm Nguyệt vì hắn mà nhúng tay vào tri ều chính, dường như hắn có thể nhìn thấy nàng và dáng vẻ lão đảo lúc nhỏ.

Tuy rất chật vật, nhưng nàng luôn cố gắng tiến về phía trước.

Đại Lý Tự Khanh không hiểu Tô Vũ, nhưng hắn rất hiểu ông ta, càng hiểu dám cự th ần này sợ bị liên lụy, nếu không phải có người nhờ họ ra mặt, e rằng họ sẽ không bao giờ chủ động làm vậy, càng không thể nào đắc tội với hoàng thượng chỉ để giúp hắn giảm bớt khổ hình vào lúc này.

Vì tưởng rằng câu nói ban nãy của Tô Vũ chỉ là buột miệng khách sáo, Đại Lý Tự Khanh tiện đà kể lại hết toàn bộ sự việc. Được biết Thẩm Nguyệt đã ra tay, kết quả này khiến hắn vừa ý vô cùng.

“Đa tạ đại nhân đã có lời, Tô mỗ cảm kích khôn nguôi”.

Đại lý tự khanh khoát tay nói: “Đây là tất cả những gì mà ta có thể làm, không đáng nhắc đến, Tô đại nhân vẫn nên tự giải quyết cho tốt đi. Nếu như có cách nào có thể cứu được Tô đại nhân hoặc có chuyện gì cần nhắc với công chúa thì ta có thể chuyên lời”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1007

Tô Vũ lắc đầu, nụ cười trên môi vẫn chưa phai nhạt, hấn cúi đầu thản nhiên vuốt tay áo rồi nói: “Không, ta không muốn quấy rầy suy nghĩ của nàng”.

Nếu như không thể cứu được hấn thì A Nguyệt dựa vào đâu để chủ trì Đại Sở trong tương lai chứ?

Hấn tin tưởng rằng nàng chắc chắn có thể làm được.

Ngay sau đó Hạ Phóng đã phái người trở lại canh giữ đại lao một cách nghiêm ngặt. Đại lý tự khanh cũng bất lực, chỉ nói thêm vài câu với Tô Vũ, sợ Hạ Phóng nghe được chuyện gì đó cho nên nhanh chóng rời khỏi đại lao.

Trong Trì Xuân Uyển, Thẩm Nguyệt vẫn còn mê man, Thôi thị đã vội vàng đi mời đại phu, Ngọc Nghiên không còn cách nào khác, lại đi gọi Tần Như Lương tới.

Kể từ ngày hôm qua khi biết Tô Vũ đã gặp chuyện không may, Thẩm Nguyệt đã không dừng một giây nào để nghỉ ngơi, thậm chí còn không ăn không ngủ.

Người khác có khuyên bảo thế nào thì nàng cũng không nghe, nàng vừa trải qua một trận thập tử nhất sinh, sao có thể tiếp tục để bản thân gặp áp lực được nữa?

Thế mà nàng vẫn vì Tô Vũ mà tự gây sức ép lên bản thân.

Suy nghĩ nặng nề đến hừng đông liền hôn mê bất tỉnh.

Tần Như Lương là một đại nam nhân, sao có thể kè bên chăm sóc cho Thẩm Nguyệt được, cho dù hấn có đến thì cũng chỉ biết luống cuống tay chân.

Nhìn thấy sắc mặt của Thẩm Nguyệt cực kì kém, Tần Như Lương rất tức giận, lạnh lùng nói với Ngọc Nghiên: “Sao nàng ấy lại ngất xỉu? Người là nha hoàn bên cạnh nàng, cho dù nàng đang ngủ hay hôn mê thì người đều phải lưu tâm chăm sóc chứ!”

Ngọc Nghiên rơm rớm nước mắt nói: “Nô tỳ tất nhiên đã cố hết sức lưu tâm chăm sóc, cả đêm không dám chợp mắt”.

“Nàng ấy đã ngủ từ lúc nào?”

Ngọc Nghiên mím môi nói: “Không biết ngất đi có tính là đang ngủ không...”

Tần Như Lương sửng sốt, sắc mặt lạnh lùng: “Nàng cả đêm không ngủ?”

Ngọc Nghiên lại bắt đầu khóc: “Công chúa ngã bên bàn viết hồi lâu, nô tỳ có khuyên thế nào thì công chúa cũng không nghe, cho đến rạng sáng công chúa vừa đứng dậy đã ngất xỉu...”

Tần Như Lương ngồi bên giường Thẩm Nguyệt, nếu Thẩm Nguyệt tỉnh lại vào lúc này thì hẳn ta nhất định sẽ tức giận đến mức chỉ vào mũi của nàng và mắng.

Nhưng sau khi nhìn thấy gương mặt gầy yếu của nàng thì hẳn ta lại đưa tay lên vuốt ve một lúc, càng cảm thấy lạnh lẽo thì hẳn ta càng đau lòng.

Tần Như Lương phát hiện toàn thân nàng đều lạnh như băng, tay chân mền nhũn những lạnh lẽo đến đáng sợ.

Tần Như Lương nhíu mày nói: “Sao nàng lại lạnh như vậy?”

Hắn ta vội vàng đưa Thẩm Nguyệt ra khỏi chiếc giường cũng lạnh không kém, đặt một lòng bàn tay lên lưng nàng rồi truyềchân khí vào người nàng, sau đó còn dặn dò Ngọc Nghiên: “Đi mang thêm lò sưởi tới đây, nàng ấy đang rất lạnh, nhiệt độ trong phòng phải đủ ấm áp mới được”.

Ngọc Nghiên cảm thấy có người dặn dò mình làm việc còn tốt hơn là hoang mang lo sợ trong bất lực, ngay lập tức vội vàng chạy ra ngoài mang lò sưởi vào.

Khi nàng ta quay lại thì nàng ta nhìn thấy Tần Như Lương đang ôm Thẩm Nguyệt trong tay, xoa xoa tay và làm ấm chân cho nàng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1008

Tần Như Lương trầm giọng nói: “Thẩm Nguyệt, nàng là một tảng băng sao? Nếu như nàng là băng thì ta sẽ làm nàng tan chảy, nàng cũng nên tự giác sưởi ấm cho mình đi!”

Thẩm Nguyệt dường như có phản ứng, trong chốc lát lại giống như đang ngủ. Đôi môi khô héo nàng khẽ hé ra như đang nói đi đâu gì đó, hai hàng lông mày nhíu lại thật chặt.

Tần Như Lương cúi đầu xuống tập trung lắng nghe một lúc lâu nhưng chỉ nghe được vài câu, cũng không hiểu nàng đang nói cái gì.

Tần Như Lương nhìn Ngọc Nghiên hỏi: “Cái gì Giang Nam, cái gì sáu bảy ngày? Người có biết nàng ấy đang nói cái gì không?”

Ngọc Nghiên nhe răng nói: “Nô tỳ cũng không biết. Nô tỳ chỉ biết đêm qua công chúa đã thức suốt đêm để viết thư gửi đi. Có vẻ như một trong số nhưng bức thư đó đã được gửi đến Giang Nam. Nhưng công chúa cứ nói là đã quá muộn, phải mất sáu bảy ngày mới đến Giang Nam, cuối cùng thì ngã xuống...”

Tần Như Lương mím môi, không nói gì.

Một tay hắn nắm lấy hai tay Thẩm Nguyệt đặt vào trong lòng mình để hấp thụ hơi ấm từ lồng ngực hắn ta, tay kia hắn ta lại vuốt tóc Thẩm Nguyệt, giúp nàng nằm tựa vào lồng ngực của mình rồi chậm rãi ôm chặt nàng.

Hắn muốn dùng hết sức truyền nhiệt độ cơ thể của mình cho nàng càng nhiều càng tốt để sưởi ấm cho nàng.

Lúc này hắn lại phát hiện không biết nữ nhân này đã trở nên gầy yếu như vậy từ lúc nào.

Một lúc sau thì cơ thể của Thẩm Nguyệt đã không còn lạnh băng, cũng không còn run rẩy yếu ớt nữa.

Nàng cũng không còn lấm bầm trong miệng, ngoan ngoãn dựa vào vòng tay của Tần Như Lương, như yên lặng chìm vào giấc ngủ.

Nàng nhắm mắt lại, nước da trắng như sứ, mái tóc đen chảy dài trên cánh tay của Tần Như Lương.

Tần Như Lương thì cầm lên tóc nàng, nàng hiếm khi yên phận như thế này khi đứng trước mặt hắn ta.

Tần Như Lương nhón lấy góc chăn, nhẹ nhàng đắp lên người nàng, giống như đang đỡ một đứa trẻ chìm vào giấc ngủ vậy, cực kỳ dịu dàng và kiên nhẫn.

Khi Thôi thị dẫn theo cô nương từng bắt mạch và chữa trị cho Thẩm Nguyệt vội vàng quay về, trông thấy cảnh này mà tròn tròn mắt.

Suy nghĩ của Thôi thị có chút mông lung, bà ta không muốn quấy rầy Thẩm Nguyệt, nhưng lại cảm thấy Tần Như Lương ôm nàng như vậy rất không phù hợp, cho dù Tần Như Lương cũng chỉ muốn tốt cho Thẩm Nguyệt.

Tần Như Lương ra hiệu cho họ đừng nói gì để tránh làm người trong vòng tay của hắn ta giật mình. Hắn ta vẫy vẫy tay với nữ đại phu, ý bảo nàng ta tiến lên phía trước, cứ giữ nguyên tư thế này mà bắt mạch cho Thẩm Nguyệt.

Cô nương bắt mạch một lúc, đặt tay nàng xuống, đứng dậy, ra khỏi phòng nói chuyện.

Ngọc Nghiên và Thôi thị đi theo.

Cô nương nói: “Cơ thể của công chúa vẫn còn rất yếu, không thể chịu nổi mệt mỏi quá độ. Hiện giờ không sao, nghỉ ngơi một thời gian là có thể

tỉnh lại, nhưng nếu về sau vẫn còn tái diễn, chưa biết chừng sẽ để lại di chứng”.

Ngọc Nghiên và Thôi thị thở phào nhẹ nhõm.

Cô nương kia lại nói: “Tạm thời là như vậy đi, khả năng tự phục hồi của công chúa không tốt lắm, đề phòng hơi lạnh xâm nhập, có ai đó ủ ấm cho công chúa là được. Hai người ai cùng ta đi bốc thuốc sắc thuốc?”

Thôi thị đáp: “Ngọc Nghiên, người đi đi, ta ở đây canh chừng”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1009

Đế Ngọc Nghiên canh chừng sẽ giúp T`ân Như Lương và Thâm Nguyệt ở riêng với nhau, Thôi thị vẫn không yên tâm.

Thôi thị cũng lo sốt vó, vừa phải lo lắng an nguy cho đại nhân nhà mình, vừa phải lo lắng cho sức khỏe của công chúa, hiện giờ còn phải lo lắng người đàn ông khác giậu đồ bìm leo, chỉ sợ nhân lúc đại nhân nhà mình không có ở đây, người ta sẽ cướp mất công chúa.

Nếu như thế chẳng phải đại nhân và công chúa không còn hạnh phúc cả đời nữa sao.

Thôi thị canh chừng trong phòng rất cẩn thận, may mà T`ân Như Lương chỉ ôm Thâm Nguyệt, không làm ra bất kỳ chuyện gì quá phận.

Khi Thâm Nguyệt mơ màng mở mắt ra, nàng còn tưởng mình đang nằm mơ, không biết bản thân ở nơi nào.

Nàng khàn giọng, l`ần b`ần gọi tên Tô Vũ.

T`ân Như Lương nói: “Ta không phải Tô Vũ, ta là T`ân Như Lương”.

Thâm Nguyệt khẽ thở dài một tiếng: “Ta mơ thấy chàng ấy”.

“Cô nhớ nhung trong lòng, suy nghĩ trong đầu, chỗ nào cũng toàn là hắn, tất nhiên nằm mơ cũng chỉ mơ thấy hắn”.

“Nhưng trong mơ chàng ấy không hề ốm”, Thâm Nguyệt khẽ đáp: “Ta trông thấy trên bộ y phục trắng của chàng ấy toàn là máu”.

T`ân Như Lương siết chặt Thâm Nguyệt: “Cô muốn tới Hạ phủ, đêm qua đã đi rồi, Hạ thừa tướng cũng đ`ồng ý với cô rồi, chắc hẳn hẳn ta sẽ không có vấn đề gì đâu. Trước khi kết quả thăm tra được đưa ra, hẳn ta sẽ không chết đâu”.

“Ta sợ hoàng đế muốn Hạ Phóng thẩm tra và kết án thật nhanh”.

“Đừng nghĩ nữa, trước hết cứ chăm sóc tốt cho bản thân cô đã”.

Thuốc đã sắc xong, Tầٰn Như Lương bưng tới cho Thẩm Nguyệt uống, nàng đòi xuống đất thay y phục nhưng bị Tầٰn Như Lương ấn lên giường.

Tầٰn Như Lương chăm chú nhìn vào đôi mắt nàng: “Sáng nay có ta ở đây, cô đừng hòng đi đâu hết, chỉ có thể ở trên giường ngủ nghỉ thôi”.

Thẩm Nguyệt giấٰy giụa, Tầٰn Như Lương bèn quấٰn nàng như cái kén. Nàng không đấu nổi hắٰn ta: “Nhưng sự việc vẫn chưa kết thúc”.

“Cô có việc gì muốn làm, ta sẽ làm thay cô, có đi ầٰu gì muốn nghe ngóng, ta sẽ nghe ngóng thay cô. Hiện giờ cô chỉ có thể đi ngủ, nếu cô không chịu ngủ, ta sẽ đánh ngắٰt cô ép cô đi ngủ. Cô tự lựa chọn đi”.

Giằٰng co mắt một lúc, sau cùng Thẩm Nguyệt đành thỏa hiệp: “Vậٰy người nghe ngóng giúp ta xem động tĩnh của Hạ Phóng hôm nay thế nào, Tô Vũ có phải chịu khổ không”.

“Được, đợi cô tỉnh lại, ta sẽ nói cho cô biết”.

Tầٰn Như Lương rời khỏi Trì Xuân Uyểٰn một lát lập tức bắt tay cắt cử người đi nghe ngóng, bởi vì bản thân hắٰn ta xuất đầٰi lộ diện quá nổi bật.

Hắٰn ta lại quay về Trì Xuân Uyểٰn, thấy Thẩm Nguyệt đã nhắm mắt thì không đi đâu nữa, chỉ ở lại trong phòng nàng, lặٰng lặٰng trông chừng.

Hắٰn ta ng ầٰi trước bàn, lật những cuốn sách mà nàng từng xem, ánh mắt và suy nghĩ dừng lại trên một trang nào đó của binh thư, nhớ về khung cảnh khi nàng thảo luận cùng hắٰn ta về nội dung trong sách.

Vì chút lơ đễnh mà ngắٰn ngờ.

Hóa ra năm tháng bình yên, đơn giản là thế.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1010

Trên bếp lò nhỏ, một bên sắc thuốc, một bên hầm cháo. T`ân Như Lương tiếp nhận công việc, hóa ra hẳn ta cũng đủ kiên nhẫn hầm cháo đến khi nhừ và sánh.

Đợi Thâm Nguyệt tỉnh lại, nàng có thể dùng ngay bất cứ lúc nào.

Sau đó người đi nghe ngóng trở về, T`ân Như Lương bước ra vườn, chấp tay sau lưng lắng nghe kết quả.

Về sau hẳn ta lại gọi quản gia tới, đưa hết đồ dùng hằng ngày và y phục ở chủ viện tới Trì Xuân Uyển.

Ngọc Nghiên chỉ biết trợn tròn mắt: “Phò mã gia... định sống hẳn ở đây sao?”

T`ân Như Lương đáp: “Chứ không thì sao? Các người không thể chăm sóc cho nàng ấy, sau này ta sẽ đích thân trông chừng”.

Thôi thị biến sắc: “Như thế e là không thỏa đáng lắm đâu”.

T`ân Như Lương liếc mắt nhìn nàng: “Có gì mà không thỏa đáng? Lẽ nào người còn trông chờ tên Tô Vũ kia tới chăm sóc nàng ấy vào lúc này? Hay là người muốn thấy nàng ấy ngất đi thêm vài lần như hôm nay?”

Bất kể trong lòng nàng nghĩ đến ai, T`ân Như Lương cũng không thể trơ mắt nhìn nàng yếu ớt như thế này mãi được.

Thôi thị đáp: “Lần này là do nô tì chăm sóc công chúa không chu đáo, lần sau nô tì nhất định sẽ cẩn trọng hơn. Huống hồ tiều viện này vốn nhỏ, e là không có phòng trống cho phò mã gia vào ở”.

Ngọc Nghiên không có ý kiến gì, bao gồm cả quan gia và đám hạ nhân không nhiều nhận gì trong phủ, không ai có ý kiến.

Viện tử tuy nhỏ, nhưng chỉ cần Thẩm Nguyệt và Tần Như Lương sống chung với nhau, không biết họ sẽ vui đến mức nào!

Tần Như Lương đảo mắt nhìn Trì Xuân Uyển: “Không phải có ba căn phòng sao, phòng còn thừa dọn ra đi, hôm nay ta sẽ chuyển vào”.

Tần Như Lương nói chắc như đinh đóng cột, sau đó quản gia dẫn người tới thu dọn.

Thôi thị thở dài bất đắc dĩ, sau này bà ta luôn luôn phải chú ý, không được phép lơ là buông lỏng dù chỉ một khắc.

Thẩm Nguyệt chỉ ngủ hết nửa buổi sáng, Tần Như Lương múc từng thìa cháo được hầm vài canh giờ tới tận miệng nàng: “Ăn hết bát cháo này, lát nữa còn phải uống thuốc, cô cảm thấy thế nào rồi?”

Thế nhưng Thẩm Nguyệt lại hỏi: “Người nghe ngóng đến đâu rồi?”

Tần Như Lương khựng lại: “Người yên tâm, sáng sớm nay khi Hạ Phóng tới Đại Lý Tự thì Đại Lý Tự Khanh cũng tới. Chắc hẳn Hạ Phóng không lợi dụng được đi đâu gì, hẳn ta tức tối bỏ đi. Hạ thừa tướng nói, Hạ Phóng không thể làm gì được Tô Vũ”.

Điều này cũng chỉ có thể giúp nàng thả lỏng trong chốc lát, vẫn chưa đủ để nàng yên tâm.

Thẩm Nguyệt đáp: “Đây không phải kế sách lâu dài, không duy trì nổi bao lâu. Hoàng đế sợ đêm dài lắm mộng nhất định sẽ gấp rút định tội chàng ấy, cho dù không có chứng cứ thì cũng phải ngụy tạo ra chứng cứ. Ta không thể để chúng đạt được mục đích”.

Tần Như Lương hỏi: “Nghe nói đêm qua cô đã gửi thư ra ngoài, nghĩ được cách gì rồi sao?”

“Dù gì thì cũng phải gửi tới Giang Nam”, Thẩm Nguyệt dần dần có tinh thần hơn: “Từ Giang Nam tới thượng kinh, cho dù chạy suốt ngày đêm không nghỉ cũng mất bảy tám ngày, lỡ như trên đường gặp chuyện gì

trễ nãi thì mười ngày nửa tháng cũng không phải nói quá, đến lúc đó còn kịp không?”

Tần Như Lương mím môi.

Thẩm Nguyệt đỡ trán, ngẫm nghĩ hồi lâu rồi lầm bầm: “Ta nhất định phải kéo dài thời gian, không thể để chúng định tội cho Tô Vũ trước... Sáu bảy ngày, hoặc hơn mười ngày...”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1011

Nàng khựng lại, ánh mắt lóe lên vẻ độc ác: “Hạ Phóng là quan chủ thẩm chính, ta không thể làm gì được hoàng đế, hẳn rằng vẫn có thể làm gì được hắn...”

Lời này vừa thốt ra, Thẩm Nguyệt đột nhiên như bưng tỉnh.

Nàng ngẩng đầu nhìn Tần Như Lương: “Thuốc đâu, đưa ta uống, ta còn có việc phải ra ngoài”.

“Cô định đi đối phó với Hạ Phóng?”, Tần Như Lương hỏi: “Tối qua cô vừa đồng ý với thừa tướng, bây giờ lại hối hận, lỡ như thừa tướng cũng hối hận thì sao?”

Thẩm Nguyệt tỏ ra tàn nhẫn: “Hạ Phóng là quan chủ thẩm, nếu bản thân hắn ta gặp vấn đề, ốc không lo nổi mình ốc, làm sao còn thời gian quan tâm tới vụ án của Tô Vũ nữa, cũng không còn thời gian ngụy tạo chứng cứ”.

Thẩm Nguyệt phát hiện ra con đường này có thể đi được, nàng lập tức vén chân đứng dậy, không thể chậm trễ thêm một khắc nào nữa: “Ta không đối phó với Hạ Phóng, ta cũng sẽ không lấy mạng hắn ta, ta tìm người đối phó. Chẳng phải Hạ Du căm hận hắn ta lắm sao, để hắn ta đi đối phó với Hạ Phóng, vừa đúng lúc! Chỉ cần tìm được điểm yếu của Hạ Phóng...”

Còn chưa dứt lời, Thẩm Nguyệt nóng lòng chưa kịp đứng vững đã bị Tần Như Lương đẩy cho ngã bệt xuống giường.

Tần Như Lương đến gần nàng: “Thẩm Nguyệt, cô tỉnh táo lại cho ta”.

Thẩm Nguyệt ngược mắt nhìn hắn ta: “Hiện giờ ta rất tỉnh táo”.

“Vậy cô thử nghĩ mà xem, Tô Vũ là người như thế nào, từ tiền triều đi tới ngày hôm nay, có sóng gió gì mà hắn ta chưa từng trải qua. Hắn ta suy nghĩ kín kẽ, kế hoạch chu toàn, khi liên lạc với Bắc Hạ để cứu cô, chẳng lẽ

lại không nghĩ rằng sẽ có ngày hôm nay. Nếu hẳn ta nghĩ đến, tại sao có thể không chuẩn bị chu toàn! Chắc chắn hẳn ta đã chừa lại đường lui, chỉ là cô không biết mà thôi”.

Đây vẫn luôn là suy nghĩ thực sự trong lòng Tần Như Lương, chẳng qua hẳn ta chưa bao giờ nói ra. Thế nhưng hiện giờ, trông thấy Thẩm Nguyệt thế này, cuối cùng hẳn ta cũng phải bộc phát.

Qua hồi lâu, Thẩm Nguyệt mới nói: “Lỡ như lần này chàng ấy thực sự không có cách gì thì sao”.

“Nếu cô muốn cứu hẳn ta, muốn làm chút gì đó giúp hẳn ta, ta có thể hiểu được, thế nên ta không hề ngăn cản cô, ta có thể sát cánh bên cô. Nhưng cũng mong cô tự biết lượng sức, tự biết chừng mực!”

Tần Như Lương nói tiếp: “Nàng nhìn lại mình bây giờ xem, không chỉ không thể tự chăm sóc cho bản thân, ngất xỉu mới tỉnh lại liền không thể yên tĩnh một chỗ, giống như vớ được liền cần xé người đó, sớm muộn cũng sẽ làm tổn thương tới mình mà thôi”.

Thẩm Nguyệt cúi đầu, có chút ngơ ngẩn. Sau khi trầm mặc hồi lâu nàng khẽ cười: “Vớ được ai cần người đó, người cảm thấy ta giống như một con chó điên loạn phải không”.

Tần Như Lương không đành lòng nhưng miệng vẫn cứng rắn nói: “Chẳng lẽ không phải sao”.

“Ta đột nhiên nhớ tới lúc trước người từng nói rằng, khi chính quyền Đại Sở mới được thành lập, Tô Vũ vì bảo toàn tính mạng cho ta cũng giống như một con chó điên cần loạn”.

Thẩm Nguyệt cúi đầu, hai mắt có chút ửng đỏ, khàn giọng nói tiếp: “Đừng nói là chó điên, chỉ cần có thể cứu được hẳn, cho dù biến thành sài lang hổ báo, ma quỷ yêu nghiệt ta cũng bằng lòng”.

Một lúc lâu sau, Tần Như Lương mới gật đầu, mím môi đáp: “Thẩm Nguyệt, nàng thẳng r ồi”.

Thẩm Nguyệt lại mỉm cười: “Nhờng r ấ”.

Hắn còn có thể làm gì khác đây? Nếu muốn ngăn cản nàng, có lẽ nàng sẽ càng trở nên điên cuồng hơn.

Chuẩn bị xong thuốc, Tần Như Lương liền bưng lên giao đến tay nàng: “Uống xong thuốc chúng ta ra ngoài”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1012

Thẩm Nguyệt vội vàng đón lấy, bị nóng tới chép miệng liên tục, nàng muốn uống với tốc độ nhanh nhất.

Quay sang thấy Tần Như Lương nhíu chặt mày liền an ủi: “Ta cảm thấy sau khi ăn cháo và uống thuốc thì thân thể đã tốt hơn rất nhiều, vừa ấm áp vừa có sức lực, ra ngoài đi dạo cũng rất tốt cho cơ thể”.

“Ngọc Nghiên, vào thay quần áo cho công chúa”.

Ngọc Nghiên vốn tưởng rằng Thẩm Nguyệt đã mệt nhọc thành dáng vẻ này rồi thì Tần Như Lương thế nào cũng sẽ không cho phép người lại ra ngoài, hiện tại hẳn chủ động yêu cầu thay trang phục, Ngọc Nghiên cũng không nói được gì, chỉ có thể lặng lẽ chuẩn bị.

Theo yêu cầu của Thẩm Nguyệt, Ngọc Nghiên thay cho nàng một bộ váy trang nhã giản dị, bên ngoài phủ một chiếc áo tơ dày màu đen, trâm ngọc trắng khéo léo vén mái tóc xanh thành búi.

Tần Như Lương thấy vậy lại cau mày: “Bộ điều kiện trước mua đâu, sao quay về không thấy nàng cài?”

Thẩm Nguyệt biết trong lòng Tần Như Lương đang không thoải mái nên bới móc kiếm chuyện.

Nàng mỉm cười, quay lại nói với Ngọc Nghiên: “Lấy bộ điều đó đeo lên cho ta”.

Tần Như Lương thấy bộ điều được cài lên mái tóc Thẩm Nguyệt xong mới cảm thấy hài lòng hơn chút, khi rời khỏi sân viện, Ngọc Nghiên sợ Thẩm Nguyệt bị nhiễm lạnh lại nhét một bình nước nóng vào tay nàng.

Ngày thường Thẩm Nguyệt sẽ không dùng thứ này, cũng ghét việc cằn trên tay vương vãi, nàng vừa định đặt xuống thì Tần Như Lương đã

cứng rắn nhét nó trở lại tay nàng, Thẩm Nguyệt nương mày cũng để mặc hấn làm.

Đến hiện tại vẫn chưa có người phát hiện ra toàn bộ mật thám theo dõi xung quanh Tần phủ đều đã bị giết vào đêm qua. Vì vậy Thẩm Nguyệt và Tần Như Lương tự do thoải mái rời phủ, tạm thời vẫn chưa phát giác ra có người bám đuôi theo sau.

Hai người đi dạo phố một lúc như không có chuyện gì xảy ra liề n rẽ hướng đi đến một phủ đệ, nhưng không trực tiếp vào từ cửa chính mà tìm một góc nào đó dừng lại quan sát một lúc.

Tần Như Lương liếc cánh cửa sơn kia, cuối cùng hỏi: “Nàng đến nhà Hạ Phóng làm gì, không phải vẫn muốn vào nhà hấn tìm điếm sơ hở đó chứ?”

Căn nhà này của Hạ Phóng là do hấn dẫn Thẩm Nguyệt tới qua, thực ra hấn không muốn đến chút nào.

“Một lát nữa ước chừng Hạ Phóng không có ở nhà, người nói Tô Vũ sớm đã có chuẩn bị mà ta lại sức nhớ tới hai người thiếp xinh đẹp mà Hạ Phóng dẫn khỏi nhà hấn lúc đầu, có lẽ chính là một trong số đó. Nếu đã muốn gây rắc rối cho Hạ Phóng, có thể ra tay từ hai người thiếp đó trước tiên”.

“Hai mỹ thiếp đó cũng là người của hoàng thượng, nàng tìm bọn họ để tự tiết lộ hành tung à?”

“Không, đó là người của Tô Vũ?”.

Tần Như Lương nghĩ tới điếm này thì sững người, Thẩm Nguyệt lại điề n nhiên như không: “Người của hoàng đế thực sự đã sớm bị Tô Vũ trừ khử, trước đó rất lâu hấn đã tận tay giết chết trước mặt ta, sau đó hấn cử hai người thiếp khác tới tiếp cận Hạ Phóng tất nhiên phải có mục đích của mình”.

Nói không chừng chính là để nắm thóp của Hạ Phóng.

Tần Như Lương hỏi: “Vậy nàng định dụ họ ra ngoài gặp mặt thế nào?”

“Người đi vào dùng mỹ nam kê?”, Thẩm Nguyệt thuận miệng hỏi.

“.....”

“Hay đốt nhà buộc họ phải chạy ra ngoài?”

“Nàng cảm thấy rất thú vị à?”

Thẩm Nguyệt cúi đầu phủi tà váy, xoay người cười như không cười nói: “Quên đi, buổi trưa rồi, chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống ăn chút gì đó trước”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1013

Hai người tìm một tửu lâu gần đó rồi lên phòng riêng.

Khi Tần Như Lương gọi món, Thẩm Nguyệt liền gọi một gã sai vặt tới, cho hắn một chút ngân lượng vụn kêu hắn đi chuyển lời.

Gã sai vặt vui sướng nhận lấy sau đó nhanh như gió chạy khỏi tửu lâu.

Khi gã hầu bàn rời khỏi phòng riêng chuẩn bị thức ăn, Tần Như Lương liền nhìn nàng hỏi: “Trong đầu nàng sớm đã có biện pháp, vừa rồi nói như vậy chỉ là đùa giỡn với ta sao?”

“Ta không thể nói đùa à? Ta chỉ là thấy người vẫn luôn đánh mặt u ám nên muốn người thả lỏng một chút thôi”.

Tần Như Lương cũng không tức giận, chỉ nhướn mày đáp: “Tuy rằng ta không cảm thấy thư thái hơn chút nào nhưng có thể khiến nàng vui vẻ hơn cũng không tệ”.

Chẳng lâu sau gã sai vặt đó đã đi đến trước cửa nhà Hạ Phóng rồi nhờ canh cửa vào truyền lời rằng đại nhân ở tửu lâu dùng bữa, đặc biệt muốn kêu một vị phu nhân tới góp vui cùng.

Gác cửa hoàn toàn tin tưởng lời này: “Đại nhân có vài phu nhân xinh đẹp, ngài ấy có nói cụ thể muốn dẫn theo vị nào không?”

Gã sai vặt kia gãi đầu lúng túng, vị khách sai hắn truyền lời kia cũng không nói cụ thể.

Sau đó hắn liền đáp: “Đại nhân cũng không nói chi tiết, có thể uống rượu là được”.

Thẩm Nguyệt cũng không ngờ tới trong nhà Hạ Phóng đã có thêm vài người phụ nữ từ lúc nào.

May mắn thay gác cửa cũng tương đối lanh trí, nếu đã muốn dẫn người theo tiếp rượu, đương nhiên phải dẫn theo một người phóng khoáng đáng tin cậy nếu không sẽ khiến đại nhân mất mặt, mà họ cũng sẽ bị vạ lây.

Vài thê thiếp mới vào phủ đầu ít nhiều lộ ra sự gò bó, chỉ có hai vị đến sớm nhất và cũng từng trải nhất kia mới có khả năng giành được sự ưu ái của đại nhân.

Hai người thiếp kia nghe được tin muốn tới tửu lâu để phục vụ, liền trao đổi với nhau qua ánh mắt, một người trong số đó chủ động đáp: “Đề ta đi”.

Người thiếp đó thản nhiên, nếu Hạ Phóng không mở tiệc chiêu đãi sao có thể vô duyên vô cớ tới tửu lâu chèn chén. Nàng ta tất nhiên phải đi, hy vọng có thể dò la một vài chuyện ngày thường không được nghe đến.

Thẩm Nguyệt vẫn luôn ngó bên cửa sổ, nàng khẽ vén rèm lên chú ý tới tình hình trước cửa tửu lâu ở tầng dưới.

Sau đó cuối cùng cũng có một chiếc kiệu dừng lại trước cửa, từ bên trong bước xuống một người phụ nữ trang điểm tinh tế, diêm lệ bức người.

Thẩm Nguyệt vẫn nhớ khuôn mặt của hai người thiếp xinh đẹp kia, trong nhà Tô Vũ ngày đó cũng để mắt thêm vài lần.

Nàng cũng thận trọng hơn bình thường vài phần, nếu người phụ nữ bước xuống khỏi kiệu không phải là một trong hai người thiếp đó, nàng cũng sẽ không hấp tấp kêu kẻ hầu bàn mời nàng ta tới phòng riêng, do đó mới thời thời khắc khắc chú ý tới tình hình dưới lầu.

Kết quả tất cả đều như ý nguyện của nàng.

Người đến vừa may là một trong số hai người nàng từng gặp qua ngày đó.

Mỹ thiếp được dẫn vào phòng riêng, sau khi đổi thành nụ cười duyên dáng quen thuộc mới quyến rũ cúi người chào hỏi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1014

“Cô nương không cần khách sáo”.

Người phụ nữ đó vừa tiến vào phòng còn chưa kịp ngẩng đầu nhìn lên, vốn tưởng rằng Hạ Phóng ngồi trong phòng nhưng chẳng ngờ giọng nói của một người phụ nữ xa lạ lại vang lên liên sững sờ, động tác cúi chào cũng khựng lại một nửa.

Nàng ta nâng mắt nhìn tới thì phát hiện trong phòng nào có bóng dáng của Hạ Phóng, mà là một nam một nữ có vẻ quen quen mắt.

Thẩm Nguyệt giải thích: “Chúng ta từng gặp nhau rồi, một lần tại nhà của Tô Vũ hẳn bị bệnh nặng, ta và Tần Như Lương có tới thăm hẳn, người còn nhớ không?”

Người thiệp lập tức phản ứng lại rồi khom lưng chào thật sâu: “Thiếp thân tham kiến công chúa, tham kiến...”

Nghĩ đến đây, nàng ta biết Tần Như Lương hiện tại đã không còn là đại tướng quân nữa, lời đã tới bên môi nhất thời lại không biết nên xưng hô thế nào.

“Không cần đa lễ, đến đây ngồi đi”.

“Thiếp thân sao có thể ngồi cùng bàn với công chúa, thiếp thân đứng đây là được rồi”.

“Tỷ muội các người chịu uất ức ở lại bên cạnh Hạ Phóng, bây giờ Tô Vũ không có ở đây, ta thay hẳn mời người ngồi cũng không quá đáng chút nào”.

Sắc mặt của vị mỹ thiếp hơi thay đổi, nhưng đã nhanh chóng bị nàng ta giấu đi rồi ngượng ngùng cười đáp: “Công chúa, thân phận thiếp thân hèn mọn, không xứng ngồi cùng một chỗ với người, công chúa có việc gì sai

bảo, thiếp thân xin rửa tai lắng nghe, cũng nhất định dốc toàn lực làm theo”.

Nàng ta theo cạnh Hạ Phóng đã được một khoảng thời gian, cũng nắm được tình hình đại khái, ai là địch ai là bạn, cũng tự biết phân biệt rõ ràng.

“Thôi được, hôm nay ta tìm người tới là muốn hỏi người về chuyện của Hạ Phóng, người đã ở bên cạnh hắn lâu như vậy, có phát hiện ra sơ hở nào không?”

Mỹ thiếp đi thẳng vào trọng tâm: “Công chúa muốn biết những việc này để nghĩ cách cứu Tô đại nhân sao?”

“À”, Thẩm Nguyệt đáp một tiếng: “Tô Vũ phái các người tới bên cạnh Hạ Phóng không thể chỉ đơn thuần hần hạ hắn được, lâu như vậy rồi vẫn không phát hiện ra thứ gì sao?”

“Có phải chỉ cần nắm được điểm yếu của Hạ đại nhân liền có khả năng giải cứu Tô đại nhân?”

Thẩm Nguyệt khẽ cau mày, lộ ra vẻ uy nghiêm nhàn nhạt: “Ta hiện tại đang hỏi người”.

Mỹ thiếp giật mình, phát hiện bản thân quan tâm ất loạn, lập tức quỳ xuống đáp: “Thiếp thân lỗ lòi, mong công chúa thứ lỗi, thiếp thân và tỷ muội ở bên cạnh Hạ đại nhân đã lâu, quả thực đã khám phá ra không ít bí mật, nhưng theo kế hoạch của Tô đại nhân, thiếp thân đã giao những bằng chứng đó cho người khác”.

“Giao cho ai?”

Mỹ thiếp chần chừ hồi lâu chậm chạp không đưa ra đáp án.

Thẩm Nguyệt híp mắt hỏi tiếp: “Cũng là Tô Vũ dặn người không được tiết lộ ra ngoài?”

“Xin công chúa bớt giận”.

“Hắn bây giờ đã ngồi trong nhà giam rồi”, giọng nói Thẩm Nguyệt lạnh băng: “Người còn định không nói cho ta biết? Nếu không thể lật đổ Hạ Phóng cũng sẽ không cứu được hắn”.

“Là Hạ công tử nhà thừa tướng”.

Thẩm Nguyệt thở phào nhẹ nhõm ngả người ra sau tựa lưng vào ghế, đột nhiên cười ra tiếng: “Quả nhiên là hắn, sợ rằng đôi mắt khắp kinh thành này, chẳng còn ai có thể ngày đêm mong mỏi Hạ Phóng sớm ngày xuống âm phủ như hắn nữa, vậy hắn định lúc nào hành động?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1015

“Chuyện này thiệp thân cũng không rõ ạ”.

Nếu đợi tới lúc Tô Vũ bị khép tội Hạ Du vẫn trì trệ không ra tay thì cho dù hắn đánh gục Hạ Phóng đi chẳng nữa thì cũng không có tác dụng.

Thẩm Nguyệt nói xa xăm: “Quên đi, người không biết, ta cũng không biết, vậy ta sẽ hành động thay hắn”, ánh mắt nàng rơi thẳng lên người mỹ thiệp: “Hạ Phóng rốt cuộc có những sơ hở nào, người không biết tường tận thì cũng nên biết sơ qua một hai, người nói trước cho ta nghe thử xem”.

“Trao nhận lén lút, tham nhũng, nhận hối lộ cùng quan lại địa phương với số tiền cực lớn”.

“Với quan chức địa phương nào?”

“Giang Nam”.

Thẩm Nguyệt nhướn mày.

Sau khi mỹ thiệp rời đi, Thẩm Nguyệt mới cùng Tần Như Lương tùy ý ăn gì đó.

Tần Như Lương nói: “Giang Nam mà nàng ta nói tới là thủ thành trước kia của Giang Nam sao”.

“Nói chung không sai biệt lắm”, Thẩm Nguyệt đáp: “Nếu gã thủ thành đó không liên lạc với người trong kinh thành thì làm sao lá gan lại lớn như vậy, chỉ là không ngờ tới, kẻ đó lại là Hạ Phóng”.

“Trước khi Hạ Phóng nhậm chức thiếu khanh của Đại Lý Tự từng làm việc tại công bộ, sau khi thủ thành Giang Nam xảy ra chuyện, hắn liền được chuyển đến Đại Lý Tự”, Tần Như Lương nhắc nhở.

“Vậy chẳng trách, hóa ra là lợi dụng chức vụ, đợi khi âm mưu bị bại lộ liền vội vã rời tổ”.

Tuy Thẩm Nguyệt ngoài miệng không nói nhưng trong lòng lại luôn có một loại dự cảm, dường như Tô Vũ sớm đã phát hiện ra một điểm này, hẳn nuôi dưỡng con cá đó chỉ để một đao giết chết khi nó béo tròn.

E rằng không chỉ có Hạ Phóng, nói không chừng dính dáng trong việc này còn có thể lôi ra một loạt quan viên tham ô khác.

Khi họ rời khỏi tửu lâu sắc trời vẫn còn sớm nên Thẩm Nguyệt liền cùng Tần Như Lương tới quán trà nghe thuyết thư một lúc.

Lúc trở về, Thẩm Nguyệt bước vào Trì Xuân Uyển, ngoảnh đầu thấy Tần Như Lương cũng nổi gót đi theo liền hỏi: “Người cũng quay về đi?”

Tần Như Lương đi kèm nhiên đi ngang qua nàng đáp: “Ta đang trở lại sân của mình đó thôi?”

“Đây là sân của ta, người còn mất trí ở chính căn nhà của mình à?”

Tần Như Lương dừng lại trước cửa phòng đã bỏ trống từ lâu, quay đầu nhìn nhặt liếc Thẩm Nguyệt một cái: “Ồ, hôm nay ta mới quyết định chuyển đến đây”.

“Ai cho phép?”, Thẩm Nguyệt nheo mắt hỏi, nghe không ra nóng giận.

“Ta hỏi qua nàng rồi, nàng không nói lời nào, ta liền coi như nàng ngầm đồng ý. Ai kêu nàng vẫn luôn hôn mê không tỉnh, có thể trách ta sao?”

“.....”

Dứt lời Tần Như Lương liền đẩy cửa đi vào phòng, để lại Thẩm Nguyệt một mình đứng trong sân vắng. Nàng cảm thấy người này không ở trong sân vừa lớn vừa thoải mái của mình lại khẳng khẳng muốn cùng nàng chen

chúc trong sân nhỏ vốn chẳng rộng rãi gì này, phỏng chừng đâu bị úng nước?

Quyền ngôn luận tại Đại Sở vẫn luôn được tính là rất tự do.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1016

Tiên sinh thuyết thư tại hàng rượu quán trà hầu hết đều kể về các sự tích nổi danh tại Đại Sở. Một thời gian trước, Thẩm Nguyệt từng trở thành nội dung chính trong các cuộc thảo luận của mọi người, tiếp đó lại biến thành Tô Vũ, hiện tại cũng đến lúc nên thay đổi nhân vật chính rồi.

Sang ngày thứ hai, nội dung câu chuyện trong các tiệm rượu hàng trà có sự thay đổi lớn, họ bàn về quan lại tham ô làm xằng làm bậy trong triều, Đại Lý Tự thiếu khanh hiện tại là Hạ Phóng là kẻ đứng đầu sóng ngọn gió.

Rất nhanh tin tức này đã lan truyền rộng khắp đầu đường cuối ngõ, nói rằng Hạ Phóng là kẻ tham lam vô độ, không chỉ lợi dụng chức quyền để trục lợi mà còn tham ô số tiền rất lớn. Hắn cùng một giuộc với thủ thành Giang Nam trước đó, chuyên môn chiếm đoạt ngân lượng mà triều đình phân bổ tới các địa phương để xây dựng đê điếu.

Giang Nam xây dựng nghìn dặm đê đập để bảo vệ các tàu buôn và hàng hóa trên kênh, đồng thời cũng vì mục đích khơi thông ngập lụt và dẫn nước tưới tiêu khi gặp hạn hán cho dân chúng. Nhưng chẳng ngờ khi trận lụt mùa thu năm nay ập đến, con đập tưởng chừng như vững chãi và không gì có thể phá hủy ấy lại phút chốc bị cuốn trôi như váng đậu.

Ngay khi con đập bị xô đổ nước lũ liền tràn ngập mênh mông, khiến vô số người dân phải trôi giạt khắp nơi thành dân tị nạn, thương vong nhiều vô kể.

Lúc đầu công trình đê đập đó do Công bộ trao quyền xuống dưới, là cựu thủ thành Giang Nam phụ trách xây dựng, bây giờ chuyện này lại được lật lên, dân chúng lại bưng bưng phẫn nộ.

Chính những quan viên tham nhũng không đoái hoài tới tính mạng người dân, chỉ quan tâm đến việc nhét đầy túi mình đã hại chết nhiều người như vậy.

Trong thoáng chốc tiếng oán hận trong kinh thành vang lên liên miên không dứt.

Hạ Phóng dốc lòng vào vụ án của Tô Vũ, vừa đặt chân vào cung dự tảo triều đã có thể cảm nhận được ánh mắt của chúng quan viên nhìn mình rất kỳ lạ, sau đó hẳn cũng từ trong miệng người khác biết được rằng những thảo luận về hắn trong kinh thành lúc này gần như đã lật trời rồi.

Khi hoàng đế nghe được trình báo cũng quá đỗi tức giận, hắn lập tức cử người đi kiểm tra xem rốt cuộc là ai đã tung ra những lời đồn đại này. Kết quả chỉ lần theo tới quán trà manh mối liên dứt đoạn.

Có triều thần đứng ra nói: “Hoàng thượng, dân chúng tố cáo Hạ đại nhân tham ô hủ hóa, coi thường mạng người, thần cho rằng nên đi điều tra kỹ lưỡng vụ việc này, nếu là sự thực coi như cho họ một lời giải thích, nếu không cũng để lấy lại sự trong sạch cho Hạ đại nhân”.

Lúc bấy giờ Hạ Phóng quỳ trên đại điện, sắc mặt hắn tái nhợt, cúi rạp người xuống đất, dập đầu nói: “Hoàng thượng, thần oan uổng! Những lời đàm tiếu ngoài kia nhất định là ác ý hãm hại thần! Thần khẩn thiết xin hoàng thượng tìm ra kẻ đầu sỏ phát tán lời đồn, trả lại sự trong sạch cho thần!”

Hoàng đế ngồi trên ghế rồng rũ mi nhìn xuống Hạ Phóng nhỏ bé như con kiến trên mặt đất, vẻ mặt xám ngắt

Trong thời điểm máu chốt lại xảy ra chuyện như vậy khiến hoàng đế đến vô cùng phản cảm đối với Hạ Phóng.

Hạ Du cầm thẻ châu lặng lẽ đứng giữa quần thần, nhìn dáng vẻ run rẩy trên điện của Hạ Phóng với ánh mắt thờ ơ.

Không sớm thì muộn Hạ Phóng cũng xảy ra chuyện, hắn còn chưa bắt đầu hành động, đã có người trợ giúp nhắc lên sóng gió trong kinh trước.

Với sự thúc đẩy từ tiếng oán thán trong dân hắn có thể quây vũng nước đục này càng lớn càng tốt.

Một triêu thần khác đứng ra nói: “Hạ đại nhận không phải đang chốt dạ đó chứ? Nếu không sao lại chỉ cầu xin hoàng thượng truy xét kẻ tung tin thay vì ‘cây ngay không sợ chết đứng’, cầu hoàng thượng đi điều tra kỹ lưỡng vấn đề đang lưu truyền trong dân gian?”

Triêu thần chấp tay với hoàng đế, nói tiếp: “Trận lũ lụt ở đập Giang Nam quả thực khiến vô số người phải di tán, hoặc bệnh tật hoặc tử vong, nếu không đi điều tra rõ ràng vấn đề này, e rằng sẽ khó lòng làm nguôi ngoai cơn thịnh nộ của nhân dân, xin hoàng thượng hãy suy nghĩ lại”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1017

Chỉ cần có triêu thần dám đứng ra xung phong liền có triêu thần nối tiếp tán thành.

Những đại thần cùng ý kiến kia không phải toàn bộ đều thuộc một đảng, có người chướng mắt với cách cư xử ngày thường của Hạ Phóng, cũng có người đồng tình với trăm dân, thực sự muốn việc này ‘nước rạt lòi mặt cỏ’ cho họ một câu trả lời hợp lý.

Hạ Phóng nghe từng lời phụ hòa dần dập đập tới, cả người đều như hên bay phách lạc.

Hắn không ngờ rằng hai ngày trước Đại Lý Tự Khanh vừa nhắc nhở mình làm việc phải lưu lại lối thoát cho bản thân, chẳng ngờ nhanh như vậy họa đã trong nhà mà ra.

Hắn khó mà đề phòng cho được.

Hoàng đế còn trông chờ hắn làm ra bằng chứng để kết tội Tô Vũ càng sớm càng tốt, không ngờ Hạ Phóng đã tự chuốc một thân ê chề, dù cho hoàng đế có lòng bao che cho hắn cũng không thể bỏ ý kiến của triêu thần và tiếng kêu than của dân chúng bên ngoài.

Số lượng nạn dân tập hợp tại Giang Nam năm nay quả thực không đếm xuể, đến hiện tại vẫn chưa giải quyết xong.

Phiên muện trong lòng còn chưa được loại bỏ, nếu nạn nhân lại hỗn loạn thì chính là đổ thêm dầu vào lửa, rước thêm phiên phúc.

Vì vậy sau hai ngày chống đỡ, hoàng đế cuối cùng cũng ra lệnh cho Hình bộ tra xét chuyện này.

Cự thủ thành Giang Nam đã chết không đối chứng từ lâu, vì vậy Hình bộ cũng không tra ra nguyên do.

Tuy nhiên, mọi thứ càng lúc càng trầm trọng.

Bằng chứng về tham nhũng và hối lộ của Hạ Phóng không ngừng được công bố, ngay cả Hình bộ muốn thụ lý cũng khó khăn.

Sau đó Hình bộ còn dẫn người đến nhà Hạ Phóng, trong mật thất cách vách thực sự moi ra được vàng thật bạc trắng, số lượng khiến người ta phải tặc lưỡi kinh ngạc, cộng thêm thư từ trao đổi với quan viên các địa phương, bằng chứng xác thực rành rành.

Gần một nửa số ngân lượng xây đập Giang Nam lúc đầu cơ bản đều rơi vào túi đám tham quan nhũng nhiễu đó.

Khi Hạ Phóng bị xét nhà, Thẩm Nguyệt và Tần Như Lương đứng ở góc xa quan sát, vẻ mặt nàng bình thản, như thể chỉ đang xem chợ rau bán bắp cải.

Tô Vũ lúc đầu bị tịch biên như thế nào thì bây giờ đến lượt Hạ Phóng.

Sông có khúc người có lúc, đi đâu này rất công bằng.

Chỉ là khi đó trong nhà Tô Vũ không tìm thấy bất kỳ chứng cứ phạm tội nào, mà hôm nay Hạ Phóng đúng là tội tình chồng chất.

Hắn tẩy trắng không nổi.

Dân chúng kinh thành nhắc tới hắn đều hận tới thấu xương.

Thẩm Nguyệt quay đầu liền tiến vào tiệm trà nghe tiên sinh thuyết thư đang hăng say kể chuyện tới hả hê lòng người.

Nghe đâu vào ngày hôm sau tiên sinh thuyết thư lại nhắc tới vụ việc của đại học sĩ Tô Vũ.

Nói rằng đại học sĩ liêm khiết chính trực có khả năng bị tên cầu quan Hạ Phóng kia vu cáo hãm hại, Hạ Phóng tham quyên vợ vét của cải, kéo bè kết cánh, ử mưu xóa sạch phe đối lập, không việc ác nào không làm.

Dân chúng nghe xong đầu gật đầu cảm thấy có đạo lý.

Ai là quan thanh liêm, kẻ nào là tham quan đã rõ như ban ngày.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1018

Hoàng đế lúc này đang đọc kết quả thẩm tra được Hình bộ trình lên, tuy rằng Hạ Phóng vẫn không chịu nhận tội nhưng mọi chứng cứ đã không thể chối cãi nữa.

Từ số vàng bạc và thư từ được tìm ra từ trong nhà, hắn tuyệt đối không còn cơ hội lấp liếm.

Hoàng đế tức giận ngất trời, không chỉ vấn đề thập thòm trong lòng còn chưa được giải quyết, mà kết quả này cũng thực sự khiến hắn thất vọng tới cực điểm với Hạ Phóng.

Toàn bộ sự thận trọng dè dặt Hạ Phóng thể hiện ngày thường đều là nguy tạo cho hoàng đế xem, chẳng ngờ hắn ngoài mặt ngoan ngoãn tuân thủ, nhưng sau lưng lại là kẻ vô ơn tham tài.

Hoàng đế nhìn từng miếng vàng thỏi bạc được xếp ngay ngắn trước mặt mà không tìm được than, Hạ Phóng thực sự quá tham lam.

Nếu là ngày thường hắn nhất định sẽ không chớp mắt ra lệnh chém đầu Hạ Phóng.

Nhưng lúc này không được, chuyện của Hạ Phóng đến không đúng lúc, rõ ràng có người ở phía sau đang âm thầm giật dây.

Hoàng đế nói với cung nhân bên cạnh: “Truyền lệnh của trẫm xuống Hình bộ, đừng vội kết thúc vụ án của Hạ Phóng, vụ án của Tô Vũ vẫn chưa khép lại, đợi kết án xong lại bàn tiếp”.

Trong nhà giam của Đại Lý Tự,

hai ngày yên tĩnh trôi qua.

Quản giáo phòng giam nơi Tô Vũ đang bị giam giữ không dám buông lỏng, cả ngày Tô Vũ không nói một lời, trầm mặc đến mức như không có

cảm giác tởn tại.

Hai tên lính cai ngục cũng tự mình giết thời gian, thỉnh thoảng mang theo chút đồ ăn nhẹ và rượu tới làm ấm bụng.

Lửa trong chậu than cháy bập bùng, hắt ánh sáng và bóng lên bức tường tối mịt, mơ hồ vẽ thêm vài phần sức sống.

Chẳng ngờ Tô Vũ bỗng nhiên mở lời, giọng điệu hần nhàn nhạt: “Xem ra hai ngày này Hạ đại nhân có việc bận quẩn thân, cũng không quan tâm tới ta nữa”.

Không hiểu sao ngay khi Tô Vũ nói chuyện lại có một sức hấp dẫn khó cưỡng lại.

Giọng nói bình đạm không phô trương của hắn lọt vào tai, giống như đang nói chuyện phiếm với lính canh vậy.

Hai lính canh nghe vậy thì đánh mắt nhìn nhau, rồi nhìn hướng Tô Vũ đáp: “Như vậy ngài không phải nên mừng thầm sao, Hạ đại nhân không có mặt, ngài cũng tránh được một trận đau đớn da thịt”.

Đại học sĩ đương triều, thầy giáo của các hoàng tử công chúa, không chỉ học vấn uyên bác, tính cách thanh cao, theo nhìn nhận của cai ngục, hắn căn bản không giống như loại gian tế xảo quyệt trong lời đồn kia.

Không ai có thể tưởng tượng được rằng một người không tranh sự đời, vui thích nhạt nhẽo như hắn lại là gian tế của Bắc Hạ.

Chỉ là cai ngục chỉ phụ trách canh giữ ngục giam, tính khí cũng ôn hòa, cho dù bên trong có gì tai quái thì họ cũng không nói ra được.

Tô Vũ đáp: “Nỗi đau xác thịt cũng chỉ thuộc về xác thịt”.

Cai ngục nghe vậy chớ hiểu chớ không.

Cai ngục còn lại nói: “Nghe nói Hạ đại nhân vương phủ kiêu căng, hiện tại đang ở nhà giam của Hình bộ, tạm thời không rảnh rang quan tâm tới

ngài”.

Cai ngục cũng đã nghe qua những chuyện vô căn cứ bên ngoài kia có người nói rằng Tô đại nhân này hoàn toàn bị Hạ đại nhân kia hãm hại.

Tô Vũ nhẹ giọng đáp: “Cũng không biết Hạ đại nhân có còn cơ hội thăm vấn ta nữa không”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1019

“Ai mà biết được, đợi kết quả thôi”.

Hiếm khi cai ngục nghe được Tô Vũ một lần nói vài câu như vậy bèn có một loại hảo cảm nói không lên lời đối với giọng điệu nhã nhặn đi kèm đăm của hắn, hắn không giống những quan viên vênh váo tự đắc, ngược lại còn rất dung dị dễ gần.

Cai ngục hỏi: “Ngài có lạnh không? Hay là uống một hai ngụm rượu làm ấm người nhé?”

Tô Vũ đáp: “Cảm ơn, ta không thường uống rượu, nếu được, có thể dòi chậu than lại gần một chút không?”

Tên cai ngục cũng được coi là một người dễ nói chuyện, thường ngày vẫn đặt một chậu lửa cạnh lối đi cửa phòng giam của hắn vào ban đêm, vì vậy cũng không cảm thấy yêu cầu này của hắn là quá đáng.

Thấy chậu than còn lại còn chưa đốt lửa, cai ngục bèn di chuyển chiếc mà họ đang sử dụng qua đó.

Tô Vũ ngẩng dựa lưng vào cửa ngục, hắn hơi nghiêng nghiêng đầu, vươn đôi bàn tay gầy guộc ra khỏi khe hở của cửa ngục để sưởi lửa.

Trên ngón tay hắn vẫn vương vết máu, nhưng động tác lại ung dung thanh nhàn căn bản không giống như một người đang chôn thân chốn lao tù.

Cai ngục nhìn hắn lặng lẽ sưởi ấm vậy mà cảm thấy đó là một loại hưởng thụ thị giác, yên tĩnh và thanh bình.

Ngón tay Tô Vũ hơi cong lại, những đốt ngón tay thanh mảnh chậm rãi di chuyển xuống đáy chậu than, vuốt ve hai con người gổ dưới chậu than.

Cho dù nóng bỏng tay nhưng hắn vẫn không rút tay ra, cứ như thể làm như vậy sẽ khiến cho lòng hắn trở nên ấm áp hơn vậy.

Sau khi Hạ Phóng gặp chuyện thì Hạ tướng đã vô cùng bất an. Mặc dù biết cục diện này sẽ giúp Thẩm Nguyệt thuận lợi giải cứu Tô Vũ nhưng cuối cùng người gặp nạn vẫn là con trai của ông ta.

Mấy ngày nay Hạ Du vẫn đi sớm về muộn, cũng không biết hắn ta vội vàng làm chuyện gì mà khi trở về trông bộ dáng đầu vô cùng sáng khoái.

Hạ tướng nghĩ thầm Tô Vũ đang ở trong ngục, một nữ nhân như Thẩm Nguyệt tiếp xúc với các sự vụ trong triều, đối với chuyện của Hạ Phóng, cho dù bọn họ có lòng thì cũng vô lực.

Trong khi đó nhìn thấy Hạ Du mỗi ngày đầu trở về với bộ dáng thoải mái thì lòng Hạ tướng lại chùng xuống.

Ông ta biết Hạ Du rất ghét Hạ Phóng, bây giờ Hạ Du có chỗ đứng trong triều, nếu như nói chuyện này là do hắn ta làm thì cũng không phải là không có khả năng.

Hạ tướng hỏi thẳng vào vấn đề “Chuyện của Hạ Phóng là do người làm sao?”

Ông ta vốn tưởng rằng Hạ Du sẽ phủ nhận, không ngờ hắn ta lại nhanh chóng lên tiếng: “Đúng vậy, thế thì sao?”

“Người!”, Hạ tướng rất tức giận: “Bất luận thế nào thì đó cũng là huynh trưởng của người”.

Hạ Du hỏi: “Có huynh trưởng nào lại hạ độc hại chết người thân để giá họa cho đệ đệ hay không? Có huynh trưởng nào không tiếc tiền thuê sát thủ đi giết đệ đệ hay không? Thừa tướng đại nhân, kẻ đó đã hại chết bà nội của ta, cũng là mẹ ruột của ông đó!”

Hạ tướng cứng họng không trả lời được, cảm giác vô cùng bất lực.

Hạ Du nhún vai nói: “Những thứ mà hắn ta gặp phải đều là quả báo của hắn ta. Ta không hề hãm hại hắn ta, ta chỉ vạch trần những việc xấu xa bản thủ mà hắn ta đã làm thôi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1020

Khi Hạ Du đi ngang qua Hạ tướng, Hạ tướng bu ãn bã hỏi: “Người thật sự muốn khiến cho Hạ gia nhà tan cửa nát sao?”

“Hạ gia đã nhà tan cửa nát từ lâu”, Hạ Du nói: “Ông chỉ có thể có một đứa con trai là ta hoặc hẳn ta, không thể có cả hai, ông tự mà chọn đi. Nhưng mặc kệ ông chọn ai thì ta nhất định cũng sẽ khiến cho hẳn ta chết không có chỗ chôn”.

“Nghịch tử! Nghịch tử nhà ngươi!”

Thẩm Nguyệt và Tần Như Lương trở lại Tần phủ, vừa bước vào cửa thì Tần Như Lương đã nói: “Hôm nay Hạ Phóng đã ngã ngựa đúng theo ý cô, buổi tối chắc chắn có thể an giấc rồi. Bữa cơm tối nay sẽ ăn ở đại sảnh hay ăn ở trong viện?”

“Ăn cơm trong viện đi”.

Thẩm Nguyệt trở lại Trì Xuân Uyển, Tần Như Lương cũng theo nàng đến Trì Xuân Uyển.

Ngọc Nghiên và Thôi thị đang cùng nhau chuẩn bị bữa tối.

Vừa về đến cổng viện thì Thẩm Nguyệt đã quay người lại, chặn Tần Như Lương ở bên ngoài.

Tần Như Lương nhướn mày nói: “Cô định va c ãu rút ván sao? Sao, ta cùng cô bên ba bên ngoài cả một ngày mà không được mời ăn một bữa cơm sao?”

Thẩm Nguyệt nói: “Người muốn ăn cơm thì trở về viện của người mà ăn, chẳng lẽ trong phủ còn thiếu lương thực hay sao? Nếu như thật sự thiếu lương thực thì ta có thể trợ cấp cho người”.

Sau khi nói xong thì nàng liền bảo Ngọc Nghiên đóng gói đồ dùng hàng ngày và quần áo của Tần Như Lương ở Trì Xuân Uyển trả về chủ viện.

Tần Như Lương chuyển đến Trì Xuân Uyển hai ngày trước, khi đó Thẩm Nguyệt không có thời gian quan tâm đến hắn ta.

Nhưng ở Trì Xuân Uyển có ba nữ nhân, hắn là một nam nhân chắc chắn không tiện ở đó, Thẩm Nguyệt sớm muộn gì cũng phải đuổi hắn ta đi.

“Ta sẽ ăn bữa tối ở đây”, Tần Như Lương nói: “Lúc trước ta ở đây đang tốt đẹp, sao cô còn muốn đuổi ta đi?”

“Cho người ở vài ngày đã là khách khí với người lắm rồi”.

“Đây là nhà của ta, viện của cô cũng là của ta”.

“Vậy thì ta sẽ dọn ra khỏi nhà”, Thẩm Nguyệt suy nghĩ rồi nói.

Tần Như Lương hít sâu một hơi, sao hắn có thể để cho Thẩm Nguyệt dọn ra ngoài được? Hắn nén giận nói: “Thôi đi, ta cũng lười chấp nhặt với cô. Ta phải sống ở đây để canh chừng cô, cô ăn không ngon ngủ không yên là không được”.

“Nhìn thấy người ta chỉ cảm thấy chướng mắt, viện này đã đông đúc chen chúc lắm rồi”, Thẩm Nguyệt nói: “Không có người ở đây thì ta vẫn có thể ăn ngon ngủ kỹ”.

“Sao trước đây cô lại không thấy đông đúc? Nữ nhân này sao có thể mau thay đổi đến như vậy?”, Tần Như Lương cũng không đùa giỡn với nàng, chỉ thấp giọng thương lượng: Nếu không thì cô dọn ra chủ viện đi, chủ viện của ta rất lớn, cô sẽ không cảm thấy đông đúc chen chúc”.

Thẩm Nguyệt nói vọng vào trong phòng: “Ngọc Nghiên, đồ đạc của hắn ta đâu, sao còn chưa thu dọn xong nữa?”

Tần Như Lương mím môi nói: “Đúng là nữ nhân vong ân phụ nghĩa”.

Mềm không được thì phải rắn, Tần Như Lương thừa dịp Thẩm Nguyệt không để ý liền tiến lên ôm lấy Thẩm Nguyệt.

Với thể lực hiện tại, Thẩm Nguyệt không phải là đối thủ của hắn ta, cuối cùng bị hắn ta kéo vào trong viện.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1021

Ngọc Nghiên đang ôm một cái túi nặng bước ra ngoài hỏi: “Phò mã gia, đồ đạc này có cần phải mang trả lại chủ viện không?”

“Không cần”, Tần Như Lương dứt khoát nói: “Ta muốn sống ở đây”.

Tần Như Lương đặt Thâm Nguyệt vào bàn ăn, bảo Thôi thị đi lấy nước rửa tay lau mặt cho nàng rồi nói: “Ăn cơm thôi, cơm nước xong lại uống thuốc, đêm nay cô phải sớm lên giường nghỉ ngơi”.

Thâm Nguyệt trừng mắt liếc nhìn hắn ta.

Tần Như Lương lại nói: “Cô trừng mắt cái gì, chờ cô lấy lại được sức mạnh, có bản lĩnh thì cứ đến đánh ta”.

Thâm Nguyệt nheo mắt lại nói: “Tần Như Lương, ta phát hiện người càng lúc càng trở nên vô lại”.

“Cũng là do bị cô ép mà thôi”, Tần Như Lương vừa chia thức ăn cho Thâm Nguyệt vừa nhẹ nhàng nói: “Cho dù là chính nhân quân tử thì cũng sẽ bị cô ép thành lưu manh vô lại. Cô ăn cho nhiều vào, bằng không đến khi Tô Vũ được thả ra ngoài nhìn thấy cô gầy yếu thì lại cho rằng ta bạc đãi cô, không cho cô ăn cơm”.

Hắn ta nói một cách mạnh mẽ và ương ngạnh.

Thâm Nguyệt không hiểu tại sao trái tim mình lại cảm thấy hơi ấm áp.

Sau đó Thâm Nguyệt không cãi nhau với Tần Như Lương nữa, nàng cũng ra sức ăn hết thức ăn mà Tần Như Lương chia cho nàng.

Sau khi ăn tối, Ngọc Nghiên đến hầu hạ Thâm Nguyệt tắm rửa rồi đỡ nàng nằm lên giường.

Tần Như Lương thấy nàng chịu ngoan ngoãn thì liền an tâm trở về phòng mình. Ban đêm nếu như có một chút gió thổi cỏ lay thì hắn ta cũng có thể phát hiện đúng lúc.

Tần Như Lương tỉnh dậy vào lúc nửa đêm, cảm thấy vẫn chưa yên tâm nên liền rời khỏi giường đi ra ngoài kiểm tra xem Thẩm Nguyệt đã ngủ ngon chưa.

Kết quả, hắn ta thật sự tức giận khi thấy phòng nàng vẫn sáng đèn.

Tần Như Lương phụng phịu đẩy cửa bước vào, Ngọc Nghiên ở trong phòng vẫn chưa ngủ, khi nhìn thấy Tần Như Lương bước vào thì liền khóc nức nở nói: “Phò mã gia, người đã đến rồi, người mau khuyên nhủ công chúa đi, nàng lại không chịu ngủ”.

Tần Như Lương dứt khoát bước vào trong phòng liền nhìn thấy Thẩm Nguyệt ng ã xồm trên giường ôm đầu gối, bất giác cắn móng tay, dường như đang suy nghĩ đi đâu gì đó.

Tần Như Lương nói: “Thẩm Nguyệt, nửa đêm rồi mà cô còn không ngủ, lại nổi điên cái gì vậy? Cô thật sự muốn ta đánh ngất cô sao?”

Thẩm Nguyệt ngẩng đầu nhìn hắn ta nói: “Mấy ngày nay thức đêm đã thành thói quen, không phải ta không muốn ngủ mà là ta bị mất ngủ, làm thế nào cũng không ngủ được”.

Tần Như Lương hít sâu một hơi nói: “Cô ng ã xồm thế này làm sao mà ngủ được, cô cứ nằm xuống ngủ thử xem nào?”

“Bởi vì nằm xuống không ngủ được cho nên ta mới ng ã xồm lên”.

Tần Như Lương bước nhanh tới, nhìn nét mặt hung thần ác sát của hắn ta cứ như thể chỉ hận không thể đánh ngất Thẩm Nguyệt ngay lập tức.

Nhưng khi hắn vừa bước tới phía trước giường thì Thẩm Nguyệt đã đột nhiên trầm giọng nói: “Tần Như Lương, ta muốn gặp Tô Vũ”.

Tần Như Lương sững người.

Thâm Nguyệt ngẩng đầu nhìn hắn ta, hai mắt sáng ngời, nói: “Người có thể dẫn ta đến gặp chàng được không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1022

Tần Như Lương hiểu nàng đang nghĩ đến Tô Vũ, ý niệm đó ám ảnh nàng, chỉ sợ rằng nàng sẽ thức mãi đến hừng đông.

Tần Như Lương rũ mắt xuống, mím môi nói: “Cô có thể gặp lại hắn trong mộng”.

Thẩm Nguyệt lắc đầu nói: “Ta không muốn gặp lại chàng trong mộng, ta muốn gặp lại chàng bằng xương bằng thịt, ta muốn chỉ cần vươn tay ra là có thể chạm đến chàng”.

Tần Như Lương trầm giọng nói: “Thẩm Nguyệt, hắn hiện tại đang ở trong ngục giam đại lý tự bị canh giữ nghiêm ngặt, cô tỉnh táo lại đi!”

Thẩm Nguyệt nở nụ cười chua xót, chống cằm lên đầu gối nói: “Ta đang rất tỉnh táo cho nên mới không ngủ được. Ta biết chàng đang ở trong ngục giam”.

Nàng dừng lại một lúc rồi chậm rãi nói: “Ta cũng biết ngục giam đại lý tự canh gác rất nghiêm ngặt, ban đêm luôn có quân ngục túc trực. Ta còn biết lính gác ngục sau giờ tỵ đến giờ sửu sẽ thay phiên một lần, chỉ cần người cai trang thành lính gác ngục đi thay phiên thì có thể tranh thủ được thời gian nửa đêm”.

Tần Như Lương hỏi: “Từ khi nào mà cô lại biết những chuyện này?”

Thẩm Nguyệt nói: “Ta không thể ngủ được vì vậy ta đã đọc qua một lần hình pháp của đại lý tự cùng đi đầu lệ trông coi ngục giam”.

Tần Như Lương trầm giọng nói: “Cô đã biết nơi đó canh gác rất nghiêm ngặt vậy thì đã nghĩ đến hậu quả nếu như bị phát hiện chưa?”

Thẩm Nguyệt nói: “Ta cai trang thành lính gác ngục đi thay phiên thì sao có thể bị phát hiện được? Ta chỉ cần đại lý tự khanh đưa ta vào đại lý tự sau

đó thay phiên cho lính gác ngục ở đó làm nhiệm vụ lúc nửa đêm, đợi đến rạng sáng lại đổi ra ngoài, như vậy chẳng phải là an toàn rồi hay sao?”

Tần Như Lương trầm mặc.

Thẩm Nguyệt nói thêm: “Chuyện của Hạ Phóng xảy ra đã khiến cho hoàng đế sút đầu mẻ trán, ông ta vẫn chưa tìm ra chủ mưu mới, đây chính là thời kỳ mà ông ta lơ lửng nhất. Chỉ có lúc này ta mới có thể gặp được chàng. Tần Như Lương, người có biết đại lý tự khanh nghỉ ngơi ở đâu không, mau dẫn ta đi gặp ông ta?”

Nàng lại trầm ngâm thấp giọng nói: “Đại lý tự khanh được Hạ tướng chỉ điểm tất nhiên đã trở thành người cùng một phe với chúng ta. Bây giờ nếu như ta nói mình có sự vụ quan trọng muốn thương thảo với Tô Vũ thì ông ta chắc chắn sẽ đồng ý giúp đỡ”.

“Thật sự là có sự vụ quan trọng hay sao?”

“Đúng vậy, ta không chắc biện pháp mà ta nghĩ ra để cứu chàng có khả thi hay không, nếu như chàng có biện pháp khác khả thi hơn thì ta cũng muốn nghe được ý của chàng”.

Nếu như đêm nay Thẩm Nguyệt không gặp được Tô Vũ thì chỉ sợ nàng sẽ không thể ngủ nổi.

Tần Như Lương rất hiểu nàng, chỉ cần nàng có ý tưởng gì thì nàng nhất định phải làm được, nếu không sẽ không cam tâm.

Nhưng nếu như để nàng làm như vậy thì chính Tần Như Lương sẽ không cam tâm.

Tần Như Lương hỏi: “Nếu như ta không đưa cô đi tìm đại lý tự khanh thì sao?”

“Ta sẽ tự mình tìm cách”, giọng nói của Thẩm Nguyệt vẫn bình tĩnh: “Đã là ngày thứ tư rồi mà vẫn chưa có tin tức gì từ Giang Nam, con đường

phía trước vẫn còn mờ mịt, ta thật sự không biết lần sau gặp lại có phải là trên pháp trường hay không, hay là đã trên đường xuống hoàng tuyền rồi”.

Tần Như Lương chấn động.

“Người nói xem, ta làm sao có thể lãng phí cơ hội tốt này?”, Thẩm Nguyệt nói.

Tần Như Lương mím môi, quay đầu bước về phía tủ chọn ra một bộ y phục dày nhất, sau đó vén chăn bông lên, lấy y phục khoác lên thân thể gầy yếu của Thẩm Nguyệt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1023

Thẩm Nguyệt cũng hợp tác duỗi tay ra, luồn tay vào trong ống tay áo lạnh giá.

Tần Như Lương lại khoác lên người nàng thêm một lớp áo choàng rồi cắn răng nói: “Chỉ sợ nếu như hấn thật sự phải chết thì cô cũng không còn muốn sống nữa có đúng không? Nếu như chỉ cần gặp hấn mà cô có thể kiên trì sống tiếp thì ta sẽ giúp cô đạt được mong muốn”.

Thẩm Nguyệt ngậy người nhìn thân hình cao lớn của hấn ta đang ngổ xồm trước giường nàng rồi cầm chân nàng lên, một tay nắm lấy mắt cá chân của nàng, một tay mang giày vào cho nàng.

Khi Tần Như Lương mang giày cho nàng xong thì lại ngẩng đầu nhìn nàng nói: “Cô ngẩn người cái gì? Đã hơn nửa đêm rồi, nếu không nhanh lên thì chúng ta sẽ không kịp đến đại lý tự lúc lính gác thay phiên trực đầu”.

Thẩm Nguyệt hoàn hồn, ngay lập tức đứng dậy, phất góc váy bước ra ngoài rồi nói: “Tần Như Lương, cảm ơn người”.

Sau khi ra khỏi phủ, cả hai người không hề lãng phí thời gian trên đường. Tần Như Lương giữ lấy eo của Thẩm Nguyệt mang nàng bay qua các con phố.

Đêm đen dường như cũng đang rẽ lối cho bọn họ, khung cảnh xung quanh đầu trở nên mơ hồ vô.

Sau khi bọn họ tới phủ đệ của đại lý tự khanh, đại lý tự khanh liền bật dậy từ chiếc giường ấm áp sửa soạn y phục chỉnh tề để đến đại lý tự một chuyến.

Mặc dù làm theo Tĩnh Nguyệt công chúa khiến cho đại lý tự khanh cảm thấy khó xử nhưng ông ta cũng không thể rút lui giữa chừng.

Vì thế cho nên Tần Như Lương và Thẩm Nguyệt đã có được hai bộ y phục thị vệ và đang đi theo hộ tống kiệu của đại lý tự khanh đến phía trước đại lý tự.

Sau khi vào đại lý tự, đại lý tự khanh đã bảo người thân tín truyền tin cho các lính gác ngục chuẩn bị thay phiên trực, nói rằng đêm nay không cần làm nhiệm vụ, bọn họ có thể trở về nghỉ ngơi.

Chẳng bao lâu sau thì thân tín của đại lý tự khanh đã mang đến hai bộ y phục lính gác ngục.

Sau khi Thẩm Nguyệt và Tần Như Lương thay đổi y phục và lấy lệnh bài, họ được nghe thân tín của đại lý tự khanh hướng dẫn cách đi qua các trạm kiểm soát để đến ngục giam.

Đại lý tự khanh nhìn theo bóng lưng hai người rời đi thì ngáp một cái rồi nói: “Đêm nay ta thật sự muốn ngủ an giấc”.

Nhưng ông ta cũng không dám rời khỏi đại lý tự, nếu như có chuyện gì bất trắc xảy ra thì ông ta vẫn cần phải ra mặt. Cho nên ông ta chỉ có thể tạm nghỉ ở đại lý tự một đêm. Lúc ngả lưng ông ta còn nói với thân tín của mình: “Ngày mai nếu như có ai hỏi thì người cứ nói là ta cãi nhau với phu nhân cho nên nửa đêm mới bị đuổi ra khỏi nhà, bắt buộc dĩ phải đến đại lý tự ngủ một đêm”.

Trong nhà đại lý tự khanh có một vị phu nhân hung dữ, chuyện này không ai là không biết.

Trước đây ông ta cũng đã từng cãi nhau với phu nhân sau đó bị đuổi ra khỏi nhà một lần rồi.

Phía trước ngục giam của đại lý tự có một quảng trường rộng rãi bốn phía có tường rào bao quanh, nếu như có người muốn cướp ngục thì thị vệ có thể từ bốn phương tám hướng vây chặt.

Ánh sáng trong quảng trường rất mờ ảo, Thẩm Nguyệt và Tần Như Lương đang bước đi trên quảng trường, từng bước đến gần cổng đại lao.

Vừa ngược mắt lên thì đã thấy ánh lửa mông lung phía trước cổng đại lao, đại lao cứ như con mãnh thú đang há cái miệng rộng đen ngòm chờ con mồi của mình bước vào trong.

Tần Như Lương trầm giọng nói: “Đừng căng thẳng, lát nữa gặp lính gác thì cứ làm theo quy định trong ngục là được”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1024

Thẩm Nguyệt thở dài, dưới ánh lửa mờ hờn như có sương mù bay lượn, nàng đáp: “Ta không có căng thẳng, ngược lại là người kia, người không cần phải siết chặt thân thể của mình như vậy đâu”.

“Đó là thói quen của người tập võ thôi”.

“Trong bộ dáng của người không phù hợp chút nào, rõ ràng không hề giống một lính gác ngục, còn dễ khiến người ta cảm thấy như người sắp công kích vậy”, Thẩm Nguyệt nói: “Nghĩ đến trước đây người đầu làm chuyện quang minh chính đại, nhất định rất ít khi làm mấy loại chuyện lén lút sau lưng này”.

Sau khi nghe Thẩm Nguyệt nhắc nhở, Tần Như Lương thả lỏng cơ thể, kiêu hãnh ánh mắt cảnh giác theo thói quen của mình.

Phía trước đại lao có vài trạm gác, trong trạm gác đầu là người của hoàng đế, canh gác vô cùng nghiêm ngặt, không cho phép bất kỳ ai khả nghi ra vào. Thậm chí ngay cả đại lý tự khanh bước vào nói vài câu với Tô Vũ cũng sẽ có thị vệ ở bên cạnh lắng nghe.

Cũng may những thị vệ này chỉ trông coi bên ngoài đại lao, bên trong đại lao vẫn là người của đại lý tự khanh.

Đám thị vệ bên ngoài cũng không nhận biết được quá nhiều lính gác của đại lý tự, muốn vào trong đại lao thì phải đưa lệnh bài ra mới có thể vào.

Đường đi của bọn họ khá thuận lợi, dưới ánh sáng mờ ảo không ai nhận ra bọn họ đã đến.

Hoặc là nói, đám thị vệ này trước kia chưa từng nhìn thấy mặt của Thẩm Nguyệt cùng Tần Như Lương, cho dù có gặp thì cũng chỉ cúi đầu chứ không dám liếc nhìn. Vì vậy lúc này cho dù hai người có cải trang bước qua cổng thì thị vệ cũng không nhận ra.

Thẩm Nguyệt rất bình tĩnh, thần sắc khiêm nhường. Nhìn bên ngoài không thể nào đoán ra được trong lòng nàng đang suy nghĩ đi đâu gì, cứ như thể nàng thật sự đã xem mình là một lính gác ngục đang làm nhiệm vụ thay phiên trực.

Bọn họ đã đi đến trạm gác cuối cùng, chỉ cần qua đó là có thể bước vào trong cổng lớn đại lao, nhìn thấy các ngục giam bên trong.

Thị vệ ở trạm gác cuối cùng chỉ nhìn thoáng qua lệnh bài mà không hỏi bất cứ thứ gì đã cho bọn họ bước vào.

Ngay phía sau cổng đại lao là một cầu thang dẫn xuống lòng đất, Trần Như Lương và Thẩm Nguyệt cẩn thận bước xuống từng bậc thang. Thị vệ quay đầu lại nhìn hai người, dường như cảm thấy có gì đó không ổn.

Bên trong đại lao là từng gian ngục giam thẳng tắp nhưng phần lớn đều trống không, chỉ có thừa thớt mấy phạm nhân.

Thẩm Nguyệt liếc nhìn thoáng qua thì nhận ra có một người là nô bộc trong nhà Tô Vũ, nhưng nàng dừng bước không lâu.

Đại lý tự bình thường chỉ dùng để thẩm tra các vụ án lớn hoặc là thẩm tra quý tộc quan lại. Lúc này ngoại trừ Tô Vũ và Hạ Phóng thì trong triều không còn ai phạm tội cho nên tất nhiên phần lớn ngục giam phải trống không.

Vụ án của Hạ Phóng lẽ ra phải do đại lý tự thẩm tra, chỉ có đi đâu ban đầu hẳn ta là chủ thẩm của vụ án Tô Vũ cho nên nếu như cả hai đều bị nhốt trong đại lao đại lý tự thì khó trách khiến cho người khác chê cười.

Cho nên vụ án của Hạ Phóng đã được giao cho hình bộ thẩm tra.

Bước qua lối đi dài hẹp, càng đi vào trong thì bầu không khí càng lạnh lẽo giống như sắp đông lại.

Thẩm Nguyệt nghe thấy tiếng nói chuyện thì liền bước nhanh hơn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1025

Khi vừa rẽ qua một lối đi nhỏ thì nàng liền nhìn thấy một cái bàn đặt ở khu vực trống trải phía trước ngục giam, bên cạnh còn có chậu than.

Ở đó có hai lính gác ngục đang chờ thay phiên trực.

Thẩm Nguyệt chào hỏi qua loa rồi nhìn xung quanh, sau đó dễ dàng tìm thấy bóng dáng quen thuộc trong tầm mắt của mình.

Hắn đang ngửa quay lưng về phía cửa ngục, ánh lửa le lói thấp sáng bóng lưng của hắn, trông hắn trần trụi mặc giống như một bức tượng đá.

Thẩm Nguyệt theo bản năng định bước về phía hắn, nhưng chưa kịp nhấc chân lên thì đã bị Trần Như Lương nắm lấy cổ tay. Hắn kéo nàng lại một chút, lại rất nhanh buông ra, ý bảo nàng nên kiên nhẫn.

Khi hai lính gác ngục nhìn thấy bọn họ bước vào thì liền bắt đầu phàn nàn: “Sao bây giờ các người mới tới? Đáng ra các người phải tới từ giờ tỵ, bây giờ đã là giờ sửu một khắc rồi! Các người đã lười biếng ngủ thêm một canh giờ phải không? Nay, các người không phải là Tiểu Võ và Ngưu Thất, sao lại thế này, hai người bọn họ đâu rồi?”

Trần Như Lương nói: “Bọn ta cũng là đột nhiên bị gọi đến làm nhiệm vụ tạm thời thôi. Chắc là do đêm qua bọn họ nhiễm lạnh nên đã đổ bệnh rồi”.

Lính gác ngục không hề nghi ngờ, chỉ hỏi: “Như vậy các người là thị vệ ở phía trước phải không? Ta thật sự chưa từng gặp các người”, nói xong hắn ta lại chà xát hai tay rồi nói tiếp: “Ở chỗ này nửa đêm về sáng là lạnh nhất, chắc là các người chưa từng chịu đựng cảnh này, các người cũng cần thận một chút, đừng để bị đổ bệnh như bọn họ”.

Trần Như Lương gật đầu rồi cùng Thẩm Nguyệt đứng sang một bên, hai lính gác ngục không hề muốn ở lâu trong hầm băng này thêm chút nào nữa cho nên liền rời đi ngay sau khi bàn giao.

Đại lao vắng tanh, tĩnh lặng đến cực điểm.

Âm thanh duy nhất vang lên là tiếng nổ lách tách của than cháy trong chậu lửa.

Ánh mắt của Thẩm Nguyệt dán chặt vào bóng lưng kia, từ ánh mắt tràn ra tình cảm đong đầy không thể kiềm chế.

Nàng bước đến từng bước, ng ỡ xồm bên ngoài ngục giam của Tô Vũ. Khi nhìn thấy bàn tay hấn đặt bên cạnh người, nàng run rẩy vươn bàn tay mình vào trong khe cửa, lặng yên nắm lấy bàn tay hấn.

Bàn tay hấn còn lạnh lẽo hơn nàng tưởng tượng, cảm giác như lạnh đến thấu xương.

Thẩm Nguyệt ng ẩng người một lúc rồi mới hít sâu một hơi, không thể che giấu được cảm xúc của mình.

Nàng không nói được lời nào, tất cả câu từ dường như đều nghẹn lại nơi cổ họng, chỉ có bàn tay vẫn đang siết chặt lấy tay hấn.

Tô Vũ dường như không phản ứng nhưng những ngón tay của hấn đã lặng lẽ gập lại, dùng sức siết chặt lấy tay nàng.

Một bàn tay cực kỳ lạnh, một bàn tay chỉ hơi lạnh nhưng giống như chỉ cần còn siết chặt lấy tay nhau thì còn có thể sưởi ấm cho nhau.

Tô Vũ không hỏi gì, cũng không cần nhìn, nhưng thời điểm chạm vào tay nàng thì dường như hấn đã có thể nhận ra nàng.

Tô Vũ nói: “Sao tự nhiên lại có lao sai không nói lời nào mà đã nắm tay ta rồi?”

Thẩm Nguyệt trả lời hấn: “Không còn cách nào, ta là một lao sai có sở thích đặc biệt”.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1026

Họ nghe được giọng của nhau, cứ ngỡ như còn đang lạc trong giấc mộng.

Thẩm Nguyệt buông tay ra muốn đứng dậy nhưng Tô Vũ vẫn siết lấy tay nàng không buông.

Thẩm Nguyệt ngẩn người nói: “Đề ta đi lấy chìa khóa mở cửa ra”.

“Một lát nữa thị vệ còn có thể tiến vào tu ần tra thêm một lần nữa, vì vậy không nên mở cửa”.

Mặc dù lúc ở trong ngục giam Tô Vũ không hề nói một lời khiến cho người khác đều nghĩ hắn đang ngủ hoặc ngất đi, nhưng hắn vẫn biết rõ ràng khi nào thì có lính thay phiên trực, khi nào thì có lính tu ần tra.

Quả nhiên, không lâu sau liền có một nhóm thị vệ mang theo gươm đao từ bên ngoài tiến vào một cách trật tự để tu ần tra tất cả các ngục giam và hành lang.

Cuối cùng đội thị vệ đã dừng bước ở khu vực rộng rãi phía trước ngục giam của Tô Vũ.

Lúc này Thẩm Nguyệt đang ng ửi xồm trên mặt đất cho thêm than vào chậu than, cố gắng làm cho ngọn lửa bùng lên mạnh mẽ hơn.

Thị vệ nhìn sang T ần Như Lương và Thẩm Nguyệt, cuối cùng nói: “Hai người trông rất lạ, không phải là hai tên lính gác ngục tối hôm trước”.

Thẩm Nguyệt nói bằng chất giọng ồm ồm: “Đại nhân, ngài cũng thấy đó, nơi này vô cùng lạnh lẽo. Tiểu Vĩ cùng Ngưu Thất trong lúc làm nhiệm vụ đã đỡ bệnh cho nên ta và huynh đệ của ta mới phải tới đây để thay phiên trực”, nói đoạn nàng lại phất tay nói với T ần Như Lương: “Nhanh lên nhanh lên, mau đem chậu than bên kia lại đây r ửi bỏ thêm than vào, nếu không ta và người sẽ không sống được qua đêm nay đâu”.

Tần Như Lương không nói lời nào, chỉ lẳng lẳng bưng chậu than tới rồi cùng Thẩm Nguyệt cho thêm than vào trong.

Thị vệ thấy vậy thì cũng không cảm thấy hứng thú gì thêm, trong ngục giam này đúng là quá lạnh lẽo, còn lạnh hơn bên ngoài gấp mấy lần.

Khi bọn họ canh gác ở bên ngoài, nếu trời lạnh thì còn có thể chạy vòng quanh quảng trường mấy lần cho ấm người, nhưng ở đây thì chỉ có thể mượn hơi ấm từ chậu than nhỏ kia để sưởi ấm mà thôi.

Cho nên sau khi thị vệ xác nhận Tô Vũ vẫn còn ở trong ngục thì hẳn ta cũng không còn nghi ngờ gì nữa liền lập tức xoay người rời đi.

Đừng nói là hai tên lính gác ngục này không thể làm được chuyện gì, cho dù là ruồi bọ cũng không thể lọt qua được cánh cửa đại lao này.

Bên ngoài có nhiều thị vệ như vậy, bọn họ hoàn toàn không lo lắng sẽ có người cướp mất Tô Vũ.

Thẩm Nguyệt ngẩng đầu nhìn trên mặt đất nhìn thờ lẳng nghe, nghe thấy tiếng bước chân của thị vệ đi xa cho đến khi không còn nghe thấy nữa. Một lúc sau, nàng mới hỏi Tần Như Lương: “Bọn họ đều đi rồi đúng không?”

Tần Như Lương nói: “Đều đã đi cả rồi”.

Ngay sau đó Thẩm Nguyệt đã ném than củi vào chậu than cho Tần Như Lương rồi nhanh chóng đứng dậy đi lấy chìa khóa treo trên tường.

Nàng cẩn thận lấy chìa khóa, nóng lòng đi đến trước cửa ngục giam của Tô Vũ. Nhưng chìa khóa này có rất nhiều chìa, nàng đã thử biết bao nhiêu chìa nhưng vẫn không thể mở ra được.

Tô Vũ thì thầm nói: “Chìa thứ tám ở đây thứ ba bên trái, nàng thử xem”.

Hắn dịu dàng nói với nàng: “Nơi này có rất nhiều ngục giam cho nên cũng có rất nhiều chìa khóa. Để tránh cho có người đến cướp ngục có thể

để dàng c ần chìa khóa mở cửa ngục giam, chìa khóa ở đây đều bị xâu thành một đồng lớn. Trình tự sắp xếp chìa khóa ở đây cũng chỉ có lính gác ngục mới biết”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1027

“Mỗi khi dùng xong một chìa khóa thì cũng có trình tự thả trở về, lính gác ngục có thể dựa theo trình tự đó để tìm được chìa khóa tương ứng”.

Thẩm Nguyệt ra vẻ bình tĩnh nói: “Nếu như thật sự có kẻ đến cướp ngục thì người trong ngục chỉ cần nói cho kẻ cướp ngục biết chìa nào có thể mở cửa không phải là được rồi sao? Lính gác ngục có làm như vậy cũng vô dụng”.

Tô Vũ cười nói: “Khi lính gác ngục mở cửa tất nhiên là sẽ không cho phạm nhân nhìn thấy mình mở bằng chìa khóa nào”.

“Vậy thì sao chàng có thể biết nhiều như vậy chứ?”, Thẩm Nguyệt vừa nói vừa làm theo lời nhắc của Tô Vũ, tìm chiếc chìa khóa thứ tám trong xô thứ ba bên trái rồi tra vào ổ khóa.

Chỉ nghe lách cách một tiếng, ổ khóa nặng nề đã được mở ra.

Tô Vũ chậm rãi nói: “Tuy rằng không nhìn thấy nhưng ta vẫn có thể nghe thấy”.

Thẩm Nguyệt đẩy cửa ngục giam ra rồi bước vào trong cùng Tô Vũ. Chìa khóa còn nằm trên ổ khóa bằng đồng đang lắc lư nhẹ nhàng, ánh lên màu vàng cũ kỹ.

Nàng từng bước đi tới chỗ Tô Vũ, chậm rãi ngẩng lên lớp cỏ khô dưới mặt đất.

Thẩm Nguyệt cúi đầu nắm lấy góc áo của hắn, đưa mắt nhìn theo vạt áo của hắn rồi nhìn lên cánh tay và lồng ngực của hắn.

Nàng còn tưởng rằng hắn ở trong ngục giam tuy có lạnh lẽo một chút, có thể thiếu ăn một chút nhưng ít nhất sẽ không phải chịu trọng hình.

Nhưng bây giờ khi Thẩm Nguyệt nhìn thấy Tô Vũ thì bộ y phục trắng của hắn đã thấm đẫm máu, khiến cho nàng dù muốn chạm vào hắn, muốn ôm lấy hắn nhưng không thể nào làm được.

Thẩm Nguyệt cố gắng hết sức kìm nén nói: “Chẳng phải ta đã bảo Hạ tướng nhờ đại lý tự khanh ra mặt tới ngăn cản Hạ Phóng dụng hình với chàng, tại sao... tại sao lại có nhiều máu như vậy?”

Nàng ngẩng đầu lên, hoảng hốt nhìn Tô Vũ nói: “A, tại sao? Tại sao Hạ Phóng vẫn đánh chàng? Hắn ta vẫn đánh chàng có phải không?”

Tô Vũ nhìn vẻ mặt chật vật của nàng, nhìn vẻ lo lắng cùng đau khổ trong mắt nàng, đột nhiên cảm thấy mọi chuyện phức tạp trên đời cũng đều chỉ quy lại trên nếp nhăn giữa hai lông mày của nàng mà thôi.

Hắn cảm thấy bình yên.

Sự bình yên này chỉ có một mình nữ nhân trước mặt mới có thể mang lại cho hắn.

“Hạ Phóng có chút nóng vội, ta vừa vào đây đã bị dụng hình”, Tô Vũ nói: “Nhưng chỉ có hai mươi roi, ta vẫn có thể chịu được. A Nguyệt không cần lo lắng, máu đã ngừng chảy lâu rồi, bây giờ ta không cảm thấy đau nữa”.

Nghe đến hai mươi roi, đầu óc Thẩm Nguyệt lại ong ong.

Nàng không thể tưởng tượng được tình huống Tô Vũ bị tra tấn. Hạ Phóng chắc chắn sẽ không nương tay, từng nhát roi đánh lên người Tô Vũ chắc chắn phải khiến cho hắn rách da rách thịt, máu chảy đầm đìa...

Đáng tiếc đến ngày hôm nay thì nàng mới biết, trái tim của nàng lúc này cũng cảm thấy đau đớn như chính mình bị roi quất.

“Tại sao bọn họ lại không nói cho ta biết? Tại sao đại lý tự khanh không nói cho ta biết chàng đã bị thương... tại sao...”

“Chỉ là vết thương ngoài da, không sao”.

“Về sau Hạ Phóng có động vào chàng nữa không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1028

“Nhờ phúc của A Nguyệt mà hẳn ta không có thời gian để động vào ta nữa”.

“Hạ Phóng”, Thẩm Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Những vết thương mà hẳn ta đã gây ra cho chàng, sau này ta sẽ trả lại cho hẳn ta gấp trăm ngàn lần! Ta muốn chặt hẳn ta thành tám khúc, muốn khiến cho hẳn ta sống không bằng chết”.

Tô Vũ giật mình, nước mắt ấm áp từ hai hốc mắt Thẩm Nguyệt chảy tràn trên lưng hẳn, thiêu đốt trái tim hẳn.

Thẩm Nguyệt vẫn nghiêng răng nghiêng lợi, nghẹn ngào cúi đầu xuống, nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống như mưa.

Cho dù nàng cố gắng tỏ ra hung ác nhưng vẫn không có cách nào ngăn được sự yếu đuối của mình.

Tô Vũ có giơ tay lau nước mắt thế nào cũng không thể lau hết được nước mắt của nàng.

Tô Vũ khẽ thở dài một tiếng, nói: “Đáng ra hôm lục soát phủ ta không nên mặc y phục trắng, nếu ta mặc y phục đen thì nàng sẽ không nhìn thấy những vết máu này”.

Thẩm Nguyệt nắm chặt tay hẳn, áp mặt vào mặt hẳn, ở trước mặt Tô Vũ nàng khẽ cuộn tròn thân mình, hết sức nghẹn ngào, không kìm được mà khóc lớn.

Lúc không nhìn thấy Tô Vũ nàng có thể mạnh mẽ lạnh lùng, nhưng bây giờ khi nhìn thấy hẳn thì tất cả phòng tuyến của nàng đều sụp đổ.

Tần Như Lương hoàn toàn không muốn nhìn thấy khoảnh khắc tái hợp của Thẩm Nguyệt và Tô Vũ cho nên hẳn ta cố gắng không nhìn tới, chỉ ngẩng quay lưng lại, tự xem mình như người vô hình.

Thẩm Nguyệt đã trải qua những ngày này như thế nào, Tần Như Lương đã tận mắt nhìn thấy, cũng đã ở bên cạnh nàng suốt thời gian qua.

Nàng đã tự tạo cho mình một vỏ bọc kiên cường đến mức gần như không ai có thể phá hủy, nàng luôn bình tĩnh phân tích và xử lý tình huống một cách hợp lý, tất cả chỉ vì mục đích cứu Tô Vũ.

Từ khi Tô Vũ bị bắt cho đến nay, Thẩm Nguyệt chưa từng rơi một giọt nước mắt nào.

Nhưng bây giờ khi nghe được tiếng khóc không thể kìm nén của nàng, nhìn thấy nàng khóc như một đứa trẻ ở trước mặt Tô Vũ, trong lòng Tần Như Lương cũng cảm thấy đau đớn, hai tay dần dần siết chặt thành nắm đấm.

Chỉ có khi ở trước mặt Tô Vũ thì nữ nhân này mới thể hiện ra mặt chân thật và mềm yếu nhất của mình.

Chỉ có Tô Vũ mới có thể khiến cho nàng bồn ba khắp nơi không ăn không ngủ, còn khiến cho nàng rơi lệ không ngừng.

Tất cả mọi sự dịu dàng của nàng chỉ được trao cho một người nam nhân chính là Tô Vũ.

Tần Như Lương cảm thấy chua xót. Trái tim hắn ta như bị một bàn tay siết chặt đến cực điểm, khi không còn có thể thở nổi thì nó mới thả lỏng ra.

Còn gì đau đớn hơn thế này nữa?

Nắm tay của hắn ta cũng chậm rãi buông lỏng. Hắn ta thầm nghĩ rằng nếu có thể khiến cho Thẩm Nguyệt khóc lớn để giải tỏa thì cho dù nàng có ở trong vòng tay của một nam nhân khác cũng rất đáng.

Đôi môi mát lạnh của Tô Vũ đặt trên mặt Thẩm Nguyệt, lau đi nước mắt của nàng, hôn lên khóe mắt nàng trước khi một giọt nước mắt nữa có thể rơi xuống.

Hơi thở quẩn quanh khiến nàng run rẩy.

Giọng nói của Tô Vũ thì thào ở bên tai đổ dành nàng: “Đừng khóc, người ta sẽ cười đó. Ta bây giờ đã không sao nữa rồi”.

“Tô Vũ”, Thẩm Nguyệt nỉ non gọi tên hắn: “Tô Vũ”.

Chưa bao giờ nàng cảm thấy chỉ cần gọi tên của hắn cũng khiến cho nàng đau lòng như lúc này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1029

Tô Vũ đáp lại nàng bằng một nụ cười, tuy rằng cơ thể có phần yếu ớt nhưng nét mặt hắn vẫn anh tuấn tao nhã đến mê người, hắn nói: “Nàng tính trăm phương ngàn kế đến đây mà không định ôm ta hay sao?”

“Ta sợ sẽ làm vết thương của chàng bị đau”, nàng sợ, rất sợ sự lỗ mãng của mình sẽ khiến hắn bị thương, khiến hắn phải đau đớn.

Vì vậy cho dù nàng có muốn ôm hắn đến bao nhiêu đi chăng nữa thì nàng cũng phải kiềm chế.

Tô Vũ rũ hàng mi dài xuống, mang theo vẻ thận trọng cùng ảm ảnh của nàng thu hết vào đáy mắt. Đôi mắt hắn như nổi lên ánh lửa chỉ chiếu sáng một mình nàng.

Khi không có Thâm Nguyệt bên cạnh thì hắn luôn trầm lặng thờ ơ, chỉ có nàng mới có thể khuấy rầy tâm trí của hắn.

Đột nhiên Tô Vũ vươn tay ra, vòng tay ôm lấy Thâm Nguyệt, dùng sức ép sát nàng vào lòng.

Tô Vũ cầm hai tay nàng vòng qua eo mình, áp đầu nàng vào lòng mình, để nàng lắng nghe nhịp tim của mình rồi dịu dàng nói: “Muốn ôm thì cứ ôm thật chặt, cho dù đau đến thấu xương cũng không bằng cảm giác tươi đẹp như gió xuân này”.

Thâm Nguyệt lắng nghe nhịp tim của hắn, bất giác lại rơi lệ đầy mặt.

Thâm Nguyệt vùi đầu vào vạt áo của hắn, hơi nóng ẩm ướt xuyên qua vạt áo trước truyền đến lồng ngực của hắn.

Cái nóng như thiêu đốt tràn vào trong lòng Tô Vũ giống như đang dày vò hắn.

“Nếu như sớm biết trên người chàng có nhiều vết thương như vậy thì ta đã mang theo thuốc rồi”.

“Không cần dùng thuốc, sớm muộn gì cũng sẽ lành, chẳng qua sẽ lâu hơn một chút thôi”.

Thẩm Nguyệt lại ôm hắn, nàng không dám dùng quá nhiều lực nhưng lại nhịn không được muốn dùng lực, thân thể cứng ngắc rồi rã.

So với Thẩm Nguyệt, Tô Vũ không chút kiêng kỵ, hắn siết chặt vai Thẩm Nguyệt, chỉ hận không thể khảm nàng vào trong mình.

Mặc dù hắn đang rất yếu nhưng hắn vẫn không tiếc sức lực ôm lấy Thẩm Nguyệt.

Tô Vũ nói: “A Nguyệt, lá gan của nàng đúng là không nhỏ, còn dám cãi trâng trợn vào đại lý tự”.

Thẩm Nguyệt nói: “Đâu chỉ là lá gan không nhỏ, từ lúc chàng bị bắt đi cho đến nay, ta chưa từng nghĩ mình sẽ tiếp tục sống. Ta tất nhiên phải to gan lớn mật, nếu không thì mọi chuyện sẽ trở nên quá muộn”.

Tô Vũ ôm đầu nàng, luồn mấy đầu ngón tay thon dài vào tóc nàng, dường như còn có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng của nàng, hắn trầm giọng nói: “Có vất vả lắm không?”

Thẩm Nguyệt lắc đầu nói: “Ta không biết vất vả là gì, ta chỉ nghĩ những chuyện tuyệt vọng mà ta đang trải qua cũng là những chuyện mà chàng nhất định đã từng trải qua, vì cứu ta, cho dù không còn lối thoát thì chàng cũng sẽ dùng hai bàn tay trần của mình để đào ra một đường máu”.

Rồi nàng lại nói: “Như vậy cũng tốt, ông trời sắp xếp như vậy đã khiến ta có thể hiểu được chàng đã từng đau khổ vất vả như thế nào. Những chuyện mà ta đã làm, có lẽ vĩnh viễn cũng không bằng một phần của chàng”.

Thẩm Nguyệt nhớ tới chính sự, nàng muốn rời khỏi vòng tay của Tô Vũ nhưng Tô Vũ không chịu buông tay, hắn thì thầm bên tai nàng: “Nàng muốn nói gì thì cứ nói đi, ta có thể nghe thấy được”.

Thẩm Nguyệt lại dựa sát vào người hắn, quyến luyến nói: “Ta không biết phải làm cách nào để cứu chàng, những cách ta nghĩ ra đều rất vụng về, cuối cùng hôm nay mới được gặp lại chàng, chàng có thể chỉ cho ta biết cách nào tốt hơn không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1030

Tô Vũ giống như một người thầy kiên nhẫn tỉ mỉ hướng dẫn từng bước cho học trò của mình, hần nhỏ nhẹ nói: “Vậy nàng nói ta nghe thử xem nàng đã nghĩ ra những cách gì?”

Thẩm Nguyệt nói: “Ta tới bên bờ sông Dương Xuân rồi lên thuyền, thuyền khách kinh doanh rất khấm khá, theo tỉ lệ ăn chia giữa ta và Liên Thanh Châu thì ta lấy được không ít ngân phiếu, bèn giao cho Lưu Nhất Quái để ông ta giúp ta tìm một đám sát thủ đáng tin”.

“Ừm”.

“Ta thuê sát thủ giết đám thám tử được Hoàng thượng cài cắm xung quanh Tần phủ, sau này cũng sẽ hợp tác lâu dài. Thám tử Đại Nội nhóm nào đến, ta sẽ giết nhóm đó, giết đến khi Hoàng thượng không còn thám tử để phái đi mới thôi. Sau khi không còn thám tử giám sát, ta đi tìm Hạ thừa tướng và Đại Lý Tự Khanh giao thiệp, không để Hạ Phóng dùng hình với chàng”.

Thẩm Nguyệt ngả vào vòng tay của Tô Vũ, khẽ khàng nói: “Nhưng đi đâu này cũng không thể cứu được chàng, về sau ta suy nghĩ cả một đêm, nghĩ được một cách nên trong đêm đó viết ngay ba phong thư, thông qua đường tắt truyền tin của chàng để gửi thư ra ngoài”.

Tô Vũ khẽ nheo mắt.

Nàng lại nói: “Biện pháp duy nhất ta có thể nghĩ được bắt chước theo chàng, chàng lợi dụng Bắc Hạ để cứu ta, vậy thì ta sẽ dùng Dạ Lương cứu chàng”.

“Khi ấy chàng là sứ thần tới Dạ Lương đàm phán hòa bình, vì tin tưởng chàng, Dạ Lương mới ký kết thỏa thuận giữa hai nước. Nhưng hiện giờ Hoàng đế nói rằng sứ thần đàm phán là gian tế của Bắc Hạ, vậy thì kết quả đàm phán giữa sứ thần và Dạ Lương trở nên vô hiệu.

Hiện giờ Dạ Lương đã chiếm trọn ba thành trì biên quan của Đại Sở, không những có thể từ chối hoàn trả, mà một khi hiệp ước hòa bình bị hủy bỏ, Dạ Lương có thể đưa quân tiến công vào biên cương của Đại Sở. Đây chính là phong thư đầu tiên, gửi tới Dạ Lương”.

Tô Vũ thoáng nhếch môi: “Vậy phong thư thứ hai thì sao?”

“Sau khi Dạ Lương đưa ra yêu sách này, nếu Hoàng đế Đại Sở chấp nhận, biên cương Đại Sở và Dạ Lương bình an vô sự. Nhưng nếu Hoàng đế không chịu chấp thuận, Dạ Lương nhân cơ hội này tấn công khi Đại Sở đang loạn lạc và đói khổ, vậy thì mời Hoắc tướng quân án binh bất động, đợi khi Đại Sở chiến bại, binh lính Dạ Lương mỗi một r ã mới đánh bại Dạ Lương, cướp lại chính quyền Đại Sở.

Dự tính xấu nhất cũng là tình huống thứ hai này, ta cùng chàng xuống Hoàng Tuyền, đâu còn để tâm đến sinh linh l ần than. Đây là phong thư thứ hai, gửi tới biên quan”.

Ngón tay của Tô Vũ dịu dàng vuốt lọn tóc cho Thẩm Nguyệt, hấn tỏ vẻ suy ngẫm: “Từ kinh thành tới biên quan rất xa xôi”.

Thẩm Nguyệt đáp: “Ta biết, cả đi cả về nhanh nhất cũng phải hơn một tháng trời. Thế nên ta gửi phong thư thứ ba tới Giang Nam. Trịnh Nhân Hậu ở Giang Nam là người của chàng, ta nhờ ông ta tạm thời thay mặt Dạ Lương truyền thông tin ‘sứ thần chết thì thỏa thuận hủy bỏ’ tới kinh thành, nếu là cấp báo trong khoảng tám trăm dặm thì bảy ngày sau có thể đến tay Hoàng đế ở kinh thành”.

“Nàng muốn Trịnh Nhân Hậu truyền chiến báo giả”.

“Hoàng đế bản tính đa nghi, bởi vì thời gian gửi truyền báo không trùng khớp, ông ta nhất định sẽ nghi ngờ độ chân thật của chiến báo. Nhưng chuyện sống chết của chàng gắn liền với tình hình chiến – hòa của hai nước, ông ta không dám mạo hiểm quyết định, thế nên ắt hẳn sẽ cho người đi xác minh trước.

Trong thời gian ông ta phái người đi xác minh, chiến báo thật của Dạ Lương cũng truyền tới. Dạ Lương chen chân vào khiến Hoàng đế càng thêm tức đầu mẻ trán, ông ta cũng không buồn truy cứu rốt cuộc kẻ nào truyền chiến báo giả nữa, Trịnh Nhân Hậu làm việc bí mật một chút sẽ không có chuyện gì”.

Thẩm Nguyệt cất giọng nhẹ như lông hồng: “Ta muốn khiến Hoàng đế không dám định tội thông đồng phản quốc cho chàng, càng không dám quyết định chuyện sống chết của chàng bừa bãi. Cùng lắm sau cùng ba nước đại loạn, định đoạt lại thiên hạ. Cục diện của ba nước này, hòa hợp lâu rồi ắt sẽ chia cắt, chia cắt lâu rồi ắt phải hợp lại, trước nay vẫn thế”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1031

Tuy Tần Như Lương đã cố biến bản thân thành người vô hình, nhưng lời nói của Thẩm Nguyệt cũng khiến hắn ta vô cùng chấn động.

Trong ba phong thư kia bao hàm nhiều nội dung đến vậy, chỉ trong một đêm ngắn ngủi mà nàng suy tính được từng ấy đi ầu.

Tô Vũ vẫn mỉm cười và hỏi: “A Nguyệt ngoan, làm sao nàng biết chắc rằng Dạ Lương sẽ giúp nàng”.

Cảm xúc hiếm được lúc dao động của Thẩm Nguyệt khi mới thấy Tô Vũ dần dần bình ổn lại trong quá trình thảo luận cục diện, nàng khẽ nhếch lông mày, vẻ tự tin lộ ra:

“Hoàng đế Dạ Lương không giúp chàng, chẳng lẽ còn giúp Hoàng đế Đại Sở sao. Hai tòa thành mà chàng hứa với Hoàng đế Dạ Lương, ông ta còn chưa lấy được, nếu chàng chết đi, ông ta không được chút lợi lộc nào.

Vả lại, cho dù Hoàng đế Đại Sở xử chàng tội chết, Dạ Lương xé bỏ thỏa thuận, vừa lấy được thành trì vừa không bị trói buộc bởi thỏa thuận, Dạ Lương tự do tự tại, không còn chút kiêng dè. Như thế thì bất kể tình huống nào cũng rất hời cho Dạ Lương”.

Thẩm Nguyệt ôm cổ Tô Vũ mà hỏi: “Tô Vũ, chàng thấy ta nói có đúng không?”

Tô Vũ đáp: “Nàng nói rất đúng”.

Thẩm Nguyệt đáp: “Ta còn muốn tranh thủ thời gian đi đi lại lại giữa kinh thành và Giang Nam để ra tay với Hạ Phóng, tìm được mỹ thiếp mà chàng cài cắm trong phủ của hắn ta, thăm dò được điểm yếu của hắn ta, truy ền thông tin khắp kinh thành”.

“Tri ều đình không thể ng ỡ yên không ngó ngang gì, bèn đi ầu tra Hạ Phóng. Ta tận mắt thấy quan binh khám xét nhà hắn ta, giống như khi xưa

hắn ta dẫn người tới khám xét nhà chàng vậy”.

“Hiện giờ hắn ta ng ồi tù r ồi, cũng chẳng để tâm tới chàng được nữa. Hôm nay đã là ngày thứ tư, chỉ cần đợi thêm vài ngày nữa sẽ có chiến báo.

Hiện giờ trong kinh thành ai cũng đồn rằng Hạ Phóng vu oan cho chàng để diệt trừ phe phái, Hoàng đế muốn định tội chàng cũng phải tốn chút đầu óc đấy.

Trước khi đi đầu này được tiến hành, họ còn có thể nhờ tận gốc một đám tham quan ô lại do Hạ Phóng cầm đầu, Đại Lý Tự Khanh và Hình bộ chắc hẳn có thêm vài vụ án. Họ bận rộn nhiều hơn mới tốt, như thế chàng mới được yên ổn”.

Sau đó phòng giam trở nên yên lặng trong thoáng chốc, dường như ai cũng đang trầm ngâm và suy tính.

Thẩm Nguyệt nói: “Có lẽ biện pháp mà ta nghĩ được không ổn lắm, rất phức tạp, cũng lãng phí nhiều thời gian và rất mạo hiểm. Nếu thời gian không đúng như trong dự tính, ta sợ sẽ có biến cố xảy ra, sợ chàng sẽ gặp nguy hiểm. Tô Vũ, chàng còn cách nào ổn thỏa hơn không?”

Giọng nói trầm ấm dễ nghe của Tô Vũ vang lên, hắn nhướn mày đáp: “Không có biện pháp nào tốt hơn nữa”.

“Chàng suy xét chu toàn hơn ta, tính toán kỹ lưỡng hơn ta, tại sao không có biện pháp nào tốt hơn được”, Thẩm Nguyệt tỏ ra cố chấp: “Kể từ khi chàng quyết định dùng Bắc Hạ để cứu ta, đáng lẽ chàng đã dự đoán được rằng lửa sẽ lan sang bản thân mình. Nếu đã đoán trước được, làm sao có thể không chuẩn bị, khoanh tay chịu trời chứ?”

Nàng ngẩng đầu lên khỏi vạt áo của Tô Vũ, nhìn đôi mắt hẹp dài màu hổ phách khiến người ta rung động của hắn: “Nhất định chàng đã chừa đường lui, đúng không?”

“Ta chỉ là một người thường, đâu thể lợi hại như nàng nói. Lại còn tính toán kỹ lưỡng”, Tô Vũ bật cười: “Nghe thế nào cũng thấy không tốt đẹp

lắm”.

“Nếu ta không cứu chàng, chàng dự định ng ồi im chờ chết?”, Thâm Nguyệt hỏi.

Tô Vũ thông dong đáp: “Đúng thế”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1032

Tần Như Lương nãy giờ không hề hé lộ đột nhiên bật ra một câu: “Cô trông hắc có giống người ng ồi im chờ chết không?”

Thẩm Nguyệt đáp: “Ta cũng không tin, dù thế nào chàng cũng không phải người tùy tiện giao tính mạng bản thân cho người khác”.

Tô Vũ chăm chú nhìn nàng: “A Nguyệt không phải người khác”.

Thẩm Nguyệt sững người.

Hắn nói thêm: “Nếu nói chừa đường lui, quả thật, ta cũng chừa một con đường”.

“Là gì thế?”

Tô Vũ đáp: “Chính là nàng”.

Hắn nói rất nhẹ nhàng, nhưng Thẩm Nguyệt nghe thấy chỉ biết chấn động.

Nàng im lặng trong thoáng chốc rồi mới hỏi: “Tô Vũ, tại sao chàng nghĩ rằng ta nhất định có thể làm được?”

Tô Vũ đáp: “Nàng là do ta đích thân dạy dỗ, làm sao mà không được chứ. Thực tế chứng minh, nàng làm việc không có chỗ nào để chê”.

Thẩm Nguyệt nhìn thẳng hắn: “Lỡ như ta không cứu được chàng thì sao?”

Tô Vũ đáp: “Lỡ như không thể cứu được, nàng cũng nói mà, dự định t ồi tệ nhất chẳng qua chỉ là đôi ta cùng nhau xuống Hoàng Tuyền”.

Có lúc, Thẩm Nguyệt cần vì mục đích của bản thân mà tham gia đấu đá, hắn cũng cần phải buông tay đúng mực.

Sau này sẽ còn nhiều việc khác, có lẽ hẳn không thể tham gia vào, hoặc có lẽ không thể thay mặt nàng tiến hành, càng không thể bố trí mọi thứ cho nàng, như thế, ngược lại, là không tốt cho nàng.

Thẩm Nguyệt đột nhiên bật cười khê: “Chàng nghĩ thoáng đến vậy sao?”

Sau khi trải qua sự việc đó, chẳng có lý gì mà Thẩm Nguyệt không giữ suy nghĩ như vậy, đi đâu nàng cần làm là tiến hành đấu đá, cùng lắm thì sống cùng sống, chết cùng chết. Chỉ cần được ở bên Tô Vũ, dường như sống chết cũng không quan trọng đến vậy.

Ngón tay của Tô Vũ nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Thẩm Nguyệt: “Ở bên cạnh nàng, không nghĩ thoáng ra không được, nếu không suy nghĩ quá nhiều cũng tổn thọ lắm”.

Câu nói này nghe thật cay đắng, Thẩm Nguyệt mỉm cười, chậm rãi ngả vào lòng hắn, vươn tay ôm lấy hắn, im lìm nằm trong lòng hắn hồi lâu: “Tô Vũ, nếu tình chàng suy nghĩ thông suốt và tin tưởng ta như vậy, Thẩm Nguyệt này cho dù dốc hết gia tài và tính mạng cũng phải cứu được chàng. Nếu không thể, chàng xuống Hoàng Tuyền, ta cũng không muốn sống tạm bợ”.

“A Nguyệt muốn lập khế ước sinh tử cùng ta đấy sao”.

“Ừm, mong ước lớn nhất của ta trong cuộc đời này là có thể bên chàng trọn đời, chàng biết mà. Nếu kiếp này không thực hiện được, xuống âm phủ có thể bắt đầu lại, cũng coi như trọn vẹn ước mong”.

Ánh mắt Tô Vũ rất sâu xa, khóe miệng thấp thoáng nét cười: “Nếu thực sự như thế, e là nàng vẫn phải lỡ dở ở nhân gian một thời gian, nàng phải nuôi nấng Tô Tiển thành người rồi mới tới tìm ta”.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Ta đưa thằng bé đi cùng chàng, không được sao?”

“Thằng bé mới một tuổi, chưa từng chứng kiến cảnh phân hoa của thế gian, cũng chưa từng trải qua sinh lão bệnh tử, há chẳng phải nàng hoài thai

mười tháng rồi vất vả sinh thằng bé ra lại thành uổng phí ư?”

Thẩm Nguyệt ôm chặt Tô Vũ, lẩm bẩm đáp: “Tô Vũ, ta không thích cảm giác này, như thể chàng đang dặn dò hậu sự ấy”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1033

“Nếu nàng không thích nghe, ta không nói nữa là được mà”. Chỉ cần trong lòng nàng hiểu rõ là tốt rồi.

Không có chuyện gì là tuyệt đối, dù thế nào cũng ẩn chứa mạo hiểm và lỗ như. Lỗ như sau cùng, hẳn không thể cùng nàng đi đến tận cùng, hẳn không mong nàng không còn đi đâu gì để gửi gắm và nương tựa.

Nàng vẫn còn Bấp Chân, vẫn còn con trai của họ để mong chờ.

“Tô Vũ, ta nhất định sẽ không để chàng xảy ra chuyện!”, Thẩm Nguyệt bình tĩnh nói: “Ngoài ra, trong thư gửi cho Hoắc tướng quân, ta đã bảo ông ta chuẩn bị sẵn sàng, đợi khi mùa đông năm nay qua đi, mùa xuân đến thì lập tức xuất binh đến kinh thành”.

Tô Vũ nói: “Vậy thì sắp rồi”.

Trước kia, Thẩm Nguyệt luôn nghĩ đêm đông vừa dài đằng đẵng vừa lạnh lẽo, nhưng thời gian lúc này lại trôi quá nhanh. Nàng chỉ mong đêm nay có thể kéo dài thêm chút nữa để nàng ở cạnh Tô Vũ thêm một lát nữa.

Tần Như Lương nhìn hai người dựa sát vào nhau, có phải tình yêu đã khiến hai người họ cảm thấy ấm áp không? Nghĩ như thế, Tần Như Lương lạnh lùng xê dịch chậu than đặt cạnh lối đi để nó cũng sưởi ấm của hai người.

Tô Vũ giơ tay xuyên qua cửa ngục nhẹ nhàng vượt thứ gì đó đệm bên dưới chậu than.

Thẩm Nguyệt nhìn sang, loáng thoáng nhận ra nên sừng sốt nói: “Đây chẳng phải là hai tượng gỗ trong nhà chàng sao?”

Tô Vũ khẽ cười nói: “Nàng phát hiện rồi, có cần lên mang chúng về không?”

Thẩm Nguyệt đứng lên, đến cạnh lối đi, vươn tay tới gần. Tô Vũ thấy thế nhắc: “A Nguyệt, đừng dùng tay không, cẩn thận bỏng”.

Tần Như Lương bước đến hai bước, gạt Thẩm Nguyệt ra: “Đây là chậu sắt, cô đang chê da tay mình dày quá à? Tránh ra”.

Tần Như Lương dùng góc áo của mình bọc lấy mép chậu than rồi mới bung lên. Thẩm Nguyệt nhanh chóng lấy ra hai tượng gỗ bên dưới, ôm vào trong ngực, chúng vẫn còn hơi nóng, bên trên có dấu vết bị lửa đốt, đường nét càng trở nên mơ hồ.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Sao chúng lại ở đây?”

Tô Vũ nói: “Toàn bộ gia tài của ta hiện tại cũng chỉ còn lại cặp tượng gỗ này thôi, ta gửi chúng cho nàng, xem như vật định tình của ta và nàng”.

Thẩm Nguyệt hiểu ra, lúc Hạ Phóng tịch thu tài sản thì hẳn cũng không bỏ qua tượng gỗ này, bây giờ lại ném vào nơi này dùng để lót chậu than.

Nàng ôm hai tượng gỗ vào lòng, cứ cảm thấy toàn thân nóng hần hập, rồi sau đó lại tựa vào bên cạnh Tô Vũ, mím môi cười nói: “Ai nói là vật định tình, lúc ta khắc tượng gỗ này cho chàng thì vẫn còn chưa thích chàng đâu”.

Ngoài miệng nói thế nhưng trong đầu Thẩm Nguyệt lại nhớ đến những chiếc lá phong rơi đầy trên những ngọn đồi ngoại thành vào năm ngoái.

Tô Vũ dạy nàng võ công ở trong núi rồi lại dẫn nàng xuống núi, đến nhà của sư phụ làm mộc trú một đêm.

Kí ức giữa nàng và Tô Vũ, bây giờ, chuyện gì cũng đầy sự ngọt ngào khó mà cảm nhận được.

Giọng Tô Vũ nhẹ như lông hồng, chỉ Thẩm Nguyệt mới có thể nghe thấy: “Vậy thì nàng thích ta từ lúc nào? Là lúc phát hiện trong nhà ta có hai tỳ thiếp hay khi ta hôn nàng trên phố vào đêm giao thừa năm ngoái, hoặc là thời điểm ta dẫn nàng đi dạo sông Dương Xuân vào đêm trung thu rồi ăn

bát mì Đờng Tâm với nàng, chẳng nhẽ là lúc ta ra vào Trì Xuân Uyển chữa trị cho nàng, còn không thì là khi ta tặng nàng sáo trúc, hay lần ta lên núi giết sơn tặc cứu nàng ra khỏi đó?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1034

Từng câu nói của Tô Vũ đều quét khẽ qua tim Thẩm Nguyệt, tạo nên những rung động khẽ khàng.

Những lời hắn nói làm Thẩm Nguyệt như quay trở lại thời khắc năm ngoái khi nàng và Tô Vũ gặp nhau, cảnh tượng nào cũng cảm động và đẹp đẽ.

Còn thích hắn từ lúc nào, thậm chí là yêu hắn, Thẩm Nguyệt cũng không nói được. Dường như không một sự việc cố định nào khiến nàng yêu hắn, những rung động mà hắn mang đến đều là từ từng từng lớp lớp sự việc tích lại, đến cùng, khi nàng nhận ra điếu đó, ngay cả bản thân nàng cũng cảm thấy khó tin.

Thẩm Nguyệt nhận ra được sự vui vẻ trong lời nói của hắn: “Chàng còn biết mình chính là người từng bước lôi kéo ta rơi vào hố sâu này sao. Chàng đã đào hố sẵn rồi đợi ta nhảy vào phải không?”

Nàng như thể nghe thấy Tô Vũ đang cười. Nàng không nhìn sang chỗ hắn, chỉ vươn tay sờ môi hắn, ngón tay còn có thể cảm nhận được độ cong ở môi.

Nàng cũng vì thế mà cảm thấy hài lòng cong khóe môi.

Sau đó nàng nghe Tô Vũ nói: “A Nguyệt, trời sắp sáng rồi”.

Dù nàng có mong muốn đêm nay kéo dài thế nào đi chăng nữa thì sớm muộn gì trời cũng sẽ sáng. Rõ ràng chỉ mới ở cùng với Tô Vũ một lúc thôi mà lại sắp phải chia xa rồi.

Nàng cảm nhận được bình mình trước khi trời sáng đặc biệt lạnh.

“Tô Vũ, chàng ôm ta một lát đi”.

Tô Vũ ôm chặt lấy nàng.

Tần Như Lương nhắc nhở: “Người đôi ca sắp đến rồi. Thẩm Nguyệt, cô mau ra ngoài, trùm mũ lên nữa!”

Tô Vũ giúp nàng vén lại mái tóc đen và đội lại mũ, nhẹ nhàng nói: “Ra ngoài đi”.

Hắn chớp chớp hàng mi, giấu đi đôi mắt đen như sắc đêm ngoài kia rồi nói thêm: “Ngoài cửa có tiếng nói chuyện, người đến rồi”.

Bấy giờ Thẩm Nguyệt mới quay người ra khỏi phòng giam. Tần Như Lương động tác nhanh nhẹn, dùng lòng bàn tay đẩy khóa ngay khi nàng ra ngoài, khóa cửa phòng giam lại, sau đó treo chìa khóa lên tường.

Hai tên ngục tốt bước vào, tiến hành bàn giao xong, Tần Như Lương và Thẩm Nguyệt có thể rời đi.

Thẩm Nguyệt đi qua hành lang, Tô Vũ vẫn đang ngẩn quay lưng với cửa phòng giam giống hệt như lúc nàng đến, bóng lưng đi êm đềm và yên tĩnh.

Thẩm Nguyệt liếc mắt nhìn hắn một lần, nhưng hắn không thể hồi đáp.

Hai người gặp thị vệ bước vào tuần tra ở bên ngoài hành lang bèn đứng lùi sang một bên, cúi đầu chờ, đợi khi thị vệ đi qua rồi mới tiếp tục tiến về phía trước, ra khỏi đại lao.

Sau khi ra khỏi đại lao, họ thuận lợi vượt qua trạm gác, Thẩm Nguyệt đứng ở điểm tận cùng của quảng trường, thoáng dừng chân, sau cùng vẫn phải ngoái đầu nhìn lại.

Ánh sáng yếu ớt của buổi bình minh nhuộm một thứ màu sắc đơn điệu và mơ hồ cho quảng trường và đại lao, tiết trời giá rét.

Tần Như Lương đánh mặt với vẻ khó chịu: “Đã chàng chàng thiệp thiệp suốt nửa đêm mà vẫn thấy không đủ à?”

Thẩm Nguyệt lờm hắn ta một cái, thành thật đáp: “À, tất nhiên là không đủ rồi, chàng chàng thiệp thiệp cả đời vẫn cảm thấy không đủ”.

Nàng và Tô Vũ tình nồng ý mật, Tần Như Lương ở bên cạnh trợ mắt nhìn, bây giờ Thẩm Nguyệt còn cố tình chọc tức hắn ta, hắn ta không thể không chế được: “Cô đúng là... tức chết ta mà”.

Sau đó hai người tiến vào phòng nghỉ của Đại Lý Tự Khanh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1035

Đại Lý Tự Khanh nơm nớp lo sợ, hiện giờ thấy hai người bình an vô sự quay trở về mới có thể thở phào một hơi.

Sau khi thay bộ đồ của ngục tốt, Thẩm Nguyệt và Tần Như Lương tiếp tục mặc trang phục hộ vệ trong nhà Đại Lý Tự Khanh, nhân lúc trời chưa sáng tỏ, đoàn người rời khỏi Đại Lý Tự.

Khi Thẩm Nguyệt và Tần Như Lương trở ra từ nhà của Đại Lý Tự Khanh, họ đã mặc y phục như khi ra ngoài vào đêm qua.

Chợ sáng vẫn còn sớm, trên đường thưa thớt vài quầy hàng bán điểm tâm. Hai người dùng điểm tâm rồi bước ra, Thẩm Nguyệt đứng trên đường lớn thoáng đãng và sạch sẽ, nghiêng đầu nhìn về phía Đông.

Ở bên ấy, ánh bình minh rạng ngời đang chuẩn bị cho một ngày đông ấm áp hiếm thấy.

Mấy ngày rồi hoàng đế không nhận được tình báo từ thám tử xung quanh Tần phủ bên phái người đi giục, kết quả người được cử đi quay về bẩm báo rằng không tìm thấy thám tử canh chừng gần Tần phủ.

Không tìm thấy bất cứ ai, không có chút dấu tích nào.

Hoàng đế cảm thấy kinh ngạc nên phái thêm người tìm kiếm ở gần đó, thậm chí là khắp kinh thành, cũng không hề tìm thấy.

Cơn giận bốc lên đỉnh đầu, hoàng đế vỗ bàn quát tháo: “Chỉ một Tần phủ cũng không trông chừng được, thám tử bốc hơi giữa nhân gian chắc! Phái tốp khác đi canh chừng cho trẫm!”

Nhưng theo báo cáo từ thám tử, Tần phủ không có bất kỳ động tĩnh nào.

Sau khi trở về từ Đại Lý Tự, Thẩm Nguyệt rất ít khi ra ngoài, vẫn luôn lặng lẽ đợi tin tức.

Ngày thứ năm, đại thần trong triều lại thượng tấu vạch trần một nhóm tham quan ô lại khác cấu kết cùng Hạ Phóng, nhất thời nhiều người vào ngục, lòng người khiếp đảm.

Qua ngày thứ sáu, hoàng thượng chỉ định phái một quan thẩm tra mới thẩm tra lại vụ án của Tô Vũ.

Đến ngày thứ tám, Thẩm Nguyệt còn chưa đợi được tin tức của Giang Nam truyền tới đã đợi được tin Tô Vũ bị định tội, đợi hành quyết.

Nàng tưởng rằng từ lúc quan thẩm tra mới tiếp quản vụ án đến khi kết án chỉ ít cũng cần vài ngày, không ngờ chỉ trong hai ngày ngắn ngủi đã đòi kết án.

Tội danh thông đồng phản quốc, chứng cứ xác thực, giờ Ngọ ba khắc ngày kia xử trảm.

Nghe nói chứng cứ tìm được là thư từ qua lại cùng Bắc Hạ, nội dung trong thư đại khái là Tĩnh Nguyệt công chúa không khỏe, triều chính Đại Sở rối ren, Bắc Hạ có thể nhân cơ hội này xuất binh mưu quyên đoạt lợi.

Để chứng cứ Tô Vũ có tội, bút tích và lạc khoản trên thư tín tất phải đều là của Tô Vũ, có thể lấy bút tích trong các tấu chương mà trước kia hắn từng thượng tấu để so sánh. Ngoài thư tín ra, còn có cả tín vật của Bắc Hạ để làm chứng.

Tuy rằng bên ngoài Triều phủ có thám tử giám sát, nhưng dù sao nhân thủ có hạn, không thể canh chừng từng người trong phủ.

Đây là tin tức mà Trần Như Lương phái người đi dò la được.

Thẩm Nguyệt ngẩng phịch xuống chiếc ghế lạnh như băng, cảm thấy hít thở cũng khó nhọc.

Không nói tới việc ban đầu Hạ Phóng không lục soát được thứ gì trong nhà Tô Vũ, cho dù có thư tín, Tô Vũ đâu thể để lại bút tích và lạc khoản của

mình làm tội chứng. Những chứng cứ được coi như xác thực kia chẳng qua chỉ để lừa đảo dân chúng thôi.

Một khi việc này được công khai thì lại gây ra một h ỗ tranh cãi trong bách tính.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1036

Tiếp đó khắp các trà lâu tửu quán, hang cùng ngõ hẻm bắt đầu có người thảo luận rằng, nếu đã có thư tín do chính tay đại học sĩ viết, đáng lẽ nó phải được gửi tới Bắc Hà rồi, tại sao còn xuất hiện ở Đại Sở được?

Lời phúc đáp mà triêu đình đưa ra là những chứng cứ này được chứng thực bởi phía Bắc Hà.

Bách tính lại được dịp nghi hoặc, nếu nói đại học sĩ thông điệp phản quốc, là gian tế của Bắc Hà, tại sao Bắc Hà lại giúp Đại Sở chỉ điểm gian tế của mình chứ?

Thẩm Nguyệt cười khẩy, mặt mũi lạnh tanh và tàn độc, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tuởng dân chúng ai cũng là kẻ ngốc dễ lừa sao”.

Ngày thứ tám rồi, nàng không thể đợi tiếp được nữa.

Đêm đó, Thẩm Nguyệt khoác áo choàng, cùng Tần Như Lương vội vàng ra ngoài. Họ vừa ra khỏi cửa, sau lưng đã có thám tử đi theo.

Đi tới lối ngoặt, một bóng người đột nhiên xông ra, không ngừng xuyt xoa với Thẩm Nguyệt: “Ôi, công chúa cuối cùng cũng đến! Họ đợi lâu lắm rồi, hai người mau đi theo ta”.

Là Lưu Nhất Quái! Ban ngày Thẩm Nguyệt sai hạ nhân trong phủ lên thuyên truyền lời cho ông ta.

Nàng lạnh lùng nhếch môi, lập tức đi theo Lưu Nhất Quái.

Thám tử ở phía sau tưởng rằng nàng định đi gặp nhân vật bí mật nào đó nên tất nhiên cũng theo sát sau lưng.

Tới một con ngõ tối tăm, sát thủ từ phía trên nhảy xuống chém giết khiến thám tử không kịp trở tay.

Tuy quanh năm lẫn lộn giang hồ nhưng Lưu Nhất Quái cũng hiếm khi chứng kiến cảnh tượng nào máu me và bạo lực như vậy.

Mùi máu tanh nồng nặc lan ra trong không khí khiến ông ta buồn nôn, nhưng chỉ là chuyện thường với Thẩm Nguyệt.

Để tiện dọn dẹp, các thám tử đa phần bị giết chết trong một đòn tấn công, có một vài kẻ may mắn hơn thì nhận thêm một nhát kiếm nữa là xong, hiện trường không để lại vết máu quá rõ rệt.

Đến khi xử lý thi thể, Thẩm Nguyệt còn khiêng đám người kia giúp họ, đồng thời ra hiệu cho Lưu Nhất Quái cùng khiêng với nàng.

Nội tâm Lưu Nhất Quái một mực từ chối, khi chạm tay vào thi thể vẫn còn độ ấm, nội tâm ông ta sụp đổ, lần đầu tiên nói: “Không ngờ người là công chúa như vậy!”

Đợi khi xử lý sạch sẽ, được Lưu Nhất Quái giới thiệu, Thẩm Nguyệt và Tần Như Lương gặp tên thủ lĩnh của tổ chức sát thủ.

Lưu Nhất Quái đặt toàn bộ số ngân phiếu gần một vạn lượng lên mặt bàn.

Thẩm Nguyệt nói: “Đơn đặt hàng lần này ta vẫn mua mạng người, chỉ mua mạng một người, cần các người giúp ta cướp hãn từ đôi tay của Diêm Vương”.

Nếu sau cùng vẫn không đợi được, nàng không thể trở mắt nhìn Tô Vũ bị hành hình. Nàng sẽ không từ mọi giá mà khuấy đảo pháp trường, biến pháp trường thành tràng Tu La.

Ngày thứ chín, Hoàng đế hạ lệnh, trà lâu tửu quán, đường lớn ngõ nhỏ không được phép tiếp tục thảo luận đại sự trong triều, ra lệnh bắt giữ kẻ gây rối trật tự kinh thành.

Suốt cả ngày, không ngừng có đội quan binh đi tuần tra trên đường, sau khi liên tiếp bắt không ít bách tính đang thảo luận, những lời xì xào trong

dân chúng d ãn d ãn nhỏ đi, không ai dám tự do ngôn luận nữa.

Không ít thuyết thư tiên sinh ở các trà lâu tửu quán bị bắt tới nha môn thăm vấn, trà lâu tửu quán cũng đành phải đóng cửa để tránh phong thanh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1037

Nhất thời, người dân thần hồn nát thần tính, kinh thành trở nên tiêu điều thanh lãnh, cũng vô cùng đè nén.

Triều đình dùng cường quyền để bịt miệng bách tính, không khí căng thẳng hơn cả thời chiến. Bách tính dù khẩu phục nhưng tâm không phục.

Buổi sáng ngày hành hình, hàng quán ở hai bên con đường gần đó bị dọn sạch. Bách tính muốn xem hành hình chỉ có thể tuồn tự đi trên đường theo trật tự do quan binh sắp xếp.

Nhưng dù từ lâu và cửa hiệu có hai tầng ở bên đường bị dọn sạch không thể tiếp khách, dưới tầng còn có quan binh trấn thủ, nhưng số lượng quan binh có hạn, không tránh được kẽ hở, nếu muốn trà trộn vào trong cũng không khó.

Thẩm Nguyệt y phục mộc mạc, đứng trong đám đông, tìm một nơi mà các sát thủ đều nhìn thấy. Đến lúc đó, họ sẽ nhìn động tác trên tay nàng mà hành động.

Những tiếng bước chân ngựa dồn dập lướt qua cổng thành.

Khi sắp đến giờ Ngọ, Thôi thị vội vàng chạy về bên cạnh Thẩm Nguyệt. Theo lời dặn của Thẩm Nguyệt, trời vừa sáng, bà ta đã tới cổng thành canh chừng, một khi có đội ngựa lao nhanh vào thành sẽ chú ý hơn.

Thôi thị tỏ ra kích động nói với nàng: “Tới rồi, nô tì trông thấy có quan binh ra roi thúc ngựa chạy vào kinh thành, tới thẳng cửa cung. Để cho chắc chắn, nô tì đi theo tới gần cửa cung, thấy cửa cung lần lượt mở ra, vị quan binh kia giục ngựa lao như bay, chắc là không sai được!”

Thẩm Nguyệt vốn định bất chấp tất cả bỗng cảm thấy hoảng loạn. Khi kịp hiểu ra, trong đầu nàng chỉ có một suy nghĩ duy nhất – Tô Vũ được cứu rồi.

Thẩm Nguyệt tr ần ng ầm đ áp: “Nhất định phải kéo dài qua giờ Ngọ ba khắc!”

T ần Như Lương đ ứng bên cạnh nàng đ ột nhiên hỏi: “Nếu hoàng thượng cố tình muốn h ắn chết thì sao?”

“Vậ thì giết sạch tất cả những kẻ trên pháp trường này”, nàng nói rất nhẹ nhàng, nhưng trong ánh mắt chỉ còn vẻ tàn bạo.

Thời gian d ần d ần trôi qua, giờ Ngọ ba khắc đ ến rất nhanh, nhưng trong cung vẫn chưa thấy ai chạy tới.

Quan thẩm tra ng ồi ở vị trí đ ầu của pháp trường nhìn sắc trời, sau đó c ần một tấm thẻ hành hình lệnh trên bàn.

Khi h ắn ta giờ tay định ném ra, Thẩm Nguyệt cũng từ từ giờ tay lên, nàng nheo mắt, ra dấu rất dứt khoát.

Quan thẩm tra còn chưa kịp vút thẻ hành hình xuống đất đã bị một mũi tên không rõ từ đâu xé t ầng không lao vút ra cắm thẳng vào yết h ầu.

Tất cả mọi thứ diễn ra quá nhanh, quan thẩm tra còn chưa kịp phản ứng đã cảm thấy yết h ầu mình lạnh lạnh, cứ thế ng ồi trên vị trí quan thẩm tra mà tắt thở.

Pháp trường im lìm trong chốc lát, sau đó có quan binh rút đao và hô lên: “Có thích khách cướp pháp trường...”

Nhất thời bách tính hoảng hốt, khung cảnh rối loạn.

Quan binh xung quanh pháp trường nhất t ề lao ra, bao vây pháp trường, một con ru ồi cũng không đ ể lọt.

Có quan binh tới trước mặt quan thẩm tra, cẩn thận xem xét phương hướng cắm vào họng của mũi tên nhọn r ồi quay đ ầu chỉ vào l ầu gác chéo góc cách đó không xa: “Mũi tên đ ược bắn ra từ hướng đó!”

Thế là lập tức có một tốp quan binh vội vàng chặn đ ường l ầu gác.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1038

Còn chưa đợi binh phạt gặp nhau đã thấy một người mặc y phục màu đen từ tầng hai bay ra, trong tay cầm theo cung tiễn, bắn ra vài mũi tên cách một khoảng không, sau đó leo tường trèo mái trốn về hướng khác.

Nhóm quan binh bên dưới đuổi theo sát sao.

Thẩm Nguyệt đứng dưới đài, lẫn trong đám đông hỗn độn, nàng không nhìn thấy rõ dung mạo của Tô Vũ trên hình đài, nhưng bóng người mặc áo trắng nhuốm máu đó vẫn thanh tao và đi êm nhiên.

Hành hình lệnh đang hạ xuống được một nửa thì bị bỏ ngang, tay đao phủ cũng không biết có nên hạ đao hay không.

Người đứng đầu đội hình thị vệ đương nhiên là người của hoàng đế, nhận được lệnh của hoàng đế, chắc chắn phải tận mắt chứng kiến máu của Tô Vũ tưới lên pháp trường, thế là cầm thẻ hành hình ném xuống nền đất, hô to: “Tiếp tục hành hình!”

Trong tình huống này, đao phủ cũng không kịp uống rượu tế đao nữa, chỉ biết giơ cao thanh đao chói mắt, nhắm chuẩn và định chém xuống.

Thẩm Nguyệt lại ra dấu thêm lần nữa.

Đám người áo đen không nóng lòng xuất kích toàn bộ mà chỉ tấn công riêng lẻ.

Thế là lại một mũi tên nhọn hoắt nữa thành linh bắn tới từ một hướng khác, cắm ngay vào lồng ngực của tên đao phủ.

Tên đao phủ cứ thế mà ngã xuống.

Lúc này quan binh mới phát hiện ra không chỉ có một người muốn cướp pháp trường.

Sau đó, người áo đen vọt ra từ tòa lâu, lại dụ thêm một tốp quan binh khác.

Thâm Nguyệt dãn dãn siết chặt hai tay, cho dù gương mặt không biểu lộ đi đâu gì, nhưng trong lòng nàng vẫn luôn tính toán thời gian, cơ thể gồng cứng.

Nếu trong cung nhận được thư, đáng lẽ giờ này phải đến rồi.

Đáng lẽ phải đến rồi.

Tần Như Lương kéo Thâm Nguyệt tránh sang một bên: “Thâm Nguyệt, ở đây không an toàn”.

Dù thế nào thì Thâm Nguyệt cũng không chịu rời đi. Nàng tuyệt đối không cho phép bóng trắng kia rời khỏi tầm mắt mình.

Nếu nhân lực của phía sát thủ không đủ, nàng cũng không hề do dự mà cầm đao xông lên pháp trường, đại khai sát giới.

Thôi thị nói: “Phò mã gia mau đưa công chúa rời khỏi đây đi, nô tì sẽ đi giúp!”

Tần Như Lương khế quát: “Người cũng không được đi, bình tĩnh quan sát, tùy cơ ứng biến! Lát nữa nếu đánh nhau, người dẫn theo công chúa nhanh chóng rời khỏi nơi này!”

Hôm nay hắn ta mặc y phục màu đen, vóc dáng cao lớn đỉnh đặc, lấy một miếng vải ra khỏi tay áo, bất cứ lúc nào cũng có thể trà trộn vào đám người mặc đồ đen.

Thủ lĩnh đội thị vệ thấy tên đao phủ cũng đã ngã xuống, bèn tự mình cầm lấy đao, đi về phía Tô Vũ.

Tô Vũ từ đầu đến cuối không có động tĩnh gì, lúc này mới thoáng ngẩng đầu lên, điềm tĩnh đảo mắt nhìn tên thị vệ.

Ánh mắt ấy sâu thẳm như màu mực, nhưng lại mang theo vẻ ớn lạnh và chết chóc.

Bàn tay bị trói sau lưng khẽ nhúc nhích, khoảng trống giữa hai bàn tay lỏng ra, sợi dây thừng cũng trôi tuột đi.

Lúc trước, khi trói hắn, Đại Lý Tự Khanh ra lệnh cho người trói hắn để lại chút khe hở, đối với Tô Vũ, chẳng khác nào không trói.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1039

Không đến thời khắc sau cùng, Tô Vũ sẽ không ra tay.

Nhưng nếu đến thời khắc sau cùng mà không có biến chuyển, khi cần phải ra sức, hấn đâu thể chậm trễ.

Làm sao hấn có thể yên tâm để một mình Thâm Nguyệt phải trần trọc khổ cực ở nhân thế?

Nếu cướp pháp trường là cách cuối cùng, vậy thì hấn cũng vui vẻ phối hợp.

Dù đò đao có đặt vào trên cổ, hấn cũng sẽ không bày ra bộ dáng mặc người sát hại.

Thâm Nguyệt giơ tay lên, đôi mắt giống như lưu ly lạnh lẽo chẳng khác gì tuyết từ trên trời rơi xuống, lạnh lùng áp bức nhìn thẳng lên bực hành quyết. Một khi tay nàng hạ xuống, phát ra mệnh lệnh, đám người áo đen sẽ ra tay, bất luận thế nào, họ cũng phải cứu được Tô Vũ.

Vài người mặc áo đen bại lộ hành tung trước, thu hút một phần binh lực, làm hiện trường rối loạn.

Muốn liêu mạng, ai thắng ai thua vẫn chưa biết đâu.

Thế nhưng khi thị vệ đó giơ đao lên, tiến về trước, Tô Vũ còn rất bình tĩnh, vào thời khắc Thâm Nguyệt sắp ra lệnh cướp người thì tiếng vó ngựa xuyên qua đường phố nhộn nhịp, vội vã đến gần.

Một người cưỡi ngựa cao giọng nói: “Hoàng thượng có lệnh! Đao hạ lưu nhân”.

Thâm Nguyệt ngẩng đầu lên, nhìn con ngựa nhanh chóng lướt qua như gió, nàng nghe thấy nhịp tim điên cuồng của mình.

Người truy ền chỉ đến trước pháp trường, vội nhảy xuống ngựa tuyên chỉ.

Vụ án được xử quá vội vàng, chứng cứ vẫn còn nhiều điểm đáng ngờ, Hoàng đế quyết định thẩm tra lại.

Từng chữ vang lên rõ ràng như thủy tri ều lao đến.

Khi Hoàng đế sợ đầu sợ đuôi, lo lắng về đại cục thì phần thắng của ván cờ này nghiêng về Thâm Nguyệt.

Hoàng đế có được cả thiên hạ, ông ta không muốn mất quá nhiều, càng không muốn mất đi giang sơn Đại Sở.

Mà Thâm Nguyệt chỉ có duy nhất một mình Tô Vũ.

Cuối cùng Tô Vũ được đưa về Đại Lý Tự, Hoàng đế nghe nói có người muốn cướp pháp trường nhưng truy tra tới tận ổ thì không bắt được một ai cả, cuối cùng chỉ phát hiện vài người mặc áo đen trong một góc tối nào đó.

Chắc chắn người mặc áo đen đã biến thân thành dân thường rồi ẩn náu vào các con hẻm.

Nghe nói là do du hiệp giang hồ không thể nhìn thần tử trung nghĩa, liêm chính chết oan nên đã ra tay giúp đỡ.

Không bắt được một tên thích khách nào, cuối cùng cũng chỉ đành thôi.

Trước đó Bắc Hạ nhúng tay can thiệp vào chuyện của Thâm Nguyệt, bây giờ lại có một Dạ Lương nhúng tay vào chuyện của Tô Vũ, những oán khí đè nén tích tụ khiến Hoàng đế vô cùng tức giận nhưng lại không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hoàng đế gọi Hạ Phóng trong đại ngục hình bộ ra hỏi: “Dạ Lương truy ền tin đến nói là nếu trăm cứ khăng khăng giết Tô Vũ, Dạ Lương sẽ không thừa nhận hiệp ước hòa bình với Đại Sở, bất cứ lúc nào cũng có thể khởi binh đánh Đại Sở, chuyện này ngươi thấy thế nào?”

Hạ Phóng giật mình nói: “Hoàng thượng không được tin, đây chắc chắn là tin giả! Hoàng thượng nên lập tức giết Tô Vũ đi”.

Hoàng đế hí mắt: “Trẫm muốn nghe ý kiến của ngươi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1040

Hạ Phóng xá dài nói: “Chỉ mới mười ngày từ khi Tô Vũ bị kết án và vào ngục, Dạ Lương không thể nhận được tin tức nhanh như thế. Cho dù đã biết thì đường đi từ kinh thành đến Dạ Lương cũng rất xa, sao lại có thể truyền tin đến kinh thành nhanh như thế chứ? Chuyện này chắc chắn là kế hoãn binh của chúng”.

Hoàng đế nhìn thư báo chiến trong tay nói: “Ý của ngươi là thứ trong tay trẫm là đồ giả do kẻ nào đó cố tình tạo ra? Trẫm đã phái người thúc ngựa đi về phía Nam, là thật hay giả, kết quả sẽ có nhanh thôi”.

“Hoàng thượng nên mau chóng xử trảm Tô Vũ!”

Lúc này Hạ Du cũng ở đó nói: “Nếu tin tức của Dạ Lương là thật thì sao? Bây giờ xử trảm Tô Vũ, hiệp ước tan vỡ thì phải làm sao? Lúc đầu Dạ Lương muốn nắm thành trì của Đại Sở, bây giờ Đại Sở vừa bị tàn phá bởi chiến loạn và thiên tai, một khi không còn hiệp ước, nếu lúc này Dạ Lương khởi binh đánh đến thì phải thế nào? Đừng quên là ở Bắc Cương vẫn còn một Bắc Hạ đã đóng quân sát biên giới ngàn dặm, đang như hổ rình mồi với ta”.

Ý kiến của Hạ Du cũng đồng nhất với ý kiến của triêu thần, nghĩ rằng chỉ có xử lý theo cách ôn hòa nhất mới có thể tránh được cả hai đầu.

Dù Đại Sở chỉ đối phó với một Dạ Lương hoặc Bắc Hạ, kết quả cũng không mấy khả quan, một khi cả hai nước đồng thời tấn công, tạo thành thế cục Đại Sở bị hai mặt giáp công, rơi vào nguy hiểm.

Hạ Phóng ngẩng đầu lên hung tợn trừng mắt nhìn Hạ Du: “Chuyện này rõ ràng là âm mưu của các ngươi”.

Hạ Du thờ ơ nói: “Ta thấy ngươi mới là kẻ một lòng muốn trả thù riêng, không quan tâm gì đến an nguy của Đại Sở. Quốc khố của triêu đình

đã rộng mà người còn nhét túi riêng, tham lam vô độ, bây giờ, người đang muốn dùng cái chết của người khác để giảm bớt sự chú ý vào mình nhỉ”.

“Người!”

Hoàng đế nổi giận: “Đừng ồn ào nữa!”, ông ta sầm mặt nhìn Hạ Du: “Theo ý người, trẫm không giết nổi một Tô Vũ này sao?”

Nếu hắn ta nói không thể giết thì Hoàng đế sẽ nghi ngờ mưu đồ của hắn ta.

Hạ Du đáp: “Hồi bẩm Hoàng thượng, tất nhiên là có thể giết hắn ta. Thế nhưng thần cho rằng, hiện giờ vẫn chưa phải lúc, đợi xác nhận được tính thật giả của bức chiến báo này cũng không muộn. Nếu chiến báo này được ngụy tạo vô căn cứ, vậy thì nhất định phải xử chết Tô Vũ để diệt trừ hậu họa”.

Hoàng đế bèn hỏi: “Nhưng nếu là thật thì sao?”

Hạ Du đáp lại bằng sự im lặng.

Hoàng đế ra lệnh lôi Hạ Phóng quay về đại lao, sau đó phát tay bảo Hạ Du lui xuống, một mình ông ta ở trong ngự thư phòng vắt óc nghĩ ngợi hồi lâu cũng chẳng có kết quả gì.

Trước kia xử lý triều chính chưa từng cảm nhận được, đến hôm nay Hoàng đế mới phát hiện ra người làm Hoàng đế như mình thật vô dụng, tiến thoái lưỡng nan, toàn bị thao túng.

Dưới sự thống trị của ông ta, tuy rằng những năm trở lại đây Đại Sở được hưởng thái bình, nhưng trên phương diện dân giàu nước mạnh lại chẳng có đóng góp gì nhiều, tốc độ khôi phục tiềm lực quốc gia thua xa Bắc Hạ và Dạ Lương.

Hiện giờ họ yếu ớt nằm giữa hai cường quốc, hai nước này luôn rình rập Đại Sở như hổ rình mồi, khiến Hoàng đế không thể không kiêng dè.

Rốt cuộc có nên giết Tô Vũ này hay không, các triều thần không thể quả quyết như Hạ Phóng, họ chủ trương là dù giết cũng phải đợi được tin tức xác thực thật giả rồi mới giết. Nếu không nhất thời giết hẳn quá nhanh, cho Dạ Lương các cơ để hủy bỏ thỏa thuận, đến lúc đó sẽ biến thành tội nhân thiên cổ của Đại Sở.

Cứ như thế, mười ngày nửa tháng lại qua đi.

Người mà Hoàng đế phái đi gặp ngay sứ giả do Dạ Lương phái đến đang đi ngang đường, cũng chứng minh tính chân thực của thông tin.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1041

Sứ giả Dạ Lương cầu kiến là để xác nhận chuyện sống chết của Tô Vũ.

Trước đó không giết Tô Vũ, hiện giờ càng không thể giết được. Nếu Đại Sở dám giết sứ thần đàm phán hòa bình khi ấy, đồng nghĩa với việc không hề có thành ý nào trong đàm phán hòa bình cùng Dạ Lương, vậy thì còn nói gì đến chung sống hòa thuận nữa.

Vụ án này bị đưa về Đại Lý Tự thẩm tra lại, lần này do Đại Lý Tự Khanh đích thân thẩm tra.

Tất nhiên ông ta làm việc gì cũng công bằng và nghiêm minh.

Những chứng cứ khi xưa định tội cho Tô Vũ nay được lấy ra trước công đường, yêu cầu Tô Vũ chấp bút viết thêm một bản khác, sau đó cẩn thận so sánh bút tích của Tô Vũ và bút tích trên chứng cứ.

Hai mẫu chữ này trông giống hệt nhau, Đại Lý Tự Khanh mời một ông lão chuyên nghiên cứu tranh chữ nổi tiếng nhất ở kinh thành tới giám định. Sau một ngày so sánh kỹ lưỡng, ông già đưa ra kết luận rằng hai mẫu chữ hoàn toàn không xuất phát từ bàn tay của một người.

Nét chữ dù trông giống nhau đến mấy, nhưng mỗi người nhất bút đặt bút luôn có thói quen riêng, nhiều chi tiết vẫn khác biệt.

Quan thẩm tra phụ trách kết án ban đầu tuy đã bị mũi tên bắn chết tại pháp trường, nhưng bên cạnh hắn ta cũng có vài thuộc hạ và thân tín, Đại Lý Tự Khanh bèn bắt người tới thẩm vấn nghiêm ngặt, sau cùng hỏi ra được chân tướng.

Ba ngày sau, Đại Lý Tự Khanh đưa kết quả thẩm tra vụ án vào trong cung, bao gồm cả kết quả đối chiếu nét chữ trong thư, lời khai từ thuộc hạ của viên quan kia, rõ ràng và rành mạch chứng minh những chứng cứ này toàn là được ngụy tạo mà có, dùng để vu oan giá họa cho đại học sĩ Tô Vũ.

Chứng cứ trước đó định tội cho Tô Vũ rất cuộc là như thế nào, trong lòng Hoàng đế là người rõ ràng nhất, nhưng gương mặt ông ta vẫn tỏ ra kinh ngạc và phẫn nộ, lập tức hạ lệnh xử lý những kẻ liên quan đến sự việc theo quy định của luật pháp.

Mà sứ thần của Bắc Hạ và Dạ Lương đều trên đường tới Đại Sở, e là còn tập hợp với nhau để cùng đón năm mới. Sứ thần Bắc Hạ tới xác nhận tình trạng yên ổn của Tĩnh Nguyệt, sứ thần Dạ Lương tới xác nhận tình trạng sống chết của Tô Vũ, mỗi lần nhớ đến chuyện này, Hoàng đế tức tối muốn nổ tung ngay tại chỗ.

Hoàng đế thân bất do kỷ, sau cùng đành phải chiêu cáo thiên hạ rằng đại học sĩ Tô Vũ vô tội, đồng thời khôi phục chức quan, tiếp tục làm thầy dạy cho các hoàng tử và công chúa, dạy học ở viện Thái Học trong cung.

Nhưng Tô Vũ vừa thoát nạn lao tù, cơ thể đau yếu bệnh tật nên được phép ở nhà tĩnh dưỡng cho khỏe rồi mới quay về nhậm chức.

Tô Vũ quay về nhà, nhà cửa bị lục soát sạch bách, lạnh lẽo đìu hiu.

Những gia nô bị bắt đi khi ấy chỉ còn lại ba bốn người. May mà quản gia còn được, nhưng tình hình cũng không quá lạc quan, vừa trở về đã đổ bệnh nặng.

May mà Tô Vũ giúp họ đi đầu trị, họ mới tốt lên từng ngày.

Quản gia và gia nô cảm kích nói: “Đáng lẽ phải để chúng nô gia chăm sóc đại nhân, hiện giờ lại là đại nhân chăm sóc, nô gia hết sức áy náy!”

Tô Vũ dịu dàng đáp: “Các người cũng bị ta liên lụy, ta mới nên cảm kích các người, đối xử chân tình với ta”.

Các gia nô nói: “Đại nhân nói những lời này, nô gia không gánh nổi đâu. Nếu năm xưa không nhờ có đại nhân, chúng nô gia cũng chỉ là những kẻ lưu lạc không có nhà để về. Nhiều năm qua, đại nhân giúp bọn ta ăn no mặc ấm, tính mạng của nô gia là do đại nhân nhặt về, còn sợ gì chút khổ cực thân xác chứ!”

Tô Vũ gật gật đầu: “Đa tạ”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1042

Chúng sống bao nhiêu năm nay, họ đã là người một nhà từ lâu rồi. Kể ăn người ở trong nhà hẳn không nhiều, nhưng ai cũng trung thành, cứng cỏi, mới có thể cắn chặt hàm răng quyết không khai nửa lời trong thời khắc then chốt.

Nếu không, khi xưa Tô Vũ cũng không lựa chọn họ.

Bên trong Trì Xuân Uyển, cuộc sống của Thẩm Nguyệt quay về quỹ đạo. Nàng không dám lơ là, hề có thời gian là đọc hết sách mà Tô Vũ đã đưa tới, nếu đi đâu gì chưa nhớ kỹ sẽ đọc lại từ đầu thêm lần nữa.

Tới khi nàng có thể nghĩ đến bất cứ lúc nào, hạ bút thành văn.

Thẩm Nguyệt phát hiện hóa ra dung lượng não của nàng có thể mở rộng đến mức này.

Nhưng so với lúc trước thì sức khỏe của nàng không còn ổn nữa. Khi ngồi khoanh chân bên chiếc bàn nhỏ, nàng phải ôm theo một lò sưởi mới được.

Trên chiếc bàn đặt hai con rỗi gỗ, tuy đã có vết nhem nhuốc do cháy sém, nhưng một nam một nữ ở bên nhau trông vô cùng hòa hợp.

Thỉnh thoảng nàng lật giở trang sách, trang giấy ngả vàng hắt ra ánh sáng nhẹ nhẹ, lướt qua hai con rỗi gỗ.

Bên ngoài cửa sổ lại lất phất vài bông tuyết.

Thẩm Nguyệt nhìn hai con rỗi gỗ mà ngỡ người hỡi lâu, sau đó bèn gọi Thôi thị tới.

Thôi thị còn chưa đợi Thẩm Nguyệt hỏi đã biết tâm ý của nàng nên nói ngay: “Hỡi bầm công chúa, hiện giờ đại nhân đã ra khỏi Đại Lý Tự và về nhà rồi”.

Thẩm Nguyệt gật gật đầu, dù canh cánh mãi trong lòng nhưng thần sắc trên gương mặt vẫn điềm nhiên.

Sau đó Thôi thị đột nhiên quỳ xuống.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Nhị nương làm gì thế này?”

Thôi thị nghẹn ngào: “Nô tì biết công chúa hao hết tâm sức để cứu đại nhân. Hiện giờ đại nhân được cứu rồi, nô tì không biết nên cảm kích thế nào, chỉ biết khấu đầu với công chúa”.

Nói xong bà ta tì trán xuống nền đất, khấu đầu với nàng.

Thẩm Nguyệt nhíu mày: “Nhị nương, mau đứng dậy đi”.

Ngọc Nghiên cũng không nỡ, vội vàng chạy tới định kéo Thôi thị lên: “Công chúa bảo bà đứng lên, bà không chịu đứng, định làm công chúa tức giận đấy ư?”

Thôi thị rơi nước mắt lã chã như mưa: “Nô tì thật lòng rất mừng”.

Thẩm Nguyệt nhìn cuốn sách trong tay, cảm giác nhớ nhung một người khiến nàng vừa thấy cô đơn vừa thấy vững dạ. Nàng nghĩ, cảm giác này vẫn tốt hơn nhiều, chí ít không khiến nàng phải nơm nớp lo sợ, thậm chí ban đêm không dám yên giấc.

Nàng điềm tĩnh đáp: “Cho dù không có người, ta cũng sẽ dốc hết khả năng để cứu chàng ấy. Nếu phải cảm kích, đáng lẽ nên để ta cảm kích chàng ấy, giúp ta dũng cảm tiến về phía trước, để ta không còn biết sợ hãi, còn cho ta kết được tình cảm chủ tớ”.

Thôi thị nói: “Nô tì sẽ cố gắng hết sức để hầu hạ công chúa thật tốt”.

Thẩm Nguyệt lắc đầu: “Tuy chàng ấy về nhà rồi, nhưng nhà cửa bị lục soát, chỉ còn chừa lại cái vỏ rỗng. Không biết ở đó có người làm cơm cho chàng ấy hay không, có người lấy thêm chăn ấm cho chàng ấy hay không,

vết thương của chàng ấy đã được xử lý hay chưa, có ai sắc thuốc, còn cả sinh hoạt thường ngày, có ai xử trí”.

Thâm Nguyệt cười cười, lẩm bầm mà rằng: “Lo lắng xong chuyện sống chết đại sự cho chàng ấy mà ta vẫn chẳng yên tâm được, lại bắt đầu lo lắng mấy đi đâu này”.

Thôi thị đáp: “Trong lòng cứ day dứt mãi về một người thì không thể không lo lắng, dù chỉ là chuyện lông gà vỏ tỏi cũng chẳng thể bỏ qua”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1043

Thẩm Nguyệt nói: “Nhị nương, ta dự định để người quay về Người quay về giúp ta chăm sóc cho chàng ấy. Bên cạnh chàng ấy chẳng có một ai, người quay về, ta cũng yên tâm hơn. Ở đây còn Ngọc Nghiê, người không cần lo lắng”.

Thôi thị sững người: “Nhưng ngay từ ngày đầu tiên đại nhân bảo nô tì tới nơi này, công chúa mới là chủ tử của nô tì. Khi xưa đại nhân cũng sống một mình, tự chăm lo cho cuộc sống sinh hoạt, quản gia và gia nô khác chỉ làm vài việc vặt. Công chúa ở đây chỉ có mình Ngọc Nghiê e là chăm sóc không chu toàn được, công chúa đừng đuổi nô tì đi mà!”

Quan trọng nhất là vì Ngọc Nghiê ở đây nên Thôi thị mới không yên tâm. Không phải bà ta lo rằng Ngọc Nghiê không chăm sóc được cho công chúa, mà không yên tâm vì Ngọc Nghiê cứ hở ra là dẫn “con sói” Tần Như Lương vào nhà.

Thôi thị và Ngọc Nghiê không thống nhất về lựa chọn phò mã gia danh xứng với thực trong tương lai nên bắt buộc phải đề phòng lẫn nhau trên phương diện này, không được phép lơ là.

Bà ta phải cố gắng tranh thủ thời cơ cho đại nhân nhà mình, tuyệt đối không thể để Tần Như Lương giậu đổ bìm leo.

Thẩm Nguyệt mỉm cười: “Ta không đuổi người đi, ta chỉ muốn người giúp ta chăm sóc chàng ấy, chỉ ít đợi vết thương của chàng ấy khá hơn rồi hãy quay về”.

Thôi thị đáp: “Nhưng đại nhân đâu cần người khác chăm sóc, đại nhân độc lai độc vãng quen rồi. Cho dù nô tì quay về, chắc chắn đại nhân cũng không cho phép nô tì kề cận chăm sóc đâu. Còn về vết thương của đại nhân, đại nhân y thuật cao minh, có thể tự mình chữa khỏi được!”

Thẩm Nguyệt: "...” Mới vừa rồi Thôi thị còn cảm động đến rơi nước mắt thế mà lúc này đã thay đổi sắc mặt quá nhanh. Tất nhiên, Thẩm Nguyệt cũng không biết Thôi thị đang lo lắng đi đâu.

Thôi thị hiểu rất rõ về đại nhân nhà mình, đại nhân nhất định sẽ không cho bà ta quay lại. Tuy rằng bà ta cũng rất lo lắng cho vết thương của đại nhân nhưng cũng không thể làm thay đổi kế hoạch, vì việc nhỏ mà làm hỏng việc lớn.

Thôi thị nói: "Công chúa, một nô tài không thể hèn hạ hai chủ nhân".

"Ta chỉ sắp xếp người đi làm việc chứ không phải đuổi người quay về".

Thôi thị nghiêm túc nói: "Nếu như người muốn nô tỳ đi thì tốt hơn hết người nên gửi thư cho đại nhân trước để xem ngài ấy có cần hay không. Nếu đại nhân đồng ý thì nô tỳ mới có thể trở về hầu hạ".

Thôi thị rất cứng rắn trong vấn đề này, Thẩm Nguyệt cũng không biết phải làm sao với bà ta. Bà ta có cách riêng của mình để truyền tin cho Tô Vũ, vì vậy cứ để bà ta làm như vậy.

Ban đêm, Thẩm Nguyệt vẫn còn đọc sách trong phòng chưa ngủ, Ngọc Nghiên hầu hạ ở bên cạnh nàng. Có thể nghe thấy tiếng bước chân của Thôi thị ở bên ngoài, còn chưa thấy bà ta bước vào thì đã nghe thấy tiếng bà ta vui vẻ nói: "Công chúa, người mau ra đây nhìn thử xem là ai đến đây này!"

Ai đã đến đây, những người ra vào Trì Xuân Uyển giờ này ngoại trừ quản gia, nô bộc và Tần Như Lương thì còn có thể là ai nữa?

Nhưng người có thể khiến cho giọng nói của Thôi thị nghe có vẻ vui vẻ như vậy thì chỉ có thể khiến cho Thẩm Nguyệt nghĩ đến Tô Vũ.

Nhưng hôm nay Tô Vũ chỉ vừa mới từ đại lý tự trở về nhà, hẳn mới vừa được trả lại trong sạch tự do, trong kinh thành này rất dễ truyền đi những tin đồn, sao hẳn có thể tiếp tục đến đây vào giờ này?

Thâm Nguyệt chỉ có thể nghĩ ngợi chứ cũng không dám hy vọng xa vời.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1044

Thẩm Nguyệt đặt sách xuống, đi tới cửa, thản nhiên nói: “Ai đến vậy, chắc không phải là Tô...”

Tuy nhiên, chỉ mới nói được nửa chừng, Thẩm Nguyệt vô tình ngược mắt lên thì đã nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt Thôi thị và một bóng dáng cao gầy đang ung dung đứng ở góc tường khuất sáng phía sau bà ta.

Trái tim Thẩm Nguyệt đập thành thịch, chỉ vừa nói được nửa câu thì nàng đã nghẹn ngào.

Ánh đèn vàng tràn ra khung cửa, nàng nhìn thấy những mảnh tuyết bay lơ lửng ngoài mái hiên còn nhuốm chút ánh sáng ấm áp.

Nàng nghĩ đó là ảo ảnh, bóng dáng của người kia in lên tường, mỗi một đường nét đều đã in sâu trong lòng nàng.

Thẩm Nguyệt chạy ra ngoài mái hiên, nàng đã nghĩ rằng khi nàng đến gần hơn thì bóng dáng kia sẽ biến mất, nhưng không, nàng vẫn nhìn thấy bóng dáng đó trước mặt mình dưới làn tuyết bay.

Hai hàng lông mày của hắn giãn ra, ánh mắt hiện lên ý cười ấm áp như mùa xuân.

Thẩm Nguyệt kinh ngạc nhìn hắn, hắn đang mặc một bộ cẩm bào giống như quan bào hắn mặc lúc còn dạy học ở viện thái học, bóng dáng hắn vẫn đẹp đẽ văn hoa, thanh nhuận như ngọc.

Thẩm Nguyệt ngây ngẩn, mê muội trong chốc lát.

Không ngờ người đến thật sự là Tô Vũ, người mà nàng không dám hi vọng xa vời được gặp vào lúc này không ngờ lại xuất hiện ngay trước mặt nàng.

Cũng giống như trận tuyết này, những bông tuyết đang nhẹ nhàng lững lờ rơi xuống.

Trên đời này làm gì có ai đẹp đẽ như hần, đẹp đẽ đến mức gần như không có thật.

Tô Vũ đứng dựa vào tường viện, phía trên đầu tường viện còn có những bông hoa điểm tô cho khung cảnh thêm đẹp đẽ. Hần khẽ cười nói: “Nàng không nhận ra ta sao?”

Thẩm Nguyệt thở ra sương trắng, nàng vừa định thẫn lại thì không nhận được mà cười nói, ánh mắt còn hiện lên ánh sáng ấm áp: “Tô Vũ, thật sự là chàng sao, sao chàng lại ở đây?”

“Ta đi ngang qua, vừa hay đến thăm nàng một chút”.

Lời này nói ra nghe rất nhẹ nhàng nhưng ai biết được để làm được đi đâu này thì hần đã phải trải qua bao nhiêu gian khổ.

Thẩm Nguyệt từng bước bước tới rồi nghiêng người nhón gót, vươn tay gạt tuyết rơi trên vai hần. Mái tóc đen như mực của hần chảy dài trên vai, mềm mại và mát lạnh.

Nàng đau lòng nói: “Sao chàng không ở nhà tĩnh dưỡng cho tốt, vừa được thả vênhà đầu tiên đã chạy đến đây rồi?”

Tô Vũ hưởng thụ hành động dịu dàng trêu mếu của nàng, nhẹ giọng thì thầm nói: “Không phải vết thương gì nghiêm trọng, ta phải chịu khó tiến cung một chuyến để tạ ơn hoàng thượng”.

Rõ ràng chính hoàng đế là người đã khiến hần trở nên như vậy nhưng hần vẫn phải đến gặp hoàng đế để tạ ơn. Thẩm Nguyệt biết đây chẳng qua chỉ là một chuyện thoáng qua đối với hần, Tô Vũ sẽ không vì chuyện này mà cảm thấy áp lực, ngược lại còn có thể tỏ ra thản nhiên hơn bất kỳ ai khác.

Nếu như đổi lại là nàng thì nàng vẫn có thể tâm bình khí hòa để nói lời tạ ơn kẻ thù, dù sao nàng cũng đã khác xưa, tâm tình đã trở nên trầm ổn hơn không ít.

Nhưng nàng phát hiện ra chính mình lại không thể chịu đựng được cảnh Tô Vũ phải cúi đầu trước người khác.

Thậm Nguyệt cau mày rất nhẹ, rất nhanh liền bình thường trở lại, nàng nói: “Vậy bây giờ chàng chuẩn bị tiến cung hay là đã tiến cung rồi?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1045

Tô Vũ thu vào trong tầm mắt tất cả những phản ứng của nàng, sau đó khẽ nhướn mày nói: “Ta vừa mới tiến cung trở về Nàng nghĩ ta không nên tiến cung tạ ơn hay sao?”

Thẩm Nguyệt nói: “Ta chỉ cảm thấy ông ta không xứng”.

Tô Vũ cười nói: “Vậy thì ai xứng?”

“Ai cũng không xứng”, Thẩm Nguyệt liếc hắt một cái, thấy hắt tỏ ra sung sướng liền khẽ kéo vạt áo của hắt lại rồi nói tiếp: “Chàng có lạnh không? Còn nói là tiện đường vừa hay đến đây, từ trong cung đi đến đây rõ ràng phải đi một đường vòng lớn. Vào trong uống chút trà nóng đi”.

Tô Vũ nắm lấy tay Thẩm Nguyệt đưa lên môi mình, rồi hắt khẽ cúi đầu xuống, đặt nụ hôn vừa ấm áp vừa mát lạnh xuống những đầu ngón tay của nàng, đôi mắt dài sáng ngời, hắt nói: “Không được, ta chỉ nói với nàng vài câu rồi phải đi”.

Thẩm Nguyệt cũng biết hắt không thể ở lại lâu, tối nay hắt tới đây đã là chuyện rất mạo hiểm rồi cho nên nàng cũng không muốn ép buộc hắt, nàng chỉ thấp giọng nói: “Vậy chàng muốn nói với ta chuyện gì?”

Hai người thì thầm nói chuyện với nhau trong ngày tuyết rơi trắng xóa, nam nhân hơi cúi đầu, nữ nhân hơi ngẩng đầu, sự phối hợp tuyệt mỹ khiến cho khung cảnh tựa như một bức tranh đẹp đẽ chan hòa ánh sáng.

Tô Vũ nói: “Nghe nói nàng muốn gửi nhị nương trở về chỗ của ta?”

“Không có ai bên cạnh chăm sóc cho chàng, ta sợ chàng sơ suất cho nên mới định để nhị nương trở về chăm sóc chàng”.

“Ta không sao, cũng không cần có người bên cạnh chăm sóc. Nhị nương ở bên cạnh nàng thì tốt hơn, càng có nhiều người chăm sóc cho nàng thì ta lại càng yên tâm”.

Thẩm Nguyệt vẫn lo lắng: “Nhưng trên người chàng có vết thương, tuy chàng biết y thuật nhưng nếu không có người thay thuốc thì làm sao một mình chàng có thể thay thuốc ở những vị trí không vươn tay tới được? Ai sẽ cho chàng uống thuốc? Ai sẽ nấu cơm cho chàng? Ai sẽ nhắc nhở chàng ăn cơm? Ai sẽ...”

Tô Vũ thấp giọng bật cười thành tiếng, thanh âm động lòng người.

Thẩm Nguyệt nhìn hắn nói: “Chàng cười cái gì? Chẳng lẽ ta đã nói gì sai hay sao? Chàng có biết rằng ta lo lắng muốn chết, rất sợ rằng chàng sẽ không chăm sóc tốt cho bản thân mình”.

Những ngón tay thon dài của Tô Vũ gạt đi những bông tuyết sắp tan thành nước trên thái dương của nàng, thì thầm cười nói: “A Nguyệt, ta là nam nhân, sao có thể yếu đuối như vậy chứ. Những vấn đề mà nàng nói thật sự không đáng nhắc đến. Không phải ta không thích được chăm sóc, mà là ta không thích được người nào khác ngoài nàng chăm sóc”.

Thẩm Nguyệt lúng túng nói: “Nhưng ta không thể đến chăm sóc chàng được”.

Nói đến cũng có chút đau lòng, tự nhiên nàng lại nảy ra một suy nghĩ viển vông, rằng nếu nàng có thể biến thành người trong suốt thì tốt rồi, như vậy nàng mới có thể quang minh chính đại ra vào nhà của hắn.

“Nghe nàng nói đi đâu này cũng đã khiến ta cảm thấy an ủi rồi. Nhị nương vẫn nên ở lại bên cạnh nàng, không chỉ có thể chăm sóc nàng”, Tô Vũ nói: “Mà còn có thể đề phòng những chuyện sắp xảy ra”.

Thẩm Nguyệt khó hiểu ngẩng đầu nhìn hắn hỏi: “Đề phòng chuyện gì?”

Nàng phát hiện bất luận đang ở trong hoàn cảnh nào thì khuôn mặt của hắn vẫn đẹp đẽ không gì sánh bằng.

Tô Vũ nhìn về phía sau lưng Thẩm Nguyệt rồi nói: “Tất nhiên là để đề phòng kẻ thứ ba”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1046

Hắn vừa dứt lời thì Thẩm Nguyệt cũng nghe thấy tiếng bước chân phía sau nàng. Thẩm Nguyệt quay đầu nhìn lại thì thấy Tần Như Lương đã bước vào viện, hắn ta cũng đang đứng giữa trời tuyết rơi, gương mặt đen lại nhìn qua tường viện bên kia.

Tần Như Lương nghe vậy liền nói: “Còn không biết ai là kẻ thứ ba. Nói đến người có thể không vui, ta với Thẩm Nguyệt mới là phu thê, còn giữa hai người là quan hệ bất chính”.

Thẩm Nguyệt nói với Tô Vũ: “Mặc kệ hắn ta”.

Tần Như Lương lạnh lùng nói: “Ta còn tưởng rằng cô đọc sách mệt mỏi đói bụng, cần một bữa ăn khuya. Xem ra cô không mệt một chút nào, còn có tinh thần hèn hò nam nhân”.

Thứ hắn ta đang cầm trên tay chính là bữa khuya mà hắn ta đã chuẩn bị cho Thẩm Nguyệt, hắn ta vừa đi về phía căn phòng sáng đèn vừa nói: “Nói vài câu xong thì vào trong ăn đi, đứng ngoài trời tuyết rơi không thấy lạnh hay sao?”

Tần Như Lương đi vào, Tô Vũ cúi đầu hôn lên trán Thẩm Nguyệt, ấm áp nói: “Tuyết rơi dày đặc, nàng mau vào đi, ta đi đây”.

Thẩm Nguyệt mê mẩn hít một hơi thật sâu khi hắn nghiêng người lại gần, nàng giơ tay ôm đầu hắn, các ngón tay luồn vào mái tóc của hắn, nhưng chỉ trong thoáng chốc rồi buông ra.

Nàng khẽ cất giọng: “Đợi đã, để ta đi lấy ô cho chàng”.

Thẩm Nguyệt rảo bước chạy về phòng, lấy ra một cái ô rồi lại chạy ra, nhưng khi trở ra vườn không khỏi khựng lại, bởi vì bên chân tường im ắng và vắng lặng, không thấy hình bóng Tô Vũ.

Nàng cảm thấy hoảng hốt và mất mát như vừa trải qua một giấc mơ, giờ tay chạm vào trán mình, chỉ còn sót lại hơi ấm từ nụ hôn khi hắn cúi đầu xuống.

Có lẽ hắn không muốn để nàng nhìn bóng lưng của hắn rời đi, thế nên hắn mới lựa chọn lặng lẽ rời đi khi nàng quay người vào phòng lấy ô.

Bóng dáng cao lớn của Tần Như Lương chặn Thẩm Nguyệt, cái bóng của hắn ta bao trùm lấy vẻ cô đơn của nàng.

Hắn ta chăm chú nhìn nàng rồi sải bước ngang qua khung cửa, lời nàng từ ngoài trời tuyết rơi vào trong phòng: “Cô yên tâm đi, ta thấy hắn ta vẫn đi được chạy được, động tác nhanh nhẹn chút thì cũng không dính nổi bao nhiêu tuyết đâu. Hắn ta đi rồi, vào trong đi”.

Nói xong, Tần Như Lương cưỡng chế lôi Thẩm Nguyệt vào trong phòng, nhét lò sưởi vào tay nàng, sau đó còn bày bữa khuya trước mặt nàng: “Ăn đi, nhân lúc còn nóng”.

“Ta không đói, không muốn ăn”.

“Tốt nhất là cô nên ăn sạch sẽ cho ta, nếu không đêm nay ta không đi đâu hết, ta cứ ở lại trong phòng của cô”.

Sau đó Thẩm Nguyệt ăn hết một bát cháo và hai món điểm tâm, không chừa lại thứ gì.

Tần Như Lương bưng chén bát rỗng không ra ngoài, vừa như hài lòng vừa như thất vọng: “Ăn uống dứt khoát thế này, cô không muốn ở bên cạnh ta đến mức nào chứ”.

Thẩm Nguyệt sững người.

Đúng là nàng không để tâm tới cảm nhận của Tần Như Lương, hắn ta trở nên nghi ngờ như vậy từ bao giờ thế? Không phải nàng không hề muốn tiếp xúc cùng Tần Như Lương, nàng chỉ mong hắn ta mau chóng quay về nhà thôi chứ đừng lãng phí thời gian trong phòng của nàng.

Thế nhưng Thẩm Nguyệt cũng không giải thích, cứ để hắn ta nghĩ như vậy cũng tốt.

Dứt khoát và tuyệt tình một chút, đối với hắn ta mà nói, có lẽ sẽ tốt hơn.

Đáng lẽ hắn ta không nên ôm ấp chút ảo tưởng nào với nàng từ lâu rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1047

Vụ án Hạ Phóng tham ô, nhận hối lộ, kéo bè kết cánh tư lợi cho bản thân liên đới tới số tiền cực lớn, tình tiết nghiêm trọng, theo luật lệ của Đại Sở, dù chém đầu cũng không quá đáng.

Thế nhưng theo yêu cầu của hoàng đế, Hình bộ cứ chần chừ mãi không kết án. Nhưng dù sao chuyện này cũng phải kết thúc.

Hiện giờ cả Thẩm Nguyệt lẫn Tô Vũ đều chưa chết nhưng lại tổn thất mất một Hạ Phóng, dù thế nào đi chăng nữa, hoàng đế cũng không thể bình tĩnh nổi. Tuy rằng tội trạng của Hạ Phóng rất ghê tởm, nhưng so với tình cảnh hiện giờ của hoàng đế đúng là không đáng nhắc đến.

Hoàng đế còn có thể dùng hẳn ta để bàn mưu tính kế. Người bên cạnh ông ta cứ dùng một người là thiếu bớt một người, chỉ sợ đến lúc ấy không còn người nào dùng được, ông ta sẽ càng gò bó.

Đợt này Hạ thừa tướng vì chuyện của Hạ Phóng mà suy nghĩ nhiều đến đổ bệnh, nằm liệt trong nhà. Những ngày này ông ta vẫn luôn dưỡng bệnh ở nhà, chưa từng lên triều.

Hạ thừa tướng cũng biết cục diện ngày hôm nay là do một tay Hạ Du thúc đẩy, ngay khi ông ta còn sống mà hai thằng con trai huynh đệ tương tàn khiến ông ta không thể yên lòng, cũng vì thế mà bệnh cứ dai dẳng tái đi tái lại, không thấy chuyển biến.

Hoàng đế nghĩ tới nghĩ lui bèn đích thân hạ giá Hạ phủ, thăm Hạ thừa tướng.

Ông ta thấy Hạ thừa tướng quả thực đã nhiễm bệnh rề rề, mái tóc điểm bạc, uể oải vô lực, đến cả nếp nhăn trên gương mặt cũng nhiều hơn hẳn, như thể mới qua một đêm đã già đi cả chục tuổi.

Hoàng đế cảm khái: “Mới vài ngày không gặp, diện mạo triều tụy của ái khanh khiến trẫm vô cùng đau lòng”.

Hạ thừa tướng đáp: “Lão thần cảm tạ và nhớ ơn hoàng thượng đã quan tâm, hoàng thượng giá đáo, lão thần không nghênh đón từ xa, là lỗi của lão thần”.

“Hiện giờ ái khanh đỡ bệnh đến mức này, vài lễ nghi rườm rà nên miễn đi. Bệnh đến như núi lở, ái khanh nhất định phải chú ý đấy”.

Hạ thừa tướng lòng đầy âu lo, hoàng đế làm sao mà không biết, thế nên mới nói: “Hôm nay Hình bộ lại thượng tấu, hi vọng nhanh chóng kết án cho vụ án của Hạ Phóng, bách tính ở bên ngoài cũng trông mong, hi vọng triều đình nhanh chóng đưa ra một câu trả lời xác đáng”.

Hạ thừa tướng mặt mày ảm đạm và đau đớn.

Hoàng đế lại thở dài: “Hạ Phóng trước nay vẫn luôn là thần tử đắc lực bên cạnh trẫm, tuy trẫm rất đau lòng, nhưng suy cho cùng cũng không nở, càng không nhẫn tâm nhìn ái khanh mất con rỗi đỡ bệnh không dậy nổi”.

Hạ tướng mơ hồ nghe ra ẩn ý khác trong lời nói của hoàng đế nên lên tiếng: “Có thể được hoàng thượng quan tâm, lão thần vô cùng cảm kích”.

Hoàng đế dứt khoát nói rõ: “Nếu Hạ Phóng không phải chủ mưu của vụ án này, tuy hắn ta có tội nhưng không đáng chết. Ái khanh, trẫm thật sự không đành lòng nhìn người kẻ đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, nên làm như thế nào, chắc hẳn trong lòng ái khanh đã rõ”.

Hạ tướng hoảng sợ: “Lão thần không dám cầu xin hoàng thượng miễn tội cho đứa con trai hư hỏng này, luật lệ Đại Sở rành rành ở đó, lão thần không thể cố tình vi phạm, nhưng liệu hoàng thượng... có thể khai ân không ạ?”

Hoàng đế chấp tay nói: “Trẫm cũng không muốn Hạ Phóng chết đi như vậy”.

Sau khi hoàng đế rời đi, Hạ tướng như vừa uống thuốc tăng lực, ông ta không để ý đến bản thân đang bệnh nặng, miễn cưỡng chống đỡ chạy vạy tìm giúp đỡ khắp nơi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1048

Khó có thể thấy được một lần ông ta đi sớm về trễ, ngay cả Hạ Du cũng rất ít gặp mặt ông ta.

Về sau, vụ án của Hạ Phóng cũng có kết quả. Vụ án này dính dáng đến rất nhiều đấng phạm, hơn nữa một loạt chứng cứ mới đã chứng minh Hạ Phóng không phải chủ mưu, hắn ta chỉ làm việc thay người. Cuối cùng người gặp nạn vẫn là Công bộ thượng thư.

Công bộ thượng thư lơ là chức trách, dối trên gạt dưới, vơ vét của cải vô độ, cuối cùng bị đưa lên pháp trường, còn cả nhà hắn ta thì bị tịch thu tài sản rồi lưu đày phương xa.

Lúc Công bộ thượng thư bị áp giải lên pháp trường thì miệng vẫn chửi bới ầm ĩ nhưng một đao chém xuống, kết cục đã định.

Bởi vì không phải chủ mưu nên Hạ Phóng được miễn tội chết. Hắn ta vẫn đang bị nhốt trong đại lao Hình bộ, đợi hết thời hạn thi hành án mới được thả ra.

Khi Hạ tướng sức cùng lực kiệt trở về đến nhà, Hạ Du đang chờ ông ta.

Hạ Du lạnh lùng hỏi: “Đâu là ông giở trò bên trong đúng không?”

Hạ tướng không muốn để ý đến hắn ta, dứt khoát vòng qua người để vào trong nhà.

Hạ Du ở sau lưng lên tiếng: “Kẻ đáng chết vốn phải là Hạ Phóng, nhưng bây giờ ông lại vu oan hãm hại lên đầu người khác, hại cả nhà người ta rồi đấy, ông có biết không!”

“Ông là thừa tướng một nước, biết luật mà lại phạm luật, lợi dụng quyền lực cá nhân giết hại đại thần, ông không xứng với chức vị thừa tướng đương triều!”

Hạ tướng hơi khựng lại, toàn thân lộ vẻ tang thương chán nản.

Hạ Du lùi lại hai bước rồi nói tiếp: “Người như ông căn bản không xứng đứng đầu quan viên, ông sẽ chỉ khiến triêu đình càng thêm ô uế mục nát. Trước kia ta cũng chỉ cảm thấy lão già ông ngoan cố bướng bỉnh, tuổi già mất mòi, nhưng hôm nay ông lại không phân phải trái, đổi đen thay trắng, từ trước đến giờ ta chưa từng cảm thấy thất vọng về ông như vậy”.

Thân hình già nua của Hạ tướng khẽ run lên, quay đầu nhìn Hạ Du.

Từ giây phút ông ta đời mầm tai họa lên người kẻ khác, không giây phút nào mà ông ta không chịu khiển trách của lương tâm. Bây giờ lời nói của Hạ Du lại càng khiến lòng ông ta lạnh như tro tàn.

Vì cứu Hạ Phóng, ông ta quả thật đã làm sai.

Dùng nhiều tính mạng của người khác đổi lấy một tính mạng của con trai mình. Người khác vô tội, nhưng Hạ Phóng thật sự có tội.

Hạ Du nói: “Ông già à, lần này Hạ Phóng không chết, lần sau ta nhất định sẽ khiến hắn ta chết thảm hơn. Có bản lĩnh thì ông tố cáo ta với hoàng thượng, dùng mạng của ta đổi lấy mạng của hắn ta đi. Đời này ta và hắn ta không đội trời chung, có hắn ta thì không có ta, có ta thì không có hắn ta”.

Nói xong, hắn ta dứt khoát rời đi. Để lại Hạ tướng lão đảo hai bước, khổ sở vịn vào khung cửa, nhìn bóng lưng Hạ Du, đôi mắt già nua ẩm ướt mà đục ngầu.

Hai nhóm thám tử hoàng đế phái đi theo dõi Tần phủ đầu mất tích một cách khác thường, không tìm thấy bất kỳ dấu vết gì, đi đầu này khiến hoàng đế khó mà yên lòng.

Mặc dù trong Tần phủ không có động tĩnh gì, nhưng việc này chắc chắn không thoát được liên quan đến Thẩm Nguyệt và Tần Như Lương.

Hoàng đế còn nhận được tin tức báo rằng gần đây Thẩm Nguyệt thường xuyên ra khỏi phủ, đến con thuyền đỗ bên bờ sông Dương Xuân vui chơi.

Nàng qua lại khá thân thiết với tiên sinh đoán mệnh tên là Lưu Nhất Quái.

Hoàng đế còn đặc biệt phái người đi tìm hiểu, biết Lưu Nhất Quái này chính là một tên thầy bói dỏm đầu đường xó chợ ở kinh thành, thường xuyên đi lừa gạt kẻ có tiền.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1049

Có lẽ Thâm Nguyệt đã bị ông ta lừa gạt, ông ta đoán mệnh cho Thâm Nguyệt, nói là đại họa sắp giáng xuống người nàng, e rằng sống không quá tuổi ba mươi.

Thâm Nguyệt thấy tương lai mờ mịt, nản lòng thoái chí, dứt khoát buông thả bản thân, thỏa thuê mua vui tận hưởng.

Tuyết ở Thượng Kinh khoan thai tới chậm, mãi gần đông chí mới lả tả rơi xuống.

Hàng năm trong kinh luôn không thể thiếu mấy trận tuyết rơi dày đặc. Ngược mắt nhìn lên, đâu đâu cũng là tuyết trắng mênh mông, bông tuyết tung bay giữa không trung tựa như lông ngỗng mềm mại, chỉ chốc lát đã bao phủ toàn bộ Thượng Kinh phồn hoa.

Phòng ốc đường xá xa gần cao thấp đều được phủ bởi màu trắng tinh khôi đến chói mắt.

Nước trên sông Dương Xuân dần đóng băng, tàu thuyền đỗ trên đó càng vững vàng chắc chắn hơn. Trên thuyền là rèm châu gấm vóc rủ xuống, vẫn luôn là một điểm sáng trên sông Dương Xuân hiu quạnh tẻ ngắt này.

Những cành liễu ở hai bên trụ lủi, được tuyết tô phủ thành một màu trắng, sau khi nặng đến một mức độ nhất định, tuyết đọng trên cành cây sẽ lả tả rơi xuống.

Với một nơi yên vui sầm uất nhất dưới chân thiên tử thì đây là một trận tuyết đúng lúc, nhưng ở những nơi khác của Đại Sở, nó chính là vận hạn và tai họa.

Lũ lụt mùa thu vừa qua, giá rét mùa đông lại tới. Khắp nơi vẫn luôn có nạn dân không cách nào thu xếp ổn thỏa, không có lương thực và quần áo, bọn họ lấy cái gì vượt qua những ngày rét đậm này?

Thời điểm lạnh nhất còn chưa tới, đây mới chỉ là bắt đầu.

Nhưng mà, dù các nơi bầm tấu lên triêu đình, nhưng triêu đình còn hỗn loạn rối ren, quốc khố trống rỗng, lương thực khan hiếm, nào đủ sức lo cho thiên tai, chỉ có thể để các nơi tự mình giải quyết.

Một số thành quận có tình huống nghiêm trọng hơn thì lòng dân rối loạn, thậm chí nổi ra bạo động. Tuy nhiên bạo động phạm vi nhỏ giống như bị lá che mắt, căn bản không thể khiến cho triêu đình Đại Sở coi trọng.

Ngày đông chí, Hoàng đế mở tiệc, mời Thẩm Nguyệt và Tần Như Lương vào cung sum họp.

Mặc dù bây giờ Tần Như Lương không phải đại tướng quân, nhưng hẳn ta vẫn là phò mã của Tĩnh Nguyệt công chúa. Huống hồ Bấp Chân vẫn còn trong cung, hai người há có thể không đi.

Khó có được một lần gặp Bấp Chân, Thẩm Nguyệt đặc biệt chọn một số đồ chơi trẻ em một hai tuổi yêu thích và một số quần áo nhỏ của bé mặc được đưa vào trong cung.

Mặc dù hoàng cung là chỗ hung hiểm nhưng bây giờ không giống ngày xưa. Hoàng đế đã tìm đủ mọi cách lấy tính mạng nàng nhưng đều không được, nghĩ đến đi đâu này, nàng chợt thấy thoải mái.

Về chuyện Hoàng đế mở tiệc, nàng còn có thể nhân cơ hội gặp Bấp Chân, đương nhiên vui vẻ đi vào.

Sau khi vào đến hoàng cung, thời gian vẫn sớm, phải một lát nữa tiệc mới bắt đầu nên Thẩm Nguyệt và Tần Như Lương đến thăm Bấp Chân trước.

Chỉ là không ngờ, Bấp Chân bị đổi cung, một mình chuyển vào trong một tòa cung điện khác.

Hoàng đế chính là muốn nàng tận mắt nhìn thấy hoàn cảnh xung quanh cung Thái Hòa mà Bấp Chân mới chuyển đến.

Cung Thái Hòa này không thuộc hậu cung, trước kia chuyên dùng để giam giữ trừng phạt các hoàng tử công chúa trong cung. Cho nên vị trí hẻo lánh, vô cùng vắng vẻ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1050

Một khi đi vào cung Thái Hòa, trừ phi có người tới đón, nếu không rất khó có thể trở ra.

Bởi vì cung Thái Hòa được xây dựng trên một cái hồ, xung quanh bị nước bao phủ, chỉ có một cây cầu gỗ nối cung Thái Hòa với bờ bên kia. Nhưng cây cầu gỗ này lại có thể tháo ra bất cứ lúc nào, một khi tháo ra, cung Thái Hòa sẽ nằm vào hoàn cảnh một thân một mình.

Trong hồ này còn nuôi mấy con cá sấu tàn bạo hung ác, nếu như có người rơi xuống nước, cá sấu sẽ lập tức nổi lên, người rơi xuống nước cũng trở thành món ăn trong mâm của bọn chúng.

Đừng nói là xuống nước, dù đứng ở trên bờ nhìn dáng vẻ của cá sấu thì cũng bị dọa cho run rẩy sợ hãi.

Nơi này vắng vẻ quanh quẽ, các hoàng tử công chúa lo sợ mình phạm lỗi thì sẽ bị nhốt vào trong này nên ai nấy đều vô cùng yên phận, cũng bởi vậy mà nơi này vẫn luôn trống không, cộng thêm quanh hồ ít được xử lý, ven hồ mù lau sậy, tươi tốt như dẹt cải, cung nhân sợ rơi xuống nước nên cũng không người nào đi cắt đám lau sậy này.

Từ bờ bên kia nhìn lại, chỉ thấy cung Thái Hòa bị lau sậy che kín một phần, như ẩn như hiện, trái lại cũng mang đến cảm giác khác lạ.

Thẩm Nguyệt nheo mắt, trên mặt không lộ cảm xúc gì, dưới sự dẫn đường của cung nhân, nàng bước lên cây cầu gỗ duy nhất, đi đến cung Thái Hòa.

Hai chân vừa đặt xuống nền nhà cung Thái Hòa, Thẩm Nguyệt ngẩng đầu là đã nhìn thấy bé con nhỏ nhắn trắng trẻo được cung nữ dắt tay, lạch bạch đi tới.

Đôi mắt hơi hẹp dài, trong sáng long lanh, sạch sẽ yên bình, khi nhìn tất cả người và việc xung quanh đều mang theo nét ngây thơ hồn nhiên và

thiện ý bẩm sinh.

Khuôn mặt Bắp Chân nhắn mịn giống như trứng gà mới bóc, mang lại cảm giác ấm áp mà yên bình, trên người mặc một chiếc áo bông, ngắn cũn mà xinh xắn.

Bé con nhìn Thẩm Nguyệt, há miệng nhưng lại không phát ra âm thanh gì. Tay nhỏ giãy khỏi tay cung nữ đang dắt mình, sau đó nắm lấy góc áo bông.

Đôi mắt kia ướn sững, rõ ràng đã nhận ra Thẩm Nguyệt. Nhưng bé con vẫn chỉ im lặng, Bắp Chân từ lúc sinh ra đã lạnh nhạt, bé sẽ không giống những đứa trẻ khác, gặp lại người mẹ xa cách lâu ngày sẽ nhảy cẫng hoan hô chạy tới nhào vào trong ngực mẹ.

Thẩm Nguyệt nhìn thấy cậu bé, dù lòng dạ có cứng rắn đến đâu đi nữa, cảm xúc che giấu kỹ bao sâu thì lúc này, tim nàng cũng trở nên cực kỳ mềm mại.

Tính cách Bắp Chân ít nói, không làm âm ỉ, không khóc không cười, người ngoài khó mà biết được cậu bé đang vui vẻ hay khó chịu. Cũng bởi vậy nên Thẩm Nguyệt càng phải cho cậu bé nhiều tình thương hơn.

Nàng ước mong mỗi ngày đều có thể nhìn thấy bé, cũng giống như mọi người mẹ bình thường khác ngày ngày yêu thương dỗ dành bé, nhưng suy cho cùng bọn họ cũng không phải là cặp mẹ con bình thường, đi đâu kiện cũng không cho phép.

Giống như hôm nay, cơ hội vào cung gặp bé con một lần cũng có hạn.

Thẩm Nguyệt vén gọn làn váy rồi chậm rãi ngồi xổm xuống, đôi mắt nàng có chút ẩm ướt tôn lên đờng tử trong veo như vừa được gột rửa, nàng mở rộng vòng tay, nở nụ cười dịu dàng với Bắp Chân: “Bắp Chân ngoan, lại đây với nương nào”.

Lúc đầu Bắp Chân không chịu dịch chuyển, không biết là vì sợ hãi một mình bước đi hay là do nhút nhát nhưng Thẩm Nguyệt vẫn kiên nhẫn mỉm

cười chờ đợi cậu bé.

Sau đó Bắp Chân bắt đầu di chuyển từng bước nhỏ, bé đu đưa hai cánh tay nhỏ, bàn tay mũm mĩm co lại thành hình nắm đấm, vừa loạng choạng bước tới, vừa lắc lư theo.

Đi được nửa đường thì dường như không thể kiểm soát được thăng bằng nữa, bước chân nhỏ vụng càng ngày càng lắc lư, cũng càng lúc càng nhanh, mắt thấy bé sắp ngã vào trong lòng Thâm Nguyệt thì bỗng nhiên nghiêng người rồi ngã bệt xuống đất.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1051

Nhưng Thẩm Nguyệt không lên tiếng, cũng không định đứng dậy ôm bé lên, nàng chỉ ngồi xổm ở vạch đích chờ cậu bé.

Bắp Chân lồm cồm bò dậy từ trên đất, bé không khóc mà lại nghiêng ngã chạy về phía trước, trước khi vấp ngã lần nữa cuối cùng cũng một phát bổ nhào vào trong lòng Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt tức khắc ôm chặt lấy bé, vừa hôn vừa ôm, hai mắt nàng ướt át: “Đúng là Bắp Chân ngoan của nương”.

Thẩm Nguyệt chơi đùa với Bắp Chân một lúc, thay cho bé bộ quần áo nhỏ xinh mà mình mang tới, trông vừa dễ thương vừa mang đậm sắc thái vui mừng cứ như vậy ôm bé chơi một trận không nỡ buông tay.

“Lần trước ta rõ ràng nghe thấy con gọi ta là nương, sao lần này lại không chịu mở miệng nói chuyện nữa? Nào, gọi một tiếng cho nương nghe thử xem?”

Mặc cho Thẩm Nguyệt dỗ dành thế nào, Bắp Chân cũng kiên quyết không muốn cùng nàng bắt lời.

Có lẽ là vì nàng đã lâu không vào cung thăm bé do đó bé cảm thấy rất tức giận.

Bắp Chân không thân cận với Tần Như Lương, càng không ngó ngang tới hắn. Tần Như Lương nhìn thấy dáng vẻ cáu kỉnh này của Bắp Chân liền nghĩ đến người nọ, trong lòng thoáng qua chút khó chịu, cũng không chủ động gần gũi với cậu bé nữa.

Trong mắt các cung nhân, biểu hiện của quan hệ mẫu tử và phụ tử vẫn rất khác biệt.

Đã đến giờ ăn của Bắp Chân nên cung nhân mang món súp mềm lên, cậu bé không kén ăn, Thẩm Nguyệt cứ như vậy đút cho bé từng muỗng

từng muống.

Đến thời gian tiệc tối Thẩm Nguyệt phải rời đi còn Bấp Chân thì ở lại cung Thái Hòa. Một mặt hoàng đế đặc biệt không cho phép nàng dẫn Bấp Chân ra khỏi cung Thái Hòa, một mặt Thẩm Nguyệt cũng không muốn để bé ở chung với đám người này của hoàng đế.

“Bấp Chân, con còn không kêu nương nữa nương sắp phải rời đi rồi, sau khi nương đi con muốn gọi nương cũng không nghe thấy nữa đâu”.

Bàn tay nhỏ mềm mại của Bấp Chân nắm lấy tà váy của Thẩm Nguyệt.

Cung nhân trong yến hội bên kia đã tới thúc giục hai lần, Thẩm Nguyệt không thể không đứng dậy rời khỏi cung Thái Hòa cùng Tần Như Lương.

Lúc nàng rời khỏi, Bấp Chân được một cung nữ dắt tay, bé ngang ngược lôi tay của cung nữ đó đuối theo phía sau như một chú ghé con.

Khi đi đến cây cầu gỗ Bấp Chân mới dừng lại, bé mong ngóng nhìn theo Thẩm Nguyệt, bỗng nhiên kêu lên: “Nương”.

Cả người Thẩm Nguyệt khựng lại.

Nàng rử mi, hốc mắt ngập ánh nước, nhưng cánh môi vẫn mang ý cười đáp: “Ừm”.

Lần trước là hai tiếng ‘ê a’ nghe giống như đang gọi mẹ, nhưng lần này thì khác, nàng thực sự nghe thấy tiếng bé gọi mình là nương.

Khi còn ở trong phủ tướng quân bé mới hơn nửa tuổi một chút, Thẩm Nguyệt ngày ngày mang theo tâm trạng mong chờ dạy bé, thằng nhóc này cuối cùng cũng học được.

Nàng ngoảnh đầu nhìn bé đáp: “Bấp Chân phải ngoan đó, lần sau nương lại tới thăm con”.

Bấp Chân dường như còn muốn nhấc chân đi lên cầu gỗ nhưng lại bị cung nữ kéo lại.

Thẩm Nguyệt thấy vậy chỉ đành giần lòng cùng Tần Như Lương rời đi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1052

Trên đường Tần Như Lương an ủi nàng: “Đứa nhỏ này thông minh, những đứa trẻ khác nếu hơi chậm chút thì gần hai tuổi mới biết nói, nhưng nàng hôm nay chỉ lặp lại trước mặt thằng bé vài lần nó liền biết kêu nương rồi”.

Quả thực giáo hoạt giống y hệt cha nó.

Thẩm Nguyệt nghe được lời này thì thư thái hơn một chút: “Đó là con trai của ta, nó không thông minh thì ai thông minh”, nhưng sau một thoáng nàng chợt nhớ tới những gì Tô Vũ đã nói trước kia: “Không, ngược nghịch một chút vẫn tốt hơn”, ngược chút mới có thể sống lâu hơn.

Vào buổi chiều khi hoàng đế đang ở trong ngự thư phòng, các nương nương ở hậu cung liền ra lệnh cho ngự thiện phòng nấu chè trôi nước dâng tới.

Hôm nay là ngày đông chí, các cung đều ăn bánh trôi.

Bánh trôi được dâng sang một bên không động tới, đợi hoàng đế rảnh rồi thì cũng đều đã lạnh ngắt không thể ăn nữa rồi.

Cung nhân bên cạnh vốn muốn đem bánh trôi xuống đồ đi nhưng hoàng đế lại nói: “Đỡ đó đi”.

Sau đó hoàng đế ra khỏi ngự thư phòng đi thẳng tới nhà lao của Hình bộ một chuyến, cung nhân theo cạnh còn bưng một cái khay, bên trong không phải là bát bánh trôi lúc chiều đó sao.

Hạ Phóng trong nhà giam lúc này đang rét run cần cập, nghe được tiếng hoàng thượng đến liền vội vàng quỳ xuống, toàn thân như dán sát xuống nền đất vậy.

Hoàng đế nói hôm nay là đông chí, đặc biệt ban cho hắn một bát bánh trôi.

Tuy rằng bánh trôi đã lạnh cứng nhưng Hạ Phóng vẫn ăn ngon nghiên như hổ đói, ăn xong lại quỳ xuống xúc động rơi lệ nói với hoàng đế: “Cảm tạ hoàng thượng không giết, tạ hoàng thượng ban ơn”.

“Muốn cảm ơn trăm thì người nên thể hiện chút thành ý đi”.

“Chỉ cần hoàng thượng dặn dò, tội thần dù phải nhảy vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng không từ! Xin hoàng thượng hãy cho tội thần cơ hội lập công chuộc tội!”

Hoàng đế nói lời sâu hiểm khó dò: “Vậy người hãy nghĩ xem, người cảm thấy bây giờ trăm muốn làm gì nhất?”

Hạ Phóng nghĩ ngợi rồi đáp: “Đi đâu hoàng thượng muốn làm nhất bây giờ chính là đào tận gốc tước tận rễ, nhưng nếu đã không thể loại bỏ tận gốc, không bằng nuôi dưỡng trong vườn nhỏ, để nó không có cách nào tự do mọc lan ra nữa”.

Hoàng đế suy tính hồi lâu mới đáp: “Đây cũng được coi là một cách”.

Ở bên này thái hậu cùng các phi tần khá được sủng ái đều có mặt, Thẩm Nguyệt và Tần Như Lương ngồi cùng một chỗ, tất nhiên không thể thiếu những lời mỉa mai của những người phụ nữ này.

Trước kia Tần Như Lương nói thế nào vẫn là đại tướng quân nhưng hiện tại hẳn chẳng là gì, sau khi đôi tay bị phế bỏ ngay cả một người bình thường cũng không sánh bằng, trước mắt có thể vào cung dự tiệc cũng chỉ vì cái danh phò mã trên đầu.

Mà công chúa Tĩnh Nguyệt càng không cần đề vào mắt nữa, nàng vốn là một kẻ cận kề cái chết, nếu không phải Bắc Hạ giữa đường ngáng chân thì sao nàng còn có thể thông thả ngồi đây.

Ánh mắt mọi người nhìn hai người họ đều mang theo sự khinh miệt cùng chế giễu.

Hoàng đế nói đầy thâm thúy: “Từ nay về sau mọi người đều là người một nhà, phải săn sóc Tĩnh Nguyệt và đứa nhỏ của muội ấy nhiều hơn”.

Nếu không phải hai người Thẩm Nguyệt và Tần Như Lương lộ ra vẻ lạc lõng rõ rệt kia thì buổi cung yến hôm nay cũng được tính là vui vẻ hòa thuận.

Cung nhân lần lượt bưng lên món ngon vật lạ, các phi tần và quý phu nhân thì ngấm ngấm so bì váy áo và trang sức, xem ai ăn mặc tinh tế hơn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1053

Mà Thâm Nguyệt lại trang điểm giản dị tới mức giống như một người nhà quê.

Sau khi vào thu thì Đại Sở gặp thiên tai liên miên, dân chúng khắp nơi đều gặp khó khăn về lương thực và quần áo, hoa màu mất mùa, có biết bao người không thể sống sót qua mùa đông lạnh giá dài đằng đẵng này.

Không biết cảm giác ưu việt của những người phụ nữ này xuất phát từ đâu, họ không hiểu những thứ này cũng coi như xong, nhưng không lẽ ngay cả hoàng đế cũng không ý thức được?

Quốc khố trống rỗng, trong cung vẫn ngày ngày ăn ngon mặc đẹp, xa xỉ phung phí thành phong trào, dân chúng thiếu hụt lương thực nhưng lương khố của triều đình vĩnh viễn sẽ không mở cửa cứu tế vì họ.

Nếu không có người nhắc nhở hoàng đế, hoặc là sau khi nhắc nhở cũng không tìm được biện pháp giải quyết, đương nhiên Thâm Nguyệt cũng sẽ không nhiều lời nữa đâu.

Ai có thể an hưởng một đời phú quý vinh hoa trong thời buổi loạn lạc bấp bênh đây? Những ngày tháng đó cuối cùng sẽ ngày một ít ỏi.

Do đó nên ca múa mừng cảnh thái bình thì cứ tiếp tục tục hưởng thụ, đây mới là đáng vẽ mà một hoàng đế như hắn nên có.

Cảnh chiêu hôm giăng xuống bên ngoài cung Thái Hòa giống như một bức màn đen bao phủ cả tòa cung điện.

Khi màn đêm buông xuống nơi đây càng hiện lên nét cô tịch, nhìn từ phía đối diện vẫn có thể mơ hồ thấy ánh đèn dưới mái hiên, lác đác mờ昧.

Bất chợt một cơn gió lạnh lẽo lướt qua mặt hồ yên ả vẽ lên từng gợn sóng nhạt nhòa.

Những con cá sấu dưới nước cảm nhận được sóng động liền vặn mình bơi lội nhưng lại không tìm thấy con mồi, chúng quấy đuôi tạo ra từng đợt âm thanh đập nước trong veo.

Đã đến giờ Bắp Chân nghỉ ngơi, sau khi cung nữ đặt hẳn lên giường cũng không cần bận tâm quá nhiều bởi hẳn tự mình chơi đùa một lúc liền ngủ thiếp đi.

Vì vậy cung nữ chỉ để lại một ngọn đèn rỗi lui ra bên ngoài.

Tiếng mở cửa sỗ rất nhẹ, trong tay Bắp Chân còn đang cầm một chiếc trống bỏi lắc qua lắc lại.

Bé vừa đong đưa vừa ngoái đầu nhìn về phía cửa sỗ.

Nhưng chỉ thoáng xẹt qua đã có một người đàn ông xuất hiện trong phòng.

Người đàn ông đó mặc một thân đồ đen, dáng người hẳn mảnh khảnh thanh lịch, sở hữu cặp mắt rất giống với đường nét của Bắp Chân.

Hắn nhìn đứa trẻ không khóc cũng không làm ồn ỉ ng ỡ trên giường, cậu bé chỉ giương đôi mắt đen trắng rõ ràng nhìn hắn chăm chăm, đôi mắt ấy ngây thơ sáng ngời.

Trong đôi mắt hẹp dài của hắn hiện lên sự mềm mại, nâng ngón tay ấm áp như ngọc lên bên môi ra hiệu im lặng.

Bắp Chân như chợt hiểu ra, vẫn yên tĩnh như cũ không hé một tiếng, chỉ đung đưa chiếc trống lắc khiến nó vang lên từng trận bùm bụp.

Đứa trẻ này cực hiểu ý người, không chỉ không hé môi vậy mà còn biết yểm trợ cho hắn.

Người đàn ông đi tới bên giường vừa cúi người một mùi trầm hương nhàn nhạt liền phiêu đảng tới, còn chưa kịp duỗi tay ôm lấy Bắp Chân thì bé đã chủ động mở ra cánh tay ngăn ngủi muốn được hắn ôm.

Động tác của người đàn ông hơi sưng lại, hấn híp mắt thuận tay véo nhẹ gương mặt bánh bao của bé thấp giọng nói: “Chẳng trách nướng con lúc nào cũng luyện tiếc con”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1054

Nói xong hắn liền nhấc Bắp Chân lên, quay đầu che mặt đi ra ngoài cửa sổ.

Dưới hồ đêm nay rất náo nhiệt, lũ cá sấu không an phận lục lọi trong nước, chúng không ngừng khuấy động khiến mặt nước bắn tung tóe, định sẵn không phải là một đêm an yên.

Kết quả cung yến mới diễn ra được một nửa thì bên ngoài đã truyền tới động tĩnh, là tiếng bước chân dồn dập và âm thanh va chạm của áo giáp cùng vũ khí.

Hoàng đế hỏi: “Bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

Lúc này một thị vệ vội vàng chạy tới báo cáo: “Khởi bẩm hoàng thượng, có thích khách đã lẻn vào trong cung và vừa bỏ trốn từ cung Thái Hòa! Để đảm bảo an toàn của người, cấm vệ quân đặc biệt được đi đầu động tới để tăng cường cảnh giác!”

Trong đầu Thẩm Nguyệt ong ong, nàng đứng phất dậy nhưng vì động tác quá nhanh nên đứng phải tấm bàn trước mặt, quay đầu liền chạy ra ngoài, Tần Như Lương cũng đứng dậy, ung dung nói với hoàng đế: “Xin hoàng thượng thứ tội, Tĩnh Nguyệt nàng ấy quan tâm ắt loạn”.

Sắc mặt hoàng đế thay đổi vài lần, cũng không để ý tới vấn đề cấp bậc lễ nghĩa liền đứng dậy rời khỏi đại điện, vội vội vàng vàng nổi gót đi về phía cung Thái Hòa.

Con trai của Tĩnh Nguyệt sống ở cung Thái Hòa, hắn tuyệt đối không cho phép kẻ khác đem đứa bé đi!

Hoàng đế lạnh lùng hỏi: “Đứa nhỏ đâu?”

Cung nhân cẩn thận từng li đáp: “Nô tài vừa rồi có hỏi qua, họ nói đứa nhỏ không sao, may mắn bọn họ phát hiện sớm mới có thể khiến thích

khách không thuận lợi bắt đưa bé đi”.

“Truyền lệnh của trẫm phong tỏa tất cả các lối ra của hoàng cung, nhất định phải bắt được thích khách! Trẫm muốn hắn phải sống!”

Thích khách là nhắm vào đứa bé của Tĩnh Nguyệt mà tới, chắc chắn là có người sai khiến phía sau! Tuy nhiên nhìn phản ứng hoảng loạn vừa rồi của Thẩm Nguyệt không giống như là có dự tính trước, vậy rốt cuộc là ai muốn động tới đứa nhỏ đây?

Từ sảnh tiệc của cung yến đến cung Thái Hòa phải băng qua hoa viên đèn đuốc mờ mịt nhưng Thẩm Nguyệt không có thời gian chú ý tới chúng, chỉ một đường luồng cuống chạy về phía trước.

Suy nghĩ của nàng không giống với hoàng đế.

Ngoại trừ hoàng đế, còn có ai muốn ra tay với đứa nhỏ của nàng, hơn nữa còn khăng khăng hành động vào hôm nay khi nàng tiến cung dự tiệc.

Hoàng đế không chỉ muốn để nàng nhìn thấy con trai của mình một thân một mình bị giam lỏng ở một nơi bốn bề là nước, mà hắn lại càng muốn diệt trừ con trai nàng!

Vì vậy không tiếc công sắp xếp màn kịch thích khách này đợi nàng tới xem!

Đây là hoàng đế không giết nổi nàng liền muốn lấy con trai nàng để trút giận!

Thẩm Nguyệt một mạch chạy thẳng tới cung Thái Hòa, đèn đóm bên trong xao động một mảnh, khoảng đất trống phía trước cung điện còn loang lổ vết máu, hiển nhiên vừa mới đã trải qua một trận chém giết ác liệt.

Tinh thần của cá sấu trong hồ hưng phấn tới cực điểm, một mùi máu tanh nồng nặc lan tràn khắp mặt hồ, giáp trụ và quần áo rách nát của cấm vệ quân còn đang trôi nổi trên mặt nước.

Chắc hẳn đã có người bị đánh rơi xuống nước khiến bầy cá sấu này được no nê một bữa, chúng nếm tùy biết vị nên đến hiện tại vẫn chưa thể dừng lại.

Toàn bộ xung quanh đều là cá sấu đang nhìn chòng chọc như hổ đói, cung nhân trong cung Thái Hòa bị dọa tới mặt xám ngắt, run sợ dựa gần vào ven hồ. Thậm chí còn có con cá sấu cố gắng nhảy khỏi mặt nước và leo lên bờ, khiến họ thét chói tai không ngừng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1055

Thẩm Nguyệt chạy như bay qua cầu gỗ, chuẩn xác nhìn thấy rồi một phát túm chặt lấy một cung nữ thường ngày vẫn hầu hạ Bắp Chân, sốt ruột hỏi: “Bắp Chân đâu?”

Cung nữ bị vẻ mặt và ánh mắt này của Thẩm Nguyệt làm cho khiếp sợ, gương mặt nàng hoàn toàn không còn nét hòa ái dịu dàng mà thay vào đó là sự hung ác thô bạo, còn có phần nộ.

Đại thể chưa từng có ai trong cung nhìn thấy một mặt này của nàng.

Cung nữ mơ hồ cảm thấy dường như nàng còn đáng sợ hơn cá sấu trong hồ vài phần, nỗi sợ chùng chật gấp đôi khiến nàng ta không thốt nổi thành câu, chỉ ngây ngốc giờ ngón tay chỉ vào trong phòng.

Thẩm Nguyệt tùy tiện ném nàng ta ra sau liềm nâng chân xộc thẳng vào phòng.

Ngay khi cánh cửa được mở ra đập vào mắt nàng là gian phòng tĩnh lặng trái ngược hoàn toàn với cảnh tượng hỗn loạn bên ngoài.

Bắp Chân đang ngồi trên giường, tay nhỏ của cậu bé nhẹ nhàng lắc trống bỏi, vẫn là chiếc trống bỏi hồi chiều nàng mới mang đến cho bé.

Bé nào có nửa phần dáng vẻ kinh hãi mà đang tự chơi đùa, trên gương mặt trắng nõn loáng thoáng có nét thong thả điềm tĩnh.

Có vẻ như tâm trạng của bé không tệ.

Khi Bắp Chân ngược lên và nhìn thấy Thẩm Nguyệt còn nhoèn miệng cười với nàng lộ ra hai hàng răng sữa chưa mọc hoàn chỉnh, bé vươn tay muốn nàng ôm.

Thẩm Nguyệt bước nhanh tới kéo bé vào lòng, chỉ cảm thấy trái tim như tan chảy cả rồi, nàng lầm bầm: “Không sao thì tốt, không sao thì tốt”.

Thẩm Nguyệt phủ định những suy nghĩ trên đường tới đây.

Nếu đây thực sự là một màn kịch do hoàng đế thu xếp thì trong cung đều là người của hắn, không có lý do gì Bắp Chân còn được bình yên vô sự mà trước cung lại xảy ra một cuộc chiến đấu tàn khốc như vậy.

Có lẽ thực sự có thích khách.

Sau đó Thẩm Nguyệt hỏi thăm cung nữ, theo như họ nói, tên thích khách kia vào gian phòng của Bắp Chân muốn bắt cóc bé đi nhưng chưa kịp thoát thân khỏi cung Thái Hòa liền bị thị vệ đi tuần xung quanh phát hiện, thích khách thấy hành tung bị bại lộ đã bỏ Bắp Chân lại chạy mất dạng.

Tâm tư Thẩm Nguyệt xoay chuyển.

Không phải đến để giết chết Bắp Chân mà là bắt cóc thằng bé?

Nàng nhìn lại bộ dạng của Bắp Chân, thấy bé chẳng hề có chút kinh sợ hốt hoảng nào mà không tìm được hoài nghi.

Chỉ là đám cung nhân trong cung đều đã quen với phản ứng này của Bắp Chân, dù sao thì bất cứ lúc nào bé cũng là đáng vẻ này.

Có thể bên ngoài trời có sụp xuống bé cũng sẽ không có bất kỳ phản ứng sợ hãi nào.

Nhưng Thẩm Nguyệt cảm thấy tuy rằng Bắp Chân bình thản nhưng thằng bé không ngốc, ngược lại còn rất thông minh, nếu thích khách tới là một kẻ hung tợn dữ dằn muốn bắt bé đi thì cho dù không khóc lóc cũng nên kêu gào hai tiếng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1056

Kết quả cậu bé chẳng những không khóc cũng chẳng la hét, bên ngoài đầu đã giết chóc thành thảm cảnh như vậy nhưng bé vẫn mừng vui mãn nguyện, trên gương mặt bánh bao nhỏ cũng không có nửa điểm giạt mình, càng không nói đến tìm được một chút biểu cảm hoảng sợ, ngược lại nàng còn cảm thấy bé dường như đang rất vui vẻ.

Như vậy hoặc là tên thích khách thành thực cách dỗ dành trẻ con hoặc là hẳn rất được Bắp Chân yêu thích.

Trực giác của Thẩm Nguyệt nghiêng về cái sau nhiều hơn.

Có Thẩm Nguyệt ở bên cạnh, Bắp Chân vô cùng an tâm, bé chơi một hồi rồi dựa vào trong vòng tay của nàng an ổn thiếp đi.

Mọi thứ bên ngoài không liên quan gì đến bé, bé chỉ là một đứa nhỏ lưu luyến cái ôm ấp của người mẹ.

Thẩm Nguyệt đặt bé xuống giường, giúp bé dèm chăn rồi canh giữ bên cạnh một lúc mới ra ngoài để hỏi tình huống chi tiết.

Hóa ra chỉ có khoảng đất trống phía trước cung Thái Hòa là gần bờ nhất, phía sau là hồ nước rộng lớn không dễ tháo chạy, nếu thích khách muốn rời khỏi cung Thái Hòa, thì từ trước cửa này tới bờ bên kia mới là cách ổn thỏa và an toàn nhất.

Chỉ là mọi chuyện không quá suôn sẻ vì chưa rời khỏi cung Thái Hòa đã bị phát hiện rồi. Hẳn mang theo Bắp Chân không tiện hành động nên bất đắc dĩ chỉ đành bỏ cậu bé lại rồi tự mình giết ra một con đường máu và bay sang bờ bên kia để thoát thân.

Thẩm Nguyệt nghe lời tường thuật run rẩy của cung nhân thì càng hiểu hơn một chút về toàn bộ quá trình và tên thích khách.

Thẩm Nguyệt đã kiểm tra, Bắp Chân vẫn mặc bộ quần áo mới mà mang đến h ỡ chi ầu, trên cơ thể cũng không bất kì vết thương và vết máu nào. Dao kiếm vô tình, thích khách lựa chọn bỏ lại Bắp Chân, nếu như không phải quan tâm tới bé thì từng mảng máu tươi dưới đất sao có thể không văng lên trên người Bắp Chân lấy một giọt.

Nghi đến đây nhịp tim của Thẩm Nguyệt không giải thích được mà tăng nhanh, e rằng tên thích khách đó bỏ lại Bắp Chân không phải vì sợ vướng chân không chạy thoát nổi mà sợ làm bị thương tới bé.

Tại sao ban đêm hấn lại đột nhập vào hoàng cung bắt cóc Bắp Chân? Chỉ đơn giản là muốn đưa thằng bé ra khỏi cung thôi sao? Hấn rốt cuộc là ai?

Một hình bóng bất giác xuất hiện trong đầu Thẩm Nguyệt, nhưng bản thân nàng lại vội vàng gạt bỏ.

Không thể nào, hấn trước nay làm việc đều suy nghĩ cặn kẽ, xông vào hoàng cung cướp người là phương pháp mạo hiểm nhất, hấn chắc hấn sẽ không làm như vậy.

T ần Như Lương không tiến vào phòng, quán tính nghề nghiệp trước kia khiến hấn vẫn quanh quẩn kiểm tra hiện trường bên ngoài. Mặc dù không còn là đại tướng quân, cũng không làm việc cho hoàng đế nhưng hấn cũng muốn tìm ra thích khách là kẻ nào, nói không chừng còn có thể đi trước tìm ra manh mối nào đó.

Hoàng đế lúc này mới lững thững dẫn theo một nhóm người đi tới.

Lúc đó Thẩm Nguyệt đã xuất hiện bên cạnh T ần Như Lương hỏi: “Người có phát hiện ra đi ầu gì không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1057

Tần Như Lương lặng lẽ nhét mảnh vải mà hắn ta nhặt được vào bàn tay Thâm Nguyệt khiến nàng không khỏi giật mình, sau đó giấu nó trong tay áo một cách kín kẽ.

Miếng vải đó bị chém đứt bởi một nhát kiếm, các cung nhân sợ hết hồn, tưởng rằng miếng vải này được chém xuống trên người cấm vệ quân, dù sao thì vẫn còn rất nhiều mảnh y phục khác bị cá sấu gặm đang nổi lên trong hồ, huống hồ còn là thứ dính máu, ai dám nhặt cơ chứ.

Thêm vào đó, tạm thời vẫn chưa ai tới kiểm tra hiện trường, thế là Tần Như Lương nhặt được.

Nhưng Tần Như Lương hiểu rất rõ về y phục của cấm vệ quân, áo giáp và phụ tùng đều do Binh bộ chế tác. Trước kia hắn từng làm đại tướng quân bao nhiêu năm, chẳng lẽ lại chưa từng tiếp xúc.

Miếng vải mà hắn ta nhét cho Thâm Nguyệt không phải là từ y phục của cấm vệ quân, mà là từ trên người thích khách.

Hoàng thượng bước qua cây cầu gỗ, xem xét hiện trường, sau đó ra lệnh cho thị vệ lục soát nghiêm ngặt xung quanh. Toàn bộ cấm vệ quân trong cung được đi đầu động, nhất định phải bắt được thích khách.

Hoàng đế liếc mắt đánh giá Thâm Nguyệt, hỏi: “Đứa trẻ không sao chứ?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, đứa bé không sao, tuy bị dọa nhưng hiện tại đã ngủ rồi. Không biết kẻ nào muốn lấy mạng đứa bé mà có thể ra tay tàn nhẫn đến vậy, xin Hoàng thượng nhất định phải làm chủ cho Tĩnh Nguyệt!”

Hoàng đế làm gì còn lòng dạ nghe nàng khóc lóc, thị vệ khám xét hiện trường một cách qua loa nhưng không phát hiện bất kỳ dấu vết gì, Hoàng thượng càng không quan tâm Bắp Chân bị thương hay bị dọa, chỉ cần vẫn

còn sống là được, thế nên cũng không thèm hỏi han chi tiết như Thẩm Nguyệt.

Sau đó Hoàng đế tỏ vẻ mất kiên nhẫn: “Tối nay tạm thời thế đã, Tĩnh Nguyệt, người quay về trước đi. Bên trong và bên ngoài Thái Hòa cung, trăm sẽ tăng cường canh chừng, đoán rằng tên thích khách kia cũng không dám quay lại nữa. Người đâu, đưa Tĩnh Nguyệt công chúa đi”.

Khi Thẩm Nguyệt và Tần Như Lương rời khỏi Thái Hòa cung, loáng thoáng nghe thấy thị vệ bẩm báo rằng phát hiện dấu vết của thích khách ở cửa Đông hoàng cung.

Thẩm Nguyệt siết chặt miệng vải trong tay, bất giác thấy bất an.

Người được Hoàng đế triệu kiến tiến vào hoàng cung luôn đi qua cửa Đông Nam. Cửa Đông là nơi mà các quan ra vào khi thượng triều mỗi ngày.

Khi sắp đến cửa cung, Thẩm Nguyệt trông thấy ánh đuốc sáng trưng di chuyển trong hoàng cung, từng tốp cấm vệ quân không ngừng được chỉ viện về phía ấy. Không biết là suy đoán chủ quan của nàng hay là do bên ấy thực sự vọng lại, nàng loáng thoáng nghe thấy âm thanh của đao kiếm.

Bước chân của Thẩm Nguyệt không nghe lời sai bảo, giống như có ý thức riêng vậy, nàng muốn đi theo những tốp cấm vệ quân kia.

Thế nhưng cổ tay đột nhiên bị siết chặt, Tần Như Lương kéo nàng lại: “Cô làm gì thế?”

Thẩm Nguyệt nghe thấy giọng nói của mình đáp lời: “Ta qua đó xem thử họ đã bắt được thích khách đó chưa”.

“Liên quan gì đến cô đâu chứ!”, Tần Như Lương mím môi đáp: “Hiện giờ toàn bộ hoàng cung giới nghiêm, chẳng lẽ cô muốn qua đó để Hoàng thượng liên tưởng mối liên hệ giữa cô và thích khách sao? Cứ lo cho bản thân mình trước đã, ra ngoài rồi tính tiếp”.

Hắn ta nói chắc như đinh đóng cột, say đó kéo Thâm Nguyệt đi về phía cửa Đông Nam như khi tiến vào.

Hai người leo lên xe ngựa, xe ngựa lọc cà lọc cọc rời khỏi cửa cung.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1058

Cửa Đông Nam cách cửa Đông không quá xa, Thẩm Nguyệt vén rèm cửa sổ lên vẫn có thể trông thấy ánh đuốc ở bên đó, xuyên qua tường cung và bóng tối.

Chẳng hiểu tại sao, nàng càng lúc càng cảm thấy không thể yên tâm nổi.

Tần Như Lương tỏ ra nặng nề “Ta biết cô đang lo lắng cho ai, làm như vậy vô cùng nguy hiểm, hẳn ta không đến mức phải thế đâu”.

Thẩm Nguyệt lần bần: “Thích khách kia không đả thương Bấp Chân, ngược lại còn rất chú ý đến thằng bé. Bấp Chân cũng không giết mình, trông có vẻ rất vui, chứng tỏ thích khách không hề ác ý, người này chỉ muốn đưa Bấp Chân rời khỏi hoàng cung”.

Thẩm Nguyệt cúi đầu, ngẫm nghĩ rồi nói: “Ta vắt óc suy nghĩ cũng không nghĩ ra được chúng ta còn trợ thủ nào lặng lẽ chạy tới hoàng cung cứu người, ngoại trừ chàng ấy”.

“Nếu đúng là như vậy, hẳn ta không thể nào không nói với người”.

Thẩm Nguyệt đáp một câu nhẹ bẫng: “Không, nếu đúng là như vậy, chàng ấy sẽ không nói với ta đâu”.

Sau đó xe ngựa càng lúc càng cách cửa cung xa hơn, nhưng âm thanh hỗn loạn vẫn chưa bị bỏ lại sau lưng, vẫn luôn đuổi theo họ.

Cấm vệ quân chia thành từng nhóm chạy ra khỏi cửa cung, tràn vào các con đường.

Đột nhiên có một đội cấm vệ quân tiến lên phía trước, ngăn cản đường đi của xe ngựa.

Thẩm Nguyệt vén rèm lên hỏi: “Sao thế?”

Thủ lĩnh cấm vệ quân kia cho dù không nhận ra Thẩm Nguyệt thì đáng lẽ cũng phải nhận ra Tần Như Lương, hẳn ta từng là cấp trên và thủ lĩnh của họ.

Cấm vệ quân vẫn cung kính ôm quyền chào hẳn ta, ngay lập tức biết hai người trong xe ngựa là công chúa và phò mã tiến cung tham gia cung yến, bèn nói: “Bọn ta cần kiểm tra xe ngựa của công chúa theo quy định, mong công chúa thứ tội”.

Thẩm Nguyệt hào sảng vén rèm lên để cấm vệ quân giờ cao bó đuốc kiểm tra, bên trong xe không còn ai khác ngoài họ.

Thẩm Nguyệt nói: “Nếu muốn kiểm tra xe ngựa, còn cần phải đuổi theo tới đường lớn để kiểm tra ư? Ban nãy ở cửa cung, nếu nói một tiếng, không cần thiết phải chạy xa như vậy”.

Thủ lĩnh cấm vệ quân đáp: “Đêm nay trong cung xuất hiện thích khách, để đề phòng vạn nhất, thuộc hạ đành phải kiểm tra”, nói xong, người này lùi về sau một bước để xe ngựa đi tiếp.

Thẩm Nguyệt đã hiểu, nhưng cũng không hiểu nhiều.

Rõ ràng tốp cấm vệ quân này từ cửa Đông đuổi theo tới đường lớn, hiện giờ còn phải lục soát xe ngựa, chắc chắn thích khách đã trốn mất rồi.

Nếu không phải thích khách đã trốn được, họ còn cần lục soát như vậy sao?

Thẩm Nguyệt nhìn về phía sau thông qua khe hở của tấm rèm, thấy thủ lĩnh cấm vệ quân đang chia quân đi lục soát từng con đường, thậm chí còn lục soát từng nhà từng hộ dọc theo con đường, không quên dặn: “Chắc chắn hẳn ta vẫn chưa chạy xa đâu, chú ý vết máu trên nền đất, không được bỏ qua tấc đất nào, cho dù phải đào sâu ba thước cũng phải tìm ra hẳn ta!”

Tần Như Lương nói: “Bây giờ cô có thể yên tâm nhé, hẳn ta thoát rồi”.

Nhưng sau khi nghe được câu này, Thâm Nguyệt không thể thở phào nhẹ nhõm nổi, ngược lại càng thấy lo lắng hơn.

Hiện giờ tuyết đã ngừng rơi, những nơi mà xe ngựa đi qua đều để lại hai vệt dài và lún sâu trên mặt đường. Sở dĩ thủ lĩnh cấm vệ quân nói như vậy là vì thích khách đã bị thương, còn bị thương không hề nhẹ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1059

Nếu có vết máu rơi xuống nền tuyết, đỏ trắng xen kẽ sẽ rất dễ phát hiện. Nàng không biết rốt cuộc thích khách có bị bắt hay không.

Thẩm Nguyệt khẽ hỏi: “Người nói xem, liệu có phải là Tô Vũ không? Lòng ta thấp thỏm lắm, cảm giác cứ sai sai thế nào ấy. Chàng ấy sẽ không làm việc nguy hiểm như vậy, nhưng ta cũng cảm thấy, hình như ngoài chàng ấy ra thì không ai làm việc nguy hiểm như vậy”.

Tần Như Lương mím môi, hẳn ta cũng nghĩ tới Tô Vũ.

Có thể lặn lẽ mò vào hoàng cung, lặn tới cung Thái Hòa rồi thoát ra khi bị bao nhiêu cấm vệ quân bao vây và truy đuổi, đi đâu này không phải người bình thường nào cũng làm được.

Nếu đổi lại là trước kia, chưa chắc hẳn ta đã làm được. Thế nên người này nhất định phải dày dặn kinh nghiệm tác chiến, đã vậy còn am hiểu hoàng cung.

Hình như người có thể liên quan tới Thẩm Nguyệt và Bấp Chân cũng chỉ có mình Tô Vũ, không tìm ra được ai khác.

Tô Vũ có khả năng này, cũng có đủ động cơ, Thẩm Nguyệt còn nói Bấp Chân gặp được hẳn mà rất vui vẻ.

Tần Như Lương biết Bấp Chân thông minh, khả năng nhận mặt người giỏi hơn trẻ con thông thường, thằng bé biết đối xử với từng người theo những cách khác nhau. Thằng bé rất thân thiết với mẹ nó, mà đối xử với người không phải cha ruột như hẳn ta thì dù thế nào cũng không thân thiết nổi.

Người có thể khiến Bấp Chân cảm thấy vui vẻ, e là ngoài cha ruột của thằng bé ra cũng không còn người nào khác.

Những suy nghĩ này cũng chỉ quanh quẩn trong lòng T`ân Như Lương, hẳn ta không nói ra. Nếu Thẩm Nguyệt xác định thích khách là Tô Vũ, không biết nàng sẽ hành xử thế nào. Bây giờ cấm vệ quân lục soát khắp nơi, T`ân Như Lương làm sao có thể để nàng mạo hiểm.

Thẩm Nguyệt đột nhiên nhớ tới miếng vải mà T`ân Như Lương nhét vào tay nàng khi ở trong cung, bèn luống cuống lấy nó ra khỏi tay áo, đặt trong lòng bàn tay mà mân mê.

Trên miếng vải dính đầy vết máu, không giống chất vải trên y phục của thị vệ trong cung mà giống như trên y phục của thích khách, c`ần trong tay thấy dính dính khiến Thẩm Nguyệt càng thêm căng thẳng.

Bây giờ chăm chú cảm nhận miếng vải này mới thấy nó mềm mại đúng như nàng nghĩ. Ngón tay nàng run rẩy sờ tới mép vải, toàn thân run rẩy.

“Là Tô Vũ, nhất định là chàng ấy...”, nàng l`ần b`ần.

Có lẽ miếng vải này được cắt xuống từ ống tay áo, bên mép vải là hoa văn chìm rất tinh tế. Trước kia mỗi khi Thẩm Nguyệt ngả vào lòng Tô Vũ, nàng sẽ nghịch góc áo hẳn theo thói quen, đầu ngón tay luôn men theo hoa văn trên y phục.

Thẩm Nguyệt nhắm mắt cũng có thể sờ ra được, hoa văn chìm trên mép miếng vải này, giống hệt hoa văn trên y phục của Tô Vũ.

Nàng mở bừng mắt, sau đó khẽ l`ần b`ần thêm l`ần nữa: “Không thể nào nhầm được, nhất định là chàng ấy”.

Câu này vừa dứt, Thẩm Nguyệt cũng không thể ng`ũ yên, nàng định đứng lên ngay.

Chiếc xe ngựa vẫn im lặng chạy trên đường.

T`ân Như Lương giữ nàng lại: “Cô muốn làm gì? Đừng nói với ta là bây giờ cô muốn xuống xe ngựa đi tìm hẳn ta!”

Thẩm Nguyệt nhìn Tần Như Lương với vẻ thản nhiên: “Hiện giờ cấm vệ quân truy lùng chàng ấy khắp kinh thành, tại sao ta không thể đi tìm chàng ấy? Huống hồ chàng ấy còn bị thương, nếu bị cấm vệ quân tìm thấy trước mới là không ổn”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1060

Tần Như Lương mím môi: “Cô còn biết là cấm vệ quân đang tìm hấn ta! Tại sao cô dám mạo hiểm ra ngoài vào lúc này!”

Ngón tay của Thẩm Nguyệt siết chặt lấy mảnh vải, nàng hít một hơi thật sâu: “Ta sẽ cẩn thận, chàng ấy bị thương rồi, ta phải đi xem thế nào. Dừng xe ở giao lộ tiếp theo”.

Tần Như Lương trầm giọng: “Thẩm Nguyệt, cô không thể đi. Ta không cho phép cô đi!”

Phu xe là người của Tần Như Lương, khi đi qua giao lộ, Tần Như Lương không cho kẻ này dừng thì hấn ta cũng không dám dừng.

Tần Như Lương ra lệnh: “Mau chóng hỡi phủ, không được dừng lại dù chỉ nửa khắc”.

Phu xe quát một roi lên thân ngựa, chẳng những không dừng lại mà còn tăng tốc.

Đi xe ngựa đi trong trời tuyết rất không ổn định, nhất là khi mặt đường đọng toàn tuyết mà hai người trong thùng xe còn lao vào đánh nhau.

Nhiều lần phu xe suýt chút nữa không đi đâu khiến được thân xe khiến xe lật nhào.

Khả năng ứng biến của Thẩm Nguyệt cực kỳ khá, bàn tay của Tần Như Lương vẫn chưa hỡi phục hấn, nàng có thể cùng hấn ta so chiêu trong chốc lát, nhưng cơ thể nàng cũng không được như trước, càng đánh càng hụt hơi, bị Tần Như Lương ghìm chặt hai tay bề ngoặt ra sau, kiềm giữ nàng trong lòng.

Thẩm Nguyệt không ngừng thở dốc, nàng nghe thấy âm thanh của hấn ta vang lên bên tai: “Ta khuyên cô nên giữ sức đi, dù thế nào ta cũng không để cô mạo hiểm đâu...”

Vừa dứt lời, mặt mũi Tần Như Lương đã biến sắc.

Bên trong thùng xe tối như hũ nút, Tần Như Lương giữ được hai tay của Thẩm Nguyệt, cũng đề phòng Thẩm Nguyệt giơ chân đá ra sau, nhưng hắn ta đã bỏ quên việc bàn tay bị bẻ ngoặt ra sau của nàng đang lền mò sờ xuống bụng dưới của hắn ta.

Tần Như Lương hít một hơi thật sâu.

Nữ nhân chết tiệt này, lúc này nàng túm rất chuẩn, không lệch nửa tấc, mò trúng ngay chỗ nối dãi tông đường của hắn ta.

Tần Như Lương tức nổ phổi: “Thẩm Nguyệt, cô đang túm vào đâu thế hả!”

Thẩm Nguyệt ung dung đáp: “Tần Như Lương, nếu không muốn ngày sau đoạn tử tuyệt tôn, động phòng không nổi thì tốt nhất người hãy buông ta ra, ta cũng sẽ tha cho người”.

“Người!”, Tần Như Lương hoàn toàn không ngờ rằng hắn ta sẽ bị nàng túm trong tay theo cách này nên tức đến run người: “Người có cần thể diện nữa không hả, không nhìn xem người đang sờ vào chỗ nào của nam nhân!”

“Bớt nói nhảm đi, hôm nay người có chịu thả ta ra không?”, Thẩm Nguyệt ra tay ngay lập tức, bàn tay thoáng dãn lực.

Nơi đó vừa mẫn cảm vừa yếu ớt vô cùng, chỉ cần hơi mạnh tay một chút đã đủ khiến Tần Như Lương đau tới mức toàn thân gờng cứng, hắn ta nghiêng rặng nghiêng lợi: “Thẩm Nguyệt, thứ nữ nhân vô liêm sỉ này!”

Không biết tại sao, nghe giọng điệu như sắp nổi khùng của Tần Như Lương, Thẩm Nguyệt cảm thấy vô cùng hả hê.

Nàng còn cợt nhả: “Đúng rồi, ta vô liêm sỉ đấy, thì sao nào? Ban nãy người còn hống hách lắm mà? Người hống hách nữa đi, có tin bà đây bóp nát người không! Còn không mau buông tay!”

Tần Như Lương cảm thấy nếu hắn ta cố chấp không buông tay thì Thẩm Nguyệt cũng không buông tha, có thể bóp nát chỗ đó của hắn ta như bóp trứng gà.

Hết cách, Tần Như Lương đành từ từ buông Thẩm Nguyệt ra. Hai cánh tay được tự do, nàng xoay xoay cổ và vai, cũng từ từ buông Tần Như Lương ra.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1061

Ban này nằng bóp như vậy cũng không hề nương tay, cơn đau buốt từ dưới bụng truyền lên khiến Tần Như Lương chưa kịp hoàn hồn.

Chẳng ngờ, đúng lúc này, Thẩm Nguyệt không buồn gọi xe dừng đã đột nhiên vén rèm che vọt ra ngoài.

Tần Như Lương khiếp sợ, giơ tay ra định lôi nàng trở lại: “Thẩm Nguyệt!”

Nhưng hắn ta vẫn chậm mất một bước, ngay khi hắn ta sắp chạm vào nàng thì Thẩm Nguyệt đã nhún người nhảy ra bên ngoài.

Xe ngựa lao quá nhanh, nàng bất chấp nhảy xuống như thế rất dễ khiến bản thân bị thương.

Tần Như Lương giật mình kinh hãi, vội vàng thò đầu nhìn ra ngoài, thấy Thẩm Nguyệt bị văng ra rất xa. Nàng không khống chế được cơ thể và bước chân của mình, nặng nề ngã xuống trong đống tuyết.

Hắn ta vội vàng bảo phu xe dừng lại, phu xe cũng phải mất rất nhiều sức lực mới dừng được xe, chiếc xe ngựa cũng trượt đi một khoảng rất xa.

Thẩm Nguyệt biết làm vậy rất nguy hiểm, nhưng nàng biết lựa thời cơ. Đống tuyết đọng bên đường vừa dày vừa xốp, dù ngã xuống cũng không sao, cùng lắm chỉ hơi đau thôi.

Cảm giác lạnh thấu xương tấn công nửa bên vai và cánh tay của nàng qua lớp y phục. Nàng vận dụng góc nghiêng của cơ thể và cánh tay để khéo léo giảm bớt xung lực của cú nhảy, tránh để bản thân bị thương.

Tần Như Lương nhảy xuống khỏi xe ngựa đã trông thấy nàng nhanh nhẹn bò dậy khỏi đống tuyết, phủi bớt vụn tuyết trên người.

Thẩm Nguyệt ngẩng đầu liếc nhìn hắn ta từ khoảng cách khá xa: “Người quay về đi, ta sẽ trở lại trước khi trời sáng”.

Nói xong, Tần Như Lương còn chưa kịp đuổi theo, Thẩm Nguyệt đã quay người lao nhanh vào con ngõ tối om bên đường, khiến hắn ta không thể nào tìm được.

Tần Như Lương tần ngần đứng một lúc, sau cùng đành quay người lên xe ngựa. Khi nhấc chân bước lên, hắn ta liếc thấy một thứ gì đó rơi trên nền tuyết.

Hắn ta cúi người nhặt nó lên, cầm trong tay mới nhìn rõ, là một chiếc trâm cài có sợi tua mà hắn từng chọn cho Thẩm Nguyệt cách đây không lâu.

Nàng cũng chỉ cảm bừa lên mái tóc, đến cả việc đánh mất lúc nào cũng không hay, ngẫm ra, nàng cũng không hề để tâm đến nó.

Tần Như Lương siết chặt bàn tay, quay về xe ngựa, bảo phu xe tiếp tục hành trình.

Nàng đối xử với Tô Vũ thì như vậy, còn đối với người khác lại chẳng hề để tâm, đáng lẽ hắn ta phải quên rồi mới đúng.

Tiếc rằng, trong lòng hắn ta lúc nào cũng ôm chút hi vọng nhỏ nhoi, không thể nào từ bỏ.

Có lẽ khi ngày ấy thực sự đến, tận mắt chứng kiến ba người trong gia đình họ đoàn tụ, hắn ta mới có thể buông tay.

Thẩm Nguyệt chạy nhanh như bay trong con ngõ nhỏ.

Trời lại có tuyết rơi từ bao giờ.

Hoa tuyết từ bầu trời đêm hư vô chậm rãi rơi xuống khiến bầu trời thanh lãnh càng thêm lạnh lẽo.

Nhưng Thâm Nguyệt không khỏi mừng rỡ, nàng âm thầm cầu nguyện, cứ rơi đi, tuyết rơi càng nặng hạt càng tốt. Như thế mới có thể che lấp một số dấu vết, thanh tẩy thế giới này.

Chẳng cần bao lâu nữa, dấu chân của nàng khi tới đây sẽ bị che phủ hoàn toàn. Không ai biết nàng tới từng cửa sau nhà Tô Vũ, đứng ở đó thở hồng hộc và lo lắng cần cào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1062

Nếu hấn để lại vết máu, cũng sẽ bị vùi lấp triệt để.

Thế nên trận tuyết lớn này rất đúng lúc, ông trời cũng đang giúp họ.

Thẩm Nguyệt gõ cửa sau, chỉ một lát đã thấy có người nhìn qua khe cửa, sau đó nhanh chóng mở cửa ra.

Thông thường chẳng có mấy ai ra vào bằng lối cửa sau, bất kể lúc nào nghe thấy tiếng gõ cửa cũng nên cẩn thận.

Quản gia quen với Thẩm Nguyệt nên hỏi: “Sao công chúa lại tới đây?”

Giọng nói của Thẩm Nguyệt như lẫn cùng tiếng tuyết rơi sần sật: “Tô Vũ quay về chưa?”

Nàng không biết Tô Vũ sẽ đi đâu sau khi bị thương, thế nên đành tới nhà hấn trước thử vận may. Nếu hấn thực sự quay về rồi, lát nữa nếu cấm vệ quân tới lục soát, mới có vài phần hung hiểm.

Quản gia cũng không dám thừa lời, thoáng trăn ngâm rồi đi trước dẫn đường: “Mời công chúa đi theo ta”.

Trái tim căng thẳng của Thẩm Nguyệt cuối cùng cũng được vỗ yên, nàng đi theo quản gia, có vẻ như Tô Vũ quay về rồi.

Thẩm Nguyệt vừa vào cửa vừa hỏi: “Chàng ấy quay về bằng cửa nào?”

“Chính là cửa sau mà công chúa vừa tới”.

Thẩm Nguyệt đáp: “Gọi hai người tới xem xét xung quanh con ngõ, nếu thấy có vết máu, lập tức dùng tuyết lấp đi”.

Quản gia không dám sơ suất, vội vàng gọi hai người cầm đèn lồng ra ngoài.

Thẩm Nguyệt lại nhắc nhở: “Nhớ phải xóa dấu chân lúc trở về”.

Đường phố gần đây vẫn chưa thấy động tĩnh của cấm vệ quân, chắc hẳn vẫn chưa lục soát tới đây. Nếu trận tuyết này vẫn chưa kịp vùi lấp thì hiện giờ đi xử lý vẫn còn kịp.

Tiểu viện quen thuộc, đâu đâu cũng toát lên vẻ thanh lãnh.

Trong phòng đèn đuốc sáng trưng, dường như mang đến hơi ấm quyền uy.

Quản gia dừng bước trước cửa, Thẩm Nguyệt bước tới dưới mái hiên, đứng trước cửa phòng Tô Vũ, giơ tay đẩy cửa tiến vào.

Từ sau khi trở về, Tô Vũ vào phòng rồi không thấy ra nữa, hẳn dặn dò quản gia và hạ nhân cảnh giác một chút, chú ý động tĩnh bên ngoài là được.

Nhưng dù hẳn mặc y phục đen tuyền cũng không giấu nổi mùi máu tanh trên cơ thể, đến cả bước chân cũng lộn xộn, quản gia đâu thể không lo lắng.

Quản gia ở bên ngoài canh chừng được một lúc đã nghe nói có người gõ cửa. Ban đầu còn tưởng là quan binh, không ngờ là Thẩm Nguyệt một mình tới gõ cửa.

Sau chút sững sờ, quản gia bỗng cảm thấy như thế này cũng tốt.

Công chúa tới rồi, đại nhân không cần xử lý vết thương trong phòng một mình nữa.

Trước nay khi Tô Vũ xảy ra chuyện, nếu tự mình có thể làm được thì hẳn sẽ không làm phiền người khác tiến vào phòng mình.

Tình huống đêm nay có chút khó nhằn, sau khi trở về hẳn liêu choáng váng một hồi, chỉ đành ngất bệt xuống đất, cả thân thể rã rời dựa vào chân bàn, hẳn hơi ngãng đầu, khép hờ hai mắt nghỉ ngơi một lúc.

Khi cảm thấy khá hơn mới bắt đầu cởi bỏ quần áo đen, kiểm tra vết thương và chuẩn bị xử lý thương tích.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1063

Mái tóc đen hơi lộn xộn từ thái dương xoa xuống ngang vai càng tôn lên khuôn mặt thon gầy và xanh xao của hắn, đôi lông mày thanh mảnh như chóp núi, tuy rằng yếu ớt, miệng vết thương cũng đang máu chảy đầm đìa nhưng hắn lại chẳng mảy may nhú mày.

Dường như từ khi chào đời hắn đã không biết đau đớn vậy.

Hắn lấy sức lực một người xông qua tầng tầng lớp lớp thị vệ và cấm vệ quân đã định trước không thể nguyên vẹn toàn thân, có thể sống sót trở lại đã được coi là không tệ rồi.

Chỉ là chẳng ngờ vừa liếc nhìn miệng vết thương, chuẩn bị lấy thuốc đắp lên thì cửa phòng bất ngờ bị đẩy ra.

Tô Vũ lúc này có chút mất tập trung, tính cảnh giác cũng suy giảm, bên ngoài phòng lại đang có tuyết rơi, che lấp đi tiếng bước chân của Thẩm Nguyệt.

Hắn vội ngược đôi mắt u ám nhìn lên, nhưng tại khoảnh khắc chạm phải gương mặt quen thuộc của nàng thì băng tuyết như hòa tan, chỉ còn lại ánh nến le lói.

Tô Vũ có chút ngẩn ngơ, sau đó trên gương mặt trắng bệch liền vẽ lên nét cười quen thuộc: “Lúc này nàng không phải nên ở trong cung dự yến tiệc sao, sao lại chạy tới đây rồi”.

Hắn thản nhiên phẩy phẩy tà áo che đi vết thương.

Nhưng Thẩm Nguyệt đã thấy rõ ràng, che giấu dưới bộ dáng thông dong của hắn kia là vết thương chằng chịt nhếch nhác.

Nàng nhấc chân bước vào, hai mắt đỏ hồng ngập nước, nghiến răng nghiến lợi hỏi: “Chàng giả ngọc với ta làm gì, còn không biết vì sao ta lại tới đây?”

Tô Vũ đáp lại bằng nụ cười nhạt, hẳn biết quản gia nhất định đang đứng cách đó không xa, liền hắng giọng nói to: “Quản gia, mời công chúa tới đại sảnh uống chén trà nóng trước đi”.

Tuy nhiên khi hẳn vừa dứt lời, Thẩm Nguyệt đã ‘bộp’ một tiếng đóng sầm cửa phòng lại, khiến quản gia ở bên ngoài cả thời gian phản ứng cũng không có.

Nàng rảo bước về phía hẳn nói: “Chàng không muốn ta nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của mình phải không?”

Nàng đi tới quỳ một gối xuống trước mặt Tô Vũ, gạt mở lớp áo đen đã ướt đẫm dính người kia, khàn giọng nhấn từng chữ: “Nhưng ta đã thấy tất cả rồi”.

Bên dưới bộ quần áo đen là miệng vết thương máu thịt mơ hồ, Thẩm Nguyệt không tìm được nhớ tới cảnh tượng hẳn dùng cả thân mình chống đỡ một khoảng không gian trong đồng đá ngày đó.

Hắn cũng tự làm cho mình bần dập, những vết sẹo lốm đốm đó đến nay vẫn còn hiện hữu trên lưng hẳn.

Mà lần này, trên cánh tay, thắt lưng của Tô Vũ cũng trải dài vết thương, miệng vết thương không nông, máu chảy ròng ròng thấm ướt áo hẳn, hồi lâu vẫn không ngưng kết lại được.

Nàng lưu loát lấy ra hộp thuốc phòng sẵn Tô Vũ cất giữ trong phòng, cúi đầu không nói một lời, cố nén nước mắt trở về.

Nàng không thể để những giọt nước mắt che khuất tầm nhìn của mình, chúng sẽ ảnh hưởng tới việc xử lý vết thương cho hẳn.

“A Nguyệt, nói chuyện với ta đi, nếu không ta có thể sẽ ngủ quên mất”, Tô Vũ bỗng nhiên lên tiếng.

Giọng nói của hẳn khẽ khàng tới mức như có như không, giống như một hồi vọng đẹp.

Bởi vì vết thương quá nặng, chức năng thể chất của hắn cũng suy giảm nhanh chóng, lúc này Tô Vũ đã yếu ớt như một chú thỏ trắng nhỏ, hắn cần nhắm mắt đi ngủ, thân thể hắn cũng cần được nghỉ ngơi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1064

Nhưng không dễ dàng gì mới có thể gặp mặt một lần, Tô Vũ nhìn dáng vẻ cố chấp khi băng bó vết thương cho mình của nàng liền không nỡ nhắm mắt lại.

Thẩm Nguyệt đi êm nhiên như không hỏi: “Lúc trở về sao chàng lại ngủ rồi trên mặt đất?”

Tô Vũ đáp: “Vừa vào cửa liền kiệt sức, đến gần giường cũng không còn sức lực”, hẳn không nhắc đến việc bản thân trước đó còn ngất đi một trận mới miễn cưỡng hồi phục được hai phần tỉnh táo.

Động tác trên tay Thẩm Nguyệt khựng lại, sau khi lau sạch vết thương rồi bôi thuốc cho hắn, tiếp đó lại lấy ra băng gạc quấn lại, một lúc sau mới ghen ngào nói: “Tô Vũ, tên khốn kiếp nhà chàng”.

Tô Vũ cười khẽ thì thào: “Ta khốn kiếp chỗ nào”.

Nàng trừng lớn đôi mắt đỏ hoe với hắn: “Chàng chỗ nào cũng khốn kiếp, không cho phép chàng ngủ, chàng dám ngủ thử xem”.

Nền đất lạnh như vậy, nếu hắn tiếp đi cũng sẽ bị cảm lạnh.

Tô Vũ dựa vào nàng, đáp: “Được, nàng nói không ngủ thì không ngủ”.

Thẩm Nguyệt có tức giận đến đâu vẫn không thể hung dữ với hắn đến cùng, giọng nói của nàng bỗng chốc dịu xuống: “Nếu muốn ngủ cũng phải đợi một lúc nữa ta làm xong rồi lên giường ngủ”.

Tô Vũ nheo mắt tựa đầu vào cột bàn, dịu dàng mà chăm chú ngắm nhìn nàng.

Thẩm Nguyệt hít vào một hơi, trầm giọng hỏi: “Tại sao lại làm chuyện nguy hiểm như vậy? Tại sao không nói cho ta biết trước? Chàng hóa ra lại là một người lỗ mãng như vậy à?”

Tô Vũ trềnh ngâm: “Ở trong hoàng cung, nếu không dùng một vài biện pháp nguy hiểm thì không đạt được mục đích, bất kể là nguy hiểm hay an toàn, ta cũng phải thử mới biết được cái nào có hiệu quả”.

Thẩm Nguyệt mím môi, bờ vai hơi run run: “Nhưng chàng có biết bản thân xém chút đã không thể quay lại không? Chàng có biết mình bị nhiều người bao vây như vậy, toàn bộ cấm vệ quân đang lùng sục khắp đường phố muốn truy giết chàng không!”

Tô Vũ lấy làm tiếc nuối: “Lần này phạm phải chút sai lầm nên bất cẩn bị phát hiện, ta vốn dĩ tưởng rằng sẽ không bị phát hiện nhanh như vậy, ít nhất cũng là lúc cách cửa cung không xa mới phải”.

Hắn nhẹ nhàng nói tiếp: “Mặc dù rủi ro lớn hơn một chút, nhưng nếu có thể đem Bắp Chân ra ngoài thì chút nguy hiểm này cũng đáng giá, Bắp Chân là báu vật của nàng, nếu thằng bé không tự do, nàng cũng sẽ bị trói buộc”.

Trước mắt chợt tối lại, thì ra Thẩm Nguyệt đã nghiêng người tới chòàng tay qua cổ hắn, nàng dụi đôi mắt nhắm lệ vào hõm vai hắn, giọng nói như bị bóp nghẹt vang lên: “Chàng không phải là Tô Vũ của ta, Tô Vũ luôn suy tính trước khi hành động, ta không cần chàng không cần nhắc gì đã ra tay như vậy!”

“Nếu chàng chậm chân một chút thì phải làm thế nào đây? Lỡ chàng bị họ chém chết thì sao?”, Thẩm Nguyệt ảm nhẫn nói: “Ta không có cách nào tưởng tượng được... chàng không dễ dàng gì mới thoát được kiếp nạn sinh tử, có thể xin chàng hãy trân trọng bản thân mình một chút được không”.

Những giọt nước mắt nóng bỏng của nàng lặng lẽ rơi xuống rồi len lỏi biến mất vào trong vạt áo của hắn.

Tô Vũ có chút thảng thốt, đôi môi tái nhợt của hắn khẽ nhếch lên, cay đắng mà tràn đầy thỏa mãn.

“A Nguyệt, nàng phải biết rằng hôm nay ta xông vào hoàng cung tuy nguy hiểm nhưng đã là phương pháp đơn giản khả thi nhất rồi”.

Lần này thất bại, lần sau muốn cứu Bắp Chân ra nhất định sẽ phải hao tổn càng nhiều công sức.

“Nhất định còn có cách khác, chỉ cần chúng ta bàn bạc kỹ lưỡng, chắc chắn có thể đưa ra một giải pháp tốt hơn”, Thẩm Nguyệt lùi người lại nhìn thẳng vào hắn, nàng gạt lệ nơi khóe mắt, hung dữ nói: “Tô Vũ, nếu lần sau chàng còn giấu ta lấy thân liễu lĩnh, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho chàng”.

Tô Vũ nhắm mắt, lại cố gắng nâng mi, trong mắt hắn hiện lên một tia cười rạng rỡ và ấm áp: “Vậy thì lần sau ta nhất định sẽ không dám nữa”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1065

Thẩm Nguyệt biết hắn đã vô cùng mệt mỏi nên cũng không trì hoãn thêm mà vội vàng xử lý vết thương, nàng cởi bỏ quần áo dính máu cho hắn, thay một bộ trang phục sạch sẽ mới gần như đỡ lấy nửa trọng lượng cơ thể hắn rồi dìu lên giường.

Khi Tô Vũ nằm xuống suýt chút kéo Thẩm Nguyệt ngã nhào lên trên người hắn.

Thẩm Nguyệt vội chống tay sợ đè lên vết thương của hắn, cơ thể nàng cố gắng hết sức kéo giãn khoảng cách, cúi đầu chóp mũi chạm chóp mũi, nhìn hắn nói: “Bây giờ thì ngoan ngoan nhắm mắt lại ngủ đi”.

Giọng nói của nàng giống như lời niệm chú vô về linh hồn khiến hắn cảm thấy an tâm, nàng lại nói: “Ta sẽ luôn canh giữ cho chàng”.

Hắn vậy mà cũng là một người dễ bị dụ ngọt, nghe vậy xong quả thực từ từ nhắm mắt lại.

Chẳng bao lâu đã thiếp ngủ.

Đừng nói tới việc coi giữ hắn một đêm, cho dù trông coi hắn mỗi ngày mỗi đêm nàng cũng cam lòng.

Chỉ là hiện tại vẫn có chuyện tiếp theo cần thu xếp nên Thẩm Nguyệt vẫn chưa thể rảnh rang, nếu không đợi quan binh thực sự truy tìm tới nơi này thì sự việc liên rắc rối rồi.

Thẩm Nguyệt cúi đầu hôn xuống đôi môi mát lạnh của hắn, giúp hắn vén lại chăn bông tránh bị nhiễm lạnh mới đứng dậy đi mở cửa và cửa sổ.

Không khí lạnh từ bên ngoài lập tức tràn vào, mùi máu tanh trong phòng rất nhanh đã bị cuốn bay.

Trong đêm đen ngoài cửa sổ, một mảng tuyết trắng như lông ngỗng bay ngập trời.

Nàng không chần chừ thu dọn lại hộp thuốc, lấy nước và khăn lau chà sạch vết máu trên đất, sau đó quyết đoán đổ nước nhuộm máu vào bồn hoa trong sân.

Làm xong tất cả nàng mới nhặt lên bộ quần áo dính máu của Tô Vũ, đối chiếu chất liệu vải với mảnh góc áo mình mang tới kia, quả nhiên bị khuyết một góc, vừa hay có thể vá lại một cách hoàn hảo.

Nàng rất vui mừng, may mắn Tần Như Lương nhặt được tấm vải này, may mắn nàng có thể xác nhận nó là của Tô Vũ, may mắn nàng đến kịp lúc, cũng có thể giúp hắn khắc phục hậu quả và làm chút gì đó cho hắn.

Thẩm Nguyệt nhét miếng vải vào trong chiếc áo dính máu rồi cầm nó đi ra khỏi phòng.

Còn chưa nhắc gót rời khỏi sân thì quản gia đã tiến tới.

Nàng giao lại bộ quần áo dính máu cho quản gia nói: “Cầm cái này đi xử lý, đừng để sót lại mảnh vụn nào”.

Quản gia đáp: “Công chúa yên tâm, lão nô sẽ xử lý thỏa đáng, bếp lò sớm đã được nhóm lửa, còn đang cháy rục”.

Thế nhưng, quản gia đang định ôm y phục dính máu rời đi thì một gia nô vội vàng chạy tới, không giấu nổi vẻ hoảng hốt, ò ùa giọng nói: “Không ổn rồi, ta trông thấy quan binh tiến vào ngõ rồi, nếu họ lục soát từng hộ thì sẽ lục soát đến đây nhanh thôi!”

Hai gia nô đột ngột ra ngoài tìm vết máu để lấp đi trước đó không dám buông lỏng cảnh giác nên liên tục canh chừng cửa sau, không ngờ quan binh đến thật.

Thẩm Nguyệt neho mắt, có vẻ như lần này cấm vệ quân quyết tâm nhất định phải tìm ra được thích khách: chẳng những không bỏ qua bất kỳ hộ

dân thường nào, nơi này là nơi cư trú của nhiều quan lại quý tộc hiền hách trong kinh thành, thế mà chúng cũng không buông tha.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1066

Chỉ cần cứ để chúng lục soát, nếu đêm nay lục soát đến đây mà không phát hiện đi đâu gì bất thường, chúng cũng sẽ không nghi ngờ gì Tô Vũ.

Quản gia cũng khá hoảng hốt: “Thế này phải làm sao đây?”

Thẩm Nguyệt đáp: “Y phục dính máu này không kịp đốt rã, người mau chóng tìm một nơi tuyết dày trong hậu viện rã chôn xuống, đợi xong việc rã xử lý sau”.

Nàng nói với gia nô: “Đi thông báo cho mọi người, không cần canh chừng bên ngoài, lập tức về phòng đi ngủ, nếu có người gõ cửa hãy ra mở. Không cần căng thẳng, cứ dè dặt một chút là được. Có tìm thấy vết máu ở ngõ không?”

Gia nô kia lắc lắc đầu: “Nhưng vết chân ở cửa sau cũng được xóa sạch rã”.

Thẩm Nguyệt nhìn ra bầu trời, nếu có vết máu, chắc hẳn nó cũng bị tuyết lớn che lấp rã. Nàng đáp: “Cứ làm theo lời ta nói đi”.

Quản gia không thể nào yên tâm được: “Vậy còn vết thương của đại nhân thì phải làm sao? Công chúa phải làm sao?”

Thẩm Nguyệt đáp: “Nếu chúng tiến vào lục soát, cứ để chúng lục soát là được. lát nữa ta sẽ tắt đèn, người cứ nói với bên ngoài là thương tích của đại nhân khi ở Đại Lý Tự vẫn chưa khỏi nên đã ngủ từ sớm rã”.

Không thể nghĩ nhiều như vậy được, quản gia nghe thấy thế cũng vội vàng ra khỏi tiểu viện.

Thẩm Nguyệt đứng dưới mái hiên, nhìn lối vào thông với tiểu viện bên ngoài, tới tới lui lui toàn là dấu chân hỗn loạn. Như thế này không ổn, nếu cấm vệ quân nào nhiều kinh nghiệm tới đây, chỉ cần nhìn những dấu chân hỗn loạn này là biết có người liên tục ra vào.

May mà hai bên lối đi tr ờng vài cây thường xanh, lúc này trên cây đọng rất nhiều tuyết. Nàng bước tới dưới gốc cây ngoài cùng của tiểu viện, siết chặt nắm đ ắm, đ ắm mạnh vào gốc cây.

Th ắm Nguyệt nhớ tới khi đ ắm vào cọc gỗ luyện võ lúc trước, nàng lấy hết sức lực, đ ắm từng nắm đ ắm vào các gốc cây khiến tuyết đọng trắng xóa trên cành cây rơi xuống, vừa v ạn có thể rải một lớp tuyết mới lên lối đi này.

Khi nàng quay trở lại mái hiên, hai bàn tay đã trở nên tê dại và mất cảm giác, nhưng biểu cảm vẫn đi ềm đ ạm và bình tĩnh. Thấy vết chân trên lối đi đã bị xóa sạch, nàng mới r ữ bớt v ụn tuyết trên người rồi quay người vào phòng.

Trong phòng không còn mùi tanh của máu, người trên giường nằm ngủ vô cùng im lìm.

Nàng đóng cửa chính và cửa sổ, cất bước tới bên cạnh án thư, mở lò hương nguội lạnh, c ần lấy tr ần hương thượng hạng trong hộp g ăm, châm một miếng bỏ vào lò hương.

Mùi tr ần hương thoang tho ảng tràn ra qua các khe hở của hoa văn trên nắp đ ậy.

Làm xong những thứ này, Th ắm Nguyệt ph ẩy tay tắt nến.

Căn phòng lập tức chìm vào bóng tối.

Nàng mò m ẫm tới bên giường ngủ, giơ tay rút chiếc trâm ngọc, mái tóc đen như thác đổ x ỏa xuống đôi vai. Nàng giơ tay tháo dây đai, cởi lớp áo ngoài, gi ấu y phục dưới lớp chân, đạp gi ày ra, nhét gi ày vào g ầm giường.

Th ắm Nguyệt kh ẽ nói: “Tô Vũ, mượn giường của chàng một lát”.

Nói xong, nàng cũng không quan tâm gì nữa, dù sao hiện giờ Tô Vũ đã ngủ, không hay biết gì, nàng nhanh nhẹn bò lên giường, vén chăn nằm vào trong.

Nàng nằm ở bên ngoài, thuận tiện lát nữa xuống giường cũng không làm ồn đến Tô Vũ. Đèn trên hành lang đã tắt, đèn trong phòng cũng tắt, ánh sáng tối tăm dễ dàng lừa bịp chúng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1067

Cùng lắm thì bị phát hiện một nữ nhân như nàng ngủ cùng Tô Vũ, cũng chỉ bị coi như thể thiếp của hắn thôi. Chỉ cần tóc tai nàng rối bời một chút, đừng để cấm vệ quân trông thấy mặt nàng.

Vả lại, vào lúc cần thiết, nàng còn có thể lấy giả lừa thật.

Nhiệt độ cơ thể Tô Vũ mát lạnh, trên giường và gối toàn là mùi hương của hắn. Thẩm Nguyệt vốn không thấy căng thẳng, nhưng sau khi nằm xuống, trái tim nàng đập nhanh như muốn vọt ra khỏi lồng ngực.

Rung động vì một ai đó khiến nhịp tim cũng không an phận vậy đấy, chỉ nhảy lên nhảy xuống vì hắn thôi.

Thẩm Nguyệt hít một hơi thật sâu, cố gắng để bản thân trấn tĩnh.

Những tiếng bước chân nhanh chóng vang lên bên ngoài, càng lúc càng gần rồi tiến thẳng vào tiểu viện.

Thẩm Nguyệt mở bừng hai mắt, bên ngoài loáng thoáng thấy ánh lửa lóe lên và giọng nói vừa cuống quýt vừa bất đắc dĩ của quản gia: “Quan gia, thế này... thế này rốt cuộc là thế nào vậy? Đại nhân nhà ta, từ khi ra khỏi Đại Lý Tự, vết thương trên người còn chưa khỏi, bệnh tật đã kéo đến, đại phu dặn phải tĩnh dưỡng kỹ càng, thế nên đã đi nghỉ từ sớm rồi, hiện giờ cơ thể yếu đuối, không thể chịu được chút hơi lạnh nào đâu”.

Cấm vệ quân đứng trong sân, đảo mắt nhìn một lượt. Tiểu viện rất yên tĩnh, trên mặt đất cũng không có dấu chân, tất cả vẫn bình thường.

Nhưng thủ lĩnh cấm vệ quân vẫn sỏi bước về phía trước, đẩy quản gia ra: “Tránh đường, nếu không có gì bất thường, bốn tướng lục soát xong sẽ đi ngay, không làm phiền đại học sĩ nghỉ ngơi”.

Tuy câu nói này có vẻ cứng rắn, nhưng cũng khá khách sáo. Khu vực này có không ít gia trạch của quan lại trong triều, cấm vệ quân cũng không

dám quá xác xược.

Cấm vệ quân bình thường không dám lục soát, chỉ có thủ lĩnh cấm vệ quân đích thân dẫn người đến.

Khi tiến vào cửa, thủ lĩnh cấm vệ quân vẫn dừng bước và nói vọng vào: “Nửa đêm làm phiền, quả thực vô cùng áy náy, nhưng vì trong cung xuất hiện thích khách, bọn ta phụng mệnh hoàng thượng tới kiểm tra tước nã thích khách, đành phải mạo phạm, mong đại nhân lượng thứ. Mời đại nhân mở cửa”.

Tô Vũ chưa tỉnh, Thảm Nguyệt bèn ngồi dậy, mái tóc dài rũ xuống trước ngực, che khuất phần lớn gương mặt nàng. May mà ánh đuốc không đi theo tới trước cửa, chỉ có ánh sáng của ngọn lửa nhảy nhót trong tiều viện nên vô cùng u ám.

Nàng co chân gập đầu gối, kéo chăn về phía trước là có đủ không gian để nhét hẳn Tô Vũ vào trong chăn, nhất thời chắc hẳn không ai nhìn ra trên giường có hai người.

Thảm Nguyệt đề giọng xuống, húng hắng ho vài tiếng, qua hồi lâu đang định lên tiếng thì một giọng nói vừa yếu ớt vừa ngái ngủ vang lên từ ổ chăn bên cạnh: “Hóa ra là tướng quân nửa đêm chấp hành nhiệm vụ, cửa không khóa, tiến vào đi”.

Thảm Nguyệt sửng người, người lên tiếng chỉ có thể là Tô Vũ bị vùi trong ổ chăn bên cạnh nàng. Hẳn tỉnh lại từ bao giờ thế??

Thủ lĩnh cấm vệ quân đẩy cửa tiến vào là thấy một người co chân ngồi trên giường, tay ôm miệng ho khù khụ.

Trong lúc tiếng ho dừng lại, Thảm Nguyệt cố tình hắng giọng, giọng nói của Tô Vũ lại vang lên rất đúng lúc: “Tô mỗ nhiễm thương hàn nên bị ho, mong tướng quân thông cảm. Mời tướng quân tiến vào lục soát, xem xem trong phòng ta có thích khách không”.

Giọng nói của hắn vẫn bình thản, như thể vừa mới tỉnh dậy từ trong mộng.

Thủ lĩnh nhờ vào ánh sáng mờ mờ bên ngoài mà đảo mắt nhìn quang cảnh trong phòng, không thấy có gì bất thường.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1068

Quản gia ở bên cạnh cuống quýt: “Tướng quân, người muốn lục soát thì vào phòng lục soát đi, lão nô xin phép đóng cửa phòng thay đại nhân. Đại nhân bị thương hàn nghiêm trọng, không thể bị lạnh, nếu không bệnh tình ngày càng nghiêm trọng hơn, mong tướng quân lượng thứ.

Thẩm Nguyệt lại ho thêm trận nữa, Tô Vũ chậm rãi nói: “Không sao, quản gia, lấy y phục cho ta là được”.

Quản gia vâng lời, đành dè dặt tiến vào, lấy y phục trên bức bình phong xuống, khoác lên người Thẩm Nguyệt đang ngã vào đầu giường, không hề câu nệ.

Thẩm Nguyệt kéo lại vạt áo rất tự nhiên, trong lúc quản gia chần trước giường và khoác áo cho nàng, thủ lĩnh cấm vệ quân cũng tiến vào, lúc này sự chú ý của hắn ta không ở trên giường nữa, lục soát một lượt trong phòng cũng không phát hiện dấu tích gì bèn quay người ra ngoài: “Làm phiền rồi, đại nhân cứ nghỉ ngơi tiếp đi, cáo từ”.

Tô Vũ nói với quản gia: “Thay ta tiễn tướng quân”.

Quản gia gật đầu, sau đó cũng ra khỏi phòng, quay đầu đóng cửa lại.

Âm thanh ồn ào bên ngoài cùng với đốm lửa dần dần rời xa tiêu viện. Nghe thủ lĩnh cấm vệ quân nói muốn tới tiêu viện khác lục soát, quản gia vâng lời đi trước dẫn đường.

Tiêu viện khôi phục vẻ yên tĩnh.

Trong phòng im lìm, chỉ còn lại tiếng thở dốc của Thẩm Nguyệt.

Ban này nàng phải đi đầu chính nhịp thở và tâm thế, hành động trông có vẻ đi yên tĩnh và bình thường, nhưng nàng biết rất rõ, một khi đêm nay bị phát hiện, không chỉ thân phận thích khách của Tô Vũ bị bại lộ mà việc

nàng cùng Tô Vũ ngủ cùng nhau trên giường cũng là đại nghịch bất đạo, hậu quả không gì tưởng nổi.

Nàng chỉ là không cho phép bản thân lộ ra bất kì tia hoả loạn nào.

Nhưng hiện tại sau khi cấm vệ quân rời khỏi, Thẩm Nguyệt mới thả lỏng người, trái tim nàng đập loạn xạ, hơi thở dồn dập, cảm giác căng thẳng bủa vây cả cõi lòng.

Bàn tay ấm áp mang theo chút mát lạnh của Tô Vũ lặng lẽ nắm lấy tay nàng, nói: “Lòng bàn tay nàng đều đỏ mồn hôi rồi, không cần phải sợ nữa, người đâu đã rời đi rồi”.

Thẩm Nguyệt nghiêng đầu nhìn hắn mà lẩm bẫm: “Lời này phải là ta an ủi chàng mới đúng, sao lại ngược lại rồi”.

Tô Vũ cười trâm thấp: “Có thể nhìn ra nàng còn khẩn trương hơn cả ta”.

“Chàng tỉnh dậy từ lúc nào vậy?”

“Mới vừa nãy thôi”.

Nếu cấm vệ quân khám xét tới trong nhà mà hắn còn không tỉnh lại, vậy hắn cũng quá buông lỏng lơ là rồi, hắn không thể để một mình Thẩm Nguyệt che chắn cho hắn rủi ro này.

May mắn thay hai người một hát một xướng, phối hợp nhịp nhàng không điểm sơ hở cuối cùng cũng lừa gạt mà qua được ải này.

Thẩm Nguyệt lúc này mới hoàn hồn lại, phát hiện bản thân còn đang ngổ trên giường Tô Vũ có vẻ như không quá phù hợp nên càng lộ ra vẻ luống cuống hơn vừa rồi liền lật đật dò dẫm trong bóng tối muốn lật tìm quần áo của bản thân: “Trước đó tình hình cấp bách nên mới chen chúc một giường với chàng, bây giờ ta mặc lại trang phục rồi xuống giường, chàng cứ ngủ tiếp đi, ta đợi chàng ngủ rồi mới rời đi”.

Nhưng Tô Vũ nắm chặt tay nàng không buông, nhỏ giọng nói: “Đừng đi”.

Động tác một tay giữ lấy áo khoác ngoài của Thẩm Nguyệt thoáng khựng lại, tay Tô Vũ vừa dùng lực liền kéo nàng trở lại giường.

Thẩm Nguyệt bị bất ngờ, tay vừa thả lỏng, váy áo liền nhẹ nhàng tung bay xuống trước giường.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1069

Nàng ngã xuống gối của Tô Vũ, trái tim đập thành thịch như muốn nổ tung vậy, toàn thân mềm nhũn không còn sức lực.

“Chàng không phải là bị thương sao, sao tay còn dùng lực như vậy”.

Hắn đáp: “Không phải nói rằng luôn trông nom ta sao”.

“Ta không đi, ta chỉ là đi xuống trước để chàng ngủ thoải mái hơn”.

“Cứ như vậy ở lại với ta, đừng đi”.

Thẩm Nguyệt phát hiện ra bản thân không có cách nào từ chối, hơi thở của hắn vây chặt lấy nàng, giống như một chiếc khóa dẹt dẹt bao bọc nàng, có chút ngạt thở lại lại không có nơi nào để thoát ra.

Đây là lần đầu tiên nàng tiếp xúc với gian phòng của Tô Vũ, chạm vào chiếc giường thường ngày hắn vẫn ngủ người, cùng hắn nằm trên chiếc giường này.

Trước đó bận rộn giúp hắn trị thương và thu xếp hậu quả nên không nghĩ được việc gì khác, nhưng giờ lại nhàn rỗi tới khó xử, loại cảm giác hốt hoảng rung động đó liền lan tỏa đến từng tế bào trên người nàng.

Căn phòng của hắn sạch sẽ gọn gàng, chỉ có một bộ bàn ghế đơn sơ, một lư hương, trong tủ quần áo được đặt ngay ngắn, ngoại trừ những thứ đó cũng chỉ có một giường hai người bọn họ.

Nàng dường như dung hòa vào trong cuộc sống của hắn.

Tô Vũ đáp: “A Nguyệt, nàng dựa qua đây một chút”.

Cơ thể Thẩm Nguyệt lập tức có chút cứng ngắc.

Hắn vẫn nở nụ cười nhàn nhạt: “Nàng yên tâm, với tình trạng hiện tại của ta dù trong lòng rục rịch khó cưỡng cũng không thể làm gì nàng”.

Thẩm Nguyệt nghiêng người đối mặt với hắn, nàng tựa người tới, miệng cũng không chịu thua kém đáp lại: “Chàng cũng yên tâm, lần sau nếu chàng khỏe r ấ, lại có cơ hội cùng chung giường như thế này, cho dù chàng không làm gì ta, ta cũng sẽ làm gì chàng”.

Nàng phát hiện ra tay Tô Vũ hơi lạnh, hắn nằm ủ trong chăn bông lâu như vậy cũng không thể ấm lên, nàng đã từng trải qua loại trải nghiệm này, kết quả là cả đêm đầu không thể ngủ yên giấc.

Nàng cẩn thận ôm hai tay Tô Vũ vào trong lòng, lần này đổi lại là nàng chủ động: “Nếu chàng còn cảm thấy lạnh thì cứ sát lại gần ta”.

“Như vậy không phải là nàng cũng sẽ bị lây lạnh sao”.

Thẩm Nguyệt giả vờ bình tĩnh: “Hai người k ề sát nhau rất nhanh sẽ nóng lên, đây cũng không phải là lần đầu tiên, chàng bớt chế nhạo ta đi”.

Sau đó hắn thực sự lách người dính sát tới, cánh tay không bị thương vòng qua g ắt gao ôm nàng vào trong lòng ngực của bản thân.

Tuy rằng cả hai đều mặc quần áo lót mỏng manh, không k ề cận da thịt như lần trước nhưng cũng rất nhanh có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của đối phương truyền tới.

Tô Vũ ghé đến, khi bờ môi mát lạnh của hắn không kịp đề phòng chạm vào vành tai Thẩm Nguyệt khiến cả người nàng kh ẽ run thì giọng nói đầy kích động của hắn cũng vang lên: “Tai của nàng nóng quá”.

Thẩm Nguyệt có chút tê liệt, hơi thở của nàng mang theo vài phần hỗn h ền: “Tô Vũ, đã bị thương r ấ còn không an phận như vậy, chàng còn có muốn nghỉ ngơi thật tốt nữa không!”

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1070

Tô Vũ phì cười, cảm thán: “Lần nào cũng xảy ra tình huống như vậy, không sao cả, đêm nay nàng leo lên giường của ta thì sau này cũng thành người của ta rồi”.

Thẩm Nguyệt lại nghe thấy tim mình đập điên cuồng, nàng mím môi đáp: “Ai nói ta là người của chàng rồi”.

“Từ lâu đã là vậy”.

Ngoài trời tuyết rơi dày đặc, nhưng bên trong căn phòng vẫn ấm áp như chớm xuân.

Cơ thể của Tô Vũ đã chống đỡ tới cực hạn, hấn tựa vào vai Thẩm Nguyệt an nhiên chìm vào giấc ngủ.

Thế xác và tinh thần của Thẩm Nguyệt đã lâu chưa từng có loại ấm cúng an ổn mà thỏa mãn này.

Cảm giác được cùng người bên gối chung giường hóa ra là như vậy.

Nàng chìm trạng thái mơ màng vì luôn không ngủ, một hồi lại mở mắt kiểm tra tình hình của Tô Vũ, ngón tay tỉ mỉ phác họa theo đường nét lông mày tới đôi mắt của hấn.

Nhưng dù đêm dài bao lâu thì đến nơi này của Tô Vũ đều trôi qua đặc biệt nhanh.

Tuyết rơi đến rạng sáng cũng dừng lại, thế giới bên ngoài tĩnh mịch đến lạ.

Bên cửa sổ không còn là bóng tối dày đặc mà phủ một màu trắng xóa.

Nếu nàng còn nán lại thì e rằng trời sẽ đón bình minh mất.

Thẩm Nguyệt nghiêng người mặt đối mặt với Tô Vũ, nàng nhẹ nhàng đặt cánh tay hần đang ôm lấy mình sang một bên rồi đưa ngón tay đo mạch trên cổ hần, thấy mạch đập vững vàng ổn định nàng mới yên tâm.

Nàng lưu luyến nhìn thêm hần vài lần, đặt một nụ hôn nhẹ lên giữa lông mày hần, lại khẽ chạm vào trán hần sau đó mới lặng lẽ vén chăn đứng dậy, rón rén mặc lại quần áo.

Thẩm Nguyệt tiện tay gom tóc lại rồi dùng một chiếc trâm ngọc trắng cài lại, thấy Tô Vũ vẫn chưa tỉnh giấc, chăn bông đã được che đậy kỹ càng nàng mới thở phào nhẹ nhõm, xoay người đi về phía cửa.

Tô Vũ, người mà nàng cho rằng vẫn an yên nhắm mắt ngủ ở phía sau lúc này lại lặng lẽ mở mắt dõi theo bóng lưng của nàng với vài phần tỉnh táo.

Thẩm Nguyệt vừa ngủ dậy thì hần liền thức giấc, hần chỉ là không muốn nàng nhìn thấy mình đã tỉnh, như vậy nàng sẽ không yên lòng và luyện tiếc rời đi.

Vừa ra khỏi phòng, gió lạnh từ bên ngoài liền tràn vào khiến Thẩm Nguyệt không kịp phòng bị mà lạnh run, đập vào mắt nàng là một khoảng tuyết trắng.

Chẳng ngờ không đợi nàng ra khỏi sân, quản gia sớm đã tiến vào trong, thấy nàng đứng ở ngoài cửa, trên gương mặt già nua liền lộ ra nụ cười hòa ái cùng sáng tỏ không giải thích được, nói: “Công chúa sớm như vậy đã tỉnh rồi ạ”.

Thẩm Nguyệt nhìn trời, khuôn mặt nàng đã tê liệt vì cái lạnh mà gật đầu: “Ừm, ta phải đi rồi, tuy rằng tình trạng của chàng ấy đã ổn định nhưng thương thế không thể qua loa, hai ngày một lần phải thay thuốc đúng giờ”.

Quản gia gật đầu ghi nhớ.

“Vì trong phòng không có giấy bút nên ta không viết ra phương thuốc để sắc và bồi ngoài, đợi chàng tỉnh dậy hãy hỏi chàng ấy, chàng ấy hần là

phối thuốc còn giỏi hơn ta”.

“Còn có, chàng ấy có chút phát sốt, nhưng hiện tại đang ở mức độ nhẹ, nếu sốt cao phải hạ sốt kịp thời cho chàng ấy, nhớ lau trán bằng nước mát, dùng dùng nước nước đá lạnh, nếu sốt vẫn không hạ thì đi mời đại phu tới”.

“Trong khoảng thời gian này cứ để chàng ấy ở nhà nghỉ ngơi đi ều dưỡng, không có việc gì thì đừng đi đâu. Lát nữa ta sẽ tới cửa hàng mua một ít thuốc bổ r ồi kêu người của họ mang qua đây, làm phi ền quản gia cho chàng ấy uống để bổ sung khí huyết, một ngày ba bữa nên ăn uống thanh đạm, nếu chàng ấy không thèm ăn, li ền kêu nhà bếp để tâm chế biến tinh tế hơn, chàng ấy ít nhi ều cũng phải ăn một chút”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1071

Tô Vũ chớp chớp đôi mắt hẹp mảnh dài, lim dim nghe Thẩm Nguyệt tỉ mỉ giải thích từng câu từng chữ cho quản gia.

Hắn được nàng bận lòng săn sóc, cách một cánh cửa cũng có thể cảm nhận được sự ấm áp truyền đến từ trong lời nói của nàng đang chảy thẳng vào tim hắn.

“Tuyết rơi dày tiết trời cũng lạnh giá, ông phải nhắc nhở chàng ấy mặc nhiều hơn, trong phòng cũng đặt thêm một chiếc lò sưởi đi, ta sợ chàng ấy không đủ ấm”.

Thẩm Nguyệt phát hiện ra bản thân càng nói càng không dứt được, nàng còn muốn căn dặn đi đâu gì đó nhưng nhất thời lại không nhớ ra, liền bỏ qua: “Cứ như vậy đi, phiền Hà quản gia nhất định phải chăm sóc chàng ấy thật tốt”.

Quản gia đáp: “Công chúa yên tâm, lão nô nhất định sẽ chăm sóc cho đại nhân thật tốt”.

Thẩm Nguyệt lúc này mới nghĩ tới quản gia sớm như vậy đã có mặt tại đây có chút không thích hợp, bèn hỏi: “Ông đến sớm như vậy có phải là đã có chuyện gì rồi không? Bây giờ chàng ấy còn đang ngủ, đợi chàng ấy ngủ thêm một chút đi”.

Thẩm Nguyệt vừa nhắc nhở, quản gia liền vội vã nói: “Xem cái thân già này của lão nô này xem, nói một hồi liền quên mất chuyện chính rồi, sáng nay trời còn chưa sáng đã có một người vẫn luôn đợi ở cửa sau, dường như là tới tìm công chúa”.

“Tìm ta?”, Thẩm Nguyệt nhướn mày hỏi: “Ai?”

“Có lẽ là... cựu đại tướng quân”, quản gia không muốn quấy rầy đại nhân nhà mình nhưng ở cửa sau lại có một người đàn ông cao to đứng đó, đợi trời hửng sáng nếu có người đi qua khó tránh khỏi việc bị chú ý tới, do

đó ông ta mới đánh bạo chạy tới trong sân, dự định căng da đầu bằm bảo qua cánh cửa.

Không ngờ vừa bước vào liền đụng phải Thẩm Nguyệt đang muốn đi ra ngoài.

Thẩm Nguyệt đi êm nhiên đáp: “Được, vậy ta đi trước đây”.

“Lão nô cung tiên công chúa ra ngoài”.

Thẩm Nguyệt đi qua con đường nhỏ yên tĩnh chỉ có một màu trắng thuần, mấy cây mai bên như đang chào đón cái se lạnh của mùa đông, không khí chớm đông dạt dào.

Lặng lẽ mở cánh cửa ra, Thẩm Nguyệt nhấc chân ra ngoài.

Lúc này sắc trời một màu trắng xóa, trải qua trận tuyết lớn đêm hôm r ồi, các con hẻm bên ngoài được phủ một lớp tuyết dày, những nơi vốn dĩ ít người qua lại giờ đây càng không ai đặt chân đến.

Dĩ nhiên ngoài những người gác cổng từ lúc sáng sớm.

Lúc này Tần Như Lương tựa lưng vào tường, không biết rốt cuộc hắn ta đã đợi bao lâu, quanh thân tỏa ra hơi lạnh hòa hợp với bầu trời tuyết.

Quản gia mời vào nhưng hắn ta không chịu, lại không chịu rời khỏi đó, kiên trì đợi đến lúc Thẩm Nguyệt đi ra.

Thấy Thẩm Nguyệt bước ra, con người Tần Như Lương khẽ động, cơ thể như sống lại nói: “Cũng may cô còn thức thời, không tham luyện nam sắc, chờ đến lúc mặt trời lên cao mới ra ngoài”.

Thẩm Nguyệt sờ mũi: “Tần Như Lương, người nói chuyện chú ý một chút, cái gì là tham luyện nam sắc chứ”.

Nàng vẫn có chừng mực, nếu còn không nở đi nữa thì cũng sẽ không nghênh ngang bước ra khỏi cổng lớn Tô phủ vào lúc ban ngày ban mặt,

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1072

Tần Như Lương cười nhạo: “Dám nhảy xuống từ trên xe ngựa đang chạy, thế chẳng phải chỉ là vì đàn ông mà không cần mạng sao? Ta cũng không nói oan cho cô”.

Thẩm Nguyệt bước đi trong con hẻm, Tần Như Lương theo phía sau.

Tuyết dưới chân dày tới tận mắt cá chân, đi đường khá tốn sức, hơi lạnh chui vào từ trong lòng bàn chân.

Thẩm Nguyệt nhướn mày nói: “Trời vẫn còn sớm, người không ngủ đủ giấc, đến đây làm gì?”

“Bắt gian!”

Thẩm Nguyệt bu ãn cười, cong môi nói: “Bắt gian mà lại không chịu vào trong, bắt gian nhà nào đấy? Đầu óc người có vấn đề phải không? Sợ ta không vờn nữa hay gì?”

Rõ ràng là hẳn ta lo lắng nàng xảy ra chuyện.

Một lúc sau, Tần Như Lương nói: “Đêm qua cấm vệ quân đến lục soát trong phủ”.

Thẩm Nguyệt nói: “Cũng đến lục soát trong nhà Tô Vũ. Tô Vũ bị thương không nhẹ, cũng may không bị hoài nghi”.

Hên là đêm qua nàng nhảy xuống khỏi xe ngựa, nếu không, với tình trạng thương tích của Tô Vũ, không ai biết hậu quả sẽ ra sao.

Tần Như Lương nghe thấy Thẩm Nguyệt còn có thể hời hợt nói ra như thế thì chứng tỏ đêm qua không xảy ra chuyện gì, mặc dù chẳng biết rốt cuộc nàng đã che giấu bằng cách nào.

Tần Như Lương vẫn quyết định không hỏi, miễn cho bản thân càng khó ở sau khi biết.

Tần Như Lương lạnh lùng: “Cô chỉ quan tâm Tô Vũ, sao cô không quan tâm một chút xem đêm qua khi mình không ở nhà, lối cấm vệ quân phát hiện cô không ở đó thì hậu quả sẽ thế nào?”

Thẩm Nguyệt nói: “Người cũng không ngốc, chẳng lẽ không bảo Ngọc Nghiên hoặc Thôi thị lên giường giả làm ta? Phòng của công chúa thì chắc chắn cấm vệ quân cũng không dám quá làm càn, để họ nhìn bóng lưng là được”.

Tần Như Lương im lặng một lúc rồi nói: “Thôi vậy, nói mấy chuyện này với cô chỉ khiến ta thêm tức giận thôi!”, đúng là tối qua hẳn ta đã làm như thế.

Đường phố vắng vẻ lạnh lẽo, lúc này không có lấy một người đi đường.

Đi qua hai con phố, họ mới gặp được cửa hàng điếm tâm sáng đã bắt đầu bán hàng.

Hai người vào trong cửa hàng ăn sáng sớm, lúc ra ngoài đường phố dần trở nên đông đúc hơn.

Hầu hết dân chúng đi lại trên phố đều đang bàn tán trận tuyết tối qua và chuyện cấm vệ quân đến từng nhà lục soát tìm thích khách.

Cuối cùng có tìm ra được thích khách hay không, họ không biết được, nhưng hiển nhiên việc này đã làm lòng dân rối loạn.

Trong buổi triều sớm, không ít đại thần trình lên tấu chương vạch tội hành vi ngang ngược phiến nhiễu dân chúng của cấm vệ quân tối qua, tất nhiên là vì cấm vệ quân đã chẳng nề nang ai mà vào cả nhà đại thần lục soát.

Đêm qua trong cung cụ thể đã xảy ra chuyện gì, các đại thần cũng mới biết vào sáng sớm nay thôi.

Thẩm Nguyệt vẫn đang đi thì bỗng dừng lại hỏi: “Tần Như Lương, người có đem tiền không?”

Tần Như Lương hỏi: “Sao thế?”

Thẩm Nguyệt ngẩng đầu nhìn cửa hàng thuốc bổ bên cạnh: “Ta đã nói sẽ mua đòbõ cho hấn, bây giờ vừa hay đi ngang, đờ phải chạy thêm một chuyến”.

Tần Như Lương mím môi nói: “Cô lấy tiền của ta mua đòbõ cho tên nam nhân khác?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1073

“Sao? Xem như ta mượn vậy!”

“Cô nghĩ hay thế”.

Nói rồi, Tần Như Lương nhắc chân đi ngay, được hai bước thì hắn ta quay đầu lại nhìn, thấy Thẩm Nguyệt không đi theo, trái lại nàng còn nhân nhả đi vào cửa hàng đồ ô tô, thế là hắn ta tức giận nói: “Ta không đem theo tiền mà cô cũng dám vào à”.

Thẩm Nguyệt nói: “Lúc này, khi ăn điểm tâm, rõ ràng ta thấy người lấy tiền ra trả!”

Tần Như Lương: “Cô đã thấy rồi mà còn hỏi ta có tiền không?”

Thẩm Nguyệt: “Thuận miệng hỏi người thôi, chỉ khách sáo lịch sự vài câu mà người còn tưởng thật”.

Tần Như Lương: “...”

Tần Như Lương rất tức giận, lý trí nhắc nhở hắn ta là nên mặc kệ nàng, cứ để mặc nàng đi vào cửa hàng nào cũng được, chỉ cần hắn ta không bỏ tiền của mình ra trả là được.

Nhưng hiện thực là cuối cùng hắn ta vẫn sầm mặt đi theo vào trong, hắn ta tốn công tốn sức dậy sớm, đến đón Thẩm Nguyệt khi trời còn chưa sáng mà bây giờ lại bỏ nàng giữa đường, hà cớ gì phải làm thế?

Kết quả Thẩm Nguyệt lại tiêu hết sạch tiền của mình, mua xong đồ ô tô lại không mang về, toàn bộ đồ được tiêu nhị cửa hàng đem đến nhà Tô Vũ.

Trên đường về, Tần Như Lương chẳng sầm mặt. Thẩm Nguyệt liếc nhìn hắn ta: “Cũng đâu phải ta không trả tiền, người cũng đừng mặt nặng mày nhẹ với ta”.

Tần Như Lương đáp: “Ta không mặt nặng mày nhẹ với cô thì cô không biết mình quá đáng thế nào đâu”.

Rẽ vào con hẻm, cánh cổng Tần phủ ở ngay trước mặt.

Vừa bước vào cổng, quản gia đã vội vàng chạy ra, thấy hai người thì vội báo: “Cuối cùng lão gia và công chúa cũng về rồi, người trong cung đến truy vấn chỉ, đang đợi lão gia và công chúa về để tiếp chỉ”.

Sắc mặt Tần Như Lương trở nên nghiêm nghị, nhìn Thẩm Nguyệt rồi hỏi quản gia: “Người đâu?”

“Bây giờ đang đợi trong vườn hoa”.

Vì thế hai người đi thẳng đến vườn hoa, vừa vào đã thấy mấy thái giám mặc đồ xanh đứng trong vườn hoa, một thái giám mặc đồ tím ngẩng trên chính đường, là kẻ hầu hạ thân cận bên cạnh Hoàng đế.

Thái giám ngẩng đầu lên nhìn Tần Như Lương và Thẩm Nguyệt, đặt tách trà nóng trong tay xuống rồi cười nói: “Tĩnh Nguyệt công chúa và phò mã bận bịu quá nhỉ, phải ra ngoài từ tận sáng sớm thế này, bọn ta đợi ở đây đã lâu mà không thấy có ai đến tiếp chỉ”.

Tần Như Lương cúi chào nói: “Mong công công lượng thứ, ta và công chúa ra ngoài tản bộ buổi sáng”.

Thái giám gắt: “Tản bộ gì chứ, trời lạnh thế này mà còn ra ngoài đi dạo, hai vị đúng là sung sướng!”

Thẩm Nguyệt lạnh nhạt nói: “Ta muốn ăn sáng ở cửa hàng trên phố nên bảo phò mã dậy sớm đi cùng thôi. Chẳng phải công công muốn tuyên chỉ sao? Tĩnh Nguyệt và phò mã xin đợi thánh chỉ”.

Thái giám cũng không thừa thãi nhiều lời nữa, lập tức cầm thánh chỉ, mở ra trước mặt mọi người.

Thẩm Nguyệt và Tần Như Lương quỳ xuống trước, gia nô và thái giám trong ngoài vườn hoa cũng quỳ theo.

Thái giám tuyên đọc thánh chỉ, mỗi một câu ông ta đọc lên đều làm sắc mặt Tần như Lương trở nên khó coi.

Đại ý của thánh chỉ là con trai của Tĩnh Nguyệt công chúa nhận được ân sủng của thánh thượng, vì ốm yếu nhiều bệnh, sống trong cung để đi ầu dưỡng thân thể, nhưng đêm qua thích khách tấn công vào cung Thái Hòa làm đưa trẻ giết mình sợ hãi, cơ thể không tốt, nay lệnh Tĩnh Nguyệt công chúa vào cung quan tâm chăm sóc, cùng sống trong cung Thái Hòa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1074

Tuyên chỉ xong, vườn hoa rơi vào một khoảng im lặng.

Thái giám gập thánh chỉ lại, kéo dài giọng: “Tĩnh Nguyệt công chúa, tiếp chỉ!”

Cả người Tần Như Lương căng chặt, hấn ta cúi thấp đầu, sắc mặt hơi khó coi. Thẩm Nguyệt giơ hai tay lên trầm giọng đáp: “Tĩnh Nguyệt lĩnh chỉ”.

Thái giám nói: “Vậy thì mời công chúa lập tức thu dọn đồ đạc, sau đó vào cung trong hôm nay. Bọn ta cũng có thể báo cáo công tác trước mặt Hoàng thượng”.

“Làm phiên công công, hôm nay Tĩnh Nguyệt sẽ vào cung báo cáo”.

Thái giám nhìn Tần Như Lương rồi cười đầy sâu xa: “Công chúa đi như thế, không biết lúc nào mới có thể về, có lẽ sẽ hơi vất vả cho phò mã gia khi phải chia tách hai nơi với công chúa”.

Nói rồi ông ta dẫn theo mấy thái giám khác rời khỏi Tần phủ.

Thẩm Nguyệt siết chặt thánh chỉ trong tay, chậm rãi đứng dậy. Nàng và Tần Như Lương nhìn nhau hồi lâu cũng không nói gì.

Sau đó Thẩm Nguyệt xoay người, định đi ngang qua cạnh hấn ta. Tần Như Lương giơ tay ra tóm lấy cổ tay nàng.

Thẩm Nguyệt nói: “Ta về Trì Xuân Uyển thu dọn đồ đạc”.

Nàng muốn đi, nàng muốn rời khỏi Trì Xuân Uyển, rời khỏi căn nhà này.

Tần Như Lương biết sớm muộn gì nàng cũng sẽ đi nhưng không ngờ lại đi bằng cách này. Hấn ta có linh cảm, chuyến này Thẩm Nguyệt đi rồi

thì dù sau này thế nào, rất có thể nàng sẽ không quay về nơi đây nữa.

Hắn ta còn cảm thấy sau khi nàng đi, cái danh phu thê giữa hai người cũng sẽ mất.

Hắn ta sẽ mất nàng hoàn toàn, sau này sẽ không còn quan hệ gì với nàng nữa.

Tần Như Lương nhíu chặt mày, trầm giọng nói: “Chắc chắn Tô Vũ vẫn chưa biết Hoàng thượng muốn bắt cô vào cung, hắn cũng không muốn cô vào đó như thế, ta đi hỏi ý của hắn thế nào, không chừng còn cách khác”.

Nói xong, hắn ta buông nàng ra rồi quay đầu sai bước ra ngoài.

Thẩm Nguyệt ở sau lưng hắn ta nói: “Nếu hôm nay ta không vào, đó chính là kháng chỉ. Một khi ta kháng chỉ, không chỉ ta bị kết tội, mà còn liên lụy đến người và toàn bộ già trẻ trong phủ cùng bị kết tội. Còn có cách nào khác, ta có thể ngang nhiên kháng chỉ hay sao?”

Tần Như Lương bỗng dừng chân lại.

Thẩm Nguyệt khẽ nói: “Bây giờ Tô Vũ còn không lo nổi cho bản thân, sao ta có thể đi quấy rầy hắn trong thời điểm này. Hôm nay ta chỉ có thể vào cung, chờ hắn khỏi rồi lại tiếp tục bày mưu tính kế. Hoàng đế không thể quyết định sống chết của ta, cho nên nghĩ ra cách này để giam lỏng ta, cũng may là được ở cùng Bắc Chân, chỉ cần có thể gần gũi Bắc Chân, chuyện này cũng không phải quá tồi tệ”.

Tần Như Lương mím môi, quay đầu nhìn thẳng Thẩm Nguyệt nói: “Nơi đó là hoàng cung, cô sẽ giống như Bắc Chân, một khi đã tiến vào thì khó mà trở ra”.

Thẩm Nguyệt nói: “Nếu muốn trở ra, quả thật rất khó”. Nàng nở nụ cười nhẹ như mây gió với Tần Như Lương, nói ra: “Chờ sau khi ta vào cung sẽ thăm dò tình huống, nói không chừng còn có thể nghĩ ra cách nào đó giúp ta và Bắc Chân có thể thuận lợi thoát ra”.

Nghe giống như là an ủi, nhưng trước mắt ngoài tuân theo thánh chỉ, nàng cũng không còn cách nào khác.

Thâm Nguyệt đi ngang qua người Tần Như Lương, chậm rãi ra khỏi phòng khách, tuyết trắng trong sân thấp thoáng bóng dáng của nàng, uyển chuyển mà lóa mắt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1075

Nàng nói: “Ta trở về Trì Xuân Uyển trước”.

Toàn bộ phủ đệ cũng không có bao nhiêu người. Thoáng chốc mọi người đều biết chuyện Tĩn Nguyệt công chúa muốn rời khỏi nơi này, chuyển vào trong cung ở.

Khi Thẩm Nguyệt vào Trì Xuân Uyển, Ngọc Nghiên và Thôi thị còn đang lo nghĩ, không biết nên làm thế nào.

Khi Thẩm Nguyệt sai bảo bọn họ đi thu dọn đồ đạc, hai người liền hiểu rõ, bây giờ phải đi thật rảnh.

Ngọc Nghiên và Thôi thị cũng đã ở nơi này trong khoảng thời gian rất dài, từng nhành cây ngọn cỏ nơi đây đều qua tay bọn họ chăm sóc và sắp xếp. Bây giờ nói đi là đi, nhất thời có chút không nỡ.

Ngọc Nghiên dọn quần áo và đồ dùng hàng ngày của Thẩm Nguyệt, giống như khi mới gả đến phủ tướng quân vào hai năm trước, xếp gọn đồ đạc vào trong rương.

Đồ đạc quá nhiều, rương chứa không hết. Ngọc Nghiên vừa lau nước mắt vừa nghĩ cách, Thẩm Nguyệt bước lên thản nhiên nói: “Chỉ mang y phục để thay giặt thôi, không cần thu dọn những thứ khác trong phòng đâu”.

Ngọc Nghiên thật sự thu dọn đến luống cuống tay chân, rồi tinh rồi mù. Thôi thị thở dài một hơi, nói: “Ngọc Nghiên, để ta tới làm”.

Thôi thị nhận việc, trông vẻ trật tự gọn gàng hơn hẳn, bà ta xếp trang sức, y phục và đồ dùng hàng ngày của Thẩm Nguyệt vào trong rương, thấy rương còn thừa chỗ trống, lại chọn mấy thứ có giá trị kỷ niệm xếp vào.

Bà ta vừa xếp vừa nói: “Ngọc Nghiên còn trẻ lắm, không chịu được xa cách đau buồn thế này”.

Thẩm Nguyệt lấy mặt nạ trong hộp ra, ngón tay khẽ vuốt ve chốc lát rồi đưa cho Thôi thị nói: “Nhị nương, mang cả cái này theo”.

Sau đó nàng lại nhét hai con rối nhỏ xuống đáy rương.

Chờ sau khi thu dọn xong xuôi, Thẩm Nguyệt vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy Tần Như Lương đứng ở trong sân, cũng không biết hắn ta đến được bao lâu rồi.

Hắn ta chỉ lảng lạng nhìn qua, Thôi thị cất hầu hết những thứ gắn liền với hồi ức của Thẩm Nguyệt vào trong rương, để lại, đều là những thứ rêu rĩa không quan trọng.

Thẩm Nguyệt bước ra khỏi mái hiên, nói: “Sao ngươi lại tới rồi, ngươi yên tâm đi, ta sẽ không chào mà đi, khi ra khỏi cửa lớn sẽ nói với ngươi một tiếng”.

Tần Như Lương im lặng thật lâu mới nói: “Ta biết không cản được cô, bây giờ ta cũng không có khả năng giữ cô lại”.

Thẩm Nguyệt nhú mày, cười nói: “Sao ngươi lại nhăn nhó thế này, ta chỉ là bị hoàng đế giam lỏng trong cung mà thôi”.

Tần Như Lương hỏi: “Vậy sau này cô có còn trở về nữa không? Tương lai cởi bỏ lệnh cấm rồi, cô có còn trở về nữa không?”

Ý cười trên môi Thẩm Nguyệt lập tức phai nhạt.

Tần Như Lương nói: “Sẽ không đâu nhỉ? Lần này đi rồi, sau này sẽ không trở lại nữa, trong Trì Xuân Uyển này sẽ không còn người phụ nữ nào tên là Thẩm Nguyệt nữa”.

Thẩm Nguyệt nói: “Đang yên đang lành, ngươi nói mấy lời đa cảm này làm gì”.

Tần Như Lương cười chua xót: “Rõ ràng sáng sớm hôm nay ta còn bị cô làm cho tức muốn nổ phổi, vậy mà ta vẫn mơ tưởng giữ cô lại, có phải

ta điên rồ không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1076

“Núi xanh còn đó, nước biếc còn chảy dài, cũng không phải sau này không gặp lại”.

Tần Như Lương nhìn nàng hỏi: “Thẩm Nguyệt, trong lòng cô có từng coi đây là nhà của mình không?”

Thẩm Nguyệt ngẩn ra, khẽ cười trả lời: “Đối với ta, trước kia nơi này chỉ là một chốn dừng chân, mà bây giờ, cũng coi như là một ngôi nhà”. Nàng nhún vai, cố gắng nói với vẻ thoải mái: “Mặc dù trước kia từng có rất nhiều chuyện không vui, nhưng dù sao cũng không phải đều là ký ức tồi tệ”.

Tần Như Lương nói: “Ta cũng luôn coi nơi này là nhà của ta, nhưng phải chờ đêm đến, khi cô chong đèn chờ ta trở lại ăn cơm, ta mới thật sự cảm nhận được hơi ấm của nhà. Có lẽ là cảm nhận của ta quá trì độn rồi”.

Nếu hẳn ta có thể nhạy bén hơn chút, có thể nhạy cảm hơn chút, lúc trước sẽ không làm nhiều chuyện tổn thương đến nàng như vậy. Hẳn nên sớm buông bỏ mặt mũi, cố mà quý trọng nàng hơn nữa.

“Tần Như Lương!” Thẩm Nguyệt nheo mắt, ngẩng đầu nhìn hẳn ta: “Sau này đừng chỉ cố chấp với một lựa chọn nữa”.

“Đừng nói ta, không phải cô cũng vậy sao?”

“Sao có thể giống nhau chứ, ta là vất vả lắm mới tìm ra lựa chọn đó! Mà người, rõ ràng đã bỏ lỡ từ lâu, đừng nhất định phải trở về chốn cũ, người nên tiếp tục đi về phía trước, vậy mới có cơ hội gặp được người tốt hơn”.

“Chờ ta nhìn thấy hai người cùng nhau vượt qua mưa gió, chờ sau cơn mưa trời lại sáng, con cháu đầy nhà, đến lúc đó ta sẽ có thể yên tâm tiếp tục đi về phía trước”.

Tần Như Lương đột nhiên giơ tay ôm lấy eo Thẩm Nguyệt, sau đó kéo nàng vào trong ngực.

Đây cũng là một lần duy nhất, Thẩm Nguyệt không giãy giụa, trở tay ôm lấy hắn ta.

Tần Như Lương ôm nàng, nhỏ giọng nói: “Thẩm Nguyệt, ta biết ta đã bỏ lỡ rồi. Nếu như có một cơ hội làm lại từ đầu, Tần Như Lương ta nhất định sẽ cố gắng hết sức mà tin tưởng cô, bảo vệ cô. Nhưng mà, không có cơ hội làm lại từ đầu nữa rồi. Không sao cả, ta đành phải lùi bước cầu mong đi đầu khác, cô hạnh phúc là được rồi!”

Thẩm Nguyệt giương mắt nhìn, trong mắt đã hơi ẩm ướt, nói: “Nghe thấy người nói lời này, chẳng khác nào mặt trời mọc ở đằng tây”.

“Tô Vũ có thể khiến cô cảm thấy hạnh phúc, vậy cô ở bên hắn đi”. Tần Như Lương nói: “Cho dù ban đầu hắn tính toán ta và cô, nhưng cuối cùng ta không phải thua bởi hắn, mà ta thua bởi chính ta. Hắn có thể có được tình yêu của cô, đó là hắn may mắn”.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, nguyện vọng của Tần Như Lương lại trở nên đơn giản như vậy. Từ ban đầu chưa hết hi vọng nhất quyết không buông bỏ, đến sau này chậm rãi biến thành thấu hiểu và tác thành.

Có lẽ tác thành mới là cách yêu một người chính xác nhất.

Hắn ta biết Tô Vũ quên mình liêu mạng vì người phụ nữ này, hắn ta cũng biết người phụ nữ này không để ý sống chết vì Tô Vũ. Hắn ta không muốn thừa nhận, nhưng sự thật chính là như vậy, hắn ta vĩnh viễn không thể đuổi kịp.

Tần Như Lương nói: “Chờ sau này tận mắt nhìn thấy cô ở bên hắn rồi, biết hai người có thể bên nhau cả đời, Thẩm Nguyệt, ta sẽ thật sự yên tâm buông tay”.

Thẩm Nguyệt vừa khóc vừa cười: “Được, ta nhất định sẽ nhanh chóng để người trông thấy ngày đó. Tần Như Lương, cảm ơn!”

Nàng cảm thấy, duyên phận quả là một thứ vô cùng kỳ diệu. Nó có thể khiến cho hai người như nước với lửa trở thành cùng chung chí hướng.

Chẳng phải trước kia Thẩm Nguyệt và Tần Như Lương chính là như nước với lửa sao. Từng có rất nhiều hiểu lầm, từng có rất nhiều tổn thương lẫn nhau, mặc dù Thẩm Nguyệt không hận hấn ta thấu xương, nhưng cũng chán ghét hấn ta giống như hấn ta chán ghét mình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1077

Khi đó nàng nghĩ muốn một ngày nào đó có thể giẫm T`ân Như Lương dưới lòng bàn chân, để hắn ta cảm thấy hối hận.

Nhưng v`ềsau lại phát hiện, đó cũng không phải chuyện vui vẻ gì.

Nàng cũng tận mắt nhìn thấy thời điểm hắn ta sa sút chán nản nhất, từ đại tướng quân uy phong lẫy lừng nhất Đại Sở trở thành tù nhân của nước đối địch, nhưng vậy cũng chẳng thể xóa mờ nhân nghĩa trung thành và kiên cường bất khuất của hắn ta.

Chỉ tiếc hôn quân bất nghĩa, cuối cùng lại hoàn toàn đẩy hắn ta v`ềphía nàng.

Thẩm Nguyệt nói: “Ta rất cảm kích, trong khoảng thời gian này, may mà có người bầu bạn và giúp đỡ”.

T`ân Như Lương đi ầm nhiên như không có việc gì nói: “Kỳ lạ, rõ ràng ta muốn níu giữ cô, nhưng lại nói mấy lời này với cô, không phải càng đẩy cô ra xa hay sao. Nếu cô cũng coi nơi này là nhà của cô, vậy sau này nó mãi mãi là nhà của cô. Bất cứ khi nào cô trở v`ềcũng được, ta sẽ luôn giữ Trì Xuân Uyển cho cô”.

Thẩm Nguyệt vừa định lên tiếng thì T`ân Như Lương đã vuốt ve mái tóc nàng, ngón tay lướt qua những lọn tóc: “Đừng từ chối ta được không, ta cũng chỉ có yêu cầu này thôi”.

Chẳng hiểu sao Thẩm Nguyệt thấy xót xa, sau cùng đành đ`ờng ý: “Được, nếu người muốn giữ lại thì cứ giữ lại đi. Chưa biết chừng hôm nào ta vui vẻ sẽ quay v`ềđây vài hôm”.

“Được!”. Sau cùng, T`ân Như Lương đành buông nàng ra, vòng tay dần trống rỗng, chỉ còn sót lại mùi thơm thoang thoảng trên cơ thể nàng. Hắn ta thu lại cảm xúc r`ồi nói: “Sắp đến trưa r`ồi, ăn cơm trưa r`ồi hẵng đi, chiều nay ta đưa cô vào cung”.

Thẩm Nguyệt không có lý do gì để từ chối.

Nàng theo Tần Như Lương ra khỏi Trì Xuân Uyển, ngang qua hậu hoa viên, dạo quanh hoa viên tiêu điếu và đờn điệu, ngắm nhìn tuyết đọng trong vườn cây ngân hạnh trơ trọi, men theo lối nhỏ bên hồ, sau đó mới tới phòng ăn.

Trong phòng ăn có lò sưởi, ấm áp hơn bên ngoài.

Thấy hai người tiến vào, hạ nhân lục tục bày bữa trưa lên bàn, các món toàn là những món mà trước nay Thẩm Nguyệt thường ăn trong phủ.

Tần Như Lương vẫn như bình thường, không ngừng gấp thức ăn vào bát nàng, nói với nàng mấy câu có có không không.

Tận đến khi thức ăn trên bàn đã nguội lạnh, bữa cơm này mới kết thúc.

Tần Như Lương dặn quản gia đi chuẩn bị xe, quản gia ừ rừ nhận lệnh đi chuẩn bị. Từ trên xuống dưới cả phủ bị bao trùm bởi bầu không khí buồn rầu.

Sau khi ăn cơm trưa, Thôi thị và Ngọc Nghiên cũng chuyển các rương đồ lên xe ngựa. Hai chiếc xe ngựa trong phủ được sử dụng hết, Thôi thị và Ngọc Nghiên cùng hành lý ng ửi một xe, Tần Như Lương và Thẩm Nguyệt ng ửi xe còn lại.

Tuyết rơi nên đường sá trơn trượt, thế nên xe đi rất chậm. Trong xe lắc lư chao đảo, hai người im lặng hồi lâu không nói nên lời.

Đợi khi đến cửa cung, Thẩm Nguyệt định xuống xe, Tần Như Lương đột nhiên kéo nàng lại: “Sau khi vào cung, mọi việc phải cẩn thận. Trong cung quan hệ phức tạp, phải biết dùng nhân tâm, tuyệt đối không thể lỗ mãng hay làm bậy đâu đấy”.

Tất nhiên Thẩm Nguyệt biết đi đâu này!

Tần Như Lương không nở buông nàng ra, một bàn tay khác xòe trước mặt nàng. Khi trông thấy thứ trong lòng bàn tay hắn ta, Thẩm Nguyệt sửng người.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1078

Đó là cây trâm cài có tua rua mà trước đó Tần Như Lương mua cho nàng khi cả hai tới cửa hàng trang sức. Trang sức của Thẩm Nguyệt không nhiều, ngoài cây trâm bằng ngọc ra thì cây trâm tua rua này cũng thường được sử dụng.

Thế nhưng nó rơi vào tay Tần Như Lương từ khi nào, Thẩm Nguyệt không hề có ấn tượng.

Tần Như Lương hỏi: “Thứ này, cô không cần nữa à?”

Thẩm Nguyệt ngẫm nghĩ rồi đáp: “Tất nhiên là cần chứ”.

Nàng đang định giơ tay ra nhận thì Tần Như Lương đã trở tay cài nó lên tóc nàng: “Đề ta giúp cô cài lên. Sau này đừng làm mất nữa, có lẽ sẽ không dễ dàng tìm lại như lần này đâu”.

Thẩm Nguyệt cố gắng nhếch khóe miệng: “Ta sẽ cẩn thận hơn”.

Có lẽ nàng không quá để tâm những thứ này, nhưng Tần Như Lương lại rất để bụng. Không phải không nở khiến hắn ta thất vọng, mà là không nở lơ phớt tình cảm này.

Bàn tay của Tần Như Lương đã buông ra.

Thẩm Nguyệt nói: “Vậy, ta đi đây. Ngày sau sẽ còn gặp lại”.

Nàng xuống xe ngựa, dẫn theo Thôi thị và Ngọc Nghiên từng bước tiến vào cửa cung. Sau khi đi xa rồi, Thẩm Nguyệt dừng chân, ngoái đầu nhìn lại vẫn thấy Tần Như Lương đứng bên xe ngựa. Nàng không thấy rõ gương mặt hắn ta, chỉ còn trông thấy một bóng đen.

Nơi này tường đỏ ngói xanh, thâm cung hậu viện khiến người ta thấy áp lực hơn cái lồng như kính thành nhiều, giống như bị nhốt vào một cái lồng nhỏ hơn trong cái lồng to.

Sau khi tiến cung gặp Hoàng đế, Thẩm Nguyệt dọn vào cung Thái Hòa. Thôi thị và Ngọc Nghiên là thị tì bên cạnh nàng, tất nhiên cũng phải ở lại.

Sự việc thích khách ở cung Thái Hòa đã bị dập tắt, vết máu trên khoảnh đất trống trước cung cũng được tẩy rửa sạch sẽ, mảnh giáp và y phục nổi trên mặt hồ đã được vớt lên, mặt hồ bình lặng trở lại.

Nhưng với cung nhân của cung Thái Hòa, ai cũng cảm thấy nguy hiểm.

Không có một nơi nào có thể nguy hiểm hơn cung Thái Hòa được bao quanh bởi hồ cá sấu này nữa. Cung nhân được phái tới nơi này thường là những người không được coi trọng, hoặc từng đắc tội với bề trên, cũng có thể là không tì, không quan hệ.

Những cung nữ và thái giám khôn khéo hay được yêu thích, nào ai muốn tới nơi này phục vụ Tĩnh Nguyệt công chúa không được sung hạnh và con trai của nàng chứ, chẳng kiếm được chút lợi lộc nào.

Nhưng Bắp Chân không hề bị ảnh hưởng. Bởi vì Thẩm Nguyệt đến đây, nó được gặp lại Thôi thị và Ngọc Nghiên, hiển nhiên vô cùng vui mừng.

Bởi vì gặp được thằng bé, sau này còn sống cùng nhau, bầu không khí đè nén vì bị giam lỏng trong cung mới hòa hoãn đi nhiều.

Thôi thị và Ngọc Nghiên cũng không còn buồn bực nữa, ôm Bắp Chân, đùa với thằng bé, ai nấy cười không khép được miệng.

Ai cần quan tâm có giam lỏng hay không, dù sao hiện giờ hoàng đế cũng chẳng làm gì được Thẩm Nguyệt. Mọi người có thể sống cùng nhau được ngày nào hay ngày ấy.

Cung nữ phụ trách chăm sóc Bắp Chân ở cung Thái Hòa tên là Tiểu Hà, thời gian này, nàng ta vẫn luôn ở bên cạnh chăm sóc Bắp Chân không rời nửa bước. Không chỉ chăm sóc việc ăn uống và sinh hoạt thường ngày, nàng ta còn dẫn thằng bé tập đi khắp cung Thái Hòa.

Bắp Chân không cho ai dắt đi, chỉ cho mình Tiểu Hà dắt.

Tuy rằng thằng bé này không phải là đứa trẻ được sủng ái trong cung, cũng vô cùng im ắng, nhưng sau khi chung sống lâu ngày, Tiêu Hà phát hiện ra thực chất thằng bé cũng có phương diện khiến người ta yêu mến.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1079

Bởi thế nên Tiêu Hà cũng luôn phục vụ hết lòng hết sức.

Hiện giờ Thôi thị và Ngọc Nghiên tới đây, đòi tiếp quản công việc chăm sóc Bắp Chân từ tay nàng ta, Tiêu Hà không nỡ nên quỳ xuống cầu xin: “Công chúa, hãy để nô tì hầu hạ bên cạnh công chúa và tiểu công tử. Tiểu công tử rất ngoan, nô tì nhất định sẽ dốc lòng dốc sức!”

Ngọc Nghiên đáp: “Trước kia công chúa và tiểu công tử vẫn luôn do ta và nhị nương hầu hạ, sau này cũng do bọn ta chăm sóc, không phiền cô phải bận tâm”.

Chẳng thể trách Ngọc Nghiên có thành kiến với cung nhân nơi này, dù sao nơi đây vẫn là hoàng cung, lòng người phức tạp, huống hồ hoàng đế còn muốn giam lỏng Thẩm Nguyệt ở đây, chứng tỏ từ trên xuống dưới của Cung Thái Hòa này đều không thể tin tưởng được.

Nhưng không ngờ rằng, đúng vào lúc này, Bắp Chân lão đà lão đảo bước tới bên cạnh Tiêu Hà, nắm tay nàng ta, sau đó quay đầu chăm chú nhìn Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt nhướn mày: “Ngọc Nghiên và nhị nương mới đến, không quá quen thuộc với nơi này, người cứ tạm thời ở lại đây giúp đỡ phần nào đi”.

Tiêu Hà mừng rỡ khấu đầu liên tục: “Nô tì tạ ơn công chúa!”

Thẩm Nguyệt nghĩ, giữ Tiêu Hà ở bên cạnh cũng chẳng có gì xấu. Hoàng đế muốn giám sát nàng thì từ trên xuống dưới trong Cung Thái Hòa này đều là tai mắt của hoàng đế, thêm một Tiêu Hà cũng không nhiều.

Giữ nàng ta ở đây, ngược lại có thể tìm hiểu tình hình ở Cung Thái Hòa và thâm cung hậu viện, tránh gây thêm rắc rối vì chẳng biết đi đâu gì.

Hướng hồ, trong thời gian này, Bắp Chân được nàng ta chăm sóc, quả thực nàng ta chăm sóc cũng không tệ.

Thế nên trong lúc Bắp Chân ở lại bên cạnh Thẩm Nguyệt, Tiểu Hà bèn dẫn Ngọc Nghiên và Thôi thị đi khắp cung Thái Hòa một lượt để làm quen với nơi này, sau đó còn dẫn họ tới chào hỏi các cung nhân ở nơi đây, cung nhân nào quản lý những việc nào, được sắp xếp rõ ràng đâu ra đó.

Cung Thái Hòa này không lớn, thế nên cung nhân cũng chẳng cần bao nhiêu người, cộng hết lại cũng không quá ba thái giám ba cung nữ.

Tiểu Hà dặn dò kỹ càng, nếu không có việc gì nhất định đừng đến bên hồ, tránh gặp nguy hiểm.

Ban đầu Ngọc Nghiên còn không tin, đợi khi đến gần bên hồ, tận mắt trông thấy đàn cá sấu đang bơi lội trong nước, nàng ta sợ đến mức mặt mũi trắng bệch.

Nàng ta than phiền với Thôi thị: “Tại sao công chúa giữ nàng ta ở lại bên cạnh chứ, lỡ như nàng ta đi mật báo tin tức cho hoàng thượng thì sao?”

Thôi thị đáp: “Nàng ta không đi thì cũng có người khác đi. Người nhìn xem, chẳng phải nàng ta vô cùng thông thạo mọi chuyện trong cung sao? Công chúa giữ nàng ta ở lại ắt phải có nguyên do, muốn biết đi đâu gì thì cũng có thể dò la từ phía nàng ta. Giống như ban nãy nàng ta nhắc nhở người đừng đến bên hồ, người không tin, sau cùng quả thật bị dọa cho hết hồn đấy thôi”.

Ngọc Nghiên bĩu môi.

Thôi thị lại nói: “Theo ta thấy, Bắp Chân có thể thân với nàng ta, chứng tỏ bản tính của nàng ta cũng không xấu, chăm sóc Bắp Chân cũng tận tâm. Trẻ con là ngây thơ trong sáng nhất, ánh mắt nhìn người rất tốt, rất chuẩn”.

Tiến cung được hai ngày mà Thẩm Nguyệt không rời cung Thái Hòa nửa bước, đã nghe nói hoàng đế hạ thánh chỉ, trên thánh chỉ chiêu cáo thiên

hạ rằng Tĩnh Nguyệt công chúa cùng phò mã khó lòng hòa hợp, thế nên hai người hòa ly.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1080

Thẩm Nguyệt thậm chí không gặp mặt hoàng đế và Tần Như Lương, thông tin này còn do cung nhân tới thông báo với nàng sau khi Tần Như Lương lĩnh chỉ.

Thánh chỉ chính là một bức thư hòa ly, không thứ nào có thể chính thức hơn nó.

Thánh chỉ vừa ban xuống, từ nay về sau, nàng và Tần Như Lương hoàn toàn cắt đứt danh nghĩa phu thê, hai bên đều trở thành người tự do.

Kể từ đó, người ngoài sẽ không cảm thấy nàng và Tần Như Lương ở riêng có vấn đề gì, dù sao chuyện lúc trước hai người ra tay đánh nhau bên đường đã từng gây ra xôn xao khắp chốn, mà trong lòng phò mã gia có người khác lại càng là chuyện mà ai ai trong kinh cũng biết.

Như vậy khó mà ở chung, đến cuối cùng chia tay trong hòa bình, cũng có thể coi là một kết cục tốt.

Sau khi hòa ly, Thẩm Nguyệt thân là công chúa đã có thể hợp tình hợp lý sống cùng Báp Chân ở trong cung.

Lần này Hoàng đế không phái người đến Tần phủ đọc thánh chỉ, mà gọi Tần Như Lương vào cung.

Hắn ta quỳ trên mặt đất, đợi khi thánh chỉ được tuyên xong, không thể không nâng hai tay tiếp chỉ. Ngay cả mặt Thẩm Nguyệt, hắn ta cũng không được gặp.

Cuối cùng hắn ta khấn đầu tạ ơn: “Thảo dân lĩnh chỉ!”

Cuối cùng, chuyện dự báo trước cũng tới rồi, nhưng không ngờ lại nhanh hơn trong tưởng tượng nhiều như vậy.

Tần Như Lương nghĩ, nếu như sớm muộn gì hắn ta và Thẩm Nguyệt cũng phải cắt đứt duyên phận phu thê, như vậy Hoàng đế ban chỉ hòa ly tốt hơn Thẩm Nguyệt tự tay viết thư hòa ly thì ầu.

Hoàng đế xuống khỏi ghế rồng, đi đến trước mặt Tần Như Lương, đứng thẳng chốc lát rồi lên tiếng: “Tần Như Lương, không phải trẫm vô tình, mà là tự người chuốc lấy”.

“Thảo dân hiểu rõ, thân phận của thảo dân hèn mọn, đã không còn xứng với công chúa nữa rồi”.

Hoàng đế nở nụ cười lạnh lùng: “Chuyện cho đến nước này, người vẫn chỉ nghĩ là có thể xứng với nàng hay không thôi sao, đúng là ngu xuẩn một cách nực cười. Sao người không suy nghĩ, tại sao người lại có kết cục ngày hôm nay”. Tải app hola để đọc full và miễn phí nhé.

“Bởi vì thảo dân là một tên tàn phế”.

Hoàng đế nói: “Bởi vì người không chỉ là một tên tàn phế, người còn là một tên tàn phế bất trung, người nói đi, trẫm giữ lại người có lợi ích gì?”

Hoàng đế hít sâu một hơi, phui phui long bào, xoay người sang bên thở dài một hơi: “Nhớ lại năm đó, người vì trẫm rong ruổi sa trường, công thành đoạt đất, chúng ta cùng nhau giết từ Nam Cương đến Kinh Thành, đoạt được chính quyền Đại Sở. Người chính là khai quốc công thần, trợ thủ đắc lực của trẫm, bất cứ lúc nào trẫm cũng tin tưởng không nghi ngờ người”.

“Nhưng người lại chối bỏ trẫm. Người muốn trẫm giữ lại một mạng cho Tĩnh Nguyệt, trẫm cũng giữ lại nàng rồi. Sở dĩ lúc trước gả nàng cho người là bởi vì người vô cùng chán ghét nàng, người sẽ trông coi nàng giúp trẫm. Nhưng bây giờ, người lại vì nàng mà vứt bỏ tình nghĩa với trẫm”.

“Trẫm nhớ lại, vẫn cảm thấy cảnh tượng lúc trước người và Tĩnh Nguyệt giả vờ ân ái trước mặt trẫm là vừa mắt nhất. Bây giờ thật sự ân ái rồi, ngược lại khiến trẫm cảm thấy rất chướng mắt”.

Hoàng đế quay người lại, bẽ nghề nhìn Tần Như Lương, lại nói: “Nếu người đã phản bội trẫm trước, vậy sao trẫm có thể cho người được như ý nguyện. Người càng yêu Tĩnh Nguyệt, trẫm càng không để người ở bên nàng”.

“Trẫm không chỉ khiến các người hòa ly, mà còn khiến người sau này phải trở mắt nhìn nàng lại gả cho những người khác, để nàng gả lần hai, gả lần ba, gả lần bốn, gả cho bất kỳ kẻ nào cũng được, chỉ cần có thể khiến người tiếc nuối cả đời”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1081

“Trẫm có thể nâng người lên, cũng có thể đạp người xuống, trẫm sẽ khiến người không còn gì cả, khiến người hối hận vì những việc đã làm. Đây chính kết cục của người khi phản bội trẫm”.

Người trước mắt vốn nên là bêtôi của ông ta, có thể mặc cho ông ta sử dụng. Đáng tiếc bêtôi này lại luôn không an phận!

Biện pháp tra tấn kẻ phản bội tốt nhất không phải lập tức giết hấn ta chết mà là khiến hấn ta từ từ cảm nhận nỗi đau của việc mất đi, cuối cùng chết không nhắm mắt.

Tần Như Lương nghe Hoàng đế nói những lời này, nếu như lúc trước còn chút không cam lòng thì bây giờ đã không còn chút nào nữa rồi.

Hấn ta càng bình tĩnh thì càng nổi bật lòng dạ hẹp hòi đáng buồn cười của Hoàng đế, Hoàng đế đứng trước mặt hấn ta hệt như một kẻ điên.

Hấn ta rất yêu Thẩm Nguyệt, không muốn nàng bị tổn thương. Nhưng trước khi hấn ta kinh, hấn ta chưa từng làm chuyện có lỗi với Đại Sở có lỗi với Hoàng đế.

Hấn ta tự nhận không thẹn với lòng!

Là Hoàng đế thấy hấn ta có ích thì tin dùng, vô dụng lại vứt bỏ, muốn ép buộc hấn ta làm người vô tình vô nghĩa mưu hại thế tử. Tình nghĩa chính chiến sa trường gì chứ, cuối cùng cũng chỉ là con cờ để mưu cầu lợi ích mà thôi.

Tần Như Lương không nói lời nào, thái độ dè dặt quỳ trên mặt đất.

Hoàng đế nói một hơi nhiều lời như vậy cũng không thấy hấn ta có phản ứng gì, mà thật ra hấn ta cũng không dám có phản ứng gì, bỗng cảm thấy rất là tẻ nhạt, nói: “Người lui ra đi”.

Chuyện hòa ly này, Hoàng đế chỉ phái thái giám đến cung Thái Hòa truyền lại ý chỉ, trước đó hoàn toàn không hỏi ý của Thẩm Nguyệt. Hai người càng không thể nào có cơ hội gặp mặt.

Sau khi thái giám truyền ý chỉ xong, thế thế nói: “Từ hôm nay trở đi, Tĩnh Nguyệt công chúa không còn phò mã r ấ, công chúa cứ yên tâm ở lại cung Thái Hòa này đi”.

Thẩm Nguyệt nghĩ, như vậy cũng tốt.

Thẩm Nguyệt thản nhiên dắt Bắp Chân tản bộ trên hành lang, Bắp Chân bước đi ngày càng vững vàng ổn định.

Ngọc Nghiên và Thôi thị đi theo sau trông chừng. Chỉ Ngọc Nghiên cảm thấy tiếc thương cho chuyện này, Thẩm Nguyệt lại mất đi một người thật sự đối xử tốt với nàng r ấ.

Trên mặt Thôi thị không có biểu cảm gì, nhưng trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm. Hủy bỏ quan hệ phu thê, về sau không người nào có thể chen chân vào mối quan hệ của công chúa và đại nhân nhà bà ta r ấ.

Thôi thị an ủi Ngọc Nghiên: “Nghĩ thoáng chút, đây đều là ý của Hoàng thượng”.

Chẳng biết có phải vì Thẩm Nguyệt bầu bạn hay không mà Bắp Chân ngày càng gan dạ, thường xuyên dắt Thẩm Nguyệt đi tới bên rìa hành lang, ng ấ xồm trước lan can ngắm nhìn cá sấu bơi lội trong hồ nước.

Bộ da cá sấu kia khô cần xù xì, dáng vẻ vừa xấu xí vừa hung ác, người lớn nhìn mà phát khiếp, còn cậu bé lại nhìn đến say sưa.

Thẩm Nguyệt nheo mắt, sau đó cũng ng ấ xuống ngắm nhìn cùng cậu bé.

Tiểu Hà không dám chủ quan, ở bên cạnh tận tình khuyên nhủ: “Công chúa vẫn nên bế tiểu công tử nhích vào một chút, cá sấu trong nước rất hung dữ, nếu lát nữa nhảy khỏi mặt nước thì phải làm sao bây giờ”.

Lúc ấy, cá sấu kia từng nhảy khỏi mặt nước hai lần, đáng tiếc mặt nước cách sàn hành lang một độ cao nhất định, Bắp Chân từ ng ỡ xồm chuyển thành ng ỡ bệt, đôi chân nhỏ ngắn lơ lửng bên rìa, cá sấu làm thế nào cũng không chạm tới được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1082

Nhưng cảnh tượng này đã đủ để khiến lòng người run sợ r ồi.

Ngọc Nghiên và Thôi thị thấy mà tim gan run rẩy, cũng gia nhập đội ngũ khuyên nhủ.

Thẩm Nguyệt nhìn Bấp Chân, như cười mà không phải cười, nói: “Lá gan không nhỏ nhỉ!”

Bấp Chân cúi đầu nhìn chằm chằm cá sấu đảo quanh bên dưới cậu bé, thỉnh thoảng lác lư cái chân tựa như đang trêu chọc chúng nó, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Thẩm Nguyệt quay đầu nhìn thấy vẻ mặt hết hoảng của ba người, cong môi mỉm cười, cũng không làm khó các nàng, phỉ phỉ y phục đứng dậy, chìa tay bế con trai lên, rời khỏi bên rìa.

Cá sấu trong hồ giống như không cam lòng, tức giận khuấy tung mặt nước.

Thẩm Nguyệt nói với Tiểu Hà: “Cá sấu này thích hợp sinh sống ở nơi ấm áp ẩm ướt, nếu thời tiết lạnh giá, chúng nó sẽ ngủ đông. Hiện giờ tuyết lớn liên miên không dứt, sông Dương Xuân ngoài cung còn đóng một tầng băng mỏng, sao chúng nó vẫn hoạt bát như vậy”.

Tiểu Hà nói: “Cá sấu có ngủ đông hay không nô tỳ không biết, nô tỳ chỉ biết là hồ nước này rất ấm áp, dù mùa đông lạnh thế nào cũng sẽ không đóng băng”.

“Vì sao?”

Tiểu Hà nói: “Nô tỳ nghe nói, để nuôi những cá sấu hung hãn này, Hoàng thượng đã lệnh cho thợ thủ công dẫn suối nước nóng vào trong hồ này từ rất sớm, cho nên nước trong hồ này luôn ấm áp hơn những nơi

khác, dưới lòng đất có suối nước nóng chảy qua, sưởi ấm nơi sống của đàn cá sấu”.

Tiểu Hà còn nói: “Hơn nữa trong cung còn có người phụ trách chuyên môn đến nuôi dưỡng dạy dỗ chúng nó. Những cá sấu này rất hung hãn, nhưng vừa thấy người nuôi dưỡng đã lập tức trở nên dịu hiền ngoan ngoãn”.

“Còn có chuyện này sao?”. Thảm Nguyệt thấy Bắp Chân nghe rất nghiêm túc, lại buồn cười nói: “Người biết cũng rất nhiều”.

Tiểu Hà nói: “Cách vài ngày người nuôi dưỡng lại đến cho ăn một lần, nô tỳ cũng chỉ là nghe nói. Nô tỳ còn nghe nói, chỉ có người nuôi dưỡng mới có thể hiểu rõ suy nghĩ của chúng nó, cách thức cũng giống như nuôi chó giữ nhà vậy”.

Tiểu Hà cũng coi như là cung nữ khá gan dạ trong cung Thái Hòa. Người khác đều trốn tránh thật xa, nàng ta lại còn đi nghe ngóng những chuyện thế này.

Tuổi tác của Tiểu Hà và Ngọc Nghiên không chênh lệch là bao, thường hay tò mò với mọi chuyện. Trước đây mặc dù không cho Bắp Chân tới sát bờ nhưng nàng ta thấy Bắp Chân thi thoảng lại nhìn vào trong nước, thầm nghĩ chắc là tò mò, cho nên khi thấy bên kia có người đến cho ăn, Tiểu Hà đã đến hỏi thăm vài câu, biết được nhiều chút thì có thể kể cho Bắp Chân nghe nhiều chút.

Thảm Nguyệt thầm nghĩ, nha đầu này cũng lanh lợi lắm, hỏi: “Người còn biết cái gì?”

Tiểu Hà suy nghĩ, còn tỏ ra thần thần bí bí: “Vài ngày trước cung Thái Hòa có thích khách, thích khách kia muốn bắt tiểu công tử đi, có lẽ công chúa không biết, hình như chính là bị đám cá sấu này phát hiện. Cá sấu không yên phận, người cho ăn đi qua nhìn xem, sau đó nói là có người xông vào. Thị vệ vội vàng vào trong cung Thái Hòa, kết quả thật sự phát hiện ra thích khách”.

Cho nên đối với cá sấu trong hồ, Tiểu Hà sợ hãi nhưng không căm hận, dưới cái nhìn của nàng ta, nếu không phải cá sấu kịp thời truyền tín hiệu, thật sự để cho thích khách kia bắt Bấp Chân đi, chỉ sợ toàn bộ người trong cung Thái Hòa đều khó giữ được cái đầu.

Lúc trước Thẩm Nguyệt không phải chưa từng nghi ngờ, kinh công của Tô Vũ cực kỳ tốt, hẳn đã có thể thuận lợi lần vào hoàng cung, sao khi đi ra lại bị thị vệ phát hiện.

Hóa ra là bại bởi đám cá sấu này!

Thẩm Nguyệt nói với vẻ sầu xa: “Quả thật còn tốt hơn chó giữ nhà”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1083

Trời trở lạnh nhưng Bấp Chân không sợ lạnh, lúc nào cũng kéo Thẩm Nguyệt ra bên ngoài đi dạo. Nhưng cung Thái Hòa này từ trước ra sau cũng chỉ rộng bằng ng ần này thôi, đi một lát là hết chỗ để đi. Mỗi ngày đều đi quãng đường y hệt như nhau cũng không có gì đặc biệt.

Bấp Chân đứng trước cửa cung, đôi mắt đen trắng tách bạch nhìn về phía bờ bên kia.

Qua Đông Chí, tuyết rơi xuống hết trận này đến trận khác, tuyết cũ chưa kịp tan, tuyết mới đã phủ xuống. Thế nhưng đi ầu này chỉ diễn ra bên ngoài cung Thái Hòa.

Bởi vì hồ nước xung quanh cung Thái Hòa ấm áp hơn những nơi khác nên nó không đóng băng, tuyết rơi xuống còn chưa kịp đọng lại đã tan chảy hết rồi.

Thế nên ở trong cung Thái Hòa mà muốn ngắm cảnh tuyết là việc vô cùng khó khăn, thế nên Bấp Chân muốn qua bờ bên kia.

Hôm đó Thẩm Nguyệt mặc quần áo dày cho Bấp Chân, nắm tay thằng bé, hai mẹ con bước lên cây cầu gỗ, đi sang bờ bên kia.

Tiểu Hà lí nhí khuyên: “Công chúa và tiểu công tử nên ở lại cung Thái Hòa thì tốt hơn... Bên ngoài có thị vệ canh gác”.

Thẩm Nguyệt đáp: “Tuy chúng ta sống trong cung Thái Hòa, nhưng Hoàng thượng có nói rõ là cấm chúng ta ra ngoài đi lại không?”

Tiểu Hà ng ắm nghĩ hồi lâu: “Chuyện này thì không có”.

Đi hết cây cầu, sang bờ bên kia, thị vệ tiến tới cản đường đi của họ.

Thẩm Nguyệt nói: “Thằng bé muốn nghịch tuyết, ta muốn đưa nó tới hoa viên đi dạo”.

“Không có mệnh lệnh từ Hoàng thượng, bọn ta không thể nương đường”.

“Hoàng thượng bảo ta vào ở lâu dài trong cung hóa là khoa chiêng giống trống giam lỏng ta sao?”, Thẩm Nguyệt nhướn mày: “Đến cả thằng bé muốn ra ngoài đi dạo cũng không được?”

Hoàng thượng không nói rõ là giam lỏng, chỉ ra lệnh cho mẹ con công chúa sống ở nơi này, đi đâu động một số thị vệ canh gác ở phía đối diện chứ cũng không nói rõ là không cho phép hai mẹ con họ ra khỏi cung Thái Hòa.

Nhưng ý tứ mà thị vệ lĩnh ngộ được là không cho phép Thẩm Nguyệt và Bắp Chân rời khỏi nơi này nửa bước.

Thẩm Nguyệt thấy thị vệ không chịu nương đường bèn nói: “Các người có thể quay về bẩm báo với Hoàng thượng, hỏi xem có cho phép ta dẫn thằng bé tới hoa viên nghịch tuyết không”.

Hôm nay Thẩm Nguyệt cố tình dẫn Bắp Chân tới đây gây sự, nếu không, cứ bị nhốt mãi trong cung Thái Hòa, sớm muộn gì cũng phát điên mất.

Hoàng cung rộng lớn thế này, trước hết cứ ra khỏi cung Thái Hòa đã, từ từ cũng có thể làm quen với những nơi khác.

Thế nên hai mẹ con cực kỳ kiên nhẫn. Chỉ cần thị vệ không nương đường, hai mẹ con nàng cứ đứng trơ ra ở đây. Họ đứng cũng không thấy mệt, chỉ không biết thị vệ giờ tay cầm đường thế này có thấy mỏi không.

Đúng vậy, sau khi giằng co được hai khắc, thị vệ đành thỏa hiệp trước: “Công chúa xin đợi chút, bẩm báo với Hoàng thượng, nếu Hoàng thượng không cho phép, bẩm báo cũng hết cách, mong công chúa không gây khó dễ”.

Thẩm Nguyệt nheo mắt gật gật đầu: “Mau đi đi”.

Thế là có một thị vệ quay đầu, vội vàng chạy đi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1084

Thẩm Nguyệt cúi đầu xuống nhìn Bắp Chân, Bắp Chân không hề nhúc nhích, rất yên tĩnh.

Thẩm Nguyệt bắt đầu bắt chuyện với hai thị vệ chặn đường nàng, hỏi toàn những việc lật vật trong chốn cung đình. Ban đầu thị vệ còn đáp lại, không hề câu nệ, dần dần phát hiện ra Thẩm Nguyệt nói quá nhiều, cứ tiếp tục tán gẫu cùng nàng thì không hợp quy củ.

Đợi khi thị vệ hoàn hồn mới phát hiện ra, ơ, tại sao chỉ có một mình Tĩnh Nguyệt công chúa? Thăng bé kia đâu?

Bấy giờ, Bắp Chân nhỏ bé nhưng tinh ranh đã nhân lúc Thẩm Nguyệt thu hút sự chú ý của thị vệ mà tự phá vòng vây, lách lư bước ra đằng sau thị vệ.

Thăng bé khao khát phong cảnh ở bờ bên kia. Trước kia khi có Tiểu Hà chăm sóc, nàng ta chưa từng dám dắt thăng bé đi qua cây cầu gỗ để tới bờ bên kia. Bây giờ thăng bé có mẹ bảo vệ, còn sợ gì chứ.

Thẩm Nguyệt thông dong nói: “Ồ, nhất thời không chú ý, để thăng bé buông ta ra chuồn trước mất rồi”.

Thị vệ thấy vậy định túm Bắp Chân trở về, Thẩm Nguyệt thấy vậy lập tức trở mặt: “Các người định bắt nạt trẻ con hả? Kẻ nào dám động tới con của ta, ta liều mạng với hắn!”

Thị vệ bắt thăng bé cũng không phải, không bắt cũng không được.

Thẩm Nguyệt phe phẩy tà váy, đi êm tĩnh nói: “Thôi vậy, ý chỉ của Hoàng thượng còn chưa truyền đạt xuống, để ta tự đi tóm thăng bé về đây”.

Nói rồi Thẩm Nguyệt lướt qua hai thị vệ, nhàn nhã nhấc bước trên con đường phủ đầy tuyết trắng, mỉm cười hờ hững nhìn Bắp Chân ở phía trước

đang lao đảo tiến về phía trước.

Nàng đâu định bắt thằng bé trở về, rõ ràng là nhân cơ hội này dẫn thằng bé tới khu vực lân cận đi dạo thêm vài vòng.

Thị vệ nhìn hai mẹ con nàng bước đi, một trước một sau vô cùng hòa hợp, nhất thời cảm thấy khó xử.

Cũng may thị vệ đi bẩm báo hoàng thượng rất nhanh đã trở lại, theo lời của hoàng thượng thì công chúa Tĩnh Nguyệt có thể mang đứa nhỏ đi dạo trong hoa viên, hai thị vệ canh gác cầu gối cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hiện tại nhiều vùng của Đại Sở đang hoành hành nạn bão tuyết và mất mùa, càng về cuối năm công việc trong triều càng chật đống, hoàng đế đã bận tới sát đầu mẻ trán, nào còn lòng dạ thành thời quan tâm mẹ con Thẩm Nguyệt có nên tới hoa viên chơi đùa hay không.

Rốt cuộc một khi đã đặt chân vào hoàng cung thì đừng mơ ra ngoài nữa, để hai mẹ con dạo chơi trong hoa viên cũng không sao cả, tránh những lời ong tiếng ve nói hoàng đế hẳn thật sự giam lỏng công chúa Tĩnh Nguyệt và con của nàng.

Sứ thần của Bắc Hạ đã tiến vào lãnh thổ của Đại Sở, hẳn là có thể tới thượng kinh trước tết. Nếu chuyện hoàng đế quản thúc Thẩm Nguyệt quá rõ ràng sẽ lại khiến cho Bắc Hạ có chủ đề bàn tán.

Bắp Chân dường như không có hứng thú với việc nghịch tuyết, cậu bé cứ không mục đích đi dọc theo con đường, Thẩm Nguyệt thì đi theo sau cách đó không xa.

Nàng cần lấy một quả cầu tuyết nhỏ ném vào cậu bé, cậu cũng không so đo, chỉ tự mình lạng lẽ phủi bông tuyết khỏi áo khoác rồi tiếp tục bước đi.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Con muốn đi đâu?”

Dưới chân Bắp Chân xiêu vẹo liền vấp ngã xuống đất, bé giương đôi mắt trắng đen phân minh nhìn về phía Thâm Nguyệt.

Thâm Nguyệt không thể làm gì khác hơn là đi tới và nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cậu, hai mẹ con cùng nhau đi xuyên qua con đường mòn dưới rừng tùng thường xanh, nối tiếp là một rừng ngô đồng.

Thời tiết này rừng ngô đồng đã rụng hết lá, chỉ còn những cành cây trơ trọi vươn mình, bị tuyết rơi phủ xuống chỉ sót lại đường nét mờ mờ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1085

Trong buổi sáng yên bình, cách đó không xa loáng thoáng vang lên tiếng đọc sách.

Trái tim Thẩm Nguyệt đập trật một nhịp, nàng nhìn hướng Bấp Chân hỏi; “Con làm thế nào tìm được nơi này?”

Bấp Chân im lặng không nói, dường như cậu bé đang đắm chìm trong tiếng đọc sách lạnh lạnh kia, tuy non nớt nhưng tràn đầy phấn chấn.

Bấp Chân còn muốn đuổi chân đi về phía trước, nhưng đã bị Thẩm Nguyệt một phát tóm lấy, cơ thể bé bỏng liền được ôm lên.

Nàng nở nụ cười như không cười, nhìn thật sâu con đường cây ngô đồng trải dài phía trước, vẫn là lựa chọn quay người trở lại con đường lúc đến: “Bấp Chân thích nghe tiếng đọc sách à? Chỉ là con vẫn còn quá nhỏ để tới học đường, hôm nay đi đủ xa rồi, chúng ta trở về thôi”.

Nếu còn bước tiếp thì chính là Viện Thái Học, là nơi Tô Vũ thường ngày vẫn dạy học trong cung.

Nàng không biết Tô Vũ có ở tại Viện Thái Học hay không, trong lòng nàng thầm nghĩ vết thương của hắn còn chưa lành hẳn là không có mặt. Nhưng cho dù hắn có ở đó hay không, nàng cũng không nên ôm Bấp Chân tới nơi này.

Lúc trở về cung Thái Hòa, Ngọc Nghiên và Thôi thị đã lo lắng tới không thể ngửi yên, họ tuyệt nhiên không ngờ tới Thẩm Nguyệt và Bấp Chân sẽ rời khỏi cung Thái Hòa, vừa không chú ý đã không thấy người đâu.

May mắn hai mẹ con đã trở về bình yên vô sự.

Thẩm Nguyệt vừa dứt cháo cho Bấp Chân, vừa hỏi Tiêu Hà trước mặt: “Có phải trước đó người đã từng đưa Bấp Chân tới hoa viên không?”

Dường như thằng bé biết đường?”

Tiểu Hà lắc đầu: “Không có ạ, tiểu công tử hôm nay đã đi những đâu vậy ạ?”

“Thằng bé tới Viện Thái Học”.

Tiểu Hà đáp: “Viện Thái Học cách cung chúng ta nơi này không xa, các hoàng tử công chúa mỗi sáng từ hậu cung đến đó đều phải đi qua đây”, nàng ta như sợ nhớ tới đi đâu gì đó lại nói tiếp: “À đúng rồi, khi các hoàng tử công chúa tới Viện Thái Học đi ngang qua từ bờ đối diện, tiểu công tử đều đứng trước cung nhìn bọn họ, phỏng chừng là từ lúc đó, tiểu công tử đã nhớ tới phương hướng của Viện Thái Học rồi”.

Nói đến đây gương mặt của Tiểu Hà thoáng tươi cười rạng rỡ: “Không lẽ tiểu công tử còn nhỏ đã muốn tới học đường rồi? Trước đây nô tì thấy những hoàng tử công chúa khác mỗi khi đi học đều là dáng vẻ mặt ủ mày chau đó ạ”.

Chỉ đáng tiếc, dù Bắp Chân hiếu học đến đâu cũng nào có cơ hội vào được Viện Thái Học. Hiện tại cả bé và Thâm Nguyệt đều đang bị giam lỏng.

Đôi mắt Tiểu Hà hiện lên nét yêu thương, thở dài nói: “Thầy giáo trong Viện Thái Học đều là người học rộng tài cao, nghe nói vị đại học sĩ kia học thức càng thêm uyên bác hiếm người sánh bằng. Phàm là công chúa hoàng tử được sủng ái đều do ngài ấy dạy vỡ lòng, nếu tiểu công tử cũng có thể được ngài ấy chỉ bảo một hai vậy thì quá tốt rồi”.

Thâm Nguyệt không bày tỏ quan điểm, Bắp Chân cũng ngoan ngoãn ăn cháo.

Dương nhiên Ngọc Nghiên biết người mà Tiểu Hà đang nhắc tới là ai, vì tương đối gần gũi với nàng ta mà tiếp lời: “Nhưng bên ngoài đồn đại rộng rãi rằng cách đây không lâu không phải vị đại học sĩ đó mới bị đi tra sao, hoàng thượng vẫn cho phép ngài ấy trở lại dạy học à?”

Tiêu Hà đáp: “Sau đó ngài ấy cũng đã được chứng mình là bị đồ oan, nghe nói những chứng cứ đó đó là ngụy tạo, trong nhà đại học sĩ rất trong sạch”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1086

Thẩm Nguyệt không mẫn không nhạt đáp: “Các người cứ như vậy thảo luận chuyện trong triều không sợ tai vách mạch rừng, sau đó bị cắt lưỡi à?”

Tiểu Hà và Ngọc Nghiên bốn mắt nhìn nhau nhất tề thề lưỡi dĩa dỏm.

Không ngờ lúc mới đến đây, Ngọc Nghiên còn khá có ý kiến với Tiểu Hà, nhưng hôm nay lại trở nên thân thiết với nàng ta nhất.

Đây cũng là ý tứ của Thẩm Nguyệt, hai cô nương cùng tuổi ở bên nhau khá hòa hợp, cũng dễ nói chuyện.

Trong cung đông người phức tạp, ngay cả Tiểu Hà cũng nhận thức được điểm này, chắc hẳn cũng không còn là bí mật gì nữa. Lúc các cung nhân nhân rồi tụ họp một chỗ, có ai không buôn chuyện đây?

Kể từ khi Tiểu Hà biết rằng Bắp Chân đặc biệt khao khát đối với Viện Thái Học, nàng ta bất cứ lúc nào cũng vô cùng để bụng tới chuyện của Viện Thái Học, ngày hôm sau liền đến bẩm báo với Thẩm Nguyệt: “Nghe nói hôm nay đại học sĩ vào Viện Thái Học dạy học rồi ạ”.

Trong lòng Thẩm Nguyệt khẽ run, động tác trên tay cũng khựng lại, trên mặt lại như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục mặc quần áo cho Bắp Chân, không biết cậu bé có nghe hiểu hay không mà bắt đầu bần chần trong vòng tay nàng, vụng vẫy đôi chân ngắn ngủn muốn xuống đất.

Thẩm Nguyệt thuận tay kéo chân cậu lại tiếp tục mặc quần cho cậu.

Thôi thị như ngầm hiểu được tiếng lòng của nàng liền hỏi: “Không phải từ sau khi ra khỏi Đại lý tự đại học sĩ vẫn luôn ở nhà tĩnh dưỡng sao? Sao lại vào cung dạy học nhanh như vậy?”

Tiểu Hà đáp: “Có lẽ đã gần như tốt lại, cụ thể nô tỳ cũng không biết, nô tỳ cũng là nghe được từ các cung nữ đưa đón công chúa hoàng tử đến học đường ạ”.

Bắp Chân tràn đầy năng lượng, vài người phải thay phiên nhau trong nom bé chơi đùa cả ngày.

Buổi chiều hôm nay, cậu bé ngồi bên hồ trước cung Thái Hòa trêu đùa cá sấu, vô tình ngẩng đầu nhìn sang bờ đối diện thì thấy thấp thoáng có bóng người đi ngang qua.

Bắp Chân thấy vậy liền nhóm dậy xiêu xiêu vẹo vẹo chạy lên đến chiếc cầu gỗ nhỏ.

Tiểu Hà cũng không quá để tâm, còn cho rằng cậu bé nhìn thấy vị hoàng tử hoặc công chúa nào đó đang chơi đùa gần đây, giống như sáng sớm họ phải tới Viện Thái Học đọc sách, Bắp Chân luôn tò mò ngó thêm mấy lượt.

Thị lực của Bắp Chân rất tốt, quả thật có người đang đi trên con đường ở phía bên kia.

Xung quanh chất từng đụn tuyết trắng xóa càng tô điểm thêm cho bóng người lạnh lẽo đó.

Quan bào bằng gấm, tóc đen xõa ngang vai, vài sợi tóc còn phiêu đảng trong không trung, vẫn là dáng vẻ liêm khiết nhẹ nhàng ấy.

Dưới chân Bắp Chân như bôi dầu mà đạp lên đất bằng chạy cực nhanh qua cây cầu gỗ nhỏ.

Cũng không biết bé học chạy từ lúc nào, trước kia đi đường còn lảo đảo không vững, trước mắt vậy mà nhanh nhẹn như vậy, sợ rằng đã dồn toàn bộ sức bú sữa rồi.

Ở phía bên kia của cây cầu gỗ có một đoạn gấp khúc xuống dốc hơi thoải, cậu bé vừa chạy liền không thể phanh lại.

Đợi đến khi Tiểu Hà phát hiện ra thì cậu bé đã chạy sang phía bên kia.

Hoàng đế cho phép Bắp Chân được đi lại trong vườn hoa bên ngoài cung Thái Hòa, vì vậy khi các thị vệ nhìn thấy cậu bé chạy ra ngoài nhất

thời đầu sững sờ, không biết có nên ngăn cản hay không.

Trong một thoáng chần chừ này, đôi chân nhỏ bé lanh lợi của Bắp Chân đã một đường men theo con đường kia đi về phía trước.

Bóng dáng đi xuyên qua rừng tùng trước mặt đối với cậu bé cao lớn như núi, không nhanh không chậm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1087

Bấp Chân cứ dõ theo đó đuổi theo, dưới chân cũng không có dấu hiệu chậm lại.

Tiểu Hà ở phía sau đã đuổi kịp tới, vừa thở hõn hển vừa nói: “Tiểu công tử, đừng chạy nữa, người không thể cách cung Thái Hòa quá xa...”

Nhưng Bấp Chân vẫn ngoan cố chạy về phía trước thêm một đoạn, vì quần chân cuối cùng cũng ngã nhào xuống đất.

Bé ngược cái đầu nhỏ nhìn lên, đôi mắt long lanh ánh nước dõ theo bóng lưng sắp khuất dạng trên con đường rừng thông kia.

Bấp Chân mấp máy môi kêu ‘ê a’ hai tiếng giống như đang kêu hấn dừng lại.

Tiểu Hà đưa mắt nhìn theo li ền ngờ ngạc, lúc này mới phát hiện ra dưới bóng cây thường xanh vậy mà còn có một người.

Nàng ta chợt hiểu, nhất định là Bấp Chân thấy có người đi ngang qua bờ đối diện cung Thái Hòa nên bị hấp dẫn, do đó một mạch theo sát tới đây.

Nhìn bóng lưng hấn là một một vị đại thần nào đó được chủ tử trong cung triệu tới.

Bởi hấn khoác trên mình một thân áo quan, góc áo còn phảng phất hoa văn hạc và mây, chân đi đôi ủng màu đen yên lặng giẫm trên nền tuyết. Hai tay hấn buông thõng dưới ống tay áo, lò mờ nhưng vẫn đậm nét thanh khiết, mang đến cho người ta cảm giác gọn gàng hoàn mỹ, mảnh khảnh mà cao quý.

Tiểu Hà chưa từng thấy qua vị đại nhân nào có thể mặc quan phục đẹp mắt tới vậy, tuy rằng nàng ta cũng chưa thực sự gặp được mấy người đại nhân trong triều.

Nhưng dường như nàng có thể lý giải được vì sao Bắp Chân lại phải đuổi theo hắn. Ai mà chẳng yêu thích cái đẹp.

Bởi vì nghe Bắp Chân kêu lớn, bước chân của hắn ở phía trước bỗng nhiên ngừng lại.

Bóng người dừng lại một chút, sau đó chậm rãi xoay người, nét mặt thản nhiên.

Hai hàng lông mày hơi mảnh và đôi mắt dài sâu thẳm nhìn xa xăm.

Hắn nhìn Bắp Chân một lúc, sau đó nói với Tiểu Hà đang đứng bên kia: “Trời lạnh rồi, đưa nó về đi”.

Bắp Chân đứng dậy muốn đuổi theo, Tiểu Hà sửng sốt, lập tức ôm lấy Bắp Chân, vội vàng hành lễ nói: “Bây giờ nô tỳ sẽ mang tiểu công tử trở về”.

Bắp Chân nằm trên vai Tiểu Hà, vẫn nhìn hắn, cách hắn càng lúc càng xa.

Hắn không rời đi, chỉ lẳng lặng đứng tại chỗ, nhìn theo hình ảnh Bắp Chân khuất dần trên đường.

Gió thổi qua khu rừng khiến cho tuyết đọng rơi xuống đất, bóng người hòa vào phong cảnh làm sáng bừng cả một góc trời.

Trở lại cung Thái Hòa, Thẩm Nguyệt đang mang theo Ngọc Nghiên và Thôi Thị ra ngoài để tìm người.

Tiểu Hà giao Bắp Chân vào tay Thẩm Nguyệt rồi quỳ xuống.

Thẩm Nguyệt cũng không tỏ ra quá khó chịu, nàng kiểm tra từ trên xuống dưới Bắp Chân, sau khi xác định nó vẫn bình an vô sự thì mới bình tĩnh nói: “Sao người đi lâu vậy, người đã chạy đi đâu?”

Giọng điệu của nàng mặc dù nhẹ nhàng nhưng trong lời nói lại lộ ra sự uy nghiêm không thể bỏ qua.

“Là nô tỳ nhất thời không chú ý, để tiêu công tử chạy ra khỏi cung Thái Hòa”.

Thâm Nguyệt cau mày nói: “Nó chạy ra ngoài một mình làm cái gì?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1088

“Tiểu công tử hình như muốn đuổi theo một vị đại nhân”.

“Vị đại nhân nào?”

Tiểu Hà lại trầm ngâm nói: “Vị đại nhân đó hình như đang đi tới Viện Thái Học”.

Thẩm Nguyệt dừng lại một chút.

Tô Vũ đi ngang qua cung Thái Hòa sao?

Thẩm Nguyệt nói: “Sau này người trông chừng nó cho kỹ, không được để cho tiểu tử này chạy lung tung khắp nơi nữa. Người đứng lên đi”.

Hai ngày tiếp theo, không cần Tiểu Hà chăm sóc, Thẩm Nguyệt cùng Bắp Chân chơi đùa ở hồ nước phía trước cung Thái Hòa cả ngày.

Bắp Chân trêu chọc con cá sấu, Thẩm Nguyệt trầm tư nhìn chăm chăm sang bờ bên kia.

Có thể là Tiểu Hà đã nhầm rồi, có lẽ người mà Bắp Chân chạy theo cũng không phải là Tô Vũ. Bởi vì nàng không nghĩ Tô Vũ sẽ xuất hiện ở bờ bên kia.

Mỗi ngày người qua lại bờ bên kia lác đác thưa thớt, ngoại trừ hoàng tử công chúa đi học về thì thỉnh thoảng cũng chỉ có mấy cung nhân.

Nhưng nếu người Bắp Chân đuổi theo không phải Tô Vũ thì trong cung còn có ai có thể khiến cho nó thích đến như vậy?

Ngay khi Thẩm Nguyệt chuẩn bị không suy nghĩ nữa thì Bắp Chân đột nhiên đứng dậy, muốn chạy ra ngoài cung một lần nữa.

Thẩm Nguyệt nhanh chóng nắm lấy áo của nó rồi bế nó lên.

Bắp Chân ôm lấy cổ Thâm Nguyệt, lần đầu tiên nói rõ ràng rành mạch: “Mẹ, đuổi theo”.

Thâm Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên, xuyên qua bãi cỏ lau nàng thực sự nhìn thấy một người nào đó đang chậm rãi đi qua ở bờ bên kia.

Hắn mặc quan bào, có lẽ là đi ra từ cung hoàng tử, phải đi qua nơi này để trở về viện thái học.

Thâm Nguyệt không thể nhìn rõ khuôn mặt của hắn nhưng nàng vẫn có thể nhận ra hắn trong nháy mắt. Hắn ung dung bước đi, phong thái ngay thẳng, ngoại trừ Tô Vũ thì còn có thể là ai nữa?

Thâm Nguyệt chỉ có thể nhìn hắn từ xa chứ không thể gọi hắn, hắn ở bờ bên kia không hề dừng lại, cũng không liếc nhìn sang một cái.

Thâm Nguyệt không biết hắn có để ý thấy nàng và Bắp Chân đang nhìn theo hắn từ phía đối diện hay không.

Nàng không biết thương thế của hắn khôi phục như thế nào mà sớm như vậy đã vào cung nhậm chức dạy học, làm như vậy sẽ tăng thêm gánh nặng cho thân thể hắn.

Thâm Nguyệt vẫn nhìn hắn đi xa.

Bắp Chân không thuận theo, nó nhất quyết muốn nhảy xuống đất rồi đuổi theo. Thâm Nguyệt tất nhiên sẽ không buông tay để cho nó nhảy xuống đất, cho nên nó ở trong lòng Thâm Nguyệt cứ vụn vụn như bánh quẩy xoắn.

Sau đó, Thâm Nguyệt bế Bắp Chân ngay ngắn lại rồi cúi đầu nhướng mày nhìn nó, nhẹ giọng nói: “Con thích người đó đến vậy sao? Không cần đuổi theo, sau này mẹ sẽ bắt hắn đến làm cha của con”.

Bắp Chân như hiểu như không, nhưng cuối cùng cũng chịu ngậm yên.

Tiểu Hà thì không chịu nổi yên, có nàng ta ở đây thì Thẩm Nguyệt có thể biết được rất nhiều chuyện ở bên ngoài cung Thái Hòa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1089

Tiểu Hà kích động chạy tới bên cạnh Thẩm Nguyệt rồi nói: “Công chúa, nô tỳ đã hỏi qua, xem ra ngày hôm đó tiểu công tử thật sự đuổi theo một vị đại học sĩ ở viện thái học”.

“Đại hoàng tử mấy ngày nay bị nhiễm phong hàn nhưng không hề chệnh mảng chuyện học hành, đại học sĩ cùng hai vị thái phó liền thay nhau đến cung hoàng tử dạy học cho nên mới phải đi ngang qua bờ bên kia”.

“Chắc chắn là tiểu công tử trời sinh hiếu học cho nên mới không ngừng đuổi theo vị đại học sĩ tài hoa nhất”.

Thẩm Nguyệt nghe xong thì cảm thấy rất buồn cười.

Tiểu Hà kiến nghị: “Hay là người để cho tiểu công tử đến viện thái học đi, để cho đại học sĩ dạy dỗ tiểu công tử”.

Ngọc Nghiên nói: “Người nói nghe dễ như vậy, hoàng thượng sao có thể đồng ý được chứ?”

Thẩm Nguyệt và Bấp Chân cũng không phải vào cung để hưởng phúc mà là đang bị giam lỏng.

Hoàng đế chắc chắn sẽ không tìm thầy đến dạy Bấp Chân chứ đừng nói đến chuyện để cho nó đến viện thái học nghe Tô Vũ giảng bài.

Đứa trẻ còn quá nhỏ để đi học, hơn nữa Thẩm Nguyệt ở trong cung tốt hơn hết là không có bất kỳ liên hệ nào với Tô Vũ.

Nhưng Thẩm Nguyệt phát hiện ra khi Tiểu Hà nói ra điếu này thì nó đã trở thành một hy vọng xa vời trong lòng Thẩm Nguyệt.

Nếu Tô Vũ có thể dạy bảo Bấp Chân ngay từ đầu thì sau này Bấp Chân nhất định sẽ vĩ đại giống như hắn.

Thôi Thị là nữ nương của Bắp Chân, bình thường vào ban đêm bà ta luôn chăm sóc hai mẹ con Thẩm Nguyệt.

Bắp Chân ngủ ở bên cạnh, Thẩm Nguyệt thì đang cầm một cuốn sách trong tay. Trong cung Thái Hòa còn lưu lại rất nhiều sách, phần lớn đều là chuẩn bị sẵn cho các hoàng tử bị phạt cấm túc, đương nhiên không phải mấy loại sách linh tinh bình thường, chẳng qua một lần cũng chưa được động tới, bây giờ Thẩm Nguyệt có thể dùng chúng để giết thời gian.

Thôi Thị nói: “Xin công chúa nghỉ ngơi sớm một chút, đã muộn rồi, cẩn thận sẽ đau mắt”.

Thẩm Nguyệt không trả lời, chỉ chuyên chú nhìn vào trang sách.

Bắp Chân đã ngủ say, nàng đang mặc một bộ tằm y, tóc đen buông dài, toàn thân được bao phủ bởi một ánh sáng mềm mại.

“Công chúa có tâm sự sao?”, Thôi Thị nhẹ giọng hỏi.

Thẩm Nguyệt định thản nhiên lại rồi nói: “Nhị nương, người thấy ta có nên đưa Bắp Chân đến viện thái học không?”

Thôi Thị cười nói: “Thì ra công chúa vẫn còn để trong lòng những lời nói của Tiểu Hà, nô tỳ cảm thấy đây cũng không phải ý kiến tồi”.

Thôi Thị nói: “Tuy rằng công chúa không thể gặp đại nhân nhưng Bắp Chân thì không đến mức đó, để Bắp Chân tiếp xúc nhiều hơn với đại nhân cũng có lợi, chỉ cần công chúa không ra mặt là được. Cho dù hoàng thượng có nghi ngờ thì cũng không có gì bắt lỗi. Chờ khi Bắp Chân tan học thì công chúa có thể làm như ngẫu nhiên nhân rồi đến đón tiểu công tử, sau đó còn có thể gặp mặt đại nhân thêm mấy lần”.

Thẩm Nguyệt mỉm cười, ánh mắt hiện lên sự tương tư rồi nói: “Nhị nương, người sắp thuyết phục được ta rồi, nhưng chuyện ta gặp mặt chàng ở nội cung thật sự không ổn”.

“Công chúa không làm chuyện gì khác thường, chỉ đến đón Bắp Chân trở về, có gì mà không ổn chứ? Huống chi đại nhân ban đầu cũng là thầy của công chúa, gặp mặt chào nhau một tiếng cũng là lẽ thường. Trước khi hai người không ở cùng một chỗ, công chúa tránh mặt đại nhân là việc nên làm, nhưng bây giờ cả hai đều đang ở trong cung, nếu như công chúa còn trốn tránh thì mới khiến cho người khác dễ nghi ngờ”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1090

Thôi thị còn nói: “Bây giờ hoàng thượng đang giam lỏng công chúa nhưng cũng không hoàn toàn cấm túc ở trong cung, chỉ bằng cứ sống đơn giản thoải mái thì tốt hơn”.

Thẩm Nguyệt đặt sách xuống, xoa xoa mi tâm rồi nói: “Đã không còn sớm nữa, nhị nương, người cũng đi ngủ đi”.

Sang ngày thứ hai, Bắp Chân tiếp tục trêu chọc con cá sấu bên hồ. Đây dường như đã trở thành chuyện mà mỗi ngày nó đều phải làm.

Bởi vì cung Thái Hòa thật sự quá nhỏ bé và nhàm chán.

Thẩm Nguyệt cũng để cho nó đi.

Nàng cúi đầu vuốt ve cây sáo trúc bên hông, sau đó lại lấy nó ra nghịch trong tay.

Nàng chưa bao giờ rời khỏi cây sáo trúc này, ngày nào nàng cũng đeo nó trên người.

Thẩm Nguyệt vẫn còn nhớ khi ở hành cung Dạ Lương thì Tô Vũ đã từng nói ban đầu lúc hắn tặng cây sáo trúc này cho nàng vì hi vọng sẽ nghe nàng thổi nó lên.

Chỉ có điều tuy nàng vẫn luôn mang nó theo bên người nhưng chưa từng thổi nó lên.

Nếu bây giờ nàng thổi nó lên thì không biết Tô Vũ có nghe thấy hay không?

Thẩm Nguyệt đưa sáo trúc lên môi, từ từ thổi lên một khúc nhạc.

Tiếng sáo dịu dàng du dương, thấm đẫm hoài niệm.

Nghe thấy tiếng sáo truyền ra từ cung Thái Hòa, người không biết có khi còn tưởng công chúa Tĩnh Nguyệt đang nhớ nhung phò mã, người mà nàng yêu thương nhiều năm nhưng cuối cùng lại phải hòa ly.

Tô Vũ đi ngang qua nghe thấy, hắn đã dừng chân lại rất lâu dưới những tán cây tùng bách.

Bắp Chân cũng chăm chú lắng nghe. Sau khi tiếng sáo kết thúc, nó vẫn ngõng ỏi lặng yên không nhúc nhích.

Thẩm Nguyệt đưa tay ra xoa đầu nó.

Nó ngược mắt lên nhìn thì thấy Thẩm Nguyệt đang mỉm cười với mình.

Thẩm Nguyệt dịu dàng nói: “Hắn đã đặt tên cho con, tên chỉ có một chữ Tiễn”.

Chỉ có đi đâu bây giờ Thẩm Nguyệt tạm thời còn chưa thể nói cho nó biết tên đầy đủ của nó là Tô Tiễn.

Sau đó Bắp Chân đã không còn hứng thú trêu chọc lũ cá sấu nữa.

Nguyên nhân chính là bởi vì lũ cá sấu này ngày nào cũng tranh giành bơi lên đầu tiên, nối đuôi nhau bơi đến cùng một chỗ, tưởng rằng có thức ăn ngon rơi xuống nhưng hóa ra chúng chỉ đang bị một đũa nhóc trêu người mà thôi.

Không chỉ Bắp Chân cảm thấy chán mà ngay cả đám cá sấu cũng đã cảm thấy chán.

Mỗi khi Bắp Chân đứng ở đó thì đám cá sấu đều âm thầm bơi tới chờ đợi, chờ một lúc lâu mà cũng không thấy đũa trẻ nhảy xuống, đám cá sấu liền phải chán nản vẫy đuôi bơi đi.

Mấy ngày nay ngày nào Bắp Chân cũng đến trêu người cá sấu, làm xáo trộn nghiêm trọng tác phong kỷ luật cùng thói quen làm việc và nghỉ ngơi của đám cá sấu này.

Khi người chăn nuôi đến cho đàn cá sấu ăn thì mới phát hiện đàn cá sấu đều chán ăn, con nào con nấy đều lộ ra vẻ mặt hung ác, vẫy đuôi vô cùng mạnh, cứ như thể đang trách cứ người chăn nuôi quá keo kiệt.

Người chăn nuôi cảm thấy rất khó hiểu, sao đám cá sấu này lúc trước còn rất nghe lời, bây giờ lại như đang muốn xé xác hắn ra vậy?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1091

Chỉ có đi đâu hẳn ta cũng không quá lo lắng, cho dù cá sấu có hung dữ cỡ nào thì cũng không thể bò lên bờ được, bởi vì mặt hồ nước cách bờ rất xa.

Sau khi Bắp Chân hết hứng thú với đám cá sấu thì đi đâu nó muốn làm nhất chính là chạy ra khỏi cây cầu gỗ, đi theo các hoàng tử công chúa đến viện thái học góp vui.

Mới đầu nhất định phải có người theo dõi từng đường đi của nó, hề thấy nó xiêu xiêu vẹo vẹo chạy đi thì phải nhanh chóng kéo lại.

Tiểu Hà không đành lòng liề nói: “Công chúa, để cho tiểu công tử đi ra ngoài chơi đi, nô tỳ bảo đảm sẽ chăm sóc tiểu công tử thật tốt”.

Thẩm Nguyệt nhìn bộ dáng im lặng của Bắp Chân thì nghĩ thầm, chính nàng bị Tô Vũ mê hoặc thì cũng thôi đi, không biết Tô Vũ đã cho Bắp Chân ăn bùa mê gì mà nó lại mê hẳn đến như vậy?

Chẳng lẽ vào đêm Tô Vũ xông vào trong cung muốn mang Bắp Chân đi thì hẳn cũng đã cùng nó kết giao tình r ỡ sao?

Tô Vũ lại là một người có thể dỗ trẻ con sao?

Cuối cùng, Thẩm Nguyệt đành phải thỏa hiệp nói: “Mang nó đi đi, nhớ kỹ, đừng để tiểu công tử rời khỏi tầm mắt của ngươi”.

Tiểu Hà phấn khởi nói: “Nô tỳ đã biết!”

Khỏi phải nói, vừa ra khỏi cung Thái Hòa thì Bắp Chân đã kéo Tiểu Hà đến viện Thái Học.

Lần này Thẩm Nguyệt không ngăn cản, chỉ có Tiểu Hà mới có thể dẫn Bắp Chân qua bên đó. Bất luận là nàng, Thôi thị hay Ngọc Nghiên đều không thích hợp để đi đến đó.

Có thể tiến vào viện thái học hay không thì phải dựa vào biểu hiện của Bắp Chân.

Bắp Chân kiên trì bước đi dưới tán cây ngô đồng, tiếng đọc sách truyền đến càng lúc càng gần, viện thái học đang ở phía trước không xa.

Tiểu Hà nói với Bắp Chân: “Sau khi vào trong thì chúng ta không được ồn ào, chỉ được đứng ở bên ngoài nghe một chút thôi, không được chạy vào trong, nếu như chúng ta quấy rầy các hoàng tử công chúa học tập thì lần sau không được tới đây nữa đâu”.

Bắp Chân lặng lẽ nhấc từng bước chân nhỏ nhắn tiến về phía trước, bước vào cổng lớn viện thái học.

Cho dù nói nhiều nhưng Tiểu Hà cũng không nghĩ rằng nó nghe hiểu được bao nhiêu, thà không nói còn hơn. Nàng ta chỉ cần cố hết sức để mắt đến nó là được.

Tiền viện của viện thái học có chút trống trải.

Ở giữa viện có một cây ngô đồng lớn, cành lá vươn ra xung quanh, bình thường khi xuân hạ luân phiên thì hoa ngô đồng đua nhau khoe sắc khiến nơi đây trở thành một cảnh đẹp có một không hai, nhưng lúc này trên cành cây không có hoa lá, chỉ còn lại có tuyết.

Cánh cửa bên trong hé mở, qua đó có thể thấy vài bóng người nhỏ bé đang ngõ ã thừa thớt.

Bắp Chân quả thật không muốn bước vào trong, nó chỉ đứng cô đơn ở tiền viện nhìn vào trong, thân nó mặc áo bông nhỏ, khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn trông cứ như một con búp bê sứ.

Tiểu Hà thấy vậy thì rất thương, hơn nữa đứng lâu cũng hơi mệt, bèn lấy một nhánh cây ngô đồng lớn phủi sạch tuyết sau đó để cho Bắp Chân ngõ ã xuống.

Bắp Chân ngõ ã xuống yên vị trên mặt đất.

Nó vẫn nhìn vào trong học đường, vừa hay lại nhìn thấy vị nam tử cao gầy mặc quan bào chậm rãi đi qua, hai mắt của Bấp Chân liền dán chặt lên người hắn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1092

Tiêu Hà chỉ vào vị đại nhân đứng trong học đường, thềm nói với Bấp Chân: “Vị kia là thầy dạy học có học thức cao nhất trong viện thái học, sau này nếu như người có thể được vị ấy dạy dỗ thì có lẽ người cũng sẽ tài giỏi giống như vị ấy”.

Tô Vũ đứng bên cửa sổ, trong tay hắn đang cầm một cuốn sách, vừa nghe thấy dưới tàng cây ngô đồng có tiếng nói khẽ thì đột nhiên quay đầu lại, liền nhìn thấy Bấp Chân ngồi dưới tàng cây.

Tiêu Hà giật mình, sau đó kinh hãi, cúi đầu nói: “Ôi, chúng ta đã bị phát hiện rồi, vị ấy có đuổi chúng ta đi không?”

Tô Vũ nheo mắt lại, Bấp Chân cũng hơi nheo mắt lại. Một lớn một nhỏ, thái độ của họ giống nhau đến đáng kinh ngạc.

Sau đó Tô Vũ lại tiếp tục giảng bài như không có chuyện gì xảy ra.

Tiêu Hà nói: “Đại nhân rõ ràng đã phát hiện ra chúng ta mà lại làm như không thấy, chẳng lẽ đã cảm thấy được người có thiên tư thông tuệ cho nên không đành lòng đuổi chúng ta ra ngoài sao?”

Bấp Chân liếc mắt nhìn nàng ta như thể đang nói: sở dĩ ta bị phát hiện là do người nói nhiều quá đó!

Tiêu Hà lại ngẩn người nói: “Tiểu công tử, ánh mắt của người là đang ghét bỏ nô tỳ sao?”

Trước lạ sau quen, sau này mỗi ngày Tiêu Hà đều mang theo Bấp Chân đến viện thái học nghe giảng bài. Mấy hoàng tử công chúa trong học đường cuối cùng cũng phát hiện ra nó.

Vì đã bị phát hiện cho nên Bấp Chân cũng không tiếp tục ngồi dưới tàng cây ngô đồng nữa mà chuyển hẳn đến ngồi lặng lẽ trước cửa học đường.

Có công chúa nhỏ chỉ vào Bắp Chân, tò mò hỏi: “Đứa nhỏ này là ai vậy?”

Một hoàng tử lớn hơn cười khẩy nói: “Không phải huynh đệ tỷ muội chúng ta, ngoại trừ con trai của công chúa thì còn có thể là ai? Ta nghe mẫu phi của ta nói nó là thứ nghiệt chủng không cha, mẹ nó cũng là kẻ điên điên khùng khùng. Đã không có cha dạy dỗ còn dám chạy đến học đường nghe giảng bài, nó đúng là có bệnh, mau đá nó ra ngoài đi”.

Vừa nói xong thì đám hoàng tử công chúa đều ném sách về phía Bắp Chân. Chỉ có đi đầu Tô Vũ đã đóng cửa học đường lại cho nên sách vở đều rơi xuống đất.

Bắp Chân ngẩng đầu lên nhìn qua khe cửa thì thấy bóng dáng của Tô Vũ ở trong phòng lãnh đạm nói với nó: “Trở về đi”.

Chuyện này cuối cùng cũng đã đến tai hoàng đế.

Tất nhiên hoàng đế không hề quan tâm đến chuyện đám hoàng tử công chúa sỉ nhục và ném sách vở vào người Bắp Chân, ông ta chỉ cảm thấy kinh ngạc, sao một đứa nhóc chưa được bao nhiêu tuổi lại có thể nghe hiểu được bài giảng trong viện thái học?

Dĩ nhiên là không.

Bắp Chân là con trai của Tĩnh Nguyệt, nói không chừng chính Tĩnh Nguyệt đã âm thầm chỉ cho con của mình đến viện thái học để truy tìm tin tức gì đó cho Tô Vũ.

Vì vậy hoàng đế đã hạ lệnh không cho phép Bắp Chân bước vào viện thái học để tránh làm phiền việc học của các hoàng tử công chúa.

Bắp Chân lại quay trở về với thú vui trêu chọc cá sấu.

Lời mỉa mai của hoàng tử ngày hôm đó cũng đã tới tai Thẩm Nguyệt, Thẩm Nguyệt cũng không bực bội, chỉ thản nhiên nhướn mày nói với Tiêu

Hà đang bất bình: “Chỉ là một lời nói của trẻ con, người chấp nhận làm gì?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1093

Nếu như hoàng tử có cha dạy dỗ thì cũng sẽ không phải ngồi ở viện thái học thỉnh thầy đến dạy học.

Huống h ồi ai nói Bắp Chân nhà nàng không có cha dạy chứ? Nó chạy đến viện thái học không phải là đang chạy đi tìm cha tương lai đến dạy dỗ mình hay sao?

Tiểu Hà muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ có thể kiềm chế mà r ầu r ỉ nói: “Nô tỳ biết r ấ”.

Thẩm Nguyệt nhìn vẻ mặt của nàng ta r ấ lại nói: “Có chuyện ghen ở trong lòng cũng không thoải mái, chi bằng cứ nói ra hết đi”.

“Nô tỳ sợ nói ra thì công chúa sẽ không vui”.

“Lời sắp ra ngoài miệng mà người còn nuốt xuống, không sợ ta lại càng không vui hay sao?”

Tiểu Hà li ền nói: “Khi tiểu công tử vào cung đầu do nô tỳ h ầu hạ, thời gian nô tỳ chăm sóc tiểu công tử là dài nhất. Khi mới vào cung thì tiểu công tử có thời gian ở tạm trong cung của ngũ hoàng tử, so ra những lời mà ngày hôm nay ngũ hoàng tử nói ra đã là rất nhẹ nhàng r ấ”.

Th ần sắc Thẩm Nguyệt li ền trở nên lạnh lùng, nàng nói: “Nói tiếp đi”. Nàng đương nhiên nhớ rõ ban đầu khi Bắp Chân tiến cung đã ở tạm trong cung của một hoàng tử.

Tiểu Hà nói: “Trước đây công chúa không ở trong cung cho nên không nhìn thấy, mấy chủ tử trong cung này đầu lấy tiểu công tử làm trò tiêu khiển, tiểu công tử tính tình trầm mặc, lại không hé răng, không khóc nháo, cho nên đã bị ức hiếp rất nhiều. Mỗi lần ngũ hoàng tử gặp tiểu công tử thì đầu đánh đập và chế nhạo, có đôi khi dấu tay in trên mặt tiểu công tử qua một hai ngày cũng không tan đi được”.

Thẩm Nguyệt nhìn chăm chăm nàng ta rồi nói: “Sao trước đây người không nói đến chuyện này?”

Tiểu Hà nói với đôi mắt đỏ hoe: “Sau đó tiểu công tử ngã bệnh một trận, ngũ hoàng tử và mẫu thân của ngài ấy là Tề phi ghét bỏ tiểu công tử lây bệnh nên mới kêu tiểu công tử chuyển ra ngoài, sau này cơ hội chạm mặt ít đi, tình hình cũng tốt hơn một chút. Nô tì thề nghĩ, nô tì không đắc tội nổi với những chủ tử kia thì cũng coi như xong, chỉ là bây giờ ngũ hoàng tử lại ức hiếp tiểu công tử như vậy mới khiến nô tì lại nhớ tới những chuyện kia”.

Ngọc Nghiên nghe đến cằn cào ruột gan: “Thực đúng là quá đáng giận! Tiểu Hà người cũng thật là, sao đến hôm nay mới nói!”

Bọn họ đều coi Bắp Chân như bảo bối, sao có thể dễ dàng nhẫn nhịn nhìn kẻ khác bắt nạt bé.

Thôi thị khuyên nhủ: “Ngọc Nghiên à người đừng nóng vội, Tiểu Hà nói đúng, lúc công chúa không ở trong cung, chỉ có thể nuốt giận nhân nhượng vì không có ai phân xử cho Bắp Chân, Tiểu Hà càng bảo vệ bé, thì chỉ khiến những người đó càng trở nên cay nghiệt hơn”.

Thẩm Nguyệt ôm Bắp Chân vào lòng, ngón tay nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé lên, đầu ngón tay dịu dàng vuốt ve: “Ngũ hoàng tử đó võ đầu véo mặt con à? Hấn ức hiếp rất hung ác có phải không?”

Bắp Chân kêu to: “Nương”.

Thẩm Nguyệt nở nụ cười thù mị: “Bây giờ có nương ở đây, mấy tên nhãi đó còn muốn giẫm lên đầu con chính là chán sống”.

Tiểu Hà nghe được lời này không giải thích được mà rùng mình: “Công chúa, ngũ hoàng tử và Tề phi rất được thái hậu cưng chiều, công chúa xin người đừng đi tìm bọn họ mà”, sở dĩ nàng ta vẫn luôn giấu giếm cũng là vì lo sợ Thẩm Nguyệt sẽ vì trút giận cho Bắp Chân mà chịu thiệt thòi.

Tình cảnh hiện tại của hai mẹ con họ nào có thể so sánh được với Tề phi và ngũ hoàng tử đang như mặt trời ban trưa kia.

Thẩm Nguyệt nói xa xăm: “Sao ta phải tới tìm bọn họ, thứ đó không phải là mỗi ngày đều đi qua cung Thái Hòa sao”.

Dù sao thì cả ngày ở trong cung Thái Hòa cũng không có chuyện gì làm, lúc Bấp Chân đang trêu đùa cá sấu ở bên hồ, Thẩm Nguyệt liền bê sách ra bên ngoài, vừa trông nom bé vừa đọc sách.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1094

Nhìn dáng vẻ không quá hào hứng này của Bắp Chân, nàng liền quay đầu căn dặn Thôi thị: “Nhị nương, bà tới phòng bếp lấy thịt tới đây”.

Cung Thái Hòa này cách tổng thiện phòng quá xa, do đó trong cung tự mở luôn một nhà bếp nhỏ, đồ ăn hàng ngày đều do nhà bếp nhỏ này chuẩn bị nên cũng không cần thiện phòng bên kia gửi tới nữa. Vì vậy cung nhân trong phòng bếp nhỏ mỗi ngày đều phải đến tổng thiện phòng mang thịt tươi và rau củ về.

Thôi thị nghe vậy liền hỏi: “Công chúa đói rồi sao?”

Thẩm Nguyệt điềm nhiên như không đáp: “Ta muốn thịt sống”.

Thôi thị lập tức hiểu được nàng muốn làm gì, nói: “Công chúa à, cá sấu ở dưới nước này đã cực kỳ hung tàn, nếu lại ném thịt sống cho chúng ăn, sợ rằng sẽ càng khơi dậy sự hoang dã trong chúng”.

“Chúng ta không cho, người cho ăn cũng sẽ cho chúng ăn, khác gì nhau đâu? Bà lấy về đây để Bắp Chân cho chúng ăn”.

Ngọc Nghiên và Tiểu Hà đều cực lực phản đối việc Bắp Chân tiếp xúc với thứ nguy hiểm như vậy, Thẩm Nguyệt chỉ ngả lưng vào ghế, ngón tay chốc chốc lại gõ lên tay cầm, nhàn nhạt nói: “Không thể tới học đường, trong cung Thái Hòa lại nhàm chán, ngoại trừ bày cá sấu này, còn có thứ gì có thể giúp thằng bé giải khuây đây”.

Thôi thị nghe ra được trong lời nói của Thẩm Nguyệt còn có ý tứ khác: “Nơi này quả thực không có gì để chơi, nô tì sẽ đi lấy thịt sống về ngay, chỉ cần không để cá sấu bò lên bờ hẳn là không có chuyện gì”.

Ngọc Nghiên nóng ruột dậm chân nói: “Nhị nương, sao bà cũng dung túng công chúa làm một chuyện nguy hiểm như vậy!”

Thôi thị là người khá tinh tế, thịt và xương mang về đầu đã được chặt thành khúc, tránh việc Bắp Chân bê không nổi.

Bắp Chân vẫn một lòng mong chờ, vừa thấy Thôi thị trở lại, ánh mắt cậu bé liền ghim chặt lên miếng thịt đỏ trắng trong tay bà ta, Thôi thị để miếng thịt sang bên cạnh, Bắp Chân không đợi được mà duỗi móng vuốt mềm nhũn của mình túm lấy vài miếng.

Những con cá sấu dưới nước đã thềm đến nhỏ dãi, toàn bộ đầu tập trung thành bên dưới Bắp Chân.

Khi thịt sống được rắc xuống, đàn cá sấu liền kéo trên xô dưới bắt đầu giành giật.

Đàn cá sấu chẳng uổng công ngày ngày đầu bị thằng quỷ nhỏ này trêu đùa, hiện tại cuối cùng cũng ném được mùi thịt.

Trước lạ sau quen, Bắp Chân mỗi ngày đầu cho cá sấu ăn, tuy rằng không thể dứt chúng no căng bụng, nhưng cũng không còn đói lả như trước nữa.

Vả lại cá sấu này có khả năng chịu đói rất tốt, trước kia có tướng ăn dư tợn như vậy cũng đầu bắt ngu ồn từ việc thềm ăn.

Sau khi cơn háu ăn được hóa giải, tính khí cáu kỉnh của chúng cũng được cải thiện ở mức độ nhất định, mỗi khi Bắp Chân ng ỡ xuống bên hồ, một đàn cá sấu liền trôi nổi trong nước, chúng dụ ngoạn bơi qua lội lại một cách lạng lã, chờ đợi được thưởng thức bữa ăn.

Ngọc Nghiên và mấy người Tiểu Hà thấy dường như không có chuyện nguy hiểm như trong dự liệu xảy ra, thay vào đó còn khiến hồ này thanh bình hơn trước cũng gia nhập hỗ trợ Bắp Chân chặt xương chuẩn bị thịt.

Các cung nhân khác trong cung Thái Hòa đầu sợ hãi cá sấu trong hồ, hiện tại thấy cá sấu đã an phận bèn cố hết sức phớt lờ việc Bắp Chân cho chúng ăn, mỗi ngày khi đến tổng thiện phòng lấy thịt, cung nhân đầu cố gắng lấy thềm một chút trong phạm vi năng lực của mình.

Tổng quản của tổng thiện phòng thấy vậy không kìm được hỏi: “Chủ tử trong cung Thái Hòa mỗi bữa đều chỉ ăn thịt thối à, sao mấy ngày nay đều lấy nhiều như vậy?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1095

Cung nhân lúng túng giải thích: “Công chúa Tĩnh Nguyệt một bữa có thể ăn hết một con gà, tiểu công tử kia lại đang tuổi ăn tuổi lớn, nô tài chỉ đành chuẩn bị nhiều nhất có thể”.

Vị tổng quản này của tổng thiện phòng là một người thân thiện mập mạp, nghĩ trong cung cũng không thiếu một miếng ăn này liền để mặc cung nhân lấy thêm, dù sao những thứ còn lại cũng chỉ là đồ ăn thừa đã được lựa chọn qua.

Thịt Bắp Chân cho ăn lần nào cũng tương đối tươi mới, nhưng thịt mà người cho ăn mỗi lần chuẩn bị đều là thịt hỏng mà tổng thiện phòng bên kia vứt đi.

Người cho ăn thì thoảng mới tới cho ăn một lần, vì những con cá sấu này cho dù không có thức ăn trong một khoảng thời gian cũng không chết đói được, do đó chút thịt hỏng kia đều đã được tích tụ nhiều ngày nên bốc lên mùi hôi thối, mỗi lần hắt ta cho ăn ở bờ đối diện thì thị vệ canh gác ở đó đều sẽ đứng cách xa một đoạn để tránh mùi.

Dần dần những con cá sấu đó càng yêu thích thịt của Bắp Chân hơn, cũng sinh ra ghét bỏ đối với đồng thịt thối rữa mà người cho ăn mang tới.

Một khi đàn cá sấu đã yên phận thuận theo ở đầu cung Thái Hòa bên này thì bọn chúng liền lộ ra sự căm hận hung tợn với bờ đối diện.

Người cho ăn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, rõ ràng trước đây cá sấu rất nghe theo mệnh lệnh của hắn, mỗi lần khi hắn vừa tới những con cá sấu này đều sẽ nổi tiếp tụ tập lại.

Thế nhưng bây giờ hắn càng lúc càng khó tập hợp chúng, chúng căn bản không nghe theo tín hiệu mà hắn phát ra nữa.

Chẳng dễ dàng gì mới dụ được chúng bơi tới nhưng lại chỉ nhận được bộ mặt hung ác, dường như chúng chỉ hận không thể xé nát rồi nuốt chửng

hắn xuống bụng vậy, dáng vẻ này khiến người ta phải kinh hoàng khiếp sợ.

Người cho ăn cũng khá có kinh nghiệm, tin rằng sự việc xảy ra ắt có nguyên nhân của nó. Hắn liền dò hỏi thị vệ canh chừng ở bờ đối diện, lúc này mới biết được dường như đứa bé trong cung Thái Hòa kia mỗi ngày đều cho cá sấu của hắn ăn.

Những con cá sấu này thế nhưng do hắn vất vả huấn luyện ra, làm sao có thể để cho một đứa nhỏ dụ dỗ sang bờ đối diện được đây?

Cho nên hôm nay người cho ăn lại xách theo giỏ thịt tới bên bờ đối diện chuẩn bị đút cá sấu ăn.

Vừa hay Bắp Chân ở trong cung Thái Hòa cũng đang cho ăn, xuyên qua rặng lau sậy thưa thớt có thể thấy một bóng dáng nhỏ bé đang ng ẩ ở rìa cung điện, phía trước có lan can chắn ngang cơ thể bé, chỉ còn lại hai cái chân ngắn ngùn thò ra bên ngoài, đ ề phòng bé rơi xuống hồ.

Bên cạnh là Thẩm Nguyệt vừa lật sách vừa đ ể mắt tới bé.

Trên mặt nước phía dưới chân của Bắp Chân nổi l ềnh b ềnh từng con cá sấu, vậy mà ngay gần có trật tự chẳng hề tranh giành.

Người cho ăn vừa nhìn liền có chút lo lắng, hắn ta đã liên tiếp phát ra vài l ềnh hiệu lệnh nhưng đều thấy cá sấu không phản ứng lại, người cho ăn liền xô dịch tới gần bờ hồ, cố gắng tìm đủ mọi cách dẫn dụ cá sấu tới nhưng lại không chú ý đến dưới chân.

Tuyệt tỵ lại khiến nền đất ẩm ướt trơn trượt, kết quả tên cho ăn đó không cẩn thận liền trượt chân, ‘tôm’ một tiếng rơi thẳng xuống nước.

Bắp Chân nghe được tiếng động thì ngược đ ầu, đột nhiên tròn vành rõ chữ nói với Thẩm Nguyệt một câu: “Nương, hắn rơi xuống nước rồi”.

Gần đây Bắp Chân học nói rất nhanh, mỗi ngày đều nghe được tiếng Thẩm Nguyệt trò chuyện với cậu bé, cậu bé phải phản ứng lại, có lúc không

nói được nàng sẽ dạy bé nói, đến hiện tại diễn đạt ý đơn giản không phải là vấn đề quá lớn.

Thâm Nguyệt thân nhiên lật một trang sách, nàng nheo mắt nhìn về phía bờ đối diện, thấy kẻ kia đang vùng vẫy trong nước, nhàn nhã đáp: “À, nương thấy rồi, hình như là tên chăn nuôi đó, có vay ắt có trả”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1096

Nếu như lần trước không phải là kẻ cho ăn này phát tín hiệu cho đám cá sấu thì phỏng chừng Bấp Chân đã được Tô Vũ thuận lợi đưa ra khỏi cung, hẳn cũng sẽ không bị thương nặng như vậy.

Tên chăn nuôi này đáng đời.

Là hẳn huấn luyện ra đám này, cũng không biết chúng có mang ơn hẳn hay không.

Cá sấu rất miễn cảm với việc có người rơi xuống nước, huống hồ thịt trong tay Bấp Chân đã rải xong, những con cá sấu này lại bắt đầu trở nên nóng nảy xao động.

Thẩm Nguyệt gấp lại sách, dường như không có việc gì mà dắt Bấp Chân đứng dậy đi vào trong phòng: “Nhìn tay con xem đầu dính đầy dầu rồi, nương dẫn con về phòng rửa tay thôi”.

Bấp Chân vừa đi, cá sấu dưới chân lập tức vẫy mình bơi về phía bờ đối diện.

Tên cho ăn ngã xuống nước còn đang giãy giụa, mặt nước cách bờ cao như vậy, vách tường lại trơn trượt, đừng nói tới việc cá sấu bò lên trên, một mình hẳn cũng trèo lên không nổi.

“Cứu mạng! Cứu mạng! Mau tới cứu ta!”

Thị vệ- những người vốn đang né sang một bên để tránh ngửi mùi thịt thối nghe được tiếng kêu cứu liền vội vã chạy lại xem xét.

Kết quả là thấy tên cho ăn đó đã dính sát lên mép, xung quanh hẳn nổi đầy những con cá sấu nhìn thấy mà phát hoảng đang rình rập chờ cơ hội.

Thị vệ thấy cảnh tượng này cũng lạnh cả sống lưng.

Tên cho ăn cưỡng ép bản thân phải bình tĩnh lại, hấn lạng lẽ vươn tay để thị vệ tóm lấy tay mình nhưng khoảng cách quá cao, thị vệ đành phải rút ra bao kiếm để hấn tóm lấy.

Hấn không dám manh động, cũng không biết tại sao trước đó những con cá sấu chết tiệt này kêu gọi thế nào cũng không chịu bơi tới, hiện tại lại tập hợp toàn bộ đến, trong mắt chúng hấn không phải là chủ nhân, mà là một miếng thịt sống, chỉ cần hấn động đây, chúng sẽ tức khắc điên cuồng bỏ nhà tới.

Bàn tay ướt đẫm của tên cho ăn nắm chặt lấy bao kiếm, thân thể hấn không khỏi run rẩy, sau đó gào lên với thị vệ: “Mau! Kéo ta lên ngay!”

Thị vệ ngay lập tức dồn lực kéo hấn, mà đàn cá sấu kia gần như cùng lúc toàn bộ chen chúc lao tới.

Có con cá sấu đập lên thân thể của đồng loại ở bên dưới, tại khoảnh khắc tên cho ăn được kéo cao lên, nó bất ngờ căng sức lao tới đồng thời dùng chiếc mõm dài với những chiếc răng sắc nhọn ngoạm xuống.

Mặt hồ lập tức bắn tung tóe bọt sóng trắng pha lẫn sắc đỏ của máu tươi, nổi tiếp là từng tràng tiếng hét thảm thương đau xé ruột gan của tên cho ăn.

Hấn được hai thị vệ kéo lên, tuy nhiên đã tê liệt gục xuống đất, đảo mắt nhìn tới thì một chân của hấn đã bị cá sấu cắn đứt.

Cá sấu dưới nước lúc này đang điên loạn phân chia chiếc chân đó của hấn.

Thị vệ không dám chậm trễ, vội vã chạy đi gọi thái y, đồng thời khẩn cấp bẩm báo chuyện này lên cho hoàng đế.

Kể từ khi cung Thái Hòa nuôi dưỡng đàn cá sấu này vẫn chưa xảy ra loại chuyện này, hoàng đế cũng là lần đầu tiên nghe nói cá sấu xém chút ăn thịt người cho ăn nên cũng khá ngạc nhiên.

Sau khi hỏi han kỹ lưỡng mới biết thì ra là Bắp Chân hàng ngày trong cung Thái Hòa vẫn cho cá sấu ăn mới dẫn tới việc chúng không vâng lời gây ra sự cố này.

Hoàng đế lập tức cho gọi nữ đầy tớ bên cạnh Bắp Chân tới, tức giận hỏi: “Là ai đã dạy cho một đứa nhỏ mới hơn một tuổi như thằng bé cho cá sấu ăn?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1097

Tiểu Hà bị dọa tới run c ãn cập, đôi mắt đong đ ãy lệ trả lời: “Bãm hoàng thượng là do trong cung Thái Hòa không có chỗ cho tiểu công tử chơi đùa tiêu khiển, tiểu công tử liền chỉ ng ỡ đó cả ngày nhìn chăm chăm cá sấu, công chúa thấy ngài ấy buồn chán nên mới đem thịt tới...”

“Khốn kiếp! Truy ẽn lệnh của trãm, sau này không ai đợc phép đưã thịt cho thằng bé đút cá sấu ăn nữa!”

Từ đó trong cung cũng lan truy ẽn tin tức công chúa Tĩnh Nguyệt có thể nói là vô cùng yêu chi ẽu con trai của mình, sau khi dung tủng cho con trai lấy thịt nuôi cá sấu và bị hoàng đế ra lệnh cấm đoán, nàng lại dung tủng đưã bé dùng que tre khuấy động nước bên hồ, khiến hồ nước một dạo não nhiệt không thôi.

Khi những con cá sấu đó không có gì để ăn, chúng thích tìm một góc yên tĩnh để ngủ nghỉ, kết quả Bãp Chân lại nghịch ngợm động nước khiến chúng đành phải nhao nhao chạy sang bờ đõi diện, lặng lặ nằm lặ l ờ nằm đó.

Mỗi ngày khi Viện Thái Học mở lớp, các công chúa hoàng tử đ ầu phải đi ngang qua bờ bên kia.

Kết quả là vừa đi ngang qua đ ầu thấy một đàn cá sấu nằm dài bên hồ đang đõi ùng ục trợn trừng đôi mắt, dường như đang chờ cơ hội để tóm lấy con m ẫ với vẻ mặt hung dữ khủng bố.

Các tiểu hoàng tử tiểu công chúa bị dọa sợ tới khóc oa oa tại chỗ, cung nữ thái giám phụ trách đưã đón họ tới Viện Thái Học cũng bị dọa cho không nhẹ, đến đi đường cũng không vững mà m ẽm nhũn hai chân.

Trong mấy ngày các hoàng tử công chúa đ ầu không dám băng qua đ ầy mà phải lượn một vòng lớn qua một con đường khác.

Viện Thái Học vài ngày đó đều lộ ra vắng vẻ, Tô Vũ cũng đặc biệt thanh nhàn.

Ngay sau khi đến Viện Thái Học không lâu vào buổi sáng liền lần lượt có cung nhân tới báo cho Tô Vũ vị hoàng tử này, vị công chúa nọ lại không tới nữa rồi.

Tô Vũ tùy tiện hỏi qua một câu, cung nhân liền thỏ thẻ: “Đại nhân có đi đâu không biết, đường của cung Thái Hòa nay đã bị chặn, tất cả cá sấu đều nổi lên mặt nước bên bờ, không ai dám đi ngang qua đó nữa, nghe nói vài ngày trước cá sấu còn cắn đứt một chân của một người từng chăn nuôi chúng đó ạ”.

Tô Vũ nhẹ giọng đáp: “Cá sấu của cung Thái Hòa cũng không phải chỉ mới có ngày một ngày hai, nhưng vẫn luôn chung sống hòa thuận mà”.

“Nhưng gần đây công chúa Tĩnh Nguyệt và con trai của ngài ấy sống ở cung Thái Hòa, trước đó thì lấy thịt tự ý ném cho cá sấu ăn, sau đó lại dùng sào đâm chọc xuống nước, khuấy đảo đến mức cá sấu không thể yên ổn sinh sống mà phải bơi tới bên hồ đối diện”.

Lông mày Tô Vũ thoáng động, vẫn thong dong nói: “Thì ra là vậy, nhưng cứ tiếp diễn như vậy cũng không được, bài tập của các hoàng tử công chúa đều bị lỡ dở rồi”.

Sau khi hoàng đế biết được chuyện này mới ý thức được rằng đứa nhỏ kia là quá nhàn rồi, việc phiền não trong triều còn chông chát một đống lớn, hẳn nào còn lòng dạ thành thời quán lý bé, hơn nữa sứ thần Bắc Hạ đang trên đường đến nên hẳn tạm thời còn chưa thể xử lý hai mẹ con Tĩnh Nguyệt.

Thế nên chỉ truyền lệnh tịch thu tất cả các cọc tre trong cung Thái Hòa, đồng thời ra lệnh cưỡng chế Bấp Chân không được đến gần hồ quấy nhiễu cá sấu trong hồ nữa.

Cá sấu dù rằng đáng sợ nhưng cũng chỉ nằm trên mép nước, không có xu hướng tấn công con người, hơn nữa bọn chúng căn bản không leo lên

nổi bờ.

Lá gan của đám hoàng tử công chúa của hoàng đế cũng chỉ bé như vậy, còn không can đảm bằng một đứa bé một hai tuổi, trườn ra ngoài khiến người khác được một trận cười vang.

Bởi vậy hoàng đế còn ra lệnh, ngày mai tất cả hoàng tử và công chúa đều phải đi qua con đường này để đến Viện Thái Học, ai cũng không được phép vắng mặt.

Trời đã về đêm, trong cung Thái Hòa cũng yên tĩnh lại, dù sao cũng có thị vệ canh gác cả đêm ở bờ đối diện, đêm đông dài đằng đẵng, cung nhân hầu hạ đã lui xuống ngủ nghỉ, không cần gác đêm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1098

Dưới mái hiên chỉ lưu lại vài ngọn đèn lồng cung đình với ánh lửa mịt mờ.

Thẩm Nguyệt không hề buồn ngủ, tinh thần của Bắp Chân cũng còn khá hăng hái.

Mặc dù trong cung Thái Hòa không có sào trúc đủ dài nhưng ở phòng bếp vẫn có những thanh nhóm lửa chắc chắn.

Thẩm Nguyệt kêu Thôi thị mang que củi vào phòng, lại tìm tới một bó dây gai dàu, dàu tiên nàng khoét một rãnh nhỏ trên thân que, rồi luồn dây gai qua khe đó, để dây gai không dễ dàng bị cởi lỏng.

Bắp Chân ngồi trên thảm chăm chú quan sát nàng làm đồ thủ công.

Thẩm Nguyệt khéo léo thắt nút một đầu còn lại của sợi dây đồng thời làm mẫu cho Bắp Chân xem, nàng dùng lực kéo mạnh sợi dây, nút thắt sẽ ngay lập tức giữ chặt lại.

Đôi mắt to tròn như hai hòn bi ve của Bắp Chân hiện lên sự thích thú mà hơi nheo nheo lại.

Không biết vì sao biểu cảm này của bé khiến Thẩm Nguyệt không giải thích được nhớ tới Tô Vũ.

Khi Tô Vũ lộ ra dáng vẻ lười biếng cũng khẽ rử bờ mi, hơn nữa, đôi đồng tử sâu thẳm như mực đó vĩnh viễn không để người khác đoán được hắn đang suy tính đi đâu gì.

Đôi mắt của Bắp Chân cũng đen láy với sự sáng trong đặc trưng của trẻ thơ, chỉ là trước đây nàng không chú ý tới biểu cảm nhỏ xíu này của cậu bé.

Bắp Chân kéo ống tay áo của Thâm Nguyệt mới khiến nàng hoàn hồn lại, tạm gác lại những suy nghĩ kia, chậm rãi mở ra nút thắt rườm rà vừa buộc lại từ đầu vừa nói: “Hoàng đế không cho con chơi với cá sấu, cũng không cho con nghịch nước, ngày mai những hoàng tử và công chúa kia lại phải đi ngang chỗ chúng ta để đi tới Viện Thái Học rườm rà”.

Bắp Chân nheo mắt lắng nghe, khẽ ‘ừm’ một tiếng.

Giao tiếp giữa hai mẹ con ngày sau so với ngày trước càng thêm dễ dàng.

Thâm Nguyệt liếc bé một cái, lại dẫn dắt từng bước: “Hoàng tử công chúa e sợ cá sấu dưới hồ, nhưng lại không thể không băng qua con đường này tới Viện Thái Học, nhất định phải có người dẫn đường đúng không? Lúc này ai đi phía trước thì kẻ đó liền là người dũng cảm đáng khen ngợi, như vậy mới có thể được hoàng đế yêu thích và tán thưởng”.

Thâm Nguyệt nhàn nhã hỏi: “Con đoán xem, ngày mai ai sẽ đi dẫn đầu đây?”

Bắp Chân nghiêng đầu như đang suy xét.

Thâm Nguyệt bỗng nhiên nở nụ cười nhạt: “Nghe Tiểu Hà nói, trong toàn bộ hoàng cung ngoài đại hoàng tử mười tuổi, hoàng đế rất thích ngũ hoàng tử của Tề phi bên kia.

Tề phi biết dỗ dành, dỗ dành thái hậu tới vui vẻ hân hoan do đó cũng khiến bà ta vô cùng hài lòng với ngũ hoàng tử. Nàng ta còn biết dạy bảo, cũng dốc lòng dạy cho ngũ hoàng tử một vài mảnh lời nịnh hót, nên trước mặt hoàng đế, ngũ hoàng tử cũng biểu hiện rất tốt”.

Thâm Nguyệt như đang nói chuyện phiếm: “Ngày mai chính là thời cơ thích hợp để thể hiện, đại hoàng tử còn đang sinh bệnh, do đó ngày mai rất có thể ngũ hoàng tử sẽ là người đầu tiên đi qua từ bờ đối diện”.

Bắp Chân hô: “Ngũ hoàng tử”.

“Chính là vị ngũ hoàng tử không có cha dạy, ngày thường vẫn ức hiếp con, hôm đó trong Viện Thái Học còn nói nương con là kẻ điên”, Thẩm Nguyệt nhếch môi: “Chỉ với lời nói này của hắn, nương sẽ khiến hắn có một trải nghiệm thật sâu sắc, con nhìn xem, chúng ta không cần tới tìm hắn, hắn cũng phải ngoan ngoãn dâng tới tận cửa, chỉ cần chuẩn bị thỏa đáng thì sẽ có cơ hội thôi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1099

Thẩm Nguyệt một tay nắm lấy cây gậy nhóm lửa và dây thừng, tay còn lại thì dắt Bấp Chân đứng dậy: “Đám hoàng tử công chúa đó bắt nạt người khác đều đã thành thói, vừa đụng phải thứ súc vật thì lá gan còn nhỏ hơn cả Bấp Chân nhà chúng ta. Đây chính là lấy thịt đè người, ỷ mạnh hiếp yếu”.

Bấp Chân cũng học theo: “Ỗ mạnh hiếp yếu”.

“Nhớ lấy, cách đơn giản nhất để đối phó với loại người này chính là phải khiến chúng cảm thấy sợ hãi. Lần sau chúng sẽ không dám tùy tiện vồ vào đâu hay véo mặt con nữa”.

Bấp Chân có vẻ đã hiểu.

Thẩm Nguyệt dắt bé ra cửa, nhân lúc cung nhân đang say ngủ mà đi thẳng đến bên hồ.

Thôi thị đem tới một khúc xương giấu được từ ban ngày, nàng nhận lấy rồi nhanh nhẹn buộc chặt khúc xương thịt vào đầu kia của sợi dây.

Bấp Chân nhìn nàng thả dây xuống nước thì hỏi: “Nương, làm gì vậy?”

Thẩm Nguyệt điềm nhiên đáp: “Nương đang dạy con câu cá”.

“Câu cá”, Bấp Chân lặp lại một lần.

“Chỉ là thứ chúng ta câu không phải là cá bình thường mà là cá sấu”.

Bên hồ có hình bóng cá sấu đang nghỉ đậu, miếng thịt của Thẩm Nguyệt vừa chạm mặt nước chúng liền bị đánh thức.

Một con cá sấu yên lặng bơi lội trong nước, khi sợi dây của Thẩm Nguyệt vẫn còn cách mặt nước một khoảng nó đã nhắm chuẩn vị trí của miếng thịt, sau đó quẫy đuôi chồm mình khỏi mặt nước, đồng thời chiếc mõm dài sắc nhọn cũng ngậm lấy miếng thịt.

Tại khoảnh khắc cá sấu dùng sức nhấn xuống dưới, nút thắt trên sợi dây ngay lập tức mắc vào những chiếc răng nanh sắc nhọn của nó.

Thẩm Nguyệt thấy vậy lập tức kéo dây.

Con cá sấu bị mắc kẹt này không lớn lắm, nàng và Thôi thị hiệp lực kéo lên cũng không tốn quá nhiều công sức.

Nàng vừa thu sợi dây vừa nói: “Loài động vật ăn thịt như cá sấu này một khi đã cắn trúng con mồi thì rất khó buông tay”.

Chẳng bao lâu một con cá sấu đã được kéo vào bờ, nếu những cung nhân khác nhìn thấy hành vi nguy hiểm như vậy thì e rằng sẽ gào khóc tới kêu cha gọi mẹ mất.

Miệng con cá sấu bị khóa chặt không mở ra được chỉ bất lực nằm ướt sũng dưới đất. Bắp Chân đã cho chúng ăn trong khoảng thời gian dài nên cũng không sợ sệt, thậm chí còn đưa tay lên sờ lớp da sần sùi thô ráp kia.

Cũng chính vì con cá sấu này không cảnh giác hai mẹ con họ nên mới giúp Thẩm Nguyệt thành công trong một lần quăng dây.

Thẩm Nguyệt nói: “Trước tiên cứ trói nó lại, ngày mai dùng xong lại thả nó về”.

Sau đó nàng kéo con cá sấu trở lại phòng và nhốt nó bằng một cái thùng tắm.

Trong thùng tắm được đổ một ít nước nóng để nó không đến mức bị đông cứng.

Bắp Chân không dễ dàng gì mới được tiếp xúc với nó trong khoảng cách gần như vậy, nào còn bằng lòng đi ngủ nên cứ vùi lên thành thùng kiếng chân nhìn ngắm nó mãi.

Chỉ là con cá sấu vẫn cứ chĩa đuôi về phía cậu bé, dường như đang tức giận vậy.

Sáng sớm trong cung Tề phi cung nhân đã hầu hạ ngũ hoàng tử thay quần áo đánh răng rửa mặt, chỉnh trang gọn gàng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1100

Lúc dùng bữa sáng, Tề phi nói với ngũ hoàng tử: “Hôm nay phụ hoàng con yêu cầu mỗi người các con đều phải tới Viện Thái Học, những kẻ khác nhất gan nhưng con thì không thể, nhất định phải đi ở phía trước, có biết không?”

Ngũ hoàng tử thường ngày vẫn là một người hiếu chiến hiếu thắng, nhưng gặp phải loại chuyện như này cũng không còn sót lại chút gan dạ nào: “Nhưng dưới nước có cá sấu...”

“Đám cá sấu đó bị nhốt lại rồi, cũng đâu thể bò lên bờ, lúc con đi ngang qua đừng tới gần xem là được. Con trai ngoan, hiện tại đại hoàng tử sinh bệnh, đây chính là lúc con phải biểu hiện thật tốt, tuyệt đối đừng khiến cho phụ hoàng con thất vọng! Nếu không phụ hoàng sẽ không thích con nữa đâu”.

Ngũ hoàng tử đương nhiên hy vọng có thể giành được sự sủng ái từ hoàng đế nên liền gật đầu.

Hắn nghĩ, chỉ cần lúc băng qua cung Thái Hòa, nhắm mắt cẩn thận chạy qua là không sao nữa rồi. Hắn nhất định phải là người dũng cảm nhất trong số các hoàng tử và công chúa.

Trời sáng tinh mơ, khi các hoàng tử công chúa khác đều sợ hãi không dám tiến lên thì ngũ hoàng tử quả thật dẫn đầu phía trước. Tải ápp hola để đọc full và miễn phí nhé.

Khi đi qua đoạn đường đối diện cung Thái Hòa, hắn run sợ không dám nhìn về phía mép nước nên dứt khoát ngoảnh đầu sang một bên mà đi thẳng.

Hắn không dám nhìn chính diện, nhưng đột nhiên một tiếng hô kinh hoàng của cung nhân vọng tới từ phía sau: “Ngũ hoàng tử cẩn thận! Có cá sấu!”

Sau lưng hỗn loạn không thôi xen lẫn tiếng gào thét: “Cá sấu chạy ra ngoài r ồi! Cá sấu chạy ra ngoài r ồi!”

Khi ngũ hoàng tử có phản ứng, dừng bước chân nhìn lại thì thấy một con cá sấu đang bò l ồm c ồm qua cây c ầu gỗ nhỏ đến bờ đối diện, cùng hấn mặt đối mặt.

Sắc mặt ngũ hoàng tử chớp mắt tái mét trong khi cá sấu vẫn lững thững bò về phía trước, chúng thị vệ thấy cảnh này cũng giật mình kinh hãi, liên tục rút dao chém vào cá sấu.

Nhưng lưng cá sấu quá cứng chắc nên nhất thời căn bản không làm gì được nó.

Ngũ hoàng tử sợ tới mức đứng không vững, hai chân loạng choạng li ền ngã ng ồi xuống đất.

Hấn rớt cuộc không chống đỡ nổi nữa mà giống như một đứa trẻ hai ba tuổi, quá kinh sợ mà dùng hết sức bình sinh gào m ồm khóc lớn, đũng quần cũng ướt đẫm một mảng từ lúc nào.

Sau đó Bắp Chân từ trên c ầu gỗ chậm chạp đi tới, dưới sự bất lực của đao kiếm của thị vệ cùng những ánh mắt nhốn nháo khiếp sợ xung quanh, bé ng ồi xồm xuống một phát tóm chặt lấy đuôi con cá sấu, tiếp đó ngoảnh đầu li ền kéo con cá sấu trở về.

Trên thực tế, khi cá sấu leo đến được bờ đối diện, trong môi trường ẩm ướt và lạnh lẽo sức công kích của nó đã sụt giảm đáng kể, động tác cũng trở nên r ề r ề, nó không thể ở trong tuyết bên bờ đối diện trong một thời gian dài.

Bắp Chân gắng sức kéo lê một cách khó nhọc, dáng người nhỏ bé bước đi trên cây c ầu gỗ khiến người ta không nói nên lời.

Ngũ hoàng tử đã bị dọa đến tê liệt, việc hấn mất tự chủ mà đại tiểu tiện rất nhanh đã lan truyền khắp cung. Trong phút chốc từ một đứa trẻ thông minh quả cảm nhất biến thành kẻ hèn nhất nhất.

Bấp Chân tay không kéo cá sấu lại càng không biết trời cao đất dày, cũng là một tin tức nghe rợn cả người. Phải táo bạo nhường nào mới có thể làm ra loại hành động này đây?

Sắc mặt hoàng đế tái xanh, công công bên cạnh vội đỡ lời: “Có lẽ đứa nhỏ kia được thừa hưởng sự dũng mạnh gan dạ của tì ền đại tướng quân nên mới có thể coi trời bằng vung như vậy. Nó hiện tại vẫn nhỏ hãn là vẫn quản thúc được”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1101

Thái phó trước kia của Viện Thái Học liền thượng tấu, xin hoàng đế ném Bắp Chân vào Viện Thái Học mãi giữa tính cách, có lẽ sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa.

Hoàng đế ban đầu cân nhắc tới việc Bắp Chân là con trai của Thâm Nguyệt, mà Tô Vũ lại dạy học trong Viện Thái Học, lo sợ bọn họ sẽ được dịp mà cấu kết, do đó có nói thế nào cũng không đặng ý.

Nhưng hiện tại Bắp Chân không chỉ làm khuấy đảo sự an bình của cung Thái Hòa mà còn gây rối khiến các hoàng tử công chúa không thể yên ổn.

Hoàng đế chưa từng thấy đứa trẻ hai tuổi nào mà quậy phá đến mức này. Cung Thái Hòa đáng sợ chẳng khác nào cơn ác mộng đối với những đứa trẻ khác, thế nhưng Bắp Chân vẫn có thể chơi đùa ở nơi này vô cùng thản nhiên.

Nếu cứ tiếp tục như thế này, chỉ e đám cá sấu kia sẽ nghe lời thằng bé mất.

Hoàng đế cũng cảm thấy, Bắp Chân như vậy mà còn không quản giáo nghiêm ngặt, sau này lớn lên sẽ đến mức độ nào nữa? Tất nhiên, có thể lớn lên một cách thuận lợi hay không lại là chuyện khác, nhưng hiện giờ không thể tiếp tục buông lỏng được nữa.

Có hai phương pháp đang bày ra trước mặt Hoàng đế, hoặc là bắt và giết hết tất cả cá sấu trong cung Thái Hòa, không thì đưa Bắp Chân tới viện Thái Học quản giáo.

Khi xưa nuôi đàn cá sấu này, Hoàng đế cũng hao tổn khá nhiều công sức, nếu phải bắt lên và giết hết toàn bộ thì khá tiếc. Huống hồ giữ chúng lại còn có thể trông chừng thích khách như lần trước.

Khi Hạ Phóng không còn bên cạnh Hoàng đế nữa, phần lớn thời gian luôn có Hạ Du thế chỗ.

Từ sau lần Hạ Du hạ độc Thẩm Nguyệt, Hoàng đế triệt tiêu hết mọi nghi ngờ với hắn ta.

Hễ gặp chuyện gì, Hoàng đế sẽ hỏi người bên cạnh mình theo thói quen, bèn ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Du.

Hạ Du tiến tới hành lễ: “Cá sấu và môi trường nuôi dưỡng trong Cung Thái Hòa có thể khiến cung Thái Hòa trở nên hiểm yếu hơn, thần cảm thấy tuy rằng rất nguy hiểm, nhưng dùng để trông chừng Tĩnh Nguyệt công chúa cùng con trai của nàng ta là đi đâu cần thiết”.

Hạ Du nói: “Vi thần cho rằng nên đưa đứa trẻ kia tới viện Thái Học”.

Hoàng đế tỏ ra nghi hoặc: “Ồ? Người lý giải thế nào?”

Hạ Du đáp: “Nếu làm như vậy, thứ nhất, có thể quản thúc thẳng bé, khiến thẳng bé bị chôn chân ở học đường, không có thời gian tiếp xúc với vật dưới nước, thứ hai, Hoàng thượng lo ngại công chúa và Đại học sĩ âm thầm qua lại, nhưng trước nay không tìm được chứng cứ, đây chẳng phải là một thời cơ hay sao”.

Hoàng đế trước đó chưa hề nghĩ tới đi đâu này.

Hạ Du bổ sung thêm: “Nếu hai người này thực sự dính líu đến nhau, nương thế đứa trẻ này, họ chắc chắn sẽ âm thầm truy tìm tin qua lại. Hoàng thượng chỉ cần phái người trông chừng kỹ càng hơn, một khi phát hiện dấu vết là có thể bắt tận tay”.

Hoàng đế trầm ngâm trong thoáng chốc rồi nở nụ cười: “Hạ ái khanh rất hiểu ý trẫm”.

Thế là Hoàng đế cất lời ân chuẩn, kể từ ngày hôm đó, Bắp Chân có thể cùng các hoàng tử và công chúa tới viện Thái Học học hành, nhưng phải nghiêm túc tuân theo chế độ trong viện Thái Học, nếu không sẽ bị xử lý theo quy định.

Sự cố gắng nhiều ngày qua cuối cùng cũng không uổng phí. Bây giờ Hoàng đế không đưa Bắp Chân tới viện Thái Học cũng không được.

Hoặc là Bắp Chân vào viện Thái Học để Tô Vũ khai mở trí tuệ, hoặc là đám hoàng tử công chúa trong hoàng cung này đừng hòng được học hành yên ổn.

Sau khi thái giám truyền lời rời khỏi, Thẩm Nguyệt tươi cười nhìn Bắp Chân, khi không có ai mới ghé vào tai thằng bé nói nhỏ: “Con trai, ngày mai tới viện Thái Học phải ngoan nhé, mấy ông già thái phó khác thì thôi, lời những kẻ lúc nào cũng chi, hờ, giả, dă đó, dù con có nghe cũng chẳng hiểu đâu. Con cứ nhắm vào người thầy trẻ nhất đẹp trai nhất trong học viện, con phải nghe người đó dạy, biết không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1102

Bấp Chân gật đầu, cái hiểu cái không, trên gương mặt nhỏ nhắn cũng thoáng nét cười, hồi lâu sau mới nặn ra một câu: “Con biết rồi”.

Thẩm Nguyệt nhướn mày, sờ cằm, chặc một tiếng, chăm chú nhìn Bấp Chân, trăn ngâm nói: “Còn chưa phải cha con, sao mình cứ cảm thấy đã giống giống rồi nhỉ...”

Thẩm Nguyệt cảm thấy, như vậy cũng tốt, tuy không phải con ruột, nhưng có nét giống, sau này cha dưỡng con riêng chưa biết chừng sẽ chung sống rất hòa hợp.

Ngày hôm sau, Thẩm Nguyệt thu xếp cho Bấp Chân rất chỉnh tề, bảo Tiểu Hà đưa thẳng bé tới viện Thái Học.

Cung Thái Hòa không còn Bấp Chân suốt ngày trêu cá sấu cũng coi như bình lặng hơn, đến cả con cá sấu hay nằm im trên mặt nước cũng cảm thấy chán, ai nấy dọn dẹp ngủ sớm đi thôi.

Nhưng Ngũ hoàng tử bị hù dọa đến mức mấy ngày liền không dám ra khỏi tẩm cung của mình chứ đừng nói là đi trên con đường tới viện Thái Học. Hoàng đế tới thăm một lần, thẳng bé này khóc như bùn loãng trát tường, bị hoàng đế mắng là nhát gan như chuột, không ra gì.

Tề phi ôm hận trong lòng, thầm nghĩ, nếu không phải vì Cung Thái Hòa giở trò, con trai của nàng ta cũng không sợ đến mức này.

Bây giờ thì hay rồi, con trai của nàng ta không thể tới viện Thái Học, lại để cho thứ tạp chủng kia tới viện Thái Học.

Tề phi muốn thỉnh cầu Hoàng đế nghiêm khắc trừng trị Bấp Chân, nhưng sự việc hôm đó, ai cũng trông thấy rõ ràng, con cá sấu tự bò ra ngoài, nếu không nhờ Bấp Chân xuất hiện kịp thời và gan dạ kéo nó đi, e là Ngũ hoàng tử đã bị cắn rồi.

Xét từ góc độ nào đó, Bắp Chân còn cứu Ngũ hoàng tử cơ.

Cho dù tức giận, Hoàng đế cũng không thể lôi Bắp Chân ra trừng phạt một cách bừa bãi. Vả lại, chẳng được mấy ngày nữa là sứ thần Bắc Hạ tới kinh thành rồi. Vào thời điểm này, ông ta không muốn xảy ra bất kỳ chuyện gì liên quan tới Tĩnh Nguyệt công chúa.

Mỗi ngày Bắp Chân vác theo cặp sách đi học rồi lại vác cặp sách trở về. Có thể nhìn ra, ngày nào thằng bé cũng rất vui.

Trong học đường chuẩn bị một bộ bàn ghế nhỏ, dành riêng cho thằng bé ngồi nghe giảng.

Những đứa bé khác đều lớn hơn Bắp Chân, thầy giảng bài, bé nghe không hiểu nhưng đôi mắt luôn bám theo Tô Vũ, ánh mắt như muốn dính chặt vào hắn luôn vậy.

Tiểu Hà nói Đại học sĩ mặc quan bào thanh liêm, tay cầm quyển sách đúng là cảnh đẹp của viện Thái Học.

Lời này đúng là không sai!

Tô Vũ thỉnh thoảng giơ tay xoa mi mắt, thỉnh thoảng liếc nhìn Bắp Chân một cái, mang theo cảm giác không giận tự uy.

Lúc này, Bắp Chân sẽ có chút kiêu chễ, biết rằng sữa mình còn chưa mọc hết, đôi khi chảy nước miếng nên bé nắm lấy tay áo lau vội nước bọt chảy ra ở khóe miệng.

Hành động này tuy non nớt nhưng trong cử chỉ lại lộ ra tia đạm nhiên an bình.

Những học trò khác đang ôn tập bài học, Tô Vũ lại đi tới bên cạnh Bắp Chân, bắt đầu dạy chữ cho bé, học từ cái căn bản nhất.

Lời nói ra từ miệng Tô Vũ rất đơn giản, mỗi chữ đều dễ hiểu, giọng điệu ấm áp dễ nghe.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1103

Tô Vũ dạy Bấp Chân cầm bút, ngón tay thon dài trắng nõn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Bấp Chân vẽ một đường, trong tiếng đọc sách lạnh lạnh của đám hoàng tử công chúa, hắc khê khằng thì thầm bên tai Bấp Chân: “Mẹ con khỏe không?”

Bấp Chân trôi chảy đáp: “Mẹ khỏe lắm!”

Tô Vũ lại chậm rãi hỏi tiếp: “Nàng đã dạy con những gì rồi?”

Bấp Chân nghĩ ngợi rồi nói: “Ỗ mạnh hiệp yếu!”

Tô Vũ nhướn mày.

Bấp Chân lại nói: “Câu cá!”

“Trong cung Thái Hòa nào có cá!”

Bấp Chân vẫn nói: “Không phải cá bình thường, là cá sấu”.

Tô Vũ nở nụ cười, thanh giọng nói: “Đúng là thứ mà nàng sẽ dạy!”

Sau khi tan học, Tiểu Hà phụ trách đón Bấp Chân về Khi trở lại cung Thái Hòa, sách vở bên trong cặp của Bấp Chân đều cố ý mà như vô tình bị người khác kiểm tra một lần.

Trước mặt người ngoài, Bấp Chân không mở miệng nói chuyện, trên gương mặt nhỏ nhỏ không lộ ra cảm xúc gì nên người trong cung đều cho rằng bé hơn một tuổi rồi mà vẫn không thể nói.

Cung nhân muốn kiểm tra, Bấp Chân cũng để mặc họ làm.

Về tới cung Thái Hòa, Thẩm Nguyệt ném cặp sách nhỏ cho Thôi thị hoặc Ngọc Nghiên, sau đó nắm tay con trai về phòng.

Nàng hỏi: “Hôm nay học sĩ đã dạy con những gì?”

“Dạy chữ”.

“Ừ, vậy hẳn có nói gì thêm với con không?”, Thảm Nguyệt tỏ ra như không có gì mà hỏi.

Bấp Chân đáp: “Đại học sĩ hỏi mẹ đã dạy những gì”.

“Vậy con đáp thế nào?”

“Ý mạnh hiệp yếu”.

Thảm Nguyệt xụ mặt: “Mẹ dạy con ý mạnh hiệp yếu bao giờ!”

“Câu cá sấu”.

Mí mắt Thảm Nguyệt khẽ giật: “Con không thể nói ra mấy đi ầu tốt đẹp sao? Ví dụ như mẹ dạy con đi đường, nói chuyện, chăm lo cho con sạch sẽ gọn gàng, sao con không nói mấy thứ này?”

Bấp Chân ngờ ngạc: “Con không nghĩ được nhi ầu vậy”.

Thảm Nguyệt thở dài, uể oải nói: “Dù sao đây cũng là lần đầu ta làm mẹ, không có kinh nghiệm, thôi vậy! Nhưng mà lần sau con phải nói mấy việc dễ nghe chút đó!”

Trước đây Tiểu Hà rất ít khi tới viện Thái Học, càng không cần phải nói tới việc nhìn thấy Đại học sĩ Tô Vũ. Hôm nay, nhờ phúc của Bấp Chân, nàng ta có thể mỗi ngày tới viện Thái Học ngắm nhìn một lần r ấi.

Khi tan học, Tiểu Hà đã có mặt ở viện Thái Học, có thể thường xuyên nhìn thấy thân hình cao g ầy của Tô Vũ đang đứng ở trước bàn Bấp Chân, dạy bé học.

Nhìn Tô Vũ và Bấp Chân ở cạnh nhau, ngày này qua ngày khác, Tiểu Hà cũng có chút “tâm đắc”.

Ngày hôm đó, nàng ta vẫn đón Bắp Chân v ề như thường lệ, an toàn trao Bắp Chân đến tay Thẩm Nguyệt ở cung Thái Hòa: “Hôm nay, khi nô tỳ tới thì vẫn chưa tan học, nhìn thấy Đại học sĩ đang dạy tiểu công tử viết chữ, công chúa đoán xem nô tỳ đã phát hiện đi ều gì?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1104

Thôi thị mang tới khăn nóng, Thâm Nguyệt ng ỡ xồm trước mặt con trai, cẩn thận nhẹ nhàng lau mặt lau tay cho thẳng bé. Nghe Tiểu Hà nói thế cũng thuận miệng hỏi: “Phát hiện cái gì?”

Ở chung lâu ngày, Tiểu Hà biết Thâm Nguyệt thân là chủ nhân nhưng không hề kiêu ngạo phách lối, nói chuyện với Ngọc Nghiên cũng thoải mái vui vẻ.

Tiểu Hà cười hi hi trêu chọc: “Nô tỳ phát hiện ra là Đại học sĩ với tiểu công tử rất giống nhau!”

Thâm Nguyệt đang nâng và lau mặt cho Bấp Chân, nghe thế thì động tác chột khựng lại. Một câu vô thức của Tiểu Hà làm nàng giật mình, sững người quan sát khuôn mặt bé bỏng trước mặt, trong lòng lại có cảm giác không thể nói ra.

Nàng nhớ là trước nửa tuổi, ngũ quan của Bấp Chân vẫn tinh tế như mình nhưng hiện tại đã một tuổi, vẻ ngoài nảy nở một chút, dần dần không còn quá giống người mẹ là nàng nữa.

Tay Thâm Nguyệt bất giác xoa nơi mắt của con trai, Bấp Chân híp mắt, để mặc nàng vuốt ve.

Động tác híp mắt này làm đuôi mắt trông có vẻ hẹp dài, mang theo hai phần lười nhác, giống thế sao?

Tiểu Hà vừa nói ra khỏi miệng, Thâm Nguyệt còn kịp phản ứng thì sắc mặt Thôi thị đã thay đổi.

Thôi thị vừa định bảo nàng ta ngừng lại thì Thâm Nguyệt đã nhếch môi cười, nhưng ý cười lại không có trong mắt: “Tiểu Hà, có phải người nhìn nhầm r ỡ không? Làm gì giống chỗ nào!”

Tiểu Hà lại chẳng hề nhận ra tình hình: “Nô tỳ quan sát rất nhiều ngày rồi. Đại học sĩ và tiểu công tử ở cạnh nhau thì gương mặt giống lắm. Đại học sĩ dạy dỗ rất nghiêm túc, tiểu công tử cũng học khá cẩn thận, ngay cả biểu cảm trên mặt cũng y xì nhau!”

Theo lời Tiểu Hà nói ra, ý cười trên mặt Thẩm Nguyệt biến mất.

Thôi thị vội nói đỡ: “Được rồi Tiểu Hà, đừng nói nữa!”

Tiểu Hà vẫn đắm chìm trong phát hiện của mình mà không nghe ra lời cảnh cáo của Thôi thị: “Nô tỳ nói thật mà! Xem ra tiểu công tử cũng có sở trường về học tập rồi, khí chất và thái độ cực kỳ tương tự các thầy giáo tài hoa trong Thái Học, không chừng sau này công tử cũng có thể trở thành như Đại học sĩ...”

Thẩm Nguyệt bất thành linh nhìn chăm chăm vào Tiểu Hà

Tiểu Hà đang đắc ý không hiểu nhưng ánh mắt kia vẫn làm nàng ta cảm thấy sợ hãi, miệng cũng im bặt.

Thôi thị lạnh nhạt nói: “Tiểu Hà, đừng nói bậy bạ! Người có biết họa từ miệng mà ra không!”

Tiểu Hà là người ngoài, giữa chừng mới được phái tới hầu hạ Thẩm Nguyệt nên không biết mấy việc riêng tư của Thẩm Nguyệt. Nàng ta nói như vậy cũng do chính nàng ta phát hiện mà thôi.

Cũng may Tiểu Hà chỉ hiểu theo hướng là Tô Vũ cùng Báp Chân giống nhau do tài hoa và khí chất chứ không phải hướng khác, bằng không cũng sẽ chẳng dám nói ra toàn bộ như thế.

Thôi thị đột nhiên trách mắng, Thẩm Nguyệt lại dùng ánh mắt mang hàm ý sâu xa nhìn mình khiến Tiểu Hà ngẩn ngơ, sau đó toàn thân nàng ta run lên, quỳ xuống nói: “Công chúa thứ tội, nô tỳ vạ miệng nói lung tung!”

Tiểu Hà vô thức phản ứng lại, lời này đúng là không nên nói trước mặt công chúa. Tiểu công tử là con của Đại tướng quân, trước mặt công chúa

lại dám nói là giống Đại học sĩ, đó không phải là đại nghịch bất đạo sao.

“Nô tỳ, nô tỳ chỉ có ý là... tiểu công tử rất hiếu học...”

Ngọc Nghiên ra ngoài pha trà, trong phòng chỉ còn Thẩm Nguyệt, Thôi thị và Tiểu Hà, không còn người ngoài.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1105

Nhưng không khí hiện tại lại cực kỳ áp lực đối với Tiểu Hà. Nàng ta cảm thấy mình như trở lại cái đêm thích khách xâm nhập cung Thái Hòa, cảm nhận được áp lực lúc Thẩm Nguyệt chạy tới túm lấy nàng ta hỏi dồn tiểu công tử đang ở đâu.

Thẩm Nguyệt lạnh nhạt lên tiếng: “Nhưng người có biết rằng nếu những lời này bị người khác nghe thấy, lợi dụng nó làm bậy thì không chỉ ta, Bắp Chân, mà ngay cả Đại học sĩ của Thái Học đều bị họa rơi vào đâu không!”

Tiểu Hà ăn năn: “Nô tỳ biết ạ, nô tỳ nhất định sẽ không há mồm nói bậy nữa!”

Giọng Thẩm Nguyệt trầm thấp: “Nhớ cho kỹ, lời hôm nay người nói phải nuốt nó vào bụng cho ta!”

Tiểu Hà gật đầu: “Nô tỳ chắc chắn sẽ ghi nhớ! Nếu nói thêm một chữ, nô tỳ sẽ bị chết không yên lành”.

Lời hôm nay, Tiểu Hà cũng chỉ đùa giỡn mà thôi, nhất thời không nghĩ tới hậu quả sẽ nghiêm trọng như vậy. Nàng ta và Bắp Chân có tình cảm, cũng không muốn chỉ vì mình nhất thời mau mồm mau miệng mà hại tới thằng bé.

Ngọc Nghiên bưng trà tiến vào, cảm thấy không khí trong phòng hơi lạ.

Thẩm Nguyệt gọi Tiểu Hà, Tiểu Hà đứng lên, lui sang một bên, tiện tay lau nước mắt.

Ngọc Nghiên hỏi: “Công chúa, Tiểu Hà sao thế?” Tải ápp hola để đọc full và miễn phí nhé.

Tiểu Hà tội nghiệp nói: “Ta tới viện Thái Học đón công tử, làm công tử bị ngã, đang tạ tội với công chúa!”

Ngọc Nghiên lo lắng: “Bắp Chân có bị thương không?”

Thắm Nguyệt lau mặt cho Bắp Chân xong thì chỉnh lại áo bông cho thẳng bé, miệng đáp: “Không có, thẳng bé mặc đồ dày lắm!”

Bắp Chân giơ tay sờ mặt Thắm Nguyệt, gọi nàng một tiếng: “Mẹ!”

Thắm Nguyệt nhìn nhóc con, tay phải hơi khựng lại nhưng vẫn bế bé lên.

Từ sau khi Bắp Chân đi viện Thái Học, nhóc con này đã có thư phòng riêng ở cung Thái Hòa. Thắm Nguyệt ôm bé vào thư phòng, đặt lên giường nghỉ ngơi trong đó, bắt nhóc ngủ ngay ngắn.

Thắm Nguyệt cũng ngủ ở đầu giường kia, họ ngủ như thế suốt một canh giờ, suốt khoảng thời gian đó, nàng chỉ dùng ánh mắt nghiêm khắc đánh giá Bắp Chân.

Bắp Chân trăn trở một hồi, hỏi: “Nương nhìn gì vậy?”

Biểu cảm của Thắm Nguyệt vô cùng kỳ dị: “Con đừng nói chuyện”.

Bắp Chân vừa định động đậy, nàng lại nghiêm giọng dặn: “Đừng lộn xộn”.

Thắm Nguyệt rất hiếm khi dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với Bắp Chân, quả nhiên cậu bé không di chuyển nửa điểm, cũng không nói thêm lời nào nữa.

Dường như cậu có sự kiên nhẫn vô hạn, hoàn toàn khác với những đứa trẻ hiếu động cùng tuổi khác, có thể một mực ngủ cùng Thắm Nguyệt như vậy cho đến khi trời tối.

Sau đó vẫn là Thôi thị tiến vào khuyên nhủ: “Công chúa, người như vậy sẽ dọa đến đứa bé mất”.

Thắm Nguyệt lúc này mới hoàn hồn lại, phát hiện thái độ của mình đối với Bắp Chân quả thực có chút không đúng, bản thân Bắp Chân không làm

gì sai trái cả.

Nàng chống khuỷu tay lên bàn, xoa xoa ấn đường, lạnh nhạt nói: “Ôm thằng bé ra ngoài cho Tiểu Hà trông, để nó tự mình chơi đi”.

Thẩm Nguyệt ngồi một mình trong thư phòng một hồi, hai tay nàng ôm trán, chỉ cần nhắm mắt lại, Tô Vũ và Bắp Chân sẽ vô duyên vô cớ luân phiên xuất hiện trong tâm trí nàng, cuối cùng gần như xếp chồng lên nhau.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1106

Đối với sự tồn tại của Bắp Chân, Thâm Nguyệt ít khi suy nghĩ vẫn vơ lâu như vậy, nàng tháo vát trong mọi chuyện nhưng duy chỉ trong vấn đề này lại thực sự mờ mịt ngu ngơ.

Hóa ra gần đây không chỉ có mình nàng nhìn Bắp Chân sẽ liên tưởng tới Tô Vũ, tất cả chỉ thiếu một người tới thức tỉnh nàng mà thôi.

Sau khi giao Bắp Chân cho Tiêu Hà Thôi thị vẫn cảm thấy không an lòng bèn trở lại thư phòng: “Công chúa, người đừng nghĩ lung tung”.

Thật lâu sau Thâm Nguyệt thốt lên: “Giống không?”

Thôi thị im lặng.

Nàng ngẩng đầu nhìn bà ta, lặp lại câu hỏi: “Bà cảm thấy bọn họ có giống nhau không?”

Thôi thị suy nghĩ một lúc mới đáp: “Giống hay không giống, công chúa há có thể nghe người khác nói bậy, đi đâu mà con tim người mách bảo là gì?”

Cuối cùng Thâm Nguyệt nở nụ cười đắng chát, đập trán mình mà thở dài: “Ta thực sự không nên để tâm tới những lời nói nhảm nhí kia của Tiêu Hà, một khi có ý nghĩ này ta sẽ không ngừng nghĩ về nó, điên cuồng xoay quanh nó”.

Tô Vũ.

Rõ ràng biết hẳn mỗi ngày đều ở Viện Thái Học, cung Thái Hòa cách Viện Thái Học gần như vậy nhưng nàng chỉ có thể ở nơi này nhớ mong hẳn.

Quá nhớ nhung nhưng bản thân bất lực không gặp được, để con trai thay nàng đi tìm hẳn như vậy cũng tốt.

Thẩm Nguyệt nghĩ con trai mình rất thông minh, nếu Tô Vũ muốn nói đi đâu gì liền nói với Bắp Chân, thằng bé có thể nhớ một hai câu và quay về truyền đạt lại với nàng.

Nàng vẫn luôn cho rằng tuy rằng Bắp Chân không phải là con ruột của Tô Vũ, nhưng bây giờ thằng bé có thể trở thành sợi dây gắn bó giữa hai người họ khiến nàng cảm thấy vô cùng mãn nguyện.

Bắp Chân sẽ đuổi theo hẳn tới Viện Thái Học, sẽ thích việc hẳn thân cận với bé, đó cũng là một đi đầu tốt đối với Thẩm Nguyệt. Ít nhất sau này khi Bắp Chân và Tô Vũ chung sống với nhau sẽ không có quá nhiều trở ngại và xung đột.

Bây giờ nghĩ lại, nàng nhận ra rằng mình thực sự nghĩ đủ xa.

Nhưng Thẩm Nguyệt lại bỏ sót một điểm, trước đó Bắp Chân căn bản chẳng gặp được Tô Vũ mấy lần, với tính cách trầm lặng đó của thằng bé, không ai có thể gần gũi ngoại trừ những người thân thiết của bé, tại sao thằng bé lại chỉ thích ở gần Tô Vũ?

Tại sao cậu bé lại vui mừng như vậy khi hẳn đột nhập vào cung Thái Hòa muốn đem cậu đi?

Tại sao khi Tô Vũ đi ngang qua bờ đối diện cung Thái Hòa, cậu bé lại muốn chạy theo?

Sau khi vào Viện Thái Học, Bắp Chân không chơi đùa với các hoàng tử công chúa, không lẽ chỉ vì thích thú với tiếng chúng đọc sách thôi sao? Không, đó là vì cậu bé biết Tô Vũ đang ở đó.

Cậu bé muốn tới Viện Thái Học chỉ để được gần Tô Vũ.

Thôi thị cũng không biết phải làm thế nào mới tốt, hôm nay Tiểu Hà quả thực đã nhiều chuyện.

Đúng lúc này, Ngọc Nghiên hấp tấp chạy vào thư phòng, nói: “Công chúa, có người tới cung Thái Hòa của chúng ta rồi”.

Thâm Nguyệt cúi nửa mặt, ngữ khí âm trầm: “Ai?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1107

Ngọc Nghiên vừa ngạc nhiên vừa nghi hoặc không chắc: “Hình như là Tềphi mang theo con trai của nàng ta tới đây”.

Thẩm Nguyệt nhẹ giọng nói: “Tâm trạng ta đang không tốt, hai mẹ con họ tới rước xui xẻo sao”.

Vừa nói Thẩm Nguyệt vừa đứng dậy, nàng rũ làn váy, sắc mặt không rõ giận vui bước ra ngoài. Ngọc Nghiên ngờ ngác nhìn Thôi thị, nhẹ giọng hỏi: “Công chúa sao vậy, hôm nay có chút kỳ quái”.

Thôi thị nói: “Người đừng hỏi gì cả, giờ ra tiếp đón Tềphi kia đã”.

Thời gian đã qua mấy ngày kể từ sự kiện ngũ hoàng tử bị dọa sợ tới mức tè ra quần, hẳn cuối cùng cũng từ trong ác mộng chậm rãi hồi phục lại.

Tềphi nhìn dáng vẻ sợ sệt co rúm này của con trai, trong lòng làm thế nào cũng không nuốt trôi cơn uất nghẹn này, nên nhất định muốn con trai của Thẩm Nguyệt cũng phải nếm mùi thống khổ mới có thể nguôi ngoai cơn giận.

Trước đây khi ngũ hoàng tử thường xuyên bắt nạt Bấp Chân, Tềphi vẫn một mực dung túng hẳn, thậm chí còn cảnh cáo chỉ có hẳn mới được cưới lên đầu người khác, tuyệt đối không được để kẻ khác dẫm lên đầu mình.

Bây giờ nàng ta làm sao có thể nhẫn nhịn việc Bấp Chân- thứ giống nòi ti tiện có nương sinh mà không có cha nuôi dưỡng cưới trên đầu con trai mình.

Thế là giữa trưa liền hùng hùng hồ hồ kéo theo ngũ hoàng tử tới cung Thái Hòa.

Ngũ hoàng tử nghe tới cung Thái Hòa lại giật mình khóc rống lên tại chỗ, sống chết cũng không chịu thò chân ra khỏi cửa.

TềPhi bực bội nói: “Thứ đê tiện đó dọa con thành như vậy không lẽ con không muốn trút giận sao? Bây giờ mẫu phi dẫn con đi báo thù, có mẫu phi ở đó, con sợ cái gì?”

Đôi mắt ngũ hoàng tử đăm lệt: “Nhưng cá sấu... sẽ ăn thịt người...”

TềPhi nói tiếp: “Cung Thái Hòa có nhiều người như vậy vẫn sống sờ sờ đó thôi, chúng ta tới đó chẳng lẽ sẽ bị ăn thịt sao? Cá sấu đâu ở dưới hồ không bò lên được”.

“Lần trước mẫu phi cũng nói như vậy...”

“Lần này có mẫu phi đi cùng con, đám cá sấu đó cũng không dám ra tay làm ác. Con trai à, con nghĩ lại xem trước kia chỉ có con làm nhục thứ thấp hèn đó, há có thể trở mặt để nó trèo lên đầu con!”

Ngũ hoàng tử vốn là một kẻ tranh giành thiệt hơn, TềPhi vừa nhắc tới Bắp Chân, hẳn đương nhiên vô cùng phần hận cùng không cam lòng.

“Lần này nếu không phải vì nó, con cũng sẽ không bị phụ hoàng trách mắng. Bây giờ mẫu phi đưa con tới cung Thái Hòa, đợi gặp được thứ đê tiện kia, con liêu hung hăng ức hiếp lại nó, sau khi hả dạ, con sẽ không còn cảm thấy sợ hãi nữa. Đừng sợ, mọi chuyện đâu có nương lo, nương sẽ bảo vệ con”.

TềPhi vẫn luôn cho rằng, chỉ có bắt nạt người khác mới có thể thúc đẩy ngũ hoàng tử ngày càng dũng mãnh, mà ngũ hoàng tử bị kẻ khác ức hiếp sẽ chỉ khiến hắn ngày càng trở nên nhu nhược.

Con trai của nàng ta chỉ có thể bắt nạt người khác chứ không thể bị người khác bắt nạt.

Ngũ hoàng tử tin tưởng lời nói này của TềPhi nên mang theo tâm thế sợ hãi rụt rè cùng nàng ta tới cung Thái Hòa.

Nhưng khi đến bên cây cầu nhỏ của cung Thái Hòa, bất kể làm thế nào hắn cũng không chịu đi tiếp.

Thẩm Nguyệt đi ra và đứng trước cửa cung điện, thấy ngũ hoàng tử còn đang kì kèo với Tề phi trên cây cầu nhỏ đó, chỉ cười mỉa mai: “Xem ra ngũ hoàng tử vẫn rất e sợ cá sấu trong hồ này, người yên tâm tuy rằng cá sấu ăn thịt người nhưng tạm thời chưa nhảy lên được đâu”.

Ngũ hoàng tử thét chói tai: “Người nói láo! Lần trước rõ ràng chúng có bò lên được bờ”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1108

Thẩm Nguyệt khẽ cười: “Lần trước là ngoài ý muốn”.

Nếu đã xảy ra một lần ngoài ý muốn, chắc chắn sẽ có lần bất trắc thứ hai, năng lực chịu đựng trong lòng ngũ hoàng tử không đủ, vì vậy liền khóc lóc đòi quay về ngay lập tức.

Tề phi nhất thời phần nộ, thực sự là cố vũ cho chí khí của quân địch mà tự làm giảm uy phong của mình mà! Chỉ là nàng ta không biểu hiện ra mặt mà quay đầu ôm ngũ hoàng tử lên, mặc kệ hấn giãy dựa thế nào vẫn ung dung bước qua cầu gỗ, đi tới bãi đất trống trải trước cung Thái Hòa.

Tề phi thả ngũ hoàng tử xuống, hấn không có gan từ trên cầu gỗ chạy trở về.

Nàng ta ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Công chúa Tĩnh Nguyệt à, người đừng dọa nạt con trai ta nữa, người nhất định phải dọa thằng bé mới chịu ngời tay sao?”

Thẩm Nguyệt chỉ cảm thấy tức cười: “Có lẽ Tề phi nương nương hiểu lầm rồi, cá sấu dưới nước quả thực rất nguy hiểm, ta chỉ là muốn nhắc nhở người cẩn thận một chút, hiện tại người đã tới rồi thì vào trong ngủ đi”.

Tề phi căn bản không để vào mắt một công chúa Tĩnh Nguyệt điên điên dại dại trong quá khứ, bây giờ xem ra cả người đã lấy lại tỉnh táo, nhưng nàng ta cũng vẫn như cũ không coi ra gì.

Tề phi liếc xéo đánh giá Thẩm Nguyệt một lượt, sau đó dặt tay ngũ hoàng tử đi ngang qua người nàng với dáng vẻ kهن kiêu tôn quý, giọng khách át giọng chủ bước vào đại sảnh, ngẩng lên ghé trên.

Tề phi khinh bỉ quan sát Thẩm Nguyệt theo sau, mở miệng nói: “Bản cung nhớ lần trước gặp mặt là trước khi người thành hôn, chớp mắt đã hơn

hai năm trôi qua, thực sự là khiến con người ta phải giật mình kinh ngạc, chứng bệnh điên khùng này của người cũng được chữa khỏi rồi”.

Khóe môi Thẩm Nguyệt nhếch lên nụ cười đậm mạc, nàng tao nhã nâng làn váy ng ỡ xuống, thuận tay dùng nắp chén gạt nhẹ bọt trà trên mặt nước, đáp: “Tề phi nương nương sao lại nghĩ tới nơi này vậy?”

Tề phi nói: “Trước kia lúc Bấp Chân vừa mới tiến cung thì đã ở trong cung của bổn cung, được bổn cung trông chừng, nó ở chung với ngũ hoàng tử rất hòa thuận. Bây giờ nó chuyển đến cung Thái Hòa, sao bổn cung lại không thể đến thăm nó chứ?”

Thẩm Nguyệt nói: “Bấp Chân chỉ là nhũ danh của nó, tên của nó không phải Bấp Chân”.

Tề phi cười nói: “Nghe thế nào cũng giống như chân chó theo đuôi người khác”.

Thẩm Nguyệt nhướn mày, không nói thêm gì nữa.

Tề phi gọi ngũ hoàng tử lại nói: “Không phải con muốn chơi với Bấp Chân sao, bây giờ con đã đến đây rồi, còn nhân nhó cái gì nữa, mau đi chơi với nó đi”, bà ta vừa nói vừa vỗ vỗ lưng ngũ hoàng tử để cổ vũ nó.

Vừa mới tiến vào thì ngũ hoàng tử đã nhìn thấy Bấp Chân đang ng ỡ ở bên ngoài lan can. Mặc dù Bấp Chân đã lớn hơn một chút nhưng nó vẫn khiến cho ngũ hoàng tử kích động muốn bắt nạt.

Chỉ cần tưởng tượng đến cảnh mình bắt nạt Bấp Chân thì ngũ hoàng tử lại bốt đi cảm giác sợ hãi!

Như lời mẫu phi của nó đã nói, nếu như lần này không có tên nhóc khốn kiếp đó thì nó đã không bị phụ hoàng mắng. Chính vì Bấp Chân dùng tay không lôi cá sấu đi cho nên ngũ hoàng tử như nó mới trở thành đứa nhát gan!

Ngũ hoàng tử sợ hãi không dám đến học đường, thế mà Bắp Chân lại không bị làm sao, chẳng những không bị phạt mà còn có thể đến học đường nghe giảng bài, ngũ hoàng tử càng nghĩ càng tức giận hơn.

Còn dám không nhớ đến ngày xưa tên nhóc khốn kiếp này đã bị chính mình ức hiếp chật vật đến thế nào!

Lần này nó nhất định phải cho Bắp Chân nếm chút lợi hại của nó!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1109

Ngũ hoàng tử đi đến bên cạnh, nhìn thấy Bấp Chân lẳng lẳng ng ồi ở nơi đó, nó liền hỏi: “Người đang nhìn cái gì vậy?”

Bấp Chân phớt lờ nó.

Cung nhân nghe theo mệnh lệnh Tềphi, nói để cho hai đứa trẻ chơi một mình với nhau cho nên cũng không tiến lên quấy r ầy, chỉ đứng từ xa quan sát.

Ngũ hoàng tử vẫn còn sợ nước, không dám nhìn xuống hồ kỹ, chỉ dám liếc mắt nhìn một chút, chỉ thấy mặt nước phẳng lặng không gợn sóng, thế là nó lại càng dững cảm hơn, ng ồi xồm xuống bên cạnh r ồi vươn tay ra đây vào người Bấp Chân nói: “Ta hỏi người đó, người bị câm điếc hay sao?”

Thẩm Nguyệt và Tềphi ng ồi trong đình có thể nhìn thấy nhất cử nhất động của hai đứa trẻ bên ngoài.

Sắc mặt Thẩm Nguyệt không hề thay đổi. Trong mắt Tềphi, nàng ta cho rằng Thẩm Nguyệt không dám đắc tội với mình cho nên chỉ có thể trố mắt nhìn con trai bị ức hiếp, ngay cả một câu xin tha cũng không dám nói ra, chuyện đó khiến cho Tềphi khó tránh khỏi đắc ý.

Đồng thời trong lòng Tềphi cũng thầm nghĩ tính nàng thức thời. Nếu Tĩnh Nguyệt công chúa dám mở miệng cản trở, Tềphi nhất định sẽ khiến nàng càng đẹp mặt hơn.

Dù sao địa vị của nàng ta và ngũ hoàng tử trong hậu cung chỉ đứng sau hoàng hậu và đại hoàng tử, hơn nữa còn được thái hậu cực kỳ sủng ái.

Tốt xấu gì thì nó cũng là ngũ hoàng tử, ở trong cung muốn gì được nấy, chỉ có Bấp Chân là dám không nể mặt nó!

Ngũ hoàng tử xắn tay áo, nhất định muốn Bấp Chân phải nếm đau khổ!

Cho nên ngũ hoàng tử đã bất chấp hậu quả đặt tay lên sau lưng Bắp Chân, muốn đẩy nó xuống hồ!

Nó đẩy hai lần mà Bắp Chân vẫn không nhúc nhích, khi nó nhìn xuống thì phát hiện hai chân của Bắp Chân đã khóa chặt ở giữa lan can. Vậy là ngũ hoàng tử liền cúi đầu kéo hai chân của Bắp Chân ra.

Thẩm Nguyệt nhấp một ngụm trà, cuối cùng thản nhiên nói: “Nhi nương, ven hồ nguy hiểm, mang Bắp Chân trở về đi”.

Thôi thị vâng lời, đang muốn đi tới đó thì Tề phi đã cười lạnh nói: “Tĩnh Nguyệt công chúa, sao lại khẫn trương như vậy, hai đứa trẻ lâu ngày mới gặp lại, hiện tại đang chơi cùng nhau rất vui vẻ mà!”

Thôi thị bị ngăn lại, Ngọc Nghiên lợi dụng sơ hở liền vội vàng chạy đến bên hồ.

Tề phi vừa dứt lời, trong khi ngũ hoàng tử đang cố gắng đẩy Bắp Chân xuống thì mặt hồ bên dưới đột nhiên dâng cao, đầu của một con cá sấu trồi lên khỏi mặt nước, giương hai mắt nhìn chăm chăm vào ngũ hoàng tử.

Ngũ hoàng tử lập tức hoảng sợ tới mức hồn phi phách tán – hồn vía lên mây, nó hét lên một tiếng rồi vừa lăn vừa bò về phía sau.

Kết quả là Bắp Chân không ngã xuống mà chính ngũ hoàng tử phải bò về phía sau, hoảng sợ khóc lóc la hét.

Thẩm Nguyệt nhếch môi cười nói: “Xem ra hai đứa trẻ thật sự rất vui vẻ”.

Cá sấu trong nước nghe động tĩnh sẽ trồi lên mặt nước, nàng biết đây là điếu mà ngũ hoàng tử sợ nhất, cho nên nàng cũng không vội vàng làm gì.

Bắp Chân quay đầu lại, bình tĩnh nhìn ngũ hoàng tử đang nước mắt lưng tròng rồi nói: “Cá đến rồi”.

Ngũ hoàng tử khóc ròng nói: “Đồ quái vật! Đồ khốn kiếp!”

Tề phi thật sự không ngờ người khóc trước lại là con của chính mình, nàng ta kinh ngạc đứng dậy đi ra cửa xem chuyện gì xảy ra, tức giận hỏi: “Chuyện gì vậy? Ai đã làm con ta khóc!”

Lúc này Bắp Chân đã được Ngọc Nghiên bế qua, nàng ta cũng đang bất mãn, liền nói: “Tề phi nương nương, lúc này ngũ hoàng tử muốn đẩy Bắp Chân xuống hồ, rõ ràng ngài ấy biết trong hồ có cá sấu, ngài ấy đang muốn giết Bắp Chân, để Bắp Chân bị cá sấu ăn thịt, không ngờ chính ngài ấy lại bị cá sấu dọa sợ trước”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1110

Tề phi nghiêng đầu trừng mắt nhìn Ngọc Nghiên rồi bỗng nhiên giơ tay tát Ngọc Nghiên một cái, nói: “Làm càn! Sao ngươi dám can đảm vu khống hoàng tử hại người, bỗng cung thấy ngươi chắc đã chán sống rồi! Bỗng cung mang ngũ hoàng tử tới đây tìm Bắp Chân chơi đùa, hai đứa trẻ chỉ chơi đùa với nhau mà ngươi lại luôn miệng nói hoàng tử muốn hại chết nó, vậy bây giờ nó đã rơi xuống hồ chưa? Con trai ta đang chịu uất ức, con tiện tì nhà ngươi lại còn dám thay đứa nhóc này kêu ca?”

Ngọc Nghiên sững sốt, nàng ta sao có thể ngờ Tề phi sẽ can ngược lại một cái.

Thẩm Nguyệt bước ra ngoài, lạnh lùng liếc mắt nhìn Ngọc Nghiên một cái rồi nói: “Không được vô lễ với Tề phi nương nương, lui xuống đi.”

Nàng lại nhìn thoáng qua Bắp Chân không hề hấn gì và ngũ hoàng tử đang khóc, cười nói: “Tề phi nương nương nói đúng, chẳng qua là hai đứa trẻ đang chơi với nhau mà thôi, người lớn chúng ta không thể xen vào được. Chắc là ngũ hoàng tử bị cá sấu dọa rồi, ngài ấy khóc trông thật đáng thương”.

Tề phi phẫn hận nhưng cũng hiểu được con của mình không vừa gì cho nên chỉ có thể lau nước mắt cho ngũ hoàng tử.

Thẩm Nguyệt lại nói: “Bên hồ quả thực nguy hiểm, bây giờ nương nương đã tận mắt nhìn thấy thì hẳn là đã tin rồi. Trong hồ có cá sấu đầu đang chờ thịt để được ăn no, không nên tùy tiện chơi đùa bên hồ nước, chỉ bằng để ngũ hoàng tử đến thư phòng của Bắp Chân chơi đi”.

Tề phi cuối cùng cũng đỡ được ngũ hoàng tử, khiến cho nó cùng Bắp Chân vào thư phòng chơi.

Tề di nương cũng đang tạo cơ hội cho ngũ hoàng tử, đến thư phòng rồi thì chẳng lẽ ngũ hoàng tử lại không trị được tên nhóc khốn kiếp đó? Đến

lúc đó nó nhất định sẽ bị ức hiếp thê thảm!

Vừa bước vào thư phòng, ngũ hoàng tử liền cảm thấy an toàn, ở đây tuyệt đối sẽ không có chuyện đáng sợ như lúc nãy xảy ra nữa. Tải app hola để đọc full và miễn phí nhé.

Ngũ hoàng tử trước tiên sờ soạng chỗ này chỗ kia trong thư phòng, chưa vội động thủ.

Tề phi rất yên tâm, dưới tình huống như vậy, Bắp Chân chắc chắn không phải đối thủ của con trai nàng ta, vì vậy nàng ta đã rút hết những cung nhân mà nàng ta mang theo ra khỏi thư phòng, sau đó nói với Thẩm Nguyệt: “Công chúa Tĩnh Nguyệt, chúng ta hãy tiếp tục đến sảnh trước uống trà đi”.

Ba người bên cạnh Thẩm Nguyệt dù thế nào cũng không yên tâm, để như vậy Bắp Chân nhất định sẽ chịu khổ.

Thẩm Nguyệt chỉ cười, nghiêng người nói: “Mời Tề phi nương nương”.

Tề phi quay đầu lại nhìn ba người còn đang đứng tại chỗ, lạnh lùng nói: “Tĩnh Nguyệt công chúa, người hãy để ý đến mấy con chó bên cạnh mình đi, bọn chúng đang lo lắng khi thấy ngũ hoàng tử và Bắp Chân ở cạnh nhau sao?”

Thẩm Nguyệt nói: “Trẻ con đánh nhau cũng không có gì lạ, thật sự không cần phải quá lo lắng, hơn nữa ngũ hoàng tử cũng thường xuyên chơi cùng với Bắp Chân”.

Nàng cười nói: “Ta nhắc lại cho Tề phi biết một lần nữa, Bắp Chân chỉ là nhũ danh của nó mà thôi”.

Tề phi bị nụ cười của nàng làm cho sợ hãi một chút.

Thẩm Nguyệt lại nói: “Ngọc Nghiên, lại đi chuẩn bị trà nóng đi, nhị nương cùng Tiểu Hà thì đi lên tiển sảnh hậu hạ, không có lệnh của Tề phi

nương nường thì không ai được đến thư phòng này”.

Cuối cùng trong thư phòng chỉ còn lại ngũ hoàng tử cùng Bắp Chân, bên ngoài ngay cả một cung nhân cũng không còn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 111

Ngũ hoàng tử lộ nguyên hình, nó đã dốc hết sức lực để khiến cho thư phòng của Bắp Chân trở nên lộn xộn, bừa bộn.

Sách vở vương vãi dưới đất, bút mực văng tung tóe khắp nơi, ngũ hoàng tử thậm chí còn cầm sách ngửi trên thảm rồi xé từng trang một. Nó nhìn Bắp Chân nói: “Người thích đọc sách lắm phải không? Bây giờ ta sẽ xé hết để xem người đọc cái gì!”

Bắp Chân không quan tâm, ngũ hoàng tử muốn xé thì cứ để nó xé. Dù sao bây giờ Bắp Chân cũng chỉ mới biết có vài chữ thì sao mà đọc được mấy cuốn sách này chứ?

Ngũ hoàng tử xé chán chê thì bắt đầu đập phá, nó cảm thấy vô cùng buồn chán, liền ném một cuốn sách về phía Bắp Chân.

Ngũ hoàng tử tức giận nói: “Người khóc đi, tại sao người không khóc! Nếu như người khóc lóc cầu xin tha thứ, nói không chừng ta sẽ bỏ qua cho người!”

Ngũ hoàng tử chạy tới tóm lấy Bắp Chân, dùng sức nhéo mặt của nó, dùng sách vỗ vào đầu nó, hung ác nói: “Tại sao người không sợ cá sấu? Ta không phải kẻ nhát gan, người mới là kẻ nhát gan! Mẹ người là kẻ điên, cha người là đồ vô dụng, người là đứa thấp hèn!”

Ngũ hoàng tử hoàn toàn chìm đắm vào niềm vui bắt nạt người khác. Mẹ nó nói rất đúng, chỉ có bắt nạt người khác mới có thể khiến nó vượt qua nỗi sợ hãi, hiện tại nó một chút cũng không sợ hãi nữa.

Những lời mà ngũ hoàng tử vừa thốt ra đều là những lời mà Tề phi mấy ngày nay vẫn thầm bên tai nó, qua giọng điệu non nớt của nó còn mang theo một chút hung ác.

Đôi mắt Bắp Chân không lộ ra chút cảm xúc nào, cho dù mặt của nó đang bị ngũ hoàng tử nhéo mạnh đến mức hằn đỏ hết cả lên những dấu

ngón tay.

Trong thế giới của Bắp Chân, mặc dù nó vẫn chưa hiểu biết nhiều, nhưng nó vẫn biết rằng cha mẹ nó nhất định là những người tốt nhất trên đời.

Mà nó cũng chẳng hiểu bây giờ ngũ hoàng tử đang nói xấu cha mẹ nó độc ác đến thế nào.

Chẳng hiểu mẹ của ngũ hoàng tử đã dạy con mình thế nào nữa?

Bắp Chân cố gắng né mặt mình ra khỏi tay của ngũ hoàng tử, không nhanh không chậm ng ẩ xồm xuống đất rồi vươn tay lấy một cái nghiên mực đang nằm trên mặt đất.

Ngũ hoàng tử ngẩn người, lập tức càng thêm thẹn quá hóa giận, nó đập mạnh quyển sách trong tay xuống rồi mắng: “Tên nhóc khốn kiếp! Người dám phản kháng ta!”

Trên tay Bắp Chân dính đầy mực, nghiên mực hơi nặng nhưng nó vẫn cầm được.

Nó chộp lấy nghiên mực, bất ngờ vung vào chân ngũ hoàng tử.

Ngũ hoàng tử một chân bị đánh khập khiễng khụy xuống, ngây người mất một lúc.

Thư phòng ồn ào đột nhiên rơi vào sự im lặng chết chóc.

Nó không ngờ rằng Bắp Chân sẽ đánh trả, thậm chí còn dùng nghiên mực đập vào chân mình.

Ngũ hoàng tử còn chưa kịp phản ứng thì Bắp Chân đã nhặt nghiên mực lên đập vào đầu nó lần nữa.

Vết mực đen che đi vết máu rỉ ra từ trán ngũ hoàng tử.

Ngũ hoàng tử đưa tay sờ sờ, thấy hai màu đỏ đen hòa lẫn vào nhau.

Trước kia cho dù nó thường xuyên đi bắt nạt người khác nhưng cũng không dám ra tay tàn nhẫn quyết đoán như vậy, thế mà Bắp Chân trước mặt nó lại khác, thái độ của Bắp Chân rất quyết liệt, nghiêm mực kia cũng vô cùng cứng rắn góc cạnh!

Sự tàn nhẫn và quyết liệt của Bắp Chân hoàn toàn được thừa hưởng từ cha mẹ mình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 112

Ngũ hoàng tử đã quen bắt nạt kẻ yếu thế hơn mình, nếu như Bắp Chân cứ tiếp tục để cho nó bắt nạt thì nó sẽ càng ngang cồng hơn, nhưng chỉ cần Bắp Chân giáng cho nó một đòn nhẹ nhàng thì nó sẽ tự nhiên bị choáng váng và không còn sức chống trả.

Lúc này trong thư phòng truyền đến tiếng sột soạt từ phía sau lưng Bắp Chân chậm rãi tới gần. Ngũ hoàng tử cuối cùng cũng cảm thấy hoảng sợ tột độ, bắt đầu lùi lại.

Ngũ hoàng tử kinh hãi mở to mắt, nhìn thấy một con cá sấu sần sùi bò ra từ trong góc phòng đằng sau lưng Bắp Chân. Âm thanh sột soạt đó chính xác là âm thanh nó tạo ra khi cơ thể thô ráp của nó cọ vào các trang sách rơi vãi trên mặt đất!

Con cá sấu đang ngủ say trong góc giá sách, không ngờ đã bị ngũ hoàng tử làm ồn ã đánh thức dậy.

Nó bò đến bên cạnh Bắp Chân, nhìn chăm chăm vào ngũ hoàng tử như hổ rình mồi.

Ngũ hoàng tử run như cầy sấy, ngay cả một tiếng nói cũng không phát ra được.

Nó muốn chạy trốn nhưng lại nghe Bắp Chân nhỏ giọng nói: “Người đã đánh thức nó, chỉ cần động đậy thì nó sẽ xông tới cắn người ngay”.

Ngũ hoàng tử lại sợ tới mức tè ra quần. Nó cố gắng lùi ra khỏi cửa từng chút một, con cá sấu cũng trườn về phía trước từng chút một.

Cuối cùng, nếu không phải có Bắp Chân ôm lấy đuôi cá sấu vuốt ve an ủi thì chỉ sợ nó đã vồ tới cắn chết ngũ hoàng tử rồi.

Ngũ hoàng tử vốn tưởng rằng trong thư phòng này sẽ không bao giờ có cá sấu, nhưng không ngờ rằng thật sự có...

Thật là đáng sợ.

Bắp Chân vuốt ve sau lưng cá sấu, bình tĩnh nhìn ngũ hoàng tử bò ra khỏi cửa thư phòng. Do quá sợ hãi lại không nhìn thấy bậc thang trước cửa cho nên ngũ hoàng tử liền lăn xuống, trán lại bị bậc thang đập vỡ.

Ngũ hoàng tử ngẩng đầu nhìn cá sấu, sắc mặt tái nhợt, không dám kêu lên.

Bắp Chân nói với nó: “Nếu như người dám nói ra thì ta sẽ để nó chui vào trong chân của người”.

Ngũ hoàng tử không ngừng lắc đầu, khiếp sợ đến cực điểm, nó nói: “Ta sẽ không nói, ta sẽ không nói, đừng tới tìm ta...”

Sau khi uống trà chán chê ở tiệp sảnh, Tề phi cảm thấy chắc chuyện đã xong xuôi cho nên liền muốn đến thư phòng xem trộm một chút.

Nhưng không ngờ những gì mà nàng ta nhìn thấy lại khiến cho nàng ta phải kinh hãi.

Cửa thư phòng mở toang, bên trong vô cùng hỗn loạn, ngũ hoàng tử cuộn mình run rẩy ở bên ngoài thư phòng, trên trán máu đỏ mưng đen lẫn vào nhau.

“Chuyện gì đã xảy ra?”, Tề phi hoảng sợ ôm mặt ngũ hoàng tử nói: “Con trai, để mẫu phi nhìn xem, chuyện gì đã xảy ra, con đã bị thương ở đâu?”

Khi đó, Bắp Chân đang ngồi trên sàn thư phòng, nói bằng giọng trẻ con non nớt: “Nó bị ngã”.

Tề phi sai cung nhân chăm sóc tốt cho ngũ hoàng tử, còn bản thân mình thì hùng hổ xông vào muốn hỏi tội. Nhưng nàng ta vừa bước đến cửa thư phòng thì đã bị Thẩm Nguyệt chặn lại.

Tề phi chỉ vào Bấp Chân, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nhất định là nó khiến cho con ta thành ra như vậy! Người tránh ra, hôm nay ta nhất định phải giáo huấn nó!”

Thâm Nguyệt chậm rãi nói: “Con trai ta nói ngũ hoàng tử tự mình ngã xuống, Tề phi cần gì phải giận cá chém thớt. Không phải lúc này Tề phi đã nói trẻ con đánh nhau là chuyện bình thường sao? Thư phòng của con trai ta bị đập phá thành ra thế này ta còn chưa nói đó”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 113

Tề phi nheo mắt nhìn chăm chăm Thẩm Nguyệt nói: “Tĩnh Nguyệt công chúa, người nhất định muốn chống lại ta sao?”

Thẩm Nguyệt bình tĩnh nhìn nàng ta nói: “Chính Tề phi nương nương muốn rút hết cung nhân đi, bây giờ ngũ hoàng tử tự mình té ngã thì lại đi trách người khác. Bắp Chân mới hơn một tuổi, ngũ hoàng tử thì đã năm sáu tuổi, nương nương cảm thấy con trai ta có thể làm cho ngũ hoàng tử bị thương hay sao?”

Tề phi quát: “Thẩm Nguyệt! Người có tư cách gì mà dám nói chuyện với bản cung như vậy!”

“Ta cũng là một người mẹ, xin Tề phi nương nương phân rõ phải trái”, Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: “Chuyện nhỏ của mấy đứa trẻ không nên quá coi trọng, trẻ con đánh nhau một chút cũng là chuyện bình thường, Tề phi nên bỏ qua thì tốt hơn”.

Tề phi chỉ vào bộ dạng của ngũ hoàng tử lúc này rồi nói: “Người xem ngũ hoàng tử thành ra thế này mà còn bảo là chuyện nhỏ?”

Thẩm Nguyệt híp mắt, nhẹ giọng nói: “Vậy lúc này ngũ hoàng tử muốn đẩy con trai của ta xuống hốt ta cũng có thể xem là cố ý giết người sao?”

Tề phi tức giận run lên, quát: “Con trai ta còn nhỏ không biết gì, sao có thể cố ý giết người, tiện nhân nhà người đừng có mà ngậm máu phun người!”

“Trẻ con không biết gì cũng không có nghĩa là nó muốn làm gì thì làm”, Thẩm Nguyệt nhàn nhạt nói: “Mặc dù như thế nào thì cũng phải có người lớn dạy dỗ mà, đúng không?”

“Ý của người là do bản cung xúi giục?”, Tề phi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Thẩm Nguyệt bình tĩnh nói: “Cho dù không phải nương nương xúi giục thì cũng là bởi vì nương nương quản giáo không nghiêm, hơn nữa chính nương nương là người muốn để hai đứa trẻ chơi với nhau một mình không người trông coi. Ngũ hoàng tử tự té ngã không phải là lỗi của Bấp Chân mà là lỗi của nương nương đã thất trách”.

“Con trai ta bị ngã mà người còn dám trách ta?”, Tề Phi tức giận đến mức như sắp nổ tung.

Thẩm Nguyệt nói: “Từ đầu đến giờ ta đều thuận theo ý của nương nương, nếu như ta là nương nương thì ta sẽ mau chóng dẫn ngũ hoàng tử trở về mời thái y, nếu không cứ để ngũ hoàng tử mất máu như vậy thì sẽ phiên toái lắm. Nương nương làm mẹ mà lại để cho sự tức giận của mình lấn át, không để ý đến sống chết của con trai mình hay sao?”

Tề Phi lúc này mới nghĩ tới ngũ hoàng tử, nàng ta quay đầu nhìn thoáng qua ngũ hoàng tử, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn kia tái nhợt đến đáng sợ thì vừa tức vừa lo như lại bất lực. Cuối cùng nàng ta đành phải phát tay áo, sai cung nhân nhanh chóng mang ngũ hoàng tử trở về cung mời thái y.

Trước khi đi, Tề Phi còn liếc Thẩm Nguyệt một cái, nghiêng răng nói: “Người chờ đó cho ta!”

Sau đó, Tề Phi mang theo ngũ hoàng tử và cung nhân của mình tức giận bỏ đi. Thẩm Nguyệt đứng dưới mái hiên, nét mặt bình tĩnh nhìn bọn họ đi lên cây cầu gỗ nhỏ.

Thôi thị nói: “Xem thái độ của Tề Phi thì chỉ sợ nàng ta sẽ không bỏ qua chuyện này dễ dàng”.

Thẩm Nguyệt xoay người trở lại thư phòng, nàng thấy Bấp Chân còn ngồi ở trên thảm trong thư phòng, Ngọc Nghiên thì đang quỳ ở bên cạnh dùng khăn nóng lau vết mực trên tay cho nó.

Trên mặt một lớn một nhỏ này đều in rõ dấu tay. Ngọc Nghiên chịu một cú tát của Tề Phi, nửa bên mặt ở dưới mắt đều sưng đỏ.

TềPhi kia ra tay thật sự không nhẹ.

Thâm Nguyệt khẽ chạm vào mặt Ngọc Nghiên, nói: “Có đau không?”

Ngọc Nghiên rưng rưng lắc đầu: “Nô tỳ không đau”.

Nàng ta không đau lòng chính mình nhưng vành mắt lại đỏ hồng đau lòng thay Bắp Chân, thì thào nói: “Nô tỳ thấy bọn họ bị vậy là đáng đời, Ngũ hoàng tử kia có không hiểu chuyện đến đâu thì cũng không thể đẩy Bắp Chân vào trong hồ, vừa rồi nguy hiểm biết bao. Lần sau hẳn ta còn dám đến, phải khiến hẳn ta bị đập đầu thêm vài lỗ mới được!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1114

Thẩm Nguyệt thoáng nhìn mực trên tay Bấp Chân, lại nhìn nghiêng mực ở bên cạnh, rốt cuộc Ngũ hoàng tử này đã xảy ra chuyện gì, nàng vừa nhìn đã rõ.

Thẩm Nguyệt nói: “Tiểu Hà, đưa Ngọc Nghiên đi thoa thuốc lên mặt”.

Ngọc Nghiên nói: “Công chúa, nô tỳ không cần gấp gáp. Chờ nô tỳ xử lý xong cho Bấp Chân rồi đi cũng không muộn”.

Thẩm Nguyệt dịu dàng nói: “Đi đi, nơi này còn có ta và nhị nương”.

Thẩm Nguyệt nhắc chân bước vào, ngồi xuống bên cạnh Bấp Chân, lại nói với Thôi thị: “Làm phiền nhị nương lấy thuốc mỡ trong phòng ta đến đây”.

Thôi thị nhanh chóng lấy thuốc mỡ đến, dùng ngón tay Thẩm Nguyệt khe khẽ xoa lên mặt Bấp Chân, bôi cho Bấp Chân xong thì sai Thôi thị mang thuốc mỡ đi cho Ngọc Nghiên dùng.

Trong thư phòng chỉ còn hai mẹ con, nhất thời không ai lên tiếng nói chuyện.

Lúc sau Thẩm Nguyệt hỏi: “Con đó, đau không?”

Bấp Chân buồn rầu nói: “Không đau”.

Thẩm Nguyệt mỉm cười: “Bị nhéo thành thế này, còn nói là không đau”. Nàng giơ tay ôm Bấp Chân vào trong lòng, ánh mắt âm u lạnh lẽo: “Khuôn mặt này của con, đến mẹ còn không nỡ bóp mạnh, bây giờ lại hời cho Ngũ hoàng tử kia rồi”.

Bấp chân nói: “Hắn ta còn đau hơn con”.

“Đó là đi đâu hắn ta đáng phải chịu”.

Trong khoảng thời gian này, Bắp Chân đi theo Thâm Nguyệt, cái khác không học được nhưng lại học được cách làm việc có mục đích, ra tay đủ lưu loát. Vừa mới bắt đầu đã hung ác hết như Thâm Nguyệt, mắt cũng không chớp lấy một cái.

Thâm Nguyệt và Bắp Chân cùng nhau sắp xếp lại thư phòng bữa bãi lộn xộn. Hai mẹ con nhặt từng trang sách bị xé rách trên mặt đất rồi xếp lại chỉnh tề gọn gàng, cá sấu nằm ở trong góc lạng lẽ bò ra, kéo lấy cái đuôi bò loạn khắp nơi.

Bắp Chân quay đầu nhìn nó, ngoắc tay với nó, nói: “Đến đây”.

Cá sấu giống như nghe hiểu, chậm rãi bò tới.

Bắp Chân giơ tay vuốt ve lưng của cá sấu.

Thâm Nguyệt nhìn thoáng qua, mặc dù vẻ ngoài cá sấu rất hung dữ, nhưng ở bên cạnh Bắp Chân, nó lại vô cùng ngoan ngoãn. Cá sấu và bé con ở cùng với nhau, một hung hãn tàn bạo, một ngây thơ hồn nhiên, lại vô cùng hài hòa.

Thâm Nguyệt thuận miệng hỏi: “Ngũ hoàng tử nhìn thấy nó rồi sao?”

“Thấy rồi”.

Thâm Nguyệt mỉm cười, nói: “Thảo nào bị dọa thành dáng vẻ thế kia. Nếu hấn ta ra ngoài nói bậy thì phải làm sao bây giờ?”

Bắp Chân bình thản nói: “Hấn ta không dám”.

Thâm Nguyệt nhíu mày: “Vì sao không dám?”

Bắp Chân ôm cá sấu nói: “Con đã dọa hấn là sẽ để Lai Lai chui vào trong chỗ hấn ta”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1115

Thẩm Nguyệt nghe thấy lời của Bấp Chân thì không nhịn được bật cười, u ám phiền muộn trước đó bị quét sạch sành sanh. Nàng nhìn Bấp Chân ôm lấy cá sấu ngoan ngoãn vâng lời, đại khái trên người trẻ nhỏ đều có một loại linh tính trời sinh nào đó, vừa sinh đã hợp với vạn vật sinh linh.

Chỉ là tương lai khi bọn chúng lớn lên, linh tính này rồi cũng sẽ bị thời đời che khuất, bởi vì thế gian này vô cùng phức tạp.

Thẩm Nguyệt hi vọng tương lai Bấp Chân có thể giữ lại chút yên tĩnh và linh tính trong lòng này, cậu bé có thể ngây thơ và tốt bụng, nhưng không thể mù quáng.

Con cá sấu thân thiết với Bấp Chân chính là con mà Thẩm Nguyệt câu lên lúc trước, Bấp Chân đặt cho nó cái tên ‘Lai Lai’. Chỉ cần Bấp Chân gọi một tiếng, nó sẽ lập tức bò ra từ trong góc.

Cung nhân trong Thái Hòa Cung không biết thư phòng nuôi một con cá sấu như vậy.

Vốn dĩ hôm đó, sau khi dọa Ngũ hoàng tử là họ đã muốn thả nó về trong hồ nước. Nhưng nó bị thị vệ chém mấy nhát, mặc dù không chém nó bị thương nặng, nhưng vẫn tổn thương ngoài da.

Nếu cứ thả về trong nước như vậy, có lẽ vết thương sẽ trở nặng.

Nghe theo yêu cầu của Bấp Chân, Thẩm Nguyệt mới chữa trị cho cá sấu này. Ban đầu cá sấu này rất táo bạo, luôn phải buộc chặt miệng, không thể nói lỏng. Nhưng cuối cùng nó và Bấp Chân vẫn trở nên quen thuộc, dù sao Bấp Chân cho nó ăn lâu như vậy, có lẽ nó cũng cảm nhận được che chở và chăm sóc của bé con, dần dần trở nên ngoan ngoãn dễ bảo.

Thẩm Nguyệt thấy vết thương trên lưng nó đã hồi phục gần như hoàn toàn, hơi không đành lòng nói với Bấp Chân: “Có lẽ đêm nay con phải thả nó đi rồi”.

Đây là thú cưng đầu tiên Bắp Chân yêu thích, vừa có tình cảm đã bắt bọn chúng phải rời xa nhau. Thâm Nguyệt cảm thấy, mình nói ra lời này cũng hơi tàn nhẫn.

Bắp Chân cúi đầu, vừa vuốt ve vừa nhìn cá sấu, sau đó trả lời: “Vâng”.

Bắp Chân thế này khiến đáy lòng Thâm Nguyệt vừa dịu dàng lại vừa tiếc thương. Nàng xoa đầu cậu bé nói: “Sao không hỏi tại sao phải thả nó đi”.

“Con biết”. Bắp Chân nói nhát gừng từng câu, nhưng bày tỏ ý nghĩa vô cùng hoàn chỉnh.

“Trong hồ có bạn của nó, vậy mới tốt cho nó”.

“Nó vừa dọa Ngũ hoàng tử, nếu như bị phát hiện thì tiêu rã”.

“Con thích nó, vậy không thể hại nó, khiến nó gặp nguy hiểm”.

Thâm Nguyệt nghe vậy thì không khỏi được cảm động, mỉm cười thờ dãi một hơi: “Cũng không biết rốt cuộc cái tính hay đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà nghĩ cho người khác này của con giống ai”.

Đáy lòng lại có một giọng nói trả lời nàng rằng: Còn có thể giống ai nữa chứ!

Thâm Nguyệt ngày càng không thể xem nhẹ, trên người Bắp Chân dần dần có bóng dáng của một người khác. Dường như đó không phải bóng dáng của người làm mẹ như nàng, mà hẳn là bóng dáng của cha ruột Bắp Chân.

Sau khi dọn dẹp thư phòng ngăn nắp chỉnh tề, Thâm Nguyệt cho Bắp Chân chơi đùa cùng con cá sấu này một lát.

Thâm Nguyệt nói: “Con biết nó sợ nhất cái gì không?”

Bắp Chân lắc đầu: “Không biết”.

“Mẹ nghe nói, có lẽ nó sợ màu vàng”.

“Vì sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1116

“Có thể là trong thế giới của nó chỉ có đen và trắng, mà màu vàng có thể khiến nó lóa mắt nhất”. Đây cũng là kiến thức mà trước kia Thẩm Nguyệt tình cờ xem được trong thế giới động vật, cũng không biết là thật hay giả.

Bây giờ có thời gian lại có đi đầu kiện, Thẩm Nguyệt cũng hơi hào hứng, nói: “Không ngại thử một chút là biết thật hay giả rồi”.

Thẩm Nguyệt sai Thôi thị đi lấy một tấm vải màu vàng chói lóa nhất rồi cầm lắc lắc trước mặt cá sấu, quả nhiên, cá sấu dần dần lùi về phía sau, quay đầu rúc vào trong góc.

Hai mẹ con ngẩng trong thư phòng, nhất thời không nói với nhau câu nào.

Hoàng hôn buông xuống, sau khi ăn cơm tối xong, Bắp Chân biết tối nay phải thả cá sấu về trong hồ nên đến giờ đi ngủ, cậu bé cũng không buồn ngủ, vẫn luôn chờ cung nhân lui đi nghỉ ngơi hết, sau đó đến thư phòng cùng Thẩm Nguyệt.

Cũng may bây giờ trời tối sớm, cung Thái Hòa cũng nghỉ ngơi sớm.

Bắp Chân vào thư phòng, khẽ gọi: “Lai Lai, mau ra đây”.

Cậu bé cầm chút thịt nát đút cho cá sấu ăn, sau đó xoay người mang nó ra khỏi thư phòng.

Bắp Chân chậm rãi đi ở phía trước, cá sấu ngoan ngoãn bò theo phía sau. Trông một người một cá sấu ở với nhau rất hòa thuận.

Đến bên hồ, Thẩm Nguyệt dùng dây thừng buộc vào một cái giỏ, dự định để cá sấu bò vào trong giỏ, sau đó thả xuống dưới hồ.

Bắp Chân lặng lẽ vượt ve cá sấu nói: “Con nói tạm biệt với nó xong rồi”.

“Vậy chúng ta tiễn nó trở về thôi”.

Bắp Chân gặt đầu, cá sấu cũng ngoan ngoãn bò vào trong giỏ, sau đó Thâm Nguyệt dãn bụng dây thừng, thả chiếc giỏ vào trong hồ nước.

Cá sấu nổi trên mặt nước, không muốn rời đi. Ánh đèn mờ nhạt dưới mái hiên chiếu lên trên mặt nước, tản mát ra những gợn sóng lung linh rực rỡ.

Thâm Nguyệt dắt tay Bắp Chân, nói: “Đi thôi, trở về đi ngủ”.

Đợi hai mẹ con đi rồi, cá sấu kia mới quay đầu chìm vào trong nước.

Trở về phòng, sau khi rửa mặt súc miệng, Bắp Chân nằm ở bên trong giường nhỏ, lặng lẽ chìm vào giấc ngủ, hơi thở khe khẽ đều đặn. Thâm Nguyệt nằm nghiêng bên ngoài, tay chống lên đầu, lẳng lặng ngắm nhìn cậu bé hồi lâu.

Nàng không muốn quấy rầy giấc ngủ của Bắp Chân, nhưng nàng cũng không có lòng dạ nào ngủ ngon giấc.

Hôm nay nếu không phải Tề Phi đến gây chuyện, nàng còn có thể ngắm nhìn Bắp Chân nhiều hơn nữa. Bởi vì mấy câu nói vô tâm của Tiểu Hà lúc ban ngày mà đến bây giờ, suy nghĩ trong đầu Thâm Nguyệt vẫn rất rối loạn, không cách nào bình tĩnh trở lại.

Ngày hôm sau, Bắp Chân thức dậy đúng giờ, cậu bé còn nhớ mình phải đến viện Thái Học đọc sách.

Thâm Nguyệt còn đang ngủ, cậu bé cũng không dám ồn ào, Thôi thị rón rén mặc y phục cho cậu bé, khi đang định bế ra ngoài dùng bữa sáng, tiếng nói khàn khàn mơ màng của Thâm Nguyệt truyền đến: “Sau khi ăn sáng xong thì chơi đùa ngay trong viện, về sau đừng đi viện Thái Học nữa”.

Nhưng Thâm Nguyệt hiểu rất rõ tính cách con trai mình, nếu nàng không trông coi, chắc chắn Bắp Chân lại cầm túi xách nhỏ kéo Tiểu Hà chạy ra bên ngoài cung Thái Hòa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1117

Quả thật, sau đó Thâm Nguyệt đứng dậy, rửa mặt súc miệng xong rồi đi đến sảnh dùng bữa, đúng lúc thấy Bắp Chân dùng bữa sáng xong, đeo túi sách nhỏ chuẩn bị nhân lúc nàng vẫn đang ngủ, dắt tay Tiểu Hà muốn chạy đi.

Nhìn thấy ánh mắt nghiêm nghị của Thâm Nguyệt, biểu cảm trên mặt Bắp Chân hơi thay đổi, nhóc con hỏi: “Vì sao?”

“Không cho phép chính là không cho phép, không vì cái gì hết!”, Thâm Nguyệt nói ra lời đanh thép.

“Ngũ hoàng tử sẽ không tìm con”. Bắp Chân vắt óc suy nghĩ cũng chỉ có thể miễn cưỡng nghĩ ra là bởi vì chuyện này.

Thâm Nguyệt nói: “Con còn nhỏ như vậy, căn bản không thể vào học đường, ngay cả tuổi vỡ lòng còn chưa tới, con vào học đường làm gì? Bài mà thầy giáo giảng, con nghe hiểu được sao?”

Bắp Chân cúi đầu, suy nghĩ một lát rồi nói: “Con học chữ”.

Thâm Nguyệt cầm lấy túi sách nhỏ của cậu bé, thản nhiên nói: “Muốn học chữ thì có thể học trong thư phòng, lát nữa mẹ dạy con”.

Tiểu Hà và Ngọc Nghiên ở bên cạnh nhìn thấy dáng vẻ đáng thương của Bắp Chân thì không đành lòng, nhưng trong lòng cũng rất bất ngờ.

Phải biết là lúc trước, vì được tiến vào viện Thái Học, Thâm Nguyệt mang theo Bắp Chân ra sức náo loạn cung Thái Hòa, bây giờ lại nói không đi là không đi luôn.

Đối với chuyện đến học đường này, Bắp Chân không kháng cự giống như những đứa trẻ khác, ngược lại cậu bé còn rất thích. Đây là một chuyện tốt, vì sao không đi chứ?

Sau đó Bắp Chân lặng lẽ ngồi một mình bên hồ, không đến thư phòng, cũng không để ý tới Thẩm Nguyệt.

Tiểu Hà sốt ruột nói với Thôi thị: “Nhị nương, khó khăn lắm tiểu công tử mới thích làm một việc gì đó, hay là bà đi khuyên nhủ công chúa cho Bắp Chân đi học đi”.

“Công chúa có suy nghĩ của công chúa, sao ta có thể thao túng”. Thôi thị thở dài nói ra, bà ta cũng không đành lòng thấy Bắp Chân ngồi ở bên hồ, lặng lẽ ngắm nhìn mặt nước đến giữa trưa như vậy.

Thẩm Nguyệt đã hai lần đứng trước cửa sổ trông ra, Bắp Chân đều không nhúc nhích.

Kết quả, Thẩm Nguyệt mới lo lắng một lát, khi nhìn lại thì phát hiện bên hồ đã không còn hình bóng ai nữa. Nhóc con kia vậy mà nhân lúc nàng không để ý, tự mình lén lút chạy ra ngoài cung Thái Hòa.

Tiểu Hà nhắm một mắt mở một mắt, còn cố ý đẩy Ngọc Nghiên đi chuẩn bị trà sáng. Vừa thấy Thẩm Nguyệt hỏi, Tiểu Hà đã lập tức nói: “Nô tỳ mới đi một lát, không ngờ tiểu công tử đã chạy rồi. Công chúa đừng nóng vội, nô tỳ lập tức tìm tiểu công tử trở về”

Nói xong, Tiểu Hà vội vàng đuổi theo, giống như sợ Thẩm Nguyệt ngăn cản nàng ta vậy, lúc đi còn không quên lấy mấy miếng bánh ngọt mà Bắp Chân thích ăn trong đĩa.

Thẩm Nguyệt mặt không biểu cảm nhìn Tiểu Hà chạy đi xa, biết nàng ta đi chuyển này cũng đừng mong đưa Bắp Chân về, dù Bắp Chân không đến Viện Thái Học, Tiểu Hà cũng sẽ đưa cậu bé đến viện Thái Học.

Thẩm Nguyệt tự nhủ: “Cũng không biết là con trai ai sinh ra và nuôi dạy nữa, chỉ biết trái lòi”.

Nàng tức giận quay người về phòng, lại nói: “Đúng là tổn công sinh ra và nuôi dạy rồi”.

Ngọc Nghiên bưng trà nóng đến, thoáng nhìn Tiểu Hà chạy về bên kia, lại nhìn Thẩm Nguyệt đi vào trong phòng bên này, cũng không biết là vì sao, từ hôm qua đã thấy lạ lạ r ã.

Thôi thị đi theo vào phòng, lựa lời khuyên nhủ: “Sau chuyện của TêPhi và Ngũ hoàng tử hôm qua, Ngũ hoàng tử bị dọa thành như vậy, chắc chắn TêPhi sẽ còn đến nữa. Bắp Chân đi viện Thái Học cũng tốt, công chúa cảm thấy thế nào?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1118

Nghe nói, hôm qua sau khi trở về, Ngũ hoàng tử hoàn toàn bị dọa sợ, ban đêm đi ngủ còn nhất gan run rẩy, sống chết muốn chui vào trong chăn của TềPhi ngủ.

Cho dù TềPhi hỏi thế nào, nó cũng không hé răng vì sao lại sợ hãi như thế. TềPhi cho rằng nó bị thương dẫn đến hoảng sợ, cho nên ở cùng nó mấy buổi tối.

Nhưng về sau TềPhi vừa phiền vừa giận. Bởi vì Ngũ hoàng tử cứ ở lại trong phòng nàng ta, không chịu trở về phòng mình ngủ, cũng khiến cho nàng ta luôn không có cơ hội thị tẩm.

Không có cơ hội thị tẩm thì sao có thể thổi gió bên tai hoàng thượng, thế sao có thể đảm bảo hai mẹ con được sung ái lâu dài trong cung.

TềPhi thấy con mình bị hại thành như vậy, cho dù thế nào, nàng ta cũng nuốt không trôi cục tức này. Nàng ta nhất định phải báo thù.

Những chuyện này để sau hãy nói.

Thẩm Nguyệt liếc nhìn Thôi thị, nói: “Nhị nương đang tránh nặng tìm nhẹ sao?”

Thôi thị nói: “Công chúa, rõ ràng nô tỳ đang tránh nhẹ tìm nặng nha”.

Quả thật, Bắp Chân ở trong viện Thái Học sẽ rất an toàn. Dù TềPhi kia ngang ngược cỡ nào, nàng ta cũng không ngu ngốc làm ầm ĩ đến viện Thái Học. Nơi đó là nơi yên tĩnh cho hoàng tử công chúa học tập, nếu làm lớn chuyện sẽ chỉ chọc giận hoàng đế, làm chuyện tổn công mà không có kết quả.

Cho nên TềPhi chỉ có thể đến cung Thái Hòa.

Thẩm Nguyệt nói: “Hôm nay thì thôi đi, đến giờ tan học nhờ nhị nương đến viện Thái Học đón Bắp Chân trở về, như vậy ta cũng yên tâm hơn”.

Nếu TềPhi ngăn cản giữa đường hay xảy ra chuyện gì, Thôi thị cũng biết cách đối phó hơn Tiểu Hà.

Thẩm Nguyệt cũng chỉ là lo lắng nhưng nàng cho rằng chắc hẳn hai ngày này TềPhi sẽ không đến. Ngũ hoàng tử đã như vậy rồi, TềPhi còn không chăm sóc mà đến đây gây hấn, vậy nàng ta cũng không coi trọng Ngũ hoàng tử là bao.

Thời gian đến, Thẩm Nguyệt đoán chừng viện Thái Học cũng tan học rồi, khi Thẩm Nguyệt cho rằng Thôi thị đã đi đón Bắp Chân, Thôi thị lại vội vàng chạy đến trước mặt nàng nói: “Công chúa, nô tỳ ninh canh nhất thời quên giờ giấc, không kịp đi đón, Bắp Chân vẫn còn ở viện Thái Học”.

Lông mày Thẩm Nguyệt khẽ giạt một cái, lại nghe Thôi thị nói: “Canh vẫn chưa chín, nô tỳ tạm thời còn việc không đi được, nếu để Ngọc Nghiên và Tiểu Hà đi, lỡ gặp TềPhi gây phiền phức giữa đường thì không xong, hay là bây giờ công chúa đi đón Bắp Chân tan học?”

Thẩm Nguyệt nhìn khuôn mặt tràn đầy chân thành của Thôi thị mà nói: “Bình thường mọi người đều rất rảnh rỗi, hôm nay lại trùng hợp ai ai cũng bận rộn”.

Thôi thị vào phòng lấy áo choàng kèm mũ ra cho Thẩm Nguyệt, nhỏ giọng nói: “Từ khi Bắp Chân vào viện Thái Học đến nay, công chúa cũng chưa đi đón lần nào đâu, bây giờ đi một hai lần thì cũng có sao?”

Thẩm Nguyệt rũ mi, mặc cho Thôi thị buộc dây áo choàng cho nàng, Thôi thị lại nói: “Công chúa muốn đi nhìn xem, vậy nhân cơ hội này thoải mái đi đi, nhìn một hai lần cũng tốt”.

Thôi thị còn nói: “Chỉ là tâm tư Bắp Chân tinh tế tỉ mỉ hơn người bình thường, trẻ nhỏ là nhạy cảm nhất, nô tỳ cầu xin công chúa đừng giận công tử, hai mẹ con có chuyện gì nói đôi câu rồi thôi”.

Sao Thâm Nguyệt có thể không biết, thế giới nội tâm của Bắp Chân vô cùng dẹt dẹt và chân thành, buổi sáng nàng cũng chỉ tức giận nói nhảm hai câu thôi, sao nữa giận thật chứ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1119

Bấp Chân thích cái gì thì làm cái đó, đây là chuyện bình thường của con người, không sai.

Người sai là nàng, bởi vì có rất nhiều điều không chắc chắn, cho nên luôn mang theo cảm xúc.

Thẩm Nguyệt mỉm cười, tiện tay kéo áo choàng lại, nói: “Nhị nương luôn là người hiểu ta nhất”.

Thôi thị nói: “Công chúa đừng chê cười, nô tỳ cũng là người từng trải”.

Ý cười bên môi Thẩm Nguyệt nhạt dần, lại nói: “Ta sợ, nếu như Bấp Chân thật sự giống hắc như vậy, Tiểu Hà có thể nhìn ra được, vậy những người khác cũng có thể nhìn ra được”.

Tất cả những cảm xúc này của nàng đều bởi vì lo lắng và sợ hãi. Nàng sợ có người so sánh Bấp Chân và Tô Vũ, càng sợ so sánh rồi sẽ cho ra kết quả khiến tất cả mọi người đều khiếp sợ, bao gồm bản thân nàng.

Đó sẽ là hậu quả gì, Thẩm Nguyệt không dám tưởng tượng.

Đêm qua nhìn Bấp Chân nửa đêm, Thẩm Nguyệt cũng nghĩ nửa đêm. Cho dù Bấp Chân thích tới viện Thái Học cỡ nào, nàng cũng không thể tiếp tục nuông chiều cậu bé nữa, nàng nhất định phải ngăn chặn cắt đứt chuyện này, không thể cho Bấp Chân đến viện Thái Học ở cạnh Tô Vũ.

Thôi thị nói: “Thế nên rốt cuộc có đúng như Tiểu Hà nói hay không thì vẫn cần công chúa đích thân đi xem một chút. Nếu như Tiểu Hà không hề phóng đại, vậy lần sau công chúa không cho Bấp Chân đi nữa, nô tỳ cũng sẽ trông coi công tử kỹ càng”.

“Cũng được”. Thẩm Nguyệt như có điều suy nghĩ ngẩng đầu lên, neho mắt nhìn mặt hồ tĩnh lặng trước cung Thái Hòa, hồ nước ấm áp, đan xen

giữa cái nóng và lạnh, tỏa ra hơi nước mờ mịn dày đặc, nàng thở dài một hơi, nói: “Tuyết lại rơi rồi”.

Trên bầu trời tuyết trắng tung bay, mà mặt hồ vẫn luôn không kết băng. Bông tuyết sột soạt rơi trên lan can, không lâu sau đó, sẽ tan thành những vệt nước ướt đầm.

Trái ngược với cảnh tượng ở bờ bên kia, trời đông giá rét, nơi nơi đều phủ một màu trắng xóa của tuyết.

Thôi thị đưa ô cho Thẩm Nguyệt, nói: “Công chúa đi đường cẩn thận”.

Thẩm Nguyệt cầm ô ra khỏi mái hiên. Bên dưới áo choàng của nàng lộ ra góc váy trắng thuần, mái tóc đen dưới ô khẽ phấp phới, bóng lưng trong tuyết xinh đẹp như tranh.

Hôm nay tuyết rơi, tiết trời lạnh lẽo, viện Thái Học cho tan học sớm một hai khắc so với bình thường.

Chờ đến khi Thẩm Nguyệt tới viện Thái Học, hoàng tử công chúa bên trong đều đã được đón đi, dọc đường lạnh lẽo vắng vẻ, chỉ có những cây ngô đồng ở hai bên đường, thi thoảng tuyết tích tụ trên chạc cây lại rớt xuống đất, phát ra tiếng vang rất nhỏ.

Thẩm Nguyệt đứng ở trước cửa viện Thái Học, hai cánh cửa khép hờ. Nàng bỗng dừng bước, trong tai rõ ràng bắt được giọng nói của Tô Vũ.

Rất lâu không nghe thấy, giọng nói kia vẫn lay động lòng người, tựa như trong mộng.

Đó là Tô Vũ đang dạy Bấp Chân đọc sách, dạy cậu bé chữ viết căn bản đơn giản nhất. Tô Vũ đọc một câu, Bấp Chân lặp lại một câu.

Một lớn cẩn thận kiên nhẫn, một nhỏ non nớt ngây thơ.

Trước kia Thẩm Nguyệt cũng từng thấy cảnh Tô Vũ dạy trẻ nhỏ trong sân nhà dân, khi đó hẳn chỉ đứng bên cạnh nhẹ nhàng chỉ bảo đôi lời.

Nhưng hiện tại, từ trong giọng điệu của hắn, Thâm Nguyệt có thể nghe ra, hắn như hận không thể truy ền thụ tất cả kiến thức của mình cho Bắp Chân.

Thì ra hai giọng nói này có thể phối hợp rung động lòng người đến thế.

Thâm Nguyệt cảm thấy, tựa như trời sinh đã nên là như vậy.

Nàng đứng ở bên ngoài, cách một cánh cửa lặng lẽ nghiêng tai lắng nghe.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1120

Thẩm Nguyệt không lập tức đẩy cửa đi vào, bởi vì nàng đi vào, bên trong sẽ bị gián đoạn.

Cũng may cửa này không thể khóa kín, che khuất toàn bộ cảnh tượng bên trong viện Thái Học, xuyên qua cánh cửa khép hờ, Thẩm Nguyệt ngược mắt nhìn vào, đúng lúc có thể trông thấy cánh cửa học đường.

Tô Vũ mặc quan bào bằng gấm tối màu, phong độ nho nhã ng ẩ trên bậc thềm dưới mái hiên. Trong tay hắn cầm một cuốn sách, ngón tay thon dài trắng nõn.

Báp Chân thì mặc áo bông nhỏ dày cộm ng ẩ gần sát bên cạnh hắn. Khi Tô Vũ dạy cậu bé đọc sách sẽ đặt sách ở trước mặt cậu bé, chỉ vào từng chữ đọc cho cậu bé nghe.

Trận tuyết đến bất ngờ này cũng không thể trở thành vật cản của bọn họ.

Thẩm Nguyệt vịn tay lên khung cửa, say mê ngắm nhìn cảnh tượng này.

Nàng đã rất lâu không gặp Tô Vũ, bây giờ hắn ở ngay trong tầm mắt, giữa bọn họ chỉ cách trận tuyết và cánh cửa ở trong tầm tay này.

Nếu là lúc trước, Thẩm Nguyệt tận mắt nhìn thấy Tô Vũ dạy Báp Chân của nàng như thế này, chắc chắn nàng sẽ cảm thấy vô cùng vui vẻ. Ít nhất sau này, Báp Chân sẽ có một lão sư tốt, thậm chí một phụ thân tốt.

Nhưng bây giờ, Thẩm Nguyệt tận mắt nhìn thấy cảnh tượng này, lại âm thầm hít sâu một hơi, nàng phát hiện mình càng hoang mang và thấp thỏm nhiều hơn.

Tiểu Hà không hề phóng đại chút nào. Lời nàng ta nói đều là thật!

Nếu như Bắp Chân ở một mình, có lẽ người ngoài sẽ không liên tưởng cậu bé và Tô Vũ với nhau. Nhưng nếu là lúc này, một lớn một nhỏ ngồi bên cạnh nhau, biểu cảm nhất trí đến lạ, đường nét trên hai khuôn mặt kia phẳng phất như được đúc ra từ một cái khuôn.

Lo lắng của Thẩm Nguyệt không phải là không có lý do. Giờ phút này, từ đáy lòng nàng đã có quyết định, cho dù ngày mai Bắp Chân buồn bã thế nào, dù Tô Phi có đến gây phiền phức hay không, nàng cũng kiên quyết không cho Bắp Chân và Tô Vũ ở cùng nhau nữa.

Thẩm Nguyệt nhìn người đàn ông mặc quan bào bằng gấm, nàng muốn cười nhưng không thể nào cười nổi.

Cứ như thế hắn đang trêu đùa nàng vậy? Thật sự không buồn cười chút nào.

Nàng từng nghĩ phụ thân của Bắp Chân có thể là bất kỳ người nào, duy chỉ không dám ảo tưởng và hi vọng người đó sẽ là Tô Vũ.

Khi đi tới, Thẩm Nguyệt rất bình tĩnh, nhưng cuối cùng, suy nghĩ trong đầu nàng vẫn rối như tơ vò.

Nàng đã gặp được Tô Vũ như mong muốn, nhưng hoang mang trong lòng lại càng chông chênh nhiều hơn, trùng điệp như núi, hơn nữa còn có xu thế sắp đổ. Nàng đứng trên đỉnh núi đó, rõ ràng đưa tay là có thể xoa tan mây mù.

Nhưng khi thật sự đến rồi, nàng lại hoàn toàn rối loạn.

Tô Vũ dạy xong bài văn, giương mắt nhìn về phía cửa chính, ánh mắt bỗng chốc quẩn quýt với ánh mắt Thẩm Nguyệt, đi thẳng vào đáy lòng nàng.

Thẩm Nguyệt lập tức hoàn hồn, dời đi ánh mắt, hoảng hốt cúi đầu xoa dịu cảm xúc.

Thì ra hắn sớm đã biết mình tới đây.

Chỉ nghe thấy Tô Vũ khép sách rồi nói với Bắp Chân: “Hôm nay đến đây thôi, mẹ con đến đón rồi, về đi!”

Bắp Chân cũng ngẩng đầu, đôi mắt trong veo tìm được bóng hình Thâm Nguyệt ở cửa ra vào, ánh mắt nhìn nàng có chút trốn tránh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1121

Thẩm Nguyệt đành phải đẩy cửa đi vào, dừng lại dưới cây ngô đồng trong viện.

Cơn gió lành lạnh khẽ thổi bay góc áo Tô Vũ, hắn ngồi ở trước cửa, thành thoi an nhàn, tựa như còn sạch sẽ lạnh lẽo hơn trận tuyết này.

Rõ ràng trong đôi mắt tĩnh mịch sâu lắng kia không tỏ vẻ gì, nhưng khi nhìn nàng, suýt nữa đã hút nàng vào trong.

Lời nói đến bên khóe miệng rồi mà bị nghẹn lại, cuối cùng nàng vẫn khó khăn nuốt xuống, chỉ nói: “Hôm nay tới hơi muộn, gây thêm phiền phức cho Tô đại nhân rồi”.

Tô Vũ nói: “Không sao”. Hắn xoa đầu Bắp Chân, mang theo ý cười như có như không: “Bắp Chân rất thông minh”.

Thẩm Nguyệt thầm giật mình, ngoắc tay với Bắp Chân: “Bắp Chân, qua đây”.

Tô Vũ lập tức thu tay lại, ra hiệu Bắp Chân đi đến bên cạnh Thẩm Nguyệt. Cậu bé bước xuống bậc thềm, đi đến trước mặt Thẩm Nguyệt, cái đầu nhỏ ngược lên, ánh mắt mang theo vẻ lấy lòng nhìn Thẩm Nguyệt.

Hôm nay là cậu bé lén lút chạy đến đây, cậu bé cũng sợ Thẩm Nguyệt vẫn còn giận mình.

Thẩm Nguyệt nói: “Hôm nay không cho con đến, con vẫn cứ đến. Nhưng bây giờ mẹ nói rõ ràng với con, hôm nay là ngày cuối cùng con đến viện Thái Học, nếu ngày mai còn đến, mẹ sẽ trói hai tay hai chân con lại”.

Thẩm Nguyệt nói vô cùng nghiêm túc, khiến cho Bắp Chân sửng sốt ra đó. Sau khi cậu bé hiểu được nội dung lời nói, vẫn hỏi: “Vì sao?”

Thẩm Nguyệt từ tốn nói: “Hoàng tử công chúa trong hoàng gia đầu đến năm tuổi mới nhập học võ lòng, sớm nhất cũng phải ba bốn tuổi trở lên, con mới một tuổi, còn vì sao nữa”.

Bấp Chân nói: “Nhưng con không phải bọn họ”.

Thẩm Nguyệt trừng mắt nói: “Nếu con thật sự yêu thích học tập, mẹ bất tài nhưng cũng biết được mấy chữ, trở về mẹ từ từ dạy con. Trước ba năm tuổi, con muốn trèo cây xuống sông chơi đùa, mẹ đầu đi cùng con, nhưng về sau không thể đến viện Thái Học này nữa. Con nghe rõ chưa?”

Bấp Chân quay đầu, đôi mắt ướt sũng nhìn Tô Vũ.

Thẩm Nguyệt cũng nhìn Tô Vũ, cố nén cảm xúc nói: “Ta dạy dỗ con ta, hi vọng Tô đại nhân đừng nhúng tay”.

Tô Vũ như có đi đâu suy nghĩ, nói: “Mẹ con nói đúng, đối với con thì nhập học còn hơi sớm. Cứ nghe theo lời mẹ đi, hưởng hồ số chữ nàng biết cũng không chỉ mấy chữ”.

Thẩm Nguyệt: “...”

Nàng đã quen với việc ở trong cung Thái Hòa luôn có Ngọc Nghiên và Tiểu Hà vây quanh Bấp Chân, vừa có chuyện gì là lập tức cầu xin nói tốt cho Bấp Chân, Thẩm Nguyệt không ngờ Tô Vũ sẽ thuận theo nàng.

Rất nhanh sau đó đã nhận thức được, dù sao Tô Vũ vẫn là Tô Vũ, Bấp Chân có tỏ ra đáng thương thế nào thì hẳn cũng sẽ không để lý trí của mình bị cảm tính đánh bại.

Nếu như Bấp Chân thật sự là... vậy hẳn hẳn phải biết rõ, Thẩm Nguyệt làm như vậy cũng là muốn tốt cho hẳn và Bấp Chân.

Chỉ trách trước kia Thẩm Nguyệt sơ ý, nếu nàng phát hiện ra manh mối này sớm một chút, vậy cũng sẽ không phí hết công sức đưa Bấp Chân đến viện Thái Học.

Thẩm Nguyệt bình tĩnh lại, nói với Bắp Chân: “Vậy thì nói lời tạm biệt với thầy Tô của con đi”.

Hai chữ ‘Thầy Tô’ này, Thẩm Nguyệt còn gằn từng chữ.

Đáng giận hơn chính là, nếu như Tô Vũ đã sớm biết mà vẫn thản nhiên nhìn nàng phí biết bao công sức đẩy Bắp Chân lại gần mình như thế, Thẩm Nguyệt càng nghĩ càng cảm thấy không công bằng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1122

Nàng cũng không nổi câu, chỉ thoáng nhìn Tô Vũ, lại bất chợt nói ra: “Lại nói, đại học sĩ còn là lão sư của Tĩnh Nguyệt lúc trẻ đấy, Bắp Chân con gọi hắn một tiếng ‘Tô lão sư gia’ cũng không quá đáng”.

Tô Vũ: “...”

Thẩm Nguyệt dắt Bắp Chân đến trước mặt Tô Vũ nói: “Mau, gọi ‘Tô lão sư gia’, nói lời tạm biệt xong rồi về”.

Thấy Thẩm Nguyệt nghiêm túc, Bắp Chân cũng nghiêm túc nói một câu: “Tô lão sư gia, bọn ta đi đây”.

Trông thấy Tô Vũ gơ tay day day thái dương, Thẩm Nguyệt mới hơi hài lòng, ánh mắt không tự chủ mà ấm áp hơn.

Thẩm Nguyệt bế Bắp Chân quay người, nói: “Trời lạnh rồi, Tô lão sư cũng về sớm thôi. Tĩnh Nguyệt tạm biệt về trước”.

“Ừm”.

Mặc dù không thể nói được nhiều nhưng có thể gặp một lần, trò chuyện đôi câu, vậy là tốt rồi. Còn chưa đến lúc trút hết những cảm xúc nghiêng trời lệch đất sắp nuốt chửng nàng kia ra.

Nàng không thể nói nhiều, cũng không thể hỏi nhiều. Lúc này quay người rời đi là cách làm tỉnh táo nhất.

Một tay Thẩm Nguyệt bế Bắp Chân, một tay cầm ô, tuy hơi cố sức, nhưng vẫn có thể kiên trì đến Thái Hòa Cung.

Chỉ là không ngờ vừa đi đến cửa chính của viện Thái Học, Tô Vũ ở đằng sau lại nói: “Bắp Chân, xuống tự đi đi”.

Giọng nói của hắn dịu dàng êm tai, một câu nói đơn giản lại có thể đánh thẳng vào nơi mềm mại nhất trong đáy lòng Thẩm Nguyệt.

Lòng nàng vẫn rung động, bước chân cũng khựng lại.

Hắn sợ nàng mệt mỏi? Không quan tâm Bắp Chân cũng phải quan tâm nàng?

Bắp Chân cực kỳ nghe lời Tô Vũ, lập tức giãy giụa muốn xuống tự đi. Một tay Thẩm Nguyệt không giữ được cậu bé, đành phải thả con trai xuống.

Bắp Chân chủ động nắm lấy tay Thẩm Nguyệt, lưu luyến không rời mà quay đầu nhìn Tô Vũ một cái.

Cuối cùng Thẩm Nguyệt cũng không nhịn được, khi nhấc chân bước ra khỏi viện Thái Học, nàng đã quay đầu nhìn hắn một cái.

Tô Vũ vẫn ng ẩ dưới mái hiên, khi tuyết lớn, từng bông tuyết rơi xuống góc áo mềm mại, cũng có mấy bông sượt qua đôi mày nhàn nhạt, rơi xuống mái tóc đen của hắn.

Hắn khẽ nheo đôi mắt, nở nụ cười với Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt lạnh đến mức mặt mũi đỏ ửng, đột nhiên thấy xót xa. Nàng hít một hơi thật sâu, nhẹ giọng bảo: “Trời lạnh r ẩ, nhớ mặc thêm áo”.

“Được”, Tô Vũ đáp lời.

Nàng dắt Bắp Chân rời khỏi viện Thái Học. Khi về đến cung Thái Hòa, gương mặt nhỏ nhắn của Bắp Chân đông cứng như miếng ngọc mỡ dê, vừa trắng vừa mịn.

Thẩm Nguyệt cởi áo choàng, rũ bớt vụn tuyết trên bề mặt, giao cho Thôi thị vắt lên tấm bình phong, còn nàng kéo Bắp Chân ng ẩ xuống giường, hơi lửa giữ ấm.

Thẩm Nguyệt nói với Thôi thị: “Nhị nương đi báo cho Ngọc Nghiên và Tiểu Hà, từ ngày mai, Bắp Chân sẽ không tới viện Thái Học nữa, hai người họ cũng không được giúp sức hay dung túng. Sau này cũng bớt ra ngoài cung Thái Hòa đi”.

Thôi thị hiểu rõ nên đáp: “Nô tì sẽ đi nói cùng họ ngay”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1123

Bắp Chân im lặng hồi lâu không nói gì, Thâm Nguyệt nhìn thẳng bé: “Sao hả, không hài lòng với quyết định của mẹ à?”

Thằng bé liếc nhìn Thâm Nguyệt rồi đột nhiên mở miệng gọi: “Cha”.

Thâm Nguyệt lập tức sa sầm mặt mũi.

Bắp Chân cúi đầu, lẩm bẩm gọi thêm: “Cha”.

Thâm Nguyệt nắm lấy vai của Bắp Chân, khẽ hỏi: “Ai dạy con gọi lung tung như thế, ở đây không có cha con, không được gọi bậy”.

Trước kia, khi Bắp Chân bắt đầu học nói, Thâm Nguyệt luôn dạy thằng bé gọi mẹ, nhưng chưa từng dạy thằng bé gọi cha.

Thằng bé cất tiếng gọi như vậy khiến cái đầu khó khăn lắm mới bình tĩnh được của Thâm Nguyệt bất giác nhớ tới Tô Vũ, lòng dạ rối bời.

Những ngày qua ngày nào Bắp Chân cũng tiếp xúc với Tô Vũ, ngoại trừ Tô Vũ là nam tử bình thường ra thì bên cạnh thằng bé chỉ có thái giám và mấy thái phó già khom, thằng bé còn gọi ai được nữa?

Bắp Chân nói: “Nhưng mà mẹ nói, sau này bắt hẳn về làm cha”.

Thâm Nguyệt day trán: “Đó là chuyện sau này, trước đó con không được gọi lung tung, nếu không người khác nghe thấy sẽ bắt hẳn đi làm cha của người khác đấy, con có tin không hả”.

Thâm Nguyệt tưởng rằng nàng chưa từng dạy thì thằng bé không biết những đi đầu này, chẳng ngờ Bắp Chân vẫn luôn ghi nhớ câu nói buột miệng của nàng trong lòng.

Thế giới nội tâm của Bắp Chân rất phong phú và tinh tế, đôi lúc thằng bé không thể hiện ra không có nghĩa là thằng bé không hiểu hay không lĩnh

ngộ được.

Bắp Chân chăm chú nhìn Thâm Nguyệt với vẻ căng thẳng, như thể sợ Tô Vũ bị bắt đi làm cha của người khác vậy, thẳng bé nói: “Được, con không gọi nữa”.

Sau này Thâm Nguyệt dịu dàng hỏi thẳng bé: “Tại sao con thích hẳn thế?”

Bắp Chân mơ mơ hồ hồ trả lời nàng một câu đơn giản: “Hắn tốt”.

Bắp Chân vui mình trong lòng Thâm Nguyệt, ngủ thiếp đi. Thâm Nguyệt vừa ôm Bắp Chân vừa nhìn tuyết rơi bên ngoài cửa sổ mà thần thờ.

Nàng nghiền ngẫm câu trả lời của Bắp Chân hồi lâu... hẳn tốt, không khỏi khiến cho nỗi nhớ nhung và si mê hiện lên trên gương mặt. Đến cả đứa trẻ con còn biết hẳn tốt, làm sao nàng không biết hẳn tốt cơ chứ.

Không biết Tô Vũ về đến nhà chưa, hẳn có bị ướt vì mưa tuyết không?

Ban nãy, khi rời khỏi viện Thái Học, Thâm Nguyệt vốn định để lại chiếc ô cho hẳn, dù sao thì cung Thái Hòa cách viện Thái Học không xa, hai mẹ con họ chạy nhanh là về đến nơi.

Mà từ trong cung ra bên ngoài rất xa.

Nhưng Thâm Nguyệt cũng sợ bị người khác trông thấy hẳn và nàng dùng chung một chiếc ô, thế là đành nén lại ý định đưa ô cho hẳn.

Đợi khi Tô Vũ về đến nhà, chắc hẳn quần áo và tóc của hẳn trắng xóa vì tuyết.

Thâm Nguyệt nghĩ, quản gia nhà hẳn nên nhắc hẳn thay quần áo khô mới được.

Hắn không thích hơi lửa sưởi ấm, trong phòng cũng không có lò sưởi, tất cả cứ thanh lãnh. Tuyết rơi nhiều thế này, hẳn có thấy lạnh không?

Khi ở viện Thái Học, Thâm Nguyệt muốn hỏi hẵn vài chuyện liên quan đến Bấp Chân, nhưng nghĩ lại, không thể nào đứng ở nơi nguy hiểm như hoàng cung mà tìm hiểu chứng cứ về thân thế của Bấp Chân.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1124

Nếu để người khác nghe thấy, bất kỳ câu nói nào cũng có thể gây ra hậu họa khó lường cho ba người họ.

Thế nên Thẩm Nguyệt chỉ có thể nhẫn nhịn, nàng phải đợi đến khi gặp thời cơ thích hợp mới được hỏi.

Trước khi chính tai nghe thấy câu trả lời của Tô Vũ, nàng sẽ không kết luận một cách ngớ ngẩn. Cho dù suy đoán trong lòng trào lên như sóng biển, nàng đành phải đè nén xuống hết, chỉ muốn nghe thử xem Tô Vũ sẽ nói thế nào.

Sau đó Bắp Chân không tới viện Thái Học nữa, ngoan ngoãn ở lại trong cung Thái Hòa, mỗi ngày Thẩm Nguyệt dạy thằng bé vài chữ.

Khi xung quanh không có một ai, Thẩm Nguyệt sẽ trải ra một trang giấy, dạy Bắp Chân viết tên của thằng bé, từng nét một.

Bắp Chân biết mình tên là Tô Tiễn.

Thế nhưng chữ viết ra còn chưa kịp hong khô đã bị Thẩm Nguyệt dùng vết mực bôi lên, hoặc là xé nát.

Chắc hẳn Bắp Chân cũng hiểu rằng tên họ của thằng bé tạm thời không thể công khai, chỉ có thể nhắc tới và tập viết khi hai mẹ con được ở riêng cùng nhau.

Bên phía Tềphi, tình hình của Ngũ hoàng tử đã khá hơn đôi chút, nhưng bao nhiêu can đảm của thằng bé này gần như bay hết sạch khiến Tềphi cảm thấy vô cùng bức mình.

Sau đó Ngũ hoàng tử không còn đáng vẻ kiêu ngạo của mình nữa, bất kể gặp ai, chỉ cần ra khỏi cửa tam cung, nó sẽ nhìn trái ngó phải, rụt rè và sợ sệt.

Thậm chí cành cây nhành cỏ cũng có thể khiến nó sợ đến mức ngã bệt xuống đất.

Hoàng đế càng lúc càng không thích đứa con trai này, cảm thấy cực kỳ thất vọng. So ra thì Đại hoàng tử do hoàng hậu sinh hạ đứng trước mặt hoàng đế trông đáng yêu hơn nhiều, cũng được hoàng đế thân cận nhiều hơn.

Sau khi nghe nói Ngũ hoàng tử bị ngã, Thái hậu tới hậu cung xem thử.

Trong số các hoàng tử, Thái hậu thích Ngũ hoàng tử nhất, bởi vì Ngũ hoàng tử luôn khiến bà ta thấy vui vẻ.

Nhưng trông thấy Ngũ hoàng tử biến thành như vậy, bà ta cũng rất đau đầu.

Tề phi thấy vậy lập tức quỳ rạp trước mặt Thái hậu, nước mắt nước mũi giàn giụa, nghẹn ngào kể tội: “Cầu xin thái hậu nhất định phải đòi lại công bằng cho hoàng nhi của thần thiếp, là do Tĩnh Nguyệt của cung Thái Hòa hãm hại! Hoàng nhi của thần thiếp bị ngã rách đầu ở thư phòng của con trai nàng ta, nàng ta nói hoàng nhi tự gây ra, còn cố tình dụ cá sấu trong hồ tới, định đẩy hoàng nhi xuống làm mồi cho cá sấu!”

Thái hậu thương yêu Ngũ hoàng tử, đâu thể chấp nhận nổi chuyện này, vả lại cứ nhắc đến Tĩnh Nguyệt, bà ta lại thấy cực kỳ khó chịu. Để Tĩnh Nguyệt và con trai của nàng sống ở cung Thái Hòa, ngay từ đầu Thái hậu đã thấy không vui rồi.

Một công chúa tiên tri ầu còn sống trong cung, vốn đã chẳng ra thế thống gì. Huống hồ nàng ta không phải người ngoài thì cũng là kẻ thù, làm sao có thể chung sống dưới một mái nhà được?

Hậu cung này là hậu viện của hoàng đế, không có lý do gì để nuôi một công chúa tiên tri ầu.

Nếu mẹ con Tĩnh Nguyệt khiêm tốn đôi chút, Thái hậu nhắm một mắt mở một mắt cho qua được, nhưng nghe Tề phi nói vậy, hai mẹ con nhà này

không chỉ hù dọa Ngũ hoàng tử, con trai của nàng ta còn được vào viện Thái Học, dù thế nào Thái hậu cũng không nuốt nổi cục tức này.

Quan trọng nhất là qua lời kể của Tề phi, Thẩm Nguyệt và Bấp Chân không thể nào khiếm tốn được.

Nghe lời tố cáo của Tề phi, Thái hậu tức đến mức bùng nổ, đập bàn nói: “Đường đường là viện Thái Học, đó là thư phòng chuẩn bị cho hoàng tử và công chúa, đâu thể để một tiện nhân bên ngoài vào đó vậy bản được, hoàng đế quá hồ đồ ư!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1125

Tề phi lau nước mắt: “Ngay từ đầu thần thiếp cũng cảm thấy không ổn thỏa rồi, nhưng lời nói của thần thiếp không có phân lượng, cũng không tiện nói gì”.

Thái hậu nói: “Làm gì có đạo lý ấy, hậu cung này đâu đến lượt nàng ta vênh váo! Hôm nay ta phải xem xem, rốt cuộc nàng ta vô pháp vô thiên đến mức nào!”

Sau đó Thái hậu dẫn theo cung nhân, định hùng hổ đi tới cung Thái Hòa, đòi xử lý mẹ con Thẩm Nguyệt.

Tề phi tỏ ra đê phòng: “Thái hậu, cung Thái Hòa đó có cá sấu xung quanh, e là sẽ làm Thái hậu sợ. Chi bằng gọi mẹ con Tĩnh Nguyệt tới cung của thần thiếp, đến lúc đó muốn xử lý thế nào đâu do Thái hậu định đoạt”.

Cung Thái Hòa dù thế nào cũng là cung Thái Hòa, không phải nơi ở của Tề phi. Chỉ khi nào gọi người tới cung của nàng ta, nàng ta mới có thể muốn gì được nấy, lại thêm Thái hậu chống lưng, nàng ta có thể mạnh tay trừng phạt mẹ con Tĩnh Nguyệt.

Thái hậu ngẫm nghĩ, cảm thấy đê nghị của Tề phi rất thỏa đáng bèn sai người tới cung Thái Hòa truy vấn chỉ.

Tất nhiên Thẩm Nguyệt biết sự việc của Tề phi còn chưa kết thúc, nàng ta nhất định sẽ còn đến vào mấy ngày này.

Việc nàng ta lôi cả Thái hậu ra cũng nằm trong dự đoán của Thẩm Nguyệt, dù sao thì Tề phi vẫn luôn khiến Thái hậu vui vẻ. Tải app hola để đọc full và miễn phí nhé.

Thẩm Nguyệt cũng không có chút hảo cảm nào đối với Thái hậu, tại sao phải giữ thể diện cho bà ta, dẫn theo Bắp Chân tới cung của Tề phi mặc cho hai người họ chà đạp?

Đầu óc Thẩm Nguyệt chưa bị úng nước.

Thế nên sau khi cung nhân tới cung Thái Hòa truyền chỉ, Thẩm Nguyệt coi như không nghe thấy. Đừng nói là dẫn theo Bắp Chân tới cung Tềphi, nàng thậm chí còn không ra khỏi cung Thái Hòa nửa bước.

Thái hậu đợi tới đợi lui mà không thấy người đến, tới khi hỏi lại mới biết Thẩm Nguyệt kháng chỉ, vô cùng giận dữ. Tềphi ở bên cạnh châm dầu vào lửa: “Tĩnh Nguyệt kia đúng là gan to bằng trời, nàng ta dám chống lại cả ý chỉ của Thái hậu! Rõ ràng là không coi Thái hậu ra gì mà!”

Thái hậu cũng không thể kiên nhẫn tiếp tục đợi trong cung Tềphi được nữa, lập tức dẫn cung nhân tới cung Thái Hòa.

Phen này khỏi cần Tềphi ra tay, Thái hậu tự khắc sẽ xử lý hai mẹ con tiện nhân kia, Tềphi cũng đi cùng bà ta, đi theo còn hóng chuyện nữa chứ.

Người trong cung Thái Hòa ai nấy mất hồn mất vía, một khi Thái hậu đến, đừng nói là Thẩm Nguyệt và Bắp Chân, đến cả các cung nhân cũng phải chịu trận.

Thế nên đoàn người của Thái hậu còn chưa tới Thái Hòa cung, tên thái giám trông chừng đã Vớ vỏi vàng vàng tới trước mặt Thẩm Nguyệt hoảng loạn nói: “Tĩnh Nguyệt ~~ông~~ chúa, phen này biết phải làm sao đây, Thái hậu và Tả phi nương nương đang dẫn người đi về phía bên này rồi! Công chúa nhận sai với Thái hậu đi, chưa biết chừng sẽ được khoan hồng...”

Thôi thị lạnh lùng đáp: “Nên làm thế nào còn đến lượt người dạy công chúa sao? Lùi xuống nên làm gì thì cứ làm Vậy đi”

Thái giám bất lực, đành phải lui xuống.

Thôi thị còn bình tĩnh chứ Ngọc Nghiên và Tiểu Hà ở bên cạnh đã cuống lăm rồi.

Mà Thẩm Nguyệt và Bắp Chân không hề tỏ ra lo lắng.

Thẩm Nguyệt đi êm tĩnh nói “Xuống phòng bếp lấy cây rìu thường dùng để bổ củi tới đây.”

Tiểu Hà vừa nghe thấy, suýt nữa đã quỳ xuống: Công, công chúa, người định chém Thái hậu ư? Không thể làm như vậy được, công chúa nhất định phải bình tĩnh!

Thẩm Nguyệt liếc mắt nhìn nàng ta, bật cười: “

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1126

Ta mà chém Thái hậu, mọi người cũng không sống nổi đâu, ta nghĩ quân đến mức đó sao?”

Ngọc Nghiên ngoan ngoãn mang cây rìu dùng để chẻ củi tới: “Nếu không phải để chém Thái hậu thì chém Tê phi cũng được. Thứ độc phụ đó, vung rìu xuống phải chém nàng ta làm hai nửa!”

Thẩm Nguyệt nhắc cây rìu để ánh chừng, sau đó đi ra ngoài.

Nàng đứng trên cây cầu gỗ, neho mắt nhìn đoàn người khí thế hung hãn ở phía đối diện, hai nữ nhân đi đầu còn dũi đỡ lẫn nhau: người lớn tuổi hơn là Thái hậu, người trẻ hơn chính là Tê phi Thẩm Nguyệt nhếch môi, ngay khi đoàn người đi tới bờ bên kia, Thẩm Nguyệt vung cây rìu lên bắt đầu chém cầu.

Hành vi này của nàng nằm ngoài dự tính của Thái hậu và Tê phi, trong mắt mọi người, hành động này của Thẩm Nguyệt thực sự quá điên cuồng, chẳng khác gì một mù điên.

Cây rìu kia vốn đã nguy hiểm, chém xuống cây cầu gỗ mỏng manh kia càng thêm nguy hiểm. Cá sấu trong hồ nghe thấy động tĩnh nên bơi tới từng đàn, tròn xoe mắt nhìn háo hức.

Đám đông sợ tới mức liên tục lùi về sau, không ai dám bước lên cầu.

Nếu không lỡ Thẩm Nguyệt chém gãy cây cầu này, không cần thận rơi xuống hồ, thế thì chỉ có một kết cục, đó là làm mồi cho cá sấu Thái hậu run run chỉ tay vào nàng, giận dữ hét lên: “Thẩm Nguyệt! Người đang làm gì hả!”

Thẩm Nguyệt không đáp lại, tiếp tục vung rìu, âm thanh nứt gãy trầm đục của cây cầu gỗ vang lên, nàng càng chém càng hăng.

Sau cùng, “rác” một tiếng, cây rìu của Thảm Nguyệt chém cây cầu ra làm hai nửa. Thanh gỗ gác trên cầu rời ra, loáng thoáng có vụn gỗ rơi xuống nước, khiến nơi bị gãy hồng ra một lỗ lớn.

Cây cầu gỗ cũng rung lắc như sắp rụng.

Thảm Nguyệt đứng ở đầu này, cây rìu trong tay chống xuống đất, một tay nàng chống hông thở hắt ra, bấy giờ mới ngẩng đầu nhìn Thái hậu và Tề phi ở phía đối diện, biểu cảm trên gương mặt của hai người này thiên biến vạn hóa, hết sức đặc sắc.

Thảm Nguyệt dồn hết sức lực lớn tiếng quát nạt: “Có ta ở đây, đừng kẻ nào mơ tưởng bắt nạt được con trai ta! Nếu không ta liều mạng với kẻ đó đến cùng!”

Nàng muốn mọi người hiểu rằng mình làm như vậy là để bảo vệ con trai nàng. Nàng tỏ ra sợ hãi, không phải cố tình kháng chỉ, mà vì không còn đường lui, vì bảo vệ con trai mới bất đắc dĩ phải hành động điên khùng như vậy.

Làm như thế, tuy rất đáng sợ, nhưng cũng là lẽ thường tình, có thể hiểu được.

Thảm Nguyệt lại chỉ vào Tề phi: “Là nàng ta dẫn Ngũ hoàng tử tới Thái Hòa cung, muốn ép Ngũ hoàng tử đẩy con trai ta xuống hồ! Cũng chính độc phụ lòng dạ như rắn rết này muốn Ngũ hoàng tử tiếp xúc riêng cùng con trai ta, không cho phép bất kỳ cung nữ và thái giám nào đến gần! Con trai nàng ta vấp ngã, ngược lại trách tội lên đầu con trai ta! Ta nói cho người biết, hôm nay có ta ở đây, người đừng hòng!”

Tề phi biến sắc, gào thét lên: “Tiện nhân!

Người chó ngậm máu phun người!”

Thảm Nguyệt đáp: “Ta ngậm máu phun người hay không, thái giám và cung nữ ở đây tận mắt chứng kiến, chẳng lẽ còn muốn đổ oan cho người chác!”

Tề phi níu tay Thái hậu, ghen ngào nói: “Thái hậu, Ngũ hoàng tử biến thành như vậy rồi mà tiện nhân này còn vu vạ cho thần thiếp, cầu xin Thái hậu định đoạt!”

Thái hậu tức ghen trong lòng nên quát nạt Thẩm Nguyệt: “Con trai ngươi là cái thá gì mà cũng đòi sánh cùng hoàng tử! Cho dù Ngũ hoàng tử đẩy con trai ngươi xuống hồ, cũng là số phận của nó! Thẩm Nguyệt, lá gan ngươi lớn lắm, ý thế hoàng thượng, tưởng ta thực sự không dám giết ngươi sao!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1127

Thẩm Nguyệt vọt tới bên hồ to: “Có bản lĩnh thì các người tới đây!”

Cây cầu gỗ duy nhất dẫn đến cung Thái Hòa đã bị phá hủy, thái hậu cùng Tề phi không có cách nào đi qua chỉ đành đứng ở bờ đối diện trông trừng hai mắt.

Thẩm Nguyệt cũng không nán lại thêm mà xách theo rìu quay người đi vào trong.

Các cung nữ và thái giám của cung Thái Hòa thấy vậy đều bị dọa tới trở như phỗng, mơ hồ cảm thấy sự việc hình như náo loạn càng lúc càng nghiêm trọng.

Nhưng Thẩm Nguyệt lại bình chân như vại, nàng không ưu sầu về việc mọi thứ sẽ tồi tệ hơn. Sau khi làm ồn lên cuối cùng vẫn phải đưa ra một lời giải thích, so với việc chết không rõ nguyên do còn tốt hơn nhiều.

Thái hậu ở bờ bên kia tức nổ đom đóm mắt, hôm nay bà ta không thể cứ như vậy bỏ qua. Vì vậy lập tức hạ lệnh triệu tập đại nội thị vệ nổi danh công phu cao cường tới, hạ quyết tâm phải bắt mẹ con Thẩm Nguyệt tới trước mặt để trừng trị.

Nhưng việc đi đầu động đại nội thị vệ chắc chắn sẽ kinh động tới hoàng đế.

Nghĩ tới điểm này Tề phi vội vã lựa lời khuyên can: “Thái hậu, đại nội thị vệ đầu đang bảo vệ hoàng thượng, nếu như gọi đến, chắc chắn lại phải quấy rầy tới người. Hoàng thượng gần đây đã đầu tắt mặt tối với chính sự trong triều, những chuyện hậu cung này chúng ta vẫn nên đừng làm phiền tới người nữa”.

Thái hậu nghe thấy cũng có lý, đáp: “Vẫn là người chu đáo hiểu ý người, vậy người nói xem phải làm thế nào mới có thể lôi đầu người đàn

bà điên kia với đứa con trai rẻ tiều của nàng ta ra ngoài? Nếu hôm nay không xả được cơn giận này, ta sẽ sinh bệnh mất”.

“Chỉ cần kêu thị vệ bình thường khiêng thang dài tới, để bọn họ dọc theo thang dài leo sang phía đối diện, trói hai mẹ con kia rồi giải tới trước mặt thái hậu là được”.

Thấy cách này khá khả thi nên thái hậu liền lệnh cho thị vệ đi tìm thang dài tới.

Sự việc trong cung Thái Hòa vẫn không nhỏ tự nhiên đã có người trong thời gian ngắn nhất truyền tin tức đến tai hoàng hậu.

Cung nữ bên cạnh nhỏ nhẹ bẩm: “Hoàng hậu nương nương, Tề phi kia không dám rêu rao sự việc tới chỗ hoàng thượng, sợ rằng nàng ta không chiếm được lí lẽ trong đó”.

Hoàng hậu cười mỉa một tiếng: “Người đã thấy nàng ta lúc nào có lý lẽ chính đáng chưa, chính mình sau lưng làm chuyện xấu nhưng lại nịnh nọt trước mặt thái hậu liền có thể qua quýt thoát tội. Có lẽ lần này nàng ta không ngờ tới, công chúa Tĩnh Nguyệt vì bảo vệ con trai mình sẽ quyết cá chết ló rách với nàng ta như vậy?”

Hoàng hậu trước nay tại chốn hậu cung vẫn luôn điệu thấp, vì nổi trội đều bị Tề phi cướp sạch sẽ nên nàng dứt khoát an tâm bồi dưỡng đại hoàng tử.

Nhưng ngũ hoàng tử của Tề phi trước mặt mọi người luôn ngoan ngoãn lanh lợi, lấy lòng hoàng đế và thái hậu, đây luôn là cái gai găm trong tim hoàng hậu.

Hiện tại thì hay rồi, công chúa Tĩnh Nguyệt vừa vào cung ngũ hoàng tử liền biến thành chuột nhắt nhát gan, ngược lại đúng với ý nguyện của hoàng hậu.

Cung nhân đáp: “Hoàng hậu nương nương, vậy chúng ta bây giờ phải làm gì ạ? Nô tỳ nghe nói thái hậu đã sai thị vệ đi lấy thang, xem ra bất luận

thế nào cũng phải xử lý công chúa Tĩnh Nguyệt và con trai của ngài ấy”.

“Tĩnh Nguyệt đó vì có dây dưa quan hệ với Bắc Hạ khiến hoàng thượng động không nổi cũng giết chẳng xong, do đó mới bị giam cầm trong cung Thái Hòa. Bây giờ sứ thần của Bắc Hạ sắp đến, Tề phi không muốn hoàng thượng biết được, bản cung lại cứ muốn hoàng thượng hay tin”.

Ngay lập tức hoàng hậu cho người bẩm báo việc này lên hoàng đế, đồng thời cũng đem nguyên nhân hậu quả nói rõ một lượt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1128

Hoàng đế lúc này cũng đã nhận được tin tức sứ thần Bắc Hạ chậm nhất là ngày mai sẽ tới trong kinh, đương lúc hậu cung lại xảy ra chuyện như vậy nhưng không một ai trình báo lên cho hắn.

Đợi hoàng đế đến được cung Thái Hòa thấy chúng thị vệ đang dùng chiếc thang dài được buộc chắc chắn vươn sang phía bờ đối diện, vài tên thị vệ đã leo lên thang.

Nét mặt hắn thoát cái sa sầm, thanh giọng quát: “Các người đang làm cái gì vậy?”

Thái hậu ngoảnh đầu thấy là hắn tới liền đáp: “Hoàng thượng, người tới vừa đúng lúc, Tĩnh Nguyệt này ngang nhiên chống lại ý chỉ của ai gia, vậy mà cả gan chặt đứt cầu gỗ, ai gia hôm nay nhất định phải nghiêm trị nàng ta”.

Hoàng đế hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tề phi liền thêm mắm dặm muối thuật lại những gì đã xảy ra.

Hoàng đế sớm đã nghe qua toàn bộ câu chuyện, trong lòng cũng đã có chủ định liền kêu cung nhân của cung Thái Hòa đứng ra đối chất.

Tiểu Hà và Ngọc Nghiên dẫn theo hai thái giám bước ra thành thật khai báo.

Lời khai của hai bên hoàn toàn khác nhau nên hoàng đế ra lệnh đưa cung nữ thái giám của hai bên xuống thẩm vấn nghiêm ngặt. Khi thị vệ chuẩn bị tiến lên bắt người đi, chẳng ngờ một cung nữ thân cận của Tề phi đột nhiên run rẩy sợ hãi quỳ xuống van xin tha thứ, đồng thời lật lọng chĩa mũi giáo ngược lại vào nàng ta.

Nguyên nhân là do Tề phi cứng rắn lôi kéo ngũ hoàng tử tới cung Thái Hòa, vốn là để hắn ức hiếp con trai của công chúa Tĩnh Nguyệt, cũng đã ra

lệnh cho tất cả cung nhân không được tiến lên, khiến cho ngũ hoàng tử xém chút đây Bắp Chân xuống hồ nước. Sau đó nàng ta lại để ngũ hoàng tử một mình trong thư phòng với Bắp Chân, ai ngờ bất cẩn bị đung vào đầu, nàng ta lúc này mới giận cá chém thớt xuống cung Thái Hòa.

Tề phi không ngờ lúc này lại bị người bên cạnh phản bội, quanh năm chôn chân tại hậu cung nàng ta tất nhiên biết hậu quả của chuyện này liên quay đầu vung cho cung nữ kia một cái tát vang dội, cũng lộ ra bản chất hung ác của mình mà phun ra những lời cay độc: “Thứ tiện tì miệng chât đây rác rưởi vậy mà dám vu cáo hãm hại bản cung! Xem bản cung xé rách cái mồm thối tha của người ra đây! Nói! Là kẻ nào đã phái người tới? Người là do ả hèn hạ nào cử đến!”

Vừa nói nàng ta vừa túm lấy tóc cung nữ thân cận kia mà đánh đập dã man.

Trước mặt hoàng đế và thái hậu, Tề phi thường ngày vẫn duy trì bộ dáng dịu dàng hiền lương, nào đã từng thể hiện ra một mặt độc ác chanh chua như ngày hôm nay.

Hướng hồ người đứng ra làm chứng còn là cung nữ thân cận đã hầu hạ nàng ta lâu ngày, dù thế nào lời nói ra cũng có vài phần uy tín. Cộng thêm phản ứng thẹn quá hóa giận của nàng ta trước mắt, trong lòng mọi người đều đã sáng tỏ, gần như nàng ta là người gây sự trước trong chuyện này.

Thái hậu nhìn thấy cảnh này thì cảm thấy phiến chán, quay sang nói với hoàng đế: “Ai gia không quản nữa, việc này hoàng thượng xem mà xử lý đi, chỉ đáng thương cho hoàng tôn của ai gia”.

Mắt thấy thái hậu muốn rời khỏi, Tề phi lại bật khóc: “Thái hậu, thái hậu người phải phân xử cho thần thiếp! Bọn chúng đang vu oan cho thần thiếp mà!”, tiếp đó lại xoay người cầu xin hoàng đế.

Hoàng đế nhìn Tề phi khóc tới sắc mặt trắng bệch liên tiến lên trước ra lệnh: “Người đâu, đưa Tề phi trở về đóng cửa tự suy ngẫm, không cho phép bước ra khỏi cửa cung nửa bước”.

Hình phạt như vậy đã được coi là rất nhẹ r ồi.

Sau khi T`êphi bị dẫn đi, hoàng đế mới lạnh lùng đưa mắt nhìn cung Thái Hòa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1129

Nếu không phải sứ thần Bắc Hạ sắp đến, hẳn nhất định sẽ không để cho mẹ con Thẩm Nguyệt hồng hách đến mức độ này, vậy mà dám tự ý chặt gãy cầu gỗ, khuấy đảo hậu cung của hắn tới chó gà không yên.

Cuối cùng hoàng đế cái gì cũng không nói, cũng không xử trí Thẩm Nguyệt mà phát tay áo rời khỏi bờ đối diện.

Hắn trở lại ngự thư phòng, triệu kiến Hạ Du.

Sứ thần Bắc Hạ sẽ đến kinh thành vào ngày mai, Hạ Du với tư cách là Thị lang Lễ bộ liền được hoàng đế giao nhiệm vụ chuẩn bị cung yến đón gió tây trăn cho họ.

Cung yến sẽ được tổ chức tại ngự hoa viên của Minh Vãn, đồng thời sẽ thu xếp biệt cung chuyên dùng để chiêu đãi các vị khách quý của hoàng gia bên cạnh hoàng cung để làm nơi ở cho sứ thần.

Lời vừa dứt liền có một cung nhân gấp gấp tiến vào bẩm báo vừa nhận được tin tức từ sứ thần Dạ Lương nhắn rằng ngày mai cũng sẽ tới được kinh thành.

Sứ thần của Bắc Hạ và Dạ Lương không hẹn mà hợp, thế nhưng lại cùng một ngày đến nơi.

Cung yến ngày mai cần lập tức chuẩn bị mới kịp, sứ thần hai nước đồng thời đến, ai cũng không được phép lơ là đón tiếp.

Hạ Du nhận lệnh xong hoàng đế lại suy tính hỏi công công bên cạnh: “Hạ Phóng bị nhốt trong Hình bộ bao lâu rồi?”

Công công trả lời: “Cũng gần hai tháng rồi ạ, trước đó nô tài tuân theo ý chỉ của hoàng thượng đến Hình bộ nhìn qua Hạ đại nhân, thấy hắn tiều tụy ốm yếu, bệnh hoạn quán thân, sợ rằng khó chịu nổi giày vò trong lao ngục”.

Hoàng đế đáp: “Trẫm thấy thời gian cũng đủ dài rồi, lần này để hấn chịu chút đau khổ mà rút kinh nghiệm”.

“Lần này chuyến ghé thăm của sứ thần hai nước trùng hợp rơi vào năm mới, khắp chốn đều mừng vui, hoàng thượng có thể mượn cơ hội này để đại xá, xóa bỏ tội danh cho Hạ đại nhân”.

Hoàng đế gật đầu: “Đợi cung yến ngày mai kết thúc lại nói đi”, lúc này lại nhìn hướng Hạ Du: “Hạ Phóng khôn khéo, mà ngươi lại có thủ đoạn, với sự giúp sức của hai huynh đệ ngươi, trẫm mới an lòng”.

Hạ Du đáp: “Có thể vì hoàng thượng san sẻ nỗi lo là chức trách của vị thần”.

“Được rồi, ngươi lui xuống chuẩn bị đi, thời gian cấp bách, hôm nay ngày mai sẽ rất bận rộn đó”.

Khoản đãi nước khác tới làm sứ thần vẫn luôn do Lễ bộ phụ trách, cho nên Hạ Du sớm đã có chuẩn bị tâm lý. Chỉ là Hạ Phóng mới vào nhà lao hai tháng hoàng đế liền nóng lòng muốn thả hấn ra ngoài.

Ngày mai sứ thần tiến cung dự yến tiệc ngược lại là một thời cơ tốt.

Khi ở trong nhà lao Hạ Du không thể đụng tới Hạ Phóng, vậy nếu được thả ra, không lẽ còn không thể động tới một cọng tóc của hấn sao?

Không chỉ có hoàng đế đang chờ đợi thời cơ thích hợp, mà Hạ Du cũng đã đợi thời điểm này rất lâu rồi.

Khi màn đêm buông xuống, hoàng đế truyềnlệnh xuống phải thông đêm tu sửa xây dựng lại cây cầu gỗ bên ngoài cung Thái Hòa, nếu không, ngày mai khi sứ thần Bắc Hạ vào cung phát hiện ra lại tưởng rằng trong cung bạc đãi Thẩm Nguyệt.

Mặc dù trong lòng hấn phần hận không cam lòng tới cực điểm nhưng vẫn phải làm cho hoàn hảo.

Ngọc Nghiên và Tiểu Hà nghe được động tĩnh liền đi ra ngoài xem một trận r ỡ hưng trí bừng bừng trở lại báo với Thâm Nguyệt: “Nô tì thấy họ lại đang xây c ầu r ỡ nên dò hỏi thêm vài câu mới biết được sứ th ần của Bắc Hạ và Dạ Lương sẽ đến vào ngày mai”.

Sau khi c ầu bên ngoài được xây xong, lại có người của Thượng y cục suốt đêm may một bộ váy gửi đến cho Thâm Nguyệt, ngày mai nghênh tiếp sứ th ần nàng chắc chắn phải có mặt, tất nhiên cũng phải ăn mặc trang trọng một chút.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1130

Đó là một bộ cung trang màu lam với phần tà và tay áo may rộng, váy dài chiết eo, ống tay áo thêu hình lá cành bằng chỉ vàng trông vô cùng tinh xảo tươi đẹp!

Người của Thượng y cục cũng không vội rời đi, trước tiên để Thẩm Nguyệt mặc thử, nếu như có chỗ nào không vừa người còn có thể kịp thời chỉnh sửa.

Chỉ là bộ cung trang này vừa vặn tới từng đường kim với vóc người cao gầy mảnh khảnh của Thẩm Nguyệt nên không cần thiết phải sửa đổi gì thêm.

Sau khi người của Thượng y cục rời đi, Ngọc Nghiên đứng cạnh vừa thay nàng cởi áo vừa yên tâm nói: “Sứ thần của Bắc Hạ đến rồi, trước mắt sẽ không còn ai dám ức hiếp công và Bắp Chân nữa. Tề Phi đó hôm nay ngang ngược như vậy, nhưng cuối cùng cũng chẳng được trái ngon gì, ngược lại còn bị cấm túc”.

Thẩm Nguyệt thờ ơ đáp: “Sứ thần đến đương nhiên cũng đến lúc phải rời đi”.

Đợi khi sứ thần Bắc Hạ rời khỏi, hoàng đế có thể vẫn để nàng sống, nhưng tuyệt đối sẽ không cho phép nàng trôi qua những ngày tháng yên lành.

Ngọc Nghiên lập tức lo âu: “Vậy phải làm thế nào ạ? Một khi sứ thần rời đi, nếu như Tề Phi lại muốn gây sóng gió, chúng ta phải đối phó thế nào đây?”

Thẩm Nguyệt có vẻ suy ngẫm: “Vẫn còn hoàng hậu đấu đá cùng nàng ta cơ mà, e là nàng ta không phân thân ra được đâu”. Người được lợi nhất hôm nay chắc hẳn là hoàng hậu và Đại hoàng tử, thế nên cung nữ đáng ngờ kia có lẽ là người bên cạnh hoàng hậu.

Khó khăn lắm hoàng hậu mới tóm lấy cơ hội này, đâu thể dễ dàng bỏ qua cho Tềphi. Riêng về đề đầu này thì khỏi cần Thẩm Nguyệt lo lắng.

So với việc nghĩ tới những thứ này, chi bằng nghĩ xem đợi sau khi sứ thần rời khỏi Đại Sở, nàng và Bấp Chân phải thoát thân thế nào.

Thẩm Nguyệt nghĩ tới đàn cá sấu trong hồ, đến thời điểm máu chốt, chưa biết chừng có thể dùng đến chúng. Thế nhưng tất cả vẫn phải tính toán dài lâu.

Đêm nay, bên phía Ngự Hoa Viên bận rộn trang trí đến đêm khuya. Hạ Du từ đêm nay đến ngày mai phải tiếp đón sứ thần, hẳn ta bận rộn chạy tới chạy lui trong cung, không thể dừng lại.

Một nhóm thái giám trong cung phối hợp cùng Lễ bộ được Hạ Du sai sứ đi làm việc, đồng thời Cấm Vệ Quân canh chừng cũng phải hợp tác cùng họ.

Đây là lần đầu Hạ Du nhận nhiệm vụ yến tiệc ngoại giao của quốc gia với tư cách Lễ bộ thị lang, hẳn ta không thể lơ là, gần như cả đêm không hề chớp mắt.

Ngày hôm sau, Hạ Du đích thân tới cổng thành đón sứ thần hai người, đồng thời bố trí họ vào các biệt cung.

Tất cả đều đầu ra đây.

Vị công công bên cạnh hoàng đế nói: “Hạ Du đại nhân này tuy còn trẻ nhưng làm việc nghiêm túc, năng lực cũng không kém. Chỉ trong đêm qua, hẳn ta đã làm mọi việc mà hoàng thượng giao phó một cách ổn thỏa, hôm nay không thể nghỉ ngơi mà tới cổng thành đón tiếp sứ thần luôn”.

Hoàng đế nhìn thấy hết.

Hạ Du khác với Hạ Phóng, hẳn ta vừa trẻ tuổi vừa sung sức. Nếu giao việc này cho Hạ Phóng, chắc chắn hẳn ta sẽ không tự mình làm mà biết

cách giải phóng bản thân, vừa giúp bản thân an nhàn, vừa giữ thể diện cho hoàng đế.

Hoàng đế đáp: “Đây là lý do tại sao trẫm muốn có bộ não của Hạ Phóng, nhưng cũng muốn cơ thể và sức lực của Hạ Du”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1131

Sau khi được sắp xếp vào các biệt cung, sứ thần tiến hành yết kiến hoàng đế, mặt ngoài vẫn là có qua có lại rất thân thiện nên ai cũng mang theo chút quà.

Bắc Hạ mang tới vài chiếc rương lớn, bên trong đựng một lô thảm lông cừu thành phẩm rất mới, vừa dày vừa ấm.

Khu vực biên cương phía Tây của Bắc Hạ cũng là phía Tây Bắc của Đại Sở toàn thảo nguyên và hoang mạc, bò và cừu được chăn thả thành đàn. Những tấm thảm lông cừu màu sắc cực đẹp này được thu hoạch và chế tác ở đó.

Ngoài thảm lông cừu ra còn có một rương đựng loại sợi được bện xoắn từ lông cừu màu đen, Bắc Hạ gọi là sợi len.

Người dân bản địa ở những nơi chăn thả bò và cừu thích xoắn sợi lông thu được thành sợi dây dài, đan thành vật phẩm len dùng cho mùa đông giá rét, mặc trên người ấm hơn áo vải thông thường rất nhiều.

Ở Bắc Hạ, thủ pháp và kỹ thuật dệt len đã khá thành thục, vật phẩm len sợi ở Bắc Hạ thịnh hành đến mức biến thành một trào lưu.

Mà Đại Sở chưa từng có sợi len nào thô ráp như vậy, hoàng đế và các cung nữ trông thấy cũng không biết dùng chúng để làm gì.

Những sợi len nhung màu đen kia được quăn thành từng cuộn, đen sì sì, không hề có vẻ hoa lệ và rực rỡ như tơ lụa gấm vóc, nữ nhân thích màu sắc sặc sỡ tất nhiên sẽ cảm thấy chúng vô cùng xấu xí.

Nghe sứ thần Bắc Hạ nói, loại sợi len này có thể dùng để làm y phục, nữ nhân hậu cung nghe được chỉ cảm thấy buồn cười.

Loại sợi thô ráp như vậy, làm sao dệt thành y phục được? Cho dù có thể dệt thành y phục, màu đen khô khốc và đơn điệu, ai thích mặc cơ chứ?

Màu đen đã thành phẩm, rất khó nhuộm lại thành màu sắc khác.

Bởi thế, khi từng rương đồ được khiêng vào hậu viện, các nữ nhân nhìn thấy mấy cuộn len thì vô cùng chê, đồng loạt thềm thuồng những tấm thảm lông cừu dày dặn và mềm mại.

Dù sao thì ở Đại Sở, rất ít khi thấy được sản phẩm len dệt như vậy.

Hoàng hậu chọn vài thứ cho hoàng đế rồi chọn cho mình vài đấm, đưa thêm vài tấm cho Thái hậu, Tề phi cũng không thiếu được.

Sau khi một số phi tần hậu cung với địa vị khá cao lựa chọn xong, gần như chẳng còn gì nữa.

Bấy giờ hoàng hậu mới nhớ tới Thẩm Nguyệt ở Thái Hòa cung.

Quà tặng do Bắc Hạ đưa tới, tuy không nói rõ là tặng cho Tĩnh Nguyệt công chúa, nhưng ít nhiều gì cũng vì nể mặt Thẩm Nguyệt mới đưa những món quà này đến.

E rằng sứ thần của Bắc Hạ đang nhìn họ chăm chăm, để đợi xem hoàng đế Bắc Hạ có chia món quà mà sứ thần mang tới cho Thẩm Nguyệt hay không. Nếu họ thực sự không để lại chút gì cho Thẩm Nguyệt, chắc hẳn cũng biết Thẩm Nguyệt ở Đại Sở được đối xử thế nào, sứ thần Bắc Hạ quay về cũng dễ ăn nói.

Khi nghĩ đến điếu này, hoàng hậu bèn đem tấm thảm lông cừu loại tạp nham cuối cùng còn sót lại và một rương sợi len đen thùi lù không ai thềm chọn tới Thái Hòa cung.

Khi đưa đến nơi, họ khiêng nguyên chiếc rương lớn đựng thảm lông cừu qua đó để thể hiện thái độ hào sảng và coi trọng của hoàng đế dành cho Thẩm Nguyệt. Dù sao thì chiếc rương đóng chặt, sứ thần Bắc Hạ chỉ nhận ra chiếc rương chứ đâu thể nhìn thấy cụ thể đồ vật bên trong.

Còn sứ thần Dạ Lương tất nhiên phải mang tới món rượu dưa đặc sản. Thẩm Nguyệt không thể hưởng ké món rượu dưa này, thế nên họ cũng

không chia giọt rượu nào tới Thái Hòa cung.

Hiện giờ chiếc rương đã được khiêng tới Thái Hòa cung, đang đặt trong phòng Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt mở rương ra xem, lấy chiếc thảm nhỏ trải xuống mặt đất, để Bắp Chân xỏ tất rồi giẫm tới giẫm lui trên thảm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1132

Chiếc thảm tuy nhỏ, nhưng đưa cho Bắc Chân dùng thì vừa vặn.

Phần còn lại chỉ là những cuộn len thôi. Thảm Nguyệt cầm một cuộn len lên, đặt trong lòng bàn tay nắm bóp.

Ngọc Nghiên phẫn nộ: “Sứ thần của Bắc Hạ tặng đồ tới đây, rõ ràng là vì nể mặt công chúa, nếu không đâu thể hào phóng như vậy. Đám người kia thật không biết khách sáo, thứ tốt thứ hay thì chọn mất, chỉ chừa lại những thứ không ai cần”.

Thảm Nguyệt nhếch môi: “Chẳng qua cũng chỉ là vài tấm thảm lông cừu, thứ thực sự tốt là mấy thứ này đây. Loại lông nhung này mà dùng để dệt áo thì mềm mại và thoải mái hơn lông cừu nhiều”.

Ngọc Nghiên trợn tròn đôi mắt to, quỳ xuống bên cạnh chiếc rương, nhìn những cuộn len đen thui: “Nhưng nô tì chưa từng thấy ai dùng loại sợi thô ráp như thế này để làm y phục, dân gian không có, chỉ e Thượng y cục cũng không làm ra được”.

Thảm Nguyệt đáp: “Nguyên liệu nhiều như thế này, chúng ta từ từ nghiên cứu”.

Thảm Nguyệt còn nhớ, khi nàng đang học Đại học, loại len lông cừu này vô cùng thịnh hành trong đám bạn cùng phòng và bạn cùng lớp. Khi ấy mọi người thích dùng len tự đan khăn quàng cổ, chỉ riêng mũ đan đã có mấy chục loại rồi.

Khi ấy Thảm Nguyệt cũng học hỏi qua, không biết bây giờ còn nhớ nổi cách đan không.

Ngọc Nghiên lại nhíu mày nói: “Nhưng toàn là màu đen, nếu làm thành y phục, làm sao công chúa mặc được”.

Màu đen à, Thâm Nguyệt nhìn cuộn len mềm mại, ánh mắt cũng nhu hòa hơn rất nhiều.

Trên thế giới này, luôn có một người cực kỳ hợp với màu đen.

Thâm Nguyệt bảo Ngọc Nghiên tạm thời cứ cất rương đồ này đi, sau đó thay y phục và trang điểm, chuẩn bị cung yến buổi tối.

Đến buổi tối, từng ngọn đèn lục giác trong Ngự Hoa Viên được thắp sáng, nổi bật giữa những mảnh ngói lưu ly xa xa gần gần, tuyệt động đều cảnh cũng có thêm vài phần hương sắc.

Cung yến vào đêm nay, ngoại trừ sứ thần hai nước còn có một số đại thần trong triều, hoàng đế, Thái hậu. Hoàng hậu và một số phi tần địa vị cao trong hậu cũng được phép tham gia.

Nữ nhân hậu cung hiếm có cơ hội được lộ diện trước người ngoài nên ai nấy cũng dồn hết tâm tư trang điểm lộng lẫy, đồng thời các phi tần còn âm thầm so bì với nhau.

Đêm nay Tề phi vẫn bị cấm túc, không thể tham dự. Hoàng hậu dung mạo cao quý, tâm thế bình ổn, không hề lo lắng có người cướp mất hào quang của nàng ta.

Thâm Nguyệt mặc cung y màu lam do Thượng y cục đưa tới, tóc búi cao, cài trâm vàng gắn tua ngọc, điểm thêm nhụy hoa đỏ trên trán, đôi môi hồng nhuận, khi không cười lộ rõ vẻ thanh lãnh.

Lúc này, khí chất cao quý từ khi sinh ra đã có của một nàng công chúa mới được nàng giải phóng ra ngoài.

Báp Chân ở bên cạnh yên lặng nhìn. Tiểu Hà đứng bên cạnh, biểu cảm trên mặt cũng ngờ ngác.

Thâm Nguyệt xoay người nhéo gò má của Báp Chân, nói: “Tối nay mẹ đến hoa viên uống rượu, con không cần đợi mẹ về rồi mới ngủ, con mệt thì cứ kêu Tiểu Hà cho con ngủ nhé, có hiểu chưa?”

Bấp chân gật gật đầu: “Mẹ về sớm nhé”.

Thâm Nguyệt cười cười, nói: “Mẹ sẽ cố về sớm”.

Nàng không có hứng thú với mấy bữa tiệc trong cung, không phải chỉ là đến gặp sứ thần nước Bắc Hạ thôi sao, cùng lắm uống vài ly rượu là xong

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1133

Khi hoàng hôn buông xuống bên ngoài cung Thái Hòa, cấm vệ quân tăng cường canh phòng và bảo vệ khu vực xung quanh. Chắc là hoàng đế lo sợ việc thích khách ban đêm xông vào cung Thái Hòa như lần trước lại tái diễn nên phòng bị rất kỹ càng.

Chẳng qua Tô Vũ đã chịu thua ở đây một lần, cũng sẽ không xông vào trong tình huống này một lần nữa.

Có cấm vệ quân canh giữ cung Thái Hòa như vậy cũng tốt, tránh cho Tề phi đến gây sự.

Vì vậy trong cung Thái Hòa có Ngọc Nghiên và Tiểu Hà ở lại chăm sóc cho Bấp Chân, còn Thôi Thị được Thẩm Nguyệt dẫn đến yến tiệc.

Thôi Thị khi gặp chuyện rất thận trọng, nếu xảy ra chuyện trong tình huống này cũng biết cách đối phó.

Ngọc Nghiên biết mình thiếu sót ở trên phương diện này, tính tình nàng ta nôn nóng hấp tấp, do đó chủ động ở lại chăm sóc Bấp Chân.

Thẩm Nguyệt nói: “Nhị nương, người không cần đi theo ta, chẳng qua chỉ là đến ngự hoa viên ăn tiệc tối, về ngay ấy mà. Người ở lại chăm sóc Bấp Chân với bọn họ ta mới yên tâm được”.

Thôi thị nói: “Phải có người hầu hạ cạnh công chúa chứ, công chúa không cần lo, bên ngoài có nhiều cấm vệ quân như vậy, Bấp Chân sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. nô tỳ theo công chúa đi nhanh về chóng là được”.

Trong ngự hoa viên đã náo nhiệt tưng bừng.

Trong rừng cây treo đèn lồng lưu ly, vải đèn phủ gấm giống như hoa, ánh đèn rất đẹp, trong rừng lập lòe phảng phất như những đóm đóm lửa chập chờn

Tuy là tuyết rơi dày nhiều ngày, thời tiết lạnh giá nhưng cũng không thể cưỡng lại sự hào hứng thích thú của mọi người dạo chơi ngắm hoa viên để thưởng thức cảnh đêm tuyết đẹp.

Thăm dò sạch sẽ trải dài từ mặt đất ngắm hoa viên đến đại điện tổ chức bữa yến tiệc.

Thăm Nguyệt dẫn theo Thôi Thị, nàng trực tiếp đi lên thăm dò, đi về phía đại điện có ánh đèn đuốc sáng trưng.

Nàng như thể một cành cây đung đưa trong mùa đông lạnh giá trên đó có một nhụy mai sắp nở xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Vẻ đẹp duyên dáng, sang trọng mà bắt mắt.

Đại điện bỗng yên lặng trong chốc lát.

Hoàng đế và thái hậu lần lượt đi tới, ngồi ở trên ghế chính giữa đại điện, quần thần và phi tần liên tiếp đứng dậy hành lễ, sứ thần hai nước cũng dùng lễ nghi quốc gia chào hỏi. Sau đó Thăm Nguyệt mới có thể chính thức gặp mặt sứ thần nước Bắc Hạ và nước Dạ Lương.

Nghe nói sứ thần Bắc Hạ là một vị vương gia nhân tử, là một người đàn ông trung niên, tướng mạo tuấn tú phi phàm, cách nói năng tao nhã, ánh mắt khi nhìn Thăm Nguyệt tràn đầy sự ân cần của một vị trưởng bối.

Vị vương gia này là huynh đệ của hoàng đế Bắc Hạ, theo vai vế, chắc ông ta xếp vào hàng ông của Thăm Nguyệt.

Nhưng nàng không ngờ vị vương gia này còn trẻ như vậy, nói chung là chỉ xấp xỉ tuổi cha nàng

Thăm Nguyệt chưa từng gặp qua, nhưng hôm nay gặp, ấn tượng cũng không tồi.

Còn sứ thần nước Dạ Lương lại ít đáng tin cậy hơn.

Đây vẫn là một gương mặt quen thuộc, là người mà lúc trước Thâm Nguyệt gặp ở hành cung Dạ Lương, Lục hoàng tử Dạ Lương.

Lục hoàng tử còn trẻ, dung mạo tuấn tú, trên người hoa phục áo gấm là lượt phẳng phiu, hẳn ta không chút che giấu lộ ra vẻ mặt vui mừng do xa cách từ lâu nay mới gặp lại Thâm Nguyệt, thỉnh thoảng còn nháy nháy mắt với nàng

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1134

Thái dương Thâm Nguyệt giật giật, nàng thật sự rất muốn giả bộ không thấy, nàng và Lục hoàng tử này tựa hồ cũng không quen thân lắm.

Lục hoàng tử đó lại mở miệng nói: “Tĩnh Nguyệt công chúa, đã lâu không gặp, cô vẫn khỏe chứ:

Hoàng đế chú ý tới phản ứng của Lục hoàng tử, ngoài cười nhưng trong lòng không cười: “Ồ? Lục hoàng tử quen Tĩnh Nguyệt công chúa Đại Sở trăm sao?”

“Chỉ là quen biết sơ sơ thôi”, Lục hoàng tử mang theo nụ cười không có ác ý.

Thâm Nguyệt hí hí mắt nhìn ta, hàm ý cảnh cáo hiện rõ trong mắt: “Người tốt nhất đừng có nói năng lung tung”.

Lục hoàng tử quay đầu nhìn Tô Vũ ở bên cạnh, hắn ta nói: “Tĩnh Nguyệt công chúa và Tô đại nhân sứ thần Đại Sở, ta có ấn tượng rất rõ”.

Bởi vì Tô Vũ từng đến Dạ Lương, lần này Dạ Lương đến cũng là vì Tô Vũ, Lục hoàng tử này chỉ đích danh muốn Tô Vũ đi cùng, cho nên giờ này Tô Vũ với ng ồi bên cạnh Lục hoàng tử.

Hoàng đế rất có hứng thú nói: “Nếu có thể Lục hoàng tử nói ta nghe xem”.

Thâm Nguyệt mím môi, hai tay dưới g ầm bàn nắm chặt thành nắm đấm. Nàng không ngờ lần này sứ thần Dạ Lương lại là Lục hoàng tử.

Trước đây khi hành cung ở Dạ Lương, tình cảm của Thâm Nguyệt dành cho Tô Vũ bộc lộ rõ ràng, nếu như Lục hoàng tử này có mưu đồ phá đám, chỉ cần hắn ta nói lung tung một câu, có thể khiến Tô Vũ và Thâm Nguyệt lâm vào vũng bùn sâu.

Thẩm Nguyệt không thể hiểu tại sao Dạ Lương lại cử một kẻ đê tiện như vậy làm đại sứ!

Thẩm Nguyệt vừa ng ồi xuống li ền thấy hôm nay Tô Vũ cũng đến, hấn mặc quan phục, l ảng l ảng ng ồi ở phía đối diện nàng.

Từ lúc vào đại điện đến giờ, Thẩm Nguyệt cố gắng khắc chế ánh mắt của mình, không thể nhìn hấn một cách quá lộ liễu mà chỉ có thể quét nhìn thân ảnh của hấn lúc lơ đãng.

Khi Tô Vũ nghe thấy Lục hoàng tử nói như vậy, th ần sắc của hấn rất bình thản, tựa hồ cũng không có phản ứng gì quá lớn, tay phải đặt bên cạnh chén trà, hơi cong ngón tay bưng lấy chén.

Nói ra thì cả Thẩm Nguyệt và Tô Vũ đều không quá thân quen với vị Lục hoàng tử Dạ Lương này, trước đây cũng chỉ có duyên gặp qua mấy lần, vì vậy không ai có thể đảm bảo hấn ta sẽ nói ra những gì.

Tục ngữ có câu, không sợ đối thủ như th ần, chỉ sợ đ ồng đội như heo, nếu Lục hoàng tử này thật sự nói ra, chắc chắn sẽ gây ra không ít phiền phức.

Tô Vũ lãnh đạm nhướn mày, buông lỏng tay đang c ần chén trà.

Ng ắm lại, hấn và Thẩm Nguyệt không hiểu rõ con người của Lục hoàng tử này, nhưng hoàng đế Dạ Lương thì biết rõ. Nếu hoàng đế Dạ Lương đã phái Lục hoàng tử đến, nếu không phải là hoàng đế Dạ Lương mê muội thì chứng tỏ vị Lục hoàng tử cũng có điểm hơn người.

Lúc này Lục hoàng tử đảo tròn mắt nhìn Thẩm Nguyệt và Tô Vũ, nói: “Tô đại nhân tài hoa hơn người, một mình khẩu chiến với qu ần th ần Dạ Lương ta, cuối cùng giành được khế ước hòa bình. Còn v ềph ần Tĩnh Nguyệt công chúa, khi bị ám sát ở hành cung Dạ Lương, sống chết có nhau với người trong lòng của nàng ấy mà suýt nữa bị mất mạng, kiên trung b ền chặt như vậy, sao có thể khiến ta không ấn tượng cơ chứ”.

Tim Thẩm Nguyệt đập l ỡ một nhịp.

Lòng bàn tay Thảm Nguyệt có chút phát lạnh, tên Lục hoàng tử đáng ghét này, rõ ràng là cố ý. Mặc dù hắn ta nói đến người trong lòng của nàng, nhưng không nói ra người trong lòng là Tô Vũ.

Hoàng đế và quần thần đều biết, khi đó ở Dạ Lương còn có Tần Như Lương chồng của Thảm Nguyệt, vì vậy mọi người đều cho rằng đó là Tần Như Lương.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1135

Lục hoàng tử dùng ánh mắt chứa ý cười nhìn Thẩm Nguyệt, nói: “Ta nghe nói, Tĩnh Nguyệt công chúa đã hòa ly với đại tướng quân?Ồ, chắc bây giờ hẳn ta không phải là đại tướng quân nữa rồi”.

*Hòa ly: ngày nay gọi là ly hôn

Thẩm Nguyệt liếc nhìn hắn ta, ánh mắt âm u, nói: “Đây là chuyện riêng của Tĩnh Nguyệt, không liên quan tới việc quốc gia đại sự, mong Lục hoàng tử tự trọng”.

Lục hoàng tử nói: “Ừ, vậy thật đáng tiếc”, nhìn vẻ mặt hả hê của hắn ta trông không có tia đáng tiếc nào.

Nhắc tới chuyện cũ, không khỏi khiến người ta thở dài. Dù có kiên trung bền chặt đến đâu thì đến nay cũng vẫn là cô nhi quả phụ, ly tán chông cũ mỗi người một nơi.

Lục hoàng tử lại nói tiếp: “Nói đến lần hành thích trong hành cung Dạ Lương ta lần đó công nhận nguy hiểm thật. May mà đến cuối cùng, Tĩnh Nguyệt công chúa và Tô đại nhân không sao, nếu không Dạ Lương ta gặp rắc rối lớn rồi”.

Vẻ mặt hoàng đế hiển nhiên có chút ngưng trọng, nhưng ông ta cũng không nói thêm gì.

Lục hoàng tử lại cứ không biết nhìn sắc mặt người khác, khuếch trương nói: “Ban đầu Đại Sở còn cho rằng là người Dạ Lương bọn ta làm, sau đó bắt được một nhân chứng sống cận kề hỏi lại thì mới giật mình, hóa ra lại do chính người Đại Sở làm”.

Vẻ quắc thước trong điện cũng theo đó mà thay đổi.

Duy chỉ có vương gia của Bắc Hạ khẽ cười mỉm, tỏ vẻ đứng ngoài quan sát, ánh mắt ông ta nhìn Lục hoàng tử kia mang đầy ý tứ sâu xa, tựa như

đang muốn nói: Tuổi trẻ thật là tốt, thật không biết trời cao đất rộng là gì.

Lục hoàng tử ngẩng đầu nhìn về phía hoàng đế, không kiêu căng cũng không sợ sệt, trịnh trọng cúi mình nói: “Kính xin bệ hạ thứ cho ta đường đột, khi khởi hành từ Dạ Lương đến Đại Sở, phụ hoàng ta đặc biệt dặn dò, lệnh ta thay mặt người hỏi bệ hạ một câu, không biết bệ hạ có cảm nghĩ gì về những trò tự biên tự diễn này?”

Thẩm Nguyệt nhìn Lục hoàng tử, xem ra thằng nhãi này không chỉ khiến nàng cảm hận, mà hẳn ta còn muốn khiến tất cả mọi người ở đây cảm hận.

Loại người này, đại khái là thích thú loại cảm giác đắc ý khi thấy tất cả mọi người cảm hận mình mà lại không thể làm gì mình. Tuy nhiên, một khi hẳn ta té ngã, e rằng cũng sẽ bị ngàn người giẫm, vạn người đạp.

Nhưng trò hay trước mắt cũng không liên quan đến mình, nàng vẫn khá là thích xem.

Sắc mặt hoàng đế đã rất khó coi, nhưng ông ta lại không thể so đo với sứ thần nước khác, hơn nữa còn là hậu bối như Lục hoàng tử, làm như vậy sẽ khiến ông ta mất đi phong độ của một người chủ nhà.

Hoàng đế lập tức nói: “Chuyện Tĩnh Nguyệt và đại học sĩ bị ám sát, trăm cảm thấy vô cùng đau đớn. Nhưng chuyện này cũng không cần hoàng tử Dạ Lương nhọc lòng lo lắng, tự trăm sẽ truy xét đến cùng”.

Lục hoàng tử mỉm cười, ung dung nói: “Dạ Lương thật lòng muốn giúp bệ hạ một tay, có thể cung cấp một vài chứng cứ. Trên cánh tay thích khách kia có một ký hiệu đồ đằng, đoán chừng là thuộc một tổ chức đặc thù nào đó. Ta đã sao chép lại ấn ký đồ đằng kia, nếu bệ hạ hứng thú, ta có thể trình lên cho bệ hạ xem”.

Hoàng đế nói: “Hôm nay là tiệc đón gió tẩy trần cho sứ thần hai nước, trong tiệc không nói những chuyện khác, không bằng vui vẻ thưởng thức rượu thịt, vẹn tròn tình nghĩa chủ nhà của trăm. Những chuyện kia, về sau trăm sẽ thỉnh giáo Lục hoàng tử”.

Lục hoàng tử trả lời: “Được, đúng lúc hôm nay ta cũng không mang theo bản sao chép ấn ký đờđăng kia, tạm thời vẫn ở trong biệt cung, chỉ là nói trước một tiếng với bệ hạ mà thôi”.

Tên này đang trêu cợt ai vậy, sắc mặt hoàng đế âm u hơn rất nhiều.

Sau đó tiệc bắt đầu, cung nữ thướt tha nối đuôi đi vào, dâng lên cao lương mỹ thực, sơn hào hải vị, đặt ở trước mặt mọi người.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1136

Mọi người nâng ly cạn chén, lúc này bầu không khí căng thẳng trĩu trĩu trước đó mới dần được xoa dịu.

Sáo trúc du dương, ca múa say lòng, quả thật an lành thoải mái.

Lục hoàng tử chủ động kính vương gia Bắc Hạ một chén rượu, miệng nói: “Vương gia là sứ thần của Bắc Hạ, vừa rồi ta và bề hạ nói những gì, vương gia đều nghe rõ ràng. Chuyện Tĩnh Nguyệt công chúa bị ám sát thật sự không liên quan đến Dạ Lương bọn ta”.

Vương gia Bắc Hạ mỉm cười, nhận chén rượu kia: “Lục hoàng tử quả thật dũng cảm hơn người”.

Một khúc nhạc kết thúc, Lục hoàng tử lại là người đầu tiên vỗ tay khen hay: “Kinh Đô của Đại Sở này quả thật không tầm thường, ngay cả ca múa cũng hay như vậy, rồi cả sơn hào hải vị, món ngon rượu thơm này, càng khiến người ta say mê vô hạn. Trái ngược với nạn đói nạn tuyết của Đại Sở, so với những nơi có vô số lê dân bách tính chết đói chết rét như địa ngục kia, nơi này quả thật có thể coi là thiên đường trong nhân gian”.

Nói xong Lục hoàng tử tỏ vẻ thõn thức: “Ta đi từ phía nam Đại Sở đến đây, tai nghe mắt thấy, người chết đói chết rét ở dọc đường nhiều vô số kể, thật sự thảm không nỡ nhìn”.

Thẩm Nguyệt thẫn thẫn giật giật khóe miệng, thẳng thắn này đúng là đến để gây thù chuốc oán.

Trên điện cũng có thần tử đứng ra tranh luận với Lục hoàng tử, nói tới đỏ mặt tía tai, quyết liệt không thôi.

Sự chú ý của quần thần và hoàng đế đều bị hấp dẫn, Thẩm Nguyệt vui vẻ thoải mái để chịu. Nàng có thể vụng trộm nhìn Tô Vũ ở đối diện vài lần, hấp cần chén trà lên uống một ngụm, động tác nhàn nhã thành thoi.

Nàng liếc qua một cái r ồi lập tức cup mắt xuống, cứ lặp đi lặp lại như vậy, làm không biết chán.

Dường như chỉ cần ng ồi đối diện với hắn, chuyển đi ngày hôm nay của nàng đã không uống phí r ồi.

Nàng cảm thấy mình tựa như không cam lòng chỉ uống vài chén rượu, lẽ ra nên trở về cung Thái Hòa từ sớm. Nhưng mặc cho món ngon rượu thơm bày đầy trên bàn, cũng không sánh bằng bóng hình thản nhiên nhàn nhai phía đối diện.

Cho dù chỉ là ng ồi đối diện, cách một khoảng giữa trong điện, cách những vũ cơ váy áo xinh đẹp thường xuyên ca múa, nàng cũng không rời đi.

V ềsau là cảnh một lời không hợp thì rót rượu, Lục hoàng tử kia nói quá nhiều, thế nên thần tử Đại Sở dứt khoát ra sức rót rượu cho hắn ta. Chỉ cần hắn ta không mở miệng nói lung tung, bầu không khí trong điện sẽ hòa hợp hơn nhiều.

Lục hoàng tử ng ồi ở chỗ ng ồi của mình, không ngừng nốc cục. Giờ phút này, khuôn mặt vốn trắng nõn như ngọc đã đỏ bừng.

Vương gia Bắc Hạ cũng đứng dậy kính hoàng đế Đại Sở mấy chén rượu, qu ân thần cũng không dám cản rượu này, hoàng đế chỉ có thể tự mình uống cạn.

Liên tiếp uống vài chén không có thời gian dùng thức ăn hòa dịu khiến hoàng đế hơi chệnh choáng.

Công công bên cạnh kịp thời nhắc nhở mới giúp hắn nhớ tới việc đại xá cho Hạ Phóng. Hiện tại nhân chuyển ghé thăm của sứ thân hai nước và năm mới sắp đến là một chuyện vui mừng, hoàng đế liền hạ lệnh đại xá toàn kinh đô cùng ba quận mười thành kết nối với kinh đô.

Mệnh lệnh này được truyền xuống, một nửa số quan viên đều lựa chọn trầm mặc, nửa còn lại thì phụ họa tung hô.

Sau đó hoàng đế nói với công công bên cạnh: “Đi đem Hạ Phóng ra khỏi đại lao của Hình bộ, để hắn đợi trong ngự thư phòng, trăm xong việc ở đây sẽ tiếp kiến hắn”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1137

Hoàng đế đương nhiên nóng lòng muốn gặp Hạ Phóng, cung yến tối nay thực sự khiến hắn cảm thấy tích tụ phiền lòng, hắn cần Hạ Phóng trở lại tiếp tục ở bên cạnh giúp mình bày mưu tính kế.

Công công bên cạnh hoàng đế không thể rời thân, cần phải hầu hạ bất cứ lúc nào, vì vậy hắn liền kêu một thái giám đến Hình bộ truy vấn lời.

Bởi vì hoàng đế đã sớm có ý định này nên đã phái người đến Hình bộ thông báo một tiếng, bây giờ lại cử người tới Hình bộ thì chỉ cần thả Hạ Phóng ra ngoài đưa tới ngự thư phòng là được.

Hoàng đế nhớ tới ngày đông chí lần trước tới nhà lao gặp Hạ Phóng, chỉ một bát bánh trôi nguội lạnh cũng đủ để hắn ăn ngẫu nhiên, trên bàn trước mắt lại bày một bát bánh trôi khác, hoàng đế liền kêu tên thái giám kia bưng tới nhà lao cho Hạ Phóng.

Thái giám bê bát canh nhanh nhẹn nhận lệnh mà đi.

Đợi thái giám chuyển được bánh trôi tới nhà lao thì bánh đã đông cứng lại.

Đêm nay Hình bộ Thượng thư và Thị lang đều tham gia cung yến, cho nên thái giám vừa đến đại lao chỉ có Lang trung của Hình ngục tiếp đãi hắn, vừa kêu chủ quản đem bánh trôi cho Hạ Phóng, vừa dâng trà nóng cho thái giám tán gẫu vài câu.

Hình bộ Lang trung này là quan viên dưới ngũ phẩm, không có tư cách tham gia buổi cung yến như hôm nay nên chỉ có thể nghe ngóng một hai từ thái giám.

Tên thái giám này ngày thường trong cung chưa hề ra mặt làm việc nên nhìn thấy quan viên nhỉnh nọt mình như vậy cũng sẽ vui vẻ cùng hắn nói vài câu.

Bị nhốt ở đại lao trong một khoảng thời gian dài khiến bên ngoài Hạ Phóng dơ dáy lếch thếch, chắc chắn không thể cứ như vậy mà vào ngục thư phòng, Hình bộ liền tạm thời chuẩn bị cho hắn một bộ trang phục sạch sẽ, đơn giản chải cho hắn một búi tóc, sau đó mới được thái giám truyền chỉ đưa về phục lệnh.

Hình bộ Lang trung đích thân đưa họ ra ngoài, đợi người đã cách khỏi đại lao rất xa, hắn mới quay lại và thấy dưới ánh lửa lò mờ, bát bánh trôi mà thái giám đem tới trong phòng giam đã bị Hạ Phóng ăn sạch, đến một ngụm canh cũng không còn.

Lan trung liếc mắt nhìn chủ quản bên cạnh, chủ quản hiểu ý gật đầu.

Lang trung nhét hai tay dưới ống tay áo, cảm khái nói: “Bát bánh trôi này đưa tới thực đúng lúc, dù sao cũng là hoàng thượng đưa tới, không có quan hệ gì với chúng ta. Nếu không có bát bánh trôi này, nói không chừng còn phải cho Hạ Phóng một chén trà nóng để làm ấm người. Đến lúc đó xảy ra bất trắc gì, còn phải chấp nhận rủi ro nữa”.

Chủ quản đáp: “Đại nhân nói chí phải”.

“Tối nay trong cung chắc náo nhiệt lắm, trời đông rét buốt, chúng ta cũng đừng canh gác ở chỗ này mà chịu lạnh nữa, trở về đi thôi”.

Hạ Phóng chỉ khoác bộ quần áo mỏng manh, vừa bước ra khỏi Hình bộ, tuyết rơi lạnh lẽo bên ngoài liền khiến hắn rét run cầm cập. Nhưng dù lạnh đến đâu cũng nào sánh được với đêm dài đằng đẵng trong nhà lao.

Hắn thoải mái hít một hơi thật sâu, là không khí của sự tự do trong lành. Thoát khỏi nơi này chính là dấu chấm hết cho những ngày gian khổ kia, cũng là lúc hắn trở lại thời xưa.

Hoàng đế cuối cùng vẫn không vứt bỏ hắn, hắn biết rõ đó là vì đầu óc của mình vẫn có ích đối với hoàng đế.

Sau khi ra ngoài, cả đời này hắn cũng sẽ không bao giờ quay lại đại lao lạnh giá của Hình bộ này nữa! Hắn phải khiến những kẻ thâm hiểm khó

lường hãm hại hẳn vào ngực kia hồi hận!

Run rẩy qua đi, Hạ Phóng đứng thẳng lưng, nâng cao tinh thần sải bước về phía trước.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1138

Đi từ Hình bộ vào trong cung vẫn còn một đoạn đường dài. Sau khi tiến cung, dáng vẻ và thân phận lúc này của Hạ Phóng không thích hợp xuất hiện trong cung yến bên này, do đó thái giám liền cố ý dẫn hắn vòng qua ngự hoa viên, đi tới ngự thư phòng.

Lúc vừa rời khỏi đại lao của Hình bộ, Hạ Phóng cảm thấy rất lạnh, đi được nửa đường thì bắt đầu ấm nóng hơn, sau đó càng lúc càng nóng bức. Hắn tưởng rằng là do mình đang vận động, đồng thời cũng vì dư âm kích động trong lòng.

Thẳng cho đến ngự thư phòng, nhịp thở của Hạ Phóng đã mang theo phần dãn dật, trên người cũng bắt đầu toát mồ hôi, hắn còn bất giác giơ tay sờ lồng cổ áo.

Thái giám dẫn đường là nhận lệnh hoàng thượng làm việc nên thị vệ canh gác không thể ngăn cản, hắn đưa Hạ Phóng tới bên ngoài ngự thư phòng thì dừng lại rồi lui xuống.

Hạ Phóng đứng trước cửa ngự thư phòng, ánh lửa sáng rực bên trong hắt ra ngoài chiếu lên người khiến hắn có chút choáng váng.

Miệng lưỡi hắn khô khốc, tim đập như trống dãn, giống như có một ngọn lửa đang bùng cháy trong lồng ngực vậy.

Hạ Phóng đẩy cửa liền tiến vào.

Đột nhiên một làn gió lạnh thớm ngát bất ngờ ập tới khiến tâm trí vốn không phòng bị của hắn nháy mắt trào dâng.

Ngọn lửa trong lồng ngực lập tức hội tụ xuống bụng dưới, hắn ngay tức khắc có phản ứng.

Khi ngẩng đầu lên liền thấy trong ngự phòng vẫn còn một người khác, hơn nữa còn là một mỹ nhân với dung mạo tuyệt sắc.

Mỹ nhân đó lúc này đang xụi người ng ồi trên ghế với hai gò má ửng hồng cùng áo quần xộc xệch, nàng ta cởi bỏ áo khoác choàng và áo khoác ngoài mặc lúc tối, từng chiếc một rơi vãi trên mặt đất, nhưng lại không hề hay biết cả người đã mướt mát mồ hôi, khô nóng không chịu nổi.

Trên gương mặt tinh tế ấy tràn đầy dự vọng.

Có một sự thật không thể chối cãi là Hạ Phóng ham mê sắc đẹp. Bị tống vào ngục hai tháng, đừng nói tới việc chạm vào phụ nữ, ngay cả liếc qua hẳn cũng chưa từng thấy.

Ngay bây giờ một phản ứng mạnh mẽ như vậy lấp đầy não hần, và chút lý trí cuối cùng còn lại khiến hần ý thức được nơi này là ngục thư phòng.

Nhưng Hạ Phóng vẫn không khống chế được bước chân mà từng bước đi về phía mỹ nhân kia.

“Hồn xược... lớn, lớn mặt... bản cung chính là TềPhi, là mẫu phi của ngũ hoàng tử...”

“Tềphi...”

Thì ra người phụ nữ trong ngục thư phòng này chính là Tềphi.

Không lâu trước đó trong cung yến diễn ra được một nửa, sau khi cơm no rượu say mọi người còn thích chí dạo chơi ngự hoa viên, ngắm nhìn tuyết trắng dưới ánh đèn cũng là một chuyện tao nhã.

Và lúc này người cảm phần khó nén nhất trong hậu cung đương nhiên thuộc về Tềphi- người đang bị cấm túc.

Nàng ta không thể tham gia cung yến, tất nhiên cũng không đoạt được nổi bật, vô số của ngon vật lạ được bày la liệt tại đại điện bên kia nhưng nàng ta chỉ có thể đơn giản tự mình ứng phó trong cung của mình.

Tềphi khẳng định lần này chính là do hoàng hậu ở phía sau quấy rối, hại nàng ta phải rơi vào cảnh thê lương như hiện tại. Chỉ cần nghĩ tới

hoàng hậu giờ phút này đang cùng hoàng đế tay trong tay ngồi trên đại
điện kia, nàng ta liền tức giận ùng ùng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1139

Sau đó có một thái giám nhân lúc trời nhá nhem tối xách theo một hộp thức ăn tới cung của Tềphi.

Tuy rằng bị cấm túc nhưng nàng ta tốt xấu gì cũng là phi tần cao quý số một số hai của hậu cung, do đó hoàng đế cũng không phải thêm người canh gác cửa cung mà chỉ ngăn cấm nàng ta ra vào.

Việc đóng cửa suy ngẫm toàn bộ đều dựa vào tự giác, nhưng nàng ta lại không thể ngang nhiên bước ra khỏi cửa cung, trong hậu cung không biết có bao nhiêu cặp mắt đang nhìn chằm chằm như hổ đói, chỉ cần nàng ta nhấc gót, chắc chắn sẽ có phi tần dựa vào đó kiếm chuyện.

Bởi vậy mấy ngày nay Tềphi cũng thành thực không đi đâu cả.

Trên eo thái giám mang đồ đến có đeo thẻ bài có thể đi qua mà không gặp trở ngại. Cung nhân vừa nghe là thái giám được hoàng đế cử tới liền vô cùng mừng rỡ, vội vàng dẫn hắn đến tẩm cung của Tềphi.

Thái giám tháp tùng bên cạnh hoàng đế là tổng quản trong cung, tổng quản lại có rất nhiều hoạn quan trực tiếp dưới quyền, vì vậy không phải là người nào Tềphi cũng từng gặp qua, chỉ cần có thẻ bài thì ai còn quan tâm thái giám đó trông như thế nào.

Hơn nữa trời đã vào đêm, dưới ánh đèn mờ hồ thái giám đó còn một mực cung kính cúi đầu, nhất thời cũng không nhìn rõ bộ dáng của hắn.

Thái giám nói là hoàng thượng lệnh cho hắn mang chút đồ ăn này tới cho Tềphi.

Thức ăn trong hộp vẫn còn ấm nóng, Tềphi liếc mắt thấy đều là đồ ăn yêu thích thường ngày của mình liền tin tưởng hoàng đế vẫn nhớ nhung tới nàng ta, khúc mắc nặng trĩu treo trong lòng cũng bỗng chốc trở nên nhẹ nhõm vui vẻ hơn.

Mặc dù đã dùng bữa tối nhưng nàng ta vẫn cần lòng chẳng đặt nếm thử vài miếng.

Tên thái giám kia vẫn đứng ở một bên chờ đợi, nói: “Đợi nương nương ăn xong, nô tài lại trở về bẩm báo với hoàng thượng”.

Tề phi tùy ý hỏi: “Ngự hoa viên bên kia tiến triển thế nào rồi?”

“Bữa tiệc hoàng thượng chiêu đãi sứ thần diễn ra rất thuận lợi, chỉ là hoàng thượng vẫn bận tâm nương nương ăn không ngon miệng do đó lệnh cho nô tài đem những thứ này tới”.

Tề phi cười khở một tiếng: “Bên cạnh người chắc hẳn có hoàng hậu cận kề, còn có thể nhớ tới bản cung đúng là hiếm có”.

“Tuy có hoàng hậu kề bên nhưng trong lòng hoàng thượng vẫn luôn nghĩ tới nương nương người”.

Tề phi lúc này mới lộ ra nỗi ai oán thuộc về nữ nhân chốn hậu cung: “Bản cung đã bị hoàng thượng cấm túc, người cũng chưa hề đặt chân tới đây, trong lòng người nào có chỗ của bản cung cơ chứ”.

“Hai ngày nay hoàng thượng cũng mong muốn tới nhưng đáng tiếc chuyện chính sự quẩn thân, vẫn chưa từng nghỉ ngơi qua. Đợi một lát sau khi cung yến kết thúc, hoàng thượng còn phải trở về ngự thư phòng xử lý chính sự nữa đấy ạ”.

Tề phi có chút mềm lòng.

Thái giám dừng một chút lại nói tiếp: “Xin nương nương đừng trách nô tài nhiều chuyện, đêm nay cung yến trời đã vào khuya, đường cũng tối đen, có ai biết nương nương có rời khỏi cung hay không. Nếu nương nương có thể tới ngự thư phòng bầu bạn cùng hoàng thượng, có lẽ liền có thể hóa giải sự cách biệt với người rồi”.

Thái giám đúng là một câu nói thức tỉnh người trong mộng.

Tề phi vẫn luôn khổ não vì chuyện bị cấm túc, cộng thêm Ngũ hoàng tử quấn quýt không rời người khiến nàng ta căn bản không có cơ hội thị tẩm. Nếu nàng ta có cơ hội thổi gió bên tai hoàng đế cũng không đến nỗi rơi vào hoàn cảnh như hôm nay.

Đêm nay ngược lại là một thời cơ tốt, hoàng đế không tới tìm nàng ta, nàng ta có thể đi tìm hoàng đế.

Nếu có thể dỗ dành hấn vui vẻ, đêm nay không biết chừng còn có thể đạt được cơ hội thị tẩm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1140

Nghĩ đến đây, Tề phi vội vàng đặt đũa xuống, gọi cung nữ vào chải đầu và thay trang phục cho mình.

Thái giám nhìn tới thức ăn trên bàn như vô tình hỏi: “Nương nương người không uống món canh trân châu ngọc này sao ạ? Đây là món ăn hoàng thượng đặc biệt căn dặn bưng tới cho người, nương nương nếu người dùng xong rồi thì nô tài đem xuống đây ạ”.

Tề phi vừa nghe tới là đặc biệt chuẩn bị liền kêu hần bê tới, ăn liền mấy ngụm mới coi như không có gì.

Đợi nàng ta thay đồ xong, thái giám đã cẩn thận tỉ mỉ bỏ thức ăn trở lại hộp thức ăn. Lúc rời đi hai người họ đồng hành cùng nhau rồi tiến về phía ngự thư phòng.

Để tránh nhiều người dòm ngó, nàng ta lại đang trong thời kỳ bị cấm cửa, hơn nữa còn ôm theo mục đích đặc biệt mà tới nên cũng không mang theo cung nhân bên người.

Khi đi đến bên ngoài ngự thư phòng, thái giám mới dừng bước chân nói: “Phía trước chính là đất cấm ngự thư phòng, nô tài chỉ có thể tiễn nương nương đến đây thôi”.

Tề phi cũng không xa lạ gì với ngự thư phòng này, lúc trước khi ngũ hoàng vẫn được hoàng đế cưng chiều, nàng ta không chỉ một lần dẫn hần tới ngự thư phòng chơi đùa.

Hoàng đế lúc này vẫn đang ở yến hội bên kia, còn chưa tới ngự thư phòng nên nơi đây lộ ra vắng vẻ lạ thường, ngoại trừ thị vệ canh giữ ở ngoài cửa, bên trong không có một bóng cung nhân.

Cung nhân của hoàng đế đương nhiên đầu đã đi theo tới yến hội bên kia.

Tề phi muốn tiến vào ngự thư phòng không khó bởi thị vệ nơi này đều là người quen mặt, quy củ cũng không nghiêm khắc.

Hơn nữa chỉ cần nàng ta cứng miệng khẳng định là hoàng đế hạ lệnh cho mình tới ngự thư phòng chờ hầu hạ thì những thị vệ này cũng không dám ngăn cản nàng ta.

Bên trong ngự thư phòng không có người nhưng ánh đèn vẫn sáng rực.

Không biết có phải là vì phòng kín hay không mà Tề phi tiến vào ngửi một hồi liền cảm thấy cả người một trận khô nóng.

Nơi này chỉ có một mình nàng ta nên cũng không kiêng dè gì, đầu tiên là cởi bỏ áo choàng, tiếp đó là tới áo khoác nhưng vẫn thấy mát mẻ hơn

Sau đó nàng ta bất giác rơi vào mê man, đợi nàng ta ý thức được có người tới ngự thư phòng thì đã là tình cảnh này.

Người đến không phải là hoàng đế mà là một kẻ toàn thân hôi hám.

Ngự thư phòng trong chốc lát yên tĩnh chỉ còn sót lại tiếng thở gấp của Tề phi.

Lẽ ra Hạ Phóng nên lập tức rời khỏi Ngự Thư Phòng, nhưng giờ phút này, cơ thể hắn ta hoàn toàn bị dục vọng khống chế, ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm Tề phi, căn bản không nhắc nổi chân.

Trong lòng có một suy nghĩ điên cuồng, Tề phi – nàng ta chính là người phụ nữ của Hoàng đế. Trước kia hắn ta gặp cũng không dám ngẩng đầu nhìn thẳng, bây giờ nhìn kỹ, quả nhiên danh bất hư truyền!

Hạ Phóng nghĩ, có lẽ Hoàng đế muốn cho hắn ta nếm thử ngon ngọt, đầu tiên là vũ cơ, bây giờ là phi tử hậu cung! Nếu chẳng phải như vậy, sao người phụ nữ xinh đẹp này lại ở đây vào đúng lúc này?

Hắn ta nghe nói, tiệc rượu qua đi, Hoàng đế còn phải dạo chơi hoa viên, ngắm cảnh cùng sứ thần, hắn phải một khoảng thời gian nữa mới có thể trở

về..

Mà bên đại diện kia là cảnh chén đĩa bữa bộn, dựa theo trình tự, Hoàng đế đứng dậy đầu tiên, dẫn theo sứ thần hai nước và các đại thần đi vào Ngự Hoa Viên, tản bộ một lát cho tỉnh rượu.

Thẩm Nguyệt đứng dậy đi ở đằng sau, bóng hình Tô Vũ bị những đại thần kia che khuất, nàng cũng mất hết hứng thú.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1141

Đối với nàng thì ngắm tuyết dưới ánh đèn trong Ngự Hoa Viên chẳng có gì thú vị, còn không bằng trở về trông Bắp Chân ngủ.

Tối nay nhiều người như vậy, nàng muốn đến gần Tô Vũ, ước chừng là chuyện không thể nào.

Thẩm Nguyệt chuẩn bị tìm thời cơ thích hợp lặng lẽ rời khỏi tầm mắt mọi người, lúc này lại có cung nhân “láo nháo” không để ý đến hiện tại đang là trường hợp gì mà cứ vội vàng chạy tới, lại không dám trực tiếp chạy đến trước mặt Hoàng đế, đành phải tới thì thầm bên tai tổng quản công công.

Thẩm Nguyệt chú ý thấy tổng quản công công lập tức thay đổi sắc mặt.

Công công bất chấp tiến lên, nói với Hoàng đế: “Hoàng thượng, Ngự Thư Phòng có việc gấp”.

Hoàng đế nói: “Ngự Thư Phòng có thể có việc gấp gì?”

Công công khó mà mở miệng, lòng lại lo lắng tới mặt mũi hoàng gia nên chỉ nói: “Hoàng thượng di giá đến Ngự Thư Phòng xem là biết”.

Mặc dù Hoàng đế không vui về thái độ ấp a ấp úng này của công công, nhưng ông ta cũng khá mệt mỏi khi phải ứng phó với sứ thần Bắc Hạ và Dạ Lương rồi, vừa lúc có thể mượn cớ rời đi, để lại Hạ Du và đại thần tiếp tục chiêu đãi bọn họ.

Lục hoàng tử đã uống say mèm, bước đi loạng choạng, cần có mấy người dìu đỡ.

Hoàng đế mang người của mình rời khỏi Ngự Hoa Viên, đi đến Ngự Thư Phòng.

Lúc này đã ít người, công công nói lại một lượt chuyện trong Ngự Thư Phòng cho Hoàng đế nghe.

Thì ra là Tề phi đến Ngự Thư Phòng, có thể là do hôm nay không thể tham gia cung yến nên muốn đợi cung yến kết thúc để gặp mặt Hoàng thượng một lần.

Thị vệ nhất thời chủ quan, để cho nàng ta vào. Sau đó đến lượt cung nhân lại đưa Hạ Phóng ra khỏi hình bộ, dẫn tới Ngự Thư Phòng.

Vốn dĩ, một vị là chủ tử trong hậu cung, một vị là tội thần trên triều đình, nếu đúng theo quy củ, giữa cả hai cũng không thể xảy ra chuyện gì.

Nhưng nào có ngờ, sau khi Hạ Phóng đi vào, trong Ngự Thư Phòng lại vang lên tiếng động.

Lúc đầu tiếng động còn nhỏ, thị vệ canh gác bên ngoài Ngự Thư Phòng không nghe thấy. Nhưng về sau tiếng động càng ngày càng lớn, thị vệ hoàn toàn không thể làm lơ.

Bọn họ không dám tự tiện xông vào, lúc này mới sốt ruột bảo cung nhân đi bẩm báo.

Hoàng đế nghe xong thì chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng bùng lên lửa giận, mang theo cơn giận chưa từng có trước nay bước nhanh về phía Ngự Thư Phòng.

Hoàng đế căm giận cực độ nói: “Hạ Phóng kia đúng là to gan lớn mật, tham tài háo sắc thì cũng thôi đi, bây giờ trẫm đã mở ra một con đường, tha tội cho hắn ta, kẻ này lại trắng trợn không chút kiêng dè như vậy! Thật sự cho rằng trẫm không dám giết hắn ta sao!”

Sau khi Hoàng đế rời khỏi Ngự Hoa Viên, các phi tần hậu cung cũng lần lượt rời đi. Thẩm Nguyệt dẫn theo Thôi thị men theo con đường đi lúc đầu để trở về cung Thái Hòa.

Thôi thị xách một chiếc đèn chiếu sáng con đường phía trước, ánh sáng mờ ảo, chập chờn nhấp nháy.

Con đường đi đến cung Thái Hòa vốn ít người, thỉnh thoảng có thể trông thấy một, hai nhóm cung nhân đi ngang qua, đều là dáng vẻ vội vàng, hấp tấp đi đến cùng một nơi.

Thôi thị thoáng nhìn về phía đèn đuốc sáng trưng, nói: “Không biết tối nay bên chỗ Ngự Thư Phòng đã xảy ra chuyện gì, xem chừng rất nghiêm trọng đây”.

Thâm Nguyệt nói: “Bất kể đã xảy ra chuyện gì, nhìn sắc mặt lão thái giám kia là có thể biết được đó chẳng phải chuyện tốt lành gì”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1142

Thôi thị nói: “Cụ thể là chuyện gì, chờ ngày mai sẽ biết. Công chúa cần thận dưới chân, bây giờ đã không còn sớm rồi, vẫn nên trở về nghỉ ngơi thôi”.

Nhưng, Thôi thị vừa dứt lời, cả người bà ta bỗng trở nên căng cứng.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Sao vậy?”

Thôi thị trả lời: “Có người đến”.

Ánh lửa bên trong đèn lồng chợt sáng chợt tối, chập chờn lay động, cuối cùng vụt tắt hoàn toàn. Con đường vốn mờ mịt, bây giờ càng lộ rõ vẻ tối tăm.

Thôi thị còn nhạy cảm hơn Thẩm Nguyệt, chờ tới khi bà ta nói ra, Thẩm Nguyệt mới phát hiện tiếng bước chân khe khẽ gần như không thể nghe thấy phía sau lưng.

Mỗi một bước chân đều giống như giẫm lên đáy lòng nàng.

Dường như ngọn gió dập tắt ánh đèn kia là từ trong tay áo hắt thổi tới, pha lẫn mùi trầm hương thoang thoảng.

Thẩm Nguyệt không thấy rõ hình dáng của hắn, nhưng lại rõ ràng cảm nhận được cơ thể căng cứng của Thôi thị đang dần dần thả lỏng.

Thẩm Nguyệt khẽ nói: “Nhị nương, là hắn sao?”, câu nói như đang hỏi Thôi thị nhưng càng giống như nàng đang hỏi chính mình.

Thôi thị không trả lời.

Chốc lát sau, tiếng nói trầm thấp mà ấm áp vào tận lòng người vang lên bên tai Thẩm Nguyệt: “Nhị nương, người về cung Thái Hòa trước đi”.

Đáy lòng Thâm Nguyệt khẽ run lên, một bàn tay ấm áp đưa tới, lặng lẽ nắm lấy tay nàng, đầu ngón tay lách qua đan vào ngón tay nàng, siết chặt lấy nhau.

Thật sự là hắn.

Buổi tối hôm nay, vốn dĩ Thâm Nguyệt đã không còn ôm hi vọng đối với việc đến gần hắn, nghe hắn nói chuyện. Vừa rồi, khi rời đi, nàng còn quay đầu liếc nhìn nhưng không thể tìm được bóng hình của hắn, đành phải buông tha.

Lại không ngờ rằng, chỉ chớp mắt, hắn đã xuất hiện ở bên cạnh mình.

Trong nháy mắt đó, nhịp tim của nàng truyền tới tận đầu ngón tay, có thể cảm nhận được rõ ràng mạch đập đang nhảy kịch liệt kia.

Thôi thì đáp lại một tiếng rồi quay người rời đi.

Thâm Nguyệt khẽ giãy giụa, Tô Vũ càng nắm chặt hơn.

Nàng không nhìn được mà cảm thấy hốt hoảng, nóng bỏng đến tận mang tai, cả gương mặt như bị lửa đốt: “Chàng thế này sẽ bị người ta nhìn thấy, khi ấy phải làm sao đây, chàng không nên xuất hiện ở đây”.

Tô Vũ nói: “Sợ bị người khác thấy thì hai ta mau đi thôi”.

Nói rồi, Tô Vũ nắm tay Thâm Nguyệt đi trong bóng tối, cả hai tiến về phía trước. Hắn dẫn nàng đi qua con đường ngõ đẽng dài mà thẳng tắp kia.

Bên này vẫn luôn rất vắng vẻ, càng đi về phía trước, những ánh lửa và sự ồn ào kia càng bị ném xa ở phía sau lưng.

Phía trước chính là Viện Thái Học, giờ phút này, trong Viện Thái Học tối đen như mực, không có một người hay một ánh đèn nào.

Sau đó họ bắt gặp một đội thị vệ tuần tra đi tới từ phía đối diện, Tô Vũ ôm lấy eo Thâm Nguyệt, kéo nàng tránh sang bên cạnh, hai người lách mình trốn ở phía sau cây ngô đẽng to lớn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1143

Nàng cảm thấy chuyện lén lút gặp mặt thế này vô cùng điên khùng. Nhưng chỉ cần có một trong hai người đi ra một bước, người còn lại sẽ không chút do dự bước theo.

Có thể gặp hắn, có thể lại gần hắn, có điên khùng cỡ nào cũng đáng giá.

Chờ thị vệ tuần tra đi mất, Tô Vũ mang theo Thẩm Nguyệt nhanh chóng lướt qua, đến trước cửa Viện Thái Học, đẩy cửa rồi lén vào trong.

Tiến vào học đường, đóng kín cửa lại, trong bóng tối, Thẩm Nguyệt mới dám thả lỏng thở hắt ra luồng hơi mà nàng vẫn luôn kiềm chế không dám thở mạnh kia.

Thẩm Nguyệt dựa lưng vào cửa, hơi thở mang mùi trầm hương bao trùm trước mặt, Tô Vũ hơi nghiêng người tới, không gian để lại cho nàng vô cùng chật hẹp.

Cảm giác rung động lan khắp toàn thân khiến nàng cảm thấy hai chân như giẫm lên bông, mềm mại không chân thực.

Hít thở phập phồng thế này kéo dài rất lâu không cách nào lắng xuống.

Mặc dù Thẩm Nguyệt rất muốn bình tĩnh, nhưng lúc này đối mặt với Tô Vũ, nàng không cách nào bình tĩnh.

Trong lòng đã mong đợi bao lâu, nhớ nhung bao lâu?

“Rất căng thẳng?”, Tô Vũ lại gần, nhẹ giọng thì thầm.

Nơi này là đại nội hoàng cung, bên kia có quần thần triều đình, bất cần chút thôi là vạn kiếp bất phục, nàng có thể không căng thẳng sao?

Thẩm Nguyệt há miệng, vừa định nói chuyện. Nhưng đúng lúc này, Tô Vũ áp sát rồi nắm lấy cổ tay nàng, hô hấp của nàng chậm lại một nhịp.

Xung quanh tối đen như mực.

Nàng chỉ có thể cảm nhận thấy người đàn ông trước mặt cúi thấp đầu xuống, hôn lên môi mình.

Môi của hắn giống như mang theo hơi thở lạnh lạnh của tuyết trong đêm, vừa chạm vào nàng đã công thành đoạt đất, khiến nàng lập tức rơi vào tay giặc.

Thẩm Nguyệt bỗng nhiên có chút xúc động muốn khóc.

Cảm giác rung động này khiến toàn thân nàng mềm nhũn, Tô Vũ ôm lấy cơ thể nàng, mạnh mẽ kéo sát vào lồng ngực, ngón tay luồn vào trong mái tóc, đỡ lấy sau gáy nàng, ngày càng sâu lắng nhiệt tình, hắn cực kỳ dịu dàng, cũng cực kỳ cứng rắn hôn lên môi nàng.

Nàng giống nếm được cảm giác động tình của hắn, cảm nhận được hắn cũng nhớ nàng biết bao.

Nhiệt độ trên đôi môi của hắn, và cả nhiệt độ trong lồng ngực của hắn, từng chút từng chút xâm nhập vào trái tim nàng, nóng bỏng khiến nàng không nhịn được run rẩy.

Thẩm Nguyệt nhiệt tình đáp lại hắn, nàng hơi kiễng chân, hai cánh tay choàng lên bờ vai Tô Vũ, ngón tay luồn vào khe hở giữa vạt áo và mái tóc của hắn.

Nhưng khi đầu lưỡi Tô Vũ quấn quýt triền miên với nàng, nàng vẫn bị đánh cho tơi bời, hoàn toàn tan tác. Toàn thân không chút sức lực, tay vịn trên bả vai hắn không nhịn được trượt xuống, hai chân cũng mềm nhũn không nghe theo sai bảo.

Thẩm Nguyệt cảm lòng không dậy phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp, chỉ có thể là hắn được nghe thấy, thế gian này không có bất kỳ âm thanh nào rung động lòng người hơn âm thanh khi động tình của nàng.

Vang bên tai hắn là tiếng thở gấp gấp mà đè nén của Thẩm Nguyệt.

Tô Vũ ôm chặt nàng trong ngực, cho dù nàng không còn chút sức lực nào thì hắn cũng không cho phép nàng trốn chạy. Hắn chậm rãi cúi người xuống, cố gắng để Thâm Nguyệt có thể dựa vào thoải mái nhất, cho nàng thời gian thở dốc, cánh môi khẽ lướt qua mang tai đối phương, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, hắn nói: “Nàng không cần khổ cực như vậy, dựa vào ta, cho ta hôn nàng là được rồi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1144

Nàng luôn được hắn bảo vệ và che chở, ngay cả khi bị hắn ôm hôn trong lòng ngực thế này, hắn cũng suy nghĩ cho nàng.

Rõ ràng là Thẩm Nguyệt hạnh phúc, có chút muốn cười, nhưng trong lúc lơ đãng lại khiến nước mắt nóng hổi từ trong khóe mắt rơi xuống, cũng khiến Tô Vũ phát hiện rồi lại gằn.

Tô Vũ hôn lên khóe mắt nàng, Thẩm Nguyệt bên dưới chủ động ngẩng đầu hôn lên môi hắn.

Thẩm Nguyệt nhớ lại, năm trước nàng đứng dưới cây ngô đồng, xuyên qua song cửa sổ thoáng nhìn vào trong học đường sáng sủa ngăn nắp, hắn mặc quan bào, phong độ nho nhã.

Về sau, trong một buổi cung yến, nàng bị dẫn tới Viện Thái Học này, nhàn tản dưới ánh đèn cùng hắn, khi đó, khi đó trên mặt hắn mang theo nét cười vui vẻ, phong độ giữ nguyên không giảm.

Bây giờ vẫn ở trong Viện Thái Học này.

Hắn vẫn mặc quan bào của đại học sĩ, lại quấn quýt ôm ấp với nàng trong nơi tối tăm vắng vẻ.

Tô Vũ bắt đầu hôn từ môi nàng, dần dần rơi xuống bên tai nàng, hơi thở như có như không thoảng quanh cổ nàng, khiến nàng ở trong ngực hắn khe khẽ run rẩy.

Nàng duỗi tay vuốt ve khuôn mặt Tô Vũ, ngón tay vuốt từ lông mày xuống dưới, lướt qua sống mũi, phác họa lại đường nét khuôn mặt hắn, khẽ gọi tên của hắn: “Tô Vũ”.

Tô Vũ cúi đầu vùi vào trong cổ nàng, ngón tay khẽ gầy, hơi vén áo choàng và vạt áo nàng ra, để lộ bờ vai bên dưới.

Môi của hắn rơi xuống nơi bên cạnh xương quai xanh mà hơi chếch trên trái tim một chút, trần trọc trần trở mút vào.

Xúc cảm đó gần như in dấu trong lòng Thẩm Nguyệt, hơi thở ấm áp chảy qua tay áo nàng. Nàng vô thức ôm chặt lấy đầu Tô Vũ, ngón tay luồn vào mái tóc của hắn, phát ra tiếng lẩm bẫm trầm thấp.

Tô Vũ để lại dấu hôn thuộc về riêng mình hắn ở nơi dưới vai cạnh xương quai xanh của nàng. Không biết sâu bao nhiêu, trái tim nàng đập loạn xạ, rất lâu mới hít thở bình thường trở lại.

Tô Vũ khàn khàn nói bên tai nàng: “Hôn ở chỗ này người khác sẽ không nhìn thấy, chỉ có nàng và ta biết. A Nguyệt, nàng là người phụ nữ của ta”.

Thẩm Nguyệt nghe thấy câu này của hắn, trái tim căng đầy như sắp nổ tung.

Đây là lần đầu tiên Tô Vũ nói với nàng như vậy, cũng là lần đầu tiên nàng nghe thấy một người đàn ông tuyên bố nàng thuộc về hắn như vậy.

Thẩm Nguyệt hít thở sâu một hơi, trên mặt mang theo tình cảm dịu dàng cực độ, nhẹ giọng thì thầm: “Thẩm Nguyệt ta vốn là người phụ nữ của Tô Vũ”.

Tô Vũ ôm nàng, nói: “Tối nay nàng vô cùng xinh đẹp”.

Thẩm Nguyệt ngẩn ra.

Tô Vũ lại mập mờ nói: “Lục hoàng tử của Dạ Lương cứ nhìn nàng chăm chăm, chẳng lẽ thật sự cho rằng sau này nàng chính là người của hắn ta sao?”

Thẩm Nguyệt không nhịn được bật cười, nói: “Tối nay chàng chưa từng ngược mắt nhìn ta một lần, sao biết ta xinh đẹp?”. Tay nàng vuốt ve vạt trước quan bào của Tô Vũ, khẽ nói: “Trái lại là ta, luôn không nhịn được

len lén nhìn chàng. Gần đây đều là như vậy, rõ ràng chàng ở ngay trước mặt ta, ta lại không thể đường đường chính chính đến gần chàng”.

Hoa vẫn thêu trên vạt trước quan bào của Tô Vũ khác với áo đen của hắn, chất vải cũng không giống nhau. Nhưng Thẩm Nguyệt sờ tới sờ lui, trong lòng chỉ cảm thấy vô cùng yên bình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1145

Nàng dựa vào lồng ngực Tô Vũ, cười nói: “Ta phát hiện, quan bào này của chàng cũng rất tốt, không ai trong triều có thể tao nhã bằng chàng. Chuyện triều chuyện chính đều là chuyện tầm thường, nhưng chàng mặc quan bào như này lại mang đến vài phần cao khiết giống như chàng không nên đứng trong đám người thế tục đó”.

“Nàng thích?”, Tô Vũ khẽ hỏi.

Mặc dù Thẩm Nguyệt không nhìn thấy biểu cảm của hắn, nhưng cũng nghe ra được lời nhắc và vui vẻ trong giọng điệu của hắn.

Nàng cười không đáp, hỏi: “Thân thể chàng đều khỏe rồi chứ?”

“Gần như bình phục rồi”. Tải app hola để đọc full và miễn phí nhé.

Thẩm Nguyệt chỉnh lại trang phục cho hắn, một mực cảm thấy bất an, lại hỏi: “Từ buổi cung yến lần trước đến nay mới qua một tháng, vết thương trên người chàng đều đã lành chưa?”

“Chỉ cần không vận động quá độ sẽ không có vấn đề gì”.

Thẩm Nguyệt lúc này mới nhớ tới một chuyện trọng yếu, mấy ngày nay nàng vẫn luôn quanh quẩn trong đầu nàng, nay gặp được hắn cuối cùng cũng có thể hỏi ra.

“Còn có, chuyện của Bắp Chân...”, nhắc tới thân thể của Bắp Chân, nàng nhất thời không biết nên mở lời thế nào.

Nàng luôn muốn nghe cách nói của Tô Vũ, nhưng khi việc này thực sự bày ra trước mặt hai người, Thẩm Nguyệt mới phát hiện ra rằng nó không dễ dàng như tưởng tượng.

Khi ở trong cung Thái Hòa, nàng đã tự nhủ nếu Bắp Chân thật sự là con của Tô Vũ, vậy không phải là mười phen mười sao. Nàng chưa bao giờ

dám hy vọng rằng cha ruột của Bắp Chân là Tô Vũ, vậy bây giờ hắn có khả năng đó, không phải là đạt được ước muốn rồi hay sao?

Không phải như vậy.

Thẩm Nguyệt đã cố gắng kiềm chế những suy nghĩ vô căn cứ đó, tại sao Tô Vũ vẫn luôn giấu giếm nàng, tại sao không chịu thừa nhận, thậm chí hắn cũng là một người có tính tự chủ cực mạnh, tại sao lúc đó lại chạm vào nàng...

Có rất nhiều câu hỏi bị nàng đè nén dưới đáy lòng, không thể hiện ra ngoài nhưng không có nghĩa là không tồn tại.

Thẩm Nguyệt đang cố gắng sắp xếp lại ngôn từ thì Tô Vũ đã lên tiếng: “Không có đủ thời gian để nói về chuyện khác nữa rồi, ngự hoa viên hẳn là sắp kết thúc ngay bây giờ”.

Thẩm Nguyệt biết ý tứ chính là hắn phải rời đi.

Vừa rồi nàng chỉ quan tâm đến chuyện ân ái ngọt ngào với hắn liền trì hoãn chuyện của Bắp Chân.

Tô Vũ biết nàng đang nghĩ gì, bèn nói: “A Nguyệt, khi nào ta và nàng có đủ thời gian thì lại nói chi tiết đến chuyện của Bắp Chân, được không?”.

Trái tim Thẩm Nguyệt khẽ run, dựa theo lời này của hắn hẳn là đã có kết luận về thân thế của Bắp Chân. Nàng chờ đợi nói: “Cần đủ thời gian là vì sự tình rất phức tạp sao?”

“Không phức tạp lắm, nhưng ta muốn đảm bảo rằng khi nàng suy nghĩ lung tung thì ta có thể ở bên cạnh nàng”.

Thẩm Nguyệt im lặng một lúc, sau đó Tô Vũ nâng mặt nàng rồi nghiêng đầu, ấn nàng lên cửa và đặt xuống một nụ hôn sâu dài mãnh liệt.

Trong ngự hoa viên đã tan cuộc, nàng và Tô Vũ rất nhanh cũng phải tách ra. Hắn nói đúng, bàn về thân thế của Bắp Chân vào lúc này cũng chỉ

khiến mọi việc càng thêm mơ hồ.

Tâm sự nặng trĩu trong lòng của Thâm Nguyệt cuối cùng được thay thế bằng sự luyện tặc khi phải rời xa, nàng bình tĩnh lại rồi nói: “Vậy được, ta có thể tạm thời gác lại chuyện này, đợi chúng ta có đủ thời gian”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1146

Dứt lời nàng liền kiễng chân chủ động ngã người về phía hắn rồi hết lần này tới lần khác trần trọc mà hôn hắn.

Cuối cùng Tô Vũ nói: “A Nguyệt, nàng đi trước, đợi nàng đi rồi ta lại ra sau”.

“Nơi này cách cung Thái Hòa gần như vậy, ngược lại cách ngự hoa viên có chút xa, không phải là chàng nên đi trước sao? Ta nhìn chàng đi”.

Tô Vũ cười trộm thấp không đáp.

Hắn chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng rời đi của nàng, không thể để nàng thấy được bản thân quay người rời khỏi.

Thẩm Nguyệt biết hắn nghĩ gì, cuối cùng khẽ cười thờ dài nói: “Thôi bỏ đi, không cùng chàng tranh luận chuyện trước sau này nữa. Tô Vũ, vậy ta đi đây”.

Tô Vũ mở cửa, nàng đi thẳng ra khỏi học đường, đến khoảng sân hoang vắng mới quay đầu nhìn lại hắn.

Ánh sáng bên ngoài không đen kịt như bên trong, nàng có thể loáng thoáng nhìn thấy bóng dáng của hắn đang đứng bên khung cửa.

Thẩm Nguyệt khẽ nghiêng răng ngà, dứt khoát xoay người rời đi cũng không quay đầu nhìn lại nữa. Nếu nàng cứ nấn ná thêm, Tô Vũ sẽ lỡ dở thời gian mất.

Trên đường từ Viện Thái Học trở về cung Thái Hòa, nàng chạy bước nhỏ suốt quãng đường với một trái tim ấm áp mà kiên định.

Khi đến được bờ đối diện cung, ánh đèn vàng nhẹ nhàng và dịu dàng phản chiếu những gợn sóng lăn tăn trên mặt hồ.

Ngọc Nghiê n vẫn luôn lo lắng canh giữ trước cửa cung, thấy Thâm Nguyệt đi qua cây cầu gỗ nhỏ, nàng ta vội chạy tới đón, trong giọng nói còn mang theo mấy phần ghen ngào: “Công chúa người chạy đi đâu vậy! Nhị nương nói người đi dạo một mình, vậy mà cũng thực sự yên tâm để người đi khỏi!”

Thâm Nguyệt còn chưa kịp trả lời Ngọc Nghiê n đã chú ý tới cánh môi sưng đỏ của nàng, ánh mắt nàng ta thoáng xẹt qua tia sáng, dường như đã ngộ ra đi ều gì đó.

Tối nay quan viên triều đình cũng tiến cung dự tiệc, Ngọc Nghiê n nghĩ, có thể khiến môi công chúa biến thành như vậy ngoại trừ Tô đại nhân còn có thể là ai.

Thâm Nguyệt vuốt mũi kín đáo che môi mình lại, tự hỏi liệu lần sau có phải nên chú ý hơn chút hay không.

Ngọc Nghiê n cũng không bối m ớc, sắc mặt sau khi có chút biến hóa liền khôi phục lại như thường, chỉ nói: “Bên ngoài gió lạnh, công chúa người mau về phòng trước đi”, nói đoạn liền dìu Thâm Nguyệt trở về.

Vì về hơi muộn nên Thôi thị đã đỡ Bắp Chân ngủ trước.

Ngọc Nghiê n lấy nước nóng hầu hạ Thâm Nguyệt tắm rửa xong cũng không vòng vo mà hỏi thẳng: “Công chúa đêm nay lại hẹn Tô đại nhân sao ạ?”

Thâm Nguyệt đơ mắt ‘ừm’ một tiếng.

Ngọc Nghiê n ngập ngừng nói: “Nô tì còn băn khoăn tại sao nhị nương lại yên bụng để công chúa đi một mình, hóa ra là...”, nàng ta không nói tiếp những lời còn lại.

Trên gương mặt nàng ta không phải là nét vui mừng, ngược lại còn phảng phất vài phần lo âu, Thâm Nguyệt biết, Ngọc Nghiê n vẫn luôn có ý kiến với Tô Vũ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1147

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Ngọc Nghiên lại mang bộ đồ ngủ tới cho nàng thay.

Khi cởi bỏ áo khoác, vạt áo của Thẩm Nguyệt cũng thuận theo đó hé rộng khiến dấu hôn trên xương quai xanh bất ngờ lộ ra trước mắt Ngọc Nghiên mà không hề báo trước.

Khuôn mặt nàng ta thoát cái đỏ bừng, biểu cảm lại vô cùng phức tạp: “Công chúa, người vậy mà để ngài ấy tiếp xúc da thịt...”

Thẩm Nguyệt hạ cằm cũng nhìn thấy dấu vết mà Tô Vũ lưu lại có khiến nàng nhung nhớt thật lâu kia, nàng nhanh chóng khép lại cổ áo, nói: “Mọi người đều đã là người thành niên”.

“Công chúa, ngài ấy không xứng”, Ngọc Nghiên kìm nén hồi lâu, mới thốt ra một câu này.

Thẩm Nguyệt nhướn mày, chẳng nói đúng sai.

Nhưng hiển nhiên Ngọc Nghiên đã bị kích thích tới điểm mấu chốt, nàng ta sau đó cũng không hé miệng nói thêm lời nào nữa, đợi Thẩm Nguyệt nằm lên giường, liềm xoay người ra ngoài: “Công chúa người nghỉ ngơi sớm một chút”.

Thẩm Nguyệt nhìn chằm chằm đỉnh màn trên đầu, hồi lâu vẫn chưa có cảm giác buồn ngủ.

Cảnh tượng tối nay liên tục lặp lại trong tâm trí nàng, nàng vô thức đưa tay chạm vào xương quai xanh của mình, dấu vết nơi đó dường như đang âm râm đốt lên lửa nóng.

Bắp Chân bên cạnh đã say ngủ.

Ma xui quỷ khiến thế nào Thâm Nguyệt lại ng ỡ dậy đi tới trước bàn trang điểm, trên làn da trắng nõn chiếu trên gương đ ồng nổi bật dấu hôn với sắc hồng diễm lệ như đóa mai kia.

Thâm Nguyệt còn tưởng rằng Ngọc Nghiên đang làm mình làm mẩy, qua hai ngày sẽ ổn thôi, trước đây tại Trì Xuân Uyển cũng vậy, chẳng ngờ lần này nàng ta lại phản ứng dữ dội như vậy.

Ngọc Nghiên đứng ở bên ngoài cũng không đẩy cửa đi vào, chỉ là đứng đó hỏi: “Công chúa người ngủ rồi sao?”

Thâm Nguyệt không lưu ý tới biểu cảm phức tạp vừa rồi trên mặt Ngọc Nghiên, đó không phải là dáng vẻ nên có của một nha hoàn. Nếu như đêm nay không thể nói ra ngọt ngào trong lòng thì sợ rằng cả đêm nàng ta sẽ không thể vào giấc mất.

Thâm Nguyệt tùy ý cầm lấy một chiếc áo vắt trên bình phong rồi khoác lên người, đáp: “Vào đi”.

Ngọc Nghiên tiến vào, bu ồm r ầu nhìn Thâm Nguyệt: “Nô tì có lời muốn nói, sợ làm ồn ào tới Bắp Chân, mời công chúa dời ra bên ngoài ạ”.

Thâm Nguyệt quay lại nhìn, thấy Bắp Chân không bị đánh thức liền kéo áo đi ra gian ngoài.

Không ngờ Ngọc Nghiên đi tới trước mặt nàng liền quỳ sụp xuống.

Thâm Nguyệt cau mày hỏi: “Ngọc Nghiên người làm sao vậy?”

“Nô tì có lời muốn nói, xin công chúa người hãy nghe một lời này của nô tì, đợi nô tì nói xong, nếu như công chúa vẫn kiên định không đổi xác định với ngài ấy, vậy nô tì từ nay về sau cũng không còn gì để nói, cũng sẽ không ra sức ngăn cản người và ngài ấy ở bên nhau giống như trước kia và đêm nay nữa”.

Thâm Nguyệt nhìn nàng ta một cái, sau đó ng ỡ xuống một chiếc ghế, nhẹ giọng nói: “Trước đây khi ta hỏi thì người không chịu nói ra vương

mắc trong lòng, hôm nay ngược lại còn nguyện ý chủ động thổ lộ. Thôi được, tối nay dứt khoát nói ra tất cả, ta đang nghe đây”.

“Trước đây nô tì không chịu nói là vì trong lòng bối rối, nhị nương đối xử với công chúa và Bắp Chân rất tốt, nô tì cũng tận mắt nhìn thấy, nô tì không đành lòng nhìn nhị nương và người tranh cãi nữa. Dù sao đó đều không phải là lỗi sai của nhị nương, nô tì không phải là một người vô lí không hiểu chuyện”, Ngọc Nghiên nói trong nước mắt.

“Người đứng dậy rồi nói, đừng khóc”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1148

Ngọc Nghiên quệt tay lau đi nước mắt, nói tiếp: “Không, không nói rõ ràng chuyện này vẫn luôn là cái gai găm trong tim nô tì”.

Thẩm Nguyệt hơi nhíu mày, không biết vì sao nàng lại có cảm giác những lời Ngọc Nghiên sắp nói không phải là đi ầu nàng muốn nghe.

“Trước kia ngài ấy là thầy giáo từ nhỏ đến lớn của công chúa, công chúa vẫn luôn căm ghét ngài ấy vì ngài ấy phản bội tiên đế, đi ầu quân cho tri ầu đình mới. Nếu công chúa có thể buông bỏ quá khứ, vậy cũng coi như xong, nô tì không có gì để nói, chỉ hi vọng người có thể sống thật hạnh phúc”.

Những chuyện đó đã sớm không còn là bí mật gì, Thẩm Nguyệt của hiện tại cũng quá khứ không giống nhau, Thẩm Nguyệt của trước kia đã đánh mất phương hướng trong cuộc cung biến tai hại kia, do đó nhìn không thấu tình thế, mà nàng của hiện tại nghĩ tới lúc đó tri ầu đình cũ đã không thể cứu vãn, nếu Tô Vũ không làm như vậy thì đã không có cách nào bảo toàn cho những quan lại quan trọng trong tri ầu, mà hẳn lại càng không thể cứu được Thẩm Nguyệt.

Nhưng những đi ầu đó chung quy cũng là những chuyện xảy ra trên người Thẩm Nguyệt của quá khứ, cho dù Tô Vũ sai trái cũng không liên quan gì đến nàng của bây giờ, nàng căn bản không quan tâm tới.

Nàng chưa từng tham gia vào những quá khứ đó.

Thẩm Nguyệt nhẹ giọng đáp: “Những đi ầu người nói ta đều biết”.

“Chỉ cần công chúa có thể buông xuống, nô tì đương nhiên sẽ không có thành kiến với Tô đại nhân, cho dù ngài ấy là thầy giáo của người, người vẫn cố chấp phải lòng ngài ấy”.

Ngọc Nghiên ghen giọng tiếp tục: “Từ khi công chúa từ biên quan trở về, nô tì đã bắt đầu cản trở, không phải vì cái gì khác, chính là vì Bắp

Chân”.

Nàng ta ngược đôi mắt đong đầy lệ nhìn thẳng Thẩm Nguyệt, hỏi: “Công chúa, người còn nhớ Liên công tử không?”

“Liên Thanh Châu, sao ta có thể quên hẳn”, chỉ là Thẩm Nguyệt sau khi trở về kinh chưa từng gặp lại hẳn. Không biết hẳn đã đi tới nơi nào, đã lâu như vậy rồi cũng chưa nghe được tin tức gì.

“Nô tì nhớ rõ, lúc công chúa rời kinh đã căn dặn, nếu như trong cung có người tới, nô tì liền cùng nhị nương mang theo Bắp Chân tới tìm Liên công tử nhờ giúp đỡ”.

“Liên công tử là một người tốt, ngài ấy nhất định sẽ ra tay giúp đỡ. Lúc đó ngài ấy còn chưa rời khỏi kinh thành, là sau khi Bắp Chân tiến cung ngài ấy mới rời khỏi”, Ngọc Nghiên nói liên miên.

“Trước lúc đó, quản gia trong phủ cũng đã phái người cẩn thận lưu ý động tĩnh trong cung, nếu có người từ trong cung đến còn có thể hay tin trong thời gian ngắn nhất, như vậy cũng bảo vệ Bắp Chân rời đi dễ dàng hơn”.

“Công chúa và tướng quân đều không có mặt ở kinh thành, nếu Bắp Chân bị đưa vào cung, nô tì thực sự không biết bé sẽ gặp phải những chuyện gì. Chúng nô tì vốn dĩ đã có thể rời đi... nhưng nhị nương bà ấy...”

Hai tay Thẩm Nguyệt nắm lấy tay vịn ghế, đầu ngón tay có chút mát lạnh.

Nàng chưa từng nghe Ngọc Nghiên hay Thôi thị đề cập tới chi tiết trong đó.

Thẩm Nguyệt hỏi: “Nhưng nhị nương bà ấy thế nào?”

“Nhị nương cố ý kéo dài thời gian, kì kèo cho tới lúc người ở trong cung tới. Chúng nô tì không kịp rời đi, chỉ có thể trơ mắt nhìn cung nhân

mang Bắp Chân đi”.

Nói đoạn Ngọc Nghiên lại bật khóc: “Ngày thường nhị nương vẫn yêu thương Bắp Chân như vậy, sao lại khăng khăng xảy ra sai sót vào lúc đó, nô tì không tin bà ấy muốn hại Bắp Chân, nô tì cũng đã từng hỏi qua lí do nhưng nhị nương không chịu nói”.

“Nhị nương từ đầu tới cuối vẫn luôn là người của Tô đại nhân, khi bà ấy gian nan không thể mở miệng giải thích nô tì liề nhiên hiểu, nếu như không phải Tô đại nhân yêu cầu bà ấy làm như vậy, bà ấy làm sao có thể nhẫn tâm đẩy Bắp Chân vào trong cung”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1149

“Là Tô đại nhân không muốn Bắp Chân, do đó không để cho nhị nương đi tìm Liên công tử cầu cứu. Là ngài ấy không muốn thu nhận đứa bé này, vì vậy cho dù công chúa mất đi Bắp Chân, ngài ấy cũng sẽ không cảm thấy thương tiếc!”

Khuôn mặt Ngọc Nghiên đã vương đầy nước mắt nói: “Công chúa, một kẻ như ngài ấy thực sự đáng giá để người giao phó chuyện cả đời sao?”

Thẩm Nguyệt sững người ng ồi trên ghế thật lâu, cả cơ thể nàng có chút phát lạnh, kéo dọc từ lòng bàn chân đến đỉnh đầu.

Một câu nói vang lên trong đầu nàng- thì ra, Tô Vũ căn bản không muốn đứa bé này.

Tại khoảnh khắc nàng gần như đã chắc chắn rằng Tô Vũ chính là cha ruột của đứa bé mới phát hiện ra một điểm này.

Nghe có vẻ nực cười.

Nàng lơ đãng nhìn Ngọc Nghiên, giọng nói nhẹ bằng: “Ngọc Nghiên, người đang đùa ta sao?”

“Nếu nô tì có nửa câu dối trá liền bị sét đánh chết, công chúa không tin có thể gọi nhị nương tới đây đối chất”.

Tô Vũ đưa ra chỉ thị cho nhị nương không được tìm sự giúp đỡ từ Liên Thanh Châu để hẳn không có cách nào đưa Bắp Chân rời đi, sau đó lại khiến Liên Thanh Châu rời kinh, đi đâu này có nghĩa là gì?

Có nghĩa là nàng bất chấp tất cả để về kinh, vì cứu Bắp Chân mà quanh đi quẩn lại, dưới góc nhìn của hẳn thực ra chính là một h ồi uổng công vô ích sao?

Vốn dĩ có thể tránh được tất cả những chuyện này.

Cũng có nghĩa là khi hắn và nàng cùng nhau rời kinh, hắn lại chấp tay đưa Bắp Chân vào hoàng cung, ngay từ đầu đã không có ý định cho nàng trở về, mà nằm trong tay hắn, Bắp Chân chính là vật hi sinh.

Đáng tiếc, cuối cùng hắn vẫn đánh giá thấp quyết tâm của nàng, từ đó mới khiến bọn họ rơi vào cục diện bế tắc hiện giờ.

Nếu như không có Bắp Chân, nếu như nàng không khẳng khái hỡi kinh, e rằng bây giờ Đại Sở đã chìm trong khói lửa chiến tranh.

Trước kia Tô Vũ cố gắng lừa gạt, không cho nàng hỡi kinh, hắn muốn nàng đặt đại cục lên đầu, Thẩm Nguyệt có thể hiểu được.

Bởi vì khi đó nàng không biết Bắp Chân là con trai của Tô Vũ, đương nhiên cho rằng hắn không cách nào hiểu được nỗi đau đớn mất con.

Nàng càng không biết Bắp Chân bị mang vào cung là do hắn cố ý sắp xếp, nàng vẫn cho rằng tất cả đều là bất đắc dĩ, cho nên nàng có thể thấu hiểu sáng suốt và lý trí của Tô Vũ khi đó.

Nhưng bây giờ, sự thật lại lần nữa bày ra trước mắt, dù thế nào nàng cũng không thể hiểu nổi, rốt cuộc tại sao Tô Vũ lại có thể vứt bỏ cốt nhục thân sinh của mình.

Thẩm Nguyệt không ngờ, trong đêm đen dài đằng đẵng, đến cuối cùng, người vô ý ngủ quên lại chính là mình.

Nàng cho rằng chỉ cần Tô Vũ nói rõ ràng, nàng có thể không so đo chuyện Tô Vũ giấu giếm mình hai năm nay, nàng có thể không để bụng chuyện hắn không nhận Bắp Chân.

Nhưng có lẽ trong lòng hắn chưa từng coi Bắp Chân là cốt nhục của mình, có lẽ đối với hắn, Bắp Chân chỉ là một loại thủ đoạn, một quân cờ.

Thẩm Nguyệt quay đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ say của Bắp Chân, nàng đột nhiên cảm thấy, nếu như Tô Vũ không phải phụ thân của cậu bé, đó cũng có thể là chuyện tốt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1150

Chuyện Tô Vũ là cha ruột của Bắp Chân đã khiến tâm trạng Thẩm Nguyệt rối ren muôn phần, hôm nay còn biết thêm mấy việc này. Đợi khi lấy lại tinh thần, Thẩm Nguyệt không biết sao mình lại ng ỡ trơ ra như vậy đến tận hừng sáng.

Ngày hôm sau, khi Thôi thị vào phòng, trông thấy Thẩm Nguyệt ng ỡ ở gian ngoài thì hoảng sợ nói: “Sao công chúa lại khoác áo ng ỡ ở chỗ này mà cũng không gọi nô tỳ?”

Thẩm Nguyệt nhìn Thôi thị một lúc lâu, vành mắt đỏ bừng hỏi: “Nhị nương, lời Ngọc Nghiên nói đâu là thật sao?”

Thôi thị khựng lại, hỏi: “Ngọc Nghiên nói gì với công chúa?”

Ngọc Nghiên cũng là một đêm không ngủ: “Ta nói hết chuyện lúc trước cho công chúa biết r ỡ. Công chúa cũng không thể lơ mơ mờ mịt trong việc chọn lựa người sống cùng mình sau này”.

Thôi thị than thở nói: “Ngọc Nghiên, chuyện của đại nhân, tự đại nhân sẽ xử lý, người làm lời làm gì!”

Ngọc Nghiên nói: “Đã lâu như vậy r ỡ cũng không thấy hấn chủ động nói với công chúa. Nếu ta không nói, e rằng hấn còn muốn giấu giếm cả đời”.

Thẩm Nguyệt lại hỏi: “Nhị nương, đâu là thật sao?”

Thôi thị quỳ gối trước mặt Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt thản nhiên nói: “Lát nữa Bắp Chân tỉnh dậy, Ngọc Nghiên đi gọi Tiểu Hà đến mặc quần áo cho thằng bé, sau đó mang ra ngoài ăn sáng r ỡ đến thư phòng chơi đùa”.

“Vâng”.

Bắp Chân tỉnh dậy, ng ồi ở trên giường xoa xoa đôi mắt nhập nhèm. Thảm Nguyệt ng ồi cả một đêm, toàn thân lạnh buốt, không muốn lại gần làm cậu bé bị lạnh, khi Tiểu Hà mặc quần áo cho cậu bé, Thảm Nguyệt cũng không vào trong phòng.

Đợi Tiểu Hà dắt Bắp Chân đi ra, Thảm Nguyệt nói: “Bắp Chân ngoan, con đi ăn sáng cùng Tiểu Hà trước, nương có mấy lời nói với bọn họ”.

Bắp Chân ngoan ngoãn ra ngoài với Tiểu Hà.

Lúc này Thảm Nguyệt mới nhìn về phía Thôi thị, Thôi thị nói: “Mặc dù nô tỳ không biết rốt cuộc Ngọc Nghiên đã nói gì với công chúa, nhưng tất cả đều là nô tỳ tự ý đưa ra quyết định, không liên quan đến đại nhân”.

“Không liên quan đến hần”. Thảm Nguyệt đi đến trước mặt bà ta, gằn từng chữ: “Nếu thật sự không liên quan đến hần, vậy là ai cho người lá gan đó? Người có biết không, hoàn cảnh tệ hại hiện giờ của mẹ con ta chính là bởi vì suy nghĩ sai lầm lúc đó của người tạo thành?”

Thôi thị quỳ trên mặt đất, khóc không thành tiếng: “Nô tỳ cũng không muốn, nhưng nếu như lúc đó không làm như vậy thì chắc chắn sẽ liên lụy đến Liên công tử. Công chúa, lẽ ra những lời này nên là đại nhân nói với công chúa, đối với công chúa, đại nhân luôn là dốc hết lòng hết dạ!”

Thảm Nguyệt cúi đầu, tay đỡ lên trán che đi hai mắt, nước mắt từ kẽ ngón tay chảy xuống: “Dốc hết lòng hết dạ với ta thì có thể đưa Bắp Chân vào chỗ chết sao? Bắp Chân chính là con trai ruột của hần, nhị nương, trên đời này lại có người tàn nhẫn với con trai mình, tàn nhẫn với chính mình như vậy sao?”

Thôi thị lau nước mắt: “Công chúa, nếu như nhất định phải chọn một trong hai, đại nhân vẫn trước sau như một mà chọn công chúa, ngay cả bản thân cũng có thể không màng. Đại nhân vất vả tính toán, không được phép thất bại, hần nhất định phải tạo ra một hoàn cảnh yên ổn cho công chúa thì mới có thể yên tâm, chính vì như vậy, hần có thể vứt bỏ bất cứ thứ gì...”

Thẩm Nguyệt âm u cắt ngang lời bà ta: “Đừng nói nữa, ta không muốn nghe, người ra ngoài đi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1151

Cuộc sống sau này của Bấp Chân, Thâm Nguyệt nhất quyết không cho phép Thôi thị nhúng tay vào nữa.

Dường như trong cung Thái Hòa lạnh lẽo hơn lúc trước.

Chuyện của Tềphi xôn xao truyền khắp hoàng cung, Tiểu Hà vốn nghe ngóng được tỉ mỉ, trở về muốn lái nhải trước mặt Thâm Nguyệt, nhưng Thâm Nguyệt lại không có chút hứng thú nào.

Cho nên Tiểu Hà cũng chỉ có thể bí mật nói với Ngọc Nghiên: “Tềphi nường nường chết rồi”.

Ngọc Nghiên giật mình: “Không phải lúc trước vẫn rất tốt à, sao bỗng nhiên chết rồi?”

Tiểu Hà nói: “Sau cung yến đêm qua, nghe nói là bị hoàng thượng dùng kiếm đâm chết, cùng nàng ta thì còn cả gian phu kia nữa. Lúc ấy hoàng thượng giận tới hộc máu luôn”.

Ngọc Nghiên hỏi tiếp mới biết được, thì ra tối qua Tềphi nhân lúc Hoàng đế không có mặt đã đến Ngự Thư Phòng, kết quả sau đó lại có một người khác cũng tiến vào Ngự Thư Phòng.

Người này còn là tù phạm mới được thả từ trong đại lao ra, trước kia là sủng thần bên cạnh Hoàng đế. Nào ngờ hai người này nhân lúc Hoàng đế không có ở đó, củi khô bốc lửa, lại dám làm bừa trong Ngự Thư Phòng.

Tiếng động kia to đến mức quấy rầy thị vệ canh gác bên ngoài, lúc này mới đi bẩm báo với Hoàng đế, kết quả Hoàng đế dẫn người về Ngự Thư Phòng, đúng lúc bắt ngay tại trận.

Tiểu Hà lặng lẽ nói với Ngọc Nghiên: “Tềphi được sủng ái như vậy, nếu không phải nàng ta động đến giới hạn cuối cùng của hoàng thượng thì cũng sẽ không đến mức rơi vào kết cục như vậy”.

Ngọc Nghiên đ ồng ý: “Ngự Thư Phòng là nơi nào chứ, hai người kia lại làm chuyện như vậy trong Ngự Thư Phòng, đúng là không muốn sống nữa mà”.

Tiêu Hà ngó nghiêng xung quanh, thấy không có ai mới nhỏ giọng nói: “Hai người làm loạn trong Ngự Thư Phòng thì cũng thôi đi, vậy mà lại còn làm trên ghế r ồng. Nghe nói khi hoàng thượng đi tới, trông thấy hai người đang đ ề lên nhau thân mật trên ghế r ồng, hoàng thượng giận không kìm nổi, lập tức rút kiếm của thị vệ đâm xuyên qua hai người, hai người cùng nhau chết ngay tại chỗ. Hoàng thượng còn sai người b ắm v ằm thi thể bọn họ r ồi ném cho chó hoang ăn”.

Trong cung đã nghiêm cấm thảo luận chuyện này, nhưng chuyện đã lộ ra, không chỉ mọi người trong cung đ ều biết, mà ngay cả quần thần và sứ thần tham gia cung yến đêm qua cũng đ ều biết cả r ồi.

Thẩm Nguyệt dẫn B ập Chân đi dạo trở về, bất chợt xuất hiện ở sau lưng hai nàng, nói: “Bàn tán linh tinh ở chỗ này không sợ bị cắt lưỡi hay sao?”

Ngọc Nghiên giật mình, biết tâm trạng Thẩm Nguyệt không tốt nên b ật dậy kéo lấy Thẩm Nguyệt buồn chuyện: “Công chúa, người biết không...”

Phụ nữ buồn chuyện một lát, tâm trạng đ ều sẽ tốt hơn. Chỉ là Ngọc Nghiên còn chưa nói hết lời, Thẩm Nguyệt đã lên tiếng: “Nói lớn như vậy, không lo toàn bộ cung Thái Hòa không nghe thấy”.

Thẩm Nguyệt nén tất cả suy nghĩ vào trong đáy lòng, trên mặt đi ềm nhiên như không có chuyện gì, nên làm cái gì thì tiếp tục làm cái đó.

Từ sau khi thị vệ khiêng thi thể bị b ắm của T ề phi và Hạ Phóng ra cho chó hoang ăn, Hoàng đế mệt mỏi nghỉ ngơi trong tẩm cung hai ngày.

Sau khi vì giận dữ quá độ mà hộc máu, dù Hoàng đế vẫn đang thời tráng niên nhưng thoát nhìn lại già nua không hợp với tuổi tác.

Tề phi và Hạ Phóng kia, một người là sủng phi của ông ta, một kẻ là sủng thần của ông ta, nếu như họ không phải chạm đến ranh giới cuối cùng của ông là không chỉ làm loạn trong Ngự Thư Phòng, mà còn xâm phạm vào hoàng vị, Hoàng đế cũng không đến nỗi giết chết bọn họ tại chỗ mà ngay cả cơ hội nói một câu cũng không cho.

Hoàng vị của ông ta, ai cũng không được đụng vào. Đây chính là ranh giới cuối cùng của ông ta.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1152

Về sau, hai người chết không chứng cứ, muốn truy tìm căn nguyên cũng không có cách nào.

Mà Hạ phủ, vì chuẩn bị buổi cung yến này mà hai ngày nay Hạ Du không được nghỉ ngơi, bây giờ cung yến kết thúc, cuối cùng hẳn ta cũng có thể trở về nghỉ ngơi thật tốt.

Hạ Du mới từ chỗ Hoàng đế ở trong cung trở về, sáng sớm đến nhà, khắp người lạnh lẽo.

Sau khi vào cửa, cũng không vội vàng về phòng nghỉ ngơi, mà rửa tay rồi đến từ đường của Hạ gia, quỳ gối trước bài vị lão phu nhân Hạ gia, cũng là chính là bà nội của hẳn ta, sau đó dâng một nén nhang.

Hạ tướng đau đớn vì mất một đứa con, ngày ngày dưỡng bệnh trong nhà.

Hai anh em Hạ Du và Hạ Phóng đấu đá nhau, cuối cùng là Hạ Du thắng. Hạ Phóng chết, còn là kết cục chết không chỗ chôn.

Hạ tướng chỉ còn lại một đứa con trai là Hạ Du, dù ông ta biết chân tướng nhưng làm sao có thể nói ra đây, như thế, nó sẽ dần biến thành tâm bệnh.

Hạ Du tới trước giường vấn an Hạ tướng, vừa ung dung hút thuốc vừa nói: “Vậy cũng tốt, sau này cứ rảnh rỗi dưỡng thân tại nhà, đỡ phải chen vào vũng nước đục này. Vũng nước đục này cứ để ta thay ông làm!”

Hạ tướng phất tay hất đổ chén thuốc, giọng nói già nua vang lên: “Người cút đi!”

Hạ Du cũng không giận: “Ông có biết tại sao ta phải dấn hẳn vào chỗ chết không? Không phải chỉ vì hẳn hại chết bà nội ruột của ta mà còn là do

hắn thuê sát thủ ám sát ta trên đường đi, lần đó, ta vốn phải chết rồi nhưng tiếc là đã có người chặn một kiếm thay ta!”

Đôi mắt vẫn đục của Hạ tướng nhìn sang. Đây chính là đứa con trai vô ưu vô tư trước đây của ông ta sao? Trước đây Hạ tướng luôn mong mỗi Hạ Du chịu tiến tới nhưng cái giá phải trả cho sự tiến tới này đúng là khó chấp nhận.

Hạ Du nói: “Ta thiếu nợ nàng, ta phải trả. Tuy nàng chỉ là một nha hoàn, nhưng lòng ta nhớ nàng rất lâu!”

Tận mắt chứng kiến người chết trước mặt mình, đích thân cảm nhận sự nóng bỏng của máu bằng đôi tay mình, nàng chết cũng vì bảo vệ hắn ta. Hắn ta yếu ớt nhưng nàng lại muốn đứng chắn phía trước để bảo vệ hắn ta.

Hạ Du vẫn nhớ là mình luôn bắt nạt nàng, khi thấy nàng khó xử thì mình lại vui sướng, giờ nhớ lại, ký ức vẫn rất rõ ràng.

Hóa ra hắn ta đã vô thức đặt nàng vào trong tim. Hắn ta còn từng nói đợi khi về thì sẽ cho nàng tới làm nha hoàn thân cận của mình.

Tiếc là nàng không thể trở về nữa, cũng không còn tương lai. Sau này sẽ không còn nha hoàn tên Thanh Hạnh xuất hiện bên cạnh hắn ta.

Sự đau xót này thì hắn ta không thể nói ra, người khác cũng không thấy. Dù vậy, trong lòng hắn ta đã có thêm một vết thương rất sâu, khó mà lành lại.

Chỉ thoáng chốc, sứ thần Bắc Hạ và Dạ Lương đã tới kinh nhiều ngày, còn hơn nửa tháng là tới lễ trừ tịch mừng năm mới. Sứ thần thấy Thẩm Nguyệt và Tô Vũ đều bình an thì yêu cầu rời kinh về nước.

Hoàng đế tất nhiên sẽ không giữ họ lại ăn Tết, chỉ ước họ mau chóng rời đi. Hiện tại, triều đình và hậu cung xảy ra cả đống chuyện, chúng sắp ép Hoàng đế tới mức không thở nổi nữa.

Hôm nay là ngày mừng tám tháng mười hai, sứ thần định qua hôm nay mới rời kinh. Vương gia Bắc Hạ định mời Thẩm Nguyệt tới biệt cung gặp mặt một chút coi như là đoàn tụ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1153

Hoàng đế không có lý do từ chối nên phái ra một nhóm thị vệ đại nội hộ tống Thẩm Nguyệt tới biệt cung.

Những thị vệ đại nội kia không chỉ có nhiệm vụ bảo vệ an toàn cho Thẩm Nguyệt mà quan trọng hơn là họ phải giám sát từng hành động cử chỉ của Thẩm Nguyệt và vương gia Bắc Hạ, ghi nhớ kỹ càng từng câu nói của hai người.

Ở trong cung Thái Hòa một tháng, cuối cùng Thẩm Nguyệt cũng có thể bước ra khỏi cửa cung.

Năm nay, Đại Sở bị tuyết tai cực nghiêm trọng, ngay cả Thượng Kinh cũng bị ảnh hưởng không nhỏ. Vật giá tăng cao, dân chúng tiết kiệm để ăn Tết, bên ngoài không náo nhiệt như ngày xưa.

Biệt cung không quá xa, sau khi ra khỏi hoàng cung, đi qua một vĩa hè, họ tới một lối đi dài, nhỏ lát đá còn ướt sũng, đầu tường cao hai bên chất chõng tuyết trắng.

Mất khoảng hai, ba canh giờ, nhóm người đã tới cửa biệt cung.

Lúc này vương gia Bắc Hạ đang đích thân đứng ở cửa biệt cung nghênh đón.

Dịp như này, làm sao mà thiếu Lục hoàng tử Dạ Lương tới hóng chuyện được, hẳn ta thông thả đi ra, thấy Thẩm Nguyệt thì cười tít mắt: “Tĩnh Nguyệt công chúa xinh đẹp độc thân à, đã lâu không gặp!”

Thẩm Nguyệt không gặp tên này thì chẳng sao, hôm nay vừa thấy thì lập tức nhớ tới cung yến vừa rồi. Nàng cong môi cười: “Mấy ngày trước vừa mới gặp, trí nhớ của Lục hoàng tử bị chó gặm rồi sao?”

Thẩm Nguyệt tới biệt cung chỉ để ăn một bữa cơm tối thôi, nàng vào trong sảnh, thị vệ đại nội theo sát, đứng thẳng tắp sừng sững.

Trong sảnh có một cái bàn thấp, vì còn chưa tới giờ nên chưa bày đồ ăn.

Lục hoàng tử thấy thị vệ đại nội phô bày như thế thì nói: “Hoàng đế Đại Sở các người lo lắng về chúng ta tới mức này à, sợ chúng ta bắt nạt Tĩnh Nguyệt công chúa hay sao!”

Thị vệ đại nội đáp: “Lục hoàng tử thứ tội, ti chức cũng chỉ đang tuân lệnh Hoàng thượng, bảo vệ sự an nguy của công chúa, không dám lười biếng!”

Lục hoàng tử vung tay nói: “Thôi, các người thích thì đứng đi!”

Trong sảnh ấm áp hòa thuận, bên ngoài tuyết rơi ào ào.

Lục hoàng tử mang rượu dứa – đặc sản Dạ Lương tới, đặt lên bếp lò để hâm nóng, miệng tắc lưỡi: “Tĩnh Nguyệt công chúa chớ nên khách sáo, tí nữa hãy nếm thử rượu ngon này nhé!”

Vương gia Bắc Hạ mỉm cười: “Ta nhớ là hình như Lục hoàng tử đã dâng không ít rượu dứa cho Hoàng đế Đại Sở, vẫn còn à?”

Lục hoàng tử: “Ta thích uống loại này nên tất nhiên phải giữ lại một chút để nếm nháp chứ!”

Trong lúc vương gia Bắc Hạ kể chuyện về Bắc Hạ thì lại nhắc tới chuyện trước kia của mẹ Thâm Nguyệt.

Mẹ Thâm Nguyệt là người Bắc Hạ, là nghĩa công chúa của Bắc Hạ nên đa phần hoàng thất Bắc Hạ đều quen biết bà.

Vương gia Bắc Hạ uống vài ly rượu dứa, chợt nhớ về chuyện ngày xưa nên tủm tủm cười nói: “Nha đầu kia mà không tới Đại Sở hòa thân thì sẽ được gả cho vị vương gia nào đó của Bắc Hạ, là nơi gửi thân không tệ!”

Lục hoàng tử không chút khách khí mà phá đám: “Đây là nghĩa công chúa, con gái nuôi của Bắc Hạ, sao có thể tùy tiện gả cho vương gia?”

Gương mặt vương gia Bắc Hạ chột bao trùm sự bi thương khó hiểu. Nhưng không thể phủ nhận là ông ta khá là hòa nhã với Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt nhìn rượu dĩa trong tay, nghĩ thầm, nếu không có thị vệ kế bên, nàng sẽ giội thẳng ly rượu này lên mặt cái tên Lục hoàng tử mồm mép láu lỉnh kia.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1154

Lục hoàng tử cũng chẳng kiêng dè khi đang ở trước mặt nhiều thị vệ như vậy, ngang nhiên bàn luận về chuyện cấm kỵ trong cung đình Đại Sở: “Đêm chúng ta dự cung yến, có phải đã xảy ra chuyện gì không? Phi tử của Hoàng đế và một hạ thần lại dám làm loạn trong Ngự Thư Phòng, nghe đồn Hoàng đế bị chọc tức gần chết!”, hẳn ta liếc Thẩm Nguyệt: “Ôi chao, có phải thật không thế?”

Thẩm Nguyệt nhìn hẳn ta, tức giận đáp: “Người chán sống nhưng ta còn muốn sống thêm vài năm, ta không biết đâu!”

Hạ Phóng đáng chết nhưng lần này, kẻ mà hẳn ta thông dâm lại không phải ai khác, là kẻ địch trong nội cung của Thẩm Nguyệt – Tề phi.

Lục hoàng tử tỏ ra kinh ngạc: “Chuyện mà ta cũng biết, thế nhưng cô không biết?”

Vương gia Bắc Hạ lên tiếng: “Lục hoàng tử, dù gì đây cũng là bí mật cung đình nhà người ta, ít nghe ngóng mới là thỏa đáng!”

Lục hoàng tử: “Ta chỉ thuận miệng hỏi chút thôi!”. Thấy Thẩm Nguyệt và vương gia Bắc Hạ đều không có hứng thú tám chuyện, hẳn ta đành phải ngừng.

Không biết Lục hoàng tử cất chứa bao nhiêu rượu dứa mà hẳn ta sai tùy tùng bưng thêm từng vò rượu dứa chưa mở lên, bày đây cả bàn.

Lục hoàng tử quay đầu nhìn đám thị vệ: “Ta thấy các người đứng thế mệt mỏi quá, không bằng tới uống chút rượu cho ấm người!”

Tùy tùng nghe lời đi lấy chén, rót cho mỗi thị vệ một bát.

Thị vệ lịch sự từ chối: “Lục hoàng tử lượng thứ, ti chức có nhiệm vụ nên không thể uống rượu!”

Lục hoàng tử nói: “Rượu dứa này của Dạ Lương chỉ có ngự ti ền được uống, lần này tặng một ít cho Đại Sở, thân phận như các người thì không có tư cách ngửi nữa là. Hiện tại ta thưởng rượu mà các người còn từ chối sao?”

Nhóm thị vệ cảm thấy khó xử.

Nếu phải nói thật thì ai mà chẳng thích rượu ngon, đây còn là rượu ngự tử trong cung, nhưng họ lại sợ uống rượu sẽ hỏng việc.

Thị vệ đáp: “Ti chức thật sự đang làm nhiệm vụ, không thể uống rượu!”

Lục hoàng tử: “Ta mời các người uống cùng cũng là việc chung mà. Ta là sứ thần Dạ Lương, chẳng lẽ yêu cầu các người cùng uống rượu là làm các người chịu ấm ức sao? Giờ các người không uống là không tôn trọng ta, ngày mai ta sẽ bẩm báo Hoàng đế để ông ta xử tội các người, chắc các người không chịu nổi đâu nhỉ!”

Tính cách Lục hoàng tử quái đản tùy hứng như thế này, hiển nhiên đã do bị Hoàng đế Dạ Lương chi ều hư.

Đám thị vệ nhìn nhau. Giờ uống là có tội, không uống cũng mang tội, nên làm sao bây giờ?

Lục hoàng tử lại nói: “Các người yên tâm, ta sẽ không nói với Hoàng thượng chuyện chúng ta uống rượu ở đây hôm nay. Ta chỉ là thương xót các người đứng giữa trời lạnh nên ban thưởng vài chén rượu làm ấm người. Nhưng nếu các người muốn nhiều thêm mấy chén nữa thì cũng không sao, cứ tự nhiên”.

Thị vệ nói: “Ti chức cung kính không bằng tuân lệnh, ti chức cảm ơn Lục hoàng tử đã thương xót các huynh đệ”.

Sau đó Lục hoàng tử lại dặn dò hạ nhân bưng lên vài món cho thị vệ nhấm với rượu.

Các thi vậ uống rượu đều là uống từng bát, không có kiểu phong nhã là nhấp từng ly.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1155

Kết quả chưa ăn được bao nhiêu thì đã uống gần hết rượu, mấy thị vệ đều lần lượt ngã xuống.

Bên tai họ còn nghe văng vẳng Lục hoàng tử nói: “Quên nhắc các người, độ cồn của rượu dứa này mạnh lắm”.

Dù rượu có mạnh thì cũng không thể tác dụng nhanh như thế chứ.

Thẩm Nguyệt từng uống rượu dứa chính cống của Dạ Lương, không phải dạng rượu có thể chuốc say người uống, càng không thể giống thị vệ mới uống vài bát đã bất tỉnh nhân sự.

Lục hoàng tử thở dài: “Haizz, xem như lãng phí hai vò rượu ngon của ta”.

Thẩm Nguyệt hí mắt nhìn hắn ta nói: “Người bỏ thuốc họ?”

Lục hoàng tử vô tội nói: “Họ đứng ở trong đây làm ta quá chướng mắt, ta thương tình nên để bọn hắn nghỉ ngơi trước, hai bên đều thoải mái, có gì không tốt sao?”

Thẩm Nguyệt liếc nhìn các thị vệ ngả nghiêng ngả ngửa dưới đất, nhất thời cạn lời.

Lục hoàng tử lại nói: “Cô yên tâm, thuốc mê ít lắm, không chết người được, cùng lắm là ngủ say một đêm thôi”.

Vương gia Bắc Hạ mỉm cười: “Trời đất bao la, Lục hoàng tử đúng là chẳng sợ ai cả”.

Lục hoàng tử gọi người của mình vào đưa mấy thị vệ ra ngoài, cho họ một chỗ ngủ trong đêm.

Lục hoàng tử hài lòng nói: “Bây giờ trong phòng này trông trải hơn nhiều, cũng không còn chướng mắt nữa”.

Hắn ta lấy một vò rượu trên bàn đồ đầy bầu, sau đó rót vào ly rượu của Vương gia Bắc Hạ và Thẩm Nguyệt khi rượu đã được hâm nóng: “Rượu tặng Hoàng đế Đại Sở nào có ngon bằng rượu dứa cực phẩm, loại đó cùng lắm chỉ được coi là loại hai thôi”.

Hạ nhân đã chuẩn bị xong một nồi thịt dê, lúc này mới bung lên, hương thơm lan tỏa ra xung quanh, thức ăn trong nồi sôi ùng ục.

Thẩm Nguyệt uống vài ly rượu, tai nghe Lục hoàng tử nói: “Mấy loại sơn hào hải vị còn không bằng một nồi thịt dê này, có thể ăn no lại không bị lạnh. Chúng ta mặc kệ mấy lễ tiết đó đi, trời lạnh như vậy thì phải thưởng thức rượu ngon và đồ ăn mỹ vị”.

Thẩm Nguyệt cong môi nói: “Đúng là kỳ lạ, nghe người nói cứ như thể quan hệ của chúng ta rất tốt vậy”.

Rõ ràng nàng và hai người này là dạng không đánh thì không quen, mặc dù tính cách Lục hoàng tử này rất đáng ăn đòn nhưng so với đám người ở hoàng cung và quan trường Đại Sở thì hắn ta đáng yêu hơn nhiều.

Thẩm Nguyệt cảm thấy gần gũi với họ hơn so với đám hoàng thất và đại thần lạnh lẽo của Đại Sở.

Lục hoàng tử nhìn nàng: “Tâm trạng của Tĩnh Nguyệt công chúa không tốt”.

Thẩm Nguyệt nhướn mày: “Con mắt nào của người thấy tâm trạng của ta không tốt”.

Lục hoàng tử chỉ cười không nói, mặc dù mấy hành động của hắn ta rất quái đản và hoang đường, còn biểu cảm luôn giả vờ vô tội nhưng trong đôi mắt vô hại đó lại ẩn chứa sự xảo quyết đầy hàm súc.

Đã rất lâu rồi Thẩm Nguyệt không uống rượu, nàng nhất thời mê luyến mùi vị rượu dứa nên mới uống thêm một ít.

Bầu trời bên ngoài đã tối, màn đêm âm u chiếm cứ lấy không gian. Ánh đèn vàng trong phòng hắt ra ngoài, làm nổi bật tuyết trắng rơi ngoài mái hiên.

Lục hoàng tử thong dong cho thức ăn vào trong nôi, nghiêng đầu nhìn ra ngoài: “Đến rồi”.

Một tay Thẩm Nguyệt chống bên má, tay còn lại nghịch ly rượu, hơi lười nhác híp mắt nhìn ra ngoài hỏi: “Ai đến? Hôm nay còn có người khác à?”

Vừa dứt lời, nàng nghiêng đầu, nhìn thấy một bóng người, ý cười trên môi dần tan biến.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1156

Bất chợt, bên tai nghe được Lục hoàng tử nói: “Dĩ nhiên là phải có chứ, nếu chỉ ba chúng ta thì rất là nhàm chán đó”.

Thâm Nguyệt nhìn thấy bóng người thấp thoáng đang bước đi trong màn tuyết trắng, đêm tối bao phủ lấy hắn, nhìn không rõ nhân dạng.

Hắn đi đến gần, nhân dạng ngày càng rõ hơn. Khi người kia đi đến chỗ có đèn chiếu sáng, Thâm Nguyệt ngẩn ngơ nhìn đối phương, hắn mặc một bộ đồ đen, trong hơi thở còn xen lẫn sự lạnh lẽo của tuyết, mặt gầy mũi thon và mái tóc dài xõa trên vai, toàn bộ đều toát ra sự lạnh lùng.

Hắn đạp lên gió tuyết mà đến, cảnh tượng vừa mang ý thơ vừa mỹ lệ trong đêm tối thế này.

Thâm Nguyệt nhìn hắn đi đến dưới mái hiên, nhìn hắn cất bước đi vào trong nhà.

Trái tim vốn dĩ bình tĩnh lập tức đập nhanh hơn.

Trực giác mách bảo nàng đang không muốn đối mặt với Tô Vũ, nhưng người đến đúng thật là hắn.

Hoàng đế chỉ nói sứ thần mời nàng nhưng không nói Tô Vũ cũng sẽ đi.

Thâm Nguyệt dè mắt, tay hơi lúng túng chống trán, sững sốt nhìn bát đĩa ly cốc trên bàn.

Lục hoàng tử bày ra bộ dạng xem kịch hay nói: “Tĩnh Nguyệt công chúa, người trong lòng cô đến rồi”.

Vương gia Bắc Hạ lập tức hiểu ra, chỉ là không vạch trần.

Thâm Nguyệt vẫn là vẻ mặt không cảm xúc: “Sao Tô đại nhân đến đây?”

Lục hoàng tử lại nói: “Chẳng phải là do ta lo Tĩnh Nguyệt công chúa nhàm chán nên gọi hấn đến đó sao”.

Thâm Nguyệt ngược mắt lên, nhìn thẳng vào Lục hoàng tử, trong mắt tích chứa tia uy nghiêm, nàng nói: “Xem ra người đúng là thêm đòn”.

Lục hoàng tử hoảng sợ: “Ánh mắt này của cô đáng sợ quá, ta đã làm gì sai sao?”, trong ánh mắt vô tội đó lóe lên ý cười, phải như vậy mới thú vị.

Tô Vũ bước vào, nhìn thấy Thâm Nguyệt cũng ở đây, ánh mắt vô thức nhìn sang ly rượu bên tay nàng, nhưng chỉ dừng lại chốc lát rồi hấn nói: “Hóa ra công chúa cũng ở đây”.

Lục hoàng tử hí hóp mắt cười nói: “Tô đại nhân, mời ngồi”.

Một bàn bốn người, hai người ngồi một bên, Lục hoàng tử và Vương gia Bắc Hạ ngồi ở phía đối diện, hiện giờ chỉ có vị trí bên cạnh Thâm Nguyệt là còn trống.

Tô Vũ chỉ đành ngồi xuống bên cạnh nàng.

Ở biệt cung này, Lục hoàng tử và Vương gia Bắc Hạ đều dẫn theo không ít người của mình đến, công việc trong biệt cung dĩ nhiên không cần cung nhân của Đại Sở đến hầu hạ.

Vào biệt cung, gần như sẽ không nhìn thấy người Đại Sở.

Lục hoàng tử lập tức rót rượu vào trong cái ly trước mặt Tô Vũ: “Tô đại nhân đến muộn, phải tự phạt ba ly”.

Tô Vũ lạnh nhạt nhìn rượu trong ly: “Đã phiền Lục hoàng tử đường xa đến đây, rượu này ta nên uống”.

Tay hấn vừa vươn, ngón tay còn chưa chạm vào ly rượu, Thâm Nguyệt đã đề ly rượu xuống.

Thâm Nguyệt nhìn Lục hoàng tử nói: “Từ trước đến nay hấn không uống rượu”.

Lục hoàng tử tỏ vẻ quan tâm: “Ô đại nhân là triêu thần Đại Sở, chốn quan trường khó tránh việc xã giao, dù tửu lượng có không tốt thì cũng có thể uống được vài ly chứ, lẽ nào công chúa đau lòng sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1157

Thẩm Nguyệt lấy ly rượu đi, ngửa đầu uống cạn rồi tiện tay ném ly ra ngoài cửa khiến nó vỡ tan nói: “Đem trà lên cho hấn”.

Tô Vũ nghiêng đầu nhìn Thẩm Nguyệt, đánh mắt lóe lên tia sáng, sâu thẳm như đêm đen.

Lục hoàng tử nói: “Trước đây, khi ở Dạ Lương, ta nghe nói qu ân th ân của Dạ Lương muốn rót rượu cho hấn, cô đã cản rượu thay hấn, hôm nay nhìn thấy mới biết, công chúa quả thật khí phách”.

Dưới bàn, chân Thẩm Nguyệt chuẩn xác đạp vào chân Lục hoàng tử, hung hăng nghi ền vài cái.

Hấn ta cố ý gây khó dễ cho Thẩm Nguyệt và Tô Vũ trên cung yến, giờ lại muốn chuốc rượu Tô Vũ, Thẩm Nguyệt đã muốn cho hấn ta một cước này lâu rồi.

Thẩm Nguyệt dùng sức, dù Lục hoàng tử da non thịt mềm thì nàng cũng không khách sáo, sắc mặt Lục hoàng tử thay đổi vô cùng đặc sắc.

“Cô...”, Lục hoàng tử đau đến mức da mặt giật tăng tăng, muốn mắng nhưng không mắng được.

Thẩm Nguyệt lại nghi ền vài cái: “Bớt nói lại, người dám rót rượu cho hấn thử xem”.

Lục hoàng tử đạp bàn, đau đớn kêu lên: “Người đâu! Đem trà lên!”

Sau đó họ bắt đầu c ần đĩa ăn uống.

Thẩm Nguyệt vui đầu ăn phần của mình, tai lại nghe Tô Vũ kh ể hỏi: “Nàng đã uống bao nhiêu rồi?”

Thẩm Nguyệt không nhìn hấn mà đáp: “Không bao nhiêu cả”.

Lục hoàng tử đã nghe thấy câu nói này bèn nói: “Khi người chưa đến, bọn ta và Tĩnh Nguyệt công chúa có uống chút rượu nhưng không nhiều lắm, chỉ uống một nửa vò đi”.

Tô Vũ nhìn vò rượu bên cạnh, nhướng mày.

Lục hoàng tử lại chống cằm trêu đùa: “Tĩnh Nguyệt công chúa, lần trước, lúc hấn bị thương, ta và hấn đều tận mắt nhìn thấy cô lo lắng thế nào, lần này sao lại giữ kẽ như vậy?”

Đũa của Thẩm Nguyệt khựng lại trong tích tắc, thấp giọng nói: “Lục hoàng tử, ta khuyên người nên dừng não khi nói chuyện”.

“Sao ta nói chuyện mà không dừng não hả, rõ ràng là ta đang tạo cơ hội cho các người mà, cô nên cảm ơn ta mới đúng. Người trong lòng cô là Tô đại nhân bên cạnh này, không phải là đại tướng quân gì đó. Bọn ta đều biết hết rồi, các cô đừng giả vờ nữa”.

Vương gia Bắc Hạ nói: “Lục hoàng tử, người vẫn nên bớt nói lại thì hơn”.

Lục hoàng tử không biết vô tình hay cố ý mà vẫn cứ nói: “Người trong hành cung Dạ Lương bọn ta đều biết chuyện này, còn bên Đại Sở, có lẽ vẫn chưa biết, công chúa nói xem có đúng không?”

Quả thật, chuyện của nàng và Tô Vũ trong khoảng thời gian ở hành cung Dạ Lương đã chẳng còn là bí mật.

Khi ấy Tô Vũ bị thương nặng, nàng hoàn toàn không có tâm tư giữ khoảng cách với hấn.

Nếu Lục hoàng tử đã biết thì không có gì phải che giấu nữa nhưng đi đâu đó không có nghĩa hấn ta muốn nói gì thì nói.

Vương gia Bắc Hạ giải vây: “Lục hoàng tử uống nhiều quá rồi”.

Tô Vũ híp mắt, mặc dù Lục hoàng tử có vẻ đã say nhưng ánh mắt vẫn rất tỉnh táo.

Lục hoàng tử tặc lưỡi một cái: “Công chúa, dù gì bây giờ cô cũng đã tự do, cuối cùng cũng có thể đi tìm tình yêu đích thực của mình nhưng... không biết sau khi Đại Sở phát hiện quan hệ giữa hai người thì sẽ thế nào đây! Đại tướng quân gì kia cũng thật đáng thương, tất cả mọi người đều nghĩ công chúa có tình cảm sâu đậm với hắn ta, thật ra hắn ta mới là người thừa...”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1158

Thẩm Nguyệt đặt đĩa xuống, qua làn khói trắng bốc lên từ trong nồi, nàng nhìn Lục hoàng tử nói: “Người thử nói thêm một chữ xem”.

Thẩm Nguyệt vừa định uống chút rượu, Tô Vũ đã đề lại, lấy ly rượu ra khỏi tay nàng: “Hắn uống say thì thôi, nàng cũng muốn như hắn sao. A Nguyệt, nơi này là biệt cung”.

Lục hoàng tử nói: “Cô thấy chưa, hắn cũng không ngại ta nói thế, vậy ta nói một chút thì có làm sao”.

Thẩm Nguyệt vô thức rút tay ra khỏi tay Tô Vũ: “Biệt cung cũng tốt, ta đã muốn đánh hắn từ lâu rồi, hắn tưởng ta không dám đánh à”.

Thẩm Nguyệt đứng lên, Tô Vũ vội vàng kéo nàng lại: “Đêm nay nàng không nên uống rượu”.

Thẩm Nguyệt hít sâu một hơi, rõ ràng nàng rất thích hắn nắm tay mình nhưng trong lòng vẫn không thể nhẫn nại chấp nhận.

Sớm chiều thay đổi, đêm dài lắm mộng, quả nhiên không sai.

Chỉ mới vài ngày ngắn ngủi kể từ đêm bên nhau trong Viện Thái Học sau cung yến.

Nàng cần chút thời gian để bình tâm lại, để suy nghĩ cẩn thận là nên thấu hiểu Tô Vũ thế nào. Nàng không muốn khăng khăng đẩy hắn ra xa nhưng cũng không thể thân thiết được như trước.

Thẩm Nguyệt nói: “Chàng đừng quản có được không, để ta đánh hắn”.

Tô Vũ buông tay nói: “Vậy nàng đánh đi”.

Lục hoàng tử vẫn rất đặc ý, chẳng ngờ Thẩm Nguyệt lại đi đến túm lấy cổ áo mình rồi kéo ra ngoài.

Lục hoàng tử vẫn còn cảm thán: “Tĩnh Nguyệt công chúa, hành hung người khác không phải chuyện tốt...”

Thẩm Nguyệt giơ tay ném hắc ta ra ngoài cửa rồi từ từ tới gần Lục hoàng tử, dằn cho hắc ta một trận.

Lục hoàng tử thấy Thẩm Nguyệt đi đến chỗ mình thật thì kêu oai oái, hai người lăn lộn trong nền tuyết, chẳng ai nhường ai, lăn qua lộn lại như trẻ con.

Lục hoàng tử không thể so được với Thẩm Nguyệt về sức lực và chiêu thức, cuối cùng bị nàng đè xuống đất, Thẩm Nguyệt đánh một cú khiến hắc ta ngạc nhiên.

Lục hoàng tử có bao giờ bị đánh như vậy đâu, ai ngờ bây giờ lại bị phụ nữ đánh vào mặt như thế.

Chỉ là hắc ta còn chưa kịp đánh trả thì đã bị Thẩm Nguyệt đã túm lấy cổ áo rồi xách lên, sau đó áp sát, ánh mắt nàng sắc bén, toàn thân dính tuyết làm tôn lên sự lạnh lùng quyết tuyệt trên gương mặt xinh đẹp.

Thẩm Nguyệt nhìn chằm chằm vào mắt Lục hoàng tử, miệng gằn từng chữ: “Ta cảnh cáo ngươi, nếu còn dám chọc vào hắc ta, giết chết hắc ta, ta sẽ khiến ngươi khóc lóc quay về Dạ Lương”.

Lục hoàng tử ngây ngốc, bị Thẩm Nguyệt đẩy xuống đất.

Lục hoàng tử hoàn hồn, nằm trong tuyết nhưng lại bật cười: “Tĩnh Nguyệt công chúa chỉ lớn hơn ta một chút nhưng đúng là có cá tính, không thể phủ nhận là cô rất đẹp. Cô và hắc ta không thể công khai, danh chính ngôn thuận ở bên nhau, chẳng bằng theo ta đi! Dù sao bây giờ cô cũng độc thân, ta không ngại cô từng gả cho người khác”.

Tô Vũ nghe thế, sắc mặt trở nên lạnh băng, nhưng thái độ vẫn thản nhiên như không có gì, tay nâng ly trà nhấp một hớp, vẻ mặt xa cách đó như đang nói: Làm gì tới lượt ngươi!

Thâm Nguyệt vừa xoay người lại nghe thấy thế thì siết chặt nắm đấm, vịn cổ xoay người lại nói: “Xem ra vừa nãy vẫn chưa thể khiến người rút bài học nhỉ”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1159

Vương gia Bắc Hạ thở dài nhìn Tô Vũ nói: “Cũng không biết hôm nay ta mời Tĩnh Nguyệt công chúa đến rốt cuộc là đúng hay sai nữa”.

Từ khi Tô Vũ bước vào cánh cửa này, Vương gia Bắc Hạ đã liên tục nhìn hắn, lần trước yến tiệc trong cung cách quá xa, ở giữa lại có thêm Lục hoàng tử nên Vương gia Bắc Hạ không nhìn kỹ.

Lần này có thể quan sát kỹ càng hắn.

Tô Vũ mời ông ta một ly, động tác rất từ tốn, thông thả.

Vương gia Bắc Hạ nói: “Lần này đến Đại Sở là lần đầu tiên, trước đây chắc hẳn chưa từng gặp Tô đại nhân nhưng Tô đại nhân trông rất quen mặt”.

Tô Vũ nói: “Ta cũng thấy Vương gia rất quen”.

Vương gia Bắc Hạ cười: “Người họ Tô, ta cũng họ Tô, là cùng một họ nên có cảm giác quen thuộc đấy”, uống một ngụm trà, hỏi tiếp: “Không biết quê nhà Tô đại nhân ở đâu, cha mẹ còn sống không?”

Tô Vũ nói: “Ta một mình, không cha không mẹ không quê hương, được tiên đế thương xót, vẫn luôn ở cạnh công chúa”.

“Ồ”, Vương gia Bắc Hạ tiếc nuối thở dài: “Hóa ra là thế, Tĩnh Nguyệt công chúa ở Đại Sở vẫn phải nhờ Tô đại nhân để tâm chăm sóc”, ông ta trông có vẻ tịch mịch: “Sau này cũng mong Tô đại nhân quan tâm chăm sóc”.

Thẩm Nguyệt và Lục hoàng tử ở bên ngoài đánh nhau không ngừng, xem ra Lục hoàng tử thua thảm, đau đớn kêu lớn tiếng.

Nếu còn không đi tách hai người đó ra nữa, chỉ sợ xảy ra chuyện.

Lúc Tô Vũ và Vương gia Bắc Hạ ra ngoài, Lục hoàng tử còn tức giận hét lên: “Chảy máu rồi! Thôi xong, có phải nhan sắc của ta bị hủy hoại rồi không? Thẩm Nguyệt, nếu cô phá hoại nhan sắc của ta, chờ coi ta có tìm cô chịu trách nhiệm không”.

Đúng là trên nền tuyết có vài vết máu.

Tô Vũ ôm lấy Thẩm Nguyệt vào lòng, kéo giãn khoảng cách với Lục hoàng tử. Thẩm Nguyệt còn muốn đá hai cái vào người Lục hoàng tử nhưng lại chỉ đá trúng không khí: “Còn kêu la om sòm nữa, ta đánh chết người”.

Vương gia Bắc Hạ vội vàng đi kiểm tra vết thương của Lục hoàng tử, nhìn thấy trên mặt hắn ta có máu nhưng nhìn kỹ lại thì không thấy vết thương, thế là xoa mặt Lục hoàng tử một lúc, nhìn làn da bên dưới vết máu vẫn không có vết thương.

Vương gia Bắc Hạ quay đầu nhìn Tô Vũ: “Máu này không phải của Lục hoàng tử”.

Tô Vũ sầm mặt, không nói gì nữa, hắn nắm lấy tay Thẩm Nguyệt, thấy mu bàn tay nàng đang có máu không ngừng nhỏ giọt, không biết là đã va chạm trúng thứ gì

Thấy thế Vương gia Bắc Hạ vội gọi người của mình đến dẫn Thẩm Nguyệt đi xử lý vết thương: “Các người đi đi, Lục hoàng tử đã có ta trông rồi”.

Lần này Thẩm Nguyệt không thể vùng khỏi tay Tô Vũ, hắn nắm chặt lấy cổ tay nàng.

Vào đến trong phòng, hạ nhân mang tới hộp thuốc, Tô Vũ mở hộp thuốc rồi bảo hạ nhân lui xuống.

Tô Vũ lau đi vết máu, mu bàn tay nàng có một vết thương không sâu không nông.

Đến khi Tô Vũ sát trùng vết thương cho nàng, nàng mới có cảm giác vừa tê vừa đau.

“Sao lại bị thương?”, Tô Vũ hỏi.

Thẩm Nguyệt nói: “Không biết nữa, có lẽ lúc nãy đánh trúng gạch đá gì đó, không để ý”.

Hai người đều im lặng không nói.

Hơi thở của Tô Vũ cứ thi thoảng quẩn lấy Thẩm Nguyệt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1160

Nàng thích mùi tr ần hương ngày xưa trên người h ắn, nhưng khí tức trước kia có thể khiến nàng cảm thấy yên lòng thì nay lại làm nàng cảm thấy cõi lòng xao động không yên.

Nàng thất th ần nhìn Tô Vũ bôi thuốc cho mình, sau đó dịu dàng c ần thận băng bó vết thương, khó khăn lắm nàng mới kiên chế được xúc động muốn nắm tay h ắn.

Rõ ràng bàn tay h ắn có nhiệt độ mà mình ao ước nhất.

Tô Vũ nhướng mày: “Say r ồi à?”

Th ầm Nguyệt cong môi, lắc đầu nói: “Ta cũng muốn say lắm nhưng lại rất tỉnh táo”.

Tô Vũ buộc băng gạc trên mu bàn tay nàng, động tác khựng lại, một lúc lâu mới nói: “Sớm biết hôm nay nàng không muốn ta xuất hiện thì ta đã không đến r ồi”.

Th ầm Nguyệt cảm thấy lòng mình đau đ ớn.

Th ầm Nguyệt mệt quá!

Nàng cũng biết là mình say r ồi! Bằng không nàng cũng sẽ không thẳng thắn thừa nhận là mình say.

Vì say nên nàng dứt khoát mặc kệ tất cả, nàng ngủ lại trong căn phòng kia, không màng mọi thứ.

Tô Vũ nhìn Th ầm Nguyệt chìm sâu vào giấc ngủ, tay kh ẽ vuốt ve gương mặt đã có qu ầng th ắm vì lo nghĩ, h ắn biết đã tới lúc r ồi...

Đêm hôm đó, một cuộc đối thoại giữa ba người đàn ông diễn ra giữa đêm tối tuyết rơi lạnh giá, chỉ có người đứng canh ngoài cổng viện nhỏ,

không một ai biết nội dung cuộc đối thoại là gì.

...

Sau khi say giấc nồng, khi trời còn nhá nhem tối, đội trưởng nhóm thị vệ hộ tống Thẩm Nguyệt bất chợt tỉnh dậy do mắc tiêu. Hắn ta loạng choạng đi theo hướng mà người hầu trong biệt viện chỉ dẫn. Sau khi giải quyết nỗi buồn, nhớ tới nhiệm vụ được giao, thị vệ có chút lo lắng.

Nhìn quanh quẩn không phát hiện bóng người, hắn ta cố gắng nâng bước một cách khẽ khàng tới gần phòng khách nơi mà Tĩnh Nguyệt công chúa, Vương gia Bắc Hạ và Lục hoàng tử Dạ Lương uống rượu. Tới gần cửa rồi nhẹ nhàng áp tai lên, hắn ta nghe thấy giọng của Lục hoàng tử, Vương gia Bắc Hạ và một giọng nam khá xa lạ, hoàn toàn không nghe thấy giọng của Tĩnh Nguyệt công chúa.

Lục hoàng tử lên tiếng: “Cuối cùng Tĩnh Nguyệt công chúa cũng ngủ rồi, hôm nay ta diễn mệt quá đi!”

Vương gia Bắc Hạ cũng nói: “Mệt chút cũng tốt, chứ không diễn thì nàng ta lại cho rằng chúng ta ủng hộ nàng ta! Chúng ta tới đây âu cũng là vì tình cảm ngày xưa chứ cô công chúa vô dụng này thì được tích sự gì!”

Giọng nói xa lạ vang lên: “Thôi, ngủ là được rồi. Giờ bàn chuyện chính đi! Ta nghe nói Thuận Thiên đạo sĩ đã thành công luyện ra đan dược trường thọ rồi phải không?”

Lục hoàng tử đáp: “Phải, sắp thành công luyện ra đan dược trường sinh rồi. Chúng ta chia sẻ với nhau, sau đó chờ hoàng đế Đại Sở chết, nhân lúc rối ren rồi thâm tóm nó luôn!”

Giọng nói xa lạ: “Hừ, các người nghĩ việc này như ăn kẹo sao? Khó khăn lắm ta mới thỉnh được Thuận Thiên đạo sĩ xuống núi, ông ta nói chỉ phò tá mình quân được thiên đạo lựa chọn thôi, đừng đợi khi đó không ăn trộm gà được còn mất nắm gạo!”

Lục hoàng tử: “Người cứ lo vớ lo vẩn! Đã vào tay chúng ta thì sao thoát được!”

Thị vệ nghe tới đó thì phát hiện có người đang tới gần, đoán là người hầu biệt viện chạy tới bẩm báo gì đó, hấn ta vội vã rời đi mà không biết ba người trong phòng đờng loạt nhìn ra ngoài vào lúc đó.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1161

Đội trưởng thị vệ vừa về tới căn phòng mới ngủ thì nhanh chóng lay dậy những người khác, sau đó lập tức có người hầu chạy vào báo là Tĩnh Nguyệt công chúa đã tỉnh, yêu cầu về cung.

Đội trưởng thị vệ thấy thời gian này giờ cũng không lâu nên chẳng hề nghi ngờ gì Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt được nhóm thị vệ hộ tống theo đường cũ về cung, gió lạnh thổi qua mặt làm nàng cảm nhận được cái lạnh cắt da cắt thịt. Hơi thở phả ra mang theo mùi rượu của nàng cũng phần nào củng cố niềm tin của nhóm thị vệ, ít nhất họ cũng có cơ để báo với Hoàng đế chứ không phải áp úng nhận tội là mình uống say ngủ quên.

Về tới hoàng cung, đưa Thẩm Nguyệt về cung Thái Hòa xong, nhóm thị vệ quay lại nơi trực ban canh gác, chỉ có đội trưởng là tới tẩm cung của Hoàng đế để báo cáo.

Nhắc tới Hoàng đế, phải nói là mấy ngày gần đây, ông ta tiêu tụy đi khá nhiều, vẻ ngoài già hơn mười tuổi so với tuổi thật, trong người luôn cảm thấy không khỏe, cổ họng thỉnh thoảng ho khụ vài tiếng, sau đó là bắt đầu thở hổn hển.

Sự việc của Tề Phi và Hạ Phóng đã khiến ông ta tức giận công tâm, mà những lúc thế này, Hoàng đế lại càng sợ hãi, ngồi ở vị trí cao đã lâu, nắm giữ quyền lực trở thành là thói quen, ông ta sợ mình sẽ bị cướp mất quyền kiểm soát, sợ những người chung quanh thấy ông ta già rồi thì sẽ làm phản, sẽ bội tín, mà càng sợ thì Hoàng đế lại cảm thấy sức khỏe càng yếu, càng không muốn chết.

Vừa hay, lần này thị vệ lại mang tới cho ông ta một thông tin chất lượng.

“Bẩm bệ hạ, trong suốt bữa ăn, sứ thần và công chúa không giao lưu gì nhiều. Có lẽ do tử lượng kém nên công chúa nhanh chóng uống say. Sau đó thuộc hạ vô tình nghe được một bí mật của Dạ Lương và Bắc Hạ...”

Nói tới đây, thị vệ ngừng một lát, chờ đợi Hoàng đế hỏi tiếp.

“Là bí mật gì?”

“Khởi bẩm bệ hạ, trước khi thần nói, thần xin người khoan thứ cho thần tội uống rượu trong lúc thi hành nhiệm vụ!”

Hoàng đế không hề tức giận, ông ta nhướn mày hỏi: “Hai việc này có liên quan tới nhau sao?”

“Khởi bẩm bệ hạ, hai việc này có liên quan nên thần mới cả gan van xin bệ hạ tha tội!”

“Người nói đi, trăm miễn tội!”

“Bẩm bệ hạ, sau khi Tĩnh Nguyệt công chúa uống say, công chúa đã được đưa sang một căn phòng khác để nghỉ ngơi do nam nữ khác biệt, chúng thần vẫn giữ chức trách của mình là đứng canh trước cửa phòng, người hầu của Lục hoàng tử đang ngồi đun rượu thấy chúng thần cực khổ thì mời mỗi người một ly nhỏ xem như tạo quan hệ.

Vài người uống không có vấn đề gì thì thần mới uống một ly cho ấm người, khoảng một khắc sau, thần vô tình đi ngang qua sảnh lúc đi vệ sinh, bất ngờ nghe được tin là hoàng thất Dạ Lương đã mời tới một đạo sĩ tên Thuận Thiên, người này đã luyện ra đan trường thọ, sắp thành công trong việc luyện đan trường sinh”.

“Cái gì? Đan trường sinh?”

“Vâng ạ!”

Hoàng đế ngồi thẳng dậy, đúng là buồn ngủ thì gặp chiếu manh, ông ta đang lo lắng chuyện gì thì giải pháp lại xuất hiện.

Sau khi cấm khẩu thị vệ kia, Hoàng đế lập tức sai người lên đi điều tra về đạo sĩ tên Thuận Thiên, không đi điều tra thì thôi, vừa thử một chút là phát hiện ra rất nhiều điếu: Người này là tu sĩ ở ẩn trên núi, đã hơn hai trăm tuổi, rất giỏi trong việc luyện đan, lần này xuống núi là vì ý chỉ của trời xanh, tìm kiếm đế vương minh quân để phò trợ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1162: Full

Ba tháng sau đó, trong hoàng cung Đại Sở xuất hiện một Thuận Thiên đạo sĩ thường hay mặc áo bào xanh, cằm phất trần và am hiệu luyện đan. Người này được Hoàng đế Đại Sở đặc cách ở trong cung điện kế bên Ngự Thư Phòng để luyện chế đan dược trường sinh.

Biết được tin này, Thẩm Nguyệt ngửi ra mùi âm mưu nhưng nàng lại không đoán được ra ai là kẻ đứng sau, vì theo những gì nàng biết, đạo sĩ Thuận Thiên này do cận thần của Hoàng đế tiến cử với lý do là cầu cho quốc thái dân an, cận thần kia lại là kẻ nịnh nọt, trước giờ chỉ nghe theo lệnh Hoàng đế, không hề giao du thân thiết với quan viên thuộc phe phái nào, bất kể là tiển triêu, hoàng tử hay thái tử. Vậy nên nàng không cách nào xác nhận được đây là tốt hay xấu? Thôi cứ bình tĩnh quan sát tiếp vậy.

Trong một tháng tiếp theo, sắc mặt Hoàng đế đúng là trở nên hồng hào hơn, da mặt cũng căng tràn sức sống, trông ông ta như trẻ ra tận hai mươi tuổi, đi đâu này nhanh chóng làm quẫn thần tin tưởng vào tài năng của Thuận Thiên đạo sĩ, riêng Hoàng đế thì lại càng tin chắc mình chính là minh quân được trời cao lựa chọn, ông ta bắt đầu thường xuyên dùng đan dược hơn, chẳng màng những lời cảnh báo của quẫn thần lẫn thái y viện.

Việc này kéo dài nửa năm, Hoàng đế trở nên mạnh khỏe, người cũng trẻ ra, ông ta tuyển thêm không ít nữ nhân vào cung, đi đâu này làm các hoàng tử lẫn thái tử bắt đầu bất an.

Vào một đêm tối trời mùa thu, tiếng hét thê thảm chói tai xé rách màn đêm vang lên trong tâm cung Hoàng đế, người hầu, thái giám vội vã chạy vào thì thấy Hoàng đế đã gục trên người cung phi kia.

Giữa khuya, thái y vội vã chạy tới, sau khi thăm khám, họ xác nhận Hoàng đế chết vì thượng mã phong. Việc này nhanh chóng đến tai thái tử và các hoàng tử, đám người mau chóng vào cung, yêu cầu đi điều tra cái chết của Hoàng đế.

Sau quá trình đi ều tra, Hình bộ xác nhận là cung phi đã cho Hoàng đế uống thuốc gia tăng khoái cảm theo lệnh của Tứ hoàng tử, cung phi này lại là người của Nhị hoàng tử nên Tứ hoàng tử không ngừng kêu oan, thái tử thừa cơ phế truất hai vị hoàng đế, quyết định xử tử theo luật vì tội giết người và tạo phản, còn lại Tam hoàng tử lại bị khuyết tật ở mắt nên đã bị Hoàng đế ban đất phong đày tới vùng xa xôi biên cương, cuối cùng thái tử là người giành chiến thắng.

Chính biến cung đình xảy ra và kết thúc quá nhanh làm mọi người không kịp trở tay, chỉ có thể bị động tiếp nhận ngôi vị của tân hoàng, nhưng ai mà ngờ được chuyện này vẫn chưa kết thúc...

Trong quá trình đi ều tra hoàng tử và phi tần hậu cung, Hình bộ phát hiện ra chuyện Thái tử là giả, theo lời khai của cung nhân lão làng tại Đông Cung, ngày xưa hoàng hậu sinh ra tử thai, sợ mất sủng nên cấu kết với nhà mẹ đẻ, đổi cháu trai thân thích vào cung làm Thái tử.

Điều này dậy sóng triều cương, quần thần có thể nhẫn nhịn việc chính biến, ít nhiều gì huyết mạch hoàng gia vẫn là người thừa kế ngai vị, nhưng họ không thể chấp nhận nổi việc một đứa ấu ơ nào đó đứng trên đầu sai phái, thậm chí là quyết định chuyện sống chết của mình, nhất là những thế gia vọng tộc lâu đời.

Cuối cùng, qua nhiều biến cố, dưới sự bí mật dẫn dắt của Tô Vũ và công khai dẫn đường của Hạ Du, huyết mạch hoàng thất triều được nhắc tới – Tĩnh Nguyệt công chúa và con trai nàng.

Đến lúc này, Thẩm Nguyệt cũng không nghĩ yên nữa, nàng biết cơ hội đã tới, vận dụng quan hệ và danh tiếng trong dân gian, nàng thuận lợi đưa con trai mình lên ngôi, bản thân thành Thái hậu, chẳng những thế, Thẩm Nguyệt còn phong Tô Vũ thành Đế sư, Hạ Du thành thừa tướng, phò trợ và dạy dỗ con trai khi chưa tới tuổi xử lý chính sự.

...

Mười lăm năm sau, đế vương Thẩm Thiên, biệt danh Bắp Chân, tên gọi khác là Tô Tiễn mặc thường phục đứng ở cổng thành tiền Đế sư và Thái

hậu, cũng chính là cha mẹ ruột của mình đi ngao du nhân gian, dưới ánh hoàng hôn, cặp tình nhân sóng bước bên nhau, vai kề vai tạo thành một cái bóng thật dài, gắn bó không chia lìa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]